ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਰਯਾਇ

ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲ ੧ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੋਦਰਕਾਸਾਖੀਏਕਸਮੇਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਦੇਵਜੀਸੁਲਤਾਨਪੁਰਪਿੰਡਸੇਸੋਦੀਖਾਨਾਥਾਚੁਕਿਆਹੂਆਸਾਉਲ
ਤਖਾਨਪਠਾਨਕਾਕਿਸੀਕਾਲਮੇਸਨਾਨਕਰਨੇਵੇਈਮੇਗਏਥੇਬਸਤ੍ਰਉਤਾਰਕੇਧ
ਲੋਕਦੀਏਆਪਵੇਈਮੇਧਸਗਏਸੋਖਸਾਈਪਾਸਚਲੇਗਏਥਿਸਨਜੀਨੇਬ
ਨੇਧਰਤਾਆਡੂਕੀਆਤੇਸੇਧੀਪਾਜੀਗਏਥੇਸਮੁੰਦ੍ਰਸੇਕੁਨਜੀਨੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪ
ਤਾਆਡੂਕੀਆਥਾਹੇਠਗਾਦਨਆਪਕਾਸੇ ਦਰਵਜਾਕੋ ਕਹਤੇ ਜੈਤਾਕਾਜੀਗ
ਕੋਹੜਹੋਉਤ੍ਰਦਰ॰ ਜੀਸਾਰਭੂਪਵਿਮਨਧਜਨਮਦ ਜੈਤਾਕਾ ਸਰੂਪਰੂਪ
ਵਾਰਪਾਨਾਪਰ: ਵੈਕੁੰਠਾਪੁਰੀਦਾ ਅੰਤਸਕਰਣਹਾਵ ਸਰੂਪਰੂਪ ਨਾਦ: ਧੁ
ਤੇਰੇਅਨੇਕਜੀਆਜੋਹੈਅਮ੍ਰਿਤਸੇਵਹੀਵਜੋਆਕੀਆਂ ਸਵਾਰੇ: ਸਵਾਰੇਹੋਏ
ਨੀਆਹੈਪਰੀ: ਰਾਗਨੀਆਨਸੇਉ: ਸਹਿਤਾਸਵਾਰੇ: ਸਵਾਰੇਹੋਏ ਦਾਦਰਿ
ਵ ਸਹਿਤਬਲਕਿਆਦੇਵਤਿਆਦਾਰਿਨਾਲੇ: ਦੇਵਤਾਵੀਆਦਾਰਿ ਹੈਤਿਨਕੇ
ਦੇਨਾਲਗਾਵਤੇਹੈਆਦਾਦੇਵਤਿਆਕਾਂਡੋ ਦਰਿ: ਸਮਦਾਏਹੈਤਿਹੋਏਕੇ
ਨਾਲਮਿਲਕੇਇੰਦ੍ਰਗਾਵਤਾਹੈਅਵਦੇਵਤਾਤੇਰੇਦਰਿਵਜੇਸੋਸਿਧਿਤਹੋਏਕੇ
ਅ: ਚਾਰੇਓਰਜੇਨਾਲੇਗਾਵਤੇਹੈਸਾਧਧੀਚਾਰੇ: ਵੀਚਾਰਦਨਸੀਤਰਾ
ਵਤੇਹੈ ਵ ਗਾਰੀਧ ਸਾਧੁਭੀਪੜਨਿ: ਵਿਦਿਆਰਥੀਜਗ: ਚਾਰੇਜੁ
ਕਾਚੋਂਦਵੇਦਾਨਾਲਮਿਲਕੇਗਾਵਤੇਹੈਂ ਜਾਮਾ ੧ ਨਰਿਗਾ ... ਸਰਾ
ਅਸਰਦਨ ੪ ਮਨਮੋਹਨ: ਹੈਮਨਮੋਹਨਭਗਵੰਤ ਦਮਨਕੋਸੋਹਨਵ
ਰੀਆਅਪਛੁਰਾਭੀਧਮਛ: ਮਾਤਲੋਕਮਨਲੇ: ਨਦੀਆਂਭੀਨਾਲੇਰਾ
ਵਤੀਆਂਹੈਜੋਧਮਹਾਬਲਸੂਰਾ: ਮਨਤੁਨਧਾਣੀਨੂੰ ਜਿਨਾਧਸੀਕਾਰ
ਕੀਆਹੈਧਖੰਡ: ਨਵਖੰਡਾਬ੍ਰਹਮੰਡ: ਸਮੁੰਦ੍ਰਦਾਵਰਤਾਕਰਿਕਾਰਿ:
ਰਚਕਰਕੇਜੋੜੇ ਤੇਰੇ: ਤੈਨੇ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਰਖੇਹੈ ਜੇਸੇ: ਜੇਸੇਨੂੰ ਰਚਿ
ਤਨ: ਚੇਤੇਨਹੀਆਵਤੇਹੈਕਿਆ: ਸੋਕਿ ਆਹਾ ਜੋਤਿਨਾਕਾਵਿਚਾ
ਰਕਰਕੇਕਹਾਅਰਥ ਸਮਰਥਨਹੀਸੇਰੇਵਿਚੇ ਐਸੇ ਉਸਤਤੀਕ
ਰਿਕੇਪ੍ਰਭੁਕੀਆਗਿਆਸੇਬਾਹਰਨਿਕਲ ਆਏਤਬਧਾਈਬਾਲ
ਆਏਮਿਲਾ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇਪੁਛਿਆਆਪਕਹਾਂਗਏਥੇ ਤਬਗੁਸਾਂਹ
ਧਕਹਤੇਭਏਹਮਜਲਸਾਂਈਪ੍ਰਜਾਗਏਥੇ ਤਬਧਰਾਈਬਾਲੇਪੂਛਿ
ਆਕੇਹਮਹਾਰਾਜਪ੍ਰਭੁਸਰੂਪਕਾਕੈਸਾਸਰੂਪਹੈਆਪਉਤਰ ਦੇਤੇ
ਸੋਈਸਚਾਸਾਹਿਬਭੀਪੀਛੇਜੀਅਰਸੋਈਸਦਾਸਾਹਿਬ ਵਰਤਮਾ
ਕਾਲਮੇਹੈਸੋਈ ਸਚ: ਸਚਾਸਾਹਿਬ ਹੋਸੀ: ਆਗੇਹੋਵੇਗਾ ਜਾ
ਜੀਨਾਸੀ: ਸਾਚੀ ਹੈਵਡਿਆਈਜਿਸਕੀ ਜਾਇਨ: ਉਤਪਤਨਿ
ਆਈ: ਇਜੀਤਨਾਸਨਹੀਹੋਤਾਵਾ ਜਿਸਨੇ ਰਚਨਾਰਚ
ਜਾਸੀ ਅਰ ਜਿਨਰਚਾਈਹੈ ਜੋਨਾਜਾਈ ਰੰਗਰੰਗ

ਕੀਕਰੀਹੈ।ਅਨੇਕ ਭਾਂਤੀ: ਤਰਾਂਤਰਾਂਕੀਕਰੀਹੈ।ਅਨੇਕਜਿਨਸੀ: ਕੋਈਮਨੁਖ ਕੋਈ
ਪਖੀਕੋਈਮ੍ਰਿਗਾਦਿਕਹੈ।ਨਾਨਾਕਿਸਮਰਚੀਹੈ।ਉਤ੍ਰਾਮਾਇਆਜਿਨਿਉਪਾ
ਈ: ਜਿਸਈਸ੍ਵਰਨੇਮਾਇਆਉਤਪਤਿਕਰੀਹੈ।ਭਾਵੇਂਹ ਸਬਲਬ੍ਰ
ਹਮਸੇਉਤਪਤੀਹੁਈਹੈ।ਜਿਸਾਰਕੀ ਕਰਿਕਰਿ: ਰਚਰਚਕੈਵੇਖਤਾ
ਹੈਅਪਣਾਜੋਕੀਤਾਪ੍ਰਪੰਚਹੈ।ਜਿਵ: ਜੈਸੇ ਵਡਿਆਈ: ਇਛਾਹੈ।
ਸੋਈਪ੍ਰਮਾਤਮਾਪ੍ਰਪੰਚਨ ਕਰਸੀ: ਪੀਛੇਕੀਤਾਹੈ।ਸ ਅਬਕਰਤਾਹੈ।
ਆਗੇਕਰੇਗਾ।ਹੁਕਮਨਕਰਣਾਜਾਈ: ਤਿਸਕੇਕੀਤੇਪਰਕਿਸੀਕਾ
ਹੁਕਮਨਹੀਕਰ੍ਯਾਜਾਤਾ।ਜਾਖੀਪਾਰਦਤੀਕੀਆ।ਜਿਵਜੀਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੋਇਕੇਵਰਦੇਨੇਲਗੇਖੇਜਾਪੁਕੇਤਬਾਤਿਜਨੇਕਹਾਬਪੰਚਤਤਾਸੇ
ਛੀਕਰਦੇਵੇਂਵ ਚਾਰਕਰ ਦੇਵੇਂ।ਤਬਨਹੀਸੀਹਿਹਾ।ਪ੍ਰਭੂ ਉਤ੍ਰਾ।
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬਕਹਾਤੈਹੈ।ਤਿਸਕੀ ਰਜਾਇ: ਆਗਯਾਮੇਰਾਜੀਰਹਿਣਾ
ਜੋਸੁਖਕਰੇ ਅਥਵਾ ਦੁਖਕਰੇਪ੍ਰਸੰਨਰਹਿਣਾ ਤਬਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤਾਹੈ।
੧॥ਆਸ ਮ: ੧ ਜਾਸਤ੍ਰ ਦੁਆਰੇ ਸੁਣਿਕੇ ਕੇਵਡਵਡਾ: ਤੂੰਕੇਹੁਵਡਾਹੈ
ਜੋਕਿਸੀਨੇ ਡੀਠਾ: ਦੇਖਾਹੋਇ ਤਾਂਤੈਨੂੰਇਦੀਤਾਕਰਕੇਕਹੇ।ਜੇਤੈਨੂੰ
ਕਿਸੀਨੇਦੇਖਾਨਹੀ।ਕੀਮਤਿਪਾਇਨਕਹਿਆਜਾਇ: ਨਾਤੇਰੀਕੀਮ
ਤਪਾਈਜਾਤੀਹੈ।ਮਨਸੇਨਾਤੂੰਕਹਿਆਜਾਤਾਹੈ।ਬਾਤੀਕਰਕੇਵਡ
ਜਿਨਾਤੇਰੀਕੀਮਿਤਪਾਈਹੈ।ਤਿਨਾਸੇਬਾਣੀਸੇਕਹਿਆਨਹੀਜਾ
ਤਾ।ਬਾਤੇਮਨਬਾਣੀਕਾ ਗਮਤਾਨਹੀ।ਜੈਸੇਦੋਇਸ੍ਤ੍ਰੀਆਂਆਪ
ਨੇਭਰਤਾਸੇਬਦਸੁਖਨਹੀਕਹਿਸਕਤੀਆਂ॥੧॥ਗਹਰ: ਡੂੰਗਾ
ਗੰਭੀਰ: ਨਿਹਚਲਹੈ।ਗਹੀਰਾ: ਸਮੁੰਦ੍ਰਕੀਨਿਆਈਅਥਾਹਹੈਂ।ਕੇਤਾ
ਕੇਵਡੁ: ਕੇਤਾਕਿਵਡਾਚੀਰਾ: ਦਰ ਤਰਹੇਵ ਹੁਕਮਹੇਵ ਹਦਹੇ
ਵ ਪਰਵਾਨਾਹੈ।੧ ਰਿਆਸੁਰਤਿ: ਪੰਡਿਤਾਸੁਰਤਿ: ਸ੍ਰੁਤੀਲਿਆਈ
ਪ੍ਰਭੂ ਕਮਾਈ: ਕਮਾਈਆਂਈ।ਪਹੁਚਨਹੀਸਕੀ ਕੀਮਤਿ: ਜੋ
ਤਸੀਵੀ ਗੁਰ: ਦੇਵਤਾਗੁਰਹਾਈ: ਬ੍ਰਹਸਪਤਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ
ਕਾਦਿਕ ਗੁਰਭਾਈਆਂ ਦੈਤਾਕੀਮਾਤਿ ਪਾਈ ਨਹੀ।ਤਿਨਾਂਨੇਤਿਲ
ਰਪਾਇਆ [illegible]ਨਹੀਪਾਇਆ।ਜਬਹਨੇਇਨਚਾਰਤੋਕੋ
ਔਰਅਰਥਕਰਨੇ।ਸ੍ਰੁਤੀ: ਸ੍ਰੁਤੀਬੇਤਾ।ਸ੍ਰੁਤੀ: ਸ੍ਰਿਤੀਲਗਾ
ਾਸਭਕੀਮਿਤ: ਖਟਸਾਸਤ੍ਰਕੇਵਕਤਾ ਵਿਸ: ਅਧਾਜਾ
ਪਾਚੇਤਨਮਾਰਿਆਹੈ।ਆਤਮਾਕਿਸੀਜੋ ਤ੍ਰਾ [illegible]
ਕੋਈਪ੍ਰਾਣਕੋਈਇੰਦ੍ਰੇਕੋਈਬੁਧੀਕੋਈ
ਦਮਾਨਤਾਹੈ।ਔਰਜੋਗਮਾਨੀ ਕਹਾ

•ਦਾਹੈਤਵਡੇਹਾਂਪਸਾਰ: ਸਦਾ ਵਿਛੁੜਿਆ ਹੇ ਖਸਮ ਤੇਰੀ ਨਦਰੀਆ
ਵੈ ਕੀੜਾ: ਤਾ ਛੁਟੈ ਤੇ ਦੁਰੇ ਦਾਣੇ: ਪਦਾਰਥਾ ਹੇ ਖਸਮੁ ਤੇਰੀ ਨਦ
ਰੀਆਂ ਦੇ ਜੇਤੇ ਪਦਾਰਥ ਖਾਵੈ ਕੀੜਾ: ਕੀੜਾ ਹੈ ਜਿਸਾ ਕਰ ਦਾਏ
ਮਾਰਿਆ ਹਿ ਜੀਵੈ: ਸੈਸਾਰ ਵਲੋ ਮਰੇ ਤੇ ਹਰਿ ਵਲੋ ਮਰਿਆ ਹੋਇ
ਓਦੂ ਜੀਵੈ ਫੇਰੁ ਨਾਮ ਦਖਾਣੇ ਤਾਂ ਕਿਛੁ ਪਾਵੈ: ਸੁਖ ਦਾ ਤਾਂ
ਕੋ ਛਿਆ ਏਨੇ ਸੈਸਾਨੂ ਤੇ ਪਾਵੈ ਸਰੂਪ॥੩੯॥ਰਾਗ ਆਸਾ ਮ:੩
੧ਓ ਕਾਫੀ: ਕ੍ਰਾਗਕ ਛਿਕੇ ਸਬਦ੍ਰਿ॰ ਤੋ ਧੈਰਾਣੇ॰ ਕਰਕੇ॥
ਦਰਸਨ॰ ਦਾਸ ਸਾਰ ਮੈਂ ਅਪਾਰਾ॰ ਹੈ ਸਕਲ ਨਾ ਮੈਂ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਥ
ਤਾ ਸੈਸਾ ਕਾ: ਰੁਦ੍ਰ ਗੁਤੋ ਵਿਛੁੜਿਆ ਪਿਆਰਾ ਕਾਊ: ਚੰਗਾ ਭਾਊ
ਸਾਧਾਰੁ: ਸਹਤ ਅਧਾਰੁ ਨੂੰ ਪਾਵੈ ਵ ਸੁਧਾਰੁ ਦਾ ਹੈ ਸਾਂਤਿ॰ ਹੇ
ਵੈ ਮੁਖਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਪੀਰ॰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੀ ਕਾਢੁ॰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥
ਸਾਚੁ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਦਾ ਮੈਂ॥੧॥ਆਸਾ ਮ:੩॥ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ ਜੀਵ
ਕੇ ਵਡੇ ਆਖਿ॰ ਭਾਦਾ ਸੇਸੇ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਅਨ॰ ਮੋਪ੍ਰਪਤਿ॥
ਬਾਣੀ॰ ਨਾ ਕੁਮਰਿ॰ ਕਰਿ ਸਬਦਿ॰ ਮੈਸਮਾਹਿ ਤਾਂ ਗੁਣ ਪ੍ਰ
ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਵਿਛੁੜਦਾ ਸਬਦ ਕਰਿ ਸੀ ਸ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ ਬਾਣੀ॰ ਕਰਿ
ਗੁਣ: ਸੂਲ ਗੁਣ ਸਾਂਤਿ ਆਦਿ ਦਾ ਗੁਣ ਧਰਿਦੇ ਕਮਲ॰ ਹੋਵੈ
ਜਾਂ ਸਬਦਿ: ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ ਮੈ ਮਨੁ ਦਾਰਿ ਸਾਚੇ ਸਾਚੇ: ਦਰਿ
ਮੇ ਸਾਚੇ ਭਏ ਜੋ ਸਾਚੇ ਦੇ ਜਾਣਿ॰ ਤੂੰ ਕੀਆ ਦਾ॥ਆਸਾ ਮ:੩॥
ਤਿਆਈ॰ ਹੈ ਏ ਗੁਰ ਦਿ ਵਿਛੁੜੇ॰ ਜੀਵ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਮੇਲਿ ਮੇਲੇ॥
ਮੇਲੇ॰ ਗੁਰ ਨਾਲ ਤੇ ਫੇਰੁ ਆਪ ਹੀ ਮੇਲਿ ਮੈਂ ਪਾਇ॰ ਜੋ ਏਤਾ
ਕੁਹਾਂ ਹੋਇ॰ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸਨ ਤੇ ਉਤ੍ਰ ਕਹਾਇ: ਕੇਈਆ ਕਰਮ: ਕਰਮ
ਕਰਿ ਦਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਹੋਇ॰ ਗੁਰਾ ਬਾਣੀ॰ ਕਰਿ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਸਰੀਰ॰ ਨੂੰ ਾਰ: ਦੂਜਾ ਦੁਖ॰ ਦਾਇ ਕੁਕਰਮਾ ਮੁਖਿ॰
ਨੂੰ ਵਿਛੁੜਿਆ ਨਾਮ ਰਸੁ ਅਤਿ ਮੀਠਾ ਹੋਇਆ ਰਹੇ॰ ਜੋ ਆਪ
ਆਰੋਗੀ ਪਾਏ॰ ਜੋ ਰਾਤ: ਮੋਖ ਪਾਏ॰ ਸੋ॥੩॥ਆਸਾ ਮ:
੩॥ਸੇਵ ਤਜੀ॰ ਹੋਵੈ ਸੁਕਾਇ॰ ਕਰਕੇ ਵਿਛੁੜਿਆ ਜੋ ਹਰਿ ਰੰਗ
ਮੈਂ ਮਨੁ ਲਾਏ ਰੰਗ ਤੇ ਸੁਕਾਇ: ਸੁਕਾ ਦਕਹੀ ਸਾਚ: ਸਦਾ
ਦਾ ਅਨੰਦ ਵਾ ਛੇਦਾ ਸਚਾ ਸਬਦ ਚਾਖੈ ਤਾਂ ਤੇਰੂੰ: ਧਿਆ
ਪਕਿ ਕਰਿ ਦਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੇ ਦੂਰਿ: ਨਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੇ ਨੇ ਕਰ

ਥੋਹੈਸੀਪੂਕਾਰੀ॥੩੧॥ਆਸਾ ਮ:੧॥ਤਬਕੁਰਥਰੀਕਹਾ ਜੀਸਾਤੇ
ਮਧਕੀਪੀਤੇ ਜੋਤਮਕੈਸਾਖੀਦੇਹੋਜੋਕਹੇਤੇਕਹੈਂ॥ਕਰਿ॰ਆ
ਹੋਗਿਆਨੁਰੂਪੀਤੇਪਾਵੈ॰ਕੇਫਲਾਕਰਿਕਰਹੀ॥ਕਰੀਸੁਭ
ਕਰਹੀਏਹ ਸਕੁਹੈ॥ਸੁਧਰ:ਏਹਹੈਗਤਾ॥ਰੂਪੀਤੇਕਗਤੀਰੂਪੀ
ਘੜੀਤਾ॥ਧੋਣਾ:ਘੜੀਉਪਰਜਲਪਾਉਦੇਨੇਟਾਕੀਨਾਲਾ
ਛੇਦਾ॥ਇਤਪ੍ਰਕਾਰੁਅਮਿਉਰਸਿਆਮਨਿਦਰੋ:ਸੰਸਾਰਦਲੋ
ਮਤਦਾਰੇਤੇਹਰਿਦਲੋਮਤਵਾਲੇਭਏਜੋਨਾਮ ਰਸ:ਮਧੁਨ
ਰੰਗੁ:ਅਨੰਦਮੈ॥ਧੁਨੀ:ਧੁਣੀਹੈਹਰਿਨਾਲਤੇਪ੍ਰੇਮਦਿਖੋ)
ਸਧਦਅਨਹਦ:ਧੂਮਜੋਹੈਇਕਰਸੁਸੋ॥ਪੂਰਾਸਾਚ:ਪੂ
ਰਿਆਸਾਚਨਾਮਰੂਪੀ॥ਹੇਕੁਰਥਰੀਏਸੁਐਮਿਨਤਾ॥ਕਿ
ਆ॰ਓਹੋਹੁਮਦਹੁਛੈਨਾਲੂ॥ਛੇਦਾ॥ਗੁਰਸਾਖੀਕੀਅਮਿ
ਤਰੂਪਬਾਣੀਨਦਗੁਰਬਾਣੀਦੀਅਮਿਤਰੂਪਸਾਖੀਨਾਦ
ਰ:ਸਤਿਸੰਗਦੇਵਦ ਅੰਦਰਜੋਹੈਦਰਸਨਤਿਸੁ॥ਛੇਦਾ॥ਬੈਰ
ਠਚੀਆਂਮੁਕਤੀਆਂਨਾ॥ਸੇਵਣੀ॰ਮੈਂਰਤੇਸਦਾਬੈਰਾਗੀ
ਹੈਸੈਸਾਰੁਤੇਓਹੁ॥ਧਾਰੈ॰ਜੋਦਧਾਰੁਰੂਪੀਦੈਨੋਦ॥ਹਮਧ
ਰੋਨਹਾ॥੩੨॥ਆਸਾ ਮ:੧॥ਸਾਖੀਇਮਨਾਦਦੁਮੇਮਰਦਾਨੇ
ਨਾਅੰਨਨਾਦੀਆ॥ਤੇਮਾਰਿਆ॥ਪਠਾਣਾਤਦਕਾਣੁਅਨੁਸਾਰ
ਕੌਪਸੇਂਪੰਜਸਬਦਕਹੈਂਗੁਰੂਜੀ॰ਪਹਿਲਾਤਿਲੰਗਰਾਗੁ
ਮੈਤੇਦੂਜਾਏਹੁਤੇਤਿਨੇਅਗੇਹੈ॥ਆਸਾਹੀਮੇਸੋਕਹੋ॥ਖੁਰਾ
ਸਾਨ:ਮੁਗਲਦਾ॥ਖਸਮਾਨਾ:ਪਖਾ॥ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ:ਅ
ਰਥੁਤੇਓਹੇਸਾਰੇਦੇਸਨੁਕਹਦੇਲੋਕ ਦਮਧਰਾਤਾ ਕਰਤਜ
ਮੁਪਈਸਾਫੁ॥ਆਪੈ:ਆਪਹੁ॥ਆਪਨੁ॥ਵੇਦਾਮ
ਗਲਹੀਜਮਰੂਪਕਰਿ॥ਕਰਲਾਏ:ਪਕੜੇ॥ਤੇਕੀ॥ਤੈ
ਨਾਵੇਦਾ॥ਤੈਸੋਈਸਭਨਾਕਹੋ॥ਹੋਈ॰ਏਹਪਰਖਪਤੁ
ਹੈਤੇਐਸੇਵੇਦਰੋ:ਪੇਕੋਗਉਦੇਦਗਨੁਤਾਚਾਹੀਏ॥ਸਾਧ
ਰਸਾਤੀ:ਸੁਰਮਤਿਤਾਕੀਤੈਸਾਮਗਉਨੁਦੇਨਾਮ
ਆਸੀਤੈਖਸਮਸੁਰਮਨਾਕੀਤੀਹੈ॥ਰਤਨ॰ਰੂਪੀਜਨ
ਸਨੂਦਿਗੋਏਕੋਹੁਇ॥ਧਿਗੋਏ:ਖਰਾਬਹੋਏ॰ਕੁਠੀ॥ਕੁਠੇ
ਨਾਕਾਈ॰ਜੋਕਿਥੈਪਾਹਿਣੁਗਾ॥ਜੋਕੁ॰ਨਾਹੈਨਾਦੇਖ

ਏਕ ਬਿੰਦੀਆ ਧਿਆ ਆਸਾਮ:੧। ਦੋਨੋ ਬਿੰਦੀਆਂ ਮੂਲ... ਆਂ
ਹਾਰਣੀ ਜਾਨਣੀ।

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪੀਠਕਾ ਬੀਹਰਿਰਸ ਵਾਲੀ ਜਾਣਣੀ।
ਅਰਬਲੀ ਓਹੀ ਹੈ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੈ ਸੋ ਕਹੈ। ਓਥੇ ਪਾਠ ਹੈ ਪੜ੍ਹਨਿ ਇਥੇ ਪੜ੍ਹ ੫
ਓਥੇ ਪਾਠ ਹੈ ਓਪਾਏ ਤੇਰੇ ਇਥੇ ਓਪਾਏ ਤੇ ਸੋ ਜੇਤੇ। ਚਲਾਨ ਕਰਿਆ ਦੀ ਚਾਰੇ
ਇਥੋਂ ਲੋਗੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇਨਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਜੀ ਤਿਸੁ ਹਰਿਦਾਸ ਰੂਪ
ਕਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਗੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਓਥੇ ਪਾਠ ਹੈ ਕੁਜੀ ਕਹਿ ਕਰਿ। ਐਥੇ ਕੋਤੀ
ਕਿਨਸੀ॥੩॥ ਏਹੁ ਤਿਨ ਕੇ ਦਹੈ ੧। ਆਸਾ ਮਹਲ ੪। ਸੋ ਦਰੁ ਦਾ ਵਰਨਨ
ਕਰਕੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਕਹੈ ਹੈ। ਨੁਕਤਿ ਸਤਾ ਸਤੇ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮੈ ਚੌਥੀ ਪਾਤ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾ ਸਬਦ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਅਪਾਰਾ ੩: ਤਿਨਕਾਲ ਕੋ ਸਭ
ਦੇ ਪਦੁ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰੋ। ਹਰਿ ਸਚੇ: ਹੇ ਹਰਿ ਸਚੇ। ਛੇਦਾ ਸਰਬ ਪਰਾਪ
ਣਦੇ ਅਤਿ ਰਿਸਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੂੰ। ਸਮਾਨ ॰ ਤਿਨ ਕਾਲਾ ਮੈ। ਜੁਗਾ:
ਜੁਗਾ ਜੁਗ ਧਿਆਵਸੀ: ਸੁਖੀ ਵਿਸੇ ਦਾ ਸੁਖ ਦੀ ਖਾਣੀ ਹੋ। ਛੇਦ ਜਿਨਿ ਜਿੰਨ
ਨਿਰਭਉ ਹੋਕੇ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਤਿਨਾ ਗਾਵਣ ਜੀ ॰ ਤਿਨ ਕਾਲਾ ਵਿਆਤਨ: ਤਿ
ਨਕਾਲ ਦਾ ਹੋ ਧਿਆਇ ਆਮਨੀਕ ੩॥: ਤਿਨ ਕਾਲ ਦਾ ਹੋਇ ਅਨਿਤਾ ਤਾਪ
ਹਿੰਸਪਨੂ ਜਪਾਹਿ ਹੋ। ਛੇਦਾ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਘਰਤੀਆ ਸਿਮ੍ਰਿ
ਤੀਆ ਤੇ ਰੇ ਲਖੀਏ ਅਨੇਕ ਪੜ੍ਹਹਿ। ਕਰਮ ॰ ਦੀ ਕਰਿ ਤਾ ਹੋ ਕੋ। ਜੁਗਾਏ
ਕੇ ਪਿਛੋ ਤਾਂ ਤੇ ਏਕੋ ॰ ਅਧਿਆ ਸੋਈ ॰ ਆ ਗੋਦਾ ਰਕੇ ॰ ਜੀਦਾ ਹੋ। ਸਿਹ
ਸੇ: ਪਾਲੇ ਤੇ ਅਤ ਨੂੰ ਆਖੇ ਗੋਈ ॰ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਰਤੇ ਜੀ: ਹੇ ਕਰਤੇ
ਜੀ ਆਪੂ ਕੇ ਜੇ ... ॥੪॥ ੧ੴ ਰਾਗ ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਸੁਣਿ ॰ ਵੇਦਾ ਸਾਜੂਤੇ
ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਕਈ ਐਥੇ ਤੇ ਓਥੇ ਕੋਇ ਪਾਠ ਹੈ। ਹੋਈ ਐਥੇ ਤੇ ਓਥੇ ਤੇ
ਇਪਾਠ ਹੈ ਸਕੀ ਠਾਹੋਈ: ਤ੍ਰਿਠਾ ਹੈ। ਪਾਇਆ ॰ ਨ ਕਹਿਆ ਦਾ ਪਾਈ
ਹੈ ਜਿਨਾ ਤਿਨ ਪਾਜੇ ਨਾਤੇ ਰੇ ॰ ਵਿਸੇਹੀ ਅਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ: ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ
ਹੈ। ਚੀਰੇ: ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹਦਾ। ਗੁਰ ਗੁਰ ਹਾਈ: ਗੁਰ ਤੇ
ਗੁਰ ਕਾਈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜੇ ਗੁਰ ਹੋ ਵਡਿਆਈਆ ਸਿਧੀਆਂ ਹੈ॥
ਆਖਣ: ਮੰਗਣ ਦਾ ਆਖਣ ਵਾਲੁ ਜੀਵ ਦਾ ਕਿਆ ਤੇ ... ਹੈ ਜਿਨ
ਦੀ ਤੇਰੇ ਭਰੇ ਹੈ ਤੇ ਕ੍ਰਾਣ ਜਿਸ ਨ ਦੇਵੈ ਓਹੁ ਪਾਵੈ। ਕਿਸੈ: ਤਿਸ ਨਾਲ
ਸੁਭੁ: ਹਰੀ ਦਾ ਸਦੂਦਾ ਲਿਆਣੋ ਹਾਰਾ: ਹਾਰ ਹੈ ਤਿਨਾਨੂ ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
੧। ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਪੀਠਕਾ ਸੇਹਰਾ ਸਦਾ ਬੀਹ ਹੋਵੇ ॰ ਓਸਤਿ ਨਕਾਰ
ਤੋਨਿ ਦਾਕਾਰੀ ਹੋਰ ਗੁਣ ਹੇ ਓਸ ਮੋਲ ਓਹੁ ਮਰੈ ਕੋਇ: ਕਿਸੇ ਮੇਂ
ਜ੍ਰਿਨਿ ॰ ਤੇਨਾ ਵਿਸਾਰਹਿ: ਹਰਿ ਨਾ ਣੇ ਹੀ ਨਾਂ ਨਾਵੈ ॰ ਨਾਮ ਜਪੇ ਦਾਨ
ਜਜੋਹੈ ਸੋ।੨। ਆਸਾ ਮਹ:੧॥ ਜੋ ਦਰਿ ਪਰਿਕੋਈ ਸਿਕਾਨ ਜਲਕ
ਕਰੇ ਤੇ ਮਹਲੀ ਜੋ ਹੈ ਖਸਮੁ ਜੋ ਸੁਣੈ ਤੋਂ ਏਨੁ ਤਾਦੇ ਧੀਰਕ: ਧੀਰ

ਛੋਰ ॰ ਨਾਮ ਨੈਕਾ। ਪੀਠਕ ਨਾਮ ਓਬਨਕਾ ਕਹੈ।

ਜਤੇ ਭਾਵੈ ਧਰੈ ਦੇਵੈ ਏਤੁ ਜਗਤੁ ਰੀਤਿ ਹੈ॥ ਜੋ ਮਹਲੀ: ਜਗਪਾਸੀ ਕਰਿ
ਜਤ ਸਿਗੁਰੂ ਪੀਧਰੁ ਮੰਗਤੁ ਹੋਇ ਕੇ ਕੂਕ ਕਰੇ ਤੇ ਖਸਮ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਏਕਿਦ
ਰ ਈਰੀ ਹੋਇ: ਦੇਦਾ ਹੈ ਧੀਰਕੂ ਤੇ ਧਕੈ ਨਹੀ ਦੇਦਾ॥ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਹੀ
ਸਾਰੇ ਹੈ॥ ਜਾਤੀ: ਜਗੁ ਦੇਦੇ ਰਦੇ ਦ ਜਪਤੀ ਸੋਤਾ ਦੀ ਆਜਾ ਨਹੇ: ਤਾਰੀ
ਹੈ ਕੋਈ॥ ਕਰਾਏ: ਕੂਰਮ ਜੀ ਦਾਤੇ ਦ ਜਗਤੁ ਧੁਰ ਮਾਨੇ॥ ਕਰੇਇ:
ਜੀਵਾਂ ਨੂ ਦ ਧੂਰਮਾਣ ਖਾਣਾ॥ ਉਲਾਦੇ: ਜੀਵਾ ਦੇ ਚਿਤ ਮੇਦ ਉਲਾ
ਧੇ: ਦੇਦਾ ਹੈ ਸੇਖ ਹੋਇ ਕਰਿ ਤੇ ਗਾਫ਼ੂ ਹੋਇ ਕਰਿ ਚਿਤ ਮੇ॥ ਉਲਾਧੇ:
ਨਹੋਰੇ ਹਰਿ ਸਾਨੂ ਕੀ ਦਿਤਾ ਹੈ ਦ ਪਸੂਨਾ॥ ਹਾਰੁ: ਸਾਤਾ ਹੋਇ ਆ ਹੈ
ਦ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥ ਹੋਛੇ ਦਾ ਤੇ ਸੀਸਾ ਗੁਰਕਿਆ ਤੇ ਮੁਹਤਾਜੀ ਕਿਆ
ਇਸੁ ਦੀ॥ ਹੋਇ: ਪਦਾਰਥੁ॥ ਆਪਹਿ: ਇਕ ਨਾਦੀ॥ ਮਨਹਿ:
ਦੂਰਿ॥ ਆਣਇ: ਜਿਸ ਦਾ॥ ਦੁਖੁ: ਤੇ ਅਨੇਰਾ ਤਿਸੁ॥ ਸਾਚ: ਸਚੁ
ਵਾਲਿਆ ਨੂ ਆਪ ਹੀ ਪਿਆਰੇ ਕਰੇਇ॥ ਅਦਰੀ: ਅਦਰਿ ਆਂਹ
ਇਆ ਨੂ॥ ਜੋ ਕਿਸੈ: ਜਿਸੁ ਕਿਸੇ ਨੂ ਹੋਇ ਤਾਂ॥ ਅਥਵਾ ਸਾਚੁ ਧੀਰੁ
ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰੇਇ: ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਅਦਰੀ: ਹੋਰੁ ਕਿਸੇ ਨਾ॥ ਜੋ ਕੋਈ
ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ ਤੇ ਕਹੈ॥ ਜੋ ਕਿਸੈ ਦੇਇ ਤਾਂ ਦਿਖਾਹੈ: ਕਹਿਦੇ
ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰ ਆਖਦੇ॥ ਛ॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਹੇ
ਪੜੋ ਰਾਸੁ ਧਰੇਗੀ ਆ ਪੁਛੀ ਚਲੇ ਦੇਖੀ ਏਨਾ ਤੇ ਕਹਾ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਸਾ
ਕੁਹੀ ਰਾਸ ਮੰਡਲੁ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਾ ਜੀ ਉਹ ਤਾਂ ਧਜੋ॥ ਗੁਰਿ ਨੂ ਤਾਹੋ
ਸੁਰਹੀ ਹੈ ਈ ਹਾਂ ਕੈਨ ਹੇ ਰੂਪਕ ਹੈ॥ ਛੇਦਾ॥ ਘਟ ਰੇਘਟ: ਸਰੀਰੁ ਕੇ
ਵਿਖੇ ਰਸ ਤੇ ਹੇ ਸੈਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ॥ ਤਾਲ॥ ਕੇਸੀ ਆਦਸ
ਨਾ ਦ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਮਦੀਰੇ: ਛੈਣੇ ਰਾਗੁ ਦ੍ਵੈਖ ਰੂਪੀ ਵਜਾਵੇ
ਹੈ ਤੇ ਮੋਹ ਢੋਲਕ: ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਢੋਲਕ ਦਾ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਦ ਜਾਵਦਾ:
ਵਾਜਾ ਵਜਿ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਲਬਰ: ਰੂਪੀ ਮਨ ਈ ਹਾ॥ ਕਾਉ: ਪਤ
ਪੁਹੇਇ ਦੁਾ ਪਾਉ: ਚਰਨ॥ ਕਿਆ ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਖਨ ਨੂ ਥਾਉ॥ ਨਾ
ਕ: ਹਮੁ ਤੋ ਅੰਧੀ: ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਦ ਹੇ ਅੰਧੀ ਦੁਨੀ ਆਂਹੋ॥
ਜਾਣ: ਜਾਨ ਦਲੇ ਦਾ ਜਾਣਿ॥ ਖਾਇ: ਪਦਾਰਥ ਕਲਨਾ ਗੋ ਸੋ॥
ਤੇਸਿ: ਜੋ ਤੇ ਮਨ ਦੀ॥ ਆਇ: ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਸਉ: ਸੇਵਕ [illegible] ਖਾਣੁ:
ਖਾਣਾ ਹੋਇਆ ਪਰਵਾਣੁ: ਸਫਲਾ ਹੋ ਦ ਲੇਖੇ ਹੈ॥ ਹੋਇ: ਗੁਰਾਂ ਨੂ
ਦ ਜਗਤੁ ਕੇ ਲੋਕਾ ਨੂ ਸਾਧੁ ਕਾ॥ ਕੋਇ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖਾ ਹਥ ਹੋਇ:
ਦਤੀ ਜਧੁ ਕਹੈ ਖੰਦਾ ਏ: ਵਸਤੁ ਖੁਦਾ ਦੇ ਕਹਿਆ॥ ਛੰਦ॥
ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਆਦ ਸਮੁਰਤਿ ਹੈ॥ ਕੁਤਾ॥ ਕਹਿਆ ਦੀ ਹੈ॥ ਜੋ ਕੋਈ

ਕਹੈਂਸਭੇਹੀਐਸੇਹੈਂਤੌਕਹੈ।ਏਹੁਦਾਰਿਦਾਛਰਮਾਣੁਹੈਜੋ।ਸਿਤਾਮਾਣੁ:ਪ
ਗਉਣਾ।ਆਪਣੁਨਾਕਿਛੁ:ਜਾਣੈ।ਸਿਸਾਰੁਨਤੇਆਪਾ।੪।ਆਸਾਮ:੧।।
ਛੇਦਾ।ਜੋਤਾਸਬਦਦਾਸੁਰਤਿਕਰਕੇਧ੍ਯਾਨੈ:ਉਚਾਰਨਾਹੈਂਤੇਜੋਤਾਰੂਪ
ਅਰੁਕਾਇਆਹੈਤੇਤੀਤੇਰੀ।ਰਸਨਾ॰ਹੈਸੋਤਾਦੀਨੇ।ਧ੍ਯਸਨਾ॰ਹੈ
ਤੇਐਸਾਕਹਉ:ਕਰੀਦਾਦਕੇਦੇਭੀਹੈਆਈ:ਭਾਈਦਾਹਰੀਐਏਕੋਹੈ੩੦
ਤੀਨਕਾਲਮੈਂਐਹੈਤੇ:ਰਖਿਆਕਰੈਂਦੋਇ॰ਪਦਾਰਥਦ੍ਰਿਸਿਦ੍ਰਾਨਦ
ਰਿਕਰੇਇ॰ਤੇਮੁਕਤਿਕਰੈਜਿਸਹੀ॰ਤਿਸਪਰਨਾਵਰਤੇ॰ਜੀਦਾਛੇ
ਦਾ।ਡਿਆਈ॰ਕਾਰਿਦੇਹੈਦਾਇਛਾਆਪੀਹੈ।ਕੁਝਿਕਹਿਵਲੀ:
ਕਲੀਕੀਕਿਆਮਟੀਹੈਟਕਲਾਲਾਹੁਣਿਹੈਆਇਆਦਾਮਦਮੀ
ਠਾਹੈਦਾਹਰਿਹਿਰਾਣਸਭੁਣਦਾਮਾਇਆਮੀਠਾਮਧੁਹੈ।ਛੇਦਾ।।
ਪੀਦਾਤਰਹੈਸੋਮਨਮਨਿਵਾਲਾਕੁਪਾਹੈਦਾਜੋਪੀਦਾਣਤੇਰਹੈਸੋ
ਮਤਵਾਲਾ:ਬ੍ਰਾਧਿਵਨਹੈ।ਕਾਂਤੀ:ਤਰਾਦੇ।ਧਪੁਣੁ:।ਦਿਨਰਾਤ।
ਪ।।ਆਸਾਮ:ਪਪੀਠਕ੍ਰਾਮਣੁਗੁਰਮੁਖਾਦੀਰ।ਸੁਜੋਹੈਸੋਕਹੈ।
ਵਾਜਾ।ਜੋੜੀ॰ਸੁਭਮਾਤਿਹੈਤੇਪਖਾਵਜ:ਦਜਾਵਣੇਵਾਲਾਭਾਉ:
ਪ੍ਰੇਮਹੈ।ਛੇਦਾ।ਤਿਸਕਰਕੇਹੋਇਸਦਾਚਾਉਤਰਨਤੇਆਨਿਦਮਨ
ਨਾਇਹਾ॰ਗੁਰਮੁਖਾਦੀਕਗਾਤਹੈਤੇ।ਭਾਉ:ਤਪਣਾਹੈ।ਇਤਰੋ
ਗ:ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਨਾਚਉ:ਚਲਉਅਰਪਿਗਖਿਪਾਉ:ਰੋਕੁਰੋਕੁਕੋਦਿਸਾਂ
ਦਲੋਬੁਧੀਭੂਪੀਪੈਰਨਾ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿਨੁਸਾਲਾਰਜਾਣੈਏਹੁਤਾਲਪੂਰੇ।।
ਮਸਮਾਹ:ਮਨਦੀਆਂਹੈਦਾਛੇਦਾ।ਮਨੁਮਾਹਖੁਸੀਆਹੈ।ਸੋਤੋਖੁ॰
ਜੋਹੈਏਹੁਤਾਲ:ਕੈਸੀਆਂ।ਪੈਰੀ:ਪੈਰਾਦਾਵਾਜਾਘੁੰਗਰੂਰੂਪੀ
ਏਹੁਹੈਜੋਹਰਿਨੁਸਦਾਨਿਹਾਲ:ਦੇਖਣਾਹੈ।ਰਾਗਨਾਦ:ਰਾਗਮੈਧਾ
ਇਕੇਸਬਦਏਹੁਕਰਣਾਹੈਜੋਹੈਣਾ।ਛੇਦਾ।ਕਾਉਹੈਏਮਨਚੀਤਿ
ਏਹੁਫੇਰੀਹੈ।ਏਹੁਨਹੀਜੋਇਕੁਦਿਨਕਾਭਉਹਰਿਦਾਹੋਵੈਧਾਰਿਏ
ਆ।ਨੀਤਾਨੀਤ:ਨਿਤਾਨਿਤਾ।ਉਹੁਰਸਦਾਲੈਨਿਤਕਰਦੇਨੇਲੋ
ਟਕੇਭੀਸੋਕਹੈ।ਛੇਦਾ।ਜਾਣੈਤਨਜੁਆਹੁ:ਨਾਮਰੂਪਏਹੁਲੇਟ
ਣੀਲੇਟੇ।ਫਿਥੇਸਭਾਹੁਚੀਹੈਸੋਖ੍ਯਾ।ਸਿਖ॰ਸਿਖਨਾਰੋਜਦੀ
ਤੇਇਕਾਦਿਨਦੀਦੀਖਿਆਹੋਵੈ।ਸਿਖਨਾਤੇਦੀਖਿਆਦੇਕਾ
ਉਦਾਲੇਜੋਹੈਏਹੁਸਭਾਹੈ।ਨਾਉ॰ਏਹੁਦਿਸਨਪਦਹੈ।ਆਖਣ।
ਆਖਣਾਉਸਨਾਮਨਾ।ਪੈਰੁ:ਚਰਨਾ।੬।।ਆਸਾਮ:੧।।ਪੀਰਕ
ਕਿਸੇਕਹਿਆਜੀਰਾਵਣਤੇਕੈਸਆਭੁਕਾਲੀਭੁਨਥਿਆਹੋਹਥਿਨੋ

ਵਡਾਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮਕੀਤਾਹੈ ਤੇਕਹੈਅਵੇ ਆਪਉਨੂੰਧਰਤੀਜਲਅਗਨੀਕਾ
ਬੀਜੁਕੀਆ॥ ਬੀਦਾਨੁਕਰਕੇਉਪਾਇਧਰੀਸਭਸ੍ਰਿਸਟੀਜਿਸਨੇ ਮੂੰਡ॥
ਮੂੰਡਨੂੰਕਟਾਇਆ॥ ਰਾਮਜੀਪਾਸੋਕਹੁਖਾਉਹੁਰਾਦਨਨੂੰਭਾਇਆ॥
ਅਰਥਅਗੇਹੀਵਡਾਹੋਜਾਇ॥ ਹੇਹਰੀਆਰਹਿਆ॥ ਹੈਤੇਹਮਤੇਰੇਮੈ
ਰਹੇਹਾਂਵਡੇਦਾਸਰਬਮੈਪੂਰਿਰਹਿਆਜਾਣਿਕੇਨੂੰਗਾਇਰਹੇਹਾਂ॥
ਜੁਗਤਿ॥ ਮਰਯਾਦਾਤਿਨਾਂਦੀਆਪਣੇਹੇ॥ ਕਾਲੀ॥ ਇਕਨਾਂਕਰਿਸੁੰਦ
ਰੁਪੁਰਖਕਹੀਐ ਤੇਕਉਣਨੂੰਕੀਤੋਜੋਰੂਪਦਾਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਤੋਸੁਪੁਰਖ
ਕਹੀਐ ਤੇਕਉਣਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਨੂੰਜੋਰੂਕਹੀਐ॥ ਤੂੰਸਰਬਬਿਸਿਆਰ
ਹਿਆ॥ ਹੈਸਾਖੀਨਾਗਦਤਕੀ ਬ੍ਰਹਮਾਨੇਵਡੇ ਚੁਰਾਏਸੋਸੋ
ਨਾਲਿ॥ ਲਏ ਕੁਟੰਬ॥ ਗੁਦਾਨਾਤੇ ਸਾਥੀਹੋਇਆਤਿਨਾਦੇ ਵਰਦ
ਤਾ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਵਾਜਾਂਜਮਨਾਕਿਨਾਰੇਜਨਕੁਰਨੂੰਲਗੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਾਨੂੰਭ
ਰਮਹੋਇਆਤਾਂ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿਤਾਈਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੀਨੂੰ ਉਸੁਹੇਰੁਬ
ਲਕਤੇ ਵਛੇਰਚਲੈਤਾਂ॥ ਅਗੇ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜੀਨੇ ਤਾਕਾਂ ਪਤਿਸੁਹਾਰਿਦਾ
ਤੇਜਿਸੁਦਾਬ੍ਰਹਮਾਨੇਕਾਅੰਤਪਾਇਆ ਤੇ ਉਹੁ ਅਬਦ ਨਾਲਿਜੋਹੈ
ਕਵਲੁਦੀਸਾਥਲਗੀਹੋਈ ਵਰਦਾਤਾ॥ ਕ੍ਰਿਸਨੂ ਦੇਤਿਸਦਾ ਕੁਟੰਬ॥
ਸਾਇਆਹੋਆਜੋਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾਭ੍ਰਮਕਰਕੇਕਾਲਨੂੰਗਾਇਆ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ॥ ਆਪਣੀਉਤਪਤੀਨੂੰ ਤਾਕਾ॥ ਤਾਂਨਾਲੇਕਾ ਤਾਂ ਕਹੁਬਾ ਜਿਸ
ਦੀਨਾਭਿਕਮਲਤੇ ਨਹੀ ਉਹੁ ਅਬਦ ਸਾਖੀ ਬ੍ਰਗਦਾਲਬ੍ਰਮਕੀ
ਤੇਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਜਪਦੇਵਨੇਤ ਸੋਂਹਸਾਰਬ੍ਰਹਮੇਤੁ ਕ੍ਰੀਕਾਲਨੂੰ ਗਏ
ਸੇਤਾਂ ਕ੍ਰਿਹਕਾਰੁਹੋਇਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾਆਇਆਸੀ॥ ਅਰਥਾਂਨਾਲਿ
ਦਾਕੁਟੰਬ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਤੇਸਾਥ ਵਰਦਾਤਾ॥ ਬ੍ਰਗਦਾਲਬਾ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ॥
ਸ੍ਰਿਸਟੀਆਂਨੂੰ॥ ਜਿਸਦੀਆਸ੍ਰਿਸਟੀਆਂਦਾਅੰਤਨਹੀਉਹੁ॥
ਕੇਸਾਗਰਤਨ॥ ਚੌਦਾਂਖੀਰ॥ ਸਿੰਧਮੈਤੇ ਰਤਿਸਨੂੰਨਾਹੋਰਿ॥ ਵੇਦ
ਤਾਤੇਦੈਤਾਕਥਨਾਏ॥ ਭਰਮਾਏ॥ ਸੋਜੋ ਉਹਕਹੈਤੇ ਉਹੁਕਹੈ॥
ਅਮਸੀਕੀਆ॥ ਰਤਨਾਨਾਛਪਿਆਤੇਛਪਾਇਆ ਏਹੁਦੇਪਾਠ
ਹੈ ਤੇਅਰਥਾਛਪੇਕਿਉਂਛਪਿਆ॥ ਮੋਹਣੀਰੂਪਕਰਕੇਇਕੀ
ਏਕੀ॥ ਇਕਿਇਕਿਨੂੰ ਜੋਦੇਣਾਸੀ ਦੀਆ॥ ਤਾਂਇਕਨਾਨੂੰਮੁਕਾ॥
ਐਸਾਉਹੁਸਮਰਥਹੈ॥੧॥ ਆਸਾਮ॥ ਪਾਕਰਮਕਰਤੂ॥ ਜਿਸਦੇ
ਸਭਕਰਮਾਂਦੀਕਰਣੀਰੂਪੀ॥ ਤਿਸਨੂੰ ਰਾਮਨਾਮਰੂਪੀਗਏਦਾ॥

ਜਿਸੁਣਾਅਨਾਹਦਸਬਦਦਾਵਾਜੈ: ਉਚਾਰਨਕੀਆਹੈਤਿਸਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋ
ਆਨਿਰੰਜਨਜਿਸਜੋਤਿਸਾਹੈਤਿਸਰੂਪਨਿਰੰਕਾਰਛੇਦਾਜੋਕੋਈਦਿਖਿਆ
ਹੁਕਮਜਾਣੈ੦ਤਿਸੁਸਬਦਦਾਤਾਤਾਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਆਨੰਦੁਨਾਤੂਟੈਂ੦ਤ
ਨਵੈਖੰਡਲੋਕਵੇਤੇਛੋਹੇਪ੍ਰਲੋਕਦੇਛੇਦਾਜੋਤੀਕੀਤਾਰਿਜੋਤਿ
ਸਮਾਣੀਤਾਂਦਜਾਂਛੋਡੇਮਾਇਆਕੇਲਾਹੇ: ਲਾਭਤਾਂਜੋਤੀਜੀਤਰਿ
ਜੋਤਿਸਮਾਣੀ।ਤਾਂਫਿਰਸਰਬ੦ਮੈਹੈਜੋਤੀਰੂਪੀਮਾਇਆਅੰਰ
ਚਿਤਮਿਥਿਆਜਾਣੈਹੋਰਾਰੇਰੂਪਿ: ਰਾਰੇਦੂਆਰਾਕਹੈਜੋਰ
ਰੂਪਾਦੀਦਿਸਿਆਂਤੇ,ਨਿਰਾਲਮਬੈਠਾਹੈਤਿਸਪਰਨਦਾਰਿਕਰੀਹੈ
ਤਿਸਜਾਣਿਆਹੋਆਛੇਦਾਨਾਮਰੂਪਜੋਹੈਸੋਸਾਰਗਇਸਤੋ।
ਭਗਾੜਿਆਤੇਨਿਰਾਲਮੁਬੈਠਾਹੈਹਰਿਜੋਸਪਰਨਦਾਰਿਕਰੀਤ
ਸਮਾਣਿਆਸਭਦੇਵਿਚਛਾਇਆਹੋਆਧੀਨਾ: ਜੋਮੁੰਦਰਸ
ਬਦਵਜਾਵੈ: ਉਚਾਰੇਜੋਗੀ: ਜਗਿਆਸੀਓਨ੍ਹਾਛੇਦਾਅਪ
ਰੂਪਦਾਦਰਸਨਹੋਵੈ੦ਸਬਦੁਅਨਾਹਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁਸੋਸਰੂਪਜੋ
ਹੈਤਿਸਨਾਲਜੋਰਾਤਾਹੈਜਰਾਤਾਸੁਏਹੋਨਾਧੀਚਾਰਾ: ਵਿਚਾਰਕੇਵ
ਗਰੀਬਾ।੮। ਆਸਾਮ:੧। ਮੈ: ਜੋਭਲੋਕਾਮੈਏਹੁਗੁਣਹੋਵਮੋਮੈ
ਏਹੁਗੁਣੁਹੈਅਸੰ੦ਪਰਭਾਰਉਠਾਏਂਗਾਲੀਗਲਾ: ਗਲਾਹੀਗ
ਲਾਦਾਹਾ ਗਲਾਵਿਚੋਗਲਾਜੋਅਸੰਗਜਣਹਾਰ: ਬਣਾਉਣਹਾਰ
ਹੋਇਗਇਆਹਾਂਵਾਸਿਰਜਣਹਾਰਦੀਆਂਸੋਨਹੀਕਰਦਾਵਾਚਰਿ
ਬਿਅਰਥਹੋਜਾਵੈ: ਸਿਮਰਨਾਜਉਪਾਦਮਾਦੇਤਉਕੇਹੀ੦
ਕਿਸੇਦੀਕੀਜੈ੦ਸੁਖਾਦਾਉਦਮਾਲੀਜੈਰ: ਲਈਏਲਈਏ
ਨਾਮਾਵਜਉਹਰਿਪ੍ਰਾਪਤਿਭਇਆਤਉਕੇਹੀ੦ਸੰਸਾਰਦੀ
ਕੀਜੈ੦ਉਪਾਨਾਲੀਜੈਰ: ਲਾਭਹੀਲਾਭਹੋਆਮਤਿ੦ਦਾਤੇਮਤਾਗ
ਲਿਦਾਮਤਾਹੈਤਿਸਮਤਿਕਰਿਮਤਿਕਰਕੇਮਤਾਗਾਲਿ: ਹਾਬੀ
ਦਤਮਤਾਹੋਇਆਹੈਜੀਦਤਿਸਮਸਤੀਕਾਰਿਆਖਤੋਖਤਾ: ਗੁਨ
ਹਾਰੀਗੁਨਾਂਹੋਕਿਆਮਹੁ: ਅਗੇਕੇਗੁਣਦਾਲਮੈਂਹੁਾਪੀਨੰ੦ਹੀ
ਦੁਇਦਾਧੀਨੰ੦ਨਕਹਿਹੁਦਲੇਦੂਇਚਿਤਰਾਪਾਤੇਂਯਾਸ੦ਹਰੇਗੋ
ਪ੍ਰਮੇਸਰੁਆਗੇਬੈਨਤੀਕਹੈਜੈਸਾਕੋਇ੦ਕਰਤਾਆਪੇ੦ਜਿਉ
ਸਾਗਰਤਨ੦ਰੂਪਾਧਾਪਰੀਆਗਾਗਣੀਆਦੁਖਪਰਦਾਰ: ਪੁਰਖ
ਗਣੇ।੮।ਏਕਾਨੂਜੋਗਾਏਹਰਿਅਰਥੇਤਾਂਤਿਸਾਦਿਕ: ਤਿਨਾਦੇਹੋ
ਦਾਰਾਗ: ਪ੍ਰੇਮਾਰਤਨ: ਵੈਰਾਗਾਪਰੀਆ: ਕਰਣਾਅਛਾਦਾਚਿ।
ਪਰਦਾਰ: ਸਤਸੰਤੋਖਾਦਿਜੋਇਨਕੋਧਾਰੇਤਿਸ੦ਚੇਰਾਹੂਜੈਸਾਰ

ਰੂਪਨਾਮਦਾ ਹਰੀ।ਛਿਦਾ।ਬੂਝੈ॰ਤਾਂਏਹੁ।ਬੀਚਾਰੁਹੈਨਾਨਕਕਰਤੇ
ਕੈਪਾਉਣੁਕਾਏਹੁਧਨਮਾਲੁ: ਸਮੂਹੁਹੈਜੋਪਿਛੇਕਹਾਹੈ।੮।ਆਸ
ਮ:੧।ਕਰਿਕਿਰਪਾ:ਜਿਸਪ੍ਰਕਰੀਕਿਰਪਾਹਰਿਨੇਤਿਸਦਾਮਨਾਸ
ਖੀਆ:।ਇਨ੍ਹੀਆਨੇਦ ਮੈਤਾਨਾਲਾਕਾਸਰਚਾਣਿਆ: ਅਗਿਬੁਕੀ
ਤਾਹਰਿਪਾਦਨਦਾਖੇਲ:ਏਹੁਖੇਲਾਮਨੂੰ॰ਨਾ।ਆਣਿਆ:ਹਰਿ
ਦੇਪਾਦਨਦਾਪ੍ਰਕਾਰੁਸੁਣਿਆਮੈਤਾਪਾਸੋਂ।ਬਿਬੇਕ:।ਬਿਧਤੋਇਕ
ਹੋਇਦਾ।ਕਤਾਰ: ਕੂਤਾ।ਦੀਆਹੁ:ਮੇਲਾ।ਜਾਨਿਆ॰ਤਿਸਦਾਆ
ਨੰਦੁ।ਸਬਦੁ:ਬੂਹਆ।ਹੈ॰ਜੋਜਾਂ।ਆਪਰਗਣਿਆਤਾਂਤਿਸਮੇ।
ਕਾਲਸ: ਉਪਦੇਸਗੁਰੁਥੀਏਹੁਜੀਵਾਂਹੋਰੁਨਿ: ਹੇਤੁਪਾਇਦਾਧ
ਰਮ॰ਉਤਪਤਿਹੰਦੀਹੈਸੋਗਾਰ ਮੱਖਿ:ਦੁਆਰੇ।ਭਨਤਿ: ਕਹਿਦੇ
ਨੇ।ਜੋਹਾਰਗਾਏ: ਆਨਿਦੁਵਾਲੀ।੧੦।।ਆਸਾਮ:੧।ਜਿਸਨੂ
ਗੁਰੁਤੇਘਨੂੰਸਮਸਾਰਿ: ਤੁਲਿਹੋਆ ਸਹਜਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ
ਕਰੀਦਾ ਮੈਤਾਸੁਭਾਵਕਰੀ।ਤਿਸਦੀ ਦੁਰਮਤਿ ਗਤਿ: ਨਾਸਾ
ਨਾਇ: ਥਾਇਕੀਤਾਹੈਤਾਮੈਂ।ਛਿਦਾ।ਸਾਚਉਮੁਖ: ਸਚਾਮੁਖ
ਮੈਨਾਉਏਹੁਸਚੁ ਹਰਿਰੂਪੀਮੰਦਰਿਦੀਪਉਤ੍ਰੀਹੈ।ਬਾਉ:ਸ
ਰੂਪਾ।ਛਿਦਾਮਨ ਚੂਰੇ: ਚੂਰਨਕੀਤਾਹੈ।ਖਟਦਰਸਨ: ਛੇਸਾਧੂ
ਦੇਸੇਧਾਂਤਨੂੰਜਾਣਿਕੇਦ ਮਨ ਚੂਰੇ: ਚੂਰਿਆ ਦਾਪ੍ਰਸਿਨਹੋਆ
ਖਟਦਰਸਨ। ਦੋਹਰਾ। ਜੋਗੀ ਜੰਗਮਸੇਰੇਵੜੂਔਰਮਦਾਰੀ
ਜੂਨਾਸਿਨਾਸਅਦਧੂਤਪੁਨਖਟ ਦਰਸਨਪਹਿਮਾਨ।
ਇਨਮੇਆਤਮਾਜਾਣਕੋ।ਛਿਦਾ।ਫੇਰਏਹੁਜਾਣਿਆਸਰਬ
ਮੈਪੂਰਨਭਗਵਾਨਦੀਜੋਤਿਹੈਦ ਸਰਬ ਜੋਤਿ:।ਬਿਸੀਮੇ।ਬ
ਗਵਾਨੂੰ॰ਹੈ।ਤਿਆਸ:।ਤਿਸਨਾਹੈਜਿਸਦੇਅੰਦਰੁਸੋ।ਦੁਖਰੂ
ਪਾਥੀਖਿਆਨੇਸੁਖਤਨਦੇਪਰਹਰੇਹੈਂ।ਦਾ ਦਿਖੇਜੋਹੇਦੁਖਰੂਪ
ਤਿਨਾਸੁਖਤਨਦੇ।ਦਾ।ਥੀਖਿਆਕਰਿਕੇਦੁਖਹੈਤੇਸੁਖਹੋਵੈਤ
ਨਾਨੂ ਪਰਹਰੈ:।ਤਿਆਗਿਆ ਅੰਤਰਿ॰ਦਾ।ਫਿਰੇ: ਲੁਟੇ।ਦੁਬ
ਦਾ॰ਨਾਲਲਗੇਸੋਰਥੇਤੇਛੋਡਿਨਾਮਜਪੇਸੋਦ ਦੁਧਦਾਨੂੰਛੋਡਿ
ਕਰਿਨਾਮਜਪੇਸੋ।ਸਿਫਤ:।ਸਿਫਤੀਦੇਸਲਾਹਣੁਕਰਿਸਹਜੇ
ਅਨੰਦਹੋਵਦਾਹੈ।ਛਿਦਾ।ਪ੍ਰੇਮਗੋਥਿਦਦਾਸਖਾਹੈਲੋਕਾਦਾਤੇਸੋਨ
ਹੈਪੂਲੋਕਦਾਕਰੇ॰ਜੀਦਾਨੂੰਤਾਪਹਿ॰ਅਰੂਪੇਤਿਆਜੀਦੁ:ਧੀਰ
ਕੀਧਰੇ।ਦੇਹ: ਦੇਦੇਨੇਦ ਦੇਦੇਨੇਦੇਹਿਨੂੰ।ਭੇਖ।ਆਸੁਮਤਿ

ਛੇਦਾਰਸਾਈਦੇਨਾਮਕਰਿਅਸਾਥਿਰਹੋਏਹੈਂ। ੧੧।ਆਸਾ ਮ:੧।। ਸਰ
ਵਰੁ: ਸਤਸੰਗਰੂਪੀ।ਕਮਲ॰ਸੰਤਰੂਪੀਹੈਂ।ਬਿਗਾਸੈ:ਪ੍ਰਸੰਨਰਹੈ
ਤੇਪਰਮਲ:ਚੰਦਨਨ੍ਰਿਮਲਰੂਪਹੈ।ਮੋਤੀ॰ਸੁਭਗੁਣਾਂਰੂਪਹੈਂਸੋ।
ਹੰਸ॰ਜਗਯਾਸੀਰੂਪੀ।ਕਲਾ:ਸਕਤੀਆਂਸਹਿਤਹੈ।ਕਿਉਂਜਗਾਦੀ
ਸੈ:ਜਗਤਈਸੁਰਦੀਅਸੋਹੈ।ਉਪਜੈ।ਬਿਨਸੈ:ਆਦਿਹਸਾਨੂ
ਵਾਲਾਹੈ।ਜਲ॰ਨਾਮਰੂਪੀਤੇਓਹਾਦੀਸੰ॰ਕਦੀਕਿਆਨਾਮਜਪ
ਦੇਹੀਰਹੈ।ਓਨਾਂਦੁਆਰਿਕੋਈ।ਬਿਰਲਾਬੂਝੈ:ਪ੍ਰਾਛੈਕੇ।ਛੋਡਾਤ੍ਰਿ
ਕਾਂਤਜੈਬੇਦੁਹੈਂਸੋਨਿਤਕਹੈ।ਗੁਣਾਂਰੂਪੀਸਾਖਤੀਨਿਹੈ।ਜਰਿਦੀਆ
ਵੇਤੀਨਿਸਾਖਾਂਵਾਲਾਜੋਬੇਦਹੈਸੋਕਹੈ।ਨਿਤਹਰਿਨਾਂਨਾਦਬਿੰਦ
ਕੀ:ਬ੍ਰਹਮਦੇਗਿਆਨਣਦੀ ਸੁਰਤਿ:ਗਿਆਤਸਮਾਣਇ।ਜੋਆਪਹੈ
ਸੋਸੋਈਮੁਕਤੋ:ਮੁਕਤੇਹੈਂਬੰਦਨਾਂਤੇ।ਰਾਤਉ:ਰਤੇਹੈਂਹਰਿਮੇਂਆਪ
ਜੋਓਨਾਂਨੂੰਭੀਰਿਗੁਮੈਂਰਵਾਂਤਉ: ਰੰਗਦੇਨੇਵਾ।ਮੁਕਤਿਰੂਪ।ਹਰੀਸੋਆ
ਪੁਰਤੇਹੈਂ।ਜੋਸਮਿਲੇਓਨਾਂਭੀਰਿਗੁਸੋ।ਰਾਜਨਰਾਜੈ: ਰਾਜਿਆਂਦੇਰਾ
ਜੇਹੈਂ।ਕੂਛੋ।ਰਾਜਨਰਾਜੋਨੂੰਜਾਣਕੇਸਦਾ।ਬਿਗਾਸਉ:ਪ੍ਰਸੰਨਰਹੈਂ।
ਧਾਰਿ॰ਹੇਹਰੀ।ਪਾਹਨ॰ਵਡਥੋਤਿਨਾਂਨੂੰ।ਤਾਰਿ:ਤਾਰਨਵਾਲਾਹੈ
ਕੇਵਬੇੜੀਦੇਕੇ।ਛੋਡਾ।ਜੋਤੀਮਹਿਤ੍ਰਿਭਵਣੁਤੇਤ੍ਰਿਭਵਣਮਾਹਿ
ਜਾਣਿਆ।ਜੋਤੀ।ਕ੍ਰਿਸੀ॰ਪ੍ਰਿਤੀਸੰਸਾਰਦਲੋਕਾ।ਪਾਰੁਧਾਰੁ ਸਭੁ
ਪਰ੍ਹਿਦੇ।ਲਾਏ॰ਕੇਜੋ।ਪਾਏ: ਚਰਨੀ।। ੧੨।। ਆਸਾ ਮ:੧।। ਸਾ
ਚੀ॰ਜਿਨਾਂਧਾਰੀਹੈ।ਹਉਜਤਿ: ਤਰਕਕਰਣੀਏਹੁਬੋਈਦੂਰਿਸੋਸ
ਫੁਲਹੈ।ਤਾ।ਆਪ੍ਰਚੰ॰ਕਰਮਧੂਰਿ॰ਰਾਗੁਦ੍ਵੈਖਰੂਪੀ।ਲਾਗੀ॰ਸੋ
ਜਾਵੈ॰ਕਰਿਜੋਰਹੈ।ਹੈਹਜਾਰੋਂ।ਜਰੁ:ਹੈਸਮੀਪਤਿਸਮੀਪੁਐ
ਸਾਜਾਣਿਕੇਜੋਕਰੈ।ਸਾਚਕੋਂਤੇਪ੍ਰਭੁ॰ਦੇਪਾਸਹੈ।ਏਹੋਜਾਣੈ।ਬ
ਮਾਵੈ॰ਸੋ।ਕਹਿਣਕਥਨਿ:ਲੋਕਾਂਦੀਆਂਕਹਣੀਆਂਦੇਕਥਨਿ
ਦਾਵਕਰਿ ਵਾਰ: ਅੰਨ੍ਹਾ।ਕਿਆਦੇਖਾ।ਤਿਨਾਂਕਰਿਕਿਆਦੇਖ
ਣਾਹੈ।ਸੂਝਬੂਝ: ਸਮਝਣੀ।ਅਣ॰ਨੂੰ।ਆਵੈ॰ਤੇਬਿਨਾਂਤ੍ਰਿਪ
ਤੀਸੰਤੋਖਅਤੇਪਾਦਦਾ।ਰੋਗਿ:ਆਗਿਆਨਮੈਂ।ਮਣਿਏਆ॰
ਦੁਖਸੰਤ੍ਰ ਪੈ:ਪੂਰੀਹੁੰਦਾਹੈ।ਰਸ॰ਨਾਮਰੂਪੀ।ਛੋਡਾ।ਜੋਨਾਮੁਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਰਾਖੈਸੋਚਲਤਉ।ਮਨਿਰਾਖਿਓ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਨੂ
ਸਬਦਿ:ਗੁਰਦੇਉਪਦੇਸਕਰਿਮੁਕਤਿਦੀ ਗਤਿ।ਪ੍ਰਾਪਤੀਨੂੰ

ਆਪੁ: ਜੋ ਨਰੁ ਆਪਾ ਭੁਦ੍ਵਾ ਅਬਦ੍ਵਾ ਮਨਿ ਰਾਖੈ ਜੋ ਕਛੁ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਦ੍ਵਾ ਸੋ
ਸਿਤਰੂਪ ਸਬਦ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਨੂੰ ਭਾਖੈ: ਉਚਾਰੈ ਸਚਾਰਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ।
ਗਵਾਈ: ਗਵਾਇਕੇ॥੧੩॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਖੀਆ: ਹੋਆ ਓਨ੍ਹਾਂ ਜਾਣੀਆਂ
ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਭੈ ਗੁਣ ਹੂੰਦਾ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ਤਿਨ ਦ੍ਵਾ ਹਰਿ ਰਸ: ਹਰਿ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਜਿਨਾ
ਪਾਇਆ ਤਿਨਾਂ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਭੀ ਤੇ ਨਉ ਨਿਧਿ: ਭਗਤੀ ਭੀ ਪਾਈ ਹੈ
ਛੋਦਾ ਸਚੁ: ਨਿਸ੍ਚੈ ਕਰਕੇ ਜ੍ਞਾਤ ਤਾਉ ਹੀ ਕਰਮ ਧਰਮ ਮਹੋ ਜੋ ਹਰਿ ਸੋ
ਨਿਧਾਨੁ: ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਣੇ ਦਾ ਗੁਹਜ ਦਾ ਧਾਰਿ ਹੋ ਹਰਿ ਰੂਪੀ। ਧਨੁ:
ਧਨ ਹੈ ਓਹੁ ਨਾਰੀ: ਸਿਖ੍ਯਾ ਰਾਤੀ ਮੈਨ ਕਰਿ। ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਵੀਚਾ
ਰੀ ਹੋਇ ਇਵਾਣੀ ਕਰਿ। ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਕੁਲ ਭੀ ਦ ਸੰਗਤਿ ਸਮਹੂ ਭੀ।
ਸੋਇ ਕਰਿ ਤਨੁ ਨਾ ਆਪਣਾ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹੈ ਅਮਰੀ ਤਾਂ ਜਾਂ ਤਪ
ਤਿ: ਪੰਗਤੀ ਵਿਚਿ ਦਾ ਸਤ: ਹਰੀ ਦ੍ਰਿਖੇ ਭਾਉ ਕਰਣਾ ਇਹੁ ਕਰਮ ਧਰਮ
ਜਨਮ ਹੋ ਚਖ ਸੋ ਜਿਸ ਨਉ ਨੂੰ ਫੇਰ ਜੋਇ ਰੂਪੀ ਦਾ ਰੋ॥੧੪॥
ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਛੋਦਾ ਇਕੋ ਆਦਿ ਹਿਤੋ ਇਕ ਆਈ: ਆਈ ਕੋ ਜਾ
ਵਹਿ ਦ ਆਈ: ਫੇਰ ਆਦੇ ਜਾਂਦੇ ਗਤੇ ਸੋ ਹਰਿ ਸੋ ਪਾਵਹਿ। ਕਿਆ
ਜਾਣਦੇ ਮਰਦੇ ਸੋ ਕਹੋ ਸਤ: ਮਧਾਦਾ ਜਲ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ: ਗੁ
ਰਾਂ ਦੇ ਆਰੇ ਸਬਦੁ ਦੇ ਇਕ ਰਿਾ ਪਾਈ: ਧਾਵਦਾ ਹੈ ਪੋਤ: ਦਧਾ
ਰਹਹਿ ਹੋ ਜਲ ਅੰਭੁ: ਅਬੁ ਮਧ ਸਤਾ ਜੂਲ ਦੇ ਮਧੁ ਉਪਰਿ
ਕਮਲ ਰਹੋ ਜਲ ਹੇਠ ਲੇ ਤੇ ਅੰਭੁ: ਜਲ ਉਪਾਰਲੇ ਤੇ ਕਮਲ ਕਿ
ਰੇ: ਨਿਲੇਪੁਰ ਹੋ ਛੋਦਾ ਰਹਹਿ ਹੋਇ ਆਰੇ ਜਲ: ਪਦਾਰਥਾ ਤੇ
ਜਿਉ ਅੰਭੁ ਉਪਰਿ ਕਮਲ ਨਿਰਾਰੇ ਰਹੈ ਛੋਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ: ਗੁ
ਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਇਹੁ ਨਿਸਚਾ ਲਈ ਏ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦੀ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਓਹੁ ਧਰ
ਭਲਾ ਛੋਦਾ ਗੁਰਮਤਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਨੂੰ ਵੀਚਾਰੁ ਕੇ ਅਕਥ ਨੂੰ
ਕਥਣਾ ਭੇਦ ਹੈ ਇਹੁ ਭੀਜਾਂ ਹੈ ਤੇ ਅਠਸਠ ਮਜਨ: ਸ਼ਮਹੂ ਤੀਰਥ
ਦੇ ਮਜਨ ਕਾ ਫਲ ਭੀ ਹੋ ਆ ਜੋ ਨਕੋ। ਰੰਦ: ਰਿਦੇ ਸੋ ਹੋ ਛੋਦਾ ਗੁਰ
ਮੁਖ ਲੋਧ ਪੂਰੇ ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ ਕਰਕੇ ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਕ
ਭਏ ਨਿਰਮਲ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਰੂਪੀ ਦ ਪੂਰੇ ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ ਕਰਕੇ
ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਹੋਏ ਤੇ ਫਨੂੰ
॥੧੫॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਅਪਨੇ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ਬ
ਈ ਕਹਿਤੇ ਤਾਰ ਦਿਆ ਮਨ ਕਰਿ ਜਿਨਾ ਛੋਦਾ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ

ਜਿਨਾ ਬੀਚਾਰਿ ਕਰੀ ਤਿਨਾ ਹੀ ਸੋਰ ਦੇ ਦੇਖਿਆ ਰਤਨ ਹਰਿ: ਰਤਨ ਰੂਪ
ਹਰੀ ਲਾਲ ਰੰਗ ਤਾਂ ਰਦਨੀ: ਨਾਰਿ ਹੂਦ ਮਾਣਿਆ ਨੂੰ ਦਕ ਦਤਾਨੂੰ ਰਦਾਹੇ:
ਰੋਗੇਦਾ ਜੈਣੂੰ ਦਾ ਉਰਕੈ ਜਬ ਲਗੁ ਤਬ ਲਗੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਕਰਿ ਪਾਈਐ
ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਪਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਤਿਮਦੀ ਤਨੂੰ ਕਾਰਤੇ ਉਰੰ ਮੈਲੀ ਦਾ
ਨਾਮੁ ਤੇ ਲਗਾਤਿ ਪ੍ਰਿ ਜੈ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ਸੋ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਉਰ ਮੈਂ ਧਾਰੇ
ਹੈਂ ਦਾ ਦੁਖ ਜੋ ਹੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ: ਮਤਿ ਸਿਖੇ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰਨ ਕਰਿ
ਸੋ ਜੀਵਤ ਮਰਿ: ਲਭੂ ਰੋਕੇ ਤੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੇ ਤਾਂ ਮਨ ਸਾ: ਵਾਸਨਾ
ਸਹਜੇ ਜਾਇ: ਤਾਂ ਸੁਖਾਦ ਕਹੀਦਾ ਸੰਤ ਸੁਖਾਦ ਕਰਿਆ ੧੫। ਆਸਾ
ਮ: ੫। ਛੈਣਾ ਜੋ ਸਮਝਿ ਰਹੇ ਸੋ ਕਿ ਸਕਉ ਕਹਹਿ ਥੋੜ੍ਹਾ ਕੀਤੇ ਉਸਤੇ
ਅਧਿਕ ਸੁਣਾਵਹਿ ਕਿ ਸਕਉ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵਹਿ ਦੇਣੂੰ ਕਰਿਕੇ
ਅਰਥ ਕੁਛ ਨਹੀ ਕਹਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਾ ਜੋ ਸਮਝ ਰਹੇ ਸੋ ਕਿਸ ਕਉ:
ਕਿਸੇ ਕੀ ਕਲਾ ਨਾਦ ਸਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮ
ਝਾਵਹਿ ਕੀ ਅਬਦ ਜੋ ਸਮਝ ਰਹੇ ਸੋ ਅਧਿਕ ਗਿਆਨ ਸਾਰੂ ਕਿਸੇ
ਨੂੰ ਸਬਦ ਸੁਣਾਵਹਿ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਹਿ ਮਨਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ
ਵਹਿ ਨਿਧਿਆਸਣ ਛੈਦਾ ਜੋ ਪੜ੍ਹਿ ਜਾਣਿ: ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਬੂਝੈ
ਸੋ ਕਿਸ ਮਾਹਿ ਪੜ੍ਹਾਵਹਿ: ਕਿਆ ਨਾ ਪੜ੍ਹਾਵਹਿ ਦਾ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ
ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਵਦੇ ਹੈਂ ਸਥਾਦਿ ਕਰਿ ਮੈ ਤਖ ਮੈ ਰਹੇ ਛੈਦਾ ਗੁਰਮਤਿ ਕਿ
ਰਿਸੈ ਸਾਹਰਿ ਰਮਤ ਸਰੀਰਾ: ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਮੈ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀ
ਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਛੈਦਾ ਅਨਿ ਤਤਰੰਗਾਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇਖ
ਭੁਗਤਿ ਰੰਗ ਹੈਦਾ ਅਨਿਤ ਤਰੰਗਾਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਮੈ ਜੁਗਤ
ਜੋ ਰੰਗੇ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਦਿਖੇ ਦਾ ਅਨਿਤ ਤਰੰਗਾਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜੋ ਹਰਿ ਭਗ
ਤਿ ਮੈ ਰੰਗੇ ਹੈ ਗੁਣ ਮੈ ਗਾ ਗੁਣਾ ਦੇ ਮੈ ਗੁਣ ਸਾਕਤਿ: ਸਾਕਤਾ ਦਾ ਸਰਾ
ਸੰ ਕੇ ਭਗਤਿ ਜਨ ਸੋ ਕਾਇਆ: ਦੋਹਿ ਦਾ ਬਧੀ ਭਈਆ ਚੀਰਿ: ਜਾ
ਣਿ ਕੋਤ ਸਮੋਂ ਕੈ ਸਾਹੇ ਹਰਿ ਆਦਿ ਹੈ ਤੇ ਅਪਾਰ ਹੈ ਤੇ ਪਰੂੰ ਹੈ ਤੇ
ਹੀਰਾ: ਸੁਧ ਹੈ ਲਾਲ: ਤਿਸ ਲਾਲ ਮੈ ਧੀਰਾ: ਇਸਾ ਬੇਤਹੋਆ
ਕਥਨੀ ਕਹਹਿ ਕਹਹਿ: ਕਦੀ ਸਰੀਆਂ ਕਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕਹੈ ਦਾ
ਕਦਤਾ ਨੂੰ ਕਹਦੇ ਹੀ ਕਹਦੇ ਹੈਂ ਛੈਦਾ ਸੋ ਨਰੁ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਰਹਿਦੇ
ਹੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਹੀ ਓਨਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਦਾ ਤੂੰ ਏਹੁ ਜਾਣ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰਿ
ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਛੈਦਾ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਸਭ ਜੁਗੁ ਦੇ
ਖਿਆ ਆਇਆ ਕਰਿ ਡੂਲਾਇਆ: ਘਣਾਇਆ ਦਾ ਧੀਮਾ ਹੋਆ

੧੭।ਆਸਾ ਮ:੧। ਤਿਤੁ ਸਰਾਪੀ ਠਕੁ ਨਾਸਭ ਧਰਮਾ ਧੀ ਨਿਹੋਜੋ ਕਹੈ ਹੈ ।
ਭੀਖਕੁ ॰ ਹੋਇਕੇ ਰਾਜਾ ॰ ਹੋਇਕੇ ਰਾਜਮੇ । ਨਕਿਸਹੀ ਮਾਨ: ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਾਜ
ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਕਿਸੇ ॰ ਦਾ ਭਿਖਕ ਹੋਇ ਕਰਿ ਅਪਮਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਧਿ
ਆਨ: ਪਾਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਇ ॰ ਕੋਈ ਤਾਂ ਕਹਾਂ ਨਾ ਮੇਤਾ: ਮੇ ਨਤਾ ਹਾਰੁ ॰ ਹੇ
ਹੋਵਦਾ ਹੈ ਕਰਤਾਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਆਂ ਮੇਤਾਂ ਤੇਰੀ ਵਟ ॰ ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਬੀਗਾਂ ॰
ਵਿਸਤਾਂ ਦਲੁ ਨਾਇ ਜੇ ਕਰਿ ਮੈ ਨ ਦਰਗਹ: ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਅੰਦੂ ਦਾ ਬੰਧੁ: ਬੀ
ਧਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਸੋ ਖੀਨ ਜੋ ਹੈ ਕੰਧਾਇ ਜਮੇ ਖਰਾ ਬਹੋਵੈ ਨਿਤਾ ਵਦਾ ਅੰਧੁ
ਲਾ ॰ ਜੰਮੇ ਤੋ ਬੰਧੁ: ਧਧਾ ਹਾਂ ਇ ਸਕਾਰਿ ਖੀਨ ਕੰਧ ਮੇ ਖਰਾ ਬਹੋਵੈ ਨਿ
ਤਾ ਆਸ ॰ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁ ਨਾਛੇਦਾ ਤੇਰੇ ਲੇਖੇ ਹੋਇ ਵਿਚ ਹੈ ਸਾਡੇ ਨਾ ਨਿਸਿ ॰ ਮੇਂ ਅੰਧੁ
ਧਤੁ ॰ ਜੰਮੇ ਰੀ ਪ੍ਰੀਤ: ਸਾਰੂ ਕਹਹਿ ॰ ਤੇ ਪਾਸਿ ॰ ਅਰਪਣੁ ਹੋਂ ਨਤੇਂ
ਰਗਾ ਹਿ: ਜਮੇ ਨਾ ਜਾਇ ॰ ਜੀਵਦੀ ਨ ਰਿਆਨੁ ॰ ਭੁਖੀ ਵਾ ਤੇ ਦੇਕਾਰੁ ।
ਤਰੇ ॰ ਜੀਵਾ ।੧੮। ਆਸਾ ਮ:੧। ਧੀਠ ਕਾ ਨਾਮ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਦਿਆ ਰਖੂ ਹੈ
ਐਸੇ ਜੈ ਸੋ ਧੇਨੁ ॰ ਤੋ ਉਤਭੁਜ: ਖੇਤੀ ਕੇਸੋ ਬਿਨਾ ਕਿਆ ॰ ਹੈ।
ਸੁਲਤਾਨੁ: ਰਾਜਾ ਛੇਦਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀ ਤਾਂ ਅਧੀਕੋ ਠੀਵਡੁ ਹੈ ਏਹਿ
ਇਹੁ ਦੂਸਾ ਤਹੇ ਚਾਰੂ ਕੀ: ਕਿਉ ਵਿਸਰਹਿ: ਵਿਸਰਨਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਇਸ
ਰੋਗ ਦੂਖ ਲਾਗੇ: ਦੂਖ ਜੋ ਲਾਗੇ ਹੈ ਤੇ ਦਕਾਂ ਦੇ ਦੁਖ ਭੀ ਲਾਗੇ ਪਰ ਜਬ
ਏਹ ਦਸਾ ਹੋਵੈਗੀ ਕੇ ਰੂਹੀ ਅੰਖੀ ॰ ਹੋਵੈਗੀ ਆਂ ਤੇ ਜੀਭੁ ॰ ਮੈ ਬੋਲਣ
ਦਾ ਦ ਜੀਭ ਰੂਪ ਦਾਰਖਾ ਦਾ ਰੋਥਣਾ ਦੋ ਛੇਦਾ ਵਾਜੇ ਨ ਪਉਣੁ:
ਪਵੈਗੇ ਸੂਈ ਏਰੋ ਪਜੂਤ ਆਗੇ: ਪਗਾਤੂ ਆ ਹੋਇਆ ਆਗੇ ਤੇ
ਸੋਵਦਾ ॰ ਹਰਿਦੀ ਤੇ ਏਦਾ ਆਖਰਾ ਬਿਰਖ ਧਾਗ: ਅਖਰਾ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਪੜ੍ਹ
ਨਾ ਆਖਰਾ ਰੂਪੀ ਬਿਰਖਾ ਦਾ ਧਾਗਾ ਜਿ ਨਾਲ ਏਇਆ ਹੈ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ
ਭੁਇ ਚੋਖੀ: ਚੰਗੀ ਮੇ ਅਛੇਦਾ ਕਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਏਹ ਸੀਚਿ ਤ: ਨਕੀ
ਤਾ ਹੈ ਸਭਨਾ ॰ ਲਾਦਹ ਦੇ ਲਿਆ ਨੁ ਦਾ ਏਧੂਖਾਨਾ ਛੇਦਾ ਏਕੇ ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਕਰਮਾ: ਭਾਗਾ ਦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕੋਈ ਲੇਹੀ ॰ ਨਾਮਾ ਤੇਰੇ ॰ ਕੀ
ਤੇਦ ਦਾਸੁ ਹੈ ਕਾਹੀ ॰ ਹੈਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਤੇਰਾ ॰ ਕਰਿ ਹੋਂ ਨਾਹੀ ॰ ਸਾ
ਡਾਦਾ ਜੇ ਨਮਾ ਤੇ ਨ ਇਸ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਮਾਤਿ ਵਿਚਿ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ॰
ਸਫਲ ਹੈ ਹੋਰੁ ਕੈਸਾ: ਦਿਆਰਖੇ ਹੈ ਦਾ ਛੇਦਾ ਹੋਰੁ ਮਾਤਿ ਵਿਚਿ ਮਰਣ
ਜੀਵਣੁ ਕੈਸਾ: ਦਿਅਰਥ ਹੈ ਤੇ ਨਾਹੀ ॰ ਜੀਵਣੁ ਦੀ ਤੂਰੀ ॰ ਸਾਕੁ
ਦਾ ਜੀਵਣਾ ।੧੯। ਆਸਾ ਮ:੧। ਧੀਠ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਆਇਕੇ
ਆਪਣੇ ਦੌਰ ਣੀ ਵਡਾਈ ਕਰਣ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਏਸੋ

ਚਾਹੀਏ ਸੋ ਕਹੈਂ ਛੇਦਾ ਮਨੁ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਕਾਣਿਆ ਪੋਤੀ॰ ਦੂਤ ਹੈ ਬਾਮਾ
ਦਾ ਜਿਸ ਕਰਣਿਆ: ਬੁਧੀ ਭੀ ਪੋਤੀ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਕੀ ਸੁਧ ਕੀ ਤਾ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਜਨੇਉ॰ ਅਹਿਰਿਆ ਤੇ ਧਿਆਨ ਧਰਣੁ ਏਹੁ ਕੁਸ ਪਾਤੀ: ਕੁਸ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰੇ
ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਛੇਦਾ ਸਮੂਹ ਨਾਉ: ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ ਧਾਰਿ: ਬਾ
ਹਰ ਦਾ ਜਨੇਉ॰ ਤਿਹਰੂ ਕੈ ਪੋਤੀ॰ ਅਜ ਦੇਕਾ ਦੇਖਾਂ ਇਕਾ ਮੁਖ ਤ੍ਰਿਗੁਣ
ਸ੍ਰਿ: ਲਭਾ ਪ੍ਰੇਮੁ॰ ਭੂਪੀ ਕਰਿ ਤੇ ਜਾਣੇ॰ ਏਹੁ ਹੈ ਮਕਾਰਿ ਗਾਤ੍ਰ ਗਗਾ:
ਸੋ ਆਤਮਾ ਦਾ ਦਸ ਦੁਆਰ: ਦ ਸਾਦੂ ਦਾ ਜਿਆਦਾ ਲੇਣੁ ਨਮੋ ਛੇਦਾ
ਸੋ ਦਸ ਦੇ ਚੇਤਨ ਦੇ ਦੁਆਰੁ: ਗਿਆਨ ਨਚੀ ਨੈਦ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੇਂ
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਦਾ ਧੀ ਚਾਰ ਬੇਦ ਮੁਖ ਕਰਿ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹੇ ਗਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਦ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਕਰੇ ਤੇਂ ਪਹਰੁ ਅਰਾਹੂ ਬਿ ਏਹੁ ਪਾਠ ਪਾਹਿ ਲਈ ਤੂੰ ਦਾ
ਅਰਥ ਪਹਰੁ: ਰਾਖਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਤਿਸ ਨਾ ਪਹਰੁਆ ਛੂਬਿ ਏਹ
ਪਾਠ ਭਾਈ ਬਨੇ ਜੀਦੀ ਬੀ ਤੂੰ ਦਾ ਅਰਥ ਪਹਰੂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮੁ
ਪੀ ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਤਾ ਦਾ ਛੂ ਪਤਾ ਨਾਲ ਏ ਜੇ ਮੈ ਪਾਰੈ ਜੇ ਏਕੁ॰ ਨੂ ਛੋ
ਅੰਤਰਿ ਮਧਿ ਬੇਕੁ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬਸੈ ਦ ਅੰਤਰਿ ਧਿ ਬੇਕੂ ਬ
ਐਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋਵੇ ਦ ਅੰਤਰਿ ਬੂਝੈ ਬ੍ਰਹਮਨੁ॰ ਬਿ ਬਤੋ ਏਕੁ ਹੁਦਾਹ
ਆਚਾਰੀ: ਕਰਮ ਕਰਿ ਜੀਤਿਆ ਜਾਇ ਆਦ ਸੇਕੀ ਤਾ ਜਾਣ
ਪੜ੍ਹੇ: ਪਾੜ੍ਹੇ ਨੇ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਚਹੁ॰ ਵੇਦਾਂ ਨੇ ਭੀ ਦ ਦੇਵਾ ਦਾ ਹਿ
ਆਂਤੀ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਂ ਨਦ ਜਿਸ ਨਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ੨੦ ॥ਆਸਾ ਮ:
੧ ਸੇਵਕ॰ ਦਾ ਦਾਸ ਜੋ ਹੋਵ ਸੇਵਕ॰ ਤਨ ਕਾ ਜਿ ਦਾਸ ਮਨੁ ਕਰਿ
ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਭੀ ਆਹੇ ਭੀ: ਹੁਕਮ ਹੈ ਅਜਿਰਿ ਅਕੇ ਤਤਾ ਨ ਸਾ ਜੀ ਹੈ ਸਿ
ਰਜੀ ਅਰਗੋਈ: ਲੈ ਕੀਤੀ ਨਾਮ॰ ਜਪਚ ਹੈ ਕੋ ਸਬਾਦਿ॰ ਬੋਬੀ
ਚਾਰਿ ਕਰਦੇ ਨੇ ਸੋ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਬਦਿ ਦੇਵੀ ਚਾਰਿ ਕਰਿ ਸਾਚਿ ਨ
ਸੁਧ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੇ ਨਾ ਸੋ ਸਾਚੇ॰ ਭਏ ਹੈਂ ਸਾਚੇ ਦਰ ਬਾਰ ਸੇ ਸ
ਚਾ॰ ਜੋ ਹੈ ਅਰਜ ਦੇਸਾ ਹਿ ਦੇਵਲਾ ਤਿਸ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸਿ॰ ਕ
ਰੇ ਜਗਜਾ ਸਾ ਛੇਦਾ ਖਸਮੁ ਸੁ ਹੇਤੋਂ ਮਹਲੀ: ਜਗ ਪਾਸੀ ਨੂ ਦੇਵੇ
ਦ ਮਹਲੀ: ਖਸਮ ਸਹਿਤੋ ਜਗਤਾ ਸਨਦੇ ਹੈ ਤਖਾਤਿ: ਸਤ
ਸੇਗਾਦ ਸਰੂਪ ਸੋ ਦਾ ਤੋ ਆਈ ਫੇਰੂ ਓਹੁ ਦ ਓਨੂੰ ਤੇ ਆਧਾ
ਰੀਸ ਤਾਹੂ ਤਨਕਾ ਭੀ ਦੀ ਬਾਣਿ: ਆਸਰਾ ਮਨ ਕਰਿ ਨੀ
ਸਾਣ: ਪੂਦਾ ਨਾਹੈ ਨੀਸਾਣੈ: ਪੂਦੇ ਨੇ ਕਰਿ ਪੜ੍ਹੀ॰ ਭੀ ਤਿ
ਪਾਏ ਕੀਦੇ ਦਨਾ ਅੰਤਰਿ॰ ਆਪ ਹੈ ਦ ਦੇਦ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਦਸ
ਤਿਸ ਦਾ ਸੋਈ ਬੂਝੈ: ਅਬਰੁ ਦਾ ਪਰੇ ਖ ਅਪਰੇ ਪਾ ਦੇਵਦਾ॥
ਸਾਚਾ ਪੁਰਖੁ ਸੋਈ ਸਾਰੇ ਮਦਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਜਾਣਿਆ ਸਮ॥

ਅਖਾਆਖੁ: ਅਖਿਛਾਨੂ ਮੁਖ ਕਰਿ ਜਰਣ॰ ਨੂੰ ਹੇ ਵਿਰਾਣੀ: ਅਰ
ਰਜੂ ਰੂਪਾ ਇਕੋ॰ ਹੈ ਹਰਿ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਦਾ ਦਰ: ਰਸਤਾ ਦੀਬਾਣ: ਸਤਸੰਗ
ਰੂਪੀ ਗਛੇਦਾ ਜਹਾ ਸਾਧੁ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੀ ਵਸਾਰ ਵਾਲੋ ਤਿਨਾ ਦੀ।
ਦਰਾਂਹੂ: ਜਰਾਂ ਹੂ ਹੈ ॥੨੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਦੇਹ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸਾ ਦੁਹੇਲੀ:
ਦੁਖ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖ ਪਾਈ: ਪਾਉਦੀ ਹੈ ਮਧੁ ਕਾਲ ਭੀ ਸਾ ਹਰਿਗੁ
ਰ: ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਗੁਰਾ ਤੇ ਪਾਈ॰ ਦਾਸ ਪਿਆਰੇ॰ ਐਸੋ ਕੋਈ ਹ
ਰੇ: ਕੋਈ ਹੈ ਹਰੇ॰ ਅਗੋ ਤਿਸ॰ ਨੂੰ ਜਿਸੁ॰ ਪਰਗਾਸਾਸ॰ ਆਵਿਦਿਆ
ਰੂਪੀ ਬੁਰੀ ਹੈ ਧਾਰਿ ਵਾਸ: ਧਾਰਿ ਵਸਣ ਅੰਤਰਿ ਮੁਖਿ ਹੋਵਣਾ ਧਿ
ਰ: ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਿਲਣੁ: ਅਤੇ ਨੂ ਹੋਣਾ ਦੇ ਭਗਤਿ ਕਰਣਹਾਰਾ ਬੁਰੀ॰
ਹੈ ਜੋ ਵਾ ਬੁਰੀ ਜਾ ਇਕੋ ਸਾਖ ਸਾਜਨੀ: ਸੰਤਜਨਾ ਤੇਕਾਰਾ ਠਉ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਰ ਦਾ ਹਰਿ ਨਦਰਿ ਤੇ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਤਾਂ ਦਾ ਸਾ
ਰਿਮਨਿਆ ਪੁ॰ ਣਾ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰਿ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਸਾਧਰਹਿ
ਣਾ॰ ਰਮੁਨੋ ਦੇਵਹਿ॰ ਪਾਵਣਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਬਿਕਾਸਤ: ਹਰਿ ਨਾਸ ਕਰਣ ਵਾਲੀ ਆਸਾ ਨੂ ਕੋਤ ਹੁਗਣੁ॰ ਦੀਆ
ਭਈ॰ ਜਾਂ ਮੈ ਮਾਮੁਖਿ: ਦੂਆ ਰਾਓਟ: ਸਰਣ ਲਈ ਜਬਾ ਛੋਡਦਾ
ਹਰਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਦਾ ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਤਿਸ ਨੂ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ
ਸਗਲੇ ਤੇ ਸਭ ਜਪੁ ਤਪੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਰਾਖਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਦਾ
ਸੋ ਗੁਰ ਸੇਵਦੇ ਤੇ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਪਾਏ ਦਾ ਗੁਰ ਸੇ
ਵਤੇ ਜੋ ਸਹਜ ਮਤਿ ਪਾਏ ਤਿਸ ਦਾ ਗੁਰਮੁ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਮਨ ਰਾਤਾ।
੨੨॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾ ਸਭ ਜੀਵ ਮੋਹ ਕਾਰਿ ਕੇ ਦੁਖੀ ਹੈ ਸੋ
ਕਹੈ॥ ਕੁਟੰਬੁ॰ ਦਾਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਮੋਹ ਕਾਰ: ਧੀ ਧਾਹੀ ਹੈ ਦਾ ਬਾਲ
ਧਾਹਿ ਹੈ ਵਿਕਾਰ॰ ਭੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਬੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਗਰਦੇ॰ ਜੋ ਤੇਸ
ਹੀਰ ਕਰਿ ਸੁਣੇ ਭੀ॰ ਸੇਦ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਵਨਾਮ ਭੀ
ਤੇ ਨਾਵਿ ਨਿਧਿ: ਭਗਤੀ ਭੀ ਜਾਂ ਪਾਈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ॰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਨ: ਨ
ਤੇਨ ਮਾਈ: ਬੁਧੀ॥੧॥ ਦਾ ਕਲਪੇ ਮਾਯਾ ਕੀ ਰਦਾ ਨਕ ਲੈ ਪਾਉਦੀ ਹੈ
ਮਾਯਾ ਤੂ ਵਾਛੇਦਾ ਮਾਈ: ਹਰੀ ਦੇ ਕਲਪੇ ਹੈ ਏ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਦਾਰ
ਥਾ ਨੂੰ ॥ ਮੋਹਿ॰ ਕਰਿ ਤੂ ਬਾਹੈ ਕੇ ਈ॰ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਜੂਨੀ: ਨੂ
ਨਾਮੇ ਮੋਹੈ: ਮੋਹਿ ਨਾ ਕਮਾਹਿ॰ ਭੀ ਕਾਂਢੈ ਪਰ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਬਿਨਾ
ਪਾਹਿ॥ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਦਾ ਕਮਾਹਿ॰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੂਟੈ: ਕਿਆ ਤੂਟੇ ਹੀ ਤਾਂ ਪਾਈ:
ਕਿਆ ਪਾਵੈ ਹੀਗ ॥ ਦਾ ਛੇਦਾ ਕਮਾਈਨ ਰਹੀ ਤਾਂ ਮੋਹ ਤੂਟੇ ਨਾਤੇਸ

ਸਾਹਿਬ ਤੇਰਾ ਦੁਖੁ ਕਮਾਣਿ ਇੱਕ: ਨਦਰਿ ਤਾਂ ਮੈ ਹਭੀ ਤੂੰ ਹੈਂ ਤੇ ਨਾ: ਨਦਰਿ ਆਇ ਤੂੰ ਤੀ
ਪਾਈਐ॥ ਕਰੋ॰ ਹਰੀ॥ ਰਹਿਉ: ਨਾਲ ਵਾਲੇ॥ ॥੨੩॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਆ
ਪਾਰੂ॰ ਜੇਹੋ ਜੇਹੈ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ: ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਵਡਿਆਈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ
ਸਭ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਤੂੰ ਹੈ ਗਹਰ ਗੰਭੀਰ॰ ਕਾਰਜੋ ਸਾਦ ਰੰਗ ਦੇ: ਪਰਾ ਪਰ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰੂਪ
ਸੋ ਪਾਪ॰ ਨੇ ਸਿਰ ਤਾਪੀ: ਸੀਤ ਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਾਪੀ॥ ਹੋਵੇ ਰੂ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਤੇ ਜਾਂਣਹੁ ਏਹੁ ਜੋ ਉਪਜੇ॰ ਹੈ ਜੀਵ ਜੰਤ ਭੇਦ ਹੁ: ਭੇਦ ਵਾਰੂ ਪਾਹੇ
ਛੋਡਾ॥ ਸਹਾਈ ਗੁਰ ਲਿਕਾ ਭਗਤ ਤਿਸ ਦ੍ਰਿੜ ਕੂੰ ਈਤਾਂ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਆ
ਵ ਸਖਾ ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਸਭ ਗਤ ਦ੍ਰਿੜ ਕੂੰ ਈਤਾਂ ਹਥ ਸਹਾਈ
ਹੋਆ॥ ਹੋਰ ਸਗਲੀ॥ ਨਾਨਕ॰ ਤੂ ਤੇ ਸਾਰੇ॥ ॥੨੪॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥
ਪੀਠ ਕਾਨਾ ਨ ਕਮਤੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਸਭ ਭੇਖ ਆਏ ਤਾਂ ਆਖੀਐ
ਪਹੀ ਕਰੇ ਦਰ ਤਾਈ ਸਭੇ ਤੇ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਛੋਡਾ ਜਾਂ ਪਰਿਉ ਪਰਵਾਣੀ
ਤੰਦ ਦਿਵੈ ਆਵੀਚਾਰੀ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜਾਂ ਪੰਚ ਰਾਸੀ: ਦਸੂ ਕੀਤੇ ਹੈਂ
ਤੀਰਥ ਦਸੀ ਸਫਲੁ ਹੈ ਛੋਡਾ ਜੋ ਮਨ ਲਾਗੇ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਵਾਂਚੇ:
ਨ੍ਰਿਤ ਕੀਤੀ ਸਫਲ ਹੈ ਐਸੇ ਸੇ ਲਖ ਹੂ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਮੈਤ ਉ ਆ
ਪੂਲ ਭੁਮੈਂ ਛੋਡਾ ਜਉਆ ਸਾੜੇ ਨਿਰਸੀ ਹਿਈ ਹੈ ਧੂਪ ਦੀਤ ਉਸ
ਨਿਆਜੀ ਸਫਲੁ ਹੈ ਛੋਡਾ ਜਾਂ ਕਾਈ ਭੁਰੀ: ਚੇਹਿ ਹਿ ਰਾਤ ਮਾਣੀ
ਸਫਲੁ ਹੈ ਛੋਡਾ ਵੇਹਮੇਦ ਦਾਇਆ ਵੀ ਚਾਰੀ
ਤੰਜ ਤੂ ਜੋਗੀ ਦਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਛੋਡਾ ਹੈ ਅਰੰ॰ ਪਰਾ ਇਕਾ ਮੂਤੇ ਆ
ਸਭ ਪਰਤਾ ਦੇਰੀ ਧਰਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਤੇਰੋ॰ ਹੈ ਜੀਵ ਵਾ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪੀ॥
ਦੇਰਹ: ਅਉਰ ਨਾ ਤੂੰ ਹੈ ਸਕਤਾ ਵ ਕੌਤਕ ਹੈ॥ ॥੨੫॥ ਆ
ਚੋਜਨ: ਚਰਿਤ੍ਰ ਨਹੀ ਜਾਣਿ ਸਕਤਾ ਵਿਸਾਰੀ ਕਿਸੇ ਦੋਸ ਕਰਿ ਕਤ
ਸਾ: ੧॥ ਪੀਠ ਕਾਜੈ ਸੋ ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਵਿਸਾਰੀ ਇਕ ਅਉਗਣ ਦਰਿ
ਤੂ ਚਾਹੇ ਤੈ ਸੋ ਏਹ ਕਹੈ ਨਭਰੀਆ: ਇਹ ਅਉਗਣ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਜਾਗੇ:
ਨਭਰੀ ਹਾਂ ਜੋ ਏਹੁ ਧਰ ਰੂਪ ਮੈਂ ਰਹਿਉ:
ਤੈਨ ਹੈ ਤਾ ਨਿਸ ਭਰ: ਰਤ ਸਾਰੀ ਅਵਧੀ ਰੂਪ ਮੈ ਹੈ ਸਖੀ ਹੁਉ: ਆਸਾਂ
ਸਪੂਕਾਰ ਸਦੂਸਾਰੀ: ਸਹੁ ਤਾਂ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਹੈ ਸਖੀ
ਦੀਆ ਆਵ ਆਵ ਦੀਹਾਂ ਸਹ॰ ਨਾਭਾ ਦੇ ਮਾਈ: ਹੈ ਸਖੀ
ਕਪਨ: ਰਹਿਆ ਨ ਜਾਈ: ਜਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਨਭੀ ਨ ਤਸਨ:
ਨਾਭੀ ਨਪਰ: ਮੈ ਧਨ ਤਾਂ ਜਾਗਾ: ਚਾਹਸੀ ਹਾਂ ਭਵੀਲੇ: ਭ
ਈਹਾਂ ਉ ਦਾਸੀ॰ ਪਦਾਰ ਥਾਤੇ ਤੇ ਗਰਿ ਤੈ ਭੀਰ ਹਉ ਨਿਰਾਸੀ:
ਨਪ੍ਰਾਪਾਤੇ ਭਰਤਾ ਪਰਤੀ ਸਖੀ ਉਤਰ ਕਹੈ ਜੁ ਉਹ ਉਮੈ ਨ
ਸੀਗਾਰੁ॰ ਗੁਣ ਦਾ ਕਾਮ ਹਿ॰ ਤੇਰੀ ਵ ਨਾਰ ਦੇ: ਮਿਲੋ ਨ
ਉਕੈ ਤੈ ਮਾਨਿਭ ਦੈ ਤਉ ਛ ਨਿਰਵਾਈ ਨਾ ਦਾ ਵਾਂਢਾ ਜਾਵਹਿ ਡੋਰਾ

ਖਸਮ॰ਨੂਰਿਦੈ ਵਸੈਂ॥੨੫॥ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਪੇਵਕੜੈ: ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ
ਮੈ ਧਨ ਨਾ ਸਾਰੁ: ਕਦਤੂੰ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॰ ਤਾਂ॥ ਸਾਹੁਰੜੈ ਕਮਾਆ
ਉਹ ਦਵਲਾ॥ ਧਨ ਸਾਰੁ: ਸਭ ਧਨਾ॥ ਸਹਜੇ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵਕ
ਹੀ ਵ: ਸੰਤਿ ਸੁਭਾਇ ਕਰਿ ਆਸਾਦੀ॰ ਜਾਂ॥ ਕੀਤੈ: ਕੈਤਦੋ॥ ਤੈ॰ ਤੈ
ਭਤਾਰ ਨੂੰ॥੨੭॥ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਮਾਈ॰ ਹੈ ਮੋਹਿ॰ ਨੇਭਰ ਮਿਟਿਖੈ
ਭੁਲਾਈ: ਭੁਲਾਇ ਛਡੀ ਹੈ ਸਿਸਟਿ॥ ਤੇਰਾ॰ ਹਾਂ॥ ਕੋਈ॰ ਭਾਂਵੇਂ ਜੀ
ਕਰੂਪ ਰੂਜ॥ ਤਿਸ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਵ ਕੋਈ॰ ਨਰੂ ਸਦਾ ਹੀ ਤੇਜਂ ਜ
ਦੂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ॥ ਖੋਈ: ਦੂਰ ਕੀਤੀ॥ ਮੈ ਖੋਈ ਜੇ
ਪੂਰਣ ਹੋ॥ ਆਵੈ॰ ਜੇਂ॥ ਸਚੇ ਸਾਚਿ: ਸਚੇ ਵਿਖੇ॥ ਨਿਸਚੇ ਕਰਿਕੈ
ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਸਾਚਿ ਮੈ॥੨੮॥ਮ:੧॥ ਤਿਸਨ ਸਰਵੜੈ: ਤਿਸ ਸੀਸਾ
ਰੂ ਸਾਗਰ ਮੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ॥ਆਤਾ॥ ਭਈ ਹੈ ਲੋ: ਭਯਾ ਹੈ ਨਿਵਾਸ॰
ਜਿਸ ਮੈ ਪਾਣੀ ਤੋ॥ ਤਿਨਹਿ॥ ਤਿਸ ਹਾਰ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਛਿਡਾਇ
ਸਮੈ ਜੁ ਮੈ ਟੇਹੁ ਪੰਕ: ਚਿਕੜੁ ਹੈ ਪਗ: ਪੈਰੁ ਧੁਧੀ ਰੂਪੀ॥ ਰੂਧੀ
ਅਹੋ: ਤੁਧ ਦੇ ਹੈ ਪਹੈ ਹੀ॥ ਵ॥ ਤਿਸ ਸਤਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸਾਗਰ ਮੈ
ਭੁਈ ਲੋ: ਹੇ ਭਾਈ ਲੋ ਨਿਵਾਸ॥ ਪਾਣੀ ਪਾਦਵ: ਤਹਾ ਪਾਦਵ
ਲੁਯ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ਸੰਤਿ ਸੈਤ ਖਭੂ ਪਕੀਅਹਿ॥ ਤਿਨਹਿ: ਤਿਨ
ਭਕੀਆ॥ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇਵ ਤਿਨਾ ਦੁਵਾਰੇ ਹਸਿ ਪੰਕਜ: ਚਰ
ਨ ਕਮਲ ਮੈ ਮੋਹੇਂ: ਮੋਹੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਵੇਰ ਧਧੀ ਰੂਪੀ॥ ਦੇਖਾ॥ ਦੇ
ਖਾ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕੇਤੇ ਹੀ॥ ਛੁਡਾ॥ ਹੈ ਮੂਰਖ ਮਨਾ ਇਕ ਨਚੇਤ ਸਿ
ਮਨ: ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਵਮਨ ਮੈ॥ ਗੁ ਹਗਾਲਿ: ਗੁਣ ਹਗਾਲੁ ਗਏ
ਹੈ ਵ: ਛੋਡ॥ ਗਾਲਿਆ: ਗਾਲਿਕੇ ਦਿਖੇ ਗੁਣ: ਦਸੀ ਪਰਗੀ
ਤੰਤੇ ਏਹੁ ਵੇ ਨਤੀ ਕਰਿ ਜੇਨ ਹਉ॥ ਮੂਰਖ: ਮੈ ਮੂਰਖ ਦਾ
ਮੁਗਧ: ਦਿਆਰਬਜੀ॥੨੯॥ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਇਸ ਸਬਦੁ ਦਾ ਅ ਦਾ
ਰਥ ਆਰਤੀ ਸੋਹਲੇ ਤੇ ਦੇਖ ਲੈਣਾ॥ ਕੁਛ ਭੇਦ ਪਾਠ ਦਾ ਹੈ ਸੋ
ਹੈਂ॥ ਉਥੇ ਦਾ ਧਾਰ ਜੋ ਧਾਰਿ ਪਾਠ ਹੈ ਤੇ ਐਥੇ ਜੋ ਪਾਰਿਆ ਨ ਹੈ
੧॥ ਉਥੇ ਸਾਹੁ ਹੈ ਆ ਪਾਠ ਹੈ ਤੇ ਏਥੇ ਸਾਹੁ ਭਾਈ ਆ ਪਾਠ ਹੈ॥
[illegible]॥੩੦॥ਆਸਾ ਮ:੧॥੧੬ ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਦਿਰਤਾ

ਨੂੰ ਵਾਲਾ ਰਾਜਾ ਜਾਂ ਤਿਸਨੂੰ ਕਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਤੂ ਅਛੀ ਨਾਹੀ ਇਸਨੂੰ ਤਨੁ
ਜੋ ਕਹੈ ਨਾ ਕਰ॰ ਭੀ ਹਿਦੇ ਤੇ ਲਿਖੇ: ਧੀ ਸੋ ਨੇ ਜੇ: ਇਵੇ ਸਲਾਮ॰ ਤਲ
ਤੇ ਨਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸਿ: ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ਨਾਨ: ਆਪਣੇ ਤੇ ਆਪਣੇ
ਤਲ ਹੋਵੈ ਲੇਖੈ॰ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾ ਕਾਮ॰ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਲੋਏ ਪਛਾ ਭੁਲਾ: ਮੁਖ
ਅੰਧੁ ਅੰਧਾ: ਅੰਧੇਰ ਚਾਹਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਵਿਚਾਰ ਦਲੋ ਸੋਜੀ
ਆਹਿ: ਕਠਕਰੀਏ ਆਵਣੀ: ਆਮਦ ਨਹੋਵੈ ਜਾਹਿ: ਖਸਮੀ
ਏ ਪਾਲਹਿ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਨਰਕ ਮੈਂ: ਛਾਦਣੀ॰ ਆਦੇ ਦੇ ਤੇ
ਕੁ: ਨਾ ਨਸਿ॰ ਕਰਕੈ ਪਾਤਿ ਉਪਜੈ ਤੇ ਨਾ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਰਤਾ
ਰੂਦੀ ਕਰਮਿ: ਕ੍ਰਿਖਾਂ ਤੇ ਵਸੈ॰ ਨਾਮੁ ਤਾਂ ਨਦਰੀ॰ ਵੀ ਨਦਰ ਕਰਮ ਹੋ
ਦੇ ਪਾਰਿ ॥੩੧॥ ਆਸਾ: ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਦੇ ਸਮਾਇਆ
ਪਿਛੈ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਦੀ ਫਿਰਿਆ ਨਾ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਤਿਸ ਦਾ
ਉਤਰ ਕਹੈ ਨਾਮ॰ ਹੈ ਉਨ॰ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਤਾਂ ਓਹ ਰਤੇ ਲਨੂੰ ਕਾਰਣ
ਦੇ: ਕੋਈ ਕਜੀ ਅਦਾ ਠਕਰੂੰ ਜੈਸੇ ਲਪਮਾਤ੍ਰਿਆ: ਭਰਿਆ
ਦਾ ਦੇ ਰਾਂ ਲਕੜੀ ਆਏ ਨਾ ਏਕ ਠੇ: ਕ ਠੇ ਰਬੀ ਆ ਤੇ ਭੀ ਲੈ ਭਾਵੈ॰
ਲੈਕੇ ਆ ਗਿਲਾ ਦੇਤਾਂ ਸਭੋ ਜਲੈ ਤੈ ਸੇ ਨਾਮ ਪਾਪਾ ਨੂੰ ਜਾਲੇ ਛਿਦ"
ਕੇਸ ਉਕੇ ਸ ਉ ਕਰਨਾ ਏਹ ਮੇਰੀ ਪਿੰਡੁ ਪਤਲ ਤੇ ਸੋ ਭੂਨਾਮ ਕਰਤਾ
ਰੂਦਾ ਜਪਣਾ ਏਹ ਕਰਿਆ ਹੈ ਅਛੇਦਾ ਏਥੇ ਪਾਛੈ ਤੇ ਦਿਖੇ ਆਗੇ
ਦੇਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਜੋ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਕਰਣੀ ਏਹ ਗੀਗਾ ਤੇ ਕਾਂਸੀ ਜਾਣ
ਹੈ ਆ ਤੁਮਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਏਹੁ ਨਾਵੈ: ਨਾਉ ਦਾ ਹੈ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ
ਤੇ ਲੋਕ ਜੋ ਪਿੰਡ ਦੇਂਦੇ ਨਾ ਏਕ ਲੋਕੀ ਹੋਰ ਬਹੁ ਮਿਛਰੀ: ਲੋਕੀ ਪਿ
ਤਰਾਂ ਮਿਸਤੇ ਰੂਠੀਆ ਵਿਚ ਤੇ ਖਕਾ ਪਿੰਡ ਪੁਰੀਆ ਦੇ ਕਾਤੇ
ਚਾਵਲਾ ਦਾ ਛਾਛੀ: ਵਿਸਨੂੰ ਨਿਮਤੁ ਤੇ ਪਰਤੀ ਉਤੇ ਤੇ ਕਰ
ਚਾਵਲਾਂ ਕੇ ਆਦੇ ਦਾ ਤੇਰੇ ਤੁਦਾ ਵਟਿ ਪਿੰਡ: ਦਟਣ ਦਾ ਲਾ ਪਿੰਡ
ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਭੁਜਨਾ ਦੇ ਪਤਨ ਦੇ ਈਏ ਤਾਂ ਓਹ ਖਾਏ ਏਕੇ ਕੂਪਾ ਹੀ ਗਹਿ
ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਦਾ ਲੋਕ ਕਿ ਥੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੈ ਰੋਗਾਂ ਪਿੰਡ॰ ਤੂੰ ਹਰਿ ਦੀ
ਕਾ॰ ਹੈ ਜੋ ॥੩੨॥੧੯ ਆਸਾ: ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਿਆ ਜੀ
ਭੇਖ ਤੇ ਨਾ ਪਾਣ ਦੇ ਜਾਣਿ ਤੇ ਦਰ ਹਾ ਸਮਾਨ ਸਾਨੂੰ ਕਿ ਉ ਲੋਕ ਕਰਤੇ
ਹੈ ਤੇ ਕਹੈ ਹੈ ਸਮਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕੀ ਕਾਹ ਸੋ ਦੇਂਦਾ ਤਿਆ॰ ਭੀ
ਤੇਰਾ ਦੁਖ: ਤਪਾ ਭੁਖ: ਧੂਤ ਤੇ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗਤਿ: ਜੋਗੀ
ਜੋਰੂ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਤੇ ਜਤੀ: ਸਨਿਆਸੀ ਤਿਆ ਬਾਦੀ ਜੁਗਤਿ
ਦਾ ਜੋਗੀ ਜਤਿ ਦੀ ਭੇਖ ਸੋ ਕੋਹੈ ਭੀ ਭੇਖ ਭਏ ਕਾਰਣਿ॰
ਹਾਰਿਗ: ਭੇਖ ਦਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਕੇਤੇ॰ ਕਹੈ ਦਰ ਪਾਰੁ: ਦਰਦ

ਜੇਤੇ ਪਾਰਾਮੇ ਜੋ ਹੈਵਣ ਅਰਿਹ ਪਾਰਾ ਵੇਖੇ ਹੈਂ ਮਹਲਾ: ਇਸਤ੍ਰੀਆ
ਕੋ ਜਿਹੜਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਇਤ ਤੇ ਵੇਸਾਂ ਨੂੰ ਛੋਡ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦੇ ਹੈਂ ਪੀਰੁ ਹੋਆ ਸਾਲ
ਲਿਕ: ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਸਾਧੂ ਹੈ: ਜੋਗੀ ਜਾਣ ਇਨਾ ਦੇਖੋ ਜਿਨਾ ਛੋਡੀ
ਦੂਜੀ ਆਸ ਛੋਡਿਆ ਰਸ ਕਸ: ਕਸੈਲੇ ਆਦਿ ਕਾਰੇ ਸਾਦ: ਸਦ
ਦਾ ਹੈ ਸੁਖ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਤਜੀ ਅਲੇ: ਤਜੇ ਹੈਂ ਤੋ ਆਖਾਮੜੀ: ਸਿ
ਰ ਛਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੋਡਿਆ ਮੈ ਦਰ ਦਰ ਦੇ ਦੁਖੀ ਇਹੋ ਹੋਇ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹਾਂ ਦਰ ਤੇਰੇ
ਨੀਸਾਨਾ ਲਰ ਤੇਰਾ ਦਰਵੇਸ: ਗਰੀਬ ਕੂਏਆ: ਹੋਕੇ ਦਰ ਦਰਵੇਸ
ਭਇਓ ਸੋਨਾਮ ਰਹਤੇ ਖਪ ਲੜੀ ॥ ਮਸਕਦਾ ਗਰਕ ਤੋ ਹੈਸੋ ਫਕੀਰਾ ਖ
ਪਰੀ: ਖਪਰ ਰਖ ਦੇ ਨੋ ਲਕੜੀ: ਡੰਡੀ ਸਿੰਙਿਆ ਸੀਆ ਚੰਮੜੀ:
ਜੋ ਮ੍ਰਗ ਛਾਲਾ ਨੂੰ ਰਾਖੇ ਨਾ ਰੋਆ ਸੇਖਾ: ਬੋਦੀ ਸੂਤ: ਜਨੇਊ ਧੋਤੀ
ਕੀਨੀ: ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਈ ਦਾਰਿ ਸਾਂਗੀ: ਸਾਂਗ ਜਿਸ ਦੇ ਬ
ਹਾਦੈ ਸੋ ਧਣਾ ਸਾਧਤ੍ਰਿ ॥ ਰਸਾਗੀ ਕੋਸੀ: ਰਕਿਆ ਹੈ ਦ ਕੇੜ੍ਹਾ ਹੋ ॥
੨੩॥੧੬ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਛੋਡਿਆ ਆਪਨੇ ਬੀਤਰਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿ ਇਹ ਪਤ੍ਰ
ਦਾਸੋ ਰਹਹਿ ॥ ਕੈਸੇ ਉਦਾਸੇ: ਉਦਾਸੀਨ ਦਾਇਆਲ: ਦਾਕਿ
ਲੋਭੀ ॥ ਹੈ ਧੀਨ ਦਾ ਕਪਟੀ ਹੈ ਮੈ ਦਰੋ ਪਾਪੀ ਹੈ ਕ੍ਰਮਾ ਕਾਲਿ ਪਾਪੀ ਡੀ
ਹੈ ਧਾਰੇ ਭੇਖ ਕਰਿ ਤੇ ਮਾਣ ਇਆਨਾ ਛੋਡਿਆ ਕੁਲ ਮਾਲ: ਸੁਭਰ
ਹਾ ਦੇਸ ਮਹੂਰਥ ਗਿਆਲਿ ਪਤਿ ਕਉ ਰੀਹਾ ਜੂਜੇ ਧਮੈ ਸਾਕ ਰਉਗੀ
ਸੀਰਾ ਰੁਤ ਧੋ ਮਿਲੈ ਗਾਧ੍ਰੀ ਤਿਆਪੰ ਚ ਸਖੀ: ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀ
ਆਦਾ ਹਮ ਏਕ ਹਾ ਧੇਡ ਲਗੀ ਹੈ: ਮੁੰਡੇ ਆਈ ਹੈ ਤ ਚੋਰਾ ਹਾਂ:
ਹਾਰੂ ਹੋ ਮਿਲਿ: ਕਲੀਆ ਕਰੇਹਾਂ: ਕਰਦੀਆਂ ਹੋ ਆ ਤਿਸ ਕੇ
ਸਾਹੁ ਪਸੂਤ: ਸਾਹੁ ਦਾ ਪਕਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋਆ ਨਾ ਹੋਹ: ਦੇਦਾ ਹੈ ਜੀਦਾ ॥
੧੨੪॥੧੬ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਧੀਨਕ ਸੀਗਲਾ ਦੀ ਪਸੈਰਾ ਜਾ ਸਿਦਕ
ਭੁਨੇਸੁ ਹਿਆਜੀ ਤਨ ਸੁਖ ਨਾਮਾ ਸਿਖ ਪਾਸੈ ਜੇਨਾ ਨਕਆ ਦਲਾਰ
ਤ ਪਭੇਸ ਵੀਹਾ ਆਚੋਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਧ ਓਹਾ ਆਏ ਉ ਸਰੀਯਰਕ
ਲੈਲੇ ਦੈ ਸੈਦਰਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਂ ਭੇਸ ਕੇ ਜੋਨਾ ਨਕ ਹੋ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਧਾਰਕ੍ਰੀ
ਹਰਿਆ ਹੋ ਦੇਗਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਫਲੀ ਏ ਗਾ ਤਾਂ ਸੇ ਡਾਰੀਆਂ ਸਾਹਿਬ ॥
ਸਛੀਆ ਵੀਆਂ ਧਨ ਤਨ ਆਧ ਨੇਕਰ ਕੇ ਸਾਤ੍ਰਿ ਰਿ ਦੇ ਹੋ ਇਗਾਈ
ਆਂ ਸਾਹ ਧਾਰ ਦੇਖ ਕੇ ਪਰ ਏ ਹਨ ਛੋਡੇਗਾ ਏ ਤੇ ਉਨਾ ਨਿਸਾਨ
ਰਖਿ ਕੇ ਗਰਿ ਨੂੰ ਕਹੈਂ ਮਨ: ਹਰਿ ਦਲੁ ਲਾਂ ਉਹ ਏ ਸੋਤੀ: ਜਰ:
ਉਦ ਸੋਤੀ ਰੂਪ ਜੋ ਪਉਹ: ਪਾਹਰ ਰਿ ਦਲੁ ਲਾਦ ਹੋਏ ਹਾਸੁ
ਤਧਾਰੀ: ਧਾਰਗਾ ਧਾਰਨ ਦਾਲਾ ਸਿਆ ॥ ਧਾਰਨੀ ਏਹੁ ਦਾ ਸਿਆ

ਆਸਾਮ:੧।

ਰੁਪੀਨਬੁਦਾ ਛੋਦਾ ਤਾਂ ਖਿਆਰੀ ਲਾਲਨ ਰਾਣੇ: ਮਿਲੋ ਲਾਲ:
ਹੇਲਾਲ ਤੇਰੇ ਚਰੁ ਣਹੁ ਮੈਂ ਦਾ ਮੇਰੀ ਕਾਮਣਿ: ਨਾਰੀ ਦਾ ਬਚਪਿ ਆਮ
ਹੋਲਾ ਲਤੇਰੇ ਚਰੁਣਹੁ ਮੈਂ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੁਰਬਾਣੇ ਹਰਕੁ ਠਮੇ ਹਾਰਿ
ਦਰੀ: ਹੋਰਾ ਕਿਸੇ ਮੈਂ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੁਰਬਾਣੇ ਹਰ ਕੁ ਠਮੇ ਹਰਿ
ਲੋੈ ਹਰਿ ਰੇ ਹੈ ਅਮੇ ਸੋਹੀ ਆਰ ਦਿਪ ਦੂ ਦੋ ਦੇ ਰਾਬਿਨ ਸਕੋ ਦਾ ਮੋਦਰੁ
ਦਾਮੋਦਰ ਕਰਬਹਾ ਏਹੁ ਦੇਤ: ਦਾਨਵ ਦੇ ਦਾ ਸੇਦੀ ਛੋਦਾ ਕਰਤਾ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਿਣਾ ਏਹੁ ਕਰਿ: ਹਥਾ ਮੈਂ ਕਿ ਗਲਾ ਧਰੇਈ: ਨਾਹਿ ਚਿਤਕੀ
ਤਾਹੈ ਅਮਦੁ ਸੂਦਨੁ• ਜਪਨਾ ਏਹੁ ਹਰਿ ਮੈਂ ਮੰਦਰੀ ਪਹਿਰੇ ਹੈ ਮਦਾਕੇ
ਪਰਮੇਸਰ• ਜਪਣਾ ਏਹੁ ਘਟ: ਘਮੜਾ ਧੀਰਜ ਰੂਪ ਸਕੀ: ਸੁ
ਵਾਈ ਦਾ ਚੌਕਾ ਧੀਧਾਣੇ: ਲਗਾ ਦੈ ਦਧੀ ਦੇ ਸੁ ਰਿਤ• ਜਪਣਾਏ
ਹਾਣੋਹੀ• ਨੇੜਾ ਮੈਂ ਅਨ ਮੰਦਰਿ: ਮਨਿ ਮੰਦਰਿ ਦਾ ਸਿਰੋਮਣ ਮੰਦਰਿ
ਤਨ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਜੋਦੀ ਪਕੁ ਜਾਲੇ: ਸੁਦਨ ਮਨ ਨਕਿ ਯਤਾ ਸਨ ਰੂਪੀ ਦ
ਗਨਾ ਨਰੂਪੀ ਕਾਇਆ: ਬਾਧੀ ਸੂਧਾ ਦਲੀ ਦੀਆ ਗਿਆਨ ਰ
ਉ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਦਾ ਗੁਣਾ ਨਰੂਪੀ ਦੀਵੈ ਆਨ ਦਿਸ ਧਰਕਾਰ
ਰਿ ਗਉ: ਹਰੀ ਕੋਰੁ: ਆਨੰਦੁ ਨਾਰੂਪਾ। ਆਸਾਮ: ੧।ਹੋਦੇ• ਮੇਜੋ
ਭਾਈ• ਜੋ ਆਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਗਹਿਆ• ਹਰੀ ਕੀਤੇ ਨਰਦੀ ਛੋਦਾ
ਮੇਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਭਲਾ ਮਾਨੈ ਸੋ ਤੂਧਨਾ ਛੋਦਾ ਸਚੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ਨਾਨਕ
ਹੁਕਮ ਛੋਦਾ ਕਿਰਤ ਲਿਖਿਆ ਪਇਆ ਹੈ ਤਿਸਉ
ਕੋਦਾ ਕਿਰਤ ਰੂਪੀ ਪਰਦਾ ਹੈ: ਤਾ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਅਸਮਦਾ ਦੋਕਾ ਪ
ਪਰਿ ਯਾਹਕੁ: ਹੋਰੁ ਜੈਸੇ• ਤੇਰੇ ਕੇ ਤੈਸਾ• ਅਸਮਦਾ ਰਿਕਾ ਪ
ਨਿਆ ਹੈ ਵਾਡਿਆ ਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾ ਬੋਲੇ: ਲਿਖਿਆ
ਬਹੁਤਾ ਗੀਤ ਤਿਸਦਾ ਧਾਜਾਰੀ: ਮਸਕਰੀ ਛੋਦਾ ਸਤਰਜ:
ਸਿਸਾਰ ਰੂਪਾ ਸਦੀ ਬਾਜੀ ਮੈਂ ਓਹੁ ਪਕੇ ਨਾਰੀ ਗਿਆਨ ਭੁੰਨਾਤੀ ਤੇ
ਰਹਤੇ ਹੈ ਸਾਰੀ: ਨਰਦ ਦੇ ਹਿਰੂਪੀ ਕਚੀ• ਰਹੇ ਸੋ ਆਵੈ ਜਾਵੈ।
ਨਾਕੋ• ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਛਿਆ ਹੈ ਤੇਨਾ ਧੰਤਿ ਤਨਾ ਬੀਨਾ: ਦਾ
ਰਹੈ ਤੇਨਾ ਕੋ ਮੁਰਖੁ ਹੈ ਸਮੰਦਾ ਕਰਮ ਬਾਗਿਆ ਧੀਦੀ: ਮਾਇਆ ਦੇ
ਅੰਦਰਿ• ਜੋ ਸਥਾ ਸੋ ਆਪਣੀ ਗਾਡੀਦਾ: ਦਾਸ ਹੈ ਕੇ ਤੜਦਾ ਆ
ਸਾਮ: ੧।। ਪੀਠ ਕਾ ਸੰਗਲਾ ਦੀ ਪਤਿ ਪਰਿਲਰ ਧਰਿ ਜੋਗੀ ਮ
ਲਾ ਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰ ਉ ਸ ਕਹਾ ਅਸਾਨੂੰ ਪਾਕਰੀ ਮੈਂ ਕਿਰਕਾ ਉਬੁਕਿ
ਕਦਾ ਘਾਤੇ ਧਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਹਮਰੇ ਕਰ ਪਕਾ ਤਾ ਏਤਥਾ

ਤੌ ਭਰਥਰੀ ਕਹਤਾ ਇਕ ਵੇਰ ਮੈਂ ਨਾਰਦ ਪਾਸ ਪੂਛਿਆ ਕੀ ਆਖ ਤਾਂ ਉਸ ਕ
ਹਿਆ ਪੰਜ ਜੁਗੁ ਮੈਂ ਥੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਰ ਰੂਪ ਧਾਰੇਗੇ ਏਹੁ ਉਤ੍ਰ ਉਨਾਂ ਤੇ ਸੁ
ਣਿਆ ਹਮ ਕਹਾ ਮੈਨੂ ਕਿਥੇ ਮਿਲੇਗੇ ਨਾਰਦ ਕਹਿਆ ਐਥੇ ਹੀ ਏਥੇ ਤੁਸੀ
ਹਾਂ ਹੀ ਮਿਲੈਂਗੇ ਸੋ ਸਾਨੂ ਭਾਇਆ ਆਪ ਤੁਸੀ ਏਹੁ ਕਹੋ ਹਮ ਨੇ ਤਿਆਗੁ ਦੇ
ਣਾ ਜੋਗੁ ਕੀ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਪੂਛਿਆ ਉਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋਗੀ
ਐਸਾ ਜੋਗ ਕਰੇ ਤੇ ਸਾਂਤ ਆਵੈ ਸੋ ਜੋਗੁ ਕਹੋ ਰੇ ਫਰੋਹਮ ਕਰਦੇ
ਹਾਂ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ੴ ਯਾਰਨਾ ਏਹੁ ਮੈ ਦੂਪਾਦ ਹੁਣ ਛੇਦਾ ਪਿਖਮਕ
ਰਣੀ ਇਹੁ ਪਿਖਿਆ ਕਰੈ ੦ ਹਰੀ ਸੋ ਸਹਜਿ ਜੋਗ: ਸਹਜ ਜੋਗੀ ਵ
ਸਾਂਤਿ ਜੋਗ ਰੂਪੀਆ ਧਾਬਾ: ਹੇ ਭਰਥਰੀ ਹੇ ਕਾਈ ਛੇਦਾ ਜੁਗ
ਜੁਗਾ ਦੀ ਅਜੁਗਤ: ਮਜਾਦ ਮੈ ਜੁਗਤ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੀ ਉਰ
ਸਨੂ ਤੈਤ: ਤਤੁ ਜੋਰੀ: ਜੋੜੀ ਏ ਛੇਦਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਰੰਜਨ
ਕਾ ਪਾਇਆ ਏਹ ਮਦੁ ਪੀਵੀਏ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰਸੁ: ਗਿਆਨ ਭੁੰਨਾ
ਕਾਈ ਆਮੈ ਛੋਰੀ: ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਭੋਜਨ ਪਾਇਆ ਸਾਣੀ ਸਿਦਨ
ਗਰੀ ੦ ਆਤਮ ਰੂਪੀ ਦਾ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਆਸਣੁ: ਇਸ ਥਿਤ
ਹੋਇ ਇਹ ਆਸਣੁ ਕਰੋ ਛੇਦਾ ਧਾਰਕ ਲਮ ਹਾਦੋਂ ਤੇ ਆਗੀ
ਹੋਵੈ ਏਹੁ ਤਿਆਗ ਕਰੋ ਛੇਦਾ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸੁ ਦੀ ਜੋ ਸਦ
ਧੁਨਿ ਹੈ ਏਹੁ ਸਿੰਙੀ ਵਜਾਈਐ ਅਹਿਨਿਸਿ ਪੂਰੈ ਨਾਦ: ਬ੍ਰਹਮਨ
ਇਕਰਸ ਪਰਜਾਣੈ ਏਹੁ ਪੂਰੇ ਨਾਦ ਅਨੰਦ ਸਿੰਙੁ ਦਾ ਜੋ ਹੈ
ਛੇਦਾ ਪਤੀ ਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਣੀ ਏਹੁ ਪਾਤ੍ਰ ਧਾਰੈ ਜੋ ਗਿਆ
ਨ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਮਤਿ ਮੈ ਏਹੁ ਡੋਰਾ ਲੇਵਹੁ ਵਰਤਮਾਨ ਬਿਭੂਤ:
ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਹੈ ਸੋ ਨਾਸ ਜਾਣੈ ਏਹੁ ਦਰਸਨ ਜਾਣੋ ਹਰਿ ਦੀ ਕੀ
ਰਤਿ ਹੀ ਰਹਿਰਾਸ! ਰਹਾਉ ਤਿਹਮਾਰੀ ਹੈ ਵਾ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਅਤੀਤ ਕੁਏ ਏਹੁ ਪੰਥ ਜਾਣੈ ਸਾਡਾ ਛੇ
ਦਾ ਨਾਨਾ: ਨਾਨਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜੋ ਹੈ ਅਨੇਕ ਵਰਨਾ ਵਾਲੀ ਸਗਲੀ
ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਸਮਜਾਣੀ ਹੈ ਏਹੁ ਹਮਾਰੀ ਸੈਮਿਆ: ਜੋਗੀਆ ਜਾ
ਣੈ ਜੋ ਆਮ ਕੇ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋਗੀਆ ਛੇਦਾ ਏਕੀ: ਇ
ਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੋਲਿ ਦੁਨਲਾਵੈ ਭਸੀ ਵਾ ਅਸੀ ਲਾਦਤੇ ਹੈਂ ਸੋ
ਸੋ ਸਾਰਾ ਅਰਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਲਭੀ ਕਹਿ ਲੇਣਾ ਏਹੁ ਅਖਅ

ਸਮੂਹਕੀ ਵਾਛਿਕੇਦਾਰੋਂ ਗਲੋਂ ਹੈ ਦੁਖਾਦੇ ਪਾਹੁ॰ ਗਦਾਤੋ ਸਹੀ: ਜਿਸ ਚੈ ਕਰਿ
ਕੀ ਜਿਗਾਤਿ॰ ਸੋ ਹੋ ਵਾਕੀ॰ ਤੇ ਜਗਾਤਿ ਕੀ ਭੀ ਕੋਣ ਹੋ ੨੨॥ ਸ: ਮ: ੩॥
ਉਥਾਰੈ: ਜੋ ਸੁਤਿਆਂ ਹੋਕਤੇ ਹਸੁਆਦੇ ਸੋਕਹੀ ਏ ਉਖਾੜਾ ਆਰਿਆ
ਨਕੂਪੀ ਉਖਾਰੇ ਨੋ ਦਿਹਾਏ॰ ਅਦਪੀ ਜਾਗਓ॰ ਜੋ ਕਹੈ ਕਿਉ ਨਹੀ ਤੇ
ਕਥੋ ਚਾਉ॰ ਸੁਣਿਨ ਦਾ ਗਣ॰ ਤੋ ਗੁਰ ਦੀ ਕਾਰ: ਸੇਵਾ ਕਾਏ॰ ਦੇ
ਥੋ ਛਿਕੇ ਦਾ ਮਨਿ ਸੋ ਸਚ ਸਬਦ ॥੧ ਮ: ੩॥ ਰਤੇ: ਵਿਖੇ ਰਤਿਆ ਨਾਓ॰
ਸੋਭਈ ਹੈ ਦਾ ਜੋਈ ਹੈ ਸੀਗਾਰ॰ ਗੁਣਾ ਦਾ ਸੁਹਾਵੀ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਤੋ ਰਾ
ਦੈ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹਰਿ ਦਰੂਪਾਏ ਆਹੇ ਜੋ ਸੁਨਰਿ ਲੋਕ ਦੇ॰ ਓਨਾਨੂ ਵਿਛੋ
ੜੇ ਰੂਪਾ ਨਾਰਿ॰ ਹੈ ਸੋ ਈ ਲਈ॰ ਆਪਣੇ ਵਿਖੈ ਹੇਤਿ॰ ਸੋ ਪਿਆਰਿ
ਦੇ ਕੇ ਵਾਛੇ ਦਾ ਪਿਆਰਿ ਦੇ ਹੇਤਿ ਕਰਿ ਕੋ ॥੨॥ ਪੌ: ਗੋਪਿਆ: ਛਪਾਇਆ
ਹੋ ਆਰੀ: ਆਰੂ ਹੋ ਕਰਾ॰ ਜਾਨੂ ਸ੍ਰਾਪਤਿ ਆਪ ਸਟ: ਪਾਪੀ ਹੋ ਜੋਨਾਦਾ
ਪਿਰਾ ਤੇ ਅਤਿਆਰੀ: ਅਤਿਆਰ ਹੋ ਧਾਰਕਟ: ਦੁਰਾਚਾਰਣੀ ਮੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇ ਸਕਾਰੀ: ਸਕਾਰੂ ਦੀਏ ਦ ਮੁਖਾਨੂ ਸਦਾ ਕੋ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਕਰਿ॰ ਤਿਸੁਾਗ
ਰੀ: ਹਾਰੂ ਹੋ ॥੨੩॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਕਾਲੇਖ: ਕਾਲਿਕਾ ਕੀ ਧਸਾਏ: ਬਸੁ ਚਲੇ
ਦਾ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਮਦਿ ਰਹਿਆ॰ ਇਸੇ ਕਰਿ ਸਚੇ ਮੈ ਭਾਏ: ਨਾਸਾਲ॥
੧ ਮ: ੩॥ ਸੁਧ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਦ ਖਧਰੂ ਸੀ ਗਾਰੂ॰ ਗੁਣਾ ਦੇਦਾ ਸਾਧ ਨਾਰੂ ਪੀਤੈ ਸੇ
ਹੀ ਸਾਰ: ਕਦਰੂ ਭਾਏ॰ ਦੋ ਪਿਆਰੂ॰ ਕਰ ਕੇ ਕੂਸੁਧ॰ ਮਨੁ ਕਰ ਕੇ ਕੁਲ
ਖਣੀ॰ ਤਨੁ ਕਰ ਕੇ ਨਾਰੀ॰ ਆਂ ਵਿਚਿ: ਵਿਚੋ ਹੋ ॥੨॥ ਪੌ: ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਬੋਲੀ ਦੇ
ਣੀ: ਹਰਿ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਬੋਲਾ ਧਿਆਈ॰ ਮਨੁ ਕਹੁ ਤੇ ਹਰਿ ਉਚਾਰਾ ਬਾਣੀ ਕਹਿ॥
ਲੈਣੀ: ਲਦਾਂ ਦੇਣੀ: ਬਾਣੂ ਹਾ ਜਨੁ॰ ਕੂਾ ਸਜਣੁ॰ ਲੋਕ ਦਾ ਸੋ ਣੀ: ਸਾ
ਖੀ॰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ॥੨੪॥ ਸ: ਮ: ੪॥ ਪੀਠ ਕਾ ਦਰਖਾਨ ਹੀ ਸੀਹੂ ਦੀ ਨੋ ਦਰਖਾ
ਦ ਸਤੇ ਕਹੋ ਹੈਂ ਛਿਦਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਦਾਸਨ: ਦਾਸਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋ ਤੇ ਹਰਿ ਹੋ ਦਾ
ਸਨ: ਦਾਸਾ ਕੈ ਨੋ ਕੀਤੀ: ਕੈਦੀ ਦੋ ਕੀਤੁ: ਕੇੜਾ ਸੀ ਰੇਦੇ: ਸਤਾਰਣ ਦਾ ਲੇਤੁ:
ਪੇਸਾ ਪ੍ਰਭ॰ ਸਾਂਡੀ ਬੇਨਤੀ ਜੁ ਸੇਹੁ: ਦਰਖਾਸਾ: ਜੋ ਈ ਹੋ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ
ਕਾਦਰੀ॰ ਹੈ ਏਸੇ ਕਰਿ ਧਿਆਏ ਦਾ॰ ਹੈ ਸੁਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨੁ ਵਿਕਸਆ
ਨਿ: ਹਰਿ ਜਨੁ ਤੇ ਜਨੁ ਹਰੈ ਵਿਕਸ ਮਾਨਿ ਹੋ ਛੋਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਕਿਗਾਦਾ ਸਾਡੀ
ਪੈਜ ਰਖੁ ਤੂ ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਸਾਚੇ॰ ਨੇਦਾ ਸਿਉ ਜਾਈ: ਜੋਂ ਦੋ ਪੂਰਾ॰ ਗਿਆ
ਨਦਾ ਨਾਮ ਰਸਿ॰ ਸੋ ਜਿਸੁ ਰਸਨ: ਰਸਨਾ ਹਸਾਈ ਹੋ ॥੨॥ ਪੌ: ਪੁਰਖਾਂ ਤੇ॰
ਤੇ ਸੋ ਧਿਆਨੂ ਸਰਬਤ॰ ਨੋ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ: ਦਾਤਿਆ ਦਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦਰਦਾ
ਦਾ ਤਾ ਹੋ ਦੇਤਾ॰ ਸਭਨਾ ਨੋ ਸੀਗ॰ ਕਰ ਕੇ ਪਾਪਾ: ਪਾਪਾਨੂ ਹਾਰੇ॰ ਤਨਕੀ
ਤੋ ਜਾਦਣਾ॰ ਬਾਂਣੀ ਕਹਿ ॥੨੫॥ ਸ: ਮ: ੧॥ ਆਗਿਆਨ॰ ਕਹਿ ਕੇ ਕਈਸ
ਤਿਮਧਿਮ॰ ਇਸੇ ਦੋਸੁ ਤੋ ਸਭ॰ ਸੋ ਕਪਦੇ: ਕਪਟ ਹੀ ਕਪਟੇ ਖਪਾ ਹਿਖਪਾ
ਹੀ: ਕਪਟਾ ਵਿਖੈ ਖਪ ਦਾ ਹੀ ਖਪ ਦਾ ਹੈ ਦ ਖਪੇ ਆਪ ਤੇ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਖਪਾਂਦਾ
ਹੋ ਕਾਣ: ਕੀਤਾ ਦ ਹੁਕਮਾ ਸੁਆਏ: ਸੁਆਦੂ ਦ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਸੋ ਦਿਗ

ਜੀ: ਫਿਰਦਾ ਹੈ॥ ਜਥਾ: ਉਪਦੇਸ ਵਿਖੇ ਵ ਧ੍ਯਾਨ ਵਿਖੇ ਸਮਾਹੀ: ਸਮਾ
ਈਦਾ ਹੈ ਵ ਸਮਾਈਏ॥੧॥ ਮ: ੪॥ ਮੋਹਿ॰ ਵਿਖੇ॥ ਲਾਇ॰ ਕਰਿਕੇ॥ ਅਨਦਿ
ਨ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਵ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤੀ॥ ਜਲਤ: ਜਲਦੇ॥ ਦਿਨ ਰਾਤੀ: ਦਿਨੇ
ਰਾਤ ਵ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦਿਨੇ ਤੇ ਰਾਤ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਹਉਮੈ॰ ਵਿਖੇ ਖਪੇ॥ ਆਪ ਤੇ ਹੋਰ
ਨਾ ਨੂੰ ਲੋਭੁ॰ ਕਰਿਕੇ ਹੋਇਆ ਵ ਰੂਪੀਆ ਨਿਕਾਟਿ॰ ਮਰਾਤਮਾ॥ ਜਨਮ
ਮਰਹਿ ਤੇ ਮਰਿ ਜਾਹਿ: ਜਨਮੇ॰ ਫਿਰ ਵ ਰੂਪਾ ਨਿ: ਜੇੜ੍ਹਾ ਰਾਖੈ: ਪ੍ਰਭੁ॰
ਨੂੰ ਬਿਚਖਣ: ਚਤੁਰ ਹੈ ਵ ਛੋਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਨਾਮਾ ਨਿਧਾਨ॰ ਰੂਪੀ
ਜਿਨਾ ਪੂਰਿ॰ ਨੂੰ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਤੀਰਥ॰ ਸਤਿ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਮੇ ਜੋ ਨਾਰ
ਧਾਸ: ਮ: ੪॥ ਮੁਖਿ॰ ਹੋਤਾਨਿ॰ ਮੈ॥ ਚਿਤ ਦੇ॰॥ ਚਿਤ ਕਰਿਕੇ॥ ਪਾੜ੍ਹ॰
ਬਾਣੀ ਕੁਰਿਆ ਲਾਇ॰ ਮਨ ਕਰਿਕੇ ਧਿਆਇ: ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਉਪਜੇ: ਪ੍ਰ
ਗਟ ਹੋਵੈ ਤੇ ਤਿਸ ਨੂੰ॰ ਰੂਪੀ ਅਰਤਿਆ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿਕੇ॥ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਹੀ
ਪਲੇ: ਪ੍ਰਿਦੇ ਮੈ॥੫॥ ਮ: ੪॥ ਪੀਠਕਾ ਗੋਇੰਦ ਵਾਲੀਏ ਮਰਦਾ ਹੈ ਦੀ
ਵ ਸਭ ਨਿੰਦਕਾ ਦੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਪੁਰਖੁ॰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ॥
ਜਿ: ਜੋ ਮਾਰਿਆ॰ ਸੁਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ॥ ਪਰੁ॰ ਨੂੰ ਫੜੀ: ਖਰਾਬੀ ਵਤੈ
ਰੀ ਆਗੇ॰ ਦਿਲੀ ਮੈ॥ ਅਰਲ ਬਰਲ: ਉਰਾ ਪਰਾ ਵ ਜਦ ਵਾ ਤਦ ਵਾ॥
ਝਗੂ: ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਵ ਪੁਤ ਖਰਲ ਕਾ ਭੁਜਾ ਗਿਦੜੀ ਦੇ ਲੜਿਆ ਝਗੂ
ਪੁਰਿ: ਪੁਰੋਹੀ॥ ਛੋਦਾ ਦੇਖਹੁ ਕਾਈ ਹਰਿ ਸਿਤ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਆਈ ਸੁਆਮਿ
ਬ੍ਰਹਮਾ: ਏਦਦਾ ਵ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੇ: ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਦੇ ਦਰਿ ਵ
ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦਰਿ ਵ ਛੋਦਾ॥ ਏਹੁ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਦਰਿ ਮੈ ਬਿਚਾਰ
ਹੋਦੇ ਸੋ ਨਾਵੈ: ਸੁਣਾਈ ਹੈ॥ ੨ਪੰ: ਗਰਾਰ ਸਚੇ: ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵ
ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਵਾਹਰੀਕੇ ਵ ਈਸਰ ਨੇ ਵ ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ॥ ਪਾ
ਬਧਾ ਥੇਹੁ: ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਵ ਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵ ਸਤ ਸੰਗ ਵ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰੂਪੀ॥ ਪਾਰਖ ਵਾਲੇ: ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ॥ ਗੁਰਿ ਦਿਤੇ: ਗੁ
ਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਰਿ ਦਿਤੇ ਵ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ਅਸੀ ਕਰਿ
ਦਿਤੇ ਹੈ ਵ ਸੀਤ ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਵ ਗੁਰੂ ਕਰਿ ਦਿਤੇ ਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਰਿ ਦਿਤੇ
ਆਸ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋ ਮਨ॰ ਕਰਿਕੇ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॰ ਹੋਇ ਬਿਅੰਤ ਤਾਂ ਪਹਤੇ:
ਨਾਸ ਹੋਏ॥ ਧਰਿ॰ ਕੋਪਲਿਤੇ: ਲੀਤੇ॥ ਇਤੇ: ਇਤਨੇ ਹੈ॥੨੧॥ ਸ: ਮ:
੧॥ ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਪੀੜ੍ਹ ਤਨ ਮੈ ਨੂੰ ਤੇ ਗੀ ਦਿਹਾਰ
ਦੀਤ ਪੀੜ੍ਹਾ ਤਨੂ ਦੀ ਕਿਉ ਰਹਿਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀੜ੍ਹ ਤਨੇ ਕੁਛ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਜਾ
ਕਹੀਏ ਹੁਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਪੀੜ੍ਹਾ ਤੇ ਤੇਰੀ ਜਾਵੈਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ॥
ਰ ਲਾਇ॰ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਲੇਖਿਆ॥ ਸੁਧਾਣਿਆ ਕੀਜੈ॰ ਬੈਦ ਨ ਜਤ
ਨ ਹੋ॥ ਧਾਤੇ: ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਹੋਇਆ॰ ਸੁਸ੍ਰਗ ਹਾਸਲ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ॥

ਮਝਾਹੁ: ਅੰਦਰੋ ਰਤਿਆ: ਰਤਾ ਹੈ ਤਿਜ ਮੇ ਵਛੈ ਦਾ ਅੰਨ ਦੇਅੰ ਦਰੁਲਗਾੜ
ਜੈਨੇਹੁ॰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਗਤਿ ਆਆਦਿ ਧੜੂ: ਤੁਦਾ ਕਾਰੋ ਹੈ ਏਹਾ ਬੋਕਿ: ਪਦਾਰਥਾਂ
ਮਿਠੜਾ: ਮਿਠ ਜਾਣਿਆ ਹੈਂ ॥੨॥ ਪੌ॥ ਮੀਠਾ: ਪਿਆਰਾ ਟੀਕਿਆ॥
ਨਿਕੈ ਹੈਂ ॥ ਦੂਖੁ: ਦੁਖਾ ਨੂੰ ਦਸਿ ਮੀਠਾ: ਦਕੀ ਲਜ ਬਾ ਕਮਲ॰ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ॰
ਹੀਹੇ ਦਾ ਦੇ ਅਰਪਣ ਕੀਤਾ ਸੂਠ: ਤਨ ਧਨ ਦਾ ਪਦਾਰਥੁ ॥੧੧॥ ਸ:
ਤਿਅਕਤ: ਤਿਆਗਦਾ ਜਲੈ: ਜਲ ਨੂੰ ਮੀਨ: ਮੀਨ ਦਾ ਲਹ: ਲੂਣ
ਬੋਧੀਚ: ਬੋਧ ਦੇਆ ਹੋਇਆ ਕੀ ਦ ਬੋਦੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਕੁਰਿਕ: ਮਿਰਗ ਨਾਦ:
ਸਬਦ ਕਰਕੇ ॥ ਤਿਸਨਹ: ਸਨਕਰਕੇ ॥ ਚਰਨ: ਤਿਉ ਜਗ ਕਾਰੁ ਚਤੇ:
ਰੁਚਦਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ॥੧॥ ਡੇਖਾਊ: ਦੇਖਾ ਦ ਦੇਖਾਦੇ ਜੈ ਪਲਕ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ
ਤਾਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਛਡ ਕੇ ॥ ਡੇਊ: ਦੇਊਂ ਛੇਦਾ ਡਿਸਧ ਣੀ ਦੇ ਸੰਗਮ: ਸੰ
ਗੁਜੀਵਣਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਦਾ ॥੨॥ ਪੌ॥ ਵਹੁ: ਵਹੁਤਾ ਤਾਦੈ: ਤੈਂਹੋ
ਦੇ ॥ ਨਾਦ ਕੁਰਿਕਹਿ: ਨਾਦ ਕਰਿਕੇ ਮ੍ਰਿਗ ਬੋਧਿਆ ਕੀ ਹੈ ਤੈ ਕੀਆ ਆ
ਪ੍ਰ॰ ਤੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰਿ ੦ਦੀ ॥੧੩॥ ਸ: ਚਿਤਵੰਤਿ: ਚਿਤਵਦੇ ਨ॰ ਸੰਤ
ਧਨਹਿ: ਧਨ ਦੇ ਹੈ ॥ ਰੰਤਿ: ਰੁਦੇ ॥ ਸੁਰਹ: ਸੁਰ ਜੋ ਹੈ ॥੧॥ ਮੰਞਾਹਿ:
ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਨਾਲ ਹੈ ਬਾਹਰ: ਬਾਹਰੁ ਆਸ ਤ੍ਰੀ: ਆਸਾ ਨੂੰ ਨਿ
ਧਹ: ਪੁਜਾਇਆ ਪੇਖਦੇ: ਪੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤੈਨ ਦਾ ਪੇਖਦਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਹੈ ॥੨॥ ਪੌ:
ਦਿਤੀ॰ ਦੀਆ ਸਹਿਆ ਮਾਲ॰ ਹੋ ਚਾਉ॰ ਪੈ ਤਾਂ ਨਾਦ ਜੂਰੀਐ: ਦੁਖ
ਦਾ ਛੋਰੇ ॥ ਧੂਰੀਐ: ਧੂਰ ਕਰਿਕੈ ॥ ਹਜੂਰੀਐ: ਹਾਜਰ ਹੀ ਹੈਂ ॥੧੩॥
ਸ: ਰਸਨਾ॰ ਕਰਿ ॥ ਨਾਮੰ: ਨਾਮਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸ਼ਬਦਿ: ਸ਼ਬਦ ਕਰਕੇ ॥ ਸਬਾਦਿ:
ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ ਪੀ ॥ ਹਾਰੰ: ਹਾਰ ਹਾਂ ਨਜੇ ਨਾ॰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਮਣਹ: ਮਦਾ
੧॥ ਕੂੜਾਵੈ: ਕੂੜੇ ਹੈ ॥ ਸਾਈ॰ ਤੇ ॥ ਪਿਰਧੜੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥੨॥ ਪੌ:॥
ਤਿਨ॰ ਤੇ ॥ ਸ੍ਰਿ: ਜੋ ਪੂਰੇ ਪੂਰਨ॰ ਹੈ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਤੇ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖਿ ਹੈ ਜੋ ॥
ਪ੍ਰਭੁ: ਹਰਿ ਦਾ ਗੁਰਾ ਨੂੰ ਛੋਦਾ ਹਥਿਯੇ ਅੰਤੁ ਦਾ ਜਸ ਜਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਥਾ:
ਹਥਾਂ ਪੁਨੀਤ: ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਪੁਨੀਤ ਤੇ ਪੁਨੀਤੁ ਜੋ ਪਥਾ: ਮਾਰਗ ਮੇ ਉਧਾ
ਰੁ॰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਆਤੇ ਦੁਖ॰ ਕੀ ॥੧੪॥ ਸ: ਵਾਦੀ॰ ਨੇ ਉਦੋਤ: ਉਦੋ ਹੋਣਾ ਕਰ
ਣੈ: ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਨੂੰ ਹਰਿ ਰਮਣੈ: ਣੈਦਾ ਸੰਜੋਗ: ਮਿਲਾਪ ਹੋਇਆ
ਪੂਰਨਹ: ਪੂਰਣੁ ਦਾ ਜਾ ਵਾਦੀ ਉਦੋ ਹੋਣਾ ਕੀਤਾ ਆਪਣੁ ਤਾ ਪੂਰਨ ਸੰਜੋ
ਗ: ਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਰਮਣੈ: ਣਾ ਹੋਆ ਕੋਟਿ: ਪਾਇਆ॰ ਜਬ ਜ
ਨਲ ਹੈ ॥ ਭਹ: ਤ੍ਰਾ ॥੧॥ ਕੀਮ॰ ਤ੍ਰਾ ਮਿਤੀ: ਮਿਤ੍ਰਾ ਦਾ ਹੂਤੇ ਦੇ ਲਤ੍ਰੀ: ਘ
ੜੀ ਮਿਲਿੰਦੜੂ: ਲਦਾ ਹੈ ਮਿਲੇ ਮਾ: ਮੇਰਾ ॥੨॥ ਪੌ: ਵੇਲਾ ॥ ਸਮਾਂ ਪਾਈ॰
ਪ੍ਰਾ ਮੁਰਤ: ਮਹੂਰਤ ਸੋ ਭਲਾ ਸੰਜੋਗ: ਸਮਾ ਹੈ ॥ ਮਨ॰ ਦੀਆ ਕਾਰੀ॰ ਕਰ
ਕੇ ॥ ਪਾਈ: ਚਰਣੀ ਤਾਂ ਕੀਮਨ॰ ਨੂੰ ਜਾਈ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ॥੧੫॥ ਸ:

ਬਿਕਾਰਹ। ਬਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੈਂ। ਦੋਖ: ਪਾਪਾਂ ਦੇ। ਭੰਜਨਹ: ਭੰਨਣਹਾਰਾ। ਸੂਰ: ਸੂਰਮਾ
ਹੈ ਕੁਰਾਵਾਨ ਰ: ਤੂੰ ਜਪੰਤ: ਜਪੁ ਕਰੇਹਾਂ ਨਾਨਕ ਅਹਾਰਿ ਕੁ: ਮਨਾ ਇਕ
ਰੋਦਾ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੧॥ ਅਪੁ। ਕ੍ਰਿਤਾ ਪਾਸਿ: ਨਾਲਿ ਦੁਖ।
ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ। ਨੂੰ ਧਾਪੀ: ਦੁਆਰਿਆ: ਦੁਆਰੇ ਮੇਰਾ ਹਾਰਿਆ: ਬਕਾਰੀ
ਆਹਾ ਵਕੂਲ: ਦਤ ਸਲਾਪਿ ਆਰਾ ਹੈ। ਤੇ ਤੇਰਾ ਧਿਰ ਦੇ ਹੋ ਹੈ
ਰਿਆ ਤਿਤ ਉਧਾਰਿਆ: ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰਨ ਦਾ ਵਾ ਉਧਾਰਨਾ)
ਕੋਇ। ਜੰਤੇ ਤੇ ਰੇ ਆਗੇ। ਬਿਨਉ: ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆ: ਕੀ ਤਾਹੈ ਵ
ਕਾਰਿਆ ਹੈ। ਲੇਹੁ। ਹੇ ਸਿਜਾਰਿ: ਸੀਜਾਰੁ। ਵਿਚੋ ਤੇ ਤਾ॥੧੬॥ ਸ:॥
ਉਧਾਰਣ: ਉਧਾਰਣੇ ਜੋਗੁ ਹੈਂ। ਦਇਆਲਿ: ਦਇਆਲੂ। ਆਸਰਿ:
ਆਸਰਾ ਹੈ। ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਨਹ: ਨੂੰ ਦਾ ਨਿਰਮ[illegible]: ਨਹੀਂ ਗੋ ਣ ਹੂੰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ
ਓਟ: ਸਰਣਿ ਹੈ। ਰਹ: ਰੁਦੀਆ॥੧॥ ਚੰਦਨੁ। ਤੇ ਚੰਦੂ ਤੇ ਨ ਸਰਦ ਰੁਤਿ। ਕੀ
ਨਹੀ ਸੀਤਲ ਕਾਹਿ ਤੇ ਇਨਾ ਕਰਕੇ ਆ ਦੂਜਾਲਿ: ਕਥਾ ਚਿਤਾ ਧਾਮ: ਤਿਸ
ਰੂਪੀ ਤਪ ਤਾਵਾ ਛੇਦਾ ਮੂਲਿ ਧਾਮ ਮਿਟਈ ਨ: ਮੂਲ ਦੀ ਧਾਮ ਤਿਸ ਕਾ
ਆਦਿ ਕਾ ਦਾ ਦੇ ਹੈ ਹੋਗ ਤਾਭੂਪੀ ਨਹੀ ਮਿਟਦੀ। ਨਾਨਕ। ਤਾਂ ਜਾਂ ਕੇ
ਪਦਤੂੰ: ਅਧਿਦਾਰ ਹੈ॥੨॥ ਧੇ: ਓਟ। ਕਰਕੇ ਜਨ: ਸੇਤ ਜਨ ਚਹੁ ਜੁਗ
ਮੇਰਾ ਗੋਣੀ ਵਦਾ। ਮਨ। ਕਰਿ ਕੇ ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਮੂਲਿ। ਕੋ ਪੂੰਨ।
ਕਰਿ। ਸੁਨ: ਸੁਣਿਦੇ ਨੇ ਜੋ ਵ ਸੁਣੀਏ॥੧੭॥ ਸ: ਕਰਨੈ: ਕਰਨ ਦੇ ਲੇਕੇ
ਚਰਣਿ: ਚਰਦੇ ਨੇ ਜੋ ਨਹ: ਨਨਾ ਵਨਹ: ਵਨ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪਰੁ ਨਾਨਕ ਤਾਂ
ਤੇ ਸੀਤੂ॥੧॥ ਕਾਇਓ। ਤਿਸ ਰੂਪ ਕੋ ਰਖੇ ਦਕ੍ਰੇ: ਰਖਿਆ ਲਿਆ ਮੇਰ ਦ ਨੀ: ਸੇ
ਣੀ ਜਾਪਿ: ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਵ ਜਪੀਤਾ॥੨॥ ਧੋ: ਆਲ। ਤਾਂ ਨਾਸ। ਜਾਂ
ਸਰੀਰ। ਜਾਂ ਜਨਕੀ ਪਰਸਿ ਸੇ ਤੋਖ। ਦਾਨੇ। ਜਾਂ ਕੁਟੰਬੁ: ਨਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰ
ਲੋਗ: ਸੇਵ ਕੁਤੇ ਸਿੜਾਂ ਦਿਆ ਕੁਲ: ਪਿਤ ਪਿਤਾ ਮਾਦਿ॥੧੮॥ ਸ: ਗੋ
ਦ। ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਰੋ ਪਾਲ ਭੂਮਿ ਹੈ ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰ ਹੈ। ਣਹ: ਨੂੰ ਸਰੂਪ। ਆਲ।
ਹੈ ਤੇ ਸਾਰ ਬਰੈ ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰ ਹੈ। ਰਣਹ: ਰਣੁ ਹਾਰਾ॥੧॥ ਅਸਗਾਹ। ਤੇ
ਗੁਰਿ ਨੇ ਨਾਮ ਬੋਹਿਥੇ ਦੇਕੇ ਤਾਰਿ ਅਮੁ: ਅਸੋਂ। ਪੂਰ: ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਰਮ:
ਕਰਮਾ॥੨॥ ਧੇ: ਛਪੇ: ਦੁਰ ਹੋਏ। ਬ੍ਰਹਮ। ਰੂਪ ਗੁਰ ਦੇ ਦਰਸਨ ਜਿਸ ਨੂੰ॥
ਧਪੇ: ਖਾਪੇ ਵ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ ਮਾਣਿਆ ਦੀ ਜੀਲਕ: ਟਹੀ ਦੁਖਿ ਰੂਪ
ਕਟਿ ਕੇ ਤਾ ਅਪਦਸੇ: ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਜਸ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਏ
ਹੈ ਧਿਆ ਅੰਤਰ ਸਨਾਕਰਕੇ॥੧੯॥ ਸ: ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤ: ਦੇਖੀ ਦਾ ਕੀ ਹੈ
ਨਰਹਰਹ: ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਵ ਨਰਾ ਨੂੰ ਹਰੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ। ਕਰਹ। ਤਾਰੇ
ਹਿ ਵ ਕਰਕੇ ਦੇਵੇ॥੧॥ ਸੇਦੀ। ਤਨੁ ਕਰਾਕੇ ਪਿਮਲ। ਮਨ ਕਰਿ ਰਦਾ।
ਸਿ। ਕਹਿਆ ਣੀ ਕਹਿ ਦਖ ਹੁ: ਦਸ ਤੂ ਰੂਪੀ ਨਾਸੇ: ਸਰਦਾ ਕਰਕੇ॥

ਦਾ ਮਨਮੁਖਾਂਤੋ ਆਖਣਾ ਆਖਧਕੇ: ਆਖਿਆਣਾ ਨੁਮੁਖਦ
ਆਰੇ ਆਖਕੇ ਥਕੈ ਦਾ ਅਖਿਆਣਾ ਨੁਮੁਖ ਕਰਿ ਥਕੇ: ਕਹੋ
ਸੋਇ॰ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਕੋਈ ਆਕਹਿਣੈ ਕਥਨੈ: ਕਥਨੀ ਕਹਿਣੈ ਕਰਿ
ਗਤੁ॰ ਤੇਰੇ ਦੇਓਰ ਮਲ॰ ਕਹੇ ਸਬਦਿ॰ ਨਬੀ ਸਾਰ ਕਰਿਆ ਹ
ਰਿ॰ ਪਾਇਆ ਹੈ ।੪। ਆਸਾਮ: ੨੩। ਜੋ ਹੋਇ॰ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮੂਲ: ਹ
ਰਿਨਾਲੁ ਸਬਦੀ: ਸਥਾਦੇ ਕਰਿ ਜਾਣੁ॰ ਦੋਹੋਂ ਨਾਲੀ: ਏਦੀ
ਦੇਵਤਾ ਨਾਲੁ ਅੰਧ: ਆਗਿਆਨੀ ਨੁ ਨਾਥ ਸਟ: ਗਰਬਾ
ਪਚਾਇ: ਦਰਗਹ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਸੇਵ॰ ਕਰਿ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨ
ਮਹੀ ਨਾਮ ਦੀ ਹੋਰ॰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਦੀ ਪਾਈ॰ ਕਰਿ ਦਿਲਾਏ:
ਉਚਾਰੀ ਕੂੜੇ ਦਾ ਸਥਾਦੇ ਕਰਿ ਕੇ ਮਹਲਿ ਨੁ ਘਰਿ ਮੈਂ ਸਤਮ
ਗੋਰਿ: ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਰੂਮੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਾਲਿ ਕਰਿ ਮੇਲੁ॰ ਭੀ
ਤੇ ਸਭ ਦਰਤ: ਪਾਪ ਭੀ ਪਾ ਆਸਾਮ: ੩। ਮਰਿ॰ ਕੇ ਆਪਣ
ਮਰਣੁ ਭੀ ਤੇ ਮਤਦਾ ਇਗੜਾ ਛਡਿ ਜਾਣਾ ਕਰਕੇ ਆਤਮਾ:
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਦਰਿ ਦਰਗਾਹਿ ਦਾ ਜੇ ਸਥਦੇ: ਦੁਕਰ ਕੇ ਅ
ਪਾਭਦਤੇ ਮਾਰਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਦਾ ਮਰੁ: ਜਮੁ ਆਇਆ ਜਾ
ਣਾਈ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੁ ਸੋਆਖੇ ਦਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਲਾਹਾ ਲੈ ਜਾਇ
ਗਾਓ: ਛਾਣਿ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਗਲਾ ਲੋਭਾਇ: ਲੋਭੁ ਕਰਿ ਕੇ
ਦੂਖ॰ ਕਰਿ ਘੁਲਾਈ॰ ਪਾਵੈ ਦਾਸੁ॰ ਹੈ ਜਾਂ ਹਾ ਤਿਤ ਰੰਗ
ਰਭਰੂਪੀ ਘਰਿ ਮੈ ਜੇ ਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਤੀ ਮੈਂ ਬਾ
ਣੀ॰ ਕਰਿ ਹਿਰਦਾ ਹੈ ਉਦਾਸ: ਸੁਰਹੈ ਮਿਸਾਰ ਤੇ ।੪। ਆਸਾਮ:
੩। ਲਾਲੇ: ਮੈ ਦਾਸ ਨੋ ਜਾਤਿ॰ ਤਿ ਗਤਾ ਮਨੁ॰ ਆਣ ਦੇਖਦਾ
ਰਖਲੀਆਰ ਨਾਈ॰ ਭੀ ਲਈ ਹੈ ਨਾਮ॰ ਧਾਰਨ ਕਰਿ ਹੋਈ॥
ਸਥਾਦੇ॰ ਕਰਿ ਸਭ ਕਰਣੀ ਦੀ ਕਾਰ ਕਾਛੇ ਦਾ ਕੀਰਤਿ ਰੂ
ਪੀ ਕਰਣੀ ਕਰਿ ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਨਾਮ ਦੀ ਕੀਰਤਿ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ
ਦ ਸਾਈ। ਬਸ ਆਉ ਦਾ ਹੈ ਹਰੀ ਪਾਈ: ਪੈਰੀ। ਮਿਸਾਰ॰
ਮਾ ਰਾਸੀ। ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਤੇ ਦਾਪਾਰੁ: ਪਾਤੁਨਾਸੁ ਣਣਾ।
ਪਾਇ॰ ਜੈਸੇ ਤੇ ਸੋ ਜਾਤੀ: ਜੋਤਿ ਦਾ ਚਾਤ ਉਸੁ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਤੇ ਉਤਮ ਤਿਸ ਕੀ ਸੋਇ: ਸੋ ਭਾ ਹੈ ਗੁਰ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਪਉੜੀ ਕਰਿ ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ ਹੋਇ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ।੧। ਆਸਾ
ਮ: ੩। ਸੂਠੇ ਝਠ: ਝੂਠਾ ਝੂਠੀ ਦਾ ਝੂਠੀ ਝੂਠ ਨਾਲ ਲਾਗੀ॰
ਜੈਸਟੀ ਚਾਉ ਸੋ ਕਾਮਨੈ: ਨਾਰੀ ਦਾ ਛੇਦਾ ਵਿਕਾਰੁ: ਗ
ਮਾ ਚਿਤ ਲਾਇ ਰਖਿਆ ਸੂਆ ਘਣਾ ਦੈ॰ ਗਣਾਂ ਦਾ ਸੁਖਾਲੀ:

ਸੁਖਾਦੀਪਰਿਭੁਈਹੈਤਿਸਮੈਂ॥ਸਦਾ:ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਿਟ ਦ ਸਦਾਹੀ॥
ਸਾਚੈ॰ਨਾਲ ਦ ਸਦਾ ਵੇਖੈ॰ਆਪਨੂੰ ਹਰਿ ਦੇਤੇ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ
ਆਪਣੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਜਾਣੈ ਹੈ ਦ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਤਿਸਨੂੰ ਨੇੜੇ
ਦੇਖੈ॥ਪਾਰ॰ਜਾਣੈ॥ਹੋਵੈ॰ਫਲੁ॥ਸਬਦ:ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ
ਊਚਿਆਂਤੋ॥ਸਾਚੈ॰ਮੈਂ॥੫॥੨॥ਆਸਾਮ:੩॥ਸਭਾਈ॰ਹੋਇ
ਅਚੇਤ ਸੰਤੁ ਸੁਭਾਵ ਕਰਕੇ॥ਸਤੈ ਜਾਚੈ॥ਸਾਧੌ ਤੈ ਕਰਕੇ॥ਜ
ਪਿ॰ਨੂੰ ਦ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਹਿ॥ਪਾਇਉ॰ਲੈਗਾ॥ਪੂਰਾ॰
ਸੁਖ ਦੇ ਨਾਮੁ॥ਛੋਦਾ॥ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ ਹਿਰਦੇ॥ਛੋਦਾ॥ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਸਰ:ਜਤ ਸੋ ਗਰੂਪ ਪੀਮ ਨਾਇਤ ਅੰਤਰ ਹੋਵੈ॥ਸੂਚੇ॰ਭੁਈ
ਹੈ ਸੋ॥ਪਰਿ॰ਜਾਣਿਆ॥ਕੋਇ॰ਦਿਖਾਵਣੂ ਵਾਲਾ॥ਛੋਦਾ
ਸਾਗਰ ਸੋ ਸਾਰ ਸੋ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਤਿਰਾਰ ਹੈ ਦ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਤਿਰਾਰ
ਹੈ ਸਾਗਰ ਵਤਾ॥ਅਪਾਰ॰ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ॥ਪਰਸਾਦੀ:ਸਦ
ਕਰਕੈ॥ਹਾਰ॰ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਰਿਕੇ॥੪॥ਆਸਾਮ:੩॥ਛੋਦ
ਗੁਰ: ਪੂਜਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਸੋਇ ਸਾਇਰੁ:ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ॥
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ:ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ॰ਓਨ ਪਲੋਂ॥ਆਪਣੀ
ਦ ਗੁਰਾਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਜੋ ਨ ਪਾਰਿਓ ਨਾਦੀ॥ਆਗੇ॥ਰਤਨ॰ਆ
ਦਿਕਾਦੀ ਦ ਦੀਪਕ ਕਰਿ॥ਜਾਰੇ॰ਆਦ ਦਿਖਾਵੈ ਦੂੰ ਤੇਓ
ਸਬਦਿ॰ਕਰਿ॥ਪਾਏ॰ਜਾਲਣ ਦੀ॥ਸਬਦਿ॰ਕਰਿ॥ਅਬਿ
ਗਨਾਮ॰ਮੈਂ॥ਸੰਸਾਰ॰ਦਾਰੂ ਪਦ ਮੈਂ॥ਗੁਬਰ॰ਕਰਿ॥ਸਬਦ:
ਮੈਂ ਤਭੀ ਪਾਰੇ ਤੇ॥ਦ੍ਰਿੜਾਏ॰ਮਨ ਨੂੰ॥ਦ ਛੋਦਾ॥ਗੁਰਸਬਦਿ
ਕਾਊਪ ਦੇਸ ਕਰਿ॥ਸਦੂ॰ਮੈਂ॥੧॥੭॥ਆਸਾਮ:੩॥ਸਬਦਿ॰
ਕਰਿ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ॥ਭੇਟੇ॰ਤਾਂ ਭੇਟੇ॥ਵਿਸੇਖ:ਪ੍ਰੇਮਾ ਨਪਾਵੈ
ਦ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਿ ਹੋਵੈਂ॥ਗਾਹਣੁ:ਗੁਹਜੋ॥ਪਦਵੀ॰ਸਤੇਤੀ ਹੈ॥ਨ
ਮ॰ਮੈਂ॥ਸਮਾਈ:ਸਮਾਉਣ ਦੀ ਦ ਨਾਮ ਤੇ ਸਮਾਦੀ:ਖਿਮਾ
ਕਰਕੇ॥ਓਨਾਦਾ ਇਹੁ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਛੁ॥ਕਹਿਕਹਿ॰ਗ
ਵੇ ਜੋ ਹੈ ਕਹਿਣ:ਕਥਨ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਆਖਿ:ਮੁਖ ਨੂੰ ਆਖੇ॥
ਜੈਸਉ॰ਦੇਰ ਭੀ ਉਨਾਨੂੰ ਪਾਲੇ:ਕਮਾਵੈ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਭੀ॥ਪੇ
ਤੇ:ਪਲੋ॥ਬਾਣੀ॰ਕਰਿ ਦ ਛੋਦਾ॥ਗੁਰਸਬਦ ਦੀ ਸਭੁ ਬ
ਣੀ॥ਜਾਏ:ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ਰਤਨ॰ਕਰਕੈ ਸਾਚੈ ਸੋ ਦ ਰਤਨਸਾ

ਹੈ ਕਰਿ ਸਹਜੇ ਮੇਂ ਜੋਇ॰ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ ਨਾਮ ਵਿਚ
ਰਤੇ॰ ਸੋ ॥੧੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੩॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਿ ਮੈ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਿਰਤ
ਕਰਿ ਕੁੀਪੂ ਮੇਸੂ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕ ਹੈ ਅੰਧ ਪਾ: ਗਿਆਨ ਵਿਹਾਗਾ ਗੁਰੂ
ਨੈਤ੍ਰ ਤੇ ਬਿਨੜੇ ਬੋਲ: ਸਰਦਾ ਵਿਚਾਰੁ ਰੂਪੀ ਕੈਨਾ ਤੇ ਕਿਸ॰ ਕੂਆ
ਨਲਾ ਵਉ ਓਰੋਗਰੈ ਵਾ ਅਨਲ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਏਹੁ ਦਾਉ ਹੈ ਇਸੁ ਕਰਿ।
ਦੀਵਾ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਨ॰ ਨਾ ਭੁਗਤੇ॰ ਰੂਪੀ ਮਹੀ ਕਰਿ ਸੋਈ॰
ਨਾ ਮੁਖਿ: ਮਖਾਦੀ ਨਿਰਤ ਹਰਿ॰ ਮੈਂ ਤਾਬ॰ ਏਉ ਜੋ ਜਾਣਹੁ॰ ਦਾ
ਹੈ ਆਛਾਣੂ॰ ਲੇਦਾ ਹੈ ਮਖਿ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਤੇ ਬਾਹਿਰਾ ਵੀਚਾਰ॰
ਕਰਨਾ ਜੁਗਤਿ: ਗੀਤੀ ਵਾ ਜੁਗਤਿ ਕਉ ਜੋਇ॰ ਹੈ ਦ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ
ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ ਭਗਤ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਜੋਈ: ਸੋ ਕਾਸੁ
ਖ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥੧੨॥ ਆਸਾ ਮ: ੩॥ ਕਾਫੀ ੧੭ ਮਿਲੈ॰ ਤਾਂ ਸਦੁ
ਦੀਦਾਰੁ ਸੇ॰ ਨਾਮੁ ਤਾਂ ਹਰਿ ਨੂੰ ਮੇਸਹੁ: ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ॥ ਸੁਖ॰ ਦੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਿਰਭਉ॰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੁਖ: ਮਨ ਕਰਤੇ ਅੰਧ:
ਗਿਆਨ ਤੇ ਤੇ ਬਾਂਹੀ ਕਰਿ ਸਚੁ॰ ਨੂੰ ਕਾਹੇ॰ ਨੂੰ ਅੰਦਰਿ ਸੇਤ
ਪਾਇਆ: ਸਫਲ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ॥੧੩॥ ਆਸਾ
ਮ: ੩॥ ੧੯ ਬੀਸੀ॰ ਤਿਹ ਕਾਲੁ ਮੈਂ ਮਾਖਿ: ਮੁਖਿ ਕਰਿ ਛੋਡਿ
ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਮੈਂ ਕੋਇ॰ ਸਿਧ ਹੁਦਾ ਕਰਿ॰ ਕੇ ਸਿਧੀ ਨੂ
ਦੇਖਹਿ: ਪਾਲੇ ਤੇ ਫਿਰ ਜਾਣਹਿ ਤੂੰ ਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਨੂੰ ਵਾ ਦੁਆਰੇ
॥੧੯॥ ਆਸਾ ਮ: ੩॥ ਪੀਠ ਕਾ ਲੋਕ ਆਪ ਸਮੈ ਪਖੁ ਕਰ ਦੇਹੈ
ਤਿਸ ਪੂਰਕ ਹੈ ਹੋਂ ਪਤ੍ਰ: ਪਖੁ ਵਾ ਆਸਰਾ ਸਕੇ॰ ਸੋ ਤੇ ਕਿਸੇ।
ਸੁਆਮੀ: ਪੂਜੋਨਵਾ ਸਤੇ ਹਰਿ॰ ਸਾਰੇ ਕੀਆ॰ ਤਨ ਕਰ
ਟੇਕ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਪਖ ਪਤ੍ਰ ਅੰਦਰੁ ਬਾਹਰੁ ਛੋਡਾ ਹਰਿ
ਅਸੰਖ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਅਨੇਕੁ ਵਾ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕਾ ਜਾਹਿ॰
ਪੂਲੋਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਨੁ ਨਰਹਰਿ ਮਨ॰ ਮੇ ਪਾੜ੍ਹ ਆਵਾਲੇ।
ਜਿਸ ਕਾ॰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਸਾਰੀ: ਪਸਾਰੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜੂ
ਝਾਹਿ: ਝੂਗਾੜ੍ਹੇ ਹਾ ਮਰੈ॰ ਜਿਸਾਰੁ ਆਜੇ॰ ਸਨੇਹਾ ਪਲਤ॰ ਦੀਬਾ
ਤਾ ਪਤ੍ਰੋ॰ ਪਾਇ ਕੇ ਗਾੜ੍ਹੇ॰ ਜੀਵਾਨੂੰ ਨਾਨ ਕੇ ਬਿਆਨ॰ ਨੂੰ ਛੋਡ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਮਿਥਿਆ ਪਤ੍ਰੋ ਬਾਹਿਰੇ ਪਾਵੈ। ਕਰੈ ਹੈ।

ਛਿਨੁ: ਦੋਸੁ ਨਾ ਅਟਕਲੈ: ਵੇਚਾਰ ਲੋਗ ਵਧਾਵੈ॥ ਹਮ ਚੂੜੇ ਹੋਇ ਧਾ
ਮੁ॥ ਰੂਪ ਸਭ ਜਿਸ ਇਨ੍ਹਾ॥੨॥ ਆਸਾ॥੫॥ ਹੋਰ ਦਾ ਸੁਹਿਦ ਸੁਹਿਦ ਕੇ
ਮਨ ਦੂਆਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਦੈ ਬਾਣੀ॥ ਨੇ ਭੈ ਨ: ਸਖੀ॥
ਅੰਤਰਿ॥ ਜਾਣਿਆ ਤੋ ਹੈ ਦਾ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਦੇ ਤਨੁ ਕਰਿ
ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਮਿਸਾਰੁ ਤੋ ਮਾਇਆ॥ ਵਾਸ ਤੋ ਪੂਰੈ॥ ਦੂਆਰੋ॥੩॥ ਆ
ਸਾਮ: ਜਾ ਹੈ ਦਾ ਮਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਤਨਿ ਨੂ ਨਾਮ ਦਾ॥ ਨਾਮੋ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ
ਹੋ ਆਹੋ ਜੋਨ: ਸਖੇ॥ ਹਰਿ॥ ਨਾਮਾ ਪਾਇ॥ ਆਹੋ॥ ਮਾਇਆ॥
ਰੂਪੀ॥ ਜੀਵ ਾਇਆ॥ ਤਿਨ ਕਾਲੁ॥ ਵਡਾ ਰ: ਦਰਾ ਹਰਿ ਦਰੋ ਭ
ਗੁ ਸਿਵ ਲਇਆ॥ ਹਰਿ ਨੇ ਆਪਣਾ ਆਪ॥੪॥ ਆਸਾਮ: ਬੈ॥
ਗਾਦ॥ ਰਾਗ ਕਰਿ ਬਾਣੀ॥ ਸੋ॥ ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਦੂਆਰਾ॥ ਸਤਿ:
ਸਤਿਨਾਮਾਨਿ ਸਚੋ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਤਿ ਗੁਰ ਨਿ
ਚੈ ਕਰਿ॥ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ॥ ਨਿਦਾ: ਦਸ ਰੂਪ ਦੇ॥ ਲੋਗਾ: ਗੁਣ
ਰਜੋਗ: ਨਿਰਲੇਪ ਵਿਸੇਸੁ ਕਰਿ ਜੁੜਿਆ ਜੋ ਹੋ॥ ਮਾਇਆ॥
ਰੂਪੀ॥ ਗੁਣ॥ ਹਰਿ ਦੇ॥ ਕੀਏ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰ ਜਿਨਾ॥ ਮਾਥੇ: ਵਿ
ਚਾਰ ਕੇ ਤਤੁ: ਸਾਰੁ॥ ੫॥ ਆਸਾਮ: ੬॥ ਨਾਮੋ: ਨਾਮ ਹੀ ਮਲ ਨੁ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤੇ॥ ਗ੍ਰਾਸ: ਗ੍ਰਾਸ ਹੋਵੈ॥ ਰਹਿਆ: ਉਚਾਰਿ
ਆਹੋ॥ ਸੋਮੇ ਸੁਗਤਿ: ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੀ ਖਬਰ ਗਨੇਗਾ:
ਖਾਲੀ॥ ਬਿਖੁ: ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਜੋ ਸੇਦੀ ਪਕੁ॥ ਥਾਪੇਤ: ਕਰ ਕੇ ਪਾ
ਲੇ ਤੇ ਲੈ ਕਰੇ॥ ਆਪੇ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ॥ ਇਹ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ ਨਿਹਚਾ ਹੈ
ਧ॥ ਆਸਾਮ: ੭॥ ਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਸੇਤਾਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਦੀ॥ ਹੋਦਾ ਹਰਿ
ਵਿਖੇ ਰਸ ਕਰੋ ਹੋ ਕਰ ਸਾਈ ਬੁਧੀ ਤੇ ਫਲੁ ਲਾਗੇ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ॥ ਤੜੀ
ਗਾ॥ ਫਾਲਾ ਜੋ ਹੋ॥ ਮਾਨੁ॥ ਦੂਮਚੇ ਹਰਿਦੇ ਸਲਾਘੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਛੋਡ
ਜਮਕਾਲ ਵਰ ਣਦਾ ਲਾ ਤਿਸ ਦਾ ਫਿਕਰ ਕੁਮਿਗਾ: ਗਰੂਪਮਾਏ
ਆ॥ ਰਖਾਈ: ਰਖੀ ਹਿ॥ ਕਰਮ॥ ਕਰੇ ਤੇ ਨਿਹਕਾਰੁ ਹੋਣਦੀ ਹੈ॥
ਤੇ ਸੇਸਕੋ ਮੁਕਰਮ ਹੋ॥ ਹੋਦਾ ਜੋ ਦਰਿਆ ਤੇ ਦਰੋ ਉਚੋ ਸਰਬ॥ ਦਾਤਾ
ਹੋਵੈ॥ ੭॥ ਆਸਾਮ: ੮॥ ਲਗਾਈ: ਲਗਾਈ॥ ਸਤਿ॥ ਕਰ
ਕੇ॥ ਚੀਤਾ: ਚਿਤ ਦਾ ਜਾਦੂ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨਾਮੁ ਹੀ ਨਾਮ ਦੀ ਧਾਨਿ

ਸ੍ਵਿਗਾਸ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੋ। ਕ੍ਰਜਟੀ: ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿ ਤੇ ਮੋਹੁ ਕਰਿ
ਛੁਟੇਦਾ ਪਿਖ: ਸੰਸਾਰੁ ਮੈਂ ਦੁਖ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕੀਏ ਜਕੜਿ ਨਿਹਫਲਾ ਹਰਿ੩: ਹ
ਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਵਾ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਵਡ ਭਾਗੀ ਤਿਨ ਕਾ ਜ
ਸੁ ਹੋਵੈ ਸਾਤੰ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਸੈ ॥੧॥੧੬ ਆਸਾਮ: ੪ ਪਾਧੀ ਠਕਾ ਜੋਗੀ ਬਾਬੇ
ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਜਾਵੈ ਤੇ ਗਾਏ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਿਝਾਵੈ ਤੇ ਸਕਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀਆ
ਦਾ ਰੂਨ ਕੀਆ ਸੋ ਰਾਗ ਸੋਹੇ ਆਤ ਤੇ ਬੈਨ ਕਹੇ ਬੇਬਰ: ਖਾਲੀ ਦਕੇ
ਦੇਨ: ਵਿਗਾਰੀ ਮਨਾਵੇ ਨਾ ਜੋਗੀਂ ਤੇ ਭਿਨ: ਛੇ ਦੇਸ ਨਗਰ ਪਕਰਿ
ਛੇਦਾ ਹੇ ਜੋਗੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਦੇ ਤੁਹਾਰਿ ਮਤੀ ਦਾ ਆਦੇਸੰ ਕਰਦੇ ਰਾਂ
ਬੋਲਹਿ: ਖਿਆਲ ਛਾਡ ਸਮਜਾਵੈ ਖੇਲ: ਖੇਲਾ ਮੈ ਤੇਰਾ ਆਏ
ਜੋ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਦਾਨਾ ਜੋ ਸੋ ਜੋਵਹਿ: ਜੋੜੁ ਨਾਰੂਪ ਸੀਂਚਨ ਪਸੁਧ
ਤੇ ਉਨ ਖੇਲ ਗਾਏ ਚਰਿਨ ਖੇਲੁ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੰਕਰੂ ਪਸਧਾਏ ਸੇਚੇ ਤੇ ਸੋ।
ਮਨਾ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਜੋੜੁ ਨੇ ਸੋ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਕਿਪ ਮੇਤੇ ਨਾਮ ਜਲ
ਕਰਿ ਸਾਨਿ ਰਾਪ ਕਰਨੀ ਬਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਾ ਸੋ ਖੇਲ ਗਾਏ ਉਠਿ ਕੇਦਿ
ਸਜਾ ਨੂੰ ਚਰਨੇ ਤਾਂ ਕੇ ਸੇ ਝਧੀ ਭਿਜੇ ਗਦ ਪਸੁਧ: ਖੇਤੀ ਰਾਹ ਦਾ ਰੂਪੀ
ਚਰਿ: ਖਾਏ ਖੇਲ: ਦੈਲ ਕਰਣ ਮੇਰੀ ਆਦਿ ਕਾਨੂੰ ਤਾਂ ਛੋਗਿ
ਜਨਾਂ ਜੀਚੋ ਹਰਿੰ ਪਰਾਏ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹਰਿਆ
ਖੇਤ ਜਾਮੈ: ਉਤਪਤਿ ਹੋਵੈ ਛੇਦਾ ਮਨੂੰਆ: ਮਨ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਨ ਅਸ
ਥਿਰੁ ਕਰੋ ਏਹੁ ਖੇਲ ਜੋ ਵਡਾ ਹਰਿੰ ਨਾਮ ਜਲ ਸਿੰਚਹੁ: ਛਿਨ
ਕੇ ਹਰਿ ਦੇ ਮੈਂ ਵਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਠਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਮਾਤੰ ਕਰ ਕੇ ਤਾਂ ਜੇਤੁ:
ਜਿਤ ਪਾਵੈ ਰੋਗ ਆਪਹਾਰਿ ਪੇਖੇ ਨੜੀਕ ਹੋਏ ਚਲ: ਚਲਦੇ ਨੂੰ
ਲਾਵਹੁ। ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਮੈਂ ਪੇਲ: ਪ੍ਰੇਰਕੇ। ੮।। ਆਸਾਮ: ੪ ਪਾ
ਪੀਠ ਕਾਲਾ ਹੀਰੁ ਮੈ ਜੋੜ੍ਹਿ ਕੀ ਤਾ ਏਕਾ ਦੁਸੀ ਕਚਾਰਾ ਗੀਆ ਨੇੜੇ
ਰੁਲਾਈ ਤੇ ਕਹੇ ਕਧਕੇ: ਕਦਤਾ ਕਰਕੇ ਈ ਪਿਆਰ: ਛੋਰਿਖ
ਨਮਾਤ੍ਰ ਪਲੰ ਮਾਤ੍ਰ ਕਧੁ ਤਾਂ ਕਰੁ ਗਾਏ ਏਣੰ ਹਰਿਆ ਰਾ
ਗੰ ਵੀ ਛੇਦਾ ਮੇਲਤ ਸੁਰਖਿਨ ਲਾਗੈ ਤੇ ਦੂਨ ਤਰਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਪਲ
ਲਾਗੈ ਚੇੜੀ ਚਸਾ ਉਦਰੁ ਲਾਗੈ ਰਾਮੰ ਦੇ ਪਸਾਰੇ: ਚਲਾਏ ਕੇ
ਦ ਉਠਾ ਕੇ ਤ੍ਰਿਲੰ ਮਾਤ੍ਰ ਗੈ: ਛੇ ਹੋਏੰ ਸੁਕੀ ਸਾਦ ਸਹੈ ਇਸ
ਮੈ ਸਾਖੀ ਏਕ ਕਨੂੰ ਆਏ ਆਨੰਰਗ ਜੇ ਬਪਾਤਸਾਹ ਕੀ ਸਚਾਮੈ
ਸੌਨਿ ਤਕਾ ਬਿਤ ਸਨਾਦੈ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੇ ਸਨੂੰ ਸਾਧਾ ਸਦੇ ਦੈਬਾ ਓ
ਸਨੂੰ ਹੇ ਰਕਛੁ ਧੀਨ ਨਾ ਬਾਦੇ ਤਾਂ ਤਿਸ ਨੇ ਸੌ ਬਧ ਕਾਰੇ ਚੇਚ ਪਾਏ
ਆਅੰਤ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਏਕ ਮੈ ਦੂ ਪਾ ਸੁਣਾਏ ਓਸ ਕਾ ਸਦੇ ਜਾ

ਸਾਹਣਾਹਪਾਤਿਸਾਹਾਇਕੀਦਨੁਸਾਧਸੁਤੇਰੀਸੇਂਨਿਧਾਮਤਪਾਉ
ਸਾਧਸਧੇਹੁਕੇਸਾਧਸਖਾਊਸਾਧਸਉੁਪਰਹੇਨੁਧਿਛੁਊਾਉਠਨ
ਹੀਕੋਈਗਤੋਨਹੀਜੋਸਾਧਸੁਤੇਰੀਕੋਲਾਦਚਾਲਾਊਨੇਹੁਸਾਧ
ਸੁਆਪਣੀਆਪੁਰਖਹੁਸੋਹਿਦੇਹੁਜਧਾਧਚਲਤੇਪਰੁਜਾਊ
ਸਦੁ॥ਸਦਾਹੀ॥੧੦॥ਆਸਾਮਃ੫॥ਦੂਦਾਹੋਹਰਿਸਾਧੂਕੀਸਾਤਸੰ
ਗਤਿਸੈਂਮਲੀਐਮਿਲਿ॥ਗਿਆਨ॰ਰੂਪੀਦੀਪਕੁਰਤਨੁ॥ਉਜ
ਲਵਦੀਪਕੁਨਾਚਰੁ॥ਦਿਸਰਹੁਪ੍ਰਨੋਕੋਹਮ॰ਤਿਸਾਲ
ਏ॰ਮਨਕਰਿਕੁਖ॥ਤਿਸਾਧੋਲਾਏ॰ਸੋਹਮਚੋਲਤੇਹਾਂ॥
ਬਾਏ॥ਦਰਗੋਹਵਕਬੂਲਾਰਜੇ॥ਰਜੋ॥ਜਿਉ॰ਜਿਉਭਗ
ਤ॰ਗਿਆਨਵੈਰਾਗਾਦਿਕਵਹਜੇ॥ਖਰੀਦਕੇ॥੧੧॥੧੬॥ਆਸਾ
ਮਃ੫॥ਕਾਢੀ॥ਜਿਸਮੇਵੈਰਾਗੁਕਹੋਂਧੁਰਾਹੁ॥ਆਪੇਹੀ॥ਹਉਮੈ॰
ਕਰਿਤਾਂਨਵਕਰਿਕੇ॥ਬਿਰੁ॰ਸਰੂਪ॥ਪੂਰੇ॰ਨੂਸਬਾਜਿਨਿ
ਕਰਿ॥ਛੋਦਾ॥ਸੀਸਾਰੁਸੈਨਾਸੂਲਹਾਸੁਸਾਰੁਹੈਸਚਾਚਿਕਾਰਿਰਿ
ਦੇਸੈਂ॥ਤੇਹਿ॥ਦੇਹਾਮਾਇਆ॥ਹੇਭਾਈ॥ਨਿ॰ਅਬਦਾਕਲਏ
ਜੁਐਖੇਲਹ॰ਦਤੇਹੈਇਸਜਾਗੀਸੈਂਲਗਣੇ॥ਕਿ॥ਜੋਇਹੁਮਨ॥
ਜੀਵਿਨੇਜਨਮਪਦਾਰਥੁਹਾਰਿਆਇਸਮੇਲਾਗੀਕੇਮਗਏ॰ਦ
ਲੋਕਸੁਖਿਪੂਰਧਕੁ॥ਸਚੇ॰ਨਮਕਾਰਿਸਚੇਭਏਜੋਸਚੁਸੇ॥੧
੨॥ਮਃ੫॥ਸਚੁ॰ਸੇਸੋ॥ਲੇਖ॰ਸੋ॥ਕਮਾਇਆ॥ਜਪਿਆ॥ਦਰਿ
ਸਚੇ॥ਸਤਸੰਗਿਸੇਜੋਭਏਸਾਚਿਆ॥ਤਿਨਨੂ॥ਨਿਧਾਨ॥ਧਕਾ
ਨਾਧਿਆਏ॰ਮਨਕਰਿਤੇਧਾਣੀਕਰਿਲੀ॥ਅਨੇਕ॥ਹਰਿਰੂਪੀ
ਦੇਦੈਵੀਸੰਪਦਾ॥ਆਖਿ॰ਤਾਕਢਿ॥ਹਉਮੈ॰ਕਰਿਗਰਥੇਸੋਦੁ
ਤੇਗਰਦੁਧਾਹਰੁਏਸੁਕਰਿਆਪਣਾਆਪਾ॥ਛੋਡਾ॥ਹਉਸੈਸ
ਦਰੁਤੇਗਰਥੇਧਾਹਰੁਏਸਗਰਧੁਕਰਿਆਪਣਾਛੋਦਾਆ
ਪਿਤ॥ਆਪਾਭਾਵਖੁਆਈਐਤਾਆਪੇਆਪੁਹੀਹੈਆਤਿ॰
ਕਰਿਮਨਨੁਹੋਆ॥ਪੂਰਗਾਮਿ॥ਗਿਆਨਤਿਸਕਰਿ॥੧੩॥ਆ
ਸਾਦਰੀ॰ਰੋਗਾਣੀਟੰਗੀਤੇਆਸਾਸੇਲਕੇਗਾਵੈਹੈ॥ਸੁਰੀਧ॥ਸੁਧ
ਸਰੂਪਹੈ॥੫॥੧੬ਪਲ॰ਮਾੜਭੀ॥ਛੋਦਾ॥ਹਮਰੋਸੁਵਦੂਹਾਰ
ਕੀਰਤਨੁਤੇਸਿਮਰਨੁਹਾਰਿਕੀਰਤਨੁਦਾਹਉਕਰਉ॥ਹੋਸ॰ਪੰ
ਛੀਮਾਨੁ॥ਲਾਈ॰ਹਰਿਨਾਲ॥ਧਨਰਿੰਕੇਨਾਰੀਸੁਤਧੀਨੁਕਾ॥

ਅਪਮਾਨ॰ਕਰਨਾਸਭਦਾਸਧਾਜੋਤੇਵਣਆਪਾਭਾਵਮਨਕੋ।
ਪਾਵ॰ਨਭ॰ਨਿਤ੍ਰਾ੧੯।।ਆਸਾਵਰੀਮ:੫।।ਆਈ:ਮਾਈਪਤੀ
ਮੇਰੀਪ੍ਰੀਤਮਕੁਮਜੋਹੈਆਈ:ਸਖੀਅਕੁਸਲ:ਉਠਿਨੇਧਾਧੀ
ਵਧਿਕ੍ਰਤੀਧੇਛਿਮੇ ਰਿਸਾਈ:ਲਾਈਹੈਧੈਰਾਗ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਸੋਸਾ
ਗੁਤੋਵਿਛੋੜਾਹਰਿਮੀਤਕੈਂਦਰਸਨਤਾਈਆਲਿ:ਭੁਦਰਾਮੈ
ਹਿੰ॰ਤੇਸੋਹਿ:ਮੇਰੀਗੁਸਾਈ:ਸੁਆਮੀਹੋਤਹੈ॰ਹੇਹਰਿਆ
੫ ਪਣਾ੧ਪ।।ਆਸਾਮ:੫:੧੯ ਸਾਖੀ।ਰਾਮਸਰੂਪਰੂਸਾਹਿ
ਬਧੈਠੇਮੈਉਹਾਂਕੋਈਆਯਜਾਦੀਚਰਚਾਭਈਤੋਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਂ
ਧਰੀਹੈਤਹਾਂਉਨਾਕਹਿਆਧਰਤੀਆਪਸੁਦੇਖੀਦੀਹੈਮੇਰੀਕੋ
ਪ੍ਰੀਤ॰ਮਾਧਜਾਂਸਾਥਈਸੁ।ਧੈਠਾਲੀ:ਦਧਰਖੀ।ਭਉ॰ਚੈ
ਰਾਦਿਆਧਿਧਾਦੋ:ਸੁਗਰੇਕਰੇਜੈਸੇਕਧੀਰਨਾਦੇਖਾਜਾਸੀਚ
ਰਿਤ੍ਰੋਹੁਚੋਤਾਨੂਮਾਰਕੇਵਸਹੀਆਂਰੂਪਹੈਕੋ।ਹਮ:ਹਮਰੋ
ਵਸਗਤ:ਵਸੀਕਾਰ।ਐਸਾ॰ਪਾਠਧੋਰੀਬੀੜੁਦਾਤੇਐਸੀ
ਝੇਹਧਾਵਭਾਈਧਰੋਦੀਧੀੜੁਦਾਹੈਐਸਾ॥ਇਸਦਾਪ੍ਰਭਾਵਦ
ਐਸੀ॰ਮਾਯਾਹੈਧਿਮੋਹਤ:ਧਿਨਾਮੋਹਤੋ।ਸੁਰ:ਦੇਵਕਥੇ
ਝੇ।ਦੇਵ:ਅਸਾਨੂੰਜੋਬ੍ਰਹਮਾਦੇਸੰਕਲਪਤੇਹੋਈਹੈ।ਧੇਹੈ:ਠਗੀ
ਹੈ।ਕਾਮ॰ਰੂਪਵਕਾਮਨਾਰੂਪਹੋਇਕਰਿ।ਤਿਨ॰ਦੀਆਪੇ:
ਆਪੁਹੀ।ਜਠੀ:ਸਤਵਰਭਾ।ਤਿਨ॰ਕੋਹਰੀਸਚੇਦੂਵਤੀ
ਪਾਵੈ:ਧੇਰੀ।ਭੁਲਾਈ॰ਸ੍ਰੀਗੀਰਿਖਿਵਭਾਸਧਾਈ:ਜਾਕੋ।
ਤ੍ਰਿਗੁਣ॰ਜੀਵਭੀਮੋਹਿਤੇ।ਅਕਾਸਕੇਲੋਕਵ।ਤ੍ਰਿਗੁਣਹੀਮਾਯਾ
ਨੇਮੋਹਿਕਰਕੇਧਰਤੀਤੇਪਾਤਾਲੁਪੁਨਮੋਹਿਆ।ਅਕਾਸਲੋਕਕੀ
ਜੋਤ੍ਰਿੰਕੇਸੇਵਾਕਰਨਦੀਕਰੇਅਰਦਾਸੁਵ ਜੈਤ੍ਰੇਤੇਸੇਵਾਕਰੇਤੇ
ਅਰਦਾਸਿਭੀਕਰੇਏਹੁ।ਮੁਖਿ:ਮੁਖਾਦੇਕਹੈਲਾ।੧।ਆਸਾਮ:
ਪਾ।ਧਿਕਾਜੋਸੋਕੋਈਪਤੀਸਮਾ।ਦੁਖਦੇਣਵਾਲੇਦੇਖਕੇਨ
ਰੀਨਵਖੁਲੇਹੈਦੇ।ਸਸੁ॰ਆਦਿਵਸਾਰੂਪੀ।ਧਿਰ ਸਹਰੀਰੂਪੀਨੇ
ਦੋਰਿ:ਦੋਉਰਤੇ ਜੇਠਾਣੀ:ਆਸਾਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਰੂਪੀ।ਮੇਤਾਧਿ॰ਦੇਣੇ
ਵਾਲੀਆਵਕਰਕੇ।ਜੇਠੇਰੇ:ਜੇਠਧਰਮਰਾਜਾਰੂਪੀ।ਸੁਜਾਣਿ॰
ਨੇ।ਪ੍ਰੇਮ॰ਰੂਪੀ।ਮਾਰੇ।ਧਾਹਰੁਦੇਤੇਅੰਦਰਤੇ।ਹਾਰਿ॰ਧਾਸੇਂ।
ਹਉਮੈ॰ਦੀਆਰੀਤਿ:ਤੀ।ਸਮਾਨੇ:ਸਮੁਝਾਣੇ।ਛੋਡਾ।ਤੁਰੀਆ
ਮੇ।ਲਿਗਾਣਸਾਧਾਦੇਵ ਤੁਰੀਆਜੋਹੈ ਗੁਣ:ਗਿਆਨਰੂਪਾਸੰ
ਲਿਸਾਧਾਨਾਲਸੋਪਛਾਣੇਹੈ।ਸਹਾਜੇ:ਸਾਂਤਿਰੂਪੀਗੁਣ

ਮੋਾਆਸਣੁ:ਇਸਚਿਤ ਤਾਈਨੂੰਆਵਣਾਜਿਆ:ਉਚਾਰਿਆਵਾਸ
ਖਿਆਤਕਾਰਹੋਇਆਜਿਹੜਾ ਦਾਵੀਚਾਰਿਆਤਾਂਮਹਾਂਅਨਿਦਹੋ
ਇਆਗਤੀ॰ਜੋਜੋਬੋਲੇ:ਕਹੀਹੈਜਿਹੜਾ ਜਨਮਿਆਏਨ
ਤੇਮਰਿਜਾਇਆਸੇਤੀ:ਨਾਲ੍ਹਾ।੨।ਆਸਾਮ:੫।ਪਚੀਨਿਕਾਸੁਕ
ਰਣੀਵਾਲੀਬੁਧੀਤੇਕੁਕਰਣੀਵਾਲੀਬੁਧੀਰੂਪੀਦੋਇਨਾਰੀ
ਕਹੀਆਂਨਿਜਭੁਗਤੀ:ਆਪਹਿਪਤੀਦੀਭਗਤੀਵਾਲੀਤੇਵਾਆ
ਗਿਆਕਾਰੀਤੇਸਰੂਪ:ਸਫਾਈਰੂਪੀਪੂਰੀ:ਪੂਰਨ ਅਚਾਰ:
ਕਰਤਬੁਵਾਲੀਗ੍ਰਿਹ:ਹਿਰਦੈ ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ।ਜੇਤਾ:ਜੀਵ
ਨੇਕਰਣੀ॰ਵਾਲੀਕਮਾਹਿ:ਬੁਧਿ।ਜੁਗਿ:ਜਗੁਆਣਦਿਕ
ਰਮਸੋਕਾਜੁ:ਵਿਹਾਰਕਕਰਮ।ਪਰਬਾਣਇ:ਸਰੂਪਮੋਬੀਵ
ਜਸਿਕਾਜਾਤੇਪਰਿਜੋਪੈਬਾਣਇਤਾਂਮੈਸਿਧਿਤਾ:ਗੁਰੂਰੂਪੀਕੀਤ:
ਜੀਵਰੂਪੀਪੁਰਖ॰ਭੂਪਰੂਹੁ।ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇਬੈਠੀਹਸੁ:
ਬਤੀਵਾਬੜੀਸੁਭਾਸਚੁ॰ਨਾਮਕਰਕੇਸਿਤਾਤਿ:ਨਿਰੰਤਰੁਪੂ
ਤ:ਪਵਿਤ੍ਰਭਈਹਿਵ ਸਚੁਆਦਿਗੁਣ ਮੋਨ ਨੂੰਹੇਜਿਸਦੀਪ
ਵਿਤ੍ਰਾਕਾਰੀ॰ਹੈ ਸੁਘਾੜੀ:ਸੁਦ੍ਰਹੈਤੇਸਰੂਪਵਾਲੀਹੈਜਿਹੜਾ
ਕੇਤਸੁਆਮੀਦੇਮਨਦੀਇਛਾਪੂਰੇ:ਸਰਧਾਸੇਤੋਖੁਕਰੇਾਦੇ
ਰੁ॰ਜੋਨ੍ਹਤੇਦਿਰਾਣੀਦੇਰੁ:ਲਕ੍ਹਾਜੇਠਾ।ਲੋਕਾਂਦਿਰਾਣੀ:ਆਸ
ਜਿਠਾਣੀ:ਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀ ਰੇਸ ਟ॰ਕੁਈਜੇਸਟ॰ਨਾਗ੍ਰਿਹ:
ਤਨੂੰਆਣਇ:ਹੈਨਾਨਕ॰ਤਾਂ ਸੁਖੇਸੁਖਿ:ਸੁਖਿਹੀਸੁਖਿਸੈਸ
ਸੋਂ।੩।ਆਸਾਮ:੫।ਅਬੂਕਕਰਣੀਵਾਲੀਕਹੋ।ਮਨ॰ਭਜ
ਨਸਿਮਰਨਦਾਲੇਈ॰ਜੇਕਰੋਂਬੰਕਿਰੂਕਰਦੇਹੈਕਰੇ॰ਕਾਮੁਨ
ਲਰਲਕੇਦਿਖਾਵੈ॰ਕੁੰਪਾਦਿਕਾਨਾਲਮਿਲਕੇ।ਦੇਈ॰ਜਿਹੜੇ
ਆਨੂੰਵਿਸਾਂਵਣੁਾਨਾਇਕੁ:ਸੁਦਾਰੂਦਾ ਮੋਹਰੀਹੋਰਹੀਹੈ
ਪਰਵਾਸ!ਸਰੂਪਦਾਵਜਾਕਰਉ॰ਕੋਈਪਾਉਣੇਵਾਤਾਂਉ
ਰਜਾਇਪਰੇਵੈ:ਉਲਟਾਇਪਾਉਂਦੀਹੈਆਮਾਰਿ:ਹੁਕਮੇ
ਕੇਏਤਮਾਯਾਨੇਤਾਰਿ॰ਕੀਆਸਾ॰ਨੂੰਸੋਮਿਤ॰ਤੇਕਰਿਬ
ਕੇਾਬੈਸੇ॰ਹੈਗਤਰੂਪਹੋਇਕੇ।ਸਬੂਲ:ਸਹਤ ਬਲਦੇਪ
ਦੇ ਸੇ:ਸੁਕਾਰਿਰਹੀਹੈਜਿਹੜੀ:ਤੁਛਕਿਸੇਦੇਵੀਦੇਵਤਾਦੀ।ਪਾਈ॰
ਦਾਜਾਈ॰ਪੂਛਹੈ।ਤਾਂਉਤਰੁਗੁਰਾਂਦੀਸਰਣਿਲੈਣਾਸੁ
ਣਿਆਸੋਹਿ:ਮੈਨੂੰ।ਤਾਂਨਿਜ ਘਰ:ਸਰੂਪਮੈਆਨਿ ਤਾ:ਤੂਰੇ।

ਨੇਨਕ੍ਹ॰ਤਾਂ ਹਮਾਰੀ॰ਦਾਸੀ ਕ੍ਰਿਪੀਆ ਇਹ॰ਹਮਾਰੇ ਆਸਰ:ਹੁ
ਕਮ ਮੈ ਕ੍ਰਿਪੀਆ ਦਰਬਾਰੀ: ਸਰੂਪ ਦ੍ਵਾਲੇ। ਰੀਆ ਆਸਾਮ:ਪਾਪੀ
ਠਕਾਜ ਧਾਪ੍ਰਿਥੀਆ ਸੁਲਹੀ ਰਾਜੇ ਦੇ ਮੁਸਾਬਰ ਨੁਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀਨੂ
ਕਹਿਆ ਸਿਖਾਇਹੁਨੀ ਤੁਹੈਨੌ ਪਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਸੋਤ੍ਰੀ ਦੌਹੋ ਦਾ ਦੋਹਕੀ
ਲਕੇ ਸੇਤੇ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਪੀਨ ਦੇਣਾ ਏਉ ਪਾਇ ਕਰੌਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀਕ
ਹੈਂ ਪਤ੍ਰੀ॰ਕਰਿ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਨੁਖ: ਲਾਈ ਚੁਰਾ ਤੇ ਗੁਰ ਦਾਸ ਜੀ
ਕਿਹ੍ਹੁ॰ਹੇ ਗੁਸਾਂਮ ਦਾਂ ਮਾਂਦੋ ਨਾ ਕਿਛ੍ਹੁ॰ ਉਪਾਦ ਵ੍ਹੋਰ ਕੇ ਹੇ ਆਰਿ
ਤ॰ਤਾਈ ਮੇਂ ਸਹਜ ਆਇਆ: ਸਹਜੋ ਆਇਆ ਹਾਂ ਦ ਆਰਿ
ਤਤਾਈ ਤੇ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ ਭੀ ਆਇਆ ਆ ਕੁਤ॰ ਬਾਹਰਖੰ
ਦਰ ਦੋਗਾਦ ਕੁਸਮ ਣਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਤਾ ਪਦੇਸੁ॰ ਏਹੁ ਨਾਕ
ਦੇਸੁ॰ਸਾਹੋ ਨਾਤਾਨੂੰ: ਬਲੰਧਾਰ ਕੇ ਓਟ॰ਤਨ ਕਰਿ ਤੋਂ ਦੀਬਾ
ਣ॰ਆਸਾ ਮਨੁ ਕਰਿਗ ਕੈਧਾਰਿ: ਕਿਸੁ ਪਾਸੋ ਦੀਆ: ਉਤ
ਪਤਿ ਹੋਣਾਦ ਦੂਜਾ ਹੋਣਾ ਏ ਬਾਣਿ: ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਉਜਾੜ ਨੂੰ ਮੈਂ
ਦ ਦੂਜੀ ਦੇਹੀ ਦੇਵਤ ਦੀ ਬਾਣੂ: ਫਾਦੀਆ ਮੈਂ ਜਹਕਾ:ਸਿ
ਬੋਰਿ ਬੋਗਾ ਲਿਲਾਏ: ਪਖ ਕਰਕੇ ਦਾਧਾਈ: ਖੁਸੀ ਪਾਆ
ਸਾਮ: ਪਾਣਗੁ: ਲਗਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਲਾ ਕਾਇਆ: ਲਾਭਦ
ਲੀ ਗੁਣ: ਕੁਤੁਰੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ। ਸਰੂਪ ਗੁਰਾ ਪਾਸ੍ਵਾ
ਮਨੁ॰ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਅਵ੍ਹੇਦਾ ਵਪਾਰੀ ਹੋਇ ਕੇ ਹੇ ਸਾਹ ਨੂੰ ਆਰੇਕ
ਦਹ: ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਰਾਏ: ਕਰੀਏ ਗੁਣ ਦੇਈਏ ਤੇ ਕਾਸੋਂ
ਲਈਏ ਸਾਹੋ: ਮੈਤਾ ਲੈ ਸਾਹੋ: ਹੇ ਸਾਹੇ ਤੁਸਾਡੇ ਕੋਲ ਗੁਰੂਕ
ਹੈ ਏਹੁ ਅਮੋਲ ਰਤਨ: ਸਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਸਤੋ ਗਾਰ ਸ॰ ਮਾਹੀਏ
ਛੇਦਾ ਸੁਸ ਟੁਕਾਇ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਦ੍ਰਿਸਟ: ਵਿਚੋਲੇ ਕਰਕੇ
ਪਾਇਆ ਸੀ ਤਦ ਸੁਕਾਈ: ਸੁਭਾਦ ਕੁਹੀ ਨਿਸਚੇ ਰੂਪੀ ਵਿਚੋ
ਲੇ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸੀ ਤ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਚੀਤ॰ਕੁਇਆ ਪਾਨੀ॰
ਦਾਇ ਸੁਧੀ ਨਨੂੰ ਦ ਤ ਸਕਰਿ: ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਪਉਣ: ਵਾਸਨਾ
ਕਾ ਪਾਣੀ: ਪਦਾਰਥਾਦਾ ਸਹਾਣਿ: ਸਾਂਤਿ ਸੁਨੁ ਗਤਾ ਆਸਾ
ਜਾਨੀ ਸਿਖਾ ਨੇ ਅਰੋਖਾ ਟੋਮੇ: ਖਟੀ ਕਰਿ ਆ ਸਹੀ ਸਲਾਮ
ਤਿ: ਸੁਖੀ ਸਾਂਦੀ ਆਵ੍ਹੇ ਦਾ ਪਾਰਿ ਮੈਂ ਆਣਇ ਲੈ ਹੋਇਆ ਦ
ਪਾਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਨਾਮ ਧਿਨਾ ਬਖਸੀ ਦਾ॰ ਨੇ ਬਖਸਿਆ ਸੁਖਿ:
ਦੁਆਰਿਕਾ ਸਹਲੀ: ਸੁਟਲੀ ਦਾ ਸਾਪਿਤ ਲਾਭੁ ਦੇਖੇ ਧ ਸਰੂਪ ਦ
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਦ। ਆਸਾਮ: ਪਾਇ ਕਿਸੇ ਪੂਛਾਨੂੰ ਧਿਗ ਕਿਰੂਪਾ

ਇਆਹੈ ਤੈਂਕਰੀਂ ਰੂਪ: ਸੁਹਾਈਆ ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ
ਰੰਗ: ਭੂਲੇ ਅਚਾਰਾ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਬਾਹ॰ ਬ੍ਰਧੀ ਰੂਪੀ ਸੇਜੈਂ: ਹ੍ਰਿ
ਦੈ ਮੈਂ ਆਵੇ: ਹੋਰ ਕੀ ਅਲੇ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਖਸਮਾਨਾ: ਪਖ੍ਯਾ ਕਰਾ॰ ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਰੂਪੀ ਅਪਨਾ॰ ਦਾਸਾ ਜਾਨਾ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਦਾਸ ਹੁਣਿ ਅਪ॰
ਨਾ ਜੀ ਜੋ ਹੈ ਓ: ਦੂਰਿ ਕੀਤਾ ਅਗਨਿ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਆਕਾਸ ਮੈਂ।
ਸੋਕ॰ ਰੂਪੀ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਦਾ ਦਾਲਨ ਨਿਸੰਗ ਰੂਪੀ। ਅਨੰਦ॰ ਭਾਇ
ਆ ਬਸੰਤ: ਅੰਤਰ ਕਰ ਤੁਰੂਪੀ ਅਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਚਲੂਲ: ਗਾ
ੜੈ ਰੰਗੇ ਹੈਂ ਆਭਰਣ: ਦੈਵੀ ਸੰਪਤਾ ਰੂਪੀ ਦੀ ਸੋਲਾ ਕਣੀਆ ਰ
ਠ ਫੂਲ: ਸਫਲ ਸਕਰੋ ਕੀ ਠਿ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਭਾਇਆ ਆਇ ਹੁ ਕੀ ਠਿ ਫੂ
ਲ: ਅੰਤਰ ਦਾ ਨੂ ਭੂਖਨ ਹੈ ਦਾ ਕਡੀ ਨਾਮ ਭੂਸਣ ਹੈ ਅਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ॰
ਕਰਿ ਤਾ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨੇ ਦਾ ਸੁਖਾ ਦੁਸਟ ਦੂਤ: ਅੰਤਰ
ਬਾਹਰ ਦੇ ਦਾ ਦੁਸਟਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਆ ਹੈ ਦਾ ਸਦਾ
ਦਾ ਖੁਸੀਆ ਆਵੇ ਰੰਗ: ਅਨੰਦ ਮਾਣੇ ਹੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਕਾਰਿ ਅਨਿਧਿ॰
ਰੂਪੀ ਅਮੁਨੁ ਪਾਇਕੇ ਅਸੰਗਾਰੀ॰ ਗੁਣਾ ਕਾ ਹੈ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਿ
ਕਰ ਰੀ: ਰੂਪ ਦੇ ਬਿਹੋਇਆ ਸੁਹਾਗਨਿ: ਅਨੰਦ ਦਾ ਬਿਰੁਸ
ਹਾਗਨਿ ਹੋਈ॥੪॥ ਆਸਾਮ: ੫॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ ਹਜੂਰ ਇਕ ਬ੍ਰ
ਮਣ ਬਾਓ ਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸੋ ਹਾਹੁ ਨਾ ਸਕੇ ਨਿਚਕਰੇ
ਬਾਤ ਸਪ੍ਰਕਹੈ ਕਰ॰ ਤੋ ਕਰਨਾ: ਦੇਹਾਂ ਹੈ ਦਾ ਦੇਤਾ ਪਦਾ
ਰਥ ਤੇ ਹੋਤ: ਲੋ ਦੇਰੀ ਉਨਾ ਸੋਹੇ ਆਹੋ ਤਾਣ: ਤਾਦੁਣਾ ਅੰਤਰੂ
ਰੂਪ॰ ਹੋ ਪਰਾਧ੍ਰਿ॰ ਜੋ ਲਿਭ॰ ਤੇ ਸਕਾਰਿ ਮੂਠ: ਠਗੋਰ
ਓਗਹੀ॰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੂਲਾ ਘੇਰੇ: ਘੇਰਾ ਪਾਇਕੇ ਅਦ
ਰ: ਰਾਨਾ ਜੀ ਸੈ: ਗਤਿ ਪਾਵੈ ਮੂਰਖਿ: ਕਿਉ ਮੂਰਖਿ ਹੋਇ
ਆ ਹੈ ਹਰਿ ਵਲੋ ਹੈ ਬ੍ਰਮਾਣੈ ਨਾ ਨਾਲਿ॰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਾਰੁ॰
ਭੂਲੇ ਤਾਂ॥੫॥ ਆਸਾਮ: ੬॥ ਦੂਖ॰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਾਤ: ਨਾਸ ਤੇ
ਸੋ ਤੇ ਹੋਆ ਆਕਏ॰ ਦਿਹਾਰ ਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਦੇ ਤਨੁ ਮਨੁ ਕਰਿ।
ਹੈ ਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮਾਣਇ: ਸਖੀ ਆ ਹੈ ਦਾ ਗਾਰਦਾ ਆ
ਰੇ। ਸੀਤਲ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਗੁਰ ਸਾਗਰਿ ਸੁਭਾਇ ਮਿਲਿਓ ਤਾਂ
ਸੀਤਲ ਹੋਏ ਰਹੇ॰ ਅਇ ਦੋਨੂ ਇਕ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸੁਆਇ ਕਰਿ ਬਾ
ਇ: ਸਤ ਸੰਗੁ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੈ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਅਧਾਰਇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ
ਹੋਇਆ ਹੈ ਦਾ ਪਾਇ ਤਾਂ ਜਨਮ ਆਵੇ ਦੇਖ ਮੇਰੇ ਪਰੇ ਪਾਵੈ: ਪਿ
ਛਾਹਿ ਜਹਾਜੇ: ਸਾਂਤਿ ਪੂਰਬ ਕਸਤਾ ਰੇਗਣਾ ਦੀ ਧੁਨਿ

ਗਾਵੈਤਿਨਕਾਅੰਗਲਾਲਰੂਪਹੋਇਆਗੁਆਆਬ੍ਰਤੋਮਨਕਉਤਾਹਮਾਰੇ॰
ਸੁਆਮੀਤੇਰੇਹਾਓਤਿਤੋਪੋਤਿ:ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਵਿਤੂੰਓਤਿਪੋਤਿਹੈਤੇ
ਦਾਸਆਸਾਆਪਾਧੀਨਕਾਰਿਸੇਕਹਿਆਜੀਪ੍ਰਿਥੀਆਦਾਹੇਰਕੇ
ਈਤੁਸੂੰਡੀਨਿੰਦਾਕਰਦਾਹੈਤਿਸਪਰਕਹੈਮਾਰਤੂੰਦੇ॰ਸਾਗਰ
ਮੇਤੇਸੁਪਨੇਮੇ॥ਘਿਲਲਾਵੈ:ਘਰਤੂੰਦੇਨਿੰਦਕੁ॰ਨਿੰਦਾਨੂਪਾਵੈ॰
ਪ੍ਰਲੋਕਮੋ॥ਜਿਧਾਵੈ:ਜਾਵੈ॥ਅਜਗਰ:ਭਾਰੀਦਵਦਤਾਜਲਵੈ:
ਜਲਾਈਦੇਹੈ॥ਧਿਤੀਤੇ॰ਨਿੰਦਕੁਨਾਲੁਗਸਾਵੈ॥ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ॥
੧੦॥ਆਸਾ॥ਮ:੫॥ਸੀਗਾਰ॰ਪ੍ਰਤਖ੍ਯਾਆਰ:ਆਇਆਧਾਰੀ
ਧਰ:ਗੀਧਾਨੂੰਓਹੁ:॥ਇਨਾਸੁਖਾਕਾਰਿਓਹੁਆਤਮਾ॥ਆਸਾਈ:
ਆਸਾਦੇਖਤ:ਦੇਖਣਕਰਿਆਈ:ਭਾਈ॥ਪ੍ਰੀਤਮ॰ਦਾਧੇ
ਰਾਗੁ:ਪ੍ਰੇਮਹਿਰੈ:ਖਿਚੈਅਪਣੀਵਲੁਧਿ:॥ਬਿਸੇਸੁਕਾਰਿ॥
ਬਿਸੇਖੇ:ਖੁਸੀ॥ਪਤਿ॰ਆ॥ਸੋਕ:ਉਜਤਤਿਆਨੁ:ਆਦਰੁ
ਮਹਤੁ:ਮੁਰਾਤਧਾ॥ਜਗਤੁ॰ਹੋਵੈ॥ਲਾਲ॰ਰੰਗਨਾਲਚਿਤ੍ਰਆਹੇ
ਆ॥ਪ੍ਰਭੁ॰ਨੂੰਭਾਵੰਦਾਹਾ॥ਨਿਹਾਲ॰ਹੋਵੰਦਾ॥ਘੋਲਨ:
ਸਾਗੁਦਾਮੇਟੇਮਿਲਤੂਅੰਨਦਾਚਾਦਲਦਾਕਤੂੰਨਾ॥ਰਿਗ॰ਤੋ॥
ਬਾਰੁ॰ਵਾਲੋ॥ਮਾਇਆਸਿ:ਹੁਕਮਿ॥ਇਕਾਕਾਰਿ॥ਜਾਣਿਆਸਿ:ਜੋ
ਦੀਆਪਾਵੈ॰ਹਆ॥ਸੋਈ:ਕਣਸੋਇਸਖੀ॥ਆਸਾ॰ਤੀਤੇਕੀ
ਤਿਸਦਾ॥ਰੁਸ਼ਾ:ਚਾਹਾ॥ਸਾਤੂੰਨਾਮੈਲ:॥ਵਿਛੋਹੀ॥੧੧॥ਆ
ਸਾ॥ਮ:੫॥ਪ੍ਰਮੇਸਰੁਦੇਉਪਕਾਰੁਦੇਖਕੈਤੇਨੂੰਕੀਕੀਦਿਤਾਸਾ॥
ਪਰਤੇਨੂੰਪੰਜਾਨੇਭੁਲਾਦਿਤਾਹੈਸੋਸੁਣਿ॥ਜਾਤਿ:ਪਤ੍ਰੀਦੈਜ
ਣਿ॥ਪਾਤਿ:ਪੰਗਤਿਦਾਪਾਤਿਸਾ॥ਬਾਨੁ:ਕਾਰਖਪੇਤੂਭੂਮੀ
॥ਬਿਗੜੂਰੂਪ:॥ਬਿਗਾੜੂਛਡਿਆਹੈਤੇਰਾਰੂਪਜੋਹੈਤੇਰੇਮਸੋ
ਹਣੀ:ਗੁਣਾਕਾਰਿ॥ਸਰੂਪਿ:ਸਫਾਈਕਾਰਿ॥ਸੁਜਾਣਿ:ਚੰਗੀ
ਗਿਆਤੁੰ॥ਬਿਚਖਣਿ:ਚਤੁਰਚਲਾਕਾਰਿ॥ਗਰਬੇ:ਗਰਬਕ
ਰਕੇਮੋਹਿਨੇਫਕੀ:ਚਬਲਈ॥ਪਾਕਸਾਣਿ:ਰਸੋਈਆਲ
ਲ॰ਰੰਗੁਦੇਲਾਉਤਨਾਹੈ॥ਗਾਲੀ:ਗਲਾਕਾਰਿ॥ਮੁਖਿ॰ਕਾਰ॥
ਰੋਦਰਿ॥ਦਿਚਾਰੇ॥ਖੋਈ॰ਤੇਰੀਲੋਕੁਰੂਪੀ॥ਮਹਿਲੋਕ:ਪ੍ਰਿ
ਥ੍ਵੀਲੋਕਮੇਦਾਲੋਕਾਂਮੋ॥ਬਾਰ॰ਕਰੇ॥ਖੋਟਾ॰ਹੈਤੇਰਾਲੋਪਚੋਤ
ਲੁਰੂਪਾ॥ਪਨਹਾਰੀ:ਦਾਸੀਹੈ॥ਧਰਤੀ॰ਪ੍ਰਤਖਦਾਸੀਹਿਰੂਪੀ

ਸਿਕਦਾਰੀ: ਅਗਿਆਨੇਹਾ ਦਾਸੰ: ਰੋਕਾਣ੍ਹਾ ਸੀਲ ਜਤ ॥ ਕਾਮੰ ਕ੍ਰੋਧੁ
ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ਇਕ ਰੀਝਾ ॰ ਜਗ ਮਾ ਸੂਰੁ ਪੀਨਾਰੀ ਆਵੀ ਦੀ: ਬੇ
ਗੁਆਜਾਰੂ ਪੀਤੋ ਪਾਇਆ ॥ ਜਿਨਾ ਸੁ ਹਾਰੇ ॰ ਕੇਤਨਾ ਨਾਲਿ ਮਿ
ਲੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕੀ ਹੋਵੈ ਦ ਛੋਦਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਸੁਹਾਗਾ ॥੧੨॥ ਆਸਾ ॥ ਪਾਣੀ
ਸੋ ॰ ਮੀਜਾਰੂ ਮੈਂ ਮੂਆ ॥ ਜੀਵਤ ਭਾਵਤੇ ਜੋ ਜੀਵਦੇ: ਤੈ ਸੇਹੀ ਅਟ
ਰੋਜੀਵਤ ਭਾਵਤੇ ਛੇਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਪੀਵੈ ਸ ॰
ਲਹੈ ਨਾਥ ਨਾਸ ੨: ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਕਰੋਦ ਜੋ ਇਦੀਆ ਸਾਧਕਾ ਹੋਇ ਰਿ
ਹੈ ਨਾ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ: ਗੁਣਾ ਦੀ ਦ ਗਿਆਨਾ ਗਿਆਨਾ ਇਕ ਰੂਪ ਨਾਉ
ਚਾ: ਸ੍ਵਰਗ ਦ ਹੰਕਾਰੁ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ॥: ਧਰਤੀ ਦ ਨਰਕੁ ਪਾਰ
ਨਿ: ਨਿਮੀ ਭੂਤ ਹੋਵੈ ॥ ਕਾਲ: ਮ੍ਰਿਤ ਫਿਰੇ ॰ ਕਰਮਾ ਮੈ ਦ ਦੇਵਤਾ ਪ
ਸੂਾ ਮਾਲੁ ॰ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰਿਆ ਹੈ ਨਿਰਾਲੁ: ਨ੍ਰਿਦੁਖ ॥੧੩॥ ਆਸਾ ਮ: ੫
ਹੇ ਜੀਵ ਕਿਸ ਦੇਹਿ ਕਮਾਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ॥ ਪੁਤਰੀ: ਪੁਤਲੀ ॥ ਬਾ
ਟੀ: ਘਣਾਈ ਕਾਰਿ ॰ ਇਹੁ ਧਾਤ ਜੋ ਦ ਛੋਦਾ ਤੂੰ ਇਸ ਮੈ ਸਤਿ ਦਾਨੁ
ਨ ਹਾ ਕਾਰਿ ਇਤ ਮੂਲ: ਰਕਤੁ ਬੀਜੁ ਦ ਹਰਿ ਕਾ ਇਤ ਨੈ ॰ ਤਨ ਕੇ
ਸੋਰ ॰ ਨਾਮ ਮਹਿਮਾਨੁ: ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੈ ਤੂੰ ਆਮਾਨੁ ॰ ਧਰੀ ਹੈ ਰਾਮ ॰
ਨਾਲ ਹੈ ਨਾਇਸ ॰ ਸੇ ਮਰਹੀ ਵਸਤੁ ॰ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ॥੧੪॥ ਆਸਾ ਮ: ੫
ਦਿਨਸੁ ॰ ਦੀਵੀ ਤੇ ਹਾਰੇ: ਗੜ੍ਹ ਭਾਸ ਤੇ ਹੈਂ ਰਹੈ ॰ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਸੰਧਿਆ
ਰੇ ॰ ਨੂਦ ਹੋਇ ਪਿਆਰੋ ਦਿਨਸ ॰ ਕਾ ਧਿਗ ਹਹਿ ॰ ਨਾ ਸਮਾਨੇ ॰ ਬੀਤੇ ਹੈਂ
ਜਾਨੇ ॰ ਜੋ ਕੇਤਨ ਕਾਲ ਬੀਤਾ ਹੈ ਨਿਮਾਲਿ: ਕਠੋਰੁ ਕੇ ਸੋਨਾ ਪਛੋੜੀ:
ਸੋੜੀ ਦਾ ਹਾਂ ਕਉ: ਨੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਤਮ: ਤੂੰ ਆਪੇ ਣਾ ਆਪੁ ॥
੧੫॥ ਮ: ੫ ॥ ਨਿਧਾਨ: ਸੁਖ ਦ ਖਜਾਨਾ ਮੁਖਿ ॰ ਮੈਂ ਦ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ॰
ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਾਥੀ ॰ ਅਗੇ ਦਾਤੇ ਸੋ ਥੇਕਾ ਸੁਖ ॰ ਸੋ ਮਉ
ਜੁਦ: ਹਾਜਰ ਹੈ ਅਧਾਰੁ ਓਟ: ਸਰਣ ਹੈ ਤਾਣੁ ॥ ਬਲ ਅਤਿ ਰਧਾ
ਹਰਹੈ ॥ ਦੀਬਾਣੁ: ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਪੂੰਜੀ: ਰਾਸੁ ਵੇਸਾਹੁ: ਖਰੀਦ
ਨਾਦਾ ॥ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਾਮਾ ॥ ਸਾਹੁ: ਧਨੀ ਹੈ ਆਵੈ ॰ ਸਿ
ਸਨੁ ਸੋ ਨਿਕਿ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ॥੧੬॥ ਮ: ੫ ॥ ਲਾਈ ॰ ਦਾਨੈ ਪਾਈ ॰ ਦੇਹੈਂ
ਛੋਡੂਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਪਾਇਕੇ ਮਨੁ ਤੇ ਕਿਉ ਬੈਰਾਗੁ: ਰੋਣੰਦ
ਨਾ ਹੈ ਮਨਸਾ: ਸਕਾਇ ਇਛਾ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਨਾਮਾ ਪੂਰਾ ॥ ਪੂਰ
ਨੁਦ ਲਕਾਲ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਪਾਰੇ ॰ ਤਾਂ ਕੇ ਕਾਂ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤ ਕੇਸ
ਖ੧: ਪੰਚਾਇ ਦੂਜੀਆਂ ਬਾਣੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਏਹੁ ਨਾਦੁ: ਸਬਦੁ ॥

ਛੋਡਾ। ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੁਠੈ॰ ਤਾਂ ਸੁਖ॰ ਪੂਰਬ ਧਰੁ ਰਹੈ: ਅਦਖੀਆ ਦੇ ਛੋਡਾ।
ਸਹਜੁ: ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਇ ਭਏ ਤਾਂ ਸੁਖ ਪੂਰਬ ਧਰੁ।੧੭।ਆਸਾ ਮਃ ੫। ਟੀਆ
ਖ੍ਰਿਆ: ਤੂੰ ਹੈ ਆਪੇ ਪੂਰਾ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਾਈ॰ ਇਸ ਪਦ ਨੂੰ ਛੋਡਾ।
ਤੈਂ ਦਿਨਾ ਆਪੇ ਖਾਇਆ ਤੈ ਧਰਤਿ ਆ ਨਿਖੁਟਣ ਜਾਇ ਮਨ ਰਹਿਆ
ਅਘਾਇ: ਤ੍ਰਿਪਤੁ ਹੋਇਆ ਸੰਚਣਾ: ਸੰਚਣਾ ਹੈ ਦਰਸਾਣਾ: ਦਰਸਾਂ
ਦਣਾ ਹੈ ਦਾ ਸਾਹਤ ਫਲੁ ਦੇਹੋ ਇਆ ਲਹਿਣਾ: ਲੇਖੁ ਹੈ ਅੰਤ ਦਾਰ: ਅੰਤ
ਸਮੇਂ ਦਾ ਦਾ ਇਸ ਦਾ ਹਦਾ ਤੇਂ ਜਾ।੧੮।ਮਃ ੫। ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਕੋਈ ਸਿੰਨ ਕੇ ਕੁਲ
ਕਰਾਂਗੇ ਤੌ ਕਹੈ ਦੋਹਿ ਦਾ ਕੁਛ ਵਿਸਾਹ ਨਹੀ ਕੈ ਸੋ ਕਿਰਮਾਣੀ: ਖੇਤੀ ਕੋ
ਧਾਂਦੂ॰ ਦਾ ਹੈ ਹੈ ਮੂਆ: ਮੈਰੇ ਗਾ ਗਾਤੁ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ॰ ਜਿਸਨੂੰ ਸੋ ਆਵਿਣ
ਤਜੈ ਸੋ ਆਵਣ: ਜੁਨਮਾ ਗੁਣਤਿ॰ ਮਰਣ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਭਤਿ॰ ਤੈਸੋ ਜੋਨ
ਮੈਸੋ ਮਰੇ ਜੋ ਮਰੇ ਸੋ ਜਮ ਸੋ ਮੌਹਿ॰ ਵਿਖੇਦੁ ਕਰਕੇ ਉਜਲ: ਜਸੁ ਹੈ
ਦੈਤਾ ਨਿਰਮਲ: ਸੁਧਾ।੧੯।ਮਃ ੫। ਨਿਧਿ॰ ਆਦਿ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾ
ਨਾ ਪੂਰੁਕ॰ ਹੈ ਤਾ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਾ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਖ: ਭੁਖ ਹੈ
ਦਸਿਆ॰ ਤਾਂ ਰੂਰਮਾਣੁ: ਹੁਕਮ ਸੋ ਹਰਿ॰ ਤੇਰੇ ਨਿਆਉ: ਨ
ਲਖ ਦਾਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਤੇਰਾ।੨੦।ਮਃ ੫। ਕੁਦਰਤਿ: ਕੁਦਰਤੀ ਦਾ
ਪਾਵਰ ਕੇ ਰੰਗਾ॰ ਮੈ ਦਾ ਸਾਰੈ ਕਰੈ: ਕਨੂੰਨ ਮਨ ਕਰ ਤੇ ਰੈਨਾਦ
ਚਲਾਕ ਰਿਤੇ ਤਨਕ ਤਿਨਾ ਰੋਦ ਨਹਾਰਾ ਮਹਮਾਰਾ॰ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰੇ ਦਾਸ
ਰੇ: ਦਾਸ ਹੈਂ ਮੀਰਾ: ਹਰੀਕੁ ਆਣੁ: ਈਨਮ ਕੇ ਲਉਡ: ਦਾਸਾ
ਅਜਾਤਿ: ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਤਾ ਕ੍ਰੀਹਿਦ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਤੇਰ ਹਿਤਾ ਤਾਤਿ:
ਪਾਸ ਹੈ ਤਾਜਾ॰ ਹੈ ਓਹਾ ਕਉ ਦੇ ਪਰਦਾਹੁ ਜੋ ਹੈ ਆਗਾਰ॰ ਕੇਵ
ਹ: ਧੀਨ ਹੈ।੨੧।ਮਃ ੫। ਅਮਾਹਿ॰ ਆਤੁਆ ਜਾਤੁ॰ ਹੈ ਦੁਣੂ ਦਣੂਨ
ਕਾਖਾ: ਕਖਾ ਰਾਰਿ: ਲੜਾਈ ਗਾਖ: ਗਲਨਾਲ ਦਾ ਮਾਯਾ ਨਾਲ
ਟਸਹੁ: ਦੂਰ ਮਹਾ ਪ੍ਰਾਰਥ ਪਰੂਥੀ ਖਾਣੈ ਧਿਰਾਨੀ॰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ
ਦੀਆ ਗਾਲਈ: ਦੇਸਾਨੇ ਅਛਾਂਦੇ ਓ: ਛਰਿਆ ਹੈ ਲੁਕ: ਲੁਕ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਵੈ: ਮਾਯਾ ਮੰਗੀ: ਮਗਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਹੈ ਪਾਲਾ॰
ਸਾਡੀ।੨੨।ਮਃ ੫। ਨਾਮ॰ ਹੈ ਸਾਡਾ ਖੇਰਾ: ਖੁਜਾਣਦਾ
ਅਘਾਵੈ ਰ: ਲੈਕਪੁ ਲੋਕ ਦੇ ਭੋਗਾ ਛੇਦਾ ਅਧਾਣ ਇਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਆ
ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਬਾਂਣੀ ਰੂਪੀ ਭੰਡਾਰ ਤੇ ਦੇ ਭਗਤਿ ਆ ਦੀ ਗਾਣਨਾ
ਲਗੁ ਪਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਮਾਨ: ਮਨਾ ਦੀਨ॰ ਇਹੁ ਜੋ ਧਾਣ॰ ਸੋ ਚੀਨ:
ਜਾਣਾ।੨੩।ਮਃ ੫। ਨਚਿੰਤ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਸਿਸਾਰ ਦਾ ਛੇਦਾ ਅਨਦ
ਕਰਿ ਕਰੈ ਪੂਰਾ ਹੈ ਆਪੁ ਤੇ ਧਿੰਨ ਦਰੂ ਧੰ ਸਿਸਾਰ ਨੂੰ ਦਾ ਅਨਦਾ ਥਿ

ਨੇਦਰੂਪਰਵੀਭਰਿਪੂਰਿਹੋਕੇਧਾਰਿਰਹਿਆਹੈ॥ ਕਾਰਜ: ਸੰਸਾਰਰੂ
ਪੀ॥ਪੂਰਨ॰ ਨਹੈ ਸੋਊ: ਚੇਤਨਤਾ॥ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾਹੈ॥ ਸੋਈ: ਸੋਕਾ
ਕਰਤਾ ॰ਸਭਕਾ॥ਹਨਥਿ: ਹੁਕਮਮੈ॥ ਸਾਥਿ: ਸੰਗੁ॥ ਗੁਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਜਿਸਨੇ ਸੰਸਾਰੁਦੀ॥ ਰਚਨਾ॰ ਨਾ॥੨੩॥ ਆਸਾ ਮ: ੫॥ ਘਨਾਵਣੁ: ਸ
ਵਰਨੁ॥ ਰਸਨ॰ ਕਰਿ॥ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ॥ ਛੇਦਾ॥ ਗਾਵਹੁ ਗੁਨ ਧਿਆਵ
ਹੁਗੋਬਿੰਦਾ॥ ਅਤਿ॥ਨਾਉ॰ ਨਾਲੁ॥ ਅਘਾਵਨੁਰ: ਲੋਕਪੁਲੋਕਦੇਸ
ਖੰਤੇ ਸਾਚੇਨਾਇ॰ ਕਰਕੇ ਜਠਿ॰ ਤੀਰਥਾਕਾਭੀ॥ ਪੁਰਾਣਇ: ਪੂਰਿ
ਮੈਜਾਣਿਆਹੈ॥ ਵਿਬੇਕ: ਵਿਚਾਰੁਵਾਲੀਹੋਈਹਿਦਾ ਬਿਧਤੇਇਕ
ਭਈਹੈ॥ ਦਾਸ॰ ਨੇ ਛੋਡਿ॰ ਅਹੈ॥ ਦਾਨ॰ ਨਾਮੁ ਦਾ ਛੋਡਣੇਦਾ॥੨੪॥
ਮ: ੫॥ ਛੋਦਾ॥ ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਭਈ ਤਾਂ ਬੁਧਿ ਮੈ ਹੈ ਆਪੁ
ਗਾਸਿਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਦੂਰਿ: ਦੂਰਿਦਾ ਹਰਿਤੇ ਦੂਰਿ ਰਖਣੇਵਾਲੀ ਅਲੇ:
ਕੈ॥ ਕੂਪ॰ ਗਸਾਬਿਰੂਪ॥ ਕਾਈਰੇ: ਹੇਭਾਈ॥ ਸਾਗਰ॰ ਸੰਸਾਰੁਰੂਪੀ
ਤੇ॥ ਛੋਦਾ॥ ਗੁਰਰਤਨਾਗਰਨੇ ਨਾਮ ਬੋਹਿਥੁ ਦੇਕੈ ਤਾਰੇਹਾਂ॥ ਛੋਦਾਂ ਦੁ
ਤਰੁ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਅੰਧਤੇ॥ ਬਿਖਮ: ਕਠਨੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਜੀਵ
ਇਸਨੂੰ ਦਾ ਇਹੁ ਦੁਤਰ ਤੇ ਅੰਧ ਕਰਣੇ ਵਾਲੀ ਬਿਖਮ ਜੋ ਮਾਇਆਹੈ
ਇਸਮੈ॥ ਮਾਰਗ॥ ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਅਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਜੋ॥ ਉਕਤਿ:
ਯੁਗਿਭੀ॥ ਤੇਰੀ॰ ਹਾਂ॥੨੫॥ ਆਸਾ ਮ: ੫॥ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਰਸਾ ਦਾਮ
ਮਲਾ॥ ਮਾਤੇ॰ ਦਾ॥ਚਿੰਦ: ਚਿੰਤਾ॥ ਅਲਮਸਤ: ਵਡਮਾਤੇ ਦਾ ਪੂਰ
ਨਮਸਤਾ ਇਸੇ ਕਰਤੁ ਧਾਰਨ ਮਤਵਾਲਾ ਮਸਤਕੁ ਜਾਹੈ॥ ਸਾਧੂ॰ ਰੂਪੀ
ਹਾਟੀਮੈ ਦਾ ਹਿਰਦੇਮੈ॥ ਕੇਹ: ਕਿਸੇਕਾ॥ ਦੇਹਿ: ਦੇਂਦਾਹੈ॥ ਨਾਨਕ: ਪ੍ਰ
ਮਾਤਮਾਰੂਪੀ ਰਸਨੂੰ ਨਾਨਕ ਗੁਰ: ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ॥ ਸਾਦ: ਰਹ
ਸੁਦਾ ਅਨੰਦਾ॥ ਕਤ: ਕਿਦੇਭੀ॥ ਗੀਧ: ਗਿਜਾਹੈ॥੨੬॥ ਮ: ੫॥ ਰਮਤਿ॰
ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਪਨੀ ਧਾਰੀ: ਮੈਂਨੀ ਹੈ॥ ਛੋਦਾ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਮਨ ਪਿਆਰੀ
ਹੋਦਾਹੈ ਛੋਦਾ॥ ਸੁਦੁ ਰਿਦਵਚਨ ਸਾਧਕੇ ਦਾ ਹੇ ਸੁਦਰਿ ਸਾਂਤਾ ਸੁਖਿਮ
ਨਿਰਾਰੀ: ਜੋਗੁ ਕਰਕੇ ਸੁਖਮਨ ਨਾੜੀ ਦਾ ਵ ਭਗਤੀ ਦਾ ਆਤਮ॥
ਮਨ ਸੁਧ ਹੋਵੈਦਾ ਬਿਖਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਆਸੁ: ਤ੍ਰਿਖਾ॥ ਦਾਸ ਸੰਗੀ॥ ਹਰਿ॰ ਦੋ
ਅਧਾਰੁ॰ ਜਗਤਦੇ ਕਰਮਾ॥ ਹਾਰ: ਪ੍ਰਤਧਾਤੁ ਮਾਰੀ॰ ਇਹੋ ਦਾ ਤੇ
ਗੀਆਹੈ॥ ਉਤਾਰੀ: ਆਪ ਉਤਰਿਆ ਤੇ ਔਰਾਨੂ ਉਤਾਰਦਾਹੈ॥
੨੭॥ ਆਸਾ ਮ: ੫॥ ਦੇਹੁਰੀਆ: ਦੋਹਿ ਦਾ ਦੇਹੁੜੀ ਦਾ ਤੇਰੀ ਮਾਧਿ
ਦਾ ਦਲੀਜਾ॥ ਧਰੀਆ: ਧਰੀ॥ ਸਰਿਜਾਮਿ: ਉਦਮਾ॥ ਅਤਿਰਿਗ: ਜਾ

ਦਾਰਿਗਾਦ ਜਾਣਉਤਰਿਗੁਜਾਹਰਿਰਾਣਇਆ:ਖੋਇਆਗਇਆਦ ਗਾਸਾਣਿ
ਆਹਰਿਰਾਣਇਆ।ਸਰਮਾ:ਲਜਾ॥੨੯॥ਆਸਾਮ:੫॥ਮੇਰਾਂਕਜਾ
ਤੇਂਕਾਹੇਹਮਜੀਅਮੈਂਘਟਿ॥ਮਨਕਰਿਆਸ॥ਤਨਕਰਿ॥ਛੇਦਾਗਰਿ
ਰਆਤੂੰਇੰਸਰਨਾਹੀ॥ਦਿਕਰਾਲ:ਦਿਕਰਾਲੁਸੰਸਾਰਰੂਪਤੋਆਸ
ਤਿਗੁਰ:ਹਰੀਦ ਗੁਰੂਗਾਪਾਲਗੁਪਾਲਾ:ਛੇਦਾਸਹੋ॥੧॥ਮ:੫॥
ਪਭੂ॥ਨੈ॥ਯਖਿ॥ਨਮਰੂਪਹੀ॥ਪਾਲਾਤਾਉ:ਜੀਤਉਸਦਾਦਾਪਾ
ਲਾਤਿਸਨੂੰਗਅ॥ਦੇਜੋਂਛਾਕੀਕੋਚਿਤ:ਮਾਯਾਰੂਪੀਨੂਣਇਹਕੋ
ਇਸਟਦ ਮਾਯਾਕਾਪੂਤਾਪਚਿਤਨੂੰਾਰਲਾਇ॥ਜੌਭਏਹੈਂਪ੍ਰਸਾ
ਦ:ਕ੍ਰਿਪਾਲਰੂਪਜਬਾਪ੍ਰਭਲ॥ਤਬਹਰੀਗੁਨਨਿਧਾਨ:ਹਰੀਨੂੰ
੩੧॥ਮ:੫॥ਪੀਠਕਾਹਰਿਗੀਧੀਦਜੀਕੇਤਾਪਕੀਆਨਉ॥ਰੂਪੀਦੂ
ਖ॥ਦਾਬਾਉ:ਆਗਿਆਨਾਪੂਰੇ॥ਦੇਨਾਇਆਦਿਸੁਰੇ:ਜੈਰੇਸਗ
ਲ॥ਆਨੇਆਨ॥ਮੋ॥੩੨॥ਮ:੫॥ਚਾਲੂਤ:ਜਿਸਨੂੰਚਾਹੁਦਾਦੋਲਾ
॥ਦੀਪਤ੍ਰੀ॥ਕਿਉਪਸੈਤੇਕਿਉਪਹਿਆਈਦ ਹੁਕਮਦੇਪਸੈਕਿ
ਉਪੁਹਿਆਈ॥ਏਹੁਦੇਹਿਤਾਠਡੀਤਤੀ:ਜਲਮੈਦ ਅਗਨਿਮੈ
ਤੋਮਿਟੀਨੇਖਾਈ:ਖਾਣੀਹੋਦ ਜਲਅਗਨੀਮਿਟੀਖਾ:ਅਕਾਸ
ਤੇਈ:ਪਵਨਦੀਪਣੀਹੋ॥ਓਹੁ॥ਹਰੀਪਦ॥ਤੇਜਪਾਹੋਸਰ
ਣਾਈ॥ਜਾਕਉ:ਸੰਸਾਰਤੇਪਾਰ ਪਰਾਈ:ਪਰੀਦ੍ਰਿਸਟੇਦ ਪਈਹਾਂ
੩੩॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾਸਾਧਸੰਗਤਿਕਰਿਹਰਿਦੇਚਰਣਮੈਨਦਸੂਹੋ॥
ਤਾਸਦਾਸਦਾਆਤਮ:ਮਨਨੂੰਹੋਆਪਰਗਾਸਾਸੀਤੁਲਸਾਂਤਿਸ
ਦਾਸੁਖ:ਮਨਤਨਕਰਿਕਰੇਦ ਜੀਤਲਾਕਾਰਿਸਾਤਿਹੋਈਹੋਇਸੇਕਾ
ਦ ਮਨ:ਹੇਕਾਈਆਂਤੇਰੇਮਨਦੇਕਰਮ॥ਤਿਸਨੂੰਕਟੇ:ਮਿਲੇਤਾਂਤਿਸਪ
ਇਆ॥੩੪॥ਮ:੫॥ਬੇਲੀ:ਰਖਕੂਹੋ॥ਦੁਹੇਲੀ:ਦੁਖੀਹੁਦੀਓਹਾਮੇ
ਲੀ॥ਹਰਿਨੇਦ ਗੁਰਾਂਨੇ॥ਛੇਦਾਸਹਜਸੁਖਦੇਅਨੰਦਕਰਿਹੋਈ॥
ਅਤੋਲੀ:ਜੋਵਿਚਾਰਿਜਾਣਇਐਸੀਭਈ॥ਅਮੋਲੀ:ਅਮੋਲ
ਕਾ॥੩੫॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾਇਸਤ੍ਰਿਗੁਣਰੂਪੀਖੇਲਖੇਲਤਾਜਿਸਨੇ
ਜੂਏਦੀਕਿਆਈਹਾਰੇਹੈਂਨਹਿ॥ਜਿਤਰੇਦਾਰੇ:ਦਕੇਹੈਂ॥ਅਰ
ਨ॥ਆਦਿਕਾਦੇਭਾਰੇ:ਦਖਾਸੀਰਿ॥ਗੁਰਾਂਦੇਨੇ॥ਜਿਸਾਰਕੇਾਰ
ਹੈ॥ਜਬਮੇਰਾਦ ਗਹਿਆਹੈਜਮਾਰੂ:ਸਮਾਲਕੇਇਕੋਇਕ ਆਪ
ਇਕਇਕੋ ਇਕੋਹੈ:ਤੀਨਕਾਲਕਾਕਰਤਾਪਸਾਰੇ॥ਮੋ॥ਸਾਧਜਨ:ਸੋਸ
ਜਨੂੰਉਧਾਰੇ॥ਤਿਨਾਆਗੇਕੀਗੁਸਾਈ॥ਤਿਸਦੇਅੰਤਦਾਕਨ
ਕ॥ਦਾਸੁਤੇਦ ਗਾਦੇ॥ਧਾਣੀਕਿਰਿਆਧਿਆਇ॥ਮਨਕਰਿਆਸਕ
ਰੋ॥ਤਨੁਕਰਿ॥੩੬॥ਮ:੫॥ਆਕਾਰ:ਸਰੂਪਹੋਅਹਾਰਿ:ਦਿਖੈ॥

ਧਾਰਿਕ੦ ਨੂਰਖਹੁ ਲੀਲਾਧਾਰਿ: ਜੋਲੀਲਾਧਾਰੀ ਹੈ ਇਸਤੇ ਵਾਹੇਲੀਲਾ
ਧਾਰਨਵਾਲੇ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਕੁਹੀ ਗਾਵਦਾ੦ ਜੇਹੇ ਹੇ ਪਾਲੀ੦ ਹੈ ਦਾ ਹੋਸਾ
ਰੇ: ਜੈਤਾਂ ਓਕੁ ਅਗਨਾਰ: ਅਗਨੀ ਨਾ ਜਲੁ ਹੀ ਨਿਵਾਰੇ੦ ਹੇਕਾਈ
ਆਧਾਰਿ: ਆਸਰੇ ਹੈ ਇਆ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮੰਦਰ: ਕਚੇ ਪਰੇ ਦਾ ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਦ
ਰੁ ਮਹਲ: ਨਾਰੀ ਅੰਨਾ ਸੀਗਾਰਿ: ਸੀਗਾਰ ਲੈ ਰੋਗਾ ਸਮਾਰਿ: ਲਿਾ ੩੭।
੧੫ ਆਸਾ ਮ: ੫ ੧ ੴ ਜੋਬਨ: ਜੋਬਨਿਆ ਹੈ ਸੋਕ: ਅਸੁਤ ਇਤ
ਤਨੁਕਰਿ ਜਾਨੀ: ਅਦਭੁਤ ਕਰਿ ਲਾਲ੦ ਪੈ ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਲਾਖ:
ਲਖਾਹੀ ਬੈਆਨੀ: ਮੁਨਿ ਦਾ ਕੀਮਤਿ ਆਈ ਹੈ ਆਨੀ੦ ਜੋ ਹੋ
ਇਹ ਹੋਹਿ ਪਾਵਤੁ: ਧੁਰ ਦਾ ਹਠ ਕਰਕੇ ਦਾ ਸ੍ਰਿਗਾਰੁ ਜਿਤਾ ਬਧਾਰੁ:
ਬਰੇ ਹੈ ਦਿਹਾਤੁ੦ ਹੀ ਦਿਤਾ ਜੁਗਤਿ: ਰੀਤੀਆਂ ਤਤਸ ਧਦ: ਸੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸਾਰ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਵਾਹੁਤੇ੦ ਐਸੇ ਕਰ ਮੁਕਰ ਤਾਂ ਹੋ ਵਾਹੇਦਾ ਹੇ
ਮੀਤ ਮੀਤ ਜਨਮ ਸਭਸੁ ਨੇਹਾ ਤੁਵੇ੦ ਧਹੁਤੇ ਨਧਿਆਇਆ੦ ਤਿਸੁ
ਸਚੁਨਾਮ ਕਰਿ ਹੋਆ। ੩੮। ਆਸਾ ਮ: ੫ ੧ ੴ ਜੋਗਤ੦ ਦੀ ਬੁਧੀ ੧
ਦੇ ਜੋਗਤ: ਜਿਸੀ ਧੰਧ ਅੰਧ: ਧੰਦਿਆਂ ਮੈ ਅੰਧੇ ਹੋ ਇਰ ਹੋਕਰ
ਮਹਾ ਮੋਹ ਨੀ ਕਰਿ ਮਗਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹਾ ਵਾਹੇਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਰਹੇ ਹੈ ਪੂਨ
ਤੇ ਪ੍ਰਜਜਾਨ ਕੇ ਹਰਿ੦ ਕੇ ਹੈ ਸੈਤਾਂ ਦੇ ਮਤਿ ਕਾਰਾ ਰਿਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ
ਦ ਮੈਂ ਸੇਈ ਦ ਡਲਾਗੇ ਤੇ ਸੋਈ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪ ਹੈ। ੩੯। ੧ ੴ ਆਸਾ
ਮ: ੫। ਵਾਹੇਦਾ ਸਹਜ ਸੁਖ ਮਨੁ ਨ ਸੇਈ ਹੋਰ੦ ਕਾਈ ਰਸਕ ੨੫
ਸਰਸੁ ਕੋ ਵਾਹੇਦਾ ਜੋ ਤੁਕਰਾ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰ ਹਿਇ ਹਜਨ ਕੀਮ ਸਲਾਤਿ ਹੈ
ਤੇ ਮਤਾਂ ਕੀ ਠੇਸ੍ਰਿਆਨ੍ਹ ਪ੍ਰਭੁਤੀ ਇਹੀ ਹੈ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਪੂਰਿ੦ ਭਏ
ਹੈਂ ਹਰਿ੦ ਜਿਨਾਂ ਕਾ ਭਲੇ੦ ਹੈ ਹੇ ਦਾ ਭਲੇ ਕਾ ਦੇ ਤਰਪ ਹੈ ਵਾਹੇਦਾ ਸਚੁ
ਨਾਮ ਦਰਤ ਵਕੀਨਾ ਰਿਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਮੈ। ੪੦। ਮ: ੫। ਨਿੰਦਕ
ਕੀ ਧਾਤ ਕਹੇ ਹੈ ਪਚਾਵੈ: ਦਗਾਦ ਕਰਕੇ ਆਪਨਾ ਅਹਿਲਾ: ਸੈਨੂੰ ਦ
ਦਿਆ ਬਖਹੁਤੀ ਧਾਤੈ: ਧਾਤਨ ਮੈ ਬੇਤਾ ਕਿਰਤ੦ ਏਹੀ ਧਿਗਤ:
ਖਰਾਬ ਹੋਇਆ ਨਾਹੀ੦ ਹੈ ਦਾਜੇ ਜੇ: ਜਿਉ ਜਿਉ ਦਾ ਜੋ ਸੇ ਨ ਗੁਜ
ਉਜਿਉ ਤਾ ਬੁਝਾਈ੦ ਚੁਰਾਸੀ ਰੂਪੀ ਕਦੀ ਮੈ। ੪੧। ਮ: ੫। ਕਿਸੀ ਟੇਸ
ਨੇ ਕੋ ਕੁਹੇ ਹੈ ਖੋਏ੦ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਰੂਪੀ ਅੰਸਿ ਮਾਸਿ: ਭੁਸਰਿ ਭੁਸਾਕ
ਰੋਰ: ਹੇਗਾ ਦਰਮੀ: ਦੇਹਿ ਦੇਸਾਧ ਨਰੂਪੀ ਜਾਧ੦ ਮਨ ਰੂਪੀ ਡੇਰਾ:
ਸਾਖੀ ਬੋਲ ਸਾਖੀ ਬੋਲਿਆ ਦੀ ਲੈਗੀ ਭੇਤ ਰੂਦਾਸੀਆ ਕਿਰਤ੦ ਕਰਣੀ ਸੋਕੀ
ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਾਹ: ਕਦਰ ਕੀਆ ਤਰਕਨ: ਤਰਕ ਕਰਨ ਲਾਗਾ ਨਾਤ
ਤਜੋਗ: ਤਤੁ ਦਾ ਜਾਣਿਨਾ ਕੀਆ ਵਾਹੇਦਾ ਦਬਆ: ਰਪੀਆ ਜਧਗੁਰਾ
ਰੂਪੀ ਸਰਾ ਫਾਦੀਨ ਦਰਿਆ ਵਾਹੇ ਪਾਇਆ ਨੇ ਵਾਹੇ ਪੇਧ ਚਿ: ਵਲੀਆਂ ਤੋਹੋ

ਕਿਮੁਨੀਆਦਾ: ਚੋਜੂਣੀਆਦਾ ਭਗਤੀਰੂਪੀਨੀਵਤੋਧਿਨਾਸੁਤਿ੩:
ਨੇਮੁਕਰਕੇਾਲੇ: ਲਕੇ। ੫੦।। ਆਸਾ ਮ: ੫।। ਰਾਮਧਾਰੀਆਂਨੂੰਕਹੈਨਿ
ਰਤਐਸੀਚਾਹੀਏ। ਜਿਸਕੋ। ਉਦਮੁ • ਨੂਾਨਚੋ • ਤੋਆਪੁਕਾਵਨਿਵ
ਰੇਵਾ ਆਪੁਕਾਵ ਨਿਵਾਰਿਕੇਨਾਚੈ। ਜਨਾ • ਨੂਾਗਤਿ • ਕਾਰਿ ਕਾਰੇ:
ਕਾਰੂਨੂਧਾਰੈ। ਛੋਦਾ ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਗੁਨੁ ਗਾਵੈ ਏਹੁ ਨਿਰਤਕਰੈ। ਛੋਦਾ
ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ: ਧੁਹਮਨੁ ਵਜਾਵੈ: ਉਚਾਰੈ ਇਹੁ ਰਬਾਬ ਪਖਾ
ਵਜਤਾਲ ਧੂੰਘਰੂ ਹੈ ਵਾ ਰਬਾਬ: ਰਬਦੀ ਆਬੁ ਹੋਣੀ। ਪਖਾਵ
ਜ: ਪੇਖਣਦੀ ਧੁਤਿਓਣੀ। ਤਾਲ: ਇਦ੍ਰੇ ਰਕਣੇ। ਧੂੰਘਰੂ • ਜੋਸ
ਨਹਤ ਸਬਦੁ ਨੂੰ ਅੰਦਰ • ਕੋਂ ਜਪਿ • ਨੂਾ ਸਗਲ • ਨੂਾ ਗਤਿ •
ਆਪਣੇ ਨੂਾ ਆਗੈ • ਤਾ ਸਤਿ • ਨਾਮ ਵਾ ਸਰੂਪਾ ਮਰਨੇ ਦਾ ਨਰ
ਕ • ਨੂਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਨਰੁ। ੫੩।। ਮ: ੫।। ਛੋਦਾ ਅੰਤੁਦਾ ਪਦੁਆ
ਦੁਮੈਂ ਕਰਨਾ ਕਹੁਨਕ • ਸਬਗੁਰਿ ਅਮਿਉ: ਨਾਮੁ ਰੂਪੀ ਪੀਆ
ਇਆ ਰਸਾਕਿ ੨: ਰਸੁ ਰਸਕੇ ਵਾ ਰਸਾਕਿ ਜੋ ਹੈ ਸਿਨੁ ਤਿਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਕੇ ਧਿਗਸਾਨਾ: ਪ੍ਰਸਿ ਨਹੋਂ ਆਹੇ ਕਾਈ। ਤਬ ਏਹੁ ਭਈ। ਅਗੈ
। ਧ੍ਰਿਤੀ ਸੁਣੀ ਤੇ ਅਧਮ ਭੋਤ੍ਰਾਲੀ ਦਤੁ ਸੀਅ ਧਭੁਈ ਧੁਹਮਣੀ ਤੇ
ਸਾਖੀ ਸਿਸਟਾਈ: ਸਿਮ ਹੇਕਾਈ। ਸਾਖੀ। ਧ੍ਰਿ ਜੋ ਭੂੜੀ ਕੀ। ਅਗੈ ਪਾਤ
ਲੀਆ ਕਾਸੀ: ਪਤਾਲ ਆਕਾਸਾਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਸਖਨੀ: ਪਿਆ
ਗੀਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਬੁ ਲਹਧਰ: ਲਾਟ ਤ੍ਰਿਆ ਰੂਪੀ ਧੂਣੀ ਤਾਂ ਪ
ਈ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ਰੇਕਾਈ। ਅਥਵਾ ਆਕਾਸਾਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਧ
ਇਕੇਭੀ ਸਖਨੀ: ਭੂਖੀ ਰਹਿਦੀ ਸੀ ਸੋ ਅਧੂ ਲਹਧਰ: ਲਿਆਬ
ਭਰੂਤੰ ਖਾਈ: ਖਾਣੇਵਾਲੀ ਤਿਸਨਾ ਧੂਣੀ ਰੋਗ ਵਿਲਾਈ: ਧਿਲ
ਧੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਅਦਰ: ਹੋਰੁ ਸਿਧਾਈ: ਸਿਖਿਆ ਆਈ ਏਹੋ ਕਿਆ
ਪ੍ਰਸਾ। ਉਤਾ ਅਗੈ ਤਾ ਮੁਸੇਖਾਦੀ ਸੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਹੁਣ ਮੂਸਾ:
ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂਾ ਅਜਿ: ਚਿਤਾਰੂ ਰੂਪੀ ਚਕਰੇਦੇ। ਕੇਹਾਰਿ: ਹਿਕ
ਰੂਪੀ ਸੇਰ ਨੂੰ ਕੂਕਾਰਿ: ਏਊ ਤ੍ਰੈਭੀ ਨਤਿਤ੍ਰਹਿ: ਤ੍ਰਿਨਹਿ ਕੈਦੁ ਮੂਲ ਨੂੰ
ਖਾਣੇ ਵਾ ਤਿਦਰੂਚੀ। ਅਗੈ ਆਸਾ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਬੁਣੀ ਆਂਕਰਿ
ਸਰੀਰੂ ਰੂਪੀ ਛੂਪਰਾਥਾਂ ਮਿਆਸੀ ਤੇਹੁਣਾ ਧਾਨ • ਉਨਾਬੀਨੀ
ਆਤੇ ਨੂਰੂਪੀ। ਅਗੈ ਨੀਧਾਰਿਆ: ਗਰੂਕਰੈ ਆਸੀ ਵਿਸਤਾਂ ਮੈਤੇ
ਹੁਣ ਵਾ ਸਰੂਪਧਾਰਿ ਤੇ ਰਹਤਬਾ ਅਬ ਸਰੂਪਧਾਰਿ ਦਾਲਾ ਹੂਆ ਹੋ
ਅਗੈ ਸਾਂ ਧਿਨੁ ਸਤ੍ਰੀ ਏਹੁਣ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਲੈ ਜਤ੍ਰਿਉ ਜਤ੍ਰਾਵ ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ ਸਿਸਾ ਰੂਦੇ ਤ੍ਰਾਤ੍ਰੈ ਨੇਤੇ ਧਿਕ

ਤਿਨਾ ਕੇ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਫੁਲੋਂ ਕੇ ਜੋ ਸ੍ਰੂਤ ਉਸ ਕਾ ਵਾਦ: ਸ ਕਿਆ ਹੈ ਸ ਕਾ ਵਾਸਿਗਰ
ਦੇਤੇ ਵਿਚ ਬੋਦ: ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਆਤਾਂ ਫੇਰ ਨਾ ਦਾ ਦੀਤੇ
ਨਾਦਾ ਕਿਨ ਪਹੁਚਿਨਹਾਰਾ ਏਹ ਕੋ ਈ ਭੀ ਨਹੀ ਕਾ ਨਾਦਾ ਦੀਤੇ ਨਾ ਕਾ ਰਿ
ਸਕਿਉ ਪਹੁਚਿਨਹਾਰ ਕਾ ਏਸਾ ਜੋ ਹੋਇਆ ਦਾਤੀ: ਫਰਿਆਦ ਕਾ ਲਾ
ਦਾਨਿ: ਫਿਰਿਆਦਾ ਪ੍ਰਹਚਿਨਹਾਰ: ਜਿਸ ਪਾਸ ਪਹੁਚੋਂ ਕਾ
ਜ ਭੂਲ ਗੁਦ ਕਾ ਦੀ ਹੋ ਕੇ ਦਾਨ ਦੇ ਕਰਤੇ ਤਬ ਭੂਲ ਕਾ ਨ ਪਹੁਚਿਨਹਾਰਾ: ਨ
ਹੀ ਪਹੁਚਿਦਾ ਜੋ ਰੂਪੀ: ਸਾਂਤਿ ਕਰੀ ਤਾਂ ਨਿਰਨਉ: ਕਿਆ ਉਸ ਸਾ
ਰੂਪੀ ਅਗੇ ਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤ ਕੁਸੀ ਚੁਪੀ ਹੁਣ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਵਾ ਅਗੇ
ਤਾ ਫੁਲਿ ਸਲੀ ਚੇਲੇ ਕੇ ਚੇਠੀ ਸੀਹ ਹੁਣ ਏਹ ਪਰੋ ਕਈ ਸਿਮਰਤ ਕੁਆ
ਗੋਤ ਨੇ ਨਾ ਦਿਖਾਲ: ਤੈਨਾ ਦਿਖਾਲੇ ਨੂੰ ਪਾਉ ਧਾਮ ਸੀ ਹੁਣ ਮਨ ਤੇਨ
ਧਾਣਿਆ ਕੋ ਜਾਨ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਹਰਿ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਹਾਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨ
ਹੁਨ ਛਾਨ: ਛੁਪਿਆ ਹੈ ਰੇਕਾਈ ॥੪॥ ਆਸਾ ਮ: ੫ ॥ ਪਾਰਿਆ:
ਪਾਣਿਆ ਆ ਛੋਦਾ ਗਰ: ਪੂਜ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰ ਪਾਣਿ ਤਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖ
ਜਾਣ ਕੇ ਰਾਖੇ ਛੋਦਾ ਨਿਹਾਲਿਨ ਦਾ ਰਿਕਾਰਿ ਛੋਦਾ ਗਰਸ ਨਾ ਕਾਰਿ
ਸੋ ਜਪ ਜਪ ਹੁਣ ਨੀਤ: ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਛੋਦਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤਿ ਕ
ਰਿਆ ਮਦੂ੦ ਆਦਿ ਗਾਲੇ: ਗੀਤ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈ ਹੋ ਸਹਾਈ੦ ਜੋ।
ਪ੍ਰਾਨ ਮੈ ਤਰੀ ਤਪਕ ਮੇਰੇ: ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਮੀਤ ਤੇ ਹੀ ਤੂ ਤੇ ਪਰ ਕੁਲੀ ਮੇਰੇ
ਸੋਈ ਹੈ ਤੇ ਸਮੂਤੇ ॥੪॥ ਪਮ: ੫ ॥ ਕਿਰ੦ ਮੈ ਨੂੰ ਜਸੋ੦ ਤਾਤੇ ਸਮਰਾਚਿ
ਖ੦ ਰੂਪਾ ਸੇ੦ ਨੂੰ ਤੇ ਮਨ ਕੀ ਵ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪਾਈ ਸੋ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਛੋਦਾ
ਕਿਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਤੂ ਆਰਾਧ ਹਿਕੇ ਸੁਣਾਈ ਸੇ ਕਾ ਕਹੀ
ਸੇ੦ ਵਰਤਤੇ ਸੁਣਾਈ ਸੇ੦ ਦੁਖਾ ਪਾਨ ਸੇ੦ ਹੀਹ ਕਾ ਕਹੀ ਸੋ ਆਸ
ਦਾ ਕ: ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਵਡਿਆਈ: ਮਾਹਿ ਤਤ ਸੰਤ ਤੂ ਉਹੁ
ਭੀ ਸਤਿ ਤੂ ਉਤ: ਏਹ ਪਤ੍ਰ ਵਿਚ ਰੁਖ ਵਿਹਾਂ ਰਾਮੇ ਦਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਸੋ ਛੋਦਾ
ਮੈ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਏਕ ਨਾਉ ਦਾ ਤਾਣੁ: ਬਾਲਿ ਹੋ ॥੪॥੨॥ ਮ: ੫ ॥ ਜਨ ਨਹਿ: ਸੋ ਜ
ਨਾ ਸੇ ਕੋ ਵਾਰੇ: ਕੋ ਤੇ ਦ੍ਰਿਖਾ ਛੋਦਾ ਰੂਪ ਰਾਤ ਕੀ ਤੇ ਕੁਰਮਾਣੀ ਚਾਉ:
ਦੂਜਾ ਪਿਨਾਸਿ ਓ ਪੇਖਣ ਸੇ: ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਹੀ ਜੀਉ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ
ਠਾਰੁ: ਸੀਤਲ ਹੂ ਕਾ ਠੰਢਾ ਠਾਰਿਆ ਜਾਨ: ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਸੋ ਪਰਉਪਕਾਰੀ
ਓ: ਖੋਜੀ ਓ: ਲਿਆ ਹੈ ਹਮ ਕੋ ਤਾਪ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਤੀਨੇ ਤਾਪ
ਸੋ ਤਾਪ੦ ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਦਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਸੋ ਏਹ: ਕਾਮਾਦਿਕ ਦਾ ਵੈਰੀ ਕੀ।

ਰੀਓ: ਗਾਵੈ ਹੈਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਸੁ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਤੁ: ਜਿਸ ਕਰਿ
ਛੁਟਕਾਰਾ ਸੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਕੀਰਤਨ ਗਾਈ ਐਤੋ ਜੀਓ:
ਜੀਓ ਸੁ ਹੋਵੈ।੫੭। ਮ: ੫ ਆਹੂਆ। ਹੈ ਗਿਆਨ। ਨਕਰ ਕੋ ਬਾਰਿਕੁ।
ਜਾਣਿ ਕੈ ਭਗਵਾਨ ਨਾ: ਨਕੋ ਲੀਆ। ਕਿਥੈ ਅਖੋ ਰੋਗੁ। ਆਗਿਆਨ
ਰੂਪੀ ਕਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਖਿਮੈਂ ਦੀਆ ਪਰਗਰਿਆ: ਤਿਆਗੇ ਤੋ।
ਤਜੇ: ਹੈ ਏਹ ਹਾਂ ਸੁਰਾਥੋਰ। ਸੀ ਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਆਬਾਹ। ਯੁਧੀ ਰੂਪ ਤੋ ਸਾਰੇ।
ਹਰੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਾਤਿ। ਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ਮੇਰੇ। ਜਿਸ ਨੇ ਮਨ। ਨੂ ਮੇਲ:
ਮਿਲਿਆ ਦਾ ਮੇਲ ਜਾ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖੀ ਕੁ ਸਾਹੈ।੫੮। ਮ: ੫
ਲਾਗੁ: ਵੈਰੀ ਹੈ ਸੇਦ। ਸਭ ਕਰੇ ਸੁਜਾ ਸੇ। ਸਾਰੂ ਹੈ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੈ ਦੁਇਆ
ਲਾਜਾਂ ਸਦਾ ਚਿਤਿਆ ਦੇਤਾ ਲੋਗਨ: ਲੋਕ ਕਿਆ ਦਿਲਾ ਦੇ ਲੋਕ
ਜਾਖੀ ਛੁਟ ਕਹੈ ਸਕੈ ਆਪ ਤੋ ਪੀਆ ਜੀ ਕੀ ਜਪ ਚੋਰੇ ਕੇ ਪਿੰਡ ਮੇਂ ਗਏ ਥੇ।
ਕੁਲ। ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਅਮਕਾ ਦੁਰਾਤੇ ਅਮਕਾ ਕੁਲਾਏ ਤਾਂ ਨ ਮਾਰੇ।
ਕੀਤੇ ਦਾ ਦਾਸੁ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਟੇਕ। ਤੁਨ ਕਰਿ ਆਧਾਰ: ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇਦਾ
ਸਾਨੂ ਬਿਪ: ਬਿਪੁ ਜੈ ਧਾਨ ਦਾ ਦਿਪਤਾ ਕਾਖੇ: ਕਹਿ ਦਾ ਦਾ ਖਾਵੈ
ਭਖੁ ਦੀਆ ਸੁਖ। ਤੇ ਸਾਨੂ ਫਿਰਾ ਕਾਣੀ: ਕਾਦਦੀ ਹੈ ਦਾਨਾ: ਦਾਨਾ ਹੈ
ਤੋ ਮਿਹਰਵਾਨ: ਤੂ ਹੈ ਤੇਰਾ ਗੁਮਾਣੀ।: ਅਨਦ ਭੋਗੀ ਏ ਆਗੇ।
ਏਹਾ ਤੇਰਾ। ਹੈ ਵਡਿਆਈ। ਮਹਤੁ ਤਾ ਹੈ।੫੯। ਮ: ੫ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕਰਿ ਕੈ
ਰਖਾ ਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਆਕਿਦਾਰੁ। ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦਾ ਕੋ ਸੰਚੁ
ਪੀਆ ਦਰਸਨੁ। ਹਰੀ ਦਾ ਦਾ ਹਰੀ ਤੋ ਆਪਨੇ। ਨੂ ਤੋ ਹਰਉ: ਨਾਸੁ
ਕਰੋ ਮੇਰਿ। ਕਰਿ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ: ਮਹਾ ਬਨ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸੰਸਾਰ
ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ: ਅਗਨਿ ਦੇ ਸੁਮੰਦ੍ਰ ਦਾ ਤਜੇ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ ਜੋ ਇਸ ਮੇ
ਭਏ ਪ੍ਰਪਤ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਬਸਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵਾਜੇ
ਨਾ ਦਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਬਾਸਨਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ਉਨਾ ਨੂ ਏਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਮਹਾ
ਉਦਿਆਨ ਤੇ ਅਗਨਿ ਦਾ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਭ੍ਰਸਦਾ ਹੈ ਭ੍ਰੇਟਿ।: ਮਿਲੇ ਤਾਂ
ਛੁਟਦਾ ਹਰਿ ਮੀਤੁ ਜਾਪਾਰ ਸਨਾਦੂਆਰੇ ਕੀਓ। ਹਰਿ ਨੇ ਜਿਨ
ਕੀਤਾ ਸਭੁ ਅਪਨਾ ਸੋ ਬਾਂਧਿਆ। ਨਾਰੀ ਸੁਤਾਦਿ ਕਰਿ ਰੇ ਸਮੁਦਤ
ਕੋ ਮਲੁ ਤੇ ਜਪਤਾ ਟੂਟਨੇ ਮੈ ਸੁਕਤੇ। ਜਿਨਾਂ ਪ੍ਰਭਿ: ਗੁਰੂ ਹਾਰੇ। ਕੇ
ਪ੍ਰਭ: ਹਰੀ ਨਾਥ ਹੈ। ਲਗੇ ਹੈ ਦਾਸਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਿ: ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ। ਨੂ ਦਾ
ਸੁਜਿਨਾ ਕੋ ਰਿਆਹੋ ਜੀਉ। ਤੋ ਰਾਖਿਆ ਹੈ: ਹੁ ਹਾਂ ਸੁਰੇ।੬੦। ਮ:
੫ ਪੀਠ ਕਾਚ ਹਾਦਨ ਸਖੀ ਸਿਆਣੀ ਸਖੀ ਨੂ ਕਹੇ ਹੈ ਮੋਹ ਤੇ ਸ
ਲਨ: ਗਾਹ ਦੇਖ ਰੂਪੀ ਅਰੁ ਨੀਦ ਤੇ। ਤੁਾਰੀ। ਸਖੀ ਤੇਰੇ ਪਰੁ ਮੋਹਨੀ:

ਮਾਯਾਰੂਪੀ ਆਲਸੁ ॥ ਧਿਗੁ ਖੁਤਾ ਰੂਪੀ ॥ ਗਾਖੜੋ: ਕਠਨ ਹੈ ਸੋ ਗੁ
ਨੀਆ ॥ ਜੀਵ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ॥ ਓਨਾਂ ਨੇ ਅਗਾਨਿ ॥ ਮਾਣਿਆ ਰੂਪੀ ਕੋ
ਤ੍ਰਿਣ ॥ ਜੀਵਾਂ ਰੂਪੀ ਘਾਹਿ ॥ ਸੋ ਤ ਸਤਿ ਸੋਗਾ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕਾ ਸੋ ਸਾਕ
ਉ ॥ ਜੋ ਤੈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਜਿਸੁ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਸੋ ਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਕਾਜ
ਰ: ਕਜਰੂ ਦੀ ਕੋਠਿ: ਕੋਠੀ ਮਹਿ ਤੋ ਕਾਰੀ: ਲੀਤਿ ਰਾਖਿਆ: ਰੰਗੁ
ਅਰਥੁ ਤੇਰਾ ਸੁਧ ਮਨੁ ਤਨ ਵਿਚ ਦੋ ॥ ਅਧਿਆਸਿਆਂ ਨੀ ਸਖੀ ਕਹੇ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਅਖਰ ਸੁ ਨਾਮ ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਨਾ ਦੁਆਰੇ ਸੁਨਿ ਓਤੇਹਿ
ਰਦੋਯਾਸਿ ਓਰੀ ਗਲ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਕਰਿਆ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰ ਰਖਾਅਦ
ਲੋਕਨ: ਦੇਖਣਾ ਤਾਂ ਨਾਮ ॥ ਕਰਿ ਜਮਾਈ ॥ ਹੌਦਾ ਸਮਤਾ ਦਿਸ
ਆਏ ਨਾਂ ॥੫੧॥ ਮ: ੫ ॥੧੬ ਪੀਠਕਾ ਪਿਛਲੀ ਸਖੀ ਕਹੇਦਾ ਹੋਰ
ਸਮਾਨ ਸਖੀ ਸਿਆਣੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਬਾਰਾ ੧੨ ॥ ਚੋਲੜਾ: ਚੋਲੜੇ
ਸੁਰੂਪੀ ਸੁਰਿ ਜਨ: ਹਰੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਲਾਲਣੀ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੀ ਭਗਤੀ
ਕੈਸੀ ॥ ਕਰਿਆ ਗੁਲਾਲੀ: ਗਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ॥ ਸੁ ਦਰਿ ॥ ਗੁਣ ਕਰਿ
ਸੁਹਾਗੁ: ਆਨੰਦਾ ਲਾਲਨੂੰ: ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਭਾਗੁ ॥ ਉਤਮ ਹੈ ਦਸੁ
ਖਹੈ ਵ੍ਰਿਤੀ: ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਪਰਧਾਨ ਕੈ: ਮੁਖਿ ਹੈ ਸੁਰ ॥ ਸੁ ਸਿਰਿਆ
ਨਦਾਂ ਨਹੈ ॥ ਅਧਿਆਸਿਆਣੀ ਸਖੀ ਉਤ੍ਰ ਸਭ ਕਾ ਏਕੋ ਕਹੇ ॥੧॥ ਪ੍ਰੀ
ਤਮ ॥ ਨੂੰ ਗੁਲਾਲੁ ॥ ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ਕੀਤਾ ਹਰਿ ਨੇ ਦਾ ਨਿਹਾਲੁ:
ਦੇਖਿਆ ਹਰਿ ਨੇ ਘਾਲ: ਕਮਾਈ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰਨਾ
ਰਿਨੇ ਆਪ ਸੀਗਾਰਿ ਲਈ ਹੈ ਗੁਣਾਂ ਕਰਿ ਤਾਸ ਵਲ ਭੋਈ ਹੈ ਪ
ਰਾਮ: ੧ ਹਜੂਰਿ ॥ ਹਰੀ ਤੋ ਅਸਲਾਤਿ: ਸਲਾਹਾ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ॥
ਹਦੂਰਿ ॥ ਰਹੇ ਵੇਦੀ ਨਿਹੋਰਾ: ਉਲਾਣਾ ਦਾ ਮਲਾਂ ਜਾਂਹਿ ਛਡਦਾ
ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਸੇਜ ਦੇ ਨਿਕਟਿ ਆਨਿ ਧਰੀ ਅਰਸੇਹੁ ਸੋਤਰੁ
ਸਧਹੋ ਈਂ ਕਾਹਿ: ਕਉਣ ਕੁ ਵੇਦੀ ਵਿਦਤਾ ਦੀ ॥ ਧਰੀ: ਪਈ ਹੈ ਸੰਦ
ਰਿ: ਰਿਦੇ ਸੁਧਾਰਿ ॥ ਦਾਉ ਜਾਰ ਹੈ ॥ ਕਾਗ ॥ ਕਰਿਆ ਘਰਿ ॥ ਸੋ
ਜਨ: ਸੋਜਨੁ ਨੇ ॥੫੩॥ ਮ: ੫ ॥ ਨਾਮੁ ॥ ਦਿਖੋ ਠਠਾ ਧਾਗਾ: ਧਣਧ
ਨਾਇਆ ਜਿਹੜਾ ਧਾਹ ਹਰਿ ਸਗਲ ਸੁ ਤਰਿਓ ॥ ਸੇਰਾ ਮਨਾ ਕਉਲਾ: ਕ
ਮਲਾ ਕਰਤਾ ॥ ਹੋ ਧਰਤ: ਧੋਰਨਕ ਭਰੇ ਹੈ ॥ ਭੀ ਹਾਲ ॥ ਭਿਆ
ਨਕੁ ਸਿਖ ਨੂੰ ਤਾੜ੍ਹ ਨਾ ਦੇ ਕਰ ਮਕਰ ਦੇ ਸਗਲ ॥ ਕੋ ਰਾਲ: ਧਾੜ੍ਹ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ॥ ਦੁਆਰੇ ॥੫੪॥ ਮ: ੫ ॥ ਧਾਵ ਤੁਰਲੀਆ: ਪੇਰਾ ਹੇਠ
ਘੋੜੇ ਹੋਏ ਦਾ ਧਾਵਤ: ਧਾਵਤੇ ਹਾਂ ਖੁਸੀਆਂ ਜੋਬਨ ਤੇ ਬਲੀਆ॥

ਬਹੁ ਰੰਗੀਆ ਰਲੀਆ॥ ਸਭੇ ਕਾਂਨ ਕੁੰਡਲੀਆਂ: ਕੰਨਾ ਮੇਂ ਕੁੰਡਲ ਹੈਂ ਉਚ
ਲੀਆ: ਉਚੇ ਹੈਂ ਸ਼ਿਗਾਰ ਵਾਲੀਆ: ਸਿਗਾਰ ਕਰੇ ਕਨਕ: ਸੁੰਦਰ ਨਕੀਆ ਰਾਤ
ਲੀਆ: ਰਤੀ ਦੇਨੇ ਦਾ ਕਿਸੇ ਕੇ ਮਨ ਨਹੀ ਸੁੰਦਰੀਆ: ਸੁੰਦਰ ਅਪਹਾਰ
ਸੁੰਦਰ ਵਾਲੀਆਂ ਨਿ ਫਿਕਰੀਆ: ਨਿ ਕੋ ਹੈਂ ਛਲੀਆ: ਛਲੇ ਰੂਪ ਹੈ ਬਿਕ
ਰ: ਬਿਕਾਰਾ ਵਾਲੀ ਹੈ ਬਿਖਲੀਆ: ਮਾਰਨ ਨਾ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ
ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਹਮ ਤਾਂ ਨਦੇ ਇਆ ਲੀਆ: ਦਿਆ ਲੋਚੀਆ ੫੫ ਮਃ ੫ ਬਗੀ
ਚਾ ਜੈਸਾ ਰੂਪੀ ਤਿਸੁ ਮੇ ਪੇਡ: ਬਿਛ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਾਨ: ਘਣੇਰੀ ਅ[illegible]
ਸੁ ਜਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਿਨ ਕੁ ਪਾਸੋਂ ਤਰਾਂ ਤਿਕਾ ਬਾਣੀ: ਬੀਧੁ ਬਿਖੂ ਆ: ਬਿ
ਖਿਆ ਰੂਪੀ ਘੁਟੇ ਹੈ ਕੁਟਾ: ਸਮੂਹਾ ਬੀਚ ਕੋਈ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਾਲਾ
ਮਾਲੀ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ਕਰਤ: ਰਖੁ ਦੇਵਾ ਕਰਦੇ ਪਾਤ: ਅੰਗੀ ਪਤਲ
ਲੀ: ਉਂਗਲੀ ਆਦੀ ਹੈਂ ਛੇਦਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਛੇਦਾ ਤਿਨ
ਦਾਸ ਨੇਤ ਹੀ ੫੬ ਮਃ ੫ ਛੋਡਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬਹੁ ਆਈ ਏਹ ਸਾ
ਰੀਰ ਜਲੀਲਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਗਾਣੀ ਹੋਏ ਹਾਂ ਏਹ ਸਾਡਾ ਜੋਰਾ ਬਾਨਿਆ
ਹੈਂ ਉਲੇ: ਆਸ ਕੇ ਗਿਰਾਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅੰਗੁ ਦਾ ਬਾਣੇ: ਬੇਧੁ ਹੈ
ਹਾਂ ਗ੍ਰਿਸਤ ਅਰੁ ਉਦਾਸੀ ਭੀ ਬਾਣ: ਬੀਧਾ ਹੈ ਨਿਧਾਨ: ਪਦਾਰ
ਥਾ ਖਜਾਨਾ ਗੁਣ ਹੰਦਾ ੫੭ ਮਃ ੫ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੀਰਥ ਆਪ ਏਹ
ਦੇਹਿ ਕਾਹੂ ਕਰਿ ਕੇ ਤੀਰਥ ਕਰਣੀ ਲੋਕਾ ਗਾਤੇ ਹੈ ਬਤਾਵਉ ਹੈ ਜਾ
ਏ ਪਾਠ ਕਰਾ ਜਿਥੇ ਨੀਤਾ: ਕਿਤੇ ਹੋਵੇ ਬੇਦ ਪਛੁ ਪੁਤ ਹੋ ਕਰੇ ਤ
ਕਾ: ਤਾਰ ਧਮ ਕਰਮਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਜੀਵਾ ਚਿਤ ਹੈ ਤੇ ਹੈ ਜੈਸਾ: ਧੰਧਾ
ਹੀ ਹੈ ਤੋ ਜਿਸ ਦਾ ਛੋਡਾ ਨਾਨਕ ਤਿਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਗਿ ਮੈ
੫੮ ਮਃ ੫ ਘਰਿ: ਹੀ ਦੇ ਬਾਹਰਿ: ਫਿਰਾ ਮੈ ਭੀ ਦੁਖਾ: ਦੁਖਾ ਸੂ
ਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਸੋ ਗੁਰਾ ਤੂ ਆਰਾਮ ਸੀਤਲ ਭੁਜਾ ਹੈ ਤੇਰਾ
ਅਗਆਨ ਰੂਪੀ ਦਾਨ: ਮਾਂਹੀ ਕੋ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸ ਦਾ ਉਤਰਾ ਸਾਰਮ
ਬਦ: ਹੁਕਮੁ ਜਾਕਾ ਨੀਸਾਨੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਵਦਾਨ ਹੋਆ ਹੈ ਕੋਣ ਸਾਰ
ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਜਾਕਾ: ਜਿਸੁ ਪਾਸੁ ਨੀਸਾਨੁ: ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੋਆ ਨਾ
ਰ ਤਾਂ ੫੯ ਮਃ ੫ ਆਪਹੀ ਬਾਤ ਕਹੈਂ ਹਮ ਤਾਂ ਬੋਲਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਕਾ
ਸੁਖ ਦਾ ਦੁਖ ਦਾ ਸੁਖ ਰੂਪ ਮੰਨ ਕੇ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਚੇਰੇ ਹਾਂ ਆਪ ਪਾਈ:
ਮਨ ਤਨੁ ਕਰਦਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਤੋ ਪੇਨਉ ਤੇ ਆਰਾਦੀ ਆਪਾਦਾ
ਈ: ਗਹਿ ਨੇਹਾਂ ਦਾ ਦਰ ਤਨੇ ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਖ ਸਹਿਤ ਸਮੇਂ ਨਾ ਬਿਸਰਦੇ ਨੇਹਾਂ
ਛੋਡਾ ਤਕ ਅੰਦਰ ਮਨੁ ਮੈ ਲਦੈ: ਸਦੂ ਸਾਲਾਈ: ਲਾਉ ਨੇਹਾਂ
ਇਦੈ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੈਂਤਹਿ: ਸੈਤਾਂਈ ੬੦ ਮਃ ੫ ਸੌਦਾ ਤੀਰਥਿ

ਕਥਾ॰ ਨਾਮ ਦੀ। ਹੋਇਆ ਸਗਲੇ ਮਨ ਤੇ ਲਥ॥ ਲਹਿ ਜਾਵੇਂ। ਕ੍ਰਾਮੋ॥ ਵਿ
ਕਾਰ ਮੈਂ ਤੋ। ਕਾਮ॥ ਮਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ। ਮੈ ਭੀ ਤੋ। ਜੋ॥ ਏ। ਪੀਜੇ॥ ਪੀਵੀਏ
ਸੁਰੈਨਿ॥ ਅੰਤਰ ਮੈਂ। ਵਾਦ॥ ਤੇਰੀ ਮੈਂ। ਅਤਿਸ॰ ਕੀ। ੬।੧।ਮ॥੫। ਸੁਖ॰
ਮੈ ਹੋਵੇ। ਕਲਿਆਣ॥ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਦੁਖ ਦਾ। ਕਰਹੁ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੋਯ।
ਹੀ ਕਰਿ। ਸਦ ਸਦ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੀ ਮਨਾਵਹੁ॥ ਪੂਜਹੁ। ਸਬਦ॥ ਉ
ਪਦੇਸੁ। ਹੋਇਆ। ਤੰਧਾਰ ਮੈਂ ਬਿਰਥੇ ਨੇ ਹੀ। ਨਹੀਂ॰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਤ॥ ਤਤ
ਭੀ ਤੇ ਦਾ ਤਤ। ਚੀਨ॥ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ੬।੨। ਮ॥੫। ਨੀਚ॰ ਰਵਿਦਾਸ
ਤੂ। ਮਾਨੇ॥ ਮੰਨੀ ਦਾ ਹੈ। ਸੇਵ॰ ਨੋ। ਕੋਈ॰ ਭੀਲ ਦੀ ਦਾ। ਮਾਲਿਕ
ਕਾਮ... ਲਮੀ ਕਸੁ ਪਰਦ ਤਾ। ਜਪੀਐ॥ ਜਪੀਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਤ॥ ਸੇਵਿ
ਆਸੋ। ਪ੍ਰਭੁ॰ ਕੇਸਾਮਾ। ੬।੩।ਮ॥੫। ਏਕੋ ਏਕੀ॥ ਇਕ ਹੀ ਇਕੁ। ਰਾਮ
ਰਾਮ ਰਾਮਾ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਦੇਵ ਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਮਾ॥ ਸੀਤਾ ਦੇ
ਹੋਇਆ। ਸੀ ਤੂ ਜੋ ਹੈ ਸਾਧ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗਿ ਦੇਖੁ ਤਾਪੁ ਕਰਿ ਦਾ ਸੰਤ
ਦਾ ਪੂਤਾ ਪੁਜੇ ਹੈ। ਸਾਧ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਗਿ ਕਰਿ। ਜਾਤੁ॥ ਚੇਤਨ ਤ
ਦ ਹੁਕਮ ਮੈਂ। ਉਪਤਿ॥ ਉਤਪਤਿ ਤੇ। ਹੋਇਦਾ। ਨਿਰਗਨੋ ਆਪੁ। ਅਲੇਪ॥
ਅਲੇਪ ਹੀ ਹੈ। ਰਾਦਨ॰ ਹਾਰ ਹੈ। ਕਰੇ॰ ਸਦਾ। ਸਭ ਮੈਂ। ੬।੪।ਮ॥੫।
ਭਵਾਰੇ॥ ਫੇਰੇ ਦਾ ਭਉ ਤੋ। ਜੀਤੀ॥ ਸਫਲ ਕੀਤੀ ਫਿਰ। ਦੂਰਿ॰ ਭਉ
ਧੁਰਿ॥ ਧੂੜੀ ਕਰਿ। ਜੋਗ॥ ਦਾਲੇ ਹੈ। ਸੰਜੋਗੁ॰ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹੋਵੈ। ਹੋਇਦਾ
ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਨ ਸੈਂ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ। ਥੀਆ॥ ਹੋਇਆ। ਕੀਬ
ਧਿ॰ ਜਗਤ ਦਇਆ ਨਿਧਿ॰ ਕੀਤੇ ਸਿਖ ਨਾਗਾਂ ਪਾਈਆਂ ਹੈ। ਬਖਸ਼॥ ਮਃ੫
ਹੋਇਦਾ। ਅੰਧ ਏਰੇ ਸਾਹਿ ਤਹੀ ਤਿਆਸ ਮਿਟੀ। ਸੇਵਕ॰ ਕਰਿ। ਹੋਇਦਾ
ਸਹਜ ਸੁਖ ਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਏ॥ ਭਇਆ ਹੈ। ਹਰਿ ੬॥ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ। ਹੋਇਦਾ ਮਨ ਸੁਰਖ ਕਾ ਦੂਠਿ ਸਭ ਦਾ ਬਿਨਸਿਓ
ਮੀਠਾ॥ ਪਿਆਰਾ। ਗਹੇ॥ ਗਹਿ ਹਨ ਕੀਤੇ ਤਾਂ। ਲਹੇ॥ ਲਏ ਹੈ। ਨਰੇਤ
ਰ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ। ਤਿਖਾ ਤਿਸ ਨੇ ਬੁਪੀ। ਆਇਆ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ ਪ੍ਰਤ ਹੋਇ। ੬।੫।
ਮ॥੫। ਸਮਾਰੇ॥ ਸਿਮਰਨੇ ਹਾਂ। ਸਾਰੇ॥ ਸਾਰੈ। ਹਾਰੇ॥ ਵਾਲੇ ਦਾ ਜਰਿਦ
ਲਿਆ। ਸੂਤਾ ਮੋਹਿ॥ ਸੂਠੇ ਮੋਹ ਦੇ ਹੈ। ਰੰਗੁ॥ ਪ੍ਰੇਮ। ਦਾਤਾ॰ ਹੈ। ਕਾਮਦੇਨੋ
ਪੂਰਨ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰ ਰੂਪ ਹੈ। ੬।੬। ਮ॥੫। ਖੇਤ॥ ਮੂਲ ਪ੍ਰਸਤਾਨੇ
ਇਸ ਖਰੀ। ਬੀਜੀਹਿ ਸਾਧ॥ ਖੇਤੀ ਸੰਸਾਰੁ ਰੂਪੀ। ਰਾਖ॰ ਦਾ ਹੈ।
ਸੋਈ॰ ਹਰਿ ਹੈ। ਸੂਰ॰ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖ ਤੇ। ਗੁਪਤ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ। ਆਕਾ
ਰ॥ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਤੇ। ਨਾਓ॥ ਨਾਮ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ। ਸੰਮਾਲਿ॥ ਸਿਮਰ

ਜੋਹੈਸਰੂਪਏਕੋ:ਆਦੈਤੁਤਿਸਮੈਂ ਸਰਗੁਣੁ:ਈਸਰਤੇਨਿਰਗੁਣੁ:
ਜੀਵਏਹੁਦੋਏਪੈਨਾਉਮਾਤ੍ਰਦਾਬਾਧੇ:ਕਲਪੇਹੈਂਨਾਉਜਿਸਮੈ ਦੂਹਾਂਸਿ
ਸਿ:ਦੂਹਾਂਦਾਮੇਲਜੋਹੈਅਸਪਦਏਕੋ:ਇਕਤਿਸਮੈਂਸਾਤਿ॰ਮੈ
ਨੈਨਕਾਰਿਆ॥੮॥ਮ:੫॥ਉਕਤ:ਬਾਂਹੀਦੀ ਸੋਈ॰ਤੂੰਹੈਨਛੋਦਾਖ
ਗਿਆਨਕਰਕੇਮਰਖਮੁਰਾਧਿਅਦਿਚਾਰੀ:ਦਿਚਾਰਤੌਂਰਹਤਹਾਂਪਾ
ਲੀ॰ਹੈਸਾਧਾ॰ਕੋਈਕੀਅਮਨਹਿ:ਮਨਮੈਂਨਜਾਨਾਂ॰ਸਤਅਸਤ
ਤੇਰੀਨਹਾਂ॥੯॥ਮ:੫ਆਲਾਂ॰ਭੂਪਹੈਦਾਇਆਲ:ਲਦਾਭੂਪਭ
ਏਹਾਂਗੁਰੁ॰ਅਗੋਜਪਨੀ:ਮਾਲਾਦਾਜਪੁਅਮੁਖਤੇਭੀਨਾਹਿ:ਨ
ਮੁਮੈਂਦਪਤੀਨਾਲਾ॥੧੦॥ਮ:੫॥ਹੋਇ॰ਦਾਸੁਦਸਰੂਪਾਂਜਨਨੂੰਲੇ
ਪ॰ਕਾਮਨਾਦਿਕਾਂਦਾਭਲ:ਭਲਾਹੈਅਨੁਗਤ:ਰੀਤੀਆਗਾਰੰ॰
ਦੀਜੋਜਨ॰ਨੂਨਾਨਿਧਾਨ:ਖਜਾਨਾਦਾਪਦਾਰਥਦਾਨੂਪਨਿ:ਕਦਾ
ਚਿਤਕੀਗੁਰੂਨਦੂਆਕੋਨਧਿਨਸਾਈਆ:ਦੂਰਕੀਤਾ॥੧੧॥
ਮ:੫॥ਨੇਰ:ਨੇੜੈਆਦੋਸੋਈ:ਕਹਸੋਈਦਸੋਭਾਟਲੂ॰ਸੁ
ਖਰੂਪੀਦਾਗਿਆਨਾਸੋਈਸਤਿਰ:ਤ੍ਰੀਨਕਾਲਕਰਕੇਸਿਮਰਤ॰
ਹਿਰਦੇਮੈਂਤੋਕਰਮਾ:ਕਰਮਰਹਿਆਹੈਉਨਨੂੰਕਰਨਦਾਪੁੰਨਿਹੋ
ਉਨਏਕੀਤਾਜਾਵੈਜਿਸਕਰਕੇਉਨਕੋ॥੧੨॥ਮ:੫॥ਪੀਨਕਾਇਸਸ
ਘਟਮੈਇਕਤੁਕਮਨਮੁਖਦੀਤੇਇਕਗੁਰਮੁਖਦੀਹੈਸੋਕਹੈਹਿ
ਕਾਰੰ॰ਕਰਿਦਰਗਤ:ਖਰਾਬਹੋਦੇਮਨਮੁਖਾਂਨੂੰਟ॰ਹੈਆਤੇ॰ਅਰੁ
ਮੁਖਾਂਭਗਤ॰ਜੋਭਦਾਇਆ॰ਮਨੁਮੁਖਾਂਨੂੰਭਗਤਿ॰ਹੈਸੀ
ਨਾਛੋਦਾਅਧਿਭੂਪਸੰਸਾਰਬੰਧਨਮੈਂਪਏਹੈਂਜੋਨਮਾਨਿਆ
ਹੈਦਾਸੋਦ੍ਰਾਗਿਹਸੈਰਾਮਾਨਿਆਹੈਸੰਸਾਰੂਮੈਂਬੰਧਨਹੈਸਤ॰ਹੈ
ਜੋਆਰੋ॰ਓਨਾਗਤਿ:ਮੋਖ॥੧੩॥ਮ:੫॥ਤਰੋਗੁ:ਜਲਦਾ
ਮੈਦ੍ਰਹੈਂਦੂਆਰੇ॰ਦਾਸੁਦਾਪਤ੍ਰਾਹੈਕਰਤਾ:ਈਸ੍ਵਰਦਾਗੁਰੂਆ
ਗਹਿ॰ਤੇਰੀਹੈਜੀਦਾ॰ਰੂਪਤੋਕਉਲਾਰ:ਰਿਦਕਮਲਪਰ
ਦਾਨ:ਪਰਮਾਨੀਕਿਰਨਦਲਾਦਾਨਿਸਚਾਹੈਨਾਮ॰ਤੇਰਾਹੈ
ਪਹਿ:ਪਾਸੁਏਹੀਹੈ॥੧੪॥ਮ:੫॥ਪੀਠਕਾਸਿਸਾਰਮੈਂਦੁਖਲਾਖ
ਮਿਲੇਹੈਂਸੋਕਰਹੈਕਮਾਨ:ਕਮਾਇਆਹੈਜੋਆਪਣੇਕਾ
ਨੂਰੇਦਾਕੋਹਸਿਹਸਿ:ਆਦਰਹੈਪਦਾਰਥਤਾਂਹਸਤਪਾ
ਤਾਹੈਤੇਜਾਂਦੇਤਾਂਸੋਗਕਰਤਾਹੈਬੇਗਾਨਾ:ਮੂਰਖਦਾਬੇਗਿਆਨ
ਮੂਆਓਹੋਓਰੇਸੋਗਹੈਤੇਕਰੇ:ਕਿਸੇਕਾਪਾਦਰੁ:ਧੋਹਾਲੋ

ਬਿਰਧਾਨ: ਬਿਰਧ ਭਇਆ ਅਹੋ ਮੂਕ: ਮੂਕਾ ਦਾ ਪਇਆ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰੁ
ਨ ਕਿਆ ਹੂੰ ਹੈ ਹੀਰ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਸੁਰ ਗ੍ਰਾਂ ਮੈਂ ਇਸੁ ਕਰਿ ਜਨਾਇਆ ਨ
ਲਾ ਜਨਮੁ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੋਂ ਹੋਇਆ ॥੧੫॥ਮ:੫॥ ਰਹੀ ਆਰਿਆਂ ਨਹਿ
ਦੂਜੈ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਆਕੋਰ: ਨਿਕਾਲ ਰੂਪਾ ਛੋਡ ਦਾ ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰੇ ਦੇ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਸਹਜੇ ਅਨੰਦ ਮਨ ਮੈਂ ਧਰ ਉਹੀ ਲਾਲਸਾ: ਚਾਹ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇ
ਸੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਰ: ਹਥੁ ਨਿਸਾਰਿਓ: ਪਾਇਓ ਛੋਡਨਾ ਖਿਸਰ ਕੇ ਭੂ
ਮਿਪਰ ਡਾਰਿ ਓਗਾਇਓ ਦਾਸ ਅੰਤ ਤੇ ਸੋ ਪੂਰਬ ਧਪੁੰਨਾ ਰੂਪੀ ਹਥ
ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਰ ਤਨ ਰੂਪੀ ਖਿਸਰ: ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਤੇ ਭਇਕੇ ਅਨ
ਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪੀ ਭੂਮਿਪਰ ਡਾਰਿ ਓਗਾਇਓ ਛੋਡ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਿ ਲੌ
ਦੀ: ਭਰ ਹੋਈ ਹੋਇ ਹਸੀਂ ਦੂ ਦਾ ਹਮੈਂ ਗਾਰੇ ਨਾ ਅੰਧਾਰੇ: ਅੰਧੇਰ
ਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਅਗਿਆਨੁ ਹਾਰੇ ਆਪਣੇ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲੁ ॥੧੬॥ਮ:
੫॥ ਅਗਨਿ ਕੀਤੀ ਹੈ ਹੋਆ ਆਵਹਿ ਤਾਂ ਅਦਰਾ: ਹੋਰੁ ਨਾ ਆਨ
ਦ ਟਿਕੇ ਧਮੈ ਸੰਜਾਰੁ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕੇ ॥੧੭॥ਮ:੫॥ ਜੋ ਜਾਲ: ਧੋਖੇ
ਕਲੀ: ਚੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਧਾਤੁ ਧਨੀ: ਸੁਆਮੀ ਸਾਧ: ਗੁਰੂ
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਾ ਦੇਨਾ ਗਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦਾ ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਦਾਤਿ
ਨਾਮ ਦੀ ਤਾਂ ਭਾਲ: ਦਾ ਤੇ ॥੧੮॥ਮ:੫॥ ਕੋਜਨ ਗਿਆਨ ਭੂਪੀ
ਕਰਿ ਪਰਨ ਭਏ ਮਨੁਕ ਹੈ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਦਾ ਕੋਸਲ ਗਹਨਾ ਸੋ ਪੂਰਬ
ਕਏ ਲੋਕ ਚੇ ਪਦਰਥ ਤੇ ਤੇ ਪੂਲ ਕਾ ਦੇਆਂ ਤੇ ਕੀ ਧਾਤੁ ਆਪ
ਧਰ ਚਤੁ ਜਗਨਾਸੀ ਅੰਮੇ ਧਿਲ ਫਤ: ਧਕਸ ਕੇ ਦੇਵਨ ਕਉ:
ਖੁਲਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵਨੁ ਭੀ ਧੁਰੁ ਤੇ ਮਧਨੀ: ਸੁਆਮੀ ਚਲਾਈ:
ਚਲ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਦੀ ਨਰਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਸਿਧਾਈ: ਸਿਧਾ
ਛੋਡ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੀ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪਾਈ: ਚਰਨੀ ਡਾਂਸ ਵੁਲਾਂ
ਦੇ ਵਾ ਛੋਡ ਜਾ ਕੀ ਮੇਦਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਕਰਦ ਸਆਮ
ਸਿਧਾਈ ਤਾਂ ਨਰੁਕੀ ਲਾਗਹੁ: ਲਾਗੋ ਪਾਈ ਕਾਮੀ: ਕਾਮਨਾ ਵਕੀਮ
ਕੇਈਆ ॥੧੯॥ਮ:੫॥ ਮਨਿ ਨਾਗਹਣ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਤੁ ਦਿਲ: ਦਿਤ
ਰੂਪਾ ਚੀਤ ਕੀਤਾ ਮਿਟਿ ਓ ਹੋਮ ਮਨਸਾ: ਮਨ ਦੀ ਆਸਾ ਦਯਾ
ਸਮਕਾ ਚਲਿਤ: ਚਲਿਤ ਏਹਾ ਦਿਲਾਸਾ ਧੈਰ ਧਾਇਸ ਕਰਿ
ਧਰਿਆ ਹੋ ਦਾਸ ਨੋ ॥੨੦॥ਮ:੫॥ ਦਿਨ ਰੂਪੀ ਮੁਸੀ ਤੇ ਆਲਾਜ
ਅਦ ਪੀਰੁ ਪੀ ਰੂਕਾਈ: ਰੁਕਦੇ ਨਾ ਕੂਪ ਗਿਸਤ ਰੂਪੀ ਸਿਧ
ਈ ਵਿਸਨਾਂ ਰੂਪੀ ਅਹੋ ਮਹੁ ਸਾਚਨ: ਸੋਧਾਇ ਅੰਸਾ ਚਰਿਆਨੂ

ਦਾ ਜੋਬਨੁ ਤਃ ਚਿਤਾ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸਚੁ ਨਾ ਸੋਚਨ ਕਰਦਿਆਂ ਨਾਰਿ ਹੈ ਨਾਮ
ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਰੰਗਃ ਅਨੰਦ ਦਾ ਛਾਇਆ ॥ ਦਰਸਨੁ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਹ
ਚਲ ਜਾਂਦਿਹੁ ਲੋ ਗ੍ਰਿਹ ਧੰਧਿਆਃ ਇਸ ਬਿਧਿ ਕਰੀਜੈ ਅਬਿਰ ਰਹਾਂਗਾ
ਛੇੜਾ ਸਕਤੀ ਦੀ ਟਾਸੇ ਕੈਃ ਕਾਰਿ ਕਾਲ ਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸਰਃ ਧਾਣੁ ਸਾ
ਧਿਆਃ ਕਾਸਿਆ ਹੈ ਬਾਲੁ ਕਨਾਰਃ ਰੇਤ ਦੇ ਕੰਢਿ ਦਰਤ ਨਰੂਤ ਕੋ ਨਾਤ
ਰੰਗਃ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਲ ਰੂਪੀ ਦੇ ਮੁਖਿਃ ਆਗੋਂ ਮਾਤ੍ਰੰ ਨੋ ਪਾਇਆਃ
ਜਾਣਿਆ ਹੋ ਛੇੜਾ ਗਾਇ ॥ ਨੂੰ ਤੇਜੀ ਦੇਕੇ ਹਰਿ ਦਾ ਗਾਇ ॥ ਜਿਨ
ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵੇ ॥੮॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠ ਕਾਦੇ ਹੀ
ਕਹੇ ਤਿਆਂ ਕਲੂ ਹਾਇ ਕੇ ਕਾਟ ਕੋਸਤਿ ਹੈ ਇਕੋ ਉਨ ॥ ਚੇਤਨ ਕੇ ਕੇਲਃ ਅ
ਨੇਦਾ ਹਮਤੁਮਃ ਹੇ ਗਤਾਤ੍ਰੰ ਗਤਾ ਦੇ ਸੀਗੁ ਤੇ ਰਾਹਿ ਦਾ ਹੈ ਤੇਃ ਜੋ ਬੈਰਾਗੀਃ
ਵਿਰਕਤ ਜੋ ਹੈ ਚੇਤਨੁ ਜੋ ਦੁਹੇਰੀਃ ਦੁਖੀ ਹੋਰੀ ਸਖੀ ॥ ਮਃ ਹਰਿਃ ਮੁਖ
ਹੈ ਜਾਹਰਿਃ ਪ੍ਰਗਟ ਪਯੋਲਿਃ ਪਾਲਿ ਪਾਲਿ ਕੇ ਛਾਂਟ ਕੀ ਰੋਲਿਃ ਦੂ
ਇਕੋ ਭੁਲਿ ਗਾਈ ਹੈਂ ਮਾਨੁ ॥ ਤੇ ਮਹਤੁਃ ਮੁਰਾਤੁਬਾ ਦੂਇ ॥ ਰਾਸਾ ਕੋ
ਇਆ ਹੋ ਧਿਧਿ ॥ ਦੇਖਹੁ ਚਲਨ ਹਾਰਿ ਬਾਣੀਃ ਧਣੀ ਹੋ ਆਣੀਃ ਸਿ
ਟੀ ਰੂਪਾ ਜਾਇਃ ਜਨਮੇਂ ਜੇ ਕਰ ਹੋਦੀ ਖੀਦਾ ਹੈ ਪੂਤਖੁਤਾ ਸੁਣਿ ਹੁਕਮੇਃ
ਹਕਮ ਦਾ ਧਾਪਾ ਕੋ ਈ ਦਿਨਾ ਛੇੜਾ ਨਾਨਕ ਬਾਂਧਿਃ ਧਣਾਇ ਨ ਧਣ
ਇਕੇ ਜੋ ਤੇ ਕੀਤਾ ਦਿਛੋ ਤੇ ਕੀਦਾ ਜੋੜ੍ਹਿਃ ਉਤਪਤਿ ਕਰੇ ਅਦਿਛੋਃ
ਨਾ ਸੁਕਰੇ ਬਾਂਧਿਃ ਪਾਲਿ ਹਾ ਕਰੇ ਆਪਾ ਦਰਸਿ ॥ ਨਾ ॥੮॥੨॥ ਮਃ ੫॥
ਓਹੁ ॥ ਹਰੀ ਹਮ ॥ ਦਾਸੁਾ ਡਰਿਆਃ ਤੂਰਿ ਦੇਹਾਂ ਨਾਂਧੇ ਨਸੇਂ ॥ ਗੋਰੁਕ
ਰਿਕਾੜ੍ਹਿਆਃ ਕਾੜ੍ਹੇ ਦੇਹਾਂ ਧਨ ॥ ਹੋਦੇ ਤੇ ਦੂਖੇਃ ਦਖੇ ਹੋ ਵਰਾਃ ਵਲ
ਛੇੜਾ ਹਮਾਰੇ ਜੀਉ ਨੂੰ ਜੀਅ ਉਦ ਹਮਾਰੇ ਕੇ ਜੀਉ ਦੇਨਹਾਰਾ ਜੀਅੜਿਃ
ਜੀਦੇ ਸਦਾ ਧਾਪੇ ॥ ਹਾਂ ਧਾਧੇਃ ਧਿਧੇ ਹੈ ਮੇਲਾਃ ਮੇਲ ਲਗਾਈ ਆਰੇ
ਲਾਃ ਅਨੰਦ ਕਰੇਂ ਸੋਚਾਃ ਚਿੰਤਾ ਪੇਚਾਃ ਨੀਚ ਤਾਂਹੂ ਦੀ ॥ ਜਚਨਾਃ ਜਾ
ਚੇਕਲੀ ਸੁਧ ਹਾਂ ਦਾ ਛੇੜਾ ਚਜਨਾਃ ਸੁਕਕਰਮੀ ਹਾਂ ਆਗੇ ਪਾਛੋਃ ਲੋ
ਕਪੂ ਲੋਕ ਮੇਂ ਭੇਗਾਃ ਛੇੜਾ ਰਿਗਾਃ ਸਰੂਪਾ ॥੮॥੩॥ ਮਃ ੫॥ ਧਰੀਐਃ ਅਰ
ਪੁਰੇ ਈਏ ਧਾਨੀ ॥ ਚੌਵਾਂ ਤੇ ਤਜੁ ॥ ਕੇ ਕਰਣ ਦਾ ਰਘਾਨੁ ॥ ਕੁਰਬਾਨੁ
ਮਾਈਃ ਸਖੀ ਹਾਰਿ ॥ ਹਾਂ ਹਮਾ ਉਨ ॥ ਸੀਤਲਾ ਦਾ ਹਰਿ ॥ ਜੋ ਹੈ ਉਨ
ਕੀ ਕਿਹਿ ਹਮਰੇ ਮਾਥੇ ॥ ਦੇਕਾਰਾਂ ਕਰਿ ਕਰਤੋ ਤਾ ਦਾ ਰਾਗਿਃ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ
ਕੇ ਦ ਛੇੜਾ ਰਾਗਿਃ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਸਿ ਲੇ ਸਆਮੀ ਆਪੁ ਨੈਨਾ ਦੇਵ
ਹੁਃ ਅਰਪਹਾਰੇ ਨਾਃ ਸਰਣੁ ਸੀਤਾ ਦੀਆ ਨੈਨਃ ਨੇੜੀ ਆਏ ਹੀ ॥ ਜੋ ਇਸੀਤ
ਰਾਂ ਸਾਧੁਉਃ ਬਰਹੁ ਸਭ ਅਰਪਣ ਰੂਪੀ ਆ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਜਧੁ ਤਬ

ਸਾਧਸੰਗਿ॰ ਪਾਈਆ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਕਰਿ ਪਾਈਆ ਬਖਸੰਦ: ਹਰੀ ਨੂ
੩੩।੮੪।।ਮ:੫।।ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਕਰਕੇ ਸਾਰਿ ਏਹ ਹੀ ਕਰਣਾ ਛੁੰਦਾ ਸੁਣਨ ਹੈ॰ ਹੇ
ਭਾਈ ਹਰਿ ਮੀਤ ਨਾਲੁ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਆਰੁ ਕਰੋ ਦਾ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਆਰ
ਮੀਤੁ ਹੈ ਕੈਸਾ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜੀ ਅਪੁਨਾ ਦਾ ਆਧਾਰੁ ਹੈ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਕ
ਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਿਧਾਨ: ਅਜਾਨੇ ਦ ਸੁਖ ਨਾਮੁ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਨਾਵਿਤ:
ਦਾਲਾ ਹੋਈ ਦੀ ਦੁਖੋਂ ਤੂਰੋਂ॰ ਜੀਵਦਾ ਸੰਗਾਰੇ: ਸੰਗੁ ਭੂਲੇ॰ ਹਰਿ ਨਾਲੋਂ॥
ਸੰਗ॰ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਲੈ: ਛੂਟੇ ਹੈ॥ ਓਟ॰ ਲਈ ਜਿਨਾ ਨੂ ਹੇਦਾ ਸੰਤ ਓਟ ਲ
ਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਛੁਪੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨੂ ਕਰਿ॥੮੫॥ਮ:੫॥ਰਾਜ: ਹੁਕਮੁ॥
ਦਿਹਾੜੀ: ਕਠੀ ਕੀਤੀ ਜੇ ਬੋਲੀ: ਹਜਾਰ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੋ ਲਾਖੋ ਹੀ ਕਠੀ ਕਰੀ
ਆਣ … ਰੇ: ਡਰਿ ਦ ਖੁਹਾਈਕੈ॥ ਗਗਰੀਆ: ਗਾਗਰੂ ਸਰੀਰੁ ਰੂਪੀ॥
ਅਭਿਮਾਨ ਰੀਆ: ਸਭੈ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੇ ਮਧੁ ਪਈ ਹੈ ਦ ਸੁਆਸਾ ਰੂਪੀ ਸ
ਧ ਜਲ ਪਾਈਆ ਹੈ॥ ਗਗਧਿ ਗਗਧਿ: ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਕਾਰ ਦੇ ਗਗਧਿ ਕਰ
ਕੇ ਉਆਹੂ: ਉਆ ਦੇਹੀ ਆ ਮੈਹੀ ਪਰੀਆ: ਪੈਦੇ ਹੈ॥ ਨਿਰਭਉ ਜੇਦ
ਦ ਸਾਸ਼ੂ ਤੇ ਹੋਇ ਓ ਸੋਭਾਇਆ ਹੈ ਸੀਹਿਗਾ: ਛੁਚਾ ਦ ਪੰਡਾ ਕਰਤਾ॰ ਜੋ
ਹੈ ਸੀਗਾ: ਸੀਗਾ ਜੋੜੇ: ਪੁਸਾਕ ਦ ਜੋੜੇ ਕੈ ਸੰਧਾਹਾ: ਕੰਠ ਦ ਇਕਤ
ਰੂਕ: ਸੁਆਸੁ॥ ਮੰਦਰਿ॰ ਤੇ ਮਹਲ ਚੌਤੂ: ਦਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਾ ਉਚੇ ਮਹਲ
ਤੇ ਅੰਦਰ ਧਹੁੜੇ ਹਾਨੀ॥ ਜੋੜੇ: ਪੁਸਾਕਾ ਭਾਨੀ: ਭਾਦ ਦੇ ਕਠੇ ਕੀਤੇ॥
ਧੀਆ॰ ਆਦਿਭੁਤ ਮੋਹਿ॰ ਮਾਹਿ ਧਿਨਾਹ: ਨਾਸੁ ਕੀਤਾ ਰਿਗਰ
ਸਾ: ਅਨੰਦ ਰਸ ਦੇ ਐਸੇ ਹੈ॥ ਨਾਹ: ਨੇ ਦੇ ਹੋਵੈ॥ ਰਾਜੁ: ਹੁਕਮ ਤੇ ਮਾ
ਲੁ ਦ ਸੁਖ ਹੈ ਸਮਹੂ॥ ਜਿਸ॰ ਪਰੁ ਹੋਵੈ॥੮੬॥ਮ:੫॥ ਇਨ॰ ਮਾਯਾ ਧ
ਨੇਰੀ॰ ਦਵੂਦੀ ਹੈ ਮਿਲੀਐ: ਕਠੀ ਕਰੀ ਏ॥ ਦਧੇਰੀ॰ ਆਸਾ ਛੁੰਦਾ:
ਜੇ ਉਗਾਲਿ ਚਮੜੀ ਤਉ ਲਾਗਿ ਛੁਟੇ: ਹਮਤਾ ਛੁਟੇ ਹੱਲ ਗਕੇ ਪਾਈ:
ਚਰਨੀ ਮੋਹਨੀ॰ ਮਾਯਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਗਵਾਈ: ਛਡੀ ਹੈ॥ ਨਿਰਗੁਣ॰ ਹਰੀ
ਦ ਪਾਈ: ਖੁਸੀ ਸੁੰਦਰਿ॰ ਸਭ ਦੋ ਬਨਿਰ: ਧਣ ਧਣ ਸੰਦ ਘਾਹਿ
ਖੀ
ਘਾਇਕੇ ਜੋਹੇ: ਤਕੈ ਦ ਮਾਰੈ ਹੈ॥ ਇਕਤ ਪਸੀ ਘਨ ਸੋਰ ਹਤਾ ਧਗਾ ਤੇ ਸਕੇ
ਕੰਧੇ ਉਪਰਿ ਚੜੀ ਖੀ ਮੀਠੀ: ਪਿਆਰੀ ਸਮੇ॰ ਏਹੁ ਆਗਰਕ: ਅ
ਗਦੰਨੀ ਪਨਦ ਦ ਕਮਾਦਿ॥ ਮਾਊ॰ ਸਭ ਨਾਲੁ ਦਲੁ ਛਲ ਕਰਿ ਪ੍ਰ
ਨਲੈ ਦੇਨੋ ਘਾਪ: ਮਨ ਨੂ ਮਾਊ: ਬੁਧੀ ਦ ਨਿਦ੍ਰਤੀ ਮਾਤਾ ਨੂ ਉਨਕੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਦੇ ਦੇਕਣ ਇਕ ਲੂਕ ਦਛੇ ਡਰੋ ਮੇਲੀ॰ ਕਾਮੀ ਕੂਪੀ ਜਾਪੇ:
ਜਿਤੇ ਹੈਂ ਸਕਤੇ ਉਪਰ ਮੁਹੋਏ ਹਾਂ॥ ਟਿਕ: ਠਹੇ॥ ਸਗਲੇ॰ ਦੇ ਦੀ ਸੰਧ
ਦਾ ਰੂਪੀ॥੮੭॥ਮ:੫॥ ਛੇਦਾ ਸਕਪਗ ਕੀ ਛਾਰੁ ਸੰਤ॰ ਰੀ॥ ਕੀਰਤ

ਨ॰ਕਰਕੇ ਪਾਇਆ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ: ਇਸਥਿਤੀ ਕੋ ਨੈਂ: ਨੇਹੋ॥ਹਾਰਾ॰ਜਾਕ
ਨਾਮੁ ਵਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ॥ਕਰਨ॰ਹਾਰ ਤੋ॥ਜੁਰਬੀਰ ਐਤੇ ਵਾ ਸੂਰ॰ਮਨ
ਕਰਿ ਧੀਰ॰ਤਿਨ ਕਰਿ ਤੋ॥ਚਾਲੀ: ਸਤ ਵਾਂ ਦੀ ਹੈ॥ਪੁਰੀ: ਵਿਚਾਲੀ
ਸੈਨੀ: ਸੈਤਾਂ ਨੇ॥ਸੁਰ॰ਅਰੁ ਦੇਵ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰ॥ਦਰਸ॰ਜਾਕਾ ਤੋ॥ਦੀਜੈ॰
ਹੋ॥੧੧॥ਮ: ੫॥ਸੁਖ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇਂ॥ਗਾਮ: ਗਾਉ ਤੇ ਵਾ ਕਰਿ ਰਿਦੇ ਤੇਂ ਰਿਊ:
ਪ੍ਰੇਮ॥ਰਿਦੈ: ਰਿਦਾ ਵਾ ਓਹਨ ਭਾਵੇ ਚਾਰ ਪਦਾਂ ਕਾ ਮਹਾ ਪੁ
ਨੀਤ ਜਾਕਾ ਨਿਰਮਲੁ ਧਾਮੁ: ਸਤਸੰਗੁ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ
ਜਾਕੈ: ਜਿਸਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਤਿਸੁ ਤੇ ਵਾ ਕਲੇਤੇਕੇ
ਮਪੂਜਾ ਕੀਕ ਰੇਹੈ ਤੇ॥ਸੁਨੀਜਾ: ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ॥ਭਵਨ॰ਮੈਂ [illegible] ਨ: ਧੂਰ
ਹੈ॥ਰਲਾਇ॰ਆਪ ਦੇ ਮੈਂ॥ਪਇ॰ਹਾਂ॥੮੮॥ਮ: ੫॥ਪੀਠ ਕਾ ਇਕਸ
ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਪਰਿਕਰਮਾ ਕਰਤੇ ਸੇਂ ਇਕ ਦਿਜ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ
ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਉਸੁ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਮਥਾ ਕਿਉ ਨਹੀ ਟੇਕਾਇ
ਆਧਰੇ ਅਚਾਰ ਯਕਿਹਾਦ ਦੇਹੀ॥ਤਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮੁ ਤੋ ਨਿਤ ਪੂਜਾ
ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣਾਇਆ ਇਸਨਾਨੁ ਨੀ॰ਹੈ ਹਮ ਸਾ ਠਾਕੁਰ ਸਰਧਾਦ
ਆਪੀ ਕਰਿ ਵਾ ਸਰਾ ਨਮਛਿਆਦੂ ਹੋ ਕਰਿ ਵਾ ਜਲ ਸਾਂਈ ਦਿਸਨੂੰ ਰੂਪ
ਕਰਿ॥ਗਾਇ॰ਸੰਭਨੁ ਸਾਤੁ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਗਾਤੇ ਸੋ ਪਾਧਾ ਹੈ॥ਤੋ॥ਠਾਕੁਰ ਕਾ
ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਜੂ: ਸੁਆਗਿਆਨੀ ਹੈ॥ਧਿਰ ਖਾ: ਖਾਲੀ ਵਾ ਪੀੜ
ਕਾਹੂ॰ਕੈ ਵਾ ਕੀ॥ਤਿਸ॰ਦੀ ਹੈ ਮਾ॥ਐਸੇ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ॰ਦੀ॥ਅਰਥੁ ਸਾ
ਲ: ਚੰਗਾ ਜੋ ਹੈ ਗਿਰਾਮ: ਜਮਹਾਂ ਮੈ ਵਾ ਸਮੂਹ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਸਾਲ: ਅਸ
ਥਾਨ ਹੈ॥ਦੇਵ: ਤਿਸ ਦੇਵ ਦੀ ਹੈ ਹਮਾਰੇ॥ਪਾਟ: ਧੋਲਦਾ ਵਾਦ ਰੂਪੀ
ਧੈਕੁਠ॰ਮੈਂ ਵਾ ਧੈਕੁੰਠ: ਅਚਲੁ॥ਦਰੂ॰ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ॥ਧੂਪ॰ਜਸ
ਰੂਪੀ॥ਪਰਫੁਲੈ: ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ਘਟਿ: ਘਟਾਘਟਾਂ ਦੇ ਹਰਿ
ਦੈ ਰੂਪੀ ਸੰਪਟੁ: ਤੁਧਾ ਛੇਦਾ ਸਾਧਾ ਦਾ ਸੰਗ ਜੋ ਹੈ ਏਹੀ ਅਭਗਾਸਕੁ
ਹੈ॥ਛੇਦਾ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਜੋ ਹੈ ਇਹੁ ਆਰਤੀ ਹੈ ਸਾਡੀ॥ਛੇ
ਦੁ॥ਸਦਾ ਜੋ ਕਹਿ ਦੇਹ ਹੋ ਧਿਅੰਤਾ ਧਿਅੰਤਾ ਇਹੁ ਸੁੰਦਰੁ ਮਹਿਮਾ ਹੈ॥
ਲਹਿਨ॰ਐਸਾ ਠਾਕੁਰੁ॥ਚਰਨ॰ਦੀ॥ਚਾੜੂ ਓ: ਆਇ ਓਤਾਂ ਕੋ॥ਕੀਨ॰
ਜਪ੍ਰ॥੯੦॥ਆਸਾ ਮ: ੫॥ਪੰਚਪਦਾ॥ਜੇਹ॰ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ॥ਪਨਿਕਾ
ਰੀ: ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀਹਾਰੀ ਜਿੰਦੂ ਵਾ ਬਾਪੀ॥ਸੈਤਨ: ਸੈਤਾਂ ਤੇ ਤੂ
ਰਾਰੀ: ਦੂਰ ਗਹਿ ਦਾ ਹੈ॥ਸਾਚੁ॰ਨਾਮਾ ਮੁਕਤੇ: ਪਾਠ ਪਾਹਲੀ ਧੀ ਤੂੰ ਦਾ ਹੈ
ਤੇ ਮੁਕਤੀ ਪਾਠ ਕਾਈ ਧਾਨੋ ਦੀ ਧੀ ਤੂੰ ਦਾ ਹੈ॥ਅਰਥ ਛੇਦਾ ਤੇ ਰੇਕੀਧੀ

ਥੀਜੋਚਲੇਸੋਮੁਕਤੇਭਏਤਿਨਾਤੇਦਾ ਮੁਕਤੀਥੀਥੀ:ਖੁਲੀਆਗਲੀਜੋ
ਚਲੇਹੈਂਤਿਨਾਤੇ॥ਛੇਦਾ॥ਜਹਘਾਟਲਾਲਚੀਜਾਗਾਤੀ॥ਹੈਜਮਦੂਤਾ॥ਘਾਟ:
ਰਸਤਾਦਾ ਰੋਕੀ॥ਆਵਟੇ:ਖੋਇਨੇਦਾ ਕਢਿਦੇਨੇ ਦੁਖੀਹੁੰਦੇਨੇ॥ਬਹੁਤ
ਘਨ:ਬਹੁਤਿਅਂਤੇਬਹੁਤੇਸਾਥਹੀ॥ਤਿਸਤੇ॰ਬਚੇਹੈਜੋ॥ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਕੇਸੰਗੀਭਏਹੈਸਾਧ॥ਜਿਤੁ॰ਦਾ॥ਕਉ:ਨੂੰਜਿਨਾਂ॥ਪੂਰਾ॥ਪਾਇਆ॥
ਤੂਰਾ:ਸਬਦਾ॥੯੧॥ਮ:੫॥ਸੋਰਿਠ॰ਏਕੋਹਰਿਨੇ॥ਨੇਕਥ ਕੀਤੇਬਾਹਰ
ਏਕਮਕੀਪੂਰਨਕਏ॥ਜਸਾਹਿ:ਜਮਕਰਕੇਹਾਂ॥ਪਾਨੇ:ਪਾਇਨੂੰ॥ਕਰਬ
ਨ॰ਜਾਰੁਦੀ॥ਸਹਜਿਪਾਰਿ:ਸਰੂਪਨੂੰ॥ਛੇਦਾ॥ਗਇਆ॥ਨਰੂਪੀਚਿਦੁਰਾੜ
ਆਤੋ॰ਅੰਧੇਰਾ॥ਮਿਟਿਆ॥ਜਦੇਹਰ॰ਆ॥ਦੂਰਾਹਾ॥ਦੇਭਰੇਕੁੰਡਾਰ॰
ਸੋਅਦੇਰਿਦੇਰੂਪੀ॥ਛੇਦਾ॥ਨਿਰੰਕਾਰਜਪਿਆ॥ਜੋਂਪਿਦੇਹੈਤੇਟਨ॥ਆਦੇਰਾਮੁ
ਦਾ ਗੁਣਾਂਦੀ॥ਸਬਦੁ॰ਨੂੰਦਾ ਰੂਪੀ॥੯੨॥ਮ:੫॥ਪਧਿਆਈ:ਧਿਆਉਹੇ
ਹਾਂ॥ਸੰਗੀ:ਸੰਗਦੇਦਾ ਸੰਗੀਲੋਕਦੇਤੇਪੂਲੋਕੁਸਾਥੀ॥ਤਰਾਈ:ਤਰਾਉ
ਨੇਹਾਂਦਾ ਤਰਾਈਏਹੇਭਾਈ॥ਸੰਗ॰ਐਥੇਤੇਅਗੇ॥ਸਿਮਰਿਸਿਮਰਿ॰
ਕੇਮਨਕਰਿਤੇਬਾਣੀਕਰਿਕੇ॥ਲਾਗੇ॥ਸਾਨੂੰਤੇਹੋਰਤੇਰਾਹੈ॥੯੩॥ਮ:੫॥
ਸੈਗਾਤ੍ਰਿ॰ਕਰਿਸਿਸਾਰਿ॰ਤੇ॥ਮਨਨਹਿ:ਮਨੂੰਦਾਹੈ॥ਛੇਦਾ॥ਗੁਰਦੇਵ
ਪਿਆਰੇਦੇਚਰਨਕਮਲਪੂਜਮੈਤਜੋਹਰਿਦੀਪ੍ਰੀਤਿਦੇਹੈ॥ਭਾਗ॰
ਚੰਗਾਲੇਖਾ॥ਸੋਹਾਗੁ:ਆਨੰਦਦਾਪਤੀ॥੯੪॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾ॥ਪਿਰਕੀ
ਆਗਿਆਮੀਠੀਲਾਗੀ॥ਸਉਕਨ॰ਕੁਬੁਧੀਰੂਪੀ॥ਕੀਤ॰ਜੀਪਰੂ
ਪੀਨੇ॥ਛੇਦਾ॥ਪ੍ਰਿਅਨੇਸੀਗਾਰਕੇਸੋਹਾਗਨਿਕਰੀ॥ਤਪਤਿ॰ਤਿਸਨਾ
ਰੂਪੀ॥ਪ੍ਰਿਅ॰ਦਾ॥ਨੇ॥ਛੇਦਾ॥ਸੁਖਸਹਜੁਇਸਪਾਹੁਕਾ:ਸਰੂਪਦਾਅ
ਉਤਸੁਖ॥ਏਥੀ:ਦਾਸੀਹਾਂਪ੍ਰਿਅਦੀ ਖਿਜਮਤਦਾਰ:ਸੇਦਾਨਾਲੀਪ੍ਰਿ
ਅ॰ਨੂੰ ਫਲਉਪਾਏ:ਫਲਪਾਦੇ ਕਾ ਫਲਦੇਦਾ॥ਲਾਦੇ:ਲਗੇਹੈਇਸੇ
ਜੋਦਾ ਦਰਚਨਦਫਲੋ॥ਕੁਲ॰ਸਤਸੰਗਰੂਪੀ॥ਦਿਤ॰ਹਾਂ॥ਕੀਤ॰ਨੂੰ॥ਅ
ਨਾਥ॰ਮਨਕਰਤੇਗਰੀਬ ਤਨਕਰਿਅਭੁਕਿਮਾਨੀਬਾਣੀਕਰਿਹਾਂ॥ਪਕ
ਰਕੇਬੁਧੀਰੂਪੀ ਭੁਜਾਤੇ॥ਰਾਨੀ: ਸੁਖਦਾਲੀ॥ਛੇਦਾ॥ਜਬੁਧੀਤਿਸਨੂੰਸਾ
ਜਨੂੰ ਸੁਖਲਾਗਾ: ਸਾਖਯਾਤਕਾਰਹੋਇਆ॥ਤਬਸਹਜਸੁਖਕੀਤੇਸੋਰਾ
ਧਨੂੰਅਪੋਕੁਸੋਹਾਗਾ: ਸੋਹਾਗੁਹੋਆ॥ਤਾਸਾ: ਤਾਸੂਨਾਲ॥੯੫॥ਮ:੫॥
ਪੀਠਕਾ॥ਆਪਣਦੇਸਾਸਿਕੁਬੁਧੀਕੇਲਖਹੁਕਹੇਹੈ ਸੋਸਾ॥ਪਾਪਾਰੀਆਂ
ਮੇਂਦਰਤਦੇਹੈਨਸੋਸਾਹਿ॥ਤਿਸਕਬੁਧੀਕੇਦਾ॥ਤਿਨਾ ਨਰਾਂਦੇ ਮਾਥੇਸੋਂ
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ: ਤਿਊੜੀ ਦਾ ਤਿਨਾ ਗੁਣਾਰੂਪੀ॥ਕਰੂਰ: ਖੋਟੀਆ ਕੂੜੀ:ਪਉੜੀ

ਭੁਖੀ॰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਿ ਤੇ ਧਿਗ ਨਾ ਉਪਾਵਈ: ਕਰੀ ਹੈ ਉਸਿ॰ ਕੁਬੁਧੀ ਨੇ ਸਭ ਖੰ॰
ਹਾ ਹੈ ਠਗਉਰੀ: ਠਗ ਬੂਟੀ ਜੋਹਿਆ: ਦੇਖਿਆ ਵ ਮਾਰਿਆ ਵ ਮੋਹਿ
ਆ ਹੈ ਸੋ: ਤਿਨਾ ਕਾ ਮਨੁ ਵ ਜਨਮੁ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਨਹਿ ਚਰਨਾ: ਪ੍ਰਭੂ
ਤੂੰ ਅੰਤਰੀਰਖ॰ ਕੀਤੇ ਧਰਨਾ: ਧਰਤੀ ਸਰਨਾ: ਸਰਨੁ ਭਏ ਮਾਇਆ॰
ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਰਿ ਅਹਉਮੈ॰ ਕਰਿ ਮਰਖਾਧਾ: ਪਾਠ ਬਨੇ ਕੀ ਦੀ ਬੀੜ੍ਹ ਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਮੂਰਖ ਪਾਠ ਪਹਿਲੀ ਬੀੜ੍ਹ ਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਮੂਰਖ: ਮੂਰਖ ਤੇ
ਮੂਰਖਾ ਖਾ: ਮੂਰਖਾ ਵ ਅਧਕੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਦਾ ਨੈ ਮੂਲ ਸੁ ਆਸਾ ਭੂਖੀ
ਨੂੰ ਖਾਧਾ: ਖਾਇਲਿਆ ਹੈ ਰਾਖਾ: ਰਖਿ ਲੈ ਇਹਾਂ॥੯॥੬॥ ਮ: ੫॥ ਛੋਡਿ
ਸੁ ਅਮੀਤ ਵ ਸਰਬ ਦੂਖ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਾਨੀ॰ ਆਂਵਦਾ ਧਤਾ ਸੋ॰ ਹੈ ਅਲਾਏ॰
ਲਏ ਹੈ ਰਜਾਇ॰ ਮੈ ਹੈ ਹੋਰਵ ਤ॰ ਹਰਿਆ ਚਿਤਵਨ: ਚਿਤਾਰਦਾ ਸ
ਹਿ: ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪੂਰੇ॰ ਦੀ ਟੇਕੁ: ਸਰਣਿ ਕੁਰਿ॥੯॥੭॥ ਮ: ੫॥ ਹਾਰਿਆ॰
ਹੋਏ ਗਣਾ ਕਰਿ ਮਲੁ॰ ਪਾਪ ਤੇ ਦੋਖ: ਵਿਖੇ ਭੀ ਪਾਈ: ਜਾਈ ਕਿ
ਸੁ ਦਿਨੁ ਦਾ ਪਾਵੈ ਜਾਂਦੇ ਨਾਉਪ ਦੂਹ: ਉਪਦੂਰ ਵ ਧਕੇ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਭੀ
ਸਗਰ॰ ਦਿਸ ਤਾਂ ਦਾ ਗਤਿ॰ ਕਾਰਾ॥੯॥੮॥ ਮ: ੫॥ ਹਾਰੇ॰ ਹਰਿ ਨੂੰ ਛੋਡ
ਪ੍ਰਾਨਕੇ ਆਧਾ ਰੇ: ਭੁਜੋ ਹੈ ਸੇਵ॰ ਕਰਿ ਜਾਂਦਿ ਹਿ॰ ਕੁਛ ਮੰਗਣੁ ਸਭ
ਦੇ॰ ਹੈ ਅਨਿਦੀ: ਅਨਿਦੁ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਜਾਪੀਐ: ਜਪੀਏ ਦਾਸੀਐ:
ਦਸ ਦਾ ਹੈ ਸਭੁ॰ ਜੀਵ ਸਹਜਿ ਮੈ ਮਾਨਿ॰ ਮੈ ਪੂਰਨ॰ ਹੈ ਸੇਵਕ ਨੂੰ
ਦੂਖਨ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਸਗਨਾ ਨਹੀ ਵਚਨਾ ਕਰਿ ਗਹੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਤਾਂ
ਜਾਈਐ: ਭਾਂਵੈ ਕਿ ਦੇ ਜਾਈਐ ਵ ਕਦੇ ਭੀ ਸਾਂਦਾ ਕਰੇ॰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀ
ਹਰਿ॰ ਕਮਾ ਕਰੀ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਵ ਕਰਿ ਤੇ ਰਣਸਿ: ਸਰਧਾ ਵ ਸਚਾ ਵ ਪ੍ਰੰ
ਜੀ॥੯॥੯॥ ਮ: ੫॥ ਦੂਖ: ਅਗਿਆਨ ਤੋਂ ਛੇਦਾ ਮਨ ਕਉ ਹੈ ਅਸਰ
ਲ ਸੁਖਾ ਕਉ: ਤੂੰ ਵੇ ਤੇ ਪਾਇਓ॰ ਹੈ ਸਰਣਾਈ॰ ਕਰਿ ਆਗਾਰਿ॰
ਤਿਸ ਨਾਰੂਪੀ॥ ਸਭ॰ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਤੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਦਾ ਤਿ॰ ਨਾਮੁ ਦੀ ਬਾ
ਨੇ: ਸਤਸੰਗਤ ਵ ਸਰੂਪ ਮਾਨੁ: ਆਦਰੁ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਰਾਖੇ॰ ਦੁਖਾਂ ਤੇ ਰਾਖੇ:
ਚਖਾਈ ਹੈ ਵ ਚਖ ਦੇਹਾਂ ਪੂਜ: ਪੂਜੇ ਹੈ ਸਗਲਨ ਦੇਵਤਾ ਵ ਪਦਾਰਥੁ
ਛੇਦਾ ਨਕਰਾਰ ਸਕਉ॥੧੦॥੧੦॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾਇਕਾ ਦਿਨ ਮਾਤ
ਗੋਰਾ ਜਨਿ ਕੇ ਚੋਰੇ ਜੇਹੇ ਬਸਤ੍ਰ ਸੋ ਸੁਕਨੇ ਪਾਏ ਤਾਂ ਦੇਖਕੇ ਪ੍ਰਿਥੀ ਏਦੇ
ਘਰੋਂ ਕਰਮੋਂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਏਹੁ ਸਭ ਕੁਛ ਸਾਡਾ ਹੀ ਹੈ ਇਨਾਕੇ ਤਾਂ ਪ
ਰਨਹੀ ਕਿਸ ਸਾਂਮ ਹੂਏ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਤਰਕੁ ਖਾਇਕੈ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅ
ਜਨਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਂਨੂੰ ਭੀ ਪਤ੍ਰ ਬਖਸੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ
ਆ ਭਾਈ ਬੁਡਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਓਨਾ ਨੂੰ ਜਾਇਕੈ ਪਾਣ

25A

ਛਕਾਉਤੋਂ ਉਹਪਖਮਨੁਤਾ ਹੋਵੈ ਗ ਜੋ ਮਾਤਾਜੀ ਰਥ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹੇ ਪਕਵਾਨ ਲੈ ਕੇ ਗਏ
ਬੀੜ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੈ ਅੰਆਂਖਿਆ ਆਇ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਨੂੰ ਕਈ ਭਾਜਨ ਰੂਪ ਈਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਆਣ ਇਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹ ਪਾਤ ਭਈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਂ ਪੀਜ ਪਕਾਏ
ਕੇ ਮਿਸੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਲਸੀ ਨਾਲ ਖਾਤੇ ਸਿਹੁ ਚੁਕ ਕੈ ਲੈ ਜਾਉ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਏ ਗੇਤਾਂ
ਮਾਤਾ ਜੀ ਉਨੇ ਹੀ ਕਰੀ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਜੀ ਨੇ ਮੀਰੀ ਪੀਰੀ ਦਾ ਪਾ ਉਹ ਬਹੁਤਾ ਗੁਰੂ ਦੀ
ਅਰਜ ਮੈਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਆ ਤਸ ਪਕਰੇ ਹੈਂ ਜਾਚੇ ॥ ਬੁਢੇ ਜੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਉਪਜ਼ਿ
ਆ ਬੁਢੇ ਜੀ ਦਾ ਸਿਜੋਗੁ: ਮਿਲ ਕੇ ਚਿਰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਲੋੜ ਜੀਵਨ ਦਾ
ਲੇ ਸੰਜੋਗੁ: ਮਹੂਰਤ ਮੇ ਉਪਜਿਆ ॥ ਇਆ ਹੋਰੇ: ਗੁਆਈ ਗਾਸ: ਅਨੰਦ
ਹੋਇਆ ਪੁਰਕ: ਆ ਦੁਕ ਲੇਖ ਦਾ ਛੇੜ ॥ ਕਾਲੇਖ ਜੋ ਸਭ ਮਾਹਿ ਲਿਖਿਆ
ਸੀ ਪਤਨ ਸੋ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇਆ ਗਰਿਭ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਹੁਕਮਿ ॥ ਕਰਿ ਸੇਕੂ
ਨਾਹੇ ਹੋਏ ਅਗੁਰ ॥ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਬਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਅਨੰਦੁ ਨਮ ਕਥਸੋ
ਸਖੀ: ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਰੀਆਂ ਵੇਲ ॥ ਗੁਰ ਆਈ ਦੀ ਦਾ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਰੂਪ ਤੇ ਸੋ
ਡੀਆਂ ਕਥ: ਰੀਤੀ ਹਰਿ ॥ ਨੇ ਗਾਵ ॥ ਰੂਪ ਕਾਈ ਘੜੇ ਨੇ ਹਾਰ ਪਾਜੋ ॥
ਏਕ ਲਿਵ: ਇਕਾ ਵੇਖੇ ਛਿਦ ਨੂੰ ਆਣ ॥ ਤੇ ਸੋ ਹਮ ਕੀ ਰਾਖੇ ਠੋਕ ਰਣਿ:
ਕਾਹੇ ਮੋ ਗੁਸਾਈ ॥ ਹੋ ਕਾਤੇ ਤੇ ਛੂਟੀ: ਛੁਟੀ ॥ ਰੇਹਿ ਤਿਆਂ ਤੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ॥
ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਪੁਰਾਜੀ ਤੁਠਾ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਤਾਂ ॥੧॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਹਾਬ ॥ ਹਰਿ
ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਦਸਤਾ ਅਰਦਾਸ: ਇਲਿਆ ਦਾ ਅਰਜਾ ਪਾਹਿ: ਪਾਜੇ ਪਾ
ਈ ॥ ਹੈ ਦਾ ਕਰੀ ਹੈ ਦੇਦ ॥ ਦੀ ਜੋ ਘਨ ॥ ਅਦ ਮਾਤੇ ਪਾਨੂੰ ਜਾਦਾ ਦਾਰੁ
ਦਾ ਕੁ ॥੧॥੨॥ ਮ: ਗਉੜੀ ॥੧੬॥ ਬੀਦਾ: ਦਾਸੁ ਦੇ: ਮੂਲਾ ਅੰਸ ॥ ਤੂੰ ਹੈ ਛੋਦਾ
ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਸਭ ਕਿਛ ਸਭਿ ਰਾਤ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਦਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਸਭ ਤਿਸ
ਜੀ ਦਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕਿਛ ਤੇਰਾ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ॥ ਛੋਦਾ ਸੋ ਕਿਆ ਹੋਦਾ ਮਾਣ
ਹੈ ਦਾਸ ॥ ਮਨ ਕਾ ਇਆ ਅਨੂੰ ਹੈ ਰੁਜੇ ਸੁਨਾ ਕਾਚ: ਕਚਾ ਹੈ ਕੇਟ ਜੀ: ਮਿਲ
ਸੀਤਿ ਨਾ ਕਾਲਾ ਸੋ ਰਜਾਏ: ਰਜਾਏ ਦੇਖੋ ਆਈ ਐ: ਆਏ ਆ ਹੋ ॥
ਪਾਈ ਐ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੋ ਧੀਧਾ: ਬੀਨੁ ਦਾ ਸੋ ਤੇ ਖ੍ਰਾ ਪਰ: ਆਸ ਗਦਾ
ਪਿਨੂ ॥੧॥੩॥ ਸੁਖਾ ॥ ਨਾ ਆਪਣੇ ॥ ਇਕਦਾਰੀ ਨਾ ਆਖੋ ਵਾਗਣ: ਪਨਾ
ਦੇਹ ਜਿਸ ॥ ਦੋ ਰਹਿ ਨਾਹਿ ॥ ਹੈ ਅਸਤੁ: ਤੇ ਸਤਿ ਦਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਜੁਗ: ਜੁਗਾ ਸੋ ॥
ਸੋਨਿ: ਅੰਤੁ ਹਕ ਰਹੁ ਕੀਰਿ ਗੋਹੇ ਸਿਗੇ: ਸਿਗੁਤੀ ॥੧॥੪॥ ਮ: ੫ ॥ ਸਾਈ:
ਸੁਆਮੀ ਪੰਡੇ ਤੀ: ਰਿਚ ਕਮਾਤ ਕੀ ਮਾਏ: ਹੇ ਕਾਈ ਹਰਤ: ਸਭ ਪੰਦਾ:
ਸੰਦਾ ਜਪਣੇ: ਜਪਣੇ ਕਰਿਆ ਧੀਰਕ: ਰਿਚ ਕੁਮਾਤ ਕੀ ਗਣਿ: ਗਲਿ
ਧਣੀ ॥ ਦੀਆ ਸੁਖੀ ਹੁ: ਸੁਖ ਹੀ ਆਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਸੁਖ ਦੀਨ ਕੀਆ ॥
ਤਗਣੀ ਦੀਆ ਨੈਣ ਪਿਰੋ: ਨੇੜਾ ਕਰਿ ਚੋਖਿਆ ਹੈ ਦਾ ਨੇੜਾ ਕਰਿ ਦੇਖਿ
ਦਾਹੇ ਦਾ ਨੇੜ ਦੇ ਪਾ ਸਿਰ ਆਏ ਆ ਹੈ ਜੋਇ ਤੇ ਪੇਖ ਕੇ ਮੁਸਤਾਕੁ: ਮੋਹਿਤਾ ॥

ਗੁਣ॰ ਹੋਰ ਕਾਹੂ: ਸਭ ਤੇਰੇ ਦੁ ਕਤੇਬ ਕਹਿ ਦੇਨੇ ਸੀ ਸਾਹੁ ਸੀ ਪੂਰਣ ਤੇ ਓਹੋ ਹੈ
ਦੁ ਸੀ ਸਾਹੁ ਸਭ ਦੀ ਕਾਣ ਤੇ ਸੋਭਾ ਇਆ ਹੈ। ਜਾਹਰਾ: ਕੁਦਰਤਿ ਦੁਆਰੇ
ਦੁ ਸਕਤੀ ਆਂਕਾਰ ਦਿ ਦੁ ਪੂਰਣ ਤਿਸ ਨੂੰ ॥੧॥੫॥ ਪੀਉ ਰਾ: ਹੇ ਪ੍ਰੇਹੋ ਪ੍ਰੇਮ ਜੀਉ॰
ਦੁ ਸਕਤੀ ਆਂਕਾਰ ਦਿ ਦੁ ਪੂਰਣ ਤਿਸ ਨੂੰ ॥੧॥ ਪੀਉ ਰ: ਹੇ ਪ੍ਰੇਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੀਉ॰
ਆਪ ਹੈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾਲੁ ॥ਟੇਕ॥ ਹੇ ਸਾਨੂੰ ਹੈ ਨਾਥ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਮੀਤੁ: ਮੀਤ
ਦ॰ ਤੈ ਨੂੰ ਇਬ ਹੂ ਲਕੜੀਆ: ਤੇ ਖਾਲੀ ਜੋ ਹੈ ਨ ਵਿਸਰ ਰ: ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕੇ ਜਾ
ਸਦਾ ਸੋਤਨ: ਜਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸਾ ਕਾਇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਗਾਉਣ: ਜਨ
ਸੁਮਰਨ ਪਤਿ ਨਾਲੂ: ਤਿਨ ਦਾ ਕਉਣ॰ ਬੁਰਾ ਹੀ ਹਾਲੁ ॥ ਹਰਿਆਉ:
ਹਰਿਆ ਕੁਸਭ॰ ਹੋਇ ਸੇਰੂ ਖੀ ਖੇਤੀਆ ਨੂੰ ਪੈ ਆ ਹੈ ਕਾਟ॰ ਸਾਰੇ ਤੇਆ
ਪਏ ਸੈ ॥੧॥੬॥ ਮਃ ੫॥ ਥੋਕੁ: ਪਦਾਰਥ ਮਾਹਿ ਕੇ: ਇਕੋ ਨਾਮ ਦਾ ਹੈ ਦਾਸ
ਨਾਮ ਰਥਿ ਤੇ ਤਸ ਧਾਰਿ ਹਾਰ॰ ਨਾ ਹੁਤ: ਚਖੁ ਸਾਸਿ ਕਾਰਿਮ: ਮੇਰਾ
ਜਿਤੁ॰ ਹੋਵੈ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਲੁ ਦੇ ਹੈ ਅਲਾ: ਦੇਵੈ ਦਾ ਦੇਵੈ ਹੈ ਅਲੋ: ਅਦ
ਖੁਦਾ ਹੈ ਦੇ: ਦੁਹਿ ਸਾ ਰਜਿ: ਤਾ ਘਣਾ ਉਣਾ ਦ ਸਾਇ॰ ਰਾਮ॰ ਨਾ
ਮਨੇ ਪਰਭੁ ਨੂੰ ਲਾਹਿਆ: ਭਾਣੈ ਹੈ ਅਕਥ॰ ਨੂੰ ॥੧੦੭॥ ਮਃ ੫॥ ਕਿਹੇ
ਆ: ਕੈ ਸੁਖੈ ਜੇਹਿਆ: ਜੋ ਸੇ ਹੈ ਨਿਹਾਲੁ॰ ਜਿਨਾ ਪਾਇਆ॰ ਓ
ਨਾਮ ਨਾ ਰਾਖੇ: ਦੇਵ ਪੂਰੀ ਨੇ ਆਪਿ॰ ਹਰੀ ਤੇ ਸਗੁ ਸੇ ਭੀਮ ਜਨੀਐ:
ਜਾਈ ਦੇ ਹੈ ਸਾਹਰ: ਸਮਸ ਦੁ ਲੋਚਾ: ਇਛਿਆ ॥੧੦੮॥ ਮਃ ੫॥
ਸਿਰ ਛਤ: ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਤਿ ਸਜੇ ਸਾ ਨ ਦੂਰਿ॰ ਕਰਿ ਸੈ ਸਾਰੀਐ:
ਸਾਰਿਆ ਨੂੰ ਤਿਸੁ॰ ਨ ਰੂਨਾ ਭਾਣਿਆ: ਭਾਣੈ ਅਨਸਾ ਰੁਤ [illegible] ਰ: ਜੁ
ਗਾਜੁ ਗਾ ਸੈ ਦਰਸ॰ ਦੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਸਾਡੀ ॥੧੦੯॥ ਮਃ ੫॥ ਗਾਫਲ॰
ਤਾ ਕਰਿ ਦਾ ਤਾਈ ਨੇ ਗਾਹਿਲਿਆ: ਉਨਮ ਤਿਦ ਪਕਾ ਕੁਲਿਸ ਇਆ
ਇਤ॰ ਗਾਫਲ ਤਾ ਕੁਪੀ ਛੇਦਾ ਵਹਿ ਦਿਆ ਵਸਤ: ਰੁਤ ਰੰਗ ਤੇ
ਮਨ॰ ਕਰਿ ਦਹੇ ਮਨ ਨਾ ਸੰਗੀਐ: ਸਰਾਕਰਿ ਮੈਦਿਆ: ਸੇਦੇ ਹੈ ਦਾ ਤੂ
ਸੁਦਾਂ ਹੈ ਮਾਰਿ ਮਾਰਿ॰ ਕੇਦਰਿ ਦੁ ਰੁਦ ਸਿਰੂ ਦਾ ਸਾਰਿਆ ਹੈ ਆ ਮਾਲ
ਹੁ: ਮਾਲ ਸਾਰੇ ਦਨਾ ਦਿ ਦ ਮਾਲ ਣਿਆਂ ਛਾਰੂ॰ ਹੈ ਦੇਗਾ ਤੇ ਸੈ ਬੋ ਸਿਸਾ
ਰਿ॰ ਐ ਸਾ ਕੀਨੇ ਲੇਖ: ਏਹੁ ਦੇਹ ਸੈ ਲੇਖ ਆਪੇ ਹੀ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ:
ਪਮਾਣ ਮਾਨੇ ਏਹੁ ਲੇਖ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਿ ਆ ਹੈ ॥੧੧੦॥ ਮਃ ੫॥ ਕਾਹੇ॰
ਕਿਸੇ ਦਾ ਗਰਬੀਐ: ਗਰੁ ਬਕਰੀ ਏ ਆਧਾਰ॰ ਜਿਸ ਕਰਿ ਤਰਬੀ
ਐ: ਤਰੀਏ ॥ਟੇਕ॥ ਤੇਰੀ ਹੈ ਧੀਰ: ਧੀਰਜਾ ਹੈ ਜੀਜਾਲ: ਧੀਏਰੀ
ਦਾ ਧੀਏਹੀ॰ ਤੇਰੇ ਕੀਰਤਨ॰ ਦਾ ਧਨੋ: ਧਨ ਹੈ ਪਛਾਣਿਆ: ਪਛਾ
ਦੇਵਤੇ ਹੈ ਛੇਦਾ ਸੁਖ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮ ਹਿ ਨਕੇ ਨਿਧਾਨੁ॰ ਏ ਭਹੈ
ਆਸ: ਬਾਹਰ ਤੇ ਅੰਤਰੁ ਦ ਆਸ ਲੋਕ ਦੀ ਤੇ ਪਲੋਕ ਦਾ ਜੀਅ ਰੇ: ਜੀ
ਅਸੈ: ॥੧੧੧॥ ਮਃ ੫॥ ਜਾਣਇ॰ ਤੇ ਕੋਇ॰ ਦਾਸੁ ਦ ਕੀਨਾ ਛੇਦਾ ਸਦ: ਨਿ
ਹੈ ਕਰਿ ਸਚਾ ਸੋਈ ਸਗਿ॰ ਹੈ ਸਹਾਈ: ਸਹਾਇ ਤਾਕੇ ਗਿਆਨ ਜੋਗ: ਜਾ

ਨਹੋਜੋਰੁ॥ਹੈਸਭਤੂੰਦ ਸੁਭਦੇ ਮਨਾ: ਹੇ ਮਨ ਦੇ ਕ੍ਰਾਣੀ ਅਧਾਰ॰ਹੈਜੋ।
ਅਗਨਿ॰ਗਰਕੁਰੂਪਾਂਤਪਤ ਬੁਝੀ ਨੈਤਾਧਾਦੀ ਦੀਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪਾਛੈਦਾ।
ਸਹਜਸੁਖਦਾਅਨੰਦਹੋਆਹੋਯਣਾਪੂਰਾ: ਪੂਰਕਰਿਕੇ।੧੧੨॥ਮ:੫॥
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੋ ਹਰਿ॰ਨ ਰੋਗ! ਅਨੰਦਨਾ ਮਿਲਾਹ: ਮਿਲੋ॰ਤੇ ਕਰੀਏ
ਹਰਿਦੀਮਾਂਕਥਾਦੁਰੀਆਂ ਹੈ ਛੁਟੀਆਂ ਲੋਕਾਣੀਆਂ: ਲੋਕਾਂਦੀ ਨਾਮੁ॰
ਨਤਾਸਿਸਾਰੁ॰ਦਾਤੇ ਸੁਤਾਹੈ ਕਿਉ ਵਿਸਰਣ: ਨਾ ਸੁਹੇਣ ਦੇਲਾ ਹੈ ਮੁਖ॰ਤਿ
ਸੈਦਾਛੈਦਾ ਕਾਲਦਾਦੁਖਸੋ ਦੁਖ ਦੇਣਵਾਲਾ ਕਾਲ ਜੋ ਕੋ: ਦੇਵ ਨਾ।੧੧੩॥
ਕਸ: ਕਸੈਲੇਆਦਿ ਕਦੇਖੰ ਦੇਸ ਕਸਹੀ ਮਿਲਿ॰ਕੇਧਾਧਾਨੁ ਮੂੰਹਿ:
ਦੂਰ ਕਰੋ ਤਾਤੇ: ਤਿਸਕਰਿ ਤਸਕਰਾ: ਕਾਮਾਦਿ ਚੋਰ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਜੋ ਧਾਧਿ॰ਸੋਗਰੀਬੀਰੂਪੀ ਲੇਹੁ॰ਤੇ ਨਾਮ ਸੁਪਕੇਹ ਉਸੋ ਤੇ ਸਟ॰ਸਤਰੀ
ਕੁਰੂਪੀ ਸਉਦਾ॰ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਤੋ ਦਪਾਰਉ: ਖਰੀਦ ਉਧਦਿ॰ਕੁਝੋ ਕੇਲ:
ਅਨੰਦਰੂਪੀ ਕ੍ਰੀਕੁਨੂ ਦੁਰਮਤਿ॰ਕਰਕੇ ਮਦ: ਸਰਥਾ ਧਿਥਲੀ: ਦੇਸਨਾ
ਦੇ ਧਾਤ: ਧਤੀ ਕਈ ਤਿਨ੍ਹਦੀ ਚੁਧੀ ਦਾ ਦਿਖ ਕਰਿਸੀਧਤਿ ਕਭੁਏ ਹੈ ਤਿਨਕੀ
ਧੁਧੀ ਹੋਈ ਅਮਲੀ॰ਕੁਝੇ ਹੈਂ।੧੧੪॥ਮ:੫॥ਛੈਦਾ ਹਰੀਦਾ ਕਰਣਾ ਇਆ
ਉਦਮ ਕੀਆ: ਕਰਨ ਸਿਮਰਨਦਾ॰ਏਹੁ ਅਸਾਂ ਦਾ ਏਹੁ ਮਗੋ ਨਰਨਾਮੁ
ਅੰਧ ਜੋ ਜਪੇਸਾ: ਜਪਨੁ ਜਪਕੇ ਹੋ ਆ ਜੀਦ ਹਾਇਹੁ ਸਾਸੇ॰ਗੁ
ਣਾਂਦਾ ਛੈਦਾ ਆਧਹੇਕਰਿਲੀ ਹੋ ਸਚ ਹੁਕਮਦਾ ਲੇਰਜਾਈ ਨੋ ਸ: ਜੋਈ
ਆਹਿ॰ਗਾਹੁਕਰਿ ਤੇ ਜਿਹਧਾ ਕਰਿ ਛੈਦਾ ਜੰਧਲੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਮਿਲੈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਨੇਮ ਨਿਬਾਹਿਓ ਨੇਮੁ॰ਨਾਮ ਤੇ ਸਾਧਨ
ਦਾ ਧਨ॰ਤੇ ਗੁਨਾਂ ਦਾ ਗਾਉਣਾ ਏਹੁ ਸੁਤ॰ਹੈ ਅਮਿਤ: ਅਮ੍ਰਿਤਾਦ
ਹੈ।੧੧੫॥ਮ:੫॥ਸਹੇਲਾ॰ਐਥੇ ਤੇ ਆਗੇ ਕੀ ਦੇ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ ਕੀ
ਭਾਗਾ: ਭਾਗੇ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਸਤਾਰਾ: ਧਨਾ ਛੈਦਾ ਸਗਲਾ ਬਿਧ ਦੇਕੁਰਨਕ
ਰਾਦਨ ਹਾਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ: ਹਰੀਸੁ ਅਮੀ ਹੈ ਮਦਰਕੋ॰ਜੋ ਕੋਈ ਹੈ
ਦੈ ਤਕਾਦ ਤਾਕ: ਤਾਂ ਕਿਆ ਸੇਵ ਕਰਿ ਮਹਲ ਭੀ ਪਾਈ ਸੋ ਤਾ ਛੈਦਾ
ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਸਾਟਿਕਰਿ ਸੁਖ ਭੀ ਮਾਹਿ॰ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਭੀ ਪਾਈਏ।
ਦਾਨ: ਦਾਨ ਹੋ ਤਾਂ ਤਨੇ: ਤਨ ਹੋਵ ਜਹੁ: ਦੁਰਮਾਹਾ ਸਾਨਾ ਨਾਮ॰ਦਾਜੋ ਰਿਦ:
ਰਿਦੇ ਮੈਂ।੧੧੬॥ਮ:੫॥ਚੇਰਲੀ: ਚੇਲੀਆਂ ਕਾਢੀਏ: ਕਧੀ ਦਾ ਹੈ ਮੂਰਾ:
ਧਹੁ ਤਾਕੀ ਧਨੇ: ਧਨੁ ਏਹ ਸਮਰਥੀ ਹਸਾ ਮਨੀ ਆ: ਮੰਨੀ ਹੈ ਉਤੁ ਜਲੀ॰
ਕਈ ਹਾਂ ਗਨੀਆ: ਗਿਨੀ ਦੀ ਹਾਂ ਦਾਹੁ॰ਤੇ ਅਨੰਦ ਮੈ: ਰੂਪ ਭਏ ਹਾਂ ਨਾਉ
ਧਾਪਤ ਹੋਆ ਆਣ ਕਹੀ ਰਾਪਤ ਜੋ ਹੋਣਾ ਦਾਹੁ॰ਤੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਨਾਉ
ਜਿਸ ਚਾ ਮਾਣ ਕਰੀਰਾ ਤੁਲ ਹੈ ਦਾ ਜਿਸ ਦੇ ਕਰਿ ਮਾਣ ਕ: ਸੂਦਣਾ ਦੇ ਤੇਰੀ
ਗਗਿਆ ਨਪੁਧਤਿ ਕਭਇਆ ਹੋ ਰਜੀ॰ਏਸਲੋ ਕੁਤੇ ਤੇ ਧਾਈ: ਤ੍ਰਿਧਾਤ
ਹੋਈ ਪੁਲੋਕ ਤੇ ਦਾ ਧਾਦ ਹਤੇ ਰਜੀ ਤਿਸਰੀ ਚੁਧੀ ਤੋ ਹੋ ਆ ਮੀਰਾ॰ਸੁਆ

ਮੀਹੈਂ ਗਕੀ॰ ਨਾਙੂਵਹੁ: ਙੂਵਨੇਹਾਂ ਛੇਵਾ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਪਾਏ ਹੁਰੋ॥ ਰੈ
ਰੁਣੀ ਤੇ॥ ਸੀਂਗਾਰੁ॰ ਗੁਣਾਂ ਕਰਿ ਸੁਖਹਿ: ਸੁਖ ਮੈਂ ਹੋਏ॥੧੧੭॥ ਮਃ ੫॥
ਦਾਸਰੀ: ਦਾਸੀ॥ ਅਚਾਰਾ: ਕਰਤ ਬਾਰੀ॰ ਸਖੀ ਗੁਣ ਨਾ॰ ਤੋਇਹੁ
ਮੈ: ਮਹੈ ਜੋ॥ ਪਿਖ: ਦੇਖਾ ਮਨਿ॰ ਰੂਪੀ ਵਸਣ ਕਾ ਕਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਮਜੀਠ
ਰੰਗ ਮੈ॥ ਅਨੂਪ॰ ਰੂਪੀ ਦੀਆ ਤੇ ਵਿਚ ਨਾ ਦੀ ਗਲ ਲਹਿ: ਲਹੁ ਨਾ ਸਿਰਿ
ਰੀ: ਸਿਰੀ ਸਖੀ॥ ਤੁ ਬੋਲਾ: ਪਾਨ ਦਾ ਬੀੜਾ॥ ਕੀ॰ ਜਰਥ ਰੂਪੀ॥
ਰਹੁ॰ ਸਨਮਖ ਆ ਰਾਣਇਰੀ: ਰਾਜਾਰੀ ਸਖੀ॥ ਚਜ: ਸੁਭ ਕਰਤਬ
ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ॥ ਸਾਈ: ਜੋ ਈਸ਼ੁ ਦਾਸ ਨਾ ਬੀ ਰੂਪੀ ਅਪਨਰਿ ਰੂਪੀ
ਵਾਲੀ ਹੈ ਮੀ ਸਖੀ॥ ਕਾਣੀ॰ ਹੈ॥੧੧੮॥ ਮਃ ੫॥ ਡੀਗਰ: ਡਿਗਨਾ ਸਰੂਪ ਤੇ
ਡੋਲਾ: ਡੋਲਨਾ ਜਨਾ ਮੈਂ ਦਾ ਡਿੰਗਾ ਡੋਲ ਨਾ ਦਿਸ ਮਾ॥ ਮੈਂ ਗਵਉ: ਤਦਲ
ਉਹੈ ਜਉ ਲਗ ਹੈ॥ ਰਾਮਾ: ਰਾਮ ਨੂ॥ ਦੇਖਿਆ: ਦੇਖੀ ਜੋ ਹੈ ਜਾਣੁ॥ ਦੂਟੇ:
ਹਟੇ ਹੈ॥ ਕਿਉ॰ ਕਾਮ ਦੇ॥ ਬੀਧਾ: ਬਧਾ ਹੋਆ ਹੈ॥ ਛਿਧਾ: ਛਾਹੈ ਸੁਖੀਆ॰
ਕੁਟੇ ਹੈ॥ ਦੇਖੀਆ: ਦੇਖੀ ਹੈ ਤੇ॥ ਸੇਵ॰ ਕਰੇ ਸੇਵਕੇ: ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਸੇ॥
ਵੀਦਾ: ਦਾਸੁ ਹੈ॥੧੧੯॥ ਮਃ ੫॥ ਛੋਡਾਜ ਹਜਿ ਸੁਖ ਦਾ ਅਰਦ ਹੋਆ॥
ਗਾਉ॰ ਹੈ ਕਰਿ ਗਰਬ: ਗਿਹ ਹਿ ੯ ਕਮਾਦਿ ਪਗੁਣ ੩॥ ਤੇ ਮਨ ੧
ਦ ਗਰਸਹੂ ਹਾਰਿ ਕਾਮ ਦੇ॥ ਆਪ ਹੈ ਤੋ ਇਕ ਦਾਰੀ ਨਾ ਅਖੇ॥ ਸੁਆ
ਉ: ਲਾਭੁ ਦਪੂ ਜੋ ਜਨ ਦ ਸੁਆਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਭੂ॰ ਨਾ ਸੰਕ॰ ਤੇ
ਰਸਨਾ॰ ਕਾਰਿ ਪੀਆ: ਦੂਜਾ ਬੀਆ: ਹੋਇਆ॥੧੨੦॥੬
ਮਃ ੫॥ ਚਿਤ ਵਉ ਚਿਤਵ: ਚਿਤੁ ਮੈ ਚਿਤਵਉ ਮੈ ਜੋ ਆਰੀ॰ ਖ ਘਰ ਨਹੀ
ਹਰਿ ਨਾ ਜਾਚਕ॰ ਤਿਸ ਨੂ ਛਡਿ ਕੇ॥ ਆਨ: ਹੋਰ ਤੇ॥ ਸਗਲ ਜਗ
ਤੇ ਮੈ॥ ਠਾਕਰੁ॰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਦਾ॥ ਉਠਹੁ ਦੇ ਸਹੁ: ਉਠਦੇ ਬੈਹਦੇ ਹਰਿ ਜਪ
ਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਸਾਧ ਕਲ ਮੈ ਖੋਜਾ॰ ਨਾ ਖੋਜਾ ਵਉ: ਖੋਜਨੇ ਹਾਂ ਕਉ॰ ਕੀ॥
ਦੁਲਭਾ ਵਉ: ਦੁਰਲਭ ਤੁਮ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਆਹੈ ਦਾ ਕਉ ਸਹ
ਲਿ॰ ਸੋ ਰਾਨਾ॥ ਅਗਮਾ: ਦੇਵ ਤੂੰ ਤੇ ਭੀ ਅਗਮ ਹੈ॥ ਅਗਾਧ ਬੋਧੇ
ਸਦਾ ਬੋਧ ਅਭੁਕੀ ਮਤਿ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਸੇ ਪੂਕਾਰੂ॥
ਪੁਰਖ ਕੀ: ਗੁਰ ਭੁਲੀ ਜਿਸੁ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ: ਹਰਿ ਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॰
ਜੋ ਬਾ॥ ਠਾਕਰੁ॰ ਤਬ ਗਾਵਉ: ਗਾਲ ਦੇ ਤੇਦਾ ਗਾ ਮਿਲਿ ਦੇ ਹੈ॥੧੨੧॥
ਮਃ ੫॥ ਜਾਗ ਸੁਹਾਵਰੀ: ਜਾਗਕੇ ਸਦੇ ਹੋ ਦ ਜਾਗਕੇ ਸਦਾ ਰਸ ਦਭੂ ਜਾਈ
ਨਾ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਤੇ॥ ਹਾਰੀ॰ ਹੋਏ ਹੈ ਨ ਬਿਸਾਰੀ ੨: ਨੇਸੁ ਕੀ ਤਾ ਹੋਦ ਅਨਤਠ
ਦਿਕ ਰੈਦਾ ਬਿਸਾਰੀ ਹੈ ਬਿਸਾਰੀ: ਬਿਸਾਰਦੀ ਖਾਨੂ ਦਪੋ ਗਤੀ ਜਾਣੁ
ਕੇ॥ ਅਧਾਰੀ: ਸੂਖਿ ਰਿਤੇ ਧਾਰੀ ਹੈ ਦਾ ਮੇਰੀ ਜੇ ਲੀ ਹੈ॥ ਦੂਖਾਨਿ: ਦੁਖ ਮੈ
ਕੀ॥ ਮਾਰਗ ਪੰਥ: ਸੈ ਸਾਰੂ ਮਾਰਗ ਮੈ ਪੰਥ ਹਰਿ ਦੇਨੂ ਦ ਸਾਰਗਾ ਦਿਤੋ

ਰਿਪੰਥਿਨੁਦਮਾਰਗਾਦੇਵਿਖੇਮੈਂਤੇਪੰਥਬਿਛੁੜਏਮੈਂਕੀਰਸਨਾਗੀ: ਰਸਨਾਕਰਿ
ਦਰਾਜਨਾਲੁਹੋਇਆਹੈਜੋਸੋਗਾਰੀ: ਸੋਗੁਹੈਦੇਹ॰ਹੇਪ੍ਰਭੂਜੀ
ਦਾਉਰਧਾਰੀਹੈਇਹੁਜੋਸਿਤਰੇਨਪਾਦਉਨਾਕਸ਼ਾ॰ਸੁਣੋਤੇਨਾਰੀ:ਨਾਮ
ਧਰੋ॥੧੨॥੧॥ ਆਸਾਮ:੫॥ਤੁ॰ਹੇਜੀਵਾਪਾਹੁਨ:ਪਾਦਦਿਹੈਂਦੋ
ਦਾਹਾ: ਦੋਇਦਿਨਕੇਦਚੀਸਾਦਿਨਕੇਦਚਾਰਾਦਿਨਕੋਅਸਨਾਹਾ:ਹੈ
ਨੇਹਾਦਪ੍ਰੇਮਹੋਇਆਕਰਹਿਹੈਹਾਹਾ:ਕਰਨਾਹੈਅਮਕਾਪਦਾਰਥਹਾਆਮ
ਕਾਪਦਾਰਥਲਈਏਦੇਖੁ॰ਦਾਹੈਜੋਸੋਐਸੇਜੇਹੇਂਦਦੇਖਿਐਸੇਇਹ
ਪਦਾਰਥਹੈਜੈਸੇਹਰਿਚੰਦਉਰੀ:ਹਰੀਚੰਦਦੀਨਗਰੀਹੁੰਦੀਹੈਅਤੇ
ਉਦਨੇ:ਉਦੀਦੇਨੇਓਹੁਚਾਰ॰ਨੂਭੋਰਾਹਾ:ਭੁਰਜਾਂਦੇਹੈਨਾਕੀਤ:
ਕੰਦਦੇਓਰਕੇ: ਓੜਕਹੀਆਹਾ: ਆਦਦਾਹੈਐਸੇਪਦਾਰਥੁਦਜੀ
ਦਨਾਹੋਆਅੰਭ॥ ਜਲਦਾਕੁੰਭ:ਘੜਾਕੁੰਭਾਦਕੁੰਭ:ਪਾਣੀਭੀਕਿਪੇ
ਹੈਓਸਕਾਅਰਥਇਹਜਲਦਾਹੈਦਭਰੁਕਾਵਿਰਲੱਖੁਓਨਾਮੈਪਰਗਿ
ਧ: ਲੋਹੁਗਾਲਜਾਹ॥ ਜਾਂਦਾਹੈਤੇਜੋਇਹੁਤਨਹੈਆਦਰਿ:ਆ
ਦਰਗੀਜਏਗਾਮੁਹੁਤਚਜਾਹਾ! ਅਧੀਘੜੀਚਉਜਾਮੋਂਗਰੇਮਾਨੇ
ਹੈਤਾਈਤੂਜਾਹਾ: ਸਾਸੂਾਓਟਾਹਾ:ਸਰਣਿਕਾਰਿਕੇ॥੧੨॥੩॥ਮ:
ਪਾਰਹਾਉਨੁਪਾਹਿਲਾਕਰਨਾਹੈਦਾਗੋਬਿੰਦਦੀਭਈਨਉਸਾਤੁ
ਗੁਰੁਮਿਲਈ! ਮਿਲੇਤੇਸੁਖਸੰਪਾਤਿਤੇਹਰਿਨਾਮੁਫਲੁਪਾਏਤਾਂ
ਰਹੇਗਾਅਪੁਸਟ! ਪੁਠੀਆਂਚਾਤਾਤੇਭਈਸੀਧਰੀ:ਸੀਧੀਆਂ
ਸੋਅਗੇਕਹਾਂਗੇਦਪੁਠੀਪ੍ਰਿਤੀਜੋਸਾਰਾਕਾਰਤੋਸਿਧੀਪ੍ਰਹਮਾਕਾਰੁ
ਭਈਆਦੂਤ॰ਜੋਥੋਸੋਸਜਣਈ! ਭਇਆਅਧਿਕਾਰੁ:ਅਰਿਆਨਾ
ਰਤਨ:ਰਖਾਨਾਹਾਫਨਈ:ਹਨੀਹੋਈਆਕਰਿਰਧਨ:ਸੁਮਹਰਿਧ
ਨਦਲੋਆਟਈ: ਵਭਈਹਾਂਅਧਾਕਹੀ:ਕਦੇਕੀਅਸੇਵਈ! ਸੇਵਦੇ
ਹੈਆਦਰ! ਦੁਇਦੂਇਕੋਨਾਮਨ॰ਦੀਅਧਾਖਦਤੇ: ਸਹਾਰੀ
ਰਾਨਾਹੀਸੀਅਗੈਤੇਹੁਣਿ ਸੀਤਲਈ! ਸੀਤਲਹੋਈਤਾਦੇਕੋਈ
ਸੋਆਖੋਜੀਹ: ਜੀਉਕਦਨ॰ਪ੍ਰਕਾਰਦਕਦਹੁਅਗਮਤੁ!
ਤਿਨਕਾਲਦਮਨਤਨਕਾਕਰੋਦਾਦੇਦਤਿਆਂਤੇਪ੍ਰਹਮਾਣਦਿਕਾਂਤੇਕੋ
ਅਗਮਹੋਦਾਸਤੁ! ਦਾਸਾਦਾਦਾਸਮੈਦਾਸਾਨੁਈ:ਨੁਹਾਂ॥੧੨
੪॥ਮ:੫ਗਲਾਹੇ:ਨਾਮੁਭਗਤੀਤੋਟੇ:ਆਪਾਸਸਤ:ਸੋਸੁਣਦ
ਧਰਨਅਰੂਪੀਹੈਦਾਰੇਪਾਪੀਤੇਧਾਧਨਾਇਆ:ਨਾਮਦਲੇਦਪਾ
ਪਾਤੁਧਾਧਾਹੈਰੇਨਾਇਆ:ਰਿਣੋਦੇਖੇਕਰਜਪਾਪਾਰੂਪੀਨਾਲਆਏਕੋ
ਰਹਾਉਦੇਧਦੁਚੋਥੀਪੇੜੀਦੇਆਦਪੜਨੇ॥ਗੀਧਣਦੇਣ:ਗੀਧਰਿ

ਸਿਆਣੇ ਚਨੁਸੁ ਹਿਤੇ ਉਰਝਾਵਹਿ: ਫਸਨਾ ਹੈ ਫਲਗਾ ਨਹੀਂ ਓਪਰਾ॥
ਅਲਕਾਈਆਂ: ਆਲਸਿਆਨਾ ਹੈ ਪਚੰਦ: ਉਸਤਤਾ ॥ ਉਮਾਹਿਓ: ਉ
ਮਗਨਾ ਹੈ ॥ ਉਲਟਾਈਆ: ਉਲਟੀ ॥ ਤੀ ॰ ਤੇ ਪਰਕੀ ॥ ਆਖ਼ਾਣ ਧੋਖ
ਹਿ: ਅਭਖੁ ਨੂ ਭੁਖੋ ਹਰਿ ਕਣਾਈਆ: ਹਲੁਕਾਈਆ ॥ ਭੁਧਾ ਹੈ ॥ ਜਾਤੰ
ਕੋਈ ਕਹੇ ਤਾਂ ॥ ਛੁਹਾਈਆ: ਛੁਹ ਆਵਦਾ ਹੈ ॥ ਛੁਹਦਾ ॥ ਆਸਾਈ
ਆ: ਆਸ੍ਰਾ ਹੈ ॥ ਓਟਾਈਆ: ਓਟੂ ਹੈਂ ॥ ਕਗਤੁ ॰ ਨੂ ਟੇਕ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਨਾਈ
ਆ: ਨਾਮ ਦੀ ॥ ਆਹਿ: ਚਾਹਿ ਕੋ ॥ ਨਾਈਆ ॥ ਹਾਜ਼ਰ ਕੋ ॥੧੨੫॥
ਮ: ੫॥ ਮਿਥਿਆ ॰ ਹਿ ਸਿਆਂ ਦੇ ਸੰਗਿ ਰ: ਨਾਲੁ ਨਾਲੁ ਵਾਂਦੇ ਸੰਗਿ:
ਸਮਹੂ ਦੇ ਸੰਗਿ ਗਛੇਦਾ ਆਈਆ ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਰਿ ਧਾਪੇ ਹੈ ॥ ਜਾਨੇ: ਜਾ
ਣੂ ਹੈ ॥ ਧਾਪਿ ਕਰਿ ਆਪੇ: ਅੰਧੇ ॥ ਬੈਰਾਗੀ: ਦਿਰਕਤ ਹੋਕੇ॥
ਕਾਚ: ਕਚੀ ਤਨ ਰੂਪੀ ॥ ਆਪਿ ਆਪੇ: ਉਪਾਧਾਂ ਹੈਂ ॥ ਪਲੁ ਖਿਨ: ਪ
ਲਿ ਪਲੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨ ਮੈ ਛੀਜੈ ਆਰਜਾ ਧੈ: ਆਰਜਾ ਲੋਕਾਈ ॰
ਤੈ ਸੋ ॥ ਦਰਗਾਪੇ: ਦਰਗੀ ਧਦਾਲਿਆ ਮੈ ਲੋਕਾਈਆ ਹੈ ॥ ਛੋਕਾ॥
ਇਹੁ ਰਸੁ ਸੈਂਅੰਡਾਈ ਫੂਲੀ ਲਪਟਾਪੇ: ਲਪਟੇ ਹੈਂ ॥ ਦਾਏ ਹੁਣੀ ਦੀ ਹਸਮੈ
ਭਵਰੀ: ਭਵਾਟਨੀਆਂ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ॥ ਜਨਮਾਪੇ: ਜਨਮਾ ਮੈ ਪਦੇ
ਲਾਪੇ: ਲਕੇ ॥ ਉਪਾਪੇ: ਉਪਾਧੀ ॥ ਨਇਉ: ਇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ॥ ਲਾਥੇ:
ਲਥੇ ਹੈਂ ॥੧੨੬॥ ਮ: ੫॥ ਨਿਮਖ ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾਮ ਦੇ ॥ ਮੁਹਤੁ: ਅਧੀ
ਘੜੀ ਰੰਗ: ਅਨੰਦ ॥ ਦਿਨ ॰ ਕਾਲੁ ਦਾ ॥ ਪਲਕ ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਖ ਜਿ
ਨਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋ ॥ ਆਕ ਨੀਮ ਕੇ ਤੇ ਮਹ: ਅਕ ਕੋ ਫਲ ਨੀਮ ਕੇ ਫਲ
ਤੇ ਤੁਮੇ ਕੇ ਫਲੁ ਦੇਖਿ ਭੁਲੇ ਜੋ ਸੋ ॥ ਹੇਰੇ ॰ ਜੋ ਜਦੂ ਕਦੂ ਤੇ ਗਕਰੇਗਾ
ਗ੍ਰਿਹੁ: ਘਰ ਦੀ ਚੋਰੀ ਜਾਰੀ ਇਕ ਦਿਨ ਦੁਖ ਦੇਦੇ ਰਗੀ ॥ ਚੋਰੀ ॰ ਜੋ
ਹੈ ਸਿਨ ਧੀ ਧੀਤਿ ਨਾ ॥ ਬਸਤੁ: ਧੀਨ ਰੂਪਾਦ ॥ ਆਤਮਾ ਧਨ ਰੂਪੀ ॥ ਆ
ਮਾਨ: ਆਮਾਨ ਰਹੀ ਜੋ ਖਰਚੀ ਨਾ ਦਜਾਈ ਨਾ ॥ ਸੰਗੀ: ਸੰਗਕੀ
ਤਾ ਤੇ ਸਾਨ ਜਾ ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਣਾ ਧੈਰਾ ਨਾ: ਧੈਰ ਕੀ ਤਾ ॥ ਧਿ
ਧਿ ॰ ਮੈ ॥ ਪੂਰਾਂ ॰ ਪਾਈਆ ਹੈ ॥ ਤਰਿਓ ॰ ਅਗੇ ਤੇ ਸੈਧਿ ॥੧੨੭॥
ਮ: ੫॥ ਕਮਾਨਿਓ: ਕਮਾਈਓ ਹਮਨਿ ॥ ਰਾਨੀ: ਰੂਦੇ ਹਾਂ ॥ ਕਮਾਨੇ:
ਏ ॥ ਧਾਪੇ: ਧਜੂਦੇ ਹੈ ਤੇ ॥ ਤਾਨੀ: ਤਾਂਵਦੇ ਹਾਂ ॥ ਆਗੇ ॰ ਹੀ ॥ ਮਸੇ:
ਮਠੇ ਹੋਏ ॥ ਪਾਛੈ: ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ ਜੀਅ ਕੀ ਮਾਨੀ ਆਗੇ ਨਾ ਮੰਨੀ
ਵੈਰੀ ਦਾ ਪਾਛੈ: ਅੰਤੁ ਕਾਲ ਮੈ ਜੀਅ ਕੀ: ਅੰਦਰ ਕੀ ਮਾਨੀ:
ਮੰਨੀ ॥ ਐਰਗੀ ॥ ਲਾਈ ॰ ਹਰੀ ॥ ਪਰਾਨੀ: ਜੀਦਾ ਧਾਨੀ: ਧਾਨੂ ਕਾਂ
ਤੁਰੇ ਤੇ ॥੧੨੮॥ ਮ: ੫॥ ਕੀ ॰ ਪਤਿ ॥ ਕਾਜੀ ॥ ਦਿਦਾਹਿ ਨਰ ਸੀਦ ਤ ਸਖਿ

28A

ਵਾ ਕਾਜ: ਕਮੁ ਕਬੀਰੁ ਦਤੂ॥ ਕਿਰਤੁ: ਕਾਰ ਪੀਨੇ ਵਤੁ ਜੈਸੇ ਪੀਨੇ ਦੀ ਆ
ਉਆਂਚਾਰੀਆ ਹੈ॥ ਨਿਕਟੀ: ਨਿਕਟਹੀ॥ ਦੇਖਦੇ॰ ਵੂੰਪਨੀ ਵਤਾ॥ ਪਹਿ:
ਪਾਸੁ॥ ਆਗੇ ਸੇਵਕੁ॰ ਸੋ॥ ਆਦੈ॰ ਵੇਦੇ ਪੰਡੇ ਤੇ ਭੁਦ ਣੁ ਮੁਹਾਣੂ ਭ ਕਤਤਦ
ਤੂ॥ ਸੋਈ: ਸੋਭਾ ਹਾਰਿਆ॰ ਹੋਆ ਗੁਣ ਕਰਿ॥ ਤਿਸ ਨੂੰ॰ ਨੂੰ॥੧੨੯॥ ਮ:
੩ ੫॥੧੬ ਤੇਸਾ॰ ਮਗਿਤਾ ਮਾਨ ਤਾ ਹੈ ਆਪ ਨੂੰ ਛੇ ਕਾਈ॥ ਛੇਦਾ॥ ਵੂਮਕਾਰਿ
ਆਨਿ ਕਜੋ ਨਿਭੀ ਤਰਿ ਵੂਮਿ ੬॰ ਏਹੁ ਜੀਵ ਜੁਨ ਨੂੰ ਆਪ ਣਾ ਭੂਪ ਮਾਨਤਾ
ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਸੁਖਾਹਿ: ਸੁਖ ਮੈ॥ ਮੀਤਾ: ਮੀ ਤੁ ਸੋ ਹੈ ਜੋ ਕੁ ਹੈ॥ ਹੈ॥ ਆਮੀਤਾ:
ਅਨੀਤਿ ਹੈ॥ ਗਾਏ॰ ਜਿਨੀ ਤਿਨਾ ਗੁਣ॰ ਵਲੀ॥ ਕੀਨੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ॥ ਪੂ
ਮਨਪੇਰ: ਕਿਸ ਤਿਰੁ ਪੀਤੇ ਅਗਾਹ: ਗਾਹੀ ਦੀ ਨਹੀ ਗਾਖਰੀ: ਕਠਣ
ਹੈ ਤੇ ਰੂਣ ਮੇਵ ਵੇਗ ਜਿਸ ਦਾ ਏਹੁ ਪੂਸ॥ ਉੜਾ॥ ਖੇਸਤੂ ਭੂ: ਮਕਤ ਬਚੁ
ਨ ਕਰ॥ ਮਨੁ ਮਾਣ ਕੂ ਭੂਪ ਨਾ ਮਾਦਿਖੈ ਵ ਮਨੁ ਮਾਣ ਕ: ਪੂਮਾਤੁ ਮਾਮੈ॥
੧੩੦॥ ਮ: ੫॥ ਵਾਸਿਆ॰ ਹਰੀ ਤੁਸੁ ਤੇ ਹੁਣ॥ ਰੋਗੀ: ਅਨਿ ਦਕਰਿ॥ ਤਸੁ:
ਤਿਸ ਨੂੰ॥ ਭਗਾਵਉ: ਭਗਾਵਣਾ ਹਾਂ ਰੋਸ ਨੂੰ॥ ਅਦਗਹਿ: ਅਦਰੂਨ ਚੀਤ
ਮੈਨ ਪਾਵਉ: ਲਿਆਵਉ॥ ਗਾਣਿਆ॰ ਹੈ ਜੋ ਸੁਨਨ ਤਿਸ ਦਾ॥ ਲਖਾਵਉ:
ਲਖਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪਾ॥੧੩੧॥ ਮ: ੫॥ ਚਰਨ॰ ਜੋ ਹੈ ਚਉਰਾ
ਕੇ ਵ ਣਰਨ ਤੇ ਚਉਰਾ ਮਾਰੂ ਮਰਦਾ: ਮਲਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ॥ ਕਰਤਲੀ:
ਕਰ ਦੀ ਤਲੀ ਹੈ ਨੂੰ ਗਖੇ ਹੈਂ॥ ਮੈਦੂਰ॰ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਸੁਘਰੁ: ਸੁਘੜੂ
ਤਨੁ ਕਾਰਿ॥ ਸਰੂਪ: ਵਚਨਾ ਦੀ ਸਠ ਈ ਕਾਰਿ ਸਿਆਨੇ: ਦਿਗਾਗਮੈ॥
ਪਾਚਹੁ ਕੀ ਇਕੂ ਲੀਰੇ: ਪਾਚਹੁ ਹੀ ਦਿਸੇ ਮਧਦਾ ਏਕ ਨੇ ਛਲੀ ਹੈ ਤਿਨਾ
ਦੀ ਧੁਧੀ ਵ ਪਾਚ ਜੋ ਮੋਹਾਦਿਕ ਹੈ॥ ਤਿਨਾ ਕੇ ਧੁਧੀ ਛਲੀ ਹੈ॥ ਰੇਕਾਈ
ਮਿਲਿ॰ ਕੇ ਮਗਰੋ॥ ਦਾਲੀ॰ ਹੈ॥ ਮਾਣਿ ਰੂ: ਮਨੂੰ ਣਦਿਕਰੋ ਵ ਮਾਰਨ ਵ
ਲੇ ਵ ਮਣਿ: ਕਾਮਾਦਿ ਦਿਦਾਰ ਗੁਦਾਰੇ: ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਹੈ ਵ ਧਿਦਾਰ
ਕੇ ਭੂਦਾਰ ਛਡੇ ਹੈਂ॥ ਕਲੀ: ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਹੈ॥ ਕੇਮ: ਠੌਰ ਆਸਰੀਸ
ਪਦਾ ਕੂਪੀ ਇਨਾ ਦੇ ਵਸਿ ਹੈ ਜੋ ਵ ਕੋਆਨੂ ਭੀ ਏਹੁ ਵਸਿ ਕਰੇ ਤੇ ਆਪ
ਮੁਕਬਮ: ਤਕੜੀ ਠਉ ਜਾਇਨਾ ਦੀ ਹਠਲੀ: ਹਠ ਵਾਲੀ ਹੈ॥ ਨਿਰਵ
ਲਿਆ: ਵਿਸੇ ਸਕਾਰਿ ਦਾਲਿਆ॥ ਹੈ ਇਨਾ ਨੂੰ ਜੋ ਝਲੀ: ਝਲੁ ਮੈਦ
ੜਿਆ ਹੈ ਵ ਆਸਰੇ ਹੋਆ ਹੈ॥੧੩੨॥ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਕਥਾ ਉਤਮ
ਜੀ ਕਿਮਕੀ ਨੀਕੀ: ਭਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੈਰਸ॰ ਦੀਕਥਾ ਬਾਨਿ
ਧੁਨਿ: ਉਚਾਰ ਦੇ ਨੇ ਮੁਨਿ ਜਨ ਖਟੂ॰ ਸਾਸੂਕੇ ਧੇਤੇ: ਜਾਨ ਣਹਾਰੇ ਕ
ਹਿਰੇ ਨੇ ਇਸ ਕਥਾ ਦੇ॥ ਲਾਇਕੀ: ਲਾਇਕ ਹੈ॥ ਧਖਾਰੀ: ਧਖਿ
ਆਨੂੰ ਆਰੀ ਹੈ॥ ਨਿਰਾਰੀ: ਨਿਲੇਪ ਹੈ ਆਪ ਅਪਾਰੀ: ਕੂ ਹੈ॥

ਸਹਜਾਰੀ:ਜਾਂਤੇਂਆਨਦਰੂਗੁਣਾਂਦੀਪ੍ਰਗਤੀਹੈਵਾਸਹਜਸੁਖੀਖਾਣੀਹੈ
ਐਸੀਕਥਾਪੀਕੀ:ਪੀਕੁਹੈਵਾਪੀਆਦੀਪਾਈਤੇਹੋਰੁਫਿਰੁਕੀ
ਹੈ॥੧੩॥੩॥ਮ:੫॥ਪਿਆਰੀ॰ਹੈਉਹੁਕਥਾਧਾਰੀ:ਨਦੀਹੈ॥ਗੁਰ॰
ਨੇਆਪਹੁੰਦੇਤੇਪਾਇਕੇਫੇਰੁਜਿਨਾਂਦਾਦਰਸਨਕੀਤਿਆਸਰਸਨ:
ਸਰਸੁਕਰਦੀਹੈਤੇਪਰਸਨ:ਪਰਸਨੇਪੁਸਤਕਨੂੰਵਾਸ੍ਵਦਨਰੂਪੀ
ਕਰਿਹਰਿਜਨ:ਪ੍ਰਸੰਨਕਰਦੀਹੈ॥ਤਾਰੀ:ਤਾਰਦੇ॥ਜਿਨਾਂਦਾਗੁਰਗ
ਮ:ਗੁਰਾਂਗਮਤਾਂਦਾ॥ਰੇਖਿਨਦਮ:ਮਾਤ੍ਰਜਿਨਾਂਰਮ:ਉਚਰਿਆਹੈ
ਹਰਿਕਥਾਨੂੰਤਿਸਨੂੰਨਹਜਮਾਂਦਾਗਰੁਜੋਹੈਰਾਮਤਾਂਨਾਲੋਂਤਿਨਾਂਖ
ਨਾਦ੍ਰਉਚਾਰੀਹੈਕੋਬਾਤਿਸਨੂੰਜੋਜਪੈਹਰਿਦਮਤਾਕੋਂਨਹਜਮਾ॥
ਕੰਠ॰ਮੇਧਾਰਿਆਹੈਜੋਸੋਉਰਮੈਂਹਾਰੀ:ਹਾਰੁਹੁੰਦਾਹੈ॥ਵਾਕੰਠ॰ਮੇ
ਭੀਜਪੇਤੋਉਰੁਮੈਹਾਰਦਤੁਧਾਰਿਆਹੈ॥੧੩॥ਮ:੫॥ਸੰਗਾਨੀ:ਸੰਗ
ਤੂਹੈ॥ਮੂਰਤ:ਮੂਹਰਤਭੀਪਲਭੀ॥ਗਾਦਤਤ:ਗਾਦਦੇਹੀਗਾਦਦੇ
ਵਾਹਾਂਮਨਾਂਚਖਿਰੋ॥ਵਖਾਨੀ:ਵਿਖਾਨਕਰਦੇਹੈਂਸੋਤਾਜਸੁ॰ਕਰਦੇਹੈਂਅ
ਨਿਤਾਨਿ:ਮਨੋਤੇਨੇਚਰਨਾਮੇਂਤਿਨਾਂਦੀਵੁਧੀਦਾਤਿਨਾਂਦੂਆਰੇਸਾਡੀਬੁ
ਧੀਖਟਨੀ:ਮਿਲੀਹੈ॥ਮਹਉਰੇ:ਹਉਲਾ॥ਗਉਰੇ:ਭਾਰੇਹੈ॥ਸਰਨ॰
ਤੇਰੀਆਸਾਂ॥੧੩॥੫॥ਮ:੫॥੧ਓ ਨਿਕਾਰੁ॰ਨਾਕਾਰੁ:ਨਸਰੂਪਹੈ॥
ਰੋਗਿ:ਪ੍ਰੇਮਨਾ॥ਜਾਮਰਥ॰ਹੈ॥ਕੇਰੀ:ਦੀ॥ਤੇਰੀਸਰਨਾਬਿਨਾਂ॥ਜਹ:
ਏਹੁ॥ਗਾਉਂ॰ਏਕਾਰਿ॥ਨਿਦਾਰੀਐ॰ਭਜਨਾਮਿਸਮਰਨਕਰਕੇਤਿਸ
ਨੂੰਪਾਈਏ॰ਜਿਸੁਪਰੁ॥ਏਕਟੇਕ:ਇਕਦੀਟੇਕਹੈਵਚਨਕਰਿਤੇਰ
ਨੂੰਕਰਿਆਧਾਰਹੈਏਕੋਦਾਤੇਏਕਾਹੀਮਨਿਨੂੰਜੋਗੁ॥ਜਿਗਾਤ॰ਮੇਂ
ਅਦਰਨਹੋਰੁ:ਹੋਰਦੂਜਾਕੋਈਨਹੀ॥੧੩॥੫॥ਮ:੫॥ਕੋ॰ਹੈਤੇਪਰ
ਦੋ॥ਰਸ:ਰਸਾਦੇ॥ਸਰਣਿ॰ਆਏਨੂੰ॥ਹਲਤਿਪਲਤਿਸਹਾਈਸੀ
ਗੇ:ਲੋਕਸਹਾਈਤੇਪ੍ਰਲੋਕਮੈਂਸੰਗੀਤਿਸਾ॥ਲਾਉ:ਲਾਵਉ॥ਜਾਸ
ਤ੍ਰ॰ਭੀਕਹਿਦੇਹੈਤੇਜਨਭੀਧਿਆਵਧਿਕੇਸਦਾਸਤੇਵਾਜਾਸਤ੍ਰ॰ਦੁ
ਆਰਾਜਨ:ਜਿਤਮਸਿਸਾਰ॰ਬਿਧੁ॥ਕਰਮ:ਜਗਾਦਿ॥ਧਰਮ:ਦ
ਰਣਾ॥ਸਮੁਦੇਤੋ॥ਕਿਰਿਆ:ਪੂਜਾਦਿਸਭਿਦੇ॥ਨਾਮੁ॰ਦਾ॥ਅਚਾਰਿ:
ਕਰਤਬੁਹੈ॥ਧਨਸੋ॰ਸਘਾ॥ਕਰਿ॰ਮਨਕਰਿ॥ਹਰਿਕੀ॰ਦਚਨਾਕ
ਰਿ॥ਸੋਦ॰ਕਰੋਤਕੁਕਥਿ॥ਜਿਨਾਂਦਾਦਾਇਆਲਤੇਰੀਚਰਣਸਰਣ
ਹਾਂ॥ਤੂੰ॰ਮੋਨਿਮਾਣਿਆਂਦਾਹੈ॥ਪ੍ਰਾਣੁ॰ਤ੍ਰਾਣੁ:ਜੋਰੁਭੀਤੂਹੈ॥੧੩॥
ਮ:੫॥ਹੋਲਿਰੋਲਿ॰ਕੇਸੁਨਾਮੈਦਾਕਰਮ॥ਮੋਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮਤਾ॥ਪਾਰ

291A

ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲ ਇਕ: ਧਾਰੂ ਰੰਗੁ ਭਇਆ ਨੀਤਿ: ਨਿਤ ਹੀ ਆਦਰ: ਹੋਰੁ ॥੧॥
ਜੀਅ॰ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸੀ ਤਹੋ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੁ ਤੂੰ ਮਨ ਕਰਿ ॥
ਤੇ ਸਖਾ ਹੈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਨੂ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਸੰਗੀ ਹੈ ਸਹਾਇ ਕਰਣ
ਤਨ ਕਰਿ ਸੋ ਕਮਲ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਗੁਣ॰ ਦਾਇਕ ਆਪ ਨੂੰ॰
ਤੇਰਾ ॥੧੩੮॥ ਮ:੫॥ ਛੋਡਿ ਦਾਉ ਦਮ ਕਰਾਵਹੁ ਤੇ ਕਰਉ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਪੇਖਤ: ਪੇ
ਖਣ ਦਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਨੂੰ ਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਦੀ ਚਰਾਵਹੁ: ਚਾੜ੍ਹਿ ਰੰਗਾਨਿ:
ਮਟੀ ਜਿਤ ਸੰਗਾਤ ਹੂੰ ਪੀ ਰੰਗਿ॰ ਸਾਨੂੰ ਨਾਮ॰ ਨੂੰ ਜਾਪ: ਜਪਨੇ ਹਾਂ॥
ਹਿਰਦੈ॰ ਭੀਤਰ ਤਨੁ ਧਾਰਿ ਭੀਜੇ ਨੂੰ ਚਾਉ॰ ਭਾਇਆ ਹੈ ਕਿਰਮ: ਦਾਸ
ਸੁਆਉ: ਲਾਭ ਹੈ ਮੇਰਾ॰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਖਾਹਿ: ਖਾਨੇ ਹਾਂ ਜਨ: ਜ
ਨਾ ਦੀ ਧੂਰਿ ਦੇ ਕਰਿਆ ਭਗਤਿ॰ ਕਾਰ॰ ਹਜੂਰਿ॰ ਜਾਨੀ ਆ ਹੋਗਰਿ
ਨਾ ॥੧੩੯॥ ਮ:੫॥ ਹਿ ਅਗਮ ਦਾ ਦਰਸ॰ ਨੂੰ ਛੋਡਿ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਤੇਨਾ ਸੁਗ॰ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਆਲਸੂ
ਤ॰ ਦਰੂ ਅਖਿ ਵਿਚ ਜੇ ਸੇ ਤੇ ਮੂੜ੍ਹ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਜਿ: ਜੇਤੂ ਸੁਪਦ॰ ਤਨ ਕਰਿ
ਹੋਤੇ ਸੇਵ॰ ਜੋ ਉਧਰੇ ਪਰਤ: ਪਾਰ ਨਦਾਲਾ ਹੋਤੇ ਆਪੇ ਸਭ॰ ਸ੍ਰਿ
ਸਟੀ ਆਇ॰ ਜਨਦੀ ਤੇ ਮੇਲੇ ਲਖਾ ਕੇ ਬੋਲਹਾਰ ਭਣੀ ਸੇ: ਕਹੀ ਦੇ
ਸਾਹਿ: ਵਿਚੋਂ ਦੂ ਆਪੂਰ॰ ਤੁਕ ਜਿ ਜੁਗਤ ਣੀ ਸੇ ਪਰਭੁ ਅਹਿਕਰਕ
ਰੇਜੁ ਆਹਿ: ਇਹੋ ਕਰਿ ਪਾਇ ਤੇ ਉਹੁ ਕਰਿ ਕਰੇ ਸੁ ਕਰਿ ਕਰੇ ਉਹੁ ਕਾਰਿ ਪਾਇ:
ਅਰਥ ਜੋ ਨਰੂ ਕਰੇ ਸੋ ਈ ਨਰੂ ਪਾਏ ਕਿਸੇ॰ ਦੋ ਕਰਹਿ॰ ਕ੍ਰਿਆ ਜਾਚਹਿ:
ਚਾਹੇ ਬਿਰਦੁ: ਧਰਮ ਹੈ ਮੀਤ॰ ਦਾ ਦੇਹਿ ਹੇ ਹਰਿ ਦਰ ਜਨੁ ਸਾਨੂੰ॥
੧੪੦॥ ਆਸਾ ਮ:੫॥੧ ਛੋਡਿਦਾ ਹੇ ਸੁਤ ਗੁਰੇ ਤੂ ਮਾਰੇ ਜੋ ਬਚਨ ਹੈ ਗੁਣ॰
ਨਾ ਪਖਾਦੀ: ਪਖਈ ਤੇ ਦੂਸਟ ਜੋ ਹੈ ਅਪਵਾਦੀ: ਨਿੰਦਕ ਤੇ ਪੁਨੀ
ਤੁਹੇ ਦੇ ਸੰਗਾਰੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕਰਕੇ ਭਵਦੈਤੇ: ਭਉ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪੜਿ ਤੇ: ਪਾੜਿ
ਨੇ ਵਾਲੇ ਕੁਲ: ਕੁਲਾ ਨੂੰ ਦ ਸਮੂਹ ਮਾਨੇ॰ ਜਿਨ ਕੋ ਵਡਾਈ॰ ਕਰੋ
ਵਾਰੇ: ਵਾਰਨੇ ਹਾਂ ਤੇ ਥੇਤੇ ॥੧੪੧॥ ਮ:੫॥ ਬਾਹਰਿ: ਬਾਹਰੇ ਜੀਵ ਪਰਸ॰
ਕਰਿਆ ਸਾਹਿਨ: ਪਦਾਰਥਾ ਨੂੰ ਗਹੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਛੋਡਿਦਾ ਮਿਥਨ: ਮਾਇਆ
ਜੋ ਹੈ ਮਨੋਰਥ ਕਾ ਹੁਲਾਸ ਤੇ ਸੁਪਨ ਕਾ ਅਨੰਦ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਗੋ: ਸੰਗੋ
ਕਿਲ॰ ਮਾੜ ਤਿਸ ਦਾ ਰਾਖੇ: ਰਖੇ ਹਾਂ ਸਠ ਸੰਗੋ: ਗਸੋ ਅਹੇ: ਅਣਿ
ਹਾਂ ॥੧੪੨॥ ਮ:੫॥ ਪਿਰੀ॰ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਸਦਾ ਰਸੁ ਆਸੇ ਤ੍ਰੀਅਨ:
ਸੇ ਤੀਲਾਲ ਨਣ ਪਿਛੋ ਨਾਹ ਅਗੇ ਨਹੀ ਹੁਣਿ ਰਾਜਨ: ਰਾਜੇ ਜੋ ਹੈ ਅ
ਸੇ ਚਾਹੇ ਪਦੁ ਕਰੋ ਚਾਹੀ॰ ਦਾਤਿ ਸੁਸਮ ਨੂੰ ਚਰਨਨ ਸਰਨਨ: ਸੰਤ
ਦੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ ਹਾਂ ਤੇ ਸੇਤਨ: ਸੇਤਾ ਕੇ ਧੋਵਨ ਕਰੋਂ ਤਾ ਪਾਹੀ: ਪਾਈ

ਵਾਹੇ ਹਰੀ॰ ਤੂੰ ਜ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਵਾ ਕਰਨੇ ਕਰਿ ।੧੪੩।। ਮਃ ੫।। ਲੋਇ
ਨਾ: ਨੇਤ੍ਰ ਕਾਰਿ ਕੇ ਛੁਟੇ ਜਾਈ ਤੋ ਤਰਿ ਪਾਇਆ ਟਿਪਾਟਿ ਉਤਰਿ ਪਾਟਿ ਪਾਇ ਤ੍ਰਿ
ਜੀਤ੍ਰਿ ਜੀ ਹੋਹੇ ਵਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨਾਹੀ। ਕਾਰਨ॰ ਦੇ ਕਰਨ: ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਧਾਰਨੇ
ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਇਕੁ ਹੀ ਇਕੁ ਸੋਹਿਨਾ: ਸੋ ਧਰ ਹਿਆ ਹੈ ਸਨ॰
ਕਰਦੇ ਹਾ ਤੇ ਦਰਸਨ॰ ਤੇਰੇ ਸੁਖਿ ਹੀ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸੋਈਨਾ: ਸੋਦਣਾ ਹੈ
ਦਾ ਹੈ।੧੪੪। ਮਃ ੫।। ਅਮੋਲ: ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖਰੂਪ
ਹੈ। ਸੋਰਿ॰ ਹੇ ਸਹਾਈ: ਸਹਾਇ ਤਾ ਕੇ ਤੇ ਗਵਹਿ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ।
ਤੋਲ॰ ਹੈ ਮਾਈ॰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ। ਵਿਲ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਛੁਟੇ ਦਾ ਰੂਪ
ਤੇ ਪਾਇਆ ਤੁਪਦੇ ਸੁਤਾ ਤੇ ਸੁ ਉਪਦੇਸੁ ਨੇ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ
ਵਾ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਅਲਖ ਤਾਂ ਅਰੋ ਸੋਖਾ ਨਾ ਚੋਲਾ॰ ਵਾਂਉਭ
ਇਆ ਕੇਹੀ ਆਂ ਤੇ ਵਾ ਚੋਲਾ: ਮਿਠਾ ਤੇ ਪ੍ਰਿਆ ਰਾਪਦਾਰ ਥਾਹੈ ਫ
ਚੋਲਾ ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ।।੧੪੫।। ਮਃ ੫।। ਨਿਬਾਹਿ॰ ਤੂੰ ਆਪਿ: ਚੂਹਿਕੇ
ਪਦਾਰਥ॰ ਦੇਹਿ ਸਾਂ ਨਿਜ ਨਮਸਾੜਾ ਹਿਰਦੇ॰ ਸਾਡੇ ਮੈਂ ਸੋਗਾਹਿ:
ਸੋਗਾ ਮੈ। ਛੁਟੇ ਦਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਉ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਹਾ
ਹੀ ਕਰਿ ਤਾਂ ਸਹਜ ਮੈਂ ਸਮਾਵਉ।।੧੪੬।। ਮਃ ੫।। ਠਾਕਰ॰ ਤੇਰੇ ਪਾਵੇ:
ਪਾਇਨੇ ਵਾ ਪਾਵੇ: ਆਸਰੇ ਲਕੁ ਕੇ ਪਾਇਨੇ ਆਧਿ॰ ਕਾਹਾ ਸੋ ਦਿ॰੪
ਸੋਵਾਨੂ ਕਮਿ ੨: ਪ੍ਰੇਮੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਕੇ ਵਾ ਤਦ ਕਾਰੁ ਹੈ ਇਕੋ ਛੁਟੇ ਦਾ ਇਕ
ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਆਸ ਧਿਆ ਸੁਹੇ ਆਨਿਨ: ਹੋਰ ਨਾਮ ਤੁਹਾਰੀ॰
ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰੀ।। ਵਿਚਾਰਨੇ ਹਾਂ ਇਨਾ ਕੇਤ ਦੀ ਕੀ ਸਾਂ ਨਲੇ ਤੂੰ ਹੈ
ਵਾ ਵਿਚਾਰੇ: ਇਸ ਚੇਵਸੁ ਕੁਛ ਨਹੀ ਸਾਵੇ॰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹੂੰ।੧੪੭।।
ਮਃ ੫।। ਧਿਆਵਉ॰ ਧਾਨੀ ਕਰਿ ਤੇਰਿ ਦੈ ਮੈਂ ਕੀ ਨਾਹੀ॰ ਇਹੁ ਜਾਣੋ ਫ॰
ਲ: ਅਰਥ ਧਰਮ ਦੇ ਕਾਜ ਾਹੀ: ਜਾਵੇ ਸੋ ਦਾਤਾ॰ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਖ: ਪੂਰ
ਣ ਤੇ ਬਿਧਾਤਾ: ਫਲੁ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ ਆਹੀ: ਹੈ।੧੪੮।। ਮਃ ੫।। ਬਿਸ
ਰਤ: ਬਿਸਾਰਿਆ ਜਿਸ ਨਾ ਕਾਜੁ: ਕਾਜ ਹਉ: ਹੋਗ ਤਾ ਕਿਆ ਬਾ
ਧਿਓ: ਸੋ ਧੰਧਾ ਹੈ ਇਉ ਜਿਉ ਸੁਆ: ਤੇ ਤਾ ਧਸੁ ਵਾਹੈ ਨਿਰਭਲ:
ਇਸ ਬਿਤਾ।੧੪੯। ਮਃ ੫।। ੧੬ ਨਵੇਲਾ: ਨਵੀ ਨਾਹੈ ਵਾ ਨਹੀ ਕਲਾ ਬ
ਲਾਧਿ ਰਪਰੂਪੀ ਜੋ ਕਦੇ ਹੋਵੈ ਨੇ ਹੁ ਭਾਵੇ॰ ਸੋ ਜਨ ਮੈਂ ਛੁਟੇ ਦਾ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਰਚੇ: ਰੁਚੇ ਵਾ ਅਲੋ ਹੈ ਜੋ ਵਾ ਰਚੇ
ਬਣਾਇ ਸੋ ਲੀ ਸੇ: ਏਹ ਦੀਜੀ: ਦੇਈ ਛੁਟੇ ਕਰਹੁ ਤਾਂ ਆਮਿ
ਲੋ।੧੫੦। ਮਃ ੫।। ਸਹਿ॰ ਹੈ ਕਰਨ: ਕਰਨ ਵਾ ਕਰਣਾ ਕਰੈ: ਦੇਵੈ ਦਾਧ
ਹੈ ਸਾਸਤ੍ਰ: ਪਤ੍ਰ ਤੇ ਵਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਨਾਹੀ॰ ਪਾਇਆ ਦਰਤ॰ ਸਮਾਭੂ

30A

ਬਾਕੋ॰ ਤਾਂ ਕੁਲਛਿਨਾਲ ਕਾ ਸਰਣਿ॰ ਲਈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵ ਲਈ ਤਾ ਜਾਣੈ॥੧੫੧॥
ਆਸਾ ਮਃ ੫॥ ੧ੴ ਮਾਦ: ਮਦ ਮੈਂ ਸੂਝ: ਸਾਧ ਤਾ ਤੁਕਾਰਿ ਸੂਝ: ਪਰੋਖ ਗਿ
ਆਨੁ ਵਾ ਸੂਝ ਨੇ ਝਾਕਰਿ ਤੇ ਬੂਝ ਮਨ ਕਰਿ॥ ਸ੍ਵਾਦੈ॰ ਗਾਰਿ ਆ ਨਾਸ ਹੋਵੈਂਗਾ
ਦਾ ਤਾ ਦਿਹੀ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਬੁਧਿ ਹਰਿ: ਨਾਸੁ ਹੋ ਜਾਵੈਗੇ ਵਾ ਤਾ ਦਿਹੀ ਜਮੁ ਦੇਖ
ਰਿ ਜਾਵੈਗਾ॥ ਬਿਖੇ॰ ਲਾਗੇ ਜੋਹੇ ਹਿਰਦੈ ਤ: ਚੁਰਾਂਵੈ ਧਿ ਨ ਪਛਾਣਿਆ ਤੇ ਰਿ
ਤ ਪਰਾਣਿਆ ਦੁਖ ਹੀ ਪਇਕੈ॥ ਭੁਗਨ: ਮਾਯਾ॥ ਅਸੁਰ॰ ਬੁਧੀ ਨਰੁ ਵ
ਅਸਰੁ ਕਾਮਨ ਦੇ ਕਾਰੋਂ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ॰ ਤੇ ਹੋਰ: ਬੋਲਾ ਸਰਦਾ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ
ਕਨਾਂ ਤੇ ਬਧੀ ਨਹੀ॥ ਨਿਪਟ: ਅਤਿ॥ ਅੰਧੁ ਜਥ ਜਨਮੁ ਰੂਪੀ॥ ਮੂਕ: ਚੂਕ
ਪਿਛਿ॥ ਭੋਰ: ਥੋਰੇ ਮਾਤ੍ਰ ਫਲ ਤੋ ਲਾਭ ਰਾਗੁ: ਰੰਨਸੇ ਵਾ ਪੂਜਾ ਰੂਪੀ॥ ਗੋਰ
ਵਜਹਿ: ਹੋਰੁ ਦ ਜਾ ਕਰਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਵਲੁ ਜਾਦੀ ਵੰਨ: ਹਜੂਰ ਦੇ॥
ਜੇਹ: ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਜਿ ਕਰਿ॥ ਵਿਲਾ: ਪੜ੍ਹਦਾ॥ ਮੋਹਿ: ਮੈ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕੰਕਾ ਕੀ
ਗਤਿ: ਜਸੁ ਆਨ॰ ਮਨ ਦਾ ਤਾਂ॰ ਤਨ ਦਾ ਤੇ ਬੁਧੀ ਦੀ॥ ਸਰਣਿ॰ ਤੇ
ਕੀ॥੧੫੨॥ ਮਃ ੫॥ ਬਾਪਾਰ॰ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਵਾ ਕਰਦੇ ਨਾ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਦਾ॥
ਛੁਟਦਾ॥ ਸਾਧ: ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਤ ਮਨ ਨਾਇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਤੇ ਅੰਧ ਅਪਾਇ॥ ਨਾਦਿੰਞ
ਹੈ ਨੂਰ: ਵਾਜੇ ਸੋ॥ ਕਿਰਪਾ: ਹਰਿ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪਾਇਗਾ॥ ਤਾਂ ਸਹਜ
ਏ: ਸਹਜ ਮੈਂ ਆਏ ਤਬ ਦਰਸਾਏ: ਦੇਖਹਿ ਹਰੀ ਆਧਿ ਰਤਿਆ: ਰ
ਤੇ ਹਾਂ॥ ਛੁਟਦਾ॥ ਸੰਤਾ ਦੀ ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਤਾਂ ਬਾਬੁਲਾ ਲਨ ਨਾਲੁ ਰੰਗੁ
ਲਾਏ ਹੈ॥ ਮਨ॰ ਮੋ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਹੈ॥ ਗਹਿ ਸਾਏ: ਆਨੰਦੁ ਹੋਏ ਨੇਨ ਹੀ ਆਏ॰
ਸੇ ਸਾਕੁ ਮੈਂ ਸਹਜਾਏ: ਸਹਜ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈ॥ ਨਿਧਾਨੁ: ਸਭ ਪਦਾਰਥ॥
ਕਾਮ ਕਰ: ਲਾ: ਕਾਮਨਾਂ॥ ਚਿਰ ੪॥ ਸਤਿਜੁਗ ਬੀਤੇ ਕਰਿ ਚਿਰੁ ਦੇਤਾ ਬੀ
ਤੇ ਕਰਿ ਚਿਰੁ ਦੂਆ ਪੁਰਬੀ ਤੇ ਕਰਿ ਚਿਰੁ ਤੇ ਕਲਿਜੁਗ ਬੀਤ ਕਾ ਹੋਇ
ਸੁਕਰਿ ਚਿਰ ਕਾਇ ਆਹੇ॥ ਮਨ॰ ਨੂੰ॥ ਸਨੇ: ਸਨਨਾ ਪਤਾ ਦਵ॰ ਮਾਰ
ਗੁਹੇ ਸਤ ਹਾ ਦੀਨ॰ ਹੋ ਕੇ ਸਬ੍ਰਾ॥ ਆਏ॰ ਤਬ ਗੋਪਾਲ ਲਿਲਾਏ: ਸੈਗਾਲ
ਏਹਾਂ॥੧੫੩॥ ਮਃ ੫॥ ਗਾਰ: ਗਾਠਾ ਚਿਤੁ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਵਾ ਰੀਤੁ ਆ ਜਾਵ
ਪੀਦ ਜਿਲਣ: ਖੁਭਣ ਵਿਸਤਾਰੂਪੀ॥ ਆਸ॰ ਤੇ ਭਰਮ॰ ਇਨ
ਹੀ ਤੇ ਹੋਰੈ: ਹਟ ਕੈ ਆਪਨਾ ਛੁਰੇ: ਛੁਟੈ॥ ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਿ॥ ਗਾਵਉ॰
ਸੋ ਭੀਤਿ: ਭੈ॥ ਚੀਤ ਪਾਠ ਬੋਲੀ ਦਾ ਜੀਤ ਪਾਠ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ
ਦਾ ਛੁਟਦਾ॥ ਮਿਟਾਵਉ ਤਾਂ ਜੀਤ ਹੋਵੈ ਵਾ ਚੀਤਿ ਤੇ ਮਿਟਾਵਉ ਹੋ
ਨਾਮ ਹੀ ਨਿਧਿ ਮੇਰੈ: ਮੇਰੇ ਕੋ॥੧੫੪॥ ਮਃ ੫॥ ਮਨ੍ਹਿ ਮੇ ਵਾ ਹੇਭਾਈ॥
ਕਾਮ॰ ਹੈ॥ ਰਾਮ ਤ: ਨੇਮ ਕਰਿ ਆਹੇ ਵਾ ਰਮਤ ਰਾਮ ਕੋ ਹੇਰਾਮ੍ਹਾ ਬਿਤਨਾ:

ਸੀਤਾ ॥ ਹਰਿ॰ ਦੇ ਪਜਾਗੁ॰ ਕੈ ਵਾ ਉਠਕੇ ॥ ਭਾਗੁ॰ ਕਰਿਦਾ ਛੇਦਾ ॥ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ
ਭੁਗਾਤਿ ਕਰਿ ॥ ੧੫੫॥ ਮ: ੫॥ ਛੇਦਾ ॥ ਅਨੇਦੀ: ਮਾਣਿਆ ਵਾ ਹਰੀ ਨੇ ਹਰਖ
ਸੋਗ॰ ਰਾਗੁ ਨੇ ਧਿਰਾ ॥ ਰਾਰੀਸ ਖੀਏ ਦੁਖੇ ਲਾ ਦਿਖਾਇ ਛਿਕੇ॰ ਤੇ ਕਿਰਕੇ
ਖਿਨਹੁ ਖਿਨਹੂੰ॰ ਧੈਠੇ ਤੇ ਖਿਨਹੂ ਮੈਂ ॥ ਰਸ॰ ਆਵੈ ਤੇ ਭੋਗਨ ਕਰੇ ॥ ਜਾਣਉ
ਓ: ਜਾਵੈ॰ ਧੋਰਾ ਰੂਕਰਿ ॥ ਪੂਜਾ॰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ॥ ਕੁਰਮਾਣਇਓ॰ ਪੂਜਾ ਦਿਤੇ
ਦਾ ਧਰਤੀ ਮੈ ॥ ਸੋਰਿ॰ ਕੀਤੁ ਈਜਧੁ ਤਥੁ ਹਰਿ ਮੈ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮੁ ॥ ੧੫੬॥
:+: ਆਸਾ ਮ: ੫॥ ਅਸਾਵਰੀ ॥ ੧ ੳ ਕਰਹਾਂ: ਕਰਨੇ ਹਾਂ ॥ ਨਰਿਹਾਂ: ਰਹੋ ॥ ਹਾਂ: ਨੇਹਾਂ
ਅਨ: ਹੋਰੁ ਦੂਜੈ ਤਾ ॥ ਫਿਰਿਹਾਂ॰ ਹਰਿ ਤਰ ਫੁਮਨ ਕੂ ॥ ਐਸੇ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਪ
ਕਜ ਮੋਹਿ ਸਰਹਾਂ: ਮੋਹਿ ਰੂਪ ॥ ਚਿਕੜੂ ਤੇ ਮੈਸਾਰ ਸਰ ਹੈ ॥ ਪਰਗ॰ ਧੁਧੀਰੁ
ਪਇਇਸ ਕਰਿ ॥ ਹਰਿਹਾਂ: ਹਾਰੁ ਦੀਵਲੁ ॥ ਗਹਾਡੁ ਓ: ਗਡਿਰਹਾ ਹੈ ॥
ਨਰਿਹਾ: ਨਕੂਇਇਸ ਮੈ ॥ ਆਨਿ: ਹੋਰੂ ॥ ਅਨਿਕ ਮੈ॰ ਮੈਸਾਰ ਤੇ ਜਉ ਤਾਂਧੇ: ਪਵੇ ॥
ਥਿਰਨ: ਕੌਕਰੋ ਕਕੇ ॥ ਥਿਰਹਾ: ਥਿਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਧਨ॰ ਤੇ ਸਰਹਾਂ: ਸਰੂਜ
ਹੁਤਾ ਹੈ ॥ ਪਿਰਹਾਂ: ਪਿਰੁ ਨ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਅਨੇਕ॰ ਤਨੂ ॥ ਧਾਰਿਹਾ: ਧਾਰੇਨੇ
ਹਾਂਟ ਧਾਰਿਆ: ਕੜਿਆ ਹੈ ॥ ਰਾਜਨ: ਰਾਜ ਤੇ ਸੁਖੇਨ ਵਾਗੀਆ ॥ ਨਾਲੇ
ਗਅ ਲੋਗੀ: ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਅਲਗੁ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ੧੫੭॥ ਮ: ੫॥ ਮਨਸਾ: ਮਨ ਮੈ ॥
ਮਾਨਿਹਾਂ: ਮਨੂਨੇ ਹਾਂ ॥ ਨੇਤ: ਨਿਤ ॥ ਧਿਆਨਹਾਂ: ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ॥ ਵੂੜ੍ਹ॰
ਕੀਤਾ ਮੈ ਤਾ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਿ ॥ ਗਿਅਨਹਾਂ: ਹਰੀ ॥ ਚਰਨਨਿਜੀ: ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਆਧ
ਨਿ: ਪਾਲੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਹੇ ਦਾ ॥ ਕਿਰਪਾਨਿ: ਤੇਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਦਾਖੰਡ ਨਗਿਆ ॥ ਨਰੁ
ਪੀਵੈ ਦੈਹੇ ॥ ਭ੍ਰਮਣਨਿਹਾ: ਭਰਮਾ ॥ ਥਾਨਿਹਾਂ: ਥਾਣ ਮੈ ਜਾਣੁ ॥ ਤਾ ਹਰੀ ॥ ਲਾਗਿਓ:
ਲੌਗਿਆ ॥ ਨਿਹਾਂ: ਨਕਾ ॥ ਪੇਡ: ਮੂਲ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ॥ ਕਾਨਿ: ਕੂਣੇ ਤਾ ॥ ਲਾਹਿ
ਨੇ: ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਮਥਾਨਿਹਾਂ: ਮਥੇ ਲੇਖੁ ਹੈ ॥ ਜੈਪਾਦ੍ਰੁ: ਓਹੁ ਮੈਸਾਰੂ ਅ
ਗਨਿ ਰੂਪ ਤੇ ॥ ਪਰਣਿਹਾਂ: ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ॥ ਨਿਤ ਸਾਹਿ: ਤਿਸਦਾ
ਥਨਿਹਾਂ: ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਰਸਣ ਵਿਚੋ ਹਰਿ ਰਸ ਮੈ ਨਿਮੇ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਭੁਖਾਨਿ
ਹਾਂ: ਭੁਖਾ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ॰ ਓਹੁ ਸਾਹਜਿ ਰੂਪ ਮੈਂ ॥ ੧੫੮॥ ਮ: ੫॥ ਗਨੀਆ:
ਵਿਚਾਰੁ ਦਾ ਗੁਨਾ ਵਾਲਾ ॥ ਧੁਨੀਹਾਂ: ਧੁਨ ਕਰਕੇ ॥ ਭੁਨੀਆ: ਕਾਹੁ ਦੇਨੇ ਏ
ਹਾਸੁਨੀਹਾਂ: ਸੁਨੀ ਹੈ ॥ ਏਹਾ ਬਿਧਾ ॥ ਜਨ ਮੁਨੀਹਾ: ਮੁਨੀ ਜਨਾ ਨੇ ॥ ਹਾਂ:
ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮੈ ਦੁਲਭ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਦਾ ਹਰੀ ॥ ਪਨੀਹਾਂ:
ਨਕਰਨੁ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਆਸਨੀ: ਆਸਾ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੇ ॥ ਸੇਵੀਐ ਤਾ:
ਸੇਵੀਐ ਹੈ ॥ ਭੇਵੀਐ ਹਾਂ: ਭੇਦ ਕੂ ॥ ਕਰਿਹਾਂ: ਕਰਨੇ ਹਾਂ ॥ ਜਾਣਿਓ॰ ਹਰੀ ਤੇ
ਨਾਮੁ ਦਾਸੁ ਹੀ ॥ ਹਾਂ: ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ॰ ਤਾਂ ॥ ੧੫੯॥ ਮ: ੫॥ ਗਥੁਹਾਂ: ਗਹਿ
ਨਕਰਨੇ ਹਾਂ ॥ ਕਹੂਹਾਂ: ਕਹਿਨੇ ਹਾਂ ॥ ਸਹੂਹਾ: ਸਹਾਰਨੇ ਹਾਂ ॥ ਨਿਧਾਨ: ਨਾਮ
ਦਾ ਹਰੀ ॥ ਲਹੂਹਾਂ: ਲੈਨੇ ਹਾਂ ॥ ਸੁਖਾਹਿ: ਤੂੰ ਸੁਖ ਮੈਂ ॥ ਜੀਵਤ॰ ਭਾਵਤੇ ॥
ਦੇਤਰ॰ ਮੈਸਾਰ ਨੂੰ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਸੋਕਹ ਉਹਾਂ ਜੋ ਸਿਖਿਆ ਹਾਂ: ਸੋ ਜਧ ਸਿਤ: ਸਿਤਕੇ

ਸੁਖਹਾਂ: ਸੁਖਰੂਪ ਹੈ। ਸਾਂ: ਹੈ। ਸੁਨੇਹਾਂ: ਸੁਨਦੇ ਕੈਂ ਮਨੇਹਾਂ: ਮਨਦੇ ਹੈਂ ਸਾਂ: ਹੈ
ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੂੰ ॥੧੬੦॥ ਮ:੫॥ ਰਾਣੀਐ ਹਾਂ: ਤੂੰ। ਸੇਹਾਂ: ਵਾ ਹੈ। ਵਸ
ਮੈਂ। ਧਿਧੇਹਾਂ: ਧੋਧੇ ਹੈਂ। ਸਿਧੇਹਾਂ: ਸਿਧਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਦੇ ਹੈਂ। ਗਿਆਹਾਂ: ਗੋਹੇ
ਸੋ। ਤੂ ਗਿਆ: ਭਾਗਾਵਾਲੇ ਹੈਂ ਹੇ। ਸੇਹਾ: ਏਤੋ। ਖੋਈਐਹਾਂ: ਦੂਰ ਕ
ਰੀਏ। ਹੋਇ ਹਾਂ: ਹੈ। ਕੋਇਹਾਂ: ਕੋਈ ਭੀ। ਰੂਹਾ: ਰੋਹਾ। ਛੇਦਾ ਨ ਕਦੇ ਜਨ
ਮ ਮਰੁਹਾ। ਭੁਇ ਹਾਂ: ਹੈ। ਲਇ ਹੇ ਹੇ। ਤੂ ਹਾਂ: ਹੈ। ਮੂਹਾਂ: ਮੇਰੇ ਕੋ। ਤਿਸੁ
ਨਾਮਾ। ਗਹਾਂ: ਹੈ। ਸੋਇਹਾਂ: ਸੋਈ ਹੈ। ਸਰੋਹਾਂ: ਸਾਰਨੇ ਹਾਂ। ਸਰੇ ਹਾਂ: ਧ
ਨੇ ਹੈਂ। ਜਾਉਹਾਂ: ਜਾਵੇ ਹਾਂ। ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜਪੇ ਨਾਉ ਹੋ।
॥੧੬੧॥ ਮ:੫॥ ਕਰਨ ਕਾਰਨ: ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਵਾ ਉਪਾਦਾਨ ਤੇ ਨਿਮਿ
ਤ ਕਾਰਨ ਤੂ ਹਾਂ: ਹੈ। ਮਹਾਂ: ਮੈਨੂ। ਹੋਈਐਹਾਂ: ਹੂਈ ਹੈ ਮਤਾਂ। ਸੋਈ
ਐਹਾਂ: ਸੋਦੀ ਐਹੈਂ। ਧੀਰਜ ਦੇਨ ਮਨਿ ਮੈਂ। ਪਇ ਹੈ ਹੈ। ਮੇਹਾਂ: ਮੈਂ ਸੰ
ਲੇ ਹਾਂ। ਸਿਜਮੇਹਾਂ: ਸੋਸਮੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਆਪਹਾਂ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਤਾਪ ਹਾਂ:
ਸ੍ਰਾਪਤੀਨੋ। ਆਹਾ: ਹੈ। ਰਖੁ ਨਵਲਾ ਯਾ ਨਿਵਾਰੀਅ ਹੈ: ਹੈ। ਕੀ
ਐਹਾਂ: ਤ੍ਰੀਐ। ਮਾਨੀਐਹਾਂ: ਮੰਨੀਏ। ਕੋਇਹਾਂ: ਕਾਇ ਭੀ। ਅੰਸੋਇ
ਹਾਂ: ਸੋਈ ਹੈ। ਅੰਤਰਿਗਤਿ: ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਾ ਭੇਦ ਦਾਨ ਸੁਕ
ਰਨ ਜੋ ਧਯੈ ਹਾਂ: ਹੈ। ਕਿਛੁ: ਤਤੁ ਮਿਥਿਆ ਤੇ। ਸੁਝੈ ਹਾ: ਹੈ। ਪਤਤਿ:
ਮੈ ਪਾਯ ਕੀ ਕਾਲੇ ਹੁਹਾਂ: ਇਕ ਓ। ਇਹੁ ਓ ਮੇਰੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨਿ: ਪਿਆਰੇ
ਹਰੀ ॥੧੬੨॥ ਮ:੫॥ ਤ੍ਰਿਇ ਪਰਦੇਸੀਆਹਾਂ: ਸੈ ਸਾਰੁ ਦੇਸ ਤੇ ਉਪਰਾ
ਮਸੇ ਹੈ ਓਹੁ ਮਿਤ੍ਰ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ। ਸਿਦੇਸਿਆਹਾਂ: ਸਨੇਹਾ ਉਪਦੇਸ
ਰੂਪੀ। ਜ ਪਦਾਰਥਾਹਾਂ: ਹੈ ਨਰੁ ਲਾਗਇ ਹਾਂ: ਹੈ ਓਹਿ। ਭੁਇ ਹਾਂ: ਹੈ
ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤਾਜਿ ਜੋ ਅਨ: ਦੈਤ ਨਸਹਿਗੇ ਹਾਂ: ਹੈ। ਜਨਮਹਿ ਮਰ: ਜ
ਨਮ ਮਰਨ ਮੈਂ ਭਰੇਹਾਂ: ਭਰੁ ਦੇ ਫਿਰੇ। ਵਾ ਛੇਦਾ ਜੋ ਅਨਤ ਜਿ ਹਰਿ
ਮੈਂ ਲਗਾ ਹਾਂ: ਹੈ। ਤਾਂਕੇ ਜਨਮਹਿ ਮਰ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਭਰੇਹਾਂ: ਭਰੇ
ਗਏ ਹੈਂ। ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗਹਾਂ: ਹੈ। ਰਹੇ ਹਾਂ: ਹੈ। ਅਰਥੇਹੁ ਕਾਲ ਤੇ
ਧਰੇ ਤੇ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਕਹਇ ਹੈ। ਹੋਇਹਾਂ: ਹੋਇਆ ਹੈ ਹਰੀ। ਜੋਇ: ਜੋ
ਈ ਹੈ ॥੧੬੩॥ ਮ:੫॥੧ ਓ ਧਿਰਥ: ਵਾਰਤਾ ਵਾ ਹਟਵਲਾ। ਕਦਨ ਸਿਉ:
ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਮਨ ਕੀ ਕੋਈ ਸੁਣਦਾ ਨਹੀ ਵਾ ਧਾਰਤੀ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਧਨ ਕੀ
ਆਸਾ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਕਿ ਛੇਦਾ ਸੁਖ ਕੇ ਹੇਤ। ਵਾ ਸਤੇ ਸੇਵ ਕਰਤ ਜਨਜ
ਨਕੀ ਤੇਂ ਧਾਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਵਾ ਸਿਧਾਜੀ। ਸਧ: ਖਧਰੁ। ਲਾਜ
ਨਲੋਕ: ਲਾਜ ਨਾਪੀ ਲੋਕਾ ਦੇਹ ਸਨਦੀ। ਜੋ ਪਲੋਕ ਮੈਂ ਹਾਸੀ ਹੋਏਗੀ ਸੋ
ਨੂੰ ਵਾ ਛੇਦਾ। ਲੋਕਾਂ ਦੇਹ ਸਨਦੀ ਲਾਜੁ ਮੈਂ। ਤਰ: ਮਨ ਦਾ ਨਾਲਾ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮ: ੧ ੧ੴ ਅਸਟਪਦੀਆ ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਮੇਰ
ਦੀ ਤਰਫ ਕਰ ਬਰੀ ਸਿਧਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਸਿ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਕਿਸ ਤੋ
ਗੁਣੀ ਧਾਰਨਾ ਕਰਿ ਸਿਸਾਹੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ ਛੇਦਾ ਕਾਂਮਾਣੀ
ਅਵਘਟਿ: ਪ੍ਰਪੰਚ ਤਾਂ ਤੇ ਉਤਰਿ ਕਰਿ ਸਰਵਰਿ: ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਰੋ
ਵਰ ਮੈਂ ਨ੍ਹਾਵੈ। ਬਕ ਵਾਦ ਨਾ ਜਲੁ ਅਕਾਸੀ। ਜੋ ਪੂਰਣ ਹੈ ਤੇ ਸੁੰਨਿ
ਮੰਡਲ ਜੋ ਸੇਜਲ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿਤਾਪੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਲ ਬਿਨਾ ਅਕਾਸੀ।
ਸੁਰਤ ਸੰਸਮਾਵੈ ਤੇ ਸੋ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦੀ ਉਪਾਧਿ ਕਿਰ ਜੋ ਵਿਕਾਸਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦਾ ਬਿਨਾਸੁ ਨ ਮੋਰ ਸਸਤੁ: ਸਬਦ ਸਪਰਸ ਰੂਪ
ਤੇ ਸਨਿ ਬੁਧਿ ੨॥ ਏਹ ੭॥ ਕੇ ਝੋਲਿ: ਹਟਾਏ ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਸੇਰ
ਸੁਨੁ ਹਟਾਏ ਤਾਂ ਸਤੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਨਾ ਛੇਦਾ ਮੋਰੇ ਅਭ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਦਾ ਐਸਾ
ਗਿਆਨੁ ਸੁਨਹੁ ਭਰਪੁਰਿ। ਹੋ ਕੇ ਠਉਰੇ: ਠਉਰਾਂ ਨੋ ਸਚੁ। ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਤ
ਨੇਮੁ ਕਾਲਿ ਸਬਦੁ। ਕਰਿ ਕਰੋਧੁ ਨੂੰ ਜਲਾਵੈ: ਦੂਰ ਕਰੈ। ਗਗਨਿ:
ਹਰੀ। ਸੰਕਿਦਾ ਸੁ ਕਰੇ ਏਹੁ ਪਾਰਸੁ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸੁ ਨੂੰ ਪਰਸਿ
ਕੈ ਗਿਆਨੇ ਦਾ ਮਨ ਦੇ ਸਚੁ: ਸੁਖ ਕਾਰਣ ਤਤੁ ਨੂੰ ਬਿਲੋਵੈ: ਵਿਚਾਰੇ ਦ
ਮਨ ਕਾਰਣ ਸਭ ਤਤ ਨੂੰ ਸੁਭਰ: ਪੂਰਣ ਜੋ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ
ਸਰਵਰਿ। ਸੋ ਮੈਲੁ ਨ: ਮੈਲਾ ਨਾ ਜੋ। ਜਾਤਾਂ ਤੈਸੋ। ਰੂਪਾ ਹੋਵੈ।
ਜੀਵ ਦਾ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ਹਿਵੈ: ਹਿਮਾਲੇ ਦਾ ਤੇ ਹੈ ਸੀਤਲੁ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸਿ
ਲ ਕੈ ਤਿਸ ਨਾਂ ਰੂਪੀ ਸੇਵਾ। ਕਰੇ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਏਹੁ ਛੇਦਾ ਸਹਜ
ਘਰਿ ਸੋ ਆਪਿ ਆਵੈ ਏਹੁ ਦਰਸਨੁ: ਭੇਖ ਪਾਹਿ ਰੋ। ਬਾਣੀ। ਕਰਿ
ਨਾਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਵਜਾਵੈ: ਉਚਾਰੈ ਸਾਰਾ: ਸਾਰ ਏਹੁ ਮਦਪੀ ਵੈ।
ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ। ਏਹੁ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਅੰਤਰਿ
ਗੁਰ ਦਾ ਥਾਂਨ ਦਾ ਥਾਨ ਮੁਰਾਰ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਏਹ ਪੂਜਾ ਹੈ ਜੋਤੀ
ਜੋਤਿ: ਹਰੀ ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ ਮੈਂ। ਹਾਰ। ਹੈ ੫ ਛੇਦਾ ਜਿਸ ਦੀ ਅਤਿ
ਲਗੀ ਹੈ ਏਕੈ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਉਹੁ ਆਤਮ ਰਸੁ ਮੈ ਰਸਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰ
ਚ: ਕਆਦਿ ਜਿਸ ਦੇ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ਦ ਸਤ ਸੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇ ਜਿਸ ਨੇ
ਸਮਾਇ ਲਏ ਹੈ ਉਹੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ ਕਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਨਾ ਕ
ਰਿਕਮਾਈ ਹੈ ਖਸਮ ਦੀ ਰਜਾਇ ਦੇਖੈ। ਉਹੁ ਸੰਤ ਅਦਗਾਤ ਹੈ
ਹੈ ਭਰਖਰੀ ਨਾਸ ਉਨਾਂ ਦਾ ਆਸ੍ਵਾਦ ਉਹੁ ਭਰੀ ਅਦਰਾਤਨਾ
ਥ ਹੈ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਥਿਆ ਦੂਰਿ: ਅਲੇਪ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਤੈਸੇ ਸੰ
ਸਾਰ ਜਲ ਤੇ ਉਪਜੈ ਭੀ ਹੈ ਸੈ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਜਲ ਮੈਂ ਅਲੇਪ ਭੀ
ਰਹੈ ਸੋਹਿ। ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਆਪ ਹੀ ਜੋਤਿ: ਸੇਕਾ ਨੂੰ ਦ ਤੇ ਸੰਤ

ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ: ਕੁਦਰਤੀਨੂ ਗਹਿਆ: ਗਹਿ ਹੈ ਭਰਪੂਰ ਕਰਿਆ ॥ ਕਿਸੁ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਕਮਲਾ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਖਾਂ ਤੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਖਾਂ ਦੂਰ ਹੈ ॥ ਜੇ ਨੇੜੇ ਆਖਾਂ ਤਾਂ ਅ
ਲੇਪੁ ਹੈ ਜੇ ਦੂਰ ਆਖਾਂ ਤਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਭੀ ਕਰਨਾ ਅਰਥ ਕਾ ਨਿਧਿ
ਗੁਣ: ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਹਰੀਨੂ ਹਜੂਰਿ॰ ਸੋ ਤਾ ਦੂਰ ਆਰੇ ਤਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
ਇ॰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਲ ਮੈ ਗਿਆਨ ਕਰਿ ਦੇ॰ ਆਪਣੇ ਦਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ਆ
ਸਰਾਹੇ ॥੧॥ ਮ: ੧॥ ਚਤੁਰਾਈ॰ ਇਕਾ ਕਾਰ ਜਿ ਸਾਹਿਬੁ ਉਜਾੜਿ ਮੈ ਗਵਾਈ॰
ਗਰਿ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤੂ ਕਰਮਾ ਕਰਿ ਗਾਹੁ ਹੈ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਧਨੀ॰ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰੁ ਆ
ਇਵੀਨਾਸਾ: ਆਗਮਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਗੁਰੁ ਜੋ ਮੁਖਿ॰ ਹੈ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੋ ਵੇਦ
ਸਾਸਤ੍ਰ ਧੀ ॥ ਜਗੁ: ਜੀਵ ਸਮੂਹ ॥ ਆਸਾ॰ ਕਰ ਕੈ ॥ ਮਤੀ॰ ਕਰਕੈ ॥ ਨਾਮ॰
ਕਰਕੇ ਹੀ ਨਾਦਾ ਕਮਲ॰ ਰਿਦਾ ॥ ਤ੍ਰਿਆ: ਨਾਰੀ ਦਾ ਮਾਇਆ ਦਾ ਜਿੜਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ ਰਕਿਉ ॥ ਕਾਮਣਿ: ਨਾਰੀ ਦਾ ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਭਾਗਾ ਹੈ ॥ ਵਲ
ਛੁ: ਸਰੁਖਾ ਨਾਲੁ ॥ ਨਾਮੁ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਗਵਾਇਆ॰ ਹੋਇ ਸੁਹਿਦੂ ਤੇ
ਦਾ ਪਿਛੈ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ॥ ਸੇਵੈ॰ ਏਹੁ ॥ ਸਾਰੀ: ਪ੍ਰਿਥਮਿ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ ॥ ਬਾ
ਹਰਹੁ॰ ਬਿਦਿਆ ਗੁਰੁ ਮੈ ਤਾਂ ਕਹੈ ਕਹਾਏ: ਕਹਦੇ ਕਹਾਵਦੇ ਨੇ ॥ ਲੇਪੁ॰ ਕਾਮ
ਦਿਕਾਂ ਦੇ ਲਾਏ॰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ॥ ਸਵਾਦ॰ ਕਰਿਆ ਸਦ: ਸਦਾ ॥ ਕ
ਲੋਆਈ ਦੇ ॥ ਰਹਾਏ॰ ਅੰਤ ਸਕਰਣਾ ॥ ਸਿਖ: ਸਿਖਾਂਦੀ ॥ ਕਰਮ॰ ਪੂ
ਰੇ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ॥ ਭੂਲੇ: ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਮੈ ਜੋਗਿ: ਸੋ ਤਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗਿ
ਆ ਬੂਝੈ ॥ ਸੁਣਿ ਹੈ ਹਰੀ ਕਹਤੁ: ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ॥ ਕਥਉ॰ ਹੇ ਭਾਈ ਨੇਤ
ਸਦੀ ॥ ਪਾਈ॰ ਦੀ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇਰੇ ਹੈ ਗੇ ਰਜਾਈ ॥ ਨਾਈ:
ਨਾਮ ਕਰਕੈ ਛੇਦਾ ਕਰਾਂਦੇ ਜੋ ਬਿਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਾਲਾ ਬਿਨਾ ਪਾਈ
ਦਾ ਹੈ ਏਨਾ ਦਾ ਜੇ ਆਕਰ ਨਹੀ ਪਾਈਦਾ ॥ ਜੋ॰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨਾਲਿ
ਹਾਲ: ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਚੁ॰ ਤਿਸੁ ਕਰਿਆ ਸੁਖ ਨਾਲ: ਨਾਲੁ ਹੋ ਦਾਸੁ
ਖਾਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ॥ ਆਲਾਹੁਦਾ ਹੈ ॥ ਕਰੇ॰ ਤਾਂ ਕਾ
ਲਾ॰ ਹਰੀ ॥ ਸੁਣੈ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਨੂੰ ॥ ਘਾਣੀ: ਬੇਦ
ਦੇ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ॥ ਸਾਚਿ: ਸਰੂਪ ਮੈ ॥ ਸਬਦੁ: ਵੇਦ ਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾ
ਰੇ ਤਾਂ ਏਕਾ ਦਿਖੋਲਿ ਦਾ ॥ ਛਾਡੈ ਤੁਾਰਾ: ਇਕ ਰਸਾ ਹਾਰ॰ ਹਰੀ ॥ ਰਾਮ:
੨॥ ਲੇਖ: ਹੁਕਮ ਰੀਦਾ ਲੇਖੇ ਤੇ ਜੋ ਹੈ ॥ ਅਸਖ: ਬਹੁਤ ਤਾਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਖ:
ਮੰਨੀ ॥ ਸਚੁ॰ ਨੂੰ ਜੋ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਕਰੇ ॥ ਕਥਨੀ: ਕਥਾ ਤੋ ॥ ਬਦਨੀ:
ਕਦੀ ਸਦੀ ਆਂ ਨੂੰ ॥ ਪੜਿਆ ਪੜਿ: ਪੜਨਾ ਪੜਨਾ ਏਹ ਭਾਰੁ ਹੈ ਹੈ ॥ ਲੇਖ॰
ਹੈ ਅਸਖ ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਓਹੁ ਆਪ ॥ ਜਾਣੁ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸਦਾ ਜਾਣੁ

ਦੇ ਪੜਨ ਕੇ ਜੋ ਪੁਰਾਨਾ ਨੂੰ ਕਥਨੀ: ਕਥਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ॥ ਪਾੜ੍ਹੀ॰ ਕੇ ਜੋ ਕਾਦਰੀ ਸਾਂਨੂ ਬਦਨੀ: ਕਦੀ ਸਦੀ ਕਾ
ਨੀ ਹੈ ਤੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਗਿਆਤ ਨਹੀ ਜੋ ਮਨ ਭਾਰੁ: ਬੋਝਾ ਹੀ ਹੈ ਅਖੇ ਤਿਸ ਕਰ ਆਕਿਆ [illegible] ਹੈ ਜੀ ਤੇ
ਕਾਮ [illegible]

ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਣੁ॰ ਤਿਸੁ ਤੇ ਰੋਵਦਾ ਤਿਸਦੇ ਪਛਾਣੁ: ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਦਾ ਪਛਾਣੁ
ਹੇ ਭਾਈ ਓਹੋ॰ ਕਰਕੇ ਜਗੁ ਜੀਵਾ ਕਾਲੁ॰ ਨੇ ਛੁਟੈ ਜਾਂ ਗੁਰੁ ਸਾਰਖਾ
ਭਾਲਿ: ਲਭੂ ਨਾਲਿ॰ ਗੁਰਦਾ ਨਾਮੁ ਤਿਸੁ ਦਾ ਇਕ॰ ਮੈਂ ਅਵਰ॰ ਜੋ ਹੋਕ
ਮਾਵਦੇ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਮੁਕਤਿ॰ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਮਕਿਮੋ ਸਭੁ॰ ਮੈਂ ਛੋਦਾ ਨਿਸਿ ਗਾਗ:
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆਕਾਸੁ ਧਰ ਸਾਜੀ: ਥਾਪੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਥਾਪਿ: ਪਾਲੀ ਤੇ।
ਸਰਬੰ॰ ਵਿਖੇ ਨਿਰੰਤਰਿ: ਇਕਰਸੁ ਹੋ ਪੂਛੋ॰ ਸਲਾਹਾ ਪੁਰਖੁ ਪੂਰੰ ੨
ਸਾਗਰ ਹੈ ਸਾਣੁ ਰੁਹੀ ਰੁ ਆਵਦਾ ਮਲ॰ ਹੋ ਹਾਂ ਸੁਖ ਵੋਹੋਵੈ ਮਾਨੇ: ਮਨੁ
ਜਾਂ ਧੀਰੁ: ਪੂਸਨੁ ਵਜੀਰ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪਿ ਹਿਦਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਵਜੀਰ ਇਕੋ
ਏਕ ਰੂਪ ਹੈ ॥੪॥ ਧੀਵੀ! ਏਜ਼ੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਭਏ ਜਿਨਾਂ ਗਿਆ
ਨੀ॰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤੇ ਅਚਾਰੀ॰ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਦਾ ਵਿਰਲਾ ਹੈ ਕੋਈ ਆਚਾਰੀ
ਗਿਆਨੀ ਸਗਮੇ ਪੰਡਿਤ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤੇ ਵੀਚਾਰੀ॰ ਪੰਡਤ ਹੈ ਵਾਜ
ਗਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੈ ਵੀਚਾਰੀ ਪੰਡਿਤ ॥੫॥ ਰੋਗੀ॰ ਹੇ ਭੋਗੀ! ਭੋਗ ਪਦਾਰੇ
ਵਿਸਨਾ ਨੂੰ ਤੇ ਗੁਣ: ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਸਤੇ ਖੋਇ॰ ਮਧੁ ਕਲ ਮੈਂ ਜੋਇ॰
ਹਰੀ ਨੂੰ ॥੬॥ ਸੋਇ: ਸਿਰੈ ਸਾਂਦਾ ਮਿਲੇ ਤੌ ਅਠਾਰੁ: ਐਸੇ ਹੈ ਜਰਿਆ ਹੀ
ਜਾਂਦਾ ਅਫੁਲ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਦ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੁ: ਸਮਾਲਦਾ ਸਮ
ਝੂ ਭਾਇ ਮਿਲੇ: ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ੭ ਭੋ: ਹਰਿ ਦੇ ਭੇਦੀ॥
ਨੀਚ: ਦਾਸੁ ॥੮॥੧੩॥ ਮਃ ੧॥ ਇਕੁ: ਜੀਵ ਦਾ ਸਰੀਰੁ ਪੰਚ: ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ
ਦੇ ਧਾਧੁ ਮਾਦੀ ਕੋ ਦੂ ਭਾਈ ਤੇ ਨਾਰੀ ॥ ਜਾਇ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋ ਸਧਾ ਵਿਕਾਰ
ਕੇ ਮਲ ਨੂੰ ਸਮਾਝੇ: ਪ੍ਰੇਖਾ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਰਿ ਅਪ੍ਰੇਖ ਗਿਆਨ ਤਿਨਾ ਨੂੰ
ਸਾਹਜਿ ਧਾਰਿ ਦੀ ਸਗਲੀ ॥੧॥ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮਰੈ॰ ਤੇ ਵਹੀ: ਉਸਕਾ
ਸਿਰਿ॰ ਸਾਹੁ ਤੋਹੀ: ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਸਿਰਿ ਤੂ ਹੈ ॥੨॥ ਦੁਖ॰ ਕਰਿ ਬੇਦਨ:
ਪੀੜਾ ਓਸੁ ਦੀ ਆਖੀ ਤੌ॰ ਹਉਮੈ ਜਾਣੈ ਪੂਰਬੂ ਦਾ ਛੋਦਾ ਥੀਤੀ ਪੀ
ੜਾ ਸੋ ਇ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਇ: ਹੂਦਾ ਹੈ ॥੩॥ ਜੀਵਤ॰ ਭਾਵਤੇ ਮਰਣ ਜਿਨਾ
ਦਾ ਹੋਇਆ ਓਨਾਂ ਆਪ ਤਰਣ ਤੇ ਔਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰੇ ਗੋ ॥੪॥ ਛੁਦਾ ਜੋ ਸਗ
ਦੀ ਸੁਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸਰਣ: ਸਰਣੁ ਕਾਰੈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇਆ ਗੁਰ॰
ਦੇ ਛੋਹੁ ਦਾ ਗੁਰ ਮਲਾਹਾ ਹੈ ਜੈਸ ਦੇ ਸੰਬਾਦ ਰੂਪੀ ਬੋਹਿਥ ਕਰਿ ਹੋ
ਦੇ ਭੈ ਤੋ ॥੫॥ ਜੋਤਿ॰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਦਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸੋ ਸੂਤਕੁ॰ ਦੀ ਜਗਾਨੇ ਛੋਤਿ:
ਛੋਹਿਯ ਗੁਰ ਹੀ ਹੈ ॥੬॥ ਧਨ ਸੋ॰ ਜਿਨਾ ਦੀ ਓਹੁ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਓਨਾ ਨੂੰ ਰਾਤਿ:
ਰੋ ਦੈਂਦ ਰੋਣਾ ਹੈ ॥੭॥ ਛੋਦਾ ਨ ਧਿਨ ਭੁਗਤਿ ਦੇ ਸਰੋਤਿ: ਸੁਦਾ ਤੇ ਜਨਮ
ਮਦੋਵਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਬੰਧਨੁ ਨਾ ਹੋਇ ਏ ਭਗਤਿ ਦੇ ਸਰੋਤਿ: ਸੁਦਾ ਕ
ਨੌ ਸਾਚੁ: ਸੁਖਦਾ ਸਤੇ ਰੋਵਦਾ ਹਿਮੀ ਤ ॥੮॥੧੪॥ ਗੁਣ: ਗੁਣੀ ਜੀਵਾ ਧ
ਸੋਤਾ।

ਰਿਵਿ: ਤਿਆਗੁਕੇ। ਸੁਚੀਤ: ਸੁਸ੍ਟ ਚੇਤ ਵਾਲੇ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਪਰੀਤ: ਵਸਤੇ। ੫।।
ਛੇਦਾ ਅਨੇਕ ਅਸਿਖ: ਜਿਸ੍ਰੀ ਦੇਭੀ ਤਰ ਏਕ ਹੈ। ਛੇਦ ਸਿਖ: ਜਿਹੜੀ ਤੇ ਬਹੁ
ਤ ਅਸਿਖ ਹੈਂ। ਧਿਰੰਥ: ਧਿਰਥਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਰਥ: ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਮੈਂ। ਮਰੈ॰ ਜੀਵ
ਹੋ ਕੈ ਤਿਸ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੋ ਕੈ। ਜੋ ਤੀ ਤੂ ਜਾਣਤਿ: ਜਿਸ੍ਰ ਨਿਉਪਾਈ॰ ਇਸੇ ਦੂਆ ਰਾਹੇ ਤੋ
ਤੀ ਤੂ ਜਾਣਤਿ: ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਾਣੁ: ਮਿਲਣੇ ਮੈਂ ਨਹੀ ਭ੍ਰਾਂਤਿ: ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਵ
ਨਹੀ ਹੂੰਦਾ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਦਾ। ਅਮਰਾਨਿ॰ ਮੈਂ ਹੈ ਜੋ ਭਖੈ: ਭਖ ਮਹੂ ਕੇ। ਜਗ ਨੂੰ ਖਾਇ॰
ਹੈ। ਮਰੀਜੈ: ਮਰਣੇ ਮੈਂ ਹੈ। ਪੀਜੈ॰ ਤਾਂ ਸੂਤਕ ਜਾਵੈ। ੪। ਆਸਾ: ੧।।
ਅਥਿ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਚਾਰੈ॰ ਜੋ ਮੈਂ ਕਿ ਆਹਾਂ ਤੇ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ
ਤੇ ਕਿਥੇ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਹੀਰਾ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਇਕ॰ [illegible] ਦਾਵਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ਕੇ।
ਗੁਰ॰ ਦੁਅੰਤ੍ਰਮਾਂ ਕੈ ਤਾਂ ਤਿਸ ਦੇ ਮਨ ਤੋਂ ਹੋਵੈ ਮਨ ਧੀਰਾ। ਸਾਹੁ॰ ਅਗੇ ੨।
ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਰਾਫੀ: ਪਰਖ ਨੂੰ ਜਾਨ ਦਾਰ॰ ਤੇ ਇਕ ਦੀ ਸਿਦਕ ਰਿਤੁ ਮੈ ਹੈ
੧॰ ਓਹੁ ਛੇਦਾ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ ਸਾਰੂ ਹੈ। ਸਾਚੁ॰ ਮੈ ਜੋਰੁ
ਤਾ ਹੈ ਸੋ ਈ ਪੈਕਾਰ: ਚੜ੍ਹੈ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਕਰ ਤਾ ਭੂਜੇ ਸਨ ਮਿਲੇ ਹੈ ਓ
ਦੁਸਿ ਫਤਿਕਰ ਦਾ ਹੈ ਸਹਜ ਦੀ ਘਰ ਮੈ। ਸਥਾਦੇ: ਰਾਰਸ ਥਾਦੇ
ਕਰਿ ਕਹੈ॰ ਆਪੁ ਤੇ ਆਗੇ। ਛੇਦਾ ਗਾਰ ਤੇ ਮਹਲ ਦੀ ਵਾਟ ਧਾਰ ਮੈ
ਹੀ ਕਿਥਨ ਕਾਇਆ: ਸੁਧ ਓ ਨਾ ਦੀ ਕਿਓਂ ਇਆ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇ ਨਾ ਜਾਣੂ ਕੈ
ਛੇਦਾ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਏਵਾਂ: ਏਵਹੀ ਹੈ। ਮੇ: ਮੇਰਾ। ਪਲੈ॰ ਹੈ ਜੋ। ਪੰਚਿ ਹਿਤੀ ੧੩।
ਨ ਨਵ ਚਾਰੇ ਸਮਾਵੈ: ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿ ਤੀ ਨਗਣ ਨਵ ਦੂਆਰੇ ਮੁਖਾ
ਦਿ ਚਾਰਿ ਅੰਤਹਕਰਣ ਏਹੁ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈ ਜੇ ਸਦੋ। ਗਗਨੁ॰
ਮੈ ਜੋ ਕਾਛਿਧਾਰਿ: ਕਲਾ ਧਾਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੂ ਗਹਾਵੈ: ਰਿਦੇ ਮੈ ਰਖੈ
ਦੇ ਪੰਚਤਤਾਂ ਤੇ ਤੀਨ ਲੋਕਾਂ ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਚਾਰ ਜੁਗਾ ਦਾ ਦਿਸਾ ਮੈ ਸਮਾ
ਇ ਰਹਿਆ ਜਾਣੇ ਆਹੇ ਕਲੂ ਕਿਸਨੂ ਓਤ੍ਰਾ ਜੋ॰ ਗਗਨ॰ ਮੈ ਰਹਾ
ਵੈ: ਰਹਿਆ ਹੈ। ਸਾਤਉ॰ ਮਨ ਤਾਂ ਕੋ ਪਰਾਵੈ: ਪਾਇਆ ਹੈ। ਜੋ ੧੪।
ਇ॰ ਤਿਸਨੂ ਨਾ ਆਖੀ: ਨੇੜੀ ਦਾ ਆਖੀਯਾ ਤਾ ਰਸ ਨਹੀ॰ ਬੋਲ
ਣਦਾ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਦਾ। ਬਿਖ: ਬਿਖਿਆ ਨੂ ਲੈ: ਜਗਤੁ ਦਾ ਹੈ। ਸ ੧੫।
ਗਤਿ॰ ਕਰਿਓ ਹੁਭੀ। ਪਾਵੈ॰ ਜੇ ਕਰਿ ਤੋਂ ਹੋਵੈ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ। ਛੇਦਾ ਗੀ ੧੬।
ਗਾਸ ਵੇਹਰਿ ਲਾਲ ਮਣੀ। ਆਸ ਤੀ ਨਾਮਾ ਜੋ ਸੁਖਾ ਸੂ ਏਹੁ ਸਭਤਿ
ਸਕਾਮਾਲ ਹੈ। ਵਾ ਹੀਰਾ: ਸਰੂਪ ਤੇ ਨਾਮ ਜਵੇਹਰਿ: ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ
ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੋਤੀ: ਵੈਰਾਗ ਮਨ ਜਿਸ ਦਾ ਵਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਸ
ਭਤਿ ਸਕਾਮਾਲ ਹੈ। ਪਰਖੈ॰ ਸੁਭ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤੇ ਸਨ॰ ਭਗਤ ਹੈ ੧੮।
ਧਾਮ: ੧। ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਗਮਨ: ਮਨਿ ਆਂ ਹੈ। ਮੁਖਿ॰

ਜੋਹੈਦਾ ਦੁਆਰੇ ਮਹਲੀ: ਜਗਨਾਸੀ ਮਹਲਿ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਸੁਰਤਿ॰ ਕਰਕੇ
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਗਤਿ॰ ਜਿਨਾ ਪ੍ਰ
ਮੁਰਾਰੀ॰ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਦਾ ਮੁਰਾਰੀ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਛੇਦਾ
ਦਾ ਨਿਰਮਲ ਸੁਬਾਨ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਓਸੁ ਮੇ ਜਿਸ ਕੀ ਤਾਬਿਆ ਨਿਤ
ਸਨੂੰ ਭੁਵਨ॰ ਦਾ ਨਿਹਕੇਵਲ: ਸਚੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੁਕਮੁ: ਅਗਿਆਨੁ
ਦਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਹਰਖੁ॰ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰੁ ਜਗਿਆਸੂ॰ ਜੋ ਹੈ ਰੋਸੁ॰ ਦੇਨਾ
ਪੰਚ ਸਮਾਈ: ਕਾਮਾਦਿ ਕਾਂ ਦੀ ਜਿਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰਲੈ ਦਾ ਸਤਸੰਗ ਤੇ ਖ੍ਯਾਦਿਕ
ਦੀ ਜਿਨਾ ਕੀਤੀ ਸਮਾਈ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਦਾ ਸੰਤਾਂ ਮੈ ਜਿਨ ਕੀਤੀ ਆਪਣੀ ਸਮਾ
ਈ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਤਾਰ ਹਿਤ ਜਿਨਾ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਛੇਦਾ ਓਹੁ ਸਭ ਲੋਗ ਮੁ
ਖੀ ਹੈਂ ਜੋਤਿ॰ ਤੇਰੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਸਭ ਕਿਸੇ ਕੀ ਤੂੰ ਹੋਇਆ ਸੋਈ॰ ਹਰਿ ਦਾ
ਨਗਾਨੂੰ ਹੋਈ॰ ਤੀਨੁ ਕਾਲ ਮੈਂ ਓਸਾਰੈ॰ ਸਭਨਾਂ ਤੇ ਜੋ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨੇ ਓਨੂੰ ਆਪ
ਣੈ ਮੈਂ ਛੇਦਾ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਵੈ ਜੋ ਹੁਕਮੋ: ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਪੂਰਾ: ਨਾਮ ਦਾ ਗੁਰ
ਨੇਦਾ ਹਰੀ ਨਾ ਬਿਰਧਿ ਪ੍ਰਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਨ ਹੋਇਆ ਸੁਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਗਿਆ
ਤਦਾ ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਾਕਿ: ਪਰਾਇਣ ਰੂਪ ਹੀ ਮਾਨ॰ ਮੈਂ
ਲਹਸਿ: ਲਹਗਾ ਨਿਦਾਰਿ: ਅੰਤਰੁ ਦੇਹ ਮੂਰਖ ਦਾ ਕਾਰਣੁ ਹਰੀ ਨੂੰ
ਧਨੁ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾ ਤਿਸੁ ਸਾਹਨਿ॰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਨੂੰ ਤਾਨਾ॰ ਅਠਨਾ ਫ
ਹੀ॰ ਮੋਹੁ ਦੀ ਇਸੁ ਕਰਿਆ ਬਉਰਾ ਰ: ਬਉਰਤ ਨਾ ਕਰਿ ਭਾਇਆ ਹੈ ਬਉ
ਰਕਾ ਦਾ ਬਉਰਿਆ ਤੇ ਬਉਰਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ਲਾਗੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਛੇਦਾ ਸੇਵਕ
ਭਾਗੇ ਕਉਈ ਹੈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਥੇ ਨਾਨਕ॰ ਏਸੇ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥੮॥ ਮ: ੧ ॥ ਛੇ
ਦਾ ਚਿਤ ਅਨੀਤ ਮੈ ਤੇ ਗਾਵਹਿ ਗੀਤੇ: ਜਸ ਦਾ ਚਿਤ ਮੈਂ ਅਨੀਤੇ ਗੀਤ
ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ॰ ਗਾਇ ਕੇ ਸੁਣਾਇ ਤੋ ਬੀਤੇ: ਪੰਡਿਤਾਂ ਦਾ ਰਾਗੁ ਦੇਖ
ਦੀਯਾ ਤਮਸੁ ਣਾਇ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜਾਣੇ ਰਾਗ ਦੇਖ ਬੀਤੇ ਹੈ ਮੰਨਿ: ਮੰਨਿ ਹ
ਝੂਠਾ ਤੇ ਅਨੀਤੇ: ਤੁਹਿ ਤਾਮਸ॰ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਸਹਜਿ:
ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰੇ: ਹਰਿ ਨਾਂ ਛੇਦਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ਲਭੁ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ ਨੂੰ
ਨਾ ਓਮਾ ਨਿਸਰੀ ਰੂਮੈਂ ਹੈ ਸੁ ਪਰਸਾਦੁ ਪੀਤਾ: ਪੀਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਦੀਹੈ ਦਾ ਹੂੰਦੀ
ਹੈ ਧੀਰਾ॰ ਹੋਇਆ ਨਾ ਦਾ ਹਿ॰ ਹੈ ਤੂੰ ਸਾਚ ਨੂੰ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਾਚ ਪਛਾਣਏ ਹੈ
ਅੰਤਰਿ ਦਾ ਨਾ ਦਾਣਿ ਹੈ ਗਤ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਦਾ ਭੇਦ ਕੀਨਾ ਸਤਾਨੂੰ ਮਹਲ:
ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਮਹਿ॰ ਆਪਣਾ ਦਾ ਸਭਨਾਂ ਛੇਦਾ ਕਲ ਤੇ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਹੈ ਸਾਚੇ
ਤਿਸਮੈ ਸਾਚੁ: ਨਿਸ਼ੰਕ ਕਰਿ ਮਨ ਨੂੰ ਜਾਉ: ਜਾਂਦਾ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਪਰਮ
ਦੀ॰ ਸਭਨਾਂ ਗਾਉ: ਗਾਂਦਾਂ ਆਪ॰ ਨੂੰ ਦਾਤਾਂ॰ ਦਾਰੇ ਦੇ ਮੈਂ ਗਾਂਦਾ ਛੇਦਾ
ਨਾਮੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਿਦੇ ਮੈ ਦਾ ਸਿਆਣਾ ਬਾਣੀ॰ ਕਰਕੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਵਿਚਿ
ਲਾਇ॰ ਆਪਣੇ ਦਲੂ ਸਬਦੇ: ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ ਐਥੈ ਪਿਛੈ
ਤੇ ਓਥੈ ਆਗੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾ ਐਥੈ ਓਥੈ ਸਦਾ ਸੁਖ॰ ਹੈਤ

ਸਦੇਅਰੀ॰ਹੀਆਂਚਲ॰ਤਾਕਰਿਆਜਾਣੈ॰ਨਾਮਦੀਆਮੈਲਾ॰ਭਾਈਆਕਿਉ॥
ਮਲ॰ਭਏਹੈਜੋਕਰੀ॰ਹੈਦਕਰਨੇਹਾਂਜਨਮੀਗਤ: ਜਨਾਦੀਸੰਗਤਮੈਨਵਿ
ਖ॰ਪਾਪਤੇਦੁਖਣੀਪ੍ਰਗਾਸੁ॰ਕਰਕੈਅਚਾਰਪਰਾਤਾ: ਸੁਭਅਚਾਰਮੈਪ
ਣਾਹੈਵਕੁਲੀਪ੍ਰਕਾਭੁਰਤਾਹੈ।ਧਰਨੀ: ਧਰਨਾਕਰਕੇ।ਨਾਮ॰ਵਿਖੈ॥੧॥
ਮ:੪ ਮਨੁਮੈਗਲੁਤੇਸਾਕਤਤਿਤੇਦਿਵਾਨਾਹੋਇਰਹਿਆਹੈਵ ਸਾਕਤਾਦਾਮਨੁ
ਹਾਥੀਵਤਜਿਵਾਨਾਹੋਇਆਹੈ।ਛੁੱਟਦਾਆਇਆਸੋਹਿਭੂਪੀਧਨਖੰਡਿਮੈ
ਫਿਰਦਾਹੈਰਾਨਾ: ਰੰਝਾਹੋਇਆਵਾਹੈਰਾਨੁਹੋਆਚਾਪ੍ਰੇ: ਦਧਾਇਹੋਏਗੁ
ਰਮੁਖਿ: ਜੋਗੁਰਮੁਖਿਹੈਸੋਆਪੇ: ਆਪਨੁਪਰਭੂਮੈ॥੨॥ ਠਉਰਾ: ਠਉਰਮੈਆਵ
ਦਾਨਿਰਮਲ: ਸੁਧਵਮਿਸਟਹੈ।ਹਉਮੈ॰ਆਦਿਕਉਰਾ: ਕਉੜਾਵ
ਗਰਾਸੁਾਰਹਿਸੀ: ਰਹੋਗਾ।ਧਖਸੇ॰ਤਾਂਕਿਟਕੁ॰ਨਾਪੇਲੇ॰ਪਰਿਭੁਕੈ
ਵਛੇਦਾਪੇਲੇ: ਦਧਾਇਕੇਸਿਰਕਾਮਕਾਲਕਿਟਕਨੁਮਾਰੇਹੈ॥੩॥ ਪ੍ਰਸੰਜੋਕਹੈ
ਇਹੁਮਨੁਧਹਤੇਰੂਪਹਿਤੈਕਹੈਹੈ।ਕਰਮਾ॰ਕਰਕੇਕਰਮੀਭੁਜਾਨਾਧਰਮਾ॰
ਕਰਿਧਰਮੀਭਿਜਾਹੈ।ਤਤੂ॰ਦੇਹਿਕਾਰੂਕਰਿਤਤਾਤੇਜਨਮਾਲਾਇਆਹੈ।
ਲੋਭੀ॰ਦਾਮੂੜਾ: ਮੂੜਭਾਇਆਹੈ।ਜਪੇ॰ਤਿਨਾਦਾਭੂੜਾ: ਸੁੰਦ੍ਰਭਜਾ
ਹੈ॥੩॥ ਛੁੱਟਦਾਗੁਰਮੁਖਾਦਾਸੋਈਮਨ ਅਸਥਾਨੇ: ਇਸਾਥਿਤਭਜਾਹੈ।
ਮੁਖਿ॰ਨਾਸੋਈ॰ਸਤਿਚਿਤਆਨੰਦਰੂਪਹੈ।ਜੋਗੀ॰ਭੀਭੋਗੀਭੀਤੂਪਕ
ਰਿਤਾਪੇ: ਤਪੀਆਭੀਹੋਵੈ।ਪ੍ਰਭੁ॰ਦਾਰੂਪਹੋਵੈਆਪੇ: ਆਪੁਹੀ॥੪॥ ਏ
ਰਾਗੀ॰ਭਾਇਆਹੈ।ਜਾਮਨਸਾ॰ਕਰਕੇ।ਚਾਖੈ: ਚਖਿਦੇਨੋ।ਦਰਿ: ਅੰਦ
ਰਪਰਿਦੇਮਹਲੀ: ਜਗਨਾਸੀਦੀ॥੫॥ ਕਾਰਜ॰ਹੈਰਾਨੁਕਰਿਆ।ਛੁੱਟਦਾ।ਸੰਗ
ਮਕਰਿਸੁਰਮਾਹੈ।ਭਉ॰ਭੁਜਾਹੈ।ਨਾਮਿ॰ਜਪਕੇ।ਪੰਚ॰ਕਾਮਾਦਿ
ਹਉਮੈ॰ਆਦਿਗਾਮਸਿ॰ਕੇ।ਧਾਏ: ਮਨੁਦੇਵਸੁ॰ਪਾਸੋਤਆਗੁਕੇ
ਅਨ: ਚੋਰੁਾਮੁਖਿ॰ਦਾਭਗਤੀ॰ਕਰਿਆ।ਛੁੱਟਦਾਅਨਹਦੁਸਬਦਿ: ਧੁ
ਨਸੁਣਿਆ।ਧੀਤੇਮੈਕਿਆਭੀਤੇਵਿਚਾਰੀ: ਰਿਆਭੀਹੈ।ਕਾਰੀ:
ਕਾਰੂਦਾਰੂਪ॥੬॥ ਨਿਰਮਲੁ॰ਹੋਇਆਤੇਪਰਿਦੇਦਰਿਸੋਈਜਾਣਿਆ
ਹਰੀ।ਅਖਿ॰ਦੇ।ਧਾਨਿ: ਉਚਾਰਨਾ।ਜਸੁ॰ਜੋਕਰਿਦੇਨੋ।ਪ੍ਰਭੁ॰ਤਿ
ਨਾਸਣਿਆਹੈ॥੭॥ ਮਾਤਾ॰ ਹੈਤਿਨਾਸਰਬਕਸੁਦਾਦਾਪਰਿਗੁਰਤੇ
ਹੈਸੋਈਮੁਖਚਾਤਾਹੈਵ ਸੁਬਰਸਾਦਾਪਰ॰ਜੋਹੈਹਰਿਸੋਗੁਰਾਦੁ
ਆਰੇਜਾਤਾਹੈ।ਭਗਤਿ॰ਹੇਤੁ॰ਜਿਨਾਗੁਰਾਦੇਚਰਣਾਮੈ॥੮॥ ਦਾਸ
ਕੀਤਾ।ਤਿਸਾਦਵ ਗੁਰਦੇਚਰਣਾਮੈਂ ਭਗਤੀਤੇਹੇਤੁ। ਪ੍ਰੇਮੁਨੇ।ਨਿਦਾਸਕੀਤ
ਹੈ।ਇਸੇਦਸੁਤੇ।ਕੇ॰ਹਮਭੁਏਹਾਂ॥੮॥ ਮ:੪ ਪੀਠਕਾਨੁਮਜੋਕਹੋਧ
ਨਹਮਾਰਾਹੈ।ਸੋਕਹੈਹੈ। ਕਹੀਐ: ਹੋਰਨਾਦਾਹੋਜਾਤਾਹੈਵ ਕਿਸੇਦਾ
ਹੀਹੈ।ਨਮਧਨਕ ਤ: ਦੁਸਖਾਈ: ਸਾਹਾਇਤਾਕਰਨਵਾਲਾਹੈ।

ਛੋਡਦਾ ਨਿਰਮਲਾ ਜੋ ਨਦੂਰਿ ਦਾ ਹੈ ਓਨਾ ਹਰਿ ਮੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਮਾਰਾ ੦ ਧ
ਨੁ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰਾ ਕਰਿ ੦ ਜਾਣੂ ਤੇ ਨਾਮ ਭੀ ਨ ਛੋਡ ਉਹ ਮੁਤਾਂ ਫਰੁ ਧਾਹਾਰ ੦ ਮਿ
ਲਾਇ ਲੈਂਗਾ ॥ ਕਾਮਨੀ ੦ ਵੇਹੈ ਨੂੰ ਮੇਲ ਗੁਰ ਰਹੇ ਹੈ ਦਾ ਬਿਧਾ: ਇਸੁ ਦੁਬਿ
ਧਾ ਨਾ ਲੂਛਾ ਰੇ ਤੇ ਛੋਡਦਾ ਔਗੁਣੁ ਰਾਇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਛੋਡਦਾ ਗੁਰ ਹੈ ਦਾਤਾ
ਹਰਿ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ ਦਾ ਵ ਹਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦਾਇਆ
ਲਾ ੦ ਗੁਰੋਂ ਵ ਹਰੀ ਆਖਾਇਆ ੦ ਤਾ ਰੋਗੁ: ਅਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਰੋਗ ਕੀ ਮਿਟੇ
ਤੇ ਦੂਖਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਅਦਰੂ: ਹੋਰਾ ਸਿਖ੍ਯ ੦ ਨੂੰ ਛੋਡਦਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਤਿ
ਨਾ ਨੂੰ ਤੇ ਆਪੁ ਭੀ ਆਪਣੇ ਦਲੋ ਧਾਰਿ ੦ ਕੈਸੇ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਛੋਡਦਾ ਕਰਮ
ਕਰਕੈ ਦੂਜਾ ਭੇਦ ਧਾਰਿਆ ਇਹੀ ਮਨਿ ਨੂੰ ਰੋਗ ਲਗਾ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਭਰਮਿ
ਕਰਕੇ ਜਪਦਾ ਹੈ ਦੂਜੇ ਸਧਾ ਨੂੰ ਪੁਰਖੁ ੦ ਤੇਰਾ ਗਾਦਾ ਦਰਸਨ ੦ ਹੀ ਨਕਿ:
ਕੁਦ ਸੂਆ ਅਚਰਜ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਤੇ ਮਾਦੇ ੦ ਹੋਇਆ ਛੋਡਦਾ ਸੁਗਨਾ ਦੇ ਧਾਟ
ਟਿਧਾਟ ਮੈਂ ਪੂਰਣੁ ਜਾਣੂ ਕੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਾਈ ਹੈ ਕਰਿ ਪੂਰਿ ੦ ਆਪਣੇ
ਮੇਦ ਸੁਬ ਮੈ ਜਾਣੂ ਕੈ ਧਾਰਿਕ ਹੋਹਿ ਤਿਸੁ ਨੂੰ ਨਾਹੀ ਜਾਣੂ ਦੇ ਛੋਡਦਾ ਜਾਕੀ
ਭਗਤਿ ਕਾ ਮੁਖ ਹੇਤੂ ਨਾਮ ਹੈ ਦ ਜਾਕੀ: ਜਿਸੁ ਕੇ ਭਗਤਿ ਹੈ ਹੈ ਨੂੰ ਹੇਤ ਨੂੰ ਕਾਰਿ
ਤੇ ਮੁਖ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਸੰਗ ਨਤੁ ੦ ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ ਹੋ ਤੋਰੇ ੦ ਤੇ ਸਹਜ ਮੇਲਾ
ਇਆ ਹੈ ਗੁਰ: ਧੁਸ ਦ ਦੜੇ ਦੇਰਿਆ ਨਕਾਰਿਆ ਦੂਤ ੦ ਤੇਨਾ ਦਾ ਦੂਤ ਦੂ
ਖ ਦੇਣ ਵਾਲੋ ਨਾਮ ੦ ਦੀ ਲਿਵ ਦਾ ਵੇਖੋ ਛੋਡਦਾ ਵਛਲ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕੇ ਸ
ਰਿ ਹੈ ਭੁਏ ਹੰ ਹਰਿ ਦੇ ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ॥੮॥ ਮ: ੧॥ ਸਬਦ: ਧੁਰ ਮਨੂੰ ॥੧੧॥
ਸਖੀ ਸਖੇਨੀ: ਪਿਆਰੀ ਸਖੀ ਜੇ ਵ ੦ ਕਾਰੇ ਨੈਨੀ ੦ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਬੀਧਨ ੦
ਰੂਪ ਹੈ ਸੀ ਸਾਰਿ ੦ ਮੈਂ ਧਰਮ ੦ ਹੈ ਜੋ ਹਉ: ਹੈਗ ਤੌ ਤਾ ਕਾਰਿ ਕੀਆ ਹੈ ਧਬੁਕ
ਲਤ: ਪੂੜ ਦੀ ਕਾਰੀ ਮਨੂੰ ਧੀਆ: ਮਨੁ ਮੈਂ ਦੂਜਾ ਭਾਦ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕਿਰਖੀ: ਖੇਤੀ
ਹੈ ਸੋ ਨਕਿਸਾਨ ੦ ਹੋ ਕੇ ਛੋਡਦਾ ਦਾਨੁ: ਦੀਰਤੰ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਡਿਰ ਸਹੈ: ਦੇਵੇ
ਧੀਧਨ ੦ ਰੂਪ ਸਉ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਕ ਅਣੁ: ਬਿਨਾ ਧੀਚਾਰੀ: ਰੂਤੇ ਮੋਹ ੦ ਦੇ
ਪਸਾਰੀ ੦ ਹੋਇਆ ਧੀਦਨ ੦ ਹੈ ਸਹਾਨੂੰ ਜੋ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਸਾਂ ਮੈਂ ਧਾਲਾਇ: ਪ
ਕੀਤੇ ਲੇਖ ਕੋਈ ਭੀ ਨਗਾ ਧਾਦ: ਉਚਾਰ ਨਾਮ ਹਕਾਲੁ ੦ ਕਰਕੇ ਛੋਡਦਾ
ਧੀਧਨ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਤੇ ਬਿਕਾਰ ॥ ਪਾਪਾ ਕਾਰਿ ਬਿਨਸੈ: ਜੇ ਮੇਮਰੇ ਜੀਦਾ ॥੭॥
ਸਰਣਾਈ ੦ ਜੋ ਭਏ ਨੋ ਰਾਖੇ ੦ ਹੈ ਸੋ ਧੀਧ ੦ ਨਮੋ ॥੧੦॥ ਮ: ੧॥ ਅਸਟਪਦੀ
ਆ॥੧ ੳ ਸਾਖੀ ਜਸੁ ਏਮਨਾਬਾਦ ਮੈ ਧਾਧਰੁ ਆਣਇਆ ਤੇ ਪਠਾਣਾਂ ਨੂੰ
ਮਾਰੂ ਕੈ ਉਨਾ ਦੇ ਪਰਿਦ ਵਿਗਾਨੂ ਕੀਤੇ ਜੋ ਈਹ ਦਲੁ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹੇ ਹੈ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਆਗੀ: ਧੜੀਆ ਧਾਣ: ਧਾਉ ਦੀਆ ਮਾਣੁ ਸੁਦੂਰ ੦ ਚੀਆ
ਕਾਤੀ: ਕੈਚੀਆਂ ਨਾਲੂ ਗਾਲਿ: ਸੰਗਾ ਧੂਤਾੜੂ: ਧਣਧੱਪ ਦੇਧਸੀਏ
ਦਿਆਦ ਧਟੇ ਦੇ ਤੇ ਬੁਰੇ ਦਿਤੇ ਓਨਾ ਨੂੰ ਮਹਲਾ: ਮੰਦਰਾਂ ਧਗਣੁ:

ਚੰਗੀਆਂ ਹਦਾਰਿ: ਅਗੋ ਭੀ ਮਹਲਾ ਦੇ ਬਾਬਾ: ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੂੰ ਆਦੇਸੁ: ਵਸਦੇ
ਭੀ ਤਿਉ ਜਦੂੰ ਦੇ ਭੀ ਵ ਸਾਰੇ ਸਭੂ ਪਾਂਸੀਆ: ਸਾਣੁ ਲਾੜੇ: ਦੂਲੋ ਹੀ ਡੋਲੀ:
ਡੋਲੀਆਂ ਮੇਂ ਦੇਵ: ਜੋਦੰ ਦਖੰਡ ਦੇ ਕੀਤੇ ਸਾਂਹੂ ਗਏ: ਬਣਾਉ ਣੇ ਉਪ
ਰਹੁ: ਸਸੂ ਉਪਰੇ ਇਨਾ ਦੇ ਝੂਲੇ: ਸੂਰਜ ਮੁਖੀ ਪਖੇ ਇਕ ਲਖੁ: ਇਕਨਾਰ
ਪਤ ਦੇ ਲੋਕਾ ਦੇ ਦੇਵਰਾਂ ਪਾਸੇ ਲਖ ਰੁਪੀਏ ਲਖੁ ॰ ਹੀਰੁ ਪੀਏ ਖੜੀਆ:
ਸਉਰਿ ਦਦੂ ਉਰੇ ਨੂੰ ਉਠ ਕੇ ਜਦੁ ਮਬਾ ਏਕਣੁ ਵਾ ਇਕ ਲਖ ॰ ਹੀਏ ਇਕੀ
ਅੰਤੇ ਨਾਦਾ ਦਰਸਨਾ ਲਖੋ ॰ ਇਕੀ ਅੰਤੇ ਨਾਦਾ ਦਰ ਸਣੁ ਖੜੀਆ ॰
ਰੋਕੇ ਦੂਰੋ ਹੀ ਆਵ ਇਕ ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਲਖ: ਦੇਖੁ ਲੈਣਾ ਲਖੁ: ਇਕਨਾ ਰੀ ਤਿਨਾ ਨੂੰ
ਦੇਖਾ ਆਹੂਰਿ: ਕੰਗਨਾ ਸੋਲਕਾ: ਟਾਹੀਆਂ ਹੁਣਾ ਮੋਤ: ਮੋਤੀਆ
ਸਰੀਆ: ਲੜੀਆਂ ਹੋਏ ॰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਜਿਨ ਰਖੇ ਪਨ ਤੇ ਜੋ ਘਰੁ ਰੰਗ:
ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਏ ਕੇ ਗ ਵਮਾਇਆ ॰ ਬਾਬਰੁ ਮੁਗਲ ਨੇ ਸੋ ਗਵਾਏ ॰ ਕੇ।
ਤਿਸੁ ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਚੰਗੀ ਤਾਂ ਜੇ ਭਾਵੈ ॰ ਮੰਦੀਆਂ ਚੇਤੀਆਂ ਸੇ: ਪਾਦਰਖੀ
ਐਤੁ ਕਾਏ ਕੁ: ਬਾਨੁ ਜਾਹਾ: ਹਰੀ ਨੇ ਤਿਨਾ ਦੀਆ ਜੋ ਲਗ ਰਹੇ ਸੇ ਰੰਗ ਤ
ਮਾਣਿਆ ਸਾਦੇ ਚਾਏ ਸੋ ਵ ਸਾਹਾ: ਹਰੀ ਦੀ ਜਿਨਾ ਚਾਏ ਸੋ ਵ ਜਾਹਾ:
ਜਦਸਾ ਦੀ ਜਿਨਾ ਤਮਾਸਿਆ ਦੇ ਚਾਏ ਸੋ ॥ ਬਾਬਰ ਵਾਣੀ: ਬਾਬਰ ਦੀ
ਦੁਹਾਈ ਕਾਇਰੁ: ਪਠਾਣਾ ਦੇ ਕੋਰੁ: ਪਾਲ ਕਭੀ ਇਕਨਾ: ਤੁਰਕਾ ਦ
ਖੁਆਈਅਹਿ: ਖੇ ਏਗ ਏ ਨਿਆ ਜਾਦੇ ਤੋ ਇਕਨਾ: ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ
ਪੂਜਾ ਦਾਸਾਂ ਕੀ ਜਾਇ: ਗੀਆ ਹੈ ਇਣੁ: ਬਿਨਾ ਹੋਈਆਂ ਕੋ ਨਹੀ
ਦਵਾਣੀਆਂ: ਹਿੰਦੂਣੀਆਂ ਕਿਉ: ਕੰਸ ਨਰਾਂ ਹੁਣਾ ਚੇਤਿ ॰ ਆਗੇ
ਕੋ ਖੁਦਾਇ: ਖੁਦਾ ਲੀਆ ਛੋਦਾ ਇਕਪਾਰਿ ਆਪਣੇ ਆਪਿ ਆਵਹਿ
॰ ਈ ਦੇਛੂ ਟੇ ਕੈ ਤੇ ਇਕੁ ਤਿਕਾਨਾ ਸਖ ॰ ਆਪਣਿਆਂ ਦੀ ਕਿਈ ਜੀ ਵਦੇ
ਹੈਣਾ ਦੁਖ ॰ ਕਰਿ ਜੋ ਉਨਾਂ ਦਾ ਕੋ ਝੂਰ ਰਹਿਆ ਨਹੀ ਆ ਮਾਣੁਖ ॰ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ
ਕਰਿ ਸਕੈ ॥੧੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾ ਸਪ੍ਰਉ ਜਾ ਡੂਭਈ ਤਉ ਏ ਰਸ
ਬਦ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੇਲ: ਅਖਾੜੇ ਤੇ ਕਹਾਂ ਤਬੇਲਾ ਤੇ ਕਹਾਂ
ਭੇਰੀ: ਨੌਬਤ ਤੇ ਕਹਾਂ ਸਹਨਾਈ: ਤੁਤੀਆ ਗਾਡੇ ਰੜੇ: ਰਬੀ ਸੁਰ
ਮੋ ਕਵਾਈ: ਪੁਸਾਕ ਆਰਸੀਆਂ: ਸੀਸੇ ਬਰੇ ਸੂਲਕੇ ਹੋਵੰਦੇ ਲੋਕ ਹ
ਦੇ ਬੰਕੇ: ਸੁੰਦਰ ਸੇ ਬੇ ॰ ਤੂੰ ਹੀ ਹਾਰੇ ਗੋਸਾਈ: ਜੁਆਂ ਸੀ ਹੋਇ ਜਾਰਿਬੁ
ਨੂੰ ਕੀਏ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਚਾਹਿਆ ਭਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ ਘਾਲਾ ਦੇ ਲਾਲੋ ਦੇ ਹੋਏ ਪਿਆਰੇ
ਹਰੀ ਦਰ: ਦਰਵਾਜੇ ਮੰਡਪ: ਹਵੇਲੀਆਂ ਦੇ ਸੁਰ ਤਵਾਲੀਆਂ ਮ
ਹਲਾ: ਨਾਰੀਆਂ ਬੰਕ: ਸੰਦੁ ਸਰਾਈ: ਸਰਾਂ ਦੇ ਨਕਾਮਾਣਿ: ਨਾਰੀ
ਪਾਈ: ਪੇਦੀ ਸਾ ਬੀਰਾਂ ਤੇ ਦੇ ਪਾਈ ਦੀਆ ਪਾਨ: ਬੀੜਾ ਤ ਬੋਲੀ:
ਬੀੜੂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰਮਾ: ਨਾਰੀਆ ਚਪਾਣ ਦੇ ਲੀਆਂ ਬੀ

ਫਿਆਨੂੰਸੋਛੁਡਾਈਆਸੀ:ਵੇਖਦਿਆਂਹੀਛਪਿਗਈਆਂਹੈਸਨਫਿਰ
ਤੀ:ਖੁਦਾਇਬਹੋਈਆਖਾਆਈ•ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਦੀਲੀਲਾਆਪ:ਪੰਦ੍ਰਾਅਨਰ
ਬਹੈਸੋਕੌਨਹੈ॥
ਨਾਹੀ•ਕਹੀਆਖਾਸਿ:ਖੋਇ
ਲਏ•ਓਹੇਪਾਸਿਪੈਲਾਂਕੋਟੀ:ਕੂੜੀਆਪਹੁਤੇਹੀਫਿਰਜਰਹਾਏ•
ਕਰਤਾਰਨੇਜੋਕੋਈਮੈਂਡਾਦਿਨਾਕਰੇਸਾਮਹਿਰੁ:ਬਾਬਾਬੁਲਾਬਾਸ਼
ਕਾਮ:ਪੁਛਤਾਂਬਾਬਾਨੂੰਫਰਬਾਨ!ਸਮਾਨਤੇਮੁਕਾਮ:ਦਾਇਰੇਅੰਦ
ਲੇ:ਸਤੂੰਹੈਸਾਬੀਜੁ:ਪਰਮੇਸੁਰਦਾਰਿਸ਼ੀਆਸਾਹਿਬ:ਮੂਰਛਾਮੂਰਛਾ
ਕਰਿਕਰਿਫਿਰਮੋਹੇਮੋਹੇ:ਟੋਟੇਟੋਟੇਕਰਕੇਆਬੁਫਿਰ:ਬਾਲਕਾਂਨੂੰਆ
ਸੀਧਾ:ਅੰਨਾਕਿਨੈ•ਪੀਰਫਕੀਰਤੀਨਪਰਚਾ:ਕਰਾਮਾਤਨੂੰਫਿਰਾ
ਈ•ਦੁਹਾਂਨੇਓਨੀ•ਮੁਗਲਾਂਤੇਤੁਰਕ:ਬੀਰਦੁਕਾਓਨੀ•ਪਠਾਣਾਂਦੀ
ਆਂਹਸਤ:ਹਬਾਤੇਹੀਚਿੜ੍ਹਾਈ:ਚਰੁਗਈਆਂਦਾਚਿਤ੍ਰ:ਫੀਰੀਆਂ
ਗਈਆਂਪਾਟੀ•ਹੈਪਠਾਣਾਂਦੀਆਈ:ਹੇਕੁਾਈਬਾਲਾਨੂੰਲਾਲੋ
ਭਇਆਹੀ:ਕੁਦਾਈਆਂਤੇਠਕੁਰਾਣੀ:ਜੇਧਨੀਉਚੀਜਾਤਤੇਉਤਮ
ਕਰਣੀਵਾਲੇਹੋਣਸੋਠਕੁਰਕੀਹੋਹਿਨੀਨਾਦੀਆਂਨਾ•ਦੇਪੈਰਹ:ਬ
ਰਕੇਸਿਰਤੇਲੋਕਰਿਖਰ:ਪੈਰਾਂਤਾਂਕੁਰਿਪਾਟੇਹੈਤੋਇਕਨਾਦਾਹੋਇਆ
ਬੀਰੋ:ਪਲੀਵਾਸਿਨੇਕੇਬੀਰਿਆਦੇਸਮਦਜਾਇਆਦਿਹਾੜੀ•ਦੁਖੀਹੀ
ਦਿਹਾੜੀਕਰਤਾ•ਤੇਹੋਰੂਾਕਾਹੈ•ਕਰਿਹੋਵੈਹੋਰੂਾਰੂਆਈਸੋ:ਰੇਈ
ਏਹੁਕਮੀ•ਆਪਣੇਹੁਕਮਸੇਸਭੁਨੂੰਚਲਾਇਤੇਆਪੇਵੇਖਕੇਨਾਨਕ•
ਕਰਮਾਨਸਾਰੁਤਿਸਦਾਸੀ॥੨॥੧ ਓਆਸਾਕਾਫੀਮ:੧॥ਅਸਟਪਦੀਆਂ
ਅ[illegible]ਤਰੁਦਾਰਰਹਿਣਾਹੈਂਆਦਮੀ•ਜੋਬਾਰ:ਘਰਬਾਰਬੋਲੀਜੀ
ਹੈਆਪਣੇਮਨਦੇਨੇਜਾਰਾਂ•ਜੀਵਾਂਨੀਤਨੀਤ:ਨੀਠਨੀਠਦਾਨੇਹ
ਨੇਹੁਛਿਦਾਜੀਵਚਲਸੀਤੇਪਿਰਪਦੇਧਰਤੀਪਰਇਹੁਬਾਤਕੋਈ•
ਤੰਬੁਸਤਾਂਬੁਨਾਕਰੇਓਹੀਓਹੀ:ਪਰੋਖੁਪਰੋਖਾਕਿਆਸੋਈ•ਤੀਨਕ
ਲਾਸੋਕਹੈਹਮਤੋਮਏਨਰੋਵੈਹਰੀਨਾਲਜਾਂਨਕੀਤੂਕਹੈਹਾਂਰੋਈ:ਰੋਵੰ
ਗਾਸੋਕਹੈਹਮਾਰੇਪੁਤ੍ਰਾਂਦੇਇਹੁਨਹੀਹੈਤੁਸੀਆਪਣੇਪਾਈਧਾ:ਪੀਧਿਆਂ
ਨੂੰਕਮਾਵਹੁ•ਜੈਸਾਰੂਪਿਆਰਾਜੀਇਹੁਕਤਹੀ:ਕਦੇਕੀਤੋਤੇਪਾਸੇ
ਸੁਤਾ•ਇਹੁਨਕਾਜੋਈ•ਤਾਂਜਾਗੇਆਪਣਿ:ਸਭੁਪਾਂਨਾਲੇ:ਨਾਲਓਸ
ਨਰਤਾ•ਤੁਸੀਕੀਯਨਸੋਚਹੁਤਿਸਨੂੰਦੇਖਿਕੇਇਹਾਕਰਹੁ•ਜਿਸਤੇ
ਮਖਸੂਦਲੈਹ:ਨਫਾਲੇਪੁਤੋਓਹੁਫਰਹੁਜਕਰਹੁਮਤਾਂਜਿਸੁਕਾਰਿਆਤਤ•
ਮੇਲਨਾਪਰਗਾਵਹੁ:ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਹੁਫਰੋਵਹੁਸਤੁ•ਨਾਮਦਾਸਕਿ
ਰਸ:ਖੇਤੀਕਮਾਵਹੁ:ਕਰਹੁਆਸ਼ੀਆਹੁ•ਗੇਚਿਰਗੇਜਾਂਕਰਮ:ਕ੍ਰਿਪਾਕਿ
ਪੂਰਬਕਰਮਾਮਿਲੇ•ਤੇਤਿਨਾਦੀਆਨਾਮੇ:ਨਾਮਦਾਹੀਪਿਉਹਾਰਾ:
ਹਾਰਕਰੇਮਨਕਰਿਮੂਲਾਹਾਤੇਟਾ:ਹਰਖਸੋਗਆਦਿਦੂਦਾਸਿਧਿ•ਏਹੁਜ

ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ: ਤੇਰੀ ਵਸਤੁ ਕੁਨਤੇ ਆਈ ॰ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਨਰੁ ॥੧॥ ਰਾਮ: ੧॥
ਕੋ ਨੀਮੀ: ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੇ: ਮੇਰਾ ਤੇ ਹਉ ਤੇਰਾ ਦਰਬੀਕਾ: ਦੂਜਾ ਦਾਰੋ।
ਮੈ ਨੀ ਮੇਰੇ: ਮੈਨੂ ਨਹੀ ਕੋਈ ਕੈ: ਕਿਸ ਨੂ ਧਣੀ: ਸੁਆਮਿ ਹੈ॰ ਤੈ ਤੇਰਾ ਹੀ ਸ
ਚਾ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ। ਸਿਧਾ॰ ਵਸ ਤੇ ਤੈ ਨੂ ਸਿਧ॰ ਅੰਨਾ ਗੁਰ ਰਵੇ
ਬੁਧਿ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੋਗੀ: ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਦਾ ਠਾਕੁਰਾਨੂ ਬੋਹੁ ਲਾਵਨੁ ਵਾਲੇ
ਤੈ ਕਾਪੜੀ॰ ਭੇਖ ਧਾਰ ਹੋਇ ਕਰਕੇ। ਸਬਾਦਿ॰ ਕਰਿ ਕੇ। ਤਤਸਾਰੁ: ਤਤਰੂਪ
ਸਾਰੁ ਜੋ ਹੈ ਨੂ ਈਸੀ: ਤਸੀ। ਘਟ॰ ਮੈ ਜੋ ਨੂ ਤਪਸੀ॰ ਹੋ ਵਿਕੋ। ਦਸਾ:
ਇਕ ਕਰਿ ਹੋ। ਤਾਮਸੀ: ਤਮੋਗੁਣੀ ਰਹੈ ਤਾਂ। ਉਦਾਸਾ: ਉਦਾਸੀ ਦਾਉ
ਦਾਸੀ ਨੂ। ਬਿੰਦੁ: ਕਵਰ ਪਨੂ। ਜਤਨ: ਦੁਧਾ ਦੇਨ ਖਾਵੇ ਤੈ ਨਰੀ ਵਿਆ
ਧਾਨਾ ਸੁਣੇ ਹੀਆਂ। ਕ੍ਰਮ॰ ਕਰਕੇ ਨੂ ਸੇਦਕ ਸਾਧਕ: ਸੇਦਕ ਤੇ ਸਾਧਕ ਨੂ
ਵਿਦੂੰ॰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਸੁ: ਸੋ ਗ੍ਰਹ ਹਿਮਤੀ ਜਾਗੈ ਹੈ ਸੁੰਦਰ:
ਅੰਦਰ ਹੀ। ਜਾਣੀਐ: ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਗਰਾਂ ਨੂ ਮਿਲੇ ਸੋ ਉਸ ਜਾਇ:
ਜਾਗਾ ਨੂ। ਸਾਚੈ॰ ਨਾਮੁ ਵਿਖੇ ਹੀ ਮਨ ਮਾਨੈ: ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਸਾਡਾ ਦਾਦੀਸ
ਰੇ॰ ਜਿਸ ਕਰਿ ਸਾਚੇ ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਮੰਨੀਦਾ ਹੈ ॥੧੪॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਮਨਸਾ:
ਬੁਧੀ ਮਿਲਤ ਵਸਨਾ॰ ਸਾਂਤੇ ਮਨਹਿ: ਮਨ ਮਾਹਿ ਹੀ ਸਮਾਇ ਲੇ ਹਉਰੀ
ਸਚੁ॰ ਨਾਮੁ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁੰ॰ ਹੈ ਤੇ ਹਮ ਹੈ। ਜਾਚਿਕ: ਜਾਚਿਕ ਹੈ ਤੇ
ਹਰਿ ਸਾ ਨੂ। ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ: ਮਨ ਅੰਦਰੁ ਦਾ ਮਨ ਸਾਡਾ ਤੂੰ ਜੁ ਹੈ ਮੰਦਰੁ ਰੂਪ
ਤੇਰੇ ਮੈਂ। ਲਾਲਚ: ਧਿਧਾ। ਸਬਾਦਿ॰ ਨੂ ਰਿਦੈ ਮੇ ਸਮਾਈਐ ਤਾਂ ਪਰ
ਮਾਰਥ: ਹਰੀ ਨੂ ਗਾਜਾ॰ ਹੈ ਪਰਭਾਵਿ ਦਾ ਲੋਕਾਈ: ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੇ ਲ
ਗਤਉ: ਲੋਕਿ ਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦਰੀ ਐ॰ ਤਾਂ ਪਾਵੈ॰ ਦਿਸਾ ਨੂ ਹੈ
ਦਾ ਖੇਤੀ: ਮਨਮੁਖ ਰੂਪੀ ਬੀਜੀਐ: ਉਪਦੇਸ ਕਰੀਏ। ਲਾਹਾ: ਸੁਖ
ਪਾਵੈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਓਹ ਨਭਾ ਕੂੜੁ ਕੂੜੇ: ਕੂੜੇ ਕੂੜੁ ਮੈਂ ਹੀ ਗਰਬੈ: ਅੰਲ
ਦੇ ਹੈ। ਅੰਧਿ: ਅਰਧਾਸਹਿ ਲਾਲਚ॰ ਕਰਿ ਆਵਸੈ॰ ਤਾਂ ਹਉ ਮੈਂ ਬਿਖ
ਰੂਪ ਮਾਰੀ ਦਾ ਵਡੋ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਜਾਚਹੁ ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਵਸੈ। ਦੁਬਿਧਾ॰
ਰੂਪੀ ਭਾਈ॰ ਇਸੁ ਮੈ। ਗੁਰ॰ ਦੀ ਸਰਣਾਈ ਕਾਗਿ ਪਥਰੁ ਮੇਲ: ਧੁ
ਸਕ ਪਥਰੁ ਹੈ ਦਾ ਪਥਰ ਦੀ ਮਿਲਾਵਤ ਹੈ ਤੇ ਨਾਦਾ। ਟੀਕਾ: ਤੋਟਿਆ
ਬੋਲਣਾ। ਕਿਤਾ: ਕਿਤ ਨਾਚਿਰੁ ਹੀ। ਆਤਿ: ਰਿਦੈ ਅੰਤਰਿ ਤੇ ਏਹੁ ਸੂਕਾ
ਹੀਰਹੇ ਦਾ ਤੈ ਮਨਮੁਖ ਨ ਜਲ॰ ਸਤ ਮਿਰਾਰੂਪੀ ਮਾਹ ਵਾਏ। ਸੁਕਾ॰ ਮਨ
ਮੁਖ ਹੀਰਹੈ ਨੂ ਮਥਿ: ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਜਿਸ ਨੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਆਨੰਦੁ ਨਾਮ ੫।
ਮ: ੧॥ ਛੋਡਿ ਚਲਣੁ ਹਾਰ ਜੀਵ ਚਲੇ ਵੱਟਦ ਟਾਇਆ: ਵਟੱਟ ਵਟਾਇ
ਕੇ ਜਣੁ ਸੀ ਹੋਰੀ ਤੇ ਚਲੇ ਹੋਰੀ ਦਾ ਟੋਪਿਟ: ਕਰੇ ਜੀ ਸਾਰਦੇ ਤੇ ਰੁ
ਵੀਐ ਧਨ ਨਾਮੈ ਤੋ। ਦਫਦੀਐ॰ ਸਾਧੂ ਮੈਂ। ਸਬਾਦਿ॰ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਰ
ਜਿਆ: ਵਿਸਾਰਿਆ ਤਾਂ ਆਇਆ॰ ਮਨੁ। ਸਾਚਿ॰ ਕਰਕੇ। ਆਰੁ॰

ਹਰੀ ਨੂੰ ਛਡਿ ਕਰਕੇ ਮਨ ਲਾਇ ਹੋਰਨਾਂ ਤਾਂ ਦੂਰੋਂ ਰੋਵਦਾ ਰੋਂਦੇ ਰੋਂ ॥ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਰ
ਖਿਨ ਜਾਣ ਦੂਰ ਦੇਸ ਲਾਹਿ ਕਰਨੀ ਸੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਇਸ ਗਲ ਤੂੰ ਤਾਂ ਛੁ
ਛਡੂ ਛਾਡੂ ਨਾਸੀ ਨ ਪਛਾਤਾ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਵਦਾ ਛਡਿ ਦਾ ਐਸੀ ਦਾ ਹੁਕਮੀ ਦੇ
ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਦਵਾ ਜਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਇਆ ਆਇਆ ਜਾਣੀ ਐ ॥ ਦਾ ਹੈ ਛਡਿ ਹਰਿ ਦੇ
ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਿਵਾਣੀਐ ॥ ਮੰਨੀਐ ਤਾਂ ਲਾਹਾ ਪਲੈ ਪਾਈਐ ਹੁਕਮੀ ॥ ਹੁਕਮ
ਦੇ ਮੰਨ ਨ ਹਕਰਿ ਪੈ ਧਾਣੀ ਜਾਇ ਤਾਂ ਜਾਣੀਐ ॥ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਤ ਨਾ ਹੁਕਮੇ ਹੀ ॥
ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਕੇ ਜੀਵ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਮਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬੰਦੂਰ ਧਾਣੀਐ ॥ ਧਾਂਕ
ਧਾਣ ਦਾ ਲਿਆਨੂੰ ਵ ਬੀਦੂ ਪੈਦੀ ਹੈ ਰਧੁਰੀਦਾ ਬੀਰੇ ॥ ਦੂਤ ਰਧਦੇ ਮਾਰਦੇ
ਕੈ ਨੂੰ ਛਡਿ ਨਾਸ ਚੂਸ ਲਾਹਾ ਮੰਨਿ ਦਸਾਈਐ ਇਹੁ ਨਿਆਉ ਹੈ ਦਾ ਸਚੁ ਕਿ
ਆਉ ॥ ਹਰੀ ਮੰਨਿ ਦਸਾਈਐ ਇਹੁ ਲਾਹਾ ਹੈ ਪਾਇ ॥ ਤੂੰ ਦਾ ਛਡਿ ਦਾ ਜੰਗਰ
ਧਦਿਦਾਈਐ ਤਾਂ ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਈਐ ਦੁਖੀਆ ॥ ਦੇ ਸਿਰ ਪਰੁ ਮਾਰੁ ਪ
ਵਹਿ ਤੇ ਦਾਦਿ ॥ ਦਿਆਰ ਖਹੀਆ ਨਾਰੀ ॥ ਪੰਜਾ ਠਗਾ ਨੇ ਆਏ ਰਿ ॥ ਦਲੀ ॥ ਇ
ਸੇ ਕਰਿ ਪੂਲੋਕ ਨੂੰ ਦਸਾਇ ॥ ਅਵਗੁਣਤਾਂ ਪਿਛੋ ਗੁਨਾਹ ਦੇ ਸਾਂ ਦੇ ਹਾਰ ॥
ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਨੂੰ ਘਾਲੀਐ ॥ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਦਾ ਪਾਈਏ ਨਦਾਰਿ ॥ ਕਰਕੇ
ਨਿਹਾਲੀਐ ॥ ਲਕਰੀਐ ॥ ੧੬ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਮੇ ॥ ਮੇਰੇ ਘਰੁ ॥ ਹਿਦੇ ਮੈ ਜੁਲਗਣ
ਰੁਪੁ ਘਰ ਨਕੁ ਇਆ ਹੈ ਛਡਿ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਧਾਦਿ ਨੂੰ ਕਮਾਏ ਤਾਂ ਜਚਿ ਹਰੀ
ਇਕੈ ਘਰਿ ਆਇ ਉਤਾਦਲਾ ॥ ਜੀ ਘਰੁ ਦਾ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਜਾਣੁ ਘਰ ਮੈ
ਆਇ ਇਕੈਸੀ ਘਰੁ ਹੀ ਜੀਦਾ ਹੁਕਮਾਇ ॥ ਤਾਂ ਮਹਲ ॥ ਬਹੁਮਨਾਂ ਸਚੁ ॥
ਹਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਮਨਿ ਮੈ ਹਰਿ ਦਾ ਸਤੁਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਤਾਂ ਮਨਿ ਮੈ ਹਾਗਿਆ
ਜਾਇ ॥ ਆਗਿਆ ਮੈ ਸੇ ਨਰੁ ਐਨਕਿ ॥ ਸਰੂਪ ਮੈ ਨੂੰ ਦਸੋ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਜਾਣੇਦ
ਸਿਆ ਹੈ ਦੇਨੂੰ ਦੇਣਾਂ ਅਧੇਤ ਥੇ ॥ ਤਦੀ ਦੀ ਹੈ ਕਰੀ ਕਰਿਆ ਦਾ ਸੁਆ
ਮੀ ਕਹੈ ਅਧੇ ਕਰਿ ਕੇ ਮਤੇ ਸੇਦਕ ਕਹੈ ਤ ਥੇ ਕਰ ਹਾਰਾ ਐਸੀ ਅਥਵਾ
ਅਧਤ ਥੇ ॥ ਉਰੇ ਪਰੇ ਦੀ ਕਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਿਆ ਪਾ
ਦੇ ॥ ਮਾਨੂੰ ਪਥਰ ਕੀ ॥ ਜੈਸੇ ਭਰ ਨਾਲ ॥ ਸਮੁੰਦੂ ਮੈ ਹੀ ਦਾ ਪਾਧਾ ਨੂੰ ਪੀ
ਭਾਰੂ ਨਾਲ ਦਾ ਕਨਾਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਚ ਹੀਐ ॥ ਗੁਰਾਂ ਅਗੇ ਤੇ ਸਿਰ ॥ ਵੇਚ
ਣਦਾ ਹਿਕ ਭੁਲੀਆ ਦਸਤੂ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀਆ ਘਰੁ ॥ ਸਰੂਪ ਭਾਲੇ ॥ ਲਭੇ ॥
ਵਛਿਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਪਨਾ ਘਰਿ ॥ ਰਿਦਾ ਭਾਲੇ ਤਾਂ ਆਤਮੁ ਦਸਤਾ
ਖੀਐ ॥ ਖੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਕੀਆ ਆਪਿ ॥ ਆਪ ਭਾਦਗ ਦਾਇਆ ਤੂੰ ॥ ਸੋ
ਸਾਰ ਦਲੋ ਮਰ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਾਣੀ ॥ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਜੋ ਧ
ਰਿ ॥ ਆਦਿ ਕੀ ॥ ਦੀ ਹੈ ਗੁਰ ॥ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਮਲੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਰਤਨਾ ॥ ਗੁਣਾ ਦੇ
ਧਣੀ ॥ ਸੋ ਤਾਂ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਤਿਨ ॥ ਤਿਨਾ ਨੇ ਦਾ ਰਤਨਾਂ ॥ ਸੀਤਦਾ ਧਣੀ ॥
ਹਰੀ ਹੈ ਦਾ ਸੈ ॥ ਤਾਂ ਪਾਧਾ ਤਿਹਿ ਦੀ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਦੂਜੈ ॥ ਭਾਇ ਕਰਕੇ
ਭਰਮਿ ਮੈ ਭੁਲਾਈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਬੁਧੀ ਦਾ ਬਿਤੀ ਆ ਮਾਲੂੰ ॥ ਹਰੀ ਨੂੰ ਡਾਲੀ ॥
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨਾਲ ਲਗੇ ਸੋ ਪਾਦੈ ॥ ਅਥੇ ਛਾਈ ॥ ਸੁਦਾਹਾ ਛੇ ਦਾ ॥

ਜੇਜਾਣੈਕੋ .. ਈਤਾਂਧਿਨਾਮੁਖਿ॰ਤੂੰਕਰਿਵਨੋਂਮਾਤ੍ਰ॰ਹੈਤਿਨਾਦੀਹੋਜ
ਨਾ: ਜਨਜੋਹੈਜਨ॰ਤਿਸੁਹਰਿਦੀਹੈਂਨਹੀ॰ਓਦੇਜੇਹਾਂਹੋਦਾ ਭਾਈ: ਭਾ
ਵਦਾਸਾਂਨੂੰਕਿਰਪਾ: ਗੁਰਰੂਪਾਬਾਣੀ: ਹਰੀਦਾਵਾਛੈਦਾਸਚੇਪਰ
ਬਾਣੀਦੀਕਿਰਪਾਤੇਂਪਾਇਓਨਿਹਰੀਹੋਰਕੇਤੀਆਪਕਹੈਤੇਮੈਰਾਂਤੇਕਹਾ
ਏਆਪਣੀਸੇਵਾਦਾਵਟੜੀ: ਵਾਟੁਏਹੁਜੋ ਝਾਏ: ਜੁਕਰਾਏਓਜਾੜਿ:ਮ
ਨਮੁਖਤਾਰੂਪੀਕੂਾਮਰ॰ਕੋਮਰੈ॰ਤੇਜੋਨਾਮੋਂਲੇਵੈ॰ਜੋਨਗੁਰੁਕੀਮਾਤ੍ਰ:
ਸਤਿਚਿਤਾਨੰਦਰੂਪਜਨਣਾਸੇਵੈ: ਸੇਵਾਤੋਂਛੈਦਾਕਰਾਈਐ: ਕਰਦੇ
ਹਰੀਕੀਸਾਈਜੀਵਾਨੇਕ੍ਰਣੀਹੈਕਰੈ॰ਸਿਸ਼ੀਤੇਹੋਗੁਾਦੇਖੈ॰ਕੀਆ
ਧੇਆਪਣੀਆਸੁ॰ਪਾਸੋਂਨਸਿਰ॰ਪ੍ਰਤਖੁਵਹੰਕਾਰਰੂਪੀਦੇਈਦ
ਨਤੇਛੁਟੀਐਤੋ॥੧੮॥ਮ:॥ਪਾਰੂੜੇ: ਸੋਦੂਹੈਆਹਰੋ: ਧੰਨਾਤੇਸਿਮੈ॰
ਤਾਂਛੈਦਾਹਮਛੋਰਬਾਰੇ: ਤਮਾਮੂਜੋਹੈਦਾਸੁਤੇਰੇਮੈਂਤਿਨਾਦੇਪਓਲ
ਗੀਆਓਲਗੀ: ਦਾਸਾਦਾਦਾਸਹਾਂਵਤਮਾਮੂਜੋਤੇਰੇਦਾਸੁਹੈਓਨਾ
ਨਜੋਲਗੀਹੈਲਗਾਨਮੈਨੂਭੀਓਹੁਲਗੀਹੈਲਗਨਾਰਹਾਕੋਤੇਰਾ
ਹੋਹਾਂਕਾਹੈ॰ਕਰਿਤੇਰੇਮਨਿਮੈਅਸੀਵਤੇਰੇਕਾਹੈਕਾਰਤੇਮਨਮੈਭਾ
ਈਐ: ਭਾਵਨਾਹੋਭਾਣੈ: ਤਿਸਦੇਭਾਣੈਕਰਿਸਾਚਉ: ਸੱਚੇਨਾਕਿਨ:
ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਤਿਸਦੀਏਹੁਪ੍ਰਸਨਾਛੈਦਾਕਰੈ॰ਸਿਸ਼ੀਤੇਦੇਖੈ: ਪਾਲੇ
ਆਪਣੀਵਡਿਆਈ: ਇਛਾਕਰਿਤੇਆਪੇ ਹਰੇ: ਨਾਸਕਰੈਨਿਹਾਲੀ
ਐ: ਵੇਖੀਐਹਰਿਨੂਤਿਸਦੀਨਾਇਉ: ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਾਪਾਈ॰ਵੀਹੋ
ਏਹੁਓਤਰੂਪੀਮਲੈ॰ਜੀਵਨਮੁਕਤੀਰੂਪੀਜੋਗੁਰ॰ਨੂਵ ਦੁਆਰਾ
ਨਾਮਾਂਮੁਖ॰ਨੂਆਏ॰ਹੋਏਸੋਨਾਮੋਂ ਅਧਿ: ਅਗਮਨੀਨਕਿਉ॰
ਸਰੂਪਦਾਜਾਗਿ॰ਮੈਂਨਾ ਜਾਗੈ: ਜੀਦਾ ਪਾਰਸ: ਗੁਰੁਜੀਨੇ
ਤੀਜੋਤਿ: ਜੋਤੀਐਆਪਣੀਜੋਤਿਦਾਜੇਤੀਤਿਨਾਂਨੂਆਪਣੀਜੋਤਿ
ਸੋਂਮੇ: ਮੁਹੀਯੁਰ: ਤੇਰੂਕੀ॰ਭਜਨਬੰਦਗੀਰੂਪੀਤੇਖੀਆ: ਤੇਕੇ
ਹੈਂਚਰਣੀ: ਚਰਣਾਮੈ॥੧੮॥ਆਸਾਮ:੧॥ਆਖਣੁ: ਅਖਿਆ
ਨਾਤਾਕੇ: ਤੇਰਾਤੂ॰ਹੈਤੇਮੈਤੇਰੇਤਾਂਣੁਕਥਿਸਤਾਣੁਹੈਸੁਹੇਲਾ:
ਸੁਖਰੂਪਮੈਨੂਪਾਤਿਹੋਵੈਵਮੁਖੀਆਹੇਵਾਂਛੈਦਾਗੁਰਸਬਦੀ
ਦਾਹੋਵੈਮੇਲਾਤਾਂਆਧਿਗਾਇਆਤੇਮੈਸ਼ੀਪਈਪ੍ਰਭਦੀਆਂਹਉ
ਮੈ: ਹੀਗਤਾਮਮਤਾਤੇਆਦੇ: ਤਾਂਓਹੁਦੇਤਾਹੈਂਪੀਆ: ਧੌਹੋਛੈਦਾ
ਸਾਈਸੇਵਾਸਚੁਹੈਲਾਗਈ॰ਜੋਰਸਾਈ: ਆਗੀਆਮੈਂਪਤ੍ਰਾ
ਨੈ: ਬੈਕੁੰਠਵ ਸਰੂਪਮੈਂਪਾਇਨੀ: ਪਾਉਦੇਤੇ ਓਹਰਲੋਗਜੂਠ
ਨੈ: ਅਧਿਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਵ ਝੂਠਾਨੈ: ਝੂਠੇਸੀਸਾਰੁਮੈਂਪਰਾ॰ਜੋਹੈਨਾਮੁ
ਛੈਦਾਸਚੁ॰ਸਰੂਪਪਾਈਐਏਹੁਸਉਦਾਹੈ ਆਦਨੀ: ਚਾੜ੍ਹਦੇਸ

ਤਿਗੁਰ ਸਰਾਫੁ ਦੀਵਹਿ ਲੇ: ਲੈਕੇ ਅਗਨਿ! ਨਰਕ ਮੈਂ ਮਾਤਮ ਅੰ॰ ਰਪਭੁਏ
ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਦਾਖ੍ਰਿਖੋ ਹੈ ਗੁਰੁ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਫਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪਾਯਾ ਪਾਂਤਾਂ ਸ
ਚਿ॰ ਰੂਪ ਸਿਦਕੁ ਦਾ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਸੋ ਹਰਿ ਰਸਨ:
ਹਰਿ ਮੈ ਰਸ ਨਾਲਿ ਨਾ ਸੈ ਜੋਗੀ: ਦਾਸ ਜੋਗੀ ਹੋਕੇ ਜੀਵਦਾ ਦੇ ਸੈ ਜੋਗ ਕਾਰਿ
ਜੀਵਾ ਚਾਲਿ॰ ਦਹੈ ਸਦਾ ਤਿ ਸਦੀਆ ਨਾਨਕੇ: ਵੇ ਹੁਕਰੇ ਨਾਨਕੁ ਸਾਹਿਬ
ਕਹੈਂ ਵਡਾਈ॰ ਜੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਸਚੁ ਵਾਡਾਈ ਮਿਲੈ ਕਾਰ॰ ਮ: ੧। ਸਲੋ
ਮੈਤੇ ਬਾਣੀ ਕਾਢੀ ਆਇ॰ ਦੁਸੁ ਜਾਨੁ ਧਨੁ ਪਰਾਣੁ॰ ਹੈ ਤਉ ਲਗੁ ਵਾਹਗੁਰੂ
ਦਾ ਗਾਇ॰ ਏਹੁ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਦਾ ਬਾਰ॰ ਭਜਨੁ ਧਿ ਦਰਗਹਿ ਦੀ
ਸਲਾਹਿ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮੈ ਟੇਕ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਬਾਰਿ ਅਧਾਰੁ ਵੀਰੂ ਹੈ
ਛੇ ਦਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਰੁ ਦੇ ਦਰਵਾਨ ਸੇਵਕ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਵ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਰਵਾਜੇ
ਦਰੁ ਦੇ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਨੇਤ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੀ ਰਾਨ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਗਨੀ ਰੂਪ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਾਮੁ ਜਾਨਸੀ ਸੋ ਦਰਗਹਿ ਦੂ
ਰਿਪ ਪਤਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਂ ਸਬਦੁ ਪਛਾਨਸੀ ਸੋ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਤੋ ਸੋ ਨਰੂ
ਪਛਾਣੁ ਹੋਇ ਜਾਂ ਸਚੁ ਸਬਦ ਪਛਾਨਸੀ ਸੋ ਵੇਲਾ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ
ਸੋ ਤੋਖ ਤੇ ਭਾਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸੋਇ: ਸੇਵਕ ਏਹੁ ਤੋਸਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕਾ॰
ਤਾਂ ਸਚਾ ਤੇ ਨੂੰ ਸਚੁ: ਸੁਖ ਦੇਇਗਾ ਸਚੇ॰ ਦਾਸ ਸਚੇ॰ ਹਰੀ ਨੇਕ ਨਰੂ ਨੇ
ਤਿਸ॰ ਨੂੰ ਆਂਦੇ ਹਿ॰ ਜਿਸ ਪਰੂ ਅਰਾਤਿ॰ ਜਿਸ ਦਾ ਉਤਮ॰ ਹੈ ਤੇਹਉ॥
ਕਾਂਢੀਆਂ: ਕਹੀਦਾ ਹਾਂ ਕਰੇਹੁ: ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਾਂਢੀਆਂ ਵਿਛੁੜੀਆਂ
ਨੂੰ ॥੨॥੧॥ ਮ: ੧॥ ਬਹੈ॰ ਤੋ ਹੋਈ॰ ਏਹੁ ਦੋ ਪ੍ਰਸਨਾ ਦੋਈ: ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਚਦੋ
ਏ ਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਜੀਵਣਾ ਪ੍ਰੇਗਾਤ ਚਤੁਰਾਈ ਧਿਰ ਏਕੋ ਸੁਬਾਰਿਆ ਸਾਧੁ:
ਸਿਆਣਿਆਂ ਰਹੈ॰ ਜਉ ਆਰਾਸੇ: ਸਚਾ ਕੁਰਾ: ਕੂੜਾ ਧਕੁ ਧਨੁ ਰ: ਏਹ
ਰਿ ਤਿਧੀ ਨ ਹੋ ਹੇ ਹਰਿ ਤਿਧੀ ਨ ਹੋਏ ਏਹੁ ਪਾਪਰ: ਪਰੁ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇ ਸੋ ਹਰਿਆ ਬਾਜੀ॰ ਦਾਤੇ ਸੇਵ ਤੇ ਸੇ ਬਾਜੀ ਰੂਪ ਹੈ ਉਜਰਤ: ਉਸ
ਤ੍ਰੀ ਦੀਵਨਹੀ ਪਾਰ: ਡੇਰੀ ਚਉਪੜਿ ਖੇਲਣਾ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਕਾਰਾ:
ਕਾਰੂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ: ਜਿਤੋ ਜੋਸ ਨੋਂ ਹਮਾਰੇ॰ ਤਿਉ ਹੈ ਆਸਰਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਹ
ਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਟੇਕ ਹੈ ਨੇਸ ਦਉ: ਦਿਨੇ ਤੇ ਸਵਾਰੇ: ਸਵੇਰੇ ਸੰਧਿਆ
ਨੂੰ ਭੀ ਵ ਸਵਾਰ ਸਵਾਰ ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਧਾਰ: ਧਾਰੂ ਹੈ ਸਾਡਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ॥
ਜਨ ਜੋ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਸਦਾ ਜਨ ਜੋ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਰੂ
ਪ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਅੰਤੁ ਸਖਾਈ ਪਾਇਆ॰ ਏਉ ਮੇਲਾ ਹੋਈ
ਏ॥੧ ਉਤਰੁ ਮੁਰਾਰੇ: ਮੁਰਾਰੀ ਦਾ ਏਉ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਰਹੈ ਏ ਕ
ਉੜਾ ਵੀਸਰੇ॰ ਤਾਂ ਵਾਪਰੇ ਗੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨ ਵੀਸਰੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਤਾਰੇ
॥੨॥੨॥ ਮ: ੩॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥੧॥ ਓ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ੬ ਬੇਦ ੪ ਸਿਮ੍ਰਿ
ਤਿ ॥੨॥ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਸਰੁ: ਤਲਾਵ ਰੂਪ ਹੈ ਸੁਰਸਰੀ: ਗੰਗਾ ਭੀ ਤੇਰੇ

(੧
੩)

38A

ਵਧਘਟਿਤ ਕਭੀ ਤੇਰੇ ਸਾਖਾਤੀ ਨਮੂਲ: ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਬ੍ਰਿਛੀ ਰੂਪੀ ਸਾਖਾ
ਤੀਹੂੰ ਕਾ ਮੂਲ ਜੋ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਜੋ ਮਤ ਮੈਂ ਰਾਖੈ: ਜਪੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਤਾ ਸਰਬ • ਇਖੇਰਿ
ਗਾਣੀ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਂ ਕੇ: ਤੇਰੇ ਚੋਲੇ • ਨਾਮੂੰ ਵਾਣੀ ਕਰਿਆ ॥
ਸੋਧ • ਕੇਤੀ ਤੂੰ ਤਾਕੇ: ਤੇਰੇ ਛਿਦਾ ਕਿਆ ਆਖਕਰਿਆਂ ਜੋ ਗਹੀ: ਤੂ
ਗਾ ਸੁਗਾਦੇ ਪਾਈਐ • ਜਾਂ ਵਾਛੇ ਦਾ ਜਾਂ ਕਰਮ: ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਤੇ ਅਰ
ਥਦੀ ਕਹਣੀ ਕਥੇ ਤਾ ਪਰਮਪਦ ਪਾਈਐ ਪਰਾਣੀ • ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਪਰੁ
ਸਾਈ • ਸਖੀ ਸਚੁ ਮੈਂ ਜੇਤੀ • ਸਿਫਤਿ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੂਆਰੇ ਮੁਖਿ • ਤਾ
ਕਰਿਆਂ ਵਾਚਾਰੀ: ਵੀਚਾਰੁ ਵੀਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਕਾ: ਤੇਰਾ ਘਧਪਣ • ਜੀ
ਵੇ ਵ ਬ੍ਰਹਮਾਤਾਂ ਹੈ ਦਾ ਹੈ ਰਾਜੇ: ਅਜੋ ਤੈ ਪ੍ਰਿਥੁ ਤੇ ਕੁਰਥੁ ਤੇ ਸੀ ਭੂਮਨ
ਦੇ ਗਾਵਹਿ • ਲੋਕ ਤਿਨਾਨੂੰ ਅਵਤਾਰੁ ਕਰਕੇ ਤਾਕਾ: ਤੇਰਾ ਛਿਦਾ ਧਿਆ
ਨੁ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੀਏ ਦੇਹਿ • ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੈ ਸਚੁ ਨਾਸਚੁ • ਨਾਮ ਸਮਾ
ਹੀ • ਤਿਨਾ ਦੀ ਥਿਤੀ ॥੧॥ ਮ: ੩ ॥ ਰੰਜਨ • ਦਾ ਤਿਨਾ ਦੂਆਰੇ ਸਬਦ:
ਉਪਦੇਸ ਵ ਵੇਦ ਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾਂ ਤਤ • ਦਾ ਵ ਤਤੁ: ਆਤਮਾ ਵਲਾ • ਹ
ਕੀਆ ਨਿਧਾਰੁ: ਮਜਾਨਾ ਭੇਟੈ: ਮਿਲੇ ਛਿਦਾ ਜਿਨਿ ਮਤਾ ਤਾਂ ਤਿਸ ਨਾਮ
ਗਾਨਿ ਮਾਤਾ: ਮਸਤੁ ਹੋਇਆ ਤੋ ਜਾਣੀ • ਤੈ ਵਹਮ ਮੋਹ • ਕਰਕੇ
ਲੋਭਾਣੀ • ਐਸੀ ਆ ਮਿਲੇ • ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਪੀਏ ਧਾਣੀ ਕਰਿਆ ਵਛੇ
ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਧਾਣੀਆਂ ਛਿਦਾ ਤਪ • ਦੇ ਸਿਰਿ ਸਾਰੁ ਤਪ ਹੈ
ਛਿਦਾ ਜਿਨਾਦੇ ਮਾਨਿ ਵਸੈ ਸਾਤਿ ਦੁਖਾ ਦਿ ਮਾਰਨਹਾਰੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋ
ਗੁਰਮਾਰੁ ਵਾਲੇ ਭਿਵਹੁ • ਦੀਜੈ ਸੋਇ • ਨਗੁਰਾ ਧਾਣੀ • ਗੁਰਾ ਦੀ ਕਾਰ
ਕਲ: ਕਲਨਾ ਸੋਕਾ • ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਦੀ ਲਾਏ • ਹਰਿ ਨੇ ਤੇਰਾ ਗਾਕਲ •
ਤਿਨਾ ਦੇ ਰਾਤੇ • ਜੋ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥੨॥ ਮ: ੩ ॥ ਆਸਾ • ਵਨੂ ਹੋਇ ਕੇ ਸੋ: ਮ
ਨੁ ਬ੍ਰਿਸੋ ਲੇਈ: ਲੋਕਾ ਜਾਰੇ • ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ • ਇਹ ਬ
ਝਿਆ ਦਾ ਬੁਝਾਇਆ • ਤਾਂ ਭੁਖ ਗਈ ਤੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮੁ ਕਰਕੇ ਰ
ਜਾਈ: ਆਗਿਆ ਕਰਿਆ ਛਿਦਾ ਕਾਲਿ ਮੈਂ ਤਾ ਸਬਦ ਦੀ ਕੀਰਤਿ ਪਛ
ਣ • ਸਖਦਾਤੀ ਹੈ ਭਗਤਿ • ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਵਿਮੈ • ਤਾਂ ਨਰਾ ਆਸਾ • ਉ
ਤਪਤਿ ਆਨਿ: ਜੋ ਦੀਜੈ • ਦੇਣ ਦਾ ਆਪ ਤਾਂ ਦਾ ਕਰੋ • ਐਸੀ ਕਾ
ਰਾਏ • ਕਰਮੁ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਇਕਨਾ ਦੇ ਮਨਾ ਲਾਏ •
ਮਨਮੁਖਾਨੂੰ ਪਾਏ • ਗੁਰਮੁਖਾਨੂੰ ਜਪਾਦਿ • ਕਰਿ ਇਕਸਾਚੇ ਮੈਂ
ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਧਾਣੀ • ਵੇਦਰੁ ਪਾ ਮੁਖਿ • ਜੋ ਪੈਤਿਆ
ਮੋਹਿ • ਕਰਕੇ ਭਰਮਿ ਮੈਂ ਭੋਲਾਣੀ ਹੈ ਬੁਧਿ ਉਰਾਣੀ: ਉਰੀ ਹੋਈ
ਏਕਾ: ਇਕ ਹੈ ਪਾਤ੍ਰ • ਆਪ ਤੇ ਅੰਗਾ ਨਬੀਆ ਛਿਦਾ ਸਧਾਇਆ
ਦੁਖ ਹੈ ਵ ਤਿਨਾ ਕਾਢ ਲੁਸਾਰਾ ਦੂਖ ਹੀ ਹੈ ਦਾ ਸੇਵ • ਕਰਿਆਂ ਛਿਦਾ ।

੧੫ ਜਪ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਮਿਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਤੁ ਭੋਗੈ ॥ ਜੋ ਸੋ ਗੁਰ ਦਾ ਹਾਰ ਨੇ ਕਿਰਪਾ
ਕੀਤੀ ਹੋਇ ਆਰਤੇ ॥ ਮਨ ਕਰਿ ਤੋ ਸਭੁ ॥ ਨਾਲ ਧਿਆਇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥
ਜਪਿ ਜਪਣ ਜੋਗਾ ਨਾਵੀਚਾਰਿ ॥ ਕਰਿ ਜਪੁ ॥ ਨਾ ਮਾਰਿ ॥ ਕੇ ਦਾ ਪੜੀਐ ॥
ਤੇ ਹਉਮੈ ਨ ਕੀਤੇ ॥ ਤੇ ਜਾਚਿ ਨਾਲ ਕਰਕੇ ਦਾ ਤੂੰ ਦਾ ਹਰਿ ਜਾਚੇ ਜਪੀ ਅੰਤੇ ਤੇ
ਧਿਆਇ ਕੀਤਾ ਆਤੇ ॥ ਕਰਿ ਕੇ ਉਰਮੈ ॥੩॥੪॥ ਓ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਃ ੩ ॥ ਕਾਢੀ
ਪਾਈਐ ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਪਏ ॥ ਹਾਰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਤਤੁ ॥ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ॥ ਗੁਰੂ ਦਾ
ਹੈ ਧਾਰਿ ਦਾਰਿ ॥ ਸਰੂਪ ਦਾ ਰਾਗੀ ਆਨੂਾ ਭਗਤੀ ॥ ਚੌਤਰੇ ਕੋਰਾਰ ਮੈ ਤਾ ਦੇਰਿ
ਦੋ ਵੀਚਾਰ ॥ ਵੀਚਾਰੁ ਤਤੁ ਮਿਥਿਆ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੋ ॥ ਹਰਿ ਤੂੰ ਬਾਣੀ ਕ
ਰਿਤੇ ਮਨੁ ਕਰਿ ਧਾਰੇ ਧਾਰ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੁਖਿ ॥ ਦੂਆਰੇ ਮਾਰੀਐ ॥ ਤਾਂ ॥੪॥
ਆਪ ॥ ਭਾਵਾ ਭਦੁ ਨੂੰ ॥ ਦੀ ਜੋਤਿ ॥ ਚੇਤਨ ਤਾ ਰਹੀ ਜਿਨਾ ਜਾਣੀਐ
ਜੋਤੀ ਨੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋਤਿ ਆਪ ਹੈ ਮੈਂ ਛਾਇਆ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਤਾਂ ਜੀਤ
ਲੋ ॥ ਤਾ ਕਰਿ ਕਾਮ ॥ ਕਰਿ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾ ॥ ਹਰਿ ਦਿਖ ॥ ਦਰੇ
ਤੇ ਸਮਾਨਾ ਬਿਧਨੁ ॥ ਮਰ ਜਾਵਾ ਦਿਧਨਾ ਦੇ ॥ ਤਿਨ ਨੂੰ ਜੋ ਵਸਿਆ ॥
ਜਿਨਾ ਦੇ ਸੋ ॥੫॥ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰ ਦਾ ਸੁਣਿ ॥ ਸਦਾ ਇਕ ਕਰਿ ਮੰਨਿ ॥ ਮਨ ਨ ਕਰਿ ॥
ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥ ਨਿਧਨਾ ਸਾ ਇਕ ਕਾਰਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਾਈ ਤਾਂ ਹਰਿ ॥ ਕਰਿ ॥ ਤਨੁ
ਕਰਿ ਤੇ ਸਚੇ ਵਿਖੇ ॥ ਤੂੰ ॥ ਤਾਂ ਕਰਿ ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਰਗੀ ॥ ਪੜੂ ਦੇ ॥ ਤੇ ਪ
ਰਿਦੇ ਤਿਨ ॥ ਭੀ ਆਪੇ ਦੇ ॥ ਆਪ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾ ਪਾ ਸੁ ਸਭ ॥ ਕੁਛ ਭੀ
ਵਨੁ ॥ ਰਖਿਆ ਹੋ ਜਾਈ ॥ ਤਿਸੁ ਪਰ ਪਾਈਐ ॥ ਏਹ ॥ ਤਿਸ ਦੇ ॥ ਕੀਤੇ
ਦੇ ਦਾਸਾ ਸੋਈ ॥ ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਸੋਈ ॥ ਹੋਇਆ ਈਨਾਂ ॥ ਇਕਾ ॥ ਇ
ਕਦੀ ਸਿਰ ਕਾਰ ॥ ਰਜ ਤੂੰ ਹੈ ਸਭਾ ਵਡਾਲੀ ॥ ਭਾਵਟ ਹੀ ਸੂਨਾ ਦੀ ਅਨੁ ॥
ਹੈ ॥ ਜਿਨਾ ਦੇ ॥੫॥ ਅਨੁ ॥ ਹੈ ॥ ਜੋ ਖਸੀ ਮਨਿ ॥ ਹੈ ਜਿਨਾ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ॥ ਗੁਣ
ਦੇ ਹੈਂ ਸਚੁ ॥ ਸਰੂਪ ਹੈ ਨਾ ਸਚ ਦੀ ਕੁਲਾਵੇ ॥ ਭੁਲਾਏ ਦਾ ਭੁਲੇ ਧਾ
ਸਚੁ ॥ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਾਮ ਨੂੰ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਹੋਗਿਆ ਨਾਈ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ॥ ਜਿ
ਨਾ ਧਿਆਤੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ਓਹੁ ਸਫਲ ਭਏ ਹੈ ॥੫॥ ਮਃ ੩ ॥ ਵਖਤੁ ॥ ਦ
ਸਤੂ ਸੁਲਾਹੀ ॥ ਖੋਲੇ ਤਾਂ ॥੨॥ ਪਾਈਐ ॥ ਹੋਰ ਤਰ ॥ ਵੈਰਾਗ ਭੇਦ ਸਿਰ
ਖੋਲੇ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਮਕਤਿ ॥ ਮੋਤੀ ਦੇਵੇ ਸਿਧ ਦਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ॥੫॥
ਛੇ ਦਾ ਅਨੇਕ ਮਹਲ ਦੇ ਅੰਦਰਿ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸ ਮੈਂ ॥ ਫਲ ॥ ਕੀ
ਫੇਰਾ ॥ ਸੀਸਾਰ ਮੈਂ ॥੨॥ ਪਾਰਖੀਆ ਜਗ ਤਾਸੀ ਨੇ ਗੁਰ ॥ ਦੁਆਰੇ ਜਿ
ਨਾ ਕੂ ਅਮੂਲ ॥ ਹੈ ਸਾ ॥ ਜੋ ॥੪॥ ਅੰਦਰਿ ॥ ਹੈ ਹੋ ਮੁਖਿ ॥ ਤਾਕਾਰੇ ॥੫॥ ਪਰੁ
ਦਰੁ ॥ ਅੰਦਰ ਧਾਰਿ ਦਾ ਘਰ ॥ ਸਰੂਪ ਤੇ ਦਰੁ ॥ ਸਤ ਸੁਰਗਾ ਪਾਰਿ ॥ ਦੇ
ਵੀਦੇ ਦਤਾ ਕੇ ਸੂਤਾ ਜੀਵਾ ਤੂੰ ਮੈ ॥ ਗਾ ਪੀਏ ॥ ਗਾ ਗਠਿਆਈ ॥
ਕਰਦੇ ਨੇ ਦ ਛੇ ਦਾ ਤਿਆਈ ਕਰਿ ਤਾਂ ਅੰਤਰਿ ਧੂਹ ਮੂ ਪਛਾਣਿਆ ॥੧॥
ਦਾਨੁ ॥ ਖਾਨੁ ਪਾਨੁ ਆਦਿ ਕਰੇ ਹੋਰੁ ਗਾ ਘੁਲਾਈ ॥ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਆਰੋ ਤੂੰ ॥ ਜਿਨ
ਧਿਆਇਆ ਤਿਨਾਂ ਦ ਤੂੰ ॥ ਤਾਂ ਪਾਈ ॥ ਪਾਵੈਗਾ ॥੬॥ ਮਃ ੩ ॥੧॥

ਆਪੇ ਆਪ: ਜਿਨਾ ਆਪਹੁ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਮ ਮਿਠਾ ॰ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਹੈ ਸਾਚੋ: ਸਚੁ
ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਛੁਟੇਦਾ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਰਸਿ ਸਾਚੋ ਰਾਖਿਆ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਭਈਏ ਹੈ ੧ ਨੀ
ਊ ॰ ਆਪ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨਿ ॰ ਸੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਤੀ: ਮਤਿ ਕਰ
ਕੇ ਜਲਾ ਹੀ ਐ: ਸਲਾਹੇ ਜੋ ਸੇ ਰਹੈ ; ਅਧੀ: ਅਗਨਿ ਨੂੰ ਹੈ ਹੇ ਸਖਾਈ ॰
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ੨ ਨਾਮੇ ਹੀ: ਨਾਮ ਹੀ ਬਤਵੇ ॰ ਆਪ ਮਨੁ ਬਾਂਣੀ ਕਰਿ ਤੇਅ
ਗੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮੇ ਸਬਦੇ: ਨਾਮੁ ਸਬਦ ਹੀ ਕਰੇਂ ੩ ਤਿ
ਆਈ ॰ ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ ਮਹਲਿ: ਸਰੂਪ ੪ ਜਾਣਣ ॰ ਗਇਆ ਤੇ ੫ ਨਾਮੇ:
ਨਾਮੁ ਨਾਮ ਦੀ ਅਭੇਦ ਤਾ ਹੋ ਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਨੇ ਨਾਮ ਬਾਣੇ ੬ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕੀ
ਬੁਝਾਈ: ਬੂਝ ਆਈ ਨਾਮ ਹੀ: ਨਾਮੁ ਹੀ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਹੋਂਦੇ ੭
ਨਾਮੁ ॰ ਦੀ ਨਾਦੂ: ਨਾਮੀ ਦੇ ਨਾਮਾ ਭਾਗ ॰ ਕਰਿ ੮ ॥ ਆਸਾ: ਗੁਆਸਾ
ਊ: ਆਨੰਦ ਬੋਲਹਿ ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇਤਨ ਕਰਿ ਸਮਾਉ: ਸਮਾਂਦੇ ਹੈ
ਮਨ ਕਰਿ ਕੀ ੧ ਠਾਕੀ ਐ: ਰੋਕੀ ਏ ਤੇ ਮਤੀ ॰ ਕਰਿ ; ਓਨ: ਹੋਲਾਏ ਪ੍ਰੇਮੁ ਦਾ
ਦੇ ਵੇਖਿਆ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਦਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ੨ ਸੇਜ: ਸਰਧਾ ਦਾ ਨੂੰ ਬਾਧੀ ਕਰਿ ਸੁਭ
ਇਆ ਨੂੰ ਹੋਈਆਂ ਪ੍ਰੇਮ ॰ ਕਰਿ ਪਾਇ ॰ ਆਹੇ ੩ ਹੋ ਤ ਤੇ ਸੋ ਕਰਿ ਹੋਈ ਸਾਬ
ਭੁਰਾਈ: ਜੋ ਸਭ ਨਾ ਦੀ ਰਾਨੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਕਰਿ ਹੋ ਹੇਤ ॰ ਦੇ ੪ ਓਨੁ: ਦਿਤਾ ਹੈ
ਆਪਣਿ ॰ ਦਾਦ ਕੇ ਭਾਇ ॰ ਸੇਤਿ ਨਾਦਾ ਹੈ ੫ ਗਿਆਨਕ: ਗਿਆਨ ਕਾ ਪਰਮ
ਲ: ਰੂਪੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਤਨ ਨੂੰ ਲਾਦ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗੁ ਸੁਤੇ ਦਾ ਸੂਰਜਿ
ਜਤਿ: ਇਛਿਆ ਮਨ ਤੋਂ ਪਾਤਿ ॰ ਭਾਗੀ ਸਬਦੇ: ਦੁਕਾਨਾ ਹੈ ॰ ਅਬਤੇਆ
ਰੋਗ ਬਾਈ ॰ ਤੇ ਓਹੁ ਸਚੋ ਸੋਂ ॥੬॥ ਮ: ੩ ॥ ਨਿਰਮਲੇ ॰ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਦੀ: ਜਾ
ਪਚੇ: ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੈ ਹੋਇ ॰ ਓਨਾ ਦਾ ਜਸੁ ੧ ਰੂੜੋ ਰੰਗੁਲੇ: ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਸੇ ਰਤੇ
ਹੋਇਆ ਦਾ ਛੇਦਾ ਏ ਮਨ ਤੇ ਸਚਾਰਿ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਰੂੜੇ ਰੰਗੁ
ਲੇ: ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈਗਾ ਲਹੈ ॰ ਨਾ ਕੇਸ ਦਾ ਲਾਇਆ ਤੇ ਨਆਪ
ਭੀਆ ਦਾ ਛੇ ਹੈ ਤੇ ਨਾਉ ਜਾਇ: ਜਨ ਮੇਂ ਨੀਚ ॰ ਕੁਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਤੇ ਸ
ਲਿਬ ਪਾਪ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ॰ ਹਾਂ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੇ ਵਿਕਾਰ: ਹੋ ਕਰਿ ਅਪਾਰ ॰
ਦੀਨੁ ਆਹਿ ਕੇ ੨ ਚੜਾਉ: ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਕੇ ॰ ਤੇ ਭਾਇ ਕਰਿ ਜੋਰ ਤੇ ਸੋ
ਸਾਚੋ ਸਿਫਤੀ ਸੇ ਸਮਾਉ: ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਦਾ ਸਿਫਤੀ ਸੇ ਸਾਚਿ ਕਰਿ
ਸਮਾਉ ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ੩ ਲਾਗੁ: ਪਾਹਾ ਦੇ ਰਾਗੁ ਰੂਪੀ ॥
ਸੂਠੇ ॰ ਨਾਂ ਦਾ ੪ ਰਪਸੀ: ਰੰਗੀ ਏ ਗਾ ਜਤਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ॥ ਊਪ
ਜੈ: ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸਹਜੇ ਤਿ ਸੁ ਸਚੁ ਕਰ ਕੇ ਸੁਭਾਇ ਆ ਨੂੰ ਭੁਏ ੫ ਛੋ
ਰ: ਸਿਤ ਕੁ ਹੋਵੈ ਚੋਰ ॰ ਹੈ ੬ ਦਿਕ ਣਾਰਿ: ਤਿਆਗੇ ਜਹਾਜਿ: ਜਤ
ਸੁਭਾਇ ਕਰਿ ਵੁਠਾ: ਵਸਿਆ ਆਇ ॰ ਨਾਮੁ ਦਾ ਹਰੀ ਦਾ ਮਨੁ ॥੭॥
ਸਿਰ ॰ ਜਕੇ ਸਭ ਨਾਮੇ: ਨਾਮੁ ਨਾਲੁ ਸਬਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚੋ ਨਾਲ

ਮਃ੩॥ਲੋ:ਨੂੰ੧ਹੈ॥ਹਮੁਤੰਨਾਲਮੇ:ਨਾਮਦੀਆਂਛੇਦਾਉਪਾਇ॥ਤਿਸਦੇਅੰਤ
ਰਿਧਾਹਾਂਏਕਹੈ।ਹਕਮੇ:ਆਪਿਹੋਇਹੁਕਮਕਰਿ੨ਛੇਦਾਏਹਤੇਰੀਸਿਕਾ
ਰ:ਰਧਾਤੇਹੈਇਸਮੈਂਬੂਝਣ੍ਹਾਅਬੂਝਣ੍ਹਾ:ਗਜਾਨਾਗਜਾਨੁਤੂਧਕੀਆਆਅ
ਰਿ:ਵਾਲੋਂਧੁਰਿਧਾਵਿਤਧਾਵਨ:ਆਧੋਧਾਵਿਤਤੇਧਾਵਿਤਹਹਿ॥ਜੋਂਛੇਦਾਤੇ
ਸਚੇਸਬਦਦੀਬੂਝਆਵੈਤਾਂਸੁਖਉਪਜੇ।ਵਾਸੀਧਾ੩ਸਬਦ:ਬ੍ਰਹਮਦੀ
ਬੂਝਾਏ:ਬੂਝਆਏ੪ਕੁਚਲ:ਕੁਚਾਲਵਾਲੇਤੇਕਚੀਲਤਨਕਾਜਾਣੈ
ਥਲੀਧਤੇ:ਵੇਸਦਾਦੇਧੜੀਹੈਦਾਦਿਖਿਆਂਦੇਲਿੱਤੇਹੋਇਆਨਾਵਦੁ:ਨਾਮ
ਵਲੋਂਹਰਿਨੇ।ਸੋਧੇ:ਮੁਕਤਿਤੇਨਾਆਤਮਦਸੇਵੀ।ਸੰਜਮੀ:ਇੰਦ੍ਰੀਦਮ
ਹੈਜੋ।ਉਤਰਤਾਏ:ਉਖੜੇਹੋਏਵਨਕੰਮੇਵਾਆਵੇਦੇ੫ਕਾਵਲੀ:ਸਰਧਾ
ਇਹ:ਇਨਾਦਾਸਿਜਮਾਹੋਵੈਤੇ।ਸਬਦੁ:ਉਪਦੇਸ੬ਪੜ੍ਹ॥ਕਾਰਿਭੀ।
ਕਥੁ:ਕਥਾਰੋ।ਕੀਮਤਿ:ਜਾਤਿਚਿਤਾਨੈਦਰੂਪਹੈਤਾਸਰੂਪਹੋਜਾਂਗੁਰੂ
ਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਦੀ੭ਮਾਨੇ॥ਤੋ।ਬਾਚਾਰਿ॥ਕਾਰਿਦਾਕਰਕੇ।ਹੇਤੁ॥ਦੇ।
੧੦॥ਮਃ੩॥ਸਬਦਿ॥ਦਾਕੀਤਾ।ਸਬਦਿ:ਉਪਦੇਸਦੀਕਰਿ੧ਰਾਈ:ਰ
ਣਾਕਰਿ।ਇਦ:ਇਤੀ।ਕਾਮਣੀ॥ਨੇਜਾਂਹਰਿਨੇਪਾਰਮੇਲਮੇ।ਹਦੂਰਿ:
ਹਾਜਰੁਹੈਭਰਾਕਲਾਇ॥ਛਰੀਆਂਹੋ।ਦੁਖੀ:ਦੁਖਾਕਾਰਿ੨ਵਸਿਆ॥
ਓਹ।ਸਗਹਿ:ਸਾਤਿ੩ਕਰਮੁ॥ਸੋ।ਸੇਜ॥ਬੁਧੀਰੂਪੀਧਿਰਬਿਨੁ੪ਮ
ਨਿ॥ਤੁਕਰਮਿਸੋ।ਸਚੁਨਿਰਮਲੁ:ਹਰੀਮਨਿਮੇਵਾਸੇਵਾਕਰਹਿਸਚੁਨਿ
ਰਮਲਰੂਪੀਰੂਪਤਾਂਮਨਿਮੇਹਰੀ੫ਆਪਿ:ਆਪਾਭਾਵਾਗਹਿ।ਮਿਲ
ਰਹੀ।ਵਾਪ੍ਰੇਮਕਾਰਿਰਹੀ।ਸਚੀਸੇਜ:ਸਚੀਹੋਈ।ਤਿਨਾਦੀਸਰਧਾ੬
ਮੇਰੀਰ:ਮੇਰੀਜਾਗਾਮੇਰੀਮਾਇਆ।ਧਾਇ॥ਅੰਤਰਨਾਮਹਲ:ਸਰੂਪ
ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ੭ਏਕਸੁ:ਇਕਹਿਤਾਲਾਇ॥ਹੇਭਾਈਵਾਹਮਾ।ਕਮਬੀ॥
ਤਾਂ।੧੧॥ਮਃ੩॥ਚਖਾਇਓਨੁ:ਚਖਾਇਆਹੈਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਤਿਨਾ
ਸਚਾ॥ਹਰੀ੧ਤਿਲ॥ਮਾਤ੍ਰਾਦਰਸਦਾ॥ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੋ।ਛੇਦਾ।ਜਦ
ਜੇਹਰਿਗੁਣਗਾਏਤਾਂਮਨੁਸਚਾਹਰੀਆਵਲਾਹੋਇਆ੨ਦਰਿਆ
ਰੋ।ਧਾਰਿ:ਆਪੇ੩ਬੀਜੇ॥ਭੀਸਚੁਤੇਸਚੁ।ਨਾਮ॥ਦਾਕਰੇਵਾਪਾਰੁ:
ਦੇਣਾਲੇਣਾ।ਲਾਹੇ:ਲਾਹਾਨੁ।ਭਗਤੀ॥ਦੇ।ਛੇਦਾ।ਕਰਾਤੀਆਂਏ
ਭੈਭਾਗਤਿਨਾਨੁਦੇਤੇਹੈ੪ਭੈਤੇ॥ਭਗਤਿ॥ਦਾਕੁਰੋ।ਗਾਵਹਿ:ਜਪਹਿ।
ਸਚੁ॥ਨਾਮੁ੫ਆਪ॥ਭਾਵ੬ਉਜਲੇ॥ਭਏਹੈਂਜਿਨਾਦਾ।ਭਾਇ:ਪ੍ਰੇਮ
ਮੈਦਾ।ਅਨੁਸਾਰੁਰਹਿਣਦਾ।ਜੇਜੇ:ਸਰਧਾਵਾਨੁਬੁਧੀਰੂਪੀ।ਆਰਿ॥
ਕੈ੮ਹੇਭੁਅਧਾਰ॥ਕਾਗਿ।ਕੇਵਲ:ਸੁਧ੭ਛੇਦਾ।ਜਾਂਮੇਲਨਹਾਰਿਹਰੀ
ਨੇਮੇਲੇਗੁਰਾਂਨਾਲਤਾਂਗੁਨਹ:ਗੁਨਾਹਾਂ।ਓਨੁ:ਓਨਾਨਕ॥ਸੋਆਖ
ਣੁ:ਆਖਿਆ।ਨਾਣੂਜਾਣੈ॥ਕੇਹਰੀ੮੧੨॥ਮਃ੩॥ਗੁਣ॥ਸਾਤਿਆ
ਦਿਨਾਧਿਆਈਐ॥ਤਾਂਹੈ॥ਹਰਿਨੂੰ।ਸਦ:ਸਦਾ।ਜਧਾਵੇ:ਬ੍ਰਹਮ

ਸਾਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜਿਨਾ ਨਾਮਿ ॰ ਕਾਰਿ ੨ ਛੋਡ ਦਾਸ ਬਾਦਿ ਦਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਾਰਿ
ਦੇਖੁ ਆਪਉ ॰ ਜੋ ਸਾਰੁ ਦਲੋਤਾਂ ੩ ਸਾਚੁ ॰ ਨਾਲੁ ਲਾਇ ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਮਹ
ਲਿ ॰ ਦਾ ੪ ਜਾਂਦੀ ॰ ਨੂ ੫ ਮੁਏ ॰ ਅਣੁ ਤੇ ਦਰਿ ਦਾਰੁ ਰਸ ॰ ਦਾ ਜਿਨਾ ਨੂ ੬ ਅਨੁ:
ਹੈ ਆਪ ਏ ਨਾਲੁ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਰਹਹਿ ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾਰਿ ਕੇਸ
ਚਿਮ ੭ ਬੋਲ ॰ ਸਰਧਾ ਬੀਚਾਰੁ ਰੂਪੀ ਕੀਨਾ ਤੇ ਅੰਨਾ: ਹਥਾਨਾ ਬੀਚਾਰੁ
ਰੂਪ ਨਿਰਤਾ ਏਸੀ ॰ ਜੀ ਦਤੀ ਨੁ ਕਾਲੁ ਤਿਸੈ : ਤਿਸ ਦੀ ਰਜਾਇ ਕਾਰ
ਰਮਲ ॰ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੋ ਦਰਿ ਸਚੇ: ਦਰਿ ਸਚੇ ਮੇਦ ਦਰਿ ਮੇ ਸਚੇ ਜਾ
ਣੀਦੇ ਹੈਂ ੮ ॥੧੩॥ ਮ: ੩ ॥ ਸਬਦੋ ਹੀ: ਸਬਦੁ ਹੀ ਕਰ ਕੈ ਸੋਇ ॰ ਹੋਂਦ ਸੋਭਾ ਦ
ਲੀਹੈ ਸਚੁ ॰ ਨਾਲੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ੧ ਨਾਮੁ ॰ ਕਰਿਆ ਤਿਨ ॰ ਕੋ ੨ ਛੋਡਿਆ ਹਉਮੈ: ਹੰਗਤਾ
ਮਮਤਾ ਤੇ ਮੇਰ ਤੇਰਾ ਤੇ ਜਾਤ ਹੈ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਹੈ ਅਤਿਸੈ ਕਰਿਆ ਜਾ
ਤਿ ॰ ਆਦਿ ਜਾਏ ਤਾਂ ੩ ਭਗਵਾਨ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈ ਮਿਲੈ ੪ ਛੋਡਿਆ ॰ ਤਾਂ
ਹੋਇਆ ਨਿਧਿ ॰ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਡਾਰ ॰ ਜੀਤਾ ਦਾਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ੬ ਰਾਸੀ ਕੇ ॰ ਧ
ਨੋ ਨਾਮੁ ॰ ਦਸੁ ਰੂ ਨਾਲੁ ਜੋ ॰ ਏਹੁ ਸਬਦੁ ॰ ਚੀ ੭ ਭਗਤੀ ॰ ਹੀ ਆਖ
ਆਇਆ ਅਨੁ: ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ੮ ਪਿਆਰੇ: ਹਰੀ ਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੋ ਪ੍ਰੇਮੁ ॰
ਰੂਪੀ ਗੁਰ ॰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਿ ੯ ਸਬਦੁ ॰ ਹੀ ਮਾਰਿ ॰ ਕੇ ੧੦ ਹੈ ॰ ਜੋ ਸਾ
ਰਿ: ਸਵਾਰ ੧੧ ਅਲਾਹ: ਅਲਖ ਜਾਪੈ: ਜਾਣੀਦੀ ਹੈ ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀ
ਦੀ ਸਦਾਰਦੀ ਹੈ ਦ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰ ਦਾ ਹੈ ੧੨ ॥੧੪॥ ਮ: ੩ ॥ ਭੁਲਾਇਆ ॰
ਜਿਨਾ ਦਾ ਮਨ ਸੋਆ ਜਿ: ਜੋ ੧ ਧਾਵਣੋ: ਰੋਸਾਦੁ: ਸੁਆਦੁ ਦਾ ਆਨੰਦ
ਅਨੁ: ਹੋਰੁ ਨਾ ਮਲੋ ॰ ਹੈ ਜੋ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਦੇਖੀਆ ਜਾਏ ॰ ਜੋ ਕੁਛ ਪਾਈਦਾ
ਹੈ ਦਾ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ੨ ਸਬਦੁ ॰ ਕਰਿਆ ਪਏ ॰ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਨੂ ੩ ਦਿਆ
ਪਿਆ: ਲਾਗਿ ਰਹਿਆ ੪ ਛੋਡ ਦਾਸੀ ਗਾਰੁ ਕਰਿ ਕਿਆ ਕਰਹਿਗੇ
ਸਬਦੀ ॰ ਗੁਣਾਂ ਕਰਿਆ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ੬ ਮਾਰਣਾ ॰ ਜਿਨਾ ਗੁਧਾਰੁ ॰ ਕਰਿ
ਹੋਹਿ ॰ ਅੰਤ ਨੂ ੭ ਇਆਨੁ: ਏਹੈ ਨੂ ਦੀ ਚਾਰਿ ॰ ਕਰਿਆ ਸਮਾਣੇ ॰ ਤਿਨਾ
ਦੇ ੮ ॥੧੫॥ ਆਸਾ ਮ: ੫ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੧ੴ ਪੰਚ ॰ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ
ਦਿਆ ਧਰਮ ॰ ਕਾਮਾਦੋ ਪੰਚ ॰ ਸਤਿ ਆਦਿ ਦਸਾਏ ਪੰਚ ॰ ਕਾਮਾਦਿ
ਗਦਾਏ ਦ ਪਚ ॰ ਤਾ ਦੇ ਸੁਭਾਏ ਦ ਜਾਏ ਤੇ ਪੰਚ ॰ ਸਬਦਾ ਦੀ
ਦਿ ਜੋਗ ਦਾਏ ੧ ਨਗਰੁ ॰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਸਤਿ ਸੀਗਾ ਰੂਪੀ ਨੂਰਤ: ਧਾ
ਧਾਵ ਧਾਧਾ ਦਾ ਸਮੂਹ ਗਿਆਨ ॰ ਦੀ ਮਤਿ ਦਾਰੋ: ਦਾਰੂ ਛਰਹੇ:
ਢਲੇ ਸੁਹਕਮ: ਤਕੜੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੋ ਦਿਆਲ ਰੂਪੀ ੨ ਨਾਮ ॰
ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਹੁ ॰ ਹੋਰ ਕਰਹੁ ॰ ਏਹੁ ਜੋ ੩ ਸਹਜੁ: ਅਚੁਤਾ ਹਾਟ: ਏਹੇ
ਦਾ ਅੰਭ ਹਕ ਰਣ ਕਰੋ ਸਾਦ ਪਾਰੀ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖ ਦਾ ਬਾਟ: ਬ

ਛੋਟਾ ਨੂੰ ਹੈ ਸੇਜੀਆ: ਫੂਲੀਆ ਦਾ ਤਿਨੁ: ਮਾਮਲਾ ਜਗਾਤਿ: ਜੋ ਮਸੂਲੀਏ
ਲੈਣਾ ਦਾਣਾਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸੇਜੀਆ: ਕੂਆਰ ਦੀ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ਫੂਲ: ਦੇਵਤੇ ਲੈਂਦੇ ਨੇ
ਜਗਾਤਿ: ਜਮਦੂਤ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ਸੋ ਕੋਈ ਨ ਲਏ ਛਾਪ: ਮੋਹਿਤਾ ਨਾਮੁ ਰੂਪੀ
ਦੀ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਪਰੁ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਹੁ। ਤੇ ਲੇਖਾ। ਕਰੇ ਜੋ ਸਚੁ
ਨਸਮਾਰੇ ਸੋਦ। ਆਂਹੇ ਛੋਟਾ ਦਾ ਨਾਨਕੁ ਦੇਵ: ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਦੀਨ ਗਰੀ
ਅਚਲੁ ਹੈ॥੧॥ ਆਸਾ ਵਰੀ ਮਃ ੫॥ ੧ੴ ਜਪਤੇ। ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੀ ਵ
ਤ: ਵਲੋਂ ਛੋਟਾ ਦਾ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਨਯੋਗਾਸ
ਨਗਹੁ ਕਰਹੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਗੁਣ: ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਗੁ। ਤੇਰ ਸਜੋਨ
ਉਇ: ਬਾਂਹੁ ਪਕੜਾਉ: ਅਸਥਾਨੁ ਜਾਥ। ਜਿਥੇ ਓਥੇ ਨਿਵਾਹੂ: ਨਿ
ਬਾਹੁ ਨੂੰ ਯੋਗੁ ਜਾਥ। ਜੋ ਹੈ ਛੋਟਾ ਦਾ ਤੇ ਹਲਗਿ ਸਾਗਰੁ ਤਾਰਿ ਓਨਾ
ਨੂੰ। ਤਾਂ ਹੇ ਅਨਾਥ ਨਾਥ: ਮੈਂ ਸਾਧੂ ਦਾ ਗਰੀਬੁ ਜਾਚਕ ਨਾ। ਹੈ ਏਹੁ ਜੋ॥
ਭੁਲਾ। ਮੈਨੀ ਐ ਰਾਮ ਸੈ। ਹੋ ਵੈ ਮਿਲੇ। ਜਯੁ ਤਾਂ॥੨॥੧॥ ੴ ਆਸਾ ਮਃ
੫॥ ਬਿਰਹੜੇ ਛੋਟਾ ਕੀ ਜਾਤਿ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਮ ਰੀਮੈ। ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਤੋਤਿ ਸੁਦੇ ਤਜ ਨਾ: ਤਨਿ ਆਪਿ ਆਰੇ। ਕੋ ਸੁਖ। ਰੂਪ ਨਹੀ
ਕੇ। ਜਾਂਨੂ ਕੋ ਆਣਿ: ਸਖੀ ਪਾਇ। ਨੈ ਕਰਿ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਅਨ
ਤ: ਹੋ ਭੁਖੇ ਰਹਿ। ਮਨੁ ਕਾਰਿ ਤੇ ਤਨੁ ਕਾਰਿ ਰਹੇ ਵ ਗਹੇ ਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾ
ਰਖਤੇ ਪੂਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾ ਤੇਰ ਹੇ ਜਾਯਕ। ਜਿਨਾ ਸੋ ਪਰਾਇ:
ਪਏ ਹੈ॥੨॥ ਮਃ ੫॥ ਰਾਇ: ਰਾਜਾ ਜੀਵਨੁ: ਜੀਵਨੁ ਦਾ ਜੀਵਨੁ ਰੂਪ
ਸਾਂਨੂ ਪਖਿ: ਪਖਿ ਤਾਂ ਨਾ ਮਿਲੈ। ਤੇਰੇ ਮੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ: ਹਰੀ ਹਮੁ
ਪੇਖਤੇ: ਪੇਖਿਆ ਹੋਵੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਜਗਾ ਜੁਗ। ਮੈ ਅਮਰੁ: ਆ
ਮਰੂ ਹੈ ਅਛਿਰ ਹੈ ਰਾਇ ਵੇ: ਰਾਇ ਨੂੰ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸੋ ਨਗੁ। ੪॥ ਮਃ ੫
ਸਿਧਿ: ਕੀਤੀ ਆਂਨੂ ਪਿਆਰੇ: ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਰਹੇ ਨੂ ਪਾਇ। ਸਭੋ ਕਾ
ਇ: ਜਾਗਾ ਸਾ ਤੀਨ ਕਿਛੁ। ਸਾਥੋ ਨੇਤ: ਜਿਨਾ ਮੈ ਮਸਾਕਿ। ਪਰੁ
ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇ: ਲਿਖੀ ਹੈ ਪਿਆਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਵੇਲੇ ਹੇ ਦਲੋਸ
ਨੂੰ ਏਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਹੇ ਹਰਿ। ਤੇਰੀ ਵਦੀ ਪ॥੧॥ ੴ ਆਸਾ
ਮਃ ੧॥ ਪਟੀ ਲਿਖੀ ਸਾਖੀ ਜਪਹਰਿ ਦਿਆਲ ਪਾਂਧੇ ਪਾਸ ਕਾਈ
ਕਾਲੂ ਪੜਨ ਕੋ ਲੈ ਗੇ ਅਤੇ ਤ ਪਾਂਧੇ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਪਟੀ ਲਿਖ ਤੋ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਐ ਸੀ ਪਟੀ ਤੇ ਕੀ ਪੜ੍ਹ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਛੋਟਾ ਦਾ ਸਮੈ। ਦੁਆਰੇ ਕ
ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ ਸਭਨਾ ਦਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਏਕੁ ਭਇਆ
ਰਹੇ ਸੋ ਆਇਆ। ਸਿ ਸਾਰ ਮੈ ਮਨ। ਕਰ ਕੋ ਨੂੰ ਲੈ। ਹੇ ਧੀਰ:
ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਉ ਪੜਿਆ। ਆਪੜਿਆ ਜਾਂ ਹੀ ਸੇਗੁ ਣਾ ਈਦੜੀ: ਈ
ੜੀ ਦੁਆਰੇ ਕਹੇ ਹੈ ਐਸੇ ਸਭ ਅਖਰਾ ਦਾ ਕਰਨਾ ਸੋ ਈ। ਹੈ ਅਮ
ਰ: ਬਦ ਜਾਂ ਮੈ ਦਪੈ ਤੀਆ ਮੈ ਬੂਝੈ। ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਾ ਲੇਖ: ਜਨਾਪ

ਇਲੇਖ: ਕਰਮਾਂਦਾ ੩ ਪਾਇਆ॰ ਜਾਇਕਮਾਇਆ: ਜਪਣੁਕੀਤਾਹੋ। ੩
ਕ੍ਰਿਆਨੁ: ਗਯਾਨ ਤਾਤਪ੍ਰਜਾਕੋਈ॰ ਭੀ ਵ ਕਦਾਚਿਤ ੪ ਪੂੰਡਾ: ਧਉਲੋ।
ਹੂਏ॰ ਕਿਸੋਸਾਧਨਕਰਿਨਾਅਖੋਜਾਲਿਆ: ਜਾਲਿਹੋਏਓਹਿਰੂ: ਸੋਲੂਸੁਏ:
ਦੇਖਣੇਵਾਲੇਦੂਤਆਆਇਆਕੇਸੰਗਾਲਾ॰ ਕਰਿਵ ਮਾਇਆ॰ ਨਾਲੂਲ
ਗਨੇਕੇ: ਕਰਿਸੰਗਲਾਜੇ ੫ ਖੁਦਕਾਰਜਹ: ਜਾਰੀਧਰਤੀਉਦੇਅਸਤੁ
ਲੋਜੋਹੋਤਿਸਦਾਸੁਆਹਾਦਾਹਣੁ: ਜਪਤਵਲੇਨਾਦਾਸਾਹਜੋਹੋਦਾ
ਖੁਦਕਾਰਨਾਮਧੋਈਕੇਪਟੜੂਦੇਕਿਲੇਦਾਹੈਸੋਕਿਆਆਸਰਾਤਾਤ
ਪ੍ਰਯੁਏਭੂਮੀਸਾਰੂਰੂਪੀਪਟੜੇਦਾਆਸਰਜੋਹੈਸਾਹਜਿਸਨੇਆਲ
ਮ: ਜਗਤੂਨੂਕਰਿਖੁਰੀਦ: ਉਤਪਤਿਖਰਚ: ਖਾਨੂਪਾਨਾਦਿਦੀਆ
ਜਾਵੈ॰ ਹੁਕਮਰੂਪੀਦਾਮੋਹਿਰੂਪੀਮੋਹਰਪਾਇਆ॰ ਤਿਸਜੇਹੁਕਮਤੇਦਾਬੇ
ਸਾਰੂਤੇ ੬ ਛੋਡਾਗੋਬਿੰਦਦੀਗੋਇ: ਬਾਣੀਗਾਇ: ਗਾਵਣੇਤੇਨਜਿ
ਕਿਵੋਭੀਗਲੀ: ਗਲਾਂਦਾਹੀਗਰਬਬਣਾਇਆਆਕੋਡੋ॰ ਤਨੁਰੂਪੀਗ
ਜਿਨਿ॰ ਹਰੀਨੇਆਈ॰ ਨਰਕਾਂਰੂਪੀਚਾੜੂਹੁੰਦਾਹੇ: ਚਾੜੂਨਵਾਲੇਤਈ:
ਤਿਨਾਨੂਆਵਾਜਾਜੀ॰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੇਚਾੜੂ: ਪਾਲਿਣਾਕੂਰਨਵਲਾਦਿਸਨੂ
ਤੇਵਣਾਂਹੇ: ਵਣਹੈ: ਕਿਆਨਾਸਕਰਤਾਸਿਵਜਿਸਨੇਭਗੀ: ਤਈਨਾਥ
ਕੀਤਾਹੈ ੭ ਛੋਡਾਸੇਵਕੁਹੋਕੇਪਾਲਨੂਜੋਧਾਏਨਾਕੇ॰ ਨਾਲੂਗਮਨ: ਜ
ਪਤੁਦਾਅਰਤੇਦੇਹੋਇ ੮ ਜੁਗਾਜੁਗ: ਜੁਗਾਜੁਗਾਦਚਦਾਜੁਗਾਮੇ
ਜੋਗੀ: ਜੁੜਿਆਹੋਇਆਤੇਧਾਣੀ॰ ਨੂ ਭੋਗੀ: ਭੋਗਾਦਾਹੋਇਆਧੀਆ: ਹੋਇ
ਆਹੋਦਾਹੈ ੯ ਛਾਇਆ: ਆਦਿਦੋਇਆਭਰਮ॰ ਕੀ। ਆਨੁ: ਹੋਰਜੀ
ਵਾਅਧੇ॰ ਸਤੇਭੂਲੇਨਾਅਖੇਜੋਸੁਪੂਰਾਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾਦਾਕਰਨਾ ੧੦ ਜਾਨੁ:
ਗਿਆਨੁਦਾਜੀਂਦੂਭੀਖ: ਜੋਨਾਮੇਜੋਹੋਦੂਜਾ॰ ਕੋਈ ੧੧ ਸੂਰਿ: ਚਿਤ
ਕਰਿਣਾਸੁਰਿਸੁਹਾਗਾਵੇਖੇ: ਦੇਖਦਾਹੋਬਲਾਂਏ॰ ਸਭਨਾਂਜੋਕਹੋਸਭ
ਕੇਸਤੂਸੰਦੇਦੇਤੇਕਹੋਲੇਖਿਮੈ ੧੨ ਕਰੇ: ਕਰਿਕੇਬਾਈ॰ ਜੋਹਮਾਰੇਭੀਦ
ਜਿਨਾਜਾਣੇਆਹੋਤਿਨਾਦਾਆਰੇਸਾਰੇ ੧੩ ਟਿਚੁ: ਟਿਚਕਰਿਕੇਬਣਾਤਰਕੁ
ਕਿਸੇਨੂਆਮੁਹਤਕਿ: ਅਧੀਖੜੀਕੁਜੂਮੰ॰ ਸੀਸਾਰੂਪੀਮੋਹਰ॰
ਦੀ ੧੪ ਪਰਸਾਦੀ: ਕ੍ਰਿਪਾਤੇਤਿਨਾ ੧੫ ਰੱਖ: ਭਿਤਦਾਦੇਖਾਏਨਾਪਾਦ॰
ਜੋਹਰਿ ੧੬ ਕਰੈ॰ ਪਾਲਣਾਦੇਖੇ: ਪਾਲੇਤੇਸਭਨੂਹੁਕਮ॰ ਮੈ ੧੭ ਹੋ॰ ਨਗ
ਸੋਈ॰ ਬਾਣੀਕਰਿਦਾਅੰਤਰਿਜੋਹਰਿਤਿਸਰੋਣਾਜੋਈ॰ ਜਿਸੁਪਰਭੂ
ਪਾਹੇਦੇਨਾਅੰਤਰਿ॰ ਹਰਿਨੂਜੋਬਾਹਰਭੀਸੋਈਹਰਿਦਾਅੰਤਰਿਹਰਿ॰
ਸੋਈਹਰਿਦੇਗੁਣਗਾਵੈਜੋਤੂਆਪੇ: ਆਪੁਣੇਦੇਖੋਜਿਸਨੂਆਏਸੋਈ॰
ਤਿਸੁਨੂ ੧੮ ਤਾਕ: ਤਾਸੀਸਾਰੂਕਾਤਰ: ਤਰਿਆਜਾਂਦਾਤੋਤਾਨੂਨਾਹ।

ਜਹਾਤੂਹੈਮੇਰੇਪਾਸੁਤਹਾਂਭੂਖਾਸਿ: ਤੂਬੇਹੀਗਾਤਾਰਣ॰ਹਾਰੂ੯ਸਭ॰
ਮਸਾਕੂਛੇਦਾਜੋਤਿਸੁਕਾਵੈਜੋਈਭਲਾਜੋਮੈਨੈਤਾਂਕੋਕ੍ਰਿਆਭ
ਰਮਤਿਕ੍ਰਿਆਚਹੀਐਮਾਝਿਆ੨ਦੇਊ: ਦੇਵਮੋਹਨ॰ਨੂੰ੩ਛੇਦਾਜਿ
ਨਿਕਲਾਧਾਰਿਛੋਡੀਹੈਬੀਜੀ: ਚੀਜਦਾਰਿਗ: ਕੌਤਕੁਕਰਮੀ:
ਕਰਮਾਕੁਰਮਾਦੇਅਨੁਸਾਰਜੋ੪ਨਾਹ: ਸੁਆਮੀਦੋਗਾਥੀਨ: ਦੇਖਜਾਭੁ
ਗਾਂਦੁਆਰੇਜਮਾਲਿਆ: ਉਪਾਸਨਾਕਰੀਤਿਸੁਦੀਆਗਲੀ: ਗਲਕਰਿ
੨੩ ਤੇਵਿਖਹੂ: ਜੀਵਦਾਪਤਰਾਵਦੇਖਹੂਨੂੰਵਦੇਖਹੂਨੂੰਕਉਤਕਮਾਤੂਜਿ
ਸੁਨੋਦੇਖੈ॰ਕਰਮਤਿਧਸੈਪਿਛਲੇਲੇਖਾਨਾਜਾਵੈ॰ਜੋਅਗੇਹੋਣਾਹੈ
ਤਾਆਸੇਤਾਰਕਉ੫ਨਹੀ॰ਮਾਯਾਨਮੋਹਿਦੀਆਛੇਦਾਇਸੇਵਾਸਤੇਜਮੁ
ਸੈਗਲਕੈ: ਕਰਕੇਹਾਰਿ॰ਦੀ੬ਧਾਜੀ॰ਸੰਸਾਰੁਰੂਪੀਆਸਾਰੀ: ਨਊਚ
ਅਧੂਨੀਆਪਾਸਾ: ਤਿਨਾਗਣਾਰੂਪੀਭੂਲਾਨੂ੭ਕਾਲਹਿ: ਖੋਜਹਿ।
ਭਉ: ਕੇਅਰੂਨੂੰ: ਮੁਤਨੂੰਜੀਹ: ਜੀਵਾਤਿਨਾ੮ਮੋਹਿਥਰਕੇਮਰਣਭਇ
ਆਮਧੁਸੂਧਨਵਲੋਤਿਸਨਾਅਦਰੇ: ਹੋਰੂਹੀਅਮਿਆ: ਮਧਸੂਧਨ
ਵਮਰਣ੯ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਬੂਝੈਗੁਰਮੁਖਿ॰ਹੀਵਹਰਿਹੀ ੨੯
ਹੋਆ॰ਜਿਸੁਪਰ੧੦ਛੋਡੀ: ਛਡੀਤੇਧਿਧੋਮੋਪੀਹ॰ਆਦੀਨੂੰਦਾਸ
ਹਣ॰ਕੀਤਾਜੋਸਨੇਛੇਦਾਕੇਬਾਣੈਮੈਨਹੂਦਾਜਿਨਾਹੁਕਮਧ
ਇਆਅਤਿਨਾਖਾਨਾਧੀਹਾਦਿਦੂਦਸਮਕਾਰਿਸੋਹਿਣਾ: ਸਹਾਰਿਆ
ਹੈ੧੧ਦੇਸ॰ਸੰਸਾਰੁਰੂਪੀਆਦੇਖੇਚਾਖੇ: ਬੋਲੀਹੈਹੈਦੇਖਦਾਹੈਨੇਤ੍ਰਾਕ
ਰਿਕਾਨੂਖਦਾਤੇਚਖਦਾਕੀਹੈਰਸਾਨੂੰਜਾਣੈ॰ਕਰਮੁਕੀਕਿਉਕਰਿ
ਆ॰ਜੋਹੈ੧੨ਕੂਤੂ: ਝੂਗਨੂੰਆਤੋ: ਚੋਟਾਜਿਸਦਾਅਮਰੁ॰ਜੋਹੋਆ
ਹੈਵਹੁਕਮਹੋਆਹੈਸਮਾਧਹੁ॰ਗੇਮੇਕੀ੧੩ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀਮੈਸਮਾ
ਵਹੁ॰ਅਸਾਕੀ੧੪ਛੇਦਾਜੋਨਿਆਧਿਕਰੇ: ਕਾਰਿਛੋਡੀਹੈਸਿਪਛਤੇਅ
ਗੋਕਰੇ॰ਆਪਕੀਤਿਕਰਾਇਬ੍ਰਹਮਣਵਕਾਤੇਜਾਵੈ॰ਜੀਵਾਂਦੇਕਰ
ਮੁਜਾਇਰ: ਕਦੀਸਰੂਦ੍ਰਿਸਟਦੇਕਾਟੇਵਕਦੀਨੈ੧੫॥੧॥ਰਾਗੁਆਸਾ
॰੧॰ ਮਃ੩॥ਪਟੀ॥੧ਓਚੀਠਕਾਗੋਇਦਵਲਸਾਹਿਬਏਕਪਾਧਾਲਣਬਿ
ਆਨੂਪੜ੍ਹਾਵਤਾਬ੍ਰਾਹਮਣਾਰਤਾਬਾਲਣਕਿਆਨੂੰਤਿਸਨੂੰਉਪਦੇ
ਸਕਰਦੇਤੇਹੋਆਧਿਆਈਕੈ॰ਦੁਆਰਾਕਹੇਹੈਸੋਕਾਧੋਧੀਕੈ॰ਦੁਆਰ
ਕਹੇਹੈਗਰੀਰੀਲਲੀ: ਰੀਰੀਲੀਲੀ॰ਦੁਆਰੇਕੁਹੇਹੈਜਬਵਾ
ਆਜੋਅਕੈ: ਆਇਆਹੋਆਜੋਹੈਸਰਬਾਸੈਕੁਮੇਹਰਗਤਿਸ
ਤੇਕਾਧੋਧੀਕੈ: ਕਕੈਦੁਆਰਾਕਹੇਹੈਕੇਦਾਧਾਰਿਹੋਹੈਜਗਤਾਇ
ਜਮੋਕਾਲ: ਮਰਣਾਗਰੀਰੀ: ਰਰੇਦੁਆਰੇਕਹੇਹੈਲਲੀ: ਲਾਲਜੀ
ਹੋਕੋਪੜ੍ਹ: ਪੜ੍ਹੈ੨ਮਨ: ਹੇਕਾਈਧਾਤੂਆ॰ਜਿਸੁਕਾਰਿਆਸਿਧਿਕਾਇ
ਐ: ਸਿਧਿਦੁਆਰੇਕਹੇਹੈਵਜਿਧਿਸਰੂਪਜੋਅੰਕੁਮੇਆਇਗਹਿਆ

ਹੈਤਿਸਨੂੰਆਖੀਐ॰ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈਂ ਐਸੇ ਸਭ ਅਖਰੁ ਕਰੋ ਛੀਜਾਹਿ: ਨ੍ਰਿਜਨਾਂ ਹੈ
ਪਾਕਾੜ੍ਹਿਆ: ਪਗਾੜ੍ਹਿਆ ਜਬੁ ੧ ਮੂੜ੍ਹੇ: ਹੇਮੂੜ੍ਹੇ ਐਸੇ ਸਭ ਦਾ ਕਰਤਾ ਅਦ੍ਰਿਵ:
ਹੋਰੁ ਬਾਲਕਾ ਦਾ ਕੀ ੨ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਸਬਦਿ: ਰਾਮੁਨਾਮੁ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨੂ ॥੪॥
ਬਿਖਿਆ॰ ਉਪਾਵਣਾ ਫੇਰਿ: ਬੁਧਿ ਦਿਆ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮੂੜ੍ਹੇ ਤਾਰੂਪੀ ਆਵੇ: ਦੀ
ਦਾ ਦੇਤਾ ੩ ਸੰਜਮੁ: ਇੰਦ੍ਰੇ ਦਮਨ ਦਾ ਧਰਮ ਸੰਕੇਤਾ ਤੇਰੀ॰ ਹੀਸੀ ੪ ਹਰਿ:
ਖੋਇਆ ਹਉਮੈ॰ ਰੂਪ ਤਿ ਨਾਦਵਤਾ: ਕੋੜ੍ਹਾ ਆਤਮੈ: ਮੰਨਦੋ ੫ ਕ੍ਰੋਧ॰ ਕਾਰਿ
ਗੁਣਹਿ: ਵਿਚਾਰੋ ਹਿਆ ਬੁਝੈ॰ ਹਰੀ ਦੇ ੬ ਤਾਮਸਿ: ਤਮੋਗੁਣ ਕਰਿ ਸਥਾਨ:
ਜਿਥੇ ਥੈ ਨੇ ਓਹੁ ਦਾ ਹ੍ਰਿਦਾ ਤੇ ਰਾਦਾਨ॰ ਸਰਦਾ ਦਾ ੭ ਪਰਪੰਚੁ॰ ਮੈਂ ਪਾਇ
ਆ॰ ਸੀ ੮ ਗਲਣਨ: ਪਚਤਾ ਜਾਣੈ॰ ਜਾਂ ਤਾਂ ੯ ਦਾਰੀ॰ ਦਾਸੋ ਦੇਵ ਦੇਭਗ
ਨਦੀ ਆਮੂੜ੍ਹੇ॰ ਸੋ ਦਿਨ॰ ਨੋਰਤਨ ਰੂਪੀ ੧੦ ਛੇਦਾ ਤੇ ਸੁਣਿ ਦੇ ਖਿਖਾ ਦਾ ਤੂੰ ਦਿ
ਖਾ ਕਦਮੁ: ਥੋਰੇ ਮਾੜ ਕੀ ਹੋਰੁ ਛੁਮਾਹੀ ਆਂਵ ਦੇ ਲੋੜਾ ਗੁਰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਕਹੈ ਸਤਿ
ਗੁਰ: ਸਤਿ ਉਪਦੇਸਾ ਗੁਰੁ ੧੧ ਧਾਵਤ॰ ਇੰਦ੍ਰੋ ਨਿਧਾਨ: ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ।
ਧਾਹਿ: ਧਾਵੈ ੧੨ ਗਾਲੀ: ਹੋਰੁ ਗਾਲ ਕਰਿਆ ਮੂੜ੍ਹੇ॰ ਅਬਤਾਂ ਤੇ ਗੁਨਹ: ਦੁ
ਨਾਹਾ ਸਤਿ ਥੀ ੧੩ ਕਥਾ: ਵੇਦ ਪੁਰਾਣਾ ਦੀ ਆਮੁਖ॰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆ ਮੁਖ॰ ਤਾ
ਕਰਿ ੧੪ ਮੂੜ੍ਹੇ॰ ਤਿਸੁ ਦੁਆਰੇ ਪਛਾਣਤਾ॰ ਸਭਮੇਦ ਪ੍ਰਖੁਤੇ ਹੋਰੁ ਅਪ੍ਰੋਖ
ਕੀ ੧੫ ਬੇਨਤੀ ਕਹੈ ਆਪਣੀ ਤੇਰਾ॰ ਹੇ ਰਖੀਆ ਅਕਥ: ਇਸੇ ਦਾ ਸਤੇ ਤ੍ਰਿਅ
ਕਥ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਕਨਾਈ ਕਥਿਆ ਹਾਸਨਿ ਧਾੜ੍ਹਿਆ॰ ਤਿ ਨਾ ਕਾਲਾ ਕਾ ਲੇਖਾ ॥੧੦॥

੧॰

੧॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ: ੧॥ ਛੰਤ॥ ੧ ਓਅੰਦ: ਹੇਜਗਤਾ ਸਰੂਪ ਤਿ ਨਾਰੋ।
ਜੋਬਨ ਬਾਲੜੀਏ: ਨਵੀਨ ਦਾ ਬੰਤੇ ਜੋਬਨੁ ਵਾਲੀਏ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰਾਮੁ
ਰਲੀਆਲਾ: ਅਨੰਦੀ ਹੈ ਪਿਰ ਨਪਿਰੁ: ਪਨੁਦਾ ਪਿਰੁ ਦਿਖੇ ਹਿ ਛੰਦਾ
ਰਸਪ੍ਰੀਤ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਰਮਸਦਾਇਆ ਲਾਕੀ ਛੰਦਾ ਧਨ॰
ਦਾ ਪਿਰ ਹਸੁਆਮੀ ਨਾਲ ਮੇਲਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਜਾਂ ਸੇਜ: ਸਰਦਾ ਦਾ ਰੇ
ਰੂਪੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸਾਤ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰੇ: ਪੰਚਗਤਾ ਨੁ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰਮਨ ਤੇ
ਬੁਧੀ ਨਾਮ ਦਾ ਅਨੰਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲੁ ਭਰੇ ਦਾ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਨਾਲੁ ਭਰੇ ਹੈ ਸਰ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਛੇਦਾ ਦਾਇਆ ਸਰੂਪ ਦਾਇ
ਆਲੁ ਸਾਚੇ ਤੂੰ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਨਾਲੁ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਣਹਾ
ਦ ਹਾ ਹਰਿ॰ ਰੂਪੀ ਮੁੰਧ: ਮੈ ਜਗਤਾ ਸੀ ਦੇ ਮਨਿ ਉਮਾਹਉ: ਅਨੰਦ ਹੈ ॥੧॥
ਹੇ ਮੁੰਧ ਸਾਹ ਸੰਮਲੋ ਨੜੀਏ: ਸੰਜੀਏ ਸਾਡੀ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਬਿਨਤੀ ਹੈ
ਰਾਮੁ ਅਗੈ ਆਖਾਦੈਂ॰ ਤੋ ਰਾਤੀ॰ ਹੈ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਰਾਣੀ॰ ਹਾਂ ਤੂੰ ਹਰਿਆ
ਰੰਕਾਰਿ ਨੇਹਾਂ ਕੈ॰ ਕਰਿ ਪਛਾਣਹਿ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈਨੂੰ ਦਸਿ:
ਦਸਹਿ ਜੋਤਿ ਲੁ॰ ਮਾੜਾ ਕਣਾਇ ਜਣ॰ ਕਰਿ ਨਮਨਾ ਪ੍ਰਿਉ ਰ: ਪੀਆ

ਪੀਆ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਰਸਨ: ਤਿਹਦਾ ਕਰਿਕੈ ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕੈ ਮਨ ਤ੍ਰੀਜੀਏ
ਰਾ॥ ਸਖੀ ਹੇ ਸਹੇਲੜੀਹੋ: ਹੇ ਸਖੀਹੋ ਸਹੇਲੜੀ ਮੇਰਾ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਤਿਸ
ਦਾ ਵਣਜਾਰਾ ਹਾਂ ਹੋ ਵਣਜਾਰਿਆ: ਵਣਜਾਰਿਆ ਹੋਇਕੈ ਰਸਿ॰
ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਅਮੋਲ ਲਿ: ਮੁਲ ਲਿਤਾ ਪਿਆਰਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਛੋਲੋ: ਪਿਰੀ ਅਲਲੀ ਹੇ
ਦੇ ਗੱਲੀਆ: ਖੁਸੀਆਂ ਦਰੁ॰ ਪਰੁ ਗਾਸਾਰ ਏ: ਸਮਾਲੇਦਾ ਸਵਾਰੇਦਾ
ਨਦਰੀ: ਨਦਰੁ ਕਰਿ ਧਨ ਹੋਈ ਏ ਓਹ ਦਾ ਸਬਦੁ ਕਰ ਕੇ ਅਤਿ ਸੁਧਾਰੁ
ਏਵ ਸਾ ਸਬਦੁ ਆਤਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਏ ੩ ਸੋਹਿਲੜਾ: ਜਸ ਦਾ ਆਨੁ
ਦਾ ਆਇਆ ਅੜੇ: ਆਇਆ ਹੈ ਦਾ ਆਇਕੈ ਅੜੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਮੀਤਾ ਹੋਗ ਰਾਤਾ ਤੜੇ
ਆ: ਰਤੜਾ ਹੈ ਓਹ ਦਾ ਮਨੁ ਦੀ ਤਾ ਤੇ ਲੀਅੜਾ ਰਾਮ ਦਾ ਮਨੁ ਲੀਆ
ਤੇ ਰਮਣੀਆ ਪਨੁ ਆਪਦੀ ਤਾਂ ਹੈ ਰਾਵਏ॰ ਹਰਿਨੂੰ ਦਾ ਹਰਿ ਸਬਾਦਿ॰
ਕਰਿ ਭੁਇ ਹਾਂ ਪਿਆਰਿ॰ ਮੈਂ ਹੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧੂਪ ਦੀਪ ਪਾਠ: ਧੂਪ ਕਰਿ ਤੇ ਪਾਠ
ਕਰਿ ਭੀ ਗਾਈਏ: ਗਾਈ ਕਰਿ ਭੀ ਨਾ ਪਾਈਏ ਭਾਇ॰ ਕਰਕੈ ਮਿਲੇ.
ਮਨ ਭਾਵੈ॰ ਹਰੀ ਨਾਨਕ ਭਾਇ ਵਿਖੇ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਦੇ ਹਮਾਰੇ॰ ਭਏ ਤਾਂ
ਹਮ ਭੀ ਨਾਹੀ ਲੋਕਾਣੇ: ਲੁਕਦੇ॰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆ ਪੁਰਖਦੇ॥ ੪॥
੧॥ ਮਃ ੧॥ ਅਨਹਦੋ ਅਨਹਤ: ਅਨਾਹਦੁ ਸਬਦੁ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰੁ ਦੇ
ਵਾਰ ਮਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾਜੈ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ: ਜਿਸ ਕਰ ਸਹੋ ਰਾਮੁ ਆਏ ਹੁਆ
ਦੂਮੈ ਦੋਇ ਪਦੁ ਏ ਕੈ ਅਨਹਦੋ ਰ: ਓਹ ਤਦੀ ਰੀਤਾ ਹੈ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਮਨੋ:
ਮਨ ਪਿਆਰੇ॰ ਮੈ ਹੋਇ ਬੈਰਾਗੀ: ਵੈਰਕਤ ਹੋਕੇ ਮੈ ਸਾਰ ਦਿਲੋ ਸੁਨ
ਮੰਡਲਿ ਘਰੁ: ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰੁ ਰੂਪੀ ਪਾਰਿ ਦਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਪਰੁ ਗਾਏਆ
ਗਾਂ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਜੋ ਆਸਣ ਨੂੰ॰ ਕਰ ਕੈ ਧੇ ਸਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਬਿਰੁ
ਨਾਰਾਇਣ ਮੈਂ ਓਹ ਦਾ ਤਿਨ ਦੀ ਚਾਰੁ ਮੈਂ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਦਾ ਤਿਤ: ਤਿਸੇ
ਵਿਖੇ ਵਿਚਾਰੇ: ਰੁ ਕੈ ਨਾਮ ਰਤੇ: ਨਾਮ ਨਾਲ ਰਤੇ ਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ਕੇ ਤ
ਨਾਨਾਕਾਰੇ: ਜਿਸ ਕਰ ਸਹੁ ਦਾ ਹੈ ੨ ਤਿਤ ਅਗਾਮ ਪੁਰਿ ਮੈਂ ਦਾ ਤਿਤ ਅਗਾਮ
ਦੇਵ ਤਿਆਂ ਤੇ ਤਿਤ ਅਗਮ ਹਾਰਿ ਰੂਪੀ ਪੁਰੇ ਨੂੰ ਸਿਜ ਸੋ: ਸੇਜ ਮੁਹੋ ਦੇ
ਤੇ ਸਾਰਿ: ਸਮਾਲੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਈਏ॰ ਹੋਨ ਨਿਜ ਘਾਰਿ ਜਾਈਏ:
ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਈਏ ਤੇ ਹਰਿ ਓਹ ਦਾ ਨਿਜ ਘਰਿ: ਸਾਤਿ ਸੇਰੁ ਮੈਂ ਜਾ
ਈਏ ਤੇ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਏ ਤਾਂ ਓਹ ਦਾ ਤਿਤ ਹਰਿ ਮੈਂ ਨਾ ਸਾਖਾ
ਮੂਲ ਨ ਪਤ ਨਹੀ ਡਾਲੀ ਤੇ ਹੋਦਾ ਤਿਤ ਹਰਿ ਮੈ ਨਾ ਸਾਖਾ: ਤਿਨੇ ਗੁਣ
ਤੇ ਮੂਲ: ਨਹੈ ਅਵਿਦਿਆ ਤੇ ਨ ਪਤੁ: ਜੀਵ ਤੇ ਨ ਡਾਲੀ: ਦੇਵਤੇ ਨਾ ਫੁਲ
ਕਰਮ ਤੇ ਨ ਫਲ ਦੁਖ ਤੇ ਹੈ ਸਿਰਿ ਸਭ ਨਾ ਦੇ ਓਹ ਦਾ ਜਪੁ ਕਰਿ ਤਪੁ
ਕਰਿ ਸੋ ਜਮੁ ਕਰਿ ਥਾਕੀ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆ ਹਠਿ ਦੇ ਨਿਗ੍ਰਹਿ: ਗਹਿ ਕੀਤਿਆ
ਸਹਿਜ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਂਤਿ ਕਰ ਕੈ ਜਿਦਿਨ॰॰ ਸਾਂਝਾ ਪਾਈਏ: ਜ਼ਾਏ ਤਾਂ ੩॥
ਸਾਗਰੋ: ਸਾਗਰੁ ਹੈ ਰਤਨਾਗਰੁ: ਰਤਨਾ ਦੀ ਖਾਣੁ ਦਾ ਤਿਤ॰ ਮੈ ਦੇਹੀ

ਸੋਪਦਾਰੂਪੀਹਿਰੇ:ਨਿਰੋਹੈਹਾਸਪਤਸਰੇ:ਸਤਾਂਕਾਰਿਸਰੂਮੀਆਂਪਗਿਆਨਾਇੰਦ੍ਰੇ
ਰਮਨਬੁੱਧੀਏਨਾਕਰਿਸਤਸੀਗੁਸਰੂਮੀਆਂਦਾਸਪਤ: ਸੀਘਰਸਤਿਸੀਗੁ
ਸਰੂਮੀਂਦਾਤੇਨੂੰਸਪਤ:ਸੁਰੀਦੂਹੀਏਇਸੁਸਰੂਮੀਂਭੁਆਰਮਲ॰ਹਵੈਹੇ।
ਜਲ॰ਨਾਮਰੂਪੀਮੀਆਂਛਾਏ॰ਤਾਂਵੀਚਾਰੀ:ਵੀਚਾਰਾਇਕਦਾਵੀਚਾ
ਰਮੀਂਗਿਆਨਾਇੰਦ੍ਰੇਹਾਪਿਖਿਆ॰ਨਾਹੂਭੁ॰ਆਦੇਥਾਕੇਸਤੇਜਗੁਾਸਾਰੇ
ਗਾਰ॰ਹੈਗੁਪਾਲਾਰੂਪਹੀ॥੩॥ਪਨੋਪਨੇ:ਪਣਪਣਕੇਪਣਾਪਣਾਨੂੰ।
ਨਿਰਹ॰ਭੀਦੇਖਸਪਾਇਆ:ਸਾਰੇਹਾਂਵਣੋ:ਵਣਾਨਾਕੀਆ॰ਤੇਰੇ
ਰੋਵਿਖੇਹੈਗੀਆ:ਹੋਇਆਹੈਤੋਸਾਲਾਹੀ॰ਅਜੀਆਅਣਮੀਗੀ
ਆਦਾਨੂ:ਧਾਮਧਾਮੁਤੇਸਰੂਪਦਾਧਿਨਾਮੀਗੇਤਾਭਗਤਿ॰ਦੇਭਰੇ
ਹੈਵੀਚਾਰ:ਗਰੀਬਦਾਵੀਚਾਰਕੋ।ਰ।ਆਸਾਮ:੧। ਛੰਤ।ਅਨੋ:ਮਨ
ਪਿਆਰੇ॰ਮੈਂਹਾਧਾਰੇ:ਧਾਰਣਯੋਗਹੈਦਾਸੋਹਮਰਿਵੈਮੀਂਧਾਰੇਹੈਂਹੋ।
ਪਰਧਾਨੋ:ਮੁੰਖਿਹੈਹੋਸੀ॰ਤੀਨਕਾਲੁਤੇਤਿਸਾਧੀਨਾਛੁਟਦਾਮੁਕਤਿ
ਦੀਸੁਗਤਿਕਿਉਪਾਈਐ:ਪਾਏਸਬਦੁ:ਉਪਦੇਸਨੂੰਪਛਾਣੈ॰ਕ
ਦਾਅੰਗੁਰਮੁਖਿਆਹਿਰਿਸਿਨਮਾਧਿਆਈਐਤਾਂਸਬਦੁ:ਪ੍ਰਮ
ਨੂੰਪਛਾਣੈ॥੧॥ਮਾਨਿਆ॰ਤਾਂਨਾਮਹੋਇਆਸਪਾਈਹੈਮਾਨਿਆ॰
ਏਹੁਛੁਟਦਾਨਾਰੇ:ਨਾਰਿਆਦੇਸੋਪੇਸਿਗੁਨਾਪੁੜੀ:ਮਾਯਾਜਿਨਾ
ਪਰਹਰਿਤਿਆਗੀ:ਤਿਆਗਣੀਹੈਛੁਟਦਾਤਿਸਵੀਚਾਰਦੇਬਲ
ਕਰਿਤਿਨਾਦੇਚਰਨਤਲੈਰਹਿਦੀਹੈਦਾਸਕੁਦੇਚਰਨਤਲੈਤਿਨਾਦੀ
ਧਾਰਿਆਹੈਆਪੁਨਾਸੋਈ॰ਹੈਛੁਟਉ॰ਹਰ॥੨॥ਸਾਧੁ॰ਨਾਰਾਣ॰
ਦੇਸੰਗਮ:ਸਮੂਹੁਨਾਲੇਹੈਹਰਿ॰ਏਹੁਸਾਰੀ:ਸਾਰਹੈਦਾਸਾਧਤ
ਹੈਜੇਕਰੇਸੋਰਹੁਣਏ॰ਤਿਨਾਦੀਨਾਸਧਾਰੂੜ:ਤੀਨਕਾਲਕਹੋ।
ਸਾਰ॰ਕਰਕੇਪ੍ਰਲੋਕਮੀਂਛੁਟਦਾਐਸੀਗੁਰਮਤਿਪਾਈਤਾਂਨਾਮੁਰ
ਤਨੁਪ੍ਰਗਾਸਿਆ:ਪ੍ਰਗਟਹੋਇਆ॥੩॥ਸਦੂਅਜਨੋਅੰਜਨੁਸਾਰਿ:ਅੰ
ਜਨਾਵਿਚੋਸਉਅੰਜਨੁਗਿਆਨਰੂਪੀਪਾਇਆਤਾਂਨਿਰੰਜਨਿਦ
ਖੇਮਗੁਤਾਨਿ॰ਮੀਂਹਰਿ॰ਮੇਮੇਲਾਇਆ॰ਗੁਰਾਂਦਾਸਾਧਸਙ:
ਜਗਤਾਸੁਆਂਦੀਸਕਾਤੇਸੋਤਾਕੀਸੋਗਤਿਕਰਿਛੇਨਦਾਰਿਪ੍ਰਭੂਦੀ
ਤੋਦਾਸੋਸ੍ਰਿਸਾਹਿਤਕ:ਪ੍ਰੇਮਦੇਜੋਹੈਸੋਤਾਕੀਸੋਗਤਿਤੇਨਦਾਰਿ
ਪ੍ਰਭੂਦੀਕਰਿਬੈਰਾਗੀ॰ਹੋਇਕੇਤਿਨਾਦੀ।ਦਾਸਉਦਾਸਾ:ਦਾਸ
ਹੈਉਦਾਸੀਨਾ॥੪॥ਰਾਗਆਸਾ:੫ਛੰਤ॥੧੬॥ਜਾਈ:ਜਾਂਦਾਹੋ
ਜੀਉ:ਮਹਾਰਾਜਜੀਆਧਾਰ॰ਹੈਹੋਰੋਵੇ॰ਸਭੁਜਗੁਕੋਟਕੋਟਤਰ:
ਕਰੋੜਦਰਕਰੋੜਪਾਪਾਕਰੇ:ਦੇ॰ਜੀਵਾਜਿਸੁਦੇਨਾਮੁਕਾਰਿਧਰਾ॰
ਜੋਹੈਸਥਨਾਪਟਪਟਦੀਆਵਡਣਾਜਾਂਪਾਟਪਾਟਕਰੇਬੀਚਾਰਤਾਂ
ਧਰਾਸਿਧਰਬੇਤੇਹੈਸਾਸੋਹੈਸਕਏਹੇਮਹਾਰਾਜਜੀਉ॥ਕਮਾਵੈਂ॰ਜੋ

ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਾਰਹਿ: ਸਮਾਲਾ ਭਿਆ ਪਾਵੈ: ਪੇਈਏ ਦਾ ਆਸਰਾ ਮਾਤ੍ਰੰ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਦੇ ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਨਾਇਕੁ: ਅਦੈ ਤ ਵਾਇਕਾਰੁ
ਰ ਲਾਇਆ। ਹਉਮਾ ਕਰੀਜੈ: ਕਰੀਏ ਨਾਮੁ ਭੁਪਲਾ ਹਾਲੀ ਜੈ ਤਾਂ ਨਦ
ਕਿਧਿ ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਾਮੁ ਦਾ ਨਉ ਨਿਧੀ ਪ੍ਰਤਖੁ ਪਾਵੈ ਜੋ ਗੁਣ ਨੂੰ ਆਖਿ:
ਮੁਖਿ ਕਾਭਿ ਆਲੀਜੈ। ਜੋ ਧਿਆਨੁ ਹੈ ਹੈ ਲੇਨਿ। ਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕੇ ਤਿਨ। ਸੁ
ਖਰੂਪੀ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮਾਨਹਿ। ਜੋ ਕਮ ਨੂੰ ਮਨ ਕਾਰ ਭਿਆ ਜੋਇ:
ਜਿਤਾ ਤਿਨ ਫਲੁ: ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਫਲੁ ਤਿਸ ਦੀ ਜਾ
ਧਿ। ਭੀ ਹੋਆ ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਕਾ ਸੁ ਕਹਿ ਨਾਹੀ: ਦੁਖਾ ਮੋਂ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਨੇ
ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਨੇ ਜੋ ਅਉਗੁਣਾ ਕਰਿ ਧੀਰਨ ਖਾਹਿ: ਧੀ
ਰਨ ਕਹੀ ਸਹਾਰੁ ਦੇ ਹੋ ਜਾਹਿ: ਜਾਂ ਦੇਨੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਉਥਾ ॥੧॥੧੦
ਆਸਾ ਮਃ ੫ ਛੰਤ ॥ ਧੀਠਕਾਏ ਹੁਚਾ ਰੂਪੇ ਝੀਆ ਜੈਨ ਹਰਣ ਭੂਰਾਮ
ਛੀਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਨਾਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਚਾੜ੍ਹਾ ਹੈ ਕਰੀਆ ਹੈ ਸਕਹੇ ਹੋ ਹਰ
ਣਾ ਕਣਲਿਆ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਦਾ ਹੇ ਜੀ ਦਪਾਧਾ ਕਰਿ ਕਾਲਿਆ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ:
ਦਿਸਾਰਾ ਰੂਪੀ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਮੈਂ ਅਧਿਖ ਫਲੁ। ਦਤ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੋਇ
ਨੇ ਮੈਂ ਜੋ ਭੂਮੀ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਤਾਤੁ: ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੋਆ ਮਾਨੁ। ਹੈ
ਜਿਨਾ ਮੈਂ ਤਾਪ ਏ: ਤਪੁ ਹੋਵੈਗਾ ਓਹੁ। ਦੈਤ ਰਹੀ ਭਮਕਾਏ: ਚ
ਮਕੇ ਆਬਿਪ ਤਨਾ ਮਾਂ ਧਣੁ ਆਦਾ ਛੇਦਾ ਓਹੁ ਪ੍ਰਤਖੁ ਸਾਇਭੁ ਜੋ ਦੇਇ
ਲਹਰੀ ਸੀ ਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦੁ ਤੇ ਪਦਾਰਥੁ ਏਹੁ। ਬਿਜਲ: ਬਿਜਲੀ ਹੋਇ
ਖਾਣੀ ਹਰਿ ਜੋ ਸੋਏ: ਜੋ ਈਰਿਮਨ। ਮੇ ਫਲ। ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ
ਦਾ ਸੀਧਰੀਆ ਰੂਪੀ ਪਭੂ ਦੁਖ। ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹੈ ਮੇਰਾ ਰ। ਦਿਸ
ਗੁਸਾ ਲਾਧੀਚਾਰੀ: ਰੁਹੇਰਾ ਮਾਰੁਰ। ਪਾਸੋ ਦੇਲੀ: ਦੇਲੀ ਨਾਰੀ
ਆਦਿ ਦਸ ਤੂਰੂਪੀ ਸੋ ਚਾੜ੍ਹਿਆ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਪਾੜ੍ਹਿਆ: ਫਸਿਆ
ਵਿਚ ਕਦਲੁ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਤਾ ਦਾ ਵਿਦ ਤੂੰ ਨਾਤਉ: ਤਪਿਆ ਤੇ ਸੇ ਧੂਪ
ਨਾਲੁ ਦਾ ਹਾਥੀ ਆਏ ਤਾਂ ਓਨਾ ਵਿਚੇ ਕਦਲਾਦੇ ਮਰੇ ਨੜੁ ਸਟਿਆ
ਤੈ ਸੇਜ਼ ਧੂਕਾਲੁ ਰੂਪੀ ਸੂਰ ਜਾ ਪਾੜ੍ਹਿਆ: ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਇਆ ਤੇ ਆਰੋਗ
ਰਕ ਮੇ ਤੇਲ ਤਾ ਦਹਦ ਤੂ ਦਾ ਸਿੰਦੂ ਕਿਲ ਨੇ ਦੇ ਦੇਲੇ ਤੇਲ ਦੀਤ ਦ
ਹੂਦ ਤਾ ਧੇ ਤਾਲਿਆ: ਕੁਤਨਾ ਹੈ ਦਾ ਧੇ ਤਾਲੁ ਹੋਇਆ ਹੋ ਰਿਮ
ਨ। ਮਰੈ ਭੁਦਰਾ ਕਾਲਿਆ: ਜੀਦ ਰੂਪੀ ਪਾਧਾ ਕਰਿ ਕਾਲਿਆ ਜੇ
ਜਾਲੇ: ਧੀਏ ਆਂ ਮੈਂ ਦਸੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੀ: ਕਿਉ ਛੇਦਾ ਜਲ ਧੁਨਾ ਲਿ
ਧਾਧਿਕ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਮਛੁਲੀ ਵਿਛੁਨੀ ਜਲ ਤੇ ਨੇਹ ਕਰਿ ਰਨੀ
ਤੈ ਸੋ ਸਿਧਾ ਕਰਨਾ ਦਾ ਸਾਤਾ ਅਛਲੀ। ਜੀਦ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ
ਤੇ ਵਿਛੁਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨੇਹੁ ਕਰਿ ਰਨੀ ਜਾਂ ਜਾਲ। ਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪੀ ਜਮ ਰੂਪੀ ਧਿ

ਧਿਕਜੇਹਾਮਿਸਾਰ॰ਐਮਾਇਆਦਾਮੋਹਹੈਮੀਠਾਇਸਦਾਮਿਤ੍ਰਨਾਚੂਕ
ਇਆ॰ਓਫਿਕਾਲਗਾਜਬ੍ਰਾਕਾਰਿ॰ਤਨਕਾਰਿਤੋਆਨਿ॰ਸੋਹੈ੨ਨਦੀ
ਆਵਾਹਿ: ਨਦੀਆਜੋਨਾਲੇਵਿਛੁੜਿਆਦਾਮੇਲਾਹੋਵੈਂਦਾਵਾਹਰਿ
ਰੂਪੀਨਦੀਤੇਜੀਵਰੂਪੀਨਾਲਾਜੋਵਿਛੁੜਿਆਹੈਇਸਦਾਮੇਲਾਹੋਵੈ
ਸੰਜੋਗੀ: ਸੰਜੋਗਕਾਰਿ: ਨਰੂਤਨੁਸਤਸੰਗੁਕਾਰਖੁਖੰਹੂਰੂਪੀਸਿ
ਜੋਗਕਾਰਿਹੋਮੀਠਾ॰ਜੋਹੈਪਦਾਰਥਸੋਵਿਸਭਰੋਹੈਂਜੋਬਹੀ:
ਜਗਮਾਸੀਵਾਤਤਵੇਤਾਅਛੇਦਾਸਤਿਗੁਰੂਜੋਨਿਚੇਤਿਆਸੋਈ
ਸਾਹਿਜ: ਸੋਂਤਿਵਗਯਾਨੁਜਾਣੈਤਾਹਰਿਨੂੰਪਛਾਣੈਵਾਸਤਿਗੁ
ਰੂਦੁਆਰੇਜੋਨਿਹਾਰਿਨਚੇਤਿਆਓਹੀਕੋਈਸਹਜੇਜਾਣੈਜੋ
ਪਦਾਰਥੁਵਿਸਭਰੋਹੈਂਤੇਹਰਿਨੂੰਪਛਾਣੈਵਾਭੁਲੇ॰ਹੈਜੋਸਪਚਹਿ:
ਸੜਦੇਨੇਵਾਪਕਦੇਨੇ।ਅਚੇਤਿਆ: ਅਚੇਤਾਂਨਾਮ॰ਤੇਭੁਗਤਿ।
ਸਾਦ॰ਨਿਸਚਾਹੋਧਾਹੀ: ਦੁਖਕਾਰਿਫਹੀਮਾਰਕੇਆਸਧਾਦਿਸ
ਚੋ: ਉਪਦੇਸਸਚੇਕਾਰਿਵਾਬ੍ਰਹਮਸਾਚੇਸਾਨੂਨਾਛਿਨਿਆ॰ਨੂੰਆ
ਪਏਮੋਂ॥੧੦॥ ਆਸਾਮ: ੜਾਛਿਨਾਛਿਦਾਸਾਚੇਸਧੁਦੁਗੁਰਾਂਦੇ
ਕਾਰਿਸੁਹਾਇਆਹਮਘਰਿਸਾਚਾਸੋਹਿਲਾ: ਆਨੰਦਹੋਧਨਧਿ
ਰ: ਧਨੰਦਾਪਿਰਨਾਲਾਭਾਇਆ॰ਜਾਂਪ੍ਰਭੁਆਸਚੁ॰ਨਾਮਾਮਾਤੀ:
ਮਸਤਹੋਈਆਗੁਰਾਂ॰ਨੇਸਬਾਦਿਕਾਰਿਕੇਸੀਗਾਰੀਤਾਂਸਾਚਿ: ਹਰਿ
ਨੇਸਵਾਰੀਤੇਕਾਇਆਵਾਛੇਦਾਗੁਰਾਂਨੇਸਚੇਸਬਾਦਿਦੁਆਰੇਸ਼ੀ
ਗਾਰੀਕੇਸਵਾਰੀਤਾਂਸਚਾਰਾਵੈਰਿਗਰਾਤੀਕੁਈਵਾਸਦਾਰਾਵੈਹ
ਰਿਨੂੰਇਸੇਕਾਰਿਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮਸੋਂਛੇਦਾਗਵਾਏਤਾਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ
ਹਰਿਰਸੁਮੰਨਿਵਸਾਇਆਤਾਂਹਰਿਵਰੁਪਾਏ॰ਸਵਾਰੀ॰ਹੋਤਿ
ਸਦਾ੨ਹੂਜਨੂੰ: ਦੂਜੇਭਾਵਕਰਿ॰ਭੁਲੀ॰ਹੈਇਸੇਕਾਰਿਅਨੇਰੋਂ
ਅੰਤਨੂੰਵਾਂਸੂਰਦੋਹੈਸਹਦੂਰੇ: ਸਮੀਪਾਨਵਿਗਸੀ॰ਬਾਹਰੋਂਤੋਹ
ਈਆਸੁਭਾਏ॰ਮਾਨਭਈਆਪ੍ਰੀਤਮ॰ਤਾਂ੨ਪਿਰੁ॰ਨੂੰਜਾਣਿਆਂ॰
ਜਾਂਗੁਰਨੇਤਿਸਦੇਮੇਲਿਸੋਂਵਾਜਾਂਗੁਰਾਂਦੇਮੇਲਿਸੋਂਹਰਿਕੇਅੰਤ
ਰਿਸਬਾਦਿ: ਅੰਦਰੋਂਗੁਰਸਬਾਦਿਨਾਲਾਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵਕਹੀ
ਛੇਦਾਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਸਚੇਸਬਾਦਿਨੂੰਸਭਾਖਿਆ: ਭਾਖਿਆ
ਤੇਂਮਿਲੁਆਰੰਗ: ਆਨੰਦੁਨਾਥੰਡਤ॰ਥਾਕੇਤੇਮੋਨੀਸੋਨੂਪਾਰ
ਥਾਕੇਭੇਖੀ॰ਭੇਖਕਾਰਿਥਾਕੇਇਨਸਾਧਨਤੇਨਕੋਆਸਧਾਵਿੰਦੁ
ਆਗਾਜੋਸਨਾਮਿਲਾਈਸੋਲਹੀਵਾਦੁਆਰੇਜੋਸੁਕੀਤੀਹੋਤ
ਸਨੂਹਰਿਲੋ੨ਛੇਦਾਹਰਿਜੀਉਥਿਆਰੇਦੇਮੇਲਕਾਰਿਸਾਧਨ:ਸੋ

ਧਨ ਦੋਹਾਗਣਿ ਸੀ: ਅਨੰਦੁ ਭੁਯ ਹੋਈ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਤਦਾ ਕਾਰੁ ਛਈ ਅਪਾਰੇ:
ਅਪਾਰੁ ਕਹਿ ਹੋ ਪਿਆਰੇ ਹਰੀ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਦਾ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਹੀ ਸੋ ਗਾਸ
ਰਧਾਰੂ ਪੀ ਹੋਈ ਗਾਵੀ: ਅਗਿਕਾਰੁ ਕੀਤੀਆ ਪਾਰਿ ਸਤ ਸੰਗਰੂਪੀ
ਮੇਲਾ ਮੁਹਾਰਿ ਦਾ ਸੋਹਿਲੜਾ: ਜਸੁ ਵਾ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾ ਦਾ ਵਾਰੂ
ਜੁਗ ਚਾਰੇ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਰਤੇ ਤਿਨਾ ਨਾਮ ਸਾਰੇ: ਸਉਰਿਆ ॥੧॥੧੬
ਆਸਾ ਮਃ ੩ ॥ ਛੰਤ ਕਾਰ ਕਰੇ ਹੋ: ਕਰੋ ਲੇਹੈ: ਲਵੋ ਕੇਰੀ: ਦੀਨ ਪਿਆਰੇ
ਨੂੰ ਖੁਸੀ ਨ ਆਵਈ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਨਾ ਹੋਵੈ ਰਾਗ ਭਾਵ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਜੋ ਹੋ ਕਰ
ਪਾ ਹਰੀ ੨ ਬੈਰਾਗੀਆ: ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬ ਕਰੋ ਹਾਂ ਜੋ ਸੋ ਹਾਲੁ ਖੇਡ ਦੇਰੋ ਦੇ
ਲੋਗਾ ਤਿਨ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬੈਰਾਗ ਸੋ ਸਾਰ ਤੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰੀਤਾ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਮੁਖਿ ਕੋਈ ਤਿਸ ਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈ ਜੋ ੨ ਆਪ ਸਮਾਲੇ: ਸਮਾਲਾ
ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਸਮਾਲਹੇ ਤੰ ਸਫਲੁ ਹੋਵੈ ਕੋ ਕਰੋ ਐਥੇ ਤੇ ਆਗੇ ਦਾ ਲਾਗੇ:
ਮੇਲ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਛੁਟਦਾ ਹਰਿ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ੩ ਪਾਰਿ: ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਇਆ
ਤਿਥੈ ਠਿਰ ਨਾ ਮੂ ਵਿਹਾਜੈ ਤਨ ਕਾਰਿ ਤੋ ਲਹੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਗਿਆਨ ਮਿ ਸੋ ਮਨੁ
ਕਰਿ ਦੁਆਰੁ: ਮਸਤਕੁ ਮੈ ਵਾ ਹਰੀ ਕਿ ਜਨ ਹੋਗ ਆ ਨਰੂਪੀ ਤਿਸ
ਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਕੀ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਸਬਦਿ: ਸਬਦ ਦਾ ਨੇ ਜੀਵ ਤਾਂ ਜਨਮੁ
ਮਰਣ ਦੇਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਬੇ ਮਰਾਇਆ: ਆ ਸਗਾ ਵੇ ਗਇਆ
ਹੈ ਤਾ ਤਹ: ਤਿਥੈ ਵਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬ ਕੁ ਸਦਾ ਅਨੇਕ ਵਾ ਜੋ ਵਜਦੇ
ਹੈ ਜੋ ੪ ਮੂਲ: ਉਤਪਤੀ ਵਾ ਸਰੂਪ ਮਨ: ਹੇਮ ਨਾਮਤੀ ਤਿਸ ਦਾ ਰ
ਰੁ: ਅਨੰਦਾ ਮੂਲ: ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਵਾ ਸਰੂਪ ਜੀਵਤ ਨਾ ਨਾਸ ਹ: ਪ੍ਰਾ
ਤਿਆਗਾ ਹੋਈ ਇਨਾ ਇਨਾ ਕਰਮਾ ਜੀਵਣ ਤੇ ਮਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵ ਲੋਭ
ਰ ਮੂਹੀ ਹੋ ਵਧਾਈ: ਧ੍ਰਮੀ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤਾ ਜੀਵ ੫ ਗਾਰਬ ਆਇਆ:
ਹਕਾਰੁ ਭਰਿਆ ਹੈ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੈ ਕੀ ਜਾਹਿ ਗਾ ਮੋਹਿ ਵੀ ਲੋਭ
ਦਿਸਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਾਰਬ ਲਾਗਾ ਜਾਹਿ: ਗਾਰਬ ਕਰ ਕੇ ਲਗਾ ਜਾਂ ਨਾਹੇ ਹੇ
ਲਗਾ ਇਨਾ ਕਰਿ ੬ ਕਿਛੁ ਅਕਲੁ ਕੇ ਗੁਣਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਸਬਦ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਮਲ ਰੂਪਾ ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਦਾ ਆਪੁ: ਜਾਤਿ
ਕੇ ਗੁਣ ਕੇ ਦਿਜਨਾ ਤੇ ਭੀ ਆਪਣਾ ਆਪੁ: ਆਪਣਾ ਕਦਰ ਵਾ ਸਰੂ
ਪ ਜਾਣ ਣਾ ਕਾਰ ਪ੍ਰਸਨ ਜੋ ਕਰਹੈ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਾ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਤੇ ਨੂੰ ਇਹੀ ਹੈ
ਗੀ ਹੈ ਜੋ ਭਾਣੇ ਵਿਚੋ ਛੁਟਿ ਤਾਂ ੭ ਮਨ ਕਰਕੇ ਵਾ ਹੇਮ ਨੂੰ ਤੇ ੮ ਸਿ
ਲਿਆ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ਸਹਜ: ਸਹਿ ਜੇਹੀ ਭਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਸ
ਹੁ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿ । ਤੇ ਮਨਿ ਮੰਦ ਜਾਇਆ ਤੋ ਗੁਣ: ਵੇਰ
ਗਾਂਦਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਰੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਦਾਦੇ ਤ੍ਰਿਆ ਤੇ ੯ ਭੂਲੇ ਹੈ
ਤਿਨ ਸਹਿ ਨੇਹੀ ਅਹੁਮੈ ਕੋ ਭੁਲਾਏ ਕੈ ਸੋ ਦ ਸਾਈ: ਵਾਸੁਦ

45A

ਵਿਸਾਇਆ ਗਤਿ ਅਵਿਗਤ: ਸੁਗਤਿ ਅਗਤਿ ਕਰਮਾਨ ਸਾਹੁ ਆਰਥ ਨੂ:ਨਾ
ਖਰਾ ਭਾਰਾ: ਬਡਾ ਭਾਰਾ ਹੈ ਨ ਕਿਸੈ ॰ ਨਾ ਤੁਧ ਆਪ ਵਡਿਆਈ: ਮਹਤ
ਤਾ ਕੁਦਰਤ: ਸਕਤੀ ਦੁ ਮਾਇਆ ਜਾਕਉ: ਜਾ ਪੁਰਸੁ ਨੂ ਦੁ ਆਪਰ
ਸੁਕਉ ਦਾ ਜਿਸੁ ਪੁਰਸੁ ਦੇ ਸਦਾ: ਓਹੁ ਸਦਾ ਸਚੋ ਸਿਉ ॰ ਤਾ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੇ ਮੈ ਤੇਰੀ ਹੈ ॥੧੦॥੩॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ॥੧੦॥
ਜੀਵਨੋ ਮੈ ਜੀਵਨ: ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੈ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਦੁ ਜੀਵ ਨੋ ਜੀਵਨ ਨੂ
ਪਮਿਆ ਭਾਏ: ਜਾਂ ਭਾਇਆ ਹੇ ਦੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਨਾਮੇ: ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਦੁ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਿਚੋ ਦੇਵੈ ॰ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਦੇਕੈ ਅਗੋਚਰ ॰ ਹਰੀ ਨੂ ਗੁਰ
ਬਚਨ ਕਰਿ ਧਿਆਇਆ ਤਾਂ ਪਾਇਆ ॰ ਦਾਲੋ ਦੁਜੇ ॰ ਜਾਂ ਦੇਤੇ ॰
ਤੁ ਜੋਤੀ ਮੈ ਮਨਮੁਖਾ: ਮਨਮੁਖ ਤਾ ਕਰਿ ਮੇਰੀ ॰ ਮੇਰੀ ਜਾਣੈ ॰
ਏਹੁ ਮਾਇਆ ਇਸੁ ਕਾਰਿ ਦੂਰਿ ਗੀਧ ਮੜੈ: ਸਰੀਰ ਨਾਲੁ ਲਾਇਆ ॰ ਜੀਵ
ਦਾ ਦੁ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੜੈ ॰ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਇਆ: ਦੇਖਣ ਮੈ ਚੰਗਾ ਤੇ ਹੈ ਖਿਨ
ਭੰਗੁਰ ਛਾਏ: ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ ਮਾਇਆ ਦੁ ਜੀਵ ਦਾ ਬਿਰਛ ਦੀ ਛਾਇ
ਆਂ ਵਤ ਭਾਵਦਾ ਇਆ ॰ ਐਸੇ ਆਬਿਰੂਹੋ ਖਾਵਹਿ: ਖਾਦਿਆ ਕੀਤੇ
ਸੰਚਹਿ: ਸੰਚਿਆ ਕੀਤੇ ਭੋਗਹਿ: ਭੋਗਦਿਆ ਕੀ ਵਛੇਦਾ ਮਾਇਆ
ਨੂ ਸੰਚਹਿ ਤੋ ਭੀ ਦੁਖ ਭੋਗਹਿ ਤੇ ਰਖਿਆ ਮੈ ਭੀ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ: ਜਹਾਰੇ
ਤੇ ਜੰਨ ਸਹੋਵੈ ਤੋ ਭੀ ਦੁਖ ਕੀ ਧਿਰ ਪਤਾ ਨੂ ਦੁ ਪਾਈ ॥ ਵਿਖਮੁ ॰ ਸੰਸਾਰ
ਤੇ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰੋ: ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਦਾ ਠਾਕੁਰਾ ਵਿਚੋ ਮੇਰਾ ਖਾਹਾ ॰ ਹੈ ਹੋਆਹ
ਰਿ ਪੂਜੀ ਹੀ ਦੁ ਹਰਿ ਪੂਜੀਆ ਵਿਚੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀ ਪੂੰਜੀ ਚਾਹੀ: ਮੈ
ਗੀ ਸਾਹ ॰ ਜੈ ਨਿਤ ਨਾ ਪਾ ਜੋ ਹੋ ਚਾਹੀ ॰ ਤਾਂ ਨਾਮ ਦੇ ਹੋਇ ਬਿਸਾਹਿ:
ਖਰੀਦੀ ਤੇ ਹੁਣ ਅਜਿ ਗਾਵੈ ॰ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ ਤੇ ਮੰਨ ਕਾਰਿ ਤੀ ਪਾਰਿ
ਹਰਿ ਤਿਆਗੀ: ਤਿਆਗ ਛਡੀ ਦਾ ਛੇਦਾ ਨੀਦ ਪਾਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਬਖ
ਸਕਤਿ ਆਗੀ ਆਸੇ ਨੇਸੰਨ: ਅਠਾਰਹੀ ਅਠਾਰੇ ਦਣ ਜਾਰੇ: ਜ
ਰਤਾਸੀ ਇਕ ਭਾਤੀ: ਇਕੁ ਸਰਬ ਦਾ ਲੋਆ ਜਾਇ ॰ ਗੁਰਾ ਪਾਸੋ ਆ
ਗੈ ॰ ਇਹ ਜੁਗਤੀ ਜਿਸ ਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪਾਏ ਹਰਿ ਨ ਰਤਨਾ
ਰਤਨ: ਰਤਨ ਹੀ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਦੁ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗਾ ਦਿਰ
ਤਨ ਪਦਾਰਥਾ ਬਹੁ ਸਾਗਰ ॰ ਸਰੀਰ ਦੁ ਸੀਸਾਰ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ॰ ਕ
ਰਿ ਜੋ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਮੈ ਦੁ ਬਾਣੀਆਂ ਵਿਚੋ ਜੋ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਮੈ ਦੁ ਬਾਣੀ:
ਵੇਦੁ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਹਥ ਚੜਿਆ: ਹਥੁ ਆਇਆ ਹੈ ਹੇ ਅਪਾਰ:
ਭਾਰੇ ਭਾਰਾ ॰ ਸੰਤਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਹਾਰੇ ਛੇਦਾ ਸਰੀਰ ਸਮੁੰਦ ਵਿਰੋਲਿ: ਵਿ
ਚਾਰੂ ਇਕੁ ॰ ਆਤਮ ਦਸ ਭਾਤਾ ਦਿਖਾਈ: ਦੇਸੁ ਆਈ ਗੋਬਿੰਦ ॰
ਰੂਪ ਤੋ ਗੁਰੂ ॰ ਰੂਪਾ ॥੦॥੭॥੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੪ ॥ ਪੀਣ ਕਾਇ ਰੂਆਸੇ

ਤਰੀਯਾਣੀ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਚਹੁ ਤੇ ਪਦੁ ਕਹਣੇ ਦਾ ਸਹਸਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਸੋਕ
ਹੈ ਹੈਂ ਨਾ ਭਿ ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਲਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਮਿ: ਇਕ ਰਸ ਦਾ ਜੋ ਸੇਵਾ ਹਰ ਚ
ਦੁਲਾਈ ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਲਿ ਦਰਸ ਦੇਨੇ ਤੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਚਿਦ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਮ੍
ਤਦੀ ਧਾਰਣਾ ਇਕ ਰਸ ਦ੍ਰਿੜ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੇ ੨: ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰ
ਮੁਖਾਂ ਦੀ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਰਾਤ ਤੇ ਕਹੇ
ਨਾਮ ਕਾਰਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸੁਹੇਲੇ ਕਏ ਤੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ: ਸਾਬਤ ਦਾ ਸਾਰਾ ਦਾਤਿ
ਖਾਨ ਪਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਸ ਤਾਰੀ:: ਬੇੜੀ ਕਰਿ ਪਾਰ ਕਰੇ ਦਾ ਛੇਦ
ਦਾਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾਇਆ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਏਹੁ ਹੈ ਤਾਰਨ ਨੂੰ ਨਿਸ ਤਾਰੀ ੧
ਰਾਮ ੨: ਰਾਮ ਰਾਮ ਦਾ ਰਮਤ ਰਾਮ ਦਾ ਛੂਟੇ ਦਾ ਦੁਖ ਨਾਸ ਤੇ ਕਿਲਾਦਿ
ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰ ਪਰਚੇ ੨: ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਪਰਚਿਆਂ ਦੇ
ਚੌਭਾਰੀ ਗੁਰ ਪਰਚੇ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਤਿਸ ਕਰ ਦੋਰ ਦਾਇ
ਆ: ਜਪਾਇਆ ਦਾ ਜਪਿਆ ਹੈ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਆਏ
ਤਾਂ ਰਾਮ ਹਰਿ ਦੋ ਰਾਜਿਆ ਤੇ ਪਰਮ ਗਤੁ ਪਾਈ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ
ਨਦੀ ਮੈ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਸ ਜੀਆ ਦਾ: ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਰਖਿਆ ਸਾ ਚਿਤ
ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਗੁਰ ਸਰ ਣਾਇ: ਛੁਆਏ ਦਾ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰ ਸਰਣਾਇ ਤਾਂ
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਆਪਿ ਨਾ ਆਪੁ ੨ ਸਿਧਿ ਮੋਖ ਰੂਪ
ਦਾ ਸਿਧੀ ਰੂਪ ਤਾਰੇ ਮੋ ੪: ਰੋਮ ਰੋਮ ਮਿਹਨਮਾਨ ਦਤਾ ਦਾ ਰੋਮ
ਮੁਸੋਰਮਨਾ ਹੋਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੈ ਧਿਆਏ ਤਾਂ ਮਪਾਦ ਤੇ ਤਿਸ
ਰਾਮ ਦੀ ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਗਾਵੈ ਆ: ਰਾਮ ਰਾਮ ਦਾ ਰਮਤ ਰਾਮ ਜਪਿਆ ਛੇਦ
ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਤੇ ਤਨ ਦਾ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਹੋਆ ਜਾਂ ਪੂਰਾਸਾਂ: ਉਚਾਰਿ
ਆ ਕੀਆ ਹਰੀ ਨੇ ਤਾਂ ਤੁ ਏਹ ਮ ਦਾਸ ਕਿ ੨: ਦਾਸਾਂ ਕੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸੁ
ਦਾ ਦਾਸ ਨਿਮਨੁ ਕਾਰੇ ਦਾਸ ਨਿਤ ਨਕਾਰਿ ਤੇ ਦਾਸ ਬਾਣੀ ਕਾ ੨ ਰਾਮੋ ਰਾ
ਮ: ਰਾਮ ਰਾਮ ਦਾ ਦਾ ਰਮਤ ਰਾਮ ਦਾਮ ਭੁਚਾ ਹੈ ਹੋ ਅੰਤਰਿ ੨: ਅੰ
ਦਰੁ ਗਾਮਾਇਆ ਰੂਪਿ ਸਿਖਾਇਆ: ਹਛਾ ਲਗਾ ਮਾਰੀ ਤੇ ਹਰਿ ਰਾਮੋ ਰਾਮ:
ਰਾਮ ਰਾਮ ਚੋਰਾਇਆ: ਭੁਲਾਇਆ ਦਾ ਵਿਸਾਰਿਆ ਹੈ ਛੇਦਾ ਮਹਾ ਵਿਖ
ਮ ਦੁਹੇਲਾ ਜਮੁ ਪੰਥੁ ਹੈ ਕਲੁਖਤ: ਪਾਪਾਂ ਤੇ ਮੋਹਿ ਕਰ ਕੇ ਭਯਾ ਹੈ ਦੁਆਰਾ:
ਗਿਆਨ ਦਾ ਦੇਰਾਣੇ ਦਾ ਛੇਦਾ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰਾ: ਗਿਆਨ ਭਾਇਆ ਤਾਂ ਰਿਧ
ਏ ੪ ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗਾ ਗੁਰ ਰਾਮ: ਰਮਤ ਰਾਮ ਤਿਸ ਦੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪੁਜਾਓ ਹੈ
ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਜਾਂਣੇ ਹੈ ਹੋ ਰਾਮਾ ਮਖੇ: ਦੁਆਰੇ ਜਾਣੇ ਹੈ ਹੈ ਗਾ ਕਰਮ ਦਾ
ਮੀਸੋ ਇਕਤੁ: ਏਕ ਤਾ ਦੇ ਆਣੇ: ਲਿਆ ਦਾ ਹੈ ਹੋ ਗਤਿ ਦੀ ਨਾਮੁ
ਵਿਖੈ ਰਸਾਏ: ਤਦ ਕਾਰਕੀ ਤੇ ਅਤਹ ਕਰਣਾ ਨਾਮ ਜੈਸੇ ਉਧਾਰ
ਬੀਦਨਾ ਤੇ ਤੇ ਜਗਤ ਤੇ ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਰਮੇ: ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦਾ ਰਮਤ ਰਾਮ ਨੂੰ
ਉਚਾਰੋ ਰਮ: ਸੀਤੂ ਉਚਾਂ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਗੀਨੇ ਮੈ ਤਹ ਕਰਣ ਦਾ

ਹਾਂਤੇ ਅੰਤਰਗਮੀ ਨਾਮੁ ਵਿਖੇਹੀ ੫ ਅੰਤਰੇ: ਅੰਦਰਿਆ ਤਿਨਾ ਚਿਤ ਸਭ: ਤਿ
ਨਕੀ ਸਭਰਿ ਤਾਨ੍ਹਾ ਅਰਥਾ: ਅਰਥ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਪੁਨਾ ਧਰਮ ਅਰਥ
ਸੁਆਨੁਸਾਰੁ ਕਾਮਨਾ ਚੌਦਿਆ: ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨਾ ਦਿਤੇ ਜੋ ਫਲ: ਮੋਖ ਨੂ
ਭੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ੦ ਤੁਸਾਂ ਕਰ ਕਰਿ ਦਿਤੀ ਆਇਆ ੦ ਮਨੁ ਕਾਰੇ ਤੇ ਕਾਲੇ ੦
ਧਾਵੀ ਕਾਮਾ ਦੁਰਮਤਿ: ਖੋਟੀ ਸਿਖਿਆ ਤੇ ਦ ਦੁਰਿਆਤਿ: ਦੁਸਿਆ ਤੇ ਜੋਕ
ਰਿ ਜੋ ਹੈ ਸੀ ਕੁਬੁਧਿ ਜੋ ਸੁਧਿ: ਗਿਆਤਾ ਮਤਿ: ਅਤਿ ਹੀ ਕਰਣਾ ਛੇਦੇ
ਜਿਤੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਥਰ ਗਾਸੀਆ: ਉਚਾਰਿਆ ਜੋ ਜਨਮ ਤੇਲੇ
ਕਰਿ ਮਰਣ ਪ੍ਰਜੰਤ ਸਭ ਸਰੀਰ ਜਫਲ ਹੋਇਆ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ
ਨਿਜ ਘਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੈ ਵਾਹਿਦੇ ਮੈਂ ੬ ਜਿਨਾ ਦੀ ਨਾਮ ੦ ਵਿਖੇ ਆਦੀ ਜੋ ੦
ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤੇ ਉਨਾ ਨੂੰ ਸਖਾਈ ੦ ਹੋਵੈ ਜੋ ਧਨ ੦ ਦੀ ਪੂੰਜੀ: ਸਰਧਾਸੀ
ਚੀਓ ਹੁੰਦਾ ਰਥੇ ੦ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਜਲੁ ਕਰਿ ਤੇ ਕਾਮਨਾ ਦੇ ਚੋਰ ਕਰਿਨ
ਜਾਈ ਅਤੁਲ ਹਾ: ਜਹਾਜੁ ਹੈ ੦ ਨਾਲੇ ਤਿਸ ਦੇ ਵਾ ਜਮੁ ਕਾਲੁ ਰੂਪ ਸਿਛੁ
ਤਿਸ ਦੇ ਮਾਪਿ ੦ ਜਿਨਾ ਕਿਰਪਾ ੦ ਉਨਾ ਨੂੰ ਆਪ ਆਪ ਦੇ ਮੈਂ ੭ ਰਾਮ:
ਰਾਮ ਰਮਦਾ ਵਾਰਮਤ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖ: ਸਾਤਿਹੀ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਵ ਸਾਤਿ ਸਰੂਪ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਵਾਨਿ
ਸਚੇ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਹੇ ਸੇਵਕੋ: ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ
ਛੇਦਾ ਜੋ ਨਿਸ ਨੂੰ ਅਰਪਿ ਤਿਤ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਸਰਧਿਆ: ਸਰ
ਧਾ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਜਧਾ ਕਾਇ ੦ ਕਾਰਿ ਕੇ ਹਰੀ ਆਦੀ ਨਾਨਾਥ: ਦੀਨ ਦਾਨ
ਥੁਤੇ ਦ ਦੀਨਾ ਤੇ ਅਨਾਥਾ ਦਾਤਾ ੦ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਪਾਇ ੦ ਹੈਂ ਸਭ ਸੁਖ ੦ ਤੇ
ਏਕੋ ੦ ਰੂਪ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਵਿਖੇ ਨ ਮਿਲਣੁ ੦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥੮॥੨॥

ਆ ੪

੧ਓ ਛੰਤ ਮ: ੪ ॥ ਨਾਸਨ ੦ ਹਾਰਾ ਤੇ ਨਾਮ ੦ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਉਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਰਸ ਨਾਮੁ ਹੀ ਉਤਮ ਕਾਮੁ ਹੈ ਹੇ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਿ
ਪੀਐ ਏਹੁ ਉਤਮ ਕਾਮੁ ਹੈ ਤੇ ਹੋਵੈ ੦ ਮਨਾ ਸੁਖ ੦ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਛੇਦਾ
ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਠਾਕੁਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੁ ਹੁਹਾਰ ਰਾਮੁ ਤੈ ਨੂੰ ਜਪੀਐ ਆਤਮ:
ਮਨ ਮੈ ਹੇ ੧ ਜਗ ੦ ਮੈ ਉਤਮ ਹੈ ਪਰਭਾ ਕਾਇ: ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁ
ਆਰੇ ਹਾਰਿ ੦ ਨੂੰ ਜਪਤੇ ਤੇ ਨਾਮ ੦ ਕਰ ਕੈ ਪਰਮ ਆਰ ਗੁਰ ੦ ਦੁਆਰੇ
ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਬਾਲਿਆ ਤੇ ਹੋਇਆ ਧੁਰਿ: ਆਦੋ ਲਿਖ
ਪਾਇ: ਛੁਟਿਆ ਤੇ ਨਾ ਹਰਿ ਕਿਰ ਚਾਨੁ ਪਦੂ ਰੂਪੀ ਲਾਹਾ ਲਇਆ
ਹੈ ਦ ਲਾਹਾ: ਪਦੁ ਲਿਆ ਹੈ ਹਰਿ ੦ ਨਾਲ ਸਖਾਈ ਹੋਇਆ
ਤੇ ਜਾਨੂੰ ੦ ਦਾਹੋ ਹਰਿ ੨ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਵਿਖ ੦ ਕਾਈ
ਤੇ ਸਮਾਨ ਭੀ ਨਾਮਿ ੦ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਦ ਮੈਂ ਹਿਰਦੇ ਛੇਦਾ ਜੋ ਨੂੰ ਧਾਰਿਕੇ
ਗਾਇ ਖਿਧ ਪਾਇਆ ਤੇ ਨਰਾਹਿਧੀ ਆਇਆ ਤੇ ਤੇ ਨਕਾਮ ਪਰਵਾਣ:
ਮੁਖ ਹੋਏ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈਆ ੦ ਜਿਨਾ ਦੇ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਤੇ ਤਿਨਾ ਤੇ ॥੩॥

ਧਾਰਾ:ਮੁਖੁਹੋਇਹੈਜਾਂਛੇਦਾਤੇਹਾਰਿਹਰਿਬੋਲਉਉਤਮਹੈਹੋਨਾਮੰਕਾਰਿ
ਹੋਵੈਨਾਮੰਹੂਦਾਹੈਅਤਿਦਾਭੋਗ।ਪਾਪੂਹੂਦਾਹੈਹੋਵਾਧਰਤਾਈ।ਹੂ
ਦੀਹੈਸੈਖੇਤੇਮਸਖਾਈ।ਹੂਦਾਹੈਅਗੋਜਸਧਦੀ।ਜੋਹੈਤਿਨਾਦੂਆ
ਰੇਹਰਿਰਸਨੂਭੋਗ।ਨੇਹਾਂਭੋਗ:ਭੋਗੀਆਜਿਨਾਮਹਾਨਿਰਜੋ
ਗ:।ਨਿਰਲੇਪੁਹੋਇਨੇਤਾਪਰੇ।ਪੂਰਣਹੈਂਸਾਧੂ।ਆਂਦੇਦੀਜੇਸੁ
ਕਾਰਿਮਨਕਿਤੇ।੪।੧ਰਾਮ:ਪੌਛੇਦਾਜੁਗਮੈਸਤਸਾਰੀਰਾਸੰਤੋਖ।
ਵਾਰਸੋਚਾਰੇ:ਸਤਸੰਚਤਪਦਾਨੁ॰ਧਰਮਾਦੇਧਿਆਨ:ਦੇਖੀਦੇ
ਸੋਹਾਦਾਰਥੁ।ਪਾਇਤਾਰਥੁ।ਕੁਇਗਾਵਹਿ।ਰਸੂਵਾਸੋਤ੍ਰਾਪਾਵਹਿ।
ਹਮਾਵਉਹਾਛੇਦਾਹਾਰਿਹਰਿਦੇਗੁਣਾਦਾਹਿਰਦੇਵਿਖੇਕਰਨੇਹਾਰੀ
ਆਨਹੋਤੇਸੋਭਾਤਦੋ।ਗੀਗੁਰਮੁਖਿ।ਦੁਆਰੋਮਾਇਵੈ।ਜਾਣਿਦੇਸੋ
ਹਰਿ।ਵਿਖੇ।ਨਾਮੁ।ਹੋਆਹੈਧਾਵੈ।ਧਾਉਦੇਸੋ।੧।ਤੇਤਾ:ਤ੍ਰੇਤਾ
ਅੰਤਰ:ਭੇਦਨੋਜਤੁ।ਰਖੈਤੇਸੈਜਮੁਧਾਰੇਤੇਜੁਗਾਦੇਧਗ।
ਦਾਭਾਗੁਜਾਧਗ।ਕੁਰਿਧਰਮੁਜਾਮਾਨੇਹਿਰਦੇ:ਮੰਨਾਵਿਖੇਇਸ
ਲੋਧੁ:।ਵਿਸਜਾਂਨੁਧੇਲਦੇਨੋਵਾਬੀਜਦੇਨੋਲਾਭੂ।ਨੁਤੇਲਾਭੂ
ਕੋਅਮਤਾ।ਬੂਧੀਜਹਉਮੈ-ਹੈਗਤਾਦੋਹਦੀਤੇਪਦਾਰਥਾਦਾਛੂ
ਦਾਠਾਕੁਰਤਾਂਗੁਰਮਤਿਦੇਹਾਰਿਨਮਕਾਰਿ।ਵਿਖੁ।ਵਿਸਜਾਂਰੂਪੀਜਾ
ਭਰਮ।ਕਾਰਿਜਗਤਾਹਰਿ:ਈਸਰੁਨੇਵਸੁਧਨੋਛੇਦਾਤਾਪਨੁ
ਤਪੁਤਾਪਾਹਿ:ਧੂਣੀਆਂਪੰਚਾਗਨੀਆਦੇਤਪੁਨੁਤਾਪਾਹਿਤੇਜਗ:
ਜਗਤਮੈਪੁੰਨਵਾਧਰਮਮੈਪੁੰਨਾਨੁਕਰਮ:ਕਠੀਧੋਣਾਦੇਦੀਪੁ
ਧੂਪਾਦੇਸਰਾਦੋ।ਧਗ।ਦੋਭਾਗੁਜਾਧਗ।ਕਰਿਧਰਮਾਟਿਕੇਈਸੁ
ਰੁਦਾਟਿਕਾਇ।ਆਹੋਛੇਦਾਜੋਧਾਹੋਇਕੇਮਹਾਜਧਧਹੁਕੀਨੇ
ਛੇਦਾਪਚਾਇਧਚੋਹੋਸਾਧੁ!।ਸੋਈਗੁਰ।ਨੂਹਉਮੈਰੂਪੀਆਤ੍ਰਾ
ਕੀਆ।ਏਹਾਧਗ।ਦੋਭਾਗੁਜਾਧਗਾਚਉਥਾ!ਧਗਦੇਚਉਥੇਕਾ
ਕਰਕੇਧਰਮਾਟਿਕੇਹਾਰਿਦਾਟਿਕਾਇਆਹੋਛੇਦਾਗੁਰਸਧਦਕਿ
।ਰਿਹਰਿਮਉਖਧਨੁਧਾਇਕੇਕਮਾਇਆਤਾਂਹਾਰਿਹਰਿਕੀਰਤਿ
ਕਰਿਸਾਂਤਿਪਾਈਹੈ।ਗੁਤਿ:ਜੁਧਾਅਸਬਾਵਾਭੁਰਥਭੂਮੀਦਾਨੁ
ਭੂਮਿਖਿਆਭੂਧੀਜਨਾਮ।ਕਰਕੇਹੋਈ।ਨਾਮ।ਦੇਜਪੁਰੁਖਿਤਾ
ਜੁਗ।ਮੈਜੋਨਾਵੈ।ਤਿਸਨੇਸਭੁਲਾਹਾਹਾਰਿਦਾਜਾਨਿਣਾਤੇਸੂ
ਲ:ਸਵਸੁਵਾਪੂਰਧਰੂਪੀਮਨੋਹਰਦੇ:ਵਿਖੇ।ਲਖਾਇ:ਜਨੁ
।ਵਿਹੈਹੋ।੪।੩ਮ:ਭਾਭਾਈ।ਤਾਂਪਾਈ।ਤੋਵਾਛੇਦਾਭਾਰਾ
ਆਰੇਹਰਿਮਨੁਤਨੁਮੈਮੀਠਲਗਾਨਤੇਹਾਰਿਕੀਰਤਮਨਿਭਾਈਤੇ
ਧਰਮਗਤਿਪਾਈ।ਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮਦਾਆਨੰਦੁਪਾਇਆਜੰਗਮਪੁਰਨ:

ਪਰਨੇਕਰਕੇਵਾਪੂਰਨਕਰਕੇਸਹਾਰਾ:ਅੰਕੁਦਾਮਸਤਕਮਣੀ:ਮਥੇਦੀਰ
ਤੀਕਰਿਆਛੇਦਾ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੈਂਕਰਿਜੋਹਾਇਆ:ਸੁਣਾਇਆਨੂੰਭਇਹਾ॥
ਛੇਦਾ॥ਮਿਲਜਗਤ੍ਰਿਗੁਰਮਨੂੰਆਮਾਨਤਾਂਪੂਰ੍ਨਪਾਇਆ॥ਤੇਜੋਤਿਮਿਲੀ
ਜੋਤੀਮੈਂ॥੧॥ਗਾਇਆ॥ਤਿਨਾਪਰਧਾਨ:ਮੁਖਿਹੈਹਾਚਰਣੁ:ਪੈਰਦਾਪੂਜ
ਜਾਣਕੇਸਰੇਵਾਹਿ:ਸੇਵਾਹਿ॥ਲਾਇਆ॥ਗੁਰਾਨੇਂਤਾਵ ਲਾਇਆ:ਲਗਾਤੇ॥
ਚਾਰੇ:ਸਿਉਕਰਕੇ॥ਗਾਇਆ॥ਬਾਂਣੀਬੈਖਰੀਕਰਿ॥ਹਾਰ॥ਵਡੁਉਰਮੈ
ਪਾਇਆ॥ਬਾਂਣੀਪਸੰਤੀਕਰਿ॥ਧਾਰੇ॥ਬਾਣੀਮਦਮਾਕਰਿ॥ਸਮਤ:ਸ
ਮਾਨਦੇਖੇ॥ਜੋਤੇਸਭਮੈਂ॥੨॥ਹਰਿਰਸਨ:ਹਰਿਮੈਂਰਸਨਾ॥ਰਸੁ:ਅੰਕੁ
ਵਿਗਾਸਿਆ॥ਮਨਤੇਜਾਣਿਆ॥ਬੀਜਾ:ਦੂਜਾ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ॥ਰੂਪਹੈ
ਜਾਣੈ॥ਪਿਆਉਣੇਦੀਵਾ ਗਰਿਦੇਪਾਉਣੇਦੀ॥ਛੇਦਾ॥ਧਨਧਨਗੁਰੂ
ਪੂਰਾਜਿਸਦੀਲਗਾ॥ਸਗਾਤਿਨਾਮੁਪਛਾਣੈਤਾਂਪੂਰ੍ਨਪਾਇਆ॥ਵਧ
ਨਧੰਨਗੁਰੂਪਰਾਪੂਰਨਸੁਖਰੂਪਪਾਇਆ॥ਤਿਸਦੀ॥ਨਾਮੇਸੇਵਿ:ਨਾਮੁਹੀ
ਸੇਵੈਤਨੁਕਾਰਿਤੇ॥ਕੋਇ॥ਜਾਣੈਬਾਂਣੀਕਾਰਿ॥੩॥ਛੇਦਾ॥ਹੇਹਰਿਪ੍ਰਭਾ॥ਪਖ
ਣ॥ਪਥਰੁਸਮਾਨਹਾਂਮਕੋ॥ਜਥਾਦਿ॥ਕਰਕੇ॥ਸੁਭਾਇ:ਸੁਭਾਵਕੂਵਤੇ
ਸੁਭਾਇਆਨਕਰੋ॥ਮੋਹ॥ਰੂਪੀ॥ਨ੍ਰਿਪਰਤ:ਗਰਕਦੇ॥ਛੇਦਾ॥ਹੇਹਰਿਪ੍ਰਭ
ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀਬਾਹਸਾਨੂੰ॥ਪਾਈ॥ਤੇ॥ਜਪਿਆ॥ਬਾਣੀਕਾਰਿਤੇਮਨਕਰਿ
ਛੇਦਾ॥ਮਸਤਕਿਦੇਮੁਖਿ:ਉਤਮਭਾਗੁ ਲਾਇ:ਲਾਗਾ॥ਹਾ॥ਸਬਦਿ॥ਕਰ
ਕੇਤੇਸੁਭਾਇਆਨੂੰਕਰੋ॥੪॥੫॥ ਆਸਾਮ: ਜਪਾਨ:ਜਪਿਆ॥ਕ
ਨ:ਭਾਇਆਹੈ॥ਚਾਉ॥ਹੋਆਇਜੋਕਰਿ॥ਜੀਵੋ॥ਨੇਹਰਿਵਲਾਤਿਨਾ
ਪੀਵੈ:ਪੀਤਾਹੈ॥ਅਤਿ॥ਕਰਕੇ॥ਭਾਉਮੈਂਹੈ॥ਭਾਉ:ਪ੍ਰੇਮੁਹੈ॥ਜਾ॥ਸੁ
ਖ॥ਦੀਅੰਮ੍ਰਿਤੀਤਿਨਾਨੂੰ॥ਮਰਣੇ॥ਵਲੋਂ॥ਨਾਮ॥ਕਰਕੇਹੋਇਨੇਸਹੇਲੇ
ਤੇ॥ਛੇਦਾ॥ਮਨਕਰਕੇਹ੍ਰਿਦੈਵਿਖੇਭੀਹਰਿਜੋਈਹੈਵਮਨਾਹਿਰਦੈਵਿਖੇ
ਭੀਸੋਈਹਰਿਹੈ॥ਛੇਦਾ॥ਗੁਰਮਤਿਕਰਕੇਹਰਿਮੈ ਰਾਜਿਆ:ਤਦਾਕਾਰਹੋ
ਏਤਾਂਹਰਿਹਰਿਮਨਿਵਸਿਆ॥ਜਿਨਾਦੇਤਿਨਾਦੂਜਾ॥ਰੇਹਰਿਹਰਿਰਸਗਟ
ਕ:ਗਟਗਟਕਰਕੇਪੀਆਉ:ਪਿਆਇਆਹੈ॥੧॥ਰਹਾ:ਜੀਵਾਨਾਆਪੁ:
ਆਪਣੁਆਪਲਕਾਇਆ॥ਜੀਵਣੁਦੇਉਪਾਇਕਰਦੇਨੇਤੇਭਰੈ॥ਛੇਦਾ॥ਹਰਿ
ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਏਕੋ॥ਤਿਸੁਪਾਸੋ॥ਰਖੀਸੈ:ਰਖੀਏਜਾਂਹਰਿਨੂਆਪਣੀ॥ਜੋ:ਏ॥
ਜਾਏਹੁਜਾਣੁ॥ਕਰਣਪਲਾਦ:ਕੀਰਤਿਆਂਨੇਪਰਤਨੂੰ॥ਅਉਖਧੁ॥ਅ
ਦਰੂਖਾਣਦਲੀਤੇਦਾਰੂਉਪਰਬਾਂਦਣੁਵਲਾ॥ਛੇਦਾ॥ਜਿਸੁਪ੍ਰਭੁਆ
ਸੀਕੀਦਸੁਤਜੋਲਏ॥ਕੋਈ॥ਜਚਦ:ਨਾਮਨੂੰ॥੨॥ਲਿਖਾਇਆ॥
ਹੋਇਆਹੈਸਭੁਜੀਵਾਂਨੇਪਰੁਗੁਰਮੁਖਾਨੂੰ ਜੋਹਾਇਆ:ਹਛਾਲਗਾਹੈ
ਵਾਮੁਖਾਦਾਸੁਭਾਇਆਨੂੰਭਾਇਆਹੈ॥ਧਿਆਨ:ਦਾਧਿਆਂਨੂੰਕਰਕੇਹੇ

ਛੂਟਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਿਆਈ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕਾ ਪਾਈ ਹੈ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ
ਜਾਣਕੈ: ਜੀਂਦੇ ਨੇਹ ਸੀਧੇ: ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਬਿਦਨਾ ਤੋ ਸੁਖ॰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਰਾਮ
ਨਾਮ: ਰਾਮੁ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਦਾ ਵਿਖਿਆ ਏਕੋ॰ ਰੂਪ ਹੋਏ ਪਿਛੇ ਤੇ ਅਬੂੰਲੀ ॥੩॥
ਉਪਜੈ ॥੧॥ ਬਿਨਸੈ ੩: ਜਗ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਪਿਛੇ ਤੇ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿ
ਨਸੈ ਆਖਿ ਤੇ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਅਗੈ ਤੇ ਲਗਾ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੂ
ਜੋ ਹੈ ਮੁਖਿ ਤਿਨਾ ਨਾਲੂ ਜੋ ਲਗਾ ਹੈ ਜੋ ਅਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਏ॰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਜੋ ਹਰਿਦੇ ਕਸ
ਕਿਰਸਾਏ: ਪ੍ਰੇਮ ਹਿ ਕੇਤ ਦਾ ਕਾਰੂ ਕਏ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਦੁਆਰੇ ਜਾਂਦੇ ਮੁਖਿ ਮੋਹ
ਰਿਹਰਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚੋਏ: ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਉਹਾ ਮੂਆ॰ ਸੰ
ਹਾਰ ਵਲੋਂ ਜੋ ਅਥਿਰ ਪਹੁੜ੍ਹੇ: ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਪਾਇਆ॰ ਅਬੁਤੋ ਅੰਤ ਨੂੰ
ਅਧਾਰਿ॰ ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਏਕੋ ਹੈ ॥੪॥੨॥ ਛੰਤਾ ਮਃ ੪॥ ਅਬੁਤੋ ਰਹਿ
ਤਏਹੁ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਆਦ ਪੇ ਹੇਸੇ ਬੇਧਨੂੰ ਹੈ ਐਸੇ ਹੋਰ ਭੀ ਕਰਨੇ ਨੋਂ
ਹਕ ਨੇਹੋ ਵੈ ਪਾਤ੍ਰਿਆਈ॰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਦੀ ਲੋਆ ਅਪਾਰੁ॰ ਹੈ ਹਾ ਆਪਣਾ॰
ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਕਾਰੁ ਤਾਤੁਧ॰ ਨੂੰ ਆਖਕੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ॥੧॥ ਜਾਏ॰
ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਉਹ ਛੁਟਦਾ ਤੇ ਸਰਬ ਪਾਏ ਘਟਾ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ
ਦਾ ਅੰਤਰਿ॰ ਪਿਛੇ ਤੇ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰ ਹੈ ਅਬ ਤੇ ਅਗੇ ਕੀਆ ਤਾ ਕਾਰਣ ਕਿ
ਜੋ ਅਗੋਚਰੁ ੮ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਗਤੀ॰ ਜੋ ਨਾਮੁ ਮੈਂ ਦਾ ਛੇਦਾ
ਜੋ ਸਹਜੇ ਨਾਮ ਮੈ ਸਮਾਏ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ॥੨॥ ਅਬਿਨਾਸੀ॰ ਹੈ ਹੇ ਨਿਧਾਨ
ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਉਹ ਏਕੋ॰ ਹੈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨ: ਪੂਰਨ ਤੇ ਚਤੁਰੁ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾ
ਰਾਜ ਸਬਦ: ਜਿਸਾ ਰੂਦਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਤੇ ਸਭੋ ਜੋਈ॰ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਲਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਨੂੰ ਕੋ ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਲਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਗ
ਕਿਸੇ ॥੩॥ ਸਭਿ॰ ਮੈ ਦ੍ਰਿੜਿਆਈ॰ ਕਰੇ ਚਲਾਏ॰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾਮ ਸ
ਬਾਦਿ: ਹੁਕਮੇ ਮੈ ਸਬਦਿ: ਹੁਕਮੁ ਮੈ ਸਮਾਵੈ ਸਬਦਿ: ਹੁਕਮੁ ਕਰਕੇ ਮਿਲਦੀ
ਹੈ ਪਾਈ ਜੋ॰ ਤਾਂ ਸਮਾਈ॰ ਸੁਨਰੁ ਦਾ ਜੋ ਸਬਦੇ: ਹੁਕਮੇ ਮੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾ
ਈ ਤਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਧਿ ਪਾਈ ਐ: ਪਾਈ ਤਾਂ ਆਪੁ ਹੀ ਹਿਰਗਤਾ ਸਬ
ਦੁ: ਹੁਕਮੁ ਦਾ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ॰ ਜੋ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ॥੪॥੭॥ ਛੰਤ ਮਃ ੪॥੧ ਓਹਰਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਲਦਾ ਹਰਿਦੇ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਜਲਾ ਮਨ॰ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ
ਵਿਖੇ ਰਤਨਾ: ਰਤਾ ਹੈ ਰਾ ਮਹਾਰਾਜੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰਮ॰ ਦੀਕਸੀ ਸਰੂਪਾ ਕਿ
ਚਨੂੰ॰ ਤੇ ਭੀ ਜੋ ਵੈਕ: ਸੁਸੂਦਨ ਦਾ ਲਾਕੁ ਜਾਹੈ ਰਿਗਾਚ ਲਾਲਿਆ: ਪ੍ਰੇਮ
ਜੋ ਹੈਗਾ ਤ੍ਰਤਿਸ ਜੋ ਮੁਸਾਕੇ: ਜ ਸਰੂਪ ਜਿੰਮ ਛੁਕੋਲਿਆ: ਸੁਧਾਲਿਆ
ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤਾਂ ਕਾਇਆ ਅਧਨੁ ਧਿਨ: ਧਿਨ ਧਿਨ ਹੇ ਆਣੀ ॥ ਬਾਣੀ॰
ਕਰਿਆ ਅਣੀਆ ਲੇ ਅਣੀਆ: ਚੋਹੁ ਅਣੀਆ ਦਾ ਲੋਂ ਬਾਹੀ ਹੈ ਬਾਣੀ
ਰੂਪੀ ਬਾਣੁ ਤੇ ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾ ਣਦੇ ਅਣੀਆਂ ਹੈ ਸਪਿਰਿਮਾਕੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਪਿਰੀ ਦੀਆ ਜਰੀਆ: ਜਰਨ ਵਾਲਾ ਮਾਰਿ ਜੀਵੈ ਮਰੀਆ: ਇਦਰੋ

ਮਰਿਆਉ ਦਰੁਜੀਵੈ ਤੌ ਸੋ ਦਰੁਜੀਵਾਇਆ ਸੀ ਓਦਰਮਰੈ ਜੋ ਸੋ ਮੋਇਲਿ॰ ਹੇਹ
ਰਿਸੈ ਸੁਦੁਆਰੇ ਆ ੨। ਨ੍ਰਾਗਤੀ॰ ਹਮਜਨੂੰ ਮਿਲਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰੰਗਾ ਰਾਮਰਾ
ਜੇਦ ਹੇ ਰੰਗਨ ਥਨ ਕਭੂਰਾਮਰਾਜੇ ਪਾਇਆ॰ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ
ਦੀ ਸਬਾਦਿ: ਨਮੁ ਕਰਕੇ ਜਪਿ॰ ਨੇਹਾਂ ਰਿਗਾ॰ ਦਾਸੋ ਹਰੀ ਨੂੰ ਛੋੜਾ
ਨਾ ਨਕਸਿਤ ਜਨਾ ਸੈਤਿ ਸੰਗਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਆ ੩। ਵੱਡੇ ਦਾ ਹੇ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਪੂਰੁ ਰਾਇਆ ਰਾਮਰਾਜੇ ਸਰਣਿ॰ ਭੀ ਕੀ॰ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ:
ਸੁਖ ਸੋ ਭੀ ਜਪੁਨੇਹਾਂ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਰਖਾਇਆ: ਰਖੁ ਸਾਡੀ ਦਾ ਰਖ
ਦਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਨ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰੇ ਸਰ ਦੀਜੈ ਸੇਕ ਬੀਰ ਹੀ ਕੱਬੀਰ ਬਖੇਰ
ਖੀਨ ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ ਦ ਦੁਆਰਾ ਤਰਾਇਆ: ਡਰਿਆ ਦਾ ਤਰਾਇਆ
੪। ੮। ਦੂਜਾ॰ ਨੂੰ ਰਾਮਰਾਜੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਅੱਛੇ ਦਾ ਕੋਟਾ ਵਿਚੋਂ ਕਢਾਇਆ
ਕਾੜ ਕੇ ਚੱਲ॰ ਦਤੁਸੁ ਧਹੇ ਤਿਸ ਨਾ ਸਿਧਾ: ਸਿਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦ ਜਾਣਿਆ
ਹੈ ਤਤਰਅਰਤਨ॰ ਅਸਥਾਨੀ ਹੈ ਤੇ ਅਵਿਧਾ॰ ਹੈਯਾ ਗੈਦ ਤਾ ਦ ਰੋਕ
ਰਕੇ ਗਾਧ: ਸਿਖਿਆ ਹੈ ਸਨੁ ਸਾਡੂ ਦਾ ਮਿਲੇਹਾਂ ੧। ਦੁਸਟਾ: ਪੁਛ
ਦਾਂ ਸੱਯ: ਮੈਂ ਜੋਬਨੁ ਬਾਲੀ: ਬਾਲੇ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਰਾਮਰਾਜੇ: ਹੇਰਾ
ਮਸੱਰਾ ਚੇਤਾਇ: ਜਨ੍ਹਾਇ ਦ ਚੇਤਾ ਕਰਾਇ ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੇ ਤਾ ਚਾ
ਲੀ: ਚਲੀ ਦ ਚਲੀ ਸੋ ਤਾਕਿ॰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਾ ਹੈ॰ ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਹਉਮੈ
ਤੇ ਬਿਖੁ॰ ਬਿਸ ਨਾਰੂਪੀ ਅੱਛੇ ਦਾ ਜਨਨਾ ਨਕਨੇ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇ
ਲਿਤੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਬਾਲਿ ਵਾਲੀ। ੨। ਸੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇਹਾ ਛੇਨੇ॰ ਨੂੰ ਹੋ ਬੈਰਾਗੀਆ: ਵੈਰਾਗ ਵਨ੍ਹਹੋ ਆ ਅੱਛੇ ਤਾ ਹਰਿ
ਦੇ ਗਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਿ ਨੈ ਵਿਧੁ ਵੇ ਹੈ ਦਸ॰ ਹੇ ਮਨੇ: ਮੰਨੀ ਏ ਸਾਰ
ਖ॰ ਨੂੰ ਲਾਈਆ: ਲਾਈ ਸੋ ਹਰਿ॰ ਆਪਨੇ ਦ ਨਾਮ ਦੋ ਕੰਮੇ: ਕੈਸੂ
੩। ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮੁ ਦੇਹਰੀ॰ ਸਾਡੀ॰ ਤੇ ਅਰੋਸ ਕਨਾਸੀਆਂ
ਪਰ ਕੀ ਨਾਮੁ ਚੁਰਕੇ: ਛੱਡੇ ਕੇ ਉਪਦੇਸੁ ਹੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮਨੂੰ
ਛਕਿ ਛਕੇ: ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਦ ਪੀਵੀ ਕੇ ਛਕ: ਰਜੁ
ਰਹੇ ਹੈਂ ਧਕ ਧਕੇ: ਸੁਨਾ ਦੇ ਧਕ ਧਕੇ ਦ ਸੈ ਸੇ ਅੱਛੇ ਦਾ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ
ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਇਕੋ ਹੋ
੪। ੯ ਛਿਲਮ: ੪। ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪੀ ਦੀ ਦ ਹਰਿ ਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਰੂ
ਪਕਗਾੜੀ ਦੇ ਗੁਰ। ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਪਾਸੇ: ਪਾਸੁ ਹੇ ਸਿਖ:
ਸਿਖਾ ਨੂੰ ਦੇਇ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਸੇ। ਹਾ ਸੁਆ ਛੇਦਾ ਧਨ ਦਨ ਸੋ
ਰਾ: ਜਗਨਾਸੀ ਤੇ ਧਿਨ ਦਨੁ ਸਹੈ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਤੇ ਹਰਿ ਸਾਹੁ ਨੂੰ ਕੀ
ਲਿਖਤੁ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆਸੇ। ਲਿਲਾਟੂ ਮੈ ਲੇਖ ਲਿਖਤਾ ਹੈ ੧। ਧ
ਦੀ॰ ਹੈ ਤੇ ਤੇਰਾ ਦਨ ਸੋਰਾ: ਹੁਮਾਸਤਾ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮਰਾਜੇ: ਰਾਜਾ ਸੁਜੀ।

ਭਾਵੇਂ ਅਨੁਭਵੀ ਬ੍ਰਹਮ: ਬਾਰੀ ਹੈਂ ਵ ਵਸਤੂ ਦਾ ਸਮਝੂਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈਂ ਛ
ਵੇਂ ਜਗੀ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ। ਜੀਵਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਪਾਇਆ ਭਗ
ਤਿ ਭੰਡਾਰਾ ਤਾਂ ਹਮ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਦੇਹਾਂ ਵ ਤਾਂ ਹਮ ਸਫੂਲ ਭਏ ਹਾਂ।੨। ਨਵ ਖੰਡ
ਹਿ। ਵਿਸਤਾਰ ਹਿ ਹੋ ਅਪਾਰੋ। ਹੈ ਹੇ ਆਸ। ਤਨ ਨੂੰ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕੀਏ ਹੁ।
ਕਿਛੁ: ਕੁਛ ਗੁਣ ਤੇ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਪਾਰੋ। ਪਾਰੁ ਨਾ ਹੈਂ। ਜੋ ਤਿਨਾ ਏ ਹਰਿ ਦਾ
ਸੂਹੇ ਮੈਂ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹਾਂ ਵ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਦੋਂ ਸਾਧੇਦਾ ਸ ਜੋ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਾ
ਦਾ ਪਨਿਹਾਰੋ: ਦਾਸੂ ਹਾਂ ਪਾਣੀ ਦੋਣ ਵਦਾਲਾ।੩। ਪ੍ਰਭੁ। ਤੇਰੀ ਆਏ ਹੋ
ਵਿਗਾੜੂ ਹਾਂ। ਵਿਗਾੜੂ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਦਿਨ ਸੁਰਾਤਿ ਵ ਵਿਗਾੜ ਨੇ ਹਾਂ ਦਿਨੁ ਤੇ
ਰਾਤਾ ਨਾ ਰਖਾਏ: ਰਖੇ ਆਪੁ ਭਰੰਹੇ ਵ ਰਖਾਏ ਨਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਗੁਰਪਿਤਾ:
ਘੜੂ ਪਿਤਾ ਵ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਿਤਾ ਵ ਤੂੰ ਹੋ ਸਮਝਾਏ। ਤਾਂ ਸਵਰੇ ਹਮ।
ਹਰਿ ਕਿਆਂ ਦਿਆ: ਹਰਿ ਦਾ ਕਹੀ ਦਾ ਹਾਂ ਹਰਿ ਆਪ ਦੀਵ ਸਾਡੀ ਪੈਜ:
ਪੁਤਰਿਆ ਵ ਪੈਜ: ਪਤਿ।੪। ਰਖਾਏ। ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਆਗੋਂ ਵ ਰਖੇਆ
ਚੁ।੪।੩।੧੦। ਆਸਾ ਮ: ੪। ਛੰਤਾ ਘਰਿ ਹਰਿ: ਆਪਿ ਹਰਿ ਨੇ ਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਵਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਲਧਾ ਚਲਿ
ਆ। ਓਹੁ ਹਰਿ ਵਾ ਹਮੁ ਆਰਾਧਿ: ਹਰਿ ਦੇ ਅਰਾਧਿ ਨੇ ਕਰਿ ਵ ਮਿਸਾਂ
ਤੇ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਸੋ।੧। ਰਾਮਰਾਜੇ: ਹੇ ਭਾਈ। ਸਭ। ਜਮਾਂ ਏਸ ਦਾ ਵਜ
ਨਮਾਏ ਇਸ ਦਾ ਵਤੇ: ਦਵਨ ਰੁਜਨ ਸੁਤੇ ਕਾਰ ਖਪਰ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਭੂਖਾਂ।
ਰਹਿਗਾ ਕਿਆ ਖਾਏ ਦਿਤੇ ਚਿਨ ਸੁਆ ਹਾ। ਫਿਰ। ਛਾਨੂੰ ਹਰਿ।
ਨਵੇਂ ਭਾਏ: ਭਾਵੈ।੨। ਹਰਿ। ਸੁਆਮੀ ਸਭਦਾ ਤੇ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈਂ ਸ
ਨੇ ਕਿਉ। ਉਪਾਏ ਜੋ ਹੈਂ ਹੋ ਛੇਦਾ। ਕਿਸੇ ਦੇਹ ਬੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਕਿਸੇ
ਦੇਹ ਬੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਵ। ਕਿਸੇ ਦੇਹ ਬਹੁ ਕਿਛੁ ਹੈਨ ਕਿਤੁ। ਕਿਛੁ ਨਹੀ। ਛੇਦਾ
ਸਭ ਤੇਰੇ ਚਲਾਏ ਚਲਨਿ ਹੈ। ਪਿਆਰੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਵ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ
ਸੋ ਤੁਧ ਨੂੰ। ਹਰਿ। ਤੇਰਾ ਕ੍ਰੋੜਿਆ। ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਮੇਲਾ
ਭੁਤੇਾ।੩। ਛੇਦਾ ਕੋਈ ਗਾਵੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਰਾਗੀ: ਰਾਗ ਕਰ ਕੇ। ਤੇ
ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਦੀ: ਸੰਖ ਆਦਿ ਨਾਦ ਦੁ ਵਜਾਇ ਕਰਿ ਤੇ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਬੇਦੀ: ਬੇਦ ਪੜ੍ਹ ਕੇ। ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਏ ਨਾ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੀਜੈ: ਰੀਜੇ
ਵ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਵੈ ਹੈ ਅਕਪਟ। ਰੂਪੀਆ ਤਿਨਾ ਰੋਗ: ਤਿਨਾ ਰੋ ਦਾ ਹੀ ਹੈ ਹਰ
ਕਿਆ ਕੀਜੈ: ਕਰੈਂ ਵਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਰੋਗ: ਜੋ ਭਾਗਿਆ ਕੀਜੈ। ਜੋ ਗਿਰੋ
ਭਾਹ ਬਦੀਜੈ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਰੂਪੀ ਹਥ ਮੇ ਸਿਰਿ ਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਰੋਗ ਦਿਤਾ ਹੈ ਵ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸੋ ਸਾ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਹੋਏ ਇਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਪਰ ਗੁਪ
ਰੂਪੀ ਹਥ ਦੇਈਏ। ਸੁਖਿ। ਦਾਵ ਦੁਆਰੇ ਛੇਦਾ ਓਹੁ ਭਗਤੀ ਕਰਿ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੀਜੈ: ਲੈਂਦੇ ਹੈ ਨਾਵ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਾ।੪।੧੧। ਛੰ: ਅ:੪

ਸਿਆਣੇ॰ ਹੈ ਹੇ ਜੀਅ ਘਰੇ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਕਾਹੇ ਨ ਹੈਾਂ ਜਾਣੀ॰ ਕੋਈ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਨਿਆਣੇ:
ਨਿਆਣਿਆ ਦਾ ਮਾਣੁ ਤੈਂ ਹੈ ਤਾਣੁ ਧਾਣੁ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਤਾਣ ਕ
ਰਿ ਸਤਾਣੇ ਹਾਂ: ਜਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤਾਣੁ ਦੇਹਾਂ ॥੧॥ ਬਾ॰ ਹੈ ਸੁਹਾਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਾਵੇ
ਕਹੇ ਜਿਥੀ ॥ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਬਾਣ॰ ਅਹਿ ਕਨ ਨਾ ਲਦਾ: ਲਾਵੇ ਗਾਵਾ: ਇਆਹੈ ॥
ਪੂਜੀਆਂ॰ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਤਿਨਿ ਕੇ ਜਗੁ ਮੇ ਹਰਿ ਨੈ ॥ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਦੇ ਮਨ
ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਡੀ ਲੀ ਭੇਹੇ ਵਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇ
ਮਨ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਧੀਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੀ ਹੈ ਹੇ ਛੇਦਾ ਕ
ਰਿ: ਧਾਰੁ ਕਰ ਕੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਾਹੇ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂ ਪੂਰਾ ਜਾਣਿ ਕਰਿ
ਸੇਵਾਹਿ ਤਾਂ ਮੇਰੀ: ਹੇ ਗਤਾ ਰੂਪੀ ਵਾ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਰੂਪ ਪਿਆਸ ਘਨੇਰੀ: ਘਣੀ
ਸਿਟੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਵਾ ਆਨੰਦ ਨਾਧਰਿ॰ ਰੂਪੀ ਪੁੰਨ ਜੀਨਾਂ ਕੇਰੀ: ਦੀ ॥
ਤੂ ॥ ਸਿਖਾਂ॰ ਦੇ ਗਲ: ਬਾਰਤਾ ਸਿਖਾਂ॰ ਦੇ ਮਾਨਿ ਮਿਠਾ: ਪਿਆਰਾ ਧੇਰ
ਈਆਹਿ: ਪੈਠਾਈ ਦੇਨੇ ਤਗਤੀ ਵਾ ਜੋਗ੍ਰਾ ਰੂਪੀ ਪੰਸਾਰ ਕਾਰਿ ਜਿਨਾ॰ ਤੇ ॥
ਛੇਦਾ ਜਿ ਸਾਦੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵੁਠਾ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ॥੪
੧੨॥ ਮ: ੪ ॥ ਜਿਤਨ॰ ਨਾਉ ਸੁਜਨ॰ ਰੂਪੀ ਜਿਤਨ॰ ਕੇ ਕਉ॰ ਹੇ ਗਰਿ ਜਾਂਤੇ
ਰਾਕੈ ਸੋ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੀਸਾ ਭੁਤੇ ॥੫॥ ਤਿਨਾਂ॰ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵਿਘਨੁ: ਮਨਮੁਖਾਂ
ਦੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦਾ ਨ ਵਿਛੁੜੇ ਰੂਪੀ ਨਰ ॥ ਛੇਦਾ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਅੰਤ
ਰਿ ਵਿਸਾ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਤਿਨ॰ ਕਾਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਪਿਆਰਾ॰ ਹੈ ਸੇਤੀ ॥ ਨਾਲਾ ਮਾਰਾ: ਮਾਰਿ ਕਹੇ ਕਿਆ ਕਾਹੇ ਛੇਣਾ ਹੋ
ਦਾ ਮਾਰਨ ਪਈਆ ਹਾਰਾ: ਹਰਿ ਦਾ ਦਾਹਾਗਾਹ ਆਹਿ ॥ ਤ੍ਰਾਹਰਿ॰ ਨੋ ਛੇ:
ਤੇਂ॰ ਨੂੰ ਪੇਜ: ਪਤਿਵ ਪ੍ਰਤਗ ਨਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂ ਤਰਹਿ ਦਾਖ ਸਰੂਸ ਟਨੂ
ਹਰਿ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦਿਖੇ ਦਕ ਟਕੇ ਸੰਜਾਰ ਤੇ ਹੋਹਿ ਗੁਰ ਦੇ ਸੁਤ
ਪੈਤਰ ਪ੍ਰਮੇਂ ਪਿੜਿਆ ਸਹਿ ਕਹੀਆ ਜਨਿ ਦਕਾ॰ ਵਲ ਤੇਰੇ ਦੀ ਸਦੇ
ਉ॰ ਨੂੰ ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ: ਮੰਦਰ ਦਾ ਮੂਹੁ ਦੇਖ ਪਇਆ ਫੇਰ ਕੇ ਮੋਹਿ
ਆ॰ ਜੋ ਅੰਤ ਨੂੰ ਗਾਲੇ ॥੧॥ ਛਾਡਿ ਤਾਹਿ: ਹੇ ਜਾਉ ਘਰੇ: ਅੰਤਰ
ਸੁਖਹੋ ਇਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਹੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਤਾਂ ਤੁਸ
ਤੇ ਮਿਲਿ ਸ੍ਰੀ ਹੋਇ ਹਰੇ: ਰਗੀ ਸਾਹੁ ਦੇਵਾ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਹੁ
ਹੇ ਘਰ ਦੇ ਮੇਹਰੇ: ਤਾਂ ਹੇ ਹਰੇ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੈਂ ਵਸੀ ਇਹ ਗਿਰੀ ਰਲੀ
ਆ ॥ ਖੁਸੀਆ ਮਾਣੁ ਹੇ ਕਰੇ॰ ਜਬ ਵਾਛੇ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੁਸੀਆ
ਮਾਣੁ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਤੂ ਨਾਮੇ ਛੇ ਹਰੇ: ਰਹਿਾਉ ॥੧॥
ਪ੍ਰੇਮ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਪਾਤਾਉ ਕਰੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਵ ਗਜਾਨ ਹੋਕੇ ਨਦ
ਲਾਨ [illegible] ਨਿਤ ਆਸ: ਆਸਾ ਨੂੰ ਰਖੇ ਜੋਬਨੁ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਨਰਕ

ਨਮੂਨਾਹਿਰੇ: ਦੇਖਦਾਹੈ ਵਾ ਖੇਂਦਾਹੈ॥ ਭਾਗਮ ਈ ਸੋਹਾਗਣ ਏ: ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਥੇ
ਕਰਮਾ ਦੀ ਰੇਖਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਹਾਗਣੀ ਹੈ ਹੇ॥ ਨਾਨਕ॰ ਸੋਈ॥ ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਿਉ॰ ਨਾ
ਲਹਤ ਤੇ ਅੜੁ: ਹੁੰਦੇ ਹੈ॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ॰ ਦੇ ਬੂੰਦ ਨਾਲੂ॥ ਪੀਵੈ: ਪੀਣੀ ਕੀ॥ ਤ੍ਰਿਹੰ॰
ਨੂੰ ਬਿਰਹੁ:॥ ਬਿਛੁੜਨ ਜਗਾਵੈ: ਏ ਅਰਾਮੁ ਕਰੇ ਹੇ॥ ਨੀਦ: ਮਾਨਤਿ॥
ਹਰਿ॰ ਰੂਪੀ॥ ਗੁਰੂ ਲਿਵੈ: ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋਕੇ ਵਾ ਗੁਰੂ ਦ ਆਸਾ
ਲਿਵਲਾਏ ਕੋ॥ ੩॥ ਚਾੜ੍ਹਿ ਚੇਤੁ॰ ਮਹੀ ਨਾ॰ ਨਰਜ ਨ ਮਰੂਪੀ॥ ਬਸਿ
ਤਬ ਲੀਅ ਹੁਤੇ: ਸੈਕਲ ਗਣਾ ਸਾਰੂਪੀ॥ ਬਾਲ੍ਹੀਣੇ ਆਹੁ: ਬਾਲ੍ਹ ਹੁਕੇ
ਆਂਡਾ ਏ: ਹਿਰਦੇ ਮੇ॥ ਧਾੜ੍ਹ॰ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਰੂਪੀ॥ ਲੁਤੇ: ਉਤੇ ਹੈ॥ ਆਸ॰
ਕਰਕੇ ਉਡੀਣੀ: ਉਡੀਕਦੀ ਹਾਂ ਵਾ ਉਦਾਸੀ ਨਹਾਂ ਹੇ॥ ਸੁਤੇ: ਜੇੜ੍ਹੇ ਨੇਤ੍ਰਿ
ਸੁਦਲਾ ਛੁਟੇਦਾ॥ ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੇ ਦੇਖਿ ਕੇ ਦ੍ਵਿਗਸੀ ਹਾਂ ਹੇ॥ ਮਾਤ ਸੁਤੇ:
ਮਾਤਾ ਸੁਤ ਨੂੰ ਤੇ ਸੁਤ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ॥ ਭਾਈ ਹਾਂ ਦੂਏ
ਯੇਣੀ ਕੀਆ ਅਨੰਦ ਕਰਨਾ ਛਿਦੀ ਪਹਿਲਤੇ ਥੰਸ ਵੀ॥ ਪਛੈ ਪਾੜ੍ਹਤੀ
ਹਰਿ॰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ॥ ਧੁਨਿ ਖੇਲਸਾ: ਵਿਚ ਕਾਰੀ॥ ਜਿਤ ਲਗਾ: ਜਿਸ
ਦੀ ਸਰਣ ਲਗੁ ਕੇ ਹਰਿ॥ ਦੇਖਸਾ: ਦੇਖਾਗੀ ਵਾ ਸਾਹਿਬੁ ਆਰਾ ਦੇਖੁ
ਹਰਿ ਦਾ ਤੂੜ੍ਹੇ: ਹੇ ਹਰਿ ਦਾਤੇ॥ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰ ਗਤਿ
ਨਾਦ ਦੁਆਰੇ ਮੇਲਸਾ॰ ਤੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੂ ਛੁਟੇਦਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਾ
ਇਆ ਹੇ॥ ਲੇਖਸਾ: ਲੇਖ ਬਾ॰ ਤਿਸ ਕਰਕੇ॥ ੪॥ ੩॥ ਤੰਹਰਿ ਕੀਆ
ਕਥਾ: ਬਡੀਆਂ॥ ਕਹਾਣੀਆ: ਛੋਟੀਆਂ ਹੇ॥ ਵਿਟਾੜ੍ਹਆ ਹੁ:
ਉਪਰੋ॥ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਅਸੀ॥ ਆਸਾ? ਬਾਹਰ ਦੀਆ ਭੀਹਰੋ
ਨੋ॥ ਪਾਈਆ॰ ਮੋਖ ਰੂਪੀ॥ ਤੁਠਣ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੇ ਆ ਹੇ॥ ਨਾਮਿ॰
ਕਰਕੇ॥ ਵਣ ਆਮੈਂ॥ ਪ੍ਰਾ ਹੇ ਛੁਟਿ ਇਹ ਥੇੜ੍ਹੀ ਆ॥ ੫॥ ੧੦੫॥ ੧੪
ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੁਤਾ ਅਨਦੋ ਅਨੰਦ: ਅਨੰਦ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੋਆ ਵਾ
ਅਨੰਦਾ ਵਿਚੋ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਹੇ॥ ਚਾਖਿਆ ੜ੍ਹਾ ੨: ਚਖਿ ਆਹੇ
ਚਖਿਆ ਹੈ॥ ਛੁਟੇਦਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠਾ ਤੰ ਮਨ ਮਹਿ ਵਠਾ ਹੇ॥ ਹਰਿ
ਰਸ ਮੀਠਾ ਤੇ ਸਹਾਜੇ: ਗਿਆਨ ਭਾਇਆ॥ ਗ੍ਰਿਹ: ਹਰਿ ਰੂਪੀਯ
ਤੇ॥ ਮੰਗਲ: ਮੰਗਲਾਚਾਰ॥ ਉਠਿ॰ ਕਾਮਾ ਦੇ ਕੁ॥ ਸੀਤਲ ਆ
ਘਾਣੇ: ਸੀਤਲ ਹੋਏ ਤੇ ਨੇੜ੍ਹੇ ਪਤਿ ਹੋਏ ਹਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਣੇ: ਧਾਂਣੀ
ਕਰਿ ਜਾਂ॥ ਬਸੀਠਾ: ਵਕੀਲ ਭਏ ਹੈ॥ ਮਾਨਿਆ॰ ਜਾਂ ਜਾਂ॥ ਡੀਠਾ:
ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਇਆ॥ ੧॥ ਸੋਹਿਅੜੇ ੨॥ ਸੰਤ ਤੇ ਨਸੰਤ
ਤੇ ਨਾ ਏਕ: ਮਿਤ੍ਰ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਤਖ ਮਿਤ੍ਰ ਮਦਿਰੁ ਧਾਈਂ ਦੇ॥ ਪਾਹੁ
ਨੜੇ ੨॥ ਪਰਾਹੁ ਦੇ ਪਰਾਹੁਣੇ ਵਾ ਪਰਾਹੁਣਿਆ ਵਿਚੋਂ ਪਰਾਹੁਣੇਆ

ਝੋਲੋਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਅਸਥਾਨੁ ਜਿਰ ਆਰਥੁ ਕਰਨਾ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਆ
ਏਤੁ ਤੰਤੈ ਨਾ ਮੇਟ ॰ ਤਿੰਨਾ ਦੀ ਆਸ ॰ ਹਰਿ ਜਾਣੀ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪੀ ਲੋਆ
ਵੀ ਹੈ ਜਗ ਨਾਸੂ ਸਿਆਂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਛੇਦੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਦੇਵ: ਲਾ
ਝਾ ਕਾਰਜ ॰ ਸੈਸਾਰੁ ਵ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਧਾਰਕ: ਮਯਾਦਾ ਦਾ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ।
ਧਾਰੇ ॰ ਹਰੀ ਦਾ ਜਗ ਨਾਸਾ ਧਾਰਿ ਮਾਹਿ ਬੈਠਾ! ਅੰਤਰੁ ਇਸ ਬ੍ਰਿਤ ਜਾਣੇ
ਆਂਤਰੇ ਰੂਾ ਦੁਆਰੇ ॰ ਬਾਹੁ ਜੇ ਤੇ ਅੰਦਰੁ ਦੇਾ ਰਾ ਨਦਾ ਨਿਧੇ ਰ: ਨ
ਉ ਨਿਧਾ ਨਉ ਨਿਧਾ ਦ ਨਦਾ ਨਿਧਿ ਰੂਪ ਭਰਾ ਤੀ ਜਲਾ ਕਿਛੁ ਰ: ਕਥਨ
ਗੀ ਹੈ ਐਸੇ ਛੇਤਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈ: ਨਾਮਦੇਇ ਧਿਆਦ ਵੇਦਾਲੋਹੇ
ਏਹਾਂ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸਖਾਈ: ਜਹਾਇ ਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਹਜਿ
ਸਾਭਾਈ: ਜੁਲਾਇ ਧਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗਣਤ ॰ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਧਾਈ:
ਧਾਉ ਹੈ ਭਰੂਤ ਨੁਦੀ ਨਚੈਂਦਾ: । ਚਿੰਤਾ ਗਾਜੇ: ਉਚਾਰੇ ਤਾਂ ਅਨਹ
ਦ ॰ ਸਬਦਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਜੰਅਨਹਦ ਦੇ ਵਾਜੇ: ਵਜਾਇ ਤਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾ
ਜੇ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਦੇ ਤੋ ਜੋਭ: ਸੋ ਕਾ ਸਿਰੋ ॰ ਹੋਇਆ ਕਾ ੩॥ ਸਰਸਿਅੜੇ:
ਸਰਸੁ ਕਇ ਸਰਸੁ ਕੁਇ ਹੈ ਭਾਈ: ਜਗਨਾਸੁ ਤੋ ਮੀਤਾ: ਮਿਤ੍ਰੁ ਤਤ
ਦੇਤਾ ਧਿਖ ਸੋ ਬਿਖਮ: ਕਠਣ ਤੇ ਕਠਣ ਸੈਸਾਰੁ ਰੂਪੀ ਅਖਾੜ:
ਗਹਿ ਭੂਮਕਾ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੀਤਾ ਅਖਾੜ
ਤੋ ਕੀਤਾ: ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਤੇ ਭਰਮ ਗੜ: ਕਿਲਾ ਕੀਤੂ ਟਾ ਛੇਦਾ ਜਾਂ
ਸੇਰੀ ਜਾਣਥ: ਜਹਾਇ ਤਾਨੂ ਆਪਖ ਝੂ ਹੋਆ ਤਾਂ ਪਾਇਆ ਖਜ
ਨਾ ॰ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਬਹੁਤ ਨਿਧਾਨ: ਨਿਧਾ ਵਾਲਾ ਸੁਗਿਆ ਨਾ: ਸ
ਕੁਰਮਾਨੀ ਹੈ ਤੋ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖ ਹੋ ਕੀਤਾ ॰ ਦਾਸਾ ਜਾਂ ਦਾ ਲਿ
ਹੋਇਆ ਸਰਸੇ ॰ ਭਇਓ ॥੬॥ ਆਸਾ ਛੰਤ ਮ: ੫॥ ਅਕਥਾ: ਅਕਥ ਹੈ
ਹਰਿ ਦੀ ਕਥਾ ਭੀ ਅਕਥ ਹੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਛੇਦਾ ਜਾਣੀ ਨਜਾਇ ਹੈ ਸੁ
ਰਿ ਨਰ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ: ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨਾਂ ਨੇ ਧਿਛੇ ਸਹਜਿ
ਵਿਖਾਣੀ ਹੈ ਰਾਮੁ ਐਸੇ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾਲੁ ਕਰੇ ਅਮਿਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ
ਕਮਲ ॰ ਸਿਉ ਨੇਰਿ ਸਨੂੰ ॰ ਨੂਤੋ ਨ ਫਲ ॰ ਗਤਾਂ ਨਦਾ ਸੋਧ ਰੂਪੀ।
ਦੋਸਾ ॰ ਕਾਵਤਾਂ ਜੇ ਤੀ ਸੋ ਆਣੀ: ਸਾਣੂ ਦੇਹਾਂ ॥੧॥ ਹਰਿ ਮਿਤ੍ਰਾ:
ਜੋ ਰਿਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹਰਿ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੋ ਰੇ ਸਜਨ ਹੈ ਸਾਨ ਕਰਿ ਤੇ ਮੀਤ ਹੈ ਬਾਹੀਕ
ਰਿ ਤੇ ਸਹਾਈ ਹੈ ਤਨੁ ਕਾਹਿ ਵਡਭਾਗੀਰ! ਵਡੇ ਭਾਗਾ ਕਰਿ ਵਡੇ ਭਾ
ਗਾ ਵਾਲਿਆ ਵਡਭਾਗੀ ਆਂ ਦੀ ਵਡੇ ਭਾਗਾ ਕਰਿ ਪਾਇ ॰ ਤਾਂ ਹਰਿ
ਦੂਖ ॰ ਤਨੁ ਦੇ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਸੰਤਾਪੇ: ਸੰਤਾਪੁ ਦਾ ਦੂਖ ਜੋ ਹੈ ਭਲੀ ਤਰਾਂ
ਧਾਉ ਹੈ ਵਾਲੋ ਆਪਿ: ਆਪਾ ਕਾਵਾ ਆਪੇ! ਆਪੁ ਰੂਪ ਭਉ ਏਦਾ
ਛੇਦਾ ਆਪਾ ਭਾਵ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਟਾਇਆ ਅਪੁਨੇ ॰ ਸੈ ਤਣਿਆ

ਸਦਾ॥ਹੇਹਰਿਤੇਰੀਹਾਂ॥੨॥ਹਰਿਦਰੇਕਃਹਰਿਦਰਹਰਿਦਰਮੈਂਵਾਹਰਿਦਰਾ
ਵਿਚੋਂਤੇਰੇਹਰਿਦਰਮੈਂ॥ਛੁਟੇਦਾ॥ਤਿਨਾਦੇਵਾਰੀਜਾਵਾਮਨਕਾਰਿਐਸੇ
ਤਿਨਾਂਦੇਕਰੋਂਹ ਜੈਨੰ॥ਨਾਛੁਟੇਦਾ॥ਘਟਿਘਟਿਤੇਆਦਿਲੇਜਾਤੇਤ੍ਰਿ
ਈਰਵਿਗਹਿਆਹੋਂ॥ਵਾਂਘਟਿਘਟ॥ਮੈਂਭੀ॥ਬਾਣੀ॥ਕੀਪੂਰਨਹੋ
ਜੁਐਃਸੋਸਾਰੁਜਾਮੈਮੈਂ॥ਨਭਾਤੇਰੀ॥ਹਾਂਧਾਰੇਃਧਾਰਕੋਂਝਃਏ
ਔਤਾਕਃਏਐਂਤੇਏਐਂਤੋਹੈਂਵਾਹੇਏਐਤਾਏਐ ਨੋਹੋਂ॥ਤੇਰੇਚਰ
ਣਾਕਃਤੇਰੇਚਰਣਾ॥ਤੇਰੇਚਰਣਾਦੀਵ ਤੇਰੇਚਰਣ॥ਜੋਹੋਯੂਜਾਤਿ
ਨਾਤੇਰੇਚਰਣਾਦੀ॥ਵਡਭਾਗੀਃਵਡੇਭਾਗਾਕਰਿ॥ਮੇਲ॥ਹਉਮੈ
ਰੂਪੀਮਰਣ॥ਕੋਂਹ ਜੂਰੇ॥ਸਭਦੇਵਾਪਿਛੇਭੀ॥ਸਾਥੇ॥ਹੋਸਾਤੇਵ
ਹੋਮਏਭੀ॥ਦੂਖ॥ਤੇਕਾਲਿਆਣਹੋਈਕੀਰਤਨਕਰਿਵਾਕਲਿਆ
ਣਰੂਪਕੀਰਤਨਕਰਿ ਤੇਹੁਣਾਸਰਾਣ॥ਕਰਿ॥ਭਾਵ॥ਭੀਵਾਜਘ
॥੨॥ਛੰਤਾਮਃ੫॥੧ਓਹਰਿ॥ਦੋਬਾਧਿਆਃਤਦਾਕਾਰਭਯਾ
ਹੈਤਾਂਜਾਣਿਆਹੋਂ॥ਮੀਠਾ॥ਤਿਨਾਂਚੋ ਰਾਮਰਾਜੇਃਹੇਭਾਈ॥ਆਰ
ਧਿਆ॥ਹਰਿਦੇਕਾਰਿਤੇਨੇੜਾਕਾਰਿਆਡੀਠਾ॥ਏਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਃ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਵਰਨਾਹੈਤੇ॥ਨਿਧਿ॥ਹਰੀ॥ਛੁਟੇਦਾਹਉਮੈ॥ਰੂਪੀਰਾਂਭੀਬਿਨ
ਸੀਵਾ ਹਉਮੈਭੀਬਿਨਸੀ ਗਾਠੇਪ੍ਰਚਿਤਜੜਰੂਪੀਗੰਢਾਂਭੀਬਿਨ
ਸੀ॥ਪ੍ਰਭੁਸਹਜਿਸੁਭਾਈਃਪ੍ਰਿਅਚਾਸਹਜਸੁਭਾਵਹੀਮਿਲਆ
ਹੈਹੂਣਿ॥ਮਾਨ॥ਨਭੀਅਰਗਮਜੀਠਾਃਪਕਾਰੰਗਾ॥ਮੀਠਾ॥ਤਿਨ
ਤੇਜਾਣਿਆ॥੧॥ਜਾਲਿ॥ਨਾਲਾ॥ਰਸ॥ਨਾਲਹਮਾਂਜੀਵਨਿਗਤਿ
ਭਾਤੇਃਜੀਵਨਿਗਤੀਦੀਤਰਾਨੂੰਵਾ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀਦੀਤਰਾਹੋ
ਤਾਂ ਜੀਵਨਗਤਿਃਜੀਵਨਦੀਤਰਾਂਹੈ॥ਲਾਇ॥ਤਾਂ॥ਹਰਿ॥ਰੂਪੀ॥ਰਖੇਃ
ਰਖਪਰਗਟਹੋਇਆ॥ਜੋ॥ਪ੍ਰਗਟ ਵਰਨਤੇਹੁਣ॥ਜਾਇ॥ਹਰੀਸਾਨੂਵਾਸ
ਸੋਹਰਿਨੂ॥ਸੁਘਰੁਸਰੂਪਃਸੁੰਦਰਸਰੂਪਵਾਲਾਹੈਤੇਵਾਹੇਪ੍ਰਭੂਸੁੰਦਰ
ਸਰੂਪਤੋਂ॥ਤਾਰੀਃਤਿਸਕੀ॥ਨਾਨਕ॥ਤੈਸੋਹਮਹਰਿਨਾਲ॥੨॥
ਜਿਉ॥ਪ੍ਰਾਣਾਂਦੀਪਿਆਰੀਜਾਣਕੇਤਿਉਸਾਡਾ॥ਆਧਾਰ॥ਹੈਹੋ॥ਆ
ਲਃਸਮਰਥੀਤੇਪਜੀਨਾ ਖਜਾਨਾਰੋਕਾ॥ਪਿਆਰ॥ਹੋਂ॥ਨਿਰਾਰਾਃਨਿ
ਲੋਪਜੋਹੋ॥ਜਾਣੀਐ॥ਜੋਕਿਤਨਾਕੂਹੋਂ॥ਛੁਟੇਦਾ॥ਸਾਗਿਰਾਸ॥ਨਾਥਿ
ਸਰੇਹਰਿਤਿਸਦਾ॥ਮਾਣੀਐਃਮਾਨਣਹਾਂ ਵਾਮਾਣੀ ਦਾਹੋਂ॥ਦਰੋਃ
ਵਰਸੋਹੈਤਿਸਦਾ॥ਪੀਵਣੋਃਪੀਦੇਨੇ॥ਤਿਨਾਦਿਆਰੋਸਪ੍ਰਕਰਕੇ
ਡਰਾਃਲਾਇਸਾਇਆਹੋਂ ਨਾਨਕ॥ਤਿਉਸਾਂਨੂਹੋਂ॥੩॥ਮਨੋਰਥੇਃ
ਮਨੋਰਥਾਂਨੂੰਪੂਰਾਕੀਤਾਹੈ॥ਸੂਰਃਸੂਰਮਾਂ॥ਲਿਖਾਇ॥ਅਨੁਸਾਰ

ਤਿਨਾਦੁਆਰੇਪਾਈਹੈਸਭਨਿਧਿਰੂਪਾਗੋਪਾਲਾ: ਗੋਪਾਲਸਰੂਪਾ।ਛੰਦਾਸਹਿ
ਜਸੁਖਕਰਕੇਅਨੰਦਹੋਇਓਨੋ।ਪੂਰਾ॰ਸਬਪਾਈ।ਏ: ਬਾਨਪੁਰਾਕੀਤਾ
੩।ਛੰਤਮ:ਪਾ।੧੯ ਜਲੋਕਾ।ਜਪਾਤਿ: ਜਪਦੇਨੋ।ਸੋਗਾਤੂੰ: ਸੋਗੁਣਾ।
੧।ਛੰਤ।ਜਲਦੂਧਾਨਿਆਈ: ਜਲਤੇਦੂਧਦਾਜੈਸੇਨਿਆਇਹੈ।ਤੈਸੀਹੀ
ਤਿਸੈਅਬ: ਹੁਣਭੀਦੂਧਨੂੰਜਲਦੇਹੁੰਦਿਆ।ਆਂਚ: ਅਗਨਨਹੀਲਗਦੀ
ਵਾਇਸੀਰੀਤਿਤਿਸੈਅਬ: ਜਲਦੇਹੁੰਦਿਆ।ਦੂਧਨੂੰਆਂਚਨਹੀ।ਹਰਿ:ਹ
ਰਿਨਾਲਕਰਿ।ਜੋਦੁਖਸੁੱਖਹੋਵੈਸੋਪਾਰਬਧਦਾਮੰਨਹਰਿਨੂੰਦੋਸੁਨਾਦੇ।
ਅਹਾਉਰਿਸ਼ਓ: ਜੈਸੇਹੁਣਇਲਗੁਰਹਿਆਹੈ।ਆਲਿ: ਭੌਰਾ।ਟਰੈ:ਹਟੈ
ਤੈਸੇਹੀਨਿਮਖਨ॰ਮਾਤ੍ਰਭੀ।ਪ੍ਰੀਤਹਰੀਸੇ:ਹਰੀਦੀਪ੍ਰੀਤਿਦਲੋਂ।ਸੀਗਾ
ਰ: ਸਾਧਨਤੇਹੋਰਾਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮਭੀ।ਸੁਣੀਐ॰ਕਿਸੇਸਮਪੀਥਦਾ।ਤਹ॰
ਦੂਧਤੋ।ਸੀਗੋ॰ਸਰਿ।ਕੀਰਤਿ॰ਤੇਗੋਬਿੰਦਨੂੰਗੁਣੀਐ: ਜਾਣੀਐ।ਵ
ਵਿਚਾਰੀਐ।ਵਾਕਰਿਕੀਰਤਿਨਗੋਬਿੰਦਗੁਣਾਵਾਲੇਦਾ।ਤਾਂਪ੍ਰਛੂਤ:
ਪਾਪੁਤੇਦੁਖਕੀ।੨।ਛੰਦਾ।ਗੋਵਿੰਦਹਰਿਕੇ ਛੰਤ। ਜਸੁਨੂਗਾਉਤੇਮਨ
ਕਰਕੇ।ਮਨ: ਹੇਭਾਈਭ੍ਰਪ੍ਰੀਤਿਕਾਰਿ ਹਰਿ: ਹਰੀਦੀ ਵਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦਕੇ
ਛੰਤ: ਜਸਨੂੰਕਰੋਤੇਮਨਦਾ।ਕਰਿਹੁ: ਕਰਹੁ।ਪ੍ਰੀਤਿ॰ਕਾਰਿਹਰਿ: ਹਰਿਨਾ
ਲ।ਪਨੀਰ॰।ਚਿਨ੍ਹ।ਮਨ: ਹੇਮਨਹਰਿਨਾਲਲਾਵੋ।ਬਿੰਦ॰ਨੂੰਚਵੈ:ਮੰਗੇਵਾ
ਉਚਾਰੇ।ਧਰਮ॰ਹੇਸੁਹਾਵੇਮੇਹੁ: ਬਦਲਾ।ਦਾਸ੍ਰਾਤ ਧਾਰਸਹੇਸੁਦੁ
ਮੇਹੁ: ਗੁਰੂਰੂਪੀਬਦਲ॰ਤਾਂਹੇਮਭੀ।ਹਰਿ॰ਕੀ।ਦੀਜੈ: ਦੇਈਏ।ਛੰ
ਦਾ।ਅਤਿਸੰਕਰਿਚਿਤਮੁਰਾਰੀਨਾਲਲਾਈਐ।ਕੀਜੈ: ਕਰੀਏ।ਹ
ਰੀ: ਦਾਰੂਸਾਈਏ।ਪ੍ਰਮਿਨ॰ਹੋਇਤਾਂਮਿਲ॰ਸਾਨੂੰਹੇਨਾਹਵਿਛੜੇਹੋਏ
ਵਾਤਾਂਮਿਲੇਹਾ।ਨਾਹਵਿਛੁੜੇ: ਵਿਛੁੜੇਹੋਏਇਨ੍ਹਾਦੇਦੀ: ਪੁਛਦੀਸਾਜੁਦ
ਸਨੇਹਾ॰ਸਰਾਂਪਾਸੋਵਾਦੇਦੀਹੈਸਚੁਸਨੇਹਾ: ਬੇਨਤੀਰੂਪੀਗੁਰਾਂਨੂੰ।
ਛੰਦਾ।ਅਨਿਤਠਾਕਰੂਕੇ ਛੰਤ: ਜਸਨੂੰਗਾਵੋ।ਕਰਿਹੁ।ਕਰਹੁ।੨।ਤ
ਕਦੀ॰ਦਾਸੂਰਜਨਾਲਹੈ।ਪਾਹਨੋ॰ਕਰਕੈ।ਨਾਦਿਨੀਅਰੁ: ਸੂਰਜ
ਨਾਵਾ ਸੂਰਜਦੂਆਰਾ।ਪਤੀਨਾ।ਕੋਕਿਲ॰ਦੀਆਚਵੈ: ਬੋਲਦੀ
ਹੈਸੁਹਾਵੀਆ॰ਤੈਸੇਹੇਮਨ।ਆਰੰਗ:ਪ੍ਰੇਮਾ।ਗਾਤੀਕੇ: ਗਾਤਕੇਹਕੁ:ਸ
ਭੈਪਾਦੁਨਿਆ: ਪਭੂਹੁਣੋ।ਲਾਇਓ॰ਪਦਾਰਥਾਨਾਲਤੇਮੋਹ
ਰਚਾਇਓ: ਰਚਾਇਬੈਠਾਹੈਸੰਬੰਧੀਆਂਨਾਲ।ਜੇਨਾਨੋ।ਇਨਾਨਾਲ
ਨੇਹੁਕੀਤਾ।ਸਾਵਾਛੇਦਾ।ਮੋਹਹੋਰਚੇਹੋਇਪਦਾਰਥਾਂਨਾਲਰੰਗਲਾ
ਇਬੈਠਾਹੈਜਿਨਾਲਾਇਆਹੈਨੇਹੁ ਓਹਾ।ਸਾਵਾਣਿਆ: ਸਾਦੇਨੋ।
ਛੰਦਾ।ਥਿਰਜੋਹੈਸਾਧੂਤਿਨਾਦੇਚਰਣਾਦੀਸਰਣੀਪੜੀਐਤਾਂ।
ਆਧਿਟੂਟਜਿ: ਅਧੂਹੀਟੁਟਜਾਇ।ਸੋਹੁਸਤੁਕੀਤੀਐ: ਕੀਤਾਹੈ

ਆਹੈਵਾਛੰਦੇਦਾਤੇਜੈਸੋਹੁਕੀਤਾਹੈਇਹੁਭਾਅਧੀਨਾਟੇਜਾਣੁਹੈ।ਪਰੀ
ਤਿੰਜੈਸੇਚਕਵੀਂਚਾਹੈ।੩।ਛੰਦੇਦਾਇਸਪਦਮੇਸੂਵਦੀਤੇਸੂਵਾਹਿ
ਦੋਪਾਠਹੈ।ਸੂਵਹਿਪਾਠਘੜੀਪੀੜਦਾਹੈਤੇਸੂਵਦੀਪਾਠਕਾਈਧ
ਨੇਦੀਪੀੜਦਾਹੈ।ਤਿਸਨਾਦਸੂਵਦੀਸੁਣਕੇਕੁਰੰਕਆਪਣਾਜੀਉ
ਦਿਦੈ:ਦੇਵੈ੩ਤੈਸੀਹਰਿਸਿਉਹੈ।ਛੰਦੇਦਾਤਰੁਣਅਵਸਥਾਮੇਨਾਰੀ
ਭਤਾਰਮੇਜੈਸੀਉਰਝੀ:ਖਚਤਹੋਈਹੈਪਿਰਹਿ:ਪਿਰਨੂੰਸੇਵੈ:
ਸੇਵੈਤੈਸੇਤੈਸੀਹੇਭਾਈ।ਲਾਇ:ਹਰੀਨਾਦੀਜੈ।ਏਹੁ।ਖੁਸੀਆਂ।
ਦੇਰੰਗ:ਅਨੰਦਨੂੰਮਾਣੇ:ਮਾਣੀਏ।ਰੰਗਲਾਲ:ਪ੍ਰੇਮਗੜਾ।
ਛੰਦੇਦਾ।ਆਤਿਚੰਗਾਂਹੈਮਿਤ੍ਰਨੂੰਮਿਲਿਓ:ਮਿਲੇਹੈਂ।ਸਾਖੀ:ਦਿ
ਚੋਲਾ।ਆਖੀ:ਅਖੀਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰੁ।ਦੀਸੈ।ਸਾਂਨਾ।ਛੰਦਾ।
ਕੇਛੰਤ:ਜਸੁਨੂੰਗਾਵੈਤੇ।ਅਨੰਕਾਰਿਹਾਰਿਦੇ।੪।ਮ:੫।ਸ:ਘਨੁ:
ਘਣਾ।ਘਣਾਨੂੰ।ਘਨੁ।ਅਸਥਾਨਾਂਵਿਚੀਅਦਗਾਹਿ:ਦੇਖਕੇਤਾ
ਨੂੰਪਾਣਇਆਂਸਾਹਿ:ਵਿਚੋਧੀਇਹੁਮੂਲਹੈਤੇਏਨਾਂਦੋਪਦਾਂਦੀਦੋ
ਦੋਪਉਤ੍ਰੀਆਂਸੇਟੀਕਾਹੈ।੧।ਛੰਤ।ਮੁਨੀ।ਤੇਗਿਆਨੀ।ਜੈਸਦਾ
ਕਿਰਿਆ:ਨੇਤੀਧੋਤੀਆਦਿਕ।ਜੋਪਰਨ:ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ।ਤੇਅਨੇਕਬੇ
ਦਨਾਕਰੰ।ਧਿਆਨਧਾ:ਧਰਤੀਦਾਤੇਕਰੇ।ਛੰਦੇਦਾਨਿਰੰਜਨਦੋਮਲ
ਨਕਉ।ਧਨਾਤਿਨ:।ਥਿਨ੍ਹਤੇਧਿਆ।ਸਾਰੇ।ਗੋਬਿੰਦ।ਹੋਇਆ।ਤੇ।ਗਤੇ:
ਮੋਖ੍ਯਾ।੨।ਛੰਦੇਦਾ।ਅਵਤਾਰ।ਨੂੰਧਾਰਕਰਿਗਾਵੈ।ਤੇ।ਆਰੁ:ਆਦ੍ਯਾ
ਵਾਚਿ।ਹੈ।ਪੂਰਕ:ਪੂਰਨਸੈਵਾਪੂਰਨਕਰਨਵਾਲਾਹੈ।ਭਨੀ:ਕਹਿਦੇ
ਹੈ।ਜਪਤੁ:ਜਪਦੇਹੈਂਸੁਆਮੀ।ਤੇਰਾ।ਵਾ।ਛੰਦੇਦਾ।ਜੈਜੈਕਾਰਸੁਆਮੀ
ਦਾਜਪਦੇਹੈਂ।ਮਾਲਿ:ਮੇਲਕੇਕਾਰਸਾਤ੍ਰਾ।ਦਾਲਖਮੀ।ਆਂ।
ਪ੍ਰਗਟ।ਸਭਜੀਵਾਂਪਾਣੀ।ਤੇ।ਸੁਰਣਤੇ:ਰਾਤਿਕੀ।ਸਸੀਅ
ਰ:ਚੀਦੂਮਾ।ਤੇਸੂਰਜ਼ੀ।ਧਸੁਧਾ:ਧਰਤੀਤੇਗਗਨਾ:ਆਕਾਸ
ਵਏਂ।ਸਭਾਜਪਾਣਤੇ:ਜਪਦੇਨੇ।ਦਵਲੂੰ।ਨੂੰਪਾਈਏਤਾਂ।ਛੰਦਾ
ਜਾਂਸਾਂਤਿਆਤਮਾਦੇਸੈਗੁਮਿਲੀਐਦਾਵਛਲਨੂੰਮਿਲੀਐਸਤਿ
ਸੰਗਕਰਿ।੩।ਜਨਾਈ।ਸਾਨੂੰਹਮਨੇਹਸਨਾਕਰਿ।ਅਨਜਾਣ
ਤ:ਜਿਨਕੋਹਮਨਹੀਜਾਣਸਕਦੇ।ਸੇਵੈਂ।ਤੈਨੂੰਸੋਹਮਸੋ।ਸ
ਗਲ।ਦੇਸੀਸ੍ਰੇ:ਮਧੁਹੈਤੇਸਭਤੇਹੋ।ਦਾਤਾ।ਹੈ।ਸੰਗੀ।ਹੈਵਾਦੁ
ਰਿਸੰਗੀਜਾ।ਹਰਾ੩:ਤੀਨਕਾਲਕਰੋ।ਭਗਤ।ਦੇ।ਮਿਲੇ।ਜੈ
ਜੀਆ:ਜੀਅਕਰਕੇ।ਤਾਕੀ:ਤੇਰੀਵਾਤਿਨਾਦੀ।ਕਿਤੰ।ਨੀਕੁ।
ਮਾਨੂੰ।ਪੂਰਧਕਵਾਮਨਕਰਕੇ।ਛੰਦੇਦਾਚਰਨੀਧਾਰਿ:ਧਰਾਂ।੪।੫
ਮ:੫।ਸ:ਰਾਣਇ:ਰਾਜਾਨੂੰ।ਜਾਣਇ:ਜਾਵੈ।੧।ਛੰਤਾ।ਗੋਬਿੰਦ।ਦਾ

ਅਲਸਾਈਐ:ਆਲਸੁਕਰਕੈ।ਸੋਗ॰ਤਾਂ।ਭਉ॰ਜਮਾਂਦਾ।ਆਦਿ॰
ਤੇਮੁਖਿਕਰਕੇਵਾਮਾਨਿਕਰਕੇਜੋਹੈਮੁਖਾਦਾਇਆ॰ਸਾਂਨੂਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ
ਵਾਗੁਰਾਂਦੀਆਪਾਇਆਂਥੇ:ਕਹਿਦੇਨੈਚਰਣਹਾਰਿਦੇਜਪੈ:ਜਪੀਏਵਾ
ਪੀਆਆਪਣੇਦੇਚਰਣਜਪੁਨੇਹਾਂ।੧।ਛੇਦਾ।ਨਾਮਾਨਿਰੰਜਨਦਾਪ੍
ਵਨਹੈਕਾਹੇਤੇਪਤਿਤਪੁਨੀਤਕਰਦਾਹੈ।ਕਰਮ॰ਰੂਪੀ।ਪਬਿਨਾਸ॰ਹੋ
ਆਹੈਦਾ।ਜਾਂਗੁਰਾਂਦਾਗਿਆਨਰੂਪੀਅੰਜਨਪਾਇਆ।ਅੰਜ
ਨ॰ਕਰਕੇਸਪੂਰਿਆਂ॰ਜਾਣਿਆ।ਹੈ।ਵਿਸੂਰਿਆ:ਓਹੋ।ਅਗਾਧ॰
ਹੈਜਿਸਦਾਸਰਬੰ॰ਜੀਕਾ।ਕੈਜਨਾ॰ਹਰਾਹੈ।ਨਾਨਿਧੇ:ਨਿਧਿਦੀ
ਆਸਰ:ਆਸਰਾਹੈ ਤਅ:ਤੇਰੇਚਰਣਦਾਤੇ।ਸਿਧੇ:ਸਿਧਰੂਪਜ
ਣੀਹੈਵਾ।ਸਿਧਕੀਤੀਹੈਮਨਕਰ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿਕਰਨਕਾਰਨਸੁਆ
ਮੀਦੀਸਰਣਹਾਂਜੋਹੈ।ਹਰਿਹਰੇ:ਹਰਿਹਰਿਵਾਹਰਿਨੂਹਰੇਕਰਨ
ਵਾਲਾਵਾਹਰਿਦੇਹਰਿਪਾਪਾਂਨੂਹਰਣਹਾਰਾਹੈ।ਛੇਦਾ।ਸੰਸਾਰ
ਸਾਗਰਮੈਂਭਵ:ਜਨਮਮਰਣਰੂਪੀਜਲਜੋਹੈਇਸਤੇਪਾਰਉਤਾ
ਰਨਹਾਰਾਤੇਰਾਨਾਮਹੈਜਿਸਨਾਮੁਨੂਸਿਮਰਤ:ਸਿਮਰਕਰਿਆਂਗੋ
ਆਣਦੇਅੰਤੇ:ਸਦਾਸਦਾਥੇਅੰਤੰ॰ਨੂਖੋਜਾਹਿਤੇਨਾਪਾਇਆ
ਛੇਦਾ।ਹੁਣਇਸੁਨੀਹੈਸੰਤਮੰਗਿਉਧਾਰਨਦੀਥਾਪਿਹੈਵਾਸੰਤਾਂਦਾ
ਸੰਗਉਧਰਨਦੀਥੇਧਿਸੁਕੀਹੈ।੩।।ਹਰਿ॰ਦਾਬਿਰਦੁਹੈਸੋਹਰਿਨੇ
ਗਟਾਇਆ॰ਉਹੁਬਿਰਦੁਨਾਮਦੇਵਕਬੀਰਰੈਦਾਸਾਦਿਕਾਂਕੀਕ
ਥਾਪ੍ਰਸਿਧਹੈ।ਛੇਦਾ।ਭਗਤਾਂਦਾਕਾਰਜਸਾਰਿਆ।ਤੇਸਹਜਿਸੁ
ਭਾਇਕੀਤੇਤੇਪ੍ਰਤਿਨੇਆਪਿ॰ਵਿਮੈਂਲੀਏਸਮਾਇ।ਮੀਰਾਵਤਾ)
ਵਾਸਮਾਇ॰ਪਿਛੋਤੇਅਪੁਕੀਤਾ।ਸਾਰਿਆ:ਕੀਤਾਅਪੁਹੀਵਾ
ਆਗੇਕੀ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿਜਸੁ।ਆਨਿਦਰੂਪਤੇਮਹਾਮੰਗਲਰੂਪਹੈਵਾ
ਆਨਿਦਰੂਪਹੈਹਰਿਜਸੁਤੇਮਹਾਮੰਗਲਾਂਦਾਦਾਤਾਹੈਜਿਨਾਂਕੀਤਾ
ਏਤਿਨਾਦੋ।ਚਮਤਕਾਰ:ਜਿਸੁਦੇਚਮਤਕਾਰਦਾਪ੍ਰਗਾਸੁਹੈਦਹਿ
ਦਿਸ॰ਜਿਦਰੂਦੇਖੀਐਸਾਂਪਾਇਆਂਥੇ:ਕਹਿਦੇਨੇ[illegible]ਪੀਆ
ਆਪਣੇਦਾਜੈਪੈ:ਜਪਨੇਹਾਂ।੪।੬।।ਆਸਾ:੫।।ਸੰਤਨ:ਸੰਤਾ
ਦਾਸੰਹਾਗੁ:ਆਨੰਦਹੈ।ਜਾਦਵ:ਚਮੁਦਾਹੈ।ਨਗ੍ਰਿਹਿ:ਹ੍ਰਿਦੇਮੈਂ
ਗਾਵਏ:ਗਾਵਦੇਹੈਂ।ਨਵਤਨ:ਨਵੀਨਹੈਤੇ।ਠਾਕਰ॰ਹੈ।ਪਾਤੰ॰ਸਾ
ਜਾਤੇ:ਜਿਸਤੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁੰਦੀਹੈ।ਛੇਦਾ।ਪ੍ਰਿਅਪੀਤਮਨੂਪ੍ਰੀਤਿਤੇਹੀ
ਗਾਵਏ:ਗਾਉਦੀਹੈ।ਜਾਣੈ:ਜਾਣਿਆਹੈ।੧।ਜਾਕਉ:ਜਿਸਦਾ
ਤਾਂਕੈ:ਤਿਨਾਦੋ।ਨਾਰਿ॰ਹੈ।ਪੂਰਿ:ਪੂਰੀਪਣ:ਘਣੀਹੈ।ਸਾ

ਤੁ: ਮੁਗਤ ਤਥਾ ਜਸੁ ੦ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੋਰਗਿ੦ ਹੇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਰਜਨ: ਸ੍ਰਿ
ਸਟਜਨ ਹੈ। ਰਹਿ੦ ਹੈ। ਉਨਾਂ ਕੁਵ੍ਹੀ ਭੀ ਹੈ। ਬਾਨੀ੦ ਹੇ ਝੀ ਹੈ। ਜੇਨਾਂ ਦੀ
ਤੋ ਆਨੀ: ਮਨੀ ਹੈ। ਬਣੇ: ਬਣਿਆ ਹੈਂ। ਜਾਣੈ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ।੨॥
ਸਖੀ: ਜਗਤ ਸੀ। ਪ੍ਰਿਸਉ੦ ਚਕੀ ਤੋ। ਪਖਾਰਿ: ਪਖਾਰ ਤੋ। ਆ
ਪ੦ ਭਾਵ ਆਪੁ੦ ਛਾਆ ਪੁਕਛਨਾ ਹਿ। ਗਹਿਜੈ੦ ਤੋ ਆਗਿਆ ਨੂ
ਮਾਨ ਲੀਜੈ ਜੋ ਸੁਖ੦ ਰੂਪ ਜਾਣਿ ਕੈ। ਕਰਿ੦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਾਸ
ਦਾਸੀ। ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਦਾਸੀ। ਉਦਾਸੀ੦ ਹਰਿ ਦਵਲੋਂ। ਜਾਗੀ ਐ: ਸਨ
ਮੁਖਿ ਹੋਈ ਏ। ੩॥ ਸਿ ਸੇਵਾ। ਜੇਈ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਆਸੰ੦ ਹੇ ਝੀ ਰਸਿਗ:
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ। ਸਿਮਰਣਿ੦ ਨੂੰ ਵਛੇਦਾ ਸਾਧ ਸੰਗ ਕੈ: ਕਰਕੈ ਹਰਿ ਰੰ
ਗ ਧੀ ਦਦਾ ਰੰਗ ਲਾਇਆ ਤੋ ਸਮਰਨਿ ਨੂੰ ਦੂਜਾ੦ ਭਾਵ ਏਹੁ। ਸਾਂਤਿ੦
ਆਈ ਤੇ ਸਹਜ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸੁਭਾਉ: ਸੁਭਾਵ ਕੁਹੀ ਵੁਠ: ਵਸਿਆ।
ਸੰਗਲ੦ ਰੂਪ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ। ਜਾਣੈ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ।੪॥੧॥ ਛੰਤ ਮ: ੫॥ ਸ:
ਕਾਲ੦ ਕੂਰ ਕੁਦਾਲਾਂ ਹੋਇ੦ ਐਥੇ ਤੇ ੧। ਛੰਤ ਪੀਠ ਕਾਇ ਏਹੁ ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਹਮ ਸੁਲਭਾ ਸੰਗਿ੦ ਤੋਤ ਨਾਦੁ ਆਰੋ। ਜੋੜ੍ਹ੦ ਹੇ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਛੇਦਾ ਏਹੁ ਦਾਇਆ ਕਰਿ ਮਾਨਤਿਆ। ਗਉਤ੍ਰਮ
ਦਾਇਆ ਤੋ। ਧਾਵਉ੦ ਤੇਰੀ। ਸੇ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੁ੦ ਏਹੁ। ਅਗਥ: ਅਕ
ਥ। ਏਹੁ੦ ਮੇਰੀ। ਮਾਰਗ੦ ਸਾਡਾ ਵ ਸਾਡੋ।੧। ਪੀਠ ਕਾ ਮੈਂ ਤਾ ਐਸਾ
ਹਾਂ ਅਪਰਾਧੀ੦ ਤੋ ਅਨਾਥ: ਮੇਰਾ ਰਖਕੁ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਨੀਚੁ੦ ਹਾਂ ਕ
ਰਮਾ ਕਰਿ। ਸਠ: ਮੂਰਖਾ ਕਠੋਰ੦ ਵਚਨ ਕਰਿ। ਕੁਲਹੀਨ: ਸਤ
ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਹਾਂ। ਛੇਦਾ ਮੋਹਿ ਕੀ ਸੁਸੈਂ ਸਬਿਆਪਤ: ਬਿਆਪਿ
ਆ ਹੈ। ਮਲ੦ ਰੂਪ ਭਰਮ ਤੋ ਅਮਤਾ੦ ਇਨਾ ਕਰਿ। ਬਨਿਤਾਂ੦ ਦੇਖਿ
ਨੰਦ ਤੇ ਸਾਇਆ ਦੋ ਆਨੀ ਦੁਬਿਖੇ ਆਰੀਆਨ ਤਾ ਕਰਕੇ ਲਪਟਾਇਓ:
ਲਪਟਾਇ ਏਹਾਂ। ਖਿਸੈ: ਖਿਸਕਦਾ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਸੋਰਗਿ ਸੀਚਾ ਦਿਰ: ਚਿਤ
ਨੂੰ ਨਿਹਾਰੇ: ਦੇਖਦੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ੦ ਹੇ ਸਾਨਾ ਸਾਧ੦ ਅੰਧੀ ਦੇ ਕਾਰੋ ਰਾਖ
ਸੈ ਨੀਚ: ਦਾਸ ਨੂੰ ਰਾ ਛੇਦਾ ਮਹਾਜੋਨਿ: ਜੋਨੀਆਂ ਦੇ ਸੰਕਟ ਸੈਂਕੁ
ਰਮੇਹਾਂ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾ ਸਾਸੀਠੋਂ੦ ਜਾਣ ਕੇ ਭੋਗ ਸੌਨ: ਸੁਇਨਿਆ ਦੇ
ਵ ਸੈ ਨਾ ਮੀਠੇ ਹੈ ਵਮੀਠੇ ਭੋਗ ਸੁਣਿਕੇ। ਛੇਦਾ ਅਗਾਨਤ ਕਾਰ: ਜੋ
ਨੀਆਂ ਸੈ ਕ੍ਰਮ ਤੇ ਆਇਓ ਜਨਮਾ ਰੂਪੀ। ਧਾਇਓ: ਧਾਉਂਦਾ ਫਿਰਿ
ਆਂ ਤੇ ਤੋ ਸੁਰਾਰੀ੦ ਦੀਠੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈਂ ਨਾਇਓ: ਨਾਸੀ ਹੈ। ਸਰ
ਧਨ: ਰੇ ਰਾਖਨਾ ਹੋ ਆ੦ ਪਿਛੇ ਤੇ ਨਾ ਹੋ ਨ ਅਗੇ ਤੇ ਸਧਭੀ ਕੁਛਨ
ਹੀ ਹੋਤਾ। ਛੇਦਾ ਸਹਜ ਸੁਖ ਤੋ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕੇ
ਤਰੈ ਭਉਨ: ਤੇਉ ਣਾ ਦੇ ਭਉਣ ਅਗੁਰਿਆ ਦਣਾ ਦਰਾਂ ਭਉਣਾ ਦੇ

ਦਾਤੇਦਾਭਾਵਹੈਜੁਨਾਦੇਤੌਂਦਾਤਰੇਹਾਂਕਉਨਹੀ॥੩॥ਧਰੀਕ:ਮਾਤ੍ਰਜੋਸੇਦੀ
ਸਦੇਦੇਧੀਡੇਦਾਤੇਤੈਂਕ੍ਰਿਪਕੀਨਿਆਕੇਕਾਰਹੋਇਕੁਤਜਾਤੇਖਧਾਰੀਜੋਸੇ
ਓਹੁਸੁਨਿਆਰੁਸੋਤੂਉਧਾਰੇਤੇਭਗਤਹ:ਭਗਤਾਨਾਕਉਨ॰ਹੈਤਰ
ਹੈਦਾਕਰੇ:ਕਾਰੁਸੁਨਹੁ॰ਹੇਭਾਈਦਾਹਮੁਧਾਨੀ॰ਹੋਗਇਆਹੀ:
ਬੁਧਿਦਾਹੁਤਾਂਮਾਨਿਮੈਨਿਧਾਨ!ਖਜਾਨਾਨਸਰੂਪੀਹੈਦਾਹਾਰਿ
ਪਭੁਬਿਧਾਤੇਦੋਰੰਗਿਗਿਆਤੇਜਤਾਂਦਾਜੋਂਰਾਮਕੇਗੁਣਗਾਵਹੇਤਾਂ॥
ਬਮੁਧ:ਧਰਤੀਤਾਕਾਗਾਦੁਕਰੀਏਤੈਂਬਨਗਾਜ:ਬਨਾਸੁਧਤੀਦੀ
ਆਕਲਮਾਕਰੀਏਤਾਅਜਿ:ਜੇਕਰਿਆਏਅੰਤ:ਤਾਂਓਹੁਅੰਤਨੂ
ਧਿਅੰਤਕਾਹਿਧੇਪਾਇਆ॰ਤੇਰਾਤਾਂਤੇਮੈਂਤਾਤੇਰੀ॥੪॥੫॥ਮ:
ਪਾਪਰਖੰਪਤੇ:ਪਤੀ॰ਜੋਹੈਗਾਹੀ॰ਤਾਤਿਸੁਕਰਕੇਪਾਰਾਨ॰
ਸਾਡੇਤੇਚਿਤਾਭੀਹੈਦਾਹਇਸਾਟਿਬੀਧਧ:ਪਿਆਰੇਬੀਧਧ
ਜੋਹੈਤਿਨਾਦੇਬਾਨਸਾਰਿਜਨ:ਹਰਿਤੁਮੈਨੇਜਾਣਿਆਹੈਹੈਤਾ॥
ਸੰਤ:ਦੂਆਰੇਏਬੇਮਲਜਸੁਵਖਾਣਿਆਤਾਂਗੁਰਮਿਲਾਇਆਹ
ਰੀਤਾਂਹਰੀਨੂਗਾਹਿਕੈਠਿਲਾਇਆ:ਅਤੇਦੂਹੋਏਦਾਗੁਰਮਿਲ
ਇਆਤਾਂਗਾਹਿਕੈਠਿਲਾਇਆਪਤੀਨੂਜੋਸੁਦਜਸਾਬਿਮਲ
ਸੰਤਾਕੇਵਖਾਣਿਆਹੈਗਾਹੂ॰ਹਰਿਦੇਤੇਮਾਹਿਮਾ॰ਹੈਤਸ
ਕੀਪ੍ਰਭੁ:ਸ੍ਰਮੁਬਿਤੇਠਾਕੁਰੁ॰ਜੋਹੈਤਿਸੁ॰ਦੀ॥੨॥ਹੈਦਾਜਸ
ਹਾਈਆਪਿਭਈਤਾਂਅਗੇਤੇਦੂਹੁਰੂਪਸੈਸਾਰੂਪਨੁਸੀਹੁਣਸੇ
ਸਾਰੁਬਨੁਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪਭਜਾਹੈਉਰਹਾਰ:ਉਸਮੈਹਾਰਦਾਤਕੀ
ਤਾਤਾਂਬਿਖੁ:ਬਿਖਿਆਗਤ:ਨਾਸੁਹੇਏਲਰਮਤੇਹੈਦਾ॥
ਸਾਕੋਜੋਨਿਦੇਆਵਣਿਤੇਰਹੇਹਾਂਦਾਆਵਾਣਿਆਦੇਦੁਖਾਸ
ਗਰ॰ਜੋਹੈਸੈਸਾਰੁਇਸਾਵਿਖੇਹੀਆਸੀਤਲੁ॰ਜਦਾਹੈਦਾਸਿਮ
ਬਹਰਿਦੀਏਲਿਦੇਨੇਸਾਪੁਜੋਜਏਕਾਗੁਪੂਰਨ॰ਦੇਤਾਸੋਗਿ॰
ਕਰਿਤਾਂਦਾਹੈਦਾਪਰਨਸਾਧਸੰਗਿਕਰਿਨਾਮਧਿਆਇਤਾ॥੨॥
ਸੰਗਿ॰ਸਾਡੇਜੋਆਂਪਿ॰ਹੈਸੋਸਾਲਾਹਿਆ:ਲਧਿਆਹੈਪੂਰਿ
ਪੂਰਨ:ਪੂਰਿਆਹੈਪਰਨਤੇਹਸਤ॰ਵਿਖੇਸਮਾਨਿਆ:ਸਮਾਇ
ਆਹੈਦਾਸਮਾਨਹੈਹੈਦਾਚਹਮਲੀਲਾਮੈਬ੍ਰਹਮਪਸਾਰਿਆਹੈ
ਜੋਕਹਕੈਹੁਕਾਹਿਦਾਹੈਤੇਕਹੈ॥ਕਿਧ॰ਦੋਜਨਜੋਹੈਤੇਨਾਕਹਿਆ
ਜਾਸੀ॰ਨੂਜੋਹਰਿਏਕਜਾਣਸੈ॥੩॥ਹੈਦਾਸਿਮਰਤਿਨਾਮਹਰੇ:
ਹਰਿਦੇਤੂੰਦਿਨ॰ਸੁਹਾਵਾਬੀਤਨਾਤੇਰੈਨਿਸੁਹਾਵੀਰੀ:ਬੀਆਈ
ਹੈਪ੍ਰਧੋਜਨੁਏਹਨਾਮਕਾਰਿਦਿਨਰਾਤਿਸਫਲਹੁੰਦੇਨਾਪੀਤ॰
ਕੀਤੀਤਾਂਕਲਮਲ:ਕਿਲਵਿਖਕੀਤੇਹੈਦਾਜਾਗਾਂਨੇਪ੍ਰਗਟ

ਮਗੁ: ਗਿਆਨੁਰੂਪੀਰਸਤਾਂਦਿਖਾਇਆਤਾਂਰਾਗੇ: ਪ੍ਰੇਮੁਕਰਿਕੇਗਲੋਲੜੀਦਾ॰ਸੀਤੋ
ਸੋਕੁਲਸੰਿਧੁਹਾਸੀਤ: ਕੁਲਦੇਸੰਿਧੁਹਜੋਹੈਸੋਵਕੁਲਸਿਧੂਭੀਤੇਸੰਗੀਤੀ॥
ਅਨੰਦੁ॰ਹੋਇਆ ਅਨਾਦੇਨ: ਨਰੇਤਰੂਹੀ ਗੁਰੇ: ਹਰੀਨੂ॥੪॥੮॥ਛਿਤ ਮ:
੫॥੧੬ ਸ: ਛਿਦਾ ਨਿਰਮਲਸਾਧੂਸੰਗੁਕਰਿਗੋਬਿੰਦਦਾਰਮਣਕੀਤਾਏ
ਹੀਸੁਤਾਚਿਤਨਹੋ ਪੜੀ॰ ਏਹੁਸ॥੧॥ਛੰਤਾ ਰੈਣੜੀਏ: ਰੈਣੁ ਪ੍ਰਤਖਤੇ
ਪ੍ਰਤਖਹੀ॥ਜਾਗਨ॰ਤਿਸਮੈਂ ਵਾ ਰੈਣੜੀਏ: ਰਾਤਿਅਉਧੀਰੂਪੀਸੈਂ ਤਾਰੇ॰
ਸੁਭਗੁਣਰੂਪੀ ਤਿਸਮੈਂ ਜਾਗਤ: ਸਨਮਖਿਰੈਣ ਰਾਮ॰ ਚੌਸਖਿਨ॰ ਬਾਣੀ
ਕਰਕੇ ਕਲਮਲਾਂ॰ਨੂੰਤੇ ਦੂਖਭੀਜਾਰੇਹੈਂ ਦਾਸ ਸੋ: ਜੋਹੈਂ॥੧॥ਸੇਜੜੀਏ:
ਸਰਧਾਲਬੁਧੀਰੂਪੀ ਸੇਜ ਦਾਗੁਣਾਰੂਪੀ ਅਤੇ ਬਰਚਾਨਿਆਹੈ॥ਆਵਤ:
ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਣਾ ਸੁਖਹਿਗਾਸੀ: ਸੁਖਸੈਂਗਮਨਕਾਵਣਵਾਲਾ ਤਾਂ ਚਾਵ॰
ਮਨਕਰਿਮੰਗਲ॰ਤਨਕਰਿਰਸ॰ ਬਾਣੀਕਰਿ ਭਰੇ ਹਾਂ॥ਵਾਰਸਰੂਪ
ਮੰਗਲਾਂ ਦੇਚਾਵਵਿਖੇ ਭਰੇ ਹਾਂ॥ਮੰਗ: ਹਿਰਦੇਦੇ ਮੰਗਲੁਗੋਹਰੀ ਤਾਂ ਹ
ਰੇ॰ ਭਏ ਹੈਂ ਗੁਣਾਕਰਿ ਮਨ॰ ਦੀਆਂ ਧਿਆਈ: ਦੇਧਿਆਈਹੋਏਹਾਂ ਸੰਜੋਗੁ:
ਸੰਤਾਂਦੇਸੰਜੋਗਰੂਪੀ ਸਾਹਾ ਸੁਭਗਣਿਆਹੈ ਅਨੰਦੁ॰ਤੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ॥
ਰਾ॥ਦਿਸਾਂਤੇਜੈਸੇ ਚਾਹਗੁਵਿਹਾਈ ਹੋਈਕਾਰੀ ਨੰਮਾਲੁ॰ਕੋਕਿਤ॰ਦੇ
ਅਨੰਦਦੀ ਇਛਾਦਾ॥ ਓਹੁ ਅਗੇ ਪ੍ਰੇਮਹਸਿਕਰਕੇ ਭਰੀ ਹੋਈ ਜਾਣੀ ਦੀ
ਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਤੈਸੇਹੀ ਸਾਂਨੂੰ ਜਗਤਾਸੀਰੂਪੀਸਾਲੋ॰ਕੋਕਿਤ॥ਹਰਿਦੇ
ਆਨੰਦ ਦੀਇਛਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਰਸ ਕਰਿ ਭਰੀਹੈ ਸਾਡੀਬਧੀ॥ਜ਼ੁ
ਹੀ: ਜਾਣਦੀਇਛਾਦਾ ਅਪਾਰ ਕਰਤੇਦੇਗੁਣ ਗੁੜ੍ਹ: ਸਮੂਹਗੁਪਤਹੋਵ
ਗੁੜ੍ਹਗੁਪਤ॥ਗੁਪਤਤੇਗੁਪਤ ਹੈਂ ਤਾਂ ਕਾ॥ਪਾਵਹੈ: ਦੇਹਾਕੁਇ॰ਕਰਕੇ
ਸੁਆਮੀ॰ਰਿਦੈ ਕਰਿ ਸੁਣਾਵਹੇ: ਗਾਂਵੇ ਬਾਣੀਕਰਿ ਇਛਾਦਾਸ: ਸੁ
ਸੁਰਗਿਆਨ ਵਾਲੀ ਤੇ ਮਗਲ ਗੁਣ ਕਰਿ ਪੂਰਨਸੇ ਪੀਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰਭਾਣੀ ਇਛੇਦਾ ਸਹਜਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਸਮਾਂਹੀਤਾਂ
ਰੋਗ: ਆਨੰਦ ਸੰਗਾਤੀ॥ਤਾ॥ਸੁਖ॰ਰੂਪ ਸੋਹਿਲੜੇ ਹਰਿਦੇ ਦੁਖ॰ਦ
ਇਕ ਸੋਹਿਦਸਮਨਜੋ ਇਛੇਦਾ ਸਗਜੋ ਸੁਪਕਰਿ ਕੇਸਰ ਸੇਤਾ ਰਸੋ:
ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ ਤਾਂ ਜਾਂ ਵਛੇਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿਕਰਿ ਪਧਾਰੀਆ: ਧਾ
ਰੀਤਾਂ ਰਹਸੇ: ਪ੍ਰਸੰਨਭਏ ਲਾਗੇ॰ਮਨਕਰਿਤੋ ਜਾਗੇ: ਮਨਮੁਖ
ਹੋਏ ਤਾਂ ਵਛੇਦਾ ਜਾਂ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਤੁਰਵਾਰੀਆ ਤਾਂ ਹਰਿਦੇ ਜਾਗੇ॰
ਸੰਸਾਰ ਵਿਛੋ ਸਹਜਿ: ਗੁਣਾਨਿਧ॰ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਸੈਂ ਤਾਰੇ: ਇਸ
ਬਿਤਹੋਏ ਵ ਤਤਵੇਤਾ ਭਏ ਵਾ ਤਾਗੇ ਵ ਤਾਮਿਲ ਰਹੇਨਾ॥੪॥੧॥ਛੰ
ਤ ਮ: ੫॥ ਉਠਵੰਞਵਟਾਊੜੇਆ: ਉਠਜਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਦੀ ਤਰਫ
ਜੀਵਰੂਪੀ ਰਾਹੀਆ ਭਲਾਇਆ॰ ਹੈ ਸੋ ਭਜਨ ਦੁਇ ਚਾਰੁ ਘਰ
ਸਾਨੂੰ ਵਾ ਪੂਤੇ ਹੋਏ ਕੇਕ ਰਾਂਗੋ ਪ੍ਰੇਮਨੜੀਆ: ਪੁਜਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਕੂੜਿੰ॰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੇਂ ਹੈ ਸੋ ਹੋਹੁ॰ ਰੂਪ ਮਾਣਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸੁਕਰਿਤਾ ਅਮਿਤਾ ਤਿਆ: ਅ
ਗਿਣਤੀਆਂ ਚੋਰੀ॰ ਹੋਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਮ ਅਹਿਹੇਰੀ: ਜਮਨੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਚੋਰੀ ਹਾਂ ਕ੍ਰੋ
ਦਾ ਪਾਯ ਪੜੈਗੂ ਤਾਂ ਕਾਲ ਨੇ ਜੋ ਤੈ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵੈਸੀ: ਜਾ ਵੈਰ ਗਾਰਾ ਹੈ ਪੈ
ਨ ਦੇਖਾਇਆ: ਪੈ ਕਿਆ ਤੇ ਖਾਇਆ ਹੀ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਦਾ ਪੈਨ ਹਾਂ ਤੇ ਖਾ
ਣਾ ਕੀਰ ਹਿ ਰਿ ਗੀਆ ਮਾਕਮਾਣ॥ ॰ ਜੋ ਬਾਕਰ ਮੂ ਜੋ ਜਾਲਿਆ॥: ਚਾਲਿਆ ਹੈ
ਕਿਰਤ: ਕਰਮ ਕਿ ਜੇ ਪਾਜੋ॥੧॥ ਫਾਥੋਹੁ: ਫਸੁ ਦਾਹੇ ਜਿਵੇਂ: ਜੋ ਸੋ
ਰੈ ਹੈ॰ ਮੈ ਘਾਂ ਡਾਰੇ ਤੇ ਦੇਸ ਧਾ ਦਿ ਵਾਲਿਆ ਚਿਦੂਣ ਇਹਿ: ਚਾਂਦਨ॰ ਤੈ ਸੇ
ਤੂ ਫਾਬਾ ਹੈ ਅਵਧਿ ਰੂਪੀ ਰਾੜੀ ਮੇਂ ਪੂਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖਕੇ
ਸੁਖਹੁ: ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਨਿਤ ਪਾਪੁ ਕਮਾਇ ਣ ਓ ਨਾ ਦਾ ਫਲ ਦੂਖ ਕ
ਏ ਵ ਓਹੁ ਸੁਖ ਰੀ ਦੂਖ ਰੂਪ ਭਏ ਜਿਨਾ ਦੇ ਸੁਤੇ ਨਿਤ ਪਾਪੁ ਕਮਾਇਣ:
ਕਮਾਂਉਦਾ ਸੀ॥ ਕਮਾਹਿ॰ ਕਰਿ ਜਮ ਦੂਤਾ ਗਾਲਾਏ ਦ੍ਰਿਆ: ਗਲੂ ਮੇਂ ਫਾਹਾ
ਦਤਾ ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ॥ ਹਰੀ ਚੰਦ ਦੀ ਨਗਰੀ ਦਤੂ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਸਨੂ
ਸਚਾ ਕੂੜ ਮੇਜ: ਜੂਠ ਸੁਖਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਜੋ ਹੈ ਕੂਰੀ ਮੇਜਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦਾਪ
ਗੁਤੇ ਆ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਮਤਾ: ਮਸਤ ਹੋ ਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਗਰਬ: ਹੰਕਾਰੀ
ਸਮਾਇਣ: ਸਮਾਉਣਾ ਅਮ੍ਰਿਗ ॰ ਦਤ ਆਰੀਆ ਨ ਕਾਰਿ ਬਿਨ ਸੇਨੇ
ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਦਾ ਜਾਇਣ: ਜਾਣਾ ਕ॥ ਮਿਠੰ॰ ਪਰ ਜੋ ਸੋ ਮਖੁ: ਮਾਖਿਰ
ਦਾ ਉਤਾਰੀ: ਉਤਣਾ ਜੋ ਸੋ ਗਰਤ: ਟੋਏ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਨਹੀ ਨਿਕਲਿ
ਦਾ ਤੇ ਸੋ ਛੇਦਾ ਸੇਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਤੇ ਕਿਉ ਤਰੀ ਸੋ ਛੇਦਾ
ਖਿਨ॰ ਮਾੜ ਵਿਸਿਆਂ ਦੇ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਲਾਗਿਆ ਤਰਣ ਦੁਹੇਲਾ ਕਾਇਆ
ਤੋਂ ਦੀ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਕੀ ਖਸ ਮਾ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ਓਤਾਂ ਤੇ ਦੂਖ ਸਜਾਈ:
ਦੁਖ ਤਿ ਸਜਾਈ ਦੀ ਦ ਸਜਾਈ ਦੇ ਦੂਖਾਂ ਦੀਆ ਮ ੫ (ਏ)॰ ਜੋ ਹੈ ਕਰ ਮੁਲੋ
ਬੀਤਉ ਤਾਹਿ॥ ਲੋਕ ਪੂਲੋਕ ਮੇ ਜੋ ਮੂਰਾ: ਲਾਟਿਆ ਹੈ ਝਾ ਛੇਦਾ॥
ਸਰਣੀ: ਸਰਣ ਜੋਗ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਠਾਕਰ ਨੇ ਕਿਠ ਦ ਤਿਸ ਠਾਕੁਰ ਦੀ
ਸਰਣੀ ਆਏ ਤਾਂ ਤਿਸੁ ਨੋ ਬਲ॥ ਉਦੇ ਦਸਨਾ ਤੇ ਅਪਣਾ॰ ਦੇਦੈ
ਤੇ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੰਗਤਿ॰ ਰੂਪ ਕੀਆ ਪਿ ਹੋਆ ਤੇ ਗਾਰੋ॰
ਨੇ ਤੇ ਕਰਣੀ॰ ਹੋਈ ਹੈ ਸੀਤ॰ ਜੋ ਪ ਏਹੇ ਵਾਛੇ ਦਾ ਜੋ ਪ ਏ ਹੈ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਕੀਆ॥੪॥੧੧॥ ਮ: ੫ ਡਖਣੇ: ਜਾਣਿਆ ਬੇਨਤੀ॰ ਕਰੀਏ ਦਛੇਦਾ
ਏਹੁ ਮਾੜੀ ਹਰਿ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਦਿਦਾ ਨੜੂ: ਛਾਤੇ ਸੋ ਹੰਤੀ: ਸੁਕਾਇ
ਮਾਨ ਭਈ ਹਾਂ ਸੁ ਆਂ ਮੀ॰ ਦੇ ਜਾਂ ਹਾ ਦੀ ਸੇ: ਜਪੀਆ ਜੀਦਾ॰ ਤੇਪ
ਭੂਰੂ ਪੇਖ ਤੇ ਹਰਿ ਦੇਈ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਹਰਿਆ ਮਿਲਿ ਦੂ ਸਾਟ ਸਿਚੈਤੀ:
ਸਿਚੀ ਤਾਂ ਦਾਰ ਮਪਾਇਆ ਤੇ ਧਿਰਹਾ: ਵਿਛੋੜਾ ਲਜਾਇਆ॥
ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਸਾਂਸੋ॥੧॥ ਵਧਹੁ: ਜਾਂਦੇ ਛੇਦਾ ਗੋਡੇ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ

ਤਾ ਦੂਤਹ: ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਛੇਦਾ। ਜਾਂ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਵਖਾਣਿਆ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਛੇਦਾ
ਜਾਣਿਆ। ਤੌ ਅਮਿਓ: ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਤਾ। ਤਾ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਡੀਠਾ।
ਆਈਂ। ਤੇ ਵਜੀ ਵਧਾਈ। ਹੋਈ। ਤੇ ਹਰਿ ਦਾ ਸੁਖ ਰੂਪ ਦਾ ਸਹਜਿ: ਸਾਂ
ਤਿ ਵਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਮੇਲਾ ਹੋਣਾ। ਪ੍ਰਤੁਲੋ। ਰਾ ਡੀਠੜਿਆ: ਵੇਖੀਦਾ।
ਧਰਮੁ। ਰਾਜੁ ਕਰੇ ਤਾਂ ਪਲਾਇਣ। ਤਰੌੜੇ ਕਾਇਰੁ। ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨ
ਤੇ ਸੁਖੀ ਹੋਏ। ਭਏ ਜਾਂ ਤਜੇ। ਹੋ ਲਾਏ: ਮਿਲੇ ਜਾ। ਅਘਾਇਣ: ਅ
ਘਾਏ ਹਾਂ। ਪੁਜਾਇਣੁ: ਪੂਰਨ ਕਰਨਹਾਰਿਆ ੩ ਸਕਿ ਧਾ ਸੋਧਿ। ਦਾਤਾ ਕੇ
ਕਾਰਣ: ਸ੍ਰੋਰਾ ਹੋ। ਅਸਾਡਾ: ਸਾਡਾ ਹੋ। ਭੁਜਾ। ਬੁਧੀਰੂਪੀ ਤੇ ਦੀਨੇ। ਹੈ
ਕਰੁ। ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀ ਧਾਰ ਮਸਤਕ ਪਰੁ ਵ ਛੇਦਾ ਮਸਤਕ ਪਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀ
ਕਰ ਧਾਰ ਕਰਿ ਕੈ। ਸਾਗਰ। ਦੇ ਦੁਖ ਨਹਿ ਵਿਆਪੈ ਜਾਂ। ਰਸ ਰੂਪੀ ਸਿ
ਗੈ: ਸੰਗ ਕਰਿ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗੈ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੁ। ਰਣੁ। ਯੁਧ ਕਰਕੇ ਜੀਤ: ਜੀਤ
ਆ ਹੋ ਕੈ ਮਾਣ ਦੇ ਕਾਦਾ। ਅਖਾੜ: ਸਮੂਹੁ। ਸੁਆਮੀ। ਦੀ ਲਈ ਹੈ ਹੁਣ।
ਜਮਿ ਨਉ ਪਾੜ: ਜਮ ਨਹੀ ਪੁਛਦਾ: ਮਾਰਿਦਾ ਫਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤੇ ਨਾਮਰ
ਛਾਹੋ। ਬਾ। ੧ ਰਾਮ: ਪਾ। ਕਮਾਇਅੜੋ: ਕਮਾਏ ਕਰਮੁ ਸੁਖ ਸੁਭ ਆਸਾ
ਖੈ: ਅਰੋਹ। ਪਾਪਿ। ਤੇ ਤੋ ਲੁਕਾਇਦੜੋ: ਲੁਕਾਵਦਾ ਹੋ ਜੋ ਵੇਖੀ: ਦੇ
ਖਦਾ ਹੋ। ਹਾਰਾ। ਤੋ ਸੁ ਕ੍ਰਿਤ: ਧਰਮੁ ਕੀਜੈ ਤੋ ਲੀਜੈ। ਤ੍ਰੰ ਸੂਲਿ:
ਕਦਾਚਿਤ। ਸਿਮਰਹੁ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ। ਸੰਗ ਤਾਂ ਨੂ ਵ ਦੁਆਰੇ ਸਦਾ ਨਾ
ਕਦਾ। ਕਮਾਤੇ: ਕਮਾਏ ਹੋਏ।੧॥ ਵਲਵਿਚ: ਵਲ ਛਲ। ਗਹਿਆ।
ਹੈ। ਅਧੋ। ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ। ਸੁਆਮੀ। ਤਿਸ ਕਾ ਸੰਗੇ: ਸੰਗੁ ਤਾ ਸਮੂਹ।
ਕੂ। ਜਨ: ਜਨਾ ਨੂ ਭਗਤੀ ਤੇ ਨਾਮੁ ਦਾ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਵ ਜਨ ਤੇ ਭਗਤਾ ਨੂ ਨਾ
ਮ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਬਿਨਵੰਤ: ਬਿਨਤੀ ਪੁਰਬਕ ਕਹੇ ਹੈ। ਰਾਖੋ
ਟੇ: ਖੋਟ ਨਾਹੀ ਕੀਚਈ: ਕਰੀਏ। ਹਾਰਾ। ਹੈ। ਕਮਾਵਦੜੋ: ਕਮਾਉਂਦੇ
ਹੋ। ਸੰਸਾਰ: ਸੰਸਾਰੁ ਮੈਂ। ਆਕਿਦਾ: ਉਸਤਤੀ ਤੇ ਸਿੰਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ।
ਸੁਆਮੀ। ਜੋ ਹੈ। ਟੇਕ। ਲਈ ਹੈ ਜਨ ਕੀ। ਤਨੁ ਕਾਰਿ ਤੇ ਚਰਨ ਕਮਲ
ਦਾ ਆਸਰਾ ਲਿਆ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਵ ਟੇਕ। ਲਈ ਹੈ ਜਨ ਕੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਚ
ਰਨ ਕਮਲ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ। ੩। ਪੇਖ ਹਰਿ ਚੰਦ ਉਰੜੀ: ਹਰੀ ਚੰਦ ਦੀ ਨ
ਗਰੀ ਵਤੁ ਏਹੁ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਇਸੁ ਮੈ। ਆਇਆ ਹੋ ਸੰਗਿ ਸਾਥੀ: ਸੰਗੁ। ਸੰ
ਘੇ ਤੇ ਸਾਥੀਆ। ਰੰਗੋ ਸਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ। ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਹੀ। ਜਾਣੀਐ ਕੈਸੇ ਜਾਂ
ਮਾਲ: ਸਮਗ੍ਰੀ। ਸਰਬਸੁ: ਸੰਪੂਰਨ ਦੇ ਖੁਆਏ ਕ। ਦਾ ਜਾਨ ਣਾ ਕਰਿ
ਭਾਗੀ। ਕਾਰਿ। ਸੁਖ ਸਹਜਿ। ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਮੈ ਸਮਾਹੀ: ਸਮਾਂਵਦਾ।
੪॥੧੨॥ ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਃ ੫॥੧ਓ ਆਇ ਕਾਇ ਕਪ ਦਰੋਦੋਦ ਰੀ ਕਹੇ ਹੈ
ਏਹੁ ਛੰਤ ਦੀ ਰੀਤਿ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈ। ਕਮਲਾ ਕੁਮਤੀ ਤਿਨ: ਕਮਲ ਜੋ ਹੈ
ਕੁਮਰੂਪ ਤਿਸ ਦੀ ਭੀਤ: ਕੰਧ ਹੈ ਕਮਲਾ ਜੋ ਹੈ ਕੁਮਰੂਪ ਤਿਸ ਦੀ ਭੀਤ:

ਕੰਧਹੈ।ਹੇਂਭਾਈਤੀਖਣਹੈ।ਇਸਦਮਦਾਵਿਪਰੀਤੁਕ੍ਰਨੇਵਾਲਾਹੈਹੇਭਾਈ
।ਇਸੇਕਰਿ।ਜਾਤਿ:ਜਾਂਦੀਹੈਂ।ਗਹਬਰਬਨਘੋਰ ਰ: ਦੋਦਾਰੂਕਰਨਾ ਸੈਸਾਰੁ
ਰੂਪੀਗਹਬਰਬਨ ਘੋਰ: ਭਿਆਨਕਹੈਦਾ ਜੈਸੇਗਹਬਰਬਨਘੋਰਬਾਬ
ਰਹੂੰਦਾਹੈਤੈਸੇਸੈਸਾਰਰੂਪੀਗਹਬਰਬਨ ਘੋਰ:ਭਿਆਨਕੁਹੈਹੇਭਾਈ।
।ਗ੍ਰਿਹੰਗੁਣਾਰੂਪੀਨੂੰਮੁਸਤਹੈਮਨਰੂਪੀਚੋਰਹੇਭਾਈ।ਦਿਨਕਰ:ਸੂਰਜ
ਅਨਾਦਿਕਰਕੇਆਊਧੀਰੂ ਖਾਤ:ਖਾਂਦਾਹੈ।ਖਾਤੰ ਤੇਅਵਧਜਾਤ
।ਬਿਹਾਤਾ।ਪਤਿ:ਪਤੀਆ।ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰੇਦੇ।ਗਤਿ:ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾ ਗਤੀ:
ਮੁਕਤੀ।ਜੇਕਹੀ ਕੁਛਗੁਣਹੋਵੈਤਾਂਗਤਿਹੋਵੈ ਤੁਕਹੈਮੇਰਮੈਤਾ।ਕਲ॰
ਸਤਸੰਗਤੁਰੂਪ:ਸਰੂਪੀਤੈਧੂਪ:ਜਸਤੇਰੀ।ਆਨਤੁਭੀਹੀਨੋਹਾ
ਕਦੂਨੰਹੈ ਮਾਤ॰ਪਿਤਾਵ ਮਾੱਤਬਹੁਵ ਮਾਤਬਲੋਕਮੈਂਵ।ਜਿਸਮੈਸੱਸ
ਤ੍ਰਿਹਾਈਏ।ਆਂਇਓਂਹੋ।ਗਤ:ਗਤੀਸਾਡੀ।੧।ਮੀਨਾਜੁਲਹੀਨ:
ਜੈਸੇਮਛੀਜਲਤੇਹੀਨਰਹੇਭਾਈਓਹ।ਬਿਛਰਤ:।ਬਿਛੜੀਹੋਈ।
ਖੀਨੰਹੂੰਦਾਹੈਹੇਭਾਈ।ਤੈਸੇਸਾਧੂਕੀਕਤ:ਕਦਾ।ਸਨਮਾਖਿਮਸਾਧਿਯਕ:
ਤੈਸੇਕਬੁਨਹੀਕਰਣਾ।ਬਾਨ:ਬਾਣਾਰੂਹੇਭਾਈਤੇਮ੍ਰਿਗ।ਓਹ:ਜੈਸੇ
ਮ੍ਰਿਗੁਬੋਧਿਓਸਹਜਿ:ਜੇਹੀਸਰੋਤਕਰਕੈਤੇਸੇਹਮਭੀਸਹਜਿਸਰੋ
ਤਕਰਿ ਬੇਧਿਓ: ਤਦਾਕਾਰ ਭਏਹਾ।ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰੇਵਿਖੇ।ਅਮਿ
ਲੰ ਹੇਹਰੀ ਅਸੀਂਹੇਏਹਬੈਰਾਗੀ।ਇਹਜੇਣਏ।ਮਾਛੁਟਦਾ।ਤਿਨ੍ਹ
।ਬਿਨਾਖਿਨੁਮਾਤ੍ਰਰਹਿਨੁਤਕਦਾ।ਧ੍ਰਿਗਹੈ।ਛੁਟੇਦਾ।ਪ੍ਰਿਅਪ੍ਰੇਮਧਾਗੇ
ਹਾਂਪਲਕਾਨਲਾਗੈ।ਤਿਸੂਅਨੀਦੂਕਾਰਿ ਚਿਤਵਿਤ:ਚਿਤਵਨੇਹਾਂ।
ਪ੍ਰਭੁੰ ਨੂੰਹੇਮਨਾਦਾਨੂੰਮਨਕਰਕੇ।ਰਾਤੰਹਾਂ ਤੇਨਾਮਕਰਕੇ।ਤੇਹਾਂ
ਕੈਤੈਕਰਮਤੇਦੂਤੀ।ਆਭਾਵਏਹਾ।ਖੋਤ:ਖੋਏਹੈਂ।ਛੁਟਦਾ।ਹੇਦਾਇ
ਆਲਦਾਇਆਮੂਰਤੀਪੂਰਨਆਇਆਕਾਰਿ।ਹੇਹਰਿਤੇਰੇਪ੍ਰੇਮਕਰ
ਕੇ ਨਾਨਕ:ਏਹੁਦਾਸੂਮਗਨ ਹੋਤ:ਹੋਵੈਹੈ।੨।ਅਲੀਅਲਗੁੰਜਾ
ਤਰ: ਦੋਏਰਕਥਨਕਰਨਾ।ਹੇ • ਭਾਈਮਕਰੰਦੁ:ਜੋਹੈਰਸਤੇਬਾਸਨ:
ਵਾਸਨਾਮੈਂਮਾਤਾਹੋਇਆ।ਪ੍ਰੀਤਕਰਕੇਕਮਲਮੈਬੰਧਾਵਹੈ।ਆਪਨੂੰ
ਤੈਸੇਹਮਾਰੀਮਨਤੇਬਧੀਰੂਪੀਅਲੀਅਲਸੀਤਾ।ਦੇਚਰਨਕਮ
ਲਾਮੈਂਰੀਝਾਤੁਹੈਮਕਰੰਦਜੋਹੈਰਸ:ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਤੇਬਾਸਨ:ਵਾਸਨਾ
ਭੁਗਤੀਰੂਪੀਮੈਂਮਾਤ:ਮਤੈਹੈਹੇਭਾਈਤੇਪ੍ਰੀਤਕਰਕੇ।ਆਪਨੂੰਬੀਧਾ
ਵਤਾਹੈਸੱਤਾ।ਦੇਚਰਨਾਮੈਂ।ਚਾਤ੍ਰਿਕਾਚਿਤਪਿਆਸਰ:ਦੋਏਰਕਥ
ਨੁਕਰਣਾ।ਪਨਬੀਦ॰ਜੋਹੈ।ਬਿਚਿਤ੍ਰ:ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੈਪਰੁਓਨੂੰ
ਆਪਨੀਸੂਆਂਤੀਦੀਮਨਮੈਆਸਹੈਹੇਭਾਈ।ਆਲਿ॰ਉਸਬੂੰਦ
ਰੂਪੀਵਿਤਤਾਂ।ਤਾਪ੍ਰ॰ਉਸਦਾਵ ਸੀਆਂਤੀਰੂਪੀਵਿਤਤਾਂਤਾਪਾਬ
ਨੈਸਤੁਤੇ ਆਲਿ:ਪੂਰਨਕਾਇਆ।ਤੈਸੇਹੀਸਾਂਡਾਚਿਤਰੂਪੀਚਾਤ੍ਰਿ

ਕਰੇਨੂੰਪਿਆਸਹੈਨਾਮਦੀਆਪਨਬੂੰਦਾਮੀਤਜੋਹੈਚਦਲਭੂਪਤਿਤਿਨਾਦੀ
ਆਂਉਪਦੇਸਰੂਪੀਬੂੰਦਾਂਹੈਚਿਰਤੂੰਪਰਸਾਂਨੂੰਗੁਰੂਦੇਮੰਤ੍ਰਰੂਪੀਸੂਆਂਤੀ
ਦੀਆਨਿਮੈਂਆਸਹੈਹੇਭਾਈਆਲਿ:ਮੰਤ੍ਰਰੂਪੀਬੂੰਦਨੂੰਪੀਵਨਤੋਂਬਿਨ
ਸਤੂੰਭਾਪਵਾਛੇਦਾਜਾਂਬੂੰਦਨੂੰਪੀਵਨਤਾਬਿਨੇਸਤੂੰਤਾਪੰਅਦਉ
ਪਾਧਾਦਿਕਤੂੰਆਲਿ:ਪੌਰਨਭਏਆਕਾਸਨ:ਨਸਾਵਨਹਾਰੇਮਿਲੁੰਸਾ
ਨੂੰਸਾਤੇਪ੍ਰੇਮਹੈਸੁੰਦਰੰਗੁਣਾਕਾਰਿਤੇਚਤੁਰੰਧਿਆਨਕਾਰਿਤੇਸੁਜਾਣੰਗਿ
ਆਤਕਾਰਿਹੇਸੁਆਮੀਅਛੇਦਾਮੈਕਵਨਗੁਣਤੇਰੇਰਸਨਾਕਰਿਕੇਮੈਕ
ਵਨਕਵਨਗੁਣਤੇਰੇਆਦੇਵਹੁੰਤੇਰੀਅਧਾਰਤ:ਧਾਰਿਆਂਜੀਏ:ਕਹੈਂ
ਹਰਿੰਦ੍ਰੋਸਿਤਾਪੰਹੂੰਦਾਤ੍ਰਾਅਚਿਤਵਉਚਿਤਨਾਥਰ:ਦੋਬੇਰਕਥਨਕਰ
ਨਾਮੈਸੋਅਚਿਤਵਉਚਿਤਮੈਨਾਥਨੂੰਚਿਤਵਹੁਚਿਤਮੈਨਾਥਨੂੰਹੇਭਾਈ
ਏਹਬੇਨਤੀਕਹੈਹੈਂਅਨਾਥੰਨੂੰਹੇਂਹਰੀਅਛੇਦਾਤੇਰੇਚਾਉਕਰਿਕੇ
ਈਲ:ਚਾਇਵਾਉਕਭਏਹੈਪ੍ਰਨਮਿਲਸਾਂਨੂੰਸੁੰਦਰਤਨੰਦਾਧਿਆਨਹੈਰ:
ਦੋਬੇਰਕਰਣਾਹੇਂਭਾਈਤੇਮਨਲੁਬਧਹੈਨਗੀਆਨ:ਜਾਂਨਦੇਮੈਹੋਹ
ਰੀਤੂੰਜਾਚਕਜਨਕਾਰਾਖਤਹੈਅਪੁਰਨੰਹਾਰੇਤੇਦੀਰਨੰਕਰਨਹਾਰੇਆ
ਪਜੀਤੀਆ:ਪੁਜਾਵਨਹਾਰੇਆਲਾਗੇ:ਜੋਮਿਲੇਤਾਭਏਅਮਿਲਿ:ਮਿਲੇਆਸੋਹੇ
ਤ੍ਰੀਆ:ਸੋਭਤੀਭਈਅਛੇਦਾਪ੍ਰਭੂਮਾਰੀਰੀਦ੍ਰਿਸਟਿਧਾਰੀ:ਧਾਰਕੇਮਿ
ਲੇਤਾਅਪੂਰਨੰਭਈਆਜਾਸੀਧਰੰਤਾਅਵਿਉਹਾਰਪਰਾਭਯਾਤੇਹ
ਣਾਨਿਧਾਨੰਮਿਲੇਤਾਂਪ੍ਰਮਾਰਥਪੂਰਾਭਯਾਵ:ਮਿਲੇਸੁੰਧਿਰਗੁਣਪਿ
ਧਾਨਾ॥੧੪॥੧੬ ਸਤਿਨਾਮਸਾਗਆਸਾਮ:੧ਵਾਰ:ਜਸਦਾਪਉੜੀ
ਹੈਸਲੋਕਾਂਦੇਨਾਲਿਹੈਸਲੋਕਭੀ:ਬਾਹਰੇਮਹਲੇਪਹਲੇਕੇਲਿਖੇਹੈਂ
ਪਨ੍ਰਕੋਈਕਹੈਲਿਖਿਆਸਲੋਕਮਹਲੁਪਹਿਲੇਕੇਤੇਦੂਸਰਾਹੀਸਲੋ
ਕਦੂਜੀਪਾਤਸਾਹੀਦਾਹੈਂਇਹਕਿਆਉਤਰਾਪਜਦੋਪਾਤਸਾਹਨੇ
ਰਖਿਆਹੈਇਕਰੂਪਦੋਨੋਕੇਜਾਣਕੇਆਤ੍ਰਤੇਅਸਰਾਜੇਕੀਧੁਨੀ:ਇ
ਸਮੈਸਾਖੀਹਿ ਇਕਰਾਜੇਕੇਪੁਤ੍ਰਕਾਨਾਮਅਸਰਾਜਾਥਾਮਾਤਾਉਸ
ਕੀਮਰਗਈਥੀਉਸਕੇਬਾਪਨੇਹੋਰਦ੍ਰਿਵਾਹੀਥੀਰਾਣੀਓਹੁਅਸ
ਰਾਜਦੀਸੁਰਤਿਦੇਖਕੇਦਸਭਈਕਹੇਮੇਰੇਸੇਜਪਰਸੁਕਰਿਪੁਤ੍ਰਮਾਨੇ
ਨਹੀਤਾਂਉਸਕਾਮੈਤੈਨੂੰਮਾਰਿਦਾਇਦੇਹਾਰੀਤਾਂਅਸਰਾਜਾਕਹਾਇ
ਸਪਾਤਸੈਮਹਨਾਹਛਾਹੈਤਾਂਓਹਨਾਰਿਆਇਆਬਾਪਸੇਤਾਂਪਿਛੇ
ਉਸਨਾਰੀਨੇਭੂਸਣਾਦੇਉਤਾਰਕੇਪਾਤ੍ਰਹੀਦੀਦੇਆਦੋਬਿਵ
ਹਾਰਧਾਰਿਮੈਨਾਕਰਾਇਆਤੌਰਾਜੇਰਾਨੀਕੋਲੋਪੁਛਾਦੇਖਕੇਹਵਾਲ
ਨੂੰਤਾਂਕਹਿਓਸੁਮੈਨੂੰਆਪਣੀਨਾਰੀਬਣਾਇਆਹੈਕੇਪੁਤ੍ਰਦੀਦ੍ਰਹੁਮੈਰੇਸੋਂ
ਬਲਕਾਰਿਕੇਲਾਗਾਸੀਮੈਂਆਪਣੇਬਲਕਰਿਪਰਮਰਾਖਿਆਹੈਤੂੰਰਾਜ
ਨੂੰਸੁਣਾਇਕੇਨੂੰਪਕੜਪਾਧੂਲਾਇਦੀਜਰਾਂਨੂੰਨੀਤਮੋਹਨੇਕੀਤਾਜੇਅ

ਸਾਨੂਹਥਕਾਟੂਕੈਖੂਹੁਮੈਪਾਉਤਿਲੋਲਾਇਕਹੈਤੌਰਾਜਾਕੀਆਗਿਆਸੋਕਾਰਿੰਦ
ਟਕੂਪਮੈਡਾਰਿਆਤੂੰਕੋਈਉਹਾਂਧਨਜਾਰੇਆਇਉਤੇਉਨਾਪਾਂਣੀਨਿਕਾਲ
ਣਲਾਗੀਆਂਦੇਖਕੇਅਸਰਾਜਾਨੂੰਕੂਪਤੇਨਿਕਾਲਾਲਿਇਆਅਰੁਉਸ
ਦੇਟੰਡਤਾਲਿਕੇਮਛੇਕਰੇਉਹੁਫਿਰੁਧਨਜਾਗੇਕਿਸੀਥਾਂਇਜਾਇਉਤੇਤਾਂਇ
ਕਚ੍ਹੀਥੇਨੇਪੁਛਿਆਇਸੁਬਾਲਕਕੇਹਾਥਕੈਸੇਕਾਟੇਹੈਉਨਾਜੇਤਨੀਦੇਖੀਸੀ
ਸੋਕਹੀਤਾਂਉਸਕਹਾਮੇਰੇਘਰੁਪੁਤ੍ਰਨਹੀਇਹੁਮੈਨੂਮੁਲਦੇਦੇਹੋਤਾਂਉਨ
ਸੌਰੁਪੀਆਲੈਕੇਰਾਜਪੁਤ੍ਰਨੂੰਥੋਚਦੀਆਤਾਂਉਹੁਬੈਲਪਰਬਸਤ੍ਰਲਾ
ਦਕੇਉਸਨੂੰਚੜ੍ਹਾਇਦੇਤੇਉਹੁਘਾਟਪਰਲੈਜਾਇਐਸੇਹੀਘਰੁਆਵੈਤਾਂ
ਈਸੂਰਦੀਕਾਵੀਸੇਂਉਸਨਗਰਕਾਰਾਜਾਮ੍ਰਿਤਭਇਆਤਾਂਵਜੀਰਸਭਸੋ
ਮਿਲਕਰਿਇਹੁਸਲਾਹਕੀਕੇਰਾਜਾਕਾਪੁਤ੍ਰਨਹਿਸਥੋਧੀਕੌਊਨਾਹਿਸਭਸਹਿ
ਰਦੇਦਰਵਾਜੇਮਾਰਿਕੇਇਕਦਰਵਾਜੇਆਗੇਚਲੋਸਵੇਰੇਜੋਸੁਦੇਹਾਥਲਾ
ਇਆਚੈਦੂਆਪਾਹੀਖੁਲਿਜਾਇਰਾਜਉਸਕਉਦੇਦੇਤਾਂਐਸੇਹੀਕੀ
ਤੀਬਾਤਤਾਂਤਿਸਾਦਿਨਬੈਲਪਾਰਿਚੜਿਆਹੋਇਆਅਸਰਾਜੁਭੀਬਾ
ਹਰਕੌਚਾਲਿਆਆਗੇਦਰਵਾਜਾਮਾਰਿਆਹੋਇਆਬੈਲਨਾਲੁਬੂਹੇ
ਦੇਜਾਇਖੜਾਭਇਆਤਾਂਉਹੁਬੈਲੁਮੁੜਿਨੇਲਗਾਤੇਅਸਰਾਜਾਦਾਟੂ
ਰਸੀਦੈਨੂਲਗੁਗਾਇਆਤੇਜੋਦ੍ਵਾਪਰਤੀਪਹੁਜਾਇਧੜੇਤਾਂਸਭਨੇਕ
ਗਹੈਤੈਅੰਗਤਿਰੂਪਰਸਾੜਾਨੇਮੁਕੀਤਾਹੋਇਆਹੈਤਾਂਪੁਛਿਆਤੂੰਕੌ
ਣਹੈਤਾਂਉਸਨੇਆਪਣੀਹਾਥਟੁਕਣੇਵਾਲੀਬਾਤਕਹੀਤਾਂਸਭਨੇਰਾ
ਜਨੀਤਿਸੇਚੇਤਜਾਣਿਕੇਰਾਜਦੇਦੀਆਤਾਂਨੇਬਹੁਤਹਛਾਰਾਜਕਰਿਕੇਜ
ਸਲੀਤਾਫਿਰਉਸਕੇਬਾਪਕੇਰਾਜਮੈਕਾਲਪੜਾਤਾਂਉਸਰਾਜੇਨੇਆ
ਪਣੇਦੀਵਾਨਉਠਦੇਕੇਕਣਕਨੂਭੇਜੇਜਾਂਉਹੁਆਏਤਾਂਮੁਲਾਕਾਤਕੀਤੀ
ਰਾਜੇਨਾਲਤਾਂਦੀਵਾਨਾਂਈਤੇਰਾਜੇਭੀਸਿਵਾਣੂਲੀਤਾਤਾਂਅਸਰਾਜਾਨੇ
ਕਣਕੁਦੀਨੀਪਰਮੁਲਨਾਲੀਤਾਤੇਉਨਾਂਦੀਵਾਨਾਨੇਆਇਸਭਬਾਤਰਾ
ਜਾਨਕਹੀਤਾਂਰਾਜਾਨੇਰਾਨੀਦਾਚਾਲਿਤ੍ਰਸਮਝਕੇਪਛੋਤਾਪਕੀਤਾਤੇਬੁ
ਲਾਇਕੇਬੈਟੇਨੂਰਾਜਦੀਆਤੇਆਪਬਹੁਤਚਲਿਆਗਿਆਤਾਂਅਸਰ
ਜਾਨੇਬਹੁਤਚਿਰਾਜੋਗਕੀਆਤਿਸਕੀਛਿਡੀਆਨੇਵਾਰਬਨਾਈਥੀ
ਉਸਦੀਵਾਰਜਿਸਧੁਨੀਸੇਗਾਈਥੀਤਿਸੀਧੁਨੀਅਨੁਸਾਰਗਾ
ਵਨੀਹੋਰੁਸਾਖੀਦਿਲੀਕੇਪਾਤਸਾਹੁਆਰੇਇਕਮਾਲਦੇਕਾਅਸ
ਰਾਮਨਾਮਲੈਕਰਬਾਉਸਨੂਸੇਰਉਪਰਰਾਜਾਨੇਵਾਂਗਾਰਿਆਸੀਤਾਂ
ਉਸੁਬੀੜਾਚੁਕਿਕੇਸੇਰਦੇਸਾਮ੍ਹਣੇਗਇਆਤਾਂਸੇਰਨੇਉਸਦੀਛਾਲ
ਵਲੀਕੁਜਾਮਹੁਮੈਪਾਇਕੇਦਲਦਈਤਉਸਤਲਵਾਰਪੇਟਮੈਫਿਰ
ਕੈਮਾਰਦੀਆਫਿਰੁਆਪਣੀਪਥੀਕੁਜਾਕੀਕਾਟੀਤੇਤਲੀਆਪੇਹੀ

ਤਾਂਪਾਤਸਾਹਤ੍ਰਿਸਨਾਮੁਰਾਤਬਾਦਿਤਾਫੇਰਉਹੀਵਾਰਛਡੀਆਕੀਤੀਹੈਤ
ਸਚੀਧੁਨੀਪਰੁਏਨੂਗਾਵਦਾ।ਅਥਪ੍ਰਸ੍ਨਹੈਕਿਸੇਖਬਹੁਮਜੇਪੂਛਿਆਜੇ
ਸਾਨੂਸੁਦਾਇਦੀਵਡਿਆਈਸੁਣਾਵੋਤਾਂਦਸ੍ਰਯੇਉਤ੍ਰੀਆਤੇਸਲੋਕਕੀਸੁਣਾਏ
ਸੋਕੁਹੈਹੈ।ਸਲੋਕਮਃ੧।ਆਪਣੇਂਪਰੁਦਿਉਹਾੜੀਃ।ਦਿਹਾੜੀਮੈਸ
ਦਃਸੌਵਾਰ।ਜਿਸਨੇਆਦਮਃਮਨੁਖਾਤਾਕੀਏਃ ਕੀਤੇਤੇ ਕਰਤਃ
ਕਰਦੇਨੂਵਾਰਃ ਡੇਰੀਵਾਰ।ਜਿਨਿਃ ਏਹੁਜੀਵਕੁਕਰਮਾਕਰਿਜੋਨੁਸਾਂਨੂਤੇ
ਮਾਨਸਃ ਸੁਭਕਰਮੁਦਸਕੇਮਨੁਖਕਰੇਤੇਮਨੁਖਾਤੇਸਾਧੂਦੁਆਰਾਥੇ
ਪਕਾਰੈਦੇਵਤੇਕੀਏਕਰਦੇਨੂ।੧।ਮਃ੨।ਚੰਦਾਃ ਚੰਦ੍ਰਮਾਹਾ।ਉਗਵ
ਹਿਃ ਉਦੇਹੋਵਹਿਸੂਰਜੰਪ੍ਰਤਖਤੀਵਾ ਚੰਦਾਃ ਸਾਡ੍ਰਦਾਪਤ੍ਰਾਕਰੇ
ਸੂਰਜਚੜ੍ਹਾਹਿਃ ਵੈਦਭੀਹਜਾਰਹੀਪਤ੍ਰੇ।ਚਾਨਣੁਃ ਪ੍ਰਕਾਸੁਵਾ।ਗੁਰਾ
ਬੁਹੋਦਿਆਂਤੀਅਘੋਰਅਕਾਰਃ ਆਗਿਆਨਹੀਹੈ।੨।ਮਃ੧।ਘਰੋਤਨੀਃ
ਚੇਤਦੇਤਾਮਚੇਤੰਹੈ ਵਾਕਹਾਵਦੇਨੇ।ਉਹਨਾਫੁਟੇ। ਛਾਡਦੇਈਦੇਨੇ
ਤਿਲਬੂਆੜੁੰ ਸਉਤਿਦੇਜਿਉਸੁੰਞੇਖੇਤਦੇਅੰਦਰਿ।ਵਾਤੇਸੋਹੀਓ
ਪੁਨਰਛਾਡਿਦੇਈਦੇਨੇ ਸੁਏਃ ਸੈਸਾਰਦੇਅੰਦਰ।ਜਹੁਃ ਰਖਕਉਨਾ
ਤਿਲਾਦਾਵਾ ਉਨਾਂਰਾਂਦਾਕੋਈਨਾਹਾ।ਫਲੀਅਹਿ ਫਲੀਆਹਿ॰
ਪ੍ਰਤਖਤਿਲਹੀਵਾ ਫਲੀਆਹਿਕਰਮਕਰੇਤੇ ਫਲੀਆਹਿਉਨਾਪੁਰਾ
ਦਿਫਲਪਾਵਹਿਆਵੇ ਫੁਲੀਆਹਿਪਦਾਰਥਾਦੇਸਾਹਿਤਹੈਤੇ ਫਲੀ
ਆਹਿਃ ਪੁੜਮਨੁਖਾਦੇਸੋਪ੍ਰਗਤੁਹੈ।ਸੁਆਹੰਪ੍ਰਤਖਾਤਿਲਾਂਸੋ
ਵਾਧੇਸਪਤ੍ਰਾਰੂਪੀਨਰਾਂਸੋ।੩।ਪਉੜੀਃ ਆਪੇਨ੍ਹੀਆਂਜਿਸਦਾਪਾਹਿ
ਲਾਮਹਲਹੈਵੈਤਸੁਦੀਆਂਜਾਣੈ।ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਸੇਖਪੁਰਮਾਦਾਕੇਜ
ਗਤਕੇਸੋਬਾਹਿਆਹੇਸੋਕਹੇਹੈ।ਆਪੀਨੈਆਪਃ ਆਪਣੇਆਪ
ਤੇਆਪਹੀਵਾ ਆਪੇਹੀਆਪਜਗਤੁਦਾਰੂਪਜਾਣਿਉਤੋ।ਆਪੀ
ਨੈਃ ਆਪੇਹੀਰਚਿਓਨਾਉਂ ਸਰੂਦਾਜੋਕਹੈਇਕਲੇਹੀਤਾਂਕਹੇਨਾ
ਦੂਜੀਕੁਦਰਤਿਃ ਮਾਯਾਜੋਸਾਜੀ ਸੋਃਹੈਤਿਸਸੈਂਕਰਿਆਸਣੁਃ
ਇਸਥਿਤੀ।ਚਾਉਃ ਉਤਮਦਰੰਕਉਤਕਜੋਹੈਜਗਤਾ।ਦਾਤਾਕਰਤਾਃ
ਦਾਤਾਤੇਕਰਤਾਕੀਵਾਹੇਕਰਤਾਤੂਆਪਦਾਤਾਹੈ।ਤੁਠਾਤੂਸਿਃ
ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵੈਂਤਾਂਕਰਿਦੇਵਹਿਪਸਾਉਃ ਦਾਤਾਜਾਣੋਈਃ ਜਾਨਣਵਾਲ
ਵਾਸਣਨੇਵਾਲਾਹੈ ਸਭਸੈਂ ਦਾ[illegible]ਤਿਲੈਸਹਿਜਿਦਾ।ਕਵਾਉਃ
ਦੋਹਾਵਿਚੁਵਾ।ਵਿਚੋਂਵਾ।ਵਾਚਨਾਨੁਸਾਰੂ।ਏਕੁਤੇਬਹੁਤੇਹੋਵਦਾਨੂਦੂਦੇ
ਤੇਬਹੁਤਿਆਂਥੋਂਏਕਹੋਵਦਾਤਬੂਲੈਸਾਹਿਆਸਾਹਿੰ ਮਾਯਾਮਤਾ।
੧।ਸਲੋਕਮਃ੧।ਸਚੇਤੇਰੇਖੰਡਃ ਹੇਸਚੇਤੇਰੇਖੰਡਲੋਸਚੇਹੈਵਾ।ਸਚੇ
ਤੇਰੇਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰਚੇਹੋਏਹੈ।ਇਹਤੇਨੇਪ੍ਰਕਾਰੁਆਰਥਕਰਨਾਸਭਕਾਲੋ
ਅਃ ਲੋਕਾ।ਅਕਾਰਃ ਸਰੀਰਦਾਆਕਾਰਹੈਃ ਕਰਤਾਦੀਚਾਰੰਕ

ਰਨੀਵ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ਕਰਣੇ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਹੈਂ॥ ਅਮਰ: ਰਜਾ ਦੀ ਯਾਣ: ਦੀ
ਯਾਨ ਦੇ ਸਬਕਾ ਹੁਕਮ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਫੁਰਮਾਣੁ: ਕਹਿਣਾ ਵਾ ਹੁਕਮ ਹੈ
ਜਿਨਾ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਸਚਾ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਅਗੋ ਕਰਮ: ਲੇਖਵਾ ਕਿਰਪਾ ਦਾ
ਕਰਣਾ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟਹੀ॥ ਤੁਧ॰ ਨਾਮ ਸਚੇ ਸਭ ਤਾਣੁ: ਹੇ ਸਚੇ ਸਭ॰
ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਤਾਣ ਹੈ ਪਿਛੈ ਤੇ ਸਭ ਤੇਰੇ ਜੋਰ ਹੈ ਆਗੇ ਵਾ ਤਾਣਿ॰ ਹੈ ਇਕੀ
ਆਂਦੋ ਜੋਰਿ: ਜੋਰੁ ਜੋਰੁ ਹੈ ਇਵ ਜੋਰ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣਾ ਦੇ॥ ਸਿਫਤਿ॰ ਕਰ
ਣੀ॥ ਸਾਲਾਹਣ॰ ਜੋ ਤੂ ਕਰਿਨਾ ਹੈ ਵਾ॥ ਸਿਫਤਿ॰ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕੀ ਤੀ ਹੈ ਤਿਨ
ਦੀ ਸੁਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਵਾ ਸਕਤੀ ਹੈ ਹੈ॥ ਸਚੁ॰ ਨ
ਮਨੁ ਜੋਧਿ ਆਇਕੈ ਜੋ ਸਚੁ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਛੋਦਾ ਜੋ ਕਦਾ ਨੇ ਕਚੁ: ਮਨਖਾ
ਨੀ ਕਰਿ ਜੋ ਮਨੁ ਮੁਖ ਹੈ ਸੁ ਅਰਿ ਜੋ ਮੋਹ ਵਾ॥ ਸਿਧਾਹੀ ਕਰੇ ਸੁਕਚਾ ਨਿਕ
ਚੁ: ਕਚਿਆ ਤੇ ਕਚੇ ਹੈਂ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॰ ਜੇ ਸੋ ਕਰ
ਕੈ ਜਾਤਿ ਸੁ ਕਾਵ ਡਾਨਾ ਉਹੈਂ॥ ਏਥੇ ਤਰਾਂ ਸਰਾ ਕਰਣਾ ਅਰਥ ਬਾਬਾ ਉ:
ਸਤ ਸੋਗਾ ਵ ਏਕਿ ਠਤੇ ਸਰੂਪ ਰੂਪਹੀ॥ ਆਲਾਉ: ਕਹੇ ਹੋਏ ਸਬਦੇ
ਨੂੰ॥ ਸਾਤਿ॰ ਦਾ ਕਾਉ: ਰਿਦੇ ਦਾ ਆ ਸਾ॥ ਪੁਛਨ ਦਾਤਿ: ਪੁਛ ਕੇ ਦਾਤ
ਨਹੀ ਦੇਂਦਾ ਵਾ ਦਾਤ ਦੇ ਕੇ ਨਹੀ ਪੁਛਿਦਾ॥ ਆਪੇ ਆਪੁ: ਸਤੇ ਹੈ॥
ਕਾਰਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ: ਕਾਰ॰ ਤਿਸ ਦੀ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ਇਕੀ ਕੀਤਾ ਕਰ
ਣੁ ਸਰਬ ਧਰ ਜਾਇ: ਜੋ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਰਤੇ ਸਰਬ ਤਿਸ ਦੀ ਰਜਾ ਇਸੇ
ਹੈ॥੨॥ ਮ:੨॥ ਛੇਦਾ ਕੀ ਕੇ ਕੜੀ ਹੈ॥ ਵਾ ਸੁ॰ ਜੋ ਹੋਇ ਆਨਾ ਨ॰ ਨੁਹ
ਕਸਿਆ ਨਸਾਰੁ ਸਮਾਇਲ ਏ ਆਪਣੇ ਮੇ ਤੇ॥ ਨਾ॰ ਨਾਵਿਣਾ ਸੁ: ਮ
ਭੁ ਸੁਕਾ ਮੇਂ ਪਾਵੈ॥ ਨਾ॰ ਨਾ ਕਾਣੇ ਅਨਸਾਰੁ ਕਾਢਿ ਲਏ ਮਾਯਾ ਤੋਂ॥
ਤਿਵਾ ਸੁ॰ ਦੇਦਾ ਹੈ॥ ਕਿ: ਭੀ ਜਾਪਈ: ਜਾਂ ਦਾ॥ ਜਾਨ ਕਿਸੇ: ਕਿਸ ਨੂ
ਆਣੇ:॥ ਲਿਆਵੈ ਰਾਸਿ: ਚੰਗਾ ਕਰੇਗਾ ਵਾ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇਗਾ॥ ਨਾ
ਕ॰ ਸੋ॥ ਪਰਗਾਸੁ: ਗਿਆਨ॥੩॥ ਪੌ:॥ ਜੀਆ: ਜੀਵਾ॥ ਲਿਖਿ
ਨਾਵੈ ਧਰਮ: ਨਾਵੈ ਲਿਖਨ ਨੂ ਪਰਮ ਰਾਜਾ॥ ਸਚੋ ਹੀ ਸਚੁ: ਸਚੇ ਪਾ
ਸੋ ਸਚੁ ਹੀ ਵਾ ਸਚੋ ਈ ਸਾਚੁ ਪਾਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸਚ ਹੀ ਸੁਚਾ॥ ਜਜਮਾਲਿ
ਆ: ਰਵਾ ਹੈ ਹੋਏ ਜੋ ਹੈ ਪਾਪ ਕਰਿ॥ ਕਾ॥ ਦਬਾਏ ਹੋਏ ਆ ਮਾਰ:
ਵਾਲੇ ਕਾਲੇ॰ ਐਥੇ ਤੇ ਆਗੇ ਵਾ ਕਾਲੇ ਵਾਲੇ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਦੋਜਕ ਨੂ
ਖੜਿਆ: ਚਲਾਇਆ ਦਿਤਾ ਓਨਾ ਨੂ॥ ਜਿਣ: ਜਿਤਾ॥ ਠਗਾਹਿ ਦਵਾ
ਲਿਆ: ਠਗਾਹਿ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੋਏ ਰਹੇ ਸੋ॥ ਛੇਦਾ ਨਾਵੈ ਲਿਖਣ ਨੂ ਧ
ਰਮਰਾਜ ਨੂ॥ ਸਲੋਮ:੧॥ ਵਿਸਮਾਦ ਨਾਦ: ਨਾਦ ਕੀ ਮਾਯਾ ਮਾੜੇ ਹੈ
ਵਾ ਨਾਦ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰੂਪ ਹੈ॥ ਐਸੇ ਜੇਹੀ ਦੋਇ ਅਰਥ ਕਰਣੇ ਸਕਦੇ
ਤੇ ਦ॰ ਬਰੇਛੋ ਏ॥ ਰੂਪ॰ ਸੋ ਦੂਸਰੁ ਨਾ ਰੰਗ॰ ਸਾਵੇ ਪੀਲੇ ਲਾਲ ਆਦਿ॥

ਨੈਤ੦ਮਿਰਗਾ ਦੇ॥ਅਗਨੀ੦ਹੈ ਜਿਸੁਦੀ ਖੇਡ ਹਹਿ: ਖੇਡ ਹੈ ਵਿਡਾਣੀ: ਅਸ
ਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾ ਅਗਨੀ ਹੈ ਤੇ ਖੇਡੂ ਦੀ ਤਿਸ ਦੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ॥ਖਾਣੀ੦
ਚਾਰੇ॥ਸਾਦ: ਸੁਆਦਾ ਨਾਲ ਲਗਾ ਹੈ॥ਭੋਗੁ! ਭੋਜਨਾ ਦੇ॥ਸਿਫਤਿ੦ਕਰ
ਣੀ॥ਸਾਲਾਹ੦ਕਰਣੀ ਜੋ ਹੈ॥ਉਝੜਿ੦ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥ਰਾਹੁ੦ਗਿਆ
ਨ ਰੂਪੀ॥ਦੂਰਿ੦ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਹੈ॥ਦੇਖੈ: ਦੇਖਣਾ ਜੋ ਹੈ॥ਹਦੂਰਿ੦ਤੇ ਨੂੰ॥
ਵਿਡਾਣਿ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਨੂੰ ਮੈ ਹੋਇਆ॥ਨਾਨਕ੦ਐਸਾ॥ਕਾਰਿ: ਕੁ
ਗਾ ਕਰਿਹੁੰਦਾ ਹੈ॥੧॥ਮ: ੧॥ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਯਾ ਵਾ ਸਕਤਿ ਕਰਿ॥ਦਿਸੈ
ਤੇ॥ਐਸੇ ਅਰਥ ਸਾਰੇ ਕਰਣੇ ਦੋਵੈ॥ਦਿਸੈ:॥ਦਿਸਦਾ ਹੈ॥ਭਉ: ਸੈਸਾ
ਰ ਮੈ ਸੁਖ ਸਾਰ ਤੇ ਅਸਾਰ ਸੁਖੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਭਉ ਤੇ ਸੁਖ ਤੇ ਸਾਰ: ਖਬਰੁ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ਪਤਾਲੀ: ਪਤਾਲ ਮੈ ਤੇ॥ਅਕਾਸੀ: ਅਕਾਸਾ ਮੈ ਹੈ॥ਆਕਾ
ਰੁ੦ਹੈ॥ਕਤੇਬਾ੦ਹੈ॥ਵੀਚਾਰੁ੦ਹੈ॥ਪਿਆਰ੦ਕਰਨਾ॥ਜਾਤੀ: ਜਾ
ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨਸੀ: ਹਾਥੀ ਘੋੜਿਆ ਦੇ॥ਰੰਗੀ: ਰੰਗਾ ਦੀ॥ਜੀਅ੦ਦਾ
ਜਹਾਨ ਹੈ॥ਨੇਕੀਆ: ਭਲਿਆਈਆਂ॥ਅਭਿਮਾਨ: ਅਪਮਾਨੁ
ਖਾਕੁ ਰੂਪ ਵਾ ਖਾ: ਆਕਾਸ ਕ: ਜੋ ਹੈ॥ਕਾਦਿਰੁ! ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕ
ਰਿਦਾ ਸੋ ਕਾਦਰ ਨੇ ਹੈ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ
ਤੇ ਪਾਕ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪਿ॥ਹੁਕਮੈ: ਹੁਕਮ ਦੇ॥ਵੇਖੈ੦ਤੇ ਵਰਤੈ॥ਕੀ
ਤਾ ਕੇ ਤਾਕ! ਇਕੋ॥ਇਕ ਵਾ ਤਾਂ ਕੇ ਤਕ: ਵੇਖਿਆ॥੨॥ਪੌ:॥ਆਪੀਨ੍ਹੈ:
ਆਪੇ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ ਭੋਗ: ਭੋਗਾ ਨੂੰ॥ਭਸਮੜਿ: ਭਸਮੜੀ
ਸਰੀਰ ਤੇ ਭਵਰੁ! ਜੀਵਾ॥ਦੁਨੀਦਾਰੁ: ਦੁਨੀਆਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ
ਵਾ ਮਾਯਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ॥ਚਲਾਇਆ੦ਪਰਲੋਕ ਨੂੰ॥ਕਰਣੀ੦ਅ
ਨੁਸਾਰੁ ਬੁਰੀ ਭਲੀ॥ਬਹਿ: ਬਹਾਇ ਕੇ॥ਪਉਦੀ ਈ! ਪਉਦਿਆਂ
ਚੰਗ ਦੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਆ ਚਹੁਤੀਆ ਪੋਦੀਆਂ ਦੇ॥ਉਹੁ ਦੂਤਕ
ਰੇਹੇਂ ਹੁਣਿ॥ਰੂਆਇਆ: ਰੋਇਆਂ ਹੈ॥ਵਾ ਛੋਦਾ ਰੋਇਆ ਹੋ
ਇਆ॥ਕਿਆ ਸੁਣੀ ਐਹੁ ਣਿ ਕਿਆ ਨਾ ਸੁਣੀਐ॥ਅੰਧੇ: ਅ
ਗਿਆਨੀ ਨੇ॥੩॥ਸ: ਮ: ੧॥ਭੈ ਵਿਚਿ:॥ਤਿਸ ਦੇ ਭੈ ਵਿਚਿ॥ਐਸੇ ਹੀ ਸ
ਭਕਾ ਕਰਣਾ॥ਅਰਥ ਪਵਣ ਵਹੇ: ਵਗਦੀ ਹੈ ਸਦ: ਸਦਾ ਵਾ
ਉ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਵਾਪਉਣੁ: ਚੌਰ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਦ ਵਾਉ: ਲਖ ਦਰਿਆਵੇ ਗਾਰਿ੦
ਸਭ ਉਚਨੀ ਚੁਦਾ ਅੰਨਾ ਦੇ ਪਕਾਦੇ ਹੈ॥ਛੋਦਾ ਭੈ ਦੇ ਕਾਰਿ ਵਿਚਿ
ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਹੈ॥ਇੰਦ੍ਰ: ਇੰਦੁ ਵਾ ਬਦਲ ਭਾਰਿ: ਪਰਨੇ ਵਰ
ਖਾ ਕਰਤਾ ਵਾ ਕਰਦੇ॥ਕਰੋੜੀ: ਕਰੋੜਾਂ ਹੀ॥ਅੰਤ੦ਤਿਨਾ ਕੁਹਾਂ ਦਾ
ਵਪਵਦੇ ਤੇ ਰਾਮ ਸੋਧਿਕ੦ਬਾਧਿ੦ਵਰੁ ਵਾ ਬੁਧਨਾ ਦੇ॥ਸਹਾਰ੍ਹ॥
ਸੁਰਨਾਥ: ਇੰਦ੍ਰ ਵਾ ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਨਾਥ॥ ਗੋਰਖ ਨਾਦਿਆ ਆਦੇ ਹੈਂ: ਦ੍ਰਿਆ
ਸਰੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਹੈਂ ਵਾ ਤਸ੍ਰੋਵਤ ਤਾਣੇ ਹੋਏ ਹੈ॥ਅਕਾਸੁ ਦੇ ਲੋਕਾ

ਸੁਰੰਤੁ॰ ਰਥੀ ਦਸੁਰਥੀ ਤੇ ਮਹਾਂਰਥੀ ਹੈ॥ ਪੂਰ: ਪੂਰਾ ਦੇ ਪੂਰਾ ਭਉ॰ ਹੈਸ
ਕੁ ਦੇ ਸਿਰ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਦਾ ਸਗਲਿਆ ਦੇ ਸਿਰ ਭਉ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਭਉ॰ ਤਾਂ ਏਕੁ॰ ਹੈ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਹਿਕਾਰੁ॰ ਹੈ ਤੇ॥ ਰਾਮੁ॰ ਆਦਿ
ਅਵਤਾਰੁ ਰਵਾਲੁ: ਅਜਿਹਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਦਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰਾਮ ਤਾਂ ਏਕ ਹੈ ਹੋਰ ਕੇ
ਤੇ ਰਵਾਲ: ਜੀਵ ਹੈ॥ ਕੀਨ: ਕਨੁ ਦੀਆ ਦਾ ਕਰਨਾ ਬੀਚਾਰ॰ ਕਰੋੜਾਂ ਗਿ
ਝਿਮੁੜਿ: ਮੁੜ੍ਹੀ ਖਿੜੁ ਕੇ॥ ਬਾਜਾਰੀ: ਰਾਸਧਾਰੀਏ॥ ਬਾਜਾਰ: ਹਟੀ
ਆਂ ਦਾ ਪਤ ਖਾ॥ ਬਾਜਾਰ: ਤਮਾਸਾ ਰਾਜੇ: ਦਸਰਥ ਨੰਦ ਦਸ ਦੇਵ
ਦਿ॰ ਕੁਛ ਕੁਆਰੋਂ ਦੀਆ: ਕੌਸਲਿਆ ਸੁਮਿਤ੍ਰਾ ਜਸੋਦਾ ਦੇਵਕੀ ਆਦੇ॥
ਆਲਪਤਾਲ: ਅਲੁਪਲ ਕੀਹਾ ਮੀਨੈ ਮਿਤਾ॥ ਟਾਕਿਆ: ਰੂਪੀਆਂ
ਹਾਰ॰ ਫਿਨਾਰਾਣੀਆਂ ਰਾਣੀਆ ਦੇ ਦਾ ਏਹੁ ਪਹਿਰ ਕੇ ਨਚਦੇ ਨੇ॥ ਛਾਰ:
ਸੁਦਾਹਾ॥ ਰਾਣੀਆ ਦੇ ਦਾ ਰਾਸਧਾਰੀ ਅੰਦੇ॥ ਗਲੀ ਈ: ਗਲਾ ਕਾਰੇ॥
ਸਾਰੁ: ਸਚ ਦਾ ਦਾ ਲੋਹੇ ਵਤਾ॥ ਕਰਮ: ਕਰਮ ਕਾਰਿ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ॥ ਹਿਕਮ
ਤ: ਜੁਗਤੀਆਂ॥ ਹੁਕਮੁ: ਫੁਰਮਾਣ ਇਆਂ ਦ ਜੋਰਾ॥੨॥ ਧੈ: ਨਦਰੀ: ਨਦ
ਰ ਕਰ ਕੇ ਨ ਦਰੀ ਜੋ ਹੈ ਸਾ ਤੇ ਗੁਰ ਸੋ॥ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰ॰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਚ ਪਾਇ
ਸਤਿ॰ ਸੋ॥ ਸਚ ਪਾਇਆ: ਸੰਪੂਰਨਾ ਸਚੁ: ਨਾਮ ਦਾ ਹਰੀ ਆਪੁ॰ ਭਾ
ਦਾ ਸਚੋ ਸਚੁ: ਸਚੁ ਹੀ ਸਚੁ॥ ਸ: ਮ:੧॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਿ ਸੇ ਕਹਾਂ ਗ
ਭੂਮੀ ਰਾਸ ਇਥੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਾਨੇ ਕਹਿਆ ਸਾਰ ਜਗਤ ਰਾਸ ਹੈ
ਧਾੜ੍ਹਰ ਹੀ ਹੈ ਤਾ ਓਸੁ ਥੋਨੀ ਕੀ ਤੀਜੀ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਏਹੁ ਰਾਸ ਸੁਹਾਵ
ਸੇਕ ਹੇ ਹੈਂ॥ ਧੜੀਆਂ॰ ਸੋ ਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਏਹੁ ਗੋਪੀਆਂ॰
ਅਸਥਾਨੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਪਾਹਿਰ ਹਿ: ਪਾਹਿਰ ਜੋ ਹੈ ਅਠ ਏਹੁ ਕੰਨ: ਕਾਨ੍ਹ ਦੇ
ਗੋਪਾਲ: ਗੋਵਾਲੇ ਹੈ॥ ਆਠੋ॥ ਜਿਨਾ ਕਾਰਿ ਸੇਕ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਗਾਹਣੇ॰ ਇਨ
ਓਪ ਉਨ ਹੈ ਫਗਣ ਚੇਤ ਤੇ ਦਿਸਾ ਖੁਸੇ ਠਦਾ [illegible]ਸਣ ਹੈ॥ ਤੇ ਪਾਣੀ॰
ਅਹਾੜ੍ਹ ਸਾਉਣ ਭਾਦ੍ਰੋ ਤੇ ਆਸੁਦਾ ਬਸਣ ਹੈ॥ ਤੇ ਧੈਸੀ ਤਰੁ॰ ਕਾ
ਰਤਕ ਮਗਰ ਪੋਖ ਤੇ ਮਾਘ ਦਾ ਬਸਣ ਹੈ॥ ਚੰਦ ਤੇ ਸੂਰਜ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ
ਸਥਾਨੀ ਚੇ ਦੂਸਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਬਲਭਦ੍ਰ ਆਸਥਾਨੀ ਸੂਰਜ ਏਹੁ ਦੋਵੈਂ ਹੈ॥ ਧ
ਰਧੀ॰ ਸੋ ਜੋ ਹੈ ਮਾਲ ਧਨੁ ਤੇ ਮਦੋ॥ ਸੋ ਜਾਲ: ਬੰਧਾ ਹੀ ਹੈ॥ ਛੇਦਾ॥
ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਸੁਸੰਸੀ ਨੂ ਕਮਾਣ ਦੇ ਸੁ ਸੈ ਐਥੇ ਤੇ ਆਗੈ ਖ
ਲੁ॰ ਕਰੁਣ ਹ ਵਾਲਾ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਵਾਇਨਿ: ਗਾਉਦੇ ਨੇ ਸਚੇ ਲੇ: ਸਾਜਬਾ
ਜ ਵਾਲੇ॥ ਬਾਰ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਗਾਪੇ ਆਣ ਦਾ ਸੇਰ॰ ਨੂਲੀ॥ ਉੜਣ: ਉਡਾ
ਇ ਉੜਾਇਓ ਰਾਵਾ: ਧਟਾ॥ ਤੇ ਸੇਤੁ ਲੋਕ ਹੈ॰ ਦੇਖਣੇ ਵਾਲੇ ਓ
ਹੁ ਦੇਖੈ॰ ਰਾਮ ਤੋ॥ ਤਾਲ॰ ਤਾਰਾ ਦੇਵਾ ਸਾਂਗਾ ਨ ਏਉ ਕਹੇ ਹੈ ਦੇ ਨੋ
ਆਪ: ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਲਨ ਦ ਪੂਤ ਧਾ॥ ਕੰਨ॰ ਨੂ ਸੀਠਾ॰ ਠੇਰਾ
ਸੇ ਰਾਮ ਨੂ ਬਾਚੀ ਠਕ ਦਾ ਗ ਦੂਜੀ ਕੈਹੇ ਹੈ ਇਨਾ ਗਲਾ ਕਾਰਿ ਨਿਤ ਉਨਹੀ

ਹੋਈਦਾ॥ਫਿਰਦਾਨਿਰੰਕਾਰਦੇਸਰੂਪਨਾਊਕੁਰਿਨਿਰਭਉਹੋਈਦਾਹੈ॥ਜਿਹਾ
ਨੁ:ਪ੍ਰਪੰਚਾ॥ਜਗਤਹੈ॥ਸੇਵਕ॰ਹੋਇਕੇਜੋਸੇਵਾਕਿਤੇਤਿਨਾਨੂੰਹੁੰਦਾਹੈਕ
ਰਮਾ:ਕ੍ਰਿਪਾਦਾਚੜ੍ਹਾਉ:ਚੜ੍ਹਿਨਾਫਿਰਦਾ॥ਜਿਨਾਦੇਮਨਿਚਾਉਹੈ॥ਗੁਰੀ
ਦਾਤਿਨਾਂਦੀਅਉਪਮਾਭੂਪਕਿਨੇਇਤੇਨਹੀ॥ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ॥ਸਿਖੀ॰ਜੋ
ਜਿਨਾ॥ਸਿਖਿਆਗੁਰਦੁਆਰੇਵੀਚਾਰਭੂਪਹਾਨਦਰੀ॰ਤਿਨਾਨੂ
ਕਰਮ:ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਸੰਸਾਰਤੋ॥ਪੀਠਕੂਜੋਕਹੋ॥ਨ੍ਰਿਤਕਰਕੇਮੋਖਹੂੰ
ਦੀਏਹੈਤੰਬੂਉਦੀਆਂਕੇਈਚੀਜਾਂਹੈਜੋਕਹੇਹੈ॥ਚਕ॰ਪ੍ਰਮਾਰਿਦਾ
ਬਾਲ:ਬਲਮੈਦਾਇਵਰੋਲੇਭਉਦੇਨੇ॥ਨਿਤਹੀਅਲਾਉਣ॰ਤੇ॥
ਅਨੁਗਾਹ:ਫਲੇਕਣਕਾਗਾਉਣਵਾਲੇ॥ਪਖੀ:ਇਲਾਂ॥ਬੇਲਿਨ
ਸਾਹ:ਘਰੁਤਭਉਦੀਆਹੈਂ॥ਸੁਐਚਾਣਕੂਭਵਾਈਆਹਿਜੰਤ:
ਸੈਦੇਥੀਰੇਜੋਤਨੂਮੂਲਮੈਪਰੋਚੁਕੇਭਵਾਉਦੇਨਿਚਾਲਕੇਵਾਸੂਐ:
ਭਗੂੜਿਆਤੇਫਚੌਲਿਮਲਕਣਤੇਵਾਇਕੁਦਖਣਮੈਂ॥ਅਨਸੂਆ
ਨਾਮਦੇਵੀਹੈਓਸਦੀਜੋਸਖਸੁਖੇਤੇਪੁਰੀਹੈਵੈਗੜੀਉਪਰਚਾੜ੍ਹ
ਕੇਤੇਸੂਲੀਉਦੀਹੈਬਣੀਹੋਈ॥ਓਹਕੈਗੜ੍ਹਦੇਮਾਸਨੂਵਿਨਕੇਲ
ਘਲਾਇਦੇਦੇਨੇਜਦੂਉਹਾਂ॥ਜਾਂਦੇਤੇਸੁਖਚਾੜ੍ਹਕੇਚਰਣਧੂੜਲਾ
ਦੈਤਾਂਹਛੇਹੋਇਜਾਤੇਹੈਓਹੁਸੂਐਦਾਤੋਤੇਤਕਪੂਰਨਾਦੇਅਕਾਸ
ਮੈਂਚਾੜ੍ਹਕੇ॥ਗਣਤ:ਗਣੀਏਤਾਂ॥ਅੰਤਹੈ॥ਬੰਧਨ:ਮੋਹਿਆ
ਦੇਬੰਧਨਾਮੈਬੰਧੇਹੋਏਦਾਬੰਧਕੇ॥ਜੋਇ॰ਹਰੀ॥ਕਿਰਤ:ਕ
ਰਮਦੇਅਨੁਸਾਰਨਚੈ:ਬਿਉਹਾਰੁਕਰੇਹੈਂ॥ਹਸਹਿ॰ਐਥੇਤੇ
ਅਗੋ॥ਜਾਈ॰ਸੁਰਗਾਦਿਕਾਮੋਸਾਧਕੀਨਹੋਇਨ੍ਰਿਤਕਰ
ਕੇ॥ਕੂਦਣ॰ਤਾਂ॥ਚਾਉ:ਉਤਸਾਹੁਹੈਂ॥ਭਉ॥ਜੋਹਰੀਦਾਭ
ਉ:ਪ੍ਰੇਮਦਗਪਾਨਾਂਗਾਰਾਂਖੈ:ਲਾਇਐ:ਲਈਏਤਾਂ॥ਤਿਸਦਾ॰
ਜਾਂਹੋਐਤੇ॥ਦੇਖਾਜੈ:ਦੌੜਕੇਪਾਈਏਤੇਆਖਿ:ਆਖੀਐ
ਤਾਂਗੜਵਾਈਐਰਾਜਾਹੁਜੋਜਾਣਤਿਦੋਇਕੂਨੂਜੇਰਾਕਹਿਣਦਾ
ਦਾਆਖਿ:ਕਹਣਾ॥ਜੋਹੈਮੈਂਦੇਤਾਹੈਂਏਹੁਗਦਾਈਐ:ਨਾਕ
ਹੀਏ॥ਪ੍ਰਨਹੁ:ਪ੍ਰਨਾਨੂਤੋ॥ਪ੍ਰਾਜਰਵਾਣਾ:ਜਮਰਾਜਨੂ
ਪਰਹਰੈ:ਦੂਰਕੀਤਾਚਾਹੇਤਾਂਜਰ:ਜਰਾਜੋਹੈਤਿਸਦੀਓਹੁਤੇ
ਆਪਣਾਵੇਸ:ਪਦਲੇਰੂਪੀ॥ਆਈਐ॰ਤੇਕਾਲਕੇਸਟਰੇ
ਗਾ॥ਕੋਰਹੇਨ:ਕੋਈਨਹੀਰਹੈਦਾ॥ਜਾਂਪਾਈਐ:ਪਾਈਜੈਸੇ
ਭਰਕੇਪਲਟੀਏਐਸੇਅਵਧੀਭੂਪੀਪਾਈਦੇਲਾਰਿਆਂਕੇ
ਕਹੈਨਾ॥੫॥ਸ:ਮ:੧॥ਆਣਾ:ਮਾਨਸਿਫਤਿ॰ਕਰਦੇਨੇਸਰ

ਝੂਠੀਆਤਿਕਿਆਬੁਰੇਅਨੁਸਾਰੁਤ੍ਰਿਸਨੁਹੀਆਈਏਦੇ:ਦਾਸੁਸੋਹੈਂਅਬੀਚੀ:
ਬੰਦਗੀਦੇਭਗਤੀਦੇਆਦੀਦਾਰਿ०ਜਾਂਈਦਾਸਾਲਾਹੀ०ਹੋਇਕੇ
ਛੇਦਾਅਪਾਰਰੂਪਦੇਨੂਰਸਾਨੰਦਸਤੇਅਰਥ:ਕੇਸਰੂਛਿਹਕਾ
ਦਾਮੂਰਤੀਆਦੀਅਗਾਰ:ਚੇਦਨਦੀਦਸੁ:ਸੁਰੀਦਤਾਨੂਬਹਕਾਰ:
ਮਾਹਿਕਾਦਵਾਕਰੇਛੇਦਾਜੇਤੇਜੋਗੀਹੈਂਸੋਸ੍ਰੀਨਿਨੂੰਧਿਆਵਨਿਤੇਕ
ਰਤਾਦਾਨਾਮਅਲਖਕਹਿਦੇਨੇਮੂਰਤਿ०ਨੂਮਨਦੇਨੇਨਾਮਨੋਸਦਾ
ਨਿਰਜਨਹੈਤੇਕਾਇਆਕੁਅਕਾਰ:ਸਰਗੁਣਨੂਮਨਦੇਨੋਦਸੂਖ
ਮਸੂਰਤਿ।ਨਿਰਗੁਣਨੂਮਾਨੇਤੇਨਾਮਨਿਰੰਜਨੁ:ਨਿਰੰਜਨਦੇਨਾਮਨੂੰਆ
ਵੇਤੇਕਰਾਇਆਦਾਅਕਾਰ:ਸਰਗੁਣਨੂਮਾਨੇਨਾਸਤੀਆ:ਸਤਵਾਦੀ
ਆਂਦੇਨਾਕੇ:ਦੂਰਕਰਦੇਨੇਂਸਦਾਤੇਇਕੁਸਤੁਵਾਦੀਦੇਦੇ:ਦੋਇ
ਦੋਇਕੇਸਹਸਾਗੁਣ:ਹਜਾਰਗੁਣ०ਤੋਇਕਕਹਿਦੇਨੇਸਾਡੀਸੋ
ਭ:ਸੋਕਾਖਰਾਬਾਦੇਕਾਰ:ਦੇਕਾਰਾਕਰਿਖਰਾਬਾਹੀਹੂੰਦਾਹੈ।ਹੋਦਾ:
ਪਿਛਲੇਕਰਮਾਦਾਭਲਾਕਾਰੁ०ਹੈਂਕਿਆਬੁਰਾਈਹਾਲੁਹੋਵੈਗਾ।
ਬਾਲਿ०ਦੇਜੀਆਂਤੇਪੁਰੀਆਦੇਜੀਵਤੇਲੋਆ:ਲੋਕਾਦੇਜੀਵਤੇ
ਅਕਾਰਾਦੇਅੰਦਰੁਜੋਅਕਾਰਹੈਂ।ਜਿ:ਜੋ।ਤੇਰੀਸਾਰ:ਤੇਰੀਸਮਾ
ਲਕਰੇਓਹੁਦਾਤੇਰੀਸਮਾਲਕਰਿਬਚਦੇਨੇਓਹੁ:ਤੂਸਮਾਲਕਰ
ਦਾਹੈਂਉਨਾਦੀਆਦੁਖ०ਹੈਸਲਾਹਣਿਦੀਬਾਣੀਕਰਿਤੈਮਨਕਰਿਭੀ
ਸਭੂਨਾਮਦੂਨਾਦੇਤਿਆਦੇਪਾ:ਪੈਰਾਦੀਛਾਰੁਹੋਰਹੇਹੈਂਵਦੇਤੁਹੇ
ਸਾਖੀ
ਤੇਅਪਾਰਾਵਦਨੂਛਾਰਕੀਤਾਹੈ।ਸਾਖੀਮਾਧੋਦਾਸਕੀਜੁਬਮਾਈਦੇ,
ਪੋਬਾਮਾਰਿਆਬਾ।੧।ਮ:੧।ਪੀਠਕਾਸੇਖਬ੍ਰਹਮਦੇਮਨਿਮੈਂਢ
ਰਿਆ।ਜੋਏਹਕਹਿਦੇਤੇਹੈਂਪ੍ਰਤਾਇਨਾਨੂਦੋਜਕਦੀਅਗੁਤਾਂਸਾੜੂ
ਦੀਹੈਪ੍ਰਤਖਤਾਂਉਸਦੇਚਿਤਦੀਜਾਂਦਕੇਕਹੇਹੈਂ।ਮਿਟੀ०ਜੋਹੈਮੁ
ਸਲਮਾਨਕੀ:ਧਰਤੀਕੈਸੇਜਾਣੀਐਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਸੀਏਹੁ
ਕਬਾਰਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ।ਜੇਤਨੇਕਦਮੁਚਲੀਦੇਨੇਇਕੁਪਾਤਸਾ
ਹਾਦੇਤੇਇਕਵਜੀਰਦੇਸਿਰਤੇਆਂਦਾਹੈ।ਏਤੇਰਾਜੇਵਜੀਰਭਏ
ਹੈਤੇਮਨੁਖਾਦੀਕੁਛੁਗਣਤੀਨਹੀ।ਪੇੜੇ:ਵਸਾਕੁਮਿਆਰੁ०
ਦੇਤੇਓਮੁਜਲਦੀ:ਸਾੜ੍ਹਦੀਆਵੀਸੋਂ।ਪੁਕਾਰ:ਕੂਕਾਰਦੇ०
ਤਰੇਲੀਆਦਦੀਹੈਂ।ਅਗਿਆਰ:।ਖਿੰਗਾਕਰਤਾਰ०ਜੋਦੇ
ਜਕੁਤੇਬਹਿਸਤਕਿਸਨੇਜਾਣਿਆਹੈਂ।ਦਾਮਿਟੀਦਾਮੁਸਲਏਹੁਤਨ
ਹੈਇਸਦਾਮਾਨਕੀ:ਮਾਣਕੀਹੈਂ।ਪੇੜੇ:ਵਸਪਈਬਹੁਮੈਬ੍ਰਹਮਕੁਮਿ
ਆਰਦੇਆਕਾਨੋਇਣ:ਚੇਤਨਜੜ੍ਹਿਵਾਦਵੇਛੋਟੇ।ਪੁਕਾਰ०ਗਾਬਮੇ

ਰੋਵੈਂ॰ ਤਿਸਨਾ ਕਰਕੈ ਮਧੁਕਾਲੁ ਮੈ ਧਧੁੜੀ ਤੋ ਅੰਗਿਆਰ: ਅੰਗਾਰਿ
ਖਸੰਮ੍ਹਾ ਕਾਰਣੁ॰ ਰੂਪ ਨੇਕੀਆ ਸੀਸਾਹੁ ਕਰਤਾਰ॰ ਦੇ ਸਕਤੇ ਧੋਧ ਹਿਸ
ਤਨੂੰ ਜੋ ਕੋਸੇ ਨੇਧੇ ਵਾਹੈਂ॥੨॥ ਪੈ: ਪਾਇਓ॰ ਪਿਛੋ ਪਾਇਆ॰ ਅਬ
ਆਪੁ॰ ਵਾ ਆਪੁ ਓਨਿ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਛੋਦਾ ਵੇਦਾ ਦੂਆਰੇ ਆਣ ਖਿਕਾਰਿ
ਪਰਗਟ ਸੁਣਾਇਆ॥ ਜਿਨਿ॰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ
ਮਿਲਿ ਕੇ ਸਚੇ॰ ਨਾਮਾ ਧਾਰਾ॰ ਓਹੁ ਸੇ ਕਾਰ ਰਹੀ॥੬॥ ਸ: ਮ: ੧॥ ਪੀ
ਠਕਾ ਕੇ ਸੇ ਪੁਛਾ ਹੈ ਗਤਾ ਕੇ ਸੇ ਛੁਟੇ ਤੁਕ ਹੇ ਹੈਂ ਹੈਂ ਭਾਤਾ ਕੋ ਸਾਰੇ ਈ ਹੋ
ਸੋਕ ਹੇ ਹੈਂ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ: ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਐਸੇ ਸਾਰ
ਹੀ ਕਰਨਾ ਅਰ ਖਾਗਾਇਆ: ਗਦਾਇਆ ਹੈ ਨੜ੍ਹਿਆਰ॰ ਮਨਿ ਦਾ
ਹੈ ਵੀਚਾਰੁ॰ ਵਾ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਭਰੀਐ॰ ਪਾਪਾ ਕਰਿ ਧੋਵੈ॰ ਗੰਗਾ
ਦਿ ਪੁਣੁ ਸਿਧ ਤਕ ਰਕੇ ਜਾਤਿ॰ ਤੇ ਜਿਨਸੀ: ਮਨੁਖਾ ਦਿਵ ਕਣਕਾ
ਦਿਆ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ: ਕੇਵਲ ਮੁਕਤਿ ਜਾਣਾ: ਜਾ ਵਿਦਾ ਛੁਾਇਆ:
ਅਵਿਦਿਆ ਹੈ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੇ ਦਾ ਛੋਦਾ ਹਉਮੈ ਨੂੰ
ਕਰਿ ਕੇ ਜੀਤਾ ਦਾ ਉਪਾਉ ਹਾ ਕਾਰਿਆ ਹੈ॥ ਹਉਮੈ॰ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਦਾ ਹ
ਉਮੈ ਨੂੰ ਬੁਝੈ: ਨਾ ਸੋ ਹੋਵੈ ਦਾ ਜਾਣੈ ਤਾ ਦਾਰੁ: ਸਤ ਸੰਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦ
ਅੰਦੁ ਹੀ ਆ ਵਿਹੂਣਾ॰ ਹੋਰ ਧਾਨੂੰ ਨਾ ਹੁਕਮੀ॰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਲੇਖੁ॰
ਜੋ ਕਰ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜਾਣੀ ਐਕੀ ਕੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਵੇਖਹਿ॰ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਤੈਸ
ਹੋਦੇ ਨੇ ਤੇਹਾ ਵੇਖ: ਜਾ ਤੁਮ ਖਿੰਦੇ ਲੇਖਾ ਨੂੰ ਦਾ ਲੇਖੁ॰ ਏਹੁ ਦੇਖਹਿ॰
ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਖ॰ ਸਭ ਨੂੰ॥੧॥ ਮ: ੨॥ ਪੀਠਕਾ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੇ
ਪਾਸੋ ਕੇ ਸੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀ ਤਾ ਜੀ ਏਹੁ ਛੋਦਾ ਹਉਮੈ ਕੋਥ ਹੁ ਉਪਜੈ ਤਾ ਕੇ
ਤੁ ਸੰਜਮਿ: ਸਾਧਨ ਕਰਿ ਇਹ ਜਾਇਆ ਉਤ ਕਹੇ ਹੈ ਛੋਦਾ ਜੋਰ ਉਮੈ
ਕਰਿ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਏਹਾ ਹਉਮੈ ਦੀ ਜਾਤਿ: ਉਤਪਤੀ ਹੈ ਧਧਨਾ:
ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਜੀਵਾ ਛੋਦਾ ਏਹੋ ਹਉਮੈ ਹੁਕਮਾ ਵਿਖੇ ਹੈ
ਕਿਰਤਿ: ਕਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਾ ਦੀ ਰਾਧ: ਦਾ ਤਾ ਇਸ ਮਾਹਿ:
ਇਸ ਮਾਹਿ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਹੈ ਗੁਰ॰ ਮੇਲੇ ਤੇ ਏਹ ਜੀਵ ਗੁਰ ਕਾ ਜਨਹੁ:
ਹੇ ਭਾਈ ਜਨਹੁ ਦੁਖਿ॰ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ॥੨॥ ਪੈ: ਸੰਤੋਖੀਈ: ਸੰਤੋਖੀ
ਆਨੇ ਸਚੋ ਸਚੁ: ਸਚ ਹੀ ਸਚੁ ਦਾ ਮ ਨਨ ਨੁ ਕਰਾ ਮੰਦੇ॰ ਕਰਮ ਸੋਂ
ਦਾ ਰ ਸਤੋ ਪੈਰੁ॰ ਸੁਧੀ ਰੂਪੀ ਦਾ ਪੂਤ ਖਾ ਰਖਿਓ: ਰਖਿਆ ਆਸੁ
ਕ੍ਰਿਤ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇਸ ਨੁਕਾਰਿ ਕੀਆ ਦੂਨੀਆ॰ ਦੋਨਾ ਬੰਧਨਾ: ਬੰਧਨ
ਮੋਹ ਦਾ ਖਾਇਆ: ਛਡਿ ਦੇਨੇ ਅਗਲਾ: ਚਿਰਕਾਲੁ ਦਾ ਦੇਵਾ॰
ਤੇ ਵੁਰਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਓਹਾ ਵਾਤਿਆ ਆਈ॰ ਕਰਕੇ ਹੀ ਦਠਾ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਪਾਇਆ ਹੈ॥੨॥ ਸ: ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾ ਸੀਸਾਰੁ ਸਾਰੇ ਦੀ ਆਪੁ ਪਾਣੁ ਨਕ
ਰਿਹਿਆ ਹੈ ਸੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਪੁਰਖਾ: ਮਨੁਖਾ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਗਹਿ ਦੇ ਹੈਂ ਅ

ਜੋਸਭਕਾਕਰਨਾਅਰਥਾਤਕਰਤਾ: ਕਰਨਹਾਰਾਜੋਥਾ! ਧਰਤੀਆਂਖੇਤ੍ਰਾਹਾਂ:
ਖੇਤੀਆਂਮੇਂ।ਦੀਪ॰ਤੋਂਦਵਰਖੰਡਹ: ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਂਦਾਸਮੂਹਾਂ।ਜੇਤਜ
ਹਾਂ: ਜੇਤਜਜੋਹੈਂਇਛੇਦਾਸਰਾ: ਤਲਾਵਾਂਤੇਮੇਰਾਂ: ਪ੍ਰਬਤਾਂਮੇਂ ਜੇਤਾਹ:
ਜੇਤਜੋਹੈਤਿਨਾਦੀਤੂੰਏਜੋਮਿਤਜਾਣੈ।ਜੇਤ: ਜੀਵਾਨਾਹ: ਨਾਨਾਕਰਾ
ਤ੍ਰਾ: ਕਰਤਤਨਾਰਿ: ਬਹੁਤ੍ਰੋਤਾਹ: ਤਿਸੇਹੀਆਜਗ॰ਸਾਰਾਜੋਹਾਰੀ:
ਨਮਸਕਾਰਕਰਨੇਹਾਂ।ਸੁਨਾਮਤਿਤਿਸ: ਤਿਸਦੀਕਾਇਆਨਮੇ
ਗਏਹਾਂਵਾ ਤਿਸੇਨੂੰਅਸੀਰਬਾਤਕਰਨੇਹਾਂ।ਤਿਸ॰ਦਾਦੀਬਾਨ:
ਦੀਵਾਨ ਸਤ ਸੇਗਾਭੂਪੀਵਾਆਸਾਰਾਹੈ।ਨਕਿਆ: ।ਇਹਅਰਥਹੈ।
ਤਰਾ: ਜੁਕੇਉਹੈ।੧।ਮ:੧।ਲਖ॰ਕਰਾਨੇਕੀਆਚੰਗਿਆਈਆਂ॰
ਏਹੁਦੋਨੋਂਹਿੰਦੂਤੇਤੁਰਕਾਂਦੀਕਾਸਾਹੈ।ਵਾਲਖ: ਲਾਖਾਂਨੇਚੰਗਿਆਈ
ਆਕੀਆਂਹੈਂ।ਪੁੰਨ॰ਨੂੰਕਰੇਜੋਪੁੰਨਹੈਪਰਵਾਣੁ: ਪ੍ਰਮਾਣੀਕੂਹੈ।
ਤੀਰਥਾਂ॰ਦੇਕਰੇਤੇ ਸਹਜ: ਸਹਜੋਗੀਕਰੇ।ਅਬਿਬਾਣ: ਉਜਾੜਾਂਮੇਂ
ਸੂਰਤਣ: ਸੂਰਮਤਿਤਾਸੰਗਰਾਮ॰ਮੇਂਕਰੇਕੈਜੋ।ਸੁਰਤੀ: ਵੇਦਾਂਨੂੰਪੜੇ
ਤੇਲਖਗਿਆਨ: ਅਰਥਕਰੇਤੇਧਾਰੇ।ਪੁਰਾ ਣ: ਣ੍ਹਵੇਲੀਪਾਰ੍ਹਾਕੀ
ਆ॰ਹੈਤਿਸਨੇ।ਨਾਨਕ॰ਮਨਦੀਆਮਤੀਕਰਿਸਭਪੂਰਥੁਕਤਿਹੈਂ
ਕਰਮ: ਲੇਖਹੀਵਾਪਾਰਥਕਰਮੁਹੀਸਚਾਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟਹੈ।ਦਾ
ਪੌ: ਤੂੰ॰ਹੈ।ਸਚੋਸਚੁ: ਨਾਮਹੀਨਾਮਦਾਹੁਕਮਹੀਦੇਹਿ।ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ।ਕਮਾ
ਇਆ: ਜਪਜਾਹੈ।ਛੇਦਾ।ਜਿਨਕੇਹਿਰਦੇ ਸਚੁਵਸਾਇਆ।॰ਸਤਿਗੁ
ਰਮਿਲਿਜੋਤਾਂਸਚੁਪਾਇਆ।ਸਚੁ॰ਨਾਮਨੂੰ।ਮੁਖੀ: ਮੁਖਾਂਨੇਵਾ
ਮੁਖਤਾਕਰਕੇ।ਕਾਹੇਆਇਆ: ।ਇਹਅਰਥਹੀਆਇਆਹੈ।੮।ਸ:ਮ:
੧।ਪੜਿਕਾਪਾੜਨਾਦੀਕਹੁਤਾਂਕਹੇਹੈਂ।ਪੜਿਪੜਿ॰ਕੇਪੁਸਤਕਾਂਦੀਆਂ
ਐਸੇਸਾਰਾਅਰਥਕਰ ਛਾ।ਸਾਥ: ਬਲੇਦਾ।ਬੇੜੀਆਂਮੇਪੁਸਤ
ਕਾਂਪਾਤ: ਦਾਨਿਆਮੇਂਪੁਰਾਣਾਂਪੜੇ।ਬਰਸ ਰ: ਵਰੇਵਰੇ।ਮਾਸ:ਮ
ਹੀਨੇਹੈਂ।ਆਰਜਾ: ਉਮਰਹੈਤੇ।ਸਾਸ: ਸ੍ਵਸਾ।ਇਕਗਲ: ਨਾਮ
ਦਾ।ਇਕਨਿਸ਼ਚਾ।ਝਾਖ: ਝਖਣਾਹੈ।ਵਾ ਪੜਿਪੜਿਕੇ।ਇਕਤਾਂਗ
ਡੀਲਦੀਆਹਿ: ਲਾਦਦੇਨੇਦਾਹਿਸਵਾਸੁਤੇ।ਐਸੇਸਭਕਾਕਰੇ
ਅਰਥ।ਸਾਥ: ਪਲੇਦੇ।ਮਨਿਦੇ ਭੂਣਦੋ।ਪਾਈਐ॰ਕਨਕ
ਤੁੜੀਤਿਕੇਲੇਆਦੇ।ਪਾਤ: ਦਾਨੇਅਨੂੰਦੋ।ਬਰਸਰ: ਦਰਿਆ
ਵੋਂਦਰੇਹੀਮੁਣੁਸੀਲੋਕਦਾਸਮਤਗਿਣਦੇਨੇਬਾਹਮਣ।ਮਾਸ:
ਸਕਨਆਸਾ।ਮੈ।ਆਰਜਾ: ਸਾਰੀਉਮਰਕਾ।ਸਾਸ: ਸ੍ਵਾਸਾਂਸਕ
ਨਾਮੋਦਿਉਹਾਰਾਨੂੰ।ਲੇਖੈ॰ਤਾਂ ਇਕਗਲੁ: ਰਾਮਨਾਮਦਾ।ਐਦੇ
ਤਨਿਸ਼ਚਾ।ਇਸਤੇ।ਝਖਣਾਝਖ! ਝਖਦਾਝਖਣਾਹੈ।ਵਾਝਖਮਾਰਨੀਆਂਹੈ

੧॥ਮ:੧॥ਪਾੜ੍ਹਿਆ: ਅਭਿਆਸਕੀਤਾ॥ਕਾੜ੍ਹਿਆ: ਦੁਖੀਹੋਇਆ॥ਲਈ
ਆ: ਬਕਦਾ ਦੁਕਰਦਾਹੈ ਹਮੁਓਹੰਗਏ॥ਦੋਈ॰ਨੂੰਹੀ॥ਛੇਦਾ॥ਦੇ: ਹੋਜਿਆ
ਸਹੁ: ਸਹਾਰਾ॥ਕੀਆ॥ਪਿਛਲਾ॥ਸਾਦ: ਹਰਿਦੇਭਜਨਦਾ॥ਸੁਆਦ ਉਸਹੇਕ
ਰੂਮੈਂ॥ਛੇਦਾ॥ਦੂਜਾ॰ਜੁਗਇਕਾਇਆ॥ਡੀਬਹੁ॥ਕਹਰੈ: ਕਰਲਾਂਦਾ ਰਹੇਂਦਾ
ਹੈਵ ਦੁਖੀਹੁੰਦਾਹੈ॥ਮੋਹਿ॰ਧਾਰਨਵਾਲਾ॥ਕੀ ਦਿਰਾਤ: ਖਰਾਬੁਹੋਇਆ
ਜੰਓਹਮਾਂਰੋਪਾਣੀਤੇਸੈਦਰਦੇਆਂਨੂੰਤਾਂਕ੍ਰੋਧਹੋਤਾ॥ਹੈ॥ਸੂਤੰ॰ ਸਾਰਾਜ
ਗਤੁ॥ਪਰਾਉਪੇਤਾਣ: ਪੈਰਾਂਤੇਸਗਾਰਹਿ ਣਾਦ੍ਰ ਪੈਰਾਨੂੰ॥ਮਕਾਸਦ
ਲੂਤਾਣਣਾ ਕਪਾਲਭੀਆਸਣਕਰਣਾ॥ਕੀਆ॰ਜੋਕਰਮੈਸੋ ਕਮਾਣ:
ਕਮਆਂਦਣਾ॥ਐਥੇ ਦਕੀਆਕਮਾਣਾ॰ਈਏਥੈ ਲੈਣਾਹੈ॥ਅਲੁਅਲੁ:
ਮੈਲੁਵਾਇਜਰੀ॥ਬਿਜਰੀ॥ਛੁਈ: ਸੁਆਹਾ॥ਅੰਧੈ ਜੀਵਨੇਏਕ
ਕਰਮਾ॥ਕਰਿਆ॥ਕਿਛੁ: ਕਛਲੀਕਰਿਕੇ॥ਪਾਈ॰ਦਾ॥ਏਬਾਣੀ: ਉਜ
ਕੁਮੈਅੜ੍ਹੀ: ਪਕੀਆਂਸਮਾਦਾਮੈਂ॥ਮਜਾਣੀ: ਜਹਾਂਮੁਰਦੇਸੜੇ॥ਜਾ
ਣੋ॰ਧੁਣਤੇਅੰਤਨੂੰ॥ਤਾਣੀ: ਤਾਦੈਗਾ॥ਛੇਦਾ॥ਜਿਸਨੂੰਸਾਤਿ ਗੁਰਭੇਟੇ
ਓਹੁਹਰਿਕਾਸਾਮੁ॥ਸੀਨੈ ਦਸਾਏਤੇਸੋ ਸੁਖਪਾਏ॥ਕਰੇ॰ਜਿਸੁਪਰੁਹ
ਰਿਨਸੁਖਪਾਏ॥ਅੰਦੇਸੇ: ਸੰਸਿਆ ਤੇ ਸੋਹਰੇਵਲੁ: ਰਹਿਨਹੁੰਦਾਹੈ
ਹਉਮੈਂ॰ਨੂੰਸਧਾਦਿਕਰਕੇ॥੨॥ਪੌ: ਭਗਤਿ॰ਜੋਹੈਸੋ॥ਦ੍ਰੇ॰ਨੇ॥ਦੁਰਿ॰
ਵਿਖੇ॥ਬਾਹਰੇ: ਰਹਿਤਾ॥ਦਰਿ॰ਮੈਂ॥ਲਹਿਨੀ: ਲਹਿਦੇਤੇਜੋ ਨਾਮਸਦਾ
ਮੂਲ: ਉਤਪਤੀਦਾ ਹਰੀ॥ਗਹਣਾਇਦੇ॰ਹੈਂਦੇਹੀ॥ਅਭਿਮਾਨੁ॥ਰਾਕਸੀ
ਕਹੇਹੈ ਹਉ: ਮੈਂਤਾਂ ਢਾਡੀ: ਮੰਗਤਾ॥ਹਾਂ॥ਕ: ਕਿਆ॥ਨੀਚਜਾਤੇ॥ਹਾਂਤੇ
ਹੋਰ॰ਜੀਵ॥ਦੇ॰ਹੈਨੂੰ॥ਉਤਮ: ਢਾਢੀਹੋਕੇਤਨਾਨੂੰਸੰਗਤਾ॥ਤੂਸੈ: ਤੂਠ
ਨਾਦੇ॰ਹੈਨਾਸੇਖਬੁਹਮੁਧਾਜੋਚਲੇਆਏ॥੨੧॥ਸ:ਮ:੧॥ਪੀਠਕਾਸੋਸ
ਰੁਤਾਂ॥ਐਸਾਹੈ॥ਇਜਮੈਂ॥ਕੂੜ: ਝੂਠਾਹੈ ਨਾਰਹਿਣਵਾਲਾ॥ਐਸੇਸਭਕਾ
ਅਰਥਕਰੋ॥ਪਰਜਾ॥ਰਜਤਾਈਕਰਾਜੁ਼ਦੀਆਮੰਡਪ॰ਸੋਨੇਚੋੜਾਇਸ
ਤਾਰਵਾਲਾਮਕਾਨਹੈਵੈਇਕਛਤ ਕੋਟੈਂਦੇ॥ਇਆ ਮਾੜੀ॰ਦੋ ਇਛਤੀ॥
ਹਾਰੁ: ਵਾਲੇਨਰੁਨਾਰੀ॥ਹਾਰੁ: ਵਾਲੇ॥ਛੇਦਾ॥ਅਪਾਰੁਰੂਪਹੈਜੋਹੈਸੀ
ਆ: ਬੜਾਕਹਿਣਾਤੇ॥ਬੀਬੀ॰ਕਹਿਣਾਜੋਹੈਂ॥ਖਾਰੁ: ਸੁਆਹਾ॥ਦਖ
ਉਪਰੁਕੇ ਖਪਿਹੋਇ: ਮਰਗਏਹੈਂ॥ਕੂੜਿਕੂੜੈ: ਕੂੜਿਆਂਦਾ॥ਕੂੜਾਵਿਖ
ਆਂਦਿਖੇ॥ਹਾਰੁ: ਵਾਲਾਹੈ॥ਮਠ: ਗੁੜੁ॥ਆਦਿਤੇ॥ਮਾਖਿਉ: ਸਹਿ
ਤਹੈਵ ਕੂੜਿਹੈ ਤਾਂਮਿਠਾਤੇਲੀਆ ਤੇਜੀਵਾਨੇਸਾਰਿਆਂਹੈ ਕੂੜਸ
ਇਤਦ ਤੁਮਿਠਾ॥ਪੂਰੁ: ਪੂਰਾਂਦੇਪੂਰਾ॥ਬਾਝੁ॰ਹੋਰੁਸਭੁਕੂੜੁਕੂੜ
ਹੀਹੈ॥੧॥ਮ:੧॥ਪੀਠਕਾਕੋਈ ਕਹੈ ਇਹਜੀਵਸਚਾ॥ਕਿਸਤਰਾਹੋਵੇ
ਸੋਕਹੇਹੈਂ॥ਤਾਂ ਪਰੁ: ਤਾਂ ਭੁਲੀ ਪੁਕਾਰਾ॥ਐਸੇ ਸਭਕਾ॥ਅਰਥਕਰਣਾ
ਸਚਾ॰ਨਾਮੁ॥ਮਲੁ: ਮੈਲਾ॥ਛੇਦਾ॥ਤਨ: ਮਨੁਧੋਇਹਛਾਕਰੇ॥ਸਚਾ॰

ਕਾਲ੍ਹਾਰਹਸੀਐ:ਪੂਛਹੋਵੈ ਦੁਆਰ।ਰਹਣਾਜੁਗਤਿ:ਜੁਗਤਿਦੀ
ਹਰਿਵਿਖੇਕਾਰਣਇਆ॰ਰੂਪੀਨਾਸਾਧਿਕੈ:ਸਾਧਨਾਦੁਆਰੇਵਾਹਿ
ਗੁਰੂਕਰਤਾ॰ਏਨਾਮਰੂਪੀਬੀਉ:ਬੀਜਾਸਿਖ:ਸਿਖਿਆਗੁਰਾਂ
ਪਾਸੋਂਜੀਆਂਕੀ:ਸੱਭਜੀਆਂਪਰਵਾਆਪਨੇਜੀਆਦੇਉਦਾਰ
ਨੇਕੀਆਪੂਰਨਪੂਰਬਾਂਪਰਤੇਦਾਨ॰ਰੋਜਦਾਆਤਮਤੀਰਥ:
ਰਿਦੇਮੈਂਬ੍ਰਹਮਤੀਰਥਮੈਂਕਰੇਨਿਵਾਸ॰ਕਿਸਤਰਾਂਮਛਦਾਨਿਵ
ਸ ਕਰੈ:ਕਰਕੈਬਾਹਿਰਹੈਸਭਨਾ॰ਦੁਖਾਦਾਵਜੀਵਾਦਾਸਧ
ਇ:ਉਤਾਰਿਦੇਮਛੇਦਾਹੋਇ॰ਤਿਨਾਂਦੀਆਂਤਲੀਆਦੀਖਾ
ਕੁ ਮਾਹਿੰਡਾ:ਮੇਰਾਦਾਨਹੈਜੋਮਿਲੈਤਮਸਤਕਲਾਈਐਤਾਂਆਮ
ਲਖੁਣਾਤੇਦੇਹ:ਤਿਹਾਜੇਵੇਹੀ:ਜੇਹੀਚੰਗੀਵਮੰਦੀਆਲਿਖੇ
ਆ॰ਲੇਖੁਣਤੇਨਾ॰ਸੀਤਾਦੀਆਮਤਿਥੋੜੀ:ਹੋਛੀਮਤਿਕਾਰਿਜੇ
ਫਲੁਮੰਗੀਏਤਾਂਵਾਮਤਿਥੋੜੀਜੋਹੈਇਸਨਾਸੇਵ॰ਨੂਵਾਕਰਕੈ
੧੦ ਸ: ਮ: ਪਪੀਠਕਾਕੋਈਕਹੈਅਗੇਲੋਕੁਜੋਗਾਧਿਆਂਨੁਪੂਜਾਦਿ
ਕਰਮੁਕਰਦੇਸੇਮੋਖਵਾਸਤੇਅਬਨਾਕਰੀਏਜੋਕਹੇਹੈਂਸਾਚਿਕਾ
ਲ:ਸਾਚਿਦਾਕਾਲਸਾਸਤਿਜੁਗਾਦਿਕਪਿਛੈਆਬਤਾਂਕੂੜਦਸ
ਮਾਵ ਸਾਚਿਨਾਮਦਾਕਾਲਹੈਅਬਤੇਪੁਰਸਾਂਤਾਂਰੇਤੁਕਾੜਮੈ
ਵਰਤਿਆਕਲਦੇਕਾਲਖ:ਪਾਪਾਂਕਰਕੇਜੀਵਭਏਹੈਂਬੇਤਾਲ:
ਭੂਤਨੇਚੇਰਲਾਈਉ:ਕਰਮਸਾਬਤੁਰੂਪੀਆਪਾਤਿ॰ਸ੍ਰਾਨਾ ।
ਦਾਲ:ਕਰਮਸਾਗੋਪਾਗੁਨਹੀਹੋਤੇਇਸਕਾਰਿਦਲੀਆਭਜਾਹੋ
ਇਕ:ਸਾਬਤਦਾਣਾਕਰਮੁਸਾਂਗੋਪਾਂਗੁਭਾਹੁਤੀਹੁਤਿ:ਭੁਤੀ
ਵਿਚੋਂਭੁਤਉਸਕਰਮਦੀਸਤਿਜੁਗਾਦਕੋਹੋਇਤਾਂਫਲੈਨਾਨਕ॰
ਨਹੀਤਾਂਐਸੇਪਾਹੈ:ਲਾਗੁਤੇਰਕੂਰੰ॰ਬਬੂਨਾਸੋਇ:ਕਣਸੋ
ਇਕੀਵਸੋਇਹਰੀਦਾਐਕਹੋਰੇਗਾਕੈਸੋਹਿਸੋਕਹੇਹੈਂਆਵ
ਚ॰ਮਹਿਨਾਵੇਹਾਸਰਮ:ਵੈਰਾਗਰੂਪੀਤਰ:ਮਾਨਣਾਭਗ
ਤੀ॰ਰੂਪੀਮਜੀਠਨਾਲਾਕੂੜੇਸੋਇਨਕੋਇ:ਕਾੜੂਦੀਕਣਿ
ਸੋਇਰੀਨਹੋਇਕਏਕੀਵਕਾੜਕਰਕੇਸੋਹਿਦਾਨਹੀਕੋਈਭੀ
੧ ਮ: ੧। ਅਧਕਲਜੁਗਕੀਬਾਤਕਹੇਹੈਂ ਛੇਦਾ ਲਬਰਾਜ
ਨੇਦੂਜਾਪਾਪਮਹਤਾ:ਪਟਵਾਰੀਹੈਅਉਖੇਰਲਬੀਰਾਜੇਹੋਤੇਪ
ਪਟਵਾਰੀਹੈਏਹੇਦੂਇਆਐਸੇਸਕਰਕੇਅਰਬਾਸੇਕਦਾਰ:ਠ
ਏਦਾਰਾਨੇਬ:ਵਜੀਰਵਾਚੋਪਦਾਰ॰ਹੈਤਿਸਨਦਾਨਾਬੀਚਾਰ॰
ਅਮਕੇਪਰਮਨਸਕਰੀਏਅਮਕੇਨੂੰਕੈਦਕਰੀਏਇਤਾਂਦਿਆ ਛੇਦਾ

ਗਿਆਨਾਵਿਹੂਣੀਅੰਧੀਹੋਰਹੀਹੈਰਯਤਕੂੜਿਹੈ:ਤਿਸਨਾਅਗਨੀ
ਕਰਿਭਰੇਹੈਂਜੀਵਤੇਮੁਰਦਾਰੁ:ਹਰਾਮਵਢੀਆਂਨੂੰਖਾਂਦੇਹੈਂ।ਗਿਆ
ਨੀ:ਰਾਜਧਾਰੀਏਵਾਗੀਆਨੀ॰ਸੋਕਾਹਿਦੇਨੇਜੋਨਚਾਏਤਾਂਕੂਪ:
ਕੂਪਾਂਦਾਸਾਂਗਾਂਦੇਨਾਵਾਂਦਾ:ਕਾਨ੍ਹਗੋਪੀਆਂਦੇਵਾਰਾਜਿਆਂਤੇਵਾਂਦਾ
ਨੂੰਜੋਧਾ:ਜੁਧਦਾਵਾ ਸੂਰਮਿਆਂਕਾਕਰੇਾਖੀਰਤਿਨਾਂਕਹਾਵੈਜੋਆ
ਪਣੀਆਂਘਾਤਨੂੰਆਹਿਕਮਤਿ:ਜੁਗਤੀਕਰਕੈਸਿਧਕਰੈਤੇਆਗਲੇ
ਦੀਆਂਘਾਤੁਮੈਂਹੁਜੁਗਤਿ॰ਕਰਕੇਖੰਡਦੇਵਹਿਆਸੀਜੇ:ਪੀਨਤੇਅੰਨਦੇ
ਸਰਹਿਮੈਵਾਜੋਨੀਆਮੈਂਜਵਿਜੇਈਹੋਵੈਂਧਰਮ॰ਨੂੰਕਰਹਿਤੇ
ਕਾਮਨਾਕਾਰਿਵਾ ਹਿਕਾਰੁਕਾਰਿਦੇਗਾਮੋਖਦੁਆਰੁ:ਮੁਕਤੀਦਕ
ਮਏਤੇਗਾਵਾਵਾਹਿ ਕਿਉ ਮੰਗਹਿਮੋਖ:ਮੁਲਨ ਦੁਆਰੁ:ਪਾਰਿ
ਵਿਚਹਿਹੀਕਾਤੁਰਤਰਹੀਜਤੀ:ਸੋਜਾਣਸੀ ਜੁਗਤਿ:ਹਰਿਮੈ
ਜੁੜਿਆਸਿਦੀਰੀਤਿਹੀਧਾਰਿ॰ਤੇਜਾਵੈ ਪਾਰੁ:ਬਹੁਤਾਮੈਵਾਆਪਣ
ਤੇਜਾਣਿਹੈਪਰਾਏ ਬਾਰੁ:ਦਰਮੈਧਰਨਾਦੇਕੇਵਾਜੋਰੇਸਵਾਲੇਪਾਏ
ਕੇਆਪੇ:ਆਪਣੇਆਪਤਾਂਪਤਿ॰ਰੂਪੀ ਪਰਵਾਣੁ:ਵਨਾ
ਜੋਨਾਸਾਧਨਾਕਰਿਸਿਭਾਈਦੀਪਤਿਰਹੀਹੈਓਹੁਸਾਧਨਆਪਣੇ
ਮੈਦੇਖੀਏਏਹੁਵਟਾਤੋਲਿਆ:ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਪੈ।ਜਾਣੀਐ
੨ਮ:੧।ਵਢੀ:ਜੋਹਰਿਨੇਠਟੀਹੈਸੁਵਜਾਰਿ:ਪ੍ਰਗਟਹੋਵਦੀਹੈ
ਵਾਜੋਠਟੀ:ਕੀਤੀਹੈਕਰਣੀਜੀਵਨੇਸੁਵਜਾਰਿ:ਅਗੇਪ੍ਰਗ
ਟਹੋਵੈਗੀਵਾਵਢੀ:ਧੁਰਿਆਈਤੇਸੁਵਜਾਰਿ:ਭਲਿਆਈ
ਨੂੰਛਾਲਾ॰ਕਰਮਧਰਮਕਰੇਏਹਾਹੋਇ:ਤਿਨਕਾਲਕਰੋਧ
ਤਿ॰ਵਡੀਤੇਜੋਰੁ:ਧਲਾਜੀਉਨਵੇ:ਜੀਵਚਿਤਉਦਿਨਵੀ
ਨਹੀਂ ਜੀਉ॰ਆਏਨੂਏਹੁਸੁਖਦੇਂਦਾਹੈਤੇਨਾਦੇਓਹਿਸੁਖਦੇ
ਦਾਹੈ ਆਦਰਤੇਅਨਾਦਰਦੁਨੀਆਂਦੇਦਾਕੁਛਨਹੀਵਟੀਦਾ
ਲੇਖੈ॰ਹਰਿਵਿਖੈ।ਸੋਈ ਕੋਇ:ਕੋਈਧੈਵਾਸੋਈਹੈਤੇਹੋਰੁ
ਕੋਇ:।ਕਿਆਹੈਂ।੩।ਪੌ:ਕਰਮ:ਲੇਖੁਆਤਿਨੀ॰ਹੇਖਸਮਤੇ
ਨੂੰਵਿਕੀ:ਭਿਨਭਿਨਹੀ ਅਲੋਹਿ॰ਆਪਣੇਦਿਖੇਤੇ।ਇਕਨਾ
ਧਹੁ:ਆਪਣੇਵ ਲੋਕਾਖੁਆਇਆ: ਭੁਲਾਇਛੁਡੇਹੈਂਗਾਛੇ
ਦਾਜਿਥੇਤੁਧਆਪ ਬੁਲਾਇਆਤਿਨਾਂਗੁਰਾਦੀਨਕਿਰਪਾਤੇ
ਜਾਣਿਆਤੂੰ ਸਹਜੋਗੀ:ਨਿਸ੍ਰੇਕਰਿਸਾਚੇਮੈਓਹੁਵਾਸਿਧਾ
ਕਰੋਂਜਾਣਿਆ॰ਤਿਥੇਜਿਥੇਤੁਧਨੂੰਤਾਂਓਹਨਰੂਸਹਿਜੇ

ਹੀਜਚਿਮੈਂ॥੧੧॥ ਜ:ਮ:੫॥ ਦੂਖੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੰਪਤ ਪੁਦਾ ਏਹੁ ਦਾਰੂ ਹੈ॥ ਸੁਖੁ॰ ਜੋ ਹੈ
ਵਿਸਨਾਂ ਦਾ ਏਹੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਵਿਸਨਾਂ ਦਾ ਤਿਥੈ ਤੇਰੀ ਹੋ ਹਰੀ
ਤਾਮਿ: ਇਛਾ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਵਾਛੇ ਦਾ॥ ਸੁਖੁ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ਏਹੁ ਦਾਰੂ ਹੈ ਤੇ ਦੂ
ਖ ਜੋ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੇ ਕਾ ਕਾ ਏਹੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖ ਤਾਮਿ: ਜਿਥੇ ਸ੍ਰ
ਖਰੂਪ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਥੈ ਆਮਿ: ਰੋਗ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਨ ਹੋਈ ਵਾ ਸਾਸੁ
ਖ ਹੈ ਤਾਮਿ: ਤਹਾ ਨ ਹੋਈ ਦੂਖਾ॥ ਕਰਣ: ਕਰਤਤ ਦਾ ਮੈ ਨਾਹੀ॰ ਕੁੰਛ ਭੀ
ਕਰਦਾ ਤੇ॥ ਕਰੀ: ਕੁਛ ਕਰਾਂ ਭੀ ਤੇਨ ਹੋਈ: ਹੁਦਾ॥ ਹਾਰੀ: ਹਾਰ ਹਾਰੁ ਦ
ਗਤਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਜੀ ਸਾਰੁ ਕਰਕੇ ਵਿਛੁ ਲਖਿਆ॰ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ॥੧॥ ਰਹਾਉ
ਜਾਤਿ: ਉਤਪਤੀ ਮਾਹਿਤਾ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਹਰੀ ਹੈ ਤੇ ਜੋਤਿ: ਸ੍ਰੋਸਟੀਮ
ਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੂੰ॥ ਅਕਲ ਕਲਾ: ਆਪ ਅਕੁਲ ਹੈ ਤੇ ਸਕਤੀ ਕਰਿਸ
ਭੀ ਮੈਂ ਵ ਛੇਦਾ॥ ਕਲਾ: ਕਲਪਣਾ ਤੇ ਅਕਲ ਹੈ ਕਾਰ ਰਹਤ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਮੈ
ਸੁਆਲਿਉ: ਸੁਆਰੀ ਹੋਈ ਵਾ ਸੁੰਦੂ ਹੈ॥ ਸੋ॰ ਸੀਸਾਰੁ ਤੇ॥ ਬਾਤਾਂ॰
ਜੋ ਸਿਛਿ ਕਹੀ ਅੰਨੇ॥ ਕਰਣਾ॰ ਹੈ॥੨॥ ਮ: ੨॥ ਅਬ੍ਰ ਸਭ ਕਾ ਧਰਮ ਕ
ਹੇ ਹੈਂ॥ ਜੋਗ: ਜੋਗੀ ਆਂਦਾ ਸਬਦ: ਧਰਮ ਕੀ ਹੈ ਗਿਆਨੁ ਤੇ ਗਿਆ
ਨ ਹੀ ਹੈ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸੁ ਕੀ ਆ ਬੇਦ॰ ਹੀ ਸਬਦ: ਧਰਮ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮ ਣ
ਹ: ਣਾ ਦਾ ਤੇ ਬੇਦ ਹੀ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦਾ॥ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਸਬਦ:
ਧਰਮ ਕੀ ਸੂਰ: ਸੂਰਮਤਿਤਾ ਤੇ ਸਬਦੀ। ਉਪਦੇਸੁ ਕੀ ਸੂਰਮਾਤਿਤਾ
ਹੀ ਹੈ॥ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਹ: ਇਸ ਮੈਂ ਵੈਂਸ ਸੂਦ੍ਰ ਦੋਨੋਂ ਕਰਣੇ ਇਸ
ਤਰਾਂ ਕਿ ਵੈਸੋ ਕਾਂ ਸਬਦ: ਧਰਮ ਕੀ ਪ੍ਰ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ੍ਰਿਤਹ: ਕਰ
ਹਿ ਤੇ ਵਿਕਰਹਿ ਕਰਣੀ: ਖਰੀਦਣਾ ਤੇ ਵੇਚਣਾ ਹੈ ਤੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਕਰਹ
ਤੇ ਵਿਕਰਹਿ ਹੈ॥ ਸੂਦ੍ਰੰ ਦਾ ਸਬਦ: ਧਰਮ ਕੀ॥ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਹ: ਪ੍ਰਾਈਵ੍ਰਿ
ਤ ਕਰਣੀ ਤੇ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀ ਪਰਾਈ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਣੀ॥ ਏਹੁ ਚਾਰੋ ਵਰਣਾਂ ਕੇ
ਧਰਮ ਹੈ ਆਪਣੇ ਧਾਰਣ ਮੈਂ ਤੇ ਅਗੇ ਕਹਣ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ॥ ਅਬ ਸਭ
ਸੀ ਵਾ ਕਾ ਸਾਝਾ ਧਰਮ ਕਹੇ ਹੈਂ॥ ਸਰਬ॰ ਕਾ ਸਬਦ: ਧਰਮ ਕੀ ਏਕ॰
ਤਾਨੂੰ ਜਾਣਣਾ ਤੇ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਏਕ ਤਾ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਪਰ ਤੂ॥
ਭੇਉ: ਭੇਦੁ ਏਹੁ ਨਾ ਦੇਉ॰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ॥੩॥ ਮ: ੨॥ ਅਬ੍ਰ॰ ਏਕ ਗੁਰੁ ਕ
ਹੇ ਹੈਂ॥ ਛੇ ਦਸ ਸਰਬ ਦੇਵ ਦੇਵਾਂ ਤੇ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਆਤਮਾ॥ ਅਰਥੇ
ਸਰਬ ਦੇਵ ਤਿਆਕ ਆਤਮ ਦੀ ਦੇਵ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਹੈ ਸੋ ਆਤਮਾ: ਮਨੋ
ਆਤਮਾ: ਸੋਮ ਨਬਾਸੁ ਦੇਵਾਸਿ: ਦੇਵ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਏਹੁ ਭੇਉ॥ ਦੇਉ:
ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ॥੪॥ ਮ: ੧॥ ਬਕ੍ਰਿਤੁ: ਘੜੇ ਦਾ ਬਧਾ ਜਲ ਕੋ
ਹੈ॥ ਏਹੁ ਨੇਮੁ ਹੈ॥ ਜਲੁ॰ ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਹੋਉ॰ ਏਹੁ ਕੀ ਨੇਮੁ ਹੈ॥ ਬਧਾਸ
ਨ॰ ਵਸ ਮੈਂ ਗਰ ਹੈ॰ ਏਹ ਭੀ ਨੇਮ ਹੈ॥ ਗੁਰੁ॰ ਸੋਝੀ ਮਿਲੋ ਬਿਨਾ ਹੋਇ॰

ਏਹੁ ਭੀ ਨੇ ਮਹਿ ਚਾਰੋ ਪਾਰ ਹੈ। ਤੇ ਜਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾ ਹੋਇ। ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਪਾਰ ਹੈ: ਰ
ਹਿਤ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰ: ਮਨ ਤੇ ਪਾਪੀ: ਪੜ੍ਹਿਆ: ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾ।
ਉਦੋਂ ਬਾਂ ਓਹੀ ਸਾਧ: ਅਣਪੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਸਾਧੁ ਜੇਹਿਆ ਤੇ ਪਾਲੇ: ਕ
ਰੋ ਪਾਲਣਾ: ਕਰਮ। ਤੁਰਾ ਦਾ ਭੁਲਾ ਤੇ ਵੈਹੇ: ਤਿਹਾ ਹੀ ਪ੍ਰਚਾਰੀਐ।
ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਕਲਾ: ਖੇਤ੍ਰਾ ਜਿਤ: ਜਿਸ ਕਰ ਕੈ। ਓਹੀਆ। ਦੀ ਗੁਣ ਤਾ
ਅਉਗੁਣ ਦੂਆ ਰੋ ਪ੍ਰਚਾਰੀਐ। ਗੀਵਾ ਦੀ ਹੈ ਮੂਹ ਚਲੇ: ਮੋਉ
ਚਲੇ ਨੇ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਮੂਹਾਇ ਚਲੇ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਾ ਮੂਹੁ ਦੇ ਚਲੇ: ਲਭੀ
ਹੈਦਾ ਅਸਤ ਦਾ ਦੀ ਹੈ।੧੩। ਸ: ਮ: ੧। ਛਿਦਾ ਨਾਨਕ। ਸਰੀਰ ਕਾ
ਮੇਰ: ਸੂਰੇ ਮਣ ਜੋ ਹੈ ਜੀ ਦਾ ਇਸ ਕਾਣ ਇਕ ਰਥੁ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਰਥਵਾਹੁ:
ਜੀ ਹੈ ਮੇਰ ਥੁਤੇ ਰਥੁ ਵਾਹੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਫੇਰ। ਫੇਰਿਆ ਜਾਹਿ: ਤਿਨਾ
ਨਾ ਜਾਣਿ। ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਰਥ ਬਾ ਸੈਤੋਖ ਕਾ: ਸੈਤੋਖ ਦਾ ਨ ਥੇ ਸਰੀਰ
ਸੈਤੋਖ ਦਾ ਵਾਹੁ। ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਇਹੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਨਾਲ ਤੇ। ਮੈਂ
ਰਥ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸਾ ਜਤੈ ਕਾ: ਜਤੀ ਸੇ ਸਭੁ ਲੋਕਾ ਜੋਰੁ: ਬਲੁ ਦਾਇ
ਦੇ ਅਨਾ ਵਾਹੁ। ਚਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਧੁਰਿ। ਮੈਂ ਰਥ ਥਾ ਤਪੈ ਕਾ: ਤਪੀ ਸੋ
ਸਭ ਸਰੀਰ ਤੇ ਸਤ। ਬੋਲਣਾ ਥਾ ਵਾਹੁ। ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਜਾਣਿ। ਮੈਂ
ਰਥ। ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹੈ ਅਗਿਆਨਿ ਕਾ: ਕੂੜ ਕਾ ਕੂੜ ਕੂੜੀ ਸਭ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤੇ
ਕੂੜ: ਕੂੜ ਸਾਰਥਵਾਹੁ: ਰਥਵਾਹੀ ਹੈ ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਇਹੁ ਦੇਵਾ ਥਿਵਾ
ਰਾ।੧। ਮ: ੧। ਸਾਮ ਪਥੋਹਿ ਸੁਗਾਦੇ ਚਾਰੋਂ ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਹੇ ਹੈ ਸੁ
ਸਹਿਆ ਸਾਮ। ਬੇਦ ਸਤ ਜੁਗ ਦਾ ਸੇ ਤੈ ਵਰ: ਸੇਤ ਵਰਣ ਵਾਲਾ
ਹੈ ਸਾਮ ਉਤਾਰ ਹੈ ਆਛੈ: ਇਸ ਤਰਾਹ ਵੇ ਸੇ ਲੋਕ ਮਨ ਕਾਰਿ ਤੇ
ਸਾਚੇ ਰਹੇ: ਸਭੁ ਮੇਲ ਹਿ ਦੇਸੇ ਤ ਨਕ ਰਿਆ ਸਾਚਿ। ਮੈ ਸਮਾਵੈ ਥਾ ਵੀਕ
ਰਿਆ।੧। ਰਿਗ। ਵੇਦ ਤੈ ਤਾ ਕਾ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ਸਾਮ ਮੀਹ
ਰਾਮ ਨਾਮ। ਹੀ ਵਾ ਰਾਮਾ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਸੂਰ: ਸਰ ਜਵਤ ਪੁ
ਕਾਮੁ ਕਹੈ ਦਾ ਸੁਰ ਮਾ ਹੈ ਨਾਇ। ਤਿਸਦਾ ਨਾਇਐ: ਲੈਣੇ ਕਰਿਕੇ
ਪਰਾਛਤ: ਪਾਪਾ ਮੋਖੰਤਰ: ਮੋਖ ਅੰਦਰੋਹੀ ਵਾ ਅੰਤਰੇ ਵਲੋਂ ਸ
ਧਨਾਰ। ਜੁਜ। ਰਵੇਦ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਦੂਆ ਪਰਮਾਹਿ ਜੋਰ ਕਰ ਕੈ ਛ
ਲੀ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲ। ਨਾਮ ਗੋਪੀ ਦਾ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲ: ਚੰਦ੍ਰਮਾਦੀਆ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਇਕ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦੀ ਕਾਂਤ ਸੋਲਹ ਦੀ ਦੂਜਾ ਓਨਾ ਨੂੰ
ਘੜਨ ਹੀ ਦੇਨਾ ਛੁਆਮਾਸ ਕੀਆ ਤ੍ਰਕੀ ਤੀ ਚੰਦ੍ਰ ਦੀਆਂ
ਤੂ ਛਲ ਕੇ ਲੈ ਗੋਪੀ ਭਾਮ ਨਾਮ [illegible] ਰਥ ਮੈਂ ਕਾਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਤੇ ਜਾਦ
ਇਕਾਇਆ ਸਭੀ ਸੀਦਾ ਪਾਰਜਾਤ:
ਮੂ। ਏਹੁ ਨਾਮਾ ਦਾਸਮ ਦਾ ਇਕ ਸਤੇ ਸੁਰਗ ਤੇ ਦਾ ਗੋਪੀ: ਪ੍ਰਿਥ
ਕਲਪਤਰੁ ਗੋਪੀ: ਸਤਭਾਮਾ ਦਾ ਸਤੇ ਸੁਰਗ ਤੇ ਲੈ ਆਇਆ [illegible] ਨਮਾਹ
ਵੀ ਦਾ ਪਤੋ ਪਾਰਜਾਤ ਲੈ ਆਇਆ

ਰਗਾ: ਆਨੰਦੁ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਧਿਆਨ ਮਾਹਿ ਗੋਪੀ ਆਂਜਾਬਰੀ ਕੂ ਕੀਆ।
੩। ਕਾਲਿ॰ ਜੁਗਾਂ ਨਾਉ॰ ਸੁਆਮੀ ਦਾਖਦਾਈ ਤੇ ਅਮਲ ਹੁਏ ਹੁਾ ਨੀਲ
ਬਸਤ੍ਰ: ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਬਾਨ ਲੇ: ਲੈਕੇ ਕਪੜੇ: ਪੜ੍ਹਨਸਾ ਫਰਾਂਦਰੁ
।ਦੇਪਾਹਿਰੇ॰ ਕਲਕੀ ਅਉਤਾਰੁ ਨੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ: ਤੁਰਕ ਜੋ ਹੈ ਪਠਾਂ
ਣ ਤਿਨਾਦਾ ਅਮਲ: ਹੁਕਮ। ਸਾਚੇ ਆਰ॰ ਕਹੇ ਹੈ ਕੇ ਆਧੇ ਆਪ
ਣੇ ਧਰਮ ਗੁਣ ਨਹਿ॰ ਜੋ ਤਿਨ॰ ਹੋਵੇ ਚਾਰ: ਸੁਣੁ ਵੀਚਾਰਾ ਪੂਰਨ ਅਬ
ਜੀ ਦ ਕਾਲਿਆਨ ਵਾਸ ਤੇ ਕਿਆ ਕਰੇ ਉਤਰੁ ਨੀਚ: ਦਾਸਾ ਮੋਖ ਤਰੁ:
ਮੋਖ ਅੰਦਰੋਹੀ ਵਾ ਅੰਤੇ ਦੇ ਵਲੋ ਮੋਖ ਗੁਣਾ।੨। ਪੰ: ਵਿਰਹੁ: ਉਪਰ ਉਹ
ਉਾ ਉਪਦੇਸੁ॰ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀਆਦੀਆ॰ ਤਾਂ ਨਲਿਆ: ਰਿਆ॰
ਸਤਿ ਵਾ ਆਸਤਿਤਾ ਦੋਨੋ॰ ਭਾਵਦਾ ਦੇਵਤਾ ਦਿਖੇ। ਗੁਰੂ॰ ਪਾਸੁ ਨਾਮੁ
ਰੂਪੀ ਨ ਕਿਰਪਾ॰ ਤਿਸਨੂੰ ਵਾ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਸਾਰਤੇ।੧੩। ਸ: ਮ: ੧। ਪਾਪੀ
ਠਕਾਮਿ ਤਾਦੀ ਤੇ ਕਹੀ ਅਥੁ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਦੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਪਾਤ੍ਰੈ ਸੋਆਸ
ਰਾਉਰਾ: ਸਿਦਾਉਦਾ ਹੈ। ਦੀਰਘ: ਲੀਪਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੁਚ: ਮੋਟਾ ਹੁ
ਦਾ ਹੈ। ਓਸੁ॰ ਤੇ ਤੋ ਕਰਿ॰ ਚੰਗਾ ਦੀਆ। ਕੇਤ॰ ਕਰਕੇ। ਕਹਿਤੇ ਜਿ
ਕੇ॰ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਤੇ। ਪਤ। ਪਤ੍ਰ ਭੀ। ਛੋਟਾ ਨਾਨਕਾ॰ ਉਦੇ ਨਾਲ ਨੀਵੀ:
ਪੈਰੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਮੇ ਮਿਠ ਤ ਫਲ ਮੈਂ ਤੇ ਗੁਣ ਹੁ॰ ਏਹੁ ਪਤ੍ਰਾ ਕਰਿਪ
ਸੁਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਚੰਗਿਆਈਆਂ। ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਛ
ਇਆ ਕਰਿਕੇ ਤਤ: ਸੋਵਾ ਤ੍ਰਿਸਾ ਵਿਖੇ। ਅਧਦਾ ਰਿਸਾਤ ਕਹੇ ਹੈ।
ਸਿਮਲ ਰੁਖ ਦਤ॰ ਜੇ ਪਖੰਡੀ ਹੈ। ਸਰਾਇਰਾ: ਸਿਦਾਵਾਕਾ ਕਰਕੇ।
ਦੀਰਘ: ਉਚਾਹੈ ਮਾਨ ਪਤਿਸਾ ਕਰਿ। ਮੁਚ: ਮੋਟਾ ਹੈ ਪ੍ਰਦਾਰੁ ਕਰਿ
ਓਹੁ॰ ਜਰਮਸਾ ਸੁਕਾਰਿ॰ ਮੋਖ ਦੀ ਤੇ। ਰਕਤ॰ ਕਰਕੇ। ਕਿ ਓਦੇ।
ਫਲ॰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ। ਛਿਕੇ॰ ਕਰ ਹੀਥੀ ਨਾਹੀ। ਫਲ: ਧਰਮ ਆਬਕ
ਘਕੇ: ਨਕਾਮੀ ਹੈ। ਪਤ: ਪਤੇ ਸਾਧ ਨ ਰੂਪਾ ਸੋ ਦੇਖਾਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ। ਤੁ
ਤੇ ਜਿਨ ਮੇ ਮਿਠ ਤ॰ ਹੈ ਧਾਣੀ ਕਰਿ। ਨੀਵੀ: ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਹੈ ਤ ਨ ਕਾਰਿ
ਗੁਣ: ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਗਾਵਦੇ ਹੈ ਵਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਦੇਹੈਂ ਤੇ ਚੰਗਿਆਈਆਂ:
ਉਪਕਾਰ ਕਰਿ ਦੇਹੈ ਤੇ ਤਤ॰ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਦੇਨੇ ਵਾ ਤਤ ਮਿਥ ਤਾਦਾਵਿ
ਚਾਰੁ ਕਰੇ ਸੋ ਈ ਚੰਗੇ ਹੈਂ। ਕਉ॰ ਨਿ ਵਾ ਉਹੋ ਵਾਸ ਤੇ ਤੇਵਾ ਛੇਦਾ ਸਭ
ਕੇ: ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪ ਕਉ ਨਿਵਿਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪਾ। ਤਰਾਜੂ॰
ਪ੍ਰਤਖੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਪਰ ਕੀਆ ਗਉਰਾ: ਭਾਰਾ। ਜੋ ਕੋ ਕਹੇ ਭਾਂ
ਵੇਕ ਸੋ ਤਾ: ਰਾਨਿਦੇਨਾ। ਪੂਤ੍ਰ ਐਸਾ ਨਾ ਵੇ ਹੋ ਸੋ। ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਰਗਾਹਿ:
ਮਿਰਗਾ ਦਾਸ ਕਾਰੀ ਨਿਉ ਹਾਹੈ ਵਾ ਹੈ ਤਾ: ਫਦ ਕੁ ਮਿਰਗਾ ਨਾ ਵਿ
ਦਾ ਹੈ। ਧੀਐ: ਹੇ ਦੇ ਆਰਿ ਦੇ॰ ਕਰਿ।੧। ਮ: ੧। ਪਾਤ੍ਰ॰ ਨੇ ਸਾਧਿਆ॰

ਕਰਨੀਆਂ ਤੇ ਬਾਦਿ: ਫਰਮਾਕਾਰਿਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈਂ ॥ ਸਿਲ: ਸਾ
ਲਗੁਰਾਮ ਪੂਜਾਸਿ ॥ ਪੂਜੇ ਹੈਂ ਤੇ ॥ ਬਗਲ: ਬਗਲੇ ਦਾ ਤਲਾਵ ਦਾ ਕਿਨਾ
ਰੇ ਲਾਵਣਾ ॥ ਮੂੰਖਿੰ ਤੇ ਝੂਠ ਕਹਿਣਾ ਤੇ ਕਰਣਾ ਦਾ ਕਥ ਸਾਰਿ: ਜਾਰਿਦਾਰ
ਸੁਇਨੇ ਦੇਵਣਾ ॥ ਸਾਖੀ ਐਸੇ ਏਕ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਝੂਠ ਕਰ ਫੁਕਰਨੇ ਦਾ
ਬਾਰਬ੍ਰਤਾ ਥਾ ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਅਨੁ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸਾਥ ਲੜਾਈ ਹੋਣੇ
ਲਗੀ ਥੀ ਤਬ ਤਿਸੁ ਨੇ ਜਾਇ ਕੇ ਝੂਠ ਕਰ ਫੁਕੀਆ ਥਾ ॥ ਕਿਸ
ਤਰਾ ॥ ਇਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ਬਲੀ
ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਏਕ ਬਾਨ ਕਾਰਿ ਭਰਨ ਕੀ ਪ੍ਰਿਥੀ ਕੋ ਅਰਧ ਪੁਰਕ ਦਦਦੀ
ਆਖਾ ਤਬ ਰਾਜਾ ਸੁਨ ਕੇ ਹਸਾ ਥਾ ਤੂੰ ਬ੍ਰਾਇ ਇਸ ਨੇ ਰਫੂ ਕੀਆ ਥਾ ॥
ਕਰਾਥਾ ਹੇ ਰਾਜਨ ਹਰਨ ਅਪਨੇ ਕਾਨੇ ਕੇ ਪੁਰਕ ਤਾ ਥਾ ਪੁਰਕੇਸਾ
ਸਤ ਬਰਾਜਾ ਨੇ [illegible]ਨ ਮਾਰਾ ਥਾ ਮੈਂ ਪਾਲਾ ਤੇ ਹਾਲ: ਦ੍ਰੋਪਦੀ
ਜੋ ਹੈ ਗਏ ਇਤ ਰੀਤਿ ਮਨੁ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਮੈ ਦਾ ਤਿਨਾ ਲੋਕਾ ਦੇ ਪਾਲ
ਦਵਾ ਲਾ ਤੇਰੇ ਹਾਲ ਨੂੰ ਬਿਚਾਰ: ਬਿਚਾਰਨਾ ਦਾ ਬਿਚਾਰਦਾ ਹੋਇਆ
ਲਾ ॰ ਪਾਹਿਰਨੀ ਤੇ ਕਰਨਾ ਬੇਤੀ ॰ ਰਖਣੀ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ: ਸਾਫੁ ਰਖ
ਤਾ ਕਪਾਟ: ਮਸਤਕ ਪਰ ਦਾ ਬਸਤ੍ਰ ਦਾ ਛੇਦਨਾ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਣੇ ਪਟ:
ਪਟੁ ਦੋਤਾ ਤਾਸਿ: ਤਦੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਰਮੰ:
ਕਰਮਾ ਛੇਦਨਾ ਤੇ ਨਾਦੇ ਨਿਸਚਉ ਏਹੁ ਤੇਰੇ ਮਲ ਫੋਕਟ ਕਰਮੰ:
ਮੁਹੈ ॥ ਨਿਹਚਉ: ਨਿਹਚੇ ਕਾਰਕੇ ॥ ਦਾਟ: ਨਿਹਚਉ ਪੂਰਬ ਬੁਧਿ
ਆਉਣਦੀ ॥ ਰਾਧੇ: ਏਹੁ ਜੋ ਸੀਸਾ ਗਦਿਖੇ ਹੈ ॥ ਕਪੜ੍ਹਾਂ ॰ ਤੇ ਰੂਪਾਂ
ਦਾਰਿ ॰ ਹੀਏ ਸਨੂੰ ਛੇਦਾ ਆਪ(ਣਾ) ॰ ਕੁਸਮ ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਵਾਸਿ
ਧਾਕੀ ਤਾਂ ॰ ਕਰਮੂ ਤਾ ਕਾਦਦੇ ॰ ਐਥੇ ਤੇ ਤੁ ਕਰ ਕੇ ਨਿਗਾ ॰ ਹੋਇ
ਕੇਦੋ ਜਕਿ ਨੂੰ ਤਾ ਦਵਣਾ ॰ ਹੋਇਆ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥੧੪॥ ਸ: ਮ: ੧ ਪਧੀ
ਨਕਾ ਜਬ ਹਾਰਿਦਿਆ ਲਪਰ੍ਹਤਜ ਨੇ ਉਪਾਂਉ ਹੁਲਰਾਸੀ ਤੋਕ
ਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਾਇਆ ॰ ਰੂਪੀ ਕਪਾਹ ਹੋਵੈ ਐਸੇ ਸਤੁ ਕਰੋ
ਜਤਿ ॰ ਰਖਿਣਾ ਸਤ ॰ ਬੋਲਣਾ ਜੀ ਅਕਾ ॰ ਹੈ ਤ ਨਦਾ ਨਹੀ
ਜੇਹ ਈਤਾ ਪਾੜੇ: ਪੰਡਤ ॰ ਆਪ ਕੀਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਏਹੁ ॰ ਜੋਇ
ਤੁਟੇ ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਈਰਖਾ ਕਾਰਿ ਦਾ ਫਾਸਨਾ ਕਾਰਾ ਮਲ ॰ ਪ੍ਰਤਖੋ
ਦੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੇਖ ਰੂਪੀ ਜਲੇ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਤਿਸ ਨਾ ਕਰਿਆ ਜਾਇ ॰
ਪਤਥ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿਕ ਰਾ ਛੇਦਾ ਜੋ ॰ ਹਿਰਦੈ ਰੂਪੀ ਗਾਲਿ ਮੇਚ ਚਲੇਆ
ਇਸਮਾਣ ਸਧੀ ਨੇ ਹੋ ਚਉਕਾੜੇ: ਚੇ ਚਹੁ ਕਾਰਿਆ ਦੇ ॰ ਸਤਿ
ਮੈਚ ਹੁ ਪਾਉ ਲਿਆ ਕਰਿ ਤੇ ਤਾ ਮੈਚ ਹੁ ਆਨਿਆ ਕਾਰਿ ਦੂ ਆਪ
ਰੁਮੈ ਚਹੁ ਪੋਸਿ ਆਕਾਰ ਕਾਲਿ ਮੈਚ ਹੁ ਦਾਮ ਤ੍ਰੀਆਂ ਕਰਿਆ
ਉਦਾ ਹੋ ਚਉਕਾੜੇ: ਜਨੇਊ ਨਾ ਚਉਕੇ ॰ ਮੋਗਣੇ ਸਮਾਦਿ

ਪਰਕੇ ਸਿਖਾ: ਸਿਖਆਂ ਕਰਿ ਮੈਂ ਚਤੁਰਾਈਆ: ਲੀਤੀਆਂ ਤੇ ਓਹੁ। ਨਰੁ
ਓਹੁ। ਜਨੇਊ ਦੇਂਦਾ: ਬਿਨੁ ਜੇਊ ਤੇ ਪੁਲੋਕਨਾ ੧।ਮ:੧। ਲਖ: ਅਨੇਕ
ਜੀਆਂ ਛੇਦਾ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਕੂੜੀਆਂ ਗਾਲ: ਗਲਾ ਕਰਦੇ ਨੇ ਪਹਿਲਾਮੀ
ਆ: ਛਪਾਉਣੀਆਂ ਲੁਕਾਇ ਛਪਾਇ ਕਰਨੇ ਨਾਲਿ। ਏਹੁ ਗਲ ਹੈ ਤੇ
ਤਗ: ਜੇਊ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕਤੀਐ। ਸੂਤੁ ਤਾ ਕੂਹਿ: ਮਾਰਿ ਕੇ ਧਰ
ਗਾ ਤੋ ਆਖਣੈ ਏਆ। ਜੇਊ ਦੇ ਪਾਉ ਹੈ ਮੈਂ ਕੂ ਦਰਾਇ ਜਾਤੀ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ
ਰੀਤ ਹੈ ਜਨਮੁ ਅਸਮੀ ਵਾਲੋ ਦੇਨਚ ਕਰੇਦਾ ਕੇ ਨੁ ਕੁਤਰੁ ਕੇ ਤਿਲਕੁ
ਲਾਦਣਾਂ ਤੇ ਵੇਲੁ ਕਿ ਮੇਰਦਿਨੁ ਖਾਣੋ ਆਪਣੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਪਾਇਆ
ਹੈ ਜਨੇਊ ਤਰੂ: ਜਨੇਊ ਜੋਰੁ: ਬਲ ਕਰਣੀ ਰੂਪ ਹੈ ੨।ਮ:੧। ਨਾਇ
ਮੰਨਿਐ: ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੰਨੀਐ ਏਹੁ ਤਾਂ ਪਤਿ: ਕਪਾਹ ਛੇਦਾ ਸਚ ਦਾਸ
ਲਾਹੀ ਹੋਣਾ ਏਹੁ ਸੂਤ: ਸੂਤੁ ਹੈ। ਇਸੁ ਜੇਊ ਕਾਰਿ ਵਾ ਇਸ ਜੇਊ ਨੂੰ ਦਰ
ਗਹੁ। ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੀ ਦੇਵਾ ਸਾਤਿ ਸਿਗਾਤਿ ਦੇਯਾ ਪਾਈਐ: ਸਤਛੂਹੇ
ਈਏ ਵਾ ਧਾਰੀਏ ਛੇਦਾ ਤਗੁ। ਏਹੁ ਪੂਤ: ਪਾਵਿ ਤੂ ਹੈ ਤੂੰ ਦਾਸਿ ਨਾ
੩।ਮ:੧। ਤਗ ਨਾ ਇੰਦ੍ਰੀ। ਨੂੰ ਤੇ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ਨਾ ਵਰੇ ਕਦਿਤਾ ਨਹੀ ਓ
ਦ੍ਰੀਨੂੰ ਤੇ ਤਗੁ ਨਹੀ ਨਾਰੀ ਵਲੋਂ। ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੌਂਛੇਦਾ ਭਲਕੇ ਨਿਤ:
ਸਵੇਰੇ ਰੋਜ ਹੀ ਥੁਕ: ਪਿਤ ਕਾਰ ਰੂਪੀ ਪਵੇਦਾ ਤੀ: ਮਖਿ ਵਿਖੇ ਵ
ਕੇ ਰਾਸ ਮੈਂ ਨਾਰੀ ਦੀਆਂ ਬਕਾ ਪੂਵੇ ਹੈ ਮੁਖਿ ਮੈ ਪੇਰੀ: ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰਾ
ਵਲੋਂ ਹਥੀ: ਹਥਾਂ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਵਲੋਂ ਜਿਵਾ। ਨਾਸੂਨ ਵਲੋਂ ਅਖੀ।
ਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇਖਣੇ ਵਲੋਂ ਦੇ ਤਗ: ਬਿਨੁ ਜੇਊ ਤੇ। ਬਿਨਾਇ
ਦੈਦਮਨ ਤਾਵਤੇ: ਵਰਤੇ ਤਾ ਅਦਰਾਂ ਨੂੰ ਭਾਣਤ੍ਰੂ: ਭੰਡਾ ਤੇ ਕ
ਰੇ: ਕਰਾ ਵਹਿ ਕਾ ਗਲ: ਪੜੀ ਤਾ ਰਾਹੁ। ਜੇ ਫਲਾ ਣੈ ਥਾਂ ਏਹੁ ਦਾਂ
ਨੂੰ ਲਿਖਾ ਹੋ ਸੁਹਿ। ਕੀ ਤੇ ਦੇਖ ਹੁਕੀ ਹੋ ਵਿਰਾਹੁ: ਅਚਰਜਾ
ਅੰਧਾ। ਹੈ ਤੋ ਸੁਜਾਣੁ: ਚੜ ਹੈ ੪।ਪੌ: ਸਾਈ: ਸੋਈ। ਸੇਵਾਂ
ਨੂੰ ਨਿ: ਨੂੰ ਮਹਲ: ਸਰੁਪਲ੍ਹਾ ਜੋ ਕਰੇ: ਸੇਵਕ ਤਾਂ ਨਾ ਚੋਰਿਆ:
ਇਛੁ ਤਜੋ ਹੋ ਪੈਧਾ: ਪੈਨ ਕੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪੁਸਾਕੁ ਲਾਨਾ ਇਸੀ:
ਜਾਵੈਗਾ ੧੫। ਸ: ਮ:੧। ਪੀਠ ਕਾ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਦੇ ਪਤਣ ਦੇਉ
ਰਾਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠੇ ਥੇ ਉਥੇ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗਊ ਲਿਆਇਆ ਬਾਲ
ਹੈ ਰਮਣ ਜਾਇ ਕੇ ਤਾਂ ਗਊ ਨੇ ਗੋਧੂ ਕੀਆ ਧਾ ਤੇ ਓਹੁ ਫਸੁ ਮੁਣਸੀ
ਨੇ ਰਖਿਆ ਲਿਆ ਲੇਪਣ ਵਾ ਸੁਤੇ ਜਾ [illegible] ਮਣ ਪਾਰ ਲਿਆ ਵਲ
ਗਾ ਤਾਂ ਓ ਸੁਪਾ ਸੌਂ ਚਾਹੁਆ ਨੇ ਗਊ ਦੇ ਤਾਂ ਦੋਇਆ ਨੇ ਓਹੁ ਸੰਗ
ਣਲਾ ਗਾਮ ਸੁਲਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਏਨੂੰ ਜਾਂਣ ਦੇ ਓਸ ਮੁਣ

ਸੀਰਾਂਇਸਦਾਮੁਸਲਆਪ ਦੇਇਦੇਹੋਤਾਂ ਉਸਕੋਕਰੇਹੈਂਕਰ: ਤੇਲਵਾਮਸੁ
ਲਾਗੋਬਾਰਿ॰ ਕਰਿਤਾਂ ਤਰਣ: ਤਰਿਆਜਾਸਕੇਹ ਏਹਜੋਹੜ੍ਹਾਂਤੇਨੋਰੋ
ਘਰਿਕਾਂਚੌਕਾਪਾਇਆਹੋਇਸਕਾਰਿ ਤਾਂਤਰਨਾਨਹੀਹੋਨਾਤੇਰਾਮਸਮਾਰਤੇ
ਮਾਲੀ: ਮਾਲਾਪਾਂਵਣੀ ਧਾਨੁ: ਧੀਨੁਵਾ ਡੂਲਘਜੋਅਭਖੁਰੂਪਹੈ।
ਮਲੇਛਾਂਦਾਪੂਜਾ॰ ਕਰੇਂਤੇਬਾਹਰੁਵਾਛੇਦਾਪੂਜਾਦਲੋਅੰਤਰਿਪ
ਆਹੇਤੋਸੀਜਮ: ਰਹਣੀਬਹਣੀ॰ ਭੀਤੁਰਕਾਂਦੀਤੇਤੁਕਾਈਹੋ
ਛੋਡਾਲੇ: ਲਿਆਜੋਹੈਪਾਖੰਡਤਾਇਤੂਛੋਡੀ॰ ਏਉਂਛੋਡੇਦਾਲਾਇਐ: ਲੈਂਦਾ
ਤਰਦਾਂ: ਤਰਿਜਾਇਗਾ॥੧॥ ਮ: ੧॥ ਮਾਣਸਖਾਣੇ: ਕਰਾਦਾਤਨਧੀਕੂਤਕ
ਰਨਾਤੇਧਨਖੋਹਿਲੈਣਾਜੋਨਾਕਾਜੀਆਜੋਕਰਹਿ: ਪੜ੍ਹਹਿ ਛੁਰੀ:
ਲਿਖਣਰੂਪੀਕੁਠਸਚੁਲਿਖਣੀਵਾ ਈਰਖਾਰੂਪੀਤਾਗ: ਜੋਦੂਜੋਂਨਾਦ:
ਵੇਦਦੀਆਰਿਦਾਉਚਾਰੇਂਤੇਸੀਖਪੂਰੇਸਾਦ: ਸ੍ਵਾਦਉਨਾਦੇਮਲੇਛਾਂ
ਸਦਾਰਾਸਿ: ਸਰਧਾਧਾਰ: ਧਾੜ੍ਹਿਨਾਸੁਣਿਨਾਆਹਾਰ: ਵਡੀ
ਆਂਦਾਅੰਨਰਖਣੈਂਧਰਮ॰ ਵਰਣਆਸਮਕਾਤੇਸਰਮ॰ ਕੁਲਦੀਦੂਰਿ॰
ਹੋਇਆਹੈਪੂਰਿ॰ ਹਿਤਇਕਖਾਈ: ਲਾਲਰੰਗੀਵਾਲੀਵਾਗੇਰੀਹੋ
ਈਹਰਮਚੀਮੋਂਛੁਰੀ: ਕਲਮਵਾ ਈਰਖਾਜਗਤ॰ ਨੂੰਕਸਾਈ: ਕਸਿ
ਦੇਣਵਾਲਾਨੀਲ: ਨੀਲਾਪਰਵਾਣੁ॰ ਤੁਰਕਾਂਸਬਾਂਦਾਧਾਨੁ: ਧੀਨੁ
ਜੋਅਭਖੁਹੈਪੁਰਾਣੁ॰ ਪੜ੍ਹੈਆਈਕੈਅਭਾਖਿਆ: ਤੁਰਕੁਮੰਤ੍ਰ
ਕਰਿਕੁਠਾਹੋਇਆਖਾਣਾ॰ ਅਖੇਛੁਇਨਜਾਵੇਕਾਰ: ਲੀਕਾਂਦੇਈ
ਕੂੜੁਆਹੁ: ਕੂੜਵਾਲੇਮਣਸੀਂਛੁਡਾਵੇ: ਹੇਭਾਈਸਾਂਨੂੰਮਤਿਭਿਟੈਹੋਕਾ
ਈਸਾਨੂੰਮਤਿਭਿਟੈ: ਛੁਟੈਆਫਿਟੈ: ਫਿਟਨਜਾਂਦਾਹੈਕਾਭਿਟਿਆਜਾਂਦਾ
ਹੈਆਫਿਟੇ: ਖਰਾਬਹੋਇਹਇਫੈੜ੍ਹ: ਕਰਮਾਂਨਾਲਜੂਠੇਹੈਤੇਬਾਰਉਚੁਲੀ॰
ਆਂਕੇਰੇਨਿ: ਕਰਿਦੇਕਾਸਚੁ॰ ਨਾਮਜਾਚ॰ ਅੰਦਰਿਦੀਆਸਚੁ: ਨਾਮ
ਵਾਹਗੀ ੩॥੧॥ ਅਚਿੰਤੈ: ਹਰਿਦੇਚਿੰਤਵੇਵਾ ਦਿਸਟੇਵਾ ਦਫਤਰਦੇ
ਨਦਰੀ॰ ਸਕਲਨੂੰਨਦਰਾਕਰਾਇਣ॰ ਹੈਪਰਿਰਕੇਦਰਨ॰ ਹੈਆਪਣੇ
ਦਰੁ: ਵਡੀਹੈਤੇਸਦੀਮੇਦਨੀ: ਸਿਸਟੀਅਜੋਰੇਸਿਰਿ: ਸਿਰਬਾਜਿਹੁ
ਵਾਸਿਰਜਾਸਿਰਜਕੇਉਪਠੀ: ਵੇਡੀਸੁਲਤਾਨ: ਰਾਜਿਆਂਨੂੰ।
ਘਾਹ: ਘਾਸਦਾਤੇਜਨੇਤੇਸਪੁਜਾਵਹਿ। ਏਹੁਵਚਨਸੁਣਿਕੇਦਾਰਾ
ਸਕੋਂਇਨੇਕਹਿਆਜੇਸੁਲਤਾਨਨੂੰਆਪਦਾਹੀਧਵੇਗੀਤਾਂਅੰਨਲੀਨਜੁ
ਤੇਗਾਸੁਖਸੁਖਾਵੇਗਾਵਾਹੋਰੁਕਿਸੁਕੇਥੀਨਾਹਿਦੇਗਾਤੇਘਾਸਦੇਹੇਗਾ
ਸਹਾਜਹਾਂਦੇਬੇਟੇਅਉਰੰਗਜੇਬਤੇਦਾਰਾਸਕੋਹ ਜੋਅਉਰੰਗਜੇਬਨੇ
ਬਾਪਨਕੈਦਕਰਿਆਤੇਦਾਰਾਸਕੋਹਨੂੰਧੀਕੈਦਕਰਿਕੇਕਾਬਲਨੂੰਤੋ
ਜੇਓਜੁਤੇਕਹਿਓਸੁਇਨਅੰਨਨਜੋਦੇਣਾਂਰਸਨੇਦਿਕੂਲਖੋਨੇਚੌਤੇ
ਦੇਪਜੁਉਤਰਿਕੇਪਲੀਛੋਲਿਆਂਦੀਮੂਹਨਾਲਤੋੜ੍ਹਿਕੇਖਾਦੀਓਸਤਾਂ

ਤਾਂਜਾਣਿਓਸੁਗੁਰੂਨਾਨਕਨੇਸਚੁਕਹਿਆਹੈਤੇਕਾਬਲਮੇਜਾਇਕੇਪਾਸ
ਬੈਠਿਆਬਾਹਾਦਾਰੋ॰ਦਾਰਾਪਾਇਦਾਕੋਈਬੂਹਾਸਾਖੀਦਾਰਾਸਕੇਨੂੰ
ਭਿਖਿਆਅੰਦਰਗਏਬ੍ਰਨੇਤੇਦੋਨੋਰਾਹੀਆਜੋਇਸਨੂੰਅੰਨੁਦੇਵੈਗਾ
ਓਨੂੰਸਹੁਟਬਰਫਾਸੀਦੇਵਾਂਗਾਤਾਂਦਾਰਾਸਕੋਨੇਇਕਮਾਛਣਨਕਹਿ
ਆਮੇਨੂੰਕਛੂਦੇਹਿਮੈਂਭੁਖਾਹਾਂਤਿਸਕਹਿਆਤੈਨੂੰਦੇਇਕੇਮੈਸਾਰੇਹੀ
ਟਬਰਨੂੰਫਾਸੀਮਿਲਾਵਾਂਤਾਂਜਾਣਿਓਸੁਓਹੁਦਾਰਕਸਚੁਗੁਰੂਦਾ॥੧੬॥
ਸ:ਮ:੧॥ਪੀਠਕਾਲਹੌਰਮੈਂਦੁਨੀਤੇਕਾਗੁਰੂਦੇਭਾਈਦੁਨੀਤੇਚੰਦਾਖਤ੍ਰੀਸੇਓ
ਨਾਬਾਪੁਦਾਸ੍ਰਾਧਕੀਤਾਦੁਧਮੰਗੁਕੇਪਿਛੇਲਗੇਵਡਿਆਈਕਰਣਲੱਗਾ
ਗੁਰੂਜੀਕਹਾਤੁਸਾਡਾਬਾਪੂਤਾਂਭੁਖਾਹੈਤੈਨਾਦਿਨਾਦਾਤਾਂਓਨਾਕਾਹਾਰਿ
ਬੁਹੈਗੁਰੂਜੀਨਾਲਲਿਜਾਇਕੇਬੇਲੇਮੈਂਬਾਗੀਆੜ੍ਹਰੂਪਦਿਖਾਇਆ
ਓਨੂੰਪ੍ਰਸਾਦਛਕਾਇਆਨੇਸਤਿਨਾਮਮੰਤ੍ਰਪੜ੍ਹਿਕੇਜਲੁਸੀਂਚਿਕੇ
ਮੁਕਤਿਕੀਤਾਗਾਇਆਪੁਛੇਕਨੂੰਤਾਂਓਨਾਪੁਛਿਆਸਰਾਧਲੋਕਕ
ਰਦੇਨੇਏਨਾਂਦੀਕੀਬਾਤਹੈਤੇਕਹੇਹੈਸੋਹਾਕ! ਸੋਹਿਣਵਾਲਾਂ॰ਹੋਏ
ਕੇਪਰਾਏਘਰੁਮੁਹੈਤੇਆਪਣੇਘਰੁ ਮੁਹਿ: ਮਾਹਿਬੈਠਕੇ ਪਿਤਰੀ:ਪਿਤ
ਰਾਨੂੰਅਗੇ॰ਪਿਤ੍ਰਲੋਕੁਮੈਂਆਪੇਆਪਣੇਪ੍ਰਵਾਰਦੀਪਿਤਰੀ: ਓਹੁਆ
ਪਣੇਪਿਤ੍ਰਾਂਨੂੰਆਖਦੇਘਾਲੇ:ਘਾਲਿਕੇਖਾਟਕੇਕਜਾਦਸਾਂਨਹਾਂਦੀਕਮਾ
ਈਕਰਕੇ॥੧॥ਮ:੧॥ਜੋਰੂ:ਨਾਰੀਨੂੰਆਸਿਰਨਾਵਣੀ:ਰਿਤਸਿਰਨਾਹਾਵ
ਣਵਾਲੀਆਵਾਰੋਵਾਰ:ਵਾਰਦੇਵਾਰਮਹੀਨੇਦੇਦਿਨਾਂਤਾਂਓਹੁਖੁਵਾਰਹੁੰਦੀ
ਹੈ॥ਜੂਠੇਜੂਠਾ:ਝੂਠੇਦੇਝੂਠਾਹੀਮੁਖਿ॰ਮੇਂਵਮੈਸੋ॥ਆਖੀਆਹਿ:ਆ
ਖੀਦੇਹੈਂਨਜਿਸ:ਜਿਨਾਦੇ॥੨॥ਪੌ:ਪੀਠਕਾਸਿਸਾਰੁਦੀਕਹੇਤਾਂਜੂਠੇ:
ਘੋੜ੍ਹੇਪਲਾਣੇ:ਜੀਨੁਜਿਨਾਂਦੇਸੁਦਹੈਆਪ੍ਰਓਣ॰ਵਤੁਜਿਨਾਦਾ॥
ਰੰਗੀ:ਰੰਗਾਦੇਹੈਤੇ॥ਹਰਮ:ਨਾਰੀਆਂਨੂੰਕੋਠੇ॰ਕੁਚੇਤੇਮੰਡਪ॰
ਛਓਤ੍ਰੀਆਹਵੇਲੀਆਂਮਾੜੀਆ॰ਚਾਰੁਪਾਂਚਦੋਇਵਤੀਆਂ
ਛੇਦਾ॥ਏਹੁਪਾਸਾਰਿਆਕਾਰਿਚਿਤਲਾਇਬੇਠਾਚੀਜ:ਚੋਜ॥
ਹਰਿ॰ਨੂੰਬੁਝਨਿਨਾਹੀਇਸੇਕਾਰਿਜਕਮੁਾਨੁਭਮਾਇਸ:ਜੋਰੁ
ਦੇਹੁਕਮੁ॥ਮਹਲਤਿ:ਰਥਘੋੜ੍ਹੇਮੰਦਰਿਦੇਸਮਗ੍ਰੀਨੂੰਤੇਜ
ਰੁ:ਜਰਾਅਵਸਥਾਆਈਤਾਂਹਾਰਿਆ॥ਜਾਂਕਾਲੁਆਇਆ
ਤਾਂਸਰਾਭੀਹਾਰੀ॥੧੭॥ਸ:ਮ:੧॥ਪੀਠਕਾਕਿਸੇਸਿਖਨੇਬ੍ਰਾਹ
ਮਣਾਨੂੰਪ੍ਰਸਾਦਆਖਿਆਸੀਜਾਂਜੇਵਣਦਾਸਮਾਆਇਆਤਾਂ
ਓਦੇਕੁਟੰਬਮੇਲਾਤ੍ਰਿਕਜਨਮਿਆਂਬ੍ਰਾਹਮਣਨੇਸੂਤਕੁਮੰਨਿਕੇਨਾ
ਆਓਸਿਖਨੇਗੁਰੂਜੀਨੂੰਕਹਿਆਤਾਂਪ੍ਰਸਾਦਦੀਅਵਗਿਆਨੂੰ

ਜਾਣਿਕੇਸਿਖਾਂਨੂੰਮਦਕੇਛੁਡਾਇਦਿਤਾਤਾਂਦਿਜਾਂਕਹਿਆਏਹੁਕੀਕੀਤਾਹੈਤ
ਕਹੈਹੈਂ।ਸੂਤਕ:ਅਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾਨੂੰਸਭਤੋ:ਵਿਚੋਂਜੀਆ:ਅੰਕਰੂਦਾਸੁਮਰੀ
ਦੋਰਾਖਪੁਰਾਣਦਾਜੀਉ॰ਰੂਪਾਹਾਰਿਆ॰ਉਦਾਹੈ।ਰਖੀਐ:ਹਟਾਈਏਜਾਂ
ਰਸੋਈ:ਰਸੋਈਮੈਂਜੇਵਦ:ਇਸਤਰਾਂਗਿਆਨ:ਧਬਾਦਸਤੂਦਾਜਾਣਿ
ਨੂੰਸਤਿਅਸਤਿ।੧।ਮ:੧।ਪਿਛੇਅੰਨਦਾਕਹਿਆਹੈਅਬਤੁੰਨੂਦਾਕਹੇ
ਹੈਂਅਲੋਕਾਂ॰ਕਰਨਾਕੂੜ॰ਬੋਲਣਾਛੇਦਾਪਾਰਿਤ੍ਰਿਆਰੂਪਤੇਪਰਧਨ
ਨੂੰਪੇ॰ਕੇਲਾਇਤੇਧਾਰੀ:ਚੁਗਲੀਖਾਹਿ:ਕਰੇਕੋਈਤੇਓਦੀਸੂਤੀਂ।
ਹੈਸਾ॰ਦਰੂਮੁਦਸੇਦਾਹੈਸਾ:ਹੈਸਾਦਾਲੇ।੨।ਮ:੧।ਭਰਮ:ਅਦਰਹੁਏ॰
ਜੇਸਕਾਰਿਦੂਜੈਭਾਵਮੈਂਅਮਰਣਾ॰ਤਾਂਹਰੀਦਾਗੁਣੇ॰ਦਿਚੁਜੀਵਏਹਾ
ਖਾਣਾ॰ਅੰਨੁਤੇਪੀਣਾਪਾਣੀਦੂਧਾਦੇਏਹੁ।ਦਿਤੇਨ:ਦਿਤਾਹੈ।ਸਿਧਾ
ਹਿ:ਪੁਚਾਏਹੈ।ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਸਤਾਸਤਨੂੰਨਾਨਹਿ:ਨਹੀਹੈ।ਤ੍ਰਾਪੈ:ਵ
ਡਾ॰ਜਾਣਿਵਦਤਾਕਰਕੇਵਡਿਆਈਆ:ਮਹਤਤਾਹੈ।ਸਾਹਿ:ਸੁਆਂ
ਮੀਮੇਲੇ॰ਗੁਰਾਂਨਾਲ।ਤਿਸ॰ਹਰਿਦਾਹੋਇਆਦਾਗੁਰੂਨਜੀਵਾਅੰਦਿ
ਮੈਂਛੇਦਾਹੁਕਮਰੁਪੀਹਥੁਦਾਅਸਤਾਕਿਪੁਰਧਾਰਿਨਾਕੇਰਿਆ।ਤਾਂਸਹਿ:
ਸਭੁ।ਨਿਧਿ:ਨਿਧਿ।ਕਿਆਸਭਸੁਖਾਂਦਾਦੋ।ਬਧੁਬਸਨਬੁਕਨਕਪੁਨ
ਧਾਧਾਚੋਪਗੁਲਾਮ।ਨਹਿਂਤ੍ਰਵੀਹਥਆਰਜੋਏਹਨਉਨਿਧਿਕੇਨਾਮ।੧।
੧੮।ਸ:ਮ:੧।ਪੀਠਕਾਜਗਤਕੀਸੁਚਤਾਕਹੀਤਾਸੁਣੋਂ।ਸੁਚੇ॰ਚੋਕੇਮੈਂ
ਸੁਚੇ॰ਰਸੋਈਏਨੇਅਰੋਭੋਜਨਾਭਿਟਿਓ:ਛਹਿਓਕੀ।ਹੋਇਕੇ॰ਗੀ
ਤਾਦਿਮੰਤ੍ਰਕਰਿਜੋਦਿਆ।ਟੇਕੁਪਿਛੋ।ਜੋਮੰਤ੍ਰਕਹਤੇਹੈਂ।ਬ੍ਰਹਮਅਰਪ
ਣਬ੍ਰਹਮਹਵਿਰਬ੍ਰਹਮਆਗਨਉਬ੍ਰਹਮਣਾਹੁਤੰ।ਬ੍ਰਹਮਮਈ
ਵਤੇਨਾਹਿਜੰਤਬ੍ਰਹਮਕਰਮਸਮੰਦਨਾ।੧।ਸਲੋਕ॰ਗੀਤਾਦਾ:
ਅੰਨੁਆਦਿਕਦੇਤੇਭੁਤਾਂਨੀਪੁਜੀਨਿਆਂਦੇਨੁਸੇਕਦਾ।ਧਾਗੀਆ
ਤਿਭਦੇਤੀਪਜੀਨਿਆਂਧਕੁਕਰਮਸਮਾਹਾਰੀਨਾ।੧।ਏਹਪੀਠ
ਪੜੀਤੁਹੈ।੧।ਕੁਹਥੀਜਾਈ:ਕੋਬਰੀਜਾਗਾਮੈਂ।ਨਰਕਸ॰ਨਾਦੇਖ:
ਪਾਪਾ।ਜੋਅੰਨੁਮੈਂਕਹੈਤੇਸੁਣੋ।ਅੰਨ॰ਭੀ।ਲੂਣ॰ਭੀਦੇਦਤਾ।
ਪਾਕ:ਭੋਜਨਾਛੇਦਾਪਾਪੀਤਨੁਸਿਉਗਾਡਿਆ:ਪਾਪੀਤਨਦਿਖੇ
ਪਾਇਆ।ਤਾਂ।ਤਿਤ:ਤਿਸਪਰਸੇਸੁਣਿ।ਰਸ:ਅੰਨਨੂੰ।ਮੁਖਿ॰
ਮੈਂ।ਥੁਕਾਂ॰ਪੁਤਥਦਾਧਿਰਕਾਰ।੧।ਮ:੧।ਪੀਠਕਾਕੋਈਆਇ
ਕੇਨਾਰੀਕੀਨੀਂਦਾਕਰਨੇਲਗਾਂਜਾਂਬਹੁਤਸੀਕਰੀਉਸਤੇਕਹੇਹੈਂ
ਛੇਦਾਕੁੜਿ:ਇਸਤ੍ਰੀਮੈਂਹੀਸੀਮੀਐ:ਜਬਾਰਕਨਿਧੀਸੁਕਨਾਹੇ
ਹੈਗਾਰਭੂਮੈਂ।ਕੁੜਿ॰ਦੁਆਰੇਸੀਮੀਐ।ਕੁੜਿ॰ਨਾਹੀ।ਦੋਸਤੀ:
ਸੰਬੰਧੀਆਨਾਲਪ੍ਰੀਤੀ।ਰਾਹੁ:ਭਾਜੀਜਾਵੀਦਾਲੋਏਨਾਂਦੇਣਾਕੁ
ੜਿ:ਕਧੀਲਾਅਗਲਾਂਨੂੰਆ॰ਤਾਂ।ਕੈਤੁ:ਨਾਰੀਦਾਸਾਕਾਧਿਧਾਨੂ॰

ਪਰੋਤਾਂਤੇਆਦੇਲੈਕੈਤੇਮੁਖੁਸਰੇਸੁਖਰੇਸਕੇ॥ਅਸਤ: ਜਿਸੁਤੇਜੀਮੈ ਰਾਜਾਨ:ਰਾ
ਜੇਧਰਮਾਤਮਾਤੇਜੇਤਾ॥ਭੇਫਰੂਹੀਭੇਫੂ: ਨਾਰੀਤੇਹੀਨਾਰੀ॥ਕੋਇ॰ਹੈ॥ਜੋ
॥ਇ॰ਹੈਵਾਹੈਕਿਆਨਹੀਹੂਆਭੀਲਛਮੀਹੈ॥ਮੁਖਿ॰ਕਾਰਿਹਰਿਨੂ॥ਭਾਗਾ
ਰਤੀ: ਕਰਮਾਦੀਰਤੀਤਹਾ॥ਜਾਣੋ ਚਾਰਿ: ਸੂਦ੍ਰਾ॥ਚਾਰੁ॰ਮੈਂ॥ਅਥਵਾ॥
ਭੈਤ੍ਰਿ॥ਭੇਤ੍ਰੀਵਾਲਾ॥ਰਥਕੀਕਰਦੇਹੈਨੁਕੋਈਕੁ॥ਸੋਗੋਨਹੈ॥ਮੁਖਪਹਲਾ
ਜੀਹੈ॥੨॥ਪੌ:॥ਆਪੇ॰ਹਰੀਨੂ॥ਜਿਸੁ॰ਦਾ॥ਆਪਣਾ॰ਜੋਹੈ॥ਤਿਸੁਦਾ
ਸਿਫ਼ਤੀਐ: ਛਰੀਐ ਵਾ ਸਹਾਰੀਐ॥ਅਤ: ਏਸੁ॥ਕਾਇਤ: ਕਿਸਵਾਸ
ਤੇ॥ਗਾਕਥਿ: ਗਰਬੁਸੈ ਹੋਦੀਐ: ਫਿਰੀਐ॥ਕਿਸੇ॰ਨੂ॥ਅਖਰੁ ਓ
ਏਹੋ ਕੂਛਾ॥ਮੂਰਖੇ: ਮੂਰਖਦੋ॥ਲੁਣੀਐ: ਝਗੜੀਐ॥੧੯॥ਸ॥ਮ:੧
ਫਿਕੇ: ਕੋੜਾ॥ਮੂਰਖਤਾ॰ਦੋ॥ਫਿਕੋ: ਫਿਕਾਬੋਲਣਵਾਲਾ॥ਫਿਕੇ॰
ਦੀ॥ਸੋਇ: ਕਹਿਸੋਇਵਾ ਸੋਭਾ॥ਰਗਹ॰ਤੇ॥ਬੁਕਾ: ਥਿਤਧਾਰਾਰੂਪੀ
ਫਿਕੇਦੇ॥ਮੂਰਖ॰ਨੂ॥ਪਾਣਾ: ਚਰਣਦਾਸੀਦੀ॥੧॥ਮ:੧॥ਕੂੜੈ॰ਹੈਤੇ
ਖੇਜ: ਪਤਿਵਾਸਤੇਬਾਰਿਦਨੀਆ॰ਦੋ॥ਫੈਲ: ਫੈਲਸੂਫੀਆਂ॥ਕਰਿਦੇਹੈਂਵ
ਲਫਫੇਕਰਦਾ॥ਹੈ॥ਅਠਸਠਿ: ਸਮੂਹਾ॥ਮੈਲ॰ਕੂੜਰੂਪੀਵਾਲਫਫੇ
ਰੂਪੀ॥ਪਟੁ॰ਸਫਾਈਵਾ ਨਿਸਕਪਟਤਾਰੂਪੀ॥ਗੁਦੜੁ: ਲੀਰਾਂਲਾਗੰਦੀ
ਗੋਦੜੀਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ਸਾਤਗਾਂਠਕਪੀਨਮੇਂਜਾਯਨਾਮਾਨੈਸੋਕੂ॥ਪ੍ਰੇਮਮਗ
ਨਮਾਤੋ॥ਫਿਰੈਗਨੋ॥ਈਦੂਕੋਰੰਕ॥੧॥ਸਿਸਾਰਿ॰ਓਂ॥ਰਬ: ਪਰਵਰਦਗਾਰ: ਪ੍ਰਿ
ਤਪਾਲਾਦੇਕਰਨਵਾਲਾਹੈ॰ਕਿਆ॥ਹਰਿਤਿਸੁ ਸੇਤੀ! ਨਾਲਾ॥ਦੇਖਨੇ: ਦੇਖ
ਨਦੇਵਿਚਾਰਿ॰ਵਾਸਤੇ॥ਰੀਗੀ: ਓਹੁਪ੍ਰੇਮੁਪੂਰਬਕਹੁ ਸਾਹਿ ॰ਅਨੰਦਰੂਪ
ਇਕੋ॥ਰਗਿਰੋਵਾਹਿ: ਗਿਇਆਂ॥ਦਿਨਾਂਦੂਜਾ॥ਦੂਕਰਕੇਪ੍ਰੇਮੁਪੂਰਬਕਰੋਵਾਹਿ
ਪ੍ਰਾਰਥਦੂਕਰਮਾਵਿਚਾਰੇ ਚੁਪਕੀਕਾਰਿਜਾਇ: ਜਾਦੇਨੇ॥ਕੇਰੀ: ਦੇ॰ਇ
ਕੁ॥ਨਾਹਿ: ਨਾਮਦੋ॥ਛੋਡਣਾ ਦਰਿਉਪਾਰਿਵਾਟਦਾ॥ਖਰਚੁਮੈਂਗਾ॥ਖਾਹਿ: ਖਾ
ਈਏ ਵਾ ਖਾਦੇਨੈ॥ਤਿਨਾਨਿਸੈਕੀਤਾਹੈ॥ਦੀਬਾਨੁ: ਦਰਗਾਹਰੂਪੀਵਾ ਸ
ਤਿਸੰਗੁ ਰੂਪੀ॥ਕਲਮ: ਹੁਕਮਰੂਪੀਏਕਹੈਤੇਜਿਨਾ॥ਹਮਤੁਮ: ਓਗਤ
ਤੇਗਤਾਨਾਲਮੇਲੁਕੀਤਾਹੈਤਿਨਾਨੂਤੇ॥ਦਾਰਿ: ਦਾਰਿਗਾਹਿਮੈ॥ਛੁਟੇ:
ਛੁਡੀਦੇਨੇ॥ਤੇਲੂ॰ਵਾਸਤੇਤਿਲਪੀੜੀਦੇਨੇ॥੨॥ਪੌ: ਕਰਣਾ: ਕਰਤਤ
ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ॥ਕਲ: ਸਕਤੀਚੇਤੰਨਤਾਰੂਪੀ॥ਧਾਰਿ: ਧਰੁਕੇਵਾ ਧਰਤੀਓ
ਧਾਰਿ॥ਸਾਰੀਐ: ਨਰਦਾਜੀਵਰੂਪੀਨੂ॥ਕੋਈ॰ਜਬਵਾਰੀ॥ਆਈਐ
ਨਹਿ: ਚੈ॰ਜੁਗ॥ਛੇਦਾ॥ਆਪਣਿਆਂ॥ਹਥਾਨਾਲੁ॥ਆਪਣਾ॥ਕਾਜੁ॥ਆਪੇਹੀ॥
੨੦॥ਸ: ਮ: ੧॥ਪੀਠਕਾ॥ਕਿਸੇਸਾਧਨੂ ਦੇਖਕੈ ਕਹਿਦੇਨੇ॥ਆਸਕੀ: ਧ੍ਰੀ
ਤੀਹੈ॥ਜਾਦੂਜੇ॰ਪਦਾਰਥਾਂ॥ਆਸਕੁ: ਪ੍ਰੇਮੀਸੋ ਕਾਦੀਐ: ਕਹੀਦੇਹੈਂਜੋ

ਸਮਾਇ॰ਹਰੀਰੂਪਮਿਸਕੀਆਂ ਚੰਗੇ॰ਕਰੇਤਾਂਤਿਸੁਕਰਮੁਨੂੰਮੰਦੇ॰ਕ
ਰਮਨੂੰਕਰੇਤਾਂਜਾਣੇਮੰਦਾਹੋਇਆਹੈ॥ਵਾ ਚੰਗੇਕਰਮੁਕਰਿਹਾਰਿਨੂੰਚੰਗਾ
ਕਰਿਮੰਨੇਤੇਮੰਦੇਕਰਮਕਰਿਹਾਰਿਮੰਦਾਹੋਇ: ਮੰਦਾਸਾਨੂੰਹੈ ਐਸੇ:ਲੇ
ਕੇ॰ਸੋਇ॰ਹਰੀਨਾਲਲਾਗਾ॥੧॥ਮ:੨॥ਸਲਾਮ॰ਕਰੇਪਹਿਲਾਂਤੇਜੋਕਛੁਕਹੈ
ਤੋਅਗੋਜਬਾਬੁਕਰੈਅਰਥ ਸਲਾਮਕੀਤੇਜਬਾਬਕੀਦੇਵੈਕਰੈਤਾਂਜ
ਦੋ ਜਾਇ: ਜਾਂਦਾਹੈ॥ਬਾਣੇ:ਲੇਖੇਵਾ ਸਰੂਪਮੈਂ ਵਾ ਸਲਾਮਕਰੇਜ
ਬਾਬਨਕਰੇਤਾਂ ਵਾ ਸਿਖਪਹਿਲਾਂਗੁਰੂਅਗੇਸਲਾਮਕਰੇ ਜਬਾਬੁ:ਹੁ
ਕਮੁਨਕਰੈ॥ਏਹਦੋਵੈਕਰੇ॥ਗੁਰੂਕਹੈਤੂੰਤਾਂਮੂੜੇ: ਸਰੂਪਤੇ॥ਪਸੁਮੇਰਾ
ਕੀਸਰੂਪਹੈ॥ਉਥਾਤੂੰਈਸੁਰਹੈ॥ਪਸੂਮੈਤੂੰਅਲਪਰਗਾਹਾਂ ਓਹਿਸਰਬ
ਗਹੈ॥ਉਤ ਏਹਦੋਵੈਂਕੂੜੀਆਹੈ ਥਾਂ: ਤੇਰੇਸਰੂਪਮੈਂ॥੨॥ਪੌ: ਸੁਖ॰ਨੂ
ਜਿਤੁ: ਜਿਸਕਰਿਕੈ ਜੋ ਛੁਟੇਦਾ ਸਾਬੂਰੀ ਘਾਲ: ਕਾਰਾਮੰਦੇ:ਪਾਪ
ਕਰਮਿ ਮੂਲਿ: ਕਦਾਚਿਤਨ ਕੀਚਈ: ਕਰੀਏ॥ਦੇਖਲਮੀਨਦਰਿਜਿਹ
ਲੀਐ: ਦੇਕੈਲਮੀਨਦਰਿਦੇਖੀਐ ਜੋਮੇਰਾਕਰਮੁਮੇਰੀਹੀ ਭੋਗਣਾਹੈ
ਇਸਪਰਸਾਖੀਰਾਜਾਧਿਤਰਾਸਟਰਨੇਬਿਆਸਜੀਪ੍ਰਸੰਪੂਛਿਆ
ਜੋਮੇਰਾਸੌਪੁਤ੍ਰਮੂਇਆ ਤੇਮੈਂਭੀ ਅੰਧਾਹੋਇਆਹਾਂ॥ਸੋਕਿਸੁਕਰ
ਮਕਾਫਲੁਹੈ ਤਾਂ ਬਿਆਸਜੀਨੇਤਿਸਨੂੰਦਿਬਦਿਸਟਦਿਤੀਤਾਂਦੇਖਿ
ਓਸੁਸੈਜਨਮੁਤੇਉਪਰਾਇਕਜਨਮਮੈਂ ਮੈਂਰਾਜਾਬਾਏਕਾਦਿਨਸਿਕਾਰਕੋ
ਗਇਆ॥ਤਾਂਇਕੁਮ੍ਰਿਗਕੇਮਗਰਪਾਇਆ ਓਹੁਇਕਮਾਲੇਮੈਂ ਜਾਵੜਾ
ਈਤਮੈ ਓਹੁਮਲਾਹੀਫਕਦੀਆਂ ਉਸੁਮੈਂ ਇਕਨਾਗਨੀਸੋ ਬਚੇ ਸ
ਹਿਤਮਰਗਈ ਤੇਹਾਰਿਕੀਭੀਧਏਦੀਮਾਰੀਅੰਧੀਹੋਇਗਈਓ
ਸੁਕਾ ਫਲੁਮੈਨੂੰਲਗਾਹੈ ਐਸੇਸੋਚਕੇ ਦੇਕੈਲਮੀ: ਗਿਆਨਨਦਰਿਦੇ
ਖੀਐ॥ਜਾਰੇਆਪਣਾਆਪਾ॥ਤਿਦੇਹਾ: ਤੇਹਾ॥ਪਾਸਾਦਾਲੀਐ:
ਕਰਮੁਕਰੀਐ॥ਲਾਹੇ: ਲਾਭਨਾਮਰੂਪੀ॥੨੧॥ਸ: ਮ:੨॥ਚਾਕਰ:
ਸੇਵਕ॥ਗਾਰਬਵਾਦਾ॥ਗਰਬੁਕਰੇਵੈ ਅਰਥਵਾ ਗਰਬਤੇਝਗੜਾਕ
ਰੇ॥ਗਲਾ॰ਫਿਰੇਪਰੇਦੀਆਂ॥ਸਾਦ: ਸਾਦਤਿਸਦਾ॥ਆਪੁ॰ਭਾਵ
ਨਗਾਵਣਏਕੋ॥ਕਿਛੁ: ਕਛੁਕਵਾ ਕੁਛੁਜਾਣੈਜਿਸਾਰਨੂੰਤੇ॥ਮਾਨੂੰ: ਆਧ
ਹੋ॥ਜਿਸਨੇ: ਜਿਸਕਰਮਨੂੰ॥ਵਾ ਹਥਿ ਨਾਲਲਗਾ ਸੋਈਮਿਲਣਾ
ਤਿਸੁ॰ਸੋਹੀਜਮਿਲੈ: ਉਪਾਸਨਾਵਿਖੇ ਪੇਲਾਦਵਰਤੀ ਮਿਲੇ ਵਾ ਵਿਛੀ
ਖਵਰਤਾ॥ਪਰਵਾਨੁ॰ਹੁੰਦਾਹੈ॥੧॥ਮ:੨॥ਉਗਵੈ: ਉਦੇਹੋਵੈ ਚਾਹ
ਰੂਹੇਗਾਵਾਉ॥ਵਾਉਦੂਆ॥ਉਹੈ ਵਾ ਦਿੱਅਰਥਬੈ॥ਬਿਖ॰ਬਿਖਜ
ਰੂਪੀ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮ ਵਾ ਸੁਖਰੂਪੀ॥ਨਿਆਉ॰ਹੈਕਿਆਨਧੀ॥

੨॥ਮ:੨॥ਇਆਣੇ ਹੈ: ਬਾਲਕ ਦੇ ਵਾ ਮਨੁਖੇ॥ਰਾਸਿ: ਦੁਰੁਸਤ ਵਾ ਬਣਆਵੈ॥
ਵਰਤੈ॰ਬਾਲਕੁ ਵਾ ਮਨੁਖ॥ਨਿਰਜਾਸਿ: ਕਿਨੇਕਾਰਿ ਵਸਤੂ: ਜੋ ਹੈ ਭਾਂਤਿ
ਸੁਦੇ॥ਸਮਾਵੈ॰ਤਾਂ ਜਾਂਦਾ ਪਾਸਿ: ਪਾਸੇ ਵਾ ਨਿਆਰੀ॥ਵਾ ਵਸਤੂ: ਦੁਧ ਦਧੀ
ਕਣਕ ਆਦਿ ਦੇ ਅੰਦਰੁ ਓਹੀ॥ਦੂਜੀ: ਹੋਰੁ ਜੋ ਹੈ ਸੋਨਾ ਵਾ ਵਸਤੂ: ਚੇਤਨ ਸਭੁ
ਪਸੇ ਵਸਤੂ: ਜੀਵ ਕਲਾ ਸਮਾਵੈ ਤਾਂ ਜਾਂ ਦੂਜੀ: ਦ੍ਵੈਤ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ: ਨਿਆ
ਰੀ ਜੇਤੀ: ਨਾਲਾ॥ਬਣੇ: ਬਣਤੀ ਹੈ॥ਕੂੜੁ॰ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਵਾ ਕੂੜੁ
ਕੂੜੋ: ਝੂਠ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ॥ਸਿਫਤਿ॰ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹੋਆ ਹੈ ਵਾ
ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੂੰ॥ਵਿਗਾਸ: ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਈ ਹੈ॥੩॥ਮ:੨॥
ਇਆਣੇ ਹੈ: ਬਾਲਕ ਦੇ ਦੋਸਤੀ ਤੇ ਵਡਾਰੂ: ਨਾਰੀ॥ਬਾਊ ਤਿਨ ਬੇਹੁ॥ਤੇ ਸੋ ਇਨ
ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾ ਭੀ ਬਾਊ ਬਿਬਉ ਕੋਈ ਨਹੀ॥ਵਾ ਦਾਨਾਂ ਤਾ ਇਆਣੇ ਹੈ: ਮਨੁ
ਦੀ॥ਵਡਾਰੂ: ਮਾਯਾ ਦਾ॥ਬੇਹੁ॰ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਇਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੇਹੁ ਦਾ ਥਾਂਥ
ਉ ਕੋਈ ਨਹੀ॥ਵਾ ਵਡਾਰੂ: ਵਡੇ ਸਤ ਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਉਪਰ ਦੇਨਾ॥ਵਾ ਹੋਕ
ਗਰੂਪੀ ਪੁਤੇ ਦਾ॥੪॥ਮ:੨॥ਇਆਣਾ: ਬਾਲਕ ਵਾ ਅਗਿਆਨੀ॥ਕੰਮ:
ਪਤਖੁ ਵਾ ਨਾਮ ਜਪਨ ਰੂਪ॥ਹਾਸਿ: ਦੁਰੁਸਤ ਵਾ ਪੂਰਾ॥ਅਧ॰ਬਾਤੁ॥ਵਿਰਾਸਿ:
ਧਰਾਬ ਕਰੈ॥ਪਾਪੈ: ਚਾਕਰ: ਸੇਵਕ॥ਖਸਮੈ: ਸੁਆਮੀ ਦੇ॥ਭਾਈ॥ਅਰ
ਸਾਰੂ॥ਛਿਦਾ॥ਹਿਵ ਵਸਹੁਭਿ ਦੂਣਾ ਖਾਈ: ਸੁਖ ਭੋਗ ਦੇਹੈ ਐਸੇ ਥੈ ਹੋਅਗੇ
ਹਰਮਤਿ: ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਿਸ ਨੋ ਅਗਲੀ: ਬਹੁਤੀ॥ਖਸ
ਮੈ: ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਨਾਲ॥ਗੈਰਤ: ਚਾਸਾ ਵਾ ਅਪ੍ਰਸੰਨਤਾ॥ਅਗਲਾ:
ਅਗੇ ਵਲਾਭੀ ਦੂਖ ਭੋਗੇ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ॥ਪਾਣਾ: ਚੁਰਣ ਦਾਸੀਆਂ
ਤੋਂ ਤੇ ਹੇਠਾਈ॥ਜੇਸਦਾ: ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਦਾ॥ਸਾਬਾਸਿ॰ਹੋਤੀ ਹੈ॥ਚਲ
ਈ: ਚਲਦਾ ਤੇ॥ਅਰਦਾਸਿ: ਬੇਨਤੀ॥੨੨॥ਸ:ਮ:੨॥ਕਿਨੇਹੀ: ਕੈ
ਹੀ॥ਆਪਸ ਤੇ: ਜੀਵ ਮੰਗਿਣ ਦੇ ਅਪੁਣੇ ਪੁਰਖਾਰਥ ਤੇ॥ਕਰਮਾਤਿ:
ਸਕਤੀ ਹੋਵ ਵਾ ਕਰਾਮਾਤਿ ਦੀ ਦਾਤਿ ਹੈ ਵਾ ਦਾਤਿ ਹੈ॥੧॥ਮ:੨॥ਚਾਕਰੀ:
ਸੇਵਾ॥ਹੋਇ ਜਾਇ: ਜਾਤੈ ਵਾ ਉਤਪਾਤਿ ਹੋਵੈ॥ਕਾਚੀਐ॥ਕਹੀਦੇ ਹੈਂ॥
ਸੇਤੀ ਖਸਮੁ: ਖਸਮ ਵਿਖੇ॥ਹੀ॥੨॥ਪਉ: ਹਾਰਿ॰ਜੋ ਹੈ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ
ਦਾ॥ਵਾਕੋ ਦਾ ਤਾ ਹਰਿ ਦੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ॥ਸਾਖਤੀ:
ਸਕਤ ਤਾਈ ਵਾ ਕਰਤਾਈ ਤੋ॥ਆਰ: ਕੂਟ ਫਾ॥ਜੋਜੀ ਰੀਆ॥
ਸੰਗਲੀਆਂ ਵ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ॥ਤੁਰੀ ਚੜ੍ਹਾਹਿ॥ਬਿਸੀ ਆਰ: ਛੋਡ
ਚੇਗੀਆ ਘੋੜੀਆਂ ਪਰ ਚੜ੍ਹਹਿ ਵ ਬਡੀ ਤੁਰੀਆ ਵਾ ਸਬਾਸੇ ਚਾੜ੍ਹਿ
ਹੈ॥ਕਰਾਏ॰ਈਸੁਰ ਹੋਕੇ ਕਰਮਾਤੇ ਜੀ ਵਰ ਹੋਕੈ॥ਸਿਉ: ਨਾਲ॥ਵਾ ਆ
ਕੋ॥ਪੂਰਣ: ਪੂਰਣਤਾ ਚੇਤਨ ਰੂਪ॥ਦੁਧ: ਜਪ ਤਪ॥ਦੇ ਜਮਾਈ

ਏ: ਸੋਗੁਰਹਿਕਰੀਏਹਾਦੁਲੇਰਹਨਿਚੜੇ: ਦਿਹਾਰਾਂਸੋਖਪਦੇਰਹਿਦੇਨੇ
ਨਿਹਾਲੀ: ਸਫਈਰੂਪੀਸੋਆਂਖੜੇ: ਦੁਖਸੁਖਪਾਂਉਦੇਨੇਜੁਨਸੋਆਂਦ
ਚੜੇ॰ਜੁੰਨਾਦੋਹਾਕਉ: ਨੁਨਦਰੀਆਪਣੀ॥੧॥ਮ: ੨॥ਸਾਜਨੇ: ਤਤਵਸ
ਯਾਨਾਕਰੇਆਪਿ॰ਜੋਂਵਿਰੂਵ ਤਤਨਾਜਾਈ: ਧਰਤੀਕੁਨਾਤਿਸ:
ਧਰਤੀਵਾਧਰਤੀਆਦਿਤਤਾਂਉਥਾਪਿ॰ਕੋਨਾਨਕਾ॰ਜੁਆਂਆਪੇ
ਆਪਿ॰ਹੀਹੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॰ਹਰਿ ਕੀਆ: ਦੀਆਂ ਮਾਈਆ॰
ਦਾਕਿਛਕਹਣਾਜੋਹੈਸੋ ਕਹਣ: ਕਹਿਆਕਰਤਾਕਾਦਰਕਰੀਮ:
ਤੀਨਕਾਲਕਹੋਸੋਥਾਹਿ: ਪਚਾਇਆਕੁਮਾਵਣੀ॰ਭੁਲੀਹੈਵਕ
ਮਾਈਦੀਹੈਸੋਆਛੇਦਾਧੁਰੋਤੇਨੇਪਾਇਛੋਡੀ: ਆਪੇਜੋਉਤਮੁਹ
ਰਿਨਪਾਇਛਡੀਹੈ॥ਏਕੀ: ਇਕਤੋਜਾਇ: ਜਾਗਾਤਿਸੇ: ਤਿਸ
ਦੀ ਰਜਾਇ: ਆਗਿਆ ਵਾ ਭਾਵੀ ਹੈ॥੨੪॥ ਸੁਧ॰ਵਾਰਹੈਸਭ
ਵਾ ਯਾਦੁਸੋਪੂਰਨਕਰੋ॥੧੯॥ਰਾਗਆਸਾਕਬੀਰਜੀਕੀ॥ਬਿਨਵਤ:
ਬੇਨਤੀਕਰੇਏਹੁਕਹ: ਕਿਸਕਰਕੋਜੀਉ॰ਦੇਹਿਵਿਖੇ॥ਪਹਲਾਪਸਾ੧
ਜਰ: ਜੀਵਉਪਜੇਬਿਨਸੋਇਹੁਦੂਜਾਪਸਾਰਾ॥੨॥ਤਉ॰ਸੋਸਾਰਦੇ
ਦੂਜੇਦਾਉਤਰਹੇਹੈ॥ਛੇਦਾਜਨਮਮਰਨਦਾਦੁਖਕਰਮਾਦਾਫੇੜ:
ਕੀਤਾਹੋਇਸਕਰਾਸੁਖ: ਸੁਖਾਤੇਵਾਸੁਖਤਾਹੋਵੈਜਾਂਪਹਿਲੇਕਾਉਤ
ਕਹੇਹੈ॥ਮਾਇਆਦੀਫਾਸਬੰਧ॰ਰੂਪਜੋਹੈਇਸਨੂੰਵਾਮਾਇਆ
ਫਸਦੇਵੀਧਨਨਹੀਫਰੇ॰ਇਸਕਰਜੀਵਦੇਹਿਵਿਚਪਾਇਆ
ਸੀਨਿ॰ਸੋਹਾਲਕੇ: ਅਭੇਦਹੋਵੈ॥ਆਭਉਨ: ਅਭੇਨਹੋਇਆ
ਚੁਕੈ: ਚੂਕਹਿਗਿਆਹੈ॥ਕਹੀ: ਕਿਤੇਕੀਤਾਜੋਆਪਾਉਪਜੇਸੋਆਪ
ਭਾਵ॰ਨਹਿਸੋਕਰਨਾਥਾ॥ਅਭਾਵ॰ਆਪਾਦਾਕਰਣਾਥਾਸੋਨਾਕੀਤਾਤ
ਤੋਵਾਕਹੀ॰ਗੁਰਾਂਦੀਉਪਜੇਤੇਮਨਦੀਭਾਵ॰ਹਰਿਜੀਆਅਭਾਵ
ਸੋਸਾਰਦਾਨਾਕੀਤਾਤਾਂਤੇ ਬਿਹੂਣਾ: ਖਾਲੀਰਹਾਉਦੇ॥ਮਸਤ॰
ਪ੍ਰਿਤਪਦਾਰਥਾਂਦੀਮਨਤੇਵਾ ਉਦੇ: ਹਰਖ ਅਸਤ: ਸੋਗਦੇਵੇ
ਪ੍ਰਿਤਪਦਾਰਥਾਂਦੀਮਨਤੋਆਲਿਵ॰ਲਗਾਇਕੋਨਦ੍ਰਿਸਟਾਤਾ
ਹੈਵਲੇਪਦਾਰਥਾਂਦੀਮਨਤੋਆਲਿਵ॰ਲਗਾਇਕੋਨਦ੍ਰਿਸਟਾਤਾ
ਹੈ ਅਖਰਵਾਦਾਸਾਂਤਾਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ॰ਜੀਵਰੂਪੀਬਿੰਬ॰
ਜਿਉ ਅਖਰਵਾਦਾਸਾਂ ... ਅੰਤਸਕਰ
ਹਰੀਰੂਪੀਉਦਕ॰ਨਾਨਾਕਾਮਕਰਮਰੂਪੀਕੁੰਭ॰ਅੰਤਸਕਰ
ਹਰੀਰੂਪੀਉਦਕ॰ਨਾਨਾਕਾਮਕਰਮਰੂਪੀਕੁੰਭ॰ਵਿਚਾਰਰੂਪੀ
ਹੁਰੂਪੀ॥ਬਿਗਰਾਨ: ਡੁਲਿਪਾਇਆ॥ਗੁਣ॰ਵਿਚਾਰਰੂਪੀ
ਹੁਰੂਪੀ॥ਬਿਗਰਾਨ: ਡੁਲਿਪਾਇਆ॥ਭਾਗਾ॰ਜਉ॥੧॥ਆਸਾਪੀਨਕਾਕਸੀਕੇਨਗਾਦੀਯਾ
ਪਾਇਤੇ॥ਭਾਗਾ॰ਜਉ॥੧॥ਆਸਾਪੀਨਕਾਕਸੀਕੇਨਗਾਦੀਯਾ
ਤਨਕਹੇਹੈ॥ਕੈਸੇਹੇਉਹਾਛੇਦਾ ਰਹਾਉਸੇਕਰਨਾਜਾ॥ਫੇਰੈਰਾ
ਜਾਂਪੇ॥ਤਿਹਰੇ: ਤਿਨਾਂਤਰਾਂਦੇ ਤਰ: ਜੋਰਾਗਲੀ: ਕੇਨਸੋਲ
ਏ: ਗੜਵੈ॥ਨੇਘਰ: ਉਜਲਾਨ: ਨਾਧੌਨਾਰ: ਕਸੀਕੇਨਗੀ
ਤਾਲ: ਤਾਲਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀ॥ਪੇੜ: ਬਿਛਦਾਮੂੜਿ ਪੁਰਸਰੂਪਿ

ਗਟਕਾਵੈ: ਖਾਵੈਹੈ ਅਬੇਹ ਮਨੁਖਨੂ ਮਾਰਕੇ ਪਦਾਰਥ ਖੋਹਿਲੈਂਦੇਹੈ। ਬਾਸਨ:
ਪਾੜ੍ਹਾ ਊਪਰਿ॰ ਚੂਲੇਦਾ ਕਾਠੀ। ਲਕੜੀ ਧੋਇਕੇ। ਚੂਲੇ॰ ਦਾਲ ਵਾ ਜਾਂਤੇ
ਰੋਟੀ ਵਾਲਾ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨਾ ਆਣਸ॰ ਨੂ ਪਾਪੁ ਕਰਕੇ ਖੋਇਕੇ। ਪਰਾਧੀ। ਪ
ਰਾਧਾ ਜੋ ਅਪਰਸ: ਵੈਸਨਵ ਮੈਤ ਵਾ ਅਛੋਹਿ ਜਿਸੇ ਸਾਬਸ ਪ੍ਰਸਨਹੀ
ਕਰਤੇ ਮਾਨੀ: ਮਾਨ ਮੈਸੋ ਆਪ ਡੁਬੇਤੇ। ਜੋਤੁ। ਜਿਦਾ ਰਹਿਰਿਤੇ ਅ
ਖਦਾ। ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਕਹੇਹੈਂ ਕਥੁਰਿ ਜੀਸਿ ਤਥੇ ਓਤਾਂ ਕਿਉ ਠਥਾਨੂ
ਕਹਣਾ ਸੀ ਬੁਰਾ ਕਥਨਾ। ਤੌ ਕਹੇ ਹੈਂ ਏਹੁ ਸਿਤਾ ਦੀ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਛੋਟ
ਸਾਦੇ ਕੂੰ॰ ਜੋ ਮਾੜ੍ਹਾ ਓਅਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸਨੂ ਗਨ: ਉਚਾਰ ਕੇ ਜੋ ਨਾ
ਤੈਧੇ ਤੀਆ: ਤੈ ਅਵਸਥਾ ਜਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ। ਵਾ ਬਾਲਾਂ ਦੀ। ਵਾ ਸੁਤਾਦਿ
ਤਲੋਕ ਦੀ ਖਣਾ ਤ੍ਰ ਸੁਧ ਕਰੀ ਆਨ ਤਿਹਰੇ: ਤਿਨਾ ਗਣਾ ਵਲੋਂ ਪਾਇ
ਨ ਤਰ੍ਹਾ। ਰੋਕਣਾ ਮਨਨੂ। ਗਲੀ। ਗਲਾਹੀ ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਆਜਪਮਾ
ਲਹੋ। ਲੋਟੇ॰ ਜਿਨਾ ਦੇ ਹਥ ਹੀ ਹੈਂ ਉਜਲ ਵਾ ਲੋਟੇ: ਉਲਟੇ ਹੈਂ
ਹਥ। ਜੇਨਾ ਦੇ ਮੰਗਨੇ ਥੇ। ਨਿਵਗ: ਵਗਣਤੇ ਖੋਟੇ ਮਾਰਗ ਵਲੋਂ
ਵਾ ਦਾਨ ਦੇਣ ਨਾ। ਸੀਤਨ: ਸੀਤਾ ਏਨਾ ਰੂਪਸਿ। ਏਾਣਿਆ ਜੋਹੈ
ਰਮਿ ਸੀਸਾਰ ਰੂਪਿ ਇਸ ਕੇ ਨਗ॰ ਣੁਵਾਲੇ ਹੈ। ਸੀਤਨ: ਸੀਤਾਂ ਤ
ਲਾ॰ ਸੰਕਲਪਨੂ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ ਪੇਤੂ॰ ਮਰਮਤਨ ਰੂਪੀ ਗਟ
ਕਾਵਹਿ: ਖਾਵੈਹੈ ਕਰ ਅਭਾਵ ਕਰੇ ਹੈ। ਬਾਸਨ: ਵਾਸਨਾ ਨੂ ਮਾਂਜ
ਕੇ ਵਾ ਬਾਸਨ: ਪਾੜ੍ਹ ਪਿੰਡ ਰੂਪੀ ਨੂ ਕਵਾਸਨਾ ਤੇ ਮਾਂਜਿ ਕਰ। ਊਪ
ਰਿ॰ ਪਵਣ ਵਾ ਬ੍ਰਿਤੀ। ਕਾਠੀ॰ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਮਲ ਨੂੰ ਤੇ
ਜਲਾਵਹਿ॰ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨਾ। ਬਸੁਧਾ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ। ਧੋਵ:
ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਧਾਰਨਾ ਚੂਲੇ॰ ਰਾਮਨਾਮ ਵਾ ਗਜਾ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ।।
ਸਾਰੇ ਆਣਸ। ਸਾਰੇ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਨਵਾ ਸਾਰੇ ਮਾਣੂ॰ ਜੋ ਹੈ
ਸੋ ਅਬੇਹ ਭਿਖਿਆ ਦੇ ਮਾਂਗ ਕੇ ਮਾਣੂ ਕੀ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਾਖੀ
ਮਾਂਧੋ ਦਾਸ ਕੀ ਜੈਸੇ ਤਿਨਨੇ ਭਿਖਿਆ ਮਾਂਗੀ ਸੀ ਤਥਾ ਇਕਮਾ
ਈ ਨੇ ਧੰਚਾਮਾਰਿਆ ਥਾ। ਪਾਪੀ: ਪਾਕੇ ਪਤੀਨਾ। ਫਿਰਹਿ॰
ਹੈ। ਵਾ ਅਪਾਰ ਹੈ ਧੀ: ਬੁਧੀ ਜਿਨਾ ਦੀ। ਸੋ ਅਪਰਾਧੀ: ਅ
ਪਰਾਧਾ ਤੇ। ਮਖਿਹੁ ਅਪਰਸ: ਹਰੀ ਨੂ ਆਪ ਕਹੈ ਹੈ ਤੇ ਸਿਖ
ਤੇ। ਫਿਰਹਿ॰ ਹੈ। ਅਭਿਮਾਨੀ: ਪ੍ਰਿਥੇ ਦੇ ਮਾਨ ਤੇ ਆਪੁ ਡੁਬੇ ਹੈ
ਮਗਨ ਹੋਇ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਕੂਪ ਮੈ ਤੇ ਸਮਾਲ ਕੁਟੰਬ: ਜ
ਰਪਾ ਸੂਆਂ ਨੂ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਮਗਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਲਾਰਾ॰ ਪਿਛੋ। ਕਮਾ
ਵੈ॰ ਆਰੋਹਾ ਕੇਟੈ॰ ਅਧੂਮੈ। ੨। ਆਸਾ ਬਾਪ॰ ਹਰੀ ਰੂਪੀ।।

ਵਿਲਾਸ: ਆਦਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੇਜ॰ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਸੁਖਾਲੀ: ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਘਰ ਕਰੀ ਹੈ
ਮੁਖ॰ ਮੈਂ ਕਾਮਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਸਾਰੇ ਆਗੇ ਲੋਕ ਦਾ ਬਾਜੀ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਰੂਪੀ
ਹਾਰਿਕੇ ਨਗਾਇਆ ਅਬ ਤਿਹ ਸਫਲ ਕਰੀ ਹੈ ਮਾਈ॰ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਸੁਖ
ਲਾ: ਸੁਖ ਦਾਇ ਪਰਕਾਇਆ ਦਰਾਲੀ: ਖਫਨੀ ਦੇ ਹਿਆ ਕ੍ਰਿਆਨ ਰੂਪੀ॰
ਲਰੋਜੋ ਪਾਲਾ: ਜੜਤਾ ਰੂਪੀ ਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀਆ ਬਾਲਿ॰ ਜਾਵਦਾ ਜਾ
ਇਆ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਤਾ ਪੰਚਾ॰ ਵਿਸਿਆਂ ਤੇ ਦੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਤੇ ਪਾਵ
ਤਾਲਿ: ਵਸੀਕਾਰ ਅਨੁਤਨੁ॰ ਦੋਵੇਂ ਗੋਸਾਈ: ਧਰਤੀ ਦਾ ਸੁਆਮੀ
ਪਸੂ ਕਿਉ! ਕਿਸਾ ਬਿਧਾ ਉਤ੍ਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਾਰਗ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਜਿਧਾ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਜਾਂ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰਤ:
ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਾਪ: ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਠਾਹਰ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀਓ ।
ਕਬੀਰ॰ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਕਿਛੁ॰ ਨਗੀਆ ਨਗਜਾਨਾ ਦੇਵੂਧਾ ਤ੍ਰ। ਆਸਾ॰
ਪੀਠ ਕਾਇ ਇਕ ਸਮੇ ਮਾਯਾ ਆਈ ਤਾਂ ਹੀ ਦੇਵੈ ਮੁਹਰਾ ਦੇਵੈ ਇਤਾ ਦਿਛ
ਲ ਕਰਿ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੂੰ ਉਹ ਜਾਇ ਰੰਗੀਆਂ ਐਸੀ ਰਚਨਾ ਹੋਈ
ਉਰਕਟ: ਫਲਾ ਕੁਰਕਟ: ਫਲਾ ਪਤਰ: ਪਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਕੁਰਿਪਾ ਨੀਧਰੇ
ਪੰਚ॰ ਚੇਲੇ ਬਾਲੇ ਗਾਨੀ॰ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤ ਤੇ ਪਰ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਨਕ
ਟੀਕੇ: ਹੇ ਨਕਟੀ ਆਪ ਦਾ ਠਨਗਾ ਨ॰ ਰੂਪੀ ਸਿਧ ਦਸਾਰੇ ਧਾਤ੍ਰ!
ਬੁਜਰਿਆ ਹੈ ਰੂ: ਡਉਰੂ ਵਾਬਾ: ਬਜਾਰਿਆ ਹੈ ਡਾ: ਡਉਰੂ ਰੂ: ਦੋਨੇ
ਲੋਕਾ ਮੈ ਕਾਟੀ: ਤੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਜਿਥੇ ਵਾ ਹੇ ਨਕਟੀ ਸਗਲਾ ਨਕਟੀ
ਟੇ ਹੇ ਨਕਟੀ ਆਪ ਕਾ ਮਾਰਿ॰ ਕੇ ਅਉਹੇ ਰੀ: ਪੁਨਾ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਜੀ
ਵਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾ ਹੋਰ ਨਾ ਨੂ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਜ ਗਾਲਿਆ ਕੀ॥
ਚੇਰੀ: ਦਾਸੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਭੀ ਚੇਰੀ ਹੋਈਆਰਗੀ ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ਹਮ ਆਪ
ਨਾਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੂਛੇ ਮਾਯਾ ਤੇਰਾ ਪਤੀ ਕਉਣੁ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਨਈ ਬੇਰੀ: ਦ੍ਰਾਇ ਤੇ ਇ
ਕਕਰਤਾ ਜਬ ਲਗੁ ਉਹੁ ਕਾਇਮ: ਇਸ ਥਿਤ ਪੈਤ ਬੁਲਗੁ ਅਉਰ ਤੇਰੇ
ਜੇਹੀ ਜਾਂ ਨ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਲੇਈ ਪਾਸੋਂ ਕਰਧ ਮੰਗਾਵਾਇ ਕੇ ਤਾਂ ਮਾਯਾ ਕਾਟਿ॰
ਕੇ ਗੁਤ ਤੇ ਮੁਕੀਆ ਨਾਲ ਕੁਟਿਆਵ ਨਾਕਹੁ: ਸ੍ਵਰਗ ਤੇ ਭੀ ਕਾਟੀ: ਕਾਟਿ
ਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤੂੰ ਕਾਨਹ: ਬਣੁ ਵਿਚੋਂ ਭੀ ਕਾਟੀ: ਕਟਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੀਂਗੁ ਫਿਰ
ਪਵਨਾ ਕਾਟ ਕੂਟਿ: ਕੂਟਿ ਕਾਟਿ ਕੇ ਤੂ ਸਕਾ ਸੰਸੀ ਹਰੀ ਲਕ ਮੈ ਨਾਵ
ਸੈਤਾਨੇ ਤੂ ਨਾਕਹੁ॰ ਸੁੰਘਣੇ ਤੇ ਕਾਨਹੁ॰ ਸੁਣਣੇ ਤੇ ਕਾਟਿ: ਰਸਨਾ ਕਰ
ਚਖਦੇ ਨਹੀ ਕੂਟਿ: ਤੁਚਾ ਕਰਿ ਪਰਸਣੇ ਨਹੀ ਤੇ ਨੇੜ੍ਹਾ ਕੋ: ਕਰ ਕੇ ਡਾਰੀ
ਦੇਖਣੇ ਤੋ ਪੈਰ ਨਿ॰ ਅਸਾਂ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤੂੰ ਤੇ। ੪) ਆਸਾ ਪੀਠਕ
ਕਹੇ ਹੈ ਮਰਨੇ ਤੇ ਕੋ ਈ ਨਹੀ ਬਚਦਾ ਭਾਵੇਂ ਜੋਗੀ ਕ੍ਰਮ ਨਾ॰ ਕਰੇ ਨੂੰ ਜ
ਤੁ: ਸੇਵੜੇ ਮੌਨਿ ਬ੍ਰਿਤ: ਜੋ ਹੈ ਮੁਰਤ ਪ੍ਰਮ ਹੈ ਸਾਮੋਨਿ॰ ਧਾਰੀ ਤੇ ਤਊ॰

ਭ੍ਰੀਰਮਨਾ:ਰਮਨਾਮਵਾਰਮਤੇਨਾ:ਹੇਨਰਵਾਰਾਮਰੂਪੀਨਰਾਛੇਦਾਜਾਕੇ:
ਜਾਕੀਰੁਸਨਾਹਿਤ॰ਹੈਤਿਸਨਾਜਮਨਾ॰ਜਮਾਛੇਦਾਆਰਾਮਬਹੁਨਿਰਾ
ਮਬਹੁਜੋਤਿਕਬਹੁਜਾਨਹਿੰਬਹੁਤਿਨ॰ਤੋਰਾਜ॰ਦੋਛਤ੍ਰ॰ਭੂਪਰਤੇ
ਤਲੋਰਮਨਾ॰ਨਾਰੀਪਾਨ॰ਤੇਕਪੂਰਾਸਧਾਸਕ:ਸ੍ਰੀਵ੍ਰਾਮਨਾਚੰਦਨਹਿ
ਕਹੂਨ:ਕਿਥੇਨਹੀਲਿਖਾਵਾਕਸੇਕਾਰਿਭੂਖਨਨ:ਬਚਣਾਛੇਦਾਕਹੇਕਬੀ
ਰਰਾਮਹਿਜੈਪਤੁ:ਉਚਾਰੋਇਉਸੋਇਆਪਾਆਸਾਪੀਠਕਾਕਿਸੇਕਾਜਗਤ
ਸਤਹੈਕੇਅ[illegible]ਤਹੈਤਿਕੇਹੇਹੈਜੇਸੇਕੋਈਕਹੈਢੀਲ:ਹਾਥੀਰਥਾਥੀਹੇਤੇ
ਪਖਾਵਜ:ਜੋੜੀਵਾਲਾਤਾਲ:ਕੇਸੀਆਬਗਤਿ:ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀਨਾਰਾਮ॰
ਹਲਵਾਲੀਕਰਰੀਆ:ਕਰਦੇਆਬੂਝਨਹਾਰੇ:ਸਿਆਣੇਨੇਲਗਾਵੈ:
ਚੂਪਦਾਹੈਗਲਉਰੇ:ਲਹੁਵਾਪਾਨਦੇਬੀੜੇਮੁਸਰੀ:ਚੂਈਆਸੀਖ॰ਨਾ
ਬੀਸ:ਬੀਦਿਆਂਦਾਸੁਾਇਕੇ:ਅਨਾਸਦੇਜਹਾਂਛੇਦਾਸੁੰਦਰਰੂਪਵਾਲੀ
ਬੇਧੀ:ਮਿਲੀਹੈਸਭੈ:ਸਹਨੋਗੁਨ:ਵਿਆਪਦਾਤਿਨਾਸਿਤਹ॰ਕੋਈਕ
ਹੈਕੀਟੀ:ਕੀੜੀਨੇਕਹੈ॰ਜਲਹੈਤੋਲੂਕੀ:ਗੁਤੀਆਦਿਸੂਖਮਜੀਵਾਜੇਜੇ
ਸੈਸਤਹੈਤੈਸੇਜਿਸਾਰਸਤਹੈਅਥਵਾਛੇਦਾਜਿਨਾਤੇਗੁਰਾਦੀਤੇਰਾਜਾਰਾਮ
ਦੀਕ੍ਰਿਪਾਹੋਈਹੈਤਿਨਾਦੇਕਰਰੀ:ਖਪੜੀਆਦੋਆਬਰੇ:ਅੰਬੁਹਾਇ
ਕਾਆਉਗੁਣਾਦੇਗਾਹਕਏਹੈਖਾਏ:ਧਾਰੇਹੈਓਹਗਾਹਣਾਪ੍ਰਸਨਕੇਰੂਗਾਹਕ
ਏਹੈਓਤਾਢੀਲ॰ਮਨਰੂਪੀਰਥਾਥੀ:ਰਥਦੀਤਰਾਵਤਵਾਲਾਕਾਭਗ
ਤੀਵਲਾਭਇਆਹੈਬਲਦ:ਆਲਸਾਵਿਸਾਸਿਜੋਜੀਵਬਾਜੇਪਖਾਵਜ:
ਤੁਦੇਸੀਭਯਾਹੈਹਰਿਦਾਕਉਆ:ਪਾਪਵਾਕ੍ਰੋਧਾਵਿਸਿਸ੍ਰਜੋਜੀਵਬਾਸੇ
ਤਾਲਬਜਾਵੈ:ਇੰਦ੍ਰੇਦਮਨਕਰੇਹੈਗਦਹਾ:ਕਾਮਾਦਿਸਿਸ੍ਰਜੀਵਜੋਨਾਚ
ਦਾਖਾਤਿਸਨੇਧਾਰਿਰਿ॰ਆਹੈਲਜਾਰੂਪੀਚੋਲਨਾਭੇਸਾ:ਲੋਭਟਾਲਸੇ
ਜੀਵਬਾ॰ਸੋਈਡੂਆਤਿਭਗਤੀਅਸਿੱਧ:ਸੁਧਹੰਕਾਰਵਾਲਾਜੀਵਧਾਰਿ:
ਨ੍ਰਿਦੇਸੈਂਪਾਨਲਗਾਵੈ:ਮਹਾਵਾਕਵਿਚਾਰੇਹੈਪੀਸ:ਬਧੀਗਲਉ
ਰੇ:ਸੰਤਾਵਿਚੋਸੁਭਗੁਣਾਰੂਪੀਪਾਰਿਕ:ਗੋਲਕਾਮੋਂਮਸਰੀ:ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ
ਸੈਗਲ:ਕਥਾਕੀਰਤਨਵਾਹਰਿਜਸਬੇਧੀਕਰਮਕਰੇਕਰੂ॰ਚਿਤਰੂਪਿ
[illegible]ਮਸੀਖ:ਹਰੀਨੂਬਜਾਵੈ:ਉਚਾਰੋਬੀਸ:ਹਰਿਰੂਪੀਕੁਲੋਕਪਤਾਬੀ
ਆਹਨ:ਦ੍ਰਿੜਨੂਹਤਕੇਜਾਇਕੇ:ਮੰਡਪ:ਅਛਰਜੋਮੰਦਰਰੂਪਹੈਵਸ੍ਰਿਸਟੇ
ਸਤਸੰਗਰੂਪੀਛਾਏ:ਸਿਖਤਹੈਕਿਨਿਆ:ਬ੍ਰਹਮਾਵਿਦਿਆਛੇਦਾਗੁਨ
ਗਾਏਤਾਂਸਸੈਤੇਸੈਧਭਯਾਜੀਵਤੇਈਸਾਕੀਟੀ:ਬਿਤੀਰੂਪਪ੍ਰਬਤ॰
ਸਿਜਾਰਰੂਪੀਕਛੂਆ॰ਚਿਤਰੂਪੀਕਹੈਅੰਗਾਰ॰ਰਾਮਨਾਮਰੂਪੀਲੂਕੀ:
ਏਹੁਲਕਿਆਹੈਆਕਮਕੋ॥ਧ॥ਆਸਾਕਿਸੇਜੋਗੀਕਹਾਤੂਸੀਬਟੂਆ
ਝੋਲੀਆਦੇਨਹੀਰਖਦੇਤੇਕਹੇਹੈਂਬਟੂਆ॰ਹਮਾਰਾ॰ਏਕਨਾਮਹੈਆਬ
ਹਤਰਿ॰ਕੋਕੁਝਿਆਵਾਲੀਏਹਿਹਮਾਰੀਅਧਾਰੀ:ਝੋਲੀਹੈਦੁਆਰਾ॰
ਸੁਖਰੂਪੀਪ੍ਰਿਥਮੀ॰ਜੇਹੈਦੇਹੀਇਸਮੇਨਾਮਰੂਵਹੈਜਿਸਰਹੇਇਸਨੂ

ਵ ਦੇਹਹੀਆਸਾਰਾ: ਸਾਰਿਵਿਚ ਵ ਸਾਧਨਾ ਨਉਨਿਧਿ: ਭਗਤੀਵ ਹਰੀਆਤਲ:
ਤਲੋਆਧੂਪਮ: ਪਵਣਵਾ ਮਨਾਗਗਨ: ਦਸੋਦੁਆਰ ਵ ਹਰੀਦਿਲਾਗਿਆਨ॰
ਰੂਪੀਤੇਅਖਿ: ਵਣ ਘਾਟੇ: ਪਾਇਆਈ॰ਰਤਿਤਧਾਰਨੀਇਹੁ ਵਜੋਹੈਦੋਹਿਏ
ਸੋਮੇਨਿਮਿਤਹੋਣਾਇਹੁਧਾਪੁਈ॰ਇਸਤੇਅਉਰਾਣਕਰੇਤੇਗੁਣਧਾਏਤੇਘਰ
ਮਾਕਾਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਰਤਾਰੂਪੀਆਚਹੁ॰ਜੁਗਾਮੇਵਾ ਚਹੁ ਬੇਦਾਮੇ ਜਗ: ਜੁ
ੜਿਆਜਾਣਿਆਹੈਇਹੁਜੋਗਤਨ: ਜੋਗਦਾਮੂਲਾਧਰਾਨਾ: ਧਾਣਹੋ
ਸਚਾਣਨਮਰੂਪੀ ਨਿਸਾਨਾ: ਪ੍ਰਵਾਨਾ੭।। ਆਸਾਕਾਜੀਕੋ ਕਹੇ ਹੋ।।
ਰਾਹ॰ ਦੀਮਜਾਦਾਕਾਰੀਤੀਆਸੋਚ॰ ਹੈਹਮਾਰੇਤੇਧਿਚਾਰਕੇਾਕਵ
ਦੇ: ਉਤਦੇ ਅਕਿਨ: ਕਿਸਤਰਾਵ ਕਿਸਜਾਣਾਹੈਤੇਰੇਜੋਹੋਾਗੁਨਤ: ਧਿਚਾ
ਰਦੇਾਮਾਰੇ॰ਤੇਰੇਜੇਹੋਾਸਕਤ: ਅਉਰਤਦੇ ਸਨੇਹ: ਹਿਤਕਰਿ ਇਥਰਾ
ਹੀਮਧਿਕਿਧਰਨੇਾਧਦਹੁ: ਮਾਨਹੁਗਾਆਪਨਹੀ: ਆਪਨਾਆਇਕੇਵ
ਆਪੇਹੀਛੋਡੇ॰ਅਵਕੋਈਓਹੁਰਹੀਸੁਨਤਾਧਿਨਾ ਕਤੇਧ॰ਦਾਕਾਹਿਣਤੇ
ਜੁਲਮ: ਜੋਰਜੀਵਤੋਧਾਚੇ: ਬਕਕੋ।੮।। ਆਸਾਅਬ ਉਪਦੇਸਸਧਾ
ਰੁਕਹੇਹੈਸਭ ਕਾਤੇਲ॰ ਸੁਆਸਾਰੂਪੀ ਵ ਧਾਲਭਧਰੂਪੀਾਧਾਤੀ॰ਜੋਰਥਾ
ਰੂਪੀਵ ਸੁਵਸਾਰੂਪੀਾਸੂਨਾ: ਸੁਣਾਕੀਣਈਆਜੇ ਈਤੇਕਿਸਜੇਈਕਾਪੁਰ
ਖਾਧਟ: ਤਨਾਖਟੀਆ: ਮੰਜੋ ਵ ਸਿਝੀਾਲਟ: ਲਿਟਹਾਲਾਦੀਆਂਹਿਸ:
ਜੀਵਾਤਾਈ॰ਸਭਸਧੇਧਹੈਤੇਆਗੇਵਾ ਵਾਸਤੇਵ ਸਗਰਕੇਨਾਲਲਗਾ
ਜੁਲਮ: ਜੋਰੂਹੋਤਹੋਗੁਸਾਈ॰ਦਾਵ ਗੁਸਾਈ: ਹੇਹਰੀ।੯।। ਆਸਾਕਬੀਰ
੧੬ ਗਵਾਇਆ: ਧਿਤਾਇਆਧਿਲੋਵਨਾ: ਰਿਝਕਨਾਵਿਚਾਰਰੂਪੀ:
ਸਹਜਿ! ਸਾਂਤਿਸੋਾਤਤ: ਅਨਿਦਵਸਰੂਪਾਛੋਦਾਤਨੁਮਟਕੀਆਹਿਮ
ਨਕਾਰਿ ਧਿਲੋਈ: ਮਧਾਣੀਾਸੋਜੋਈ: ਜਾਗਲਾਏ॰ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮਰੂ
ਧੀਦੁਧਨਾਾਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾ: ਮਖਣ ਸਰੂਪਰੂਪੀਾਸੀਰਾ: ਹਰੀਾਉਤ
ਰੇ॰ ਸੋਸਾਰਸਿਧਤੋ ੧੦।। ਧਪਤੀ॰ ਆਸਾਰੂਪੀਾਤੇਲ॰ਲੋਭਰੂਪੀਅਸ
ਦਲ: ਢੋਲਦੋਹਿਰੂਪੀਾਣਟ॰ਮਨਰੂਪੀ ਧੇ: ਬਹੁਤੇਾ ਅਗਨਿ॰ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਧੂਆ: ਸੰਕਲਪਵਿਕਲਪਾਏਕ॰ ਹਰੀਾਤਿਨੁ॰ਵਾਸਨਾਰੂਪੀਾਰਧਾਧ:
ਅਰਥਨਾਕਾਜ: ਸੋਖਾਬਦਨੀ: ਕਵੀਸਰੀਾਧਰੀ॰ ਸਰੂਪਦੀਾ
ਗਾਵਨ: ਗਾਵਣਾਵ ਗਉਣਧਦਾਰਥਾਪੰਚ॰ ਕਾਮਾਦੇਕਾ੧੧।। ਆਸਾ
ਨਿਸਾਤਾ ਸੁਤ: ਪਰਾਦਾਮਾਤਾ ਰਾਮਈਆ: ਹੇਹਰੀਾਧਾਈਆ॰ਧਾਲ
ਕੁਤੇਕੁਛਗਦਾਵੈਆਇਆ: ਮਾਤਾਾਚਿਤ: ਚਿਤਾਰੂਪੀ ਭਵਨਿ: ਮੰਦ
ਰਵ ਜਲ ਵ ਧਣਸੋਾਦੋਹਿ॰ ਹੇਹਰੀਾਸਰੀਰਾ: ਤਨਨਾਂਠੇ੧ਰਾਖੀ
ਠਕਾਕਿਸੇਕਹਾਤੁਮਹਮਨਨਹੀਜਾਦੇਤੇਕਹੇਹੋਾਤੀਰ: ਕਨਾਰੇਤੁਆਰਕ
ਵੇ ਸਤਸੰਗਤਕੇ ਤੀਰ: ਪਾਸਾਧੀਤੇਘਰ: ਧੀਧਧਤਵਾਲਾ ਧੀਰ:

ਪੂਜਾ ਗਾਵਤਾ ਹੈ॰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤ ਸੰਗ ਦੇ ਅਰਥ ਮੈ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਸਾਰਦ: ਸੁਰ
ਦੜੀ ਕਥਾ ਦਾਸੀ: ਟਹਿਲ ਕਵਲਾ: ਦਾਸੀ ਲਛਮੀ ॥੧੩॥ ਆਸਾ ਕਬੀਰ ॥੧
ੳ ਪੀਠਕਾ ॥ ਕਿ ਸੈਂ ਦਿਜ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਸੀਭੀ ਪੂਜਾ ਕਥਾ ਕਰੈਂ ਕੁਗਵਦੁ ਕਹਾ ਦੂ ਦੇਹੋ ਹੋ।
ਤੋ ਦਿਜ ਆਪ ਮਲਾ ਨਿਦੇ ਸਾਹਿ ਤਫਲ ਪਤ੍ਰ ਤੇ ਫੂਲ ਤਾਸੀ ਤ ਕਹੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਰੈਂ॰ ਹੈ ਦ
ਮਾਲਨੀ: ਮਾਜ ਮੇਲੀ ਕਬੁਧਿ ਵਾਲੋ ਪਾਹਨ॰ ਪੂਜਨਾ ਜੀਉ॰ ਹੈ ਛੇਦ
ਸਤਿ: ਤ੍ਰਿਕਾਲਾ ਬਾਧ ਗੁਰੂ: ਪੂਜ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮੁ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ
ਤੀ: ਪਤ੍ਰਾ ਮੈ ਹੈ ਫਲ॰ ਸੋ ਕਰਮ ਹਿ॰ ਗਾ ਕਿਸ ਪਤਿ ਤਰ ਦੀ ਗਾਦਿ: ਪਾੜ੍ਹ
ਛਾਤੀ॰ ਪਰੂ ਕੋਤੈ: ਚਾਦਲਾ ਪਹਿਤਿ: ਦਾਲਿ ਕਰ ਕਰਾ: ਕਰਾਰਾ ਫਬੈ
ਗੀ ਪੰਜੀਰੀ ਕਸਾਰ: ਮਠੀਆਂ ਦਾਦ ਸੁਕੀ ਪੰਜੀਰੀ ਛਾਰ: ਸੁਆਹ॰
ਦਾ ਛੁਆ ਕੋ ਹਮ॰ ਤੋ ਛੁਦਾ ਹਰਿ ਸਰਣਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮਰਾਖੋ ॥੧੪॥
ਆਸਾ ॥ ਬਾਲਪਨ॰ ਸੋਂ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ॰ ਪੀ ਨਦੋਹਿ ਆਦਾ ਛੇਦਾ ਭੁਜਾ ਦੇ
ਬਲਰੂਪੀ ਸਾਇਰ ਸੋਖਿ ਲਾਇਓ ਬਿਰਧੇ ਪੇਨੋ ਹੁਣਿ ਤਾਂ ਪਛਤਾਵਣਾ ਐਸਾ
ਹੈ ਜੈਸੇ ਪਾਲਿ: ਵਟਾਂ ਲੂਣੇ: ਵਡੇ ਹੋਇ ਹਥ ਵਾਰਿ: ਹਥਾ ਕਰਕੇ ਵਾੜ੍ਹ
ਦ ਹਥਾ ਨਾਲ ਵਡੋ ਚੋਰੁ॰ ਕਾਲਰੂਪੀ ਦਾ ਬੁਢੇਪੇ ਰੂਪੀ ਤੁਰਿ ਤਹ: ਤੁਰਤ
ਮੇਰੀ॰ ਜਾਣਕੇ ਦੇਹੀ ਦਾ ਜੁਬਾ ਵਸਥਾ ਅਸਾਰ: ਇਕਰ ਸਾਰੇ॰ ਨਰੂ ਕ
ਰੇਂ ਗਾ ਕਰੇਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਲਾਵੈਂ॰ ਤਾਂ ਅਤਿ: ਅੰਤ ਨੂ ਕਛੂ ਅ: ਕੁ
ਛਲੀ ਤਲਬ॰ ਜਮਦੂਤ ਰੂਪੀ ॥੧੫॥ ਆਸਾ ॥ ਪੀਠਕਾ ਹਥਾ ਦੇ ਦੇ ਬਿਨ
ਹਥ ਨਹੀ ਆਂਵਦਾ ਕਹੂ: ਕ੍ਰਿਸੇ ਨੇ ਛੇਦਾ ਨਾ ਪਾਟ: ਬਸਤ੍ਰ ਪੰਟਬਰ: ਦੁ
ਸਾਲੇ ਓਹੁ ਦੁਸਾਲੇ ਹੀ ਅਗੇ ਲੈ ਦੇ ਹੈਨ ਐਸੇ ਸਭ ਕਾਪਰ ਨਾਗਰੀ: ਗੋ
ਲੀ ਹੋਈ ਖਾਨ॰ ਨੂ ਪਰਾਰਾ: ਸੂੜ੍ਹੀ ਵ ਪਰਾਈ ਹਥੀ ਖਾਣਾ ਵਾ ਪਰਸੇ
ਪਰਾਰਾ: ਪਰਾਲੀ ਪਾਏ ਕੇ ਸਉਣਾ ਆਹਿਰ ਖਟਵਾਦ: ਈਰਖਾਵਾਦੁ।
ਲਿਜਿ: ਲਈ ਦੇਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜੈਸੇ ਬਾਨੀ: ਵਨੀ ਮੁਕਤਾਹਲ: ਗਜ
ਮੋਤੀ ਬਿਆਧਿ: ਮਧਣ ਦੋ ਸੁਮਾਹਿ: ਸੁਮਨਾ ਨਿਖੇਰਾ: ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਨ
ਹੀ ਸਦਾ ਵੈ॰ ਤਿਨਕੀ ਪਾਈ॰ ਪਿਛੈ ਆਖੈਂ॰ ਆਬੁਤੇ ਅਗੇ ਮੇਰੀ॰
ਕਰਨੀ ਚੋਰਗਟ: ਪਿੰਜਰਾ ਚਿਟਰਾ: ਤੋਤੇ ਨਾ ਬਿਲਾ ਤਰੀ ਤਾਗਰੀ:
ਭਨੀ ਹੋਈ ਜਾਲੀ॰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸਰੀਰ ਨੂ ਫਰਕੇ ਜੀਵ ਨੂ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਬਿਲ
ਤਰੀ ਤਾਗਰੀ: ਦਾਸਾਂ ਛੂਟੀਆ ਦਾ ਖਾ ਨੇ ਦਾ ਨੇਕੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਆ ਰਹਸਵੈਗੀ
ਆ ॥੧੬॥ ਆਸਾ ॥ ਪੀਠਕਾ ਕਾਜੀ ਕਹਾ ਹੈ ਕਬੀਰ ਨੇ ਤੂੰ ਹਿਦੂ ਨ ਤੁਰਕ ਹੈ
ਕਿਥੇ ਜਾਇਗਾ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਮਸਕੀਨ: ਗਰੀਬਾ ਖੁਦਾਈ: ਖੁਦਾ ਦੇ ਤੂ
ਮਰਾ: ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਜ ਮਸਾਤ੍ਰੇ ਮਨ ਕਾ ਦੂਰ ਤੂੰ ਕਿਤਿਕਾਂ ਜੀ ਹਰਿ ਜੋ ਹੈ ਤਾ ਹੋਵਾ
ਤੇ ਨੂਰ ਜੋ ਗੁਣਾ ਅਦਲਿ: ਪਹਿਲੋ ਜੋਰ॰ ਕਰ ਜੀ ਮਾਰ ਨੇ ਏਹੁ ਕਾਜੀ॰

ਤੇਰੇ ਸੋਂ ਆਏ ਹੈਂ॰ ਤੇ ਮੂਰਖ ਹਮ ਅਗਿਆਨੀ ਦਾ ਤੂੰ ਰਾਜ ਸੀ ਹਮ ਗਰੀਬ ਹਾਂ ਨ ਤਿਸ ਤੇਂ॰ ਦੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਇ ਨ ਕਾਰੋਂ ਆਜਤਰਿ: ਕਈ ਵਾ ਛਪਿਆ ਆ ਕਾਥਾਂ॰ ਦਾ ਫਲ ਦਾ ਕਾਥਾ ਹੈ
ਕਲਮਾ॰ ਜੋ ਮੂਅ ਕਲਹਿ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਦ ਸੁਧ ਬੁਧੀ ਨੂੰ ਮੁਸਿ: ਖੋਹਾ ਦਾ ਠਗਾਹੁ
ਏਹੁ ਤਉ: ਤੂੰ ਪਛਾਨ॰ ਕੇਸਕ ਸੋਂ ਤਰਸ: ਦੂਜਾ ਜੀਅ ਮਹਿ: ਜੀਵ
ਚ ਦਾ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਂਦਾ ਮਣੀ: ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਕਾਰਿ ਫਕੀਰੀ ਦੇਂਦਾ
ਆਪੁ ਜਾਣੈ ਅਵਰ ਕਉ ਜਨਾਇਆ ਸਰੀਕੀ: ਰੋਹਣ ਵਾਲਾ ਮਾਟੀ: ਪੰਚ
ਤਤ ਰੂਪੀ ਪਛਾਨ॰ ਹੈ ਹਮ ਨੋ ਕਾ॰ ਹੇ ਕਾਜੀ ਤੇਰਾ ॥੧੭॥ ਆਸਾ ਪੀਠ
ਕਾ ਉਹੁ ਪੂਰਬ ਕਹਿ ਗਿਆ ਉਤ੍ਰੀ ਸੋ ਜੋਗੀ ਸਿਤ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਸਬਦ ਕਹੇ ਹੈਂ
ਹਥੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਨ ਜੋ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਪਹਲਾ ਨਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਦੂਜੇ ਅਰਥ ਕਾਕ
ਰਨਾ ਗਗਨ ਨਗਰਿ॰ ਸੋਂ ਕਰ ਦਾਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਰ ਦਾ ਸੋਂ ਹਾ ਬੂੰਦ॰ ਮਾਤ੍ਰਭੀ
ਨਾਦ: ਸਬਦ ਜੁਬਾ ਸੋ ਕਹਾ ਸਾਧੋ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਸੋਂ ਪਰਮਹੰਸ: ਜੋਗੀਆ ਦੇ
ਸਿਧਾਨ: ਸਿਧਾਈ ਕੇ ਲੈ ਹੋਆ ਹੈ ਤਿੰ॰ ਖੇਵ ਚਨ ਤਾਂ ਸੁਰਤਿ: ਸੁਤੀ ਆਜੇ
ਗਾ ਦੇ ਕਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ॰ ਜੋਗਾ ਦੀਆਂ ਹਾਰੇ॰ ਮਨ ਸੋਂ ਮੰਦਰੁ॰
ਸੋਕਿਆ ਸੁਰਤਿ: ਗੀਆ ਤਾਂ ਤੇਜ: ਚੇਤੰਨ ਤਾਂ ੨ ਅਖਵਾ ਸਿਧਾਂ ਤਅ
ਰਥਾ ਗੀਆ ਨ ਦੇ ਹੋਇਆ ਗਗਨ ਨਗਰ: ਲੋਕ ਤਾਂ ਬੀਚ: ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ
ਨਾਦੁ॰ ਸੋ ਹਿਦਾ ਕਹਣਾ ਸੁਣਿਆ ਹੀ ਸਲੇ ਸਿਧਾਨ: ਜੀਵ ਸਿਧਾਈ ਕੇ
ਲੈ ਹੋਆ ਰਹਤੇ॰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਹੋਏ [illegible] ਹਕਰ ਣਾ ਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਨ ਦਾ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਹਤੇ॰ ਸੋ ਹਰਿ ਕੀ ਗਾਇਓ॰ ਆਗਿਆਨਾ ਮੰਦਰ॰ ਤਨੁਆ
ਪਣਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਖੀ ਦੋਹਰੇ ਤੇ ਸਬਦੁ ਕਾਬਤਾ ਤੇ ਜ॰ ਅਗਿਆਨ ਦਾਰਿ
ਆਖਨ ਛੇਦਾ ਸਿਗਦੇ ਸਵਨਾ ਤੇਰੇ॰ ਮੇਰੇ ਦੇ ਕਹਣ ਤੇ ਦਾ ਸਥਾ ਬ੍ਰਿਧ
ਭਯਾ ਤਾਂ ਸੋ ਲਈ ਦੇ ਅਰਥ ਸੋ ਕਰੋ ਕੁਮਤਿ: ਕੁਮਣੇ ਤਾਂ ਉਰਥਾ
ਕ: ਰਿਦੇ ਖਾਂ ਵਾਲਾ ਤੇਜ: ਜਿਸ ਦੇ ਤੇਜ ਸੁਤ: ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਾਰਿ ਕੇ ਰਮਤੇ
ਥੋਂ ਧੀਦਾ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਵਪਾਣਾ ਦੇ ਨਧੀਆਂ ਵੇਂ॰ ਸੋ ॥੧੮॥ ਆਸਾ ਪੀ
ਠ ਕਾ ਕਿਸੈ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਮਾਯਾ ਸਰਪਨੀ ਬੜੀ ਬਲਵਾਨ ਹੈ ਤੇ ਕ
ਹੇ ਹੈ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਨਹੀ॰ ਕੋਈ ਦੇਉ॰ ਨਾਮਾ ਰ ੨: ਕੇ ਸਮਾਨ ਜੀਵਾ ਜਾਲਿ॰
ਜੋ ਹੈ ਸੀ ਤਾਂ ਤਿਨ ਦੇ ਰਿਦੇ ਭੀ ਗੁਜੀ ਅਲੋਂ॰ ਸੋ ਹਮਾ ਉਤਰਾ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮੁ
ਆਨਿ॰ ਅਸਥਾਨ ਸੋਂ ਛੂਟ: ਤੁਛਾ ਅਦਰਾ: ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਮਦਾ: ਜਮਾ
ਤਾ ਕੀ: ਤਾ ਹਰਿ ਕੀ ਬਲੁ॰ ਤੇ ਅਬਲ ਹੋ ਬਸਤੀ॰ ਹੈ ਦਾ ਏਹ ਤੀ ਬਸ
ਹੋਵੈ ਸਹਜਿ: ਸੰਤ ਕਰਦਾ ਸਹਜੋ ਇਸ ਨਾ ॥੧੯॥ ਆਸਾ ਪੀਠ ਕਾ ਬੇ
ਮੁਖ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਐਸੇ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਕਹਾ: ਕਿਆ ਹੈ ਆ ਜੋ ਗੁਮਤੁ: ਰਮੇ
ਰਮਤ ਤਿਸ ਨਗਰ ਮਰਹੀ ਐ ਮਨ ਦਿਕਰੋ ਦਾ ਤਿਨ ਕਾਲੁ ਕਰੇ ਹੋਈ॰ ਜੋ
ਸੋ ਛੇਦਾ ਸੋਈ ਲੈ ਹਰਿ ਚਨਾ ਸੁਆਨ॰ ਦਤ ਲੋਕੀ ਦਾ ਦੋਹੇ ਸੀ ਮ੍ਰਿਤ:
ਦੁਧਾ ਸਹਜੁ: ਸੁਭਾਉ ਕਉਤ੍ਰਾ ॥੨੦॥ ਆਸਾ ਪੀਠ ਕਾ ਲੋਈ ਕਹਾ ਜੀ ਕੁ

ਫੁਰਮਾਸੇਂਮਾਂਗੋਤਾਂਕੋਤੁਜਨਤੇਮੈਂਦੂਰਸੈਤਾਹਿਤਕਰੀਏਤੌਕਹੇਹੈਂ।ਬ੍ਰਿਛੇਦਾਨਰਿਆ॰
ਹਰਿਤੋਜਾਈ।ਜਾਤਾਹੈ।ਦੇਖੋਬ੍ਰਿਛੁ॰ਤੇਸੂਰਜਜਾਕੀਤੁਪਤਰਸੋਈਤੇਵ
ਛੇਦਾਜਾਲਿਕਾਸੀ:ਹੈਸੀ।ਪਾਈ॰ਸੂਏਦੀ।ਨਤੂ:ਪੂੜ੍ਹੋ।ਘਾਤੀ॰ਅੰਤੁ
ਦੀਲੀ।ਬ੍ਰਿਛੇਦਾ।ਚੇਦਸੂਰਜਜਾਰੈਕਪਰੈਧੋਈ।ਧੇਸੈਤਰਜਾਕੇਤੁਪਤਰਸੋ
ਈਵ੍ਰਚੇਦੂ॰ਜਾਕੀਚਉਰੀਦਾਰਾ।ਸੂਰਜੁ॰ਜਾਕੀਛਟੀਦਾਰਹੇ।ਗਰਸੋਈ
ਲੀਧੇਸੈਤਰੁਤੇਧੇਸੈਤੁਰਹੀਜਾਕੌ।ਬ੍ਰਸਾਈ॰ਮਨਵਿਕ੍ਰੋਰਹੇ॰।ਮਨਾਲੇ
ਲੀ:ਹੋਲੇਈਵ੍ਰਹੋਲੇਕੋ।੨੧।ਆਸਾ।ਪੀਠਕਾਂਕੈਸੇਪੂਛਿਆ।ਜਗਤੁਸਤ
ਹੈਕੈਅਸਤਹੈ।ਤੂੰਕਹੇਹੈ।ਜੋਸੋਕੋਈਕਹੈਪਹਿਲਾਗੁਰੀ॰ਸਖੀਐਸੇਸਭ
ਕਾਅਰਥੁਕਰਨਾਜੋਏਹਅਸਤਹੈਤਾਂਜਗਤਕੀਅਸੱਤਹੈ।ਵਡੂਜਾ।
ਪੂਤ:ਜਵਿਕਾਰੀ॰ਸਖੀਲਗੀਸਾਈ:ਮਾਯਾ।ਗਰ:ਜੀਵਾਚੇਲੇ:ਮਨ
ਕੀ।ਸਿੰਘ:ਸੁਧਹਿਕਾਰਵਾਲਾਜਵਿਕਾਰਾਈ:।ਇੰਦ੍ਰੀਆਬ੍ਰਰੇਪਾਸੋ
ਜਲ:ਆਤਮਜਲਸਤਸੰਗਰੂਪੀਸਰੋਵਰ।ਮਛਲੀ॰ਬ੍ਰਧੀ।ਤਰੁਵ
ਰ:ਸੈਸਾਰਰੂਪਤੇ।ਵਿਆਈ:ਪ੍ਰਸੂਤੁਹੋਈਅਵਗਣੁਜਣੇ।ਕੁਤਰਾ:
ਸੰਤੋਖਰੂਪੀਕੁਤਾ।ਧੇਲਾਈ:।ਬਿਲੀਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀਵਲੋਭਦੀਬ੍ਰਿਤੀਰੂ
ਪੀ।ਵ।ਹਰਿਦੀਲੋਤੁਜੀਵਕੁਤਰਾਲੈਕੇਬਲਾਇਗਈ।ਧੈਸਾ:ਸੁਭਵਾਸਨਾ
ਸੂਲਾ:ਅਗਿਆਨਰੂਪੀ।ਬ੍ਰਿਛੇਦਾ।ਤਿਸਪੇਡਕੇ॰ਮਾਯਾ।ਫੂਲਾ:ਕੁਕਰਮ।
ਫਲ॰ਦੁਖਨਰਕਦਾ।ਘੋਰੇ॰।ਚਿਤਰੂਪੀ।ਵ।ਪ੍ਰਾਣਾਰੂਪੀਪਰਾ।ਚੈਸ॰
ਤ੍ਰੈਸਬ੍ਰਧੀਰੂਪੀ।ਜ੍ਹਾਈ॰ਕੁਸੁਭਆ।ਜੇਵ੍ਰਚਰਾਵਨ:ਚਰਅਚਰਮੇਜ
ਈ:ਜਨਮਤਾਂਹੈ।ਬੇਲ:ਉਦਮਰੂਪੀ।ਗੋਨਿ:ਛਾਟਿਅਗੁਣਾਰੂਪੀ।ਆ
ਥਵਾ।ਜੋਕਹੋਅਉਕਾਰਿਆਹੁਆਹੈਸੋਕਹੇਹੈ।ਪਹਿਲਾ॰ਗੁਰਾਂਕੂਸਿ
ਲਕਹੋਆ।ਪੂਤ:ਪਾਵਿਤ੍ਰਾਰੀ:ਰਹੀਸਾਈ:ਮਾਯਾ।ਗਰ:ਮਨਾਚੇਲੇ:
ਜੀਵਾ।ਸਿੰਘ:ਸੁਧਹਿਕਾਰਾ।ਗਾਈ:।ਇੰਦ੍ਰੀਆਭੂਤਲੇਪਾਸੋ।ਜਲ:
ਪਦਾਰਥਾਂ।ਮਛਲੀ:ਬ੍ਰਧੀ।ਤਰਵਰਿ:ਸਤਸੰਗਰੂਪਤੇ।ਬਿਆਈ:
ਪ੍ਰਸੂਤੀਸੁਭਗੁਣਜਣੇ।ਕੁਤਰਾ:ਲੋਭਰੂਪੀ।ਬਿਲੀ॰ਸੰਤੋਖਵਾਲੀਬ੍ਰਿ
ਤੀਰੂਪੀਵਦੇਖਾਦਿਆਂਹੀਕੁਤਰਾਜੀਵਦੇ।ਬ੍ਰਿਛੇਦਾਲੈਹੋਰਕੇਬਲਾਇਗ
ਈ।ਧੈਸਾ:ਵਾਸਨਾਖੋਟੀਆ।ਸੂਲਾ:ਸੂਲਾਚੋਪਾਠਹੈਦੁਹਾਂਬੀੜਾਂਦੇ
ਸੂਲਾ।ਆਦਤੇਮੂਲਾਕ੍ਹਾਈਧਨੇਜੌਦਾ।ਸੁਭਵਿਚਾਰਰੂਪੀ।ਬ੍ਰਿਛੇਦਾ
ਤਿਸਪੇਡ:ਸੁਭਕੇਵਿਖੇ।ਫੂਲ॰ਪਰਮਾਨੰਦੋ।ਫਲ:।ਗਿਆਨਰੂਪੀ
ਘੋਰੇ॰।ਚਿਤਰੂਪੀਵਪਾਣਾਰੂਪੀਪਰਾ।ਚੈਸ:ਤ੍ਰੈਜੁਤਾ।ਜਾਈ॰ਸੁਭ
ਪਾਸੋ।ਵ।ਚਰਾਵ:ਚਰਾਚਰਾਂਵਿਖੇ।ਨਾਜਾਈ:ਨਹੀਜਨਮਦਾ।ਬੇਲ:
ਆਲਸਰੂਪੀ।ਗੋਨਿ॰ਗੁਣਾਰੂਪੀ।ਪਾਰਿ:।ਪ੍ਰਿਦੋ।ਪਦ॰ਨ੍ਰਿਸਾਰ
ਮਤ:ਜਪਤਾ।ਕਿਛੁ॰ਪਰਮਪਾਪ੍ਰਸੁਭਾਸੁਭਾ।ਨਰਾ।ਆਸਾਕਬੀਰ

੧੬ ਤਜੀਨੇ੦ ਹਰੀ ਕੀਤਾ: ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਮਾਤਾ੦ ਰੋਪ ਸੁਰਤਿ੦ ਧਾਰ ਹਾਆ
ਇਆ ਰਤਨ੦ ਰੂਪਾ ਭੂਮਿ੦ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਸੁਕਰਮ ਰੂਪੀ ਹੋਨਾ੦ ਸੀ
ਸੋਟ: ਸੁਣਿਓ ਵ ਚੋਟੀ ਓ ਕਰਹਿ੦ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾ ਜੀਗਰੀ: ਧਜੀਗ
ਰਹੀ ਪਾ ਜੀਵਤਾ ਚੇਤਿ: ਚੇਤਨ ਦਾ ਹੀ ਵ ਦੇਖਕੇ ਪਾਸਾ ੪ ਕਰਮ ਖਰਾ
੨੩। ਆਸਾ ਵਿਆ ਕੀ ਅਲਿਕਾਰ ਹੈ ਰੈਨੀ: ਮਟੀ ਮੇ੦ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਰਿਗਰੋ
ਤਿਸ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਪੁਨ: ਪੁਨਾ ਰਖਿ: ਰੈ ਡੂਣਾ ਕਾਰਿ੦ ਆ ਹਉ: ਹਮਾ ਤਤ੦
ਕਾਸੁਧਾ ਹੁਧਾਰਿਆ ਹੈ ਏਹ ਵਾ ਸਤ ਸੈ ਤੇ ਖਾ ਦੇ ਧਾਰੇ ਹੁਣ ਹਾ ਧਰਾ ਕੀ:
ਜੈਵਾ ਭਵਰਿ: ਲਾਂਵਾ ਆਤਮ: ਹਰੀ ਵ ਮੂਨਾ ਦੁਲਹਨੀ: ਇਨ੍ਹੀਆ
ਸਖੀ ਰੂਪਾ ਭਤਾਰਾ: ਪੜੀ ਨਾਭਿ ਕਮਲ੦ ਜੋ ਹਰੀ ਵ ਮਾਹਿ ਹਰੀ ਹੈ ਓਹੀ
ਧੇਦੀ: ਵੇਦੀ ਉਚਾਰਾ੦ ਏਹ ਰੋ ਤ੍ਰਾਹਾ ਗੁਣਾ ਦੁਲਹੁ: ਲੜ੍ਹਾ ਅਸ: ਐਸੇ
ਸਾ ਉਜਾਨਾ: ਅਜਾਨ ਦੇਵ ਤਾ ਵ ਤੇਤੀ ਸਉ ਜਾਨਾਂ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਏ
ਜਾਨੋ।੨੪। ਆਸਾ। ਸਾਸ: ਆਵਿਦਯਾ ਵ ਹੈ ਗਤਾ। ਸਸੁਰ: ਦੇਹਿ ਅ
ਧਾਸਾ ਜੇਠ: ਧਰਮਰਾਜਾ ਹੈ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਨਨਦ ਗਹੇਲੀ: ਇੰਦ੍ਰੀ
ਆਂ ਨੇ ਗਹੇਲ ਲਈ ਦੇਵਰ: ਵਿਚਾਰ ਰੂਪਾ ਗਹਿਨ: ਸੁਭ ਰਹਨੀ ਵਿਖੇ
ਵ ਖੋਟੀ ਰਹਿ ਹਿਣੀ ਵਲੋਂ ਰਮਤੁ੦ ਹੈ ਹਰੀ ਪੂਰਾ ਧਾਪ ਸਾਵਕਾ: ਧੁਪੁਜੇ
ਹੈ ਸਕਾਲ ਰਾਈ: ਖਾਣ ਪਾਹਿਰਣ ਨੂੰ ਮੰਗੀ ਆਈਆ੦ ਕਰਹੋਈ
ਧਧੀ ਗਾਈ: ਗਿਆਨ ਕੇ ਜਬ੍ਰਮਾ ਤਾ ਕੇ ਗਾਰਕ ਮੋ ਨਾਹ: ਪਤੀਹ
ਰੀ ਨੂੰ ਪੰਚ੦ ਕਾਮਣ ਦੇ ਕੋ ਰਮਤਿ: ਉਚਾਰਕੇ ਵ ਸਣਕੇ।੨੫। ਆਸਾ
ਪੀਰ ਕੀ ਕਿਸੈ ਦੇ ਜਕਹਾ ਤੁਮ ਭਗਤ ਕਹਾਵੇ ਜਨੇ ਊਕਾ ਅਪਕਾਰੀ
ਨਹੀ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਸੁਤ੦ ਜਿਸ ਦਾ ਕੀ ਰਿ੦ ਸੁਤ੍ਰ ਤਿਸ ਦਾ ਰੋ ਧੋਦ੦
ਸਭ ਵੇਦਾ ਦੇ ਕ ਕਰਤਾ ਬਿਸਨੁ੦ ਨੂੰ ਜਪੇ ਤੇ ਨੈਨ ਦੇਖੇ ਮੁਕੰਦ੦
ਬਾਹਮਣਾ ਵ ਮੁਕੰਦ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਗੋਰੂ: ਗਊ ਆ ਗੁਆਰ: ਗੁਆਲੇ
ਪਾਲਣ ਵਾਲੇ ਹੈ ਜਨਮ ਜਨਮ੦ ਕੋ ਨ੦ ਸੀ ਸਾਰ ਤੇ ਚਾਰਾ ਇਹੁ੦
ਆਤਮ ਪਾ ਸੁਵਾ ਚੜ੍ਹਾਇਓ ਕਾਸੀ ਕੁ: ਕਾਸੀ ਕਾ ਜਿਉ: ਸਾਖ੍ਯਾ
ਚਤਨਾ।੨੬। ਆਸਾ। ਜਾਗਿ ਜੀਵਨ੦ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਐਸਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਜੀਵਨੇ ਸੁਪਨੇ ਜੈਸੇ ਤੇ ਜੇੜ੍ਹਾ ਸਮਾ ਕਿ੦ ਸੀ ਤਿਸ ਦੀ ਸੁਧਿ ਪਾਕਿ੦ ਹ
ਰੀ ਨੂੰ ਮੋਹਿ੦ ਵਿਖੇ ਰਤਨ੦ ਰੂਪ ਵ ਤੇ ਵੈਰਾਗ। ਜੈਸੇ ਨੈਨਾ ਲਖਿ੦
ਤਾ ਹੈ ਅਛੇਦਾ ਤਾਰਨ ਨੂੰ ਤਰਨ: ਜਹਾਜ ਰੂਪਾ ਐਸਾ੦ ਹੈ ਤੇ ਸਾ।੨੭।
ਆਸਾ। ਜਉ ਮੈ੦ ਆਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਰੂਪ: ਜਨਮ ਤਾਗਾ: ਦੂਤੇਦਾ
ਤੇਤ: ਇਕ ਤਤਾ ਸਾਜ ਅਰਜਾਨ ਦਾ ਵ ਤੂੰਗਾ: ਮੋਹਿਆ ਤੇਤ: ਵਾਸ
ਨਾ ਰੂਪੀ ਸਾਜ: ਆਸੀ ਸੈਂਪਦਾ ਨਾ ਚਨੇ: ਵਿਦ ਹਾਰੇ ਮੈ ਸੰਦਰੀਆ:
ਚੌਲਕੀ ਦੈਤ ਰੂਪੀ ਮਾਇਆ੦ ਦੀ ਲੋਕਾ ਮੰ੦ ਰੂਪੀ ਸਭ੦ ਕਲਪ

ਜੁਦਾ ਆਖੀ॥ ਉਤ: ਰੂਪ ਮੇਘਾ ਚਾਦ: ਸੋਜਮਾਨ ਤੇ ਵਿਸੇਸ ਵਾ ਵਿਆਰਥ ਜੋ ਹੈ ਪੂਰਾ:
ਕੁਦਰਤ ਪਰਮਾਤਮਾ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ॥੨੮॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਇ
ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਤੈਂ ਕਰਹੇ ਹੈ ਧਰੇ: ਧਾਰੇ ਸੁ ਆਦਿ ਤਿ: ਸੁਆਦਿ ਵਾ ਸੋ ਤੇ
ਅਦਰੰ ਜੀਵ ਆਪਣੇ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸਟ: ਟਕਰ ਨਿਮਾਜ ਰਿਦਾ ਮਛੀਆ ਦੇ ਜੀਵ
ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਕਾਜੀ ਤੇਰਾ ਮਾਹਿ ਹੈਂ ਵਾ ਤੇਰਾ ਹੈ ਏਹ ਮੈ ਨੂੰ ਸੋਚ ਹੈ ਤੂੰ ਵਾ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ:
ਸਮਝ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਨਾ ਬਉਰੇ॥ ਆਪਣੇ ਰਿਦੇ ਨੂੰ ਵਾ ਸਿਖਾ ਨੂੰ ਅਲਖ ਦੇਖ: ਵਿਸ
ਰਥ॥ ਤੇਰਾ ਵਾ ਤੇਰੇ ਸਿਖਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਾਚੁ ਅਲਹੁ ਨੂੰ: ਸਾਚ ਕਤੇਬਾ ਅਲਹੁ ਨੂੰ
ਕੇਈ॥ ਰੂਪ ਓਹੁ ਸਚ ਹੈ ਰਾਨੇ: ਵਿਚਾਰੇ ਕਛੂ॥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੌਥ: ਛਪਿਆ ਹੋ
ਆਦਾ ਅਕਾਸ ਦਿਖਾਈ ਕੋ: ਇਕੋ ਹੈ॥੨੯॥ ਆਸਾ ਸੀ ਗਾਰੁ: ਜਪ ਤਪ ਪਾਛੈ ਦਾ
ਹਰਿ ਜਗੁ ਜੀਵਨ ਗੁਸਾਈ ਨਿ ਮਿਲੇ ਇਨਾ ਕਰਕੇ ਬਹੁਰੀਆ: ਨਾਰੀ ਖੜੇ: ਦ
ਕ੍ਰਿਆ ਤੇ ਵਡੇ ਹੈ ਤਨ ਕਲਹਰੀਆ: ਤੁਛ ਤੇ ਤੁਛ ਹੈ ਧਨ: ਜੀਵ ਤੇ ਹਰੀ ਸ੍ਰੀ
ਰੀ: ਕਠਾਰਿ ਦੇ ਮੈ ਹੈ ਧੇ: ਬਹੁੜਾ ਦੂਹੇਰਾ: ਕਠਨਾ ਛਿਰਿ॥ ਸੋ॥੩੦॥ ਆਸਾ
ਕਬੀਰ ਦੁਪਦੇ॥੧੬ ਚੌਕੇ: ਹਰੀ ਹੀਰਾ: ਜੀਵ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਦਲਾਲ ਮਨ
ਬੇਧਿ: ਮਿਲਿਆ ਪਵਨ ਵਤਮਨ ਜੋ ਹੈ ਵਪਦਨ: ਪਾਇ ਤੇ ਮਨ ਸਹਜੇ:
ਸੁਭਾਵਕ ਵ ਸਾਹਿਜ ਪਦ ਸੋ ਸਗਲ ਵਿਖੇ ਇਨ ਹੀਰੇ ਦੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤ
ਨ ਤੇ ਬੇਧੀ: ਮਿਲ ਰਹਹਿ ਸੋ ਅਨਾਹਦ: ਇਕਰਸ ਹੈ ਹੰਸ॥ ਵਤ ਜੋਸਿ
ਖਾਦਿ ਦੇਕੀ ਹੈ ਇਸੇ ਹੀਰਾ: ਹਰੀ ਨਾ ਅਸ: ਹੈ ਵਾ ਅਸਾਨੇ ਰਾਮ॥ ਜਾਣੇ
੩੧॥ ਆਸਾ ਪਹਿਲੀ॥ ਝਾਧੀ ਸੋਸਾ ਰਾਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਕਰੁਧਿ: ਸਠ ਈਧੇ
ਨਾ ਕੁਜਾਤਿ: ਬੇਟੀ ਸੋਰਠ ਤੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਕੁਗਿਆਤ ਵਾਲੀ ਕੁਲਖਨੀ: ਆ
ਸੀ ਗੁਣ ਵਾਲੀ ਸਹੁਰੇ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਤੇ ਲੋਕਾ ਕੀ॥ ਆਤਮਾ ਦੇ ਜੇ ਹੀ ਧਧਿ॥
ਬੁਧਿ: ਸਠ ਈ ਵਾਲੀ ਸੁਜਾਨਿ: ਚਤੁਰ ਵਾ ਹਰਿ ਦੇ ਜਾਨਣ ਵਾਲੀ ਸੁਲਖਨੀ:
ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਵਾਲੀ ਸਰੀ: ਹੋਈ ਬਰੀ: ਬਡੀ ਵਾ ਦਾਰੀ ਜੋ ਬੁਧਿ ਸੋ ਧਰੀ:
ਜੋ ਧਾਰੀ ਹੈ ਸਹੁਰੀ: ਛੋਟੀ ਸੁਹਾਗੁ: ਆਨੰਦ ਜੇਠੀ: ਵਡੀ ਅਉਰ॥
ਸਗਾਤਨਾ॥੩੨॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਬੀਰ ਕੀ ਮਾਤਾ ਜੋ ਸੋਕ ਕਰਤੇ ਹੈ ਬਹੁਰੀਆ:
ਸਨੁਖ ਪਧਨੀਆ: ਧਨ ਵੇਤੀਆ ਰਾਮ ਜਨੀ ਆਂਤਿ ਸਦਾ ਨਾਮ ਮੁੰਡੀਆ ਨ:
ਸੋਨਾ ਕੋ ਧੀ ਪਰਾਵਾ: ਸਰਾ ਘਰਕੀ ਤਾ ਧਿਟ ਵਹਿ: ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਰਮਊਆ: ਕ
ਮਹਾ ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਨ ਤੇ॥ ਤਗਤਾ ਵਾ ਉਤਪਤੀਆ ਖਿਵਾ ਕਬੀ
ਰਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਬਹੁਰੀਆ: ਬਧੀ ਕੋ ਧਨੀਆ: ਧਨਾ ਕਾਰਣ ਈ ਸੀ ਰਾਮਜ
ਨੀਆ: ਰਾਮ ਦੇ ਜਾਨਣ ਵਾਲੀ ਸਪਰ: ਪ੍ਰਿਧਾ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਧ੍ਰੀਯਰਾਵਾ:
ਉਜਾੜਿਆ ਧਿਟਵਹਿ: ਮਨ ਨਾ ਆਈ: ਭਾਈ॥ ਜਨ ਤੇ॥ ਪਾਤਿ ਹੈ ਰਾਤਾ॥੩੩॥
ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਖਸਮ ਨਖਾ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਨਹੀ ਬੀਤਬ
ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਮਹਿਰਿ ਕਿਉ ਕਹੀ ਜਾਂ ਦੀ ਓਹੁ ਮਰਿਗਾ ਈਤ ਬਧੋ ਰਦਿਵਾ

ਹੀਤੌਲਗੀਖੁਭ੍ਰਿਕਭ ਵਤੰਉਸਨੂਕਹੇਹੈ ਰਹੁਰ: ਹਨੂਹਨੂ।।ਜਿਨ:ਮਤਿਆਂ
ਦੈ: ਛਿਦਾਮਦ ਦੇਕੌਡਾਂਭੀਨਇਸਦਾਮੁਲ।।ਤੇਰੀ॰ਸੈਕੈਹਨਾਰੋਪਲਿ:ਖੋਇ ਦ
ਵਾਦੀ।।ਭੁਲੇਆਂਣੀ: ਭਲਆਣੀਲੇਂਦੀ।।ਪਾਰਿ: ਭਲੀਤਰਾਂ।।ਜਾਂਦੇ :ਸਚਾ
ਹੈ।।ਬੂਦਾਹਿਨਾਚੈਨਹਿ: ਪੁਸਿਤਰਹੋਦ ਸੇਦਾਵਿਖੋ।।ਤਬ ਕੈਤਾ।।ਅਬਦ ਬਹੁ
ਰੀਆ: ਸੁਬੁਧੀ।।ਪਖੁਬਾਟ: ਸੇਕਾਬੁਧੀ।।ਤੇਰੀ॰ਕੈਹਕੁਬੁਧੀ।।ਗਈ॥
ਬਾਣੀਕਰਿ।।ਕੁਦਹਿ॰ਮਨਕਰਿ।।ਨਾਚੈ॰ਤਨਕਰਿ।।ਬਹੂ: ਸੁਬਧੀਭੁਸਿ
ਸਾਰਨੂ।।੩੪।।ਆਸਾ।।ਪੀਠ ਕਾਇਕਦਿਜਨੂਕੁਸਟੋਹੋਆਵਡੇਦੁਖਕਰ
ਆਤੁਰਹੋਇਇਕੇਗੀਰਾਸੇਪੁਛਣਨੂੰਆਇਆਤਾਂਦੇਖਕੇਲੋਕਾਂਕਹਾਤੂਬ
ਦਾਕਊਹੈਕਬੀਰਕੇਘਰਜਾਹਿਤੈਨੂਰਾਜੀਕਰੇਗਾਤਾਂਓਹੁਸਾਹੂ
ਕੇਆਇਆਤਾਂਕਬੀਰਜੀਘਰਨਹੀਸੇਲੋਈਜੀਤਾਂਲੋਈਨੇਤਿਨ
ਦਾਰੀਰਾਮਨਾਮਕਹਾਇਕੇਰੋਗਦੂਰਕਰਿਆਤਾਂਦਿਜਕਹਾਕਬੀਰਕਾ
ਭੀਦਰਸਨਕਰੀਏਤਾਂਪੁਛਿਆਤੇਲੋਈਕਹਾਨਦੀਉਪਰਗਏਹੈਂਤਾਂਦਿ
ਜਕਹਾਕੈਸੇਜਾਣਾਤਾਂਕਹਾਲੋਈਨੇਓਨਾਦੇਸਿਰਕਲਗੀਹੈਤਾਂਦਿਜ
ਜਾਇਕੈਦੇਖਾਤੇਸਭਨਾਦੇਸਿਰਕਲਗੀਆਂਹੈਂਜਾਂਤੁਣਕਾਤੋੜਕੇਚ
ਲੇਤਬਕਬੀਰਕੇਸਿਰਰਹਿਰਹੀਤਾਂਦਿਜਨੇਮਥਾਟੇਕਿਆਕਬੀਰਜੀ
ਖੁਸੀਕਰੀਦਿਜਨੇਪਿਛਲੀਬਾਤਕਹੀਕਿਛੇਹੋਣਦੀਤਾਂਸੁਣਕੇਰਾਮਕ
ਹਿਆਤਿਨਦਾਰੀਲੋਈਪਰਕੋਪਭਯਾਘਰਿਆਏਤਾਂਪਿਠਦੇਬੈਠੇ
ਤਬਲੋਈਕੋਪਸੇਮੁਖਕਰਿਦੇਖਕੇਕਹੇਹੈ ਰਹਾਉ॰ਕਾਰਿਮਰਣਾ।।ਨ॰ਹੀ
ਚੇਰੀ ਕਬਦਣ: ਕੈਤਦ ਪਿਠਾਛੇਦਾ।।ਸੁਨਬੇਨਤੀਮੇਰੀਤੇਲਾਗੁਰ
ਲੋ।।ਫੇਰਿ॰ਹੋ।।ਦੇਰਕੋ।।ਤਨ॰ਮੇਰਾ।।ਪਰੈ: ਮਰੈ।।ਬੀਚ: ਭੇਦਦਕੀ
ਲਾ।।ਸੁ॰ਸੁਣੇ।।ਅਥ॰ਪੁਜਿਤਰਾਮਨਾਮਪਰਵ।।ਹਮਕੋ।।੩੫।।ਆਸਾ
ਪੀਠਕਾਂਕਸਬ੍ਰਾਹਮਣਨੇਕਹਾਤੂੰਜੁਲਾਹੀਹੈਨਾ।।ਪਾਹੁਣਾਤਾਣਾਕ
ਰਿਆਕਰਾਤੇਕਹੇਹੈਂ।।ਜੁਲਾਹਾਤੂੰਇਕਹਰੀਹਿਤਸਾਰੋਰੀ: ਜੁਲਾ
ਹੁ।।ਤਾਨਾ॰ਜਿਸਹਰਿਕੋ।।ਤੁਮ॰ਹੋਂਦੇਜਾ।।ਹਮ॰ਤਾਂਬ੍ਰਹਮਰੂਪਜਾ
ਣਿਆਹੈ।।ਨਇਤਨਕ: ਜੋਬ੍ਰਹਮਨੂਮਾੜਾਕਰਗਹ: ਰੰਗੀ।।ਜਾਬਠਨ
ਲਾ।।ਪਾਈ: ਪਉਥੇਜੋਰਿ: ਜੋਰੀਦ ਜੋਰਿਕੋ।।ਬਾਤ॰ਜਨਮਮਰਣਦ
ਲੋਕਪੁਲੋਕਦੀਇਕਆਪਣੇਦਸਾ।।ਤਾਂਤੀ: ਜੁਲਾਹਾ॰ਨਾਮ।।ਸਾਡਾ
ਸੇਜੋਲਾਹੇ ਘਰ: ਸਰੂਪ।।ਕਾਰਗਹ: ਰੰਗੀਤੇਰੀਜਬ।।ਸੂਤੈ: ਚੇਤੇਨਤ
ਸੋ।।ਸੂਤ: ਪਪੰਚਾਕੋਰੀ।।ਜੋਲਹਾਜੋਹਰੀਹੈ।।੩੬।।ਆਸਾ।।ਪੀਠਕ
ਕਿਸੈਬ੍ਰਾਹਮਣਕਹਾਹਮਤੀਰਥਸਨਕੀਤੇਹੈਤੁਮਕੋਈਨਹੀਕਰਤੇਹੋਤੇਕ
ਹੇਹੈ।।ਮੈਲ॰ਹਉਮੈਰੂਪੀ।।ਬੇਕੁਠ॰ਲੋਕ ਦ ਹਰੀ।।ਜਨਾ: ਜਾਣਾਦ
ਜਾਣਿਆ।।ਪਤੀਣੇ: ਪੜਿਆ।।ਏ।।ਅਜਾਨਾ: ਬਾਲਕਾ।।ਦੇਵ: ਪ੍ਰਕਾਸ
ਕ ਦ ਹੈਦਿਜਾ।।ਸੇਵ।।ਹੋ।।ਸੇਵਿਕ: ਤੇਨੂੰ।।ਨਰਕਤੇਨਹੀਬਚ ਜਾਂਦਾਕਿ

ਆਜਾਤਾਹੀਹੈ ਤੇ ਓਨ੍ਹ ਤੇ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀ ਹੋਂਦਾ ਬਚਆ: ਬਚਹੀ ਜਾਂਤਾਹੈ। ਓ
ਦਾ ਸਿਗੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਬਚਦਾ ਤੇਹਾ ਹਾੜੂਏ: ਮਗਾ ਹਰਿਦੇ ਸੁਮੇਆ ਸੈਨ: ਕੁਟੰਬ
ਦਿਲੋਕਾ ਜਹਾ ਦਿਸਸੁ: ਦਿਨਾ ਦਿਸਤਾਨਾ ਲਲਗਿਕੇ ਹੋਬਹ ਬਾਵਰਿ
ਆ: ਬਾਵਰਾ ਵਾਛੇਦਾ ਹੈ ਸਿਸਾਰ ਦੇ ਨਰ ਬਾਵਰਿਆ ਨਤ੍ਰਿਸਹਿ।੩।੧।
੧੯ ਆਸਾ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ। ਛੇਦਾ ਏਕ ਪੂਰਕ: ਪੂਰਨ ਅਨੇਕ ਸੋਧਿਆ
ਪਕਹੈ। ਚਿਤ੍ਰ: ਸੀਤ੍ਰ ਬਚਿਤ੍ਰ: ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਬੇਸੋਹਿਤ੍ਰ: ਸੋਹਿਤ ਹੋ
ਰਹੇ ਹੈ ਜੀਵ ਦਾ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਕੇ। ਹੈ। ਪਿਛੋ ਹੈ। ਅਬਾ ਕੋਈ। ਆਗੇ
ਸੂਤ: ਸੂਤ੍ਰ ਏਕ ਸੋ ਆਮਣ੍ਹ। ਕੇ ਫੁਲਮਾਲਾ ਦੇ ਬਾਣ੍ਹਾ ਈਦੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ। ਤੈਸੇ
ਓਤਪੋਤਿ: ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੈਸੇ ਜਲ। ਦੇ ਤੇ ਸੇ ਏਹੁ। ਜੋ ਲੀਲਾ:
ਖੇਲਾ ਬਿਚਰਤੁ:। ਬਿਚਾਰੀ ਏਤਾਂ ਛੇਦਾ ਸੁਪਨ ਅਰੁ ਮਨੋਰਥ ਵਤ ਮਿਥਿਆ
ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਕਰ ਮਕਰ ਸਤਿ ਜਾਨਿਆ ਹੈ। ਸੁਕ੍ਰਿਤ: ਪੁੰਨਾਵਲੀ।
ਮਨਸਾ: ਬ੍ਰਪੀਸ ਬਾਛੇਦਾ ਸਰਬ੍ਰਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਨਿਰੰਤਰ: ਏ
ਕਰਜਿ।੧। ਆਸਾ। ਪਾਨੀਰ ਕਰਕੇ ਮੈ ਦਿਜ ਕਹਾ ਤੂੰ ਸੀ ਭਗਤ ਹੈ ਰੁਛੁ
ਪੂਜਾ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਤੁਕ ਹੇਹੈਂ ਆਨੀਲੈ: ਏਤ੍ਰਿਦਕ: ਜਲਾਕਰਉ:ਕ
ਗਾਂਦਓਆ ਬਾਇਆ ਲੀਸ:। ਬਿਤਾਲੀ। ਬੀਨਲ: ਹਰੀ। ਓਨਾ ਸੋਂ। ਭੇਲਾ:
ਮਿਲਿਆਹੁਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੂਜਾ ਤਿਸ ਦੀ ਆਸਦ: ਸਦਾ ਦ ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਕੇਲਾ:
ਕ੍ਰੀੜਾ ਖੇਲ। ਭ੍ਰਦਰਹਿ ਤੇ ਪੁਸਪਾ ਸੋਂ। ਮੈਂ ਪ ਜਾਤੂ ਸਦੀ ਕਾ ਇਕਰਉ।
ਐਸੇ ਸਭ ਕਾਰ ਕਰੇ ਅਰਥ। ਖੀਰਿ: ਖੀਰਾ ਨੈਵੇਦ: ਭੋਜਨ ਅਰਪਣਾ।
ਬਿਨਾਰਿਓ: ਜੂਠਾ ਇਓ। ਬੀਲੇ: ਜਲ ਜੰਤਾ ਤੇ ਕੁਵਰੇ ਤੇ ਦੂਛੇ ਤੇ ਇਸ
ਲੋਕ ਮੋਂ ਓਥੇ: ਜਲ ਤੇ ਫੁਲਾਂ ਤੇ ਦੁਧ ਤੇ ਪੂਲੋਕ ਮੋਂ ਪ੍ਰਵੇਂ: ਕਹੇ ਹੈ।
ਮਹੀ: ਵਿਛੁਵ ਪਰ ਤੀ ਸੋਂ। ੨। ਆਸਾ। ਪੀਠ ਕਰਕੇ ਸੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਅਪ
ਣਾ ਸੀਦਣਾ ਕਰਿਆ ਕਰਿ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗਜ। ਦੇ ਗੁਣ ਤੀਨ ਹੈ ਸੀਯਾ੧:
ਸਾਠਰ ਤੇਹਬਾ ਵਿਚ ੩ ਸੋਮਨ ਸੇਰ ਸੀਯਾ: ਸਨਮੁਖ ਤੇ ਸਠ ਗੁਣਾ ਕਰ
ਤੇ ਹਥਾ ਵਿਚ ਕਿਆ ਦਸੀ ਕਾਰ ਹੈ। ਕਾਤੀ: ਕੈਚੀ। ਅਥਿਰ: ਸਿਹੁਰੇ ਜੋ
ਪਜਪ ਕੇ। ਫਾਸੀ: ਦਾਟ ਦਾ ਫਰੀ। ਜਾਤੀ। ਨੂੰ ਰਾਂਗਤਿ: ਰੰਗਨਕੀ ਪ੍ਰੇਮ
ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਦ ਰੰਗਨ ਨੂੰ ਨਾ ਸੀਵਾ ਨਿਣੀ ਗੁਣਾ ਦੇਰਹੁ ਹਦੂਰੂਪੀ। ਦਾਸੀ
ਵਨਿਨੂੰ ਨਾ ਏਹੁ ਵਤੇ ਰਾਮਾ। ਖਸਮ। ਸੁਆਂਮੀ। ਸਾਕੁ ਏਨਕੀ: ਅਫੁਰਦੇ
ਜਾਨਣ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਏਹੁ ਸੂਈ ਹੈ। ਰੂਪੇਕਾ: ਮਨ ਨੂੰ ਅਰੋਪਣਾ ਹਰਸਿ
ਏਹੁ ਤਾਗਾ ਹੈ ਇਸ ਤਰਾਂ। ੩। ਆਸਾ। ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਠਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ
ਨਾਮੇ ਦੇ ਪਤੁਣ ਪਾਸ ਜਾਂ ਦੇ ਨਾਕ ਪੜ੍ਹਿਆ ਫਲਤ ਕੇ ਤੇ ਕਰੇ ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਓਥੇ
ਕੋਈ ਧਨੀ ਵਣ ਜਾਰਾ ਆਇਆ। ਸੀਨਾ ਵਣ ਕੋ ਦੀਵਾ ਮਣੀ ਰਾਹਿ
ਗਈ ਤਾਂ ਓਸ ਠਗ ਨੇ ਆਮਣ ਹੋ ਠਰਪ ਛਰੀ ਤਾਂ ਓਸ ਵਣ ਜਾਰੇ ਕੋਜਾ
ਦੇ ਨਬ ਓਥੇ ਆਇਆ ਤੇ ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਪਕੜਿਆ ਪੁਲਸ ਪਈ ਦੇ ਹੁਣ ਗ।

ਭੀਛੁਰਾਵਣਆਇਆਤਾਂਪਵਣਕਾਲਉਹਵਾਸਣਹੀਕਰੀਹੋਈਉਹਧਨੀ
ਲੈਕੈਨਾਮੇਕੂਮਖਾਏਕਕੇਗਾਇਆਤਾਂਪਿਛੋਂਉਸਕਰਾਈਆਏਕਹਾਮੈਨੂ
ਸਿਖਾਦੇਉਨਤੇਕਹੇਹੈਮਾਡੇ:ਕਰਦਾਹੋਜਪਨਾ:ਜਪਣਾਸੀਂਅਚ:
ਸ਼ੇਰਦਾਹਿਸਾਦਾਵਾਕਿਤੂਜੈਸੇਉਹਬੋਲਤਾਹੈਸੂੰਤੂੰਤੇਜੀਵਮਾਰਦਾ
ਹੈਤਿਸਦੇਤਾ॥ਤੌਜੈਸਾਬੋਲਾਹਿਬੋਲੁਚੋਰਾਅਦੇਹਿਜੇਉਰੋਗਲਪਜ
ਏਦਰੀਆਉਥਿਨਚੇਡੀਘਿਨਤੁਲਣੂ॥ਠਗਾਦੇਉ:ਠਗਾਦੇਸੁਆਮੀ
ਸ਼ੁਗਾਰਾ॰ਪਾਪਕਰਮਾਦਾਗਾਰਰਾ:ਦਗੇਬਾਜਦਾਏਹੁਰਸਤਾਖੂਲਾਹੈ
ਦਾਗਾੜ੍ਹਾਹੈ॥ਤਾਂਆਸਾਚੀਨਸੀ:ਜਾਣਸੀ॥ਤੇ:ਤਿਨਾਨਾਰਾਮਭਗ
ਤਹਾਂਨੂਦਾਭਗਤਰਾਮਹਾਸਾਗਰੂੰਹੈਤੇ॥ਬਨ:ਬਣਹੋਵੰਬਿਖੇਕੋ:ਦ
ਇਸਜੋਂਵਿਖੇਬਨ:ਜਲਹੈ॥ਕੇ:ਤੂੰਾਦੇਲਾ:ਦਿਤਾਭੇਲਾ:ਮਿਲਿਆ
ਭੇਟਲਾ:ਮਿਲਿਆਹੈ॥ਪਾਆਸਾਂਰਵਿਦਾਸਜੀ॥੧੬ ਏਕ:ਇਕ
ਇਕਦੋਖਨਾਵਿਖੇਨੇਕੀਤੇ॥ਦੋਖ:ਵਿਖੇ॥ਜਾਂਨਰੁਮਾਹਿਆਸੰਬ
ਚਣਦੀਆਹੈਮਾਧੋ॥ਕੀਨ॰ਜੀਵਨੇ॥ਤਾਂਤੇਬਿਵੇਕਰੂਪੀ॥ਅਚੇਤ:ਅ
ਗਿਆਨੀ॥ਸਿਵ:ਉਤਪਤਿਹੈਸੋ॥ਪਾਪਣਤੇਅਸੋਚ:ਅਗਿਆਤੇਹੈ
ਦਾਜੜ੍ਹਹੈ॥ਦੁਲਭੰਸੀਤਹੀ:ਤਿਸਨਾਪੋਚ:ਨੀਚਕਾਮਣਏਕਾਕੀ
ਲਗੁ:ਪੂਜਿਕਾਮਬਧ:ਨਹੀਬਧੀਜਾਂਦੀਜੋਸਉਦਾਸੰਜਗਤ
ਤੇ॥ਤਪਨਤਪ:ਤਪਾਦਾਸੋਰਮਨਤਪਹੈ॥ਜਨ॰ਕੋ॥ਨੀਚ॰ਹਰੀ
ਨਿਧਾਨ:ਅੰਤਮੇਰੇਜਨਮਾਂਦਾਵਾਛੋਦਾ॥ਮੈਨਿਦਾਨੂਕਰਹੁਪਰਮਾ
ਨੰਦ॰ਸਰੂਪ॥੧॥ਆਸਾਛੋਦਾਤੁਸਾਂ:ਤੇਰੀਸੰਤਸੰਗਤਿ॰ਮੈਰੇਤਨ
ਦੇਪਨਾਛੇਦਾਸੰਤਜਾਂਨੈਦੇਵਾਦੇਵ॰ਰੂਪਵ ਹੇਦੇਵਾਦੇਵਾ॥ਚੀ:ਦੀ
ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮਾਛੇਦਾਸੰਤਅਸੈਂਪ੍ਰੇਮਰੀਜੋ॰ਹੇ॥ਸੰਤਨਦੇ॥ਆਚਰਣ:
ਕਰਤਬਾਚੋ:ਦਾ॥ਚੁ:ਦੀ॥ਓਲਗਓਲਗਣੀ:ਦਾਸਾਦੀਦਾਸੀ
ਦੇਜੋਲਗਨਉਨਾਂਨੂਸੋਮੈਨੂੰਕੀਲਗੀਹੈ॥ਭਗਤਿ॰ਰੂਪੀ॥ਜਣੀ:ਮ
ਤਿ॥ਪਾਪੀਸਾਣਿ:ਪਾਪਿਸ਼ਟਪਾਪੀਆਦੇਈਸਰੂਪਾਪਦੀਏ
ਕੋਦਾਲੋ॥ਜੋ:ਜਾਣੈ॰ਸੋਸੋਜਾਣਹੋਵੈਦਾਜੋਜਾਣੈਹਰੀਨੂਸੋਜਾਣ॰ਹਰੀ
ਰੂਪਹੈ॥ਸੰਤਤੇਅਨੰਤਹਿ:ਹਰੀਸੋ॥ਅੰਤਰੁ:ਭੇਦਾਨਾ॥ਆਸਾਚੰਦ
ਨ॰ਦਤਸੂਧਾ॥ਬਾਪੁਰੇ:ਵਿਚਾਰੇ॥ਇਰਿਡ॰ਦਤਅਸੁਧਹੈ॥ਗਿਧ:ਗੀ
ਧਾਂਵਿਚੋਂਤੇਰੀ॥ਦਾਸਾਂਤੇ॥ਚੰਦਨਦਤਰਾਣਦਾਤਾ॥ਇਰਿਡਦਤਨਿਗੁ
ਣਾ॥ਸੋਗੁਣਤੁਮਾਰੇ॰ਸੰਤਾਂਦੇਕੁਧਾ॥ਗੀਧਾਂਵਿਚੋਂਸੁਰੀਧ॰ਭਗਤੀਰੂਪੀ
ਕੇਦਾਤੁਮਾਰੀਸੰਤਸੰਗਤਿਦੀਸਰਨਿਵ ਸੰਤਸੰਗਤਿਦੂਆਰੇਤੁਮਾ
ਰੀਸਰਨਿਹੈ॥ਗਨ॰ਦੇਤਤੇ॥ਮਖਤੂਲ:ਦੂਸਾਲੇਦਤਾ॥ਸਪੇਦ:ਸੇਤਾ॥
ਸਪੀਅਲ:ਪੀਲਾਦੇਰਿਗਾਂਵਲਾਭੋਕੀਰ:ਕੀੜ੍ਹਦਤਹੈ॥ਅਰਥੋਂ

ਦੁਸਾਲੇਰਖਤਾਕਰੇਂਕੀੜੇਕੀਤੇਕੀੜੇਨੇਮਨੂੰਕਟਦੇਹੈਤ ਦਵਤਹਮਾਕ੍ਰਿਤਘਨ
ਹੈਂ।ਦਾਮਖਤੂਲ: ਰੇਸਮਵਤਾ। ਕੀਰਾ: ਕੀੜਿਆਂਵਤਾ।ਅਰਥੇਹਨੇਤੇਹੋਕਰੇਕੇ
ਹਮਾਰਾਆਦਰਹੋਤਾਹੈ।ਵਾ ਮਖਤੂਲ: ਰੇਸਮ।ਕੀਰਾ: ਤਪੜਦਨਾਤੇਰੇ
ਲੀਏਹਮਾਰਾਰਖਿਆਕਰੇਹੈਲੋਕਾਤੇਰੀ ਸਰਨਿ।ਮਧ੍ਰਾਪ: ਸਾਹਿਤੰ॥੬॥
ਮਖੀਰਾ: ਮਖੀਆਂ।ਉਛਿਸਟ: ਤੁਛ ਪਾਤੀ: ਪੰਗਤਿਦਾਕੀ ਉਛਿਸਟ: ਤੁਛ।
ਉਛਿਸਟ: ਤੁਛਲਗਨਾਹੈ।ਸੇਵਕਭੀਨਾਵਾ ਸੇਵਨ: ਸੇਵਾਕਰਾਂ॥੭॥ਆਸਾ॥
ਪੀਠਕਾਰਵਿਦਾਸਜੀਜਿਸਸਿਲਾਪਰਕਾਰਕਰਦਾਸੀਉਸਮੈਂਹਰਿ
ਰਤਿਸੀ।ਇਕਦਿਨਦੇਖਕਰਕੇਕਹਾਮੈਨੂੰਦੇਛਡਿਸਿਲਾਤਾਂਨਾਦਿਤੀ।ਇ
ਕਾਦਿਨਸਿਨਾਦੇਖੋਜਨਵਾਸਤੇਦਸਰੂਪੀਏਦੇਆਇਆਤਾਂਉਸਿਮਾਂ
ਜਕੇਧੂਪਦੇਪੂਜਾਕਰੀਤਾਂਰਾਤੀਉਦੀਛਾਤੀਪਰਚਾੜ੍ਹਕੇਕਹਾਮੈਨੂੰ
ਉਥੇਹੀਦੇਆਵਹੁ।ਤਾਂਉਸਿਨਰੂਪਈਏਭੀਛਡਕੇਤੇਦੇਆਇਆ॥
ਅਗਲੇਦਿਨਰਵਿਦਾਸਪਰੀਖਿਆਵਾਸਤੇਛਾਤੀਪਰਠਾਕੁਰਾਂਨੂੰਚੜ੍ਹੇ
ਅਰੁਕਹਾਹਮਾਰੇਕੇਮੁਲਾਕੇਖ੍ਰਬੇਚਆਇਆਤਾਂਤੇਕਹੇਹੈਂ।ਨਿਛਿਨਰ:
ਜਰਾਜਰਾ।ਗੋਪਿ ਦੰਕ ਭਵਨ: ਧਾਰਮੇਰਾਮਨੂੰਹੇਵਾਮੈ: ਮੇਰੇਮਨਦਾ
ਭਵਨਹੈ।ਪਾਇਉ: ਮਨਾਦਿਕਰਨਾਰੂਪੀ।ਧਨਵਾਯਨੂੰਤਾਜੋਰਾਛੇ
ਦਾਸੀਪਤਿਤੇਵਿਪਤਿਤੇ ਮਾਇਆ: ਰਖਣਦਾਧਨ: ਰੋਕੜ।ਇਹਧ
ਟਲ: ਪਾੜ੍ਹਦੇਹੈਤੇਰੇਪਾਵਣਾਦਿਖੋਗ।ਤਾਂ।ਸੈਧਤਾਦਾ।ਤੁਰੇ: ਤੇਰਾਤੇ
ਰੇਕੋ।ਜਨ।ਹੀਵਜਨਾਇਆਛੂਟਿਬੋ: ਛੂਟੇਗਾਵਾਛੁਟੇਗੋਹੋਰੁ॥੪॥ਆਸਾ
ਹਰਿਖ: ਮਨਾਦਿਕਰੋਂ।ਵਾਤੀਨਕਸਕ੍ਰੋਂ।ਹਰੇ।ਹੋਏਹਾਂ।ਛੇਦਾਜਨ
ਨਿਸਤਰ: ਨਾਤਰਨਵਾਲੇਨੀਤਰਗਏ।ਨਾਮ।ਕਰਾਕਾਗਰ: ਕਾਗਤ
ਲੇਖਦੇਨਮਿਤ।ਮਾਤਾਜਗ।ਮੈਂਨਇਉ: ਇਸਤਰਾਂ।ਨਰਕ।ਅਘ
ਪ।ਆਸਾ।ਮਾਟੀ।ਪਚਤਤੁਰੂਪਾ।ਨਚਤ: ਫਿਰਦਾਹੈ।ਵੇਦਾਕੋਈ
ਧਾਤਕਰੇਪਰਨਦੀਤਾਂਸੁਨੈ।ਤਿਸਦੀਤਰਨਦੇਖੇਬੋਲੇਪੂਛੇ।ਫਿਰਦੇ
ਧਦੂਦਉਰਿਉ।ਕੂਸ।ਕਰਵਾਮਨ।ਕਰਚ।ਹੈ।ਧਚੰ।ਕਰਮੈਂਰੇ
ਕੂਸ।ਕਰਤੇਗਹਿਾਕਹੂੰ।ਜੁਨਸੈਂ।ਵਾਜੀ।ਰੂਪਹੈ।ਬਾਜੀਗਰ।
ਜੋਹੈਹਰੀਤਿਸਾਂ।ਧਾਆ ਸਾ।ਧਾਹੀਧੀਨੇਕੀ॥੧੬॥ਬਿਲਨੇ: ਧੀਤ
ਮਾਇਆਲੀਏ।ਧੀਰੇ: ਇਸਾਬਿਤਵ ਤਨਮੈਂਜੋਮਨਹੈ।ਸੋਧਨੂੰਕਰਵ
ਤਨਕਮਾਤਲੀਮਨਧਨੂੰਕਰਗਾਛੇਦਾ।ਕਾਮਾਦਿਬਿਖਿਆਦੇਲਾਲਚ
ਵਿਖੇ ਲਧਧ: ਛੋਭਕਰਦਾ ਠੇ ਦਕਦਤਾਦਾ ਲਾਲਚਕਰਕੇਬਿਖਿ
ਆਦੀਆਕਾਮ।ਨਾਦਿਕਾ।ਹੀਰੇ।ਵਤਹੈ।ਫਲ: ਬਿਖੋ।ਚਾਰ:
ਸੈਂਦੂਰ ਸਿਸਟਵਚਾਰਦੇਸਾਂਦਾ।ਗੁਨ: ਤਿਨਾਗੁਣਾਂਵਾਇੰਦ੍ਰਿਆ

ਦਾਵਿਸਤਾਰਾਅਕਭਾਂਤੀ:ਹੋਰਤਰਾਂਦੀਤੌਂਤੇਤਾਤਕਿਆ:ਤਏਹੀਰਹੇਵਾ
ਏਹਜੀਵਦਕਸਤਾਹੀਰਹੇਤਾਜਾਤਿਨਹਦੀਤਾਂਤੇਜਲਤ:ਜਲਦਾਹੈ।
ਜਾਲ:ਲਾਟਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀਸੋਤਾਤੇਅਭ੍ਰਿਨਾਕਰਿਛੋਹੇਮਨਿਣਤੇਤਪੂਰੇ
ਸੁਣੇਹੋਣਾਦੀਆ॰ਜੋਬਾਆਨ:ਮਨਕੇਮਨਾਦੇਖੀਆਏ:ਰੂਪਕਏ
ਸੂਖ॰ਸਰੂਪਦਾਤ੍ਰਿਪਤਿਅਘਾਨੇ॰ਤਨਮਨਕਰਿਵਾਲੋਕਪਲੋ
ਕਦੇਏਥਦਾਰਥਾਮੌਂਤੇਅਤ੍ਰਿਨਾਜੋਤਿਜੋਤਿਜੋਹੋਸਮਾਇ:ਸਮਾਈ॰
ਜਾਕੈਸਮਾਨੀ:ਸਖਿਆਤੋਹੋਈਤਿਸਲੋਅਛਲੀ:ਲਾਛੇਦਾਸਿ
ਤਜਨਲਾਸਮਾਣਿਆ:ਸਮਾਨਜਾਣਿਆਵਾਸਮਾਇਆਹੈ।੧।
ਮਾਹਲਾ:ਪਾਪੀਠਕਾਸਿਰੋਪਤ੍ਰਿਪੀਨੇਨਾਦਿਤਾਹੈਮ:੫॥ਗੋਬਿੰਦਤ:
ਮਨਾਦਿਕਿਰੋਦੇਉ॰ਦਾਆਦੁਦਾਮ:ਇਕਕੌਡੀਦਾਬਾਲਖੀਏ:
ਲੁਖਦਾਵਖਫਖਣਵਲਾਚਰਨ॰ਨਲਾਗਹੀਰਾ:ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਦੁਵਤ:
ਫੈਦਾਥਫੈਰ:ਸੁਰਦੇਪਸੂਆਦੋਹਰਿ॰ਦਾਯੁਤਕਾਰੀਆ:
ਬੁਤੀਆਕਫਣਵਲਾਅਹਿ॰ਓਕੀਕੋ॰ਜੋਕਮੀਣਹਾਰਿਲੇ
ਲਾਇਆਹੈਜਾਟਰੇ:ਜਟੂਪੀਕਾਭਾਗਾ॰ਭਾਇਆਸਫਣਤੇ।
ਕਾਅਸਾਰੇਚਿਤ:ਹੇਮੇਰੇਚਿਤਾਬੇਦਾਹਿ:ਦੂਜਾਜਾਨਸਿ:
ਜਾਣ:ਜਾਣਦਾਕੋਈ॰ਹਰਿਬਿਨਾਹਰਿਆਪਾਰਖੀ॰ਪੂਰਾ
ਰਖਾਕਉਤਉਦਰਾਤੇਉਦਰਦੋਪਾਠਹੈਅਰਥੁਉਦਰ:ਪੜਿਦੇਤੇ
ਉਦਰ:ਜਲਾਦੁਆਰ॰ਦਵਲਾਅਹਾਰੁ॰ਨਾਲੇਗਰਭਾਦਵਿਚਉ
ਜੈਸੋਕੁਮੀ:ਕਛੂਈਤਨ:ਆਂਛੇਪੰਖਤੇਖੀਰ:ਨਾਚੋਗਾਦੇ
ਨੁਪੰਖਾਹੇਠਪਾਲੇਨਾਦੁਪੁਰੇਦਵਣਜੋਗੀਹੈਪੂਰਨ॰ਕਰੇਤਿਨਾਨੂੰ
ਰੋਗਦ੍ਰੇਸਤਾਪਖਾਣਿ•ਸੋਤਾਚੋ:ਤਿਸਨੂੰਪੂਰਨ॰ਕਰੇਤ੍ਰਿਮਤ:
੦:੦ ਨਾ੩॥ਆਸਾਫਰੀਦਜੀ॥੧੦ਮਹੁਬਤਿ:ਪ੍ਰੇਮਾਕਾਦੇ॰ਕਹੀਦੇਕੇ
ਇਸਕ:ਪ੍ਰੇਮਾਰਿਗਿ:ਸਰੂਪਹੋਇਕੇਦੀਦਾਰ:ਹਰੀਦੇਵਾਹੁਦਾਜੇੜੇ
ਖੁਦਾਇਕੋਇਸਕਾਵਿਚਆਪਣੇਰੰਗ:ਪ੍ਰੇਮਕੁਰਰਤੇਹੈਸੋਦੀਦਾ
ਰਕੇਰੂਪਹੀਕੁਏਹੈਭੁਇਨੁਭਾਰਰੂਪਾਆਪਜੋਸੇ॰ਹੋਏਹੋਵਾਤੇ
ਦਾਜੋਦਰਦੇਦਰਦੇਜਹੋਏਹੋਸੋਆਪਾਆਉ॰ਕੀਤੇਜਗਵਿਚਕੀ
ਪਰਵਦਗਾਰ:ਹੇਹਰੀਪਾਲਨਾਕਰਨਹਾਰੇਪੈਰ॰ਤਿਨਾਦੇਮੁ:ਮੁਖ
ਕਰਕੇਵਾਸੈਵਾਪੈਰਤੇਮੁੰ:ਮਖਾਪਨਹ:ਸਰਣਾਯਖ੍ਸਿਦਕੀ:ਬ
ਖਸਮਕਰਣਹਾਰੇਜੋਦੇਨਾ॥੧॥ਆਸਾਬੋਲੇ:ਕਹਿਦੇਹੈਲਗੇ:ਲਗੀ
ਏਨਿਆਂਹੀ॰ਜਿੰਦਾਘੁਰੇ:ਯਾਰਦਿਖਿਆਜ:ਇਸਦੇਹੀਮੋਂਟਾ
ਕਿਸ:ਰੋਕਾਕੁਲਜੜੀਆ:ਇਤੂਆਨੂਮਨਹੁ:ਮਨਨੂਮਚਿੰਦੜੀਆ:

ਮਰਾਂਦ ਵਾਲੀਆਂ ਦ ਕੂਜੜੀਆ: ਕੂਜ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਮਨਹੁ: ਮਨ ਦੀਆ ਅਸੀ
ਦੜੀਆ: ਉਤਪਤਿ ਕਰੀਆ ਹੋਈਆ ਦ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਪਾਏ ਬੈਰਾਗ ਮਨ ਦੀਆਂ
ਇਛਾ ਨੂੰ ਪੂੰਮਿ: ਫਰਿਆ ਅਪੁੰ ਹੁਆ ਪਾਸਚੁੰ ਕੋਦਾ ਟ ਤਿਸ ਪਰ ਮੂਰੀ
ਦਰੋਕੈ ਦ ਤਿਸ ਪਰ ਆਪ ਚਲੀਏ ਤੇ ਮੂਰੀ ਦਾ ਨੂੰ ਜੋਲੀਏ: ਚਲਾਈਏ ਹੋ
ਲੁ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਾ ਪਾਰ ਦੇਖ ਕੋ ਗੋਰੀ! ਜਗੈ ਮਾਸੀਆਂ ਦੋ ਇਕੇ: ਦਤਾਜਿ
ਨਾ ਦੇ ਪਾਸੇ ਹੈ ਸੋ ਦ ਦੋ: ਦਲ ਹੋਇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੋ ਹੈ ਪਾਤੀ: ਅਦਪੀ ਕਰਜ
ਗਏ ਬੈਠੇ ਹੈ ਅਰਗਾ ਕਤਿਕ ਮੈ ਕੂਜਾ ਤੇ ਚੇਤ ਮੈਂ ਰੁਤਿ ਵਾਨਾ ਨੂੰ ਅਗਨੀ
ਦਾ ਤੇ ਸਾਵਣਿ ਮੈਂ ਜੋ ਜੋਗ ਗਾਲਿ ਨਾਰੀ ਦੀਆ ਬਾਹੜੀਆ: ਭੁਜਾ ਏਹ
ਸਭੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਜੋ ਸੋ ਕਿਛ ਤਕਾਲ ਕਹੇ ਹੈ ਤੇ ਸੋ ਸਭ ਜਗਤ ਹੈ ਹਾਰ
ਸਭ ਜਗੁ ਹਾਸ ਵਿਚਾਰਾ: ਵਿਚਾਰ ਲੋਇ: ਲੋ ਮਨੇ: ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਹਿੰ ਗਾਰ
ਭੂਮੈ ਦੋਹਿ ਨਾ ਖਿਨੋਂ ਮੈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਪਸੂਆ ਖੇਦਟ: ਸਾਡੇ ਰਖ ਕਰਾ ਜੋ
ਸੋ ਕਿਸਿ: ਕਿਧਰ ਦ ਜਿਸੀ ਰੂਪੀ ਸਿਖਿਆ ਅਸਮਾਨ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਨਾ ਖੇਦ
ਟੁ: ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਖ ਕਾ ਕਿਧਰ ਗਾ ਉਤੜਾ ਜਾਲਣੁ: ਪਿਤਾ ਦ ਦੇਨੋ ਨਾਲਿ ਸੋ
ਖੇਤੇ ਅਗੀ ਦਾ ਹਿ ਦੂਜਾ ਲਣੁ ਤੇ ਤੁਰਕ ਗੋਰ ਨਾਲਿ ਸੋ ਖੇਤੇ ਅਗੋਰ ॥

॥੧ ਆਸਾ ਰਾਗ ਸਮਾਪਤਾ ॥੧॥

੧ਓ ਸਤਿਨਾਮ ਗਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮ: ੧ ਚਨਣਾਠੀਆ: ਚਰਨਾਠੀ ਹੈ ਉਰਸਾ
ਪਥਰ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਨ ਸ਼ਿਤ ਰੂਪਾ ਹੋਇ ਕਰ ਣੀ ਰੂਪੀ ਕੁੰਗੂ: ਕੇਸਰੁ ਅੰਤ
ਰਿ ਹੀ ਕੀ ਚੇ ਏਹੁ ਜੋ ਪਖਾਲੀਐ ਹਿ: ਸਨਾਨ ਕਰਾਈਏ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ ਤਾ ਹੋਵੈ ਫਲੁ ਜੋ ਜੀਉ ਦ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਂਜੀਐ! ਸੁਧ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮੋਖ
ਫਲ ਪਾਈਆ ਹੈ: ਗਉਣਾ ਪਸੂ: ਗਊ ਆਨ ਦੇਕਾ ਕੋ ਖੜੂ: ਘਾਸ ਖਾਵਹਿ
ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਦੁਧ ਆਦਮੀ ਆਂਦਾ ਕਰੇਹਿ ਜੇ ਬੀਧਿ ਗਹੈ ਨੇੜੂ ਹੈ:
ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੈ ਹਰੀ ਸਾਰੇ: ਸੈਰਿਆ ਨੂੰ ਦ ਖਬਰ ਸਕਦੀ ਸਾਚਾ ਹੈ: ਸਚਾ ਜੋ
ਹੈ ॥੧ ਮ: ੧ ਸੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਕਿ ਠੇ ਨੂੰ ਸਦਾਰਿ ਕਰਕੇ ਤੋਰੂ: ਤਾ ਹਰਿ ਰਿਦ
ਤਾ ਬਹੁ ਮਾਰੇ ਗਾਗੁ ਧਾਰ ਜੋ ਕਮਲ ਦੀ ਨਾਲ ਮੈ ਧੂਹ ਮਾਰੇ ਦ ਗੁਧਾਰ ਤੀ
ਫ ਨੂੰ ਜੁਲਾ ਸੋ ਅਧਾਰ ਹੋ ਕਰਹਿ ਸੋ ਜਨ ਪਰਕਏ ਹੈ ਤਾ ਦੀਹਰਿ
ਦੁਆਰੇ ਭੁਵਣ ਮੈਂ ਸੋ ਏਕ: ਇਕੁ ਹੈ ਜੋ ਤੀਹਿ ਤੇ ਸਗਾਰੀ ਹੈ ਦ ਛੇਦਾ ਜੋ
ਤਿਸ ਇਕੁ ਸੁਰੀ ਰੀਦੀ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤੇ ਸਨ ਨਮੁਖਿ ਦੀ ਰਹੇ ਦ੍ਰਿਹੈ ਸਮਾਲਧਿ
ਵਾਸ ਤੋ ਸਗਾਰਾ: ਪਤਨੁ ਦਕਾਮਾਦਿ ਕਾ ਨਾਲ ਸਗਾਰਾ ਛੇਦਾ ਦੁਹੁ ਲੋਚ
ਨਮੀ ਟਛ ਡਦੇ ਨੇ ਤੇ ਹੈ ਰੇਕਿਆ ਦ ਦੈਤ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰਾ ਕਾਰਿ ਕਿਆ ਹੋਰੇ: ਦੇਖੇ
ਸਧਰੂ ਦੀਪਨਿ ਜਾਗੈ: ਜਾਗੀ ਹੈ ਦ ਧੁਨਿ ਕਰਿ ਕੈ ਜਾਗੇ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੇ
ਛੇਦਾ ਸੁਰਨ ਖਤੇ ਨਰਨਾ ਖਹੈ ਤੇ ਪੈ ਅੰਤ ਅਜੇ ਨੀਹੈ ਤੇ ਸਾਚੇ ਸਮਾਹਲਿ
ਹੋ ਨਦਰਿ ਕਰਹੁ ਜੋ ਸਪਰਤਿ ਸਦ ਕਰਹੁ ਦ ਨਦਰਿ ਕਰ ਰਸਾਤਾ ॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਃ ੩॥੧੬ ਹਰਿ ਕੀ ਕਿਸਿ: ਕਰਮੁ ਕਰਿ ਦੂਜੇ ਵਿਖੇ ਮਨ:
ਹੇ ਭਾਈ ਕੇਸਾ ਹੈ ਗਹਿ ਗਟ ਹੋਇ ਵਰਤੇ ਦਾ ਚਿਤ ਜੇ ਤੀ ਹਰਿ ਨੂ ਗਾਹਿ ਰਹੇ
ਜਰਾ: ਘੂਠੇ ਪੈ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ: ਅਮਰੁ ਹੁਇ ਕੇ ਇਕੁ ਸਹਿਜੁ: ਅਨੂਭਾਗ
ਆਨੁ ਵਿਖੇ ਤਿਸੁ ਕਰਕੇ ਬਨੀ ਹੈ ਕੇਆ ਆਪੁ ਸੇਤੀ ਆਪ: ਆਪ
ਨੇ ਮਨ ਸਾਥ ਆਪਾ ਭਾਵਨਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਮੈ ਜੋਤੀਆ ਪਾਈਐ ਕੁ
ਟੋਗਕੁ ਝੈ: ਕੁੜਿਆ ਪਲਿ: ਕੈਧ੍ਰਾਂ ਕਰੇ ਪੂਜਤੇ ਉਤ ਪੁਰੇ ਹੋਇ: ਅਰਪ
ਣੁ ਕਰੋ ਚਿਤਿ ਮੈ ਜਾ ਦਕਰੇ ਤਾਂ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਜੀ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਜੀ: ਜੀਵ
ਦਾ ਵ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇਰੀ ਤਿ ਹੇ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤਬ
ਹੀ ਕਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਘਨੀ: ਘਣੀ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ
ਜੀ ਮੇਰਾ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਅਸਥਾਨੀ ਹੈ ਤੌ ਐਸੇ ਚਾਰੋ ਕਾ ਅਰਥ ਕਰੋ ਧੰਧ:
ਸਹਾਇ ਕਧੋ ਮੈ ਨਾਨਾਮ ਕਰਿਹੀ ਸਾਕ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਿ ਦਾ ਸਾਥਿ:
ਪੂੰਜੀ ਧਨੁ ਹੈ ਸੂਤਾ ਤਹ ਸੇ ਗੁਹੀ ਸੂਲੇ ਜਗਤ ਨਾਲਿ ਕਮਾਈ
ਤਿਸੁ ਤੇ ਸੂਠਾ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ਹੋਆ:॥ ਪਿਛੈ ਤੈ ਅਬੁਝੀ ਤਿਸੁ ਪਰਾ॥੨॥ ਮਃ ੩॥
ਸੁਗ: ਚਦਾਂ ਵ ਕਲਿਜੁਗ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਵਿਤੁ ਪਾਇ: ਵਿਸੇਸੁ ਤੁਧ ਵਕ
ਰਕੇ ਆਪਣੇ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਥਾਂ ਹੀ ਕਰਿ ਸਹਜੇ: ਗਿਆਨੁ ਵ ਸੰਤਿ ਕਰ
ਕੇ ਵ ਸਹਜ ਵਿਖੇ ਭਉ: ਭੈ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਬੈਰਾਗੋ: ਬੈਰਾਗੁ ਪਾਈ
ਐ ਤਾਂ ਜੀਹਾਏ: ਜਿਤ ਹਿਤ ਸਨੁ ਪਾਤੁ: ਆਪਾ ਵ ਪਾਵਣਾ ਸੂੰ ਨਾਦਾ
ਦੁਆਰਿ ਮੈ ਰਹਤੁ: ਰਹਣੀ ਇ ਸਾਬਤੀ ਵ ਦਸ ਦੇ ਦੁਆਰ: ਹਰਿ ਸੋਇ
ਖਿਤੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਸੁ ਵਣਦੀ ਗੁਰ ਤੇ ਗਾਰ: ਘਰੇ ਤੇ ਘਰ ਵ ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰ ਹੂ
ਪਹੀ ਕਾਰਣ। ਕਰਤਬ ਕਾਰਣ। ਕਾਰਜਾ ਜੇਤੀ ਮੈ ਜੋਤਿ॥੩॥ ਮਃ ੩॥
ਕਹਿਐ: ਕਾਹੇ ਕਰਿ ਰਾਮਦਾਸ ਲ ਵ ਰਾਮਦਾਸੁ ਪਾ ਕੋਇ: ਕੋਈ ਗੋ
ਬਿੰਦ ਵਿਖੇ ਜਿਸੁ ਦੀ ਤਿਸੁ ਨਾਮਾਨ ਤੇ ਚੌਤ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ ਹੁ
ਭੇਖ ਕਰਕੇ ਦਾ ਭੇਖ ਸਾਤ੍ਰਾ ਚੁਕਣੀ। ਚੁਕਣੀ ਤੇ ਓਹੁ ਤੀਰਥ ਮਨ ਨਾਣ ਦੇ
ਤਾਂ ਕੀ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਮੈਲਾ ਕਰਮ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸ ਪਰੁ ਵ ਕਰਮਾ ਜਿਸ ਦੇ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਬੂਝੇ ਓਹੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ: ਮਿਲੇ ਸੋਈ ਨਾਉਂ॥੪॥ ਮਃ ੩॥ ਸਾ
ਤਿ ਤੇ ਤੇ ਸਦਾ ਮਤਿ ਨਿਹਚਲੁ ਤਿਸ ਦੀ ਹੈ ਗਦਾ ਇ ਪੂਰਕੇ ਮੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬੂਝੈ ਤੋ ਚੇਤ ਹੋ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪੀਵਤ: ਜਪਦੇ
ਸਦਾ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਰਸੁ ਰੂਪ ਵ ਸੰਤ ਰੂਪਾ ਪੂ ਜ: ਜਾ ਉਸੁ ਪ
ਰਸਨੁ: ਸੰਤ ਰੂਪ ਨਾਦਾ ਸਾ ਵੇਦਾਸ ਨਾ ਸਾਚ ਹਰੀ ਨੂ ਪਾਇ ਉਪਤੀਆ
ਰਸੈ: ਪਾਰਸੁ ਹੋਇ ਪੂਜ ਦੁਜੋਗ ਨਾ ਪਰਚੇ ਆਪਣੇ ਤੋ ਸੰਧਿਆ ਹੋ ਆਪੁ ਤੇ
ਆਗੇ ਮਾਰਗੁ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮੈ ਨਦਰੀ ਦੀਨ ਦਰਿ ਦੇਵ ਨ ਦਰੀ: ਹਰਿ
ਦੇ ਪਾਏ ਸਭ ਕਛੁ ਰਾਤਿਆ ਈ ਜਿਨਾ ਨੂ ਤਿਨਾ ਸੋ ਸਬਦੁ ਹੁਕਮਾ

੫॥ਮ:੩॥ਪੀਠਕਾ॥ਕਿਸੇ ਦਿਜ ਕਹਿਆ ਕਾਮੀ ਮੈ ਮਤਿ ਪਾਪ ਤਿਹੁ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕਾਮੀ
ਚੇਲੇ ਛਡਿਆ ਮਤਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥ ਤਿ ਕਹਦੇ ਹੈ॥ ਕਾਮੀ॰ ਮੈਂ ਸੁਭ ਮਤਿ ਦਾ ਕਾਮੀ ਮੇਰਹਿ
ਆਂ ਮਤਿ ਤੂ ਪਜੈ॥ ਨਾ ਕਾਮੀ॰ ਮੈ ਅਸੁਭ ਮਤਿ ਦਾ ਨਾ ਕਾਮੀ ਛਡਿਆ ਮਤਿ ਜਾ
ਇਸੀ ਮਾਲਿਐ॰ ਸੁਭਾ ਪਾਇਓ॰ ਆਪਣੀ ਰੇ ਮਨ: ਰੇ ਭਾਈ ਤੇ ਸਧਾਰਿ: ਉ
ਪਦੇਸ ਦਾ ਬੂਹ ਮੁਸਾਇਓ॰ ਮੁਕਤਾ ਤੂੰ॰ ਤੇਂ ਪਾਪੰਚ ਭੂਆ ਤਮਾ: ਤਰੂ ਦਾ ਮਰਕਾ
ਤੀਰਥ: ਆਤਮ ਜੀ ਰਥ ਮੈਂ ਮੋਖ: ਮੁਖਾ ਦੀਆ ਮਤਿ॰ ਨੂ ਪ੍ਰਹੈਕੂ ਮੈਂ ਅ
ਨੂੰ॰ ਹੀ ਕਾਮੀ ਤਿਸ ਭਿਤੀਰਥ ਤੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਮਨ ਮੈ ਹੈ॥ ਤਿ ਸੁਣਦੇ
ਛੋਡਾ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹੁਕਮ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਏਕੁ॰ ਹਰੀ ਹੈ॰ ਇਹੁ ਜਾਣਦਿਆ
ਤੇਂ ਜਰੇ ਮੈ॥੨॥ਮ:੩॥ ਪੀਠਕਾ ਤੇ ਸੀ ਪੰਡਤ ਨੂ ਕਹਦੇ ਹੈ॥ ਨਿਧਾਨ॰ ਹੇ ਹੰਸ
ਇ॰ ਤੈ ਸਿਖ ਤਾ ਪਤੂਤ ਗੁਣ ਤ: ਪਾੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਦਿਆ ਦੁਖ॰
ਦੀ ਪੂਰਿਤੀ ਰਹੁ॰ ਤਿਸ ਹਰਿ ਦੀ ਰਸਨ॰ ਕਾਰਿ ਸੈ ਤੇ ਖੀਐ: ਇਸਿ
ਤਰੇਵਿ ਦਾ ਸੈਤੋਖ ਕਰੇ ਪਾਇ[illegible]ਆ॰ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਵਿਚੋ ਪਰਧਾਰਿ:
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਕੋਇ: ਕੋਈ ਦਾ ਕਦੇ ਭੀ ਮੁਖਿ॰ ਨੂ ਦੇ ਤਾ ਕਰ ਕੇ ਆਪੁ
ਹੀ ਮਨੀ॰ ਆਂਦਾ ਚਾਨਣ॥ ਹੈ ਇਆ ਰਿਆ ਨੂ ਕਰ ਕੇ ਦਾ ਚਾਨਣ: ਉਜ
ਲ ਹੈ ਜਾਣਿ॰ ਹੇ ਪੰਡਤ ਦਾ ਸੁਣਿ ਕੇ ਸਾਬੂ ਪਾਰੋ ਪਾਰ: ਵਾਰਿ ਵਾਰ ਦਾ
ਦਰੁ ਦਰੁ ਦਾ ਸੂਨਾ ਸੁਨਾ ਮੈ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮਾ ਸਚੇ॰ ਨੇ ਜਗਤ: ਜੀਵ ਨੂ
ਤਹ ਕਾਇਆ: ਤੂ ਮਨ ਇਛਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਕਾਰਿ॰ ਪਰਿ ਹੈ ਰਸਾਇ॰
ਸੁਕਰੇ ਅਬ ਤੇ ਸੇਈ ਕਰੇ ਅਰਾ॥੭॥੧੯॥ ਗੂਜਰੀ ਮ: ੪॥ ਪੀਠਕਾ ਜੀ ਉ
ਹਿਰਾਸ ਦਲੀ ਤੇ ਅਰਥ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ॥ ਕੁਛ ਭੇਦ ਕਹਦੇ ਹੈ॥ ਉਹ ਪ੍ਰਚਲ ਹੋ
ਏ ਪਹਿਲਾ ਤੇ ਸਬਦ ਮੈ ਕੀਤੇ ਹੈ॥ ਗਾਦੀ ਪਰੁ ਬੈਠ ਕੇ॥ ਹਉ ਪਾਠ ਏਹੁ ਉ
ਹੈ ਨਹੀ ਐ ਮਸਲਿ ਨਾਨਕ ਪਾਠ ਉਹ ਜੀ ਹੈ ਤੇ ਸਨਨਾਨਕ ਪਾਠ ਉਹ ਹੈ॥ ਪ
ਰਗਾਸਿ: ਚਾਨਣ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੋ॥੧॥ਮ:੫॥ ਛੋਡਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮਨ ਦਾ ਪੀ
ਤ ਮੁਤ ਗੋਬਿੰਦ ਦੂਤਨ ਦਾ ਪੀ ਤ ਮਹੈ॥ ਸਬਦੁ॰ ਦਿਖੇ ਦਾ ਕਰ ਕੈ ਮੋਹੇ: ਮੁਹਿ
ਆ ਹੈ॥ ਗੋਬਿੰਦੁ॰ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਉ ਹੈ: ਫਹੀ ਛਦਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਿਨ
ਮੋ ਮਨ ਕਉ ਗੋਬਿੰਦੁ ਮੋਹੇ ਤੇ ਮੇਤ ਨ ਕਉ ਗੋਬਿੰਦ ਮੋਹੇ ਤੇ ਮੈ ਚਾਣੀ ਕਉ
ਗੋਬਿੰਦ ਮੋਹੇ॥ ਗੋਵਿੰਦ ੩: ਗੋਵਿੰਦ ਏ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮ
ਨਾ ਦਿਕਰੋ॥ ਗੁਰ: ਪੂਜੇ ਤੇ ਸਾਧੁ: ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਜਨੂ ਸੋਹੇ: ਸੋਭਦੇ ਹੈ
ਸੁਖ॰ ਦੀਆ ਮਤਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਗਰਕੂ ਉਲਾ: ਲਛਮੀ
ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ॰ ਸੇ ਜੁਗਤਿ ਦਾ ਕਉਲ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਦੀ ਦਾਤੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ॥
ਉਹੈ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ॥ ਮਨਕਰਿ ਤੇ ਜਪ ਤ॰ ਥੰਮੀ ਕਰਿ ਸੋਹੇ॰
ਤਨ ਕਾਰਿ ਮਤਿ॰ ਵਾਲੇ ਜੇ ਹੈ ਮਤਿ॰ ਏ ਦੀ ਕੈ ਮੂਰਖ ਦਾ ਬਿਨਾ ਤਿਨਾ ਦੇ
ਰਹੈ: ਰੂਪ ਕਉ ਆਕਾਰ: ਜੈਸੇ ਧ॰ ਡੇਰੇ ਦੇਖਾ ਗਨਾ ਪਾਣੀ ਮੈ ਬਾਦੇ ਪਾ॥

ਪਾਇ॰ ਕੈਸੇ ਜਾਣੀਐ ਮੁਖਿ ਤੇ ਰਾਜ ਕੇ ਜਗੋ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ।
ਸਤਵਾਦੀ: ਸਤੁ ਦ੍ਰਕਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ: ਸੁਣਿ ਕੈ ਆਮੈ ਤਿਆਕਉਆ: ਪਾਪੀ ਤੀ।
ਹੇਜੁ: ਸਧਾਰੇ ਹੈ: ਹੁਦਾ ਹੈ। ਧਨ ਧੰਨ॰ ਹੈ ਵਡੇ ਭਾਗ ਤੇ। ਮਤਿ॰ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ
ਦੇ॰ ਧਾਰਿ ਆਤੇ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਮਲੁ ਨਾ ਧੋਏ ਹੈ: ਧੋ ਕੇ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਾਮ:॥੨॥
ਬਾਣੀ॰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਆਰਾ ਸੇਤੀ॰ ਤੇ ਸਨਾਰਮ: ਹੇ ਰਾਮ। ਛੋਦਾ। ਜਨ ਧਿਆ
ਰੇ ਮੇਲਿਆ ਹੈ॰ ਛੰਦਾ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣਾ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੋ ਤੇ ਗੁਰ ਗੁਰ ਪੂਜ ਅਰੁ ਪੂਰਾ ਹੈ
ਹਮ ਪਾਪੀ॰ ਨਾਂ ਭਾਗੀ॰ ਆਤੇ ਵਡਭਾਗੇ ਹੈ। ਅਧਾਰੇ: ਅਧਾਰ ਹੈ। ਛੋਦਾ।
ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਵਹਿ ਜੋ ਭਲੇ ਹੈ
ਭਗਤੀ ਦੇ। ਪੁਰਖ॰ ਦਾ। ਛੋਦਾ। ਗਰਬ ਯੁਤ॰ ਆਦਿ ਜੋ ਤੀਆ ਦੇ ਸਾਰ ਕੇ ਮੈ
ਪਵਹਿ ਵ ਜੇਤੀ॰ ਆਂਮੈ। ਦਾ ਪੇ: ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ॰ ਹੈ। ਛੋਦਾ। ਮੈ ਦੀਨ ਜ
ਨ ਊਪਰਿ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਜਨ ਨੂੰ॰ ਹਮ। ਛੋਦਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੂ ਭਾਵੈ ਤਾਂ।
੩॥ ਮ:੪॥ ਛੋਦਾ। ਅਨਦਿਨੁ ਨਿਤ ਧਿਨ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੂ ਦਾ ਸਿਧਾਰ ਕੇ ਹੈ। ਨਿਤ:
ਸਤਿ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਹੋਹਿ ਹਾਂ। ਅਗਿਆਨ॥ ਖਜਾਨੇ ਹਰਿ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਾ
ਘਰ ਹਰਿ ਹੀ ਹੈ। ਛੋਦਾ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਸਖਾ: ਸਹਾਇ ਤਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਭਾਈ ਹੈ। ਮਤਿ॰ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ। ਛੋਦਾ। ਅੰਤਿ ਨੂ ਦਰਗਹ ਬੇਲੀ
ਹੋਇ ਕੇ ਦ ਸੀਧਾ ਕਰੇ ਹੈ। ਅੰਤਕਾਲ ਦਾ ਬੇਲੀ॰ ਦਾਤਾ॰ ਹੈ। ਹੇ ਲੋਚ:॥ ਹਾ
ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮੈ: ਮੇਰਾ ਸਰਣਾਈ॰ ਦੁਆਰੇ ਦ ਦੇਇ ਕੇ। ਪੂੰਜੀ: ਪੂਨਾ
ਪ੍ਰਿਗਾ ਰ। ਜੋ ਧਿਤਕਾਰ ਧਿਤਕਾਰ ਜੋਗ ਹੈ ਤੇ। ਰਸ ਕਸ॰ ਦੇ ਭੋਗ ਹੁ ਕਰਿ ਕੇ
ਦਖ ਪਾਵੈ: ਪਾਉਦਾ ਹੈ ਦ ਖਾਵੈ: ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ। ਪਾਵੈ ਤੇ ਖਾਵੈ ਦੇ ਪਾਠ
ਹੈ। ਪਾਵੈ ਪਾਠ ਭਾਈ ਬਨੋ ਜੀ ਦਾ ਹੈ। ਮੁਖੁ: ਫੀਕਾ ਕਵਾ ਸੋ ਭਤੇ ਹੀਣ ਹੈ
ਬਕ॥ ਧਿਤਕਾਰਾ ਨੂੰ। ਛੋਦਾ। ਜੋ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸਰਣਾ:ਸ
ਰਣ ਹੈ। ਧੰਨ ਧੰਨ ਤੇ ਸਾਬਾਸਿ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਦ ਕਹੈ ਲੋਕ ਜਨਾਕ ਉਤੇ ਅੰਤ
ਨਾ। ਛੋਦਾ। ਗਲਿ ਲਾਈ ਮੇਲਿ ਲਏ: ਗਲ ਲਾਇ ਕੇ ਅਭੇਦ ਕਰਿ ਲੇ।
੪॥ ਮ:੪॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀ: ਹੇ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰੀ। ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਨ
ਦੇ ਜੀਵਾਇਆ: ਜੀਵ ਦਵੇਣੇ ਵਾਲਾ। ਲਾਲੇ ਗੋਲੇ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸ ਤੇ
ਕਿ॰ ਨ। ਬਿਰਹੁ। ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਦੇ ਪਗਾ ਦਾ। ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾ: ਪ੍ਰਾਨਾ ਦੇ
ਸਖਾ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਹੇ ਭਾਈ ਮਿਲੇ॰ ਤੁਸਾਂ ਡਾ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਨਾ ਗੁਰ॰ ਜੋ
ਮਖਿ ਤਿਨਾਦ ਦ ਮੁਖਿ॰ ਨਾ ਗੁਰੂ: ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਮਨਿ ਮੈ। ਭਾਗੀ॰
ਹੈ। ਪਿਆਰੇ॰ ਤਿਨਾ ਤੇ। ਬਾਣੀ॰ ਨੋ ਮਿਲ ਕੇ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ: ਸਰੂਪ। ੪
ਛੋਦਾ। ਗੁਰ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਨੋ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਗੁਰ॰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ
ਪਾਪੀ॰ ਨ ਜਮ ਨੇ। ਛੋਦਾ। ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੂ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੇ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹ
ਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਦਾ ਮੁਲਾਇਆ ਮਿਲੇ। ਗੁਣ॰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਬਾਣੀ
ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮਿ॰ ਕਰਕੇ ਵਸੈ। ੫॥ ਮ: ੪॥ ਛੋਦਾ। ਜਿਨਾ ਜਿਸ ਮਤਿ

ਗੁਰਪੁਰਖੁ ਦੁਆਰੇ ਪਾਇਆ॥ ਸੋ ਲਗਾਵੈ: ਲਗਿਆਂ ਵੇ ਛੁਟਦਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲ
ਤੈ ਤਨੁ ਸਭੁ ਹਰਿਆ ਭਾਗੀ॥ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਦੁ ਭਾਗਾ ਕਰਕੇ ਮਿਲੈ॥ ਜੋ ਸਾਂਨਾ ਹੇ
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ॥ ਹਉ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਦੇਵਾ ਤਿਸ ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਛੁਟਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ। ਛੁਟਦਾ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਧੀਰਜੁ ਪਰਮ ਨੂੰ ਧਾ
ਰਿਆ ਹੈ ਨਿਤ ਹੀ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਇਆ
ਬਾਣੀ॥ ਦੇਵੈ ਲੈ ਛੁਟਦਾ ਮੁਖਿ ਕਰਕੈ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਸੋ
ਮੁਖਿ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨੂੰ ਜਿਤ: ਸ੍ਰਿਸਟੂ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਸੂਕ ਕਲੋਆ ਤੂੰ॥ ਕਰਕੇ ਵ
ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ॥ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ ਕਾਰਿ ਮੂਏ॥ ਪਿਛੇ ਤੇ ਮਰਿਆ
ਬਤੇ ਆਗੈ ਮਰਿ ਜਾਵੈ ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਆਨਦ ਮੂਲ ਹੈ ਜਗ ਜੀਵਨ ਹੇ ਦਾਤਾ
ਜੋ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ਸਭ ਜਨ ਕਉ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਬਖਸਿ ਕੈ ਮਿਲਾਵੈ: ਮਿਲਾਵੇ॥੬॥੫॥ ੧ਓ ਗੂਜਰੀ ਮ: ੪॥ ਪੀਠਕਾ ਸਭ ਸਬਦ
ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਤੇ ਹੈ ਕੀਏ॥ ਹੋ ਕਉ: ਤੂੰ ਸਨਬੰਧ: ਕਰਮਾਂ ਦੇਨ ਦਾ [illegible] ਨਿਧਾਨੀ ਦੇ॥
ਹਰਿ॥ ਜੋ ਰੂ: ਬਲਾ ਰਹਿਓ॥ ਹੇ ਤਨੁ ਮਨੁ: ਸੂਖਮ ਮਨ ਤੇ ਦਾ ਮਨੁ ਤੇ ਨਾਲ
ਸਰੀਰ॥ ਅਸਥੂਲ ਹੈ ਦਾ ਤਨ ਮਨੁ॥ ਆਪਣਾ ਤੇ ਸਰੀਰ॥ ਸੈ ਬੀਧੀ ਅੰਦੇ
ਲਾਈ॥ ਰਿਹਾਈ: ਰਹਿਦੇ ਹੈਂ ਛੁਟਦਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਭੂ॥ ਨੂੰ
ਕਾਈ: ਕਾਦਦੀ ਹੈ ਕਾਰੈ॥ ਲਾਇਹਾਂ ਜੋ ਕਰਦੇ ਸੰਧਿ ਛੇ ਜੇ ਸੁਕਿ ਮਨੂੰ ਹਰਿ
ਲਾਇਹਾਂ ਸੂਣ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਹਮੁ ਕਰਹ॥ ਅਰੋ ਪ੍ਰਭੂ॥ ਨਾ ਤੇ ਜਨ: ਤਿਨਾ
ਜਨਾ ਨਾਮ॥ ਨਾਲੂ॥੭॥ ਮ: ੫ ੧ਓ ਪੀਠਕਾ ਕੀ ਸੈ ਈਗ ਹਰਿ ਦਾਸ ਦਾਲੀ
ਤੇ ਅਰਥ ਸੁਣੀ ਉਹੀ ਹੈ ਕੁਛੁ ਭੇਦ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਹੈ ਮਾਧੋ ਜੀ: ਹਰਿ ਕੀ ਦੀ
ਦਾ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਦੀ ਸਾਖੀ ਭੀ ਲੈ ਕਰ ਦੇਉ ਪਰੁ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਨਾਹੀ ਤਿਨ ਕਦ
ਨ ਪਾਠ ਵਿਖੇ ਹੈ ਤੇ ਉਨ ਕਦ ਨ ਪਾਠ ਸੋ ਬੇਦ ਹੋ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ੧ਓ ਕਿਰਿਆਚਾ
ਰ: ਕਿਰਿਆ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਕਰਮਾ: ਕਰਮੁ ਜੋ ਹੈਂ ਹਉਮੈ॥ ਰੂਪੀ ਤੇ ਬਾਜੀ: ਨਰ
ਨਮ ਰੂਪੀ ਲੇਦ ਹੂੰ ਸਾਂਨਾ ਧਾਰੀ: ਧਾਰਨਵਾਲੇ ਬਿਉਹਾਰੀ: ਸਕਾਮੀ ਹੈਂ
ਸਕੰ॥ ਨਾ ਤੇ ਆਨਿ॥ ਮੈ ਸਠਿ॥ ਤੀਰਥ ਬਾਦੇ ਮਜਨੁ: ਪੁਰਬਾਂ ਦਾ ਪਰ॥ ਤੀ
ਕੀ ਸੋਚ: ਪਦਿ ਤੁ ਨਾ ਪਿਆਰੀ॥ ਹੈ ਬੁਧੀ ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ: ਧਾਵਦੇ
ਲੇਪ ਦਾ ਸਬਾਦੇ ਪਿਛਆਂ ਦ ਹਵਾਲੇ ਹੋਇ ਕੇ ਸਭ ਜਗ ਮੈਂ ਦੁਆਰੀ: ਸਤਿ
ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਨੇ ਦਾ ਦੁਆਰੇ ਤਾਰੀ: ਤਾਰੇ ਹਾਂ ਦਾ ਬੇੜੀ ਪਾਈ ਹੈ
ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠਕਾ ਇਕ ਦਿਨ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਮੈਂ ਤੀਸ
ਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਖੇਲਤੇ ਥੇ ਸੋ ਪਲਘ ਦੀ ਹੀ ਨੂੰ ਧ
ਗਾਲੂ ਕੇ ਖੜੇ ਭਏ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭਜਾਂ ਤੇ ਪਗ ਫੜ ਕੇ ਤੋਲਿਆ ਤਉ ਤੇ ਚੜ੍ਹ
ਨੂੰ ਚਰਨ ਉਠਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਕਾਲੀ ਨਾ ਕਾਰਿ ਪਿਤਾ ਪਾਸੋਂ ਲਈਏ
ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਕਰਿ॥ ਸਾਂਈ ਬੀਬੀ ਭਾਨੀ ਜੀ ਨੇ ਦੂਕਲੇ ਤੇ ਪਾਛਿਆ ਤੂੰ
ਕੀ ਲਿਆ ਦਾ ਹੈ ਸਾਹਾ ਬਾਪਾ ਸੇ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ ਛੁਟਦਾ ਰਹਾਉ ਤੇ ਦਾ ਕਰੋ ਹੇ ਮਾ

ਛੀ॰ਏਹੁਮਾਚਲਾ:ਬੇਟਾਜੋਕਹੈਕਿਆਤੇਕਹੇਹੈਂ।ਹਰਿਧਨੁ:ਹਰਿਕਾਮੁਖਕਰਿਆਂ
ਚਲਤੇਤਾਂਮੈਂਸੇਸਰੇਸਘਟਕਾਕਰੋਂ।ਸੁਤੁ॰ਭੀਜਾਂਪ॰ਹੈਮੇਰਾਤਾਂਭੇਜ
ਨ॰ਮੈਨੂੰਆਹਿ:ਵਿਚੋਂਹੈ।ਲਾਈ:ਲਾਵੈਂਹਮਾਂਭੁਲਾਹਾ॰ਹੈਸੈਕਲਪਾਬੂ
ਪੀਵਹੇਲੀਯਣਹੁਨੇਤਾਂਬੇੜੀ॰ਹੈਆਸਾਰੂਪੀਨਦੀਤੇਤਾਰਨਨੂੰਤਾਂਲਿਖ
ਗਾਨ!ਸੈਸਾਰਸਮੁੰਦ੍ਰਤੇਤਾਰਿਨਨੂੰਜਹਾਜੁਹੈ।ਛੰਤ॰ਪਦਾਰਥਾਂਰੀਜਾ।
ਧੋਖਾ॰ਪੂਲੇਕਰੇਦੁਖਾਦਾਨਾਦਿਨਿੱਧਿ:ਪ੍ਰਤੱਖਜਦਾਭਗਤੀ।ਹਰਿਸੇਵਕ:
ਹਰਿਰੂਪੀਪਦਾਰਥਾਂਖਾਵਹੁ॰ਆਪਣੇਸਿਖਾਵਿਖੇਆਂਕੂੰ:ਦੇਇ[illegible]ਹੈ।
ਲਾਵਿ:ਸਮਾਲਕੇਦੇਕਨਾਕਰਕੇ।ਗੁਰ॰ਨੇਮੋਂਮਨਿ!ਅੰਤਰਿਕਰਣਹਾਰਿ
ਦੇਰਿਗਿਸੋਂ।੩।ਮ:੫।ਪੀਰਕਾ।ਆਗੇਚੁਧੀਭਾਨੂੰਜੀਅਸੀਸਦੇਤੇਹੈਂ
ਛੋਦਾਰਹਾਉਕਾਪੁਤ॰ਮੈਂਮਾਂਤਾਂਕੀਕੀਤੇਨੂੰਏਹੁਹੈ।ਸਾਰਹਰਿ॰ਨਾਮੁ
ਨਕਰਿਤੇ।ਦੀਸ॰ਬਾਣੀਕਾਰਿ।ਜਿਸੁ॰ਦੇਅਪਿਤੁਰੀ:ਬਡਿਆਦਾਭੀ
ਪਾਰੋ:ਪਾਰਦਾਰਹੈਸਕਉ:ਨੁਵਤੇਪ੍ਰੀਤਿ॰ਹੇਵੇਛੇਦਾਜੋਪ੍ਰਮੇਸ
ਰਪਾਤਿਰਾਖੀਏਹੁਕਾਪੜੁਪਹਰੇਤੇਕੀਰਤਨੁਨੀਤਿਕਰੋਏਹੁਭੋਜਨੁ
ਪਾਵੋ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਆਪੀਵਹੁਤੇਸਦਾਚਿਰੁ:ਸਦਾਹੀ।ਵਾਸਦਾਹੀ
ਚਿਰਕਾਲੁ।ਅਨੰਦ॰ਹੋਵੈ ਅਨੰਤੁ:ਅਨੇਕਹੀ।ਰੰਗਾਤਮਾਸਾ।ਰੰਗਾ
ਰੰਗਾਦਾਤਮਾਸਾਜੋਹੈ ਸੋਜਾਰਹਿਮੈਂਤੁਮਾਰੀਹੋਵੈਪੂਰਨਆਸਾਤੇਤੇਨੂੰ
ਕੁਦਰੁ॰ਰੂਪਾਕਉਲਾ:ਕਵਲਰੂਪਾ।ਨਾਨਕਦਾਸ:ਸੈਨਾਨਕਦਾਸੁਕਾ
ਹੀਦਹਿ:ਹੀਦਕਰਕੈ।ਸਉਲਾ:ਪ੍ਰਸਿਨਉਦਾਹੈ।੪।ਮ:੫।ਪੀਰਕਾ
ਹੈਜੀਵਕੇਅਪੀਨਕੁਛਬਾਤਨਹੀਸੋਕਹੇਹੈਂ।ਮਤਾ:ਸੰਕਲਪਦਾਸਲਾਹ
ਪਛਮੁ॰ਇਸਾਜਾਮੁ॰ਪ੍ਰਾਰਭਧਾਨੁਸਾਰਹਰਿਜੀ।ਮਤਾਤੁ:ਮਤਾਦਾਸ
ਲਾਹਾਹੈ।ਕਾਹੂ॰ਕੇਦਾਕਿਧੇਭੀਆ।ਆਤੁ!ਆਪਦੀਅੰਦਰਿਆ।ਅਨਰੂ
ਪਿਓ:ਆਰੋਪਿਓਦਾਨਹੀਓਹੈ।ਬਾਤੁ॰ਤੀਨਕਾਲਸੋਂ।ਕਮਾਵਨ:
ਸਿਤਣਦੀਤੇ।ਮਨਸਾ॰ਦੇਥੀਚੇਹੀ।ਨੇਧ!ਚੋਪਦਾਰਦਾਵਜੀਰੁ।
ਖਵਾਸ:ਟਹਿਲਵਾਲੇਦਾਚੋਰੀਆਰਾ।ਸਿਧਾਸ:ਪਾਵੈਗਾਦਾਸਿਧਾਈ
ਆ।ਅਨਿਕਨ॰ਭਗਤਿਦਾਇਕਰ ਸਾਂਢੂ ਭੂਤ॰ਕਰਿ।ਜਾਨਾਤ:ਜਾ
ਣਦਾਹੈ।ਅਨਿਦ:ਅਨੇਜਲਾਂਦੇਨਾਲਿਦਨੇਜੋਰਾਹੈਜੋਤਿਨਾਦੀ
ਖਾਤਾ:ਖਾਦਾਹੈ।ਭਏ॰ਗੁਰਦਾਹਰੀਜਿਸੁਪਰੁਭਾਂਭੇਟਿਆ॰ਜਿਸਨੂੰਸੋ
ਪਰਦਾਨੁਹੈ।ਗਿਰਸਤਨੁਤੇਉਦਾਸਭੀ।੫।ਗੂਜਰੀਮ:੫।ਅਬ
ਖੁ:ਬਿਖੇਤਾਂਤੁ॰ਓਹੁਵਾਤਿਸੁਤੋਂਸੀਰਿ॰ਸੋਂ।ਸੁਖਾ॰ਦਾਸਿਰੋਮਣਾਭ
ਲ:ਭਲਾਕਰਾਤੇ:ਸੇਵਾਤੇ।ਸਮਾਨੇ:ਸਮਆਨੇਰਦੇਸੈਜੋਗ॰ਸੈਜੁ
ਗਤਿ:ਜੁਗਤਿਨਦੀਏਹੁਹੈ।ਪੂਰਨ॰ਹੀ।ਆਨ:ਹੋਰ।ਜਾਤਾ:ਜਾਣਿਆ
ਹੈਕੋਈ।ਵਿਛੋੜਾ।ਸਰਬੁ।ਪਾਨੇਂਘਟਾਦੇਅੰਤਰਿਨੈਰੰਤਰਹੀ।ਸਭਨਾਂਥ
ਰਿ:ਰੰਗਾਮੇਂ।ਰਵਿਓ:ਰਵਿਆਹੈ।ਰੰਗਿਰਾਤਾ:ਦਰੀਆਰੂਪਾਲ॰ਜੋਬਾ

ਘਰਿ॥ ਆਤਮਪਦ ਮੈਂ। ਕਲਿ॰ ਕੋ ਅਸਰਜ॰ ਪਦ ਮੈਂ। ੬॥ ਮ:੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਆਪਣੀ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ॰
ਕਰਿ ਅਤਿਨ॰ ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ। ਗੁਰ॰ ਤੇ। ਬ੍ਰਿਖ॥ ਪੀੜ੍ਹਾ ਅੰਦਰ ਰੂਦੀ। ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੀ।
ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਵ ਕੋ ਮਾਨਵੇ ਕਾ। ਦਾਰੂ ਪਾਵ। ਬ੍ਰਿਖ॥ ਦੁਖ ਕਲਪਤ ਆੜੂ ਦੁਖਨੂ। ਅਦਰ॰
ਦੋਹਨ ਤਿਤ: ਤਿਸ ਦਾ। ਆਨਮ ਪਤਜਸੁ॥ ਆਦਰੂਤੇ ਮੁਗਤ ਬਾਤੇ ਕੀਰਤਾ। ਸੈਨਸਾ
ਕ: ਜਾਬੀ ਤਿਸਕੇ ਦਾ ਸਨਨਾਲੁ ਬੇਧ॥ ਬੀਦੇ ਜੋ ਹੈ ਆਪੁ ਸੈਨਸਾ ਕਤੇ ਓਹੁ ਸਾਡੇ।
ਆਇਆ ਦਾ ਆਦ ਣਾ ਹੈ। ਕੂਲ॰ ਮੇਡੀ ਹੈ। ਪਾਇਆ॰ ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈਂ। ਬਿਖਿ
ਆ॰ ਕੇ। ਬਿਜਨ: ਭੋਜਨ ਹੋਵੇਂ। ਕੋਟਿ॰ ਸੂਰਜ ਦਾ ਜਾਇਆ ਹੈ। ਬਨਤੁ॰ ਆਤਮ
ਰੂਪੀ ਜੋ ਹੈ। ਸੂਝੀ: ਸੋ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁੰ ਜੇਨਾ ਮੈਂ ਅਦਾ। ਆਣਇਆ ਹੈ। ਬਾਰਿ॰
ਸੋ ਆਇਹੁ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਵਾਛੇਦਾ। ਨਾਨਕੋ ਸੁਖਰੂਪ ਏਹੁ ਬਾਰਿਨੂ। ੬॥ ਮ:੫॥
ਓਵਿਸ਼ਾਂ॰ ਬਾ ਉਹਾਂ: ਉਸ ਕੋ। ਸਲ: ਅਸ਼ਨਾਨ ਮਟਰੀਆਂ ਦੇਤੇ ਬੈਠੇ ਕਾ। ਬਾਗ॰
ਤੇ ਮੰਦਰਿ: ਪਾਰਿ। ਜਾਇਆ: ਜਾਣੂੰ। ਲੋਕੁ॰ ਕਰਕੇਲ ਭੀ ਹੈਣਾ। ਛਬੀ: ਸੂਦੂ
ਲਗਿ ਹੈ ਵ ਬਹਣੀ ਹੈ। ਇਸਟ ਮੀਤ॥ ਪਿਆਰਾ ਮੀਤ ਤੇ। ਰਗਤਿ: ਮਿਲਕੇ ਹਸਿਆ:
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਦਾ ਹੈ। ਅਉਸਰੁ: ਸਮਾਂ। ਉਨ॰ ਸੋ ਘੜੀਆਂ ਹੋ। ਬਿਹਾਣੀ: ਲਈਦ
ਕਠੀ ਕੀਤੀ। ਜੇਪੇ: ਮਾਯਾ ਦਾ ਮਾ: ਰੋਕਾੜ। ਭਾੜੀ॰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ। ਓਹੁ॰ ਖਾਹ
ਤੇ ਪਹਿਰਨਾ। ਬਿਰਸ: ਬਿਰਾਨਾ ਹੈ ਵਰ: ਪੋਤੇ ਬਿਸਿ। ਬੇਵਰੁ: ਹਾਬੀ ਸਿਵ
ਤੇ। ਜਿਧਾਹੇ: ਕਠੇ ਕੀਤੇ ਵ ਖਰੀਦੇ। ਗਹੁ: ਮੋਹੁ ਦ ਹੇਤੁ। ਪਾਣੀ॥ ਬਾਂਦਣੀ ਪੂਲੇ
ਕਦੀਤਾਂ ਓਹੁ। ਪੇਰੇ: ਪੇਰਭੀ ਨਾਲ ਅਰਾਸ਼॥ ਰਾਜੇ ਭ ਏਹਾਂ ਦਾ ਰਜੇ ਹਾਂ। ਸਹਾਈ:
ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਨਾ। ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ। ਗੁਰਿ॰ ਨਸੋ ਜਿਸ ਨੂੰ। ਓਹੁ॰ ਸਿਪਤਾ ਦਾ ਨਰਿ
ਠੇਰੂ ਛੇਦਾ ਮਰੇ ਜਾਈ ਨਤੇ ਜੋ ਸੂਕੇ ਆਦੇ ਨਾ। ੮॥ ਮ:੫॥ ਓ। ਸੁਖ॰ ਨੇ
ਝਿਸ ਨਾ। ਰੂਪੀ। ਦਿੜਾਇਆ॰ ਜੋ ਠੇਰੂ ਛੇਦਾ ਜਾਈ ਨਤੇ ਨਾਜੇ ਮਕੇ।
ਦੈ। ਜਪ॰ ਕਰਿਮਾਇਆ। ਦੋ। ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॰ ਜੋ ਹੈ। ਛੂਟੈ॰ ਹਜਨਮਾਂ ਤੇ ਜੋ ਸਿਤਾ।
ਭਗਤਿ॰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਸਿ ਸੇ ਮਾਤਾ ਹੈ ਦਾ ਜੋ ਭਗਤ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੈਂ। ਨਿਰਾਲ॰
ਰਹੈ ਤੇ ਜੋ ਸੂਨਸ: ਬਾਲੀਆ॰ ਸਰਣ ਮੈਂ ਤਾਂ। ਦਿਆਲਾ: ਦਿਆਲੁ॰
ਹੈ ਤਿਸੁਦੀ। ੮॥ ਮ:੫॥ ਓ ਪੀਠਕਾ। ਆਪਣੀ ਦਲੁਕੀ ਤੇ ਪਰੁਦਲੁ ਕੋਕ
ਰਨਾ। ਅਗਬੂਜੇ ਕਹੇ ਹੈ। ਕਾਰੋ: ਕਾਰ॰ ਜਾਂਦਾ ਉਸ ਸਿਤਾਨੂ। ਨਾਹਿ॰ ਜਾਂਦਾ
ਓਨਾਂ ਦੀ ਸਕੁਲੋਕੁ। ਦਵਾਰੇ: ਧੂਰੀ। ਤੁਮਾਰੋ॰ ਹੈ। ਧਣੀ: ਸੁਆਮੀ ਕਹਿਜੈ:
ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰੁ ਲੋਕੀ ਕਹੇ। ਅਹੁ: ਪਖਾ। ਆਧਾਰੇ: ਆਸਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਸ
ਕਰਕੇ। ਦਾਸਰੇ: ਦਾਸਜੀਤੇ। ੧੦॥ ਮ:੫॥ ਹਾਰੇ॰ ਤੇ ਨੂ ਤੇਤਰੀ। ਅਤ: ਨਰਾ।
ਮੋਨਿ: ਮੁਨੀ। ਗਾਹਿ ਨਸਕਾਰਿ: ਸਰਕੋਈ ਗਤ: ਗਤੇ ਤੇਰੀ। ਕਥ॰ ਹੈਂਦ
ਵਾਛੇਦਾ। ਕੀਕਥਾ ਹੈ। ਅਦਰ: ਸੁਗੁਣ ਤੇ ਅਦਰ: ਨਿਰਗੁਣ ਬਿਧਿਕਾਰਿ।
ਚਕਨ ਕਥਨ॥ ਬੋਲਣ ਤੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਰਹ ਤਾ: ਤੇਹੈ। ਲਗਤ: ਸੇਦਕਤੇ।
ਸੋਗਿ॰ ਆਪੇ ਹੀ। ਜਸਕਤ॥ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ। ੧੧॥ ਮ:੫॥ ਮਤ: ਗੁਰਮਤ
ਦੇ ਇਚਾਰੁ ਕਾਤਿ। ਸ੍ਰਗਤਿ: ਸਲਾਹਾਯਹੁ ਤਿਆਂ ਦੀ। ਨਸਿਆਨਪ॰ ਬੁਧੀ

ਦੀਏਹੁ।ਜਨ੦ਕਰਣਹਾਰਹਾ੦ਤੈਨੂੰਹੇਵਾਹਰਿਨਾਧਿਆਇਓ:ਦੁਹੇਲੇਨਿਆਈ੦
ਸਤਕੀਤੇਅਲਖਧਿਆਇਓ:ਸੁਖਭੁੰਚਦਿਆਹੈ।ਧਰਮ੦ਏਹੁਹੀਕਰੇਜੋਜਗਿ੦
ਨੇਵਨਾਲਮਿਲਕੇਸਾਧ...੦ਕਰਕੇਵਇਸਤੇਤੂੰਐਸੇ।੧੨।ਮ:੫।ਅਰਾਧੁਭ
...ਪਾਠਹੈਅਰਾਧਹਪਾਠਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਦਾਹੈਅਰਾਧ
ਹੁ੦ਤੁਸੀਂਤੇਅਰਾਧਹ੦ਹਮੁਪਿਆਰੇ:ਰੇਨਾਕਾਰ੦...ਮੈਂਕੁਦਰਤੀ:ਸਰਧਾ
ਵਾਲੇਦਾਭਾਵਨੀਲਾਇਕੋਮਿਤ੍ਰਸੇਵਕਰੀਏਤੇਆਨਹਠੀਲਾ:ਮਨਦਾਹਠ
ਵਆਣੁਤੇਹਠਵਾਲਾਸੁਭਾਵਛੁਡਦਾਐਹਨਥਾਂਨਮਾਨਕਾਗੀਲਾ:ਮੋਹਲਖ
ਨਤੇਮਨਨਮੇਰਾਗੀਲਾ:ਰੋਗੀਆਹੇਇਆਵਮਨਤਰਿਆਣੇਵਾਲਾਹੈਛੋਡ
ਪੇਖਲੀਲਾਅਨਮੋਹਿਓਮਨਿ੦ਨਾਜੋਰੀਲਾ।ਛੁਟੇਗਾਲੂਰਾਰਾਵੇਦੁਖਰੂਪੀ
ਪਰੀਲਾ:ਤੇਪਰੇਹੈਂ।੧੩।ਮ:੫।ਸੁੰਨਿ੦ਤੇਜੋਗੀਜੰਗਮਾਸਤੁਗਿ੦ਆਤਮਾ
ਪਨਹੀ:ਪੂਛਾਕੋਈਕੂੜ੍ਹਿਆਹੈ...ਰਤਿ:ਧੂਪਦੀਪਵ੍ਰਤਿ:ਵਾਲੀਆ
ਇਆਨਾਮਹੀ:ਵਿਖੇਵਧਰਤੀਮੈਂਅਰਮਾ।ਭੇਦਲਹੀ:ਲਖੀਹੈ
ਹਮਜੀਤੇਤੂ:।ਜਿਤਨੈਤੇਆਹਜਿਤਜੋਥੇਸੋਜੀਭੇਵਤੀਨਕਾਲਕਰੇ
ਟਹੀ:ਟੀਹੇਭਾਰੀ੦ਡਰਕੇਜੋਕਹੇਭਜਹੀਗਈਤਾਅਖੋਗਹੀ:ਰ
ਹਿਣੁਕਰਤੀਭਈ।੧੪।ਮ:੫।ਜੋੜਿ੦ਤਨੁਕਰਿਤੇਧਿਨਤੀ੦ਬਾਣੀ
ਕਰਿਤੇਮਨੁਕਰਿਭੀਦੋਇ੦ਜਿਰਧਰੁਕਾਲਿਆਣ:ਮੋਖਤਾਹੁਈਹੈ:ਹੇ
ਏਹਾ।ਉਧਰੇਬਾਲਗੁਪਾਲ:ਉਧਾਰਲੇਹਾਬਾਲਕਜਾਣਕੇਗੁਪਾਲਨੇ
ਵਾ:ਜਿਸਿਦਵਰਦੀਆਂਨਾਰੀਨਲਾਜੋਕਾਰੁ੦ਕਰਨੇਹਾਧਾਹੀਕਰਿਆਜਿ
ਨਿ੦ਜੈਸੁਗਣਿਆਇਆਹੈ।੧੫।ਮ:੫।ਧਲ:ਜੋਹੁਵਆਸਰਾਪੇਖੇ:
ਪੇਖੀਦੇਹੈਂਕੂੜਾ:ਹੰਚਰਮਾੜੁਭੀਵਭੋਰਾਆੜੇਹੈਸੁਖਾਜਿਨਾਦਾਵਕਾਲੂ
ਪੀਤੇਰਦੇਕਾਇਆਂਆਹਿ:ਹੈਕਛੁਆਹਿਓਵਜਾਹਿਓਹਿਧੋਰਾ:ਆ
ਸਰਣਾਇਆਲਿ੪।:ਛਿਆਪਦੁਕਰਕੇਮਨਾਦਿਕਾਮਰਖਕਰੇਜੋਰਾ:ਬਲ
ਹੈਮਿਰਗੋ੦ਦਾਦੁਕਰਕੇਨਿਹੋਰਾ।ਮਛੇਦਰੀਵਦੀਨਤਾ।੧੬।ਮ:੫।
ਆਲ:ਧਰਕੇਜਾਲ:ਧਿਧੇਤੇਆਲਾਈ:ਲਾਂਉਦੇਨੇਵਲਾਈਹੈਭਾਈਗਾ
ਈ:ਗਾਇਵਗਾਂਈਹੈਭਾਈਛੇਦਾਸਾਜਨਮਿਤਐਸੇਸਹਾਈਹੈਵਾਹੇਸਾ
ਜਨਐਸੇਜੋਮਿਤੁਸਹਾਈਹੈਂਧਿਧ੦ਨੁਤੇਹਰਿਜੀਭੀਆਨੇਕਧਹੁ:ਧ
ਹੁਤੀਆਂਤੇਧਹੁਤੀਆਂਭਾਤੀ:ਤਰਾਅਭਾਗਾਵੇ੦ਤਾਂਪਰਾਈ:ਪਰੀ
ਈਵਪਰੀਦਾਹੈ।੧੭।ਮ:੫।ਕਰੀ੦ਭਾਂਕੀਆਂਰਾਜਾਂਤੇਜੋਤਿ:ਮਾਯਾਵ
ਪੁਕਾਸਨਾਵਕਲਾਪਰੀਤੇਉਚਕਰੇਸੋਚ:ਧਿਚਾਰਤੇਅੰਦੇਸਾ:ਸੇ
ਸੀਵੇਪ੍ਰਕਾਰਕਾਇਕਪੁਮਾਨਗਤਤੇਨਾਇਪ੍ਰਮੋਹਗਤਾ।ਪਰੀ੦ਕੀਨਹੀਗਿਹ
ਛੋਵਮਾੜਭੀਸੁਖਨਹੀਵਮਾੜਸੁਖਹੈ।ਟਕ੦ਤਨੁਕਰਿਲਖਹੈਹੈਸਮ
ਨਸਗਨਿਤੁਮਾਰੇਪਰੀ:ਮਨਕਰਸਕੈਤੁਮਾਰੇਸਰਣਿਪਰੀਹੈਅਰੇਤੇਤਇ
ਆਨੇਬਾਰਿਕਜੋਮਾ...ਤਨਕਾਰਹਾਂਕਰੀ:ਹਥਵਰਾਖੀਦਾਤੁ

ਕਲਾ॥੧੮॥ਮ:੫॥੮॰ ਹੈ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ॥ ਤਹ: ਤਿਥੇ॥ ਜਾ: ਜਿਥੇ॥ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਤੁਮ
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ॰ ਹੇ ਗੁਰੋ ਤੂੰ ਵਡੇ ਦਾ॥ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੂ
ਰੇ ਜੁ ਸਤੁ॥ ਆਹੀ: ਚਾਹੁ ਨੇ ਹਾਂ॥ ਬਿਡਾਣੀ:॥ ਬਿਗਾਨੀ ਲਾਈ: ਲਾਇ ਛਡ
ੀ ਹੈ॥੧੯॥ਮ:੫॥ ਦੀਜੈ॰ ਤੇ ਤੇਰਾ ਓਰ:॥ ਦਿਨੋ ਕਲੇਸ: ਕੇ ਸਾਂਦੇ॥ ਮੋਰ:
ਮੋਰਾ ਹੋ ਗਈਆ: ਦੂਜਾ ਦ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ॥ ਚਿਤਿ॰ ਕਰਿ॥ ਭਸਨ॰
ਕਰਿ ਓਰ: ਦਲਾ॰ ਨੌ ਝਾ ਕਾਗਿ ਦਾਇਆਲ: ਹੇ ਦਾਇਆਲਾ ਜੋਰਿ: ਜੋੜਿਕੇ
ਉਧਰਧਿ: ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਦ ਉਧਰੇਗਾ ਆਖੀਦੇ ਨੈਰ: ਫੁਰਕਣੇ ਮੇ ਦ ਆਖੀ:
ਬਾਣੀ ਏਣ ਨੈਰੁ: ਸਚੀ ਹੋਵੈ॥੨੦॥ਮ:੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਆਇਆ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੇ
ਹੈ॥ ਲੋਕ॰ ਨਾ ਜਿਤ ਕੇ ਐਸੇ ਸੇਹੀ ਕਰਨਾਲੋ ਕਾਂਕਾ ਅਰਥ॥ ਪਾਇ॰ ਮਾਤਲੋਕ ਮੇਂ
ਪਕੁਾ ਜੋਹਿ: ਦੇਖੁ ਦ ਤਕੁ ਨ ਸਾਕੈ॰ ਕ੍ਰਿਦ ਨ ਕਰਿ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੇਆ ਨਾਇ: ਤੁਤੇ
ਰੀਆ ਪਾਵਕੋ: ਅਗਨੀ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ॥ ਬੁਝਾਇ॰ ਮਾਯਾ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ
ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਐਸੇ ਪਾਚੋਂ ਕਾ ਕਰੋ ਅਰ ਥੋਂ ਬਾਰਹੀ॰ ਸਭਨਾ ਦੇਆ ਅੰਗੁ: ਪਖਾ ਦਾਸਾਣੇ:
ਦਾਸੀ ਆਂ ਹੈ॥੨੧॥ਮ:੫॥ ਜਾਗਿ॰ ਮੈਂ ਬੇ ਸਣੁ: ਬੈਠਣਾ ਸੁਖਣੇ॥ ਪ
ਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ॥ ਧਿਆਲ: ਮੋਹਿ ਨ ਭਾਛੇ ਦਾ ਤਨਿ ਦ੍ਰਿਖੇ ਮਾ ਨਿਕਰ ਕੇ ਮੋਹਿ:
ਮੈਂ ਜਰ ਕੌ ਨੇਹਾ ਤੇਰੀ ਹੇ ਛਡੇ ਦਾ ਤੇਰੇ ਚਰਣ ਕਮਲਾ ਦੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਾਤੁ ਹਾਂ ਹੇ॥
ਰਖਾਈ ਐ॰ ਕਾ ਮੁਦੁਆਰੇ ਦਾ ਰਖੀ ਹੈ॥੨੨॥ਮ:੫॥ ਹੇ ਬਿਸੰਭਰ ਹੇ ਦਾਤਾ॰
ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਦੇ ਭਰੇ ਹੈ ਭੰਡਾਰੇ ਮਿਤਾ ਦੇਰਿ ਦੇਹੋ ਜਾਕੀ! ਜਾ ਮਿਤ ਦ ਹਰੀ ਕੀ
ਕਮਨ॰ ਹਰੀ ਦੇ ਦ ਹਰੀਆਂ ਦੇਆ ਰਚੁ: ਤਤਪਰ ਹੋਇਆ ਜਾ ਬੁ: ਮੰਗੁ॥
ਤੁਮਾਰੀ॰ ਹਾਂ ਹੇ॥ ਅਧਾਰੁ ਹੈ॥ ਜਿਸ॰ ਨਾ॥੨੩॥ਮ:੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿ ਗੋ
ਬਿੰਦ ਦੇ ਤਾ ਪਦੀ॥ ਪੇਜ: ਪਤਿ ਦ ਪ੍ਰਤੇ ਗਿਆ॥ ਤਾਪ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਨ ਦਾ
ਯਾ ਦੇਆ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਨੂੰ ਧਿਆਇ: ਪੀੜੁ ਦ ਰੋਗੁ ਬੀਚਾਰਿ॰ ਨੇਹਾਂ ਕ
ਰਤੇ॰ ਨੇ ਹੁਣ ਨੀਦ॰ ਭਗਤੀ ਦ ਜੋੜੀਆਂ ਦੀ ਕੁਲ ਰੂਪੀ॥੨੪॥ਮ:੫॥
ਲਾਇਓ॰ ਹੇ ਜੀਵ॥ ਨਿਧਿ॰ ਦਾ ਕਪਟੇ: ਕਪਟੀ ਦ ਕਪਟੁ ਕਰਕੇ॥ ਜੁਗ
ਤਿ: ਜਹਾ ਜੁਗਤ ਰਕੇ ਚਲਦ ਣਾ ਦੇਆ ਧਾਇਓ॰ ਮਾਯਾ ਦ ਮਨੋ॥ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੇ
ਕੇ ਤੇ: ਕਿਤਨੇ ਕਾ ਖਾਇਓ: ਖਾਇ ਛਡੇ ਹੈ॥ ਕਮਾਇਓ: ਕਮਾਇ ਕਰਮ
ਸੁਭਾ ਸੁਭ ਕਾ ਗੋਬਿੰਦ ੫: ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਐਸੇ ਕਰਨੇ ਮੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੁਸ ਕੇ॥ ਨਾਨ
ਕ॰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੀ॥ ਸਰਣਾਇਓ: ਸਰਣ ਆਇ ਹਾਂ॥੨੫॥ਮ:੫॥ ਰਸਨਾ॰ ਕਰਿ॥ ਰਟਿ
ਤ: ਜਪਦੇ ਹਾਂ॥ ਏਕ॰ ਦਾ ਭਗਤਾਂ॰ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ: ਇਥੇ ਤੇ॥ ਗੁਰ॰
ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ॰ ਕਰਮ ਧਰਮਾਦਾ ਦੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਤੇ ਬੁਧਿ ਦਿਖੇ ਬਿਬੇਕ:
ਤਤੁ ਮਿਥਿਆ ਦਾ ਵਿਚਾਰੁ॥ ਸ੍ਰੀਧਰ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਉ ਦ ਹੇ ਕਰਣ ਕਰਣੇ ਸਮ
ਬਹੇ ਸ੍ਰੀਧਰ॥ ਅਸਾਂ ਆਕੀ। ਤੰਬੀਦ ਤੇਰੀ ਹੀ॥ ਮੁਕਤਿ॰ ਦੀ ਆਰ ਦਾਲ:

ਧੂੜ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਹੈ ਇਸੇ ਪਾਸੋਂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਿਸਿ ਪਰ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਜੋ ਹੋਇ ਹਰਿ
ਪਾਸੋਂ ਰਿਹੀ॥੨੫॥ ਮਃ ੫ ੧੯ ਆਉ ਹੇ ਭਾਈਓ ਸਰੋ: ਸੇਰੁ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਸ
ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਕਮਲ ਹਰਿ ਦੇ ਕਾਲਿ ਆਣੁ: ਮੁਕਤੀਆਂ ਚਾਰੇ ਹੀ ਉਪਾ
ਧਿ: ਜਨੁ ਆਦਿ ਦਾ ਕਾਮਣ ਦਾ ਭਾਈ ਜੋ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰਖਕੁ ਈਤ ਉਤ: ਏ
ਥੇ ਤੇ ਉਥੇ॥ ਸਰਬ ਮੇਂ ਅੰਤਰ ਮਨੁ ਦੇ ਉਪਾਵ ਤਨੁ ਦੇ ਮਿਥੇ ਜਾਂਦੇ
ਕਮਿ ਤੇਰੇ॥ ਨਿਰਮਲਾ: ਸੁਧ ਹੈ ਰੂ ਦਾ ਸੁਧ ਤੇਰੀ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ॥ ਅ
ਗਮ: ਹੇ ਅਗਾਮ ਦਾ ਹੇ ਅਗਮ ਹੋ॥ ਇਕੋ ਸਿ ਥੋ ਪਨ ਕਰਨੁ ਦਾ ਚਾਰੇ ਕਰ ਕੇ॥
ਜੋਗੁ: ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਵਛੋੜਾ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਸਰਣਿ ਕਰ ਕੇ ਜੁੜੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤੇ
ਲੇ ਦਿਖੋ॥ ਸੰਜੋਗੁ ਹੋਣਾ ਸੰਜੋਗੁ: ਲੇਖ॥੨੭॥ ਮਃ ੫॥ ਸਦਾ ਹੀ ਤਾਂ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਤਾਂ ਬਿੰਦ: ਚਿੰਤਾ॥ ਸਹਜਿ: ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਦਾ ਥਾਉ: ਏ
ਰੂਪ ਦਾ ਸਰੂਪ ਦਾ ਸਤ ਸੰਗੁ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ: ਇਸੁ ਮਨ ਨੂੰ ਤੇ ਹਰਿ ਕੋ॥ ਸੁਆ
ਮੀ ਜੋ ਹੈ॥ ਹਿਰਦੇ ਤੇ॥ ਧਾਰੀ: ਕੀਤੀ ਤੇ॥ ਸੁਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਪਿ: ਜਪਣੇ
ਹਾਂ ਦਾ ਜਪੁ ਤ੍ਰਾ॥੨੮॥ ਮਃ ੫॥ ਆਇਆ ਜਿਸ ਕੇ ਤੂੰ ਸਦੀਆ॥ ਸਿਕਾ: ਲ
ਜਾ ਦੇ ਕਾਂਤੀਆਂ ਦੂਖ ਤਨੁ ਦੇ ਦਾ ਨਰਕ ਦੇ ਤੇ ਗਿਆ ਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਓਥੇ ਜਮ ਦਾ
ਪੀਤ ਕਰੀ ਹੈ॥ ਸਾਧੂ ਜੁਤਿ ਨ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਿ॥ ਰੀਤੇ ਹੈ ਏਹੁ ਹੈ॥ ਕ
ਰਹੀ ਆਂ ਕਰਿ ਕੁਛ ਨਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੀ ਦਾ ਕਾਮ ਸਭੂ ਦਾ ਕਾਮਨ
ਕਰਿ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੋ॥ ਮਥਉ ਹੇ ਥੂੰ ਹਮ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੇ ਸਮਰਥ॥ ਛੋਦਾ ਕਰ
ਆਹੈ ਰਸਨਾ ਜੋ ਧਿਖਾ ਨੈਹੈ ਅਗਨਿ ਤੇ ਹੇ ਦਾ ਅਗਨਤ ਰ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕੇ ਹੇ
ਦੀਨ: ਦੀਨਾ ਦੇ ਨਿਵਾਰਿ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਾਰਨਹਾਰ ਹੇ॥ ਸਿਮਰਣ ਦੀ
ਹੈ ਇਸੇ ਦਾ ਸਤੋ ਦ੍ਰਿੜ ਤਗਾੜੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਦਾ ਛੋੜਾ ਪਦੀ
ਪਾਈ ਸਕਾਰਿ ਤੇ ਚਾਣੀ ਕਰਿ ਰਿਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਸਰਣਿ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀ
ਤੀ ਹੈ ਤਨੁ ਕਰਿ॥੨੯॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਇਸੁ ਸਬਦ ਮੇਂ ਇਕਾ ਇਕ ਪਦ
ਨਿਖੇਧ ਸੋ ਤਾ ਇਕਾ ਇਕ ਪਦ ਦਾ ਵਿਪ੍ਰ ਸੋ ਹੈ॥ ਅਹਿ ਧੁਧ: ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਹੈ ਬ੍ਰ
ਧੀ ਹੈ ਇਹੁ॥ ਮਹਾ ਦੀਰਘ: ਵਡੇ ਤੇ ਵਡਾ ਰੋਗ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਉਖਧ ਰੂਪ ਗੁਰਿ:
ਗੁਰਾਂ ਨੇ॥ ਜੋਗੁ ਦਾ ਤਾਨਿ ਕਰਿ॥ ਪਾਨ ਤਿਕ: ਪਾਪ ਹੈ॥ ਪਾਰਿ ਸਾਰ ਜਿਸ
ਨੂੰ ਧੁਰਿ ਦੇ॥ ਅਣਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ: ਬਾਲਕ ਬਿਰਧ ਤੇ ਜੋਬਨੁ ਮੇਂ॥ ਕਰਾਲ
ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਰੁਰ ਹੀ ਹੈ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਰ ਨੇ ਗਿਆਨ ਤੇ॥ ਰਮਣਿ ਦਿਤਾ
ਦਾ ਦੇਵੈ ਤਾਂ ਮੋਹ ਨੇ ਮੂਠੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ॥ ਗਾਵਣੁ ਸੈਂਕਰਾ ਤੇ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਬੀ ਦਾਦ
ਪੇਮ ਤੇ॥ ਸਿਮਰਣੁ ਕਰ ਕੇ॥ ਕਦਣ: ਭਉ ਤੁੰ ਜੋ ਹੈ॥ ਮੁਰਾਰਿ ਦ ਤੇ ਸੁਹਿਰਿ
ਦਏ ਪਾਰਹੈ॥ ਆਰਥਾ ਸੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਰਹਿ ਰਾਤੀ ਨ ਤਪਾ ਕਰਿ ਜੁਲਿਤ:
ਜਲਦਾ ਹੈ ਜੀ ਦਾ ਦਾ ਸੁਹਿਰਿਦ ਜੋ ਹੈ॥ ਮਾਤਾ ਖਿਡਾਇ ਨਾ ਮੇਲ ਲਗਿਆ

ਜੀਵਾ ਜਾਮਣਾ॥ ਰਾਮਰਾਮ ਤਾਂ ਜੋ ਦਾ ਰਾਮ ਤੇ ਸੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹੁ ਜੀਵਦਾ ਜੀਤ ਭੰਡੀ
ਬਿਧਿ ਬਿਧਿ ਕਰਕੇ ਦਾ ਵਿਖੇਆ ਛੁਟਦਾ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਸਰਣ ਅਪਾਰ ਹੈ ਇਸੇ
ਕਰਿਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਓਟ ਤੈਂ ਕੀ ਗਹੀ॥ ਵਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਾਰ ਕੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਸਰਣ ਜੋ
ਹੈ ਏਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਓਟ ਗਹੀ॥੩੦॥ ਗੂਜਰੀ ਮਃ ੫॥ ੧ੴ ਜੋਗੁ॥ ਜੋ ਹੋਗ ਮਨ॥
ਕਰੀਏ ਧਾਂਣੀ ਕਰਿ ਤੇਆ ਮਾਹਿ ਮਾਂ॥ ਸੁਣੀਏ ਤਾਂ ਨਦੀ ਤ੍ਰਿਗੁ॥ ਧਿਠੋ ਰੂਪਾ ਉਸ
ਸਃ ਜਪੁ ਦਾ ਉਪਾਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਲਿ ਵਿੱਚ ਕੇਆ ਮਗਨ ਹੋਂ ਕਰਿਕੇ ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਰੇ ਨਾਮ
ਕਹਨ ਸੁਣਦ ਹਨ ਹੈ ਤੇ ਆ ਸੁਆਉ॥ ਲਾਭ ਦਾ ਸੁਆਦੁ ਵਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਪਾਈਏ
੩੧॥ ਮਃ ੫ ਸਰਣਿ ਆਇਆਂ ਦੇਖਣਾ ਸੁਖ ਦਾ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇਆ
ਹਿਃ ਜਾਵੈ ਪੰਜੇ ਕਲੇਸ ਤੇਆ ਓਹੋ ਤੇਆ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਆ ਠਾਉਂ ਜਾਣਾ ਜਪੀਏ॥
ਸੋਦਿ ਤੇਆ ਗਾਰੀ ਕਰਿ ਨਾਮ ਸੰਮੇਆ ਕਵਲ ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਰੂਪੀ ਹਿਰਦੇ ਕ
ਵਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਏ ਸਾਧ ਸੰਗੇ॥ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਦਾ ਸਾਧ ਸੰਗ ਭਏ ਤਾਂ ਹਿਰਦਾ
ਕਵਲ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ॥ ਦੁਸਿਟ ਸਿਖਿਆ ਬੁਧਿ ਤਿਆਗ
ਦੇਂ ਗਾਵਾ ਕਰਿ ਤੇ ਰਸਨਾ ਕਰਿਆ ਤਰੇਂ ਤੇ ਹੋਰੁ ਜੰਜਾਲ॥ ਧੰਧੇ ਵਾ ਬੰਧਨ
ਛੁਟਦਾ ਨੇਰ॥ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਹਿ ਓਤਿ ਪੋਤਿ॥ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਤ
ਸੁਲੇਕਤ ਏ ਸੁਲੇ ਕੁਸੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਥ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ॥ ਦਾਸੁ ਹੇ ਦਾ
ਨਕ॥ ਹੇ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕੇ ਆ ਰਾਖਿ ਵਿਹਾਰਿ॥ ਸਦਾ ਰਾਖੇ ਹੇ ਹਰਿ ਹਾਥ ਆਪਣੇ
੩੨॥ ਗੂਜਰੀ ਮਃ ੫ ੧ੴ ਅਸਟਪਦੀਆ॥ ਨਗਰੀ॥ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੰ
ਅਲੇ॥ ਚੋਰੈਂ ਜੋ ਚੋਰੀ॥ ਪੰਜਾ ਤ੍ਰਿਹ ਦਸ॥ ਚੋਰਾਂ ਤੇ ਦ ਤ੍ਰਿਹ॥ ਤਿਨਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ
ਦਸ॥ ਚੋਰਾਂ ਤੇ ਦਾ ਤ੍ਰਿਹ ਦਸ॥ ਤੇਰਾਂ ਤੇ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਤੇ ਤੀਨ ਗੁਣ ਏਨਾਂ ਤੇ ਹਰਦੇ
ਮਾਲ ਦਾ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਸੋਖੁ॥ ਕੇ ਦੰਭਾ ਧਾਨ ਵਲੀ॥ ਦਾ ਜੇਤੀ ਮਾਲਾ ਵਾਲਾ ਵ
ਸੇਵਾ ਰਖਣ ਦਾ ਵਲੀ ਜੋ ਹੈ ਆ ਛੁਟਦਾ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਮਾਲੀ॥ ਮਾਲਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ
ਜਪੇ॥ ਪੀਠਕਾ ਅਧਰਹਿ ਕੇ ਪਿਪਲੁ ਰੂਪ ਕਰ ਹੈ ਹੇ॥ ਉਰਧ॥ ਉਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋ
ਕ ਰੂਪੀ ਮੂਲ ਹੈ ਤੇ ਜਿਸੁ ਦੀਆਂ ਸਾਖਾ॥ ਡਾਲ ਹੈ ਪਤਾਲ ਨੂੰ ਤਲਹਾ॥ ਤ
ਲੇਆ ਜੇਤੁ॥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਭਾਇ ਜਾਏ ਤੇ॥ ਸਭਾਦਕ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ ਰ
ਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸ ਦੀ ਲਿਵ ਦ੍ਰਿਖੇ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਸ ਛਲ ਹੋਵੇ॥
ਅਥਵਾ ਉਰਧੁ॥ ਉਤਾਕਿ ਸਹਰ ਹਿ ਮੂਲ ਤੇਆ ਜਿਸੁ ਦੀਆਂ ਤਲਾਹਾ॥
ਪਤਾਲ ਸਲੇਆ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹ ਰੂਪਾ ਜਾਏ ਤੇ॥ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ
ਦਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਹਿਰਦੇ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਤਿਸ ਦਾ ਜੋ ਹਲਿਵ॥
ਦੀ ਲਿਵ ਸੋਂ ਅਧਰ ਹੈ ਕੇਵਲ ਪਿਪਲ ਰੂਪ ਨਹੀ ਕਿਤੁ ਪਾਰ ਜਾਤ॥
ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੈ ਛੁਟਦਾ ਸੋਰੇ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਪਿਹਿਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਅਗ
ਨਿਸੇ ਤਿਸਦੇ ਪੁਹਪ ਪਤ੍ਰ ਡਾਲਾ ਤਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਤਤ॥ ਤਿਸਦੇ ਡਾਲਾ॥

ਤੁਲਤੀਨਬ੍ਰਹਮਾਂਡਕੋਹੈ।ਪ੍ਰਸਪਪਤ੍ਰੰਸੁਖਮਅਸਥੂਲੀਦਰੂਪਾ।ਸਰਬਜੋ
ਤਿਨਿਰੰਜਨਸੋਊ: ਸਰਬਜੋਤਿਰੂਪਨਿਰੰਜਨਜੋਹੈਤਿਸਨੂੰਨਾਦ ਸੁਤੇਪ੍ਰਕਾਸਜੋ
ਹੈਤਿਸਨੂੰ।ਸਿਖਵਦੇ।ਸਿਖਿਆਲੇਣਵਾਲੇ।ਨਦਿਨਦੇ: ਕਹੇਦਾਹੈ।ਜਾਲ: ਧੀ
ਧਾ।ਮਨ੍ਹੰਦੇਬਿਚਾਰਕਰਿਏਕਵਿਖੇਜਿਸਦੀਲਿਵਲਗੀਤਿਸਨੂੰ।ਨੰਤੇ
ਨਕਾਲ: ਕਾਲਹੈ।ਜ੍ਹਦਾ।ਇਸਨੂੰਦਾਜੈ ਤਾਂਮੋਦੇਦਾਜਿਸਾਹੈਰੋਗੀ: ਰੋਗੀ
ਸੋਜੋਆਪਣੇਰੋਗਨੂੰਛੀਜਾਣੇਤੇਵੈਦਦੀਸੁਧਾਭੀਹੋਵੇਤੇਵੈਦੁਸੋਜੋਰੋਗਭੀ
ਜਾਣੇਤੇਦਾਰੂਭੀਜਾਣੈਤੇ।ਸੋ।ਸੋਗੁਰ।ਜੋਸਿਖਕਥੀਅਲੇ: ਸਿਖਸੋਜੋਆਪ
ਣੇਭ੍ਰਮਨੂੰਭੀਜਾਣੇਤੇਸਰਧਾਭਗਤੀਭੀਕਰੇਤੇਗੁਰੂਸੋਜੋਸਿਖਦੇਆਗਿ
ਆਨਨੂੰਭੀਜਾਣੈਤੇਪਖ੍ਹਾਅਧਿਕਾਰਉਪਦੇਸਭੀਜਾਣੇ।ਛੇਦ।ਤਿਸੁੰਗੁ
ਰੂਨੂੰਕਿਮੁਦਾਕਾਰਣਿ: ਨਿਮਿਤਨਹੀਕੋਈਤੇਤਿਸੁਜਿਖਨੂੰਧੀਧੇਦਾਕਾਰਣ
ਨਾਹਿਕੋਈਤੇਜੋਕੋਈਗਿਰਹੀ: ਗਿਸਤਦੇਧੀਧੇਕਰਮਾਨੂੰਸਾਧੂਹੈਤਾਂ
ਭੀਓਹੁਜਾਣੇਜੋਗੀਹੈ।ਤਿਸੁ: ਤਿਸਨਾਤੇਦਾਤਿਸਨੇਤਜੀਹੈ।ਆਨਿੰ
ਮੈਂਤਤ੍ਵੰਰੂਪਨਾਸੋ।ਪਾਇਆ।ਜੌਸੋਹਰੀਤਿਨਨੇਧਿਆਨੰ।ਆਦਿ।
ਕਥੀਅਲੇ: ਕਹੀਦੀਹੈਸੋਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਈਤੇਤਿਨਾਦੇ।ਸੇਤਚਰਨ: ਤ
ਰਦੇਨੇਸਭਦੂਤ: ਕਾਮਾਦਿਦੂਤ।ਬ੍ਰਹਮੰਜੋਹੈਰਿਦੈਕਮਲਮਧੁ ਤਾਸ:
ਤਿਸਦੇ ਰਸਾਦਿ: ਰਸਨੂੰਪਾਨਕਰੇਸੋ।ਦਾਬ੍ਰਹਮਜੋਹੈਤਾਸੁਮਧੁਰਿਦੈਕ
ਮਲਨੂੰ ਰਸਾਦਿ: ਤਦਾਕਾਰਦੇਨਾਦ।ਰਿਦੇਕਮਲਮਧੁਬ੍ਰਹਮਜੋਹੈ ਤਾਸ:
ਤਿਸਦੇਰਸਨੂੰਪਾਨਕਰਿਆਹੈ।ਜਿਸਨੇਸੋ।ਜਾਗ੍ਰਤਨਾਹਿਸੁਤਾ: ਜਾਗਤੇ
ਹੀਹੈਨਾਹੀਸੁਤੇਕਦੇਦਾ ਜਾਗਣਤੇਸੋਦਣਾਦੋਨੋਨਾਹੀਤਿਨਮੇਂ।ਰਿਭੀ
ਰੰਹੈਓਹੁਇਛਾਪੂਰਬਕਤਾ।ਪਤ੍ਰੰਗਿਮਦੇਬੇਦਹੈਂਤੇਭਲੁਹੈ।ਸਰ
ਬੰਮੈਜੁਆਇਆਹੈ।ਗੁਰੂੰਕੀਤਾਹੈ।ਤਿਸਦਾਹੁਣ ਮਮ: ਮੈਨੂੰਗ
ਰਬਿ: ਗਰਭਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਕਾਹਿਤੇ।ਤਾਜਿ: ਛਡਜਾਇਕੇਤੇਨਾਮ।ਨਾ।੧।।
ਮ:੧।ਦਾਤੇ੍ਰੰਤੇਨੂੰਕੋ।ਸੁਮਾਰ: ਗਿਣਤੀ।ਹੋਇ।ਕਿਸੇਦੇਅਭ: ਨਹਿ।
ਸਚੁੰਹੈਸੋਈਵਸਤੂਦੇ।ਐਜੀ: ਹੇਭਾਈਜੀ।ਸਿਜਮੁੰਇਹੁਹੈਸਚ
ਦਾਜੋਕਰਤਾ।ਦੇਹਿੰਤ੍ਰਾਂਕਾਰੰਮੈਤਾਂਦੇਰਿਦੇ।ਸ੍ਰੀਨਸਮਾਧਿ: ਜਧ
ਅਛਰਸਮਾਧਿਮੈ।ਲਾਰੇ: ਲਗਾਏਤਬ ਏਕੀਏਕੀ: ਅਦ੍ਵੈਤਸਬ
ਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਨੂੰ ਬੀਚਾਰ: ਬੀਚਾਰੀਦਾਹੈਦਾ।ਇਕਬ੍ਰਹਮੁਬੀਚਾਰਕਰ
ਤਾਂਹੈਤੂੰਆਪਹੀ।ਆਪੇਆਪ: ਇਕਆਪਣਾਆਪਹੀ।ਮਗਨੰਤੇ
ਛਾਇਆ: ਆਦਿਦਾ।ਜੋਤਿਅਪਾਰ: ਜੋਤਹੀਹੈ।ਅਪਾਰਦੀ।ਦ੍ਰਿਸ
ਟਿੰਜੋ।ਆਉਂਦੀਹੈਲੋਚਨ: ਨੇਤ੍ਰਾਂਕਰਕੇਜੋਸਭਤੇਰੇਅਭ: ਰਿਦੇਅੰਤ
ਰਿਸੀ।ਏਕਾ: ਇਕਤੇਰੀਨਦਾਰਿਜੋਹੈਸੁਤ੍ਰਿਭਵਣਾਮੈਂਸਾਰੂਹੈਦਾਇਕੁ

ਨਦਰਿ॰ ਤੇ ਖੇਲੇ ਤਾਂ ਸੁਝਿ ਭਵ ਦਣਾ ਸਾਰ: ਬਣਾਵਨ ਹੋਇਆ ਪਵਣਿ ਕ: ਤਿਨੇ ਗੁਣਾ ਨੂ ਕਿ
ਨਿ: ਤੈਨੇ ਕੀਆ ਤੇ ਕੀਏ ਆਕਾਰ॰ ਤੈਨੇ ਭੀ ਬੀਚਾਰ॰ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾ ਇਛਾ ਕਰਿ
ਨਾਇਕ॰ ਤੈਨੂ ਤੋਂ ਤੇ ਭੰਡਾਰ॰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਆਬੂਧੇ: ਮੂਦੇ ਵ ਮਨਮੁਖ ਦੇ ਪ੍ਰਿਦੈ ਰੂਪੀਆਂ ਸੀ
ਧੇ: ਸਿਦੇ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਭਾਂਡੇ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਸੁਧਾ ਰੂਪ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਪਰੋ: ਪਾਰਿਦਾ ਨਿਹਾਰ: ਵੇਖੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪਰਿ ਤੇ ਤਾਇ ਸੋ ਕਰਿ ਕੁਈ ਹੋਇ ਨਿਹਚਲਾਂ ਸ
ਮਾਧੀ॰ ਆਂਦੋਲਨ ਸਿਧਿ॰ ਨੂੰ ਠਾਜਣ ਚਿਕੇ ਪੁਨਾਸ ਅੰਤਰਿ॰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਛੇਦਾ ਤੇ
ਜੋ: ਤੂੰ ਤੇ ਜੋ ਪਰਕਾਰ ਕਾਲੂ ਚੇਵ ਪਿਤਿ ਸਤਾਂ ਅਪੁਨਾ॰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਿਸਚੈ ਹੋ
ਸਾ ਦੇਵ॰ ਤੇ ਸੁਰਾਰ ਮੈਂ ਛੇਦਾ ਕਾਲੁ: ਪ੍ਰਾਣ ਕਢਣ ਵਾਲਾ ਦੂਤਾ ਜਮ: ਧਰਮ
ਰਾਜ ਵਾ ਜਮੁਕਾਲਾ ਬਧਦ: ਪੂਹਸੁਦਾ ਅਧ: ਹੁਣਾ ਤਬ: ਅੰਤਸਮੇ
ਛੇਦਾ ਹੈ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਮੁ॰ ਦਾ ਵੀ ਜੋ ਨਾਨਕ॰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾਂ ਰੂਪੀਆਂ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ: ਅਮਰੁ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਸੁ॰ ਰੂਪੀ ਜਿਨ੍ਹਾ ਧਾਰਿ॰ ਕਰਕੇ ॥੪॥ ਰਾਮ:
੧॥ ਐਜੀ: ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਗਤਿ: ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਤਬਾ ਕਾਈ: ਕੋਈ ਕੀਆ
ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਰਾਤੇ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਗਤਿ ਪਤਿ: ਗਤਿ ਤੇ ਪਤਿ ਸ
ਵ ਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਾਈ: ਲਾਇਆ ਹਮ ਵਾ ਲਾਈ ਤੂੰ ਸਾਚੈ॰ ਏਹੁ
ਕਾਹਿ ਤੇ ਜਿਸੁ ਕਰਿ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈਏ ਹੈ ਐਸੋ ਜੋ ਨਾਮ ਦੀਏ ਗਾਈ ਦੇ ਸਿਛੇ
ਦਾ ਧਹੁਤੇ ਤੇ ਖਕਰ ਗਹਿਕੇ ਤੇ ਪੂਰ ਸਤਿ ਧਿਆ ਕਉ ਆਪਣੇ ਉਦਰ ਕਾ ਪਾਨੀ॰
ਨੂੰ ਕਿਉ ਵਾਹੇ ਪਾਨੀ ਗਾਰਬ: ਹੇ ਕਾਗਾ ਕਾਲ॰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਦੇਸੁ ਤਾ ਠਾਵੇ:
ਖੜੇ ਹੋਂ ਜਨਮਿ॰ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ: ਵੈਰੀ ਸਬਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਵਾ ਧੂਹ ਸੁਮੈਂ
ਧਾਚੇ: ਧਚੇ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨਾ ਸਾ ਕੈ॰ ਕਮਾਦਿ ਐਬੋਂ ਤੇ ਅਰੋਗ ਸਮੁਦੇ ਗਰੈ ਜਾਨਿ॰
ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਸਦੂਜਾ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਸਟ
ਕਾਈ॰। ਤਨ ਕਰਿਆ ਕਰਮੀ॰ ਤੀਨ ਕਾਲ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ। ਬਿਰਤ: ਕੀਤਾ ਹੁਕ
ਮੁ ਦਾ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣਿ ਭਾਗਿ: ਭਾਗ ਕੇ
ਪਰੇ ਹਾਂ ਵ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਭਾਗਾ ਕਰ ਕੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਹਾਂ ਦੂਜੀ॰ ਸ
ਰਣ ਛਾਈ: ਭਾਉਦੀ ਵਾਹੇ ਭਾਈ ਅਧ ਤਬ: ਹੁਣ ਕੀ ਤੇ ਅੰਤ ਨ ਕੀਆ
ਦਿਜੁਗਾਦਿ: ਜੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾ ਹੋਆ ਪੇਜ: ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਸਿਉ॰ ਸਾਂਭੀਪ੍ਰੀ
ਤਿ ਹੋ ਰਖਿਆ ਵਹੁ॰ ਆਪਣਾ ਵਾ ਹਰੀ ਦਾਸ ਬਧਿ॰ ਕਰਕੇ ਅਸਾਂ ਹੋ ਰਹੇ॰
ਦਾਤੋ ਆਇਆ॰ ਹੋ ਸੋ ਸਭ ਆਹਿਰ ਦੇ॰ ਤੇ ਕੋਠੇ ਮੈਂ ਬਣਾਈ: ਬਣਾਇਕੇ
ਰਖਾ ਵਾ ਪ੍ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਰਿਠੇ ਦਾਂ ਗੁਣ ਣਾਇਬ ਧਾ ਟਰੁ॥ ਮ: ੧ ਮਧਿਮ ਤ: ਤਿਨ
ਦਾ ਹੀ ਹਿਕਾਰ ਨਹੀ ਸਭੂ ਤੇ ਗਤਿ॰ ਹਾਂ ਹਮੂ ਲੋਗ॰ ਹਾਂ ਅਸੀ ਦਾ ਛੇਦਾ ਨਾਹਮ
ਉਤਮ ਨ ਮਧਿਮ ਹਾਂ ਨੀਚ ਹਾਂ ਅਸੀ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ਜੋ ਹੈ ਤੂੰ ਨਕੀਸ
ਰਣਾ ਗਤਿ ਹਾਂ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਹੋਇਕੇ॰। ਜੋ ਤਿਨਾ ਕੋ ਛੇਦਾ ਸੋ ਗਾਧਿ

ਜੋਗਰੋਗ ।ਬਿਸਰਜਿਤ: ਤਿਆਗੇ ਹੈ ਦੁਰਕੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੀ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।ਵਾ: ਦ
ਜਿਨਾਂ ਕਾਰਕਰੋ ।ਨਿਰਮੱਲ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨਾ ਦਾਕੀ ੦ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ।ਹੜ੍ਹਦਾ ਹਾਰਿ
ਪਰੁਦੇਰੂ ਹਰਮਨਮੈਗੋਰਦਾ ਹੈ ।ਜਿਦਾ ਜੋਤਿ ਸੁਹਰੀ ਨੂਭਾਵੈ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਕਰ
ਦੇ ਲੋਕਾ ।ਵਾ ਜੋਤਿ ਸੁਹਰੀ ਨੂਭਾਵੈ ਜੋ ਸਹਜੇ ਹੁੰਦਾ ਜਾਣੈ ਆਪ ਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰੇ
ਜਗ ੦ ਮੈ ਜੀਵਨ ਹੈ ਬਹੁਤਾ ਕਿਆ ਮੇਕ: ਏਕ ਪਰੀ ਭੀ ।ਖੋਟੇ ਨੂੰ ।ਧਾਰਿਆ
ਹਰਿ: ਅੰਤਰਿ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਵਾ ਪੂਲੋਕ ਤੇ ਲੋਕ ਮੈ ਵਾ ਸਰੂਪ ਮੈ ਤੇ ਫਿਰ ਬਾਹਰਿ:
ਜੈਨਾ ਮੈ ਹੀ ।ਨਿੰਦਕ ੦ ਦੀ ਗਤਿ: ਤੁਰਾ ਵ ਮੁਕਤੀ ।ਰੋਜੁ ਕਰੇ ੦ ਵਿਹੁ ਮਿਤਾ ਪਰਤੇ
ਮੋਟੇ ੦ ਜੋ ਮੇਤਾ ਮੁਕਤੀ ਤੀ ਹੋਹੀ ਹੈ ਉਹੁ ਸਗੋ ।ਦਾਨਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂ ।ਸਦਿਦਾਈ: ।ਦਿ
ਤੀ ਹੈ ਵਾ ।ਚਿਦਾਈ ਹੈ ਉਨਾ ਦੇ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ।ਨਰ: ਨਰਾ ਦੇ ਕਾਲੇ ਮੁਖ ਹੋਂਦਿਦਾ
ਕਾਰਿ ।ਦਾਤਿ: ਪਤਿ ਸ੍ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ ।ਪਰੇ ੦ ਨਾ ।ਮਿਲਾਵੈ ੦ ਆਪਣੇ ਮੈ
ਬਿਲਮ: ਦੇਰੀ ਕਰੇਨ ਅਧੂ ਆਰਾਈ: ਅਦੀਰਾਈ ਭੀ ਥੋਰਾ ਕਾਲ ਭੀ ਨਾ
ਥ ੦ ਹੈ ।ਜਾਰਿਨਾਥਾ: ।ਸਿਰੋਮਣਿ ਹੈ ਗੋਰਖਾ ਦਿਨਾਥਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ੦ ਹੈ ਤਿਸਦੇ
ਮੋ ਲਿਵਿ ਦੁ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਜਿਦੂ ਵਾ ਬੂਧੀ ਦਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ।ਦਇਆ ਕਰਿ: ਦਇਆ
ਦੀ ਖਾਣਿ ੦ ਸਭੁ ਮੈ ਗਵਿਆ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਭ੍ਰਮਿ: ਭ੍ਰਮਤਾ ਚੁਕ
ਈ ਹੈ ।ਧਾਤੁ: ਲੋਹਾ ਤਥਾ ਹੋਈ: ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਏਹੀ ਹੈ ।ਵਡਿਆਈ ੦ ਹੈ ਜੋ ਲੋਹੇ ਦਾ ਤਥਾ
ਦੈ ਜੋ ਕੰਚਨ ਵਸਤੁ ਸਰੂਪ ਹੋਵੈ ।ਹਰਿ ੦ ਰੂਪੀ ।ਨਿਰਮਲ ੦ ਮੈ ਹੋਵੈ ਮਨ ।ਇਸਨਾਨੀ: ਸ
ਨਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵ ਪਾਵਿ ਜੁਈ ਹੁੰਸੈ ਜਨ: ।ਇਸਨਾਨ ਸਤਗੁਰਾ ਨੂ ਭਾਈ: ਭਾਵਦਾ
ਹੈ ।ਪੁਨਰਪਿ: ਪੁਨਾਪੁਨਾ ।ਸਿਗਾਤਿ ੦ ਕਿਉ ।ਜੋਤੀ ਮੈ ਜੋਤਿ ਸੁ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ।ਤਰੋ
ਦਰਾ ।ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਹਮ: ਅਸਮਦਾ ਦਿਤ ਮਾਮਜੀ ਦਾ ਛੇਦਾ ਹੈ ।ਤਿਸਨਨ
ਮੁਸਾਂ ਨੂ ।ਸਬਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸੇ ਨੂ ਵ ਪ੍ਰਹਸਨੂ ਹੀ ।ਸਲਾਹੀ:
ਸਲਾਹੀਏ ।ਪਾ ੪ ।ਮ: ੧ ।੧ ਓ ਭਗਤਿ ੦ ਤੇਰਾ ।ਪਿਤ: ਪਿਨੇਹਾ ਸਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਸਭੁ ੦
ਦੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਪਰਮ ।ਹਿਤ: ।ਹਿਤ ਹੈ ਤ ਨੁਕਰਿ ।ਬਿਲਲਾਪ ੦
ਹੀ ।ਬਿਲਲ: ਬਿਲਲਾਪ ਪੂਰਬਕ ਬਿਨਤੀ ਆਂ ਕਰਦੇ ਸਾਂ ।ਵਾ ਬਿਲਲ:
।ਬਿਲਲੇ ਕਿਆ ਕੁਚਜੇ ।ਹੁੰਦਾ ।ਚਿਤ ਹਿਤ: ।ਚਿਤ ਦਾ ਹਿਤ ਕਰਿ ਆਤਾਂ ਸੁਖ ।
ਭਾਇ: ਭਾਇਆ ।ਹਰਿ ਕੇ ਬਿਲਲਾਪ ਦੀਆ ਬਿਨਤੀ ਆ ਕਰਦੇ ਸਾਂ ਸਰਣੀ ੦
ਪਉਦਾ ਲੋਇਆ ਛੁੱਦਾ ।ਨਾਮ ਕਾਮ ਦੀ ਕਰਣੀ ਕਰਿ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਦੇ ਤਾਰਣ
ਨੂ ਤਾਰਿ: ਬੇੜੀ ਹੈ ।ਸਿਮਰਤ ਤੇ ਸਿਮਰਤ ਦੇ ਇ ਪਾਠ ਹੈ ।ਸਿਮਰਤ ਪਾਠ ਪਾਹਿ
ਲੀ ਬੀੜ ਦਾ ਹੈ ।ਅਰਥ ਛੇਦੇ ਹੈ ।ਏ ਮਨ ਜੁਕ ਚਿਤ: ਚਿਤਵਨ ਦਾ ਸਿਮਰ
ਤ: ਨੁਕਰਿ ।ਵ ਏ ਮਨ ਸਿਮਰਤੀਆਂ ਦੁਆਰੇ ਸੁਭ ਚਿਤਵਨ ਕਰਿ ।ਵ ਏਮ
ਨ ਸਿਮਰਤ: ਸਿਮਰਤ ਕੁਹੋ ਇਰਹਿਆ ਹੈ ਸੁਭ ਚਿਤਵਨ ਕਰਿ ਤੇ ।ਸਬਾਦਿ ੦ ਦੁ
ਆਰੇ ਹਰਿ ਦਾ ਰਮਣਿ: ਸਪਣਾ ਕਰਿ ।ਸਤਿ ੦ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨਾ ਆਣ ੦ ਕਾ ਨਿਧਾ
ਨੋ: ਖਜਾਨਾ ਜੋ ਹੈ ਤਾ ਰਮਣਿ: ਰਮਣ ਕਰਿ ।ਚਲ: ਚਲਾਈਮਾਨ ਵ ਚੰਚਲ

ਜੋ ਚਿਤੁ ਹੈ ਸੋ ਵਿਤੁ: ਧਨੁ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਮਾ ਭ੍ਰਮਿ: ਭ੍ਰਮ ਦਾ ਹੀ ਭ੍ਰਮਾ ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ਹੈ
ਆ ਭ੍ਰਮ ਦਾ ਹੈ। ਜਗੁ: ਜਗਤ ਕੇ ਵਾ ਜੀਵ ਨੇ ਮੋਹ ਦੀ ਮਗਨਤਾ ਮੈ ਹਿਤੁ: ਹਿਤ ਕੀ
ਅਹੇ ਹਛੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜੁ ਮਤੀ: ਦ੍ਰਿੜ ਮਤ ਵਾਲੇ ਸੋ ਨਾਮ ਤੇ ਭਗਤੀ ਕਰਿ ਥਿਰ ਭਏ ਹੈ
ਤੇ ਗੁਰ ਦੇ ਵਾਕ ਦਾ ਜੋ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਰਤੇ: ਰੰਗੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦਾਕ ਦੂਆਰਾ
ਬਹੁ ਸੋਭਤ ਤੇ ਹੈਂ ਭਰਮਾਤ ਭ੍ਰਮੁ: ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਭਰਮ ਵਾ ਭਰਮਾਦਿਆਂ ਤੇ
ਭਰਮਾਦਿਆਂ ਭਰਮੁ ਨ ਚੁਕਈ: ਐਸੇ ਕਰਿ ਜਗੁ: ਜੀਵ ਜਨਮਿ ਤੇ ਹੀ ਲੈ ਕੇ।
ਬਿਆਧਿ: ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਤਾਪਾ ਮੈ ਖਪੈ: ਖਪਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜਨਮ ਤੇ
ਰ ਨੂੰ ਦਾ ਬਿਆਧਾ ਮੈਂ ਖਪਦਾ ਹੈ। ਹਰਿ ਦਾ ਨਿਹਕੇਵਲ: ਸੁਧ ਜੋ ਹੈ ਸਾਤ
ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸੋ ਕੇਸੋ ਹੈਂ ਸਤਮਤੀ: ਸਤ ਵਾਲੀ ਮਤਿ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਤਪੁ ਤਪੈ:
ਤਪਦੇ ਹੈਂ ਜਗੁ: ਜੀਵ ਮੋਹ: ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਹੇਠ ਵਿਖੇ ਬਿਆਪਿਤ:
ਬਿਆਪਿਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਹੇ ਤਾ ਹੇ ਸਰਣਿ: ਸਰਣ ਦਾ ਭਜ: ਸੇਵਾ।
ਗੁਰ ਦੀ ਤਾ ਰਮਣੁ: ਰਮਣਾ ਕਰਿ ਮਨਿ ਮਨੁ: ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਵਿਖੇ ਮਨ ਨ
ਕਰਿ ਤੰ ਮਨੇ: ਮਨ ਵਿਖੇ ਸਹਜ: ਸਹਜੇ ਬਿਚਾਰੇ: ਰੂਹੇ ਵੇਗੀ ਵਾ ਸਹਜ:
ਬਹੁ ਮਨੁ ਬਿਚਾਰਾ ਜਿਤੁ: ਜਿਸ ਦੇ ਸਬ ਹੈ ਸਾਰਿ: ਸਾਰ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟੀ ਹੈ ਤੇਕਾ
ਇਕ ਭਗਤਿ ਕਰਕੇ ਤ ਰਤੁ ਵ ਜਲ ਲਹੇ ਮਨ ਤੇ ਵਾ ਭੈ ਤੇ ਜਾਇ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕਰ
ਕੇ ਤਰਤ ਵ ਜਲ ਲਹੇ ਮਨ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਭਏ ਹਾ ਪਾਵਨ ਤੇ ਸਰੀ
ਰੰ ਭੀ ਦਵਕਰ ਕੇ ਭੀ ਸਰਣੀ ਪੜ੍ਹਾ ਹੈ ਵਾ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈ ਹਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਰਾਸਿ ਮਨਿ: ਮਨ ਮੈ ਧਾਰਿ ਕੇ ਸੀ ਹੇ ਇਹੁ ਰਾਸਿ ਹੈ ਲਭਲੇ ਕੁਦੀ ਲਾਹਿ ਰਿ: ਰਾਨੂੰ
ਵਾਰ ਏ: ਨੁ ਵਾਲੀ ਹੈ ਮਨ ਮਾਰਿ ਤੁਹੀ: ਸਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਰਿ ਤੁਹੀ ਹੈ ਨਾਨਕ
ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਏ: ਨਹਾਵ ਹਛੇ ਦਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਰਣ ਹੋਇ ਇਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਰਤਾਂ
ਤੂੰ ਹੀ ਨਿਰਜਨਾ: ਨਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ ॥੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ॥੧੦॥ ਸਾ॥
ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਰਾਸਧਾਰੀਆ ਦੀ ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀ ਦੇਖ ਤੋਂ ਕਹੇ ਹੈ ਕਰੀ
ਤਾਂ ਸਤਗੁਰੂ ਹੈ ਵੇਂ ਜਾਂਗਨਚਾਈ: ਹਰਿ ਦੇ ਵਲ ਚਲਾਵੇਂ ਆਪੁ ਭਾਵਨੂੰ ਵਾਣਿਆ
ਪੂਜੀਆ ਸੋ ਹੋਵੈ ਓਹੁ ਵਾ ਉਦੇਪਾ ਸੇ ਕੋਈ ਨਾਚੁ: ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋ
ਇਆ ਪਾਵਹਿ ਅਸੇ ਤੇ ਅਗੋ ਮਤ ਤਾਂ ਅਸਥਿ ਨੂੰ ਜੋ ਕਹੀ ਐ ਜਿਸ ਨੂੰ
ਪਿਆਰੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਗਲਾਵੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬਾਰੋ ਸੁਣਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਗਿਆ
ਸੁ ਵਹਛੇ ਦਾ ਆਪੇ ਆਧਿ ਗਾਂਵੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸੁਣ ਨੂੰ ਆਦੇ ਜਗਨਾ ਸੂਤਾਂ ਸਕਤਿ:
ਮਾਇਆ ਵਾ ਤਮੋਗੁਣ ਨੂੰ ਨਾਸ ਵਧਾਰਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਧਾਰਿ ਮੈ ਵਾ ਸਤਗੁਣ ਮੈਂ
ਸੂਤਾ ਹੈ ਨਾਚੇ ਨਾਥੈ: ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਕਰਮ ਵਾ ਤੀਰਥ ਕਰਿ ਸਦਵੇ: ਹੇਰ ਦੇਵਤਾ
ਦਿਆਂ ਹਛੇ ਦਾ ਸੁਰਿ ਨਰਿ ਵਿਰਤਿ ਪਖਿ ਕਰਮੀ ਨਾਚੇ: ਸੁਰ ਨਰ ਹੀ ਕਰਮਾ ਦੀ
ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਦੇ ਪਖਿ ਮੈਂ ਨਾਚੇ ਵਾ ਵਿਰਤੁ: ਹਰ ਕੇ ਪਾਖ ਦੇ ਕਰਮਾ ਵਿਚ ਨਾਚੇ ਹੈ॥

ਸਾਖੀ ਨਰਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤਸਾਗਰ ਕੀ।

ਬੀਚਾਰੀ॰ਜੋਕੀਬਿਚਾਰਮੈਨਾਂਚੋਹਨਾਸੋਭਦੇਹੈਂਨਾਚਨੇਤੋਂਗੁਣਸ੍ਰੀਨਾਮੇਂਅਜਿ
ਨ॰ਤੂਲਭੀਹੈਹਰੀਮਾਰੀ:ਚਾਰੋਂਸੇਈ॰ਤੇਰੀਤਰਫਾਨਜੇਨਾਜੋਤਤ॰ਦੇ
ਭਗਤਿ॰ਹੈਜੋਨਾਜੀਵਕਾ॰ਭਾਵਤੋਪਾਵੈ॰ਓਹੁਕੋਈਨਾਬਿਚਾਰੀ॰ਹੁਦਾਹੋਯਾ
ਏ॰ਤਨੁਰੂਪਹਰੀਨੂੰਹੇਹਰਿਦਮੁ:ਜਾਸੁਕੀਆਂਛੋਦਾਤੇਆਪੇਬਖਸਕੇਕਰੇ
ਰਜਾਏ:ਅਥਾਵਾਤ੍ਰਿਪਤਿਵਾਆਪੇਰਜਾਈਬਖਸੁਕਰੇਂਛੇਦਾਤਬਭਾਵ
ਹਿਸੋਈਤੁਧਵਲਨਾਚਹਿਦਾਸਿਧਾਤੁਸੁ॰ਨੁਕੀਭਾਵਹਿਤੋਵੀਚਾਰੀ॰
ਭੀਹੋਵੈਸਹਜ:ਅਚੁਤਾ੧੦॥੧॥ਗੂਜਰੀਮ:੩੧ਓਅਧਾਰੀ॰ਹੈਸੋਖੀਰ
ਬਿਨਨਹਿਰਹਿਤਾਪ੍ਰਭੁ॰ਜੋਹੈਸੋਗੁਰਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਪਾਈਐਇਸੇਕਰਕੇ
ਹਾਰੀ!ਹਾਰਹਾਂਕੀਰਤਿ॰ਕਰਕੇਤੁਰੀ:ਸਿਸਾਰਰੂਪੀਨਦੀਆਂਸੋਮ੍ਰਤ:
ਅਮ੍ਰਿਤਕਰਨਵਾਲੁਆਪਾਈਐ॰ਸੋਪਾਉਦਾਹੋਵਰੀ॰ਨੂੰਦਤੇਰੇਕੋਪ
ਹਲਦ॰ਆਦਿਕੇਏਰੋ॰ਦਾਹੁਕਮਾਮੁਰਾਰੀ॰ਹੀਹੈਸਭਮੈਬਸਾਰੀ:
ਫੜਕੇਸਕੋਅਕਥ॰ਬੀਵਾਜੋਹੋਨਿਆਰੀ।ਨਿਰਲੇਪਵਸੁਦ੍ਰਵਸੇ
ਸਾਰੂਤੇਨਿਆਰੇਕਰਨਵਾਲੀਬੁਧੀਨੂੰਕੋਰ:ਦਾਤੇਸੋਗਭੂਲ॰ਭੀਸੁਧ
ਧਾ॰ਕਰਕੇਵਤੇਸੋਧੁਗਧਾਰੀ:ਸੋਹਦੀਅੰਦੇਰਹੋਵਰੀ:ਵਾਰੂਦੇ
ਕਾਰ॰ਸੈਤਾਂਦੀਮਲ॰ਪਾਪਰੂਪੀਛੋਦਾਓਹੁਮਾਇਆਧਾਰੀਮਲਭਖ
ਨੇਵਾਲੇਹੈਂਵਾਓਨਾਮਲਭਖਣੀਇਹੋਮਾਇਆਧਾਰੀਹੋਯਾਰੀ।ਪੂਲੋਕ
ਸਰਿਧੇਭੀਕਹੀਗਹਿਰਤੇਕਰਤੇ॰ਨਤੋਕਲ:ਸਕਤੀਸੂਤ।ਸੁਤਰੂ
ਪਚੈਤੋਨਾਜੁਗਤੇਜਗਾਦੇਪਾਠਹੈਂਅਰਥਜੁਗਾਜੁਗਾਦੇਵਜਗ
ਦੇਕਾਰੀ:ਕਾਰੂਜੀਹੋਤਾਹੇਉਨਦੀਮਾਲਾਵਤਾਂਛੇਦਾਜਿਨਾਂਨੇਰਸਨਾਹ
ਰਿਰਸੁਮੈਧਾਰੀਸੋਰਸਾਤੇਨਿਰਸਨਿਹੋਕੇਪ੍ਰੇਮਪੂਰਬਕਹਰਿਗੁਣਗਾਵ
ਹਿਰਸੁ॰ਦੀਪਿਆਰੀਹੇਸੰਨ੍ਹਾ੮॥੧॥ਗੂਜਰੀਮ:੫॥੧ਓਅਬੂਹ
ਰੀਨੂਸਰਬਰੂਪਵਰਨਨਕਰਤੇਹੈਂ॰ਤੂੰਵਡਾਰਾਜਾਕਹੀਐ:ਵਹੋਐਸੇ
ਸਭਦਾਕਰਨਾਭੂਮਨ:ਭੂਮੀਵਾਲਿਆਮਹਿਦਫਾਭੂਆ:ਭੂਮਪਤੀਹੋ
ਅਰਥ:ਚਉਦਸੀਹੋਵਡਾਠਾਕਰ:ਪੂਜਣੇਹੈਂਤਿਨਾਕੇਮਨਸਿਰਕੇ
ਮਾ!ਕੁਲਵਾਲਿਆਮੇਂਸਿਰੋਮਨੀਕੁਲਵਾਲਾਹੋਹਿਪਿਤਾਧਨੀ॰ਹੇਸਤ
ਤਿ॰ਤੇਰੀਕਦਨਚਕਾਰਕਰੀਜੇਹੋਨਬਿਸਮਾ:ਅਚਰਜੁਹੋਇਆਮਹਿ॰ਵ
ਡਾਸੁਖੀਆਦਾਤਨ:ਦਾਤਿਦੇਸਿਰ:ਸਿਰੋਮਨੀਤੇਜਨ:ਤੇਜਵਸੀ
ਆਂਮਹਿਵਨੂਰਾਤਾ:ਵਡਾਰਸੀਆਹੈਬਤਾਹੇਤੇਹੀਸੁਰਾਂ॰ਵਡਾ
ਭੋਗੀ॰ਤੂੰਵਡਾਹੇਮਹਿ॰ਤੂੰਵਡਾਕਰਤਾ॰ਬ੍ਰਹਮਾਦੇਕਾਦਾਆਚਰੀ।
ਜੋਗਾਦੇਕਰਨਵਾਲਾਹੋਸਾਹ॰ਹੈਜੋਦੇਣੋਨਹੀਹਟਦਾਮਹਿ॰ਤੂੰਵਡਾਹੇ
ਬਾਰਾ॰ਬਡਾਹੇਦੇਵਤਿਆਦੀਸਭਾਰੂਪੀਪਾਲਨਵਾਲਿਆਵਿਚੋਟੀਕਾ।

ਸਾਖੀ ਬਹੁੰਦੇਪੁਰਦੀ

ਸਿਰੋਮਨੀਹੈ॥ ਕੇਤਕ॰ ਹੈਤੇਰੀਸੋਭਾਈਐ॰ ਹੋਰੁਕਿਆਗਿਣਨਾਹੈਤੇਰਾ।
ਸੀਕ॥ ਕਣੀਮਾਤ੍ਰਕੀ ਦਾ ਸਿਕ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਸੋਹਰੁ ਜੇ ਦਾਇਆਂ ਤੇ ਰਜਾਵਰੁ
ਬਲਦੀਹੈ ਰਾਜਾਕੀ ਨਾਮ: ਨਾਮਦਾਤਾਹੈ॥ ਅਹਿ॰ ਤੈਬਹੁਹੈ॥ ਜੁਗਤ: ਰੀ
ਤੀਬਡੀਹੈ ਸਨਾਨੀ॰ ਤੈਬਡਾਹੈ॥ ਸਿਧ॥ ਸਿਧਤਾਈਹੈ॥ ਕਰਮ: ਨਿਤ
ਕਰਮੀਹੈ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁਹੈ॥ ਆਗਿਆ॰ ਬਡੀਹੈ॥ ਹੁਕਮੀ: ਹੁਕਮਕਰਨਦਾ
ਲਾਹੈ॥ ਨਿਉ॰ ਹਮੁ ਬੋਲਹ ਹੇ॥ ਹਮਾਰੀ॰ ਜੋਹਮੁ ਆਪੇ ਬੋਲਾਂ॥ ਸੀਰਗ॰
ਤੇਸੋਂ ਜੋ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਕੀਆ ਦਾ ਸੋਤੂ ਆ ਅਰਥ ਐਸੇ ਕਰਨਾਹੈ ਦੈ ਤੇਕੀ
ਕਰੋ॥ ਰਾਮ॰ ਤੂਹੀ ਅਖਰ ਦਾ ਸੋਭੂਮ ਨਾਦਿ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਲੈਦੇ॥ ੮।੧।ਮ:
੫।੧ ਓ ਨਾਥ ਪ: ਹੇ ਨਾਥੁ ਹੇ ਨਰਹਰ ਹੇ ਸੁਬੋਧਨ ਕਰੋ ਐਸੇ ਹੀ॥ ਦੇਵ: ਹੇ
ਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪਾ॥ ਤੇ॰ ਦੀਨ ਤੇ ਭ੍ਰਾਸਨਾ ਸਕਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੇ॥ ਛੁਟੇ ਦਾਸ ਸਫਲਤੇ
ਰੀਸੇਦਹੈ॥ ਹਰਿ ੪: ਹੇ ਹਰਿ ਹੇ ਐਸੇ ਚਾਰੋ ਕਰੋ ਸਗਿਣੁ॰ ਹਾਹੇ॥ ਕੇਸਵ:
ਹੇ ਕੇਸਵ ਕੇਸਵਾਲੇ ਦਾ ਕੇਸਾ ਦਾ ਲੈਦਾ ਕੇਸੀ ਦੈਤ ਦੇ ਮਾਰਨਵਾਲੇ ਦਾ ਕੇ:
ਜਲਤਿਸਮੈ ਸਵ: ਸੈਨ ਕਰਤਾ ਸੋ ਕੇਵ ਸਦਾ ਕੇਸਵ: ਕੇ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ:ਸਿ
ਵਾਦ: ਵਿਸਨੁ ਏਹ ਤਿੰਨਾ ਮੂਰਤੀ ਸੋ ਕ੍ਰੀਜੇ ਕੇਵ ਸਾਵਾ ਸਦਰਨਦ ਤਨਿ
ਸਦੇ ਕੇਸੁ ਅਰੁ ਤਾੜੀ ਹੈ ਦੈਪ੍ਰਲੈ ਕਾਲ ਮੈ ਸੋ ਕੇਸਵ॥ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹਰਨ ਸਮਸ
ਤੂ ਕੇਸਾ ਜਸੁ ਸਾ ਕੇਸਵਾ॥ ਜਗ: ਜੀਵ ਤੂ ਕੂਧਾ॰ ਦੇਹਰਨਹਾਰ ਤੇ॥ ਸੋਹ॰
ਤੂ ਦਹਨਹਾਰੇ॥ ਸੁਰਾਰਿ ਮਨੁ ਮਕਰੰਦ: ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਮਕਰੰ
ਦ: ਰਸਦਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭਉਰਾ ਹੈ॥ ਨਿਦਾਰ॰ ਹੈ ਧਰਣੀਧਰ ਤੇ ਸਾਡੀ ਪਤਿ
ਰਖਲੈ॥ ਛੁਦਾ ਆਇਆ ਦੇ ਆਨਿਕ ਤਰੰਗਾ: ਸੀਰਿ ਲਪਾ ਕਰਕੇ ਜਲਤਾ
ਹੈ ਜੀਵਾ ਦਾ ਜਗਤ ਮੈ ਆਇਆ ਦੇ॰ ਤਰੰਗਾ ਕਾਰਿ ਜਲਤਾ ਹੈ ਜੀਵਾ ਛੋਡਾ
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ: ਸਣਾ ਓਨੇ ਕਰਿ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹਰਿ ਮੈ ਡੁਸੋਮੀਤ
ਲਕਈ ਹੈ ਛੋਡੇ॰ ਸਾਡੀ ਅਹਿ ਬ੍ਰਾਧੇ ਹੈ॥ ਮੇਟਿ॰ ਹੇ॥ ਸਿਮਰਿ॰ ਨੇਹਾਂਸ
ਮਰਥ • ਨੂਦ ਤੇਨੂ ਪਲੁ ਮਹੂਰਤੁ: ਪਲੁ ਪਲੁ ਮਹੂਰਤ ਮਹੂਰਤ ਮੈ ਪ੍ਰਭ
ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਏਹੀ ਹੈ॥ ਦੀਨ: ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭਿ ਨਪੂਰਨ॰
ਤੇਰੇ ਤੇ॥ ਰਜ: ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਧਾਂ ਕੀ ਮਿਖਨ: ਮਿਖਨਾ ਹੇ ਦਾ ਤੇ ਮਿਖਨਾ ਜੋ ਹੈ ਤੇ
ਦਰਿਤ: ਕਵਣ ਜੋ ਹੈ ਆਸਾ ਤੇ ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਹੈ॥ ਧਰਮ॰ ਸਾਡਾ
ਤੇ ਸੋਹਿਆ ਦੇ ਪਿਛੁਲੇ ਤੇ ਭਰਮ ਲੀ ਬਿਦਾਰਿ ਸਾਡੇ ਮਨ ਤੇ ਤੇ ਉਧਰ:
ਉਧਾਰੁ ਲੈ ਸਾਂ ਨੂ ਹੈ॥ ਛੇਦਾ ਹੋ ਤਾ ਜਿਨਾ ਚੀਰ: ਦਸਤੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਓਹੁ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਕਾਰਿ ਧਨਾ ਛੇ ਆਦਿ: ਧਨਾ ਛਦੇ ਆਸਰਾ ਕਏ ਤੇ ਹਰਿ ਨਿਧਿ: ਹਰਿ
ਰੂਪਿ ਨਿਧਿ ਦੇਦਾ ਕੁਗਤੀ ਦੇ ਤੁਰਾ ਹੇ ਕਏ ਹੈ॥ ਬਲ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇ ਮਗ
ਧ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਸੇਉ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਜੇ ਸੋ॥ ਕਟਾਖ: ਸੋ ਤੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖਕ

ਰਿਭਏਗੁਰੂਨਵਾਨਤੇਆਪਿਦੇਪੂਰਿਭਇਹੈਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈਂਗਾ॥ਧਾਰਿਃਤੁਧਾਰਿ
ਜੀਅੰਧੁਰਕਰਮਿ ਲੀਖਿਆ ਤੇ ਮਾਇਆ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਜਾਨਿਆ ਸਰਧ ਤੇ ਮੈ॥
ਰਮਣੁਃ ਰਮਦਾ ਹੈ ਇਆਏਹੁ ਹੈ ਪਰਮਹੰਸ ਹਃ ਸਾਈਂ ਨੇਤ੍ਰਤੇ ਦੇਤੁ ਦੋ ਪਾਠ ਹੈ
ਦੇਤੁਃ ਪਾਠ ਪਾਹਿਲੀ ਧੀਰੁ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨੇਤ੍ਰ ਪਾਠ ਭਾਈ ਚਨੇ ਦਾ ਹੈ॥ਨੇਤ੍ਰੰ ਕਰ
ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਿ ਸੁਣੇ॥ਰਸਨਾਂ ਕ੍ਰਾਰ ਕਰੇ॥ਵਾਛੇ ਦਾ॥ਰਸਨਾਕ
ਰਿਤਾ ਉਚਾਰੇ ਤੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਿ ਹਰਿਜਸ ਸੁਣੈ ਤਿਨਾਨੂੰ ਦੇਤੁਃ ਦੇਤਾ ਹੈ ਦਰ
ਸਨਾ ਛੇਦਾ ਪੈ ਗੁਰ ਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰ ਤੇ ਰਾਹੀ ਐਂਗਾਦੇ ਸੰਗ
ਪਰਸਨ ਕਰਦੇ ਨੇ॥੮॥ਰਾਗੂਜਰੀਕੀਵਾਰਮਃ੩॥ਸਿਰਿਦਾਰਿ ਤੁਧਿ ਰਹਿ
ਮਨਾਮਦੇ ਸੂਰਮੇ ਥੇ ਜੋ ਯੁਧ ਕ੍ਰਹਕੇ ਮਰੇ ਹੈ ਉਨਾ ਦੀ ਵਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਦਾਹੀ
ਅੰਤਿਮ ਵਾਂਨੂ ਦੀਧੁਨੀ ਪਰ ਏਹ ਵਾਰ ਗਾਉਣੀ॥੧੬ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰ॥
ਸਃ ਮਃ੩॥ਅਮਤ੍ਰਾਂ ਵਿਖੇਵਾ ਕਰਕੇ॥ਨਾਹਿ ਕੋਈ॥ਲਾਹਿਃ ਲਾਉਦੇ ਨੇ॥ਨਦ
ਰੀਃਹਰੀ॥ਵਸੇਂ ਤੇਂ ਗੁਰ ਮੁਖਿਃ ਦੂਆ ਰੋ॥ਸਹਜਿਃ ਸਰੂਪ ਮੇਵ ਸਾਂਤੀ ਮੇਂ
੧ਮਃ੩॥ਅੰਦਰੰ ਜਿਤਾਂਦੇ ਸਹ ਸਾ ਤੇ ਵਾ ਸਹ ਸੇ ਰੂਪੀ ਦੁਖ ਹੈਂ॥ਆਪੇ
ਛੁਦਾ ਧਿਏਃ ਧਿਧਿਆ ਮੇਂ ਸਿਰਿ ਮਾਰ ਦੇ ਹੈਂ॥ਭਾਇ ਵਿਖੇਵ ਕਰ ਕੇ॥ਓਹਃ
ਦੇ ਮੋਹ ਮੇਂ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ॥ਚੇਤਾਹਿਃ ਜਪਾ ਹਿ ਤੂੰ॥ਅਚਾਰਃ ਕਰਤੇ ਪੁਹੇ॥ਮਾਰਿੰ
ਕੇ ਠਉਰ ਵਾਛੇ ਦਾ॥ਖੁਆਰ ਕਰ ਕੇ ਮਾਰਿ ਦਾ ਹੈ॥੨॥ਪਉਃ ਆਪਣਾ ਆਪੁਃ ਜੋ॥
ਗ॥ ਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਮਾਯਾ ਵਾ ਜੰਤ ਨੂੰ ਮਾਯਾ ਦੂਆ ਰੋ॥ਕੋਈ ਸੀ ਸਲਾਈ॥ਮਤ੍ਰਾਂ
ਤੇ ਮਸੂਰਤ ਭੀ॥ਹੋਈਃ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਦੋਆ ਲੇਈਃ ਲੋਕ ਸੀ॥ਜੇ ਹੈ ਸੀ ਜਬ
ਅਜੇ ਨ ਓਪਤਿ॥ਉਤਪਤੀ ਹੋਈ ਸੀ॥ਕਰੇਂ ਤ ਦੇ ਧੀ ਤੇ ਹੁਣ ਭੀ॥੧॥ਸਃਮਃ
੩॥ਦਿਸੇਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੋ॥ਓਹੁ ਅਉਹਾਣੀਃ ਓਦੇ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਦਰ
ਸਦ ਓਦਾ ਨਾਸ ਵਾਂ ਓਹੀ ਘਹ ਤ੍ਰਾਹਾਂ ਨੀ॥ਨਾਹਿ ਕੋਈਵ ਹੂਦਾ ਵਾਹੁਦੀ
ਹੈ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਓਹ॥ਰਹੁੰ ਹੈ॥ਅਦਰੁਃ ਹੋਰਾ॥ਅਦਰੀਃ ਹੋਰੁ ਦੇਵੀ ਦੇਵ
ਤਾ ਜਾਪਣੀ॥ ਜਾਣੀਨ ਜਿ॥ਕਰਤਾਂ ਤਿਨਾਨੂੰ ਅਗੇ॥੧॥ਮਃ੩॥ਸਭੋਂ ਸ੍ਰਿ
ਸਟਿ ਮੇਂ ਜੋ॥ਹੋਇ॥ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ॥ਸਚੁਃ ਸੁਖਦਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਚੁ॥
ਕਥਨੀਃ ਹੋਰੁ ਕਥਨੀ ਤੇ ਬਦਨੀਆਂ ਨੂੰ॥ਹੁਕਮੇਂਃ ਹੁਕਮ ਨੂੰ॥ਕਚੁ ਨਿਕ
ਚੁਃ ਕਾਚਿਆ ਤੇ ਕਚੁ॥ਹੈ॥੨॥ਪਉਃ ਛੇਦਾ॥ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮੂਲ॥ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਜਿ
ਸਨੇ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸੁ ਮੂਲਃ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਕਰਚਿਹਨ
ਕੀਤਾ ਹੈ॥ਤਿਸੇ ਨੇ ਸੰਜੋਗਾ ਵਿਜੋਗ ਉਪਾਇਓਨਃ ਉਪਾਏ ਹੈਂ॥ਆਪੋ ਹੀ॥
ਹੁਕਮੀਂ ਨੇ॥ਜੀਅਨੁਃ ਜੀ ਹੈ ਜਾੜ੍ਹੂ ਤੇ ਜੁਤੀ ਨੇ ਜੋ ਤਿਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਤਾਂ
ਚੇਤਨ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ਜੋਤੀਹੁਃ ਜੋਤੀ ਕਰ ਕੇ ਸਭ ਤਨ ਹੈ॥ਸੁਣਾਇਆ॥ਜਿ
ਨੇ ਕੇ ਤਿਨਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥ਮਹੇਸੰ ਜਾਣੀ ਦੀ ਜੋ॥ਛੇਦਾ॥ਇਨਾ ਦੇ ਸਿਰਿ
ਪਰ ਭੀ ਰੋਗੁ ਣਾ ਦੇ ਧੀ ਧੇਨੂੰ ਵਾ ਮਹਿਸੰ ਤੇ ਹੈ ਗਾਣੀ ਜੀਵ ਸਭ ਨੂੰ ਸਿਰਿ

ਜਕੇ ਧਧੇ ਮੈ ਗਾਛੇ ਦਾ ਮੂਲ ਨੇ ਮਾਣਿਆ ਆੜ੍ਹਿ ਗੁਣ ਵੀਕਾ ਰਚਾਇਓ ਰਿ। ਗਾਰਿਣਾ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜਿਨਾ ਤੂਰੀਆ: ਚੋਥੇ ਪਦ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਮੂਲ ਨੇ ਮਾਣਿ
ਆਦਿ ਅਰੋਜਗਤ ਕਾਰਾ ਚਿਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਤਿਸ ਮੂਲ ਤੂਰੀਆ ਨੂ
ਜਾਣਿਆ ਤਿਸ ਨੋ॥ ੨॥ ਸ: ਮ: ੩ ਪਤਯੰ ਸਫਲ ਹੋਆ ਜਾਣੈ ਕਰਿ ਦੇ ਮਗਣ
ਕਰਿ ਨਾਉ। ਆਪੁ ਭਾਵਾ ਗੁਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਾ ਮ। ੩॥ ਆਪਿ ਹਰਿ ਮਾ
ਪੈ। ਮੋਹ! ਦੇ ਮੋਹ ਦਾ ਬਿਖਮ। ਕਠਨਾ ਛੇਦਾ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਬਹੁ ਧਥ ਰਾਕ
ਰਿਲਾਇਆ ਹੈ ਜੀਵਾ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਮੈ ਜਾ ਰੂਪੀ ਕਰਾਤੀ ਵਿਖੋ ਉ
ਤਾਰੀ: ਉਤਾਰਦਾ ਹੈ ਸਬਦੀ: ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ ਹੈ ਦੇਨਾ ਵਿਕਾਰੀ: ਵਿਕਾਰਾ
ਲਾਧਿਆ ਈ ਮੈ ਤੋਆ ਸਤਾਰੀ: ਸਤਾਰਦਾ ਹੈ॥ ੩॥ ਸ: ਮ: ਧੀਠ ਕਾਤੀਸ
ਗੀਪਾਤ ਜਾਹੀ ਦੀਦਾਰ ਰੂਪੀ ਪੈਗਤੀ ਮੈ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੇ ਕਥੀ ਕਿ
ਨੂੰ ਪੰਗਤ ਮੈ ਮਿਲਾਇਆ ਦਾ ਆਦਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਲੋਕ ਆਪ ਣੀ ਬ
ਣੀ ਮੈ ਰਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀਕੜ। ਤੇਗ ਦਾ ਭੀੜਾ ਹੋਰਾਈ ਦੇਦਾ
ਣਤੇ ਭੀ ਦੂਸਰੇ ਭਾਣ: ਭਾਗ ਹੈ ਅਰਥੇ ਹ ਸੂਖਮ ਤੇ ਸੂਖਮ ਹੈ ਮੇਰਾ ਭੁ:
ਹਾਥੀ ਦਨ ਮੋਟਾ। ਜਾਇ ਤਿਸ ਵਿਚੋ ਮਿਲੋ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਉ: ਦਾਤਾ)
ਸੋਕਲਾ ਤਿਨਾ ਤੇਓਹ ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਦ ਕਹੀ ਦੇ ਛੇਦਾ ਆਦਰ ਤੇ ਸਪਦ ਤੇ ਓਨਾ ਦਾ
ਸਹਜਿ: ਸੋਤ ਭਇਆ ਹੈ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਟੀਕਾ: ਸੂਨੂ ਦਾ ਸੁਖਮ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਨਾਨਾ: ਸੁਖਮਤੇ
ਸੂਖਮ ਹੋਇਆ ਹੁ ਉਮੈ ਕਰਿਆ ਵਿਚੁਰੇ: ਵਿਚੋ ਦੀਆ ਮਿਲਿਆ: ਮਿਲੇ ਤਾ ਜੋ ਤਿ: ਚੇ
ਤ ਨਾਰ ਹੀ ਸਕ ਹੀਰਾ ਸਭ ਮੈ ਆਇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤਾ ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਦ ਕੁ ਦਾ ਸਰਜ
ਦੇ ਮੈ॥ ੨॥ ਪੈ: ਤੈ: ਤੀਤੇ ਦੂਜੈ ਵਿਖੇ ਭਰਮੀ ਤਾ: ਦਾ ਹੈ ਦੇ ਛੇਦਾ ਭਰਮੀ ਥਪੀਤਾ
ਸਮੀਤ: ਤਾ ਸਮਾਵਦਾ ਹੈ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਮਾਈ ਦਾ ਹੈ ਸਬਦੇ: ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ ਮਿਲੀ
ਤਾ: ਵਿਖੈ ਮਿਲੀਦਾ ਹੈ ਦਾ ਛੇਦਾ ਵਿਖੇ ਤਾ ਮਿਲੀਆ ਜਾਇ ਕਰਮ ਤੇ ਜੀਵਾਨੂੰ ਕੀ
ਮੀਤਾ: ਮਿਦਾ ਹੈ। ਧਪਦੂ ਹੈ ਪੈੜੀ ਦੇ॥ ੧॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਮਤਿ ਮੈ ਜੁਗ: ਕਲਿਜੁਗ
ਆਇ ਕੇ ਰੂਜ: ਸਰਯਾ ਦਾ ਪੂੰਜੀਆ ਚਸੇ: ਚਸਾ ਕਾਲੁ ਸੋ ਆਯਾ ਜਾ: ਚੇਖਾ ਲਾਕੀ
ਮਾਯਾ ਤਾ ਬਦਨ: ਸੁਖ ਕੀ ਸੁਖ ਹੀਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾ ਰੂਪੀ ਹਕਾ ਧਿਆਵਹਿ:
ਜਪੇਹਿ ਰੰਗਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀ ਮੈ ਸਰੂ ਕਰਿਆ ਖਰੁ:
ਨਾਮ ਦਾ ਆਤਮ ਯਤੁ ਦਿਨੀ: ਭਗਤੀ ਦਾ ਕੁਮਕ ਰੂਪੀ ਦਿਨੀ ਦਾ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਜਗਤਿ
ਨਾਮੇਦ: ਰੱਖਿਆ ਗਾਰੜੂ ਮੈੜ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਾਲਿਦਾਲਿ: ਦਾਲਿ ਮਲਿ
ਕੋ ਬਾਈ ਪਾਈ: ਦਾਸੀ ਕਰੀ ਸਾਚਿ ਨਾਮ ਦਾ ਸਰੂਪ ਮੈ॥ ੨॥ ਪੈ: ਦਾਦੀ: ਸੇ
ਜਾਚਕ ਕੂਆ ਦਾ ਇਸੀ: ਦਾਇਰੇ ਦਾ ਸਾਹਿਬੀ ਤਾ ਪਰਿਕ: ਧੀਰਜ ਹੋਇ ਜਾਂ ਯਰਾ
ਨਾਮ ਦਾ ਰਜਨਾ ਰੂਪੀ ਦਾਨ ਪਾਇ ਸੀ ਤਾ ਸੋ ਈਗਾ ਕਮਾਇ ਸੀ: ਕਮਾ ਉਦਾ ਹੈ ਜੀ
ਦਾ ਮਹਲੁ ਨਪਾਰੁ ਵਿਚੋ ਹੀ ਪਾਇ ਸੀ: ਪਾਉਦਾ ਹੈ ਦਰਾ ਤੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ
ਰੋਆ ਲਾਇ ਸੀ: ਲੁਸੀ ਦਾ ਲਾਇ ਸੀ ਹਰੀ॥ ੫॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਸਹੁ: ਸੁਆਮੀ ਆਦੂ
ਰਿ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਦਾ ਹੈ ਨਾਣਇ ਸੀ: ਨਾਉਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਕੇ ਦਾ ਦਲੀਆ॥

੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਬਾਹੀ॰ ਸੇ ਉਹੁ ਸਖੀ ਕਿਤੇ॰ ਨਾਲੁ ਸਥਿਆਰਾ॰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ॥ ਪੈ ਜੇਹੜਾ॰ ਗੁਰਿ
ਚਿ॰ ਕੋਆਦਾਨੁ॰ ਹੈ ਆਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ॥ ਫਲੁ ਪਰਦਾ ਹੈ ਹੋਰੁ ਕਿਤੇ ਉਪਾਇ ਨ
ਪਾਈ ਐ ਸਬਦੀ॥ ਸਬਦੁ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਚ ਮੈਂ ਤਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਸਹਜੇ॥ ਸਭਦ
ਕਦਾ ਸੰਤੁ ਕਰ ਕੇ ਅੰਤ੍ਰਿ ਮਨ॰ ਰੁਪੀ ਹਰਿ॰ ਰੂਪ ਸਚਿ॰ ਮੈਂ ਆਛੇ ਦਾ ਸੰਤ ਸੋਗਭੂਪੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰਿ ਮੈਂ ਗਾਤਾ ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਬੋਲਾਤਾ॥ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਦਾ ਆਪ ਬੋਲੇ
ਤੇ ਅਉਰਨੂ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਹੈ॥੫॥ ਸਃ ਮਃ ੩॥ ਪੀਠ ਕਾਂਹੁ ਇਆਂ ਨੇ ਜੀਵਦੀ ਪੀਤਰੂ
ਕੇ ਹੋਇ ਬਰਿਆਂ॰ ਨਾਲ ਹੀ ਸ॥ ਜੀਵਦੀ ਪਇਆਹੀ॥ ਪਈ ਨੂੰ ਹੀ ਐਸਨੇ॥ ਤੇ ਇਸਦੇ
ਹਿਨਾ ਰਿ॰ ਆਗਿ॥ ਜੇੜ੍ਹੀ ਨਾਲਿ॰ ਜੀਵਦੀਆ ਮਿਟੀ॰ ਦੀ ਅੰਧੁ॥ ਜੜ੍ਹੁ ਹੈ॥
ਪਹੁੰਚੈ॥ ਪ੍ਰਾਣਾ ਦਾ ਮਰਦਾ ਜੀਵਨਾ ਪ੍ਰਸੂਤੇ ਉੜਾ [illegible] ਜੀਵ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਅੰਸਿਆ॰
ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਜਾਇ॥ ਜਾਨਾ ਹੈ ਆਸਚਿ॰ ਮੈਂ॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਪਤਨੁ॰ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਹਿ॥ ਤੁਹ
ਓਹ ਕਿ॥ ਠਗਦਾ ਲਦਾ ਸੇਤੀ॥ ਨਾਲਾ ਜੀ ਐ॥ ਜੀਵਦੇ ਆਗੇ ਕੀ ਮੁਖਿ॰ ਤੂ
ਕਰਿ ਕੀ ਦਾਪਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਰੂਪੀ ਦਾਪੈ॥ ਵਡਾ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਦੁ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਤੇ ਅਜੀ
ਕਾ॥ ਦ ਫਕਰ ਹੁਕਮ ਹੈ ਦਾ ਹਉਮੈ ਹੈ॥੭॥ ਧਨੰ॰ ਤਾਂ ਜੀ ਦਹੋਵੇ ਆਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
ਗੁਰਜੁਗਤੇ ਟੈ ਤੇ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਸਿਮਨਿ [illegible] ਸੇ ਵਾਂਭੇ ਟੈ ਗੁਰ ਸਰਾ ਤਾਂ ਤਿਸਦੀ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ ਟੁਟੀ॥ ਦੇ ਤੇ ਆਨੇ ਆਛੇ ਦਾ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਹਰਿ ਪੂਰਾ
ਤਾ ਨਿਹਚਲੁ ਭਏ ਦਾ ਸਿਧਾ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ॥ ਥਿਰ ਤੇ ਥਿਰੁ॥੧੧॥ ਸਃ ਮਃ ੩॥
ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਨਾ ਪਰਹਾਰਤਿਆ ਗਦੇ॥ ਤਿਆਗ ਛੋਡਿ ਦੇਹੈ ਤੇ ਦੁਖ॰ ਦਾਇਕੁ ਦਾ ਰੂਪ
ਹਉਮੈ ਕਰਦੇ ਮੋਹ॰ ਵਿਖੇ ਕਾਈ॥ ਕੋਈ ਵਿੜ ਹਾਰੁ ਮਾਰਖਦੀ ਅੰਤ ਗਏ॥
ਅੰਤ ਨ ਗਏ ਐਸੇ ਥੇ ਤਾਂ ਆਛੇ ਦਾ ਤਿਸ ਵਿਚ ਪੂਹ ਹਉਮੈ ਪਾਈ॥ ਪੈਦਾ ਹੈ॥੧॥ ਮਃ ੩॥
ਭੁਧਾ॥ ਉਲਟਾ ਸੂਦਾ ਦਾ ਆਛਾ ਦਿਆ ਹੈ ਮਾਰਿ ਦਾ ਨਾਉ॰ ਪ੍ਰਧਾਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥
ਸਕਤੀ॥ ਮਾਇਆ ਉਪਾਉ॰ ਜੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅੰਦਰਿ॰ ਤੇ ਅਮੁਖਿ॰ ਤੇ ਕੀ ਫੀਕਾ ਅ
ਲਾਉ॥ ਕੂੜੀ ਦਾ ਕੂੜ ਹੀ ਕਹਿਦਾ ਹੈ॥ ਪਰਮਿਆਂ ਵਿਖੇ ਦਾ ਵਿਖੇ ਕੂੜੁ॰
ਦਾ ਹੈ॥ ਕਰਤੇ॰ ਨੇ ਏਹੁ ਆਹੁ ਬੇ॰ ਤੇ॥ ਦਾਪੈ॥ ਬੂਝੈ॰ ਹਰਿ ਦੇ ਫਿਰ ਐਨੀ ਨਾਂਦਾ॥
ਫਿਰੁ॰ ਫਿਰਦਾ ਫਿਰ ਆਵੈ ਫਿਰਾ ਤਾਈ॥ ਤਾਂ ਉਦਾ ਹੈ ਕਰੇ॰ ਹਰੀ ਕੋਆਗਾ
ਪ॥ ਅਪਤਮ॥ ਹੋਗਾਤਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਰੂਪੀ ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਨਾਮ ਸਲਾਹੀ ਐ॰ ਬਾਂ
ਹੀ ਕਰਿ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਕਰਿ॥੮॥ ਸਃ ਮਃ ੩॥ ਨੇ॥ ਨਾਮ ਸੋਰਿ॰ ਏਹੁ ਸੀਤਲਿ॰ ਹੋਵੈ ਜਾਂ
ਜਪਿ॰ ਕੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਂਦਾ॥ ਸਫਲੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤੇ
ਸਫਲ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਪੈਨਣਾ ਪਤਖਾਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਤਿਨਾ ਖਾਣਾ॥ ਜਪ
ਨਾ ਕੀਆ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਤਿਨਾ ਪੈਨਣਾ॰ ਸੂਦਨ ਕੀਤਾ ਹੈ॥੨॥ ਮਃ ੩॥ ਸੁ
ਣਿ॰ ਤਾਂ ਹਉਮੈ॰ ਭੀ ਜਾਇ ਤੇ ਨਾਲੇ ਨਦਰੀ॰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਦਰੀ ਦਾਪੈ॥ ਸੇ ਤੇ ਖੁ॰
ਆਦਿਕ ਦਾ ਸਭੁ ਪਦਾ ਤਿਨੇ ਕਰਨਾ ਸਤ ਸਤਸੋ ਤੇ ਖ ਸਭੁ ਤੇ ਸਚੁ ਸਭੁ ਹੈ॥ ਪਵਿ
ਤਾ॥ ਪਾਈ ਦੇ ਹੈ ਕਪੜੁ॰ ਰੂਪੀ ਦਰੀਆ ਜੀਤਾ॥ ਜਿਤਿਆ ਤੁਹ॥ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੋਤਿ॰
ਦਾ ਪੂਰਾ ਸੁਤੇ ਅਨੇ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਇਆ ਕੋ ਦਿਤਾ॥ ਦਾ ਤਾ ਹੈ ਗੁਰਦੇ॥ ਉਚਾਰੇ॰
ਤਿਸ ਨੂੰ ਗੁਣਾ ਨੇਦਾ ਆਗੇ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਤੇ ਸਲੇਆ ਕਿਤਾ॥ ਕੀਨਾ ਹੈ ਦਾਤ॰ ਭੀ॥

ਸਿਤ॥ਸਿਤੁਹੋਇ॥੯॥ ਸ:ਮ:੩॥ਪੀਠਕਾਰਕੋਈਬ੍ਰਹਮਦਾਮਿਲਾਸੀਤਿਸਨੂੰਕਹੇਹੈਂ॥ਬਿੰਦੈ:
ਜਾਣੈ॥ਸਚੁਸੰਜਮੁ:ਸਚੁਤੇਇੰਦ੍ਰੇਆਂਨੂੰਵਸ ਸਚਦਾਧਾਰਣਾ॥ਤਉਸੋਂ॰ਨੂਪੀ॥ਜੋ
ਡੀ॥ਐਸਾਆਪਹੀਦਾਆਪਣੇਹੈਂ॥ਤਿਸਦੀਆਂਸੋਹਣਿਕੇਹਰਿਸੈਂਦਾਮੋਟਕੇਸੂਟੈ॥ਸਦਾ॰
ਕਾਲਦਾ॥ਰਿਸੀ॥੧॥ਮ:੩॥ਅਗਿਆਨੀ॰ਦੇਤੇਰੇਂਸਤਾਕਰਿਭੀਸੂਠਬੋਲਾਇ:
ਬੋਲਦਾਹੈਦਾਬੋਲੇਆਪਤੇਆਗੇਬੋਲਣਇਆਭੀਜੇ:ਹੀਜੋਅਉਹਤਾਂਨਿਨਾਵਿਖੈ॰
ਸਭੁਦੇਕਮੁਤੇਸੂਏਸਕੋਂਦਾਕਹਿਦਾਤੇਜਾਣੇਸਭੁਦੇਸੁੰ॰ਨੂਲਾਇਦਾਸੁਲਇਨੂੰ
ਛੋਡਦਾ॥ਬਿਖਰੂਪਮਾਇਆਦੇਮੋਹਦਾਸੁਆਣਇ:ਸੁਆਦਨੂੰਦਾਲਾਗੂਹੈਜਿਸਨੂੰਸੋ
ਦੂਜੈਭਾਇਕਰਿਜਾਇਜਗਪਰਚੋਚੋ॥ਕਮਾਣੇ:ਕਰਮੁਦੇਕਮਾਇਆ॥ਛੋਡਦਾਜੋਸੋ
ਅਦੇਦਿਫਿਰਿਮਰੈਜਣਇਆ॥ਪਚਿਪਚਾਇ੧ਪਚੈਪਚਾਇਆਹੋਇਆਦੁਖ
ਚੋਆਪੁਤੇਔਰਾਂਨੂੰ॥ਸਿਖ:ਸਿਖਦਾਨਧਿਆਏ॰ਸੋਨਰੁਮਨਕਰਿਤੇ॥ਨਾਮੇ:
ਨਾਮਹੀਤਿਸਕੇਅੰਤਰੂ॥ਰਾਚੈ:ਓਨੁ:ਆਹੋਵਾਦਿਲਾਹੈਤੇਪੂਰੇ॰ਭਏਹੈਂ॥
ਸਬਦਿ:ਬ੍ਰਹਮੁਦੇਨਾਮਦਾਬੋਰਦੀਕਰੋ॥ਸੇਵਾਚਾਕਰੀ:ਔਰਦੀਤੇਬਾ
ਹਦੀਦਖੇਂਤ੍ਰਤੇਦੁਰਿਦੀਦਸਰਧਾਕਰਿਤੇਧੀਨੁਲੇਕੇਦਾਸੇਵਾਚਾਕੂਰਕੇਕਰੀ
ਦਾਸੇਵਾਚਾਕਰਾ॥ਬਹੁਤੇਕਰੀ॥ਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਦਾਉਪਦੇਸੁਸੋਂਕਰੋ॥ਮਾਰਿ:
ਮਾਰੀਹੈ॥ਛੋਡਦਾ॥ਜੋਹਰਿਨਾਮਨੂੰਉਰਧਾਰਿਤੇਹਰਿਨਾਮਹੀਚਪਿਦੇਹੈਸੋਗੁਰ
ਮੁਖਿਮਿਲਿਰਹੈਦਾ॥ਸਿਧਭੀਕਰਨਾ॥੧੦॥ਸ:ਮ:੩॥ਧਿਆਨ॰ਪਰਾਇਣਹੋ
ਇਨੈਤੇਸਹਜ:ਸਹਜੇਹੀਨਾਮਦੀਧੁਨਿਉਪਜੇ॥ਸਹਜਿ॰ਐਸਾਮੁਖਿ:ਦੁਆ
ਰੇ॥ਤਿਮਰ:ਗਾੜ੍ਹਾਅਗਿਆਨਰੂਪੀਅਧੇਭੁ:ਗਾਦਾਤਿਮਰਤੂ॥ਮਨਾਦਿ
ਕਰੋ॥ਕਰਮੁ:ਲੇਖਾਮੁਖਿ॰ਲੇਵਾਦੁਆਰੇ॥੧॥ਮ:੩॥ਸਬਾਦਿ॰ਦੇਖੇਧਾਣੀ
ਕਰਿਆ॥ਨ॰ਮਨਿਕਾਰਿਆ॥ਕਿਤੁ:ਹਿਕਾਂਨੂੰਦਾਕਿਤਵਾਸਤੇ॥ਦਿਸਟਾ:ਗਰਭਦ੍ਰਿ
ਸੋਹੋਵੈਦਾਦ੍ਰਿਸਟਾਕੂੰਮਹਿਕੇਹੈਵੈ॥ਧਾਰੂ॰ਈ॥ਇਸਾਬਿਤੋਹੋਦੈਦਾਹਰੀਨੂੰਧਿਉ
ਦਾਹੈ॥ਮੇਲੇ॰ਨੂਰਾਂਦਾਆਪਹੀਦਿਖੇ॥ਰਾਪੈ:ਦੂਰਿ॰ਦਿਖੋ॥ਰਹਾਇ:ਰਹੋ
ਹੈ॥ਜਨਮਮਰਣਤੇ॥ਹਰਿ:ਜੋਹਰਿਦੇਪ੍ਰੇਮਦੀਕਸਾਇ:ਕਸਾਦਿਚੁਆਇਣੇ॥
ਛੋਡਦਾ॥ਰਾਦਿਚੋ:ਹਰਿਦੇਰੰਗਿਰਾਤੇਰਹਹਿਸਦਾਦਾਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਹਰਿਦੇਰੰ
ਗਿਮੈਂ॥ਰਾਤੇਰਹਹਿਸਦਾਤੇ॥ਆਗੇਹੋਣਨੂੰਰਸਨਾਦੁਆਰੇ॥ਜਨਮ॰ਤਿਨਾਦਾ॥
ਸਤਾ॰ਹਰਿਨੂੰਤੇ॥ਗੁਰੂ॰ਪੂਰੇਸਿਮੀ॥ਧਿਆਇ:ਧਿਆਵਹਿਦੀਹੈਦਾਬੇਇਛ
ਡੀਹੈ॥੧੧॥ਸ:ਮ:੩॥ਕੁਗਤੀ:ਕੁਗਤਿਨੇਧਾਇਆਂ॰ਤੇਇਸੇਕਰਿ॥ਸੋਦਿ॰
ਤਨੁਕਰਿਤੇ॥ਆਇਆ॰ਬਾਣੀਕਰਿ॥ਉਦਾਸੀ॰ਨਹੈਜਿਨਾਕੁਲ॰ਨੂੰਜਗ॥
ਤਤੇਦਾਕੁਲ:ਸਮੂਹਜੀਵਜੋਸਰਣਆਏਤਿਨਾਂਨੂੰਦਾਸਮੂਹਜਗਤਨੂੰ॥ਮਾ
ਇਆ:ਮਾਈਤਿਨਾਂਦੀ॥ਹਰਿ॰ਨੇਲੇਖਾ॥ਕੁਮਿ॰ਸੋ॥੧॥ਮ:੩॥ਗੁਣ:ਗੁ
ਣੀਮਾਇਆਨੂੰ॥ਪਚਾਇਆ:ਸੜਦਾਹੈ॥ਕੁਲਿਕ:ਦੇਦਾਸਾਸ੍ਤਾਂਦੇਲੇਖਾ
ਇਆਨੂੰ॥ਕਿਉ:ਕੂਛਾ॥ਪੜਾਇਆ॰ਹੋਕੇਨਹੀ॥ਪੜਹਿ:ਪੜਦੇਨੇਦਾਪ

ਛੋਡੇਹੈਂ ਗਾਫਲੁ: ਨਾਮ ਵਲੋਂ ਦਿਸਿ: ਹਾਹੀ ਜੋ ਅਹੰਕਾਰੁ॰ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਗਰਬ: ਏ
ਕਾਰਨੁ ਦਾ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰੁ ਦਾ ਤਿਨਾ ਭੇਖਾਂ ਦਾ ਲੁਤਿਨੇ ਕਰਨਾ ਭੋਜਨੁ॰ ਆਦਿ।
ਸਾਤਿ॰ ਦੀਆ ਹਠਿ॰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਮਧਾ: ਸਿਮਝਿਆ ਦਾ ਸਮਾਈ ਆਹੇ ਜੋ ਕਰਦੇ॰
ਹੈ ਜੀਵ ਦਿਸ ਭਿਤਿ ਤਿਸੇ ਦਾ ।੨। ਪੌ: ਛੋਡੁ ਆਇਆ ਦਾ ਮੋਹੁ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰ
ਕਾਰੁ ਏਹ ਪਰੇਤ ਜੀਵ ਨੂੰ ਲਗਾਰ ਹੇ ਹੈਂ ਦਾ ਇਨਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਪਰੇਤ ਹੋ ਇਰ
ਹਾ ਹੈ ਇ ਸੋ ਕਰਕੇ ਜੋ ਇਹ॰ ਜੀਵ ਦਾ ਇਸੁ ਜੀਵ ਦੇ ਜੋ ਸਿਰ ਕਾਰ: ਰਜਤਿਦਾ
ਸਿਰ ਪਰੁ ਕਾਰੁ ਜੋ ਏਨਾ॰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਜੋ ਕਰਾਰਾ: ਤਗੜਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਰਿ: ਰਸਤੇ ਪਾ
ਈ ਆਨਿ: ਦੋਨੋ ਮੁਖਿ॰ ਕਰੇ ਤਿਨ ਦਾ ।੧। ਸ: ਮ: ੩। ਹਉਮੈ॰ ਤੇ ਦਾਦੀ
ਮੋਹਣੀ: ਭੁਲਾਇ ਦੇਹੈ ਵਾਛੇ ਦਾ ਮੋਹਣੀ: ਮਾਇਆ ਦੀ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੋਹ॰
ਕਰਕੇ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਲਪਟਾਇ: ਲਪਟੇ ਹੋਕੇ ਦਾ ਰਹੀ॰ ਓਹ ਮਾਇਆ ਤੇ
ਮਾਇਆ ਮੇ ਓਹ ਹੋ ਜੋ ਪੀਠ ਕਾ ਜੋ ਸੇਵੜੇ ਮਾਂ ਦਰੀ ਓਨਕੇ ਸਾੜੂ ਦੇਹੇ ਜੋ ਮੇਂਗ
ਓਸਦੇ ਮਥੇ ਮੈਂ ਦਾਗ ਦੇਤੇ ਹੈ ਨਾ ਮੰਤ੍ਰ ਨਹੀ ਫੁਰਦਾ ਓਸਕਾ ਤੇ ਸੋ ਪਰ: ਭੁਲੀਪ
ਕਾਰਾ ਜਾਇ: ਜਾਦੀ ਹੈ ਤੋ ਮਾਰਨ॰ ਵਾਲਾ ਮਾਲਾ ।੧। ਸੋ: ਤੂੰ ਮਨ॰ ਤੋ ਆਵੈ
ਜਾਇ: ਆਵਦਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਣ॰ ਏਦੇ ਕਇਆ ਅਨੁ: ਦਿਤੇ ਹੈ ਜੀਵਾ ਖੇਲ
ਉਪਾਇ: ਰੁਪੀ ਖੇਲ ਦਾ ਉਪਾਦਣਾ ਦਾ ਖੇਲ ਉਪਾਇ ਕੇ ਅਸਥਿਰ ਰਹੇ: ਸਮਾਇ
ਕੇ ਅਸਥਿਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ ।ਮਨ: ਮੰਤ੍ਰ ਹੀ ਤੋ ਛੋਡਾ ਫਿਰੁ ਮਰਨਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ:
ਜਾਣਾ ਕਿਛੁ ਹੈ ਦਾ ਸਿਧਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ॰ ਸਭ ਹਰਿ ਰੂਪ
ਹੀ ਹੈ ।੨। ਪੌ: ਹੈ॰ ਇਸੁ ਮੇ ਹਰਿ ਦਾ ਸੰਜੋਗੀ: ਕਰਮਾਕਾਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਲਖਕਾਰਿ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਸੋ ਭਕਰਕੇ ਜੋ ਗਹਿਆ॰ ਇਸਕਰਿ ਦਿਆਪਕੁ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਭੋਗੀ॰ ਹੈ ਇਸ
ਕਾਰਿ ਸੁਗਾਹੁ ਹੈ ਜੋ ਅਤੀਤੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ: ਅਲਿਪਤੁ ਤੇ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ ਇਸਕ
ਰਿਤੇ ਨਿਰਜੋਗੀ: ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਜੋਗੀ: ਰਸਾਨੂੰ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਇਸਕਾਰਿ ਸੁਤਿ
ਆਹੇ ਆਕਹੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰੇ॰ ਪਿਛੇ ਤੇ ਅਬਭੀ ਤੇ ਅਗੋਕੀ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਦੇਸੇ
ਗੀ: ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹਰਿ ਦਾ ।੧। ਸ: ਮ: ੩। ਅਬ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾ
ਹੁ ਗੁਰੂ ਦੀ ਅਸੁਤਤਿ ਕਰਦੇ ਹੈ ਅਸਤੋਤ੍ਰੀ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ॰ ਜੋ ਸਬਦੁ
ਹੈ ਸੋ ਅਖਾਣਿ ਦਾ: ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਖਿਆ ਸੁਆ ਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ: ਸਬਦੁ ਦ
ਆਰਾ ਹੇ ਸਚੁ ਸੋਇਆ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ॰ ਨਾਮੁ ਸਿਫਤਿ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਾ ਹੈ ਸਭ ਹੈ॰
ਇਸਕਾਰਿ ਸਾਹਿ: ਹਰੀ ਦਾ ਵਾਹੁ: ਅਚਰਜ ਅਚਰਜ ਦਾ ਧੀਨ ਹੋ ਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਕਰ
ਮਿ: ਕਰਮਾ ਤੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਏਹੁ ਕਹਣਾ ।੧। ਮ: ੩। ਛੋਦਾ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਬਦਿ
ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਵਾਹੁ ਨਾਮ ਕਰਿ ਭਾਰੀਆਂ॰ ਜੋ ਕਉ॰ ਸਭ।
ਕਰਮਿ: ਕਰਮਾ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਨਕ॰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾ।
੨। ਪੌ: ਬਜਰ॰ ਦਿੜਾ ਕੂੜ ਕੁਸਤਿ॰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਆਸਾ ਤੇ ਅੰਦੇਸੇ ਰੂਪ। ਅਭਿ
ਮਾਨੀ ਦੇ ਦਾ ਇਸੇ ਕਾਰਿ ਕਾਇਆ ਕੂੜ ਕੁਸਤ: ਕੂੜਾ ਤੇ ਕੁਹਠੀ ਤਿਆ ਅਭਿਮਾਨੀ
ਭੁਲੇ ਸੋ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਓਹੁ ਕਪਾਟੁ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ: ਅੰਧੇ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਂ।

ਕਾ ਮਹਾਂ ਅਗਨੀ ਹੈਂ। ਕਿਤੈ: ਕਿਸੈ ਕਰਿ ਕੈ ਵਾਨੀ: ਵਾਲੇ। ਸਬਦੀ॰ ਦੁਆਰੇ।
ਜਪਾਨੀ: ਜਪਕੇ। ਜਿਨ॰ ਤਿਸ ਦਾ ਕ੍ਰਸੁਰਸ। ਤਾਨੀ: ਤੁਹੋਇਨੇ। ੧੪। ਸ: ਮ:
੩। ਰੰਗਿ ਸਿਉ॰ ਅਉਧੀ ਰੂਪੀ ਅਖਿ ਨਲਾ। ਮਹਿ: ਸਖਿ। ਲਾਇ: ਲਾਈ ਦੀ ਦੁ
ਲਗਦੀ ਹੈ। ਕਰਮੀ: ਕਰਮ ਦੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਚੱਲੈ ਚੋਲਾਇ॰ ਆਦਾ ਆਪੁ ਚੇ
ਲੇਤੇ ਐਸਾ ਨ ਚੋਲਾਇਆ ਵਾਹੁ॰ ਕਰਤਾ ਏਹ ਸਤ: ਪ੍ਰਤਮਾ ਦੀਦਾ ਸਚੀ। ਰਜਾ
ਇ: ਆਗਿਆ ਹੈ। ੧। ਮ: ੩॥ ਮੁਖਿ॰ ਨੇਦ ਦੁਆਰੇ। ਸਬਦੇ: ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬ
ਦੁ ਕਰਿਕੇ ਬਾਂਣੀ ਕਰਿ। ਨਾਲਿ॰ ਧਾਰੇ। ਪਾਇਆ॰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਨਾ। ਕਾਇ:
ਭੁ ਵਾਲ੍ਹੇ ਦਾ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਹਜ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਲਿਕੇ ਦ ਹੁ ਵਾਹੁ। ਨਾਨਕ। ਜੋ
ਮਾਲਿ॰ ਦੇਨੇ। ੨। ਪੌ: ਲੋਭੇ: ਲੋਭ ਵਿਖੇ ਤੂੰ। ਠ੍ਹੇਦਾ। ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਦੀ
ਮਨਸਾ: ਆਸਾ ਕਰਿ। ਖਾਤ: ਖਾਇਗਾ ਦ ਖਤੇ: ਨਰਕ ਮੈਂ ਪਵੇਗਾ। ਟੀਕਾ:
ਕੋੜਾ ਦੁ ਝੂਠ ਹੀ। ਬੋਲਾਤ: ਬੋਲਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਪਤਾਤ: ਤ੍ਰਿਪਤੁ ਹੋ
ਇਨੇ। ੧੫॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਵਾਹੁ ਦ: ਧਨ ਧਨ ਦਾ ਵਾਹੁ ਸਾ ਮੁਜੋ ਹੈ ਏਹੁ। ਸਚਾ॰ ਤੇ
ਗਹਿਰ ਤੇ ਗੰਭੀਰੁ ਹੈ। ਗੁਣ॰ ਦਾਤਾ ਤੇ ਮਾਤਿ ਦਾ। ਸਬਾਹਿ: ਸਭਨ ਦਾ
ਪਹੁ ਚਾਇਆ। ਇਕੋ ਕਰਿ: । ਇਕੋ ਸਾਰੇ ਜਾਹੁ ਕਰਿ। ਜਾਣਦਾ ਕੋਈ ਹੈ। ਜਿਨਸ
ਨਾ। ੧। ਮ: ੩॥ ਵਿਖੁ॰ ਆਂਦੂ ਪੀ। ਵਾਹੁ॰ ਨਾਮਾ। ਦੁਖੇ ਦ: ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਮੋ। ਧੀ
ਵੱਢਾ॰ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਸੋ। ਨਿਰਮਲੇ: ਸੁਧ ਹੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣ॰ ਦੀ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ਕਾ ਸ
ਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਦ ਨਾਮੀ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤ੍ਰਜਾਮਿ ਤਾ ਪਾਇਆ। ੨। ਪੌ: ਭਾਣੈ॰ ਨਸਾਰ ਗੁਰਮਿ
ਲੈਤਾ। ਜੇਦਾ: ਦਯਾਲ ਤੇ ਭਗਤਿ: ਭਜਨ ਘਨੀ ਜੈ: ਬਹੁਤੀ ਹੈ। ਭਾਣੈ॰ ਕਰਿਹ
ਰਿਨਮਾ। ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਆਨੰਦੁ ਪੀਜੈ: ਪਾਨ ਕਰੀਦਾ ਹੈ। ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ ਲਾਹਾ।
ਤਖਤਿ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੀ। ਸਾਲੀਮ॰ ਤੁੰਨੇ ਜਾ। ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਹ੍ਰਿਦੈ ਮੈਂ।
ਸੀਜੈ: ਸਚੇ ਹੈ ਦਾ ਸੀਦਾ ਹੈ। ਲੀਜੈ: ਲਿਆ ਹੈ। ੧੬। ਸ: ਮ: ੩। ਕਉ॰ ਗਾਰਾਂਦੁ
ਆਰੇ। ਚੀਂਦਿਆ: । ਇਛਤਾ। ਸਗਿ॰ ਕਰਿ ਮਿਲਾਇ: ਮਿਲਿਦਾ ਹੈ ਦ ਸੇ
ਸਾਂਤ੍ਰਾ। ਉਚਾਰ॰ ਜਮਾ। ਕਰੇਉ: ਕਰਨੇਹਾਂ ਦੇਉ: ਆਰਪ ਹੁ ਕਰੋ। ੧। ਮ: ੩॥
ਵਾਹ ਵਾ: ਧਨ ਧਨ ਦਾ ਵਾਦਨ। ਸਾਹਿਬ ਸਚੁ ਦਾ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਫਲ:
ਸੁਖ ਦਾ ਫਲੁ ਚਾਰੇ ਪੁਰਸਾਰਥਾ। ਗੁਣੀ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਦਾ ਸੈਨਾ ਦਾ। ਨਿਧਾਨ: ਖ
ਜਾਨਾ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ। ਖਾਇ: ਧਾਰੁ ਦੇ ਹੈ। ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ: ਹਰੀ ਜਾਲਿਵਾਲਿ॰
ਸੈਂ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ। ਵਾਲ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ ਗੁਰਸਿਖੋ ਸਭ ਨਿਤ ਕਰ ਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਾ।
। ਚਿਤਿ॰ ਕਰਿ। ਕਿਰਤੁ: ਦੂਤ ਦ ਤੇ ਤੇ। ੨। ਪੌ: ਸਚਹੇ: ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤੇ। ਸਚੁ॰
ਨਾਮ ਦਾ ਹਰੀ। ਸਾਚਿ: ਤੰ ਸਾਚੇ ਮੈਂ। ਧ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਧੁਧੀ ਸਹ ਜਿ: ਜੋ। ਜਾਗਹਿ: ਸ
ਨਮੁਖਿ ਦ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੈ। ਨਾਮ ਦਹਿਆ ਵਿਚ ਆਰਕੈ ਤ੍ਰਾਸੈਂ ਤਿਨਾ ਦੀ। ਹਰਿ॰
ਨਾਮੁ। ਪੀਨ: ਪਾਵਿ ਤ੍ਰਤ ਦਾ ਪੀਨ ਆਤਮਾ ਹੈ ਦ ਪੀਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਪਚਿ: ਸਾਤ੍ਰਿਸੁਏ

ਅਜਾਣੀ॰ ਬੁਧੀਵਾਲੇ।੧੭।ਸਃ॥ਮਃ੩॥ਨਿਰੰਕਾਰ॰ਰੂਪਹੈ।ਪੈਸੋਂਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰੇ
ਸੁਸਚਾਸੋਇਦਾਰੂਪਹੀਹੁੰਦਾਹੈ।ਵਾ ਸੋਈ॰ਦਾਨਮੋਹੋਵਾਤਿਨਕਾਲਕਰੇ।
ਸੁ॰ਤਿਸਦਾਰੂਪਹੀਹੈ।ਵਾਹੁ॰ਦਾਵਾਇਰੂਪਾਦੇਇ॰ਭੇ।ਜਾਈਐ॰ਜੋਵਰਤਾਂ
ਲਏਇ॰ਗੁਰੂਹਮਾ।੧।ਮਃ੩॥ਜਾਣਇਃ ਜਾਗਾਸਿਖਸੋਤਿਆਦੇਾਕਰਮੇਃ
ਕਰਮਾਵਾਕ੍ਰਿਪਾਦੇਾਲੋਕ॰ਰੂਪੀਵਾਆਨਦਾਹੈ॰ਸੁਦੂਜੇਭਾਇਕਾਰਿਖੁਆ
ਇਃ ਖੋਇਗਇਏ।ਚੂਕਣੀ॰ ਰੋਕਾਤਿਹਾਖਾਲੀ॥ਰੀਕਾਤਲਬਃ ਫੜਨ
ਵਾਲੇਸਪਾਹੀਬਹੁਤੇਸੋਰਾਜਾਭੇਸੇਸੰਕੂਹੀਏਤਲਬੁਗਾਰਦਵੀਕਹੈ
ਤਿਸਨਾਉਬਰੇ॰ਸੰਸਾਰਤੇਅੰਤਨਾ।ਕ।ਪੈਃ ਛਾਫੀਃ ਜਮਕਰਨਦੇ[illegible]ਵਾ
ਸੁਵਾਜੋਚਕਾ।ਮੈਃ ਮਾਵਿਖਾਅਖਕਃ ਸਨਮੁਖਾਸਬਦੀਃ ਸਬਦੁਦੀਵੀਚਾ
ਕਰੇ।ਵਾ ਸਬਦੀਉਸਨਾਦਰੁਪਾਰਿ॥ਅੰਦਰਹੀਸਰੂਪਨੂੰਵਾਹਿਰਦੇਅੰਦਰਿ
ਹਰਿਨੂੰਪਾਇਸੀ॰ਜੋਅਗਲਾਃ ਸਨਾਤਨਹੋਂ।ਨਾਇਃ ਨਾਮਦੇਪਿਆਰਕ
ਰਿਪਾਈਦਾਹੈ।ਜਪਿ॰ਹੀਹੈ।ਉਸੇਕਰਿਕਰੇਹਾਰਿਚਾੜੀਦਾ।੧੮।ਸਃ॥ਮਃ੩
ਗੁਜਰੀਜਾਤਿਃ ਗੁਜਰੀਦੀਜਾਂਦੀਹੈਹੇਗਵਾਖਇਆਰਖਜਾਸਹੁਪਾਇਅਥ
ਨਾਤੰਸਟਫਲਹੈ।ਵਾਛੇਦਾਜਾਸਹੁਪਾਇਆਪਣਾਤਾਂਗਵਾਰਿਜਾਤਿਗੁ
ਜਰੀਃ ਨੀਚਤਾਬੀਤੇਉਤਮਾਹੋਵੇ।ਵਾ ਗੁਜਰੀ॰ਗਰਾਦੁਆਰੇਕਹੇਹੈਹੇਗਵਾ
ਰਿਜਾਤਿਜਾਸਹੁਪਾਏਆਪਣਾਤਾਂਹੁਣਹੀਪਾਇਵਾਛੇਦਾਗਵਾਰਿਜਾ
ਤਿਗੁਜਰੀਆਨੇਜਾਸਹੁਪਾਇਆਆਪਣਾਤਾਂਤਿਨਿਕੀਤੁਨਪਾਇਓਉਤਮ
ਜਾਤਿਜਾਆਪਣਾਃ ਸਬਦਕਾਰਿਗਿਆਕੁਲਵੰਤੀਨਾਰੀਃ ਸਤਿਸੰਗਤਿਵਾਲੀ
ਸਗਲਾਸੁਰੂਪੀਨਾਰੀਆਸਾ॰ਨਾਰੀਆਖਹੀ॰ਹੈਜੋਵਾਛੇਦਾਜੋਪਰਹਰਿਵਿਕ੍ਰੀ
ਭਤਾਰਿਫਿਹੁਕਰਣੀਃ ਕੁਕਰਮਾਵਾਲੀਤਿਕੁਲਖਣੀਃ ਖੋਟੇਗੁਣਾਵਾਲੀਹੈ।
ਮਲ॰ਗਰਾਦੂਖਰੂਪੀ।ਸਰੀਰੁਃ ਤਨੁਵਾਲਿੰਗਸਰੀਰੁਵਾਮਨਨਵਾਜੀਵ।
ਸਤਿ॰ਭੀ।ਗਹੀਰੁਃ ਆਸਰਾਵਾਬਹੁਤਿਆਵਾਲਾ।ਪੈਸੇਃ ਛੇਰਪੈਸ
ਕਹੈਤੇਉਠਕੇਕੀਤੋਂਵੇਾਚਿਰਹੈਤੋ।ਦਰਗਾਹ॰ਸੈਪਾਵੈਮੋਖਦੁਆਰਃ ਮੁ
ਕਤੀਵਾਛੇਦਾਮੋਖਦੁਆਰਃ ਗਿਆਨਅੰਦਰਜਾਗਾਦੇਪਾਏ।ਕਉ॰ਹਰੀ।
ਜੋਤੀ॰ਦਜੋਤਿਮੈਅਪਾਰਰੂਪਹੁੰਦਾਹੈ।ਭਲੀ॰ਹੈਭਾਵੇਕੇਰੂਪੀਅਖੇ।
੨।ਮਃ੩॥ਲਾਹੀਐ॰ਬਾਣੀਕਰਿਜਾਉ॰ਤਨਕਰਿਛੋਡਿ॰ਸੇਰੂਪੀ।
੩।ਪੈਃ ਅਸਾਅਉਤਾਰੁ॰ਪੂਸਰਾਮਕਪਲਸੁਨਆਣਦਾਦੂਜਾ॰ਤਿਨ
ਸੈਭੀ।ਆਵਦੇ॰ਹੈਤੇਸੇਉਹਕਮਾਵੈਤੇਦੁਖਸੁਖਪਾਵੈਤੇਵਿੜੀਆਃ
ਪ੍ਰਧਭੀਕਰੇਤੇਸੇਹੀ।ਬ੍ਰਹਮ॰ਭੀਸੇਵਦੇਹੈਦਨੂੰਜੇਜਦਦੇਨਾਸੁਧਿਃ
ਦੁਆਰੇਪ੍ਰਗਟੀਆਃ ਪ੍ਰਗਟਹੁੰਦਾਹੈ।ਜਾਗਿਃ ਜੀਵਥੀਆਃ ਹੋਇਆ
ਹੈ।੧੯।ਸਃ॥ਮਃ੩॥ਜਾਣਉ॰ਵਲਾਹੇ।ਲਿਖਿਆ॰ਰਿਦੇਮੈਵਾਜਿਸਹਰਿਕੇ
ਪਰਵਾਹਃ ਪਰਮਾਣੀਰੂ॰ਹੁੰਦਾਹੈਵਾਹੈ।ਆਪ॰ਨਾਗਵਾਰੁ॰ਮ[illegible]
ਕਾ।੧।ਮਃ੩॥ਕੁਚਰੁ॰ਹੈਤੇਪੀਲਕਃ ਪੇਰਕਮਹੈਤੇਰੂਪੀਗਾਰੂਹੈਤੇ।

ਭੁਗਤਾਂ॰ਹੈ॥ਅਖਿ ਚੇ:ਪੇਰਾ।ਪਾਈਐ॰ਤੇਸੈਂ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਨਰਕ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥
੨॥ਪੌ:॥ਜਿਨਿ॰ਜਗਤੁ ਤਾ ਫਲੁ॰ਅਰਥ ਧਰਮ ਆਦਿ ਦਾ ਦੂਖਣ ਜਨਮ ਆਦਿ ਕਾ ਸੂਲਾ
ਇਆ:ਚਲਨੁ ਆਇਆ ਆਰਿ ਦੇ ਮੈਂ ਜਬੂ॥੨੦॥ਸ:ਮ:੩॥ਨਦ੍ਰਿ ਸਾਂਤਾ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਖੇਤਰੀ
ਸਿਆਲਾ: ਟ੍ਰਟਾ ਕੀਤੀਆਂ ਨੋ॥ਘਰ ਉਚਾ ਜੋ ਹੈ ਸਚ ਦਲ ਤਿਨਾ ਦਾ॥ਨਿਰਣਉ:
ਨਿਰਣੈ ਕਰ ਦੇਨੇ ਜੋ ਸਲੂਣੀਆਂ ਹਾਂ ਨਹਿ ਰੇਗਾ॥ਦਾਸੋ ਤਤੈ ਸੋ॥ਜਿਨਾਂ ਜਰਪਾ ਸੂਆਂ
ਨੇ ਖੇਤਿ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਦੀਆਂ॥ਸਿਆਲਾ: ਵਟਾਂ ਕਰ ਤਾਮੁਦ ਦਤਾਈ ਉਚੀਆਂ ਕੀ
ਤੀਆਂ ਹੈ॥ਘਰ ਉਚਾ: ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਅਕਾਸੁ ਜੋ ਹੈ ਘਰ ਉਚਾ ਤਿਸ ਦੇ ਰਹਿਣ
ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਚ ਦਲ ਤਿਨਾ ਦਾ॥ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲੁ॥ਨਿਰਣਉ:॥ਨਿਰਣੈ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਈਹਾਂ ਟਿਕੈਗਾ ਵਾ ਟਿਕਦਾ ਹੈ॥ਛੋਡ॥ਜਿਨਾ ਦੇ ਪਾਰਿ ਮੈਂ ਮਹਲ
ਦੀ ਭਗਤੀ ਸਰੈ: ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਿਥੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਵ ਮੈਤਦ ਸੁਭਗੁਣ ਰੂਪੀ
ਸਜਣ ਧਾਹੁਣੇ: ਹੋਆ ਉ॰ਦੇਨੇ॥ਜੋ ਸੈ ਬਾਹਰ ਲੈ ਕਰ ਬਦਲ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਤੇ
ਸੋ ਸਿਖ ਕਾਹੇ ਦਾ ਹੈ ਜੋ॥ਤ: ਤਾਂ ਘਰ ਸੁ॰ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਹੈ॥ਧਨ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਬੀਤ ਆਤਮਾਂ ਕਾਹੇ: ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਦਾ ਕਿਆ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ॥
ਮਾਹਿ: ਵਿਖੇ ਵਾ ਵਿਚੋ॥੧॥ਮ:੩॥ਸੋ॰ਪਦਾਰਥੁ॥ਰਾਜਿ: ਸਾਲੂ ਹੈ ਵ ਅਨੂਸਾ
ਰਹੈ॥ਮੁਖਿ॰ਸੋਨਕਾ॥੨॥ਪੌ: ਜਨ: ਦਾਸੁ॥ਸਾਂਈ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ॥ਵਾਲਾ॰ਹੈ ਸ
ਤਾ॥ਸਮਾਈ॰ਸਭੈ ਮੈਂ ਪਚਾਈ॥ਸਾਣਾ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ॥ਲਾਗਿ ਪਾਈ: ਲਾਗਿ ਕੇ ਪੰ
ਈਹਾਰਿਦੀ॥੨੧॥ਸ:ਮ:੩॥ਜਾਈ: ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਵਛੋੜਾ॥ਮਰ ਜਾਈ: ਨਹੀ
ਮਰ ਜਾਂਦੀ॥ਪੂਰੀਆ: ਨਾਮ ਹੀ ਦੀਆਂ ਨੇ ਜਾਂ॥੧॥ਮ:੩॥ਆਸਾ ਮਨਸਾ: ਬੁ
ਧੀ ਦੀਆ ਜਾਤਾਂ॥ਜਾਈ: ਜਾਂਦੇ ਜਬ ਵਛੋੜਾ॥ਸੋ ਹਰੀ ਮੈਲੇ ਹੈ॥ਇਜਾ ਇਜਾਂ
ਨਾਈ: ਨਾਮਦੇਵ॥੨॥ਪੌ: ਭਿ੍ਤ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਵਪਾਰ ਹੈ॥ਬਾਟਾ॥ ਚਣਾਈ ਵ ਸਾਜੁ॥
ਸਾਹੁ॰ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ॥ਜਾਰਾ॰ਸਿਖ ਰੂਪੀ॥ਹਾਟੁ: ਹਟੁ ਹੈ ਸਤਿ ਸਿਗੁਰੂ ਪੀ॥ਸਾਗ੍ਰ॰
ਮੈਸਾਗ ਰੂਪੀ॥ਬੋਹਿਥਾ॰ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ਖੇਵਟਾ: ਮਲਾਹਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ॥ਘਾਟ: ਰ
ਸਤ ਵੈਰਾਗ॥ਅਉਦੇਸ ਧਨ ਰੂਪੀ॥ਤੂੰ ਹੇ ਮਨ ਵਹੇ ਕਾਈ॥ਕਾਟ: ਕਟੁ ਵਾਕ
ਟੁਣਹਾਰਾ॥੨੨॥ਸੁਧਾ॰ਹੈ ਦਾ॥ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ:੫॥੧ਓ ਸਤਿ
ਸਲੋਕ ਮ:੫॥ਨਾਉ: ਨਾਮ॥ਸੇਤੀ: ਨਾਲ॥ਦਰਗਹ॰ਵਿਚ॥ਵਸੁ: ਵਸਨੂੰ
ਕਾਢੀ ਅਹਿ: ਕਹੀ ਦੇਨੇ॥ਕਈ॰ਅਨ ਵੇਚ ਕੋਇ: ਕੋਈ ਹੈ ਵਾ ਵਿਰਲੇ॥੧ ਤੀ
ਨ ਕਾਲੁ ਕਰੋ॥੧ ਮ:੫॥ਗਾਰ॰ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਮਨੁ: ਦੇਤਾ ਹੈ ਸਾਗੁਰੂ ਤੇ॥ਪਾਈਐ॰
ਕੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਈਐ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੇ॥ਅਨੁ: ਦੇਂਦਾ ਹੈ॥ਅਨੁ: ਦਾਵਾ ਦੇਰਾਂ
ਸੀਰਿ॰ਦੇ ਕੇ॥ਸਾਕਤ॥ਮਨਮੁਖਾ ਨਿੰਦਕ: ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ॥ਦੁਸਟ: ਦੂ
ਵੈ ਧਕਰ ਤਾ ਵ ਦੁਸਟਾਈ ਕਰੈ ਜੋ॥ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ: ਦੂਰ ਕਰਿ ਦਿਤੇ ਹੈ॥ਟੇਕ॰
ਲਈ ਹੈ ਹਮ॥ਸੁਖ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਭਿਤੋ॥੨॥ਪੌ: ਅਕੁਲ॰ਕੋਉ ਨਹੀ ਕਰੇ॥ਆ
ਕੁਲ॥ਕੁਲ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤੇ ਤਾਰੀਐ: ਕੁਹੈ॥ਸਚੋ॥: ਸਚ॥ਨਿਹਸ੍ਰੋ ਸਚੋ ਥਿਐ ਤੇ

ਨ ਸਚੋ ਸਚੁ ਧਿਛੈ ਖਾਤੇ ਐਸੇ ਕਰਣੇ॥ ਗੁਰ ਦੇ ਉਪਾ ਜਪੈ: ਜਾਪਦਾ ਜਾਂਈਦਾ
ਹੈ॥ ਜੇਤ: ਜਿਤਨੀਆ ਉਪਾਰੀਐ: ਉਪ
ਧਾਰੀਐ: ਧਾਰੀ ਜੋ ਹੈ ਸਭੁ ਸਰੂਪ ਹੈ॥ ਜੇਤ: ਜਿਤਨੀਆ ਮੇਲਾਈ ਹੈ ਸਭ ਮੋਅ ਮੇਲੈ: ਵਿ
ਛੀ ਹੈ॥ ਸੁਤਿ: ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਐਸੀ ਸਾਰੀਐ: ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਸਭ ਮੋਅ ਮੇਲੈ: ਰਹਾਉ॥੨॥
ਚੁਰਖਚ ਹੈ ਜੀਵਨ ਤੇਰਾ ਮਰਾਰੂ ਐ: ਮਖਿ ਚੋ ਹੋਵੈ ਰੱਖੀਐ: ਰਹੀਆ॥੨॥
ਸ: ਮ: ੫॥ ਤੁਸਹਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਵੈ ਹੈ॥ ਅਚਿੰਤ: ਤਾਂ ਅਚਿੰਤਤਾ ਈਦ ਤਾਂਅ
ਕੁਸਮਾਨੂ ਹੈ॥ ਨਿਧਿ: ਪੂਰੇ ਸੁਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਨ ਗੁਰਾ ਤੀ ਰੂਪੀ ਪਾਪ
ਰਿ: ਗਿਹਰ ਰਿਦੇ ਸਾਰੰਗ ਮੈਂ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਬੈਹਨਿ: ਬੈਈ ਹੈ ਬੈਹਣੇ: ਸੀਪਾ
ਸਹਾਪਰੂੰ ਤੇ ਮਨ ਨਚੇ ਦਾ ਤਿਨਾ ਅਗੋਮ ਚ: ਧਹੁ ਤੇਹੀ ਵਜਾਇ ਨਿਵਜ:
ਵਜਾਇ ਕੇ ਵਾਜੇ ਦਾ ਵਜਾਵਦੇ ਨੇ ਵਾਜੇ ਮਲਜ: ਲਜ ਪਤਿ॥ ਪਉ: ਸਭ:
ਸਭੇ ਨਾਲ ਖੜੀ ਹੀ॥ ਪਤੂ: ਪਏ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਬਹੁਮੇਂ ਕੇ ਤੇਹੀ॥ ਸਭ ਦਾ ਪਰਚੈ
ਨੇ ਧਿਆਏ॥ ਮਿਕਰ ਤੇ ਧਿਸ ਨੂੰ ਤੇ ਵਾਦੋ॥ ਲੁਣ: ਕਹਿਆ ਹੈ॥ ਮਸਾਇਕ:
ਜੋਦੜੀਆ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ॥ ਉਤਪਤਿ: ਤਾਂ ਨੇ ਪੇਟ ਨਿਰਿਕਾਰ ਮਕਾ ਮਉਲੀਏ:
ਦਿਆ ਪਰਗਹਿਆ ਹੈ॥ ਕੂੜੁ: ਕੂੜ੍ਹੁ ਕਰ ਕੇ ਤਗੀਐ: ਇਸ ਜਾਬ ਤੇ ਹੋਈਦਾ
ਹੈ॥ ਆਪਿ ਹੋਕਾਈ॥ ਰੱਜ॥ ਮ: ੫॥ ਗਿਆਈ: ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦਾ ਆਲੂਸਾ ਜੋਰ:
ਤਗਾੜੂ ਹੋਵੈ ਹੈ ਸਰਕੀਆ ਈਆ ਆਦਮੀ: ਆਦੇਰਗੀ ਦਾ ਆਇ ਹੈ॥ ਗਾਫਲ:
ਦੇਸਰੋ॥ ਪੇਰ: ਪੇਰਮੇਂ ਦਾ ਪਦੇਰਗੀ ਦਾ ਪੇਰਾਤ ਮਿਰਤੁ ਕੀ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਕੂਚ॥ ਕਿਤੀ
ਆ: ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਕੂਚੁਗ: ਖੋਟੇ ਸਬੂ ਪੁਦਾ ਹਿਨ ਕੀ ਤੁਸੋਗਾ ਬੀਐਨ: ਹੋਣ
ਵਾਲਾ ਨਹੀ ਸੀ ਛੋਦਾ ਨਾ ਨਰਕ ਪਰ ਤੇ ਢਕਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ਹੈ ਸਹ: ਸਚੁ ਮਿ
ਤੁ ਜੋ ਹੈ॥ ਪਉ: ਦਾਸਾ ਗੋਲਿਆ: ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸਾ ਛਿਦਾ ਨਉ ਨਿਧਿ ਠਗ
ਜਣੀ ਬੋਲਿਆ: ਤੁਧੁ ਲਾਹਿ ਤਾਂ ਜੀਵਦਾ ਸਿਧਾ ਤੇਨੂ ਬੋਲਿਕੇ ਜੀ ਵਾਂਦਾ
ਸਾ ਦੇਪਾ॥ ਛਿ: ਬਹੁਤਾ ਹੈ॥ ਜੀਗਿ ਨੂੰ ਦਾ ਕਰਹੇ ਵਾਂ ਨੇਹਾਲ: ਦੇਖਾ ਦਾਨਿ
ਦੁਖ ਹੋਦੇ ਤੇ ਸੁਣ ਤਿਨ ਕਾਦ ਤੇਰਾ॥ ਕਾਰ: ਟਹਿਲ ਤਾਂ ਪੁਖਾਂ ਠੰਢਾ ਤੇ
ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਤੇ ਚਕੀ ਪੀਸਤੇ ਪੇ ਧੋਇ ਘਿਰਾਸ: ਪੁਸੀ ਨਹੀਂ ਵਾ ਮਿਧਾਣੀ
ਕਰਨਾ ਹੋਇ ਸਾਥ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਣ ਨੂੰ ਨਾਦ ਚੋ: ਦੇਈਏ ਬਾਉਸ
ਤਜੇ ਹੈ ਧਰਮ ਸੁਲੀਐ: ਦੀ ਸਾਲ: ਜਾਗਾ॥੩॥ ਸ: ਮ: ੫॥ ਸਦ: ਸਦਾ ਹੀ॥ ਰੀ
ਆ: ਰੀਹ ਦੇ ਤੇ ਤੇਨੂ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਪਤਤ: ਪਾਪੀ ਆਂ ਤੇ ਅਸਿਖ: ਅਨੇਕੋ
ਹਿ ਹੈ॥ ਭਾਰ: ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਦਾ ਲਗਾਇ ਕੇ ਤੀਰਥੀ ਰੂਪ ਦਾ ਠੋ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਦੇ ਭਾਰ ਸੁਭ ਹੋਦੇ॥ ਪਉ: ਪਰਵਦਿਗਾ
ਰ: ਪ੍ਰਵਸ ਤਾ ਦੇ ਕਰਣ ਵਾਲੇ॥ ਰਹੀਮ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਠੰਢਾ ਹਾਰ ਹੈ ਜੀ ਦਾ
ਤੋ॥ ਜਾਣ ਹੈ॥ ਅਦਰ ਦੀਤੇ ਧੂਸਿ ਦਾ ਹੈ ਧਾਹਰ ਦੀ ਤੇ ਪਖ ਫਲੂ ਦੇ
ਹਾਕੀ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਦੂਆ ਰੋ॥ ਸਚਿੰ ਨਾਲ॥ ਹਾਰਦਾ ਜਨਮ ਦਾ ਕਾਮ
॥ ਦਿਕਾ ਤੋ॥ ਦੀਬਾਣ: ਆਸਰਾ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ
ਕਾਰਦਾ: ਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ॥੪॥ ਸ: ਮ: ੫॥ ਲੋਭੁ ਮੋਹਿ ਤੇ ਹਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੇ ਤੀਐ

ਜੇ ਫਿਰੁ ਆਇ ਜਾਇ ਤਾਂ ਕਹੇ ਹੈ ਨਾ ਅਖੇ ਦੀਜੈ ਅਗਾਹਿ: ਸੋ ਅਗਹਿ ਕਹੈ ਜਾਂ ਤਿਸ ਸੰਤ
ਸੈ ਤੇ ਖੁ ਦੈ ਰਾਗਾ ਨਿਮਿਤ ਇਸੁ ਮੇਜ ਲਾਇਆ ਨਿਤ ਹੀ॥੧॥ ਮ: ੫ ਨ ਸਿਮਰਤ ਕ: ਸਿ
ਮਰ ਸਿਮਰ ਕੇ ਦਮ ਨਾਦ ਕਰੋ ਆਹਿ: ਹੋਰ ਵਚ ਾਹੁਦੇ ਸਾਂਜੋ ਮਿਲਾਇ ਹਰਿ ਮੈ
ਦਛੇਦਾ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਦੂ ਆਰਾ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਤਾਂ ਤਿਸ ਨੇ ਹਰੀ ਮੈ॥੨॥ ਪੌ: ਸੋਸਾ
ਰਿ ਮੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਮਰ ਗੁਰ ਨੇ ਬੁਲਾਇ: ਆਦਿਆ ਭੀ ਤਾਂ ਅੰਦੇਸਿਆ: ਸੰਸੇ
ਜਨਮੁ ਮਰਣ ਹੂ ਦੋ ਨਿਹਾਲੁ: ਕਿਰਤ ਕਿਰਤ ਦੀ ਦੁਖਾ ਨਿਹਾਲ: ਨਾਨਿਕ ਾਰ ਕੇ
ਕਿਹਾ ਰੁਕੇ ਹਰਿ ਕੁਤੇ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਵਾਸਿ ਦੁਖ ਭੀ ਭਿ ਇਤੇ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ॥ ਓਥੇ: ਸਤਗਿ
ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਵਡਾ: ਇਸ ਨਾਂ ਭੀ ਦਵਦ ਲੋਵ ਤਨੁ ਭੀ॥ ਟੀਐ: ਟੀ ਦੇ ਹੈ॥ ਟੀਐ: ਟਿ
ਆਹੇ ਵਾਂ ਧਨ ਰੂਪੀ ਦੀ ਸਿਪਤਾ॥੫॥ ਸ: ਮ: ੫॥ ਛਿਦਾ ਅਨਾਹਿ ਤੇਰੀ ਚਿਤ
ਵਨੀ ਨਚਿਤ ਵਉ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ ਛਿਦਾ ਆਹਰੋ: ਉਦਮੁ ਕਾਰੈ ਘਾਣੀ ਕਰਿ
ਹੇਰਿ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮੀ ਤੁਇ ਹੋ ਦੇ ਹਾ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਮੂਲਿ: ਹਰੀ ਸੈ ਵਾਛਿਦਾ ਜਿਨਾਦਾ
ਮਨੁ ਤਰੁ ਰਤਾ ਮੂਲਿ ਮੈ ਤਿਨ ਕੋ ਦੂਸਾ ਨਾ ਭੁਹੀਆ: ਜਗਤਾ ਸੁਰੂਪੀ ਨਾਰੀ॥
ਛਿਦਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਸੂਲਿ: ਪੀੜਾ ਵਿਚਾ ਮਰਉ: ਮਰਿਜਾਂ ਦੀ ਹੋ॥੨॥ ਪੌ: ਬਿਰਥਾ: ਪੀੜ
ਦਾ ਵਿਰਤੰਤੁ ਅਮਰ ਦਾਸਿ ਅਰਜਾ ਧਾਰਿ: ਗੁਰਾਂ ਆਗੇ ਵਛੇਦਾ ਮਨ ਅਰ
ਚਿਤ ਤਨ ਆਗੇ ਧਰਿ॥ ਪੈਰ: ਚਰਨ ਤੂੰ ਜਾਰਿ: ਜਾੜ੍ਹਿਆ ਬਿਖਮ: ਕਠਨ ਜਾਈ
ਦਾ ਹੈ ਤਰਿ॥ ਦੇਦਾ ਤਾਂ ਫਿਰੁ ਡਰਿ: ਡਰੁ ਕੇ ਵਛੇਦਾ ਦੇਦਾ ਤਾ ਫਿਰੁ ਅਗੇ ਨਮਰ
ਹੁਤੇ ਨ ਡਾਗਿ ਹੋ ਦੇ॥ ਸੁਭਰ ਕਰਿ: ਲਭਾ ਲਭ ਕਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਸੈ ਤੇ ਖੁ ਜਾਂ ਧਾਰਿ
ਦਾ ਹੈ॥੬॥ ਸ: ਮ: ੫॥ ਸੁਖਾ: ਸਭੁ ਪਦ ਨਾਮ ਦਾ ਸੈ ਤਾ ਮੇਜਾਂ ਵਾਛਿਦਾ ਜੋਰ ਨ
ਹਾਰੈ ਜੇ ਭੀ ਆਤੂ ਲਗ ਭੀ ਚਿੰਤੀ ਵ ਧੂਪੀ ਸੁਖਾ ਨ ਮੈ ਲਹਰੀ ਸੈ ਕਲ
ਪਾ ਰੂਪੀ ਲਖ ਸੈਆ: ਲਖ ਸੈਕ ਤੇ ਵ ਲਖ ਹੈ ਤੂ ਤਰੁ ਪੀ॥ ਮਾਂ ਪਿਰੀ: ਸੇ
ਗਾ ਪਿਰੀ ਸੈ ਨਾ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਧਨਿ ਸੈਸਾ ਰੂਪੀ॥ ਸੈ ਲੋ ਸੈ ਲਧ ਮ: ਲਦਾ
ਹੈ॥ ਨਾਮ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਕਾਮ: ਕਾਮ ਨਾ ਵਾਲੇ ਹੈ ਵ ਕਾਮੁ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈ॥੨॥ ਪੌ: ਨਿਧਾਨ: ਸੁਖ ਦਾ ਖਜਾਨੇ॥ ਨੇ: ਨਾ ਕੋਇ ਜੇ ਤੇ
ਰੀ ਟੇਕ: ਸਰਣਿ ਜਨ ਹੈ॥ ਪੂਰਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਆਖੀ ਐ ਤੋ ਸਿਫਤਿ॥
ਅਸੁਤਤਿ ਦੇ ਹੈ ਭੰਡਾਰ ਸੋ॥ ਨਿਹਾਲੁ ਕਰੇ ਤੂੰ ਦਕਾਰਿ ਨਿਹਾਲ: ਦੇਖੇ ਤਾ
ਛਿਦਾ ਆਪਿ ਦਿਆਲੁ ਦਾਸਾ ਨਰਖੇ ਆਪਣੇ ਕਰਿ ਵਾ ਅਪਿ ਦਇਆ
ਲੁਦਾ ਸਾ ਨਾ ਆਪ ਣੇ ਕਰਿ ਰਖੇ ਹੈ॥੭॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਹਿ
ਸੁਣੇ! ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕੇ ਵਾ ਵ ਵਣੀ ਸੁਣਿ ਕੇ॥੭॥ ਸ: ਮ: ੫॥ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪਟੋ
ਲਾ: ਪਸਮ ਤੇ ਸਹਿਨਾ ਛਕਣ! ਰਖਣਾ ਦਾਨਾ ਇਹੋ ਬੀਨਾ: ਅੰਦਰ
ਬਰੀ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ ਸੈ ਸਾਰ: ਕਦਰਾ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਤੇ ਰੇ: ਤੇਰੇ
ਲਧਮੁ: ਲਧਾ ਹੈ॥ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਭੀ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਦੀ॥੨॥ ਪੌ:
ਦਾਜਿ: ਹਰੀ ਨੂ ਜਾਂ ਪਛਾਣਿ: ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਠਾਚਿ: ਸਾਤੀ ਜਾਂ ਆਸ
ਜਾਂ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਨੂੰ ਧਿਆਇ: ਦੋਸੁ ਜਾ ਆਪੁ ਭਾਵਾ ਮਾਤਿ: ਤੇ ਮਤਿ ਭੀ
ਵਾਛਿਦਾ ਗੁਰ ਮਾਤੇ ਨੇ ਥੋਕ: ਪਦਾਰਥ ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰ ਦੇਵਾ ਵਾਈ
ਧੋਟੀ ਪਗਾ॥

ਐਃ ਢੇਈਏ ਵ ਵਾਈਐ ਹੇ ਹਰੀ ਕਰਮਾ ਦੁਆਰੇ ਛਾਈਐ ਃ ਤੂੰ ਦੇਹੈ ਨ ਵ ਆਸਰੇ
ਹੈਂ ॥੮॥ ਸਃ ਮਃ ੫ ॥ ਨਦੀ ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ॥ ਤਰ ਦੜੀ ਃ ਵਿਖੇ ਤਰਦੀ ਦਾ ਵ ਤਾਰੂ ਮੈਂ ॥
ਮੈਡਾ ਃ ਮੇਰਾ ॥ ਖੋਜ ਃ ਚਰਣ ਧੂਥੀ ਰੂਪੀ ॥ ਧੂੰ ਤੈ ਃ ਖਤੇ ਕਤਾ ਧੁਸੇ ਹੈ ॥ ਕਿਉ ਅੱਖੇ
ਮੰਨਿ ਃ ਵਿਚ ਮਨੁ ਧਾਤਿ ਃ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇਰੀ ਜੋ ਹੋਈ ॥ ਜੀਤ ਮੰ ਃ ਸੀਤਾ ਹੋ ॥ ਹਾਰਿ ੰਕਾ
ਮਹੀ ॥ [illegible]ਲਹਾ ॰ ਹੈ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਵਾਹਿਆ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤੇ ਬੇੜੀ ਆਸਾ
ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਹੈਂ ॥੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਦਿਸੰਦੜੀਆ ਃ ਦਿਸਦਿਆ ॥ ਅਸੁ
ਰੜੇ ਃ ਸਾਡੇ ॥ ਵੀ ਃ ਆਹੇ ਨੂੰ ਦੀਹਾ ॥ ਸਧਾਇਆ ਃ ਜਾਂਦਾ ਹੀ ਨਕੇਈ ਃ ਕੋਈ ਹੈ
ਨਾ ਪੈਃ ਨਾਵੇਂ ॰ ਤੂੰ ਹੋ ॥ ਵੁਠਿਆ ਃ ਵਸਿਆ ॥ ਸਧਾਇ ਃ ਉਪਦੇਸ ਜਪਿ ਕੇ ਵ
ਕਰ ਕੇ ॥ ਏਥ ਨ ॰ ਤੇ ॥ ਦੂਤ ਃ ਕਾਮਾਦਿ ਭਿਗਿ ਃ ਧੁਸਾਆ ਃ ਹੋ ॥ ਉਜੀਹੁ ਃ ਉਡਿਆਂ
ਤੇ ਵ ਦੇਵਤਾ ਤੋ ॥ ਥਾਨ ਃ ਵੈਕੁੰਠ ਵ ਸਰੂਪ ਧਾਰੀਆ ਃ ਗੁਦਾਰੁ ਹੋ ॥ ਜੋ ਤੂੰ ॰ ਕੇ ਤੋਅ
ਗਤਿ ਃ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥਤਾ ॥੯॥ ਸਃ ਮਃ ੫ ॥ ਧਾਰਿ ਃ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਨਛੈ ਃ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇ
ਵ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਹੋ ॥ ਹੁੰਮਸ ਧੁੰਮਸ ਃ ਰੌਲੀ ਵ ਸੋਰੁ ਸਰਾਬਾ ਹੈ ਨਰਕ ਮੈਂ
ਰੂਕਾ ਃ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਰਾਹੀ ਃ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਪਰ ॥ ਅਥਵਾ ॥ ਧਾਰ ਃ ਬਣ ਸੰਸਾਰੁ
ਰੂਪੀ ॥ ਵਿਚ ਨਛੈ ਃ ਵਿਗਾਨੇ ਮੈ ਅਤਿ ਕਾਲ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਰੌਰ ਰੌਲੀ ਹੈ ਕਾ.
ਸਾਈ ਕਾਂਦੀ ॥ ਤੇ ਰੂਕਾਂ ਪਈਆ ਃ ਪੁਕਾਰਾਂ ਪੈਂਦੀਆ ਹੈ ਰਾਹੀ ਃ ਵੇਦਾਂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈ
ਜੋ ਸੰਰਧਤੇ ਸੰਗਿ ਹੈ ਰਿਖਤੇ ਰਾਵਣਾਦਿ ਮਾਰੇ ਹੈ ਇਨ ਵ ਅਸੁਅਮਕਾਮੁਆ
ਕਲਅਮੁਕਾਮੁਆ ਹੈ ॥ ਸਹ ਃ ਸੁਆਮੀ ॥ ਡੋਰੀ ਃ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਂ ਹੀ ਹਮ ਤਾਂਹੁ ਤ
ਵ ਅਰੋ ॥ ਬਨਰਾਹੀ ਃ ਬਹੁ ਅਸਪੜੁ ਵ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਲਗਦੇ ਹਾਂ ਵ ਤੇ
ਗਾਰੇ ॥੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਏਸ ਕਃ ਬੈਠਕਾ ॥ ਤਨ ਸੰਗ ਸੰਗਾ ਃ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਵ
ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਾਖੀ ਦਾ ਵ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦਾ ॥ ਤਿਨਾ ਤੇ ਸੰਗ ਃ ਚਟਕੇ ਸੰਗਨ ਕੀ
ਚਈ ਃ ਕਰੀ ਉਹੁ ਸੁਆਉ ॥ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੀ ਹੈ ਵੇ ॥ ਰਾਪੈ ਃ [illegible]ਟਿਆ ਃ ਮਿਲਿ
ਆਵ ਦਿਸਦੀ ਆਇਆ ॥ ਥਾਕ ਃ ਸਤਸੰਗ ਵ ਸਰੂਪ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਾਰ ਭਿਆਕ
ਵੇ ਸਮੇਟਿਆ ਃ ਮੁਹੀ ॥ ਤਤੁ ਰਿਆ ॰ ਰੂਪ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ॰ ਤੋ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸਟਿਨ
ਸਮੇਟਿਆ ਃ ਵ ਸਕੀਤਾ ਵ ਆਕਾਰ ਦੀ ਤਾ ਐਸੀ ਕਿਈ ਤਾਂ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣ
ਆ ਃ ਬੋਲਾਂ ਦੇ ਤੂੰ ਦ ਬੋਲਿ ਦੇਹਾ ॥ ਹੁਕਮੇ ॥ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ॥ ਨਿਹਾਲ ॰ ਕੁਏ ਤੇ ਸ
ਖਸੁਖੋਟਿ ਃ ਸੁਖਾ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋ ਇਆ ਹੈ ॥ ਪਾਇ ॰ ਹੈ ਜੋ ਖੋਟਿਆ ਃ ਖੋਟ ਕਣੋ
੧੦ ਸਃ ਮਃ ੫ ॥ ਵਿਛੋਹੇ ਃ ਵਿਛੋੜੇ ਰੂਪੀ ਸੰਧੂਰ ॰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਵਤ ਹੋਦ ਵ ਰੈਣੂਆਂ
ਦਤੁ ਹੈਂ ॥ ਖਵੇਨ ਵਿਝਾਨਿ ॥ ਸਹਾਰੇ ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ ਕਾਹਿਤੇ ਗਾਖੜੇ ਃ ਕਠਣ ਹੈ
ਧਣੀ ਃ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੈ ਨਿ ॰ ਤਾਂ ਹੋਦੇ ॥ ਸਚੁ ॥ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਵ ਸਚੋ ॥੧॥
ਮਃ ੫ ॥ ਧੀਠਕਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸਕਤੀ ਕਾਰੁ ਕੋ ॥ ਜ਼ੀਐ ਃ ਜੀਮੈ ਤੇ ਧੀਯਣ ਃ
ਕਾਸਟ ਮੈਂ ਜੈਸਾ ਅਗਨਿ ਃ ਹੈ ਵ ਚਾਹਿਤਾ ॥ ਆਰਾ ਛਾਲਿ ਃ ਆਸਰੇ ਹੈ ॥ ਹ
ਰੁਃ ਸਕਾ ॥੧॥ ਪੈ ਃ ਰਮ ॰ ਪਰਣਾ ॥ ਆਦਿ ਸੋ ॥ ਗੋਚਰੇ ਃ ਜੋ ਗੋ ਹੈ ॥ ਜਾਰਿ ॰
ਸੋ ॥ ਪੁਰੇ ਃ ਅਪੋ ਹੀ ॥ ਵਹਦਾ ॥ ਬਿਸਮ ਤੇ ਬਿਸਮਾਦ ਭਏ ਃ ਅਚਰਜ ਤੇ
ਅਚਰਜ ਭਏ ਵ ਅਚਰਜ ਭਏ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇਖਿ ਕੇ ॥ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰੇਮ

ਨਿਧਿਭਗਤਕੀਜਸਧਜਲਕੇਲੇਨੇਕੋਚਲਾਹੇਤਪਰਗਟਨਹਰੀਨੇਮਸਾਲਚੀ
ਕਾਰੂਪਧਾਰਕੇਆਇਬੈਠੇਤਿਨਾਂਦੇਖਕੇਅਚਰਜਹੁਆਥਾ ਜੋਭਗਤਮਾਲ
ਮੈਂਲਿਖੀਹੈ॥ਵਡਾਦਾਸਹੋਇਕੈਤੇਰੀਸਰਣਿਪਰੇਹਾਂ॥ਕਾਰਿਗਤਿਮੇਰੀਆ
ਨਿਧਾਨ:ਧਜਾਨਾ॥ਭਾਵੈ: ਚਾਹੈਤਿਸਨੂੰਦੇਹਿ: ਲੈਦੇਨਾ॥ਆਗਮਮੰਤ੍ਰਅਗੋ
ਚਰਤੇਬੇਅੰਤਹੈਤੂਗਜਾਆਈਐ: ਆਵਦਾਹੈ॥੧੧॥ਸ:ਮ:ਪਾ॥ਅਘੁਦ
ਰਧੀਕਜਾਈਕਹੈਹੈਂ ਜੈਸੇਕਰੂਛੀਆਂ ਨਿਰਮੈਨਿ: ਫਿਰਦੀਆਂਹੈਂਤਸਾ
ਮੈਪਰੁ ਸੁਆਉ: ਸੁਆਦਨਾ॥ਸੁਣੀਆਂ: ਖਾਲੀਰਹੈਹੈਂ ਮੁਖ: ਮੂਹੁ॥
ਨਿਰਮੈਨਿ॥ਦਿਸਦੇਹੈਂਪ੍ਰਸੰਨਤਾਪਰਤਾਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਤਿਸ ਰਸਿ: ਰਸਾਮੈਂ
ਤੈਸੇਕਾੜ੍ਹਛੀਆਦਕਤਾਫਿਰਨਿਜੋਚੁਪੀਆਂਦੇਦਸਾਸ੍ਰਮੈਂਠਾਸੁਆਉ:
ਸਿਧਾਂਤਾ॥ਸੁਣੀਆਂ: ਖਾਲੀਹੀਰਹੈਹੈ॥ਨਿਰਮੈਨਿ॰ਆਨੰਦਸਹਿਤਜੋ
ਰਸਿ॰ਮੈਦਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਤਿਸਤਤੂਸੇ॥[illegible] ਮ:੫॥ਪਾ॥ਖੋਜੀ॰ਹੋਇਕੈ ਲਧ
ਮੂ: ਲਦਾਹੈ ਖੋਜੁ: ਸੋਤਾਦਾਮਾਰਗੁ॥[illegible]ਜੈਸੇਖੋਜੀਸੋਤਨੇਗਾਕੇ
ਮਰਨੇਤੇਂਉਪਰਿਤਧੰਨੇਕੇਨਾਧਜਨੇਕਾਖੋਜਲਦਾਥਾ ਜੋਭਗਤਮਾਲਮੈ
ਲਿਖੀਹੈ॥ਉਜਾੜੂ: ਵਿਸਨਾਂਦਭੂਸਰੂਪੀ॥ਦਾਤ੍ਰੂ॰ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀ॥ਖੇਤਿ॰
ਗੁਣਾਂਦ ਸਾਧਨਾਰੂਪੀ॥ਰਾਧੇ: ਸਿੰਜਿਆ: ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਦਾ॥ਗਾਲੈ: ਦੂਰ
ਸਤਿਦਾਸਮੂਹ॥ਫਿਟ: ਸਰਣਿ॥ਸੁਖੀਹੂ: ਸੁਖਾਲੇ॥ਗਿਆਨੂੰ॰ਏਹਸਭੋ
ਹੋਇ॰ਪਾਪਾਂਤੋਂ॥ਬਿਪਤ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂਕਾਰੋਸ॥ਠਿਸੰਦਾ ਦ੍ਰਦੋਸਠਿ
ਆਹੇ: ਵਸਿਆਹੋਆਰਿ: ਦੇਹੈਨਾ॥ਤੂੰਠੀਆ॥ਕ੍ਰਿਪਾਲੁਹੋਆਆ॥੨॥
ਸ:ਮ:੫॥ਵਡਾ॥ਲਭਨਹਾਰਹੋਇਕੈਕਾਲਪ੍ਰਸੁ: ਲਧਾਹੈ॥ਕਰਮ: ਕਿਰ
ਪਾ ਕਰੀਏ: ਕੀਤੀਹੈ॥ਆਪਰੀ: ਮੇਰੀਪੂਰੀ ਕੋਆਦਕਿਰਪਾਕਰਣਵਾਲਾ
ਜੋਮੇਰਾਪੂਰੀਹੈ॥ਹਾਰੁਜਾਣਿਆਹੈ ਹੁਣਿ॥ਧਿਆ: ਦੂਜਾਨਾਪਸੀਐ:
ਦੇਖਦੇ॥੧॥ਮ:੫॥ਪਾਪਾਤ੍ਰਿਆ: ਪਾਪਾਂਨਾਪਛਾੜਿ: ਪਟਾਕੁਵਸ
ਨਿਬਾਣੁ: ਤੀਰਥਸਚਾਦੁ: ਸਭੂਨਾਮਦਾਦੇ ਸਚਵਾਲਾਸਿਨਿਕੇ: ਬ
ਧੀਰੂਪੀਕਮਾਨਿਮੈਂਸੋਦੂਕੋ॥ਝੜੂ: ਵਨਾਬੀਦਈ: ਹੋਈਗਾ॥ਰਾਧੇ:
ਹਰਿ॰ਜਿਸੁ॥ਅਨੁ: ਦਿਤੀਹੈ ਨਾਦਿ: ਸੰਤਾਂਜਿਨੂੰ॰ਪਹੁਜੋਹੈ॥ਬਬਿ॰
ਨੇਤਾਂਨਬਿਲ: ਵਿਰਲਾਪਹੀਦ ਬਿਲ: ਦੇਹੀਮੈਂਜੋਕਰਦੇਸਾਂ॥ਤਾਪ॰
ਤਿਨੇਠਦੂਖਜਨਮਮਰਣਦੇ॥ਰੋਗ॰ਅਗਜਾਨਰੂਪੀ॥ਰਖ: ਰਖਿ
ਆਜੈਸੇਕੋਈਸਿਝਕਾਰਿਦੇਤਾਹੈ॥ਨਿਵਾਜਿ॰ਨੇਥਾਪਿਆਹੈਦਨੂਹ
ਨਿਆਕੇ ਥਾਪਿ: ਇਸਾਬਿਤਕੀਤੀਹੈ॥ਅਨੁ: ਹੈ॥ਕਾਪਿ: ਕਪੁਕੋ॥ਛੇ
ਦਾਬ੍ਰਹੀਤੇਆਸਦਾ ਆਸਾਪੂਰੀਤੇਤਿਸਨਾਬ੍ਰਹੀਆਸੰਤੋਖ॰ਪਾਇ
ਕੇਧ੍ਰਾਪਿਆਹੈ ਦ ਸੰਤੋਖਿਆ॥ਤੇਨਹੁਧ੍ਰਾਪਿਆਹੈ॥ਵਡੀਰ: ਦੇਵਤਾਦ
ਕਿਆਤੇਕੀਦਨਾਵਵਡੀ: ਮਾਪਾਤੇਭੀਦਤਾਅਪਾਰਹੈ॥ਪਾਇ॰ਦਾ

੧੩॥ਸ:ਮ:੫॥ਪਾਤ: ਪਦੋਹੈਂ॥ਸਿਗਾਤ: ਸੰਗ੍ਰਾਮੇ॥੧॥ਮ:੫॥ਜੋਇੰਞੋਹੈ॥
ਬਿਘਨ: ਪ੍ਰਿਤਬੰਧੂ ਪਾਵਣਵਾਲਾ॥ਤਾਪੈ: ਹੈ॥ਐਥੇਤੇਆਗੇ॥ਟਿਕ॥ਹੈਜੋ
ਦੂਖ॥ਜਨਮਦਾ॥ਲ: ਲਹੈ ਉਨਾਵਿਖੇਤੇਸਿਹਰਪਾਈਦਿਤੀਹੈ॥ਦੂਖ: ਬ
ਹਰੂਲਤੇਅੰਦਰੂਦਾ॥ਰੋਗ॥ਅਗਿਆਨਰੂਪੀ॥ਤਿਸਮਾਇ: ਤਿਸਨੂੰਹੈਭਾਈ
ਵਿਛੋੜਾ ਤਿਸਨੂੰਤੇਆਵਣਜਾਵਣਭੀਨਹੀਹੈ॥ਗਾਇ: ਗਾਉਂਦੇਹੈਂ॥ਇਕੋਇਕ:
ਇਕੋਹੀ॥ਇਕਨਾ॥ਜਨ॥ਤੇਨਾਮੇ: ਨਾਮਕਰਕੇ॥੧੪॥ਸ:ਮ:੫॥ਬਿਘਨ:
ਪਾਪਦੇਕੰਮਾਨਾਲ॥ਬਿਲਪਤੇ: ਬਿਲਾਪਕਰਤੇਹੈਂ॥ਕਾਉ॥ਵਿਆਰ
ਬੁਖਪਦਾਹੈ॥੧॥ਮ:੫॥ਭ੍ਰਿਤ: ਬਸਿਤਾਦੇਛਿਅਜੋਹੈਦੂਦੇਹਿਦਾਜੋ
ਨਾਲਤਿਨ॥ਹੀ॥ਤਾਪੈ: ਪੰ[illegible]ਕਾਕਮਆਇਵਿਕਾਰੀਘਾਤਕਹੈਂ॥ਸੂਰਬੀਰੋ
ਫਰੀਆਮ: ਰਖੀਮਿਹਾਰਖੀਅ[illegible]ਰਖੀਜੋਭਏਹੈਂ॥ਹੋੜੀਐ: ਹਟਾਇਆ॥
ਛੋਡਾ॥ਪੰਚ: ਪੰਜਾਜੋਜਰੀ[illegible]ਉਜੜੇਜੀਹਬਤਾਏਹੈਤੇ ਹਾਠ: ਹਠਵ
ਲੀਹੈ॥ਜੋਕਹੋਬਣਬਾਸੀਬਚਦੂਹੇਤੇਕਹੇਹੈਂ॥ਨਾਰੀ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਰੂਪੀਅ
ਉਧੂਤ॥ਨਭੀ॥ਦਿਨ: ਦਿਤੀਆਹੈ॥ਛਮੇਜੀਐ: ਚਮੋੜਿਆਜੋਇਨਰ: ਜਿ
ਤਜਿਤੁਕੋਗਰਲਾਬ॥ਆਪਨੂੰਮੈ॥ਡੋਰਾਣ: ਡੋਰਾਣੀਜੀਦਦਾਬੂਹਆ
ਦਿਤਿਨੇਤੇਜੀਦਕੀ॥ਛੀਐ: ਮੋੜਨਾ॥ਜੋਕਹੇਆਕੀਰੂਖੇਹੈਤੇਤੋਕਹੇਹੈਂਭ
ਰਮ॥ਰੂਪੀ ਕੋਟ: ਕਿਲਾਹੈਤੇਮਾਣਇਆਰੂਪੀਖਾਈਹੈ॥ਤੋੜੀਐ॥ਏਹੁ
ਪੰਜਾਂਤੇਉੜਾਦਲ: ਕਾਮਾਦਿਕੰਕਾ॥ਫੇੜੀਐ: ਫਾੜਿਕੇਇਕਾਇਕਨੂ
ਭਿਨਕਰਕੇਮਾਰੀਏ॥ਅਬਿਹ ਕਾਮਨੂੰਤੇਦਸਨੂੰਦੇਵਦਾਰਰੂਪੀਸਰਮਸੇ
ਮਾਰੀਏਤੇਕ੍ਰੋਧਨੂੰਖਿਮਾਸੇਮਾਰੀਏਤੇਲੋਭਨੂੰਸੰਤੋਖਸੇਮਾਰੀਏਤੇਮੋਹ
ਨੂੰਵਿਵੇਕਸੇਮਾਰੀਏਤੇਅਹੰਕਾਰਨੂੰਨਿਰਅਭਿਮਾਨਤਾਸੇਮਾਰੀਏ॥
ਜਿਸਮਾਰੇਹੈਹਉਮੈਤਾਂ॥੧੫॥ਸ:ਮ:੫॥ਨੀਤਾਂ: ਨੇਤਾਨੇਤਾਗਾਉ॥ਏ
ਕਾਰਿਕਥੇ॥ਸਾ: ਆਦਿਜੁਗਾਦਿਪੰਚਤੇਹੈਰੁਭੀ॥ਨਾਨਕੰਜਾਂ॥੧॥ਮ:੫॥
ਜੁਗਾਤ: ਨਾਮਦੀਵਿਧਾਨਾਦੀਦਾਗਾੜੀ॥ਮੁਕਤਿ॥ਤਿਨਾਦੀ॥ਤਾਖੇ॥
ਭਰਮ॥ਰੂਪੀ॥ਦੋਇ: ਦੋਵੇਜਾਂ ਦਾਰੂਓ: ਔਖਦੀ॥ਰੋਗ॥ਅਗਿਆਨਰੂ
ਪੀਜੋਹੈ॥ਭਉ॥ਰਿਆਹੈ॥ਨਿਧਾਨ: ਨਿਧਾਦਾ॥ਨਿਆ: ਕਾਨੂੰਹੈਦਾਨਿ
ਧਾਨ: ਖੁਸਿਆਂਨਾਤੇਹੋਰੁਬਹੁਤਰਾਣਾਦਾਭੀ॥ਅਪਾਰੁ॥ਜਿਨਾਨੇਆਪਨੂ
ਚੇਦ॥ਜੀ॥ਅਭੇਦ॥ਰੂਪਹੈਸਭਤੇਸੀਬੋਧਨਹੀਕਰਨੇ॥੧੬॥ਸ:ਮ:੫॥
ਅੰਸੀਰਬਾਦਕਰਹੈਂ॥ਉਦਮ॥ਹਰਿਦਾਲਾਤੂ॥ਤੇਕਾਮਾਦਿਵਿਆ॥ਨਾ
ਮਨੂੰਤੈਕੀਧ੍ਰਭੁਨੂੰਨਾਵਾਂ ਛੋਡਾ॥ਜੀਉਤੂੰਤਨਕਾਰਿਉਦਮਕਰੇਦਿਆ
ਤੇਥਾਂਹੀਕਾਰਿ॥ਊਚ: ਊਚੇਗਾਤੇਮਨਕਾਰਿ॥ਪ੍ਰਭੁ॥ਨੂੰਮਿਲਃਏਗਾ
ਤਾਂਚਿੰਤ: ਚਿੰਤਾ॥ਚਿੰਤੇ: ਚਿੰਤਾਤੇਰੀ॥੧॥ਮ:੫॥ਚਿੰਤਨ॥ਹੈਗੀਬਿਸਦਾ
ਸੋਗ॥ਕਰਿਧ੍ਯਾਪਤਿਹੋਇਆ॥ਘੜੀ॥ਭੀਏਹੁਹਾਰ॥ਤਾਪੈ॥ਹੋਇ॥ਸਭੁਕਛ
ਰਪੀਐਂ॥ਹੋਰਨਾਤੋ॥ਤਿਸ॥ਗੁਰੂਨੂੰਛੇਦਾ॥ਸਾਹਿਬਬੇਸੁਮਾਰਆਇ

ਜੋਹਰਿਤਿਨਾਂਨਿਹਾਲਹੋਵੀਏ। ਵਲਿ॰ ਹੋਵੈਗਾ ਹਰਾ: ਹਰਾ ਹੈ। ਵੁਠਾ: ਵਸਿਆ ਤੇ
ਓਨਾਨੂੰ ਹੋਆ। ਜਾਚਿਸ ਮਾਹਰਾ: ਸਚਾ ਅਨਦੁ ਵਸਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਭ ਮੈ
ਸਮਾਹਰਾ: ਸਮਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਧੁ॰ ਤੂੰ ਤੇ ਓਨਾ ਦਾ ਪਾਲਿਆ: ਪਾਲੇ ਹੈ। ਛੇਦਾਸ
ਭਨਾਦੇ ਸਿਰਿ ਪੁਰਸਮਰਥੁ॰ ਤੂੰ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਨਦਰਿ ਕਰਿ। ਨਿਹਾਲਿਆ ਫਲੁਕੀ
ਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੈਨੂੰ ਓਨਾ ਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਨਿਹਾਰਿਆ ਹੈ।੧੭।ਸ: ਮ: ੫।ਮੋਹ॰
ਤੋ ਲਹੁ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਦਾਸੁ ਜਾਣ ਕੇ। ਸ੍ਵ ਨਿਵਾਰ॰ ਹੋਤਾ ਈ ਤੋ। ਆ
ਪਣੇ॰ ਨੂੰ ਮਨਾ ਵਿਖੇ ਠਯਾਂ ਈ ਕਰਿ।੧।ਮ: ੫।ਪਫਾ: ਪਸਿਗਿਆ ਤੇ
ਅੰਗਾ॰ ਕੀ ਪਸੋ। ਸਚਿ॰ ਦਾ ਰਾਧੇ: ਹੋਵਣਾ॰ ਹੈਂ। ਜੁਹਰ: ਜਿਸਨੂੰ ਜਿ
ਹੁਕਰਮੁ ਮੈਦਾ ਜੁਨਮੋਂ। ਖੜੂਵਣ। ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਰਾਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ॰
ਕਰਿ ਦੂਰਾ ਮਤਿ ਨੂੰ। ਤੁਧੁ॰ ਨੂੰ ਹੈ। ਸੇ: ਤਿੰਨਾ ਨੇ ਜੋਵਣ: ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ
ਝਿਨਾ ਪੇਵੇ ਹੈਂ। ਅਲੇਵਣ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਵਾ ਇਕ॰ ਜਾਣਿਆ ਤੇਨੇ
ਣ ਕਰਿ ਭੀ ਕੀਤਾ। ਰੋਵਣਾ॰ ਜਨਮੁ ਕੇ ਦਾ ਨਰਕਾ ਮੈਦਾ ਦੁਖ ਮੋਂ। ਨਾ
ਨਕ॰ ਦੀ ਕਰੋ। ਵਣ॰ ਕਰਾ ਤਿਸ ਦਾ।੧੮।ਸ: ਮ: ੫।ਫਲਿ ਦੜੂ: ਰ
ਲਿਖਿਆ ਕਰਮੋਂ। ਗੁਦਾਰਿਆ। ਬਿਤਾਇਆ ਸਮਾਂ। ਸਾਕਤ॰ ਬਾਣੀ
ਕਰਿ ਤੇ ਮੂੜ੍ਹ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਨਪਾਕ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਕੇ। ਸਾਕਤ ਮੂੜ੍ਹ ਨਪਾਕ
ਹੈ।੧।ਮ: ੫।ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ। ਤਾਰਿਆ। ਸਫਲੁਕੀ
ਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਿ॰ ਦੁਆਰਾ। ਰਾਧੇ: ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ। ਸਦਾਸਦਾ ਛੇ
ਦਾ ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇ ਸਚਹੀ ਤੂੰ ਜਗਤ ਦਾ ਸਿਧਾਤਾ ਰੂੰ॰
ਤੇਸ ਦੂਣੇ ਰਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆ: ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ਵਾ ਸਾਰੇ ਹੈ ਵਾ ਸਮਾਇ
ਦਾ ਹੈ। ਪਾਲਿਆ। ਪਾਲਨੂੰ ਪਾਸ ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੁਗਤ ਨਾ ਵਣ॰
ਹੈ। ਪਲਿਆ: ਲੈਕ ਬੁਏ ਹੈਂ। ਰਚੂਨ: ਜਗਤ ਨੂੰ ਆਪਿ॰ ਹੈ ਹੋ। ਟੇਕ: ਸ
ਹਣਿ ਨੂੰ ਵਾ ਸਰਣਿ ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਨੂੰ।੧੯।ਸ: ਮ: ੫।ਅੰਤ॰ ਤਿੰਨਾ ਅ
ਵਸਤਾ ਤੇਂ ਦਾ ਕਾਲਾਂ ਮੈ ਰਾਖਿਆ: ਧਾਰਿਆ ਵਾ ਪਾਰ ਹੈ। ਛੇਦਾਸਾ
ਪਾਸਿਗੁ ਅਨੁਦਿਨੁ ਅਪਾਰੁ ਹਰਿਦੇ ਗੁਣ ਹਰਦੈ ਸਾਧਾ ਸਿਗੁ ਅਪਾਰੁ
ਹਰਿ ਦੇ ਅਨੁਦਿਨੁ ਗੁਣ ਹਰ ਦੇ। ਸਾਭਿ॰ ਤੇ ਫਰਾ ਕਾਰਣ: ਪ੍ਰਾਸ
ਰਿਕਾ ਨੂੰ ਵਾ ਜਗਤ ਨਦਾ ਕਾਰਣੁ ਰੂਪ ਜੋ ਸਭੁ ਨੂੰ ਧਾਰਿ॰ ਜਿਸੁ ਕਰਿ ਸਿਸ
ਰੂਨਾ।੨।ਮ: ੫।ਸਾਜਨ॰ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾ ਤੇ ਨੂੰ। ਤਿਸੁ॰ ਤਿਸ ਨੇ। ਛੇ ਦਾ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਦਾ ਆਇਆ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਤੇ ਅਗੋ ਹੈ ਏਧਰ ਦਾ ਹੈ। ਛੇ ਦਾਖਸ
ਸਿਦਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੁਕ ਮੈ: ਪੁਛਿ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਭਏ ਹੈਂ। ਨਹ: ਨਹੀ॥
ਦੁਖ॰ ਭੁਖ ਜਾਣੇ ਕੇ। ਹੁਕਮ॰ ਨੂੰ ਹੈਂ ਦਾ ਦੀ ਮਧ ਜਾ ਦਾ ਆਪਿ॰ ਸੋ। ਰਾਧੇ:
ਖਿਨ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ। ਪਧਿ: ਸਹਾਰਾ। ਜੁਤੇ: ਜੋ ਡੂਹੈ॰ ਸੁਲਹੀ ਆ ਦਾ॥

ਮਥੇਵਾਲਿ: ਸਿਰੋਂਪਕੜਿਕੇਵਾ ਸਿਰਦੇਵਾਲਾਂਤੇਫੜਕੇ ਸੁਤੇ: ਭੇਜੇਹੈਂ। ਘੋਰ੦ਸੇ
ਸੁਤੇ: ਏਸਾਥਿਤਕੀਤੁਵ ਸੁਟੇ ਸਤੇ: ਸਤਿਸਰੂਪਨੇ।੨੦।ਸ: ਮ:੫। ਸੋਇ੦ਜੋਸੇ
੧ਮ:੫। ਬਿਪਤਿ: ਦੋਸ। ਲਿਪਤੇ: ਲਿਪਕ੍ਰਮਦੇਹੈਂ। ਕਾਪੇ: ਸਿਮਰਿ੨: ਸੁਆਮਿ
ਸਿਮਰਿਆਂਵਾ ਮਨਾਂਦਿਆਂ ਦਾਤਾਰੂ੦ਤੇਸਨੇਰਥਾਨੂ। ਪੂਰਨੀ੦ਬਾਹਰੂਦੀਤੇਸ
ਨਿਆਸਿਕੀਪੂੰਕੀਤੋ। ਵਿਸਰਿਆ: ਲੋਰੇਕੀਬਾਣੀਦੋ। ਕਾਲਦਾ੦ਸੀਅਧ
ਲਦ:੦ ਸਾਜੋਧਾਲਾਤਿਲਕੋਂ ਛੇਦਾਸਹਜ: ਅਚੁਤਸੁਖਤੇਹੋਰੁਅਨੰਦ ਵੁਠੇ:
ਵਸੇਹੈ। ਜਾਣ੦ ਤੇਆਰਿ੦ ਨਾਹੈ। ਏਕ੦ ਹੈ ਏਕਹੀਅਸਾਂਵਗੁਰਾਨੇ। ਨਦੂਸ
ਟਾਇਆ: ਦੇਖਿਆਵਾ ਦਿਖਾਇਆਹੈ। ਜਾਚੈ੦ ਸੋ। ੨੧। ੧।ਸੁਧੁ।
ਰਾਗੁਗੂਜਰੀਭਗਤਾਂਦੀਬਾਣੀ। ਰਾਗਗੂਜਰੀਬਾਣੀਕਬੀਰਜੀਕੀ।
੧ੴ ਚੀਠਕਾਰੋਈਸਾਧਖਾਕਹੂਗਹਿ ਦਾਖਾ। ਕਿਸੀ ਕਹ ਸਤਕੇਚੋ ਬਾਰਸ
ਹਿਓਹੁਭਜਨਨਕਰੇ ਤੇਆਦਿਰਿਵਡੁਕੇਸੰਤੁਰਹੇਤਾਖਾਤੇਮਰਕੇ ਬੈਲਭ
ਇਆ ਤੂਰੇਨਹੀਬਾਮਾਰਖਾਏ ਦੇਖਕੇਕਬੀਰਜੀਨੇ ਕਹਾਲੇਖਾ ਦੇਤੇ ਏਕ
ਛੁਟੇਗਾ। ਤਾਂਤੂਰਚਜਾਤਾਂ ਬੈਲਵਾਂਦਿਆਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀਏਹਕਿਆ ਕਬੀ
ਰਜੀਕਹਾ ਏਹੁਓਹੁ ਸਾਧੁਹੈ। ਜਾਂ ਓਨਾਂਓਦਾਖਾਦਾਚੀਤਾਬਧਿਸਿਆ ਓਹੁ
ਤਾਂਏਹਿਛੁੜਕੇਕਬੀਰਜੀਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਸੇ ਵੈਕੁੰਠਕੋਗਿਆ। ਤਿਸਪਰਉਪਦੇ
ਸੁਸਭਨੂੰਕਹੇਹੈਂ। ਜਬ ਬੈਲਭਜਾਤਾਂ ਚਾਰਿਗਈਹੈ: ਗਏਗਾਹੇਨਰਾਠੇ
ਗਾਂ: ਫੇਰਾ। ਬਿਰਾਨੇ: ਬਿਰਾਨੇਵਾ ਉਜਾੜਦੇ। ਵਾ ਭੂਮਾਂਦਕਾਈਆਂਦੇ। ਟ
ਟੇ: ਨਬੇਹਾਇ। ਕਾਬਨੇ: ਕੰਧੇ ਕੰਨਾਂਕੇ ਦਊ: ਕੇਦੋ। ਭੁਸ: ਤੋਉ। ਡੋਲਤ:
ਫਿਰਦੇਆ। ਅਜਹੁ: ਅਜੇਕੀ। ਜਨ: ਜਿਨਾਨਰਾਂ ਦੁਖਸੁਖਦੇਸਾਧਨਾਂਕੁ
ਮ੦ ਸੈਂਬੜੇਤਿਸ ਦੁਫਲਾਰਤਨ੦ ਰੂਪ ਵ ਵੈਰਾਗ। ਦੇਸਾਧਨਾਬਿਨਾਤੇ
ਲਕ: ਤੇਲੀਦੇ। ਕੋਪਿ: ਬੈਲ। ਗਤਿ: ਪੇੜੇਦੇਅੰਤਿ। ਤਦਵਤ। ਵਿਹਾਰ
ਮੈਂਜੁਚਣਾਬਿਨ: ਰੈਨਿ: ਐਵਧੀਭੂਲੀ। ਵਾ ਤੇਲਕ: ਰਤੁਕਾਦੀਅਗਨੀ
ਦੇਕਬਿਵਤੁ। ਨਿੰਗਾ ਆਪਹੀਹੈਤੇਕਹੇਹੈ ਅਗਨੀਕਸੇਕੁਹੈਤੇਸੇਸੁਖਆ
ਤਮਾਂਕਹੇਤੇਕਹੇਹੈ। ਏਸ੍ਰੀਆਂਦੇਕਾਕਾਰਸੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਵਾ ਤੇਲਕ: ਤੇ
ਲੁਦੇਸੇਤੀ ਨਪਗੜੇ ਸ੍ਰਸਟਜੇਸੇਸੋ। ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਤਦਵਤਪ
ਦਾਰਥਓਸਦੇਸੇਤੀਹੈ ਏਨਾਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਬਿਨ੦ ਅੰਤਨੂੰ। ੧। ਮੁਸਿਰ:
ਘੁਸੁਕਘੁਸਕਵਾ ਭੁਸਕਭੁਸਕੁਵ ਗੁਜਰਿਣੀ ਮਾਈ੦ ਤਮਾਤੀਨਾਮਾ
ਬਾਰਿਕ੦ ਕਮਾਈਕਮਾਲਾਤੇਨਿਹਾਲੀ ਨਿਹਾਲਾਰਪਰਾਈ੦ ਦੇਆਸ
ਰੋਕਿਆਸਾਡਾਕੋਈਕੰਮਕਰਨਾਹੈ ਓਸਨੇ ਸਰੀਰ੦ ਸੋ। ਕਬੀਰਜੀਕ
ਹੇਹੈਸਾਂ ਤਾਬੋਹੀ: ਨਲਦੇਛਿਦ੍ਰਸੋ। ਜਾਤਿ੦ ਭੀਰਪਰਾਈ੦ ਹੋਪਾਲ
ਕਾ। ਗੂਜਰੀਨਾਮਦੇਵਕੀ। ੧ੴ ਜੌਰਾਜੇਨੇਸੇਸਦਿਥਾਦਾਰਥਦੀਏਸੇਤਾਂ
ਲੋਕਕਹੇਨਾਮੇਬਡੀਸਿਤਪਾਈਹੈ ਤਿਵਸੁਨਾਵਕਕਹੇਹੈਂ। ਹਰੀ। ਕਵਨ:
ਕੀਸਾਨੂੰਵਾਕਿਸਨੂੰ। ਕਿਆ੦ ਸਾਡਾ। ਕੇ। ਤੂੰਹਰਿਨਿਰਧਾਨੂੰਪਦਭੇਟਾ

ਤੇ॰ਸਿਖੀ।ਤੂੰ॰ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਲਹਿਣਾ।ਬੁਝਾਈ:ਬੂਝਿਆਈ।ਪਾਬਰ॰
ਵਿਖੇ।ਪਾਉ:ਪੋਬਾ।ਓਹੁ॰ਪਾਰਿਲਾ।ਨਾਮਦੇਉ॰ਤਾਂਤੇਸੇਵ॰ਕਰਨੇਹਾਂ
ਜਿਸਜੇਸਾਹੋਰਨਹੀ।੧।ਪੀਠਕਾ।ਕੋਈਕਹੈਤੂਮਹਰੀਪਾਇਆਹੈਤੇਆ
ਵਤਾਜਾਤਾਦੇਖਿਆਨਹੀ।ਤਿਸਕਹੈਹੈਂ।ਮਲੈਨਾਲਾਛੈ।ਮਲਦਾਨਹੀਲ
ਛਣਉਸਮੋ।ਕਾਹਤੇਪਾਰੁਹੋ ਮਲੇ:ਮਲੁਤਾਪਰਮਲੀਓ:ਚੰਦਨਦੀ
ਸੰਗਦਤਾਵਨ॰ ਮੇਰੇਮੈਂਥੋਂਠੋਹੋ ਗੀ:ਹੇਸਖੀ ਆਈ:ਆਏਨੇਵਾਭ
ਲੀਤਰਾਂ।ਮਲਕੇ ਫੈਠੋਰਿਸਖੀ।ਕਵਨੇ:ਕੋਈਨਹੀ।ਤਿਸਨੂੰ।ਕਹਿ:
ਕਿਸਤਰਾਂ।ਆਕੁਲ:ਗਹਿਤਹੈਕੁਲਤੇਵਾ ਸਰਬਓਰਤੇਸਭਮੈਂਹੈ
ਅਲੋ:ਦਾਲੋ:ਦਾ।ਜਾਈ:ਜਾਂਦਾ।ਤੈਸੇਤਿਸਹਰਿਦਾਆਵਣਾਜਾ
ਣਾਹੈ।ਨਾਕਾਸੇ:ਅਕਾਸਦਾ।ਪੜ੍ਹਾਅਓ:ਪੜ੍ਹਾ।ਤਿਸਨਾ ਦੇਸ
ਲਨਾਲਕਦੇਨਹੀਭਰਿਆ।ਤਦਵਤਾਤਿਸਮੈਂਸੰਸਾਰਹੋ।ਚੇ:ਦੋਨਲਿ
ਨ:ਜਿਸਮੈਂ।ਤੀਨੋਂ॰ਏਹੁਤ੍ਰਿਸੰਤਜਰਿਆ: ਜੜ੍ਹੇਹੋਏਵਾ ਥੀ: ਉਤਪ
ਤਿ।ਠ:ਪਾਲਨਾ।ਲੋ:ਲੈਕਰੁਨੀ।ਤੀਨੋਂ॰ਸਕਤੀਆਨੂੰਜਰਿਆ:ਸਹਾ
ਰਿਆਹੈ।ਥਨਹੁ:ਥਣਮੈਂਹੀ।ਗੂਜਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ।੧।ਓਕਿਸੇਕਹਾ
ਤੂਮਭਗਤਹੋਕੁਛੁਪੂਜਾਕਰਿਆਕਰੋਤਕਹੈਹੈਂ।ਬਿਨਾਰਿਓ:।ਬਿਗਾਰਿਓ
ਹੈਵਾ ਜਠਾਕੀ ਤਾਹੈ।ਕਹਾ:ਕਿਥੁਹਕੁਛਸੁਚਾਵਾ।ਕਿਆ।ਅਨਪੂਨ:
ਅਨਪੌਸੂਵਾ ਅਵਰੁ॰ਨਾਦੂਧਅਨੂਪਮਪਾਵਉਨੇਅਵਰੁਨਫੂਲਅਨੂ
ਪਪਾਵਉਤੇਅਵਰੁਨਜਲਅਨੂਪਪਾਵਉ।ਦੋਇਨੇਨੇਕੇਤੀਨਕਰਨੇ।
ਮੈਲਾਗਰ:ਚੰਦਨਬ੍ਰਿਖ।ਬੇਰੇ:ਘੇਰਿਆਹੋਆਹੈ।ਜਿਗਾ॰ਸਮੁੰਦ੍ਰਮੈਂਨਿ
ਕਸੀਹੈਵਾ ਚੰਦਨਸੇਪੀਂਆਂਨਈਥੇਦਹਿ: ਭੋਜਨ॰ਆਦਿਕਾਵਿਚੋਂਭੀਵ
ਸੈਂਭੀ।ਬਾਸਾ:ਵਸਨਾਲੋਈਹੋਈਹੈਵਾ ਵਸਾਹੈਹਰੀਦਾ।ਤੇਰੀ॰ਔਂ।ਪੂਜਾ॰
ਏਹ ਵਛੋਦਾ।ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॰ਏਹੁਪੂਜਚਰਾਵਉ।ਕਿਆ।ਤਨੁਮਨੁਅਰ
ਪਉ।ਤਾਂਕਿਰਿਸਰੂਪਾਵਉ।ਅਰਚਾ।ਜਲੁਵਾ ਚੰਦਨਸੇਚਣਾਵਾ ਮੂ
ਰਤਾਦੀ।ਅਹਿਨਤੇਰੀ: ਤੇਰੀਦੀ [illegible] ਹਾਨਹੀਮੇਨੂੰ ਵਾਤੇਰੀਹੁੰਦੀਨਹੀ
ਦਾਸ॰ਤਾਂਤੇ।ਸੇਰੀ॰ਤੇਥੀਸਰਣਹਾਂ।੧।ਤ੍ਰਿਲੋਚਨਜੀ।੧।ਓਪੀਠਕਾ
ਜੈਚੰਦਦਿਜਪੂਛਿਆ।ਕੇਖਕੇਫ਼ਾਰੇਗਾਹੈਤਿਸਨੂੰ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨਜੀਕਹੇਹੈਂ
ਭੇਖਤੇਨਾਮਦੀਸੁਖਤਕਹੈਹੈਜੇਚੰਦਦਿਜਨੂਸੁਣਾਵੇਹੈ।ਮਲਿ:ਮਲਨ
ਹੈਤਿਸ ਮਲੁਤੇ।ਦਾਸੀ॰ਤੇਰਿਆ।ਛੇਦਾ।ਪਾਟਿਦੇ।ਹਿਰਦੈਕਮਲਮੈਂ
ਕੁਲੀ॰ਸਿਸਟੀ।ਗਨੀਰ:ਮਨਾ।ਦੇਕਰੋਂਵਾ ਨੇਮਕੀਤਾਹੈ।ਧਾਰਿਰ:ਮੰਗ
ਕੇ।ਸੁੰਦ੍ਰ॰ਧਾਰੀ।ਬਾਹਰੁਤੇਅੰਤਰੁਹੋ।ਛੋਦਾ।ਸਾਹਕੁਸਿ।ਗੁਰ॰
ਪੂਰਾ।ਤੇ:ਸਿਧਾਂਤਾ।ਕਾਏ:ਕਿਆਹੈਵਾ ਕਿਸਵਾਸਤੇ।ਜਪਹੁ:ਜਪਦਾ
ਜੋਪਦੇਹੋ।ਪਾਣੀ॰ਕਰਮਾਰੂਪੀ।ਕਮਲਿ॰ਧਾਰੇਤੇ।ਕਿਆ।ਭਇਓ।ਸਠਿ॰

ਣਤੀਰਥਿਆਂ ਧਦਤਿ: ਕਹਿਦਾ ਹੈ॥ ਕਾਣ੍ਹਿ: ਦਾਣ੍ਹ ਆਂਧਿਨਾ॥੧॥ ਗੂਜਰੀ॥
ਪੀਨਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾਂ ਜੀਵ ਜਨਮ ਦਾ ਕਿਸ ਕਰਕੇ ਹੈ ਤੇ ਕਹੋ ਹੈ ਵਾਸਨਾ ਪ
ਤਸ ਮੈ ਦੀ ਕਰਕੇ॰ ਕਹੋ ਵਾਲਿ: ਰ: ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ॥ ਅਉਤਰੈ: ਉਤਰ
ਦਾ ਕਰਾ ਜਨਮ ਦਾ ਮਰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਾ ਪਾਇਆ: ਹੇ ਮਾਈ ਹੇ
ਸਖੀ॥ ਮੁਕਤਾ॰ ਸਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਾਹਿ ਤੇ॥ ਗਰਿਦੇ॰ ਜੋ ਧੁਸੈ: ਧੁਸਤਾ ਹੈ
ਰਾ॥ ਗੂਜਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਪਦਾ॥ ਪਰਮਾਦਿ: ਸਰਬ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਸਰਬ
ਦੀ ਆਦਿ ਹੈ ਵੈ ਤੇ॥ ਪੁਰਖਮਨੋਪਮੰ: ਪੂਰਨ ਹੈ ਤੇ ਅਨੂਪਮ ਹੈ॥ ਮੰਕਾਰ
ਸੋ ਹੋ ਅਖਰ ਹੈ ਇਕ ਤੋ ਪਖੇ ਦੀ ਹਿ ਧੈ ਦੀ ਤੇ ਇਕ ਅਕਾਰ॥ ਸਾਤਿ ਆਦਿ:
ਸਾਤਿ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਏਨਾ ਭਾਵ [illegible] ਭਾਵ ਵਿਸੇਸਣ ਦੇ ਸੇ ਜੁਤ
ਹੈ ਵ ਸਾਤਿ ਹੈ ਤੇ ਆਦਿ ਹੈ ਭਾਵ: ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਰਤ: ਸੇ ਜੁਤ ਹੈ॥ ਵਰਤਾ
ਹਆ ਹੈ॥ ਪਰਮਦਭੁਤਿ: ਸਿਸ੍ਰਟਿ ਹੈ ਤੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਪਰਕ੍ਰਿਤ: ਮਾਯਾ
ਤੇ ਪਰਿ: ਪਰੇ ਹੈ॥ ਜਾਦਿ ਚਿੰਤ: ਜੋ ਆਣਚਿੰਤ ਹੈ ਵ ਜੋ ਕਾਰਿ ਚਿੰਤ ਨ ਕਾਰਿ
ਆਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸਰਬਗਤਿ: ਸਰਬ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਾਣ ਕੋ ਚਿਤ ਕਰਿ॥
੧॥ ਹੀ ਮਨੋਰਮੰ: ਸੁੰਦਰ ਵ ਮਨੋਹਰ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਾਦਿ: ਕਹੀਐ ਤਿਸ ਨੂੰ॥ ਅੰਮ
੩੦ ਦੀ ਭੀ ਜੋ ਤਤ: ਸਾਰਾ ਮਾਇਆ: ਭੂਤ ਹੈ॥ ਅਭੁਖੇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪ
ਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਕਾ ਕੀ ਦੀਨਿਪ੍ਰਤੀ ਹੈ ਤੀ ਹੈ ਅਭੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ
ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਅਰੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ
ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਛਿਦਤੇ ਆਧਿ ਆਹਾਰ ਭੀ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੇ ਮਧ ਜੀਵਣ॥
ਜਰਾਧਿ: ਬਾਲ ਜੁਆ ਤੇ ਜਰਾ॥ ਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਬਿਆਧਿ॥ ਭਇਅੰ:
ਇਨਾਂ ਕੇ ਜੋ ਭੈ ਹੈ॥ ਜਾਸਿਮਰੇਣ ਦਰ: ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਾਰਾ ਨਦ ਹੋਤੀ:
ਨਹੀ ਪੀਛੂਤ ਕਰਦੋ॥ ਵਾ ਉਤਪੰਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦੇ ਦੁਖਾਂ ਦਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਇਛਾ ਸਿਜਮਾਦਿ: ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਮਾਦਿਕਾਂ ਤੇ ਦਾ ਪਰਾਕ੍ਰਮ:
ਪਰਿਹੋਨਦੀ ਵਨਿਤਾ ਦਰਕਾਰਿਨਦੀ॥ ਤਾਂ ਜਸੁੰ॰ ਜੋ ਹੈ॥ ਸ੍ਰੀਮਤਿ: ਕਲਾ
ਨਰੂਪਾ॥ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਤ: ਪੁੰਨਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ॥ ਆਕ੍ਰਿਤਿ: ਕਰਾ॥ ਭਵਭੂਤਕਾਦ: ਭੂਤ:
ਪੀਛੋ ਤੇ ਭਵ: ਵਰਤਮਾਨ ਤੇ ਭਾਵ: ਭਾਵਿਖਤ ਕਾਲ ਮੋ॥ ਸਮਾਇਅੰ:
ਭਲੀ ਤਰਾ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ॥ ਪਰਮਪ੍ਰਸਨਮਿਦ: ਇਹ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ
ਸੋ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਨ ਜਾਣਦਾ॥ ਰ॥ ਦੁਰਮਤੀ: ਛੇਯਾ ਹੈ ਖੋਟੀ
ਮਤੀ ਵਾਲਿਆ ਜਾਦਿ: ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਏਕ ਪੁਰਬ ਕਪਰਗ੍ਰਿਹੰ॰ ਵਿਖੇ ਖੋਟੀ
ਨ੍ਰਿਸਾਟ ਸੇਂ ਦੇਖਨਾ ਹੈ ਸਕਲ ਦੁਕ੍ਰਿਤ: ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨੇ ਵ
ਰੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਜਿ॥ ਤਿਆਗ ਕੇ ਚਕ੍ਰਧਰ: ਸੇਖ ਚਕ੍ਰ ਆਦਿਕ ਕੇ ਧਾਰ
ਨੇਵਾਰੋ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣਿ: ਸਰਣ ਨੂੰ ਭਜੁ: ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਿ॥

ਤਾਂਤੇਰੇ ਸਭਪੂਰਨ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਇਂਗੇ॥੩॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੂ ਛੇਦਾ ਨਿਜ:
ਆਪ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੁ: ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਕਰੇ ॥ਸਿਦ: ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਕਰਮਣਾ: ਸ
ਰੀਰ ਕਰਿ ਤੇ ਬਚਸਾ: ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੈ ਤੂ ਨਿਹਕੇਵਲਾ: ਸੁਧ ਹੋਇ ਜਾ
ਇਗਾ॥ ਤਿਸਾ ਬਿਨਾ॥ ਜੋਗੇਨ: ਜੋਗ ਕਰਕੇ ॥ਨਕਿੰ: ਕਯਾ ਹੈ ਤਾ ਹੈ॥ ਜਗੇਨ:
ਜਗੋ ਕਰਿ ਕੇ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਦਾਨੇਨ: ਦਾਨ ਕਰਕੇ ਕਿੰ: ਕਯਾ ਹੈ ਤਪਸਾ: ਤਪ
ਕਰਕੇ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਅਰਥੇਹ ਇਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀ ਦੂਰ ਹੋਤਾ॥
ਤੇ ਭਗਤੀ ਕਰਿ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੪॥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ
ਬੀਤਿ: ਐਸੇ ਜਪ ਨੂੰ ਜੁ ਪਹੇ ਨਰ ਹੋਇ ਸਕਰ ਕੇ ਸਕਲ ॥ਸਿਧਿ ਪਦ: ਸਿ
ਧੀਆ ਦੇ ਪਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਵਾ ਸਕਲਾ ਸਿਧੀ ਆਰੂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪ
ਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਅੰਤੇ ਜੈਦੇਵ ਮੈ ਠੀਆ ਇਉਹਾਂ ਤ: ਤੇਰੀਆ:
ਸਰਣ ਨੂੰ ਸਹੂਟਿ: ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੀ ਵਾ ਸਫਲ ਹੋਇ ਣੂੰਨਾ ਨੁ ਕਿ ਸਕੀ
ਉਤਰਾਜੇ ਭਵ ਭੂਤ: ਭੂਤ: ਪੀਛੇ ਭਵ: ਵਰਤਮਾਨ ਤੇ ਭਵਿਖ
ਤਤੀ ਤੋਕਾਲੋ ਮੇ ਤੂ ਸਰਬੁ ਜੀਵੋ ਮੇ [illegible] ਤ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ॥੫॥੧॥
੧ੳ ਸਤਿਨਾਮ ॥ ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੪ ਘਰ ੧॥ ਬਨੇ: ਛਬੀਲੈ
ਲਾਗੇ: ਲਗਾਵਣੇ ਕਰਿ ਵਾ ਲਾਗੇ ਜਬਾ ਮਤ੍ਰਿੰ ਕਰਕੇ ॥ਛੇਦਾ ਸਭਾਗੇ ਕੇ
ਮੁਖ ਭਾਗੁ ਹੈ॥ ਈਧਨੰ ਵਾਲੇ ਦਾ ਭੁਪਾ ਲਾਗੇ: ਲਗਾਵਣੇ ਕਰਿ ਮੁਖਿ
ਲਾਗੇ: ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ॥ਛੇਦਾ ਹੈ ਇਆ ਧਿਆਰੀ ਸੋਈ: ਅਵਧੀ
ਵਿਖੇ ਅਗਯਾਨ ਕਰਮ ਜੋ ਇਹੁ ਹੀ ਆਕਿ ਚਤ: ਬਚਨੁ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਕਿਰਪਾ
ਕੀਨੀ ਤਾਂ॥ ਸਾਰਿ: ਸਦਰਸ ਕੋਈ॥੨॥੧॥ ਗਲੀ: ਜਾਪਣਾ ਰੂਪੀ ਗਲੀ
ਦਾ ਗਲੀ॥ ਚਲੀ: ਤੁਸਮਾਰੇ ਵਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਈ ਹਾਂ ॥ਪ੍ਰਿਅ: ਪ੍ਰਮੇਸ
ਰ ਦਾ ਗਰੂ ਲਾਲਟੂਰੀ: ਛਟੋਰੁ ਬੈਤਲ ਹੈ ਮਧੁਰੀ: ਮਿਠਿਆ ਬੋਟੀ ਹੁੰਦੀ
ਸੇ ਕੀ॥ ਭਾਈ: ਤਾ ਉਹੁ ਸੁੰਦਰਿ ਤੇ ਉਹੁ ਹਰਿ ਨੂੰ ਫਲਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਮਿ
ਲੀ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਿਉ: ਹਰੀ ਹੈ ਤੇ ॥ਪਿਰ ਨੂੰ॥ ਚਲੀ: ਚਲਨੇ ਹਾਂ॥੨॥੨॥ ਮੇਰੇ
ਮਨ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਾ ਭਾਈ॥ ਮੁਖਿ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਾ ਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸ ਨੂੰ ॥ਮੁਖਿ॥ ਦੂਆਰੇ ॥ਚੁਲੀਐ: ਚੋਲੀ ਦੇ ਹਿ ਰੂਪੀ॥
ਆਦਲ ਬਾਦਲ: ਉਰੇ ਪਰੇ ਵਾ ਐਹੀ ਬੀਰੀ ਵਾ ਅਜਾਤ ਵਿਆਸ
ਤ ਵਾ ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ॥ ਛੇਦਾ ਤਸ ਹਰਿ ਦੇ ਲੀ ਐਕਾਰ ਣਿ: ਤਿਸ ਹਰੀ
ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਵਸ ਤੋ॥ ਗਲ ਰੋਲੀ ਐ: ਦਾਸਾ ਦੀ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹਾਂ
ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਪੀ: ਤਾ ਹੈ ਸੋਲੀਐ: ਵਿਸਜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਇ ਕੇ ॥ਦੇਹ ਦੇਵਿ
ਚੋਹੀ ਟੋਲੀਐ: ਲਭ ਕੇ॥੨॥੩॥ ਹਰਿ ਕੇ ਅਕਿਆਨ ਨਾਮ ਹਰਿ ਏ

ਹੁਏਨਤੀਕੀਤੀ॥ਜਾਰਿ: ਸਾੜਛਡੀਹੈ॥ਜੁਹਾਰਿ: ਭਾਊਦੇਛੇਡਾਧਾਰੈ: ਕਰਕੇਦਾ
ਧਾਰਕੇ॥ਲਾਜ॰ ਸਾਈਂਹੈ॥ਮ ੪॥ਗਾਵੈਂ॰ ਜੋ॥ਜਾਧਤੇਦਾਜਾਧ: ਸ੍ਰਿਨ੍ਹਿਆਰ
ਰੀ॰ ਦਾਹੋਆਧਵਿਛੁਧਾਦਨ: ਧਾਵਨਤੇਧਾਵਰੂ॥ਜੁਠਾਰੀ: ਅਧਾਵਿਛਾਜੀ
ਉਹੋਰੁ: ਜੀਅਮੈਹੋਰੁਧਾਤੁਝੋ॥ਆਰੀ: ਆਰੁਹਾਂ॥ਮੂਦੂ: ਚੋਹਨਿਆਨਮੂਹ
ਰਿਜਾਅਮੀਦੇਦਾਉਨੈਤੋ॥ਦੁਸਟ ਦੁਸਟਾਰੀ: ਦੁਸਟਾਂਤੇਦੁਸਟਹੋਦਾ॥ਕਆਏ
ਕਹੈਦਾਮੂਢੂ: ਕਹੀਤਾ॥ਸੁਆਮੀ॰ ਦਾਹੈ॥ਦੁਸਟਾਰੀ: ਕਆਇਵਿਸਰਾਰੂ
ਧੀਮੇਲਦੇਯੇਂਹੈਕੋ॥ਝਾਧਾਨਕਟੀ: ਨਰੂਦਵਡੀਦਤਾਅਧੂਕਟੀ: ਧੇਲਦਾਦ
ਯਿਤਕਾਰਜੋਰਮਦਾ ਧੂਕੁਟੀ: ਕਲਦੇਕਟਣਦਾਦਲਾਹੈ॥ਨਾਹਿ: ਨਾਹੀਅਧਿਗਾਰੂ
ਰੂਪ: ਕੁਸਟੀਰੂਪਹੈਤੇ ਧੇਰਕਟੀ: ਭਿਆਨਕੁਹੈ॥ਚੁਟਕੀ: ਚੁਟਹੈਦਾਚੇਟਕ
ਲਾਇਆਹੋਦਾ॥ਲਿਵਲਾਈਹੈ॥ਧਤਿਤ: ਪਤਤਾਂਤੇਧਾਵਿਨਕਏ॥ਗੁਰ:
ਪੂਜਾ॥ਛੁਟਕੀ॰ ਅਰਿਤਜਧੁਦਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ॥੨॥੨॥ਦੇਵਗੰਧਾਰੀਮ:੫॥੧ ਓ ਮਾਈ:
ਹੇਭਾਈ॥ਕਮਲ: ਰਿਦਾਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸੇਤੌਂ ਸਮਾਈਐ: ਸਮਾਈਆਜਾਈ
ਐ॥ਧਾਰਿ॰ ਤੇਅਦ੍ਰਿਸਟਿਮੈਂ॥ਦਿਖਾਈਐ: ਦੇਖੀਦਾਹੈ॥ਸੇਵਕਮਨਿ:
ਮਨਿਸੇਵਕਾਧਾਈਐ: ਧਾਈਦਾਹੈ॥ਦਾਨਾਨਕ॰ ਤੇਰੇਤੋ॥੧॥ਹੋਈਐ:
ਹੁੰਦੀਹੈਦਾਹੋਦੇਰਗੀ॥ਖੋਈਐ: ਧਾਨੂੰਹੈ॥ਕਿਆ ਲਾਭਧਾਟਹੋਨੈਨਾਹੀ॥
ਬਿਖੇ॰ ਦੇਕਾਰਿਤੇਕਧਾਹਿ ਜੋਗੁਤੋ॥ਹਸੂਨੈ: ਹਸਣਾਤੇ॥ਆਨੀ: ਮਾਨਕਰਿਕੇ
ਜੀਦਤੋ॥ਅਲੋਈਐ: ਦੇਖੀਐਦਾ ਦੇਖੀਦਾ॥ਸੁਖ॰ ਮੈਸੋਈਐ॥ਜਾਇ
ਸਾਖਿਤਹੋਈਐ॥੨॥ਮਾਈ: ਹੇਭਾਈ॥ਸੁਨਤ: ਸੁਣਕਰਕੇਤੇ ਸੋਚ:
ਵਿਚਾਰਕੇਤੇ॰ ਜਮਰਾਜਦਾਤੇਡਰਤ: ਡਰਦੇਹਾਂ॥ਤਾਂਏਹਕਰਿਆ॥ਧਰਤ:
ਧਰੇਹੋਂਦਾ ਧਰੇਹਾਂ॥ਨਾਹਨਕਾਬੋਲ: ਨਹਿਕਾਹੀਬੋਲਣਾਦਾ ਠਾਹੀਕਾ:
ਨਾਕਰਣਕਾਬੋਲਨਹੀ॥ਅਰਤ: ਮਾਰਿਆਇਅਨਧ: ਇਆਣਤਾਈਨੂੰ
ਦਾਇਆਣਤਾਨੂ ਜਰਤ: ਜੁਹਾਰਦੇਹੈਂ॥ਕਰੁਧਿ: ਏਸਕਾਈਵਾਲੀਨੂੰ
ਲ: ਸੁਭਮੈਭੁਲੋ॥ਹਉ: ਮੈਂਹਾਂ ਭਰਤ॥ਧਤੀਹੈਮੇਰਾਦਾਭਰਣਹਾਰਾਹੈ
੩॥ਸਦਹੂ: ਸਦਾਹੀ॥ਧਰਨ॥ਦਿਜਾਣਦਿਚਾਰੋ॥ਅਦਾਰਨਾ॥ ਚੇਤਾਲਾਏ
ਜੋਹੈ॥ਸਭਹੂ: ਸਭਕੋਂਕਛੇਦਾਜਣਜਹਾਇਹ ਦੇਹੀਧਾਰੀ ਰਹਨਲਾਏ
ਓਕਧਾਹੂ ਏਹਾਵਿਧਿਜਾਨੀ ਜਧਾਹੂ ਜਧਤੇਭੁਧਾਜੁਓ ਤਹੀ ਸਮਾਇਓਤ
ਧਾਉ॥ਭੋ॰ ਜਮਕੇਤੇ ਡਰਮ: ਅਦਰਣਭੀ॥ਜਧਉ: ਜਦੋਂ॥ਲਭਹੂ: ਲ
ਧਨੂੰਦਾਸਿ: ਜੋਲਧੁਲਈਏ॥ਅਮਨ: ਹੇਭਾਈ॥ਕਾਦਉ॰ ਤਉਕਰੋ॥
ਨੀਚਹੂਨੀਚੁਨੀਦੁਅਤਿਨਾਨ: ਦਾਸਾਦੇਦਾਸਾਦਾਦਾਸ ਅਤਿਸੇਕਰਿਕੇ
ਦਾਹੋਇਗਰੀਬ॥ਧੂਲਾਵਉ: ਬੋਲੀਏਤੇਨੂੰਦਾ ਧੂਲਾਏਸਾਨੂੰ ਤੂੰ॥
ਅਤਿਧਰ: ਧਹੂਧਹਾਇਆ॥ਨਾਵਉ॰ ਹਮਦੇ ਤੁਸੀਹੇਭਾਈ॥ਤਾ॰ ਕਰਮ
ਦਾਸਨਤ: ਦਾਸਾਦੇਦਾਸਜੋਹੈਤਿਨਦਾਸਨਕੀਰੇਣਧਾਵੇਂਤੇ॥ਆਈ॰
ਕੀਨਾਨਕਤੇਜੀਦਉਭੀਜਾਂਤੇਨੂੰਦਾਜਾਂਤੂੰਸਾਂਨੂੰ॥ਧਾ॥ਡਾਰਉ: ਸੁਟਿਕੇ॥

ਅਪ[illegible]੦ਰੂਪਹੋ।ਪਰਾਧ: ਅਪਰਾਧ ਪਾਪਾ ਦੂਖੰ੦ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਦੇ।ਓਨਾ੦
ਤੇ ਰੋਗ: ਅਗ੍ਯਾਨ ਦਾ ਰੂਪੀ।ਅਧਿਦਾਰਿਓ। ਦੂਰਿਕਰਿਓਨਾ।ਕੈਂਦਾ੦ਏਹਸ
ਭ੍ਰਹੀ।ਬੰਧਨਾ।ਉਧਾਰਿਓ: ਨਿਖ੍ਯਾਲਿਓ।ਪਸਨ: ਹੇਭਾਈ।ਹੁਣੇ ਮੈਂ
ਡੀ ਵ ਮਨਦੀ।ਸੁਆਮੀ੦ਦੀ।ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵ।ਸਾਧੂ: ਗੁਰੂਨੇ
ਅਧੇਰਾ ਲਹੀ: ਅਧੇਰਾ ਲਹਿ ਗਯਾ।ਮੇਰੇ੦ਤੇਰੂ।ਅਰੀ: ਆਣ੍ਹੇਤਾਵ
ਚਾਹੀਹੋ।ਸਾਧਿ੦ਤੇ।ਕੁਦਰਤਿ: ਤੇਰੀਕੁਦਰਤਿ ਦੀ।ਪਹੀ: ਪਾਈਦੀ
ਹੈ ਵ ਪੇਦੀ।।੭।। ਛੋਡਿ ਹਾਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਨੋਦੋ।ਕਾਹੂ: ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੀ।ਸਿਰ ਭੁਆ
ਰੇ ਤੂ ਮਰੇ੦ਸੀਹੈ ਹੋ।ਖਾਤੇ: ਖੁੰਦੇ ਵ ਨਰਕੁ ਹੋ।ਤੁਮਾਰੇ੦ਕਾਰਿ।ਨਾਮ ਨ ਕੇ
ਰਜਿ ਮੈ ਹੋ।ਬਿਖ੦ਚਾਰਤੇ।ਦੇਖ: ਪਾਪਾ।ਰੋਗਾ: ਅਗ੍ਯਾਨ ਹੋ।ਹਾਤੇ:
ਨਾਸੁ ਭਏ।ਹਾਰਿ ਕ: ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਕਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵ ਮਨਦੇ।ਪਰਾਤੇ: ਪਰੇਹਾਂ
ਵ ਪਛਾਤੇ ਹੈਂ।।੮।। ਨੈਣੀ: ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰ ਕੇ।ਪੇਖਣੀ: ਬਚਨ।ਵਿਖੇ ਹੈ ਵ
ਬਾਣੀ ਹੋ।ਸੋਤੀ: ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਨੇ।ਸੁਣੀ: ਦੇਵ ਣਹਾਰੇ ਹੈਂ।ਅਪੁਨਾ੦ਦਾਸਾ
ਤੇ੦ਲੀ।ਹੋਣੀ: ਹੋਏਹਾਂ।ਕਰਮੁ: ਨਿਤ ਕਰਮੁ ਸਨਾਨਾਦਿ ਤੇ ਧਰਮ੦
ਦਰਣਾ ਦੇ।ਕਰਣੀ੦ਭਗਤੀ ਨਾ ਮਭੂਪੀ।ਸੰਜਮ੦ਇੰਦ੍ਰੀਦਮਨਾਦਿ
ਵ ਅਲਪ ਅਹਾਰਣ ਦੇ ਰੂਪ।।੯।। ਸਲਾਹਾਂ੦ਰੂਪ ਦਾ ਲੋ।ਸਹਜ: ਅਛੂਤ
ਣਹਾ: ਣਹੋ।ਖੋਜਤ: ਮਨਦੇ ਕੋਰੈ ਵ ਸੋਤ ਜੋ ਹੈ ਖੋਜ ਣੇ ਵ ਛੋਤਿ
ਨਾਦੁਆਰੇ ਖੋਜ ਨੂੰ ਖੋਜਿਕੇ।ਆਹਾ: ਹੋ।ਖਾਹਾ: ਖਿਮਾ ਹੋ।ਸਾਹਾ:
ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੋ।ਸੁੰਦਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ: ਗੁਣਾ ਕਰ ਤੇ ਛਨਕਾਰਿ ਤ ਸਫਾਈ ਕਰਿ
ਵਿਸਾਹ: ਵਿਸ੍ਵਾਸ ਕੀ ਤਾਂ ਹੈ ਵਾਨੇ ਸ੍ਰੇਕੀ ਛਹੋ।।੧੦।। ਕਹਾ।ਕਿਸੁ ਅਹਿਕਾਰ੦
ਕਰਿ ਅਠਰਾ। ਆਠਰਿਆ ਹੋ।ਦਰਗੀਧ੦ਰੂਪ ਜੋ ਦੇਹਿ ਹੈ ਅਪਾਵਿ
ਤ੍ਰਅਪਾਵਨ: ਅਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਅਪਾਵਿਤ੍ਰ ਦੇ ਭੀਤਰੋ।ਧਾਰਾ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇਰਾ
ਵਾਤੇਰੇ ਸੇ ਧਾਰਿਆ ਹੋ।ਪਟਾਵਹਿ੦ਇਸ ਸੇ ਕਰਿ।ਅੰਧ: ਗ੍ਯਾਨ ਦੇ ਰਾਗੁ
ਰੂਪੀ ਨੇ ਨਾਭੋ।ਰਿਗੁ: ਧੂਸ੍ਰਰੂਪੀ ਜ਼ਿਹਬਾ ਤੇ।ਪਿਰ ਲਿਆ:।ਨਿਸੁ ਕਾਮਕ
ਰਮਾ ਰੂਪੀ ਚਰਣਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੇ।ਹਾਰਾਂ੦ਹੈ ਤੂ।ਅਰਦਾਸ੦ਮੈਂ ਬਿਚਾਰਾ।ਹਾਂ।ਜੋਕਛੁ
ਕਰਿਸਕਾ।।੧੧।। ਨੇਰੈ ਰ: ਨਜੀਕੁ ਤੇ ਨਜੀਕ ਦਾ ਨਜੀਕ ਜੋ ਹਸਤਾ ਦਿਕ
ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਭੀ ਨੇੜੇ ਹੈ ਆਪਨਾ ਆਪ ਹਿ ਣੋ ਤੇ।ਨਜਿਸਾਰਿਓ।ਪਸਾਇਗਾ
ਇ: ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਰਾਗੁ ਕਾਰ।ਉਧਰੁ: ਉਧਾਰ ਲੋ।ਪੇਰੇ:
ਪਰੇ ਵਾਜ ਪ ਕੇਰੇ ਭਾਈ।ਬਿਲਿਘਹੁ: ਅਟਕਹੁ ਡੇਰੀ ਕਰਹੁ।ਹੇਗੋ: ਦੇ
ਸੋਵ ਗਿਰਦੇ ਹੋ।ਅੰਧਾਧਿਲਾ: ਰੂਹ ਕਾਦਰਮੀ ਆਦਿ ਦਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਅੰ
ਧ: ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਦੇਹਿ।ਧਿਲਾ ਤੇ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਰੁਹ ਤੇ।ਕਉ: ਨਜਿਸਕ
ਰਿਹੋ ਵੇ।ਅਨਦ ਸੁਖ: ਅਛੁਤ ਆਨੰਦ ਵ ਸੁਖਾਂ ਦੇ।ਆਨੰਦਾ।।੧।। ਰਾਮ
ਨ: ਹੇ ਭਾਈ।ਛੋਡਾ।ਸੁਖ ਸਹਜ: ਅਛੁਤ ਸੁਖ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਨ ਕਰਿ।

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਉਤਸਵ ਰੂਪ ਕਰਿ ਭਏ ਹੈ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਅਮ੍ਰਿਤ੦ਨ
ਮਦ ਹਰਿ ਨਾਮ ਇਹ ਜੀਅ ਤਿਨਿ ਪੀਓ: ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਭਗਤ ੦ ਪੂਰਬ ਕਾ ਸੰਜੋਗੁ:
ਜੌ ਤਿਨ ਅਨ ਗ੍ਰਹੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੋ ਅਰਥ: ਗੋਪਾਲ ਅਗਮ ਨਿਰੂਪੀਅਦਾ
ਰਥ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਲਾਇ ਦਿਓ: ਲਾਗਿਓ ਜਿਨ ੦ ਹੋ ਅਗਾਧ ਪ੍ਰਿਓ: ਅਗਾ
ਧੁ ॥੧੩॥ ਸਲੋਕੁ: ਹੇ ਭਾਈ ਆਇਆ ੦ ਉਹ ਤੋ ਫਲੁ ੦ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਭਇਆ ਤਾਕੋ ੦ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਸੁੰਦਰ ੦ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਸੁਪਾਤ੍ਰ:
ਸੁੰਦਰ ਪਾਤ੍ਰ ਕਰਿ ਸੂਰ ੦ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਵੈਰੀਆ ਨੂੰ ਕਰਿ ਖੇਤ: ਚਤਰ ਤ
ਤਪੇ ਤਾ ਹੋ ਸੰਤੁ ॥ ਜੀਆ ਦੇ ਦੁ ਸਿਰ ਦੂਆ ਰਦਨਾ ਸਾ ਛੋਡਿ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਸਨ ਕਰਿ ਉਚਾਰ ਕਰੈ ਤਾ ਜੋ ਨੀ ੦ ਅਸੀ ਮੈ ਆਹੇ ੦ ਭੀਤਿ ਬਾਹਰਿ ਭੀ
ਅਨੁ: ਹੈ ਕੁਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ ਵਧਾਈ ਜਾਲ ਤਿ ੦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਚਰਣ
ਰੂਪੀ ॥੧੪॥ ਚੰਚਲ ੦ ਮਨ ਸੈ ਸਾਰੁ ਕਰ ਮਾ[illegible] ਸੁਖ ਨੈ ਰੂਪੀ ਹੀ ਮੋਜੀਵ
ਬਿਕਲ ॥ ਬਿਆਕਲ ਦਾ ਬਿਸਕਤੁ ਕੁਸਮ: ਪੁਸਪ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਤੁਸੀ ਸਾ
ਰਦਾ ਸਗਤ ਸਮੈ ਗਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਿਖਿਆ ੦ ਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਏਕ:
ਇਕੋ ਹੀ ॥ ਛੋਤ: ਜਹਾਂ ਬੀਨ ਦਾ ਬਲ ਭਾ ਪਾਇਓ: ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਪਾਇਓ
ਐਸੇ ਹੀ ਅਭਿਆਸ ਪਾਇਓ ੦ ਹੈ ॥੧੫॥ ਸੁਖ ੦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚ
ਰਨਾਂ ਮੈ ਹੋ ਦਾਰ ਨ ੦ ਹਾਰੈ ਹੈ ਮਨਹਿ: ਮਨ ਨੂੰ ਸਧਾਰਨ: ਸੁਧਾਰਨਹਾਰੇ ਹੈ
ਆਸ ਰ:ਰੋ ਅਰਥ: ਚੰਦਨਾ ਛੋਡਿ ਕੇ ਦ ਸੂਰਜ ਨਾ ਦੇ ਸੇਵ: ਉ
ਪਾਸਨਾ ਬਿਧਨ: ਨਮਸਕਾਰੁ [illegible] ਹਲ੦ ਨੂੰ ਪਰਗਾਸ: ਰਮਤਾ ਨਿਰੂਪੀ
ਪਵਨਾਂ ਹੋਵੈ ਰਾਗਾ ॥ ਧਿਆਨ: ਧਿਆਨ ਦਾਕੀ ਤਾ ਕਉ: ਨੂੰ ਤਾਂ ॥੧੬॥ ਪਾਪਹਿ:
ਪਾਸ੦ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ੦ ਤੇ ਅਨੰਦ ਤੇ ਮੰਗਲ ਤੇ ਨਿਧਿ ਤੇ ਸੁਖ ਤੇ ਸਹਜ
ਤੇ ਸਿਧਿ ਇਹ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ੦ ਜੋ ਹੈਂ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਤੇ ਨਿਧਿ ਰੂਪ ॥
ਛੋਡ ਅਦਭੁਤ ਸੁਖ ਤੇ ਸਿਧਿ ਰੂਪ ਲਹੀਐ: ਲਈ ਦੇ ਹੋ ਅਚਲ ੦
ਚਰਣਾ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਪਲਾ ਆਚ: ਲਾਣ ਤੇ ਆਗਨੀ ਸਾਗਰ ੦ ਸੀ
ਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਅਹੀਐ: ਚਾਹੀਐ ਪਰਾਧੁ: ਪਾਪ ਤੇ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ੦
ਤਉ ਇਹ ਹਮ ਸਹੀਐ: ਧਾਰਨੇਹਾਂ ਦੇ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਤਿਸ: ਤੇਰੀ ਸਰਨ
ਹੀਐ: ਸਰਣਹਾਂ ਦੇ ਸੁਰ: ਤੁਲਾ ਨਹੀਐ: ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਰੂਕਈ
੧੭॥ ਮਃ ੫ ਦੇਸਾ: ਦੇਸ ਹੋ ਇਤਨੇ ਸੋਰਠਿ ੦ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਦੁਖ ੦ ਤਨ ਕੇ
ਮਜਨ: ਪੂਰਬ ਦੇ ਇਸਨਾਨਾ ਦਾ ੦ ਫਲ ਹੋਇਆ ਨਿਧਾਨ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਇਆ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਦ ਸਹਜਿ ਵਿਖੇ ਨਿਰਾਰੋ ੦ ਕਰੋ ਪਾਣੀ੦ ਦੇ
ਦ ਰੂਪੀ ਕਰਕੇ ਦਛੋ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਤੇਰੀ ਜਪੁ ਜਪੁ ਜੀਵਾ ਹਾਰੇ: ਹਾਰੁ
ਹਾਂ ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ॥੩॥ ਮਃ ੫ ਸਲੋਕੁ: ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਰਉ੦ ਮੈ ਤੇਰੂ ਦਾ ਤੁਸੀ
ਮੈਂ ਨੂੰ ਸਾਖਿ ੦ ਜੋ ਹੇ ਮਸਤਕਿ ਮੈ ਨੂੰ ਦੇ ਆਦਿ ਬਿਖ: ਬਿਖਿਆ ਨੂੰ ਜਾ
ਉ: ਸਾਕੁ ਆਤਮ: ਆਪਣੇ ਆਪਨ ਸੁਖ ੦ ਭੂਪ ਦਾ ਸੁਖ ਜਾਣਿਕੋ ਹਾ

ਰਉ: ਤਿਆਗੇ ਜੋਕੋਂ ਕਿ ਲਾਇ: ਕੀਨੇ ਮੈਂ ਜਪ ਤੇ ਤੈਂ ਉਰਿ ਮੈਂ ਭੀ ਧਰਉ ॥੧੯॥ ਮ:੫॥ ਧਾਰੁ:
ਧਾਰੌਂ ਧਿਆਇ ਜਾਣ ਕੇ ॥ ਆਵਿ ਲੋਕੇ: ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਜਕੇ ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤ: ਤੀਆਂ ਦਾ ਤਤ: ਸਿ
ਧਾਂਤ ਕੀਆ ਉਧਰਨਹਾਰਾ ॥ ਮੈ ਹੋਦਾ ਹੁ ਉਧਾਰਨਹਾਰਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਦੁਕ• ਹੈ ਤਾ ਕੀ•
ਬਿਖੇ ਅਧਾਰਾ ॥ ਕਿਆ ਨਾ ਅਧਾਰ ॥ ਬਿਖੈ ਤਾ ਕੋ ॥ ਹਾਰਾ• ਦੇਵਤਾ ਧਾਰਿਆ ॥੨੦॥ ਮ:੫
ਰਸਾਇਣ: ਰਸਾਂ ਦਾ ਧਾਰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਹੋਦਾ ॥ ਸਰਬ ਰਸਾਂ ਵਿਚੋ ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਗਿਧਿ
ਜਾ ਕਉ ਉਪਜੀ ਜੋ ਨਰੁ ॥ ਰਸੁ• ਹੀ ਲੈ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਸ ਨੂੰ• ਭੀ ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਲੋ ਜੋ ॥ ਸ
ਉਤ: ਸਉ ਤ੍ਰਾਸ ਸਗਲ ਸਮੂਹ: ਸਮੂਹ ਦੇ ਸਮੂਹਾ ਤਾ ਨਕ• ਜਿਨਾ ਛੇਦਾ ॥
ਸਗਲ ਮੈਂ ਜਿਨ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਤਾ ॥ ਜੋ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਉਧਰੇ ਨਾਨਕਾ ॥੨੧॥
ਮ:੫॥ ਪੂਕਾਰ: ਦੇਹ ਮੈਂ ਦੁ ਭੇਖ ਕਰ ਕੇ ਗੋਸਾਈਐ: ਹਰੀ ਗੋਰਸ• ਅਮ੍ਰਿਤ
ਰੂਪੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਬਾਦ ਤਾਂ ਬਾਧਿਓ ॥ ਉਸੇ ਕਰਿ ਕੈ ਥੂਆਈ ਐ• ਸਤੂ ਦਾ ਰੋ
ਈ ਤਾ ਹੈ ਦਾ ਸੂਰੀ ਹੋ ॥ ਮੇਰਾ ਤੇ ਤਾਂ ਧੋਰ: ਗੁਰ ਦੇਵ ਨਰਕ ਦੋ ॥ ਦਰਸਿ: ਸ
ਭੂਪ ਮੈਂ ॥੨੨॥ ਮ:੫॥ ਕਾਲਿਆਣ: ਮੁਕਤਿ ਬੋਦਨਾਤੋ ਹੋਈ ਹੈ: ਹੋਏ ਹਾਂ ਉ
ਧਰੇ: ਉਧਾਰ ਲੈ ਹੋਂ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੁ ਉਧਰ ਲੈ ਹਾਂ ਗੁਪਾਲ ਨੇ ਪਾਲ ਜਾਣਿ ਕੇ ॥ ਧੇ
ਨਤੀ• ਤੇ ਨਕਾਰਿ ਤੋ ਦੂਰਤ: ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ॥ ਦਾਰ ਨਾਗੀ: ਦਰੁਣੀ ਆਂਨ
ਕੀ ਨਾਲ: ਸੀਤ ਨਾਲ ॥ ਜੇ ਕਾਰੁ• ਕਰ ਦੇਹ ਹਾਂ ॥ ਉਧਾਰੁ: ਛੋਟਿਕਾ ਰਾਦ ਕਾਲਿ
ਆਨਾ ॥੨੩॥੧੯ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:੫॥ ਬਿਨਉ: ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਭਿਜਨ• ਹਰਾ ਤਾਂ
ਅੰਦੇਸਰਾ: ਸੀਸਾ ਗੁਨ ਅਵਗੁਨ• ਏਹੁ ਦਾ ਛੋਡਾ ॥ ਅਵਗੁਣ ਸਭ ਗਨਕਰਿ
ਸਾਧਿਆ: ਸਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਛੋਡਾ ॥ ਸਾਜ ਜਿਕੇ ਮਸਤਾ ਕਿਪੁਰ ਕਰਿ ਧਾਰਿ ਕੇ ਨਿਵ
ਜੋ ਖਾਇਆ: ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਮਾਂਹੂ ॥ ਸਧਾਰੀ: ਸੁਧਾਰਨੇਹਾਰਾ ॥ ਸਹਜਾਇ
ਆ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਕਪਾ ਦੂ ਸਹਜੇ ਹੀ ॥ ਕਮਲ• ਨੂੰ ਦ ਕਮਲਾਂ ਨੂੰ ਉਰ ਮੈਂ ॥੨੪॥
ਮ:੫॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ: ਹੇ ਅਨਾਥਾਂ ਕੇ ਨਾਥਾ ॥ ਆਇਓ• ਹੋ ਪਾਖ: ਪਖੁਸੇ
ਅਸਾਮ ਨੋ ਹੋਇ ਕੈ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਰਾਖ ਹੇਦ ਧਾਖ: ਰੁਖਸਾਰੂ ॥ ਆਗੇ• ਨੇ ਪਾਛੈ
ਤੇ ਅੰਤ ਦਾਰੇ: ਦਾਰਨੂੰ ਭੀ ॥ ਚਿਤਵਉ: ਦੇਖਹੁ ਤਬ ਤੁਹਾਰੇ ਕੋ ਹੀ ਦੇਖੋ ਦਾ ਚਿ
ਤਵਹੁ ਤਬ ਤੁਹਾਰੇ ਹੀ ਦਾ ਸੁਹਾਂ ॥ ਹੋਹਗੀ ॥ ਸਧਾਰੇ: ਸਹਤਿ ਅਧਾਰ ਦੇ ਕਸਾ
ਹੈ ॥ ਛੋਦਾ ॥ ਸੁਨਿ ਗੁਰ ਬਚਨਾਰੇ: ਗੁਰ ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਨਿ ਕੇ ॥ ਸਾਰੇ: ਸ
ਨ ਕੇ ॥ ਅਸਾਰੇ: ਆਸਰੇ ਬਾਹੀ ॥ ਹਾਰੇ• ਤੇਰੀ ॥੨੫॥ ਮ:੫॥ ਰਬ• ਹੋ ॥ ਛੋਦਾ
ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹੋ ਦਾਇਆਲ ਮੋਹਿ ਸਿਤ ਨਕਾ ਚੇਰਾ ਕਰਿ ਦੀਜੈ ॥ ਦਰਸਨੁ
ਛੋਦਾ ॥ ਅਨੁ ਅਰਥਿ ਤੇ ਨੁ ਕਰੁ ਕਰਉ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ॥ ਸੋਗਿ• ਮੈਂ ਨਾਇਹੁ: ਇ
ਸੁਪ੍ਰਕਾਰੁ ॥੨੬॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:੫॥੧੯ ਪਾਏ• ਪੈਂ ਸੇਰੇ: ਸੇਗਾਰ ਹੋਂ ਗਾ
ਏ• ਹੈਂ ਸੁਖੇਕ: ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਪਹੁ ਤੇ ਜਾਏ: ਜਾਂਦਾ ॥ ਅਨਿਕ ਰ: ਅਨੇਕ ਤੇ
ਅਨੇਕ ਕਾਂਤਿ: ਕਾਂਤਾਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ॥ ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਰੋਸ ਦੋ ॥ ਲਾਏ:

ਲਗਦੇ ਓਹੁ ਅਨੰਦੁ ।ਛੋਡਦਾ। ਭਾਗਾਂਦੇ ਮੰਦਰਿ ਤੇ ਸੋਭਾਦੇ ਦੁਆਰੇ ਭਏ ਹਾਂ ਵ
ਧਣ੍ਹੇ ਭਾਗ ਭਏ ਸੋਭਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦੁਆਰੇ ਦੁਆਰੇ ।ਅਨਹਤੁ ਸਬਦ ਵਾਦੀ।
ਲਾਏ: ਲਗਾ ਰਹਿ ਹੈ। ਗ੍ਰਿਹ: ਰਿਦੇ ਮੈ। ਪ੍ਰਿਆ ਬੀਤਿ: ਇਸਾ ਬ੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਸੇ
ਸਦ: ਸਿਮ੍ਰ ਧਾਏ: ਧਾਂਸਤ ਸੈਗਾਵ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸਰੂਪ ਭੂਪੀਵਾਲੇ ਦਾ ਗਿਹ:
ਪਾਰਿਬ ਖੇਂ ਪ੍ਰਿਅਬੀਤਿ ਸਦ: ਸਿਮ੍ਰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਬਣਾਇ ਮੈ ।੫।੨੧।ਮਃ ੫।
ਨਾਮ: ਨਾਮੁ ਕਿਵ ਨਾਮ ਤਾ ਆਛੈ: ਚਾਹੈ। ਬਾਛੈ: ਜਨਾ ਮੈ ਕੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ
ਲੋਗ ਆਹਿ: ਆਇ ਇਚਾ ਹਿ ਕੈ। ਗਾਛੈ: ਜਾਂਦੇ ਗਾ। ਪੌਰੀ ਐਂ ਤਿਨਾਦੀ॥
ਬਾਛੈ: ਚਾਹੈ। ਜੁਗਤਿ: ਪ੍ਰਨਾਯਾਮ ਆਦਿਕਾ ਦੀ। ਗੁਨ: ਉਪਕਾਰੁ ਕੀਆ ਦੁ
ਤਰ: ਦੁਸਤਰ ਕਠਨ ਹੈ। ਛੈ: ਹੈ। ਦੁਰਾਛੈ: ਦੁਰਾਸਾ।੨੮। ਮਃ ੫। ਛੋਡ
ਹੇ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਤੁਹਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਤੂ ਰੂਪ ਹੈ। ਮਾਧੋ ਂ ਕੀਤੇ ਨਿਰਾਰੇ ਕਹੇ।
ਕਮਲਾਰੇ: ਕਮਲਾ ਦੀ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਵਚੋ ਹੇ ਹਰੀ। ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰ: ਮੁਨੀ ਤੇ ਇੰ
ਦ੍ਰ ਵ ਲਛਮੀ। ਮੋਹਿ: ਮੈਂ ਵ ਮੇਰੇ। ਸਾਰੇ: ਸਨ ਚਾਦਨਾਹ ਵ ਸਨ ਚਦ ਦੇ
ਨੇਸ ਭੇ। ਸੰਤ: ਸੰਤਾ ਦੀ ਹਾਰੇ: ਹਾਰ ਕੇ। ਅੰਨ: ਅੰਤ ਸਕਰ ਹੁ ਭਏ। ਬਿਗਸਾਰੇ:
ਖਿੜੇ ਹੈਂ ਵ ਮਨੁਖੀ ਤਲ ਤੇ ਤਨ੍ਹ।੨੯। ਮਃ ੫ ਜਪਿਓ ਂ ਕਰਿਆ। ਸਰਿਓ: ਨਾਮ
ਰਓ। ਹਾਰਿ ਕੈ ਂ ਇਸੁ ਕਾਰਿਆ ਬਿਖੇ ਂ ਭੂਪੀ ਬਨ: ਜਲ। ਬੁਲਦ: ਬੁਲਾਦੇ
ਕਮਲ: ਹਰੀ। ਉਚਾਰਿਓ ਂ ਤਿਸੇ ਨਾਦੀ ਸਰੂ ਂ ਕੀਤ ਨਕਰਿ ਤੇ ਧਾਂਦੀ
ਕਾਰਿ।੩੦। ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫।੧੯ ਘਨ: ਬਹੁਤ ਮੇ ਭੇਖ: ਭੇਖਾ ਨੂੰ ਂ ਤੈ ਕੀ
ਨਿਰਾਰ: ਨਿਆਰਾ ਹੀ। ਕਥਨ ਂ ਕਰਕੇ। ਗੀਤ: ਰਾਗਾ। ਰਾਦਨ ਂ ਕਰੇ ਤੇ।
ਗਾਰ: ਗਰਬ। ਚਤੁਰ ਂ ਬਾਣੀ ਕਰ। ਜਿਆਨੇ ਂ ਵਿਵਹਾਰਾ ਮੈਂ ਸਮਨ ਂ
ਕਰਿ ਪੜ੍ਹੇ ਚਾਰ: ਸੁੰਦਰ ਂ ਤੇ ਬਿਚਰਾਤ: ਗਹਿਤੁ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਧਾਰ ਂ
ਦਤੁ ਹੈ। ਤਰੀ ਅਲੇ: ਤਰਿਆ ਹੈ। ਸੈਸਾਰ: ਸੈਗ ਸਜਨ ਕੇ ਭਜਾਹੈ।੩੧।
ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫।੧੯ ਰੀ ਂ ਸਖੀ ਊਚ: ਉਤ ਕ੍ਰਿਸਿ। ਊਚਾ ਂ ਜੋ ਹੈ।
ਲਾਗੇ ਂ ਤਿਸੁ ਦੇ ਮੂਚਾ: ਏਹੁ ਤਾ ਹੀ। ਗਾਹਰੇ: ਡੂਗਾ ਹੈ ਇਸੇ ਹੈ ਤੂ ਤੇ ਥਾ
ਸਹੀ। ਅਗਾਹੁ ਚਾ: ਅਗਾਹ ਹੈ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ। ਤੁਲੀਐ ਂ ਜੋਖ ਤੂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਾ
ਵਿਸਾਨ ਹੀ। ਮੂਲੀਐ: ਮੁਲ ਅੰਦਦਾ ਨਹੀ॥ ਉਚ: ਗੁਣ ਦਾ ਜੋ ਹੈ।
ਖੋਜ ਅਸਿਖ: ਖੋਜ ਦੇ ਹੈਂ ਅਸਿਖ ਹੀ। ਅਨਕ ਤ: ਅਨੇਕ ਹੀ ਪੰਥਾ ਦਿ
ਸੇ ਵ ਅਨਕ ਤੁ ਪੰਥ: ਅਨੇਕ ਹੀ ਤ ਪ੍ਰਕਰ ਦੇ ਹੈਂ। ਪਹੁਚਾ: ਪਹੁਚਿਆ ਕੇ
ਬੀ ਕੀ। ਪਰਸ: ਅਨਿਦੁ ਨਾ ਕੁੰਦਾ: ਕੁੰਗਾ ਦੇਹਾਂ।੩੨। ਮਃ ੫: ਰੀ ਂ ਸਖੀ। ਅਖ
ਡ ਂ ਤੇ ਦੀਪ ਜੋ ਹੈ ਅ ਲੋਊ: ਲੋਕਾ ਮੈਂ ਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਹਰੀ। ਅਗਮ ਅਗਮ:
ਅਗਮਾ ਤੇ ਅਗਮ ਹੈ। ਮਹਿਮ ਂ ਕ੍ਰਖੇ ਤਿਸ ਦੀ। ਜੇਊ ਂ ਹਰੀ ਨਾ। ਘਰਿ
ਨਾ: ਵਰਣ ਜੋ ਹੈ। ਤਿਊ: ਤੇਰੀ ਦਾ ਤੇ ਨੂ ਹੀ। ਦੁਤੀ ਆ ਂ ਭਾਵਾ ਹੈ ਊ: ਹੋਇ॥

ਹਰਿ॰ਰੂਪੀ॥ਸ॰ਜੋਊ:ਸਹਜੇਹੀ ਦਾ ਸਾਂਤਿ ਕਰਕੇ॥੨੨॥ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:੫॥
੧੯ਰੇ:ਹੇ ਕਾਈ॥ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਏਕੈ ਰੇ ਏਕੈ ੨ ਰੇ:੨:ਇਕੋ ਹੈ ਭਾਈ
ਐਸੋ ਸੇਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ॥ਕਹੈ॰ਕੋ ਭ੍ਰਮ ਤ:ਦੇਹ ਉਨ:ਨਾਹੀ ਹਾਰੇ:ਹੇ ਭਾਈ॥
ਬਾਨ॰ਮੈ ਜਾਣੈ ਪਮ ਸ੍ਰਣਾਰਿ:ਵਿਖੈ ਹੈ ਪਰ॥ਸੰਜਮ:ਮਥਨ ਤੇ॥ਸਾਰੇ:ਕਰਦਾ
ਦੁਆਰ॰ਲੋਕੁ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਗਿਆਨ॥ਮਾਨ॰ਕੇਤਾ॥ਨਿਧਾਨ॰ਹਰੀ॥
੨੫॥ਮ:੫॥ਗਣਤਿ:ਗਣੀ ਦਾ ਕਥਨ॥ਪੇਖਾਰਉ:ਦਿਖਾਵਉ॥ਬਿਸਮੰ॰ਭਏ
ਹਾਂ॥ਕਰਣਤਿ:ਕਹਾਵਣੇ ਕਰਿ॥ਸੁਰਿ॰ਜੇ ਪੂੰਨਾ ਕਾਰਿ ਹੋਵੈ॥ਏਦ॰ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਤੇ ਹੋਵੈ॥ਬ੍ਰਹਮ:ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ॥ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ:ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇਆ
ਦਿ ਚਾਰੇ ਵਰਣ ਭੀ॥ਗਣਤਿ॰ਸਭੇ ਏਹੁ ਕੂੰ ਹੈ॥ਅਗਮ ੨:ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇ॥ਬੇਅੰ
ਤ॰ਹੈ ਤੇ ਬੇਅੰਤ ਹੀ॥ਭਨ:ਕਹਣੇ ਦਾ ਲੇ ਹੈ ਪਰ॥ਪਰਣਤਿ:ਪਰੇ ਹੈ॥੨੭॥
ਮ:੫॥ਹਾਰ॰ਨੂੰ ਆਧੀਆ ਉਹ ਨੇ ਕਾਰਿ ਭਉ॥ਅਨੰਦ:ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ॥
ਛੇਦਾ ਰੇ ਭਾਈ ਅਨਿਕੋ ਵਿਖੇ ਵਹੀ ਏਕ॰ਜਾਣਕੇ ਸਮਾਰਿ:ਸਿਮਰਣ ਦਾ ਨੂੰ
ਜਮਾਣਿ॥ਮਾਥੇ॰ਪਰ ਹੋਦਾ ਆਰੇ ਹੈ॥ਬੇ:ਬਹੀ ਹੈ॥ਕਮਲ॰ਹਰੀ॥ਅ
ਥਾਹ:ਮਨੁਬ੍ਰਧੀ ਤੇ ਅਥਾਹ ਕੇ॥ਨੇਰਾ:ਨਜੀਕ ਜੋ ਹੈ ਪਸਦਾ॥ਛੇਦਾ॥
ਤਾਰੀ:ਤੰਪੂਭ ਕੀ॥ਸਰਨਿ ਆਸਰ:ਅੰਤਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਦਾ ਸਰਨਿ ਦਾ
ਆਸਰਾ ਹੈ॥ਛੇਦਾ ਜਾਕ:ਜਾਕੇ ਪਾਰਵਾਰ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨਾ॥੨੫॥ਮ:੫॥
ਉਲਟੀ:੨!ਉਲਟਣ ਅਨਾਦਿਕ ਰੋ॥ਛੂਠੇ॰ਸਾਕਤ ਕੀ ਰੇਮ ਛੂਠੀ
ਹੀ ਪਰੀਤਿ ਹੈ॥ਛੁਟਕੀ ੨:ਛੁਟੇ ਰਾਮ ਨਾਉ ਦਾ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਦਾ ਕਰੇ॥
ਕਾਸਥ:ਸਾਹੀ ਦਾ॥ਪੇਸੇ:ਪਵੈ ਉਸ ਮੇ ਸੋ॥ਕਾਲੁਖੀ:ਕਾਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਹੈ॰ਜੋ ਨਰੁ ਣਤ੍ਰਿਕਟੀ:ਰਘਾ ਤਾਰਗਤਾ ਨਾਦਿ ਦਾ ਤਿਨਾ ਗੁਹਾਂਦੀ॥ਦਾਨ॰
ਏਹੁ ਹੋ॥ਜੁਟਸੀ:ਜੁੜੇ॥ਰੇ:ਹੇ ਹਰੀ॥ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ:ਦਾਸਾਂ ਕੇ ਦਾਸ॥
ਰੁਲ ਸੀਰੇ:ਰੁਲੇ ਹੇ ਹਰੀ॥੨੭॥ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:੫॥੧੯ ਛੇਦਾ ਸਭਾਦਿ
ਨਕੋ ਵਿਖੇ ਹੈ ਸਮਰਥ ਬਿਰਲੇ [illegible] ਗਾ ਦਿਖਾਵਣੇ ਕੋ ਪੰਥ:ਸੰਤ ਮਾਰਗ
ਰੂਪ ਦਾ ਤੇਰੇ ਮਾਰਗ ਦੇਖਾਵਣੇ ਕੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਤੇ॥ਗਾਵਨ:ਗਾਵਦੇ ਹੈ॥
ਭਾਵਨ:ਚਾਹੁਦੇ ਨੇ॥ਸਿਤਨ:ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਾ ਛੇਦਾ॥ਗਾਵ
ਦੇ ਕੀ ਚਾਵਦੇ ਭੀ ਹਾ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨ ਕੋ ਹੀ ਕਹਿ ਤੇ॥ਪਾਉ:ਪਾਵਾਂ॥ਜਾਸ
ਨ:ਜਮ ਦਾ ਬਾਸਨ:ਪਾ ੨ ਹੈ ਸਹਜ ਸਰੂਪ ਕੇਲ ਹੈ ਤੇਰੀ ਹੈ॥ਹੇ ਏਕ ਅਨਿ
ਤ ਰੂਪ ਅਨੂਪੇ:ਅਨੁਪਮ ਤੇਰੀ ਹੈ ਸਭ ਦਾ॥ਦਾ ਜਾਸਨ:ਜਿਨਾ ਵਿਖੇ॥
ਬਾਸਨ:ਬਾਸਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਸਹਜ:ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਕੇਲ ਹੈ ਹੇ ਕਰਣ
ਸੰਏਕ ਅਨਿਤ ਅਨੂਪੇ ਤੇ ਹੋ ਵਿਖੇ ਤਿਨਾ ਠਾਉ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ਜੀਵਨ॰ਦੇ ਹੈ
ਬ੍ਰਧ॰ਦਾਤਾ ਬੇ ਹੈ॥ਅਨੇਕੇ:ਅਨੇਕ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਉ॥ਦਾਇਆ॰ਸਰੂਪ ਮਾਇ

ਸਾਕਤੀ॥ਗਾਲ ਸਿਮਰਤੀ ਸ਼ਿਵ [illegible] ਕਾਰਜ ਪੰਗਤੀ।

ਆਕਾਰ ਕੋ ਕਰਧਾਰਕਾਰਿ ਹੁਆਮਨਾਦਿ ਕਰੋ॥ਸਗਿ:ਰ:ਵਾਰਿਵਾਰ ਵਾਰਾਹੁ ਜਾਊਤੇ॥
ਜਸੁ ਤੇਰਾ॥੧॥ੴ ਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੯॥ਲੋਕ: ਖੇਰਾਕੀ॥ਕੂਰੇ ਹਮਾਰਾ ਸੀ ਜਿਤਨੀ ਕੂਵ
ਰਾ ਤੂ ਤੈਕੀ ਵਾਟਰੇ: ਹਟੋਂਹੁਣ ਦਾ ਸਾਇਆ ਕੋ ਨਾਦਿ ਕਰਿਆ ਛਹਕੇ: ਭ੍ਰਮਾਇ ਲੈਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਕਾਲ ਮੈ ਧਰੇ: ਸੁਨਿ ਕੇ ਧਾਰੇ ਨਿਤ: ਸਤ ਦਾ ਰੋਜ ਹੀ॥ਸਰੇ: ਸਉਰੇ॥੧॥ਮ:
੯॥ਹਾਰ ਕੈ ਨਾਰਿ ਜੋ ਹੈ ਟੇਰਤ: ਕਹਿਦੇਨੇ ਪ੍ਰੇਤਿ ਪੁਕਾਰਿ ਕੇ ਵਾਹੁ ਦਾ ਪ੍ਰੇਤ
ਪ੍ਰੇਤ ਟੇਰਤ: ਪੁਕਾਰ ਦੇਨਾ ਪੁਕਾਰਿ: ਉਚੀ ਉਚੀ॥ਅਧ: ਅਧੀ॥ਘਰੀ॥ਘੜੀ
ਭੀ॥ਨਰਿ: ਜਿਸ ਜਿਉ ਤਿਉ ਨਿਤ: ਸਤਦਾ ਰੋਜ ਹੀ॥੨॥ਮ:॥ਦਾਰਾ: ਨਾਰੀ
ਚੀਤ: ਚਿਤ ਪਰਸੁਪਰ ਤੂਨਾ ਕੀਤ: ਨੀਆ ਤੂ ਸਾਰੁ ਦਾ ਕਿਤਹੀ ਦਾ ਰੋਜ ਹੀ॥ਕੀਤ:
ਵਿਸਰ ਦੇਵਾ ਗੁਣਾ ਦੇਗੀਤ ਦਾ ਜਸੁ॥੩॥੧॥ੴ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ॥
ਰਾਗ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫॥ਪਠਕਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਟੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿ ਛਾਡਿਆ
ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਹੈ॥ਦੂਤਨ: ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਸੰਗਾਰੀਆ॥ ਸੰਗ ਐਸੇ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਭੁਇਅੰ
ਗਨਿ: ਸਰਪਾਂ ਮੇ॥ਬਸਰੀਆ: ਬਸ ਰਹਾ ਹੈ॥ਇਨਾ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਦਾ ਇਨਾ ਨੇ ਅ
ਨ: ਦੈਤਾ॥ਬਉ: ਨੂੰ ਪਰੀਆ: ਪੇਦੇ ਹੈ ਦਾ ਅਨਿਕ: ਅਨੇਕ ਹੀ॥ਉਪਰੀਆ:
ਪਲਿ ਦੂਤੇ ਹੈ॥ਬੋਹ ਰਹਾਉ ਦੀਆਂ ਤੂ ਕਾਂਦਾ ਵੇ ਦਕਰੋ॥ਮਿਥਨ: ਮਿਥਿ
ਆ ਹੈ॥ਮੋਹਰੀਆ: ਮੋਹਾਦਿਕਾ॥ਅਨਿਕ ਉ: ਦੈਤ ਰੂਪ ਦੇਹਿਆ ਦਿਕਨੂੰ
ਮੇਰੀਆ: ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਗਹਿਆ ਹੈ ਦਾ ਮਿਰੀ ਆਪਾਠ ਹੈ ਵੇਤਾਂ ਮਿਲਿਰ
ਹਿਆ ਹੈ॥ਘਿਰੀਆ: ਘੇਰੀ ਤਿੰਨਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਦੇ ਪੇਰਿਗਹਿਆ ਹੈ॥ਬ
ਟਰੀਆ: ਗਾਈ ਹੈ ਨਰਾ ਬਿਰਖ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਦੇ ਤਲੇ॥ਇਕਤਰੀਆ:
ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ॥ਬੰਧਹਿ: ਬੰਧਨੂੰ ਮੋਹਾਦਿਕਾ ਮੇਂ॥ਪਰੀਆ: ਪਰੇ
ਹੋ॥ਸਟਰੀਆ: ਸਕਾ ਹੈ॥ਹਰੀਆ: ਹਰੀ ਦਾ ਹੈ॥ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਕੀ ਸ
ਰਨਰੀਆ: ਸਰਣਾ॥੧॥ੴ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੯॥ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਗੀ
ਤੀ॥ਪਚਿ: ਥਾਕਿ ਕੇ॥ਜਿਆਨੇ ਭੀ॥ਰਾਉ: ਰਾਜਾ॥ਰੰਕ ਉ: ਕੰਗਾ
ਲੂ॥ਰਾਉ ਨੂੰ ਰੰਕਾ ਕੀਤੇ: ਖਾਲੀਆਂ ਤੇ ਕੁਰੇਤੇ ਭਰੇ ਕਰੇ ਸਖਨਾਵੇ:
ਸਖਣੇ॥ਹਾਰੇ: ਗਭੂਹੀ ਹੈ॥ਬਹੁਰੰਗੀ: ਹਰੀ ਤੇ ਨਿਆਰਾਂ ਭੀ॥
ਹੈ ਜਨ ਹੈ॥ਆਇਉ: ਮਾਇਛਾ ਡੁਆ ਹੈ ਤਾਜਿੰ ਕੋ ਨਾਨਕ ਹੈ ਲਾ
ਇਓ: ਲਾਇਆ ਹੈ ਹਮੁ ਦਾ ਲਾਉ ਤੂ ਸੀ॥੧॥ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮ: ੫॥
੧ੴ ਛੰਦ॥ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ: ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੇ ਦਾ ਐਮੇਰੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਅਖਿ:
ਦੂਆ ਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਾ॥ਅਮੋਲੋ: ਅਮੋਲਕੁ ਜੋ ਹੈ॥ਵ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ॥
ਐਸੇ ਦੋਇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਅਰਥ ਹੈ ਸਮਝ ਕੇ ਕਰਿ ਲੈਣਾ ਵਾਹੁ ਦਾ ਹਰਿਹ
ਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇ ਬੀਧਾ: ਤਦਾਕਾਰ ਹੋ ਅਹੋ ਮਨ ਪਿਆਰਾ ਤੇ ਮਨ: ਅ
ਤਪਕਰ ਵਭੀ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਰਸਿਮੇ ਝੂਰੇ ਲੇ: ਡੋ ਬੋ ਹੈ ਦਾ ਹਰਿਨਾ
ਮਰਸਿ ਮੇ ਝੂਰੇ ਲੇ ਹੈ ਹੇਰਆ॥ਮਾਤਿੰ ਦੁਆਰਾ ਛੇਦਾ ਹੈ ਰੂ ਅਨਤ:

ਰੋਗੁਰਾਆਬਿਨਾਕਾਹੂਡੋਲੇਦਹੋਰਆਗੁਣ॰ਦੀਜਬ੍ਹਾਬੋਲੇ॰ਹੇਂਦ੍ਰਹਣ:
ਦਾਸਿਆਹੈ।ਛੇਦਾਅਖਿ॰ਕਰਭੀਰਸ੍ਮਨਾਮੁਦੋਆਅਲਾਏ:ਉਚਾਰੇਂਛੇ
ਦਾਸੁਣੀਐਤਾਂਮਨਿਹਰਿਰਾਮਿਵਿਖੋਲਿਵਲਾਏਂ।ਵਿਛੁਨਾ:ਵਿਛੁੜੇ
ਆਮੁਕਾਏ:ਮੁਕਾਇਦੀਹੋਰਆਂ।ਛੇਦਾਸਬਦਰਾਮਨਾਮੁਦੇਂਸਖੀਸ
ਹੇਲੀ:ਪਿਆਰੀਸਖੀਆਂਜੋਹੈਂਕੋਈ:ਤਿਨਾਨੂਹਮਕਹੈਕਈਆਂਦੇਦਾ
ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਰਾਮਸਾਨੂਦਰਾਮ:ਹੈਬਾਈ।ਛੇਦਾਜੋਹੋਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਕੀਕਥਾਸ
ਣਾਵੈਸਾਨੂੰ।ਛੇਦਾਹਰਿਰਾਮਹੈਂਮਨਾਚੌਂਦਿਅਛੂ:ਤਾਮਹਾਇਛੁਤਾ।ਛੇ
ਦਾਹਰਿਸਰਣਾਗਤੀਭਜੁ:ਲੈਂ।ਛੇਦਾਰਾਮਨਾਮਧਿਆਵੈਂਪ੍ਰਭੁ:
ਹੇਪ੍ਰਭੁਸਾਨੂਦਪ੍ਰਭੁਤਾ।ਛੇਦਾਮਤਿਕਰਿਰਾਮਨਾਮਪ੍ਰਗਾਸੇ:ਉਚਾਰੇਜ
ਘਾ।ਛੇਦਾਹਉਹਰਿਰਾਮੁ।ਉਡੀਈਆ:ਉਦਾਸੀਨਹਾਂਦਾ।ਡਾਂਦਂਡੋਲਾਂ
ਉਦਾਸੇ:ਉਦਾਸਹੂੰਦਾਹੈ।ਛੇਦਾਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਸਜਣਦੇਪਾਸੇ:ਸੁ
ਧਨੁਧਨੁ॰ਮਨਤਨੁਕਰਿਹੈਗੁਰੂਜਿਨਾਰਾਮਨਾਮਿਕਰਿਬਿਰਾਜੇ:ਖਿ
ਛੈਹਾ।੪।੧।ਮ:੪।ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਰੂਪਾ।ਛੇਦਾਜੋਰਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤੁਗੁਰਮਤਿ
ਕਰਿਪਾਏ:ਪਾਈਦਾਹੈ।ਬਿਖੁ:ਵਿਹੁਰੂਪਹੈ।ਛੇਦਾਹਰਿਰਾਮਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਕਾਰਿਸੋ।ਛੇਦਾਜਾਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਧਿਆਏ।ਛੇਦਾਵ
ਡੇਦੇਲਿਖਿਆਨੂਸਾਰੁ।ਨਾਨਕ॰ਤਾਰਾਮਨਾਮਿਕਰਕੇਵਾਦਿਖੋ।ਛੇਦਾ
ਹਰਿਰਾਮਸੇਤੀ।ਦੁਧਖੀਰਿ:ਦੁਧਵਾਲੇਕਚੇਮੈਨਦੁਧਮੇਖੀਰਾਬਾ
ਲਕਜੋਹੈਦਾਦੁਧਕਰਿਕੇਖੀਲੋ।ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ।ਛੇਦਾਹਰਿਰਾਮਬਿਨਾ
ਟੇਰੇ:ਪੁਕਾਰਦਾਹੈ।ਛੇਦਾਹਰਿਰਾਮਪ੍ਰਭੁਕੇਰੇ:ਦੇ।ਛੇਦਾਹਰਿਰਾਮ
ਮੇਲਾਇਆਧਾਰਿ:ਤੇਸਰੀਰਮੈਂਅਧਾਰੇ:ਘਣੇਹੀ।ਛੇਦਾਹਉ
ਮੈ॰ਕਰਕੇਰਾਮਤੇ।ਬਿਖਧਾਧੇ।।ਬਿਖਤਾਨੇਬਿਧੇਹੈਤੇਹਉਮੈਨੇਜਾਲੇ:
ਸਾੜੇਹੈ।ਕਪੋਤ:ਕਬੂਤਰਨੇਆਪਨੂਆਪੇਹੀਕਾਲੇ:ਕਾਲਦੇਹੈਰਾਮ
ਬਿਨਾ।ਛੇਦਾਮਨਮੁਖਰਾਮਤੇ।ਛੇਦਾਮਨਮੁਖਰਾਮਤੇਮੂੜਬਿ
ਤਾਲੇਹੈ।ਜਣ:ਜੋਜਨਾਤ੍ਰਾਹਿਤ੍ਰਾਹਿ:ਰਖਿਆਕਰੋਰਖਿਆਕਰੋਐ
ਸੇਕਹਿਕੇਸਰਣਾਗਤੀਹੈਹੈ।ਛੇਦਾਗੁਰਹਰਿਰਾਮਤਿਨਾਦੇਰਖਣਵ
ਲੇਭਏਹੈਂਦਾ।ਛੇਦਾਨਾਨਕਗੁਰਹਰਿਰਾਮਰਖਣਵਾਲੇਭਏਹੈਜਿਨਾਕੇ
ਸੇਜਨਤ੍ਰਾਹਿਤ੍ਰਾਹਿਕਰਿਸਰਣਾਗਤੀਆਏਹੈਹੈ।ਹਰਿ॰ਦੀਏਦਿ
ਕਾਇਦੇਂ॰ਕਰਿਹਰਿਰਾਮਪਾਇਆਹੈ।ਛੇਦਾਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮ
ਧੋਤ:ਜਨਜੁਧਖੇਦਣ:ਸੌਂਲਾਜਾਹੈ।ਸਬਦੁ॰ਗੁਪੀਅਨਕੂਲੀਅਉਣ

ਏਕੋ ਦਾ ਸਬਦ: ਜਿਸ ਕਾ ਸਿਧੁ ਤੋ ਛੰਦ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਆਧਾਰ: ਪੁਜਾ ਮੀਠ: ਪਿਆਰਾ
ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ॥ ਕਹੈ ਤੇਰਾ ਭਾਅ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਦਾ ਛੰਦ ਬੇਨਤੀ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਅਸਾਂ ਤੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ॥੧॥ ਮ: ੪ ॥ ਜਾਗੁ ਕ੍ਰਿਤ:
ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਛੰਦ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦਾ ਕੀਰਤ ਜਸੁ ਮਨਿ ਮੈ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਨੇ ਹਾਂ ਛੰ
ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਧਾਰੇ ॥ ਆਪੁ ਰੁਦਾ ਸਾਂਤਾ ਧਾਪ ॥ ਜਮ ਮਾਤੁ ਤੇ ਦੂਖ ॥ ਤਨੁ ਦਾ ਅਮ
ਲ ॥ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਛੰਦ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਰਿ ਉਤਾਰੇ ਧੁੰਨੀ: ਧੁੰਨਾ ਕਰਕੇ ਛੰਦ ਦਾ ॥
ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਨਕ ॥ ਜਿਸੁ ਨੇ ਛੰਦ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਦਸ ਗਤੇ: ਵਸੀਕ
ਰੁ ਆਏ ਹੈ ਛੰਦ ਦਾ ਨਿਧਿ ਰੂਪ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰ: ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਅਲਖ:
ਧਰੀ ਲਖਾਏ ਹੈ ਆਸਾ ਮਨ ਸਾਂ ॥ ਬਾਹਰੁ ਅੰਤਰੁ ਦੀ ਵਾ ਛੰਦ ਦਾ ਮਨਸਾ: ਬੁਧੀ
ਦੀਆਂ ਆਸਾ ਛੰਦ ਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਅਸ ਤਨ ਕੂੰ ॥ ਧਰੂ ਛੰਦ ਦਾ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈ ਪਾਪੀ ॥ ਹਾਂ ਏਸੇ ਕਾਰਣ ਦੂਹੀਆਂ
ਬਲ ਦੀਆਂ ॥ ਹਾਇ ਜੇ ਕਰਿ ਠਗ ਮਾਇਆ ਦਾ ਹਾਂ ਛੰਦ ਦਾ ਹਮ ਰਾਮ ਤੇ ਭੂਲ
ਹੋਇਆ ਪਾਪੀ ॥ ਹੈ ਕਰਮਾ ਕਾਰਿ ਹਿਸਾਬ ਕਰੋ ਧਲ ਵੀਚ ॥ ਛਲੀਆ ਹੈ ਵਰ
ਨਾ ਕਰਿ ਧਰਦੋਹੀ ॥ ਰਿਦੇ ਕਰਿ ਕੇ ਠਗ ਮਾਇਆ ॥ ਹੈ ਵਿਹਾ ਭੁਕਰਿ ਕੇ ਵਾਉ
ਆਦਾ ਠਗਿ ਹੈ ਵਿਸਾਘਾਤੀ ਹੈ ਅਬ ਦਾ ਪਾਪੀ: ਪਾਪੁ ਜੋ ਅਕਸਮਾਤੁ ਹੋਵੈ
ਬਲ ਦੀਆਂ: ਜੋ ਜਾਣ ਕੇ ਪਾਪੁ ਕਰੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਠਗ ਹਦਾ ਸਤੇ ਭਲੀ
ਪੁਕਾਰੁ ਧੋਹੀ: ਘਾਤੀ ਹੈ ਭਾਰੀ ॥ ਆਨੰਦ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਛੰ
ਦਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਦੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ: ਗਤੀ ਦੀ ਮਿਤ ਨ ਪਾਇਆ
ਹੈ ਛੰਦ ਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮੁ ਮੁਖਿ ਮੈਂ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾ ਬਹੁੜੁ: ਫਿਰ ਫਿਰ ਮਰਦ
ਜੀਵਦਾ ਇਆ ਹੈ ਦਾ ਫਿਰਿ: ਮਨਮੁਖਿ ਹੋਇ ਕੇ ਮਰਦਾ ਜੀ ਬਹੁੜੁ: ਸੋ
ਫੁਰਕੇ ਕਾ ਜਨ ਮੁਖਿ ਕਰਕੇ ਜੀਵਾਇਆ ਹੈ ॥ ਛੰਦ ਦਾ ਗੁਰ ॥ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਨਦ
ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾ ਭਾਵਾਇਆ: ਗਵਾਏ ਹੈ ਛੰਦ ਦਾ ਹੋਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਛੰ
ਦਾ ਗੁਰ ॥ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨੇ ਕੀਏ ਜਾਤੇ ॥ ਹੇ ਸੋ ਹਉਮੈ ॥ ਰੂਪੀ ਮੈਲ
ਤਿਨਾ ਦੀ ਛੰਦ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਮੈ ਨਾਤੇ ਹੈ ਅਪੁਰਾਧੀ
ਪਾਪੀ: ਬਡੇ ਪਾਪੀ ਕੀਦਾ ਘਾਤੀ ਪਾਪੀ ਕੀਦਾ ਕਿਲਾਵਿਖਾ ਵਾਲੇ ਤੁਧ
ਪੀਕੀਆ ਛੰਦ ਦਾ ਜੋ ਪਿਤ ॥ ਮਾੜਕੀ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਹੈ ॥੪॥੩॥ ਮ: ੪ ॥ ਛੰਦ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਛੰਦ ਦਾ [illegible]ਰਿ: ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਧਿ ॥
ਰੂਪ ਇਕ: ਇਕਾਗਰ ਛੰਦ ਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਜੈਕਾਰੇ: ਜੈਕਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਛੰ
ਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਹਾਰੁ ॥ ਜੋ ਹੈ ਛੰਦ ਦਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਖੀ
ਏ ਸਾਰਸ ਨਾਧ ਨੁ ਧਿਨੁ ਹੈ ਜੋ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਮ ਕੇਰੇ ਛੰਦ ਦਾ ਹਰਿ ਹ
ਰਿ ਰਾਮ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਹਿ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕੀ ਸਫਲ ਹੋਵੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ:
ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਛੰਦ ਦਾ ਗੁਰ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਦੀ ਪੈਰੇ: ਚਰਨੀ ਛੰਦ ਦਾ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਚਿਤੇਰੇ: ਚਿਤਾਰੇ ਹੈ ਸਾਧੂ: ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ॥ ਦਾ ਆ
ਗੇ ਦੇਖਹਿ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸਾਕੋ ਪੁਨੀਤ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾਂ ਛੰਦ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ:

ਬਹੁਕਾਰੁਲੇਖਹਿ।ਛੰਦ।ਰਾਮਦੇਧਰਮੁਮਾਰਗਿਮੈ ਚਲੈਸਾਹਿ: ਚਾਲਦੇਹੈਂ।ਛੰਦ।।
ਜੋਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮੁਸੁਣਿਕੇ ਮੰਨੈਸਾਹਿ: ਮੰਨਦੇਹੈਂ।ਛੰਦ।ਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਧਿ
ਆਵੈ।ਛੰਦ।ਹਰਿਹਰਿਰਾਮਦਾ।ਹਰਿਜਸੁਗਾਵੈਂ।ਸਭੰਜੋਅਕਾਰੁਹੈਹਾ।ਛੰਦ।।
ਮੁਖਿ।ਜੋਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਸੋਧਿਆਵੈ।ਛੰਦ।ਹਰਿਰਾਮਦੇਦਾਰਿਆਪੇਨਾਇ
ਆ: ਭਗਤੀਰੂਪੀਵ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਧੈਸਾਕਕਰਿਆਖਿ: ਦੁਆਰੇਭਗਤੀ।ਵਿ
ਪ੍ਰੇਮਨਲਾਵੈ।੬।ਨਾਮ: ਨ।ਛੰਦ।ਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮੁ।ਰਾਮ।ਪਾਸਦਾਵਲੇ
ਭੁਲਕੇ।ਛੰਦ।ਹਰਿਰਾਮੁਦੀ।ਪਾਖਿ।ਵਿਖੇਲਭਾਣੈ।ਛੰਦ।ਹਰਿਹਰਿਰਾਮ
ਜਪਿਕੇ ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀਮੈਸਮਾਣੇਹੈਵ ਮਿਲਿਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮੁਜਪਿਮੈਸਮਾ
ਣੈਤਾਂਉਧਰੇਹੇਮੇਰੀ।ਛੰਦ।ਮੇਰੀਜਿੰਦੁੜੀਏ: ਹੇਮੇਰੀਸਖੀਅਹੁਸਾਕਿਲਾ
ਏਮਿਲਹੁਸਤਿਗੁਰੁਕਉ ਜੋਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਾਦ੍ਰਿੜਾਵੈ।ਛੰਦ।ਹਰਿ
ਰਾਮੁਜਪਦਿਆਖੁਨਿਮਾਣੀ।ਸਾਹ: ਸ੍ਵਾਸਾ।ਵੇਸਾ: ਸਮਾਂ।ਮੂਰਤ: ਦੋ
ਇੱਕਘੜੀਆ।ਘੜੀ੧।ਮੁਹਤ: ਅਧੀਘੜੀ।ਛੰਦ।ਹਰਿਰਾਮਮੇਰਾ।ਛੰਦ।
ਨਾਮਕਰਮਨਾਮਾਰਕਿਕਰੁ: ਦੂਤਵ ਕਿੰਕਰਾ।ਛੰਦ।ਹਰਿਰਾਮ।ਕਮਤ: ਕਮ
ਇਹੋਣਾ।ਛੰਦ।ਹਰਿਦਾਰਾਮ।ਨਾਮਕਰਕੇਜਪਧੁਹੇਹਾ।ਘਤੇ: ਛਡੇਵਪਾਏ
ਨਾ।ਛੰਦ।ਨਿਰਭਉਹਰਿਵ ਨਿਰਭਉਹੋਇਕੇਹਰਿਰਾਮ[illegible]ਮਾਦਿਖੇਕ
ਪਤ: ਨਾਪਤਿਵਾਲੇ।ਛੰਦ।ਨਾਨਕਗੁਰ ਪੂਰਾ: ਪੂਰੇਦੁਆਰੇਰਾਮਜੋਵੇਆ
ਹੋ।ਘਤੇ: ਪਾਏਹੈਂ।ਛੰਦ।ਹਰਿਰਾਮਨਿਤਾਜਨਹਿਬ: ਸੁਆਮੀਵਰੁਹੋ।ਏ
ਕਮਨ: ਇਕਾਗ੍ਰਮਨਕਰਿ।ਛੰਦ।ਇਕਰਾਮਅਰਾਧਿਆਹੈਹਾ।ਚਭਾ: ਚਾ
ਹਵਾਕੰਣੁਹੈ।ਛੰਦ।ਹਰਿਰਾਮਦਾ ਮਹਲ: ਸਰੂਪਵ ਹਰਿਰਾਮਨੂੰਜਗਤਮੂ
ਨੇ।ਸੂਖਮਾਰਨੁ: ਖੋਹਿਖਾਂਹਵ ਘਟਾਛਨਵੈਦਕਰਾਮਾਰਣ।ਘਟ
ਨਿਲਜ ਜੋ ਪੈਨਾ।ਛੰਦ।ਧਾਰਿ: ਅਧੋਹੀਮਸਤਕਿਪਹਰਿਰਾਮੁਨੇਲਿਖ
ਛਡਾਹੈਤਿਸੁਅਨੁਸਾਰੁ।੪।ਪਾ।ਮ: ਅੰਤ੍ਰੇ।ਕੀਤੇਵਾਦਾਸੁ।ਛੰਦ।ਹੇਮੇ
ਰੇਹਰਿਪ੍ਰਭਰਾਮਜੀ।ਜੀਇ: ਜੀਦੀਕਰਕੇ।ਛੰਦ।ਹਰਿਰਾਮ।ਵਿਖੇ।ਹ
ਮੈਂਤਿਅਮਜੀ।ਮਨਿਮੁਕਰਾਈਐ: ਮਨਨੂੰਮੁਕਰਾਵਨੇਹਾਂਵ ਮਨਕਰਕੇ
ਮੁਕਰੁਪੇਨੇਹਾ।ਛੰਦ।ਹਰਿਰਾਮਦੂਰਿ।ਗਵਾਈਐ।ਤਿਨਾਦੀਵ ਗਵਾ
ਵਦੇਹੈ ਸੋਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇਵ ਮੁਖਾਨੇ।ਛੰਦ।ਤਿਨਾਂਨਹਰਿਰਾਮਨਦਰੀ।
ਆਈਐ: ਆਨਇਆ।ਹੋ।ਭਗਤੁ।ਹੈਅੰਦਰੋਤੇਸੇਵਕਹੈਂਬਾਹਰੋਅ
ਰਥੋਹ ਅੰਦਰਮੇਭਜਨਕਰੇਹੈਤੇਬਾਹਰਤੇ ਸੇਵਕ: ਟਹਿਲਕਰੇਹੈਂ।ਛੰ
ਛੰਦ।ਜੇਸੇਸੇਵਕਭਗਤਹੈਵ ਭਗਤਸੇਵਕਹੈਹੈ।ਛੰਦ।ਪ੍ਰਭੁਰਾਮਮੇ
ਰੇਦੇਮਨਿਕਾਣੇਹੈਂ।ਛੰਦ।ਗੁਰਿਰਾਮਦੀਆਪੇਨਾਇਆਤੇਪੈ।ਨਾਈਐਦੋ
ਪਾਨੂਹੈ ਅਰਥ ਪੇਨਾਈਦੇਹੈਂ।ਸਾਚਿ।ਨਾਮੁਮੈਸਮਾਣੇਹੈਂ।ਛੰਦ।ਜੋਰਾਮੇ
ਰਾਤੇਰਾਮੁਦੀਨਦਰਿਕਰਿ ਨੀਸਾਣੇ: ਪ੍ਰਗਟਭਏਹੈਵ ਜੋਰਾਮਦੇਰੰਗਿਰਾ
ਤੇਹੈਤੇਤਿਸਦੀਨਦਰਿਕਰਿ ਨੀਸਾਣੇ। ਪ੍ਰਗਟਭਏਹੈ।ਛੰਦ।ਪ੍ਰਭੁਰਾਮ

ਅਗੋਚਰ ਅਪਾਰੇ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਈ ਸੀਐ ਭਾ ਛੰਦਾ॥ ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ ਰਸਨਾ ਕ
ਰਿ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੋ॥ ਛੰਦਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਜਪੁ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਾਏ॥ ਛੰਦਾ॥
ਮਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਸਾਏ॥ ਛੰਦਾ॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਧਨ ਸੋ ਧਿਰੂਪ ਪਾਏ॥ ਸਿਗਾਤਿੰ
ਮੈ ਮਿਲੇ ਹੈ ਹਾ ਨਾਨਕ॥ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੋ॥ ਛੰਦਾ॥ ਰਾਮ ਅਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਾ
ਭਾ॥ ਛੰਦਾ॥ ਜੋ ਰਾਮ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ।ਬਿਧਾਤਾ॥ ਫਲੁ ਪਰਦਾਤਾ ਹੈ॥ ਛੰਦਾ॥ ਜੀ
ਆਂ॰ ਨੂਰ ਆਧਾਲ ਕ੍ਰਿਪਨਾ ਸਹਸ੍ਰ ਮਿਆਣਪ॥ ਹਜਾਰ ਮਿਆਣਪ ਕਰਿ
ਛੇਦਾ॥ ਮੁਖਿ॥ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨੂ ਜਾਤ ਹੈ॥੪॥ ਧਾਛਕਾ॥੧॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ:
੫ ਛੰਤ॥੧॥ ੴ ਅਚਿਭਉ॥ ਅਚਰਜ ਛੰਦਾ॥ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਲਾਲ ਜੀਉ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀਉ॥ ਤ੍ਰਿਆਇ॥ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਛੰਦਾ॥ ਹਰਿ॥ ਸਮੂਹ ਰੰਗਾ
ਦਾ ਅਖਾੜਾ॥ ਸੋ ਸਾਰ ਰੂਪੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ
ਜੀਉ॥ ਸਾਣ੍ਹੰ॥ ਵਾਲੇ ਹੈ ਸਜਾਏ ਜੀਵ॥ ਸੇਦਨਿ॥ ਸ੍ਰਿਸਟੀ॥ ਮਹਲਿ॥ ਸਰੂਪ ਕਿ
ਖੇਲ ਲਾਏ ਨਾਦਿਆ॥ ਦੇਹੈਂ ਨਿਆਏਂ॥ ਵਿਖੇ॥ ਛੰਦਾ॥ ਸਹੇਲੀ ਹੈ॥ ਸੋ ਤਜਸੇ
ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਲਾਲ ਜੀਉ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਰਾਧੇ ਨਕਰਿ॥ ਧਾਰਿ ਕਰ ਕੇ
ਕਰਾ ਕਰ ਕੇ॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀਉ॥ ਛੰਦਾ॥ ਤਿਨਾ ਦੂਆ
ਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗ ਸਾਧੇ॥ ਜੀਤਿਆ ਮੁਖਿ॥ ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਅਬਿ
ਧਾਤੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਹਰੀ ਨੇ ਲਾਈ ਸੇ॥ ਲਾਈ ਹੈ ਸਾਧੇ॥ ਸੋ ਤਾ ਦੋ ਗੋਹ
ਆਂ॰ ਜਾ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀਉ॥ ਛੰਦਾ॥ ਪੂਰਖ ਰਾਮ
ਪੂਜੇਹਾ॥ ਪੂਜੇਦਾ ਪੂਜੀਐ॥ ਖੋਜੀਆ ਤੇ ਖੋਜੀਐ ਦੋਏ ਪਾਠ ਹੈ॥ ਖੋਜੀ
ਆਂ ਹੈ ਤੇ ਐਤਨਰ ਐ ਅਗੋਚਰ ਅਰਧੇਹਾ॥ ਅਰਧਿਆ ਹੈ॥ ਚਤੁਰਭੁਜ॥ ਚ
ਤ੍ਰਾਏ॥ ਆਪਹੀ ਕਰਕੇ॥ ਪ੍ਰਭੁ॥ ਦੇ ਅੰਕ॥ ਸਰੂਪ ਸੋ॥ ਛੰਦਾ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਮਸ
ਤਕਿ ਪਰ ਭਾਗ ਹੋਇਆ ਸਨੇਹਾ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗੇ ਵਾ ਸਨੇਹਾ ਉਤ ਪੂਜ ਹੋਵੈ॥
ਪੂਜੇਹਾ॥ ਪੂਜਨੇਹਾ ਜਪਨੇਹਾ॥ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਪੂਜ ਕੇ ਏਹਾ॥ ਟਿਕੇ॥ ਹੇ
ਛੰਦਾ॥ ਧਾਰਿਆਏ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਪਾਇਆ॥ ੩॥ ਸੋ॥ ਛੰਦਾ॥ ਹਰਿ
ਮੰਦਰਾ ਵਿਚੋ ਏਹੁ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਜੀ ਉਨੇ ਵਾ ਹਰਿ ਜੀ ਨੇ ਹਰਿ ਮੰਦ
ਰੁ॥ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ॥ ਛੰਦਾ॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਸਰਬੇ॥ ਸਰ ਧਾਵਿਖੇ ਮੁਖਿ॥ ਮੁਖਨੂ
ਵਾ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟ॥ ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਰਾ ਦੁਖੁ॥ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹਾਰ ਸੁਭਨੂ
ਧੀਜ ਬ੍ਰਹਗੁਰ ਨੇ ਚੋਇਆ॥ ਉਪਦੇਸਿਆ ਸਭਾ ਠੇਕੁ ਨਾਠਾਏ॥ ਪਰਨੇ
ਛੰਦਾ॥ ਧਾਰਿਆ ਏਤਾਂ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥ ੪॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਹੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਅ ਹੇਮ
ਨਮੋਹ ਨਾ ਹੇ ਘਟ ਸੋਹਨਾ॥ ਘਟ ਨੂੰ ਸੋਭਨੀਕੁ ਕਰਨਹਾਰੇ ਵਾ ਘਟ ਮੈ ਸੋਭ
ਨੀਕ ਹੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ਜੋਕਾਂ॥ ਹੇ ਮੇਰਾ ਅਪਰ॥ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਭੀ ਅਪਾਰ॥ ਅਪ
ਰੰ ਹੇ ਰਾਮ ਹੈ ਸੋ ਪਾਲਦਾ ਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲਨ॥ ਲਾਲ੍ਹਾ॥ ਛੰਦਾ॥ ਨਿਮਾ
ਣੀਆ ਮਿਲਹੁ ਕਿਤੁ॥ ਸੋ ਨਿਮਾਣੀ ਨੂ ਮਿਲਹੁ ਹੇ ਕੈਤਾ ਦਰਸਂ ਦੇ ਪਰਸਨ॥
ਪਾਉ ਹੇ ਨੂ ਵਾ ਦਰਸਨ ਤੇ ਅੰਗ ਸਤੇ ਤਰ ਸਨ ਤੇ ਰੇ ਪਰਸਨ ਨਾ ਨੀਦ॥ ਆ
ਵੈ ਤੇ ਨਾ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀਆ॥ ਵਿਹਾਉਦੀ ਹੋਵਦ ਨੀਦ॥ ਸਾਂਤੀਆ ਵੇਤੇ॥

ਵ੍ਧੀਰੂਪੀ।ਅੰਜਨ॰ਜਿਨਾਪਾਇਆਤੇਨਮਰੂਪੀ ਸ੍ਧੀਜਨ: ਤੈਅਨਪਾਇਆਹੈਰਿ
ਨਾਦੇ।ਸੀਗਾਰ: ਸੀਗਾਰ ਸਾਧਨਾਰੂਪੀ।ਪਾਇਅਰਥ: ਕਹਿਦੇਨੇਤੋ।ਸਿਭਗੀਜੇ
ਪੈ: ਕਹੇਤੁਹੋ।ਕਿ ਸੋਤਾਨਾਲਜਪਨੇਹਾਂ।ਕਪਾਇ: ਪਤੀ ਅਰਥ: ਆਪਣੇਦੇ ਸੋਤਾਨੂੰ
ਜੋਪੈ: ਜਪਨੇਹਾਂਤੇਕਹਿਤੇਹਾਂ।ਉਲਾਹਨੇ: ਉਲਾਂਭੇ।ਰਾਮ: ਹੇਕੁਸ਼ੀ।ਚਲੇ॰ਹੇਰਾ
ਮਾ।ਚਲਿਚਿਤ: ਚਲਦਾਹੈਚਿਤਥਿਤਅਨਿਤ ਵਿਖੇ।ਕਵਨ: ਕਿਸੋਬਿਧੀ
ਕਰਿ।ਧਿਨ॰ਹੋਤੇਸਾਧਿਨਾ।ਆਸਾ॰ਕਰਕੇਹਾਂ ਪਿਆਸੀ: ਚਾਹਵਾਨੂੰ।ਨਤੋਲੋ:
ਤਿਸਮਾਤ੍ਰਭੀ।ਪਾਇਅਰਥੈਸਿਭਦਾਸੀ: ਕਹਿਦੇਨੇਸਿਤਾਦੀਦਾਸੀਹੋਂਵਪੀ
ਆ।ਆਪਣੇਦੇਸਿਤਾਦੀਦਾਸੀਹੋ।ਇਕ॰ਰਿਦੇਰੂਪੀ।ਸੇਗਿ।ਹੋਪਰ।ਰਾਮ: ਹੇ
ਕੁਸ਼ੀ।ਕਵਨ: ਕਿਸਤਰਾ।ਮਹਾਲਿ॰ ਵਿਖੇਵਨੂੰ।ਬੁਲਾਈਐਤੇਬਲਾਈਐ
ਦੋਪਾਠਹੈਂ।ਅਰਥਭੀਦੋਇਕਰੋ।ਬੁਲਾਈਏਕ ਬੁਲਾਈਏ।ਅਨਾਥ॰ਐਂਧਿਨਦੇਕ
ਰੌਹਨਿਧੇ: ਨਿਧਾ।ਖੋਈਐ॰ਤੇ ਸਹਾਜ: ਸਾਂਤੀਵਿਖੇ ਸੋਈਐ।ਪ੍ਰਭੁ॰ਨੂੰਕ
ਦੇਪਲਕੂ।ਆਤ੍ਰਾਨਿਧੇ: ਨਿਧਾ।ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਂ।ਲਾਲ: ਹਰੀਦਾਪ੍ਰੇਮਆਵੈਤਾਂ
ਸੇਗਿ॰ਸਿਤਾਦੋ।ਵਾਛੇਦਾ।ਜਾਂਮਲਿਸੇਗਿਮੈਂਗਲਲਗਾਈਐਤਾਂਗਿਹਿ।
ਮੋਹਿ: ਮੈਨੂੰ।ਪ੍ਰਸਾਦ: ਅਨੁਗ੍ਰਹਕਰਿ।ਪੁੰਨੀ॰ਤਨੂਕੀਤੇਮਾਨਨੂੰਸਾਂਤੇ
ਆਈਤਿਤਪਤਿਨੂੰ।ਸਰੇਣ: ਜੋਰਾਭੀ।ਅਨਨ॰ ਹੋ।ਆਮਨੂੰਤੇਮੈਂ
ਗਲਤਨੂੰਤੇਪਾਂਣੀਕਰਭਾਇਆ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ।ਗਲਾਲਨ: ਨੂੰ।ਕਵਨ॰
ਕਵਨਗੁਣਰਸਨਾਕਰਿਤਿਸਦੇਭਨਾਵਾਸੈਕਵਨਹਾਂ।ਜੋਤਿਸਦੇਰਸਨਾ
ਕਰਾ।ਥਾਕੇ॰ਜਾਂਮਿਲਿ ਸਖੀ: ਸੋਤਾਨਾਲਸੰਗ ਲਾੜ: ਲਾੜਨੂੰ।ਛੇਦਾ।ਜਕਿ
ਕਿ: ਜਿਨਾਨੇਹਰਿਹਰਿਦੇਸੰਜੋਗਿਸੈਂਵ ਜਿਨਾਦੇਸੰਜੋਗਿਨੇਹਰਿਹਰਿਨਾ
ਮ।ਰਾਮ: ਪਾਛੇਦਾ।ਰਾਮਨਾਮਦਿਖਾਣਾ।ਜਸੁੰ॰ਦੀਤੋ।ਖਾਣਾ॰ਹੇਰਾਮਕੀ
ਦਾਇਆ॰ਹੋਆਇਆਸਰੂਪਾ।ਧਿਨ॰ਸਾਡਾ।ਅਗਾਧ: ਅਕਥਕਾ
ਮਾਪਾ।ਤੂਰਹਿਤੋਹੈਂ।ਛੇਦਾ।ਮਨਾ: ਮਨੁ ਤੁਮ: ਤੁਮਾਰਾਹੀਹੋ।ਸੇਤਾਂ।ਮੁਰਖ॰
ਮਨੁਕਰਿਤੇਮੁਗਧ॰ਤਨੁਕਰਿ ਅਨਾਥ: ਕਖਕੂਨਹੀਕੋਈਮੇਰਾ।ਛੋਚ
ਲ॰ ਬਾਣੀਕੇਰਿ।ਧਲਜੀਨੂੰ: ਸਾਧਨਾਤੇਹੀਨਹੋ।ਨੀਚ॰ਕਰਮਾ।ਕਰਿ।
ਅਜਾਣਾ॰ ਬੁਧੀਕਰਿ।ਧਿਨਵਿਤ: ਦੋਨੂੰਤੀਪਰਧਕਕਹੈਹੋ।ਜਾਣਾ:
ਜਾਣੂਤੋ।ਸਾਧਹ: ਸਾਧਾਦੀ।ਜੀਉ॰ਨੂੰਜੋ।ਛੋਦਾ।ਹਰਿਰਾਮਦੇਨੀਕ:
ਸਤੂਕਾ।ਕਿਤਹੀ।ਛੇਦਾ।ਹੇਰਾਮਹਰਿਜੀਉ।ਜਿਸਨਾਲਲਗੁਕੇਕਾਜਿਨਾਨਾਲ
ਲਗਾਕੇਸਕੁਪਤਿਤਪੁਨੀਤਾਹੋਵੈਂ।ਤਿਨ॰ਕੀਪੂਰਿਕਾਤਿਨਸਿਤਾਦੋ।ਸਧਿ
ਧਸ।ਹਰੀ।ਨਾਮ॰ਨਾਲਾ।ਸਦਾਇਆ॰ਉਨਾਦਾਪ੍ਰਤਾਪਕਨਾਮਾ।ਜਪਿ॰
ਰੂਪੀਕਾਕੀਤਿਨਾਪਾਸੋਂ।ਆਤਮ: ਮਨੂੰ।ਮੀਤਾ: ਮਿਤ੍ਰਦੋ।ਹੇਸੀਤਾ।ਛੇਰ
ਹਰਿਰਾਮਜੀਉ।ਕਸਿਧਾ ਰਾਮ: ਹੇਕੁਸ਼ੀ।ਜੀਉ॰ਰੂਪੀਤੇਹਰਿਰਾਮਦਾ
ਕੀਰਤਨਰੂਪੀਲਿਾਹਾਲਿਆਹੋ।ਰਾਤਿਆ: ਰਤਾਹੋ।ਏਕ: ਉਹੁਬੋਕਾਰ
ਕਿ: ਪ੍ਰੇਮੁਵਿਖੇ।ਚਰਣੀ॰ਤਨੂਕਰਿਤੇਪਤ੍ਰਸਰਣੀ॰ਸਾਣੀਕਰਿਤੇਮਨ

ਕੀਤਿਨਾਦੇਵਿਛੋੜਾਮਿਟਾਦੀਚਰਣੀਲਗਕੇਸਰਣਪੜੇਹੈਂਤਾਪਲੇ:ਹਿਰਦੇ।
ਕਮਲ: ਸਕਤੀਰਾਮ: ਹੇਭਾਈਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇਦਾਮੁਖਾਦੇ ਦੁਖੰ ਸਰੀਰਤੇਰੋ
ਗੁੰਅਗਿਆਨਤੇਭੌਂ ਜਮਾਂਦਾ।ਲਿਖਿਆ: ਲਿਖੇਅਨੁਸਾਰੁਪਾਇਆ
ਹਰੀਵਾਛੋੜਾਪੂਰਬਿਲਿਖਿਆਪਾਇਆਤਾਂਤਰੇਭਵਜਲਤੇਵਧਾਈ:
ਖੁਸੀਤਿਮਾਨਿਨੂੰਆਪਾ ਕੀ: ਭਾਰਬਿਨਵੰਤ: ਬਿਨਤੀਪੂਰਬਕਕਹੇਹੈਂ।ਹਰਿੰ
ਨੂੰ।ਰਹ ਬਿਹਾਗੜਾਮ:੫।੧ ੴਸੁਖੰਦਾਲੀਅਵਸਥਾਰੂਪੀਰੈਨੜੀਏ।
ਆਵਿਦਿਆਦੁਖੰਦਾਲੀਅਵਸਥਾਰੂਪੀ।ਪਗ: ਚਰਨਾਂ।ਪਗੰਦੀ॥
ਰਾਸਿੰਕਰਕੇਹੋਈਆਂ।ਸਹਜ: ਜੋਗਨੀ: ਰਹਿ।ਭੁਜਾਂਬਾਂਧੀਰੂਪੀ
ਮਿਲਨੰਹੋਇਆ।ਮਗ: ਰਸਤੇ।ਚਰਣਹ: ਚਰਣਾਦੇ।ਸਾਖੀ: ਪਿਆ
ਰੀਆਮਨਿੰਵਿਸੇਖਿਅਦਾ।ਛੋਦਾ।ਜਾਇਮਿਲੀਐਹਰਿਜਨਾਤੇਹਰਿ
ਭਗਤਿ: ਭੁਜਨਪਾਈਐਤਾਂਪ੍ਰਭਨਾਧਿਆਈਐਦਾਪਾਈਐਮਨ
ਕਰਿਤੇਵਾਹੀਕਰਿ।ਜਨਾਂਨੂੰਤਨਕੈਰਿ।ਮਨਾ: ਮਨੂੰਦਾਮੰਨਿਆਹੋਆਜੋ
ਹੈ।ਪੁਰਖੰਜੋਹੈਪਰਨਸੈਪੂਰਨਗੁਣਾਵਾਲਾਭੂਮਿਭੀਤਿਤਸੁਹਰਿਹ
ਰਿਨੂੰ।ਨਿਤ ਰੁ: ਨਿਤਪਦਾਰਥਜੋਹੈਸੁਨਿਤਾਨਿਤਾ।ਗਣੇ: ਗਣੀਆਂ
ਹੈ।ਰੈਗ: ਅਨੰਦਨੂੰ।ਚਿਰਾਣੇ: ਚਿਰਜੀਵੀਜੁਹੈ।ਸੁਖਸੁਹਜਿ: ਸਹ
ਜੇਸੁਖਮੈਂਦਾ।ਦ੍ਰਤਸੁਖਮੈਂ।ਰਸਿੰਰਵਿਪ੍ਰੇਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ।ਰਹਣਾਂ
ਕੀਤਾ।ਹੈਤੇ।ਗਹਣਾ: ਭੂਸਣਹੋਇਆ।ਭਾਣੇ: ਭਾਏਹੈਂ ਦਾਪਲਗੇਹੈਂ।ਇਸੇ
ਕਰਿਨਭਾਏਹੈਂਸਭਨੂੰ।ਮਨੁੰਚੀਤ।ਚਿਰਾਣੇ: ਸਨਾਤਨਜੋਹੈ।ਗਿ
ਹਿ: ਗ੍ਰਿਹੇ।ਕੋਰੁ: ਕੋਟਹੈ।ਜਿਸਦੇਮਨਬਾਰਿੰਮੈ।ਕਿਤੰ ਜੋਹੈ।ਰਣੇ:
ਰਣਹਾਰਾ।ਛੋਦਾ।ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਸਗੀਰੀਨੇਰੂਪਾਧਾਰੀਤਾਂਤੇਂਦਾਇਕਾ
ਸਿਧਸਾਗਰ: ਸੀਸਾਰੁਸਾਗਰੂਤੇਦਾਸੀਸਾਰਸਿਧਜੋ ਸਾਗਰੁ: ਸਾਹਿ
ਤੇਗਰਲਦੇਹੈਤੇਸਦੋ।ਤਾਰਣੇ: ਤਾਰਿਆਦਾ ਤਾਰਦਿਤਾਹੈ।ਕਿਨਿ:
ਸਰੂਪਸੈਦੇਗਲਾ।ਬਿਰਦ: ਧਰਮਦਾ ਸੁਭਾਵਾਸੀਦਾ: ਦਾਹੈ।ਕੇਲ:
ਅਨੰਦੁ ਕਰੀਦਾ: ਕਰਨੇਵਾਲਾ।੪।੪।ਮ:੫।ਸਰੋਵਰੰਰੂਪਜੋਹੈ।
ਮਨ: ਹੇਭਾਈਮਨਹੇਮਨਾ।ਹਰਿੰਰੂਪੀ ਸਰੋ: ਸਰੁਮੈਂ।ਨਾਸੰਹੋਵੈਹੈ।
ਸਜਨ: ਪਿਆਰੇ ਨੰਦੇਨਾਸੈ।ਤਾਂਦੁਖ ਦਾਇਕਾਠਸੇ: ਠਹੈ।ਸਿਰੇ:
ਸਿਰੁਜੋਨਾਮਸੈਰੀਰੋਹੋਇਕੇ ਦਾ ਨਾਮਜਪੁ ਰੰਗੇ: ਹਰੀਦਾ।ਆਅਸ
ਹੋਵੈ।ਹਰਿੰ ਹੇਹਰਿ ਤੇਰੇਚਰਨਕਮਲਸੈਹੋਇਆ।ਅਨਦੰਰੂਪਾਬਿਨੋਦ:
ਕੌਤਕਹੈਸਦਾਨੇ ਅਨਹਦ: ਸਬਦੁਹੁੰਦਾਹੈ ਝੁਣਕਾਰੇ: ਇਕਰਸਾਰਾ
ਮ: ਹੇਭਾਈ ਜੈਕਾਰੋ: ਜੈਜੈਕਾਰਹੈ।ਖਸਮੰਨੂੰ।ਹਰਿਪ੍ਰੇਮਰਸਰੰਗਿ
ਭਿਨੀਆ: ੨ਹਰਿਦੇਪ੍ਰੇਮਰਸਕਰਕੇ ਰੰਗੀ: ਅਨੰਦਮੈ।ਭਿੰਨੀਹੈ।ਤਿਨਦੀ
ਬੁਧੀ।ਵਾਛੋੜਾ।ਮਿਲਿਸਿਨਾਨਾਲਿਗਾਵਹਿਹਰਿਨੂੰਪ੍ਰੇਮਰਸੁਸੈਭਿਨੀ

ਹੈ।ਤਿਨਾਦੀਬੁਧਿਤੇਤਿਨਾਨੂ ਰੰਗੀ: ਅਨਿਦੂਹੋਆਹੈ।ਅਹਰਿ॰ਨਾਮਰੂਪੀ।ਛੁਹਿ
ਆ: ਫਿਰਿਕੈਜੋਹੋ।ਹਰੀਆਂਦੇਇਆ॰ ਦੋਪਹਰਿ ਦਾ ਦਾਇਆ ਕੀਨੇ: ਕਰਨਵਾਲੇਨੇ
ਅਪਾਰੇ: ਰੂਨੇਦਾਜੋਹੈ।ਨਿਰਮਲ॰ਕਉਇਹਾਂ।ਸਚੁਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਰੂ ਰੂਹ ਸੂਹ
ਕਾਰੇ:।ਇਕਰਸੁਜਾਣਿਕੇ।ਛਡਿਦਾ।ਹਰਿਰਾਮਨਾਮਦੀ।ਕਰਮਿ: ਕਰਮਾਨੁਸਾਰੁ।
ਰਾਮ: ਹੇਭਾਈ।ਕਹਣੀ: ਕਥਾ।ਨਿਸੁ॰ਪਰਾਬੀਆਂ॰ਜੋ।ਕਲੇਸਾ॰ਕੋ।ਪੀ
ਈ॰ਜੋ।ਪ੍ਰਭੁ॰ਦੀ।ਗਾਲਨੁ: ਗਾਰਕ ਅਭੇਦੂ।ਜਾਈ॰ਹੇ।ਅਛੂ: ਅਜੀ
ਛੇਦਾ।ਤਿਨਿਰਾਮੁਨੇ।ਜੋਤੀ।ਮੈ ਓਤੀਪੋਤੀ: ਤਾਣੇਪੇਟੇਵਤੁਤੇਜੋਮੇਤੁਦਕੁ
ਮੈ।ਟਾਇਆ: ।ਟਿਆਇਆ।ਤਾਤ੍ਰਿਹਿ॰ਅਨੰਦੋ।ਤ੍ਰਿਭਵਣਿਮੈ ਪੂਰਿ: ਪੂਰਿ
।ਰਿਆਹੈ।ਪੂਰਨਹਿ।ਤਿਸਦੀ।ਜਾਣੇ॰ਕੀਮਤਿਨਾ।੪।੫।ਮ: ।ਪ।ਅਧਾਰੇ: ਅਧਾ
ਰੁਨੁਹੈ।ਤਾਣੁ: ਬਲੁਨੇ।ਤਨੁ।ਣਿਤਨਾਦਾ।ਰਾਮ: ਹੇਭਾਈਦਾਰਾਮਜੀਦਾ।ਧਾਰੇ: ਧਾ
ਰਿਕੇਤੇ।ਸਲਤ੍ਰ॰ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀ।ਸੁਆਮੀ॰ਤੇਹੇਹਰਿਤੇਰਾ।ਪੇਖੇ: ਪੇਖਕੇ।ਜੀਜੀ
ਐ: ਜੀਦੀਐ।ਸਮਰਥ॰ਅਨਿਛਿਆ।ਦੋਖਨਕਰਨੇ।ਹੇਸਮਰਥਹੋ।
।ਮਿਲਹੁ॰ਸਾਨੂਹੈ।ਚਰਣ: ਚਰਣਾਮਏਕ ਚਰਣ ਹੋਰਾਮਾ।ਕਤਹਿ: ਕਿਤੇਭੀ
ਦਾ ਕਦੇਭੀ।ਛਡਦਾ।ਸੁਆਮੀਰਾਮਦੀਸਰਣੁਏਕ ਸੁਆਮੀਦੀਸਰਣੁਏਹੋ
ਰਾਮਾ।ਤੇਰੀ॰ਹਾਂ ਤੂਸਖੀ।ਚੇਰੀ: ਚੇਰੀਦਾਸਨਾਰੂਪੀ ਤੇ।ਸਾਗਰ॰ਤੋ।ਜ
ਨਾ॰ਮੇ।ਚਾਰੀਐ॰ਕ੍ਰਿਪਾ।ਹੀਕਰੀਏ।ਦੀਨਦਿਆਲ॰ਅਨਦਿਪਰਸੋਧੇ
ਧਨਹੀਕਰੋ।ਕੇਦੀਨਦਿਆਲੁਹੈ।ਕਾਰਣਕਰਣ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂਦੇਕਰਣ
ਵਾਲਾ।ਹਰਿ॰ਨਾਮਰੂਪੀ।ਹਰਿਹਰਿ॰ਤੇਰੇਚਰਣਾ।ਨਾ।ਅਮਿਅਸਰੋਵਰ:
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੋਵਰ ਜਤਜਿਗਰੂਪੀਐ।ਰਾਮ: ਹੇਭਾਈ।ਵਡੇਦਾ।ਜਪਿਰਾਮ
ਤੇਪੂਰਨਹੋਏਕਾਮਾਂ।ਪੂਰਨ॰ਹਾਹਾਤੇ।ਦੀਰਨ॰ ਕਰਤਾਹੈ।ਜੋਸੋ।ਅਨਦਿ
ਨ: ਨਿਰੰਤਰਦਾ ਇਕਰਸ ਸਦਾ।ਸਾਹਾਹੈ॰ਬਿਤਾ।ਵਿਹੋਰਭੀ।ਦੀਸਰੇ:
ਦੀਸਰਮੈਹੈ।ਠਾਕਰੁਐ।ਧਾਮਾ। ਸਰੂਪ ਦਾ ਚੇਤਨਾਸੀ: ਲਛਮੀਨੂ
ਰੰਗ: ਆਨੰਦਦੇਣੇਵਾਲੇਰਾਮਾ।ਛਡਦਾ ਜਗਤਲਾ: ਜਗਤਦੇਟਲਪ੍ਰਭੁ ਹੋ
ਵੈ।ਜੋਰਾਮਨੂਸੁਣਿਗਾਵਣਹਾਰੇਹੈ।ਵਡੇਦਾ।ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਤੁਜਹੈਸੋ।ਜ
ਪ ਤ: ਦੇ।ਸੇਹਿਤ: ਸੇਵਕਦੇਕੋ।ਕਿਤ: ਕਿਸੁਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਿਤਨੀ ਕਾ।ਚਿਤ
ਵਿਤ: ਵੀਏ।ਮਨ: ਮਨਮੈ।ਅਪਾਰੇ: ਅਪਾਰਨੂ ਦਿਨੋ।੫।੬।ਮ: ।ਪਾਛੋ
ਤਾ।ਅਨੁ: ਦੈਤਦਿਖੋ।ਕਾਏ: ।ਕਿਸਵਾਸਤੇ।ਦਾਟ: ਰਸਨਾਦੈਤਰੂਪੀ।ਰਾਮ:
ਹੇਭਾਈ।ਤੂਦਹੇ: ਤਾਦੇਗਾ।ਆਵਹੇ॰ਜੋਬੀਤਗਏਨੇਦਾ ਗਜਾ।ਨਦਾਰਾਦ
ਲੋ।ਸੁਤ॰ਜਿਉਤਿਉ ਤੈਨਹੀ।ਆਵਣਾ।ਤੇ।ਇਕੇਲਾ॰ਜਿੰਦੁਦਾਦ
।ਇਕਾਇਕੁ ਦਾਹੋਵੇਗਾ।ਦੁਹੇਲੀ: ਦੁਖੀਹੀ।ਦਲਦੇਚ: ਠੇਰੀਆਂ।ਹੁ
ਕਿ: ਲਕਕੇ।ਜਾਣੇਜਾਈ॰ਜਾਣੇਹੋਰਾਮਾ।ਧਰਮ॰ਰਾਸਦੇਕਾਇਆ॰ਤਾਂਮੈ
ਸੇਧੀ ਕੀਏ।ਜਿਉ।ਰਾਮ: ਹੇਭਾਈਓ ਤਾਂਜਮੁਦੂਤਕਹੇਗਾ।ਕਮਾਣੇ॰ਅਹੁ

ਸਾਰੁਦੁਖ ਸਹੁ: ਸਹਾਰੁਏਪ੍ਰਾਣੀ ਤਾਂ ਤਿਨਾਂਦਾ ਫਲੁ ਗਰਤਨ॰ਰੂਪਅਮਾਨਕਸ:
ਹੋਰੁ ਕਾਰਜ ਮੈਨਾ ਲਿਖਿਆ॰ਜੈਸੇਕਰਮਾਨੁਸਾਰੁ ਤਾਂ ਬੀਚੁ: ਦਿਚੋਲਗੀ
ਵਦਕੀਲਗੀਆ ਪਾਇਆ: ਗਿਇਆ ਆਪਰੇ: ਅਤਿਜੋ ਕਿਕਾਰਿ: ਦੁਤਾਤ
ਨਾਕੁਮਾਇਆ: ਕਮਾਏ ਅਨੁਸਾਰੁ ਜੋ ਰਣਤਿਆ: ਰੁਤਾਸਿ ਮੁਖਿ: ਦੁ
ਆਰਿਓ ਆਤਿਆ: ਆਇਆ ਹੋ ਹਿਕਾਰਿ॰ਕਰਿਾਖੋਇ: ਗਵਾਇਕੇ
ਸਿਜੋਗਿ: ਕਰਮਾਦੇ ਸਿਜੋਗ ਕਰਿ ਵੀ ਮਿਲਿਣੇ ਤੋ ਛੁਟੇਦਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਰਾਮ॥
ਛੈਦਾ ਹੇ ਰਾਮ ਹਰਿ ਛੁਟੇਦਾ ਉਧਾਰਨ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਹਾਂ ਹੋਦਾਇ
ਆ ਛਾ: ਦੁਮੂਰਤੀਓ ਉਦਰੁ: ਉਧਾਰੁ ਲੈਹੇ ਪਾਲੁ: ਪਾਲਕਰਨਹਾਰੇ॥
ਬੇੜੀ॰ਅਵਿਦਿਆ ਦੇ ਦਸਤਾਰੂਪ ਨਾਮ॰ਦਾ ਕਰ: ਹਥਾਰਾ: ਲਾ॥
ਛੁਟੇਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰੂ ਨੇ ਵੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਆਇਆ ਹੇ ਰਾਮ॥
ਪਰਣਾਇਆ: ਪਰਿਆ ਵਰਿਆ ਹੇ ਰਾਮ ਜਿਦਹੀ॰ਹੇ ਦੇਜਾਂ ਰਿਗੇ: ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਕੇ ਵੀ ਹਰੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਹਿ: ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਕੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ ਤੇ ਸਾਹ
ਸਿਸੁ ਭਾਏ: ਸਾਹਿਜ ਸੁਤਾ ਦਹੀ ਦਸ ਜਾਂ ਤੇ ਸੁਕਾਦ ਕਏਓ ਕਏਆ ਮੈ
ਕੁਰ: ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਓਦੇ: ਹੋਇਆ ਖਤਹੁ: ਕਦੇ ਕੀਨਾ ਜਾਇਆ: ਜੈਦਾ॥
ਪ॥੧॥ਮਃ੫॥ਛੁਟਾ ਛੁਟੇ ਦਾ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਚੇਰੇ: ਦਾਸ ਹਾਂ ਹੇ ਰਾ
ਮਜੀ ਹੇ ਦੁਖਹਰਨ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਹੇ ਮੋਹਨ ਹੇ ਕਲਿ॰ਜੁਗਦੇ ਮੇਰੀ॰
ਲਾਜਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਮੇ: ਹੇ ਸਰਬ ਰੂਪਾ ਨੇਰੇ॰ਤੂੰ ਹੇ ਚੇਰੇ॰ਜਾਣਕੇ ਧਾਰੀ॰
ਹਾਂ ਹੇ ਰਾਮਜੀ ਛੁਟੇਦਾ ਲੇਹੁ ਹੇ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਮੋਹਿ॰ਅਣਦੇ ਬਿਕਾਰ ਕਰਿ
ਮਾਣਨੇ॰ਹਾਂ ਆਲਿਪਤ॰ਹੇ ਤੂੰ ਕਾਹਿਤੋ ਕੁਰਤਾ॰ਜੋ ਹੋਆ ਤੇ ਹਮ ਜੀਵ
ਪਾਵਨੇ॰ਹਾਂ ਗ੍ਰਹੁ॰ਹੇ ਹਾਰੀ॰ਹਾਂ ਮੇਂ ਵੀ ਹੇ ਸਾਡੀ ਜਿ ਦੁਾਕਾ॰ਭਾਇ
ਆਹਾਂ ਜੀਆ: ਜੀਵਤੇ ਮੁਕਤ ਅਧਾਰੀ: ਆਸਰਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥
ਰਾਮ: ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਤੇਰੀ॰ਓਹੇ ਰਾਮਜੀ ਚੋਧਿ॰ਤੇਰਾ ਹੇ ਹੋ ਰਤਨ: ਨ
ਮਵ ਨਰੁ ਜਨਮ ਰੂਪ ਸਿਗ੍ਰਹਨ: ਸਿਗ੍ਰਹਿ ਕਰ ਹਿਹੈ ਕਉਡੀ: ਮਾਯਾਰੂ
ਪਸੂ: ਆਲਸ ਕਰਿ ਤਨੀ ਚੁੰ॰ਕਰਮਾ ਕਰਿ ਤੇ ਬਧੀ ਕਰਿ ਚਲਤੀ॰
ਹੋ ਤਿਨਾ ਦੋਖ: ਜੋ ਪਾਪਾ ਜੋਰੀ: ਜੋੜੀ ਹੋ ਸਰਨ॰ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਹਾਂ ਗੁ
ਆ॰ਸੀ ਛੁਟੇਦਾ ਤਿਨ ਰਅਨੇਕਾ ਸਾਧ ਸੰਗਮੇ: ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਛੁਟੇਦਾ ਹ
ਰਿਰਾਮ ਦੇ ਕਣਾਨੂ ਨਾਨੀਕੇ: ਚੰਗੇ ਤਾਂ ਕੌਲਿਆਣ ਮੇ: ਸਰੂਪਾ ਸੇ ਕਾਰ
ਦੈ ਰੂਪੀ ਹਿ ਪੀ ਆਪਨੇ॰ਦਾਸੁ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਚਿਤ: ਚਿਤਾਨੇ ਨਿਧਿ॰ਨੂੰ ਗ
ਇਆ ਹੇ ਦਛੁਟੇਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਦਰਸਨ ਪੇਖ ਜੀ
ਦੇ॥੨॥ਮਃ੫॥ਛੁਟਾ ਪੀਠ ਕੁਨਾ ਇਕ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਕਹਿ ਗਇਸੇ॥
ਓਹੁ ਪਨਾਦੇ ਕਾਦੀਨ ਇਛਾ ਛੁਟੇ ਜੋ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਠਾਇਕੇ
ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਵੀ ਮੁਰਦੇ ਪਾਸ ਨੋ ਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਦਾ ਜਗਤਾ ਸੂਆਂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ॥

ਮੀਤ੍ਰਿਆ: ਮੀਆ ਕਤ: ਕਿਉ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਰਾਮ ਵਲੋਂ ਚਲਿਆ ੦ ਹੈ
ਹੇ ਰਾਜਾ ਦਾ ਚਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ੦ ਦੇ ਦੇਸ: ਪੂਸਾ ਕਾਤੇ
ਕਾਮ: ਕਾਮ ਹੈ ਕੰਦੇ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਸੋ ਭਾ: ਵਡਿਆਈ ਕੀਆ ਵਿਕਾਰੀ:
ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ੦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਸਿਰਾਮਿ: ਤੋ ਸਿਸਾਰੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ਕਾ
ਜਨ: ਹੇ ਰਾਜਾ ਦਾ ਹੇ ਜਰਜਾ ਸ੍ਰਾਨੀ ਦਕੁਰੇ: ਨੀਦ ਨ ਲਰਕੇ ਕਤ: ਕਿਉ
ਰਾਮ ੦ ਦ ਲੁਆਇਆ ੦ ਦੋ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਮੋਹਨ: ਮੋਹਨੀ ਮਾਯਾ ਘਰ
ਕੇ ਸਹਸ: ਹਜਾਰੂ ਜਿਆਨੂ ਪ ੦ ਤੇ ਉਪਾਵ ਭੀ ਕਾਰਿ ਗਾਵਤ: ਗਾਵਦੀ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੀਵਦੀ ਤਹ ਜਾਹੀ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜਨੂਮ ਦਾ ਹੈ ਦੁ ਗਾਵਤ: ਗਾ
ਵਦਾ ਹੈ ਹਰੀ ਨੂੰ ਆਹੀ: ਹੈ ਸਿਰਾਮੁ ੦ ਪਾਇਆ ਜਾਹੀ: ਜਾਵੈਗਾ ਨੂ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਦਾ ਹੈ ਨਰ ਪਤਿ ਰਾਮ: ਹੇ ਰਾਜਾ ਦਾ ਸਿਖਿਆ ਗੁਹਿ ਓ: ਤੋ
ਸਿਆਣੇ ੦ ਜੋ ਹੈ ਇਨਾ ਸਰਪਰ: ਨਿਹਚੈ ਕਰਿ ਮੋਹ ੦ ਕਰ ਕੇ ਅੰਤਰੁ
ਜਾਣੇ: ਤਾ ਦੇਗਾ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਚੰਦਰੀ: ਹਰੀ ਚੰਦ੍ਰ ਦੀ ਨਗਰੀ
ਵਤ ਜਗਤੁ ਨਾ ਪਾਈਐ ੦ ਇਸ ਮੈਂ ਆਨ ਰਚਨਾ: ਹੇ ਗੁਰ ਵਿਖੇ ਲਗ
ਣਾ ਜੋ ਹੈ ਇਸੁ ਕਰਿ ਆਹਿਲਾ: ਸੂਰੂ ਦਾ ਦੁਰਲਭ ਗਾ ਨਹ ਕਾਂਮ ੦ ਨਹੀ ਹੁ
ਦਾ ਪੂਰਨ ਗਿਆ ਨੇ: ਨਾਇਕ ਦਾ ਨਹ: ਨਹੀ ਕਾਂਮ ਪੂਰ ੦ ਨਹੀ ਦੇਨੇ ਤੇ ਨ
ਗਿਆ ਨੇ: ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕੇ ਤਿਆ: ਕਿਤੇ ਹੀ ਪਛੁਤਾਨੇ ਹੈ ਧਾਰਿ ੦ ਕੇ
ਅਪਨਾ ੦ ਦਾਸਾ ਰਾਮ ੦ ਨੋ ਭੁਜਾ ੦ ਤੇ ਗਹਿ ਕੇ ਰਾਮ ੦ ਨੇ ਦਾ ਹੇ ਭਾਈ
ਅਰਾਧੇ ੦ ਤਾਂ ਮਹਾ ਪਰਮੁ: ਸ੍ਰਿਸਟ ਪਰਮ ਤੇ ਸੁਦਾਨ ੦ ਤੇ ਸੁਭਾ ਕਿਰਪਾ
ਜੋ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ੦ ਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭੀਨਾ: ਸਾਨਿ ਰਾਧਾ ਹੇ ਭਾਈ ਮਿਲਾਇ
ਆਪ ਦੇ ਮੈਂ ਦਾ ਸਤਿ ਸੰਗ ਮੈ ਗਣ ੦ ਮੈਂ ਪਰਵੀਨਾ: ਚੜੇ ਹੈ ॥੮॥
ਧਿਗ ਗਾੜ੍ਹੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩ ॥੧ੴ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਭਾਈ: ਲਭਾ ਮਨ ੦ ਦਾ
ਖੋਟਾ ਸੁਭਾਵ ਭੇਦੀਐ: ਦੂਰ ਕਰੀਏ ਵਾ ਮਨ ਮੈ ਭੇਦੀਐ: ਜਾਣੀਐ
ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਿ ੦ ਹੇ ਭਾਈ ਹੈ ਨਿਹਾਲ ਦਾ ਕੇਦਾ ਨਿਹਾਲ ਨਦ
ਰਿ ਕਰਕੇ ॥੧॥ ਮ: ੩ ॥ ਸਿਫਤ ੦ ਰੂਪੀ ਖਸਮ: ਖਸਮ ਸੁ ਹੇ ਪਰਗਾਥ
ਰਚੈ ੦ ਅਗੇ ਤੇ ਖਾਇ ਆਪਾ ਬੁਕੈ ੦ ਹੈ ਹੋਗਾ ਜਗਤੁ: ਜੀਵ ਦਾ ਨਕਿ ੦ ਆ
ਰਾ ਪੈ: ਤੇਰੀ ੦ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਦਾਸ ਹੈ ਦਾ ੦ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਸਿਸਾਰੁ ਭੀ
ਸਭਨੀ: ਸਭਨਾ ਨੇ ਤ੍ਰਿਸ: ਤੇਰੇ ਸਭ ੦ ਜੀਵਾ ਪੇਜ: ਪੂਤ ਗਾਦਾਦ
ਤਿਆ ॥੨॥ ਸ: ਮ: ੩ ॥ ਜਗੁ: ਵਿਸ ਜਾਂ ਨੂੰ ਜੀ ਤਾ ਜਿਸ ਜਾਗ: ਵਿਸ ਜਾਂਨੇ
ਜੀਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕੋ ਸਿ: ਈਰਖਾ ਐ: ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ੦ ਮੈ ਪਨ ਰੂਪੀ ਸਿ
ਖੇ ੦ ਜਿਨਾ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਨਾਮ ਉਨਾ ਦੇ ਨਿਸ੍ਰੁਜਾ ਮਤਿ ਮਾਠ: ਸਿਖਰਾ

ਵਾਲੀਮਤਿਅਚਲੁਹੈਤਿਸਨਾਮਅੰਗੀਕਾਰਕਰਪੁਖਕਰੇਤਾਂਮੂਲਹੁ:ਮੂੜ੍ਹਤਾਦੀ
ਵਾਮੂਲਤੋਂਹੀਕਾਹੂ॰ਦੇਲਗੇਹੈਂ।ਸੁਗੜੁ:ਵਿਉਹਾਰਾਦਾਸੱਧਾਦਿ:ਗਰਤ
ਪਦੇਸੁਵਾਬੇਦੂਵਾਬ੍ਰਹਮਦੀ।ਸੁਧਿਮਤਿ:ਮੱਤਿਬਾਧਿਵਾਚਤੁਰੀਮੱਤਿ।
ਕਿਤੈਂਪਦਾਰਥਦੇਵਾਕਿਤੈ:ਕਿਸੈਦੇ।ਅਨਿ:ਦੇਹੈਨਾਬਹੁਤ॰ਹੈਤੇ।
ਮਾਇਆ॰ਦੇਮੋਹਿਵਿਖੇ।੧।ਮਃ੩।ਤੈਂਜਮਾਦਾਤੇਨਰਕਦਾਡਰ
।ਜਿਨਿਕੋ।ਸਰਿਪਰਸਤਗੁਰਕਰਤਾਰੁਹੈ।ਪੂਰਿ:ਆਪੇ।ਹਾਟ:ਵਾਲਾ
ਹਰੀ।ਸਬਾਦਿ॰ਦੀਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇ।ਹਾਰੁਂਜੋਹੈਥੋਟੇਪ੍ਰਕਾਰ।੨।ਧੈ:ਰਾ
ਸਿ:ਪੂੰਜੀਹੈਵਾਰਾਸਿਖਪ੍ਰਪਾਨਾਦਿਦੇਵੈ।ਹਰਿ:ਹੇਹਾਰਤੇਰੇਪਾਹਿਸਾਡੀ
ਤਿਸਦੀ॰ਅਰਜੂ।ਬਾਨਜਿ:ਬਾਸੀਜੋਗਾਹੁੰਦਾਹੈ।ਚੋਜੁ:ਕੌਤਕੁ।ਪਾਸਿ॰
ਸਭਕਹਦੇਹੈਂਵਾਤੈਪਾਈਦਾਹੈ।੨।ਸ:ਮ:੩।ਸਚੇ॰ਨੂੰਕਾਵਦੇਹੈਸੋ।ਸ
ਸਨ:ਸੈਤਾਂਦੇ।ਵੀਚਾਰਕੇ।ਸਬਦ:ਉਪਦੇਸਦਾਹੁੰਮਦਾਬੋਦਾ।
ਤੁਰੇ॰ਨੇ।ਰਖਸੀ:ਰਖੇਗਾ।੧।ਮਃ੩।ਸੇਵਦ੍ਰਾਕਰੀ:ਅੰਦਰੂਬਾਹਰੋ।
ਸੋਇਹੁਹੈਸੂਤੇਮੈ ਰਚਿ:ਮਿਲਕੇ।ਤੇਰੇ:ਤਿਸੇਦਾਰੂਪਹੀ।ਰੇਜਾਇ:
ਆਗਿਆ।ਮੋਂ।ਜਾਣਇ:ਜਾਣਗਾ।੨।ਪੰ:ਜੇਵਡੁ:ਜੇਡਾਵਡਾ।ਹੋਇ:
ਹੈ।ਕਿਈ॰ਨਹੀ।ਸਭ॰ਸ੍ਰਿਸਟੀ।ਵਰਤੂੜੀ:ਸੂਮੈਦੂਨਤੇ।ਪੂਰੀਈ:
ਪੂਰੀਆਂਤੋ।ਅਸੁਰਮਾਯਾ ਅਪਰਾਧਿਆ ਕਾਸੀ ਕਾਤੀ ਦੁਆਰਕਾ
ਅਦਿਤਿਕ੭। ਲੋਈ:ਲੋਕਾਂਮੈ।੩।ਸ:ਮ:੩।ਅਨਿ॰ਨਾ।ਸਹਜਿ:
ਸਾਂਤਿਵਾ ਸਰੂਪਾਵਿਖੇ।ਭਾਉ:ਪ੍ਰੇਮ।ਸਬਦੇ: ਸਬਦੁਦੇ।ਹਠਿ॰
ਕਰਿਫਿਹਾ।ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇਸਚੁਮੈ।੧।ਮ:੩।ਮੂੜ੍ਹ॰ਜੀਵਤੇਅਵ
ਗਨੂਣੀ ਸੈਦਾਵਚਨਾਮੂੰਦੈ: ਮੂੜ੍ਹੋ।ਖਸਲਤਿ:ਵਾਦੀਵਾਅਵਦੇ
ਤਾ।ਅੰਧੇ॰ਜੀਵਦੀਵਿਛੁੜਿਆਂਹਰਿਤੇਇਸੇਕਾਰਣ।ਪਾੜੂਓ:
ਪਾੜਿਆਹੈ।ਜਿਸਨੇਸੁਭਾਵਾਛੋਦਾਸੁਸਮਾਇਰਹੈਹੈ ਅੰਗਿ:ਸ
ਰੂਪਮੈ।ਸੁਹਸਾ॰ਉਨਾਦਾ।ਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਦੇ।ਸਬਲ:ਸਾਂਤ
ਬਲਦੇਹੈ।ਇਸੇਕਾਰਣ।ਭਰਣੁਤੇਕਰਤੇ ਦੇਖਤੁ:ਨੇੜਤੇ ਸੁਣਿ:ਬਦ
ਹੁਸਭਇਹਾ।ਛੇਦਾਤੇਦੇਹਿਨੇੜੇਆਇ ਸਕੇ:ਚੁਕੇਹੈਂ।ਨਮਿਸਕਾਰ
ਨਵਾਨੁਧੀ:ਭਗਤੀਵਾਹਰੀ।ਜੀਵਤ॰ਹੈਜਿਦਰੁਇਦਾਰੇਮਰੈਤੇਮ
ਰੈਹੈ।ਜਿਦਰੋਓਦਰੋ ਦੁਨਿਸੀਦੇਹਰੀਦੁਲੁਤਾਮੈਖਿਤੁ:ਅੰਦਰੋਮੀ
ਮੋਖਜਵਾਮੋ ਅੰਦਰੁਹੀ।ਕਰਮੁ:ਲੇਖੁਮੈਨਾਮਜਪਨਾਦਿਗੁਣ।
ਕਿਆ:ਕਿਛੁ।ਪਾਇ॰ਕਿਆਨਾਪਾਇ।ਗਤਿਮਤਿ:ਗਤੀਦੀਮਿਰਯਾ
ਦਾਨੂ ਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਕਰਕੇਹੀ।ਆਪ:ਆਪਾਭਾਵਦਾਛੇਦਾਗਵ
ਹੋਤਦਹਿਸਤਿਗੁਰਪਾਇ।੨।ਪੰ:ਗਲੋ:ਗਲੁਵਾਪਦਾਰਥਾ।ਪੜੀ॰

ਮਾਣਦੀ॥ਕਹਿਆ ਹੈ:ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਨਿਤ·ਤਿਨਾਂ ਮੁਹੁ ਜੋ ਰਤੀਆਂ:ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਤਰ ਕਰੀਏ
ਦੁਖ·ਤਨ ਦੋ ਰੂਪ·ਤਿਸ ਨਾ ਰੂਪ ਤਿਰੋਗ·ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ·ਤੇ ਬਿਖਨ ਭੀ:
ਤੇ ਰਤੀਆਂ:ਤੋ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸਭ:ਜੋ ਤੇ ਹੀ ਲੇ ਰਤੀਆਂ ਏਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਭ ਜਗਤੁ ਤੇ ਤਾਰਿਆ
ਲੇ ਰਤੀਆਂ ਕਿਆ ਏਹ ਰੂਪ ਪਵੈ ਜਗ ਮੈ॥੪॥ਸ:ਮ:੩॥ਜੁਆਉ:ਸੁਆਦੁ॥ਸਬ
ਦਿ·ਮੇਰਸ ਵਿ:ਈ ਹੈ ਤਿਨਾ॥੧॥ਮ:੩॥ਮੁਖਿ:ਰਾਤਲਾ·ਏਹੀ ਭੁਈ ਹੋਇ ਨਾਇ
ਕਰਕੇ ਮਾਣਿਆ ਹੈ॥ਪਿਆਰਿਆ:ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਪਿਆਰ॥ਪਉੜੀ:ਨਾਰਦੁ·ਹੇ
ਤੇ ਸੇਵਕੁ ਭਗਤੁ ਭੀ ਆਪੇ ਤੇ॥ਕਰੇ·ਜੀਵ ਹੋਇ ਕੇ ਤੇ ਈ ਸਰ ਹੋਰ ਕੇ ਕਰਾਏ ਕਰ
ਮੁਹਦੇ ਖੇ·ਤੇ॥ਲਾਏ·ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ॥ਇਕਨਾ ਨੂੰ ਕਰਮਾਂ ਨੁਸਾਰ ਮਾਰਗੁ॥ਤੁਪਾਦ
ਸੁ:ਨਿਆਂ ਈ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ॥ਗਾਏ·ਹੈ ਹਮੁਦਾ ਜੀਵਾਂ॥੫॥ਸ:ਮ:੩॥ਦਰਵੇਸੀ॥
ਫਕੀਰੀ ਨੂੰ ਨਾਹ ਸੀ:ਤੂ ਦਾਏ ਦਾ ਜਾਣੇਗਾ॥ਦਰਵੇਸੁ·ਹੈ ਜੋ ਦਰੁ ਦਾ ਦੇਸ:ਸ
ਰੂਪ ਹੀ ਭਯਾ ਹੈ॥ਹਿਵੈ:ਫਿਰੈ॥ਜੀਵਣ·ਹੈ ਤਿ ਨਾਦਾ ਤੇ ਧਿਗੁ ਵੇਸੁ·ਹੈ ਤ
ਨਾਦਾ ਬਾਗ ਨਾ ਜੋ·ਤੂ ਕਰਿਆ ਮਾ·ਤਨ ਦੀ ਤੇ ਅੰਦੇਸ ਮਨ ਦਾ॥
ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ ਲੈ ਭਿਖਿਆ ਨਾ ਉਦੀ॥ਪਖਾਲੀਆ ਹਿ:ਧੋਈਆ ਹਿ
ਤਨ ਕਰਿ॥ਜਾਉ·ਬਾਣੀ ਕਰਿ॥੧॥ਮ:੩॥ਤਰਵਰ:ਬ੍ਰਿਛ ਤਨ ਰੂਪੀ ਵਣ
ਰਾਤੁ ਰੂਪੀ ਏਕੁ ਹੈ॥ਫਲੁ ਦੁਇ ਹੈਂ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪ॥ਤੇ ਦੁਇ ਪੰਖੇਰੂ:ਆਤਮ
ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਆਹਿ:ਹੈ॥ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਆਦ ਤਜਾ ਦਤਨਾ ਦੀ
ਸਹੀ॥ਚੱਖਦਾ॥ਤਾ ਰਿ ਪੰਖੀ ਨੂੰ ਪਰ·ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਨਾ:ਨਹੀ॥ਛੇਜਿਸ ਆਤ
ਮਨੇ ਚੱਖਦਾ॥ਰਸਾ ਨੂੰ ਲਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਰੰਗੀ:ਬਹੁਤੇ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਭੁਜਸੇ
ਤੈਸੇ ਸਬਦਿ:ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਸਬ ਸੋ ਰਹੈ ਨਿਰਬਾਣੁ:ਨਿਰਬੀ
ਦਾਹੈ ਵਾ॥ਜਿਸ ਨੇ ਬਹੁਰੰਗਾ ਦੇ ਰਸਾ ਨੂੰ ਬਹੁਰੰਗਾ ਨੂੰ ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਕਥਾ
ਸੋ ਆਦ ਤਾ ਛਕਾ ਤਾ ਹੈ॥ਪ੍ਰਸੂ ਜਨਮ ਦੇ ਕਾਤੇ ਰਹਿ ਕੇ ਸੋ॥ਉਤਮੁ ਸਬਦਿ:
ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ ਵਾਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਤਾ ਨਿਰਬਾਣੁ ਹੋਇ ਰਹੇ॥ਚੱਖਦਾ॥ਜੋ ਹਰਿ
ਰੂਪੀ ਫਲਿ ਵਿਖੇ ਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਰਾਤੇ ਹੈਂ॥ਨਾਨਕ॥ਤਨਾ ਦਾ ਕਰਮਿ:
ਕਰਤਤ ਸਲੋਸ ਚ:ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ਨੀਸਾਣੁ:ਪ੍ਰਗਟ॥੨॥ਪੌ:ਥੀ
ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਨਿਰਹਾਰ ਹੋਇ ਰਿਹੇ ਜੀਵ ਏਹੁ ਜਾਣਿ ਜੋ॥ਰਾਹਕ:ਕਿਰਸਾਣ ਹੈ
ਸੋ ਮਾਦੇ:ਉਤਪਤਿ ਕਰੈ ਤੇ ਆਪੇ॥ਦੋਇ·ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ॥ਜਲ·ਛਕਦ
ਨਾ ਕਰਾਵੈ:ਕਰਾਵੈ॥ਤਿਸ ਨੋ:ਤਿਸ ਨੂੰ ਏਹੁ ਜਾਨ ਲੈਣਾ॥੬॥ਸ:ਮ:੩
ਹਉਮੈ॥ਕਰਮ ਧਰਮ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਦੁਸ ਨਬੇੜੁ ਜੋ ਹੈ ਏਹੁ ਸਭਿ ਬੰਧਨਾ ਦਾ
ਕਾਰਨ ਹੈ॥ਬੰਧਨ·ਦਾ ਕਾਰਣੁ ਹੈ ਤੇ॥ਧਿਧੁ:ਧੀਧਾ ਰੂਪ ਹੈ॥ਜੋ ਦਰੀ:ਫ
ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਪਾਲਕੁ॥ਅੰਧ·ਨਾਈ ਦੀ॥੧॥ਮ:॥ਨਾਮੰਧੇ·ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ॥

ਰਜਾਇ: ਆਗਿਆ ਵਾਹਰੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਾਰਿ ਸਚਿ॰ ਨਾਮ ਹੂੰ ਦੇਵ
ਸੈ ਤਾ ਤਰੁ॰ ਦਾਸ ਕੀ॰ ਜੋ ਕਰਤਾ ਸਭ ਦੀ॥੨॥ ਪੌ: ਬਣੁ: ਬਣਾਇਆ ਕਰਤੇ॰
ਨੈ ਆਪਣਾ ਸਚ ਮਹਲੁ ਹੋਰੁ ਕੋ ਪੁਛਿ ਨਾ ਪੁਛਿਆ ਨਹੀ ਸੀ ਧੀਆ: ਦੂਸਰਾ
ਸੋ ਕੀਆ॰ ਜੀ ਕਰਤੇ॰ ਤੈਤੇ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਅਨੁ: ਹੋਇ ਮੁਖਿ: ਦੂਜਾ
ਹੋ ਅਸਿਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾ ਭੂਪੀ ਬੀਆ: ਹੋਇਆ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੋ॥੭॥ ਸ: ਮ: ੩॥
ਸਾਚਾ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਵਾ ਸਰੂਪ ਨਾਲੁ ਕੀਤਾ ਧਿਆਰਿਬ
ਹੀ ਕਰਿ ਜਾਚੇ॰ ਵੈਰਾਗੁ ਕਰਿ ਅਰਧ ਉਰਧਿ: ਪਤਾਲੁ ਅਕਾਸੁ ਮੇ
ਵਾ ਸੀਵਿਤੇ ਈਸਰ ਮੈਂ ਜਾਣਿ ਕੇ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਸਬਿਖਿਆ॰ ਕੁਸਾਰੁ
ਕਰਤਾਰ ਵਾ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ॰ ਹੈ ਵਿਖੇ ਧਾਰਿ॰ ਕੇ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਗਾ
ਇ॰ ਸੋਪਾਵੈ ਭਉ ਕਰਿ ਮੁਇ ਸੋ ਏਥੈ ਤੇ ਅਗੈ ਵਡੇ ਦਾ ਭਉ ਕਰਿ ਬਿਲ
ਲਾਇ ਮਧੇ ਮੁਕਿਜੋ॰ ਤਾਂ ਨਦਰੀ: ਗੁਰੂ ਪਾਈ ਏ ਤਾਂ ਮਿਲਾਇ॰ ਗੁਰੂ
ਵਾਹਰੀ॥੨॥ ਪੌ: ਕਥੇ: ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਤੋ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਪੂਜੇ: ਪੂਜਾ ਵੈ ਵਾ ਪੂਜੇ
ਵੇਦਾਂ ਨਾ ਪਰਥਾਇ: ਜਗਤ ਨਾ ਗਤਿ॰ ਭੂਪ ਹੈ ਗਤੀ॰ ਭੂਪ ਹੈ ਤੇ ਅ
ਲਖ॰ ਹੈ ਤੇ ਆਪੇ ਵਾ ਮੋਨੀ ਤੇ ਆਪੇ ਵਕਤਾ ਹੈ ਪੁੰਨ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਪਾ
ਜੋਂ ਤੀਜੇ: ਤਦਾ ਹੋਇ ਬਾਖਿਆ ਸਿ: ਮੁਕਤਿ॥੮॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਪਾਠਕਾ ਗੋਇ
ਵਾ ਲਕੇ ਈ ਸਾਹਿਬਾ ਨਾਲ ਵਾ ਦੁਕਰ ਦਾਸੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਵ ਜ
ਗਿਆਸੂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਸੇਖਾ: ਹੇ ਸੇਖਾ ਜੋਰ: ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਬੂਲ ਦਾ ਭਉ ਜਾਂ
ਈਦਾ ਕਰੋਤੇ ਫਲ: ਸੁਦਾ ਪਹੈ ਨਾਵ ਹੇ ਸੇਖਾ: ਸਿਖਿਆ ਲੈਣ ਵਾਲੇ
ਵਾ ਸੇਵਕ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਦੇ ਨਾਨ ਹੂ ਵਾਲੇ ਜਗਿਆਸੂ ਸੋ: ਹੇਕ
ਗਾ ਫਲੁ: ਬੇਲਾ ਆਸਰੀ ਸੈ ਪਦਾਰਥ ਭਉ ਦਿਚਿ॰ ਹੋਰੂ ਵਾ ਭੈ ਦੇ ਵਿਚੁ
ਜੀ ਨਿਰਭਉ ਨਾ ਮਨੁ ਦਾ ਕਠੋਰ ਸੁਭਾਵ ਸਧਾਦਿ ਕਰਿਕੇ ਭੈਦਾ: ਕੇ
ਦਤੋ ਐਸਾ॰ ਕੋਲ ਗਿਆਨ ਨੀ॰ ਅੰਨ੍ਹ ਵ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ॥੧॥ ਮ: ੩॥
ਮੁਖ॰ ਵਿਚੁ ਗਿਆਨ ਸਿੰ॰ ਨਾਲ ਕਮਾਵੈ॰ ਤ ਨਕਰਿ ਨਾਧ ਹੈ॰ ਪੂਰੇ ਸੋ
ਨਹੋਰੁ: ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਨ ਦੇਖ॰ ਭੂਪ ਮਾਇਆ ਦਾ ਛਾਰੁ॰ ਤਨ ਦ
ਧਨਾ ਇਕਾਰੁ॰ ਹੈ ਤਾ ਪਾਵੈ॰ ਐਤਨਾ॥੨॥ ਪੌ: ਵਰਤੇ ਨੂੰ: ਧੁਹ ਮੰਡ
ਸਮੂੰਦੁ॰ ਸਤੋ ਸਾਰਾਰ: ਸਗਰ ਰਾਜਾ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਗਤ
ਨ॰ ਚੌਦ ਸਾਗਰਿ ਨਾਲ ਹਾਰੇ॥ ਲਕਾਇਆ ਹਰੇ: ਹਰੀ ਵਾ ਹਰੇ ਗੁਣ ਕਰਿ
ਖੇਵਟ: ਮਲਾਹ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਤਰੇ॰ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਕਰੇ॰ ਜੀ ਵਾਤੇ ਕਰ
ਮਰੀਆ ਪੋ ਸਰੇ: ਸਦਾ ਰਿਸਾ॥੯॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਆਚਿਤੁ: ਆਣ ਤੇ
ਤਤਾ ਈ ਵਾਹਰੀ ਵਾ ਅਕਸੁ ਸਾਤ੍ਰ ਹੀ ਸਰਨ॰ ਤੇਵਾ ਆਣਦਾ॥

ਪਾਈਐ॰ ਐਥੈ ਤੇ ਅਗੈ ਵਿ ਏਹੁ ਜੋ ॥ ਆਇ॰ ਨਰ ਜਨਮ ਮੈਂ ਅਥੁ ॥੧॥ ਮ: ੨॥ ਨਾਮਿ
ਨਾਲੁ ਰਤਾ ਜੋ ਜੁਗ॰ ਮੈ ਸਿਜਾ ਰੁ ਸਿੰਧੁ ਦਾ ਹੋਇ॰ ਆਖੋ ॥ ਕਰਮਿ: ਕਰਮਾ ਰੂਮਾਰੁ
ਵੁਛੇਦਾ ਜਾਂ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਈਆ ਆਦ ਵ ਸਤਿ॰ ਪੁਰ
ਜਾਂ ਨਾਲੀ ਮਲ ਕੇ ਗੁਰ ਪਾਈਆ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਕਰਮਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪਰਾਪਤਿ:
ਸਿਖਿਆ ਪਤਿ ਹੋਇ ਹੋਇ ॥ ਰਾਪੈ॥ ਪਾਰਸ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਪਾਯਾਤ॰ ਜਗਤਾ ਸੂਰੂਪ ਕਿ
ਚਨ: ਸੁਧਾ ਠਾਕਰੁ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਸੇਵਕ ਭੀ ॥ ਖੰਡੂ॰ ਕਰੇ ਭੋਗਵੈ॰ ਸਾਂਪੀ ਰੂਪਾ
ਅੰਜਨੁ॰ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਅਕਾਰੁ ਹੈ ਵ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਜਨ: ਸੁਰਮਾ ਦੇਂਦਾ
ਹੈ ॥ ਵਿਵੇਕ ਰੂ॰ ਰੂਪ ਹੋਤ ਹੈ ॥ ਏਤ: ਜਾਵਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਮੁਖਿ॰ ਹੋਇ ਕੇ ਭੰਜਨ:
ਭਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਨਰਜੈ: ਨਹੀ ਕਸੀ ਦਾ ਤੁਪਨੁ ਹੋਇ ਵਡਨੁ: ਵਡਾ ਹੈ ॥੧੦॥
ਸ: ਮ: ੪॥ ਧੀਯਨਾ॰ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ॥ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॰ ਜਿਸਾਰ ਮੈ ॥ ਨਫਿਕ:
ਝੂਠਾ ਵ ਕੂੜਾ ॥ ਕਾਲੇ॰ ਐਥੈ ਤੇ ਅਗੈ ਵ ਕਾਲੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲਾ ॥੧॥ ਮ: ੩॥
ਚਾਕਰੀ: ਚੂਣਿ ਇਕ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕਾ॰ ਭੀ ॥ ਰਾਪੈ: ਚਾਣ ਮਾਲ: ਯਾਲਕਾ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ
ਬਾਂਦਾ ਆਣੈ॰ ਪੂਰ ਕੇ ॥ ਆਪੇ॰ ਪਾਲਕ ਪੜ੍ਹਨੇ ਪਾ ਦੇਤੇ ਆਪੇ ਨਾਜਿ ਆਣੇ•
ਪਾਯਾ ਹੋਕੇ ਵ ਧੁਪੀ ਦੇ ਕੇ ॥ ਬੈ: ਬਾਂਦਾ ਤੇ ਸਜਭੂ॰ ਇਦਮਾ ॥ ਬੇ: ਬਾਂਦਾ ਤੇ
ਇਆਣੇ॰ ਓਨਾ ਨੂ ਕੁਛ ਨਹੀ ਆਂਦਾ ॥ ਮਹਲਿ: ਸਰੂਪ ਦੇ ॥ ਮਨਿ॰ ਹੋਵ
ਛੇਦਾ ॥ ਮਨਿ ਕਾਣੇ ਹੇਸ ਚੋ ॥ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ॥ ਜਾਣੇ: ਜਾਣੀਦੇ ਹੈਂ ॥੧੧॥
ਸ: ਮਰਦਾਨਾ ੧॥ ਪੀਠ ਕਾ ਭਾਈ ਮਦਾ ਨੇ ਕਹਾ ਕੇ ਈਮਦੁ ਪਾਣੀ ਧਕਦਾ ਦੇ
ਪਕੇ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਲੋਕੁ ਮਦੁ ਕਿਉ ਪਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈ ॥ ਕਿਆ ਸੁਖ ਹੋਕੇ ਈ
ਇਸ ਮੈ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ਚਾਰੁ ਤਰਾਂ ਕੀ ਮਦੁ ਕਾਲਿ॰ ਜੁਗ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਏਹੁ ॥
ਕਲ ਵਾਲੀ: ਮਟੀ ਹੈ ॥ ਕਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਮਦੁ ਹੈ ਤੇ ॥ ਕ੍ਰੋਧ॰ ਰੂਪੀ ॥ ਮੋਹਿ॰ ਰੂ
ਪੀ ਭਠੀ: ਸੁਰਾਈ ਹੈ ॥ ਪੀਲਾਵਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਮਜਲਸ: ਕਚੇਰੀ ਹੈ
ਕੂੜੈ ਲਬ ਕੀ: ਕੂੜਿਆ ਤੇ ਲਬ ਦੀ ਆਂਦੀ ਹੈ ॥ ਪੀਪੀ॰ ਕੇ ॥ ਅਬਮਿਤ
ਦੀ ਸਦੁ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਕਰਣੀ॰ ਸੁਭ ਹੈ ॥ ਲਾਹਣਿ: ਪੂਰਦਾ ਪਰਾਗਾਸ ਕਾਦਿ
ਸਤੁ॰ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ॥ ਸਚ ਸਰਾ: ਇਹ ਸਚ ਦੀ ਸਰਾਬ ਹੈ ਸਾਰ: ਸ੍ਰਿਸਿ
ਗੁੜ॰ ਸਤਿ ਆਦੀ ॥ ਸੀਲੁ॰ ਰੂਪੀ ॥ ਸਰਮ: ਵੈਰਾਗ ਧਾਰਨਾ ਏਹੁ ਮ
ਸੁਦਾ ਆਹਾਰੁ ਹੈ ॥ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ॥ ਪਾਪੈ: ਪਾਨ ਕਰਿ ਦਾ ਇਸ ਪ
ਪੇ ਭੋਜਨ ਤੇ ਪੀਤੇ ਏ ਸੁ ਮਦੁ ਦੇ ॥੧॥ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਕਾਇਆ॰ ਰੂਪੀ
ਮਟੀ ਤੇ ਕੁਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਲਾਹਣਿ: ਪੂਰੀ ਹੈ ਵ ਸਕਾ [illegible] ॥ ਮਨੁ॰ ਕ
ਰੂਪੀ ਮਦੁ ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇ ਪਾਤ: ਪੀਉਣ ਵਾਲੇ ਹੁ ਮਜਲਸੈ
ਵ ਮਜਲਸ ਏਹੁ ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੈ ਪਾਤ੍ਰ: ਮਨਸਾ ਦੀ ॥ ਮਨਸਾ: ਵੇਟੀਬੁ

ਸੀਰੂਪੀ।ਸੂਤ੍ਰਿੰਰੂਪੀ ਭਰੀ: ਸੁਰਾਹਹਿ।ਪੀਲਾਏ।ਹਰੀਜਿਸਨੂੰਤਿਸਦਾਜਮ
ਕਰੇਕਾਲੁਕਾ ਪੀਲਾਏ: ਪਿਲਾਉਦਾਹੈਜਮਕਾਲੁ।ਖਟੀਅਹਿ: ਲਈਦੇਹੈ।ਗਰਿ
ਆਨੁੰਰੂਪੀਗੁਣੁਹੈਤੇਸਾਲਾਹਰੂਪੀਮੰਡ੍ਰੋ।ਭਉਜੋੜ੍ਹਾਧਾਰਨੁਹੈਏਹੁਮਾਸੁ
ਦਾਆਹਾਰੁਹੈ।ਹੈਜਾਇਸੁਕਰਕੇਜਦੂਨਾਮਦਾਆਧਾਰੁਹੁੰਦਾਹੈ।੨।ਕਾਯਾਂ।
ਰੂਪੀਮਟੀਤੇਸੁਭਕਰਮਾਂਰੂਪੀ ਲਾਹਿਣੁ।ਸਕਣਦਿਪਰਹੈ।ਆਪ:ਆਪ
ਰੂਪੀਅਦਾਜਾਣਕੇਜਾਇਏਹੁਮਦਹੈ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਰੂਪੀ।ਧਾਰ:ਧਾ
ਰਿਆਪੁੰਦਾਜਾਣਕੇਜਾਇਏਹੁਮਦਹੈ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਰੂਪੀ
ਰਾਹੈ।ਹੋਵਿੰਏਦਮਜਲਜੁਹੈ।ਇਕਿ।ਪੀਤੀਰੂਪੀ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਅਮ
ਤਤਾਰੂਪੀ ਭਰੀ: ਸੁਰਾਈਹੈ।ਪੀਪੀਂਕੋਇਹੁਮ।ਦੂਤੇ।੩।ਸ: ਦਰਸਨ:
ਜੋਗੀਅਾਦਿਕੀ ਬਾਣੀ: ਬਣਾਂਉਣੀਹੈ ਕਾ ਦਰਸਨ: ਜਾਸਤ੍ਰਕੀ ਬਾਣੀ ਕੁ
ਹਿਤੇਹੈਂ।ਬਿਆਸੁਆਦਿਕਰਤਾਹੈ।ਏਕੋ।ਸਿਵ ਸੰਕਰ ਮਹੇਸਾ।ਜਾਰਾਂ
ਨਾਮਹੈਂਸਿਵਜੀਤਿਨੂੰਮੈਂਤੀਨਕਹੇਕਾ ਸਿਵ ਕਿਆ ਸੰਕਰ: ਕਲ।।ਨਰੂਪਹੈ।
ਕਿਆ ਮਹੇਸ: ਮਹਾਈਸਰੂਹੈ।ਸੁਖਿ।ਹੋਇਕੇਅਰਥਦੀਕਰਾਈਨੂੰਕਥ
ਦਾਹੈ।ਜੋਗੀ: ਜੁੜ੍ਹਿਆਹੋਇਆਹੈ।ਭੋਗੀ: ਵਿਸਈਹੈ।ਆਸੀਂ।ਹੋਕੇ
ਬਿਧਾਣੀ: ਉਜਾੜ੍ਹਾਂਮੈਂਗੋਸਟਿ।ਕੇਰੋਸਿਖੁਹੋਕੇਤੇ।ਉਪਦੇਸੇ।ਗੁਰੁਹੈ
ਇਕੋ।ਸਜਪਤੁ: ਸ੍ਰਿਸਟਾਸਰੂਪ: ਸਣਾਈਦਾਲਾ।ਜਿਆਣੀ।ਹੈਦਯਾਜਿ
ਸਟੀ।ਚੋਜੁ: ਕੌਤਕੁ ਜਾਣੀ: ਜਾਨਣੇਵਾਲਾ।੧੨।ਸ: ਮ: ੩।ਪੀਠੱਕਾਕਸੇ
ਪੰਡਤਨੇਕਹਾਂਤੁਸੀਸਿਧਿਆਕਰਿਆਕੁਰੇਤੇਕਹੇਹੈਂ।ਉਪਜੇ।ਤਾਂ।ਬਿਰ।
ਹੋਦੇਤੋ।ਵੀਚਾਰੁ।ਕੇਵਾ ਰੂਪੀ।ਟਿਕੇ।ਓਹੁ।੧।ਮ: ੩।ਪ੍ਰਿਉ ਕ: ਪੀਆਪੀ
ਅਨਾਪ੍ਰਿਆਸ: ਤਿਸਨਾਭਾਈ।ਤੇ।ਧਾਰਿਆਇ: ਅੰਦਰੁਮੁਖੀਹੋਏ
ਕਾਪੈ: ਤਤ: ਜੀਵਤੇ ਪਰਮਤਤ: ਈਸਰਭੀਸਭਮੈਂਵ ਹੈ ਸਭਆਪੇਠਾ
ਕਰਤੇ।ਆਪੇਦਾਸੁਕਾ ਆਪੇਠਾਕਰੁਤੇ।ਆਪੇਸਭਦਾਸੁਭਾਇਆਦ
ਅਠ: ਠਾਰਾ।ਅਠਹੋਰਕਾ ਦਿਤੇਹੈਂ।ਬ੍ਰਹਮ: ਨਿਰਗੁਣਹੈਤੇਸਰਗੁ
ਣਰੂਪਹੋਕੇ।ਆਪਿਹੀ।ਵੇਰੇ।ਧਰਮਰਾਜੁਹੋਕੇ।ਬਖਸੇ: ਮੁਕਤਿਕ
ਰੇ।ਜੋਸੁਪਰਮਾਤਪਾਵਸੁ।ਹੈਤਿਸੁਦਾਤੇਸਭਰੂਪਹੀ ਖਿਆ: ਹੋਆਵੇ
ਤਿਨਾਕਾਲਾਮੈਂ।ਤਿਨ।ਕਾ।੧੩।ਸ: ਮ: ੧।ਪਾਪਿਗਿ।ਦੁਆਰਾ।ਤੇ: ਤ
ਨਾਦੇ।ਖੇਹ।ਵਾਸਨਾਰੂਪੀ।ਅਲੂਣੀ: ਵਿਸੁਕਾਬਿਗੁਣਾ।ਦੇਹਰੂ।
੧।ਮ: ਪਾਪਾਣਿ।ਮੈਂਕੀ।ਜਿਸਦੇਹੀਦੇ।ਣਾਪੀਦ: ਨਕਵਲੁਤੇ।ਰਸਨ।
ਭੀਜਿਸਦੇਹੀਦੀ।ਨਾਨਕ।ਜਿਸੁਦੇਹੀਮੈਂ।ਪਾਹਿ।ਅਨਆਦਿਰਸਾ
ਕਰਦੇ।੨।ਪੈ: ਤੀਰਥ।ਰੂਪਹੈ।ਸਨਾਨ।ਆਤਰੂਹੋਕੇ।ਸੋਜਮਿ: ਸਾਧ
ਨਾਮੈਂਸਿਖਹੋਕੇ।ਨਾਮ।ਗੁਰੂਹੋਕੇ।ਹੋਇ।ਭਉਖੰਡਨਕਰੇਤੇ।ਸਭੂ।
ਕੋਦਾਨਅੰਨਾਦਾ।ਸੁਖਿ: ਦੂਆਰੇ।ਆਨ: ਆਦਰੁ।ਹਰਿ।ਸਰੂਪਹੀ
ਜਾਨੂੰਵੇਛੇਦਾ।ਜੋਹਰਿਨੂੰਸਚਾਜਾਨੂੰਦਾਹੈ।੧੪।ਸ: ਮ: ੩।ਜਗੁ: ਜੀਵ
ਸੁਖ।ਹੀਵਾਸਰੂਪਹਰੀ।ਨਾਆਸਿ: ਤਮੋਗੁਣਨਾਲਾ।ਜਲਤ: ਸੜ੍ਹਦੇ

ਨੂਹੀ।ਨਬਿਹਣਏ:ਵਿਹਾਉਦੇਨੇ।ਤਿਸ॰ਹਰੀਨੂੰ।ਜਾਣਏ॰ਤਿਸਦੇਕੀਤੇਅਹੁ
੧।ਮ:੩।ਨਫਰਮਾਇਆ॰ਜੇਹੇ ਕਾਰੀ: ਐਸਦੀਏਹ ਕਰੇਹੁ:ਕਰਹੁਅਗਿਆ
ਨਾਦੇਕਰੌਗਾਵਾਸਤੇ।ਸਿਮਾਲੇਹੁ: ਸਮਾਲਹੁ।ਭਰਮੇ:ਭਰਮਕੇਛੁਡੁ:
ਰੋਗੁਜੋਹੈ।ਜੋਤਿ:ਗਪਾਤਾ।ਲਾਏਹੁ:ਲਾਵਹੁ।ਸਿਜਮ:ਪਸੁਏਹੁਹੈਜੋ
ਸਚਾਨੇਹੁ:ਪ੍ਰੇਮੁਕਰਨਾਹੈ।ਸੁਖੰ:ਸੁਖਦੇਣਕੇਲੇ:ਕ੍ਰੀੜਕਰੇਹੁ॰ਵੈਕੁਠ
ਮੈਂ।ਦਰਖਸੀ:ਜੀਵਣਮੁਕਤਿਹੋਵੈਤਾਂਕੇਲਕਰੇਹੁ:ਅਕੇਦੁਹੋਵੈ।
ਨਾਫੰ।ਆਪੇ॰ਹਰੀ।ਣਸਪਤਿ॰ਹੈਤਾਂ।ਫਲ॰ਪੁਤਖੁਹੀ।ਮਾਲੀ:ਰਖ
ਕਰੈਬਾਰਾਵਾਂਨੂੰਤਾਂਮੁਹਿਪਾਏ॰ਫਲਾਨੂੰ।ਦਿਵਾਏ॰ਪ੍ਰੇਰਕੇਵਡੇਦਾ।ਵਿ
ਦਾਏਦੇਏ।ਸਾਹਿਬ:ਮਾਲਕੁਤਾਂ।ਸਮਾਏ॰ਸਭਮੈ।ਤਿਲ॰ਮਾੜਕੀ
ਤੁਮਾਏ:ਤਮਾਦਾ।ਇਛਿਆ।੧।ਪਸ:ਮ:੩ ਮਾਣਸੁ:ਮਾਨਖੁਨੇਭਰਿਆ॰
ਹੋਇਆ।ਪਾਤ੍ਰਸਰਾਬਦਾ ਆਣਿਆ।ਕਲਾਲਦੀਹਟੋ।ਮਾਣਸੁ:ਹੋਰੁ
ਮਾਨੁਖੁਨੇਭਰਿਆ॰ਤਿਸਵਿਚੋਪਿਆ।ਲਾ।ਆਣਏ।ਕੇ।ਮਤਿ॰ਚੋਰਗੀ।ਬ
ਰਲ:ਸੁਦਾਪਣਾ।ਖਸਮਹੁ:ਰਾਜਾ।ਪਾਸਹੁ।ਦਰਗਹ।ਰਾਜਾ।ਦੀਕ
ਚੋਰੀਮੈ।[illegible]ਠ॰ਏਤੁ।ਮਾਲਿ:ਕਦਾਚਿਤ।ਪੀਚਈ:ਪੀਜੀਏ।ਸੋ
ਕਾਪਾਰਵਜਾਣਏ:ਜਿਤਨਾਂਚਿਰਵਸੁਚਲੇ।ਮਾਣਹੁ:ਹੰਕਾਰੁਕਰਿਕੇ।ਸ:
ਸੋਨਬੁਭਰਿਆਹੋਇਆਸੀਏਸੇਕਾਰਿਜਨਮਮੈਂ।ਆਣਿਆ:ਲਿਆਂਦਾ
ਹੈਤੇਸੁ:ਸੋਈ।ਮਾਣਹੁ।ਹੰਕਾਰੁਰੂਪੀਮਦੁਨੂੰ ਭਰਿਆ।ਮਾਣਏ:ਛਿਇਆ
ਹੈਇਸਨੇ।ਆਏਸੇਬੇ।ਨਜਿਤੁ॰ਮਦਹੰਕਾਰੁਰੂਪੀਦੇ।ਸਤਿ॰ਸਭਗੁ
ਣਾਂਵਾਲੀ।ਬਰਲ:ਵਿਸਜਾਂਰੂਪੀ।ਸੁਦਾਪੁਣਾਂ।ਪ੍ਰਮਾਣ।ਲਖਤਨ
ਉਹਨੀਚਪਰਪਰਕੀ।ਵਾ ਆਪਣਾ॰ਸਰੂਪਤੇਪਰਾਣਿਆ।ਕਾਮਾ
ਦਿਕਾਂ।ਖਸਮਹੁ:ਹਰੀਵਲੋ।ਦਰਗਹ:ਜਮਰਾਜਦੀਮੈ।ਸਠਾਂ॰ਐ
ਸਾਹੰਕਾਰੁਰੂਪੀ।ਨਦਰੀ॰ਦੀਨਦਰੁਕਰਿਸਚੁਰੂਪੀ।ਵਡੇਦਾਂ।ਆਇ
ਤਾਂਤਿਨਾਦੀਨਦਰੀਸਦੁਮਦੁਪਾਈਐ।ਗਿਰੋ:ਪ੍ਰੇਮਸੈਰਹੈਤੁ ਮਹਲੀ:
ਜਰਪਾਸੀ।ਬਾਉ:ਜਨੁਪਨੂੰ।੧।ਮ:੩ ਜਿਗਤ:ਜੀਵ।ਜੀਵਤ॰ਵਾਵਤੇ
ਹੋਇ॰ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ।ਵਾਡੇਦਾਹੋਇਤਾਂਇਹੁਜਗਤੁਜੀਵਤੁਮਰੇ॰
ਹੋਇਗੁਰੂਦੁਆਰੇਤਾਂਇਹੁ ਜੀਵਜੀਵਤਭਾਵਤੇਮਰੈ।ਜਾਣਤਿਨ॰ਗੀ
ਆਵਿਦਿਆਨੀਂਦੁਮੈਂਜੀਵਨੂੰ।ਜਗਾਏ॰ਗਿਆਨੁਦੇਕੇ।ਸੁਧਿ:ਗਿਆ
ਤਾ।ਆਪਣੀ॰ਤਾਂਸੋਇ॰ਹਰੀ।ਓਹੁਇ॰ਜੀਵਦਾ।ਨ੍ਹਾਪੇ:ਤਿਸਨੋ:
ਤਿਸੁਹਰੀਨੂੰ।ਕਿਰੀ:ਦੀ।ਮੁਹਤਾਜੀ:ਮੁਥਾਜੀ।ਕਦੇ:ਕਰੇ।ਨਕੇ:
ਜੋ।ਕਰੀ।ਦੀਹੋਵੈ।ਸਾਹੁ:ਗੁਰੂ।ਵਣਜਾਰਾ:ਸਿਖਹੈ।ਤੇਰੀ॰ਪ੍ਰੀ
ਤੀਕਰਕੇਵਭਗਤੀਕਰਕੇਵਡੇਦਾ।ਜਿਸਨੇਤੇਰੀਪ੍ਰੀਤੀਲੀਏਹ

ਰਿਹਆ ਰੂਪੀ ਧਨ ਦਰਬਰੂ ਲਾਦਿਆ ਸੋਈ ਸਾਰ: ਸਚਾ ਤੇ ਸੋਈ ਵਣਜਾਰਾ ਸਚਾ
ਹੈ॥ ਲਾਹਾ ਹਰਿ: ਲਾਹਾ ਵਿਕਾਰੀ: ਕਢੀ ਹੈ ਚੋਰੀ॥੧੬॥ ਸ: ਪੀਰਕਾ ਪੰਜਵਦੀ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਜਗ॰ ਤੁਮਾ ਕੋਇ॰ ਆਪ ਭਾਵ
ਤੇ॥ ਜੈਸੀ ਆਪ ਭਾਵਤੇ ਮਰਣੀ ਦੀ ਮਰਣ ਹੀ ਹੈ ਐਸੀ॥ ਹੋਇ॰ ਤਿਸ ਦਾ
੧॥ ਮ: ੩ ਹਰਿਦ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਇ॰ ਗਾ ਪਹਿਲੇ॥ ਜਾਹਿਲ: ਸੁਖਾਲਾ ਦਾਸ
ਫਲਾਗ ਕੋਇ॰ ਜਗਤ ਮੋ॥ ਜੀਵਤੁ॰ ਭਾਵਤੇ ਮਰੈ ਤਾਂ॥ ਹੁਕਮੋ: ਹੁਕਮੁ ਨਾ
ਸਦ: ਸਦਾ ਫੇਰ॥੨॥ ਪੌ: ਹਰਿ॰ ਜੀਵ ਹਰਿ ਰੂਪੀ॥ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਪਾਵੈ॰
ਸਭ ਜਗਤ ਨੂੰ ਨਾ ਹਿੰਦਾ॥ ਹਰਿ ਦੇ ਸੇਵਕ ਜਨਾਂ ਦੇ ਵ ਹਰਿ ਜਨ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ
ਪਿਆਰਾ॰ ਹੈ ਹੋਰ ਕੇਤੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸਿਖ ਸਿਖਿ: ਝੂਰ ਝੂਰ ਕੇ ਵਾਧ ਪਿਥ
ਖਿੰਕੇ॥੧੭॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਜਾਣਇ॰ ਕਹਿ ਏਕਰ ਕੋ ਵੇਡਾ॰ ਹੈ ਤੇ ਅਤੁ ਲਹੈ
ਕਿਉ॥ ਕਿਤੇ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ॥ ਕੇਦਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ॥ ਅਮੇਉ: ਅਮੇ
ਪ ਹੈ॥ ਕਿਆ॥ ਮਿਨਤੀ ਤੇ ਗਹਿਤ ਹੈ॥ ਸਮਾਇ॰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥ ਮਾਇਆ॰
ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਸਿਖ ਨੂੰ॥ ਮਹਿਆ॰ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਤਾਂ॥ ਆਇ॰ ਹਰੀ॥ ਵਸਿ
ਲਿਆ॰ ਪਿਛੇ ਤਾਂ॥ ਰਹਿਆ॰ ਹੈ ਅਬ ਤਾਂ॥ ਮਿਲਿਆ॰ ਹੈ ਆਗੇ ਕੈਸੇ ਭੁਣ॥
ਸਕੁ ਮੰਜੁ ਆਇ॰ ਆਹੋਇਆ ਹੋਦਾ॥ ਆਪੇ॰ ਜਗਜਾਸੂ ਮਿਲਿਆ
ਹੋਇਆ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲੁ ਜਾਂ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਪਤਾ ਆਪੇ ਹਰੀ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਲਿ
ਆਇ: ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਏਮਨ: ਹੋਧਿ ਆਰੇ॥
ਜਿਤ:॥ ਜਿਸ ਕਰਕੇ॥ ਭੂਲ: ਕਦਾਚਿਤ॥ ਲਾਹਾ: ਲਾਭ॥ ਪਸੋ॰ ਆਪੁ ਤੇ
ਜਗਜਾਸੂ ਆ ਮੋ॥ ਦੇਓ॰ ਹਰੀ ਦਾ ਸਧਾ ਨੂੰ ਪੈਦਈ॰ ਕਹਿਤੇ ਹਾ
ਹਤ: ਗਨੀਦਾ ਘਾਟ ਜਾਂ॥ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ॥ ਨਦਰਿ॰ ਹਰਿ ਜੀ ਉਦਾਰ॥
ਸੈ: ਘਟ: ਘਟਾ ਦੇ॥ ਗੁਪਤੁ: ਸੂਖਮ ਦਾ ਨਿਰਾਣ ਰੂਪ॥ ਜਾਹਰਿ: ਅਸ੍ਥੂ
ਲੁ ਦਾ ਸਰਾਹਣਾ॥ ਛਤੀਹ: ਅਨੇਕ ਹੀ॥ ਧੁੰਨਾ ਹਰਿ: ਧੁੰਨ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ॥
ਹਰਿ ਨਰਹਰਿ: ਹਰਿ ਨਰ ਸੀਘ ਰੂਪ ਹੈ ਵ ਗਰਿਨਰਾ ਦੇ ਹਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਵਾ ਹਰਿ ਨਾਰਾ ਨੂੰ ਉਪਾਏ ਤੇ ਪਾਲੇ ਤੇ ਹਰਿ: ਲੈ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਬਾਹਰਿ॰ ਹੋਇ
ਕੇ ਵਾ ਹੈ॥ ਗਉਹਰੁ: ਗੈਕੀਰੁ ਹੈ ਕੂਟਸਥ ਤਰੂਪ ਦਾ ਮੋਤੀ ਦਾ ਤਸੁ ਧਰੇ
੧੮॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਮਰਦੋ ਮਰਦਾ: ਮਰਦਾ ਹੀ ਮਰਦਾ॥ ਦੇਮੁ: ਸੁਆਸੁ॥ ਨਾਨਕ॰ ਛੇਤਾ॥ ਪਿ
ਚੇਤਈ: ਚੇਤਦਾ॰ ਤੇ ਫੇਰ॥ ਅੰਤੁ॰ ਤਾਈ ਨੂਹੀ॥ ਸੁ ਆਗੇ ਪਾਇ ਜਾਣਿਆ॥੧॥
ਛੇਕਮਾਇ ਏਸੋ ਮਿਲੈ ਏ ਖੇਤੇ ਜੋ ਏਥੇ ਕਮਾਵੈ ਰਹਿਆ॰ ਜਾਣਿਆ ਤੇ ਤਿਸੁ ਮੋਹ ਵਾ
ਮ: ੩॥ ਪਾਇਆ॰ ਹੈ ਏਹੁ ਜੋ ਆਰੇ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਾਂ
ਛੇਦਾ॥ ਮਿਲਿ ਐਰੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆ॰ ਤਾਂ ਫੇਰ॥ ਦੇਮੁ: ਇਕ ਦੇ ਮੁਕੀ॥
ਤਾਗਿ ਰਹਿਆ ਜਾਣ ਮਰਤਯਾ: ਮੁਰਾਤਯਾ ਦਾ ਖਤਾਯੁ ਦਾ ਵਤਾ
ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ॥ ਮੁਕਤੀ॥

ਰਜਾ ਏਿ: ਈ॥੨॥ਪੌ: ਦਾਤਾ: ਨਦਾ ਹੈ ਅੰਤਰ ਦੀ ਜਾਣਨਹਾਰਾ ਪ੍ਰੀਤਿਆ:
ਪਾਪਹੁਰੀ ਜਾਨਣਵਾਲਾ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖਿ ਹੈ ਰੂਪ: ਸਰਗੁਣਹ॥ ਧਿਆ
ਨ: ਧਿਆਨ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾ ਮੋਨੀ॰ ਹੋ ਕੇ ਕਿਦੇ ਕਰਥੈ॰ ਕਿਦੇ ਨ ਕਿਸੈ॰ ਨਹ
ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਦੇ ਹਰੀ॥ ਬਾਨ: ਕਾਉ ਦਾ ਹੈ॥ ਸਕੀਐ॰ ਤਿਸ ਦੀ ਤਾਂ
ਜਾਣੀਐ॥੧੫॥ ਸ: ਮ: ੫ ਕਲੀ: ਕਲਿਜੁਗ॥ ਉਤਾਰ ਐਨ ਰਹਾ ਪ੍ਰਤੁ॰
ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜਿਨ: ਜਿਨੁ ਹੈ ਤੇ ਧੀਅ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜਿਨ ਰੀ: ਜਿਨ ਣੀਏ ਤੇ ਜੋਰੁ
ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨਸਿੰਕਦਾਰ: ਛਾਣੇਦਾਰ ਣੀ ਹੈ ਚਲਾਂਵਣੇ ਵਾਲੀ॥੧॥ਮ: ੧॥ਮੂ
ਲੇ: ਮੂਲ ਤੇ ਹੀ॥ ਆਖੁਟੀ ਜਾਹੀ: ਬਿਅਰ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਵ ਨਖੁਟਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ
ਨਾਕਾ ਦੇ ਕਹਿਆ॰ ਹੈ ਜੋ ਪੰਚ ਰਾਤ੍ਰ ਦੇ ਰੀਬਾਤ ਸੁਅਨਸਾਰ॥ ਨਬਿ: ਸੇ
ਪੂਜ: ਪੂਜਾ ਨੂ ਕਰਾਂਹੀ: ਕਰਿਦੇ ਹੈਂ॥ ਅੰਧੇ॰ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਹੀਣਦੇ
ਤ੍ਰਾਤੇ॥ ਹੁਏ॰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰ ਮੁਖ ਅੰਧਿਆ
ਨੂ ਅੰਧਕਾਰ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਅੰਧੇ ਅੰਧ ਤਾਈ ਨੂ ਕਮਾਂਵਦੇ ਨੇ॥ ਡੁਬੇ ਛਕ
ਭੂਤ ਸੇਵਦੇ ਕਾਹਾਰੁ॰ ਹੋਂਵਦੇ ਹੋ॥੨॥ ਪੌ: ਕਿਹੁ: ਕੁਛ॥ ਏਕੁ॰ ਆਪੁ ਕੇਹੀ
ਤਿਨਾ ਨੂ ਹੋਆ ਦੇਵੈ: ਦੇਹੀ ਤੇ ਤਿਨਾ ਨੂ ਹੋਆ ਵੇਸਾਹੁ: ਨਿਸਚਾ
ਹਰਿ॰ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਫ਼ਿਰ ਜਿਹੇ ਹੋ ਛੋਰ ਸਿਮਰਣੁ ਕਰ ਮਚੂਲਾਹੁ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਹੋਏਆ॥ ਜਿਸ ਕਰਿ ਸਾਤਿ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈ ਆਨਿ: ਦੂਨੋ ਵਾਸੀ
ਧਾ॥ ਪਾਈਅਨੁ: ਪਾਏ ਹੈਂ ਸਿਮਰਣੁ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜੋ ਹੋਆ ਹੈ॥
ਬ੍ਰਹਮ॰ ਦੇ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਅਰਾਮ ਤੇ ਅਰਾਧਹੁ॥੨॥ਸ: ਮ: ੩॥ ਕਿਛੁ
ਕੁਜ ਪਦਾਰਥ ਆਪਹੁ: ਆਪ ਤੇ ਪਏਆ ਜਾਣੇ॰ ਸੁਆਧਿਆ
ਪੁਤਾਈ ਨਾ ਰਜਾ ਏਿ: ਈ ਹਰੀ॥੧॥ਮ: ੩॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ: ਸੇ
ਨਬੁ ਜੁਗਤੀ ਸੁ ਤ੍ਰਨਦੀ ਵ ਸੋ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤ੍ਰਨ ਦਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਨਗਰੀ: ਦੇਹੀ ਮੇ ਸਭ ਕੋ॰ ਸਭ ਸੈ ਤੇ ਧਨ ਦੋ ਭੇਖੀ: ਭੇਖ ਬਾਣੇ ਨੇ
ਕਿਆ ਜੋਰੁ: ਜੁਤ੍ਰਨਾ ਹੋਇ॰ ਹਰੀ॥੨॥ਪੌ: ਅਨ: ਦਿਤੇ ਹੈ ਵ ਹੈ ਤੇ
ਅਧਾਰ: ਖਾਣੁ ਪਾਣਾ ਦਿਕ ਦਾ ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈ॥ ਕਾਲੀਐ: ਦੇਖੀ
ਦਾ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪਸਾਰੁ: ਪਸਾਰੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਰਗੁਣ ਹੋਇ ਇਕੋ ਤੀ:
ਅਕਰ ਪਦ ਮੇਂ ਨਿਰਗੁਣ ਪਰਵਰੁ॰ ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਇਕ ਨੂ ਸ੍ਰਨਾਦਿਕ ਸ੍ਰ
ਗੁਣ ਰੂਪ ਹਾਰਿ॰ ਪਾਸੇ ਮਿਤਾ ਦੀ ਰੇਨਾਰੁ: ਧੂੜੀ ਦਾਤਾਰੁ: ਦਾਤਾ
ਰੇਤੁ ਸਾਹਬੁ॰ ਹੈ ਸਭ ਕਛੁ॥੨੧॥੧॥ ਸੁਧੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ॥

॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਰਾਗ ਸਮਾਪਤੁ ਹੋਆ ਹੈ॥ ॥

ਸ੍ਲੋ॥ ਮਃ ੩॥ ਉਲਟ: ਬੁਧੀ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਤੈਂ ਕੌ ॥ ਜਿਸ: ਗੁਰੂ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਆਹੈ॥
ਛੁੱਟ [illegible] ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨ ਰਾਮਨ ਹਰਿ ਜਪ: ਮਨ ਨੂੰ [illegible] ਹਰਿ ਦਾ ਜਪ ਭਾਵਣੀ ਤਾ
ਭਾਇ: ਸਭੁ ਪ੍ਰਾਭਾਇ ਮੇਲ ਗੋਹੈ ਮਨ ਨੂੰ ਉਹ ਭੀ ਤਾਂ ਕਛੁ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹੈ ਉਤ ਛੋਟ ਮਨਮੁ
ਖਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਐਸੇ ਜੇ ਤੁਹ ਕੁਟਹਿ ਆਪਾਇ: ਪੈਦਾ ਉਬੇ ਅਨਿ ਐਥੇ ਸੁਖ ਗਵਿਆ:
ਜਪਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਿ: ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਵ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾ ਹੋਇ ਆਹੇ ਤਿਆਪਾਰਿ:
ਅਪਾਰ ਹੇਤ ਕਹਿ ਕੇ ਸਬਦੀ: ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਜੇਵ ਸਬਦੀ ਜੋ ॥੮॥ ਮਃ ੩॥ ਤਿ
ਜੀ: ਤਿਕੀ ਅਭਦ ਨੂ ਪ੍ਰਪੰਚ ਭਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ ਅੱਖਿ: ਮੁਖਾਨੂੰ ਵਾ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮਿ
ਨਾਲਾ ਚਉਥੈ: ਤੁਰੀਆ ਮੇ ਗਾਇ: ਤੂੰ ਸਤਿ ਗੁਣ ਵਸੇ ਬੂਹੀ ਅਧਿ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾ
ਗ ਰੂਪੀ ਜੇਤਾ ਕੇ ਸਤੇ ਗੀ ਉਧਰੇ: ਧਚੇ ਹੈ ਜਲ ਤੇ ਤਾਰਿ: ਤਰੇ ਹੈ ਭਾਈ ਤਿਨ
ਛੇਦਾ ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ: ਵਿਖੇ ਵ ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾ ਉਰਿ ਕਰਿ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਵਿਖੇ ਰਖਿ
ਆਧਾਰ ਉਧਰੇ: ਧਚੇ ਹੈ ਨਾਮਿ ਵਿਖੇ ਗਾਬੇ ਤੂੰ ਰੂਪ ਹੈ ਤਨਾਉ ਸੀ ਤੂ ਲਹਰੂ
ਪਰਿ ਹੋ ਜਨ: ਨਕਾ ॥੯॥ ਮਃ ੩॥ ਮੁਖ ਦਾ ਛੇਦ ਜਗਤ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਰੋਗਦੁ
ਖ ਵਿਖੇ ਧਾਹੀ: ਧਾਵਦਾ ਵ ਦੂਹੀ ਮਾਰ ਕੈ ਸੇਵ ਕੇ ਦਾ ਤਾਨਾ ਹਿ: ਨਹੀ ਤਾ॥
ਧਾਤੁ: ਧਾਵਦਾ ਵ ਮਾਯਾ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਕਰਾ ਹਰਿ ਰਸ: ਤੇ ਹਰਿ ਰਸ ਦਾ ਸਿਧਿ ਅਤਰ
ਪਣ ਕਰਹਿ ਗਾਇ ਡੀ॥ ਸਿਧਿਆ ਸੇ ਤਰਪਣ ਜਲ ਅਰਗੇ ਸੇ ਪਾਇ ਕੈ ਸੀ ਕਲਪ
ਕਰਨਾ ਇਤਾ ਦਿਕਿ ਮਾਅਗਾ ਇ ਤੀ ਸਿਧੂਦਾ ਪਾਤ੍ਰਿਨਾ ਕਰਹਿ ਪ [illegible] ਹੰਸ
ਤਗੁਰੂ ਕੈਣ ਸੇਵੈ ਪੀ: ਛੁਕ ਕੇ ਆਪ ਭਾਵਾ ਅੰਧ ਤਾਈ ਨੂ ਮਰ [illegible] ਸਤਾ ਵਿਖੇ
ਕੀਤੇ ਵ ਹਰੀ ਨੂੰ ਸਚ: ਸੁਖਾ ॥੧੦॥ ਮਃ ੩॥ ਲਾਗਾ ਕਿਆ ਆਈ ਦਾ ਹੈ ਜੁਗ ਰ
ਜੁਗਾ ਜੁਗਾ ਦੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਸਬਦੇ ਦੁਆਰੇ ਛੇਦ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਆਦਾਤਾ
ਦੇ ਮੇਲਿ ਮੇ ਮੁਲਾਵਹੁ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਾ ਦੁਬਿਧਾ ਭੀ ਸਹਜਿ: ਸਹ
ਜੇ ਸਮਾਣੀ ਤੈਂ ਹੋਆ ਜੋ ਹੈ ਸਬਦ ਕਰਿ ਕੈ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਮਰ ਹਤੇ ਮਾਨਿ ਨਾਮੀ
ਠਾਲਾਰਾ ਹੈ ਦਾਤੇ ਹਰੀ ਨੇ ਰਤੇ ਤਿਨਾ ਜਾਪਹਿ: ਜਾਣੀ ਦੇਹੇ ॥੧੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਹ
ਜਧੁਨਿ: ਸਹਜੇ ਨਾਮ ਦੀ ਧੁਨਿ ਮਾਤੇ: ਸੁਮਤੀ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨਾਮਹੀ ਨਾਮ ਸੇ ਵ
ਨਾਮ ਕਹਿ ਕੇ ਨਾਮੀ ਸੇ ਰਾਨ: ਰਹੇ ਭਰਮਿ ਸੋ ਵ ਝੂਠੇ ਪ੍ਰਪੰਚ ਸੇ ਭਰਮ ਕਹਿ ਕੇ
ਮਾਇਆ ਦੇ ਵ ਨੂੰ ਭਰਮ ਸੇ ਬੰਧਨ ਹੀ ਵ ਰੂਪੀ ਭਉ: ਖੜਾ ਹੈ ਜੋਨਿ ਸੇ
ਗੁਣ ਸੇ ਖੋਈ: ਗਵਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਨਾਮਿ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਣ ਜੀਵਾ ਸੁਹੋਈ ਤੀ
ਨ ਕਾਲ ਸੇ ਸਬਦੇ: ਸਬਦ ਕਰਿ ਕੇ ਖੋਈ ਹੈ ਜਿਨਾ ॥੧੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ॥੧੬
ਅਪਾਰੁ: ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਵ ਨ ਜਾਰ: ਜਗਤ ਸਰੂਪੀ ਸਾਰੁ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸਚੁ ਨੂ
ਵ ਦਾਵੇ ਸਾਹੁ: ਖਰੀਦਾ ਹੈ ਵ ਨਿਸਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ
ਜਪਿ ਹੀ ਸੁਲਾਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਜਲੁ ਦਾ ਜਿਪ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਦੇਖਦਾ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲੇ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਗਾਹੁ: ਸੋਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵ ਸੁਹ: ਸਖਿ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪ
ਪ੍ਰੇਰਕੇ ਗਾਹੁ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਛੇਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਸਭੁ ਰੂਪ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਤਾ ਦੇ
ਪਰਦਾਹੁ: ਦਿ ਲੋੜਾ ਹੈ ਜਿਰਿ ਆਪੇ ਧੀਧ ਤੂ ਲਾਹੁ: ਸਿਰਜ ਸਿਰਜ ਕੇ ਆਪੇ
ਧੀਧੜੇ ਆਪੇ ਕੇ ਈ ਆਨ ਵਦੇ ਲਾਹੁ: ਲਾਇ ਛਡੇ ਹੈ ਸਾਧ ਤੀ: ਸਖਤਾ ਈ॥
ਮਾਰੇ [illegible] ਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ਇਕੋ ਤੇ ਮਰਿਜਾਹੁ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਪਤਣ: ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ
ਪਾਤਣੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਖੇਧਾਹੁ: ਈਸਵਰੂ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਰਕੇ ਵ ਸਬਦ ਕਰ ਕੇ ਸਾਗਰੁ
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਤੇ ਬੋਹਥਾ: ਨਾਮ ਰੂਪ ਹੈ ਖੇਵਟ: ਮਲਾਹਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਿ ਹੀ ਚਲਾਹੁ:
ਚਲਾਉਦਾ ਸੇਖ ਵਲ ਦ ਹਰਿ ਦਲਾ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਖ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਚੋਜ: ਕੌਤਕਾ
ਸਾਹੁ: ਕਰੀ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਧਖ ਸਿਕ ਗੋਤੇ ਨ ਮਲਾਹੁ ਮਿਲਾਇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ੮

ਮ: ੪ ॥ ਪੀਠਕਾ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨੂ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਲੋੜੀਏ: ਲੋਕ ਹੈ। ਸੁਤ: ਚੇਤਨਤਾ
ਤੋ ਮਣੀਆ: ਜੀਵਾ ਰੂਪੀ ਮਕਤਿ: ਕਲਾ ਤੇ ਜਗਤ ਨੂ ਪਰੋਇ: ਪਰੋਤਾ ਹੈ। ਸੂ
ਤਧਾਰ: ਸੂਤ੍ਰ ਦੇ ਧਾਰਨਹਾਰ ਹੈ ਵਾ ਨਟ ਹੈ। ਸੂਤ: ਚੇਤਨਤਾ ਨੂ ਖਿਚੇ ਤਾਂ ਚੋਹ
ਚੋਰੀ ਤੇ ਸੰਮਾਹਦਾ ਵੋ ਪਾਠ ਹੈ ਅਥ ਛੋਹਿਕੇ ਚੋਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਨਾਮ ਮੁਖਿ ਮੈ ਚੋਇ। ਦੇਵੈ। ਸਭ ਤ: ਸਾਰੇ ਹੈ। ਹੋਇ। ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇ॥
ਸਧਾਰਦਾ। ਪਹੁਚਾਰਦਾ। ਖੇਲ: ਖੇਲ ਮੇ ਜੀਵਾ ਨੂ ਵਾ ਜਗਤ ਨੂ। ਹੋਇ: ਹੁੰਦਾ
ਹੈ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇ। ਪਿਆਰਾ। ਪਿਛੋ। ਸੋਇ। ਹੈ ਆਗੈ। ਸੋਈ ਹੈ। ਅਬ। ਆਪੇ ਜਗ
ਤ ਦੀ ਵਾ ਆਪ ਹੀ। ਹੋਇ। ਸਦਾ ਹੀ। ਸੋਇ। ਲਖੇ। ਘਟ। ਨੂ। ਸਭ ਸੋਇ:
ਸਤ ਦੇ ਸੋਇ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਖਾ ਨੂ। ਨਾਮ: ੪। ਹਰਿ ਦਾ। ਆਪੇ ਹੀ ਆ
ਪ ਸਭ ਰੂਪ ਹੈ। ਥਾਪ। ਤੇ ਉਥਾਪੇ। ਵੇਖ। ਕੋ। ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੂ। ਚੋਜ: ਕੌਤਕ ਰੂਪੀ ਆ
ਵਿਕ ਵਾ ਅਵਤਾਰ ਕਰਿ ਆਪ ਰੂਪ। ਸਭਤ: ਸਾਰੇ। ਮੁਖਿ। ਹੋਕੇ। ਜਾਪੇ: ਜਪੇ ਵਾ
ਜਾਣੈ। ਹਰਿ ਦਾ ਹੈ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾ ਤਿਸ ਰਸ ਕਾਰਿ ਧ੍ਰਾਪੇ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੈ
ਗਾ। ਨਾਮ। ਰੂਪੀ। ਚਾਖਿ। ਭਾਗਾਂ: ਜਾਣੈ ਰਸਨੂ ਵਾ ਜਾਣੈ ਹਰੀ ਨੂ। ਤੀਰਥ ਦਰੀ
ਆਉ। ਆਪੇ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਭੂਲ ਹਰੂ: ਜਹਾਜ ਹੈ। ਤਰੇ। ਸਿਖ ਹੋਇ ਕੈ। ਪ੍ਰਭ ਆ
ਪੇ। ਤਰਿਓ। ਵਤਾਇਦਾ: ਰੇਤੂ ਦਾ। ਮਛਲੀ। ਰੂਪ ਹੈ। ਜਾਪੇ: ਜਾਣੀਦਾ ਵਾ ਜਾਪਦਾ
ਸਿਖੀ: ਛਟੀ ਅਨਾਦ ਥੜਾ ਧੁਨੀ। ਭੀ ਆਪਿ ਆ ਵਜਾਏ: ਉਚਾਰੇ। ਪੁਰਖ: ਪ੍ਰ
ਰਸਾਤਪ। ਨਾਪਦੇਸ। ਭੀ ਜਪੁ। ਨਾ ਹਰਿ ਦਾ। ਆਪੇ ਆਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਰਸ।
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਆਪੇ ਪਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰਸਿ। ਕਰਿਕੈ। ਧ੍ਰਾਪੇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥੨॥ ਮ: ੪॥
ਕੈਤ ਵੜ ਤਕੜੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ। ਤਰਾਜੀ: ਤਕੜੀ। ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਤੋਲਿ ਤੋਲਾਇਆ:
ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਵਿਚਾਰ। ਆਉਦਾ ਹੈ। ਸਾਹੁ: ਗੁਰੂ ਤੋ। ਵਣਜਾਰਾ: ਸਿਖਾ। ਵਣਜ: ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ॥
ਸਾਜੀ ਅੰਨੂ: ਸਾਜੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਟਿਕ: ਜੋ ਪੰਚ ਤਤਾ ਦੀ ਆਪੁ
ਚੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ ਕੀਤੀ ਆ ਅਧ ਮੇ ਰਾਇ ਕਤ ਨੂ ਤੇ ਅਧੁ ਅਧ ਪਾ ਹੋਰ ਚਾਰੇ ਤਤ ਪਾਏ
ਏਹੁ ਟਕ ਵਾ ਸਾਢੇ ਤਿਨ ਮਾਸੇ ਦਾਤੀ ਟਕ ਕਹਿਦੇ ਨੂ ਸੋ ਸਾਢੇ। ਆਂ ਤਿਨ ਮਾਤ੍ਰਾ ਓਅੰਕਾਰ
ਕੀ ਆ ਹੈ। ਇਹੁ ਟਕ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਟਕਾ ਮਨੂ। ਨੇ। ਮੀਠਾਂ ਪਿਆਰਾ। ਲਾਇਆ:
ਲਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਕਰੇ। ਜੀਵ ਹੋਇ ਕੈ ਅਈਸ੍ਵਰ ਹੋਇ ਕੈ। ਕਰਣਇਆ: ਕਰਾਉ
ਦਾ ਹੈ। ਹੁਕਮ: ਸਭ ਊਪਰ ਵਾ ਸਭ ਮੇ। ਜਲ। ਮਾਟੀ ਨੂ। ਬੰਧਿ: ਬੀਨਾਰ ਖਾਇਆ:
ਰਖਿਆ ਹੈ। ਭਉ: ਡਰ ਧਰਕਰੀ: ਧਰਤੀ ਰੂਪੀ। ਸੀਹੁ: ਸੇਰ ਪਾਣੀ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਹਣ
ਇਆ: ਵਿਚਰਦਾ ਹੈ। ਹਰਿ ਦਾ। ਆਪੇ ਆਪ। ਕਾਸਟ ਰੂਪ ਹੈ ਹਥਿ। ਆਰਾ ਕਾਸ
ਟ। ਵੇ ਅਗਨਿ ਨੂ। ਮਾਰਿ: ਮਾਰੇ ਅਥ ਆਪ। ਸਾਹ: ਸ੍ਵਾਸਾ ਸਭ। ਤਿਸ ਦਾ ਲਦਾ
ਇਆ: ਦਵਾਏ ਦਾ ਲਦਾਏ ਹੈ। ਤਾਣ: ਬਲਾ ਦੀ ਧਾਣ: ਆਸਰਾ ਹੈ। ਕਾਰੇ। ਸਭ
ਨੂ। ਜੀਮੋ। ਹੋਮੇਰ। ਨੂ ਭਾਇਆ ਤਉ ਚਲਾਏ। ਜੇਤੀ: ਜੇਤ੍ਰੇ ਜੇਤਾ ਸਾਜ: ਵਾ
ਜਾਗਦ ਜਾਇਆ। ਤਿਸ ਦਾ ॥੪॥ ਮ: ੪ ॥ ਚੰਦ। ਦਾ ਚਨਾਣ: ਚਾਨਣਾ ਣਿਆ: ਦਾ
ਮਾਣਿਆ। ਦਾ ਮਾਣੁ ਹੈ। ਰਖਦਾ। ਹੈ ਸਭ ਨੂ। ਸੁਘੜ: ਸੁਘੜ ਹੈ। ਸੁਜਾਣ: ਚੜਹੈ
ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟ ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਤੂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈਗਾ ਹਰਿ ਹਰਿ। ਤਾ ਹੋਵੈ। ਗੁਣ: ਗੁਣਾ
ਵਿਸੇ ਮਨਮੁਖ ਹੋਕੇ। ਪਰਵਾਣੁ। ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕੇ। ਬਖਸ ਕਰਾਇਦਾ: ਬਖਸੀਸ
ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਾ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ। ਸਚ। ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ। ਹੁਕਮ। ਨੂ। ਫੁਰਮਾਣ:
ਫੁਰਮਾਉਦਾ ਹੈ। ਭਗਤਿ। ਦੇਗਦਾਣ: ਦਾਨ ਨਾਮ ਦਾ। ਸੇਵ: ਸੇਵਾ ਨੂ ਪ੍ਰੇਰਿਕੈ। ਮਾਣ:
ਆਦਰ। ਆਪੇ। ਕਿਦੇ ਤਾੜੀ। ਗੁਣੀ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਨਿਧਾਨ ਹੈ। ਹਰਿ ਦਾ। ਆਪੇ ਆ
ਪਵਣ ਹੈ। ਪਰਧਾਣ: ਮੁਖ ਹੈ। ਤੁਲ: ਧੁਪੀ [illegible] ਪਰਵਾਣ: ਵਾ ਹੈ

ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਅਤੁਲ॰ ਹੈ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਤੋ ਬਾਣੁ॰ ਹੰਤਿ ਸਤੋ ॥੫॥ ਮਃ ੪॥
ਸੇਵਾ॰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਉਮਹਾਂ॥ ਉਤ ਸਾਹਾਕਰ ਦਾ ਰਹਾਂ ਗਾਵਾਇਦਾ॥
ਉਚਗਾਵਦਾ ਹੈ ਸਮਾਹਾ॥ ਸਮਾਉਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਲੇਖਣਿ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ
ਵਾ ਲੋਹ ਕਲਮ ਰੂਪੀ ਲਿਖਾਰੀ॥ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪੀ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪੀ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਹਾ॥
ਲੇਖ ਲਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਵਾ ਹੈ ਜੀਵ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਗਾਉਮਾਹਾ॥ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕ
ਰਿ ਵਾ ਹੋਵੈ ਭਾਗੀ॰ ਔਦੇ ਵਾ ਨੂੰ ਪੂਰੇ॰ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਗੋਪੀ ਕਾਨੂ ਪਤਖ
ਹੀ ਲੈਣਾ ਬਾਧਿ॥ ਬਨਿ ਮੇਰਾ ਵਿਸੁ॥ ਬਉਸਰੀ ਨੂੰ ਕੁਵਲੀਆ ਪੀੜ॰ ਨਾਮ ਹਾਥੀ
ਨੂੰ ਭੀ ਪਚਾਹਾ॥ ਪਚਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਮਾਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਅਖਾੜੇ॰ ਮਥਰਾ ਵਾਲਾ
ਪ੍ਰਤਖ ਹੀ ਚੋਜ ਹਾ॥ ਕੌਤਕ ਕਾਨਾ ਰੂਪ॰ ਆਪਨਾ ਚੇਰੂ॰ ਤੇ ਮੁਸ਼ਟ ਦੈਤ ਭਲਵਾਨ
ਅਰੁ ਕੰਸ ਰਾਜਾ ਅਰੁ ਕੇਸ॥ ਕੇਸੀ ਦੈਤ ਨੂੰ ਮਰਾਹਾ॥ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਛੇਦਾ ਆਪੇ ਹੀਆ
ਪਿਆਲ ਰੂਪ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਗਧਾਹਾ॥ ਗੁਧਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਆਪਣੇ ਹਥ ਦੇ ਵਸ ਸਕਲ
ਗਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੇਵੜੀ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਜਾਹਾਂ॥ ਜਾਵੇਹੈ ਸਭ ਜਗ ਰਚੇ॥ ਹੰਕਾਰੀ
ਹੋਵੈ ਪਚਸੀ॥ ਜਲਸੀ ਹੈ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਜਪ॰ ਨਾਮ ਠੇਕਾਰਿ ਭਗਤਿ ਤਾ ਸਮਹਾਂ॥
ਸਮਾਵੇਗਾ ਵਾ ਅਨੰਦ ਹੋਵੈਗਾ ॥੬॥ ਮਃ ੪॥ ਵਿਛੜੇ॰ ਹਰਿ ਤੋ ਕਾਰੀ॥ ਕਾਰੂ ਦੇ॥
ਪਰਸਤ ਹੀ॥ ਚੇਤੰਨ ਹੀ ਪਾਇਆ॰ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ॰ ਲਈ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਦੀਨ॥
ਛੇਦਾ ਜਧਸਾਧੂ ਜਨ ਦੇਸ ਤ ਸੰਗ ਮੈ ਭਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਬ ਹਿਰਦੇ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਮਿਲਿ
ਆਸ ਹਾਰੀ ਭਾਉ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਨੀ ਮਾਲਿਆ॰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਗਟਿਆ॰ ਜਾਣਿਆ
ਹੋਵ ਗੁਣ ਹੀ ਗਾਵੈ ਤੇ ਗੁਣ ਹੀ ਵੀਚਾਰੀ ਗੁਰੇਹਾ ਮੁਖਿ॥ ਦੁਆਰੇ ਆਈ॰ ਮਨੁ
ਆ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ॰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮ ਰੂਪਾ ਛੇਦਾ ਹੈ ਪੁਰਖ॥ ਪੂਰਨ ਤੁਮਾਰੀ ਸਤ
ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਛੇਦਾ ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਤੁਮਾਰੀ ਤਿਸਨੇ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਪੁਰਖੇ॥
ਚੇਤਨ ਮੈ ਪੁਰਖ॥ ਜੀਵ ਹੀ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੁਲ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਹਜ॥ ਅਛੂਤਾ ਰਹੇ॰
ਜੇ ਘਰ ਵਾਰੀ ਵਲ ਵਾਸੇ ॥੭॥ ਮਃ ੪॥ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿਉ ਅੰਤਰ ਮਨੇ ਬੇਧੇ
ਆਹੇ ਰਹਣ॥ ਰਹਿਆ ਨੀਰੇ॥ ਜਲੁ ਦੇ ਬਿਨ॰ ਦਯਾ ਛੇਦਾ ਕਿਰਪਾ॰ ਕਰਿਕੇ
ਹਰਿ ਨਾਈ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦੇਵਦਾ ਅੰਤਰਿ॥ ਅੰਦਰ ਨਾਮੇ ਹੀ॥ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਕੇ ਹੀ
ਜਾਈ॥ ਜਾਦੀ ਉਸ ਦੀ ਗਤੇ ਸੇ ਜਬ ਗੁਰ ਮੁਖਿ॥ ਦੁਆਰੇ॰ ਨਾਮ ਜਲ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਸੁਖ ਹੋ
ਵੈ ਸਹਜੇ ਤੇ ਹੋਇਆ ਭਾਇ॰ ਕਰਿਕੇ ਸਭਾਈ॥ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਦੁਖ॰ ਦੀਖਣ
ਵਾ ਹੀ ਸਜਾਈ॰ ਇਸੇ ਕਰਿਕੇ ਕਰਹਿ॰ ਗੁਰੂ ਵਾ ਹਰੀ ਜਸ॰ ਨੂੰ ਪਾਈ॥ ਪਾ
ਉਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਏਹੈ॰ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਸਬਾਦ॰ ਕਰਿਕੇ ॥੮॥ ਮਃ ੪॥ ਅਚਰੁ॥
ਅਚਰ ਜੋ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿਕ ਤਿਨ ਕੋ ਚਰੇ॥ ਖਾਵੈ ਵਾ ਅਚਰ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਚਰੇ॥
ਉਚਾਰੇ ਸਿਧਿ॥ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦੀ ਸੁਧੀ ਹੋਈ॥ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸਿਧੀ॥ ਸੁਧੀ ਪਾਈ॰
ਦੀ ਹੈ ਸਰ॥ ਬਾਣਾ ਪਰਗਾਸਹੁ॥ ਉਚਾਰਹੁ ਛੇਦਾ ਮੁਰਖਿ ਅਜਾਣ ਚੇਤਿਆ ਨ
ਸਿੰ॰ ਮੈ ਮਨ ਨੂੰ ਵਖ॥ ਸੈ ਸਾਰੂ ਵਾ ਨਾਮ ਪਾਏ॥ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਗੋਚਰ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਸ
ਰੂਪ ਰੂਪੀ ਲਖਾਏ॰ ਲਖੇ ਜਾਣੈ॰ ਅਨੇਦਾ ਨਿਆਈ॰ ਵਡਾ ਰਤਨ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਵਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਜਾਮੀ॰ ਹੈ ਕੋਈ॰ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਪਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ॥੯॥ ਮਃ ੪॥ ਇਤੀ
੫ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫॥ ੧ਓ ਕੀਤਾ॥ ਤੇਰਾ ਹੋਸੀ॥ ਹੈ ਸੀਧਿ ਛੇਤੇ ਹੈ ਅਘ ਤੇ ਹੋਸੀ ਆਰੋਗ॥
ਖਾਕੂ॥ ਖਾਕ ਮੈ ਰਲਸੀ ਤਿਤਨ ਕਾਲ ਮੈ ਭਉ॰ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਕਾਰ ਹੈ ਨਿਧਿ॰ ਰੂਪ ਦੇਸੀ
ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਰਾਜਾ॥ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵਦਾ ਲਾਹੀ॥ ਲਾਹੀਏ ਤੇ ਤਾਜ॥ ਤਾਜੁ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿ
ਛੋ॰ ਪਦਾ [illegible] ਉ ਅਧੇ ਗਾਵਾਈ॥ ਗਾਈ ਹੈ ਦਾਤੇ॰ ਨੇ ਜੋ॥

ਛੋਡਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਬੁਧੀ ਤਾਂ ਅਨਦ ਭੀ ਲਾਇਆ ਸੁਖਮਨਾ:
ਅਚੁਤ ਸੁਖਮੈਂ ਸਮਾਣੇ ਜਪਿ॰ ਜਿਹਾ ਵਖਾਣੀ॰ ਬਾਣੀ ਕਹਿਕੇ ਦ ਜਪਤੇ ਨਾਮ
ਨੀ ਅਰਾਧਿ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਦਿਖਾਣੀ: ਕਹੋ ਬਾਣੀ ਕਹਿ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕਾ ਦਾਸਾ
ਧ: ਸੇਵਾ ਸੰਤ ਜਨ ਕਾ ਦਾ ਸਾਧ: ਜਰਮ ਸਾਧੂ ਸੰਤਾਂ ਕਾ॰ ਜਿਸੁ ਕਾਰਿ ਜੇ ਮਾਣੀ: ਜਮਾਂ
ਦੀ ਬਾਣੀ॰ ਸੋ ਜੀਆਂ॰ ਪਰਾ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ: ਬਾਲਕ ਕਹੈ ਸਕੇ ਪੂਤ॰ ਪਰ
ਹੋਇਆ ੧॥ ਮ: ੫॥ ਭਾਈ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਛੋਡਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਕਰਿ ਧਾਰ
ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਤਨਿ: ਨਾਲੇ ਮਨ ਮੇ ਧਾਰਨਾ ਸਾਰ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ਛਾਰ: ਸਵਾਹਾ
ਕੈਕਾਰ॰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਚ: ਹਰੀ ਪਚਿ: ਜਲਦਾ ਸਾਤ੍ਰੂ ਕਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ ਤਿ
ਨਾ ਦੀ ਸਚ॰ ਦਾ ਸਚੀ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਤੇ ਧਣੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਣੀ॥ ਮਨੋਤ ਦਾ ਦਤ
ਆਈ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮੁਖਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਨਰ ਸੋਭਾ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੋਟਿ: ਕੂੜਾ ਨੂ
ਨਾਦੇ: ਨਾਮ ਦੀ ਏਕ ਕਣੀ: ਇਕ ਅਖਰ ਬਕਾਰ ਦ ਮਕਾਰ ਭਾਈ॰ ਸਭ ਕਹੈ ਬ
ਧਨ॰ ਹੀਣ ਨਹੀ॰ ਕੋਈ ਜਾਇ॥ ਜਾਗਣ ਭਾਈ॰ ਜਿਸ ਦਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਨਿਰ
ਮਲ: ਸੁਧ ਹੈ ਛੋਡਾ ਸੋ ਇਸ ਸਾਚੇ ਕਾਰਿ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਦਾਹ ਦ ਸਿਧ ਨਿ
ਨਾ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਸਾਚੇ ਭੁਈ ਹੈਂ ਸੋਭਾ ਹੋਇ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਹਰੀ ਦਿਲਾ
ਕੋਈ ਕੋਇ: ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਆਂ ਵਿਚੋ ਕੋਈ ਹੇ ਦਾ ਤਿਨੇ ਪਦ ਤਿਨਕਾਲ ਕਹੇ ਨ
ਨਕ॰ ਜੋ ਰਤਾ ਹੈ ਸਚ ਨਾਮ ਮੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਤੇ ਸੁਣਿ ਕਰਿ ॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਜਉ
ਲਉ॥ ਜਬ ਲਗ ਭਾਉ ਆ ਭਾਉ॥ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਹਿਤ ਅਨਹਿਤੁ ਦੂਰਾਈ॥
ਦੂਰ ਹੈ ਆਨ ਆਪਣਾ: ਹੋਰ ਦਾ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸੋ ਜਉ ਲਉ ਬਿਖਾਈ: ਬਿਖ
ਹੀ ਆਈ ਹੈ ਦਾ ਬਿਖਾਈ: ਬਿਖਾਈ: ਵਿਖਹੀ ਪੇਰ ਹੀ ਹੈ ਮਾਧਵੇ: ਹੇ ਮਾਧਵਾ
ਓਟ॰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਮੁਹਤ ਚਸਾਈ: ਆਧੀ ਘੜੀਆ ਚਸਾ ਮਾਤ੍ਰ ਨੀ
ਮੁਗਧ: ਮੂਰਖਾ ਅਚੇਤ: ਜਾਤ੍ਰਾ ਤੁਮ: ਤੂੰ ਦਾ ਤੇਰੇ ਅਨ: ਹੋਰ ਥੋਂ ਉਰ
ਝਿਓ॥ ਨ ਸੰਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ਬੈਰਾਈ: ਵੈਰੀ ਕੰਮਾ ਦੇ ਕਾਂਚੇ ਸੰਗ॰ ਭੀ ਆਪਣ
ਬਾਪੇ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਭੀ ਨ ਬਾਪੈ ਮਨਿ॰ ਜਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਤੇ ਬਕਨਾ: ਕਹਿ
ਣਾ ਬੁਲਾਈ: ਵਗੁਦੀ ਹੈ ਦਾ ਬੋਲਾ ਹੇਤ ਹੈ ਪਰਾਧਿ: ਅਪਰਾਧ ਕਾਰਿ ਅਛਾ
ਦਿਓ॥ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਜਾਈ॰ ਓਨਾ ਪਾਪਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭ॰ ਤੇਰੀ ਜਾਂ ਲੇਖਾ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਛੁ
ਟੀਦਾ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਉਠਾਈ: ਉਠਾਇ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰੋ ॥੩॥ ਮ: ੫॥ ਕ
ਲਿਤ॥ ਸਨ ਪਾਲੈਕ: ਮੇਦ ਕਾ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਬਕਤਾ: ਨਾਰੀ॰ ਏਹ ਸਭੇ ਸਨਬੰਧੀ:
ਸਨਬੰਧੀ ਹੈ ਦਾ ਸਾਕ ਬੰਧੀ ਏਹੋ ਏਹੋ ਖਰਾ॥ ਖੋਟੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਦਾ ਪਦਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸ
ਅਸਨੇਹੀ: ਸਨੇਹੀ ਹੈ ਦਾ ਅਸ: ਹੈ ਨੇਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਪੋਰਹੁ: ਪਾਲਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ
ਬਾਦਰੋ: ਧ੍ਰਿਸਟੇ ਦੇਖਦ ਲਦ ਤਾ ਤੇ ਤੋ ਭਾਜਹੁ: ਤਜਹੁ ਸੀਛਿਆ: ਬਾਤਾ ਦ ਨਾਮ
ਦਾਤੂ ਛੋਡਾ ਜਲਤੇ ਕੂ: ਧਰਤੀ ਤੇ ਭਸਮੇ ਹੀ ਅਗਨੀ ਕਰ: ਕਹਿਕੇ ਆ
ਮਰੋ: ਅਮ ਰੂਪਾ ਗ੍ਰਿਹ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਬਿਸਰੇਈ: ਬਿਸਾਰ ਦਿਤਾ ਦਾ ਬਿਸਾਰ ਕੇ
ਮਣੀਏ: ਮਣਕੇ ਜੀਵਾਂ ਰੂਪੀ ਕਾਚੇ ਤਾਗ: ਪ੍ਰਾਣਾ ਰੂਪੀ ਸੋ ਪਰੋਈ: ਪਰੋਏ ਹੈ
ਸਤ: ਪ੍ਰਾਣਾ ਰੂਪੀ ਤਾਗਾ ਤੰ ਬਾਪਰੇ: ਬਿਚਾਰੇ ਤੇਈ: ਤਾਂ ਦੈਰੋ ਸਿਰਜੇ: ਰਚੇ
॰ ਬਾਪ ਦੇ ਬੀਰਜ ਮੋ ਅਰ ਰਿਰ ਮਾਤਾ ਦੇ ਰਕਤ ਸੋ ਸਿਰਜ ਕੇ ਸਵਾਰੇ ਅੰਗ੍ਰ ਪ੍ਰਤੰਗ
ਹੈਨੇਹੀ: ਰਾਤ੍ਰੀ ਧਾਰੀ॰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਰਹੇਹੀ: ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਦਾ ਗਹੀ ॥੪॥ ਮ: ੫॥
ਕਾਗੀ॰ ਤਾਂ ਦੂਜਾ॰ ਜਿਸਨੂ ਤਿਸਾ ਦਾਸਾ॰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਆਗੇ॰ ਪ੍ਰ ਲੋਕ ਮੇ ਮੁਖ ਤੇ

ਪਾਛੈ ਲੋਕ ਮੈ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ॥ ਸਹਜਾ: ਸਹਜੇ ਹੀ ॥ ਘਰਿ: ਹਿਰਦੈ ਮੈ ਭੀ ॥ ਸਹਾਰਾ ॰ ਜੋ ਹੈ
ਭਏ ॰ ਜਥਾ ਲਾਗੇ ॰ ਠੇਕੀ ਤੁਮਾ ਨਾਮ ॰ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ॰ ਜੋ ਹੈ ॥ ਪੂਰਨੁ ॰ ਜੋ ਹੈ ਕੀਆ ਬਹੁਤੇ
ਹੋਵਨਹਾਰਾ ਆਰੋਗ ਜਨ ॰ ਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ॰ ਦਾ ਹੈ ਧਿਆਰਾ ਹਰੀ ॥ ਨਿਕ੍ਰਿਆਈ ॰ ਤੇ ਅਰ
ਰਜ ਸੋ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਈ ਤੇ ਕਾਰਜ: ਮੋਖ ਰੂਪੀ ॥ ਰਾਸੇ: ਰਾਸਾ ॥ ਭੇਟਿਓ: ਮਿਲਿਓ ਤਾਂ
੫॥ ਮਃ ੫॥ ਪਾਛੇ ਦਾ ਸੁਖੀਆ ਸਭ ਕਉ ਸੁਖੀ ਏ ਪੇਖੈ ॥ ਰੋਗੀ ॰ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸਾਨੂ ਹਿ ਧਕੇਨਿ
ਸਭੋ ਏਹੁ ਹੈ ॥ ਕਰਣ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ॥ ਪਾਛੇ ਦਾ ॥ ਤਿਸ ਨੇ ਸਿਜੋਰੀ: ਸਿ
ਜੋਗ ਵਿਜੋਗੁ ਆਪ ਨੇ ਹਥ ਬਿਹੀ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਪੂਰਬ ਉਕਤ ॥ ਜੋ ਸਭ ਕ
ਉ ਸੁਖੀ ਐ ਪੇਖੇ ਤਿਸ ਤਤ ਵੇਤਾ ਦੇ ਨਿਸਚੇ ਏਹੁ ਹੈ ਕੀ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਸੋਈ
ਕਰਨਾ ਅਰਥਾ ਅਥਵਾ ਏਹੁ ਪਦ ਜੋ ਹੈ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰਾ ਲਗਾਵਣਾ ਅੰਤਰੀ
ਧੋੜੀ ਮੈ ॥ ਜਾਹਾ ਅਰਦਾਸ ਕਹੈ ਰੋਗ ॥ ਗਵਾਤਾ: ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸਗਲੇ: ਸਭੋ ਮੈ
ਠਾਢੀ: ਠੰਢੀ ਕੁਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ॥ ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਤੇ ਰੋਗ ਮੈ ॥ ਓਹ ॰
ਜਨੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਤਾ ਕਉ ॰ ਭਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਤਾ ਕਉ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੇ ਹੀਏ
ਸਿਦੇ ਹੈ ॥ ਅੰਧੇਰੈ ॰ ਕਰਿਕੈ ਸੂਝਸ ਨਾਹੀ ਓਹੁ ॥ ਭਰਮਾਤਾ: ਭਰਮਦਾ ਹੈ ॥ ਵਾਕ
ਮਿਜਿਨ ਨੂ ਸੂਝਸਿ ਨਾਹੀ ਓਹੁ ਧਹੁੜਿ ਧਹੁੜਿ ਜਗਤ ਨੂੰ ਭਰਮਾਤਾ: ਭਰਮਦਾ ਹੀ
ਦੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਆਪਨੇ ॰ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮੈ ਓਹੁ ਪਦੁ ਧੋਹਲੀ ਧੋੜੀ ਦਾਨੂ ਸਗਾਈਗ
ਧਰਨਾ ਅਰਦਾਸ ਮੈ ॥ ਵਾ ਆਪਨੇ: ਮੇਰਾ ॥ ਤਹ ॰ ਅਸਥਾਨੁ ਵਿਖੇ ਅਥਵਾ ਮੈ ਤਾ
ਮਾਗੈ: ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਸਿਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗ ਨੂੰ ਆਪ
ਨੇ ਹਥਿ ਰਖੇ ਹੈ ਤੇ ਸਾਨੂ ਓਹ ਸੰਜੋਗ ਦੇਹਿ ਜੋ ॥ ਜਿਹ ॥ ਜਿਸ ਬਾਨਾ ॥੪॥ ਮਃ ੫॥
ਕਾ ॰ ਕੀਆ ਤੇਰਾ ॰ ਕੀਆ ਤੇਰਾ ਕਾਰਕੀਆ ॰ ਅਰਪਣ ਕਰਿਕੇ ॥ ਧਿਆਇਆ
ਜਥਾ ਕੁਸਲ: ਅਨੰਦ ॥ ਧੀਆ: ਦੂਜਾ ਵਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥ ਪਾਰਗਰਾਮੀ:
ਪਾਰਹੀ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ॥ ਪਰਾਧ: ਅਪਰਾਧੁ ॥ ਸੇਵ: ਕਰਿਕੇ ਤੇਰਾ ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ
ਕੇ ॥ ਛੋਟਾ ਜਨ ਕਾ ਸਿਗਾਰਵਣ ਭਾਗੀ ਪਈ ਐ ਤਾਂ ਈਹਾ ਸੁਖ ਤਿਆਗੇ ਮੁਖ ਉ
ਜਲ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ॥ ਗੁਣ ॰ ਹੈ ॥ ਪੂਰਨ ਦੇ ਸੋ ਕਿਤਨੇ ਕੁ ਕਹਾ ਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਵਾ ਗੁਣਾ ॰
ਕਰਿਕੈ ਪੂਰਣ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸਦ: ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਰਣਿ ਸੰਤਨ ਕੀ
ਕਰਿ ਵਾ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸਰਣਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਰਾਖੀ ॰ ਹਾਮੈ ਪਰ੍ਹਾ ਆਹੀ:
ਹੈ ਵਾ ਚਾਹੀ ਹੈ ॥ ਬੂਤ ਤਮੋਹ ॰ ਕਰਿਕੇ ਸਿਹ ਰੂਪੀ ॥ ਨਿਧਾਹੀ: ਰਖਿਆ ਕਰਿ ਹੈ ॥ ਉਚਾਰੈ
ਵ ਪਚਾਇਆ ॥੭॥ ਮਃ ੫॥ ਨਾਹੀ ॰ ਤੇਰੀ ॥ ਧੂਰਿ ॰ ਦਾਸੁ ਦੇਗ ਕਥਾ ॰ ਹੈ ॥
ਤੇਰੀ ਪਾਈ ॰ ਕਰਮ ਰੇਖ ਵਾ ਆਧੋਹੀ ਵਾ ਲਿਖ ਪਾਈ: ਲਿਖਤ ਪਾਈ ਹੋਂਦੀ
ਨੀ ॰ ਤਿਸ ਕਾ ਹਮ ਵਾ ਸੋ ਕੁ ਤੇਰਾ ਅਪਾਈ: ਉਤਪਾਤਿ ਹੋਇ ਇਹ ਵਾ ਹੋਇਨੇ ਸਰਬ ॰
ਵਿਖੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੈ ॥ ਬੁਝਾਈ ॰ ਤਿਸ ਨੂ ਬੁਝ ਆਈ ਹੈ ॥ ਠਾਈ ॰ ਤਿਨਾ ਨੂ ਹੇਹ
ਮਿਤ੍ਰੁ ਮੀਵ ਓਹੁ ਨਗਾ ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਇਆ ਨ ਹੈ ॥ ਤਾ ਕਉ: ਤਿਸ ਕਉ ॥੫॥
ਮਃ ੫॥ ਅਗੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੋਹਿ ॰ ਵਿਖੇ ॥ ਨੀਚੇ ॰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਜਤਨਾ: ਜਤਨ ਕ
ਮਿਓਤ੍ਰਿਕ: ਅਤਿ ਨੂਨ ਪਹੂਚੇ ॥ ਪਹੂਚੇ ॰ ਸਿਧੀਧੀ ਵਾ ਕਰਮਾ ॥ ਸਗਹਿ ॰ ਕਰਿ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪੂਰੇ ॰ ਮਿਲਿਆ ॥ ਬਰੋਧਾਰਾ: ਧਾਰਿ ਧਾਰਾ ॥ ਓਹ ਜੋ ॰ ਪੂਰਬ ਉਕਤ

ਭ੍ਰਮਮਿਸਾਰਮੋ॥ਦ੍ਵ ਜੋਆਪਣੇਮਹਿਹੋਵੈ ਸੋਏਹੁਕਹੀਦਾਹੈ ਤੇਜੋਹੋਰਨਾਮੇਹੋਵੈ ਸੋਓਹ
ਕਹੀਦਾਹੈ ਜੋਗੁਰੂਜੀਨੂੰ ਭਰਮਹੈਨਹੀ ਔਰਜੀਵਾਂਮੈਹੈ ਤਾਤੇ ਓਹੁਕਹਿਆਹੈ॥ਦ੍ਵਾ ਓਹਲੂਭ੍ਰ
ਮ॥ ਹੈਸੋ॥ਭੁਲਾਵਾ: ਭੁਲਾਵਨੇਵਾਲਾ ਕਹੀਅਤ: ਕਹੀਦਾਹੈ॥ਕਾ॥ ਸੋਹੈ॥ਜੋ॥ਥੋਕ:
ਪਦਾਰਥਤੇ ਨਿਆਰਾ: ਨਿਰਲੇਪਰਹੈ॥ਕਾਹੂਬਾਤੇ: ਕਾਹੂਕੇਬਾਤਿਕਰਿਕੈ ਵਾ ਕਿਸੀਬਾ
ਤਨਾਲਿ ਏਹੁ॥ ਜੈਸਾਰੂਹੈ॥ਜਿਗਤਿ॥ ਮੈਤਿਸਾਜੈਸੂਰ॥ ਰੂਪਸਤਿਗੁਰਹੈ ਜੋਸਭਨਾਦਾ॥
ਨ੍ਰਿਤ:ਸਾਰਹੈ ਵਾ ਤਤਦਾਹੈ॥੯॥ ॥ਮ:੫॥ ॥ਖੋਜਤਰ: ਖੋਜਿਦਿਆਂਖੋਜੇਦਿਆਏਹ
ਖੋਜ: ਰਸਤਾਬਿਚਾਰਿਓ ਵਾ ਚਾਰੋ ਵਾ ਪਦੇ ਮਸੇਕੋਰੋ ॥ ਖੋਜਤ ਦੇਦਾਮਖੋਜਰ
ਸਾਸ੍ਤ੍ਰ ਖੋਜਿਪੁਰਾਣਅਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂਨੂੰਭੀਬੀਚਾਰਿਓਸਭਕਹੈ॥ਤਤਸਾਰਾ॥
ਸਾਰਤਤਹੈ ਵਾ ਤਤਦਾਸਾਰਹੈ ਵਾ ਤਤ: ਸੋਸਾਰਹੈ॥ ॥ਨਿਮਖ॥ ਮਾਤ੍ਰਦੋਅੱਖਿ॥ ਦਾ
ਫਰੇ ਵਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰਿਕਰੇ॥ਪੀਵਹੁ॥ ਹੇਪੁਰਖਗਿਆਨੀ॥ਚਤੁਰਨਰੁ॥ਸਧੂ॥ ਦੀ
ਵਾ ਦੁਆਰੇ॥ਛੁੱਟੇਦਾ॥ ਮੁਕਤਿਦੀਜੁਗਤਿਸਚ ਅਭੁਗਤਦੀਜੁਗਤਿ ਸਚਨਾਮਹੈ॥
ਸੋ ਵਾ ਜੁਗਤਿਕੀ॥ ਜਾਂਸਚੁਪਾਈਐ॥ਵੇਵੈ॥ ਜੋਹੈਸੁਣੀਐ॥ ਜਾਂਕੋਈਸੁਣਾਵੈ
ਤਾਂਤੇਜੋਕੋਈਸੁਣੈਤਾਂਰਸਨਾਕਰਿਗਾਈਐ ਅਤੇਜੋਕੋਈਨਾਸੁਣੈ ਸੁਣਾਵੈਤਾਂਹਿ
ਰਦੈਧਿਆਈਐਜੋਹਰੀ॥ਬਿਰਥਾ: ਰਹਿਤੁ ਵਾ ਬਿਅਰਥਾ॥ਰਤਨ॥ ਰੂਪਨਰੂ॥
ਕ੍ਰਿਪ॥ ਹੇਕ੍ਰਿਪਾਲਹਰੀ ਵਾ ਗੁਰੂ॥ਹੁ: ਜਾਗਾਏ॥ ਹਰਿਦੇ ਵਾ ਹੇਹਰਿਤੇਰੋ॥ਗੋਪਾ
ਲ॥ ਗੋਪਾਲਨੂੰ ਵਾ ਹੇਗੋਪਾਲਤੇਰੇਕੋ॥੧੦॥ ਮ:੫॥ ॥ਟਿਕਾਹਰਿਗੋਬਿੰਦਸਾਹਿ
ਬਾਨੂੰਕਹੇਹੈ ਓਨਾਦੇਤਾਪ ਉਤਰੇ ਪਿਛੇਸੋਕਹੇਹੈ॥ਅਪਨਾ॥ ਹੁਣਾ॥ਸਰਣਾ॥ ਦੀਸ
ਰਣਕਰਿਕੈ॥ਜੋਰਾ॥ ਕਰਮਾ॥ਪ੍ਰਭੁ॥ ਦੀਵਾ ਦੋ॥ਛੁਟੇਦਾ॥ਸਬਦ: ਬਾਣੀਨੂ ਸੁ:
ਭਲੀਤਰਾ॥ਦ੍ਵਾ ਸੁਸ਼ਬਦ: ਸੁਜਸਰੂਬਾਣੀਕਰਿ ਭਾਖਿਆ: ਕਹਿਆ॥ਕਹੋ॥ਗਾਵਹੁ॥
ਰਾਗਕਰਿਅਸੁਨਹੁ ਕਥਤਿਪੜ੍ਹਹੁਪੋਥੀਆਨੂੰਵਿ ਤਾ॥ਭਾਈ: ਹੇਪਿਆਰੇ॥ਗੁਰ
ਪੂਰੇ: ਹਰੀ ਵਾ ਰਾਮਦਾਸਜੀਕੇ॥ਵਡਾਈ॥ ਹੈਜਿਸਦੀਤੇਹੈ॥ਧੇਜ॥ ਪਤਿ ਵਾ ਪ੍ਰਤ
ਗਿਆ॥ਆਪਣੇ॥ ਤਿਸਦਾ॥ਬਿਰਦੁ॥ ਧਰਮਹੈਪਤਿਪਾਲਾ: ਛਨਾ॥ਸਭਨੂੰ॥
ਛੁਟਾ॥ਹਰਿਦੇਨਾਮਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨਾਦੇਲਾ: ਦੇਲੇਹੀ ਮੁਖਮੇ ਪਾਵਹੁ:ਜ
ਪਹੁ॥ਜਰਾ: ਬਡੇਪਾਮੁ ਮਰਾ: ਮਰਨਾਪੁਨਾਪੁਨਾਦਾਤੇ ਤਾਪ: ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਤ੍ਰਿਨੇ
ਤਾਪਾ॥ਦਾਸਿਸਾਸਭਨਾਠਾ॥ ਤੇਹੁਣਾਮੇਰੇ॥ ਨੇਤਾ॥ਕਲ: ਸਕਤੀਆਂ ਵਾ ਆਰੋਗ
ਤਾਤੇਵਡਾਈਤੇਗੁਰਿਆਈ ਏਹੁ॥ਗੁਰਨਾਨਕੀ: ਹਰੀਦੀ ਵਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿ
ਬਦੀ ਵਾ ਗੁਰੂਦੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇ ਮੈਨਾਨਕਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੧੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮ:੫॥੧
ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਟਿਕਾ॥ਭਾਈਬੁਢਾਜੀ ਕਹੇਹੈ॥ ਪੰਜਵੀਪਾਤਸਾਹੀਨੂੰਦੇਖ
ਉਤਰੀਆਂਮੇ ਕਿਸਾਨੂੰਉਪਦੇਸਕਰੇਤੇ ਦੋਇ ਪਉੜੀਆਂਮੇ ਗੁਰੂਜੀ ਉਤਰਕਹੈਰੋਸੋ
ਭਾਈਬੁਢਾਜੀ ਕਹੈ॥ਪਿਤਾ: ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਗੁਰਭਾਈ ਤੀ ਹੋ॥ਮੀਤਾ॥ ਤੇਰੇਤੇ॥
ਹਰਿ॥ਦਾ॥ਮਿਤਾ॥ ਤੇਰੀ॥ਜਾਈ॥ ਏ॥ਮਨ॥ ਸਾਰਾਤੇਰਾ ਭਾਈ: ਪ੍ਰੇਮੀਹੋਏਆ
ਹੈ॥ਪਾਵ॥ ਤੇਰੇਮਲੋਦਾ॥ਅਠੈਰਾਤੇਕੂ: ਤੇਰੇਕੋ॥ਪ੍ਰਭਮਿਲਉ: ਪ੍ਰਭਮਿਲਣਦਾ॥
ਅਘਸਾਹਿਬਉਤਰਕਹੇਹੈ ਹੇਭਾਈਜੀ॥ਮਾਣ: ਮਾਣਾ॥ਪਤੀਜੈ: ਪਤੀਏ ਸੋਠੇਜੋ॥
ਮਨਾਈਐ: ਮਨੀਏ॥ਛੁਟੇਦਾ॥ਜੀਉਤੇਪਿੰਡ: ਅਸਥੂਲਤਨੰ: ਸੂਖਮ ਏਹੁਸਭ

ਅਰਪੀਜੈ ਏਊ: ਏਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਉ ਦਾ ॥ ਅਨਗ੍ਰਹੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਦੀ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਸੇਤੀ ਨੈਕੈ: ਕੀ ਕਰਿ ਕੈ ॥ ਨਾਮ ॰ ਦਾਸ ਮਦਾ ਏਵਲਾਗਾ ਧਾਰੀ ॰ ਜਬ ਤਬ ਸਭ ਮੋ ॥
੧੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸਦਾ ॰ ਹੈ ਰੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਮਾਲੇ ॰ ਸਭ ਦੀ ॥ ਨਹੀ ॰ ਮੈ ਮੂਰਖ ਨੇ ਜਾਨਾ ਰੇ ॰
ਭਾਈ ਅੰਦਰੋ ਕਰਤਾ ॰ ਹਾਂ ਰੇ ॰ ਭਾਈ ਬਾਹਰੋ ॥ ਏਸੇ ਕਰਿ ਕੇ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰਾ ਰਾਮਦਾ
ਸ: ਰਾਮਦਾ ਦਾਸਾ ॥ ਵਾ ਹਰਿ ॰ ਦਾ ॥੧॥ [illegible] ਆਰਾਧਿਨ: ਅਰਾਧਨਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਰੇ:
ਹੇ ਹਰੀ ॥ ਛੋਡ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗੁਰ ਭੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਪਤੇ ਹੈ ਰੇ: ਹੇ ਹਰੀ ॥ ॰ ਏਸੇ ਕਰਕੇ
ਮੇਰਾ ਰਾਮਦਾਸ: ਰਾਮਦਾ ਦਾਸਾ ॥੧॥ ਰ ॥ ਦੀਨ: ਹੇ ਦੀਨਾ ॥ ਘਟਾ ਭਰਪੂਰੀ ਰੇ: ਘਟਾ
ਮੇ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਤੂ ਰੇ: ਹੇ ਹਰੀ ॥ ਜਾਨਿਆ ॰ ਤੈਨਾ ਦੂਰੀ ਰੇ: ਦੂਰ ਹੇ ਹਰੀ ॥ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਤੂ
ਮਿਤਿ: ਮ੍ਰਜਾਦਾ ॥ ਕੈਸੇ ॰ ਮੇਰਾ ਹਾਲਾ ॥ ਅਪਨੇ ॰ ਆਗੋ ॥ ਜੁ ਮੈ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ॥ ਕੌਤਕ: ਕਿਆ
ਤਰਿਆ ॰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ॰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ॥ ਪੇਖਿਆ ॰ ਦਰਸਨ ॥ ਸੋਹਿ ਰਿ:
ਸੋਪੁਨਾ ॥ ਗਰਭਾਸਿ: ਗਰਭਾਸਿ ਮੈ ਵਾ ਗਰਭ ਆਸ ਬਾਨ ਮੇ ॥ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਵਾ ਹੇ ਹ
ਰੀ ॥੨॥੩॥ ਮਃ ੫ ॥ ਬਾਤ ਕੋ: ਬਾਂਣਤਾਂ ਦਾ ॥ ਮਿਟੇ: ਮਿਟਿ ॥ ਗਇਆ ॰ ਜਿਸ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ
ਕੇ ॥ ਸਹਜ: ਸਾਂਤ ਮੇ ॰ ਸੈਠ ਭਇਆ ॥ ਸਾ ॥ ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ: ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ॥
ਊਧ ਕਮਲ ਭੀ ॥ ਦੇਖਹੁ ॰ ਭਾਈ ਏਹੁ ॥ ਸੁਨਤ: ਸੁਣੀਦਾ ਸੀ ॥ ਰਿਦੇ ॰ ਮੇ ॥ ਦੂਤ ॰ ਕਾ
ਮਾਦਿਕ ਤੇ ॰ ਤਿਨਾਨੂੰ ॥ ਭਾਇ ॥ ਆਨਕ ਭਾਇਆ: ਭ੍ਰਿਇਆਨਕ ਭੈ ਭਾਇਆ ਹੈ ਵਾ
ਛੋਡ ਕੈ ਆਨਿ ਕੈ ਭਾਇ ਭਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਸਾਧ ਮੈ ਹੀ ਤੇ ਦਾ ਏਕ ਭਇਆ ॥ ਹਾਂ ॥ ਜਿਮ
~~ਨਓਟ ਗਹੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ [illegible] ਤੇਰੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤਨ ਕਰ ਮੈ ਸੁਖੀ ਏਭ~~
ਏਹੋ ॥ ਛੋਡਾ ॥ ਰਖਣ ਕੂ ਰਤੇ ॥ ਠਕਰ ਠੇਰਾ ॥ ਖਸਾਂ ਨੂੰ ॥ ਜਹ: ਜਿਸ ਅਸਥਾਨੂ ॥ ਗੁਰਧ
ਸਰੂਪਾ ਰੂਪੀਆ ਖ੍ਰਾਲਿਆ ॰ ਤਿਥੋਂ ॥ ਜੀਹ: ਜਿਸ ਦੀ ॥ ਰਤਨ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਥਿਆ: ਹੋ
ਇਆ ॥ ਬਿੰਦ ॰ ਮਾੜ ਗੁਰ ਨਾਮਾ ॥ ਛੋਡਾ ॥ ਅਮਰ ਮੁਆ ॥ ਨ: ਅਮਰ ਭਾਇਆ ਕਿਉ ਮੁਆ
ਜੁਨਾ ॥ ਭੁਗਤਿ ॰ ਦੇ ॥ ਗੁਰਿ ॰ ਨੇ ਮੈਂ ॥ ਲਾਇਆ ॰ ਲਿਇਆ ਜੋ ਕਹਾਂ ਦਿਤੇ ਲਏ ਨੇ ॥
੧॥੪॥ ਮਃ ੫ ॥ ਲੀਨਾ: ਲੀਨ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ: ਮਨਤ ਨਕਾਰਿ ॥ ਅਮੋਲ ॰
ਜੋ ਹੈ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾਈ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਤ੍ਰਿਖਾਤੁਰ ਭਏ ਹੈ ॥ ਅਰਾਧੇ ॰ ਜੋ ਜੋ ਈ ਅਰੋਗਾ ॥
ਸੋਈ ਅਨੂਦਾਈ: ਅਨੰਦ ਕਾ ਲੇਭ ਏ ਹੈ ॥ ਸ ਨੇਹੀ: ਪਿਆਰੇ ॥ ਬੇਦਨ: ਪੀੜਾ ॥ ਜਾਇ
ਆਈ: ਮਾਣੈ ਆਈ ਵਾ ਜਾਣ ਆਈ ਵਾ ਜਿਤ ਆਈ ਵਾ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭ
ਸਰਣੇ: ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾ ਛੋਡ ਜਿਹ ਜਨ ਓਟ ਗਹੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਮਨ ਤੇ
ਜਹ ਜਨ ਗਹੀ ਤੇਰੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤਨ ਕਰ ਜੇ ਸੁਖੀ ਏ ਭਏ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ॥ ਬਿਧਾਤਾ ॰ ਤੂੰ ॥ ਗਨੇ:
ਗਿਣੇ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ॥ ਵਿਖੋ ॥ ਅਨੰਦ ॰ ਦਾਰਸਾ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਛੋਡਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ਤੇ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਆ ਤਿਹ: ਤਿਨਾਨੂੰ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਭਾਇਆ ॥ ਸੁਖਾਈ ॰ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਕਿਸੁ ਨੇ
ਕਿਆ ਕਹੈ ॥ ਜੇਤ: ਜਿਦਰਾ ਰਤਾ ॥ ਰਾ ॰ ਵਰਤੈ ॥ ਜੀਦਾ ॥ ਸਹ: ਸਰਣਾ ॥ ਰਿਦੇ ॰ ਮੇ ਭ
ਏ ਮਗਨ ॥ ਏਸਥਿਤ ਚਰਾਨਾਰਾ: ਚਰਨਾ ਵਾ ਛੋਡਾ ॥ ਰਿਦਾ ਭਾਇਆ ॥ ਚਰਨਾ ਮੇਸ
ਗਨ: ਤਦ ਰੂਪਾ ॥੧॥੫॥ ਮਃ ੫ ॥ ਰਾਜਨ: ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਦਾ ਰਖਾ ॥ ਮਾਨਨ: ਤਨ ਧਨ ਦੇ ਕ
ਮਾਣਾ ਵਾ ਮਾਣਾ ॥ ਲੋਭਨ: ਲੋਭਾ ॥ ਰੀਗੀ ॰ ਮੇ ਵਾ ਰਾਜਾ ॥ ਕਾਰਿ ॰ ਤੇ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕ
ਰਣੀ ਤੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਣੀ ॥ ਅਮਲਨ: ਅਮਲਾ ਕੂ ਮਨ: ਜੈਸੇ ਸੇਤੀ ਮੀਦਾ ਕੂ
ਖੀਰ: ਜੈਸੇ ਦੂਧ ਦੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੇਤ: ਪੂਤ ਦੇ ਸੇਤੀ ਤਾ ॥ ਬਿਦ ਅਸੀ: ਬਿਨ ਦੇਆ ਰਖੀ

ਨੈਨ: ਨੇਤ੍ਰਜੈਸੇਸੇਵਕਕੇਪਦਾਰਥਸੁਖਪਾਵਹਿਫ ਅੰਧਾਜੈਸੇਨੇਤ੍ਰਾਂਤੇਦੇਖਿਆਸਾਦ॰
ਮੋਰਖ॰ਕ੍ਰਿਜੇਨੂੰਹੈਸੋਪੂਰਕ॰ਹੋਆਕੀ॰ਤਾਂ।੧੬।ਮ:੫।ਦਾਤਾ॰ਹੇਗੁਣਾਂਦਾ।
ਕਲਾ: ਸਕਤੀਕਾ।ਐਸੇ॰ਜੈਸੇਕਹੇਹੈਤੇਤੂੰਐਸਾ।ਜੈਸਾਕਹਿਆਹੈ।ਪੂਰਬਤੇਹੋਰ
ਕਹੇਹੋਨੀਕੋ: ਚੰਗਾਹੈਠਾਕੁਰਤੇਰਾ ਦੇਸ: ਬੈਕੁੰਠਫ ਸਤਸੰਗਫ ਸਰੂਪਰੂਪੀ
ਸਾਜੇ॰ਤਨਤੇਸਾਜਕੇਨਿਵਾਜੇ: ਵਡਿਆਇਆ।ਜੀਉ॰ਨੂੰਪਿੰਡਤੇਪ੍ਰਾਨਦੇਕੇ।ਆਰੰ॰
ਹਾਂਸਾਡੇਮੋਜਾਨਹ॰ਕੀਤਾਦਾਈ॰ਹੈਹੋ।ਬਾਲਾ: ਬਾਲਕਜਾਣਕੇ।ਸੁਲਿਤਾਰ:
ਰਾਜਾਰੂਪਹੋਆਤੇਜਾਂਚੋ॰ਤੇਨੂੰਹਦਾਲ: ਹਦਾਲੂਹੈਸਾਡਾਤੈਂਨੂੰ।੧੭।ਮ:੫।ਡਹ
ਤੁਮ: ਤਹਕੀਤੂਮਹੀਰਖ੍ਯਹੁਹੋ।ਅਥਾਹ॰ਸੰਸਾਰਰੂਪੀਦੀਫ ਪਾਦਕਰੂਪਸੰਸਾਰ
ਸਾਗਰਦੀਲਹਰ: ਫਸਨਾਰੂਪੀਵਿਚੋਂ ਹੇਤਾਰਨਹਾਰੇਤਾਰਹੁ।ਸਿਰਮੋਰ: ਸਿਰੋਮ
ਨਿਹੋਧੋਰਾ: ਆਸਰਾਹੋ।ਅਸੀਂਤਾਂਤੇਰੇਕੀਤੇਇਸਕੀਪੁਤ੍ਰਾਂਦਿਕਉ ਸੋਹੈ: ਸੋਭਾਸੰ
ਮਾਨੈ: ਸੀਮਾਨਮਾਨੇ।ਤੇਕਰਣਹਾਰਜੋਤੂੰਹੈਤੈਨੂੰਤੇਣਬਤ ਜਾਨੇ: ਜਾਣਿਦੇਹਾਂ।
ਭਾਨੇ: ਭਾਨੈਅਨਸਾਰਾ।ਅਦਰ॰ਪ੍ਰਕਾਰਾ।ਰੂੜੋ: ਸੁੰਦ੍ਰਾ।ਗੂੜੋ: ਗੁਪਤਿ।ਗਹਿ
ਰ: ਡੂੰਗਾ।ਗੰਭੀਰੋ: ਨਿਹਲਾ।ਊਚੋ: ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟਹੈਤੂੰਹੋ।ਤੁਮਹਿ: ਤੁਮਨੋਹਰ
ਕ॰ਜੋਹੈਪ੍ਰਤਪਾਲਾ।੧੮।ਮ:੫।ਪਿਆਰੇ॰ਤਨਕਰਤੇਮਨਕਰਿਭਏ।ਸਤ
ਫੀ: ਬਾਲਕਾਲੀਤੇ।ਗਹਣਾ: ਤੂਬਨਕਰਨਵਾਲਾ।ਹਮ॰ਰੀ।ਲਿਖਿਆ: ਲਿ
ਲਿਖੇਅਨਸਾਰਪਾਈ॰ਹੋਗਤਿਫ ਹੈਇਹੁਬਾਤਾ।ਕਾਈ: ਪ੍ਰੇਮਕੀਤਾ।ਹੋਲੇ
ਫਦੇਦੀ: ਲੇਣਾਦੇਣਾ ਗੁਣਾਦਾ।ਤੇ।ਬਿਉਹਾਰ: ਪ੍ਰਤਖੁਖਾਣਪੇਰਣਦਾ।ਲਾਹਾ॰
ਨਾਮਰੂਪਾ।ਭੰਡਾਰਾ: ਰਿਦੇਰੂਪੀ।ਪੂੰਜੀ: ਸੁਧਾਰੂਪੀ।ਫਨਿਓ: ਨਿਧਡ੍ਰਿਓਫ
ਪਾਣਿਉ।ਪਰਸਾਦੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ।ਰਤੇ॰ਹਾਂ।ਬਿਸਮਾਦੇ: ਅਚਰਜਰੂਪਦੇ।
੧੯।ਮ:੫।ਸਮਰਥੀ: ਧਨਧਾਮਬਾਮਰਥਪੁਤ੍ਰਾਦਿ।ਜਾਨੀ: ਜਾਂਣਹਿ।ਉ
ਹਾਰਾ॰ਤੋਂ।ਪਿਆਰੇ॰ਹੇਪਿਆਰੇਹਰੀ।ਦੇਸਾ॰ਤਾਂ।ਪਰਾਤ: ਕੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਗ
ਤਾਫ ਪਛਾਤਾ ਫ ਪਾਇਆ।ਤਾ: ਤਿਨਾਕੀ॰ਹੋ।ਅਨੰਦ॰ਤੇਮਰਗਿਲਾ: ਉ
ਤਸਦਤੇ।ਪਾਲਨ: ਜੋਪਾਲਣੀਨਭਾਨੈਤੇਅੰਤਾਗਿਧਿਧਿਕੀਜਾਨੈ।ਪੂਜਾ:
ਧੂਪਅਰਪਣਤੋ।ਹੋਮ: ਹੋਮਨੂੰ।ਗੁਰਦੇਵ: ਜੋਦੇਵਹੋਹੈਤਿਨਾ।ਆਗੋ।ਗੋਬਿੰ
ਦੇ: ਹੇਗੋਬਿੰਦ।ਆਧਦੇ॰ਹੋ।ਨਾਮ॰ਤੇਰਾਦਰਤਹਿ ਆਪੁਪਹਿਰਦੀਬਾਲਕੁ
ਨੇ।ਆਦਿਤੇਨਾਮੇ: ਨਾਮਹੀ ਫਲੇਵ: ਜੋਖਹੁ ਫ ਰੋਕੜੀਹੈ ਤੇਨਾਮਨਾਨਕ॰ਸਾਡਾ
ਹੈ।੨੦।ਮ:੫।ਬਿਛੁਰਤ।ਆਨਿਮਿਲਾਇਆ।ਇਹੁਮਿਰਤਕਤਨਿਕਉਸਾਸਾ
ਪਾਇਓ।ਅਰਥ ਜੋਵਿਛੁੜੇਜੀਵਨੂੰਆਣਮਿਲਾਇਆ ਹਰੀਮੈਇਹੁਮਾਨਿਮੁ
ਏਜੀਵਨੂੰਦਸਪਾਏਹੈ।ਭਏ॰ਨਾਮਦੇਸੇਤੇ ਤੇਹਰਿਨਾਮਾਨੁਮੁਖਿਕਰਿਫ
ਮੁਖਿਜੋਹੈਹਰਿਨਾਮਸੋਈਗਾਇਆਹੈ।ਜਾਈ॰।ਜਿਸਦੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇ।ਡੇਰਾ੦
ਅਰਮਾਨਦ ਸਾਮਦਾਇਆਅਨੰਦਮੰਗਲ॰ਤੇਹੋਇਆਹੈ।ਆਛਿਤ: ਆਛੇ
ਤੁਹੀਤੋ।ਕਾਮਾ॰ਬਾਹਰਦੇਭੀ।ਸੁਖ॰ਹੋਇਆਤੋ।ਊਜਲ॰ਹੋਇਆਤੋ।
ਭਏ॰ਜਾਂਵਸਿਆ॰ਤਾਂਗਾਵੈ॰ਤਾਂਪੂਰਕਰਮਾ: ਪੂਰੇਕਰਮਸਹੈ।੨੧।
ਮ:੫।ਰਤਨ: ਨਾਮਾ।ਕਉਡੀ: ਸਾਇਆ।ਕਛੂ॰ਸੁਧਾ।ਸੇਸੂਰ॰ਤਿਸਨੂੰਹੋ।
ਪਗਨੀ: ਹੇਜੀਵਾਮੋਹ॰ਹੋ।ਨੇਰਥ॰ਜੋਸੋ।ਗਾਮ: ਤੇਸੇਰਾ।ਮਾ।ਆਦਾਸੋ॰

ਮਾਯਾਤੇਨਿਆਰੇਹੈਂਕਾਹੂ॰ਕੋਹਉਹਉ॥ ਹਿਗਤਾਹਿਗਤਾਅਦਰਦਾ: ਅਵਸਥਾ
ਕਾਮ॰ਜਾਂਹੇਭਜਨਸੁਣਨਸਿਆ: ਤਜਿਆਤੋਂਛੁਟੇਦਾ ਬਿਖੈਰਸਾਦੇਸਾਦਾਬਿਕ
ਰੂਪਹੈਮੈਮਾਤੇ: ਮਾਤੇਹੈਂਅਮਿਕਪਤੇਕਰਿਫਿਰੇ: ਅਮਿਖਹੀਦੋਸਕਰਦੇਹਿ
ਰਤੇਹੀਪਾਹਿ:ਪਾਸਾ॥੨੨॥ਮ:੫॥ਬਿਨਾਸੀ॰ਕੋਜਿਸਦਾਨਾਸਾਗਰ॰
ਸੰਸਾਰਤੇਸਾਧੂਸੰਗਿਦੇਕੈਉਧਾਰੇਹੈਂ ਭਰਮ॰ਰੂਪੀ ਭਜ: ਸੇਵਪ੍ਰੇਮਭ
ਗਤਿਤੇਪ੍ਰਭਨੇੜਾ: ਨੇੜੇਹੀਹੈਵ ਨੇੜੇਹੀਜਾਨਣਾਨਿਧਾਨ॰ਦਾਰਸੁਤਾਪੀਆਤਮ
ਨਾਤਨਕਰਸ਼ੋਸੇਸਰ॰ਤਾਂਢੇਰਾਬੇਤਾ॰ਸੋਈਹੈਪਾਲ: ਸੇਹਨਤਹੈਕਾਲਿ:
ਕਲਜੁਗਕੇਵਕਲਪਣਾਤੇਧਾਰੀ॰ਜਬਤਾਂ॥੨੩॥ਮ:੫॥ਦਾਤਾ॰ਹੈਪ
ਛੈਤੇਸੁਆਮੀ॰ਹੈਆਗੇਸਾਡਾਦਇਆਲ॰ਸਾਡੇਉਪਰਾਜਾਮੀ॰ਨੇਸੂ
ਖਸਹਜ: ਅਦ੍ਭੁਤਸੁਖਤੇਅਨੰਦਅਮੰਗਲਅ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਭਾਇਆਤੇਪਾਏ॰
ਤੇਦਰਗਾਹ: ਸਤਸੰਗਮੇਵ ਪ੍ਰਲੋਕਦੀ ਮਾਨੈ॥ ਮੰਨੇਹਾਗਾਵਤ॰ਤੇਹਰਿ॰
ਜਾਂਲਗੀਹੈਛੁਟੇਦਾਸਾ
ਦਾਬਾਨੈ॥ ਸਰੂਪਸੇਕਰੈ॰ਤੇਕਰੈਸਭਉਸਤਤਿਜਾਂਲਗੀਹੈਛੁਟੇਦਾਸਾ
ਬਸੰਗਤਿਪਿਆਰੀਪੂਰਨ॰ਹੀਵਨੋਰਗੋਸਟਿ: ਮਿਲੇਗਿਆਨਮੇਤੇਧਾਰਿ: ਸਰੂਪਮੇ
੨੪॥ਮ:੫॥ਲਾਵੈ॰ਤੇਸੁਆਮੀ॰ਜਾਂਰੰਗਿ॰ਮੈਂਗਾਤਾ: ਰਤਾਹੋਇਆਜਾਣਇ
ਆਰਤਾਂਲੀਨਾ॰ਦਾਸਤਾਂਛੁਟੇ ਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਚਾਖਿਆ ਸੇਵਕ॰ਹੋਕੇਪ੍ਰਭਅ
ਪਨੇਕੀਰਖਾਈ: ਰਖਿਹਿਵ ਰਖਾਈਗੁਰਾਤੇ॥੨੫॥ਮ:੫॥ਸੋਹ॰ਦੀਸਰਗਨਤਾਕਰਿ
ਭਇਐਧਿਆਰੇਤਾਂਤੇਛੁਟੇਦਾ ਜੀਉਦਾਪਿੰਡੁਰਚਿਆ ਜਿਕਿਤਾਤਾਨੂੰਸਾਜਿਕੇਵਾਜਿ
ਕਿਪਿੰਡੁਰਚਿਆਤੇਜੀਉਨੂੰਵਿਚ ਸਾਜਿ: ਜਿਤਕੀਤਾਹੈਬਾਲ: ਏਹਜੀਵਬਾਲ
ਸਾਨੈ॰ਜੋਏਹਮੇਕੀਤਾਹੈਰਹਿਓ: ਰਹਿਆਹੈਕਰਹਿ॰ਤੂੰਛੁਨੀ: ਛੁਪੀਬਾਤਾਸੁ
ਆਦਰ ਤੇਛੁਟਦੇਸਾਦੀਸੀਆਤੋਇਕਕਾਰਿਆਭਾਰਾ: ਭਾਰਕਰਿਕੋਰਕਿਦਰੂ: ਤਖਤੇ
ਤੇਹਰਕੈ: ਰਸੋਂਕਾਈ॰ਜਾਨੂੰਮਾਹਿ: ਵਿਚੋਂਪ੍ਰਭ॰ ਜੀਲਈਤੇਰੀ॥੨੬॥ਮ:
੫॥ਸਹਾਈ॰ਤਾਲਾਗਾਹੈਜਾਪ॰ਕਰਿਭਾਈ॥ ਹੇਭਾਈਪਾਈਅੰ॰ਤੇਜੀ
ਵੈ॰ਜਸਮਾਤੋਕਰਮਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਵ ਕਰਮਕਰਿਨਾਸਨ॰ਜੋਹੈਤਿਸਹਾਂਵਦੀ
ਨਾਸੀ॰ਕੇਤਾਂਰੰਗਿ॰ਪ੍ਰੇਮਿਵ ਕਰਿਕੇਪਾਏ॰ਜਿਸੁਸੁਣੀਕਉ: ਨੂੰ॥੨੭॥ਮ:
੫॥ਮੋਹੁ॰ਤੇਤੇਰਾ॰ਭਾਵ ਅਪਨੀਧਾਰੀ॥ ਅਪਨਤਤਾਧਾਰੀਹੈਵ ਆਪ
ਨੀਹਿਬਾਤਾਮੰਨੀਹੋਈ ਜਿਸਕਾਰਿਕੇਕਾਰੀ: ਐਸਦੀਵ ਹਿਕਮਾਤਿਤਾਂਕਿਵ
ਰੀ॰ਏਹ ਭੂਤ: ਜੀਰੇਨਾਰੀ: ਰੇਣ॰ਜੇਸੁਕਰਿਆਢੂਕੈਨੀਤਿਭ੍ਰਾਮਾਰੀ: ਢੂਕਰ
ਈਕ੍ਰਮਰੂਪੀਭੀਤਿਤਾਂਛੁਟੇਦਾਨਾਮਹੀਅਉਖਧਹੈਰੋਗਦੂਰਕਰਨਨੂੰਤੇਨਾਮਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਜਲਹੈਨਿਰਮਲਕਰਨੇਨੂੰਸੁਾਰੀ: ਰੋਗਬਿਦਾਰੀ: ਦੂਰਕੀਤੇਵ ਦੂਰਕੀਤਾ
੨੮॥ਸੋਰਠਿਮ:੫॥੧ ਓਪਾਤਿ: ਪਤੀਆਬੋਸੰਤਰੂ॰ਐਸੇਹੈਤੇਜੈਸੋਪਾਪੀ
ਆ: ਪਿਉਹੈਛੁਟੇਦਾਤੇਸੇਉਚਨੀਚਜੀਆਚੇਪਾਟਿਆਟਿਸਾਹਿਆਧਉ
ਦੀਜੋਤਿਸਮਾਣੀਸਾਹਿਓ: ਸਾਇਆਪੂਰਨ॰ ਹਰੀਆਸਾਹਿਓ: ਹੈਵ ਚਾਹਿ
ਓਵ ਕਹਿਆਹੈ ਨਿਧਾਨ॰ਦੈਗਾਗੁਰ॰ਨੇਹਗੁਅਲੇਪ॰ਜੋਹੈਸਾਸਾਹਿ
ਓ: ਸਾਇਆ॥੨੯॥ਮ:੫॥ਦੁਖੀ: ਦੁਖਾ ਦੁਾਰਥ॰ਰੂਪੀਵ ਤੇਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ਭੂਖੀ
ਭੁਖੀ: ਭੂਖਲਗੇਸੁਖੀ॰ਹੋਵੈਛੁਟੇਦਾਹੇਜੀਅਰੇਮਨਤਨਸੁਖੀ: ਸੁਖਕਰਿ

੨੮
੧੦
੫

5A

ਕੇਵਲ ਨਾਕਰ ਮੁਖੀ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਕਾਰਿ ਕੇ ਹੇ ਜੀ ਅਰੋ ॥ ਅਗਨਿ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ॥ ਦੁਖੀ:
ਦੁਖੀਆ ਰੂਖੀ: ਰੁਖਾ ਮੇ ਅਰਥ ਜਾਣ੍ਹੀ ਚੇਤਨ ਮੇ ॥ ੩॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਤੇ ॰ ਹੇ ਹਰੀ ॥ ਇਹ: ਇ
ਸ ਜੀਵ ਦੇ ॥ ਇਨ ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਕਉ ਡਾਰਹੁ: ਦੂਰ ਕਰਉ ਤੇ ਆਪਨ: ਆਪਣਾ ॥
ਆਪਨੀ: ਆਪਣੇ ॰ ਜਨ ਨਾਵ ਦੇਣ ਦੀ ॥ ਉਤ੍ਰਾ ਕਹੇ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਸੋ ਨਾਲ ਮਿਲ
ਕੈ ॥ ਪਾਵਹੁ ॰ ਸਾਡੇ ਨਾਹੇ ਭਾਈ ॥ ਧਾਵਹੁ ॰ ਹਮਦਾ ਹੇ ਭਾਈ ॥ ੩॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਜਾਈ:
ਜਾਵੇ ॥ ਕਤ: ਕਹਾ ॥ ਕਿਦਾ ॥ ਹੇ ਮੀਤ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ਸਾਰਿ: ਸੋਖ ਧਾਰਿ
ਗਾਲਿ ਲਾਵੈ: ਅਤੇ ਦਕਰੇ ॥ ਜੀਵਨ: ਜੀਵਨਾ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪਦ ॥ ੩॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਦਾ
ਤਾ ॰ ਜਿਸ ਕਉ: ਨੂੰ ਦਾਦੀ ॥ ਧਰਤਾਨਿ: ਵਰਤਣ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ॥ ਗੁਰ ॰ ਦੁਆਰੇ ॥
ਪਰਾਪਤਿ ॰ ਹੋਇਆ ॥ ਨਾਮ ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਿਦੇ ਪਰੋਈ: ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੩॥੩॥ ਮ: ੫॥
ਸੂਕਾ ॰ ਰੁਣਾ ਤੇ ॥ ਸਾਧਾਰੇ: ਸਹਤ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹੋਇਆ ॥ ਕਿਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਕਥਾਮ
ਬੀਚਾਰੇ ਸੋ ਦਰਸਨ ਕੇ ਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ਗੁਰੂ ॰ ਤੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪਾ ॥ ਨਾ
ਮ ॰ ਰੂਪੀ ॥ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਮੁਖੀ ਮੇ ॥ ਛਿਧਾ: ਛਾਸੀ ॥ ਬਿਧਾਤੇ ॰ ਤੂੰ ਹੈ ॥ ਦਾਸ ॰
ਜਾਣਿ ਕੇ ਤੈ ਨੇ ਹੇ ॥ ਨਾਮ ॰ ਦਾਵੇ ॥ ੩॥੪॥ ਮ: ੫॥ ਨਿਧੋਰੋ: ਕਹਿਨੇ ਹੈ ਦਾਨ ਧੋ
ਸਾਡਾ ਹੈ ॥ ਆਪਨੇ ॰ ਜਾਨ ਕੇ ਹਮ ਤਾਂ ॥ ਕਿਦਾ ॥ ਲਾਖ ਖਤੇ ਕਰ ਛੋਰੋ: ਲਖ ਦੋਸ ਕਰ
ਦੇ ਫਿਰ ਦੇਖਾ ॥ ਨੇਰੋ: ਨੇੜੇ ਹੈ ॥ ਕਿਦਾ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਦਰ ਵਾਦੀ ਸਰਣ ਹਾਂ ਮੋਹ ਚੋਰੋ:
ਮੈ ਦਾਸ ॥ ਸੁਆਮੀ ॰ ਹੇ ॥ ਜਿਲਕ: ਛਹੀ ਪਾਯਾ ਦਾ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ॥ ਕਹਾ ॰ ਕਿਸੇਦਾ
ਨਿਹੋਰੋ: ਮੁਲਾਜਾ ਦਾ ਦਾਧਾ ॥ ੩॥੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥ ਗੁਰੂ ॰ ਤੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
ਰੂਪਾ ॥ ਚਰਣੀ ॰ ਤੇ ॥ ਗੁਣ ਗਾਏ: ਗੁਣ ਗੁਵਾ ਦਾ ਗਾਇਣ ਕਰੇ ਨੇ ॥ ਭਲੋ ॰ ਹੇ ਭਾਈ ॥
ਪੂਰਾ ॰ ਗੁਣ ਕਰਿਆ ਅਨੰਦ ॰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਨੂਰਾ ॥ ਸਦਾ ॥ ਪਰਮੇਸਰ: ਹਿ
ਰਦੇ ਅੰਦਰ ॥ ਸੁਖਦਾਈ: ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਪਾਇਆ ॰ ਤਾਂ ॥ ੩॥੬॥ ਮ: ੫॥ ਭੀ
ਤਰਿ ॰ ਇਹ ਸੁਭ ਲਖਣ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਤੇ: ਜਾਣਾ ਮੀਤ: ਹੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਦੂਣ
ਚਉਣੀ: ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਦੀ ਦਾ ਧਟਤੀ ਤੇ ਧਟਤੀ ॥ ਸੋਕਾ ॰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਹਾਰੇ ॰ ਜੋ ਹੈ
ਹਾਰੇ: ਹਾਰ ਹਾਰ ਗੁਰਾ ਤੇ ॥ ੩॥੭॥ ਮ: ੫॥ ਬਾਣੀ: ਇਹੁ ਬੋਲੀ ਹੈ ॥ ਬਿਲਾਕ੍ਹੀ: ਧ
ਪਸਿ ਦਿਆ ॥ ਅਨੰਦ ॰ ਦਾ ਸੁਖਾ ॥ ਖਾਣਿ: ਜਪ ਕੇ ਚਿਕੇ ॥ ਸਿਖ ॰ ਤੇ ॥ ਕਮਲ ॰
ਕਾਕੀਤਾ ॥ ਸਚ ਬੋਹਿਥ: ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ ॥ ਬਿਖ ॰ ਰੂਪਾ ਨਾਸੀ ॰ ਤਾ
ਸਾਰ: ਸਮਾਲਾ ॥ ਨਾਨਕ: ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਬਿਗਸਾ ਨੇ ਨਾਨਕ: ਪ੍ਰ
ਮਾਤਮਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ॥ ੩॥੮॥ ਮ: ੫॥ ਕਲ: ਸਕਤੀ ਧਾਰੀ ॰ ਤਾਂ ॥ ਦਾਇਆ ॰
ਸਾਡੇ ਉਪਰ ॥ ਵਡਾਈ ॰ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਾ ॥ ਕੁਸਲ: ਪ੍ਰਾਪਤੇ ਖੇਮ ਰਖਿਆ ॥ ਨਿਹਾਲ ॰ ਭਏ
ਹਾਂ ॥ ਸੋਈ ॰ ਹੈ ॥ ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾ ਕਾਹਿਕੇ ॥ ੩॥੯॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ
ਕੇ ਤਾਪ ਦੀ ॥ ਸਹਜ ਸਿਧੁਕਿ: ਸਾਂਤਿ ਦੀ ਧੁਨੀ ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਜਾਂ ॥ ਧਾਰਿਕ: ਹ
ਰਿਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ॥ ਣਾਈ: ਨੂੰ ਕਾਰਿ ॥ ਸੁਖ ॰ ਆਂ ਕੇਊ ॰ ਜਵਾ ॥ ੩॥੧੦॥ ਮ:
੫॥ ਰਤਨ ॰ ਵੇਜ ਸਤੂ ਗਾਈ: ਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ਅਨਤਾ: ਹਰੀ ਤੇ ਸੀ ਸਾਗਾ ਭਾਈ
ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਚਰਣ ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਦੀ ॥ ਧਾਣਿ: ਖਾਣਿ ॥ ਆਖਿ:
ਆਖਿ ਕੇ ਦਾ ਮੁਖਿ ਕਰਿ ਦਿਖਾਣਾ ॰ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾ ਦੀ ॥ ਨਾਸੀ ॰ ਰੂਪ ਜਾਂ ॥ ੪॥੧॥

ਮ:੫॥ ਕਲੇਸ: ਅਵਿਦ੍ਯਾਦਿ ਪੰਜੋ॥ ਰੋਗ॰ ਆਗਿਆਨ ਜਨਮ ਭਨਾਸੇ ਸੋਜ੍ਹਾਂ॥
ਪੂਰਨ॰ ਹੋਈ॥ ਸੰਪਤਿ॰ ਦੀਰਘ ਹੈ॥ ਭਾਈ॰ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਕਉ॰ ਇਹੁ ਸਾਡੀ॥
ਖਸਮ॰ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਤੋਟਿ ਓ: ਮਿਲਿ ਵਿਤਾਂ॥੪੨॥ ਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰ
ਦ ਜੀ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਗੁਰ: ਪੂਰਨ॥ ਤਾਪ॰ ਰੂਪੀ॥ ਫਲ: ਫਲਾਂ ਨੂੰ॥ ਸੁਖ: ਸੁਖਾਂ ਦਾ
ਬਿਧਾਤਾ॰ ਜੋ ਹੈ॥ ਬਿਨੋਦ॰ ਕੌਤਕ ਰੂਪ॥ ਮੰਗਲ: ਉਤਸਵ ਰੂਪ॥ ਛੋਦਾ ਨਾਨਕ॰
ਗੁਰੂ ਜਾਂ॥ ਕਈ: ਹੋਵੈ ਹੋਆਂ॰ ਜਾਂ॥੪੩॥ ਮ:੫॥ ਗਣਤ॰ ਕਰਮਾਂ ਦਾ॥ ਬਿਰਧ:
ਧਰਮਾ॥ ਛੋਦਾ॥ ਹਾਥ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਅਪਨੇ ਕਰ ਰਾਖੇ ਦਾ ਹਾਥ ਦੇਇ ਕਰਿਕੇ ਅਪਨੇ ਕਰ
ਰਾਖੇ॥ ਰੰਗਿ: ਅਨੰਦ ਮਾਣਿ: ਮਾਣਿਆ ਹੈ॥ ਵਣ: ਵਨ ਹੈ॥ ਬਿਧ: ਰੋਕ ਹਾਥ ਪਾਇ
ਆ ਵਿਸਿਆ ਵਲੌ॥ ਕਾਲਿਆਣ: ਮੁਕਤੀ ਅੰਦਾਰੋ ਜਲਿਆ: ਇਜਾਬਿ
ਤ ਕੀਤਾਂ ਦਾ ਛੋਦਾ ਜਿਕਿਪਿ ਭਿਸਾਣਿਆ ਤੇ ਜੀਉ ਪਾਇ ਕੇ॥ ਖਾਣ॰ ਨੂੰ॥ ਨਾਨਕ॰
ਜਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਤੇ॥੪੪॥ ਮ:੫॥ ਦੁਰਤ: ਪਾਪ॥ ਬਿਸਾਰ॰ ਜੋ ਸਰਣ ਆਇਆ
ਜੋ॥ ਹਰਿਆ: ਲਿਆ॥ ਰਖਵਾਲੀ: ਰਖਿਆ॥ ਸੁਖ ਸਹਜ: ਅਚੂਲ ਸੁਖ ਤੇ
ਅਨੰਦ॰ ਹੋਵੈ ਜੋ ਦਾ ਰੂਪ॥ ਤਨੁ: ਸੂਖਮ ਦੇਹਾ॰ ਅਸਥੂਲ ਛੋਦ ਦ ਜਨਤੇ ਤਨ: ਨ
ਲੇ ਦੇ ਹੋਈ॥ ਮੋਹਿ: ਮੈਨੂੰ॥ ਸਭ: ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਦਾ ਅਉਗਣ॥ ਸੁਹਿ॰ ਕੇ ਮੈ॥
੪੫॥ ਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਸਰਿ॰ ਨੇਤਾਂ॥ ਸਗਲ॰ ਲੋਕ
ਪਰਲੋਕ ਕੋ॥ ਜਨਿ: ਜਨਾਂ ਕੋ॥ ਅਧਾਰ॰ ਰੂਪ ਦਾ॥ ਕਰਹਿ॰ ਹੇ॥ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਨੂੰ॥
ਕੀ॰ ਤਿਸ ਦਾ॥ ਸਤ: ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਿਕੇ॥੪੬॥ ਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦੇ
ਤਾਪ ਦੀ॥ ਦਾਰਿ ਘਾਹਿ: ਸਾਤਿ ਸੀਗਿ ਮੇ ਦਾ ਛੋਦਾ॥ ਤਿਤ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰਿ: ਸ
ਤਿ ਸੀ ਗੁਰੂ ਪੀ ਸੇਰਾ ਏਤਾਂ ਭੁਲੇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ: ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਦਾ ਹਰੀ ਨੇ॥
ਭਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਦਾ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾ॰ ਸਾਡੇ ਭਾਣੇ ਤਾਂ ਦਾ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪੀ॥ ਜੀਅ
ਜੰਤ: ਵਡੇ ਛੋਟੇ॥ ਜਮਹਿ: ਜਮਾਂ ਨੂੰ॥ ਹਟਤਾਰ: ਮਾਰਣਾ ਦਾ ਹਟਾਉਣਾ॥ ਰਿਦੈ
ਉਰ: ਰਿਦੈ ਵਿਖੇ ਉਰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਰਿਦੈ ਵਿਖੇ ਵਿਸੇਸ ਕਰਿਕੇ॥ ਭਾਈ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਦੁਖ॰ ਕੋ॥ ਭਾਈ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ॥ ਜੋ॰ ਹੈ: ਹੇ॥ ਸੋਇ: ਸੋ ਭਾਈ ਭਾਈ॰ ਜਾਂ॥੪੭॥
ਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਨਾਮ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾ ਦੇਖ ਏਹਾ ਨ
ਹੀ॰ ਤੂੰ ਨਾ ਵਿਸਰੇ ਤਾਂ॥ ਪਾਈ: ਪਾਈ ਦੇ ਦਾ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ॥ ਗਵਾਇਆ॰ ਜਾਂ॥ ਦਾਰੀ॰
ਦਾ ਰੂਪ ਦਾ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ॥ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਸਿਸਾਰੋ: ਰੂਤੇ ਦਾ ਰੂਹੀ॥੪੮॥ ਮ:
੫॥ ਪੀਠ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ॥ ਰਖ: ਰਖ ਲਾ॥ ਰਾਖਿਆ॰ ਤਾਂ ਹੋਇਆ॥ ਨਦ
ਨਿਰੋਆ: ਅਰੋਗ॥ ਰਖਾਈ॰ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਦਾ ਰਖੀ ਹੈ॥ ਫਲ॰ ਚਾਰੇ ਪਾਇ॰ ਤੇਸ
ਤਸੀ ਗਾੜ ਦਲੇ॥ ਜਾਈ: ਜਾਂ ਨੇ ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ॰ ਹੇ॥ ਸਫਲ॰ ਸਹਿਤ ਫਲ ਦੇ ਜੋ ਹੈ
ਕਰਿ ਸਮਸਤ ਕਰਿ ਮੈ॥੪੯॥ ਮ:੫॥ ਜੀਅ ਜੰਤ: ਵਡੇ ਛੋਟੇ॥ ਸਿਤ: ਸੰਤਾਂ ਦਾ
ਹੈ॥ ਕੀ॰ ਮਾਤਾ॥ ਬਡਾਈ॰ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਦਾ ਹਰੀ ਦੀ॥ ਨਾਲਿ॰ ਹੈ॥ ਸਾਖੀ॰ ਪਗਤਿ
ਰਮਾ ਦਾ ਬਾਤਾ॥ ਸਰਬ॰ ਜੀਵ ਸਾਡੇ ਪਰਾ॥ ਧਿਆਏ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਜੋ ਹੈ॥ ਧਾਰਿ
ਕ॰ ਨੂੰ॥੫੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮ:੫॥੧ ਓ ਪੀਠਕਾ ਕਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਸੁਦਾ॥ ਪੰਚਾ: ਪੰਚਾਂ ਉ
ਪੰ

ਪੰਤ੍ਰਤਿਸਾਲ ਭੀ।ਾਸਿਕਦਾਰਹੁ: ਠਾਣੇਦਾਰ ਦੇਵੀਦੇਵਤਾ ਤੇ ਭੀ ਮਕਾ।ਉਮਰਾਵਹੁ:
ਪਟੇਦਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੋ ਕੌਨ ਜਿਤ ਜਬ ਮੈਤਾ ਆਗੈ ਕੀਤਾ ਝੇਰਾ ਤੌ ਮਿਲਿ: ਮਿਲੇ ਰਾਜ
ਨਾਮ ਤੇ ਭਾਇਆ।ਕਤਹੁ: ।ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਭੀ।ਗੋਸਾਈ॰ ਦੁਆਰੋ।ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੋ।ਪ੍ਰ
ਕਾਰ: ਪੁਕਾਰੁ ਆਗਿਆਂ ਨਦੀ।ਲਯਾਯਿ: ਲਾਭਾ।ਕਤ: ।ਕਿਥੇ ਹੁ ਆਵੈ ਤੌ।
ਤਹ: ਤਿਸ ਨੇ ਦਾਤਿ ਥੋ।ਸਮ॰ ਹੀਠਾ ਕੂਰੁ ਤੇ ਸਮਹੀ।ਜਾਵੈ॰ ਸਬਧਾਭਾ।ਆ
ਪ॰ ਹੀਰਾਜਾ॰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ।ਅਨਹਦ: ।ਇਕਰਸੁ ਸਬਦ॰ ਦਸੋਂ ਦੁਆਰ ਦਾ
ਵ ਧੁਹ ਮੁਆ।ਅਗਾਜਾ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ।ਪਹਿ: ਪਾਸਿ॰ ਹਮਾਰੀ।ਨਾਨਕ॰
ਸੀਤਾ ਨਾਲੁ ਆਪ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਨੂੰ ਵ ਆਪਣੀ ਮੈ ਨੈਤ੍ਰਾ।ਪ੧।। ਮ: ੫।।ਪੀਠਕਾ
ਵਡਾਲੀ ਗਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ ਜੀ ਤਿਸ ਨੋਂ ਨਾਨਕ ਰਕੇ ਤੌਕ ਹੈ ਹੈ।ਸਾਇਹੁ॰ ਅਸੰਵਤੁ
ਸੀ।ਸਚ॰ ਨਾਮਾ।ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਨਾਮਾ।ਮੰਗਲ: ਉਤਸਵਾ।ਗੁਰ॰ ਕੀ।ਸਾਹਾ॰
ਜੌ ਹੈ ਹਰੀ ਸੋ।ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੈ।ਓਮਾਹ: ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ।ਪਰਾਛਤ: ਪਾਪ
ਸਾਥੇ: ਸਾਥਾ ਹਰਿ॰ ਦੇਹੋ।ਦੁਆਰਾ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਾਂ ਵ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ।ਮੁਕ
ਤਿ ਦਾ।ਅਬਾਨੁ ਤਾਂ।ਸਾਥੇ: ਸਾਥ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋ॰ ਕੋ ਕੋ।ਪ੨।। ਮ: ੫।।ਧਾਰੀ: ਕਰੀ
ਤਾਂ।ਲੋਚ: ।ਇਛਿਆ।ਆਏ॰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੇ ਵਡਾਲੀ ਮੋ।ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁ
ਖ: ਸਭੇ ਹੀ ਵ।ਮਨ ਵਿਕਰਾ।ਨਾਮ॰ ਕਰਿ ਕੇ।ਸੁਕ੍ਰਤਿ: ਧਰਮ ਵ ਪੁੰਨ ਹੀ।ਆਰ
ਗ॰ ਏਹੁ ਧਰਮ ਕੀ ਪਉੜੀ ਹੈ ਪਰਾ।ਨਾਸੇ॰ ਜਬ ਾ।ਅਪਨੇ॰ ਕੀਾ ਕਲ॰ ਸਕਤੀ
ਸਭਾ ਜੀ ਅਜੀਤ: ।ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਦ ਵਡੇ ਛੋਟੇ।ਸਾਖੀ: ।ਸਿਖਿਆ।ਜਿਸੁ ਸੁਣੀ ਹੈ।
ਨਾਸਕ: ਨਸਾਵਨ॰ ਹਾਰਾ।ਛੇਦਾ।ਖੋਏ: ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਪਾਪ ਸਕਿਤੇ ਕਏ ਪਾਵਨਾ
ਸੁਖਧਾਰਿ॰ ਮੇਵ ਸੁਖਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੋ।ਪ੩।। ਮ: ੫।ਸਾਹਿਬ: ਹੇ ਸਾਹਿ
ਬਾ।ਗਹੇਰਾ: ਗਹੀਰਾ।ਸਮੂਹਾ ਤੇਰਾ॰ ਹੋ।ਵਾਲੇ॰ ਹੋ ਏ।ਕਏ॰ ਸਾਡੇ ਉਪਰਿ
ਛੇਦਾ ਜਪਿ ਗੁਰ ਚਰਣਾ।ਅਨਦਰ ਹੁ।ਕਤਹਿ: ।ਕਿਦੇ ਭੀ ਕਾ।ਕਿਤੇ ਥਾਂ ਭੀ।
ਸਰਣਾ: ਸਰਣ ਕਰਿਆਰਿਦੇ॰ ਤੂ ਹੈ ਹੇ।ਪ੍ਰਭੁ॰ ਜੀ ਤੂੰ ਭਗਤੀ ਰੂਪਿ ਵ ਤੇਰੀ ਭਗ
ਤੀ ਰੂਪੀ।ਅਥਵਾ ਛੇਦਾ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਿਆ ਦਾਸਾ ਦਿ ਦੋਮ ਯਚਲ ਨੀਵ
ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਉਸਾਰੀ ਹੈ।ਤੇਰਾ॰ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਭਾਰੋ॰ ਵਡਾ ਹੈ।ਪ੍ਰਭਿ॰ ਤੇ।ਨਾਮ॰
ਦਾ।ਕੁਸਲ: ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ।ਖੇਮ: ਰਖਿਆ।ਸਹਾਈ॰ ਜੋਂ ਤਾਂ।ਲਾਗੀ॰ ।ਸ੍ਰੀ।
ਹਰਿ॰ ਦੇਵ ਹਰਿ ਮੰਗਲ ਰੂਪਾ।ਪ੪।। ਮ: ੫।ਛੇਦਾ ਸਹਜ: ਅਦ੍ਰਤ ਸੁਖ
ਤੇ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜੋ।ਭਾਵਦਾ: ਭਾਂਵਦਾ।ਧਾਰੀ॰ ਜੋ।ਕਗਤਿ॰ ਮੈ
ਭਾਇਆ।ਅਨਹਦ: ।ਇਕਰਸਾ।ਧਿਨਿ: ਸਬਦ ਦਸੇਂ ਦੁਆਰ ਦਾ ਵ ਨਾਮ ਰੂ
ਪੀ।ਸਤਾਣੀ॰ ਹੈ।ਤਿਸਕਾਰਿ ਕੈ।ਲੋਕਾਣੀ: ਲੋਕਾਂ ਦੀ।ਜਗਜੀਵਨ: ਜਗ
ਤ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਵ ਏਦ ਲਾ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸ ਕਿਰ।। ਰਾਸਿ ਰਸਿ ਕੇ ਵ ਰਸਿ
।ਕਿ: ਮਿਤ੍ਰਾ ਨਾਲ ਰਸ ਕੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਠਾਸਾ: ਠਾਣਾ ਮਨ॰ ਦੀ ਸੋਈ॰ ਹੈ।ਅ
ਵਰ॰ ਹੋਰਾ।ਪ੍ਰਭੁ॰ ਨੋ।ਭਉ॰ ਦਾ।ਨਾਨਕ॰ ਤਾ।ਪ੫।। ਮ: ੫।।ਪੀਠਕਾ ਹਰਿ ਗੋ
।ਬਿੰਦ ਕੇ ਆਪ ਕੀਆ ਵਾਰੇ: ਵਾਰ ਸਾਹਿਤ ਦ ਵਾਰਣਾ ਹੈ: ਪ ।ਤਿਾ ਤਕੀ: ਤਕੀਐ

ਸਹਜਿ ਸੁਖ ੪ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖਾ। ਨਾਮ ੦ ਕ੍ਰਿਪੀ ਦ ਜੀ। ਧਿ ਦਾਰੂ: ਦੂਰ ਕੀਤਾ।
ਤਿਨਿ ੦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੇ। ਹਰਿਆ ੦ ਲਿਆ। ਸਾਖੀ: ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਾਸਾ
ਥੀ। ਲਾਜ: ਲਜਾ। ਬੋਲੀ: ਬੋਲਨਾ। ਗਹੇਰਾ: ਗਹੀਰੁ ਹੈ। ਸਾਖੀ: ਸਾਖੀ
ਦਾ ਸਖਾਈ ਹੈ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹੈ। ਧੇਹ: ਪਾਤਿ ਦਾ ਪ੍ਰਤਗਆ। ੫੦॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ
ਕਾ ਜਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਤਬ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਪਲੋਆ: ਖਲੋਤਾ ਆ
ਪਤਾਂ। ਮਜਨ: ਸਨਾਨ ਦਾ ਤਾਲਾ। ਰਾਸੇ: ਸਾਬਤ ਦਾ ਦਰਸਤੁ ਦਾ। ਰਾਸੁ। ਹਰਿ
ਹਰਿ ੦ ਨਾਮਾ। ਨੀਕਾ: ਚੰਗਾ ਦਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ। ਹੇ ੦ ਤਿਸੁ। ਜਗ ੦ ਮੈਜੋ ਦਾ ਜਗ:
ਜੀਵ ਜੋ। ਫਲ ੦ ਸੋ। ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ: ਸੁਖ ਸੇਂਦੀ। ਧਿਆਇ: ਧਿਆਵ
ਨੇਹਾ। ਸੰਤ: ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਜੋ। ਨਾਮ ੦ ਦਾ ਹੋਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ: ਵੇਦ ਦਾ ਵਾਕ ਦਾ
ਮ ਬੀਚਾਰ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ। ਜਿਸ ੦ ਪਰਾਵਨੇ ੦ ਦੇਨਾ। ਬਾਬ: ਹੇ ਭਾਈ। ਨਾਨ
ਕ ਮੂਤ੍ਰ ੦ ਦੀ ਹੋਇ ਰਸਾ। ਚਿੰਤਾ ੦ ਤੋ। ਗਣਤ: ਗਿਣਤੀ। ੫੧॥ ਮ: ੫॥ ਪੂ
ਰੀ ੦ ਸਭ ਧਾਤਾ। ਭੂਰੀ: ਘਣਾ। ਮਾਰੇ: ਮਾਲੇ ਦਾ ਸਿਮਰ। ਕਾ ੦ ਹੋਇਆ।
ਅਪਨੇ ੦ ਦਾਸਾ। ਕਾਰੀ: ਭਾਗਾ ਕਾਰਿ ਕੇ। ਖੰਥ: ਰਸਤਾ। ਸਾਥੇਂ। ਕਾਇ ੦ ਦਿ
ਖੇ। ਜਪਿ ੦ ਕੇ ਨਾਮਾ। ਜੀਵਾਹਿ: ਜੀਵਦੇ ਨੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ। ਹਰਿ ੦ ਦੀ। ਗਾਦੇ ੦
ਤੇ। ਨਾਦੇ ੦ ਤਿਸ ਨੂੰ। ਹਾਰ ੦ ਨੇ। ਹਰਿ ੦ ਦਾ। ਅਧਾਰ ੦ ਹੈ। ਬੀਚਾਰ: ਬੀ
ਚਾਰ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ੦ ਹੇ। ਨਾਨਕ ੦ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਹੈ ਹੇ: ਦਾ ਹੋਵੈ ਹਾ। ੫੨॥ ਮ:
੫॥ ਛੁਡਾ। ਲਾਇਆ ੦ ਤਾਂ ਹਰਿ ਸਹਾਈ ਸੰਗੀ ਹੀ। ਜਹ ੦ ਹੁਣ। ਮੇਲੇ ੦ ਅ
ਪਨੇ ਦੇਖੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਲ। ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਵ ਕਦਾ ਸੇਸ ਲਾਇ ਕਰਿ ਕੇ। ਸ
ਗਿ ੦ ਹੋਵੈ। ਅੰਤਰ ਨੂੰ। ਅਧਾਰ: ਅਧਾਰ ਹੈ ਜਿਨਾ ਦਾ। ਹਮ ੦ ਤਿਨਾ ਰੇਨਾਰ: ਰੇਣ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਨੇ
ਜਸ ੦ ਸਾਨੂੰ। ਪਾਲਾ ੦ ਸਭ ਦੀ। ਜਦਾ ੦ ਸਦਾ ਹੀ। ਹਰਿ ੦ ਦਾ। ਆਇਆ ੦ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋਇ
ਆ। ਪਾਇਆ: ਧਿਆਇਆ ੫੩ ਮ: ੫॥ ਪੂਰੀ ੦ ਪ੍ਰਤਾਗਿਆ ਕਾ ਧਾਤਾ। ਭਰਪੂਰੀ:
ਭਰਪੂਰ ਸਾਨੂੰ ਆ। ਖੇਮ ਕੁਸਲ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਰਖਿਆ। ਕਾਲਿਆਨ ਤੇ ਸੁਖ ਬੂੰਦ ਬਕ
ਰਿਦ: ਰਿਦੇ ਸੇ। ਤਿਲਕ: ਤਿਲਕ ਮਾੜ ਕੀ। ਸਗਲ ੦ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ। ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਇ:
ਜਿਨਾ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ਹੈ। ਪਤਤ: ਤਾਂ ਪਾਪੀ। ਨਾਤੇ ੦ ਤਾਂ। ਕਮਾਤੇ: ਕਮਾਇ ਹੋਇਆ ਰੋ
ਧਿਦ ੦ ਦੋ। ਜਿਆਈ ਐ ੦ ਹਰੀ ਨੂੰ। ਪਾਏ ੦ ਜਾਂ। ਪੂਰਾ ੦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ। ਅਨਦ ੦ ਰੂ
ਪ ਜੋ ਹੈ। ਜੀਦੇ ੦ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਨੂੰ। ਰਖਾਇਆ ੦ ਗੁਰੰਦੁਆਰੇ। ੫੦॥ ਮ:
੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਲਾਹੌਰ ਗਏ ਸੇ
ਤੇ ਸੇ ਰਾਮਨਲੋ ਚੇ ਗੁਰਦਰਸਨ ਬਾਣੀ ਇਤਿਆਦ ਚਿਠੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਸਾਣ ਉ
ਸੀ ਪ੍ਰਿਥੇ ਦੂਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸੋਕ ਹੈ ਹੇਂ। ਦਹਦਿਸ: ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਦਿਖੇ। ਛਤ੍ਰ: ਛਤ੍ਰ
ਅਕਾਰ ਮੇਘ ਘਟਾ। ਘਟ: ਮੇਘਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਾ ਹੈ। ਘਟ: ਸਰਾਣਾ ਤੇ ਦਾਮਨਿ ਬਧਿ
ਜਲੀ ਨੇ। ਸੇਜ ੦ ਹੈ ਮੇਰੀ ਅਗੇ ਰੌਥੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਚਰਣਾ ਵਿਚ ਸੌਂਦੇ ਸੇ। ਨੀਦ ੦ ਨੇ
ਭੀ ਪ੍ਰਤਖਾ ਨਹੁ ਨੈਨਹੁ ਪਾਠ ਬਗੀ ਬੀ ਫਦਾ ਹੈ ਅ ਨਹਣੇ ਨੈਨਹੁ ਏਹ ਪਾਠ ਬਦੀ ਦਾ
ਹੈ ਅਰਥ ਨਹੀ ਨੇੜਾ ਸੇ। ਪਿਰ: ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ੦ ਸਾਥੋ ਦਾ ਅਸੀ। ਨਹੀਂ ਆ
ਦ ਦਾ। ਸੀ ਕੇਸ ਹੋ: ਸ ਨੇ ਹਾਂ ਜੀ ਆਇ ੬: ਹੇ ਭਾਈ। ਕੈਸ ਹੋ: ਕੈਸ ਭਰਤੀ। ਜਿ

ਪ੍ਰਕਰਤ: ਜਾਦੇ ਸੋ ਫ ਹਮ ਜਾਂਦੇਓਂ ਲਾਲ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੁਗਰਾਗਧਾਸੋ ਹਮਾ ਚਤੁਰ:
ਚਾਰਾ ਪਾਤਰੋ: ਪਤਰ ਕਾ ਆਮਾਣਿਓ: ਆਂਵਦੀਆ ਸਾਨੂੰ ਪਾਇਹੁ: ਐਸੋ ਗੁਣ॰
ਤੇਸੁਖਦੇ ਦਾਇਓ: ਦੇਣੇਵਾਲੇ ਅਮੰਦਾਰਿ॰ ਪਰਮ੍ਰਿਤ ਖੁਲ ਹੋਰ ਮੈਂ ਨੈਨ: ਨੇੜਆ
ਹਉ ਹਉ: ਮੇਰੇ ਦਿਖੇ ਹਗੁਤਾ ਰੂਪੀ ਕੀਤਿ ਦਾ ਭਾਇਓ ਹੈ ਬਚੋ: ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੁਨਤ
ਦੇਸਿ: ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਦੇਜਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂਪ ਮਿਟਾਸਹਿਓ: ਟਹੀਂ ਕਾਂਕੀਰੀਕੋ: ਤੇ
ਕੀਰੀ ਪੰਛੀ ਕੀਟ ਦੇ ਪਾਤ: ਪਰਵਤ ਹੈ ਪਾਰਦੇ: ਪਾੜ੍ਹਦਾ ਪਰਾ ਦੂਰਾਇਓ:
ਦੂਰ ਹੈ ਆਇਤ ਨੇ ਮੈਂ ਕਾ ਈ ਬੰਤੇ ਨੂੰ ਪਲਕੇ ਮਗੁਦਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤੌਸਹੇ
ਹੈ ਠਾਕਰ: ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਤੋਂ ਸਰੂਪ॰ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਕੀਤਿ॰ ਕੀ ਗੁਰ ਖੇ
ਈ॰ ਜੋ ਹਮਰੇ ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਸੋਈ ਪੀ ਰੂਪ ਮਿਆਦ ਗੁਰੂ ਪੀ ਝੜੂਨਾ ਦੇ ਕਾ ਬੀ
ਨਲੋ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਮ ਸਤ: ਹੁਣਿ ਸਤੁ ਪਛੋਰ ਹਿਓ ਅੰਦੇਸਰੋ: ਸੀਸੇ ਹੈ ਚਾਹਤ॰
ਸੇ ਦਰਸਨ ਦਾ ਛੁਟੇਦਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਚਾਹਤ ਸੇ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗਾਇਓ: ਰਾਜਾ ਧਾਸਬਦ
ਤੇ ਸੇਸ ਰਪਾਸੂ ਕੀ ਬਾਤ ਰਹੇ ਹੋਂ ਦਾ ਦਿਸ: ਦਸੋ ਦੇਸ ਮੈ॰ ਦਸਾਂ ਹੀ ਨਇੰਦ੍ਰਾ ਮੇ
ਛਾੜ: ਛੜਾਕਾਰ॰ ਮੋਹੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਦੀ ਘਟਾ ਘਟ: ਇਕਰਸੁ ਹੋਇ ਰਹੀਆ ਹੈ
ਦਾਮਨਿ॰ ਰੂਪ ਮਿਆ ਜਾਂਕੀ ਚਮਕਿ: ਚਮਕ ਕੇ ਡਰਾਇਓ: ਡਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਸਿਜ:
ਅਤਿ ਹਕਰ ਛਰੂਪ॰ ਸਿਮਰਨਾ ਵਿਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਬਿਨਾ ਹੈ ਨੀਦ: ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ
ਨਹ: ਨਹੀ ਨੈਨੋਹੁ: ਚਿਤ ਬਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇੜਾ ਮੇਂ ਪਿਰ: ਹਰੀ ਪਰਦੇਸਿ: ਹੋਰ ਦੇ
ਸਿ॰ ਮੈ ਅਗਿਆਨ ਦੇਸ ਮੈ ਅਪਿਰ ਗਿਆਨ ਦੇਸ ਮੈ ਹੈਂ ਨਸਿਧਾਇਓ: ਹੇ ਵਾਗਿ
ਆ ਹੈ॰ ਜਾਣਿਆਂ ਨਹੀ ਸਿਦੇਸਰੋ: ਸੰਨੇਹਾ ਕੀ ਕੋਈ ਸੰਤ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਬੇਦ ਬਚ
ਨ ਰੂਪੀ ਹੋ ਕੇ ਸਨੋ ਸਿਧ ਕਰਤ: ਬੇਰੇ ਮਾੜ ਕੀ ਬਿਸਰ ਜਾਂ ਦਾਸੀਆ ਦੂਤਰ ਪਾਤ: ਚ
ਰਪੇ ਹਰੁ ਗਰੋ ਆਇਓ: ਰੋਦਿਆ ਈ ਬੀਤੁ ਦੇ ਹੈਂ ਦਾ ਕੇ ਸਰੋ: ਕੋ ਸਾਅਨੇ ਮੇਤਾ
ਸਿਧ ਕਰਤ: ਤੁਰ ਦੇ ਹੋਂ ਲਾਲ॰ ਕੀਦ ਲਾ ਚਤਰ: ਚਾਰ ਕੇ ਸਾਂ ਰੂਪ ਆਗੇ ਹੋਰ
ਪਾਤਰੋ: ਪਾੜ੍ਹਿ ਦੇ ਅਮਣਇਓ: ਅਣਇਜਾਂ ਦੇ ਹੈ ਫ ਸੋਰੇ ਮਾੜ ਣ ਸਦੇ ਹਾਂ ਭੁਲਦੇਸਾਂ
ਲਾਲ ਫਲੇ ਤਬ ਚਤਰ ਦੇਦੇ ਦਾਸਿਯਾਂ ਤਾ ਆਇਜਾਂ ਦਾਂਸੀ ਹੁਣ ਸੂਹੀ ਆਂਫਦਾ
ਇਹੁ॰ ਜੋ ਪਿਛੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਣ॰ ਤੇਸੁਖਦੇ ਦਾਇਓ: ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਅਮੰਦ
ਰਿ: ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਫ ਸੁਦਣਾ ਦਿਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਵਿਮੇ ਚਾੜ੍ਹਕੇ ਦਾਤਾ ਨਿਤੇ ਵਿਪਰਾਮ
ਹੋਇ ਕੈ ਪਬ॰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਜਾਨੀਦਿ॰ ਤਿਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕੇ ਹਉਰਾ॰ ਮੇਰੇ ਮੇਹ
ਗਤਾ ਰੂਪ ਕੀਤਿ ਦੀ ਭਇਓ ਹੈ ਬੀਚੋ: ਪਾੜ੍ਹਦਾ ਸੁਨਤੇ ਦੇਸਿ ਨਿਕਟਾਇਓ:
ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਦੇ ਰੂਪ ਨਿਕਟ ਦੇਜਿ ਸੋ ਪਾਤਿ॰ ਕੀੜਾ ਈ ਪਾਰਦੇ: ਪੜਦਾ॰
ਹੋ ਦੈ ਪਰਾ ਦੂਰਾਇਓ: ਦੂਰ ਹੀ ਹੈ ਠਾਕਰ॰ ਤਾਂ ਗੁਰ॰ ਕੇ ਬੀਨਲੋ: ਹਰੀ ਅਰ
ਹਿਓ: ਮਹਿਰਾਏ ਹੈਂ ਅੰਦੇਸਰੋ: ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਗਤਾ ਅਪ੍ਰੇਮੇ ਹਰਗਤਾ ਅਮਣਇਓ॥
ਹੇ ਕਾਈ ਜਨ ਨਦਾ ਚਾਹਤ॰ ਹਰੀ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾ ਗੁਨਾ ਨਿਧਿ: ਗੁਨਾ ਦੀ ਨਿਧਿ ਜੋ ਹੈ
ਰਾਇਓ: ਰਾਜਾ ॥੧॥ਮ: ੫॥ ਗਉੜੀ॰ ਅਧੀਰੇ ਦਾ ਪਤਿ ਹੈ ਘਰੋੜਿ:
ਸਫਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦਾ ਰਖਿਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਧੀਪੀ ਛੋੜਾ: ਦੀਦਤੇ ਦਾ ਮਾਣਇਆਤੇ
ਛੁਡਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦੁਖਦਾਰੀ: ਦੁਖਾ ਦੇ ਦਲਣੇ ਵਾਲਾ ਦਾ ਦੁਖ ਦੂਆਰੀ॥

ਦੁਖਦਾਇਕ ਦਾ ਵੈਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਵਾ ਕਾਮ ... ਕਰਮ: ਮੈ ਤੂੰ ਕਰਮਾਧ੍ਯ
ਰੀ: ਵਲਾ ਹੈ ਆਇ ਇਹ ॥ ਜਾਣ ਕੇ ਰਖਹੁ ਪੇਜ ਸਾਰੀ ਅਸਾ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਵਾ ਪੇਜ ਤੁ
ਮਾਰੀ ਪਤਿ: ਏਹੁ ਮਾਰੀ ਪਤਿ ਹੈ ਮਾਣਿਆ ॥ ਦੇਣਾ ਚੀਜ ॥ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਲੇ
ਕਉ: ਲਾਕ੍ਰਾਇ: ਜਾਣਿ ਕੇ ਸੁਭਾਈ: ਅਜਾਣ ਹੀ ਦੇਸ ॥ ਤੇਰਾ ਲਾਵੈ ॥ ਤੈਸੇ ਤੁਅ
ਸਾਂਭੂਲਾਵੈ ਵਾ ਤੈ ਸੋ ਪਾਲਏ ॥ ਸਾਡੇ ਹੈ ਪਾਵੇ ॥ ਪਾਵੇਣਾ ਪਾਹਿ: ਪਾਜ੍ਹਾ ਕਾ ਥਿਨ ॥ ਕਾਰਕੇ
ਰਖਾਈਐ: ਕਿਸੇ ਕਾ ਕਿਸੇ ਦੂਆਰ ਦਾ ਰਖੀ ਏਂ ਦੇਖੀ ॥ ਝੂਠੀ ਰਹਾਈਐ: ਰਹੀਦਾ
ਹੈ ਵਾ ਰਖੀ ਹੈ ਠਾਕਰ ॥ ਤੇਣਾ ਪੂਰਾ ॥ ਹਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਅਚਿੰਤੀ: ਅਚਿੰਤਾ ਵਹੀਤੀ:
ਵਸੇ ਹੈਂ ਵਾ ਵਸੀ ਜਿੰਦਾ ॥ ੬੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਦੁਖ ॥ ਤੇ ਦਾ ਦੁਖ ਭੁਖ ਪਾਸਾਂਤੇ: ਸਉਰੇ ਮੇਂ
ਉਤਾਰਾ: ਉਤਰੇ ਹਾਂ ਅੰਤਿ: ਮੰਤ੍ਰ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਹਾਰਾਂ ॥ ਈਸ੍ਵਰ ਤੀ ਤੂ
ਹੈ ਜਾਈ ॥ ਤੇਰੀਆ ਜੀਵੈ: ਜੀਵੈ ਅਣਮੀ ॥ ਨੇ ਹਾਰੀ: ਹਾਰੂ ਹਾਠੇ ਰੇ ਤੇ ਹਮਾ ॥ ੬੩ ॥
ਮਃ ੫ ॥ ਪੂਰਾ ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਕਾਰੇ ॥ ਕਾਰੂ ਹੈ ਤੂੰ ਆ ਪ੍ਰਭੁ ॥ ਨੇ ਕੀਨੇ ॥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ
ਤੈ ਨੇਹੁ ਨਿਤਾਂ ਤਲਿ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂ ਦਾ ਸਤਿ ਸਿਗੁਰੂ ਪੀਆ ਦਿਵਾਇਆ: ਲਵਾਏ
ਆ ਵਾ ਖਟ ਵਾਇਆ ਵਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਤਹੂ: ਕੋਈ ਭੀ ਵਾ ਕਦੇ ਭੀ ॥ ਗੁਰ ॥ ਨੂੰ
ਏਹੀ ਆਲਾ ॥ ਇ ਸੇ ਕਰਿ ਕੇ ਸਾਡੇ ਉਪਰਿ ਗਾਕਾਰੁ ॥ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਗੁਸਾਈ ਦੀਆ ਥ
ਣਤ ॥ ਤਾਲੁਵਾ ਜਗਤ ਦਾ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤਾ ਪਦੀਆ ਛੇਦਾ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਸਕਤੇਰਾ
ਪੁੰਨ ਹੈ ਛੇਦ ਪੁੰਨ ਦਾ ਫਲਾ ॥ ੬੪ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ॥ ਨਾਤੇ ॥ ਤਾਂ ਕਮਾਤੇ: ਕਮਾਇਹੋ ਏਕੀਨੇ ॥ ਏਹੁ ਕੁਸਲ: ਸੁਖ ਖੇਮ:
ਰਖਿਆ ਥੋਕ: ਪਦਾਰਥਾ ਵੀਚਾਰੇ: ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਸੀਗਿ ॥ ਦੂਆ ਹੈ ॥
ਲਾਥੀ ॥ ਤੇ ਆਇਆ ॥ ਤੇਤਾਂ ॥ ੬੫ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਜਿਤੁ: ਜਿਸ ॥ ਸਰੀਰ ਮੈ ॥ ਘਰ: ਸ
ਰੀਰਾ ਦਾ ਜਿਤੁ ॥ ਵੇਲੇ ਸੋ ॥ ਵੇਲੇ ਪਾ ਗਿਮੇ ਦਾ ਜਿਨੇ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ਗੁਰੂ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੂ
ਆਗੇ ਆਈ ॥ ਏਹੁ ਹੈ ਗਾਈ ॥ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤੇ ॥ ਏਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਭੁਪਾ ਤੇ ॥ ਅਮਰ
ਣੀ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਆਗੈ ॥ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਪਾਛੈ ॥ ਲੋਕ ਮੇਂ ਕਿਧਾਨ: ਨਿਧਾਨ ਦਾ
ਪਰਿਆ ਆਈ ॥ ਏਹੁ ਹੈ ਪਾਈ: ਪਏ ਹੈ ਚਰਨੀ ॥ ਓਹ ਦਾ ਰਿਆ ਈਆ ਆਲਾ ॥
ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਂ ਦੀਨੇ ॥ ਦਿਆਲ ਦਾ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਆਪਨੇ ਕਾਰਿ: ਹਥ ਦੀਨੇ
ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਤਾਂ ਸਭ ਜੀਅ ਜੈਤ ਭੀ ਛੇਦ ਨਾਨਕ ਜਾਂ ਸਾਚਿ ਨਾਮ ਮੇ ਪਤੀਨੇ
ਤਾਂ ਸਹਜਾ ॥ ੬੭ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਵਾਰੇ: ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵਾ ਵਾਗਾ ਹੈ ਚਉਕੀ: ਪਹਿ
ਰਾ ਹੈ ਇਹੁ ਨਾਮੁ ॥ ਵਿਖੇ ਲਜਾਏ: ਲਜ ਕਰਿਕੇ ਮਨ ॥ ਨੂੰ ਵਾਮੰਤ੍ਰਹ ਕਰਣ
ਧਿਧਾਤਾ ॥ ਜੋ ਹੈ ਕਰਹਿ: ਕਰਦੇ ਨਿਜਾਪਿ ॥ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥ ੬੮ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਆਪਨੇ ॥
ਤੇ ਪਾਇਆ ॥ ਕਿਆ ਦਰ ॥ ਵਰਦੀ ਨੇ ॥ ਤਾਂ ਦੁਖ ॥ ਨੂੰ ॥ ੬੯ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਪੀਠਕਾ
ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀਆ ਤੁਰੇ: ਵਾ ਜੋ ਕਾਲਿਆਣ: ਸੁਖ ਦੇਣ: ਪੀੜਾ
ਸਰਸੇ: ਸਹਤਿ ਰਸ ਕੇ ਕਾਮ ॥ ਦੇਹੋ ਏਹੁ ਹਾਂ ਸੋ ॥ ਗਗਾਂ ਤੇ ਮੈ ਤਾਂ ॥ ਨੂੰ ਨਾ ਦਿਵ ॥ ਨੂੰ ਪ੍ਰ
ਭੁ ਨੇ ਸਾਚ ਸੁ: ਸੋ ਸਾਚ ਨੂੰ ਭਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ੭੦ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮੋਹਿ: ਮੈਨੂੰ ਤਾਉ: ਤੇਰੀ
ਰਖਾਈ ॥ ਗੁਰਾਂ ਤੂ ਆਗੇ ਪਿਤਾ ॥ ਭੂਪ ਹੈ ਹੇ ਕਰੀ ॥ ਸਭ ਪ੍ਰਭੁ ॥ ਸਭ ਦੀ ॥

ਛੇੜੀ॰ ਹੈਸਰਣਾਈਆ। ੧੧॥ਮ:੫॥ ਕਾਜ॰ ਸਗਲੁ ਊਣਾ ਲਾਗਾ ਤਾਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ॰
ਤਾਂ ਪਰਗਾਸੁ ਹੂਰ ਬਲ: ਪਰਲੇ ਤੇ ਪਰਲਾਦਾ ਪੂਰਬ ਤੇ ਪੂਰਬਲਾ ਅੰਕੁਰ: ਲੇਖੁ
ਜਾਗਿਆ॰ ਜੋਂ ਤਾਂ ਆਦਰਸਿ: ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਚੇ॰ ਦੇਦਾ ਸਚੇ ਹੀ।
੧੨॥ਮ:੫॥ ਮੰਦਾ: ਗਹੁਣ ਮੰਦਾ ਅਲਾਏ: ਕਹੈ ਹੈ ਹਾਥ: ਦਸੀ ਕਾ ਗਾਸਦਾ
ਰੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਮਾਲੇ: ਮਾਲੇਦਾ ਛੋਡਦਾ ਸਮਾਰੇ ਜੋਂ ਤਾਂ ਕਰਤ ਬਸਭੁ ਸਦਾ ਰੋਂ ਨਾਮ॰
ਦੇ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਤਿਸ ਤੇ। ੧੩॥ਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀ
ਸਾਂਤਿ॰ ਕੇ ਲਹੂ ਕੂ: ਬਾਲਕ ਮਾਤਾ॰ ਕੀਆ ਈਸ ਭੇਰੇ ਭਾਈ ਬੁਰਾ ਤੇ ਗੁਰ ਦਾ
ਸਜੀਆ ਛਾਤ॰ ਜਾਣਿ ਕੇ ਵਤਿ: ਵਦੇ ਨਿਆਕੀ॰ ਤੇ ਸਭੁ ਕਲ: ਸਕਤੀ ਆਈ
ਆਜਾਂ ਤਾਂ। ੧੪॥ਮ:੫॥ ਜਾਪੇ: ਜਪੇ ਬਾਲਕ: ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸੀਤਲਾ:
ਮਾਤਾ ਕੀ ਦਾ ਜਰੂਰ ਤਾਰੂਪੀ ਨਾਸੀ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਜੀਅ॰ ਸਿਮਦਾਈ ਰਾਖਾ:
ਰਖੇ ਹੇ॰ ਤਿਸਾ ਛੋਡਦਾ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਸੁਖ ਮੇ ਸਦੇਤੀ: ਸੋਈਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰੇ
੧੫॥ਮ:੫॥ ਧਿਆਏ: ਧਿਆਇਆ ਕੁਸਲ: ਸੁਖ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕੀਏ ਤਿਸ॰
ਵਡਾਈ ਦੀ ਹਰਿ ਤੂ: ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਈ ਸੇ॰ ਪਲੋਕੁ ਦੇ ਛੋਡਦਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਮੇ ਲਾਗੀ ਬੁਧੀ ਭਾਗੀ: ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਸੁਖ ਫਲ: ਸੁਖ
ਦਾ ਫਲ ਦਾ ਸੁਖਾ ਦਾ ਸੁਖ। ੧੬॥ਮ:੫॥ ਬੀਨ: ਆਸਰਾ ਦਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਥੀਰੂਕੇ
ਨੂੰ ਬੀਨਾ ਦੇਵੈ ਦਾ ਜੈਸੇ ਖੇਤੀ ਦਾ ਬੀਨਾ ਉਦਾ ਹੈ ਤੇਰਾ: ਸਮਦਾਇਦਾ ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਸ
ਨਦ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ॰ ਸਭੁ ਦਾ ਕਰਹਿ: ਕਰਣਾ ਥਾਂਈ॰ ਸਬੁ ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਬਾਣੀ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦਾ ਲੇਖ ਰੂਪੀ ਦਾਨਾ: ਦਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਚੁ: ਸਚਾ ਦਾ ਨਿਝੇ
ਕਰਿਕੇ। ੧੭॥ਮ:੫॥ ਆਪਨੇ॰ ਨਾ ਸੁਭਾਖੇ: ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੇਸਾ ਜਾਈ॰ ਜਿਸੁ
ਆਰੇ ਬਾਈ॰ ਜੋ ਹੈ ਚੋਆ: ਚੋਟਾ ਦਾ ਆਸਰਾ ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿਕੇ ਵਡਿਆ
ਈ ਪਾਈ। ਜਾਂ ਲੀਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ॥
੧੮॥ਮ:੫॥ ਪੂਰੇ॰ ਨੂਹਮਾਣੈ: ਰਾਮਦਾ ਦਾਰਮਾਂ ਦੇਵਦਾ ਛੋਡਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਬਿ
ਦੇਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤੇ ਦਾ ਸਿਧਾ ਧਾਰੀ॰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰ ਨੇ ਆਈ॰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਿ
ਸ॰ ਪਰਭੁ ਭਗਤਿ॰ ਮੇ ਲੀਣਾ: ਲੀਣ ਕੀਇਆ ਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॰ ਕੀ ਤਿਸੁ ਦੇਸ
ਸੁਹੀ ਰਦਣਾ: ਜਾਪਣਾ॰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਤਿਸੁ ਦੀ ਸੰਗਿ॰ ਆਪਣੇ ਦਾ ਗੁਰ ਦੇ ਸਾਧ:
ਜੋ ਰਮਾਸੀ ਦਾ ਸੇਮਾ ਕਤ॰ ਦੋ ਸਰਬਾਸੁ: ਸਰਬ ਸਹੀ ਆਪਹਿ ਆਪ: ਆ
ਪਣਿ ਦਿਖੇ ਪਰਨ: ਭਏ ਜਾਂ। ੧੯॥ਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰਿਥੀਆ
ਤੁਸਾਡਾ ਵੈਰੀ ਹੈ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਪਾਸਰਖਦਾ ਕਰੋ ਹੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਗਰੀਬੀ॰ ਰੂਪ ਗ
ਦਾ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਸਗਲ ਕੀ ਰੇਣੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ਏਹ ਖੰਡਾ: ਖੰਡਾ ਹੈ ਛਾਰੀ: ਛਾਰ ਕਰ
ਨਵਾਲਾ ਦਾ ਜੋ ਰੇਨ ਹੋਇ ਹਾਂ ਏਹੁ ਖੰਡਾ ਹੈ ਸਗਲ ਨਛਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰੀ:
ਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਸਾਰੀ: ਸਮਾਲੀ ਦਾ ਕਹੀ ਹੈ ਕੋਟ: ਕੂੜ ਕਹੀ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਪਾਜੋ
ਆਪੁ॰ ਛਾਦਾ ਸਭੁ॰ ਮੈ ਦਾ ਹੀ। ੨੦॥ਮ:੫॥ ਪੁਰੀ॰ ਬਾਤ ਦਾ ਪਤਿਆ ਅਨਿਦ॰ ਤੇਸੁ
ਪਨਾ ਬਾਦ॰ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਸਗਲੇ ਮੈ ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਸਗਲ ਬਾਦੇ ਮੈ ਗਾਦਹ: ਗਾਦ

ਤ੍ਰਹੈ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੯॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪਹਿਲੇ ਕਾਨਾ ਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ
ਰਾਗ ਸੋਰਠਿ ਕਹੇ ਹੈਂ॥ ਰੇ ਮਨ: ਹੇ ਮਨ ਰੇ ਭਾਈ॥ ਗਤਿ: ਜਸਿ ਸ੍ਰਿਗ ਗਾਤ੍ਰਿ ਕੋ॥
ਪਤਿਤ੍ਰ੦ ਤੇ॥ ਕ੍ਰਿਆਲ: ਸਰਪਾ ਤੋਲੇ: ਫਿਰਤਾ ਹੈ॥ ਪਸਾਰੇ: ਪਸਾਰ ਕੇ ਹੈ॥
ਅਉਸਰ: ਸਮਾਂ॥ ੧॥ ਮ: ੯॥ ਕੀ੦ ਬਾਤਾ॥ ਹਰਿ੦ ਨਾਮ ਦਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਨ੦ ਤੇ
ਸਭੁ ਮਹੀ: ਧਰਤੀ ਜੀ ਦਾ ਧਨ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸਭ ਧਰਤੀ ਦੀ ਮਹੀ
ਮਹੀ: ਸਭ ਤੇ ਦਾ॥ ਨਿਸਚੇ ਹੈ॥ ਧਰੀਆ: ਵੇਲਾ ਹੈ॥ ਕਹਾ: ਕਿਉ॥ ੨॥ ਮ: ੯॥
ਦਾਸ੍ਰਾ੦ ਤੈ ਪਗ੍ਰਾ ਨਾਹਨਿ: ਨਾਹੀ॥ ਕਾਹੂ: ਕੁਛ ਕੀਦਾ ਕਿਸੇ ਨੀ॥ ਦੀਨਾ: ਦਿਤਾ॥
ਗੁਰਜਨ: ਪੂਜਸਿ ਤਾਨੂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਆਲਾ: ਉਜਾੜ ਮੇਂ॥ ਪਦ: ਚਰਨ
ਨਾਨਕ੦ ਤੈ ਨੂੰ ਏਹੁ॥ ੩॥ ਮ: ੯॥ ਸੌ: ਸਾਰਖੀ ਪਾਪ ਨਾ॥ ਨਿਧਿ੦ ਦੀ ਤਧਾ॥
ਗਰਾਹ: ਤੇ ਦੂਦੇਵਾ ਗਸਣੇ॥ ਲਉ: ਪ੍ਰਪੀਤਾ॥ ਤਿਸ: ਤਿਸ ਦਾ॥ ਤਾਰ੦ ਭਾਇ
ਆ॥ ਮਨਿ੦ ਹਰੀ ਨੂੰ ਤਾਂ॥ ੪॥ ਮ: ੯॥ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਕੈਸੀ: ਕੇਤੀ
ਕਰਣੀ: ਕਰੇ॥ ਗੁਰ: ਘਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਕਲ: ਕਲਜੁਗ॥ ਨਿਧਿ੦ ਦੀ
ਨਾਹੋਨ: ਨਾਹੀ ਕਉਣ ਕਹੈ ਦਾ ਹੈ॥ ਧੀ: ਪੁਹੇ॥ ਗੁਸਾਈ: ਸੁਆਮੀ॥ ਨਾਨਕ੦
ਕੈ ਸੇ ਧਾਸੁ ਦਾ ਹੈ॥ ਦਰਪਨਿ: ਸੀਸੇ ਦੀ ਵਿਚ ਆਈਆ ਮਾਈ॥ ੫॥ ਮ: ੯॥ ਮਾਈ:
ਹੇ ਭਾਈ॥ ਗੁਸਾਂਈ: ਹਰੀ ਨੂੰ॥ ਮੋਹ੦ ਤੇ ਦਾ ਮੋਹ ਹਾ: ਮੋਹ ਦੇਵਦਾ ਲੋ॥ ਮੋ੦ ਮੋ ਅਰਥ
ਮਾਹਿ: ਮੇਰਾ॥ ਭਰਮ੦ ਹੋਂਦਾ ਕਿਥੋ॥ ਧਿਖਿਆ ਸਕਤਿ: ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਆਸਕ
ਤੋ ਹੋਇਆ॥ ਮਾਈ: ਮੂਤਾਈ॥ ਨਾਈ: ਨੂੰ੦ ਜਾਣ ਕੇ॥ ੬॥ ਮ: ੯॥ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾ
ਈ ਕੁ ਹੇ ਹਰੀ॥ ਅਮਨ: ਅੰਨਾ॥ ਸਿਰਾਵੈ: ਧਿਤਾ ਦੇ ਮਰਮ: ਭੇਦ॥ ਕੀ੦ ਏਤਨ
ਕਾ॥ ੭॥ ਮ: ੯॥ ਧਾਰ: ਤੇਰਾ ਧਾਤੁ: ਰੇਤ ਦੀਜੇ ਸੋ॥ ਰਚਿ ਪਚਿ: ਧਤਨਕ
ਰਕੇ॥ ਉਰਝਿਓ: ਲਗਾ ਹੈ ਦਾ ਫਸਿਆ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ੦ ਏਹੁ ਹੈ॥ ੮॥ ਮ: ੯॥ ਜ
ਗਿ੦ ਮੋ॥ ਜੁਖਿ੦ ਮੈਦਾ ਲੀਏ ਸੀਗੁ॥ ਸਿਉ: ਨਾਲ॥ ਜਿਆ: ਇਸ॥ ਸਗਲ੦
ਦੇ ਮੇ੦ ਕਰਮ ਧਰਮ॥ ਰਾਖਉ੦ ਅਧੂਤਾਂ॥ ੯॥ ਮ: ੯॥ ਰੇ੦ ਜੋ ਕਹਿ ਗਹਿਓ:
ਲਾਇਓਦਾ ਗਹਣਿ ਕੀਤਾ॥ ਮੂੜ: ਸਿਰ ਮੂੜਾ॥ ਇਓ: ਮੁਨਾਇਉ ਤੇ॥ ਸਾਚ੦
ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ॥ ਝੂਠ੦ ਬਣਦਾ ਨੂੰ॥ ਪਸੁ: ਅਗਿਆਤਾ॥ ਗਤਿ: ਰੀਤੀ॥ ਨਾਮ੦
ਰੂਪੀ॥ ਅਚੇਤ: ਅਗਿਆਤਾ॥ ਸਿਰਹੀ: ਧਿਤਾਈ॥ ਹਰਿ੦ ਅਧਭਾ॥ ੧੦॥
ਮ: ੯॥ ਦੁਖ ਮੇ ਸੁਖ ਨਹੀ: ਦੁਖ ਮੇ ਸੁਖ ਹੀ॥ ਪਾਠਾਂਤ੍ਰ ਦੁਖ ਮੈਂ ਦੁਖ ਨਹੀ: ਦੁਖ
ਮੇ ਦੁਖ ਨਹੀ ਮਾਨੇ ਸੁਖ ਹੀ ਮਾਨੇ॥ ਕਿਆ॥ ਦੁਖ ਨੂੰ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੀ ਮਾਨੇ॥ ਸੁਖ੦ ਮੈਸ
ਨੇਹੁ ਅਰ੦ ਦੁਖ ਮੇ ਭੈ॥ ਮਾਟੀ੦ ਤੁਲ ਹੀ॥ ਨਿਆਰਹੁ: ਨਿਆਰਾ॥ ਨਹਿ: ਨਹੀ
ਜਿਸ ਨੂੰ॥ ਆਸ ਮਨਸਾ: ਬਾਹਰ ਅੰਤਰ ਦਾ ਤਨ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਧੀ ਦੀ॥ ਦਾਸਾਂ੦
ਜਾਣੋ॥ ਨਰ ਪਰਤੇ ਨਰਕਉ: ਨਰ ਉਪਰ ਤੇ ਨਰਕ ਨੂੰ॥ ਜੁਗਤਿ: ਤਤ ਮੇਂ ਸ਼ਬਦ
ਵਿਚਾਰ॥ ਨਾਨਕ੦ ਓਹ॥ ਸਿਉ: ਸੰਗ੦ ਕੈਸੇ॥ ੧੧॥ ਮ: ੯॥ ਪ੍ਰੀਤਮ:
ਹੇ ਪਿਆਰੇ॥ ਧੇਰੈ: ਧੇਰੀ ਦਾ ਗਿਰੁ ਦੇ ਨੇਰੇ੦ ਜੋ ਕਹੈਸ ਦੇ ਧੀਨ ਹੀ ਛਡ ਦੇ
ਤੋ ਕਹੇ ਹੈਂ॥ ਹੈਸ: ਜੀਵ ਦੇ ਨੋ ਕਰਿ੦ ਓਹ ਕੀ॥ ਜਾਸਿਉ: ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੂੰ ਹਰਿ ਕੀ
੦ ਦੋ॥ ੧੨॥ ਰਾ: ੧੨॥ ੯॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧॥ ਅਸਟਪਦੀਆ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ

ਦ ਗਾਵਨੇ ਕਾ ਹੋਯਾ ਫਲ ॥ ਤੇ ਓਹ ਛੁਟਦਾ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਜਾਂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਤੇਰੇ ਨੇਮ ਕੇ
ਪੂਰਕ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥ਮ: ੫॥ ਰਾਧੇ: ਰਾਧਿਆ ਤਾਂ ਨੇਰਬ ॥ ਭੀ ਪੂਰੇ ਤੇ
ਸੂਖ ਸਹਜੇ: ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਸਹਜੇ ਹੀ ਦ ਅਛੁਤ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਦੂਖ ॥ ਨੂੰ ਭੀ ਆਖ
ਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਸਰੂਪੀ ਦਾਸ ॥ ਨੇ ਕਹਾਣੀ ॥ ਜੋ ਹੋ ॥੨॥ਮ: ੫॥ ਕੂਖੇ: ਜਿਉ ਕੂਖੇ
ਨੂੰ ਖਾਵਤ: ਖਾਂਦਿਆਂ ਗਾਵੈ ॥ ਨਿਲਜੁ ਹੋਕੇ ਅਬਲਕਾਈਐ: ਆਲਕ ਕਰੀਏ
ਉਜਲ ॥ ਤੇ ਐਬ ਕਾਮ ॥ ਵਿਖੇ ਦਾਸ ॥ ਨੂੰ ਬਾਲੀ ॥ ਵਿਖੇ ਪਾਵੈ ॥ ਠਾਂ ॥੩॥
ਮ: ੫॥ ਜਾਂਦੇ: ਜਾਂਦੀਆਂ ਛੁਡਾਇਆ ॥ ਕਲਿ ਕਾ ਗੁਰਿ ॥ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸਿਰੋਪਾਇ
ਸਘਾਇਆ: ਸਾਰੇ ਹੀ ਸੋਭ: ਸੋਭਾ ਕਾਣੈ ॥ ਹਮਾ ਖੁਸਮ ॥ ਦੀ ॥ ਜੀ ॥ ਸਾ
ਰੀਦ ਸਭ ਦੀ ॥੪॥ਮ: ੫॥ ਆਏ: ਆਇਆ ਦ ਅਪਨਾ ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਬੀਸਾਰੇ: ਬੀਸਰ ਦਲਿਆ ਲੈ: ਲੈਕੇ ਦ ਛੋਡਦਾ ਤਾ ਰੁਲੈ ਗਣਤ: ਗਿਨਤੀ ਆਯਾ
ਲਾ ॥ ਦ ਗੁਣਾ ਬੋਕ ॥ ਪਦਾਰਥ ਤੁਸਿ: ਨੂੰ ਪਾਲ ਹੋਕੇ ॥੫॥ਮ: ੫॥ ਛੋਡਦਾ
ਜੋਈ ਹਰਿ ਤਾਕੀ: ਤਾਦਰਾਈ ਕੀ ਨਾਦੈ: ਨਾਮ ਤੇ ਮੀਤ ॥ ਨਾ ਨਾਨਕ ॥ ਹਮ ਤਾਂ
ਛਾਈ: ਸੁਆਹ ਹੋ ॥੬॥ਮ: ੫॥ ਆਗੈ: ਪਰਲੋਕ ਮੇ ਪਾਛੈ: ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ ॥
ਚਾਹਾਈ ॥ ਭਗਤੀ ਦੀ ਦ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਹਰਿ ॥ ਨੂੰ ਸਰਣਾ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ॥ ਹੈ
ਹੋ ਭਗਤ ॥ ਜਾਨੁ ਕੋ ਤ੍ਰਿਆਈ ॥ ਜਣਣੇ ਕੋ ਨਾਮ ॥ ਦੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥੭॥ਮ: ੫॥
ਮੇਰੇ ॥ ਹੈ ਤਾਂ ਤੋ ਕਿਠਿ: ਸਿਗਿ ਸਾਖੇ: ਸਾਖੀ ਕਰਿਕੇ ਦ ਸਖਤਾ ਕਰਿਕੇ ਦਾਸਿ
ਖਜਾ ਕਰਿਕੇ ਪੂਰੀ ॥ ਬਾਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤੀਆ ਬਾਨ: ਦਰਬਾਰ ਦਿਆ ਆਏ ॥ ਦੜ
ਲੀ ਦੀ ਭਾਵ ਤੇ ਨਾਏ: ਨ੍ਹਾ ਰੋਗ ॥ ਭੀ ॥੮॥ਮ: ੫॥ ਪਾਈਐ ॥ ਆਪ
ਣਾ ਆਪ ਦ ਪਈ ਏ ਗਾਇਆ ॥ ਜਾਂ ਹਰੀ ਨੂੰ ਗਾਈਐ ਤਾਂ ਦ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ॥
ਸਰਨਾਈ ॥ ਹੋਇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਪੂਰਨ ॥ ਹੋ ਹੋ ਜੀ ॥ ਏਹੁ ਹੈ ਜੁ ॥੯॥ਮ: ੫॥ ਕਰ
ਦਨ ॥ ਹਾਰੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ॥ ਦੇਦਾ ਦ ਦੇਕਰ ਰਖੇ ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਤੁਮ ॥ ਕੇ
ਹੀ ਗਾਏ ॥ ਸੋ ਨਰੁ ਦ ਜਿਨਾ ਨੇ ਅਨੰਦ ॥ ਹੋਏ ਬਾਪ ਨੇਰੇ ਜਾਂ ਦਿਲਾਸਾ: ਸਤਕ
ਰੂਦ ਆਦਰਾ ਜਿਤਕੇ ਮਤਿ: ਸਿਖਣਾ ਹੋ ਕਾਮਾ: ਕਿਮ ਹੋ ਸਾ ਗੁਰ ॥ ਤੇ ॥
੧੦॥ਮ: ੫॥ ਕਿਤ ਜਨ ॥ ਤਾਂ ਘਾਟੀ ॥ ਘਛਾਈ ਘੇੜੀ: ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਦਾਸ ਨੂੰ ਰੂਪੀ
ਫਲ ॥ ਤੀ ਕੀਨੇ ॥ ਸੁਆਇਆਂ ॥ ਤਾਂ ਦਰਘਾਰ: ਸਤਸੰਗਿ ਰੂਪੀ ਮੈਦ
ਪਰਲੋਕ ਮੇ ੧੧॥ਮ: ੫॥ ਸਾਂਈ: ਸੁਆਮੀ ॥ ਕਿਤ ਦੇ ਲੋ ਰਾਖੇ ॥ ਸਭ ਘਾਤ
ਸੋ ਤਿਸ ਦਾ ਦਾਤ ॥ ਤਾਂ ਸਭ ਜੀਅ ਜੀ ਦਾਨ ॥ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਲਾਈ ॥ ਤਾਂ ਕੀ ਆਦ
ਖ ॥ ਦੀਪੀ ਤ੍ਰਾ ਸੁਖ: ਹੁਣ ਸੁਖਾ ॥੧੨॥ਮ: ੫॥ ਮੇਰੇ ॥ ਏਹੁ ਸਭ ਧਾਪੇ ਜ: ਪ੍ਰਤ
ਰਜਾ ਕੀ ॥ ਹੋ ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਿਆਰੇ ਖਸਮਾਨਾ: ਪਖ ਕਰ ਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ ਹਾਂ
ਸੁਆਮੀ ॥ ਨੇਤਾਂ ਦ ਨੇ ਗੁਬਾਦੂ ਆਰੋ ਪਾਹਿਰ: ਪੇਹਿਰਾਇ ਕੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
ਨਾਨਕ ॥ ਓਹੁ ਹੋਇਆ ਪਹਾਰੇ: ਪਸਾਰੇ ਜਗਤ ਮੇ ॥੧੩॥ਮ: ੫॥ ਛੁਟਦਾ ਸਾਡੇ ਸੀ
ਬੀਨੀਆ ਸਾਹਿਤ ਸੇਵਕ ਹੋਇਆ ਦਰਘਾਰੇ: ਰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦ ਸੇਵਕ ਹੋਇਆ
ਕਿਸਾਡੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਅਗੀਕਾਰ: ਪਖਾ ਆਪਨੇ ॥ ਨੇਤੇ ਨਿਧਿ ॥ ਹੋ ਬਾਈ ॥
ਹੈਸਾ ਨੂੰ ਤੇ ਓਨ: ਧਨਾ ਭਗਤਿ: ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਆਪਨੇ ॥ ਨ ਏਹੁ ਪ੍ਰਭ ॥ ਦਾਤਾ

ਪੀਠਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਰਾਧਾ ਦੁਬਿਧਾ: ਦੂਜੀ ਬਿਧਿ ਮੈਂ ਨ ਪੜਉ॥
ਤੁਸੀ ਦਾ ਹਮਾ ਹੈ॥ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਕਪੂਜਉ ਤੇ ਮੜ੍ਹੇ: ਮਟ ਪਰ ਕੇ ਤੇ ਮਸਾਣ ਨਹਿ ਪੂਜਣ
ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॥ ਮੈ ਜਾਵਾ॥ ਕਿਉਕਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੋ ਨਾਮ ਨੇ ਬੁਝਾਈ ਹੈ। ਘਰ: ਰਿਦੇ
ਦੇਹੀ ਤਰੁ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਾ ਘਰ ਤਨ ਦੇਹੀ ਤਰ ਘਰ: ਰਿਦੇ ਮੈ ਗੁਰੂ ਨੇ ਆ
ਪਣਾ ਆਪਾ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨ ਵਿਖੇ ਰਹਤੇ ਹਾਂ ਮਨ ਕਰਿ ਕੇ। ਸਾਈ: ਹੇ ਸਾਂਈ
ਦਾ ਸਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਵੈ॥ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਬਿਖੇ ਰਤਉ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਕਰ ਦਲੋ
ਤਾਂ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਮਨ ਬੇਧਿਆ ਹੈ। ਅੰਤਰਿ॥ ਜੋ ਹੈ ਜੋਤੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਿ
ਰੰਤਰਿ ਹੀ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਹਾਂ ਤੇ ਸਾਚੇ ਲਾਈ॥ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾ ਛੋਡਾ
ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸੂ ਦੀ ਜੋਤਿ ਅੰਤਰਿ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਸਾਚੇ ਲਾਈ॥
ਹੈਂ ਬੈਰਾਗੀ: ਤਿਆਗੀ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹਾਂ ਮੈ: ਮਨ ਨਾ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਨਾਲ ਤੇ॥ ਮੇਰ
ਛਿਆ ਮਨ ਨੇ ਕਾ ਕਾਰ: ਟਹਿਲਾ ਡੋਲੈ॥ ਤੇਂ ਇਵ ਦੇਖੀ। ਸਹਜੇ: ਸਾਂਤ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾ
ਰਮਾਨ ਕਰਿ ਕੇ ਮਾਤਾ॥ ਮਨਾ ਰਾਤਾ॥ ਤਨਾ ਮਾਤੇ॥ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਾਮ ਨੂੰ ਆ॥ ਜੋ ਹੈ
ਪਉਣ ਰੂਪ ਬਿ ਦੁਆੜ ਸੁਖ ਵਾਸੀ ਦੇਨ ਮੈਂ ਮੇ ਦਸੈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਹੈ। ਜੋੜ॥ ਆਦੇ
ਇੰਦ੍ਰਜਾਲਿ: ਲਾਟ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਆਸ॥ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕੇ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿਸਾ
ਰਤੇ ਤੇ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਮੈ ਨਾਮ॥ ਰੂਪੀ ਕਰਿ ਕੇ ਰਚੇ ਹੈ। ਛੋਡਾ ਸਹਜਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਦੇ ਹੋਏ ਨੇ ਪਿਆਈ: ਪੀ ਨੇ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪਿਆ ਵਾਹੇ ਵਾਲੇ। ਦੁਬਿਧ: ਦੈਤਾ ਦੂ
ਜੀ ਰਾਈ: ਦੈਤ ਰਾਈ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਦ ਦੂ: ਦੈਤ ਜੀ: ਜੀਆ ਵਿਖੇ ਰਾਈ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਦੂ
ਜਾ॥ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਹੇ ਭਾਈ: ਪਿਆਰੇ ਨਾ ਦੂਖਿ॥ ਮੈ ਸਦਾ ਹੈ ਸਖਿ॥ ਨਾਮ ਅਪਰ:
ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਹੈ। ਗੋਚਰ॥ ਤਿਸੂ ਦੀ ਕਹਿ ਕਰਿ ਸੁ ਨਿਸ ਮਾਧ॥ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਮਹਾ
ਪਰਮਾਰਥ ਰੂਪ ਪਰਮ ਅਰਥ ਤੇ। ਪਤਿ॥ ਤਿਸੂ ਦਾ ਨਾਮੁ: ਨਾਮ ਹੋਵਦਾ ਸੁਨਿ ਸਾ
ਥਿ॥ ਲਗਹਿ ਹੈ ਮਹਾ ਪਰਮਾਰਥ ਰੂਪ ਮੈ ਮਨ ਕਰਿ ਅਤੀਨ ਭਵ ਦਾ ਨਿਪਤੀ ਦਾ ਨਾਮ
ਜਾ ਕਿਆ ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਛੇਦਾ ਜਰਮੇ ਜੋਨੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਨੇ ਜੀ ਅਨੂ ਸਿਰਜਾ ਸਿਰਜ ਕੇ
ਮਸ ਤਾਕਿ ਪਰ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਖ ਵਾ ਦੁਖ ਨੂੰ ਸਹਾਮੈ: ਸਹਾਰ
ਦੇਨਾ ਅਥਵਾ ਜੀਆ ਦੇ ਮਸਤਕਿ ਪਰ ਸਿਰ ਸਿਰਿ: ਸਿਰ ਬਿਸਰ ਦਾ ਸਿਰਜ
ਸਿਰਜ ਕੇ ਜਾਗਿ ਜੋਨੀ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸਹਾਮੈ: ਦੁਖ ਅ ਸੁਖ ਦਾ ਆ
ਪੇ॥ ਕਿਸੇ ਪਾਂ॥ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪੇ ਨਾਮ ੪ ਭਾਉ ਦਾ ਹੈ ਸੁਖ॥ ਭਾਦੀ ਸੁਨਿ ਲੈ ਹੈ॥
ਕੈ ਮਾਨੈ: ਭੇ ਦੇਮ ਨਿਣੇ ਕਰਿ ਤੇ ਆਪੇ ਗਿਆਨ॥ ਦੇਦਾ ਹੈ ਅਗਾਮ ਨੂੰ ਹਰੀ। ੫।
ਜਾਣਨਾ॥ ਕੈਸੇ ਅਕਥੇ: ਅਕਥਾ ਭਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ ਸਦਾ॥ ਤਿਸ ਦੀ ਰਜਾ
ਈ: ਰਜਾਈ ਮੈ ਮੇਲੇ॥ ਹਰੀ ਕੋ: ਕੋਈ ਅਪਾਰ: ਅਪਾਰ ਜਿਸ ਦੁਲਾਵੇ
ਉਦਰ ਲਗੇ ਸਭ ਲਾਏ॥ ਜੀਦ ਤਿਨਾ ਹੁਕਮ॥ ਵਿਖੇ ਅਪਣਾ॥ ਤਾਂ ਇਹੁ ਸੀ
ਉ: ਮਨ ਤੇ ਕੀਨੀ॥ ਤਾਂ ਅਧਾਰੁ: ਆਧਾਰੁ ਕੀ ਤਾਹੈ ਗਗਨਿ ਤਰ: ਹਰੀ ਅੰਦ
ਰਿਦਾ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾ ਜਿਆਨੇ ਗੁਣ: ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਪਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਕੀ
ਤਾ ਕੇ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਗੁਣ ਮਾਹਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨੇ: ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋ ਭਾਵੈ॥ ਜਿਸ ਦੇ॥ ਸੋਈ

ਆਗੋ ਤਤੋ ਤਤ: ਤਤ ਹੀ ਲਿਤਦਾ ਕਰੇਦਾ ਤਤ ੦ ਦਾਕਰੋ॥ਪੀਰ॥੦ ਏਕਾਰਿਕੋਪ੍ਰ
ਪਤਹੁੰਦਾਹੈ॥ਗਾਨ੍ਹ: ਰਾਹੈ॥ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨਕਰਕੇਹੋਆ॥ਮਾਨਿ: ਮੰਨਿਆਹੈ॥
੧॥ਸੋਰਠਿ ਮ: ਧਾਧੀ ਧਨੀ: ਥੋੜੀਹੈ॥ਹੋਕਾਰੀ: ਵਾਲੇਹੈ॥ਪੁੰਨਿ॥੦ ਨੇ ਜਗਨੂੰ ਜ
ਇਆ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਤਾ ਵਾ ਪੁੰਨਿ ਨੂੰ ਜਗਿ ਨੇ ਜਾਣਿਆ॥ਆਰੀ: ਹੁਕੋ॥ਕਾਰੀ: ਕਰ
ਵਾਲੇਹੈ॥ਕਰਮਾਕਾਰੀ: ਕਰਮਾਕੇ ਕਰਨਵਾਲੇ ਵਾ ਕਾਰੀ ਕਰਮਾ॥ਜਿਤ॥੦ ਕਾਰੀ: ਕਾ
ਮਿਕਰਾ॥ਚਾਰੀ: ਛਾਤ੍ਰਾ॥ਖੜੂ: ਸਾਵਧਾਨ ਤੂੰ ਹੈ ਵਾ ਖੜੇ: ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ॥ਸੈਸਾਰੀ: ਸੰ
ਸਾਰਦੇ ਵਾ ਸੈਸੇ ਦੇ ਅਰੀ: ਵੈਰੀ ਜੋ ਹੈ॥ਪਾਖੰਡ॥੦ ਕਰਿਵਾ ਕਰਮਕਾਂਡ॥ਕਾਰੀ:
ਕਾਰਾ ਰੂਪੀ॥ਇਨ: ਏਨਾ ਧਿਧ: ਧਿਧਾ ਕਰਿਆ ਮਾਕਰੀ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਾਯਾ ਜਿਸ
ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਿਆਰਿਆ ਊੰਡੀ: ਉਲਟੀ ਹੈ ਫਿਰ ਕੇ ਜਾਰੀ: ਭਾਰੂ ਗਰਭ ਮੇ ਵਾ ਨਰ
ਕੇ ਮੋਂ॥ਮਤਿ॥੦ ਕਾਇਆ ਧਣੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ॥ਭਾਇ॥੦ ਕਾਇਆ ਭਾਈ॥੦ ਤੇਰਾ ਭਾਈ॥੦ ਕੇਤ
ਦਹੀਆ ਰਹਾਈ: ਰਹਦਾ ਹੈ॥ਸਹਜਿ: ਤੇ ਗਿਆਨ ਨਾਮ ਮਾਇਓ॥੦ ਹੋਦੈ ਜਾਂ॥ਮਗ: ਰ
ਸਤਾ॥ਲੋਕਿ॥੦ ਓਹੁ॥ਧਿਖ: ਮਾਣਿਆ ਨੂੰ ਦਾ ਵਿਖਿਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦਾ ਦਹੀ: ਨਿਸ ਕਾਮ
ਕਰਮਾ ਰੂਪ॥ਤਖ: ਸੋਖਣਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥ਜਲ: ਸਕਾਮ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਜੋ
ਤਾਂ ਜਲ ਹੀ ਤਿਸ ਮੋ ਦੇਖੀ ਐਹੇ ਭਾਈ ਤੈ ਸੋ॥ਵਖ: ਵਸਤੁ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਣ
ਭਾਈ ੦ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ ਚਾਹੈ॥ਭਾਈ॥੦ ਜੋ ਕਰੋਖ ਰੂਪ ਕੇ ਸੋ ਆਖੋ॥ਮਾਇ: ਮਾ
ਯਾ ਰੂਪੀ ਧਾਣ ਹੋ॥ਛੋਡਦਾ॥ਇਹੁ ਜਗੁ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਸੁਤ ਕੇ ਨਾਗੇ ਨੇ ਧੀ ਧਿਆ
ਹੈ ਦਹਿ ਦਿਸਿ ਹੇ ਭਾਈ॥ਗਾਠ: ਚਿਤ ਜੜ ਰੂਪੀ॥ਖਾਰੋ॥੦ ਕੇਤੇ ਹੀ ਕਰਮ॥੦ ਮੈ
ਜਾਇ॥੦ ਤਿਸ ਭਰਮ ਦਾ ਭੇ॥੦ ਕਰਿ ਕੇ ਜੀਵਣ ਭਾਇ ਤੇ ਮਰਣ ਹਾਰੁ ਦਾ ਹੈ ਸਚੁ ਨੂੰ ਲੇ
ਖ: ਲਖਿ ਕੇ ਵਾ ਲਿਖ ਕੇ॥ਭਾਈ॥੦ ਸਤੇ ਹੈ ਧਾਰ ਜੇਖ॥੦ ਹੈ॥ ਅੰਕੁਸੁ॥੦ ਰੂਪੀ॥
ਵਸਿਆ: ਵਸ ਆਇਆ ਦਾ ਵਸਿਆ॥ਕੇਖੁ: ਪਾਖੰਡ ਵਾ ਜੈਨਾ ਦਾ ਫਿਕਾ
ਹਾਟੁ॥੦ ਹੈ ਸਰਾਫੋ: ਉਜ ਲਹਟਹੇ ਵਾ ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ਭਾਈ॥੦ ਇਸ ਮੋ॥ਪ
ਪਾਰ॥੦ ਹੈ ਦਾ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜੁ: ਲਦੇਹੇ ਭਾਈ ਜੋ॥ਮੋਲਿ॥੦ ਕੋ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਤਾ ਨਾਲ ਤੋਂ॥ਰ
ਮ: ॥੧੧੧॥ ਸਾਥ: ਨਾਲ ਕੇਈ ਵਾ ਸਮੂਹਾ ਭਾਰ॥੦ ਰੋਕੂ ਨ ਪਾਈਐ॥੦ ਕਿਤੇ ਭੀ
ਛੇਦਾ ਤਰਸ ਨਹਰੇ: ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੋ ਜਿਨਾ ਰਸ ਨਾਰਸਾਈ ਹੈ॥ਕਾਰੇ॥੦ ਜੋ ਹੈ
ਤਾਰੇ॥੦ ਜਿਸੁ ਪਰਾ ਭੀ: ਘਰ ੜੇਤੂ ਹੈ॥ਭੀ: ਫਿਰ ਫਿਰ ਤੇਰੀ॥ਘਹੁ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸਲਾ
ਹ ਕਰਣੀ ਵਾ ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਵਾ ਭੀ: ਜਬ ਲਗੁ ਲੋ ਦੇਖੇ ਹਾਂ ਤਦਹੀ ਤੂ ਹੈ ਸਲਾਹ
ਣਾ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਜਾਂ ਨੇੜ ਭੇਤ ਤਦ ਭੀ ਤੇਰੀ ਸਾਲਾਹ ਕਰਨੇ ਹਾਂ॥ਭੇ: ਸੰਸਾਰ ਮੇ
ਕੇਧੀ: ਵੈੜਣੀ ਆਂਦੇ ਕਾਦੀ ਕੇ ਤੇ ਜੀਵ ਪਾਇਵਾ ਕੇਧੀ: ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਕੇ
ਦੀਪਕ ਵੇਠੇ ਹੈ ਸੋ ਪਾਇਕ ਹਾਹਿ॥੦ ਜੋ ਨਾਰੂ ਧੋ॥ਸਲਾਹ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਦਾ ਮੀਤੋ ਹੁਆ
ਹੋ॥ਮਦਰ॥੦ ਹੋਗਾਰਤੇ॥੦ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਰੋਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਆਨੇ ਦਾਰ ਸੁਲੇ ਤਤਾ ਵਿਲੋਇ:
ਤਤ ਰਸ ਲੋ॥ਵਿਲੋਇ: ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਛੇ ਦਾ ਪਾਤਿ ਸਾਚ॥੦ ਏ ਨਾਮ ਕਾ ਪਰਵਾਨ
ਹੈ ਐਥੇ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਨਾਮ ਸਚ ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਹੈ ਆਗੇ ਵਾ ਪਤੀ ਸਚੇ
ਕਾ ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਨਾਮ ਸਚੇ ਕਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟੁ ਦਾ

ਪਤਿਸਾਹ ਚਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟਾ ਆਇਆ ॰ ਜੋ ਹੈ ਜੀਵ ਤਿਸ
ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਪੁਨੋ ਹੁਕਮੀ ॰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਆਰਾਧ ਛਿ ਨੂੰ ਕੋ ਤਾਣ: ਚਲਹੈ ।੩।
ਨਿਮਿਆ: ਗਰਭ ਮੇਰ ਕਤਥੀ ਰਜੁ ਕਰ ਹੋਆ ਮਛਾਰਿ ॰ ਇਸ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਉਪ
ਉ: ਉਲਟਾ ਸਾਰਿ: ਸਦਾ ਰਿੰਜਾ ਦੇ ਜਾਇ: ਜਾਦਾ ਹੀ ਜਾਦਾ ਹੈ ਦ ਜੰ ਦਾ ਹੋ ਜਾਈ:
ਜਾਗਾ ਸਭੁ ਪਭੂ ਪੀਮੋ ਲਹੈ: ਲੇਦਾ ਹੋ ਸਧਾਦਿ: ਗੁਰਾ ਕਾਦ ਪ੍ਰਹਮਾ ਪੇ ਦਾ ॰ ਪੈ
ਸਾਕ ਕਰਿਕੇ ਗਣਾਈ ਐ ॰ ਕਰਮਾਦੀਆ ਹਉਮੈ ਦੋਇ: ਹਿਗ ਤਾ ਅਮਤਾ ਦੇ ਵੇਲ
ਗੁਰ ਜੀ ਹੋ ਛੈਦਾ ਭਵਾਈ ਐ ਤਾਂ ਭ ਦੈ ਜੋ ਨਾ ਮੋ ਮੁਠੀ ॰ ਜੋਈਆ ਸਿਵਾ ਪੇ: ਪਛਾਣੈ
ਵ ਸਿਞਾਣੈ ਮਿਲੇ ॰ ਤਾਂ ਛੈਦਾ ਸਚ ਨਾਉ ਦਾ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖੀਐ: ਕ
ਹੀਦਾ ਹੈ ਹੋ ਪਿਆਰਾ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਕੇਉ ਸੁਣੀਐ: ਸੁਣਨਾ ਕੀ ਕਠਿਨ ਹੈ ਤਿਨ ॰ ਕੋ
ਸੰਤੋਖੀਆ ॰ ਨੂ ਹਿਆ ਨਦਰੀ: ਗੁਰੂ ਦ ਹਰਿਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਛੋ ਮਿਲਾਉ ॰ ਭਾਇਆ
ਜਧਾ ਕਾਗਦ ॰ ਦਤਾ ਦਾਣੀ ॰ ਦਤਾ ਧਾਰਿ: ਜਾਣ ਦ ਧਾਰੋ ਲਾਲਤਾ: ਜਿਹਬਾ
ਹੋ ਦੈ ਸਚ ॰ ਨਾਮ ਕੀਧਿਆ ਰੇਤਾ ਚਾਰਿ ॰ ਕੋ ਸਚ ॰ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਕੇ ਸੋ ਢਿ ਉ
ਰਿ ਧਾਰਿ: ਧਾਰੇ ਦ ਧਾਰ ਕੇ ।੪।।ਮ: ੧।। ਕਾਈ: ਹੇਹਰੀਆ ਤੇਨ: ਹਹੀ ਮਨਾ ਭਾਈ:
ਹੇਹਰੀਆ ਐ ਸੇ ਸਭੁ ਕਾ ਕਰਣਾ ਗੁਣ ॰ ਤੇ ਮੋਇ: ਸੋਭਾ ਹੋ ਇਆ ਕਰਤਾ ॰ ਹੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂ
ਤਰਿ ॰ ਨੂ ਦ ਵਿਖੇ ਸੇਖ ॰ ਕਰਣਹਾਰਾ ਦਾ ਹੋ ਤਰਾਈ ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਪਤਿ ਨੂ ਛੋਡ
ਸਭੁ ਨਾ ਕਰਦ ਜੋ ਸਮੋਇ: ਸਮਾਵੈ ਤਾਂ ਰੂਤੇ: ਸੀ ਦੂਹੇ ਲਾਲ: ਹਰੀਆ ਲੂਲ:
ਗਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਕਰਿ ਕੇ ਦ ਰੂੜ੍ਹੋ ਹੈ ਜੀਵ ਲਾਲ ਦੇ ਚ ਲੂਲ ਰੰਗ ਕਰਕੇ ਸਿਉ ਵੈਰਾਗੀ
ਐ: ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੈ ਹੋ ਦਾਰਿ ਪਾਰਿ: ਪਰ ਦੇ ਐ ਦਰ ਪਾਈ ਦਾ ਹੋ ਪਾਰਿ ਦ: ਸੀ
ਰਸੀਰ ਦਾ ਕੇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਸਾਬ੍ਰ ਸਾਬ੍ਰ ਮੇ ਭੂ: ਭੂਰੀਆ ਗੁਣ ॰ ਦਾ ਕਰੈ ਕਾਈ: ਹੇਭਾਈ
ਜੋਆ ਜਲਿ ॰ ਨਾਲ ਭੀ: ਫੇਰ ਭੀ ਆਗਲਿ: ਜਲ ਨਾਲ ਜੇ ਨਾਈਐ ਨਾਈ ਤਾਂ ।੫।
ਮਾਗਉ ॰ ਤਿਨਾ ਤੇ ਦੋ ਕਿਆ ਸੋਇ ਦੇ ਹਿਨਾ ਜੇ ਕਹੇ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰੋ ਤੇ ਕਹੇ ਪਾਹ
ਣ: ਪਥਰਾ ਤੇਹਿ: ਸੋ ਦ ਹਿਤ ਕਰਿ ਕੇ ਜਗੁ: ਜਗਤ ਸਾਰਾ ਖੋਇ ॰ ਕੋ ਛੈਦਾ
ਜਿਸ ਦਾ ਪਿਰੁ ਨਾਲ ਭਾਣਈ ਸੁਘੜੀ ਆਰਿ: ਸੋ ਨਾਰੀ ਮੀਠ ਲੀ: ਮਿਠੀ ਹੋਭਾ
ਈ ਤੇਸ ਦੁਕ ਹੇ ਹੋ ਘਿਰ ਹੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਧੇਧੀ ਸੋ ਆਧਿਕ: ਆਧਿਕਤਾ ਕਰਕੇ ਲ
ਗੁਣ ਸੁਜਾਨੁ: ਸੋ ਜਾਣ ਦਾ ਹੋ ਬੀਧੇ: ਤਦਾ ਕਾਰ ਕਰੋ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੀਸਾ
ਨ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ ਉਨਾ ਨਾਦ ਛੈਦਾ ਸਚਾ ਸਬਦ ਨੀਸਾਨਾ ਵਿਖੇ ਜੋ ਬੀਧੇ ਸੇ
ਉਘਰੇ ਹੋ ਸਕੇਲੀ ਐ: ਕਠੇ ਕ੍ਰੀਏ ਜੇ ਸੋ ਹੋ ਪਾਇਣ ਤੈ ਸੋ ਗਖਿਨ: ਪਲਆੜ
ਭੀ ਦਜੋ ॰ ਤਾਂ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਤੇ ਮਿਲਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ ਕਰੀ ।੧।
੪।।ਮ: ੧।। ਇਤੀ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩।੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ॰ ਪੈ ਜਾਧੁ
ਰਿ: ਅਧੋ ਹੀਆ ਕੈਣ ਕੋਣ ਰਖਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ॰ ਆਦੀਆ ਪਛਾਣਇ: ਗਦ
ਇਆ ਦ ਪਚਾਇਆ ਨਾਈ: ਨੂ ਹੈ ਜਾਈ: ਜੋ ਦਾ ਹੋ ਸਹਜਿ: ਸੰਤੋਖ ਦਾ ਗਿ
ਆਨ ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਲੋਕ ॰ ਦਾ ਸੁਆਉ: ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ ਛੈਦਾ
ਮੁਖਿ ਸਬਦ ਹਰਿ ਦੇਨ ਤੇ ਦਿਉ: ਮੁਖਾ ਦਾ ਮੈ ਝਰਿ ਦੇ ਦੇਖੇ ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਦ ਮੁ

ਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਬਦ ਕਰਿਕੇ ਹਿਰਦਾ ਕਠੋਰ ਨਹੀ ਹੋਇ ਦਿਉ ਕਿਆ ਨਮਕੀ ਤੇ ਤੋ ਕਉ:
ਪ੍ਰੇਮਾ ਕਪਟ॰ ਰੂਪੀ ਪਾਜੂ ਆਮਲਾਉ: ਕਹਿਣਾ ਭਗਤੀ ਏਹੀ: ਭਗਤਾ ਨੇ ਹੀ ਦਾ ਭਗ
ਤਾ ਤੇ ਛੋਡਦਾ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ ਹਿ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈ ਦਾ ਮੋਹ ਰਿਹੀ ਹੈ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ
ਧਾਤਾ॰ ਹੈ ਨੀ ਲੇਖਾ ਮਾਹਿ॰ ਅੰਤਾਂ ਸਧਾ ਦੇ॰ ਨੂੰ ਦਾ ਕਰਿਕੇ ਆਖੀਤ: ਅਕਸਮਾ
ਤੁਹੀ ਨਾ ਦਿਗੂਲੇ: ਖਰਾ ਬਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਛੋਡਦਾ ਭਉ ਕਾਈ ਲਲਾਈ ਮੂਏ: ਖਪਖਪ ਕੇਮੁ
ਏਮਾ ਮਾਹਿ॰ ਹੋਰੁ ਦੂਖ ਸਮਾਣੀ: ਸਮਾਂਵਦਾ ਹੈ ਦੁ ਛੋਡਦਾ ਦੂਖ ਹੀ ਦੁਖ ਮਾਹਿ ਹੂੰ ਦੀਹੇ
ਸਮਾਣੀ ਪੀਦੇ॰ ਤਿਸ ਦੀ ਹੈ ਦੇ ਛੋਡੇ: ਛੁਟਦੇ ਹਾਂ ਛੋਡਦਾ ਅਨੇਕ ਅਧਿਕਾਈ ਕਿ
ਮਭੀ ਕਰੋ ਪਤਿ: ਪਤਿ ਸਾ ਛੋਡਦਾ ਭਜਿ: ਸੇਵਕੇ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਛੁਟ ਹਿਰਦ
ਰਿਸਾਰੇ: ਸੰਸਾਰ ਦਰਿ ਸੋਭੀ ਜਾ ਚੇਤੇ ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੰਨੀਆ ਹੋਈ॰ ਵਿਕ੍ਰਾ
੧੦ ਮ: ੩॥ ਭਾਈ: ਹੇ ਭਾਈਆ ਭਾਈ॰ ਤਿਸ ਕਰਿਕੇ ਮੇਲ ਲਾਇ॰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਗਲਾ
ਇ॰ ਆਪਣੇ ਦਿਖੋ ਕਉਣ ਕਉਣ॰ ਨਹੀ ਵੀਚਾਰ॰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰ॰ ਨੇ ਲਮ
ਰੂਪੀ ਪਾਰਸੁ॰ ਦੇ ਮੇਲਿ ਮੋ ਜੋਤੀ॰ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਾਦਰੀਤ:
ਮਨ ਦਿਕਾ ਸਹਜ॰ ਪਦੁ ਮੋ ਸਹਜੁ: ਗਿਆਨੁ ਭਉ: ਡਰੁ ਵਾਲੀ ਕਰਣੀ
ਸਚੁ: ਸਚੀ ਤੇ ਸਾਰੂ ਹੈ ਦਾ ਭਉ ਕਰਣੀ ਤੇ ਸਚੁ ਸਾਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਤਾਂ ਹੈ
ਆਧਾਰ॰ ਕਰਿਕੇ ਲਾਈ: ਲੈ ਨੇਹਾਂ ਵਾਣੀ॰ ਤੇ ਸਚੁ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਹੈ
ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਸਚ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਬਾਣੀ: ਏਦ ਰੂਪੀ ਸਚ ਹੋ ਹੋਇ॰ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਸ॰ ਨਕਾ॥ ੨॥ ਮ: ੩॥ ਸਬਦੇ: ਦ ਕਰਿਕੇ ਭਾਗਿ॰ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਬਦ ਗਣੀ॰
ਆਨੂ ਕੁਝਈ ਜੋ ਆਪੇ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਲੋ ਚ ਤ੍ਰਾਇ: ਤ੍ਰਾਵਦਾ ਹੈ ਲਾਇ॰ ਕੋਚਿ
ਤ ਲਾਇ॰ ਕਾਰ ਮੋ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਦਾ ਸੁਖ ਹੈ ਕੁਲਖਣੀ: ਮੰਦੇ ਲਖਣਾ ਵਾਲੀ
ਤੇ ਕੁਨਾਰਿ: ਖੋਟੀ ਨਾਰਿ ਹੈ ਕਾਰ: ਸੇਵਾ ਆਰਿ ਨਹੀ ਹੈ ਵੇਰਾਗ॰ ਹੋਇਆ
ਸੰਸਾਰ ਤੋ ਰਾਤੇ: ਰਤੇ ਹੋਏ ਗੁਣ: ਗੁਣਾ ਨਾ ਨਿਰਭਉ॰ ਹੋਇ ਇਕ ਦਾ ਰਾਦੀਸ
ਵਾ ਦੇਖੇ ਲਾਗ ਦਾ ਨਿਰਭਉ ਦੀ ਲਿਵ ਵਿਖੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਆਰੇ ਲਾਗ: ਲਾਗੇ ਹੋਏ
ਸਭਨਾ॰ ਨੂੰ ਸੋ ਭੈਮਣੀ: ਦੁਚਿਤੀ ਦਾ ਉਦਾਸੀ ਨਹੀ ਭਾਉ॰ ਬੋਠਣ ਨੂੰ ਗੁਣ:
ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮਿ: ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸਾਚਿ ਮੇ ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਸਾਚ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇ ਸਮਾਉ:
ਸਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਣਇ॰ ਆਗੋ ਕਿਤ੍ਰੀ: ਸਬਰੂ ਦਾ ਦੇਵ ਕਹਿ ਦੇਨਿ ਦਾ ਲੋਕਮ
ਰਦੋ ਦਿਸਦੇ ਨਾ ਪਦਿਹੀ: ਪੋਂਦੀਆ ਵਿਨੁ: ਦਿਤਾ ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਉ ਧਿਖਿਆਨੇ:
ਧਿਖਿਆ ਦਿਖੇ ਜੋ ਛੋਡਦਾ ਸੁਖ ਸਰਿ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਅੰਦਰਿ ਗਹੀਰ॰ ਦਾ॥
੩॥ ਮ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਜਿਨਹਿ: ਜਿਸਨੇ ਸਮਰਥ॰ ਸੋ ਹੈ ਜੀਉ॰ ਤੇ ਦਾ ਦਾ ਦਬੁ: ਦਸਤੂ ਨਾ ਚਿਤਨ
ਤਾ ਨਕਿ ਕਿ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰ॰ ਤੇ ਦਾ ਗੁਰ ਰੋ ਧੀਦ ਰੂਪ ਤਤ: ਤਤ ਸਰੂਪ
ਕਹਿਤਾ: ਕੋਹ ਤਨੇ ਦਾ ਲਾ ਹੈ ਨਿਧਿ॰ ਆਣ ਦੇਖ ਦਾਰ ਸਭਾਂ ਦੇ ਸਾਰ: ਸਮਾਲੁ
ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਦਾ ਸਬਦ ਦੇ ਕੇ ਸਚੇ॰ ਏਸ ਮਨ॰ ਮੋ ਨਾਮ॰ ਮੋ ਹੋਦੇ
ਨ ਤਾ॰ ਰੂਪੀ ਪਸਾਰਿਆ: ਪਸਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ: ਬਹੁ ਹੇ ਕਲਾ: ਸਕਤੀ

ਕਰੂਾਰਥ੦ ਤੇਨਾਮਪਦਾਰਥ ਹੈਭਾਈਜਿਸਕਰਿਾਨਿਵਾਸ ੦ਦੇਰੇ ਦਾਜੋ ਦੈ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ: ਗੁਰੂਮੁਖਜੋਹੈਂ ਜਿਨਾਦਾਕਮਲਪ੍ਰਗਾਸੀਐ: ਸਿਆਹੈਤਿਨਾਦੁਆਰੇ ਦਾ
ਗੁਰਮੁਖਿਹੋਦੈਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਿਆਨਤੌਰਿਦੇਕਮਲਪ੍ਰਗਾਸੀਐਹੈਭਾਈ।
ਪ੍ਰਭ੦ ਦਾਭਾਈਜੋਪ੍ਰਤਾਪੁਦ ਪ੍ਰਭੁਮਤ੍ਰਿਲਿਆ: ਮਿਲਿਆਹੈ ਸੰਤੋਖਿਆ:
ਸੰਤੁਸਿਆਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾਰਦੈ: ਜਪੇਸਾਦਸਆਉ: ਸ੍ਵਾਦਦਾਲਾਭੁਹੈ।
ਕਰਨੀ: ਸੁਵਣੀਖਾਉ: ਬੈਕੁੰਠਦਾਸਰੂਪਜਾਉ: ਜਾਣਿਆਂਦੇ: ਬੁਦੇਹੈਬੁ
ਦਿਖੇਹੈਮਾਰੇ: ਅਗਿਆਨੁਬਾਦੇ੦ ਅੰਨੁਬਾਉਗਿਆਨਜਿਸਮਾਨਸਿ: ਜੀਅਜੀ
ਅਪ੍ਰੜੀਦਾਸਾਸਿਸਾਸਿਜਪੈਂਦੇਰਖੇਗੂੜ੍ਹ: ਗੁਪਤਹੈਦਾਨਿਰਗੁਣਹੈਏਕ੦
ਮਾਉ: ਕਰਮਹੈਕਲਾਭਰਪੂਰ: ਸਕਤਿਕਰਿਪੂਰਨਹੈਦਾਸਕਤਿਕਾਰਿਲਭ
ਲਭਹੈਸੰਗਿ੦ ਦੁਆਰੇਸਰਬ੦ ਮੈਜੋਝੂਰਿ੦ ਝੂਰਿਝੂਰਿਕੇਮਾਛਲਿ:
ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਪਲੇਲਾਇਹਰੀਨੇਦਾਚਰਣਾਰੂਪੀਪਲੇਲਾਇਗੁਰੂਨੇ। ਛੋਟਦੁਖੁ
ਪਸੀਸਾਰਭਉਜਲਤੇਗਦਦਰਿ: ਦਿਸ੍ਰਾਨ੍ਰਿਹਾਲਿਆ: ਨਿਹਾਲੁਕੀਨਾਦਾਦੇ
ਖਿਆਭਾਈਜਾਂਕੀਤੋ: ਕੀਤਾਹੈਅੰਗ: ਪਖਅਪਾਰ੦ ਨਾਮ੦ ਦੇਸ
ਧਾਰੁਕਰਿਆਗਤੀ: ਗਤਿਹੈਨਿ: ਜੋ। ੪॥੧॥ਮ:੫॥ ਦੁਖਸਾਗਰੋ: ਦੁਖ
ਦਾਸਾਗਰਹੈਹੇਪਿਆਰੇਪਸਰੀਆ: ਪਸਾਰਿਆਮੋਹ੦ ਨੂੜੀਦਾਹੈ।
ਕਰਮ: ਲੇਖਦਾਕ੍ਰਿਪਾਨਾਮ੦ ਲਿਵਨੂਭੀਲਾਇਆਤਿਸਨੇਦਾਰਾਮਨਾਮਦੀ
ਲਿਵਦ੍ਰਿਖੇਲਾਇਆ: ਲਗਾਹੈਸੋਟੀਆਟੇਕਹੈ੦ ਪਿਛੋਟੇਕ੦ ਹੈਅਵਤੇਸ
ਕੋਕੀਕਰੋਏਕ੦ ਤੂਹੀਹੈਜਨਮ੦ ਮੋਜੋਨਿ੦ ਦਾਦਾਆਏਸਜਾਇ੦ਤ
ਸਨੂੰਅਗੈਜਿਨ੦ ਕੌਣਾਇ: ਹੂਹੋਏਨਿਤਿਨਿਤਨਿ: ਤਿਸਨੇਤਨੁਮਾਪ।
ਤਿਜਣਿਆ: ਪਸਿਰਿਆਜੋਗੁ: ਦੁਖਾਕੂਚਾਇ: ਭੁਗਾਇਆਵਿਜੋਗੁ:
ਦੁਖਦਾਵਿਛੋੜਾਸਿਜੋਗੁ: ਲੇਖੁਦਾਕਰਮਾਆਣਿਆ: ਪੂਰਿਆਦਾਭ
ਰਿਆਹੋਇਆਮਾਮੂਲਿ: ਹਰੀਦਾਕਦਾਚਿਤਾਧ੍ਰਾੜ੍ਹ: ਮਿਟੀਆਬਿਲਲਾਟ:
ਬਿਲਲਾਪਾਸੂਲ: ਦੁਖਾਕਹਿਆਮੂਲਿ: ਸੰਸਾਸਫਲਹੋਇਹੈਜੋਕਾਪਾ
ਵਿਵਸਾਇ: ਜਿਤਨਾਕੂਦਮੁਚਲੇਕਾਲੇਂ: ਕਲੀਕਤੁਕਰਿਦਾਕਾਲੇਦਾਲੇ
ਦੂਤਾਂਨਾਲੁਮੁਖਿ੦ ਨੂਾਦਰਗਾਹ੦ ਭੀਦਾਕਿਧਾਹੂਦਾਹੈਅਖੋਪਾਇ: ਪੇ
ਦੀਹੇਦਾਪਤਿਓਂਸੰਜਮ੦ ਭੀਤੇਸਹਜ: ਹਜਾਰਹੀਹੋਵੈਨਾਲਿ੦ ਪ੍ਰਲੋਕ
ਮੇਦਾਹਰੀਦੇਗਾਲਿ: ਕਲੰਕਾਦਸਤੂ੦ ਆਤਮਰੂਪੀਕਾੜ੍ਹ੦ ਤਨਧਨੁ
ਓਨੁ: ਦਿਤਾਹੈਲਿਆਰੇਤਿਨਾਨਧਿਆਨ੦ ਤਿਨਕੋਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਂ। ਛੋਡਾਗੁਣ
ਕੀਰਤਨਨੂਰਦੈ: ਗੁਣਾਦੇਕੀਰਤਨਨੂਰਦੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ੦ ਨਾਮਕਰਪੂਰਕੇਭਰੇ
ਹੈ। ਦੁਖਸਾਗਰਜਿਨਲੰਘਿਆਆਪਿਆਰੇਤਿਨਕੀਸਰਣਜੋਪਇਹੈਸਦਾ
ਦੁਖਸਾਗਰ੦ ਭੀਤਿਨਲੰਘਿਆਆਪਿਆਰੇਤੇਭਵਜਲਤੇਭੀਸੰਦੀਆਖਰੇ੦
ਹੋਇਓਤਾਣ: ਧਲਹੈਜਾਣੁ੦ ਤੂੰਦਾਆਹੇਮਸਤਕਿ੦ ਦੇਸਚਨੀਸਾਣ:

ਲੇਖ ਕਰਿਕੇ ਦ ਮਸਤਕ: ਉਤੇ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਸਚੁ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਿਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ
ਇਆ ਚਾਹੁ॰ ਹਉ ਤਿਸ ਤੇ॥੮॥੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ਓ ਸ
ਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪਾਠ ਪੜਿਓ॰ ਅਸੁਤੇ ਭਾਦਾ ਤੇ॥ ਨਿਦਾਉ॰ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤੇ
ਕ੍ਰਿਧੀਗਮ॰ ਨਾੜ ਭੀ॥ ਅਧਿਕ॰ ਤਾਂ ਕਰਿਕੇ॥ ਮਿਲਣ: ਮਿਲਿਆ ਦੀਜੇ॰
ਸਾਨਾ ਬਿਬੇਕ: ਬਿਬੇਕੁ॰ ਦੀ ਦ ਵਾਲੀ॥ ਏਹੁ ਰਹਾਉ ਦੀਆ ਤੁਕਾਂ ਵਿਚਿ ਆ
ਪੌੜੀਆਂ ਤਾ ਕਰਿ ਜੋ ਤੂਨੀਆ ਮੋਨਿ: ਚੁਪ ਭੀ ਭਾਈ ਓ॥ ਕਰ ਪਾਤ੍ਰ ਭੀ ਰਹਿਓ:
ਹਥ ਹੀ ਪਾਤ੍ਰ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਦ ਕਾਰਿ ਮੇ ਪਾਤ੍ਰ ਧਾਰ ਰਹਿਓ॥ ਫਿਰਿ ਓਧਰ ਨਾਹੀ:
ਦਿਖੇ ਦ ਫਿਰਿਓ॰ ਤੇ ਬਸਿਓ॥ ਤਟ: ਕਨਾਰੇ ਤੀਰਥ॰ ਦੇਕੇ॥ ਛੁਟਕੇ: ਛੁਟ
ਕੀ॥ ਕਾਮਨਾ: ਕਰਣ ਤੀਰਥ ਮੇ॥ ਕਰਦਤ: ਕਲਦੜਾ॥ ਜਤਨ॰ ਇਹੋ ਜੋ
ਕਰਾਏ: ਕਰੇ॥ ਦਾਤਾਰ: ਦਾਤਾ ਹੋਵੈ ਦ ਦਾਤਾਰੁ ਹੋਵੈ॥ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਏਨਾ ਦੁਆਰ
ਦਾ ਹਰਿਦੇ ਦੁਆਰ ਮੇ॥ ਅਮ ਰਚਾ: ਮੂਰਤਾ ਦੀ ਦ ਚੰਦਨ ਛਿਨਕੇ॥ ਬੰਦਨ॰
ਹਥ ਜੋੜਿਕੇ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿਕੇ॥ ਰਤੁ: ਪ੍ਰੀਤੁ ਮੇ॥ ਇਹ ਜੁਗਤ: ਇਨ ਜੁਗਤ
ਕਰਿ॥ ਜੋਗ॰ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਧ ਭੀ ਹੋਵੈ॥ ਰਾਸੀ॰ ਭੀ ਜੋ ਹੋ॥ ਆਰਜਾ॰ ਭੀ ਕੀਤੀ
ਤੈ ਭੀ॥ ਰਹਿਆ: ਲਹਿਆ॥ ਲੀਲਾ॰ ਸਿਕਾਰ ਆਦਿਕ ਕਰੀ॥ ਰਚਨਾ॰ ਮੰਦਰ
ਆਦਿਕ ਰਚੇ॥ ਅਟਰਾ: ਅਮੋੜ੍ਹ॥ ਚੇਆ॰ ਲਾਇਆ॥ ਏਹੁ ਤਾਂ ਸਭੁ॥ ਦੁਆ
ਰਾ॰ ਜੀ ਹੋ॥ ਕੀਰਤ॰ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਭੀ ਜੋ ਹੈ ਏਹੁ॥ ਕਰਮਾ: ਕਰਮ ਹੋ॥ ਲਹਨਾ॰
ਲਿਆ ਹੈ ਦ ਪੂਰਬਿ॥ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਿਨਾ: ਪੂਰਬਿ ਕਾ ਲੇਖਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋ॥ ਇਹ:
ਇ ਸਰਬ ਗੁਣ ਮੇ ਮਤਾ ਹੋ॥ ਭਿਜਨ॰ ਤੋ॥ ਰਤਨਿ॰ ਮੇ॥ ਰਾਤਾ: ਰਤਾ ਹੋ॥੮॥੩॥
ਰਾਗ ਸੋਰਠਿ ਵਾਰ ਮ: ੪॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮ: ੧॥ ਸੋਰਠਿ॰ ਰਾਗ
ਣੀ ਦ ਬੁਧੀ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ ਹੋ॥ ਮਨਿ॰ ਮੇ॥ ਦੇਵੀ ਮੇਲਨ ਕਤ: ਤਿਨਾ ਦੇਵੇ
ਦ ਮੇ ਮੇਲਨ ਨਹੀ ਕਤ: ਕੜਾ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ॥ ਕੈੜੇ ਦ ਕਬੋਲਣ ਰੂਪੀ ਦ ਮਾਜਨ ਰਿਕ
ਦੇ ਕਤਰਣ ਰੂਪੀ॥ ਅਥਵਾ ਤਿਨਾ ਮੇ ਦੇਦੀ: ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਮੇ ਲਨ ਨਹੀ ਕਤ: ਕੜਾ
ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ॥ ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਨ ਜੀਭੇ: ਜੀਭ ਮੇ ਹੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ਦਾ ਨਾਮ॥ ਜਸ ਰਵੈ: ਪ੍ਰਲੋ
ਕ ਮੇ ਤਾ॥ ਨਿਸੀਰ॰ ਹੋਕੇ॥ ਕਪੜੁ: ਕਪੜਾ॥ ਖੁਸੀ ਰਾਵੈ: ਤਾਂ ਖੁਸੀ ਭੋਗੇ॥ ਸੀਗਾ
ਰੀ॰ ਹੈ ਸੋ॥ ਜਿਨਾ ਦੇ॥ ਕਦੇਨ॰ ਲਗੈ ਮੇਲ ਤਿਨਾ ਨੂ ਪਤਿਰ: ਭਚਕਮਾਤ੍ਰ ਦਸੁ
ਰਜ ਦਤਾ ਦ ਤਿਨਾ ਦੇ ਪਤਿਗ: ਸਰੀਰ ਨੂ ਸੁਏ ਦੁਖ॰ ਰੂਪੀ ਦ ਦੇਦਰ: ਲਗਾ
ਜੇਠ: ਏਤੇ ਭਰੂ॥ ਸੁਏ ਦੁਖਿ॰ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੈ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਸੋਰਠਿ॰ ਰਾਗਣੀ ਦ
ਬੁਧੀ॥ ਚੰਗੀ ਚੇਲੇ: ਚੇਲੋ॥ ਮਤੀ: ਮਤਿ ਕਰਿਕੇ॥ ਗੁਸਾਈ: ਦੀਕਸਾ ਦਿਤੁ ਆ
ਈ॥ ਕਿਆ ਹਰਿ ਨਾਹਿ ਰਹਿ ਗਾ ਦਿਖੇ ਰਤੀ॥ ਚੇਲੇ: ਚੇਲੀ॥ ਬੁਧੀ ਦ ਦੇਣ ਰੂਪੀ
ਨ॰ ਹੋਰ ਕਾ ਟੋਲੇ: ਸਭ ਕੋ॥ ਗੁਰਿ: ਪੂਜਾ ਅਨਤ: ਹੋਰ ਥੋ॥ ਗੁਰ: ਪੂਜਾ ਗੋਲ
ਗੋਲੇ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸੁ ਕੰਪੋ ਉਤੜੀ॥ ਸਿਸਟਿ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੁਕਰਤਾ ਹੋਰ ਪੇਲਿ:
ਤਨ ਦ ਜਗਤ ਰੂਪੀ॥ ਜਦਾਹਿਆ॰ ਅੰਗਾਂ ਪ੍ਰਤੈਗਾਂ ਨੂ ਦ ਸਭ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂ॥

ਦਾਤਾ॰ਤੇਕਰਤਾਕੀ।ਤਾਹਾਰਿਆ: ਹਾਰਾਹੈਂਸਭਨਾ।ਸਬਦ: ਹੁਕਮਵਰਤੇ॰ਹੈ।
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇਸਦਾਸਲਾਹੀਤੇਗੁਰਕਉ: ਨੂੰਤੇ।ਵਾਰਿਆ: ਵਾਰਨੇਹਾਂ।੧।ਸ:
ਮ:੩।ਹਉਮੈ॰ਵਿਖੇ।ਜਲਤੇਜਲ: ਜਲਤੇਜਲਤੇਹੀ।ਗਭਾਇੰਕਰਕੇ।ਪ੍ਰੀ
ਨੈ: ਦਰਤੇਤਰਦਸਰਣਾ।ਸਬਦਿਸੁਭਾਇ: ਸਬਦਨੂੰਕਰਕੇਸੁਭਭਾਇਵਾਲੇ
ਹੋਏਤਾਂਦਾਸਬਦਕਰਕੇਸੁਭਾਵਕਹੀ।ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸਵਿਖੇ।ਸਚੁਨਾ
ਮਨਾ।੧।ਮ:੩।ਸਦਾਵਲਿਓ: ਜਹਿਤਵਲਦੇਜੋਹੈਸੋ।ਧਿਨ: ਧਨਤਾਜੋਗੁ
ਜਨਮਪਰਵਾਣਹੋਇਆਹੈ।ਸੁਜਾਣ: ਚਤੁਰਹੈਤੇਸੁ।ਹੋਵੈ॰ਆਪਭੀ।ਤਾਹਿ:
ਉਨਾ।ਅਰਥ: ਮਰੁਦੇਨਿਮੁਇੰ॰ਸੋ।ਆਖੀਅਰਥ: ਆਖੀਦੇਹੈ।ਸਬਦ॰
ਵਿਖੇਦਕਾਰਿਕੇ।੨।ਪੌ: ਜੋਦਿੰ॰ਤਨਕਾਰਿਤੇਧਾਈਕਾਰਿ।ਸਾਧੂ॰ਆਂਦੀ
ਸੋ।ਨਾਮ॰ਵਿਖੇ।ਕਾ॰ਸੇਵਾਹੈਤਿਸੁਮਾਹਿਮੈਮੂਰਖਨੂੰ।ਗੋਲਾਲਾਲਾ: ਦਾ
ਸਾਦਾਦਾਸਹਾਂਤੁਧ: ਤੇਰਾਮੈ।ਮੈਨੂੰਹੁਕਮਫੁਰਮਾਈਐ॰ਸੁਕਰਾਂ।ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ।ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇਦਾਹੋਇਕੇ।੨।ਸ:ਮ:੩।ਲਿਖਿਆਸ: ਲਿਖਿਆ
ਹੈ।ਮੋਹ॰ਰੂਪੀ।ਅਨ: ਵਿਤੀਹੈ॰ਇਸੇਕਰਿਕੇ।ਆਸ: ਆਹੇਆਹੋ।ਪਾਸਿ॰
ਸਤਿਗੁਰਦੇਦਾਹਰਿਦੇ।ਬਹੁਅਠਿਆਣ: ਬਹੁਤਿਆਤੇਬਹੁਤਾ।ਜਾਣਸਿ:
ਜਾਦਾ।ਉਥੇਸਾਸ: ਹਉਕੇਲੈਂਦਾਹੈਂ।ਨੈ: ਨੂੰ।ਕੋਈ: ਕੋਈਨਹੀ।ਦਿਸਈ:
ਪ੍ਰਤੀਤਕਰਦਾ।ਵਿਸਾਸ: ਨਿਸਚੇ।ਅਗਲਾ: ਬਹੁਤਾ।ਨਾਮ॰ਦਾ।੧।ਮ:
੩।ਸੋਇਨ: ਸਾਖੀ।ਲੋਕਕਦੇਸੇਸਜਣ: ਸਜਣਹੈਤੇਪ੍ਰਲੋਕਦੇ।ਸੁਭਾਇ:
ਸਭਾਵਕਦਸੁਭਾਇਕਰਕੇ।ਸਚਿ॰ਸੋ।ਭਾਇ॰ਵਿਖੇ।ਛੁਟਦਾ।ਅਭਿਆ
ਨੇਦਿਕਾਰਕਰਹਿ।ਸੁਆਰਥੀ॰ਹੈਤੇਆਗਲਾਦਾਕਿਸੇਦਾ।ਕਮਾਵਣਾਹੈ
ਉਸਨੂੰ।੨।ਪੌ:।ਖੇਲ: ਲੈਣਾਦੇਣਾਵਿਵਹਾਰਭੀ।ਵਿਛੋੜਾਤੁਧਆਪੇਆ
ਪਜਗਤਉਪਾਇਕੈਖੇਲ: ਖੇਡਆਤ੍ਰਹੀ।ਤ੍ਰੈਗੁਣ: ਤਿਨਾਗੁਣਾਂਨੂੰਦਾਤ੍ਰਿਗੁਣਹੀ
ਜੈਸਾਰਾ।ਮੋਹੁ॰ਨਾਦਾਤਿਨਕਾਲਕਾਰਰੋਗ।ਹਉਮੈ॰ਜੋਹੈਤਿਨਾ।ਪਾਜੋਸਾ
ਇਆ: ਜਾਂਦੇਹੈਂ।ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇ।ਆਪਣੇ॰ਤੇਮਨੁਕਾਰਿ।ਧਿਆਇਆ॰
ਤਨਕਰਿਕੇ।੩।।ਸ:ਮ:੩।।ਛੋਡਾ।ਮੋਹਣੀ॰ਦੀਮਮਤਾਹੈਵਾਮਮਤਾਨੂੰ
ਪੀਜੋਮੋਹਣੀਹੈ।ਉਬਰੇ: ਬਚੇਹੈ।ਗੁਰਮੁਖਿਕੇਨਹੈਅਖੋ।ਕਮਲ:
ਸੁਦਾਈਹੋਇਆ।ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਦੀ।ਦਾਤ॰ਹਰੀਜੋ।ਜਿਨਕਉ: ਜਿ
ਨਾਂਦਾ।ਜਿਨਾਨੂੰ।ਪਾਇਆ: ਛੁਡਿਆਹੈ।੧।ਮ:੩।।ਧੁਰਹੀਮਾਹਿ: ਦਿ
ਲੈਵਿਖੇਹੀ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਨਾਮਰੂਪੀ।ਭੁਖ॰ਨਾਂਕ੍ਰਮਦਾ॰ਹੈਤਉਮਨਮੁਖ
ਕੀ।ਸਿ.ਗੁਹੈ॰ਕਰੇ।ਕਰਤੇਨੇਆਪ॰ਵਲੋ।ਮੁਖਿ॰ਦੁਆਰੇਵਿਰਲੇਨੂੰ।
ਖਾਇਆ॰ਗੁਰਾਂਨੇ।ਰਸਨਾ॰ਕਰਿਕੀ।ਸਬਦੇਹੀ: ਗੁਰਸਬਦਨੂੰਤੇਹੀਨਾਉ
ਉਪਜੈ: ਉਚਾਰੀਦਾਹੈਤਾਂਸਬਦੇ: ਬ੍ਰਹਮਦੇਮੇਲਿਵਿਚਆਪਨੂੰ।ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤੁ: ਅਮਰਕਰਨੇਵਾਲਾ੨।ਪੌ: ਰੇਖੁ॰ਹੈਤੇਅਕ੍ਰਿਸਟਹੈਕਹੁਹੈ।ਆਗ

ਮ॰ ਹੈ ਕਿਆ ਕਹਿ ਕੇ ਤਿਸ ਦੇ ਛੋਡ ਦਾ ਆਪਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਤਾ ਪਾਈ ਐ॥ ਪਾਉ
ਣਾ ਹੈ ਖਾਣਿਆ ॰ ਜੋ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰ ਸੇਵ॥ ਗੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪਾਈ ਐ॥੪॥ ਸ॥ ਮ॥੩॥
ਜਿਉ ਤਨ ਕੋਲੂ ਪੀੜੀਐ ਛੋਡਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਂਦੇ ਤਨ ਨੂੰ ਕੋਲੂ ਜਿਉ ਤਿਲ ਪਾਈ ਕੇ
ਪੀੜੀ ਐ ਤਾਂ ਭੀ ਰਤਨ ਛੋਡੇ ਰੀ॥ ਜਰ ਆਤ ਭੀ ਛੋਹਿ॥ ਦੇਹਿ ਦਿਵੈਂ॥ ਜਾਦੇ ਤਾ ਸਿ
ਦਤੂੰ॥ ਦੇ ਨੇ ਹਿ ॰ ਤੋਂ ਚੁਕਾਈ॥ ਜਾਂਦਾਂ ਛੋਹ॥ ਦਿਨੇ॥੧॥ ਮ॥੩॥ ਰੰਗੁ ਲਾਏ
ਮਨੁ ਲੋਇ॥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਾਇ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਲੋਇ ਇ ਲੇਂਦਾ ਹੈ॥ ਛੋਡਦਾ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਪਾਣ ਹੋ॥
ਪਾਹ ਦੇ ਹਿ ਤੇ ਭੀ ਰੰਗੇ ਅਭੁਖਾਂ ਤਾ ਤਿਉ ਮਜੀਠੋ ਕਪੜੇ ਦੀ ਪਾਈ ਦੇ ਰੰਗ
ਗੁਰੂ ਪਿਆਹ ਦੇਹਿ ਕੇ ਭੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਮਜੀਠ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜਾ॥ ਨਾਨਕ ॰ ਛੋਡ ਤੁ
ਹੁਣ ਪਿਆ॥ ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਕੇਹ॥ ਕੋਈ ਭੀ ਦ ਕਦੇ ਭੀ॥੨॥ ਪਉ॥ ਛੋਡਦਾ ਹਰਿ
ਆਪਿ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ॰ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਸਿਖੁ ਹੋਕੇ ਨੇ ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਇ ਦਾਂ ॰ ਨ
ਮ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ॥ ਨ ਕੈ ਸੋ ਉਤ ਸਵਾਰ॥ ਰਚਕੇ॥ ਸਿਰ॥ ਸਿਰ ਧਿਸੀਰ ਸਭ ਨੂ
ਪੈਧੇ ਐ॥ ਨਾ ਨੂ ਨਾਇ ਕਿ ॰ ਨਾਨੂ ਆਪਿ ਹੀ ਖੁਆਇ ਦਾ॥ ਖੁਹਦੇ ਤਾ ਭਗ
ਤੀ ਦਲੋਂ ਆਗੇ ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਉਸਤਤੁ॥ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਐ ਨਹਿ
ਆਏ ॰ ਤਿਸੁ ਦੁਆਰਿ ਜੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਾਹ ॰ ਨੂ ਜੀ॥੫॥ ਸ॥ ਮ॥੩॥ ਪਾਦਣ॥
ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੋਇ ॰ ਐਥੈ ਨੇ ਆਗੇ ਅਲਭ॥ ਦੁਲਭ ਹੈ॥੧॥ ਮ॥੩॥ ਮੁ
ਖ॥ ਮੁਖ ਦਾ॥ ਦੂਜੈ ॰ ਭਾਇ ਐ ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ॥ ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਮੈ ॰ ਤਿਨਾ ਦੀਅ
ਦੀਆ ਪਾਰਿ ਤ॥ ਪਰਾਂ ਪਰਾਂ ਐ ਸਿਧ ॰ ਥਕੇ ਸਰੇ ॰ ਬਹੁ ਤੇਹੀਆ ਥਾਕੇ॰
ਤੇ ਤੀਰਥ ਦਸੀ ਦ ਜਾਤੂ ਥਕੇ ਹੈ ਸਾਰ॥ ਖਧ ਰਸ ਹਉਮੈ ॰ ਦੇ ਭਰਮਿ ਐ
ਭੁਲਾਇ ਹੋਇਆ ਭਉ॥ ਡਰਣਿ ਦਾ ਭਾਗਿ॥ ਭਾਗੀ ਆਂ ਨੂ ॰ ਤਾਂ ਹਰਿ ਸਬਦ॰
ਕਰਿ ਕੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ॥ ਤਿਨਾ ਨੇ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈ ਆਪ ਨੂ॥ ਨਾਨਕ ॰ ਤਾਂ ਸੁਖ ਮੈ
॥੨॥ ਪਉ॥ ਕੁਪਤਿ॥ ਵਡੇ ਤੇ ਗਣੇ॥ ਛੋਟੇ ਗਜੋ ਰਿਗ॥ ਅਨਿਦਾਇ ਨਾਦਾਣ ਦਿਨ
ਚਾਰ ਹੈ ਕੁਸੁੰਭ ॰ ਦਤੂ ਹੈ ਚਲੇ ॰ ਕੋਈ ਕੀਤੇ ਹੂ ਦਾ ਹੈ ਜਿਰ ਪਹਿਗਾਦਣਾ॰
ਹੁਦਾ ਹੈ ਤਾਦਣਾ ॰ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ॥੫॥ ਸ॥ ਮ॥੩॥ ਫਿਰੇ॥ ਫੇਰੇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ॥
ਫਿਰ ਦੇਹੀ ਫਿਰ ਦੇ ਹੈਂ ਮਹਿ ॰ ਹੋ ਗਿਆਨ ਦਰੀ॥ ਹਰੀ॥ ਸਬਦ ਦੇ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ
ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਛੋ॥੧॥ ਮ॥੩॥ ਠਾਉ ਰ॥ ਠਹਿਰਨ ਨੂ ਨਹੀ ਥਾਉ ਦ ਲੋਕ ਪਲੋਕ
ਮੈ॥ ਛੁਟੜਿ ॰ ਨਾਰੀ ਦੁਹਚਾਰਣਿ॥ ਦੁਰਾਚਾਰਣੀ ਤੇ ਥਾਇ ਨਾਉ॥ ਬੁਰੇ ਨਾਉ
ਵਾਲੀਆ ਸੀਆਹਿ॥ ਜੀਦੇ ਨਾ ਗੁਰ ॰ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚੁ ਮਿਲਾਉ॥ ਮਿਲੇ ਹੈ॥
ਦ ਛੋਡਦਾ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮੇਲਿ ਮੈ ਮਿਲੇ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਥਖ ਸੀਆਹਿ॥
੨॥ ਪਉ॥ ਸੁਰਣਿ ॰ ਨੂ ਜਲੁ ॰ ਤੇ॥ ਤਿਨ ॰ ਨੂ ਹਰਿ ॰ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਜਿਨਾ ਹਰਿ
ਤ੍ਰਪ॥ ਜਿਨਾ ਉਪਰਿ ਹੈ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਹੈ ਸੁਖਿ॥ ਦੁਆਰਿ ॰ ਤਾਂ ਦ ਜਿਨਾ ਗੁਰ ਦਾ
੭॥ ਸ॥ ਮ॥੩॥ ਬਾਲੇ॥ ਬਾਲ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਐ ਤੇ॥ ਤੇਨਾ ਪਈ ਓ॥ ਪਾਈ ਹੈ
ਛੋਡਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰ ਭੋਜਨ ਰੂਪੀ॥ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਐ॥ ਤੂ ਹੋਵੈ ਤੇ ਦੀ।

ਚਾਰ०ਦੁਆਰਕੋ।ਮੁਦਾਵਣੀ:ਵ੍ਰਿਆਤੇਜੋਸੋਈਫੁਰੋਟੀਦੀਸੁਰੀਯੁਪਾਵੈਓਹੁ
ਕਾਢਿਕੈਰੋਟੀਖਾਹੀਦੀਹੈ।ਅਦਾਸੰਤਏਹਮੁਦਾਵਣੀ०ਵੀਚਾਰਰੂਪੀ।ਪਾਈ०
ਜੈਪ੍ਰੇਮਸਦੇਪਾਵਣਰੂਪੀਗੁਰਮੁਖਿ०ਨੇਵਦੁਆਰੇਪਾਣਿ:ਮੇਹਿਨਤਕਰਕੇ
ਰਹੇ०ਹੋਂ।ਭੂੰਨ:ਭੂੰਨੇਹੋ।ਖੁਆਈ:ਖੁਆਈਲੈਹੇਦਖੁਸ਼ਿਕੋ।ਲਿਖਿਆ०ਸੋਈਰ
ਪੈ:ਲਾਹਹੁ:ਲਾਹੁਦੀਆਂਨੋ।ਗਾਰੀਆ:ਹਾਰੁਜਾਂਦੀਆਂਨੋ।ਤਿਨਾ०ਤੋ।ਮੁਖੀ
ਆ:ਮੁਖਿ०ਹਰਿਦੇਮੇਲਾਦੇਖੈਮਿਲਾਵਣਹਾਰੀਆਹੈ।ਹਾਰੀਆ०ਤੋ।
C)ਸ:ਮ:੩।ਜਾਗਿ:ਜੀਵਤੂੰਤੌਣਾਹੇਸੰਸਾਰਮੋ।ਹਉਮੈ०ਕਰਿਕੇ।ਗੁਰਬ
ਰੂ०ਜੀਹੈ।ਵੀਚਾਰਿ०ਰੂਪੀਦਦੁਆਰਾ।੧।ਮ:੩।ਜਾਗੇ:ਨਾਮਜਪੇਸੋਦੇ:
ਸਮਾਧਿਲਾਵੇ।ਮੁਖਿ:ਮੁਖਾਵੇ।ਹੋਵੈ०ਵਰਿਦਗਾਨੀਦ:ਪ੍ਰਤਖ੍ਯਦਸਾਂਤੀ
ਕਰਿ।ਜੁਗਾਇ:ਜੁਗਾਵਕਹੀ।ਚਰਤਿਆ०ਤੋ।੨।ਪੈ:ਜੋਹਨਿ०ਮੈਰਤਿਆਂ:
ਰਤੇਰੈਵਰਤਾਹੋ।ਛਕੇਦਾਹਰਿਇਕੋਇਕਜਾਤਿਆ:ਸਤਿਸਰੂਪਜੋਹੈ।ਸਹ
ਰਿਇਕੋਇਕੁਵਰਤੇ०ਸੰਸਾਰਮੈਤੇਇਕੋਉਤਪਤਿਆ:ਇਕਹੀਤੇਉਤਪਤਿ
ਕੀਤਾਹੈਸੰਸਾਰਨੂੰ।ਮੁਖਿ:ਮੁਖਾਨੇਹੀ।੮।ਸ:ਮ:੩।ਜਿਤੁ:ਜਿਸਕਰਿ।
ਤਿਠਾ:ਤਿਠੋ।ਅੰਧਾਅੰਧੁ:ਅਗਿਆਨੀਅੰਧਤਾਈਨਹੀਂ।ਸਬਦ:ਗੁਰ
ਸਬਦਨੂੰਦਾਂਬ੍ਰਹਮਨੂੰ।ਪਛਾਣਈਐ०ਤਾਂਦੇਨਾਂਜਾਂ।੧।ਮ:੩।ਬਾਣੀ:ਵੇਦ
ਰੂਪੀ।ਗੁਰੂ:ਗੁਰੂਹੈ।ਸਬਦ:ਉਪਦੇਸਹੈ।ਦਬਾਣੀ:ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ।ਗੁਰ:
ਸੰਤਾ।ਸਬਦ:ਬ੍ਰਹਮਦਾਹੈ।ਸਉਦਾ:ਨਾਮਦਾ।ਹਟੁਸਚੁ:ਸਤਸੰਗਰੂਪੀ।
ਰਤਨੀ:ਗੁਣਾਂਦੇਭਰੇਭੰਡਾਰ०ਜੋਤਾਦੇਰਿਦੇਰੂਪੀ।ਆਹਿ:ਵੇਹੈ।ਸਉਦਾ०
ਹੈਤਿਸਤਾ।ਅਪਾਰ०ਹੀਦਦਾ।ਵਿਚੁ:ਮਾਯਾਦਵਿਖ੍ਯਤਾਂ।ਕਰਮਿ०ਪੂਰ
ਬਲਾ।ਹਾਰੂ०ਹੈਓਹੁਸਚੁਦਹਰੀ।੨।ਪੈ:ਵਰਤੈ०ਓਨਾਨੂੰ।ਕੂੜੁ०ਨਰੁਆਰ
ਜੈਕੂੜਿ:ਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਵੈਨਕੂੜਿਨਾਲ।ਛਕੇਦਾ।ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਨਾਮੁ।ਅਮਰਾਪਿਤਾ।
੧੦ਸ:ਮ:੩।ਪੀਠਕਾ।ਗੋਬਿੰਦਦਯਾਲਵਾਲੇਨੇਖਤੁਕਰੇਹੈ।ਹੇਸੇਖਾਂਚੇ:ਪੁਨਾਓਹ
ਕਿਆਤੂਚਉਦਾਇਆ:ਮਚਾਇਆਹੋਇਆਹੈਕੇਤਾਚੁਕਿਆਹੋਇਆਹੈ।
ਕਿਸੇਦਾ।ਇਕਤੁ:ਇਕਤਾਦੇਘਾਰਿਵਿਚੁਆਣਿ:ਲਿਆਇਆ।ਏਹਭੂ:ਏਹਾ।
ਤੇਹਭੂ:ਟੇਰੁਤਾਈਨੂੰ।ਅਥਵਾ।ਜਗਮਾਂਜੂਨੂਕਰੇਹੈ।ਸੇਖ:ਹੇਸਿਖ।ਜੋਹੋਏਵ
ਲੋਜਗਮਾਜੂੰ।ਚਉ:ਚਦਾ।ਚਕਿਆ:ਚਕਦੇਸਾਮੈ।ਚਉਦਾਇਆ०
ਹੈਲਾਇਆਹੈਤੂੰਏਹੁਮਨ०ਇਨਾ।ਏਹਭੂ:ਏਹੁ।ਤੇਹਭੂ:ਤੇਰੂਤਾਈਤਿਨ
ਗੁਣਾਂਰੂਪੀ।ਜਾਣੁ०ਹੈਗੁਰੂ।ਮਿਹਮਾਣੁ:ਪਿਰਾਹੁਣਾ।ਕੀ:ਬਹੁਤੇ।ਨੀ:
ਜੋ।ਤਿਨ०ਦਾ।੧।ਮ:੩।ਗੁਣੁ०ਵੀਚਾਰਦਹਿ०ਜੋਜੋ।੨।ਪੈ:ਛਕੇਦਾਹਰਿ
ਨੇਵੇਂਸਦਗੀਭਗਤੀਰੂਪੀਚੋਲੀਗੁਰਮੁਖਾਂਨੇਪੈਧੀਹੈਕਢਿਕਰ०ਤਿਸਨੂੰ
ਹਰਿ०ਨਾਮਰੂਪੀ।ਪਾਟ:ਰੇਸਮਾ।ਬਹੁ।ਬਿਧਿ:ਬਹੁਰੰਗਾਂਦਾ।ਤਿਸਕਰਕੇ
ਬਹੁਭਾਤਿ::ਪ੍ਰਕਾਸੁਕਰਦੀਹੈ।ਬਿਬੇਕਕਰਿ०ਕੇ।ਬਿਬੇਕ:ਵਿਚਾਰੁ
ਛਕੇਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਸਾਤਿ०ਜੋਹੈ।੧੧।ਸ:ਮ:੩।ਪਰਥਾਇ:ਕਿਸੇਦੇਸਬ

ਬਣੇ ਜਾਣੀਏ॰ ਹੈ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੈ: ਜਗਤ ਨੂੰ: ਦਾਤੀ ਕਰੇ॰ ਸੁਆਮੀ ਜੀ: ਸੁ
ਧਮਨ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਤੇਰੀ॥ ਨਾਹੀ॰ ਇਸ ਬਿਧਿ ਤੋਂ ਹੋਣਦੀ॥ ੧ ਮ: ੩॥ ਮੂਰਖ: ਦੇ
ਆਹੇ॰ ਜਿਨਾ ਆਖਿਆ ਹੈ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਅੰਧਿਆ: ਅੰਧੇ ਹੈ ਪੰਡਿਤ: ਹੇ ਪੰਡਿ
ਤਾ॥ ਬ੍ਰਤ ਕਰਤੀ: ਕਮਾਈ॥ ਸਚੀ ਰਵਿ॰ ਨੂੰ ਸਮਲਾਈਆ ਉਹ॥ ਪਰ ਕ੍ਰਤ: ਪਰ
ਕੀ ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਕਮਾਈ ਸਿਰੀ॥ ਪਰ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਜਲ ਲਤ: ਜਲ ਦਿਆ ਨੂੰ
ਕੂਕ: ਤਿਨਾ ਦੀ ਉਚੀ॥ ਕਾਲੇ॰ ਨਾਲ ਦਾ ਦਾਲਿਆ ਨਾਲ॥ ੨ ਪੌ:॥ ਹਰਿ: ਹੇ
ਹਰਿ॰ ਮੈਂ ਤਾ ਦਸਾਈ: ਪੁਛਾਈ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਸਾਂਝੀ: ਭਿਜਾਲੀ॥ ਧਿਆ
ਈ॰ ਏਹ ਸੇਵੀ॰ ਏਹ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੀ ਖਾਣਿ॥ ਜੋ ਸਬ ਪਾਈ॰ ਹੈ ਸਾਨੂੰ॥
੧੨॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਪੰਡਿਤ: ਹੇ ਪੰਡਿਤਾ ਜੁਗ ਚਾਰਿ: ਚਹੁੰ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਦਾ
ਰੋਗਾ ਮੈਂ॥ ਛੇਦਾ ਮੂਲ: ਮੂੜ ਹੈ॰ ਤਿਸ ਦੀ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰
ਰੂਪੀ॥ ਛੇਦਾ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ਭੁਖਿਆ: ਭੁਖੇ ਹੀ ਮੂਏ ਸੋ ਦਿਸੈ: ਸੇ
ਦੈ ਤਿਨਾ ਸਚਾ ਰਵਿ॰ ਨਾ ਨਾਈ॰ ਦੋਰ ਕੋ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ਨਾ॥ ੧ ਮ: ੩
ਲਗਾ॰ ਤਿਨਾ ਸੁਧਿ: ਖਪਾਰਿ॥ ਚਹਿ॰ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਜਗਤ: ਸਾਂਤਿ ਦਾ
ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਨੂੰ॥ ਬੀਜਿਓ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੇ ਦਾ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ॥
ਖਾਇ॰ ਗੁਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲਾ ਦੂਜੇ॰ ਭਾਇ ਵਿਖੇ॥ ਮੁਖ: ਮੁ
ਖਾ ਨੂੰ ਆਪੇ॰ ਹਰੀ ਨੇ॥ ੨॥ ਪੌ: ਛੇਦਾ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸ ਗਾਵੇ॰
ਸੋ ਹੈ ਮੁਖਿ॰ ਕਰਿ॥ ਸਾ॰ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਭਾਵਣੀ: ਭਾਵਦੀ ਹੈ॥ ਤਾਵ
ਣੀ: ਤਾਵਦੀ ਹੈ॥ ਪਿਆਰੇ॰ ਦੇ॥ ਗੁਣੀ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਗਾਵਣੀ: ਗਾਵਣ
ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੋ ਰਸਨਾ॥ ਸਾ॰ ਰਸਨਾ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਬੁਲਾਵਣੀ: ਬੋਲਦੀ ਹੈ॥ ੧੩॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਪੀਰ ਕੁਸਿਖ ਕੀ
ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਹੈਂ॥ ਅਕਸਹੈ॰ ਤੇ ਓਹ ਨਹੀ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਦਾ॥ ਦੇਇ॰ ਦਾਂ
ਣਾ ਹੈ ਕੁਤੇ ਮੇਹੀ॥ ਉਭੀ: ਖੜੀ॥ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇ ਕੇ ਦਾ ਚੋਗੀ॥ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ॥ ਸਭ ਕਾਜ ਸਿਜਣਟ: ਜੋ ਸਭ ਸਿਸੀ ਕਾ ਰਾਜ ਸੁਖਾ॥ ਆਪੇ॰
ਹਰੀ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਕੁਲ: ਕੁਲਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ॥ ੨ ਪੌ:
ਸਿਖ: ਸਿਖਾ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਲੋਚ ਪਾਸਿ॰ ਕਹੈਂ॥ ਕਾਰੇ: ਸੇਦਾ ਮੈਂ॥ ਭਾਉ: ਭ੍ਰਾ
ਗੁਰ ਦੇ ਭ੍ਰਾ॥ ਦਾਈਆ: ਦਾਈਆ ਹੈਦਾ ਦਾਈ ਹੈ॥ ਛੇਦਾ॥ ਗੁਰਾ ਦਾਇ
ਕੋਜਿਆਂ ਪਿਆ ਹੁਏ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਮਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਕਾਈ ਆ ਮੈਂ॥ ਗੁਰ:
ਪੁਜ ਸਤਿਗੁਰ॰ ਨੂੰ ਬੋਲਹੁ॥ ਸਭ: ਸਤੇ ਹੀ॥ ਛੇਦਾ॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਆਖਿ:
ਆਖਣੇ ਤੋਂ॥ ੧੪॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਅਵਰੇ: ਹੋਰ ਹੀ॥ ਪਚਾਹਿ: ਖਪਦੇ ਨੇ ਦ
ਜਲਦੇ ਨੇ॥ ੧ ਮ: ੩॥ ਸਚੇ॰ ਤੇ ਪੂਰਾਣ ਹੈ॥ ਨਾਇ॰ ਸੋ॥ ੨॥ ਪੌ:॥ ਧਨੁ:
ਰੋਕੜ॥ ਸੰਪੈ: ਗੈਣੇ ਕਪੜੇ॥ ਮਾਣੀਆ: ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ॥ ਅੰਤੇ: ਅੰਤ ਨੂੰ
ਪਾਰ: ਕੋਠੇ ਕਚੇ॥ ਮੰਦਰ: ਚੌਚਾਰ ਛਤੇ॥ ਮਹਲ: ਹਵੇਲੀਆਂ॥ ਹਰ

ਰਗੀ: ਬਹੁਤੇਰਿਗਾਵਦੇ॥ ਤੁਰਿ: ਘੋੜੇ॥ ਆਈ: ਆਵਦੇ ਹਨ॥ ਜਿਉ॰ ਜੈਸੇ॥ ਸੁਖ॰ ਦੁਖ
ਤਿਵੇਂ॥੧੫॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਕਰਮ: ਕਮਾਵਦੇ ਮਤਿ॰ ਦੂਆ ਰਾਗ ਆਪਣੇ ਮੇਲਿ ਮੇ
ਦੇ ਮਤੀ ਆਂਦੇ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਾ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਵਸਹਿ: ਸ
ਰੀਰ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਤੋ ਉਸ ਟੀ ਆਹਿ: ਸੁਟੀਦੇ ਨੇ॥ ਭੀ: ਬਹੁੜੇ ਫਿਰਿ ਹਿ ਸਣੁ
ਪਾਇ: ਹਸਣਾ ਕਰਦੇ ਨੇ॥ ਜਾਪਈ: ਜਾਣੀਕੇ॥ ਸਮਾਹਿ: ਸਮਾਂਵਦੇ ਰੋਗ
ਸੀਭਿਆ॥੨॥ ਪਉ: ਸਚੇ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਤੇ ਹੈ॥ ਸਗਾਈ: ਸਗਾਂ ਦਾ ਦਰ
ਸਾਂਤੋ ਸੁਖ ਪਾਵਦੇ ਨੇ॥ ਜੀਠ: ਕਾਠੀਆਂ ਖੁਰਗੀਰੁ: ਖੁਰਗਿ ਨੂੰ ਸਾਧ:
ਜਗਪਾਸ੍ਰਾ ਜਿਨਿ: ਸਾਂਤਿ ਆਤੁਮਾ ਕਰਮ: ਨਿਤ ਕਰਮ ਤੇ ਧਰਮੁ ਦਰਣ
ਸੁਆਦੇ ਕਾਰਜ: ਪਰਾਰਿ ਭਾਗਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਸਾਂਤੇ: ਸਤ ਸਰੂਪ
ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬੋਲ ਲਹਿਆ ਪੋਤੇ: ਪਲੇ ਦਾ ਪੂਰਬ ਬਲੋ ਜਾਤੇ॰ ਹੈ॥੧੬॥ ਸ:
ਮ: ੩॥ ਹਰਿ ਮਿਲਾਇਆ: ਖੋਹਿ ਲਿਆਇਆ॥ ਮੁਠੀ॰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ॥ ਜਜਾਇ॰
ਨ ਰਖਦੀ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਨਾਮਿ॰ ਕਰੇ ਮੋਹਿ ਮੁਠੀ॰ ਓਨਾ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦਾ॰
ਖੇਦ ਕਰਿਕੇ॥ ਨਿੰਦਕ॰ ਦੇਹੁ ਦੇਹੈ॥ ਉਰਧਾਰਿ॰ ਸੁਖ ਹੈ ਨ ਪਾਰਿ ਸੁਖ ਹੈ
॥੨॥ ਪਉ: ॥ ਨਾਮਿ॰ ਵਿਖੋ ਦਾ ਫੜੇ ਦਾ ਸੋ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਾ ਹੀਰਤੇ
ਨਾਹੀ॰ ਜਾਂਤਾ॥ ਲਿਖਾਰੀ: ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥ ਗੁਣੀ: ਹਰੀ ਦੀ ਸਮਝ ਆਈ
ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਅਗੇ ਭੀ ਮੁਖ॰ ਦੀ ਗੁਰ ਪੂਰੇ॰ ਦੂਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਹੈ
ਈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ॥੧੭॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਗਾਖੜੀ: ਕਠਣ ਹੈ॥ ਸਿਰ॰ ਭੀ ਦੀਜੈ
ਤੇ ਆਪੁ॰ ਭਾਵ ਕੀ ਗਵਾਇਦਾ ਸਿਰ ਦੀਜੈ ਤੇ ਦੇਣਦੀ ਆਪ: ਹੈ ਜਾਤਾ
ਕੀ ਗਵਾਇਆ ਮਰਹਿ॰ ਜੁਨਿ ਹਿਰਿਕਾ: ਨਹੀ॥ ਬਣਇ: ਲੇਖੇ॥ ਪਾਰਸ: ਗੁਰੂ
ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਪਾਰਸੁ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੈ॰ ਜਾਂ ਗੁਰ॰ ਦੂਆ ਰਾਗਣੇ:
ਕਰਮਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੋ ਬਣਇ: ਲੇਖੇ ਦ ਸਰੂਪ ਸੋ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਮਹਲ:
ਸਰੂਪ ਤੇ ਕੁਮਹਲ: ਹੋਰ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਬਣਇ ਕੁਬਾਇਆ ਸੁਆਇ:
ਸੁਆਦ ਕਰਿਕੇ॥ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਲਹਹਿ: ਜਾਣੈ ਤਾਂ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਸੋ॥
ਜੈਸ੍ਰੀ: ਗਿਆਤਾ॥ ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਸੋਂ॥ ਮਿਲਾਇ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੇ॥ ਸਤ॰
ਦੀ ਦ ਪਾਲਾ॥ ਰਜਾਇ: ਰਜਾਈ॥੨॥ ਪਉ: ਜਨ॰ ਦੋ ਫੜੇ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ
ਰਿਨਾਮਾ ਨੂੰ ਮੁਖਿ ਤੇ ਕਹਤਿਆਂ: ਕਹਿਦੇ ਹੈਂ॥ ਤਿਆ: ਦੇ ਹੈ॥ ਬਹਣਤਿਆਂ:
ਬਹਗਏ ਹੈ ਦ ਬਹੇ ਹੈਂ॥ ਸਿਖ ਆਂ॥ ਜਿਣਤਿਆਂ: ਜਿੱਤ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਦਾ ਜਿ
ਤ ਦੇ ਨੇ॥ ਪਤੂਤਿਆ: ਪੜ੍ਹੇ ਹੈਂ॥੧੮॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਧੀਰੇ: ਜਾਣੇ॥ ਬੁਝਤ:
ਬੂਝ ਆਪਣਾ॥ ਸਬਦ: ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੋ॥ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ॥ ਬੁਝਹੁ: ਜਾਣਦਾ
ਭਾਗਿ॰ ਕਰਿ॥ ਜੁਗ ਚਾਰਿ: ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਹੀ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਹੋਏ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ॥
੧॥ ਮ: ੩॥ ਗਾਭਰੂ: ਜੁਆਨ ਤੇ ਮੁਖ॰ ਦੀ ਆਪ॰ ਭਾਵ ਨੂੰ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ॰ ਤੇ ਬਹੋ
ਤੀਆ ਜਿ: ਜੋ॥੨॥ ਪਉ: ॥ ਸਿਖਾ: ਸਿਖ ਹੈ॥ ਖਿਖਾ: ਦੇਖਾ॥ ਕੀਰਤਨ॰ ਕੋਨਾ
ਰਿਤੇ॥ ਰਦ: ਉਚਾਰਾ ਬਾਣੀ ਕਰਿਆ ਮਨ॰ ਦਿਖੇ ਲਿਖਾ: ਲਿਖ ਲਾਦਾ ਲਆ॥

ਕ੍ਰਿਸ਼: ਖਿਚਛਤਾ ਦਾ ਦੂਰ ਕਰਣਾ। ਸੋ ਸਰੀਰ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਅਥਵਾ ਸੋ ਥਾਨ ਹੈ ਜਿਸੇ
ਵਿਖੇ: ਚਰਨਾ ੧੯ ਸ: ਮ: ੩॥ ਮਾਰਗਿ॰ ਵਿਖੇ। ਜਾਸਨਿ: ਜਾਵੇਗੇ। ੧ਮ: ੩॥
ਬਾਰਿ॰ ਕੋ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ॰ ਜੋ ਮਿਲਾਇ ਹੋਇ ਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ॰
ਤੇ ਮਿਲਾਇ ਹੋਇ। ਧਣਦੇ: ਧਿਅਰਥ ਹੈ। ਸਿਧੀ॰ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ
ਦਾ ਹੂੰ। ਦੂਆ ਦੇ ਸਾਤ੍ਰੂ ਦੀ। ਕਰਾਮਾਤ॰ ਜੋ ਕਿ ਸੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈਏ ਜਾਤਰ
ਕਾ ਦੇ ਮਤ ਦੀ। ਆਰਚਿਤ: ਅਕਸੁਮਾਤ੍ਰ ਹੀ। ਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਰ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਕਰਾਮਾਤ॰ ਹੋਵੇ ਦਾ ਸਫਲ ਹੈ। ੨। ਪੌ: ਢਾਢੀ: ਮੰਗਤੇ ਦਾ ਗਈਏ। ਛਿਤ:
ਛਿਤ ਕਾਰਿ ਕੋ। ਕੀਤਾ: ਕੀਤਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਮੰਗਤ ਜਨ ਜੀਤਾ: ਜੀਤਾ: ਸੁਖ ਮਤ
ਜਨ: ਅਸ ਥੂਲ ਸਕੁ ਮੰਗਤੇ ਹੈ। ਪਾਬਰ॰ ਦੇ ਜੋ ਹੈ ਕ੍ਰਿਆ ਜੀਤਾ: ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਤ੍ਰਾ
ਸੁਖ॰ ਸੋਈ ਹੋ। ੨॰ ਸ: ਮ: ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾ:। ਵੀਚਾਰਣਾ। ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਰੂਪੀ ਦਿ
ਕਾਰ ਜੋ ਹੈ। ਤਾ ਇ॰ ਕਰਿ ਖੁਆਰੁ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਦੀਨ: ਚੜ੍ਹੈ ਜੋ ਦਾ ਛੇਦਾ
ਸੋ ਸੋ ਪਤ੍ਰਿ ਆਪ ਤਿਤ ਈਨਿ: ਚੜ੍ਹੈ ਜੋ। ਸਬਾਦਿ॰ ਦੀ। ਤਤ: ਵਿਚਾਰ
ਨੂੰ ਲਹੈ ਤਾਂ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਛੇਦਾ ਜੋ ਪਾਏ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰ
ਤਾਂ ਆਦਿ ਹਰੂ ਹੀ ਖੋਜ ਲਹੈ ਤਤ: ਸਰੂਪ ਨਾ। ਪਾਣਇਆ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸ
ਹਜੇ: ਸਾਂਤਿ ਪੂਰਬਕ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਨਾਂ ਪਾਰੀ: ਜਰਪਾਲੂ। ਮੁਖਿ। ਮੁਖਿ
ਨੇ ਕੀਤਾ ਦਾ ਦੂਆਰੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਾਮ॰ ਦਾ। ੧ ਮ: ੩॥ ਕੋ: ਕੋਈ। ਸਕੇ॰ ਇ
ਨੂੰ ਕਰਿ ਭੀ। ਜਾਵੈ॰ ਮੋ। ਹਉਮੈ॰ ਨੂੰ ਸਘਾਦਿ ਕਾਰਿ ਕੋ। ੨ ਪੌ: ॥ ਛੇਦਾ ਹ
ਰਿਹਰਿ ਦੇ ਮੀਤ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਲਹੁ ਤੇ। ਕਿਨਕਾ: ਥੋਰਾ ਕਾਲ ਲੀ ਦਾ ਥੋਰ
ਅਮਾਤ੍ਰ ਭੀ। ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਦਾ। ਛੇਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨੁ ਤੇ ਕਾ ਪਤ੍ਰ
ਪਾਹਿ ਜਹੁ ਖਿਮਕ: ਖਿਮਾਕਾ ਦਾ ਛੇਦਾ। ਖਿਮਾ ਰੂਪੀ ਕਪਤ੍ਰਾਪ ਹਿਰਹੁ
ਛੇਦਾ। ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਜੋ ਪ੍ਰਿਮਕ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਲਾਗੈ ਦਾ ਚੋਲ
ਗੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਮੈ ਸਾਜੀ ਗਾਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਭਾਵੈ। ਪਲਕ: ਪਲ
ਵਿਖੇ ਦਾ ਪਲੁ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਜਪਿਆ ਹੋਇਆ। ਜਿਣਕ: ਜਿਤਦਾ। ੨੧। ਸ:
ਮ: ੩॥ ਸਿਆਹੁ: ਗਤ੍ਰ ਦਾ ਬਤ੍ਰਕਾਲ ਹੋਇਆ। ਖਨਲੀ: ਤੇਲੀ ਆਂਦੀ
ਥਪੁ ਜਣ ਦਾ ਲੀ ਕੁਰੇਦੀ ਟਾਕੀ। ਉਜਲੀ: ਚਿਟੀ ਮਲ ਧੀ। ਧਿਨਾ ਧੋਦ
ਇ: ਧੋਇ ਭੀ। ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ॰ ਸੈਸਾਰ ਬਦਲਾਹੁ: ਬਦਲ ਲਕੋ। ਤਿਸੁ ਧੋ
ਵੈ। ਪਾਹੁ: ਪਉਦਾ ਹੈ ੧। ਮ: ੩॥ ਚਹੁ ਜੁਗੀ: ਚਹਾਂ ਜੁਗਾ ਵਿਚੇ ਕਲਿ॰ ਜੁ
ਗ ਵਿਖੇ ਕਿਹਿਆ ਕਾਲੀ ਕੋਢੀ: ਕਹੀ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਰ ਦਵੀ॰ ਹੈ। ਕੀਰਤਿ॰
॰ ਰੂਪੀ। ਪਾਹਿ: ਪਾਈ ਹੈ। ਕੁਗਤਿ ਸੀਤ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਨੂੰ ਉਚਾਰਹਿ ਤੇ ਭਗ
ਤੀ ਕਰਿ ਕੇ ਹਰਿ ਸਾਹਿਬ। ੨ ਪੌ: ॥ ਹਰਿ ੩॥: ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਸਾਧ ਜਨ:
ਜਨਾ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਤਾਂ ਬਾਣੈ: ਬਾਣੀ। ਗਾਦ॰ ਗੁਰ ਕਰਿ ਗਾਵਦਾ: ਉਹ
ਬਾਣੀ ਕਹਿ ਗਿਰਗਿ: ਅਨਿਦਨੁ ਮਾਹਿ॰ ਨੇ ਹੇ ਤਨ ਦਾ ਮਨ ਕਰਿ। ਹਰਿ ਤ੍ਰ
ਪਿ ਜਪਿ: ਹਰਿ ਜਪਿ ਦੇ ਜਪਿ ਨੇ ਤੁਮੀ ਅਉਖਧ ਨਾ। ਦੁਖ ਪਾਣੈ ਤੇ ਦੁਖਾਰੇ

ਸਰਧਾ ਦਾ ਐਸੇ ਜੈਸੇ ਸੇਪੀਂਦੀ। ਇਹਾਂਕਥੀ ਉਤ: ਉਪਰਕਥੀ ਤੁਲੇ ਤਦ
ਤਾ ਕਿਹਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਦੀ ਕਿਲੇ: ਕਲਾ ਮੋਹ ਭੁਮ ਚੇ: ਰੋਗਾ ਦੁਇ ਪਦੁ ਕੁਛੇਡਨੇ ਈਹਾ
ਤੇ ਆਲਾ: ਸਿੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣ ੦ ਕਰੋਂਕੈ ਜਾਹੇ ਜਮਕਾ ਕਾਰ ਣਾ: ਣ
ਹੈ। ਓਹੁ ਦੇ ਪਦੁ ਈਹਾਂ ਜੋ ਡੂਨੋ ਭੂਕਨ ਰੇ ਏਹ ਪੂਛਿਨਾ ਭੂਗਾਂਦਾ। ਮੈਜੀ
ਨਾਮਾ ਜੀ: ਮੇਰਾ ਨਾਮਾ ਜੀ ਦਾ ਹੈਜੀ ਦਾ ਦਾਸ ਹੈ।। ਓਹੁ ਇਕ ਪਦ ਈਰਾਂ
ਜੋ ਡੂਨਾ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਹੈ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾ ਹੈ ਕੇ ਸਦਾ ਬਚਉਨੀ: ਬਚਾ
ਇਲੈਆ ਅਈਏ: ਆਇ ਕਰਕੇ ਮਈਏ: ਮੈਨੂ ਇਕਲਾ ਨ: ਸਰ
ਣ ਹੈ ਇਕ ਆਪਕੀ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਉਹ ਅਬਦ ਨਾਮਦੇਵ ਆਖੇ ਕਿ
ਸੋਆ ਇਕ ਹਾ ਜਗ ਦੀ ਉਤਪਤਿ ਕਹੋ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਉਤਾ। ਪਿਛਾਹੀ ਆਨ
ਨਾ। ਨ੨ ਹਰੀ ਦੀ ਏਪੁਰਕੇ ਸੋਹੈ ਏ। ਉਤਾ ਪੁਰਸ: ਪੁਰ ਸਨ ਭਾਹੀਏ
ਧਿਰਾ: ਧਿਰਾਗਾ। ਦਮਰਾ: ਦਮਨ ਕਰਨਾ। ਅਸਗਾ: ਜੀਵ ਉਸਗਾ।
ਨਈਸਰ ਅਸ ੦ ਪਦਾ ਨਿਸਚੈ ਕਰੇ ਤੇ ਜਾਣੇ ਸਿੰਸਾਰ ਏਦ ਨਾਚੇ। ਦਿਆ
ਪਕ ਹੈ। ਕੇ ਸਦਾ ਏਹ ਸਾਰ ਧਪ ਦੁਇ ਕਛੇ ਤੇ। ਆਲਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ ਕਰੋ
ਹੇ ਜਮ ਦੇ ਕਾਰਣਾ: ਣਾ। ਖੂਮਾਣੁ ਹੈ। ਕੇ ਸਦਾ ਪਕੂਲਕੇ ਬਚਉਨੀ: ਬ
ਚਨ ਹੈ। ਅਈਏ: ਜੀ ਦੇ ਤੇ ਮਈਏ: ਮੇਰੇ ਵੇਖੇ ਇਕਲਾ ਨ: ਏਕਤਾ
ਲਿਆਇ ਹੈ ਜੀ ਉਹ।।੨।। ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ੦ ਕਰਨਹਾਰਾ
ਤੇ ੦ ਮੁਨਿ ਤੇ ਦੈ ਜਨ ਧਿਨਾਲੇ ੦ ਹੈ। ਦੂਰਿ ੦ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ। ਕਿਦਾ ਤਿਹਾਰੀ ਚਰਨਾ
ਦੀ ਸਰਣ ਨਾਮਾ ਬਾਲਿ ੦ ਹਾਰੀ।।੩।। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ।। ੧ਓ ਸਰ: ਸਦ
ਰਸਾ ਦੀ ਨ ੦ ਨਹੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤੇ। ਪਤੀ ਆਰ: ਨਿਰਨਾ ਕਿਦਾ ਤੇਰ ਧਚ
ਨੀ ਸੋਰਾ ਪੂਰਨ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਾਮਾ ਕਾਰਨੇ: ਵਾਜਤੇ। ਆਏ ਬੋਲ: ਬੋਲ
ਦਾ ਨਹੀ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਹਾ ਜਨਮ ਕੇ ਤੇਰੇ ਤ
ਦੇਖੇ ੦ ਅਯੁ ਦੇ ਹੋ ਦਰਸਨਾ।।੧।। ਚਿਤ ੦ ਕਰਤੇਰਾ ਨੈਨ ੦ ਕਰਤੇਰਾ ਦ
ਰਸਨਾ ਕਿਦੁ ਸੁਜਸੁ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੁਦ ਨਾ ਕਿਦਾਸੁ: ਸੁਝੂ ਮਨ ਜੋ ਹੈ
ਸੋ। ਰੋਗੋਈ: ਹੇ ਗੋਈ ਦੁ ਤੇਰੇ। ਜੀ ਆਸਟੇ: ਜੀਦੇ ਦੇ ਸਟੇ ਦਾ ਜੀਦਦੀ
ਹੀ ਗਾਤਾ ਨ ਸੁਟ ਕੇ। ਭਾਉ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਪੇਜ: ਪਤਿ।।੨।। ਆ
ਰਤੀ ੦ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਮਜਨ ਹੇ ਹੇਮਲੇ: ਲੈ ਕੇ। ਸੋ ਕੁਲ: ਜਲਾ ਪਾਸਿ ੦
ਣਾ ਏਹੁ ਜੋ। ਚਾਰੇ: ਚਢ਼ਾਦੇ ਤੇ ਹੋ। ਪਸਾਰੇ: ਪਾਇਆ ਹੈ। ਜੋਤਿ: ਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ਉਜਿਆਰੇ: ਚਾਂਦਨ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ। ਧਾਰੇ ੦
ਮੇਰੇ ਧਾਹ ਰੀ ਪੂਰਣਾਤਾਰਾ: ਧਾਗਾ ਮਾਲਾ ੦ ਹੇ ਹੋਰ। ਕਿਦਾ ਨਾਮ ਤੇ
ਰਾਚ ਦਰੁ ਤੁਹੀ ਢੋਲਾਰੇ। ਅਠ ੦ ਪੁਰਾਣਾ ਸਠੇ ੦ ਤੀਰਥਾ। ਕਿਦਾ ਨਾਮ
ਭੋਗ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ।।੩।। ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ। ੧ਓ ਪੀਠ ਕਾ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕਾਪੁ
ਤ੍ਰ ਮਾਰਗ ਮਾਧ ਰਾਮਿ ਤਾਕਾ ਜੇ ਦ੍ਰਕਸ਼ਾ ਪਛਿ ਗੁਦਨ ਕਰੇ ਤਾ ਹਰੀ ਆਪਕ
ਸਾ। ਆਇ ਕੇ ਭਜਾ ਜਾ ਹਰੀ ਕੀ ਭੂਰ ਕਿਆ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਕੀ ਨਾਰੀ ਕਹੇ।

ਚਲੇ॥ ਜੁਧਸਮੇਦੁਰਜੋਧਨ ਭੀਖਮਪਿਤਾਮਾਜੀਨੂੰ ਮਿਲਨਗਏਸੇਬਾ
ਗਾਸੇਜਨਪਰਹੁਰਾਖਾਜੋਤਿਸਆਗਾਗੇਮੇਰਾਜੇਆਦੀ ਹਾਜਰੀਦੇਖ
ਦਾਜਾਯਹੁਤਾਸੋਕਹੇਹੈ॥ਗੀਰਸਨ: ਇਲਾਨੇ ਅਧਿਕਾਈ: ਅ
ਧਕਹੌਣਹੈ॥ਸਿਉ॥ ਸਾਂਧੇਨਾਮਜਾਦਵਨੇਇਆਗਰਬਣੀਦਾਦੇਖ
ਕਰਿਠਗੀਕਰੀਸੀਇਕਾਦਸਮੇਲਿਖਾਹੈ॥ਗਏ॥ ਹੈਨਿਹਿਲਹੋਕਾ
(ਕਾਮਨਾਦੇਕਾਕਾ)
॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਬੈਰਾਗਨਿ: ਇਦ੍ਰੀਆਆਪਿਚਹੁ॥ ਬਿਖ: ਬਿਖਿਆਰੂਪੀ
ਸਿਟ॥ ਅੰਹੈਮਦੋਇ: ਬਹਤਰਜੋਹੈਕੋਠੀਆਂਦੋਹਿਮੇ॥ ਹਿਰੂਪੀਬਸਰਜੋਹੈਸੋਕੁ
ਪਾਵੈ: ਸੀਜਾਰਮੇ॥ਆਤਮ: ਮਨਨੂੰ ਛੇਦਾਸੋ ਹਿਰੂਪੀਬਜਰਜੋਹੈਸੋਕੁ
ਠਾਰਵੈਰਾਗਰੂਪੀਕਿਰਛੀਨਾਦ ਬਜਰ॥ ਦਤਕਰਣਜੋਵੈਰਾਗਰੂਪੀਕੁਠ
ਰਤਿਸਕਰਕੇਸੋਹਿਰੂਪੀਇਛੇਨੂੰਛੀਨਾਹੈ॥ ਤੇਸੀਆਹੈਸੋਕੁਠਾਰਸੇਤਾਦੀ
ਸੀਗਤਿਕਰਿਉਲਟ: ਉਲਟਕੇਸੀਜਾਰਦਲੋਹੋਇਹਾਂ॥ਡਰਪਾਦਉ: ਅਦਬੁ
ਕਰੋ॥ਅਡਰਦੇਹਾਂ॥ਨਾਮ: ਕਾਰਣਹੈਦਨਾਮੁਹੈ॥ਇਤ॥ ਧੀਧਾਜਨਾਮਕ
ਕੋ॥ਸੀਜਮ: ਆਹਰਕਰਦ ਉਦਮਕਰਦ ਜਾਯਨਕਰ॥ ॥੨॥ ਅਬਪੀ
ਤਦਰਨਕਰਤੇਹੈ॥ਦਾਤੁ॥ ਦੇਸਮੇ॥ਬਾਲਹਾ: ਪਿਆਰਾਹੈ॥ਕਰਹਲ:
ਊਠਿਨੂੰ॥ਕੁਰੰਕੁ: ਮ੍ਰਿਗਨੂੰ॥ਨਾਦ॥ ਪੰਡਾਰੇ ਕੂੰਦਾ॥ਰਾਮਈਆ॥ ਪਿਆ
ਰਾਹੈ॥ਰੂਤੂ: ਸੀ ਦੂ॥ਬੁਦਰਲਾ: ਭਦਰੇਨੂੰ॥ਜਿਸਲ: ਹੈਜਨੂੰ॥ਤਰਣੀ: ਨਾਰੀ
ਜੁਬਾਨੂੰ॥ਜਲਧਰ: ਬਾਦ ਭੂਮੇਚਾਤ੍ਰਕਦੀਜੈਸੇਮੁਖਪ੍ਰਿਤਿਹੈ॥ਰੀਠੁਲ:
ਰੀਠਾਹੈ॥ਭਵਦਣ॥ ਮਹਿਜੈਤਨਾਕੂਹੈ॥ਤਿਉ: ਤਿ ਤਨਾਕੂਪਿਆਰਾ ਨਾਮੇ
ਦੇ॥ਦ ਹੇਤਾ॥ਭਵਦਣ॥ ਨੂੰਜੋਸੇਆਪਨਾਨਾਮਰੂਪ ਬਾਲਹਾਤਿਉਨਾਮੇਦੇ
ਮਨੂੰਤੇਰੇਨਾਮਸੋਹੈਬੀਠਲਾ॥ ॥੩॥ ਪੀਠਕਾਰਿਆ॥ਨਦੇਵਜੋਗੁਰੂਹੈਤਿ
ਨ੍ਹਾਂ॥ਦੇਨਾਮਦੇਵਜੀਪ੍ਰਸਨਕਰੇਹੈ॥ਪਹਿਲਾਪੁਰੀਏ: ਪਥਮਪੁਰ
ਨੇ ਪੁੰਡਰਕ: ਕਮਲ ਦਨਾ: ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ॥ਜਾਣੀਏ॥ਤਾਕੇ ਹੰਸਾ: ਤਿਸਤੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ॥ਜਾਣੀਏ॥ ਸਗਲੇਜਨ: ਤਿਸਤੇ ਸਗਲੇ ਜਨ ਹੋਏ ਜਾਣੀਏ
ਕ੍ਰਿਸਨ: ਅਦਬਾਮਾਯਾਤੇ॥ਜਨਉ: ਜਾਣੀਐ॥ਹਰਿਹਰਿ॥ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਦੀ ਨਾਚਤੀ: ਨਚਦੀਹੈ ਨਾਚਨ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ॥ਉਤ ਗਾਰੂ ਕਹੇਹੈ॥ ਓਹੁਤ
ਦੋਇਪ੍ਰਕਾਰਕਾਤੇਰੇਘਟਦੇਹੈਤੇਏਹੁ ਭੀਹੈ॥ਪੁਰਸਾ: ਪੁਰਸਤੇਵਿਰ:
ਬਾਣੀਕਈਆ॥ਅਕੋਨ: ਤਦਨੈਤਰਾਪੁਰਸਾ: ਪੁਰਸਤੇ ਦਮਰ: ਮਾਯਾ
ਭਈ॥ਅਸਗਾ: ਮਾਯਾ ਉਸਰਾ: ਈਸਰ ਆਸ: ਹੈਏਨਾਦਾਆਪ
ਜਸੇ ਆਧਿਆ॥ਜਹੋਇਆ॥ ਬਾਗਰ: ਬਾਗਸੀਸਾਰਰੂਪੀਭਯਾਹੈ॥
ਨਾਚੈ॥ ਸੀਸਾਰਕੇਸੋ ਜੈਸੇ ਪਿਪੀ: ਟਿਡਾ॥ਸਾਗਰ: ਜਲਹੈ॥ਗੋਪੀਪੀ
ਨਾ: ਗੋਪੀਆਂਦ ਗੋਪੀਤੇਰਾਵਾਲ ਦ ਨਾਰੀਤੇ ਨਾਰਸਭਾਨਈਆਤੇ:
ਪ੍ਰਕਰਤ॥ਏਰੇਕਿਨ: ਪਿਨਾਇਕਨਾਹੀਹੈਨਾਮਦੇਵਦਾਤਰਕਨਚ: ਤਰ
ਕਨਾਕਰਾਕੁਮੀਆ॥ਰ: ਬਾਹਰੂ ਕ੍ਰਮਦਾਹੈ॥ਛੇਦਾਈਹਾਂਏਕਪਰਦਛੇਕੇ

ਪਹਿਲੇਪੁਤ੍ਰਮਾਰਿਆਪਿਛੋਕੰਮਾਭੀਕਾਢਿਆਹਮਜਾਖੁਹਰੀਨੇਣਾ
ਕੀਤਾਹੈਤੇਕਹੇਹੈਂਭੂਲੀ॰ਅਨਕਰਤੇਵਚਨਕਰਾਦੁਕ੍ਰਿਤਸੁਕ੍ਰਿਤ:
ਪਾਪਪੁੰਨਦੇਸੁਖਦੁਖਾਂਬਾਰੇ:ਤੇਰੇਬੀ॰ਨਾਰੀਜੈਹਮਾਰਾਕਰਮਅਕ
ਜੋਨਹੀਮਿਟਤਾਤੋਦੋਸਾਂਤਕਹੇਹੈਂਜੇਕਰਾ:ਸਿਵਜੀਕੋਪਸਤਾ॰ਹੈ
ਚੰਦ੍ਰਮਹਾਤੇਕਰੈਂਛੋਦਾਕੁਲਮਪੇਜਨਮਿਲੇ:ਲਿਆਪ੍ਰਾਨ:ਕ੍ਰਿਸ੍ਨੇ
ਰੀਨਾਰੀਕਰਮਕਰਿ:ਗੋਤਮਦੀਨਾਰੀਤੇਇੰਦ੍ਰਦੀਸਾਖੀਮੈਜੋਚੰਦ੍ਰਮਹੈ
ਗੋਤਮਨੇਸਾਫਮਾਰਿਆਸਾਕਲੰਕੁ॰ਜੋਹੈਜੋਮਟੀਨਮਿਰੀ:ਅਟਿਟ
ਸਿਰੀਨਾਫਿਰਿਆਅਮੈਸੋਸਭਕਾਕਰਨਾਦੀਪਕ॰ਜੋਹੈਸੂਰਜ
ਸ੍ਵਾਮੀ:ਪੂਜਸਭਕੋਤਾਂਚੇ:ਤਿਸਦੇਸ਼ੁਆਰਥੀ:ਰਥਵਾਹੀਤਾਚੇ:
ਤਿਸਦਾਕਰਿ:ਪੂਰਬਜਨਮੁਮੈਰੋਤਾਵਬੀਤਾਜੋਹੈਜੀਦਯਾਲਕਾਦੀ
ਖੇਤਮੈਤਿਸਦੇਅੰਗੂਠੇਤੇਸੋਅਰਣ੍ਹ॰ਨਾਮਰਥਵਾਹੀਕਾਇਆਹੈ
ਹਰਤਾ॰ਜੋਹੈਸਿਵਜੀਨਾਥਰੀ॰ਨਾਰੀਸੋਸਿਵਹਥਦੇਪਰਲਗਾਜੋ
ਹੈਕਪਾਲੁਤਿਸਲੀਏਕਰਿ॰ਜੋਲਗਾਹੈਵਾਏਹੁਭੀਹੈਭ੍ਰਮਤਾ:ਭ੍ਰਮ
ਤੇਹੈਂਨਹੁਤਾਂਭੀਤਿਸੁਜੀਵਜੀਦਾਰੀ:ਹੇਨਾਰੀਸੁਜਿਵਦੇਭੀਕਰਮਕ
ਰਿ:ਕਿਸੀਜਨਮਮੈਵਾਕਿਸੀਕਾਲਸਿਵਜੀਕੈਸੇਮੁੰਨੀਦੇਬਿਰਪਰ
ਖੋਪਰੀਰਖੀਦਿਤੀਸੀਤਾਂਸੋਸਅਧੁਤੇਉਥਾਨਹੋਕੇਕਾਹਿਣੁਲਗਾਤੇਰਾ
ਪ੍ਰਤਾਪਤੈਪੜਾਹੋਵੈਗਾਪਰੁਰੁੰਡਮਾਲਾਤੇਰੇਗਲਪਰੀਰਹੇਗੀਸਦਾ
ਕਪਾਲ:ਰੁੰਡਮਾਲਾਅਦਾਤਕਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਤੇਸਜੀਆ:ਚੰਦ੍ਰਮਾਧੇ
ਨ:ਕਾਮਧੇਨੁਤੇਹਜਿਖਾਰਿ:ਉਚੀਸਰੁਵਾਘੋੜਾਸੁਨਾਗਰ:ਧਨੰਤਰ
ਵੈਅਰਾਪਤਾਏਹਸਭਜੋਸਤੇਨੇਕਸੇਹੈਂਨਦੀਚੇਨਾਥ:ਨਦੀਆ
ਦਾਨਾਥਸਮੁੰਦ੍ਰਜੋਹੈਕਰਿ॰ਅਗਸਤ॰ਹੰਕਾਰਕਰਿਨਮੰਤ੍ਰਨਹੀਥਿਆ
ਨਿਆਰਿਖੀਆਂਕਾਤਬਅਗਸਨੇਪਾਨਕਰਚੀਤੇਦੁਆਰੇਨੇਕਾਸਾਥਾ
ਜੋਭਈਹੈਖਾਰੁ:ਖਾਰਤਾਸੋਗਾੜ੍ਹ॰ਜਿਸਹਨੂਮਾਨਨੇਉਖਾੜੀਲੇ:ਹੈ
ਸਾਲਿਬਿਸਾਲਿ:ਪੀੜਾਤੇਰਹਤਕਰਨਵਾਲੀਜੋਬੂਟੀਤੇਖੀ:ਪ੍ਰਸੰ
ਨਕਰੈਂਹਰੀ:ਰਾਮਚੰਦ੍ਰਜੀਕੋਕਰਿ॰ਪੂਰਬਜਨਮਮੈਭੀਲਹੋਕਰਜੋ
ਬਸਤ੍ਰਉਤਾਰਦਾਸੀਤੇਇਕਲੇਰੋਟੀਛਾਨਤੇਦਾਸੀਸੋਕਛੁਉਟੀ:ਲੈ
ਰੋਟੀ॥ਕ੍ਰਿਤ:ਕੀਤਾਹੈਆ॥ਰੋਹਿਣਿ:ਇਸੜੀ॰ਤਾਚੇ:ਤੰਤੋਸੋਹਿ:
ਸੋਰਾਮਜੀ॰ਨ੍ਰਿਜਪੈਤੁਸੀਕਿ॥ ॥੧॥ ਸ੍ਰੀਸੈਣਜੀ॥ ਧੂਪ॰ਆਦਿਕ
ਪ੍ਰਤਖਦਾਧੂਪ:ਜਸਰੂਪੀਦੀਪ:ਗਿਆਨਰੂਪੀਘ੍ਰਿਤ:ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ
ਪਤੀ॰ਤੇਰੇਛਕੇਦਾਹਰਿਮੰਗਲਾਵਿਚੋਮੰਗਲਹੈਛਕੇਦਾਰਾਜਾਰਾਇ
ਰਾਮਕੋਨਿਤਮੰਗਲਹੈਦੀਆਰਾ:ਗਿਆਨਰੂਪੀਧਾਤੀ॰ਭਗਤੀਰੂਪੀ
ਰਾਮ॰ਕੀਗਰਾਮਾਨੰਦ॰ਹੀਦਾਰਾਮਦਾਅਨੰਦਜੋਨਾਪਾਇਆਸੋਨੰਦੁ॰ਹ
ਰੀਨ੍ਰਾਹੈਮਦਨਾਹੈਭੈਤਾਰ:ਭੈਤੇਤਾਰਨੇਵਾਲੇਹੈਭਜੁ॰ਹਮਦਾਤੁਸ॥ ॥੧॥

ਪੀਪਾ। ਕਾਯਉ: ਕਾਇਆਂ ਵਾਲਾ ਹਰੀ। ਦੇਵ: ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਦੇਵਲ: ਮੰ
ਦਰ ਹੈ। ਜੰਗਮ: ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ। ਜਾਤੀ: ਜਾਤ੍ਰੂ ਹੈ। ਨਈਬੇਦਾ: ਭੋਜਨ ਹੈ
ਪਾਤੀ: ਪਤ੍ਰ ਪੁਸਪ ਆਦਿ। ਖੰਡ॰ ਵਾਲੀ ਨੂੰ। ਨਵ ਨਿਧਿ: ਨਾਮ ਦਾ ਭਗਤੀ।
ਹੁਣ ਹਮਰੇ ਨਿਸਚੇ ਨਾ ਕਛੂ ਆਇਬੋ: ਆਵਦਾ ਹੈ। ਦੁਹਾਈ: ਸੁਗੰਦ ਹੈ
ਤਤ॰ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ। ਆਖਦਾ ਜਬ ਨਰ ਪਰਮ ਤਤੂ ਜਾਣੇ ਹੈ ਤੌ ਕਾਯਾ: ਉ: ਕਿ
ਆਹੈ ਹੁਰਮੇ ਸੇਸ ਭਕਰਨਾ। ॥੧॥ ਧੰਨਾ ਜੀ। ਆਰਤਾ॰ ਹੈ। ਘੀਉ
ਘ੍ਰਿਤ ਖਾਪਨੀਆ: ਚਰਣ ਦਾਸੀ। ਛਾਦਨ: ਵਸਤ੍ਰ। ਸਤ ਸੀਕਾਂ: ਸ.
ਤੰਸੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦਾ ਸਤ ਸੀਕ: ਚਾਵਲ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਗਾਊ ਤੇ ਭੈਸਾ। ਤਾਜਨ॰
ਜਾਤ ਦੀ। ਤੁਰੀ: ਘੋੜੀ। ਗੀਹਨਿ: ਨਾਰੀ। ਚੰਗੀ: ਅਗਿਆਕਾਰਾ
ਮੰਗੀ॰ ਹਰਿ ਪਾਸੋ। ਅਥਵਾ। ਆਰਤਾ: ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਆਰਤ ਭਗਤ
ਹੈ। ਦਾਲਿ: ਦਲਨਾ ਤਿਨਾ ਤ੍ਰਿਪਾਦਾ ਦਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ। ਏਹੁ ਦਾਲ
ਦੇ ਸੀਧਾ: ਸਨਮੁਖ ਤਾਰੂਪ ਆਟਾ। ਘੀਉ: ਰਿਦੇ ਕਰ ਜਾਨਿਗਾ ਧਹੋਦਾ
ਪਨੀਆ: ਪਨਹ ਸੁਣਨਾ। ਛਾਦਨ: ਛੇਦਨਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਦਾ। ਛੇਦਾ। ਸ
ਤ ਸੀਕਾ: ਸਤਿ ਸੀਲ ਤਾ ਦਾ ਲਾਭੁ ਭਾਵ ਏਹੁ ਅਨਾਜ ਦਾ। ਅਨਾਜ: ਹੋਰੁ
ਜਾ ਛੇਦਾ ਲਾਵੇਰੀ: ਲਵਦਾ ਏਕੇ ਤੌ ਦੇਸ ਸੋ ਜੁਗਤ ਗੁਣ ਗਊ: ਗਾਵੇ
ਵਰਾ ਏਹੁ ਮਾਂਗਉ। ਅਇਕ ਤਾਜਨਿ: ਸਭ ਜਨਾ ਮੇ ਹੋਣੀ। ਤੁਰੀ: ਤੁਰੀਆ ਪਦ
ਪਾਵਣਾ। ਏਹ ਚੰਗੇਰੀ ਘੋੜੀ ਮਾਂਗਉ। ਗੀਹਨਿ: ਆਤਮ ਬਿਸੈ ਲੀਣ
ਧੀ। ਏਹ ਗੁਣ ਜਨ। ॥੧॥ ਜੈਤਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਹੀਅਰੈ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਰੇ ਛੇਦਾ। ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ। ਮਾਥਾ: ਮਸਤਕ ਪਰ। ਕਿਲ
ਬਿਖ: ਪਾਪ ਤੇ। ਦੀਓ॰ ਤਾਂ ਜਮਾਂ ਦਾ ਰਿਨੁ: ਕਰਜੁ। ਅਰਥਾ: ਅਰਥ ਧਰ
ਮੁ ਤੇ ਕਾਮ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦਾ ਕਾਮ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਨਧਿ ਰਥਾ: ਬਿਅਰਥ ਹੈ
ਛੇਦਾ। ਮਨਮੁਖ ਗੁਰਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁੜ੍ਹ ਭਏ ਹੈ ਦਾ ਮਨਮੁਖਾ ਬਿਨ ਗੁਰ ਮੂੜ੍ਹ ਭ
ਏ ਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹਿ ਮੋਹ। ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਨੇ ਸਾਧੂ: ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ। ਤਿਨ:
ਤਿਨਾ ਦਾ। ਅਕਾਥਾ: ਅਕਾਰਥ ਹੈ। ਰਖਿਆ ਰਖ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਚਰਣ:
ਸਭ ਚਰਣਾ ਦਿਚੋ ਜੇਨ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਸਾਧੂ: ਸਿਸਿਇ ਪਰਾਸੇ ਦੇ ਦਾ ਜਿਨਸਾ
ਧੂ: ਜੋ ਹੈ ਚਰਣ: ਪੂਜ। ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਾਧੂ: ਸਿਇਪਗਜੇ ਦੇ ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਦਾ
ਸਨਾਥਾ: ਸਨਾਥ ਹੈ। ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸਕੋ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸਨ ਕੋ ਦਾਸੁ ਹੈ।
ਅੰਧਲੇ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨ ਹੀਨ ਤੇ ਦਰਸਨਾ ਕਰਿਗ ਦਾ ਅੰਧ
ਲੇ॰ ਹਾਂ ਕਿਉ ਗਿਆਨ ਹੀਨੁ ਕੈ ਸੇ ਅਗਿਆਨੀ ਹਾਂ ਤਾਤੇ। ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਾ:
ਮਾਰਗਾ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰ ਪੰਥਾ ਦਾ ਸੋ ਸਾਰੁ ਮਾਰੁ ਗੁਰਾ ਵਿਚੇ ਗੁਰ ਪੰਥਾ ਮੰਚਲ:
ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਗਣ ਇ ਰੂਪ ਪਿਲਾ। ਮਿਲਿਥਾ: ਮਿਲ ਕੇ ਥਾ: ਸਰੂਪ ਮੋ ॥੪॥੧॥
ਮ: ੪ ॥ ਹੀਰਾ ਲਾਲ: ਰਮਾ ਨੂੰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਕਾਥ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਕਖਨਾ
ਲਦਾ। ਇਕੁ ਕਖੁ ਦਾ ਹੈ। ਇਰਹਿਆ ਹੈ। ਰਤਨ: ਰਤਨਾ ਨੂੰ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਨੂੰ ਗਾ

ਹਕੂਨੇਗੁਰ ਸਾਧੂ: ਮਿਲਿਤੇ ਲਾਖ: ਲਖਨਾਲ ਕਾ ਸੁਧਾ ਅਰਥ ਹੂੰਤੇ ਅਨਿ:
ਭਾਈ ਹੀਰੁ: ਹੀਰਾ ਰਤਨ ਹਰਿਨੇ ਰਾਖਾ ਹੈ ਸਾਧੂ: ਮੋਲਿ ਗੁਰਿ: ਗੁ
ਰਾਂ ਦੇ ਪਰਾਖਾ: ਪਰਖਿਆ ਹੈ ਮੁਖ: ਮੁਖਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਕੋਠੀ ਮੇਂ ਅ
ਧੇਰਾ ॰ ਹੈ ਇਸੇ ਕਰਿ ਤਿਨ: ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਪਾਰਿ ਮੇਂ ਹੀ ਉਜਾਰੂ: ਉਜਾਰੂ ਮੇਸਾ
ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਚਾਖਾ: ਦੀਪਕੁ ਵਾਲੇ ਨੇਤਿ ਨਾਨੁ ਚਾਖਾ: ਖਾਧਾ ਹੈ ਛਿਦਾ ਹੋਹਰਿ
ਹਰਿ ਸਾਧ ਜਨਨੀ ਕੇ ਮੇਲ ਹੂੰਤੇ ਹਰਿ ਰਾਖਾ: ਰਖਾ ਛਿਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆ
ਮੀ ਸਾਂਨੂ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਹਮ ਪਰਿ: ਪਏ ਹਾਂ ਪਾਖਾ: ਸਰਣਾ ਜੇਹਧਾ:
ਜੀ ਧਕਰ ਕੇ ਆਖਿ ॰ ਕੋ ਛਿਦਾ ਦਾਤਿਆਂ ਤੇ ਵਡਾ ਅਗਾਮ ਪੁਰਖਾ: ਪੁਰ
ਖ ਹੈ ਧਾਰੀ ॰ ਤਾਂ ਪਖਾ ਕੂਵਤ ਰੂਧਤ: ਰੁਧਿ ਦੇ ਅਪੂ ਹਰਿ ਨੇ ॥੪॥੨॥
ਮ: ੪॥ ਕਹੂਆ: ਕੂਛ ਭੀ ਤੈਰੀ ॰ ਹਮ ਹਾਂ ਮੁਰਖ ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੋ ਮੁਗਧ ॰
ਨੇ ਆਲਸੀ ਆ ਉਪਲਾਨਾ: ਆਲਸੀ ਉਗਲਾ ਵਚਾਹੇ ॰ ਅਵਿਦਿਆ
ਨੇ ਦੂਮੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ॰ ਨੇ ਸਾਧੂ ॰ ਆਂਨੂ ਕਪਟ ਖੁਲਾਨਾ: ਖੋਲਿਆ ਹੈ
ਗੁਰ: ਹੇ ਗੁਰੋ ਹੀ ਅਗੋ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਛਿਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇਨਾ ਮੇਰੇ ਪਰਾਨ:
ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਲੁਕਾਨਾ: ਲੋਕਿਆ ਹੈ ਓਹੁ ਅਮਲ ਧਨੁ ਮੇਰੇ ਪੁਰਾਨਾ: ਪੁ
ਰਾਤਨ ਹੈ ਤਿਨ ॰ ਕੋ ਲਗਾਨਾ: ਲਗਾ ਹੈ ਛਿਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰਿ ਨੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਚਿਰੀ: ਚਿਰਿ ਕਾਲ ਦਾ ਸੀ ਸੋ ਨਾਨਕ ॰ ਹਮੁ ਤਿਸ ਕੋ
॥੪॥੩॥ ਮ: ੪॥ ਵਤ: ਵਡਾ ਹਰਿ ਰਸ ਰਾਕੇ ॰ ਵਿਖੇ ਰਸਾਕੇ: ਤਦਾਕਾਰ
ਭਏ ਤਾ ਫਲ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਲਾਗਯਾ: ਲਗਾ ਹੈ ਧਿਸ: ਦਿਹੂ ਹਰਿ
ਨੇ ਕਾਢਯਾ: ਕਾਢਿ ਦਿਤੀ ਹੈ ਵ ਕਢੀ ਹੈ ਪਰਸਿ ॰ ਮੇਂ ਲਾਗਿਯਾ: ਲਾਗਾ
ਹੈ ਮਿਲਿ: ਮੇਲ ਕੇ ਸਾਧੁ: ਸ੍ਰੇਸਟ ਗੁਰਾਂ ਛਿਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੋ: ਨਾਮ ਰ
ਸੁ ਦਾ ਚਖਿਯਾ: ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ॰ ਕਰ ਕੇ ਸਾਧੂ ॰ ਤੇ ਲਿਵ: ਧੀਤੀ
ਉਨਮਨਿ: ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੇ ਲਾਗਿਯਾ: ਲਗੀ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ॰ ਦੇ ਗਾ
ਇਆ: ਗਾਏ ਹੈ ਵ ਛਿਦਾ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਭ
ਏ ਖੀਨੁ: ਕੇਤੂ ਵ ਮੰਦੇ ਧੁਰਿ: ਧੁਰੋ ਹੀ ਨ ਪਾਇਆ: ਨਹੀ ਪਾਇਆ
ਜਾਇਯਾ: ਜਾਂ ਦਾ ਹੈ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਸਾਧ: ਸਿਖਿਆ ਹਮ: ਤਿਸੁ ਨੇ ਹਮ
ਕੋ ਲਗਾਇ ਯਾ: ਆਏ ਸਾਧ ਪਗ: ਸੋਤਾ ਦੇ ਪਗਾਂ ਦੀ ਦਿਵਾਇਯਾ:
ਦਿਵਾਈ ਹੈ ॥੪॥੪॥ ਮ: ੪॥ ਛਿਦਾ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੀਨੇ: ਕ
ਰਣੀ ਸੀ ਹੇਦ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੈ ਬਾਲ: ਬੀਧਿਆ ਸੁ ਵੀ: ਖਾਲੀ ਕਰੋਗੇਂ: ਕ
ਰਲਾਂ ਉਨੇ ਵਿਖੇ ਵ ਕਜੀਏ ਵਿਖੇ ਕਰ ਜੂ ਦੇ ਦੇ ਧਨੁ ਸੀਸਾ ਰੂਪੀ ਵਿਖੇ
ਛਿਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਾਮ ਸਾਨ: ਮਧੁਰਿ ਦੇ ਦੇ ਵ ਅੰਦਰ ਛਿਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ
ਪ੍ਰਭਿ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾ ਸਮਸਾ: ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਹਰਿ ॰ ਦੀ ਛਿਦਾ ਪ੍ਰਤ

ਮਪਦੁ॰ਹੈ ਤੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਆਖੁ: ਦਿਖਾ ਪਰਗਾਸੁ: ਪਰਗਾਟ ਕੀਤਾ ਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਪ॰ ਦਾ ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਗਏ ਗਵਾਸੁ: ਗਏ ਗਵਾਤੇ
ਹੈ ਦ ਗਵਾਉਣੇ ਵਾਲੇ॰ ਜੁਗਏ ਦਾ ਣੁ: ਦਾਤਾ ਨੁ ਦਨਾਇ॰ ਤਿਨਾ ਨਾਲੁ ਹਰਿ
ਦੇ ਪ੍ਰਗੁਣਾ ਦੀ ਕੀਏ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਾਬੁ: ਸਾਬੁ ਤ੍ਰਿਆ ਲੀਆ ਹਰਿ ਉਰਿ: ਤਿ
ਸਨੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਉਰਿ: ਦਿਸੇ ਸਕਾਰਿ ਕੋ ਆਖੁ: ਦਿਖਾ ਦਾਰਿ: ਦੇਦ ਭੁਮੈ ਸਮਾਸੁ:
ਸਮਾਝਿਆ ਜੇ ਦੇਣਾ ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਰਹਿਆ ਨ ਗਾਇ॰ ਮੇ ਆਪਣੇ ਦਾਰਿ ਪਰਿ ਜੀ
ਖਰੇ: ਦਾੜ੍ਹੀ ਛੁਡੇ ਹੈ ਸਮੰਸੁ: ਕ੍ਰਿਆ ਜੋਗਿ ਅਲਿਕਾਰਿ ਕਰਮੁ ਨ ਪਤ ਏ ਹੈ
੪॥੫॥ ਮ:੪॥ ਸਾਧ: ਸੰਤਾ ਦੀ ਕਾਈ: ਭਾਗਾ ਕਰ ਕੋ ਤਾਂ ਮਨ ਚੰਚਲਤੇ:
ਚਲੁ ਦਾ ਜੁਸੀ ਸੋ ਅਮਰੂਕੁ ਇਸ ਬਿਨਾ ਧੁਨਿ॰ ਦਾ ਲੋਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਰਸ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਧਾਰ ਕਰਿ ਲੀਤੁ: ਲੇ ਤੇ ਹਾਂ ਦ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹੈ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਗ
ਮ ਨਾਮ ਭੁਤੁ: ਮੁਦੂਜੇ ਹੈ ਤਨਿ॰ ਨੂੰ ਗੁਰਿ॰ ਨੇ ਤਾਂ ਅਪੀਤੁ: ਗਲੁਦ
ਕੜੀ ਬੀਧ॰ ਨਾਮ ਣਇਆ॰ ਦੇ ਤਾਂ ਬਿਖੁ: ਬਿਖਨਾਸੁ ਦ ਮਾਜਨਾਸੁ ਕੀਤੁ:
ਹਠੁ ਦ ਹਠਲਾਇ ਕੇ ਦ ਸੁਕ: ਨਾਮ ਹਠ ਦਾ ਤੇ ਤੁਰਕਾ ਨੂੰ ਰਹਿਆ ਅਰਥ:
ਦਾ ਸੂਤੇ ਦ ਨਮਿਤ੍ਰਾ ਕਲੁ॰ ਦੀ ਪੀਤੁ॰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਹਰਿ॰ ਦੇ ਸਾਧੂ
ਜੋ ਸਿੰਘ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਛੇਦਾ ਧੂੜ ਮੁਹ ਸਰਧਾ ਲਾਇ ਮੁਖਿ: ਧੂੜ੍ਹਿ ਪਏ
ਸਰਧਾ ਸੋਲਾਂਦੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸੋ ਕਾ ਪਾਵਹਿ ਤੇ ਹਰਿ ਦਾ ਰੰ
ਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਗੂੜੁ: ਗਾੜ੍ਹਾ ਦ ਸੰਗਣਾ ਛੇਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧੁ ਜਨਾ ਦੇ ਮੇਲਿ
ਮੇਲਿ ਤੇ ਹਮ ਹੈਂ ਕੀਤੁ: ਦਾਸ॰ ਛੋਟਾ ਦਾ ਸੁਹਾਂਦ ਹੋ ਰੁਕੀ ਤੇ ਹੋਰ ਦਸ
ਤੁਦੇ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਤੇ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹਾਂ ਸਾਧੁ ਗੁਰ: ਸੇ ਸ੍ਰਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਤੇ
ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ॰ ਆਂ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਪਖਾਣੁ ਦ ਤਮਨ ਦਾ ਮੂੜ੍ਹ ਮੁਗਧਾ ਸੀ ਸੋ ਹਰਿ
ਓ: ਨਾਮ ਸੋ ਹੋਇਆ ਦ ਮਨ ਮੂੜ੍ਹ ਪਖਾਣੁ ਦ ਤੂਰੂ ਖਾਸੀ ਸੋ ਹਰਿਓ: ਹਰਿ
ਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥੪॥ ਧਾ ਜੈ ਤ ਸਿਰੀ ਮ:੪॥ ੧ਓ ਅਸ ਤੇ ਤ੍ਰੀ ਧਾਣੀ
ਹੈ ਅਪਾਰਾ: ਅਪਾਰ ਜੋ ਹੈ ਹਮਾਰਾ: ਤਮਾਮ ਦਾ ਦ ਅਸਮਦ ਦਾ ਇਕ
ਦਾ ਮਿਲਿਐ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸੁਖ॰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਰਾਮ: ਹੇ ਕ੍ਰਾਈ ਆਧਾ
ਰੇ: ਧਾਰ ਕੋ ਹੋਈ॰ ਦਾ ਹੈ ਹੇ ਦ ਵਿਚਾਰੁ ਦ ਤਿਨਕਾਲੁ ਮੈ ਹੋਈ ਹੈ ਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਪ੍ਰਾਨਾ: ਪ੍ਰਾਨੁ ਹੈ ਮੇਰਾ ਤਨਿ॰ ਮੇ ਨਾਮੁ ਸਖਾਨਾ: ਲ
ਗਾ ਹੈ ਮੇਲਹੁ॰ ਤੇ ਗੁਰ ਮਿਲਾਵੈਂ ਸੋਈ॰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਨੰਦ
ਸੋ ਹਰਿ ੨: ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ: ਨਾਨਕ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਨ
ਮ ਕਰ ਕੋ॥੪॥੧॥ ਮ:੪॥ ਹਰਿ ੪: ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾ
ਹਾ: ਜਪਹੁ ਦ ਜਪੁ ਨੇ ਹਾਂ ਲੈ॰ ਤੂੰ ਦ ਧਮਾ ਹਰਿ ੪: ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਗਹਿ
ਰਿ ਭਗਤਿ ਨਾਮੁ॰ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ਉਮਾਹਾ: ਉਤਸਾਹ ਦਾ ਅਨੰਦ ਹੈ

ਐਸੇਕਰਨਾਸਭਕਾਛੁਦਾਦਾਇਆਲਦਾਨਾਮੋਧਿਆਇਆਹਾ:ਧਿਆਵਨੇਹਾਂ
ਰੰਗਿ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੇਆਵ ਅਨੰਦਕਰਕੇ।ਗਾਹਾ।ਵਿਚਾਰੁਨੇਹਾਂ।ਹਰਿਤੁ:
ਹਰਿਹਰਿਵੇਹਰਿਜਸੁਦੀ ਪ੍ਰਮਾਰਿ:ਲੁਡੀਪਾਵਹੁਅਨੰਦਕਰੇ।ਸੰਗਿ॰
ਹੋਇਆਹੋ।ਮੇਲਿ॰ਮੇ ਮਿਲਾਹਾ:ਮਿਲੀਏ।ਕਥਾ॰ਤੇਨਾਮਰੂਪ।ਧਾਰਿ:
ਕਰਕੇ।ਹਰਿ॰ਦਾਹੋਇਆ।ਹਰਿਕੀਰਤਿਜਸੁ:ਹਰਿਦੀਕੀਰਤੀਰੂਪੀ
ਜਸਹੋ।ਗਾਵਾਂਹਾ:ਗਾਵੇਂਦਾ ਗਾਵਨੇਹਾਂਛੁਦਾ।ਨਾਨਕਹਰਿਭਗਤਿ॰
ਕਰਕੇਹੋਇਆਹੋ।੪॥੮॥ ਮ:੪॥ ਰਸਿ॰ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਕੇ ਰਸਿ:ਤਦਾਕਬੁ
ਹੋਕੇ ਰਾਮੁਰਸਾਲੁ:ਸੁਦ੍ਰਨੂ ਸਲਾਹਾ: ਸਲਾਹਨੇਹਾਂ।ਨਾਮਿ॰ਵਿਖੇਲੀਨ
ਲੇ:ਲੈਦਾਹੋ ਲਾਹਾ।ਅਨੰਦਰੂਪੀ।ਭਗਤਿ॰ਕਰਿਕੇਹੋਇਆਹੋ।ਓ
ਮਾਹਾ: ਉਤਸਦਾਛੁਦਾ।ਗੋਬਿੰਦਦੇਗੁਣਾਂਨੂ ਜਪਾਹਾ: ਜਪੁਨੇਹਾਂ।
ਜੀਤਿ॰ਕੈਸਬਦਰੂਪੀ।ਮਤਿ॰ਕਰਕੇ।ਤਨਿ॰ਮੇਹਰਿਦਾਹੋਣਇਆ।
ਨਾਮਰਤਨ॰ਰੂਪਜੋਹੈਸੋਹਰਿਨਾਮਨੂਵਛੁਦਾ।ਹਰਿਨਾਮਰਤਨਜੋਹੈ ਨਾਮ:
ਪ੍ਰਾਸਿਧਿਸੋ।ਜਪਾਹਾ: ਜਪੁਨੇਹਾ।ਗਾਇ ਕੇ।ਛੁਦਾ।ਮਾਧੋ।ਕ੍ਰਿਪਾ
ਰਿ ਤਾਂ।ਨਾਮੁ॰ਕਰਿਕੇਹੋਵੈ।ਦੀਸੁ॰ਦਾ।ਮਾਹਾ।ਵਿਖੇ।ਜਗਿ॰ਮੇਹੋ।
ਭਗਤਿ॰ਕਰਿਕੇਹੋਇਆ ਵਾ ਨੂਹੋਆ।੪॥੯॥ ॥ਮ:੪॥ ਜੋਗੀ॰ਹੋਕੇ
ਜੁਗਤਿਮੇ ਜੁਗਾਹਾ:ਜੁੜੇਆਹੋ।ਭਉ॰ਹੋਕੇ।ਲਾਹਾ:ਲਾਈਹੋ।ਆ
ਪੇਹੀ੪:ਆਪੇਹੀਆਪੁਵਰਤੇਪਿਛੋਆਪੇਹੀਆਪੁਵਰਤੇਅਭੁਤੇ
ਆਪੇਹੀਆਪਵਰਤੇਅਚੇਤੇਨਾਮ॰ਕਰਕੇਹੂਦਾਹੋ।ਦੀਪ॰ਤੇਲੋਅ
ਹੈਤੇਆਪੇ ਦੀਪਾਹਾ:ਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈਓਨਾਨੂ।ਸਤਿਗੁਰਿ:ਹਰੀਹੋਕੇਸ
ਮੁੰਦ॰ਪ੍ਰਤਖਨੂ ਮਥਾਹਾ:ਰਿੜਿਕਾਇਆਹੈ ਦੈਤਾਦੇਵਤਾਵਾਂ।ਤਤ:
ਰਤਨਚੌਦਾਕਢਾਏਹੈ।ਵਾਗੁਰੂ॰ਹੋਕੇਸੈਸਾਰਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮਥਾਹਾ:
ਵਿਚਾਰਕਰ ਵਾਜਗਿਆਸੂਆਂਕੇ।ਤਤ:ਗੁਣਸਾਂਤਿਆਦਿ।ਰਤ
ਨੁ॰ਨੂਹੋਇਆ।ਮਿਲਹੁ॰ਸਾਨੂ।ਗਾਵਾਂਹਾ:ਗਾਵੀਏਂ।ਛੁਦਾ।ਹ
ਰਿਨਾਮੁਜਪਹੁ॰ਤਾਂਹੋਵੈਲਾਹਾ।ਮਨਿਭਾਈ:ਮਨਨੂਭਾਵਦੀਹੈਤੇਹ
ਰਿਹਰਿਨਾਮ॰ਕਰਕੇਹੋਆਦਾਨਾ: ਦਾਤਾ ਵਾ ਦਾਨਾਇਨੇਆਪੇ
ਨਾਮ॰ਰੂਪੀਵਿਸਾਹਾ:ਖਰੀਦੀਹੈ।ਛੁਦਾ।ਹੇਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਤੇਨੂਭਾ
ਵੈਤਾਂਗੁਣਾਂਦੀਦਾਤਕਰਦਾਤਾਨਾਮਕਰਕੇਹੋਵੈਦਾ ਹੇਹਰਿਹਰਿਜੇਆ
ਪਨੂਭਾਵੈਤਾਂਮੈਨੂਦਾਤੁਕਰਹੁ।ਕਿਆਦਾਤੁ ਗੁਣਤੇਨਾਮਦਾਉਮਾਹ
ਕਰਾ।੪॥੧੦॥ ॥ਮ:੪॥ ਸੰਗਤਿ॰ ਸੰਗਿ ਗੁਰਾਹਾ:ਗੁਰਾਂਦੇਮੁ
ਖਿ:ਦੁਆਰੇ ਵਿਸਾਹਾ:ਖਰੀਦੀਏ।ਛੁਦਾ।ਹੇਹਰਿਹਰਿਮਧੁਸੂਦਨ
ਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰਿਤਾਂ।ਸੰਗਿ॰ਵਿਖੇਹੋਵੈ।ਸੁਣਾਹਾ:ਸੁਣਾਈਏਂਹੋਹਰਿਤੇ

ਲਾਹਾ: ਲਾਭੁ ਜਾ ਗਾਵਹਿ ॰ ਰਾਗੁ ਕਰਿ ਤੇ ਬਾਣੀ ॰ ਕਰਿ ਤੇ ਜਪਿ ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤਾਂ
ਕੈ ਤੇ ਲਾਹਾ: ਤੇ ਲੈਤੇ ਹੈਂ ਵ: ਜਿ ਬਿਚਾਰੇ ਹੈਂ ਗਲਮਿ ॰ ਨਾ ਲਿਆ ਪੁਜਾਹਾ: ਪੁਜਾਏ ਹੋਏ
ਅਤੁਲ ਹੈ ॰ ਕਹਿ ਤਿ ਤਿਸੁ ਦਾ ਤੁਲ ਮਾਤ੍ਰ ਨਾਰੀ ਹੈ ਮਾਤ੍ਰ ॰ ਦੁਆਰੇ ਜਪਿ ਕੇ
ਉਦਾ ਹੈਂ ਧਰਮ ॰ ਤਾ ਜੇ ਕੇ ਵ ਆ ਚੋਕਾ ਦੇਖਾਂ ਸੁਪਾਹਾ: ਜਪੇ ਵ ਜਪੀਏ
ਛੋਡਾ ਏਕਿਲਾ ਬਿਖਿਆ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਨੂ ਧੋਵਾਹਾ: ਧੋਈ ਦਾ ਹੈ ਛੋਡਾ ਵੀਨ
ਜਨ ਊਪਰਿ ਦਾਇਆ ਲਹੈ ਹੁਤੇ ਦੇਹੁ ਨਾਮ ॰ ਤਾਂ ਹੋਵੈ ਓਮਾਹਾ: ਅਨੰਦ ਰਉ
ਤ ਸਦਾ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ ॥੪॥੧੧॥ ਅ: ਜੈਤਸਿਰੀ ਮਃ ੫ ੧ਓ ਕੋਈ: ਕੋਣ
ਮੀਤ ॰ ਹੈ ਕਿਆ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੀਤੁ ਜਾ ਵ ਕੋਈ ॰ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਜਾਣਿ ਮੀਤ:
ਜੋਗਿ ਮੈ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਜੇ ਸ ॰ ਪਰਾ ਇਸਟ: ਪਿਆਰਾ ਸੋ ਜੋਗੀ: ਸਧਧੀ
ਵ ਮੇਲੀ ਅੰਤਹਿ: ਅੰਤ ਨੂ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਆਲ: ਮੋਤੀ ਆਦੀ ਮਾਲਾ
ਹੀਰ ॰ ਏਹੁ ਸਭੁ ਮਾਰਿ ਰੰਜਨੁ: ਪ੍ਰਸਿੰਨੁ ਕਰ ਣਕੀ ਹੈ ਹਾਹਾ: ਹਾਅਮ ਕੇਸ਼
ਵੈਂਨਾ ਮਾਯਾ ਮਿਲੀ ਹਾਅਮ ਕੇ ਖਾਦੈ ਨਾ ਮਾਯਾ ਮਿਲੀ ਮੈ ਸੇਹੀ ਵਧਹਿ:
ਵਧੀਂ ਤਾ ਅਹਿ: ਤੰਮਾਯਾ ਮਹਿ ਪਵਨ ਤੇਜ: ਪਵਨ ਵੇਦ ਨੂ ਹੈ ਤੇਜਾ ਕੇ
ਨਾਦਾ ਧਣੀ: ਧਨ ਵਾਨ ਹੈਂ ਭੂਮਨ: ਧਰਤੀ ਵਾਲੇ ਹੈ ਚਤੁਰਾਗ: ਚਵਾਂ
ਜਾਦਾ ਵ ਚਤੁਰੰਗਨੀ ਸੈਨਾ ਹੈ ਕਛਮੈ: ਕੁਛ ਭੀ ਨਾਂਗ: ਨਗਨ ਹੀ ਜ
ਰਿਕੇ ਜੀਤ ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰਿਆ: ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਤਾ ਕੇ: ਤਿਨਾ ਦੇਸ
ਦਾਵਾ ਪ੍ਰਿਅ ॰ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਸੀ ਤੁਮ ਮੁਖ ॰ ਤੇ
ਊਜਲ ॰ ਹੋਣਾ ਏਹੁ ॥੪॥੧॥ ਜੈਤਸਿਰੀ ਮਃ ੫ ੧ਓ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਿਅ ਕਾ
ਸੰਦੇਸਰਾ ਕਹਿ ਦੇਈਅਉ ਕਹੇ ਦੇਈਅਉ ਬਿਧਿ: ਬਿਧੀ ਆਂ ਨਾਮ
ਹੀਆਉ: ਸਖੀਅਉ ਵ ਸਚੋ ਸਚੁ ਸਭ ॰ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਵ: ਪਰੇ ਹੈ ਪਰੇ
ਮਹੀਅਉ: ਮਧ ਹੈ ਲਖੀਏ ॰ ਤਾਂ ਕੋ ਹੈ ਸੁਹਾਗਨਿ ਤੁਮੀ ਸਧਤਿ: ਸਚੁ
ਬੁਝੀ ਹੀਅਉ: ਬੁਝਣ ਵਿਦੇ ਹੋ ਅਲਪ ਹੀਅਉ: ਅਲੇਪ ਹੈ ॰ ਸੇਸ
ਕੈ ਹੈ ਸਭ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ॰ ਉਤਾ ਬਸਹੀਅਉ: ਬਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵ ਸੇ
ਥੋਉ ਰਲੈ ਣਾ ਸਰਬ ॰ ਸੋ ਨਿਵਾਸੀ ਤੇ ਲੋਗਾ ॰ ਸੁਹਾਗਿ ॥੨॥੨॥ ਮਃ ੫॥
ਧੀਰਉ: ਧੀਰੇ ਹਾਂ ਸੁਨ ਧੀਰ ਹਾਂ ਨੀਰਉ: ਨੇੜੇ ਪੇਖਿ ॰ ਨੇਹਾਂ ਨੀਰ
ਉ: ਨੇੜੇ ॰ ਮਨ ਣ ਵੇਕਰੋ ਵ ਛੋਡਾ ਨੇੜੇ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਂ ਕਉ ਨੇੜੇ ਪੇਖਿ
ਨੈ ਹਾਂ ਗਾ ਤੂ ਹੈ ਮਨਹਿ: ਮਨ ਮੈ ਗਾਹੀਰਉ: ਗਾਹਿਰ ਹੈ ਜੀ ਵ ਗੀਤੀ
ਰੁਧਹਿ ਹੈ ਧਾਵਉ ॰ ਤੇ ਆਸਾ ਮਨ ਸਾ ਛੀ ਦੂਖਿ ॰ ਕਰ ਕੇ ਬਾਸੈ:
ਜਾਣਿ ਕੇ ॥੪॥੩॥ ਮਃ ੫॥ ਲੋੜੀਦੜਾ: ਲੋੜੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਰਿਰ: ਗਿਦੇ
ਗਿਦੇ ਮੈ ਨੀਕੇ: ਚੰਗੇ ਪਟਿਰ ॰ ਹੈ ਸਾਤੂ ਮੁ ਨੈਣਾ ਸੁਖ ਅਰਾਧਨੁ:
ਸੁਖ ਮੈ ਭੀ ਅਰਾਧਨੇ ਹਾਂ ਤਾ ਏਰਾ: ਦੂਜੇ ਭੀ ਸੂਰ ॰ ਜਦ ਤੂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਗਿ
ਆਰੂਪੀ ਬਿਨਸੈ: ਤੇ ਬਿਨ ਸਿਆ ਹੈ ਤੇ ਰਾ ॰ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਵ ਸਰੂਪ ਹੈ

ਟੇਹਾ॰ ਸੰਸਾਰੁ ਦਾ ਜੂਠਾ ਮੈ ॥੨॥੪॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੫॥ ੧ਓ ਆਗਿ: ਆ
ਗਿਆ ਮੈਂ ਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਭਾਗੁ ਮੈਂ ਅਮਾਨਪ॰ ਬਾਧੀ ਦੀਤੇ ਹੋਰਾ ਅਹਿ: ਹੁ
ਗਤਾਨਾ ਗਿ: ਗਿਆ ਮੋਹੀ ਅਉ: ਮੋਹੀ ਹੈਂ ਗੁਰ॰ ਦੀ ਭਾਗੀ: ਭਜੁ ਕੇ॰
ਗੁਣਾ ਨੋਂ ਹਰਿ॰ ਦੀ ਮੈਂ ਲਾਗਿ: ਪਿਛਾ ਦਾ ਲਗਤਾ ਕੋ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ॥
ਭਾਗੀ॰ ਆਨੰਦ ਕਰਕੇ ਪਾਇਓ॰ ਜਾਂ ॥੨॥੫॥ ਮਃ ੫॥ ਗੁਰ॰ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ
ਹਰਿਨਾਮ: ਨਾਮ ਦੇ ਕਰਕੇ ਦਾ ਛੋਡਾ ਹਰਿਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਿ ਕੇ ਗਿਆਨਾ ੜੇ
ਤ੍ਰਿਉ ਜਾਂ ਕਰਾਂ: ਕਰਿਆ ਦਾ ਕਰੀ ਕਾਲ ਜਾਲ: ਮਰਨੁ ਕਾਲ ਕੇ ਜਾਲ:
ਦੁਖ ਤੋਂ ਅਮਹਾ ਜੰਜਾਲਾ॰ ਮਧ ਕਾਲ ਦੇ ਤੇ ਛੂਟੇ ਜਮਾਹਿ: ਜਕਮ ਕਾ
ਲਦੇ ਕੀ ਫਾਰਾ: ਤਰੁਣਾ ਦਾ ਕਾਲ ਜਾਲ: ਪਾਨੁ ਛੇਦਨ ਵਾਲਾ ਅਮਹਾ ਜੰਜਾ
ਲ: ਮਧੁ ਕਾਲ ਦੇ ਤੇ ਛੂਟ ਕੇ ਜਮਹਿ: ਜਮੁ ਰਜਦੇ ਤੁਸੀ ਆਇਓ॰
ਹੇ ਦੁਖ ਹਰਣ ਕਰੁਣਾ ਪਾਤਿ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਤੇ ਦਾ ਆਇਓ ਦੁਖ ਹਰਣੁ
ਹੇ ਕਰੁਣਾ ਪਤਿ ਤੇਰੀ ਸਰੁਣ ਤੋਂ ਚਰਣ॰ ਦਾਨਾ ਦ॰ ਕਾ ਮੈਗੁ॰ ਤਿਸ
ਕਰਕੇ ਭਵ ਨਿਧਿ ਤਿਆਗਤ: ਨਾਸ ਥੀ ਕਿ ਭਰਮ॰ ਤਾਂ ਅਜਰ ਜਰਾ:
ਹਰੀ ਨੂੰ ਜਰਿਆ ਹੈ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿ ਕਾਨੁ ਜਰਾ: ਰੋਕਿਆ ਹੈ ॥੨॥੬॥ ਮਃ ੫॥
ਛੋਦਾ ਜਹ ਜਸੁ ਖਤੇ ਅਨਿ ਦਇ ਹਸਰਾ ਲੈ ਦੇ ਸਿਉ: ਸਹਿਤ ਭਾਇ ਆਹੋ ਨਾਦੀਆ
ਧਿ: ਪੀੜਾ ਸਭ॰ ਦੇ ਪੀਰ ਗਿਤੇ ਆਈ: ਮਾਯਾ ਦੇ ਕੇ ਰੋਗ: ਇਕ ਦੇ ਰੋਗ ਰਤੇ
ਹੈ ਤੇ ਪਾਈ॰ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਇਆ ਤ: ਮਨਾ ਦਿ ਕਰੋ ਠਾਕੁਰ ਕੀ॰ ਤੀ ਕਾਂ ਦਾ ਦਇ
ਆ॰ ਦਾਨ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਮਇਆ ਕਰਕੇ ਕਿਰਪੀ ਕੀ॰ ਤੀ ਜਿਨ ਪਰੁ ਸੁਭਾਈ:
ਸੁਭਾਇ ਮਾਨੁ ਭਇਆ ਰਹਸਿ ਗਜਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਤ ਦਾ ਕਾਰ ਹੋਕੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗਾ
ਈ: ਗਾਇਓ ਹੈ ॥੨॥੭॥ ਮਃ ੫॥ ਜੀਵਨ॰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਸਾਡਾ ਦਛੋ
ਦਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਧਨ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਡਾ ਹੈ ਛੋਦਾ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ
ਮਹਾ ਮੋਹ ਮੈ ਮੁਗਨ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਿਸੁ ਮਨਹਿ: ਮਨੁ ਅਰੁਪਣ ਕਰੋ ਇਹੁ ਚਰਾ:
ਛਡਾਦ ਉਣਾ ਦੇਵੋ ਲੂਕ: ਸਰਣੁ ਅਪਨੇ॰ ਦਾਸ ਕਉ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕੂ
ਪ॰ ਤੋਂ ॥੨॥੮॥ ਮਃ ੫॥ ਜੋ ਸੰਤ: ਕ੍ਰਿਆ ਸੁਭ॰ ਜਸੁ ਤਿ ਸਦਾ ਰਸਨਾ ਤੇ ਤੋ
ਅਕੋਰਿ: ਕੇਵਦਾ ਉਕਰਕੇ ਸੁਧ ਅਰਥ ਣ ਕਰਾ ਛੋਦਾ ਤਨ ਰੂਪੀ ਨਿ
ਰਮਲ ਕਰਤ: ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਰੋ: ਰਾ ਤੇ ਹਰਿ ਸੁਧਾ ਸੰਚੇ: ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਜਲ ਸਿੰਚੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਖੇਲਨੁ ਸੰ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਜੋਰਿ: ਜੋੜ ਕੇ ਰਸ॰
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹੋਤ॰ ਤੇਰੀ ਤੋਰਿ: ਤੋੜ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਰਣਿ॰ ਤੇਰੀ ਹੋਆ ਚਿ
ਤੁਦਉ: ਦੇਖਦਾ ਭੀ ਹੋਆ ਓਰਿ: ਤਰ ਫਾ ਦਾਨ॰ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਆ ਪੂਰਨ॰ ਹੋ।
ਛੋਰਿ: ਛੁਡਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਮਾਹਿ॰ ਮਨਾ ॥੨॥੯॥ ਮਃ ੫॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ॰ ਦੇ
ਚਿਤਵਤ ਜੈਸੇ ਮੋਹਿ ਛੋਦ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੇਹੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਵਹੁ ਆਮ੍ਰਿ
ਕੰਪ ਦਾਰਥਾ ਦੇ ਪੂਰਨ॰ ਹੁਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪੇਖਿ ਦੇਹੁ: ਸੁਰਜਨਾ ਤੈ
ਹ: ਤਿਸ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਨਾਥ॰ ਹੇ ਨਾਥ ਜਿ ਦੀ ਸਰਣੀ: ਸਰਣਹਾ

ਕਰੈਂਹ: ਕਰੋ। ਕੋਂਹ: ਕੋਈ ਭੀ ਵਸਤੁ ਦਾ ਕੋਈ ਭੀ ਆਰਧਨੇ ਜੋਗੁ ਹਾ॥੨॥
੧੦॥ ਮ: ੫॥ ਢੂੰਢਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨੈਂ ਪ੍ਯਾਸ ਮੇ ਬਾ ਸਿਰ ਹੇ ਹੈ ਹਰੀ ਕੋ ਟੋਂ ਹ
ਪਾਇਆ ਆ ਪਾਣੀ ॰ ਹਰੀ ਨੇ ਤਿਨ ਰਸ: ਆਨੰਦ ਦਾ ਹਮਾਰੀ ॰ ਜੋ ਕਹਾ ਸੋ
ਉਧਰੇ: ਉਧਾਰ ਲੇਹੇ ਹੇ ਉਧਰਨ: ਉਧਾਰਨ ਹਾਰੇ ਨੇ। ਨ ਸਿਮਰਿ ਤੁ: ਮਨ ਦੇ
ਕਰਦਾ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗੁ ਜਿਸੁ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਸੋ ਸਿਮਰਿ ਕੇ। ਸਰਹਿ ॰
ਹੇ ਇਹਾਂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ॥ ੨॥੨॥੧੧॥ ਮ: ੫॥ ਕੂਪ ॰ ਕੇਤਰੀ। ਉਦ
ਹੁ: ਉਧਾਰ ਦੇ ਹਮ ਅੰਧ ਕੂਪ ॰ ਸੇ ਜਾਰੂ ਰੂਪੀ। ਨਾਹਿਨ: ਨਾਹੀ ਨਿਰਮਲ
ਕਰਣੀ: ਤਪ ਜਪ ਪਾਠ ਦੇ ਕਾਦੀ ਦਾ ਉਪਕਾਰ ਰੂਪੀ ਆਚਾਲਿ: ਚਲੇ ਕ
ਲਾਦ ਹੁ ਤਾਂ ਨਦੀ ॰ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਵੈਤਰਣੀ ਨਦੀ। ਤਰਣੀ: ਤਰੀ
ਸੀ ਪਾਤਿ ॰ ਤੇ ਮਾਣਿਆ ਦੇ ਪਧਰਣੀ: ਧਰੀਏ ਦਾ ਧਰਾ। ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ
ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਤੋਂ ਹਨਰਿਨਾ ਮਰਾਂਗੀ: ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ ਦਾ ਹੇ ਹ
ਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਰੇਗੁ ਦੀ ਆਭਰਣੀ: ਭਾਰੀ ਭੂਸਣ ਹੈ ਦਾ ਮਣੀ ਹੈ।
੨॥੧੨॥ ਮ: ੫॥ ਹਰਿ ਜਨ: ਹੇ ਹਰਿ ਜਨ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ॰ ਹੋਵੈ ਸੇਵ ॰ ਤੇਤੇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਧਾਮ: ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸਭੁ ਪਾਨਾਹੀ ॰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਿਉ। ਜਾਮ:
ਜਮਰਾਜ ਭੀ ਗਰਜਣੀ ॰ ਹੈ। ਧਾਮ: ਕਹੀ। ਗਹੁ ॰ ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਹੇ। ਸ
ਮਹ ॰ ਦਾਹੋ ਦੈ ਤੇ ਰੇ ਸੋਂ ਦਾਂ ਸੋ ਹੋਵੈ ਤੇਰਾ ॥੨॥੧੩॥ ਮ: ੫ ਜੈਤਸਿਰੀ ਮ: ੯॥
੧ੳ ਮਾਇਆ ॰ ਸੋ। ਉਰਝਾਇਉ: ਫਾਸਿਆ ਹੈ ਦਾ ਲਗਾ ਹੈ। ਲਬ
ਦ: ਲੋਕ ਸੋ। ਆਪੰ ਨੂੰ। ਨਾਹਿਨ: ਨਾਹੀ ਤੇ ਧਨ ॰ ਸੋ। ਰਤ ਨੂੰ ॰ ਰੂਪ॥੨॥
੧॥ ਮ: ੯॥ ਜੁ: ਜੀ। ਤ੍ਰਾਸ: ਡਰੁ ਦਾ ਭੈ। ਅੰਤਰਿ ॰ ਤੇ ਤੋਂ ਲੋਕੁ ਸੀ ॰ ਬਾਂਸੇ
ਹਨਿ: ਧਧੂੜੋ। ਮਰਦੇ: ਨੋ। ਜਾਰ: ਸਾਤ੍ਰੇ ਆਹੈ। ਕਾਬਨਿ ॰ ਏਜੁ ਜੋ। ਕਉ ॰
ਖੋਜਨੇ ਨੂੰ। ਮਰਮ: ਭੇਦ। ਅਬ ॰ ਹੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਹਮ ਕੀ ਜੋ। ਸਰਣਾਗਤਿ:
ਸਰਣਿ ਸੋ। ਚਾਨੂੰ ॰ ਹੈ॥੩॥੨॥ ਮ: ੯ ਪਰਹੈ: ਕਹਹਿ ਦਕਰੋ। ਧਾਰ: ਧਾ
ਰਨ ਕੀਆ ਰ ॰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਿਕਾਰ: ਸੈਭਾਲਿਆ ਸੋ ਨੋ। ਜਗ ਬੰਦਨਾ: ਜ
ਗਤ ਦੇ ਬੰਦਨੇ ਜੋਗੁ ਤੇਰੀ ਰਾਖਹੁ ਬਿਰਦੁ ਆਪ ਣਾ ਸੇ ਤੁਹਾਰੀ ਦਾਸੁ ਹਾ
੨॥੩॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫॥ ਢੂੰਡਤਾ ੧ੳ ਸਲੋਕਾਂ। ਦਰਸਨ ॰ ਦੀ ਹਚਿਤ
ਵਉ: ਚਿਤਾਰਦੀ ਹਾਂ। ਨੀਤਿ: ਨਿਤ ਹੀ ਧੋਖੇ: ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ। ਢੂੰਡਦਾ ਹ
ਰਿ ਮੀਤ ਦੇ ਸੰਗਿ॥੧॥ ਢੂੰਡਤਾ ਜਾਰ: ਪਿਆਰੇ ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਸਜਣ ॰ ਤੂ
ਮਾਰੇ ਆਰੇ। ਲਾਲ: ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਪਿਆਰਿਆਂ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ। ਤਿਸ ॰
ਨੂੰ ਦਾ ਸਿਹਾ ਢੂੰਡਦਾ। ਸਿਰ ਉਤਾਰੇ ਧਰੀ: ਹੇ ਕਾਰੂ ਨੂੰ ਛਾਡਿ ਦਿਉ ਤਪੇ ਤੈਂ ਰੇ। ਆ
ਰੋ। ਭੋਰੀ: ਥੋਰੇ ਆ ਤੂੰ ਭੀ ਦਰਸਨ ॰ ਦਿਖਾਇਆ। ਪ੍ਰੇਮ ॰ ਦੇ ਰੰਗ ਸੇ ਰੰਗਾ
ਰੇ: ਰੰਗੇ ਹੈ। ਪੀਰੀਜੈ: ਪੀਹ ਜਕਰ ਜੋ ਤਿਸਾ ਬਿਨਾ ਜਲ ॰ ਨਾ ਲਹੇ ਮੀ
ਨਾ: ਮਛੀ ਦਾ ਮਨ। ਜਿਵੇਂ: ਜਿਉ। ਨਿਤਿ ਸੇਤੀ: ਤ੍ਰਿਖਾ ਤੁਹਾਂ। ਸੂਤੀਆ:
ਸੂਲ ਗਈ ਹੈ। ਧਾਵਦੇ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ॰ ਦੀਆ ਹਰੇ: ਜਕੋ।

ਮੂ: ਮੈ ਕਹੀ: ਕਿਸੇ ਨਹਿ ਕੋ ਤੂੰ: ਦੂਜਾ ਜਾਣੈ: ਜਾਣੂੰ ਦੀਆ ਹੈਨ ਚੇਤੇ ਹੀਆ:
ਦੇਖਾ ਦਾ ਚਿਤਾਰਣਾ ਜਾਣੂੰ: ਜਾਣੂੰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਨਿਕ ਹੀ ਪਿਆਰੇ ੦ ਦੀ
ਆਤੇ ਹਰੀ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ: ਆਨੰਦ ਹੀ ਆਨੰਦ ਦਾ ਆਨੰਦ ਦੀਆਂ ਕ੍ਰੀੜਾ
ਮਨਿ ੦ ਮੈਂ ਤਾਸ: ਤਾਸ ਨੂੰ ਗਾਵੇ ਹੀਆ: ਦੇਈ ਹਾਂ ਮ: ਮੈਨੂੰ ਕੇਹੀਆ: ਕਿ
ਹਾਰੂ ਹੈ ਭਾਣਾ ੦ ਹੈ ਕਿਛੁ ਨੀਸੀ: ਨਹੀ ਜੀਤ ਸਨੂੰ ਛੋਦਾ: ਮੂਲਾ ਲਾਲ
ਲਨੂੰ: ਪਿਆਰਾ ਮੂ: ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਦਾਸਿ ਦਾਸਿ ਦਾ: ਮੈ ਪਾਛਿਦਾ ਹਾਂ ਦਾਤੇ ਦਾਸਿ
ਹੁਵਾਲਾ ਹੈ ਲਾਲ ਨੂੰ: ਨਾਤੇ: ਤਿਸ ਨੇ ਆਪ ੦ ਭਾਵ ਤਾਂ ਜੋ ਧਨੁ: ਸ੍ਰਿ
ਜਪਲ ਦੇਖਣ ਗਿਹੇ ਮਥਾਣੇ: ਮਥੇ ਦੇ ਸਭਾ ਆਗੇ ਓਹ ਸਖੀ ਕਿਹੇ ਹੈ ਉਰ
ਹੇ ਸਖੀ ਪਾਹ: ਭੁਜਾ ਤੇ ਪਿਧੀ: ਪਿਨੀ ਲਿਆਂਦੀ ਮੇਰੇ ਗੁਣ
ਹਾਰੇ: ਹੇ ਸਖੀ ਗੁਣਾ ਦਾ ਹਾਰੁ ਤੈ: ਤਿਸੇ ਹੀ ਰੰਗੁ ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਲਨ
ਲਾ ਤਿਸੁ ੦ ਨੂੰ ਪਾਇਨਿ ੦ ਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਵਸੀਦਾ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਦੀ ੦ ਬੀ
ਸਾ: ਸੋ ਆਇਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ੦ ਤੇ ਰਹਸ: ਅਨੰਦ
ਬੀਆਂ ੦ ਜਾਂ ਪਾਇਆ ਨਵ ਰੰਗੀਆ: ਨਵੀਨ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਛੋਦਾ
ਜਾਂ ਗੁਰ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾ ਪਰਕੈ ਸਤ ਸੰਗੀਆ: ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਵਡਭਾਗ
ਕਰਕੈ ਪਾਇਆ ਹਰੀ ਆਸਾ ੦ ਤਨੂੰ ਦੀ ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਅਨੇਕ ਵਿਧਿ: ਪਿਆ
ਰੇ ਨੇ ਸਭੁ ਪਾਵਿਖੇ ਦਾ ਪਖੁ ਕਰਕੇ ਸਾ: ਸੋ ਮੈ ਗੁਰ ੦ ਨੂੰ ਮਿਲਿਓ ॥੪॥੧॥
ਜੈਤਸਿਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ਓ ਸਲੋਕ॥ ਅਕਥ ੦ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ੦ ਕੀ ਰਬੁ ਕੋ
੧॥ ਛੰਤਾ ਤੇਰਿਆ: ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹਾਂ ਗਨਉ: ਗਿਣਉ ਗੇ ਅਸੰਖ ਕੋ
ਦਾਣੁ ੦ ਹੈ ਤਨੁ ਦੋ ਪਥ ਤੇ ਫੇਰੇ: ਅਨੇਕ ਦੋਸ ਟੇ ਕ੍ਰੈ ਹੈ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕੇ ਤੇਬ
ਹੀ ਕਰਿ ਛੋਦਾ ਬਿਕਰਾਲ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਮਗਨ ਭਏ ਹਾਂ ਪਭੂ
ਲੀਏ: ਛੁਟੀਏ ਲੂਕ: ਲੁਕਕੇ ਦਿਖਣੇ: ਓਥੇ ਅਸਥਾਨਾ ਮੈ ਤੇ
ਪ੍ਰਭ ੦ ਜੋਂ ਨੇਰਿਆ: ਨੇੜੇ ਫੇਰਿਆ: ਦੇਖਿ ਰਿਆ ਤਾਂ ਜਨਮ ਮਰ
ਨਤਾ ॥੧॥ ਸ: ॥ ਨਿਰਤ: ਕਿਰਨਾ ਗੁਣ ੦ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਮਲੇ ੦
ਮਾਰ॥ ਛੰਤ॥ ਠਾਉ: ਥਾਉ ਚਿੰਦੇ ਆ: ਚਿਤਾ ਵਿਆ ਫਲਾ ਮਾਨ
ਮੋਹੁ ੦ ਤੇ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਆਪ ੦ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿਰਪਾ ੦ ਤਾਂ
ਨਮੋ ੦ ਮਾਰ॥ ਸ: ॥ ਹਾਥਿ: ਵਸੁ ਹੈ ਨਾਮ ੦ ਰੂਪੀ ॥੩॥ ਛੰਤਾ ਸਾ
ਬੀ ਅਤੂ: ਸਾਥੀ ਹੈ ਥਾਲਿ ਪੂਰਿ: ਥਾਲ ਮੈ ਹੈ ਪੂਰਨਾ ਸਰਬ ੦ ਦਾ
ਦਾਤਾ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਨਾਮ ਅੰਤ ੦ ਹੈ ਸੁਖ ਹਰਗਾਮੀ: ਸੁਖ ਮੈ ਰਾਮ
ਨ ਕਰਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਕੋਇ ੦ ਭਜਨੇ ਦੋਖ ਪਾਹਰੁ ੦ ਜਿਸੁ ਪਰਾ ਵਾ
ਸ: ॥ ਚਿਤ ਜੇ: ਚਿਤ ਮੈ ਜੋ ਸਧਾਇਆ: ਸਧੇ ਮੈ ਆਇਆ ਹੈ ਦਾ
ਸਭੁ ਪਾਪੁ ਕਾਇਆ ॥੪॥ ਛੰਤ॥ ਮਨੁ ੦ ਦਾਸ ਭਾਵ ਦਾ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਦਾਸਿਸ
ਰਤਾ ਜੋਤੀ ੦ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈ ਰਲੇ ਹੈਂ ਅਪਾਨਿਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਏ ਭੁਜਾ ੦
ਤੇ ਕੀਨੇ: ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ੦ ਦਾਸਾ ਨਿਰੰਕਿ: ਹਿਰਦੈ ਮੈ ਦਾ ਛੇਦਾ ਗਾਂ ਰਾਨੇ

ਹਰਿ ਮਿਲਾਏ ਤਾ ਲੈ ਅਕਿ ਮਿਲਾਏ ਤਾਂ ਮਰਣਾ॰ ਤਾ ਪਾਰੀ॰ ਤਾਂ ਪਛਲੇ: ਪਛਮੋ
੪॥੨॥ ਮਃ ੫ ਪਾਛੈ ਤਉ। ਪਾਧਾਨੂ: ਪਾਧੀ ਹੈ ਵ: ਰ[illegible]ੀ ਹੈ ਗਰਬ: ਗਰਬ ਦਾ
ਅਟਿਆ: ਪੂਰਿਆ ਹੋਇਆ ਅਫਾਰਿਆ: ਰਤੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਵ: ਰੰਗਨੂ ਉਚਾਰਿਕੇ
ਹੈ ਮਾਣਿ॰ ਕਰਕੇ ਫੂਲੇ ਹੈ ਤਾ ਛੇਦਾ ਪੁ ਵੀ ਮਤਾ ਬਿਨਤਾ ਦਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ਜੋ ਹੈ।
ਬਿਹਾਦਾਏ: ਬਿਹਾਂਵਦੀ ਹੈਂ ਮੈ ਧੀ॥ ਆਏ ਗਏ॰ ਜੌ ਲਿਖੇ ਸੋ ਮਾਣਏ: ਹੇ ਭਾਈ
ਤੇ ਦੁਖ॰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੇ ਦੂਤਾ: ਤਾਂਨੂ ਅਕਿਰਤ: ਕੀਤਾ ਘਟਿਆ: ਲਿਆਇ
ਆ ਅਨੇਕ॰ ਹੋਰੁ ਤੋ ਅਸੰਖ: ਅਨੇਕ ਮੈਂ ਆਵਹੀ: ਤੇ ਆਵੇ॰ ਜਾ
ਵੈ ਜੋਲ: ਪੁਤ੍ਰ ਤਾਤ ਭ੍ਰਾਤਰ: ਬਿਰਛ॰ ਇਤਨੇ ਜੇਤਨਾ ਦੀਆ ਬੈਦਾਸਿ: ਬੀਜ॰
ਫੁਗਾ ਭੇਗਨਹਿ॰ ਜੈ ਸੇਤੈ ਜੋ ਹਾਰੀਤ: ਹਾਰਦਾ ਹੈ ਕਾਹਿਤੇ ਆਧਿ॰ ਣਾ ਅਭੂਆ
ਵੇ॰ ਹੋਏ ਜਨਮ ਮੋ ਪਾਵਹੀ: ਪਾਵਦੇ ਹੈ ਜਰੁ: ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਕੋਪਹਿ॰
ਤੇ ਸਿਰ ਡੋਲ: ਡੋਲੇ ਤਾ ਝੀਨਿਆ ਵੇਸ ਦਾ ਵ ਦੇਖ ਦੋ ਈਸੈ: ਈਸਰ ਦੇ
ਤੇ ਮਾਨਹਿ॰ ਸਭ ਬਿਧੀ ਸਿਰਿ ਤੇਰੇ ਛਾਨਹਿ: ਪਾਵੇਂ ਤਨੁ॰ ਲਾਇਆ ਕੇ
ਸਭਾ ਕਾਇਆ: ਬਿਤਾਇਆ ਹੈ ਛੇਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਿਗਰਾਮ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਨੋ
ਹੈ ਸੋ ਵੂਠਿਆ: ਵਸਿਆ ਛੇਦਾ ਭੇ ਦੇਹੁਰੀ ਵੀਪੁ ਕੋਟਿ ਕਾਗਰ ਜੈਸੇ
ਬਿਨਸਦੇ ਹੈ ਬਾਰ: ਜਲ ਕਰਕੇ ਤੇ ਸੇ ਛੂਠਿਆਂ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ: ਡੇਰੀ
ਨਹੀ ਲਗੁਦੀ॥ ਕਮਲ॰ ਦੀਆ ਨਾਨਕ॰ ਦਾਸਾ ਚੂਤਰ ਭੇ: ਕਠਿਨ ਭੇ ਦਾ ਇਕੁ
ਸੀਸਿ ਆਹੁ ਤਾ ਅਗਿ: ਪਖੁ ਭਗਤ ਜੀ॰ ਨੇ ਛੇਦਾ ਹਾਰਿਨੂ ਮਨਿ: ਮਾਣਾ ਦੇ
ਕੁਦ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਦੀਏ ਤਾ ਨਾ ਮਲੀਏ ਤਾ ਮਨ॰ ਮੈ ਨਿਤ੍ਰਿਪਤਿ॰ ਜਾਂ ਜੋਬ
ਸਰੀਮ: ਪਾਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ। ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸਲੋਕ ਮੋਸੁ
ਰਹੁ: ਮੋਸਰੂ ਹੈ ਸਰਧਰਮ ਣਿ: ਸਰਬ ਮੇਰ ਸਿਆਹੋ ਆਜਾਣੂ ਕੇ ਰਹ:
ਰੁ ਹੈ॥ ਮਃ ੧॥ ਪੇਖਨ: ਪੇਖੀਏ ਤੇ ਸੁਨਨ: ਸੁਣੀਏ ਤੇ ਸੁਨਾਵਨੋ: ਸੁਣਾਈ
ਏ ਭੀ॥ ਸਾਚ: ਹਰੀ ਨਾਨਕ॰ ਤਿਸੁ ਹਰਿ ਦੇ ਰੰਗਿ ਮੋ॥ ਲੋਈ: ਲੋਕਾ ਮੇਵ
ਹਰੀ ਹੈ ਪਉੜੀ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ: ਜਗਤ ਦੇ ਕਰਣਹਾਰਾ ਹੋਈ: ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤ
ਨੂ ਕਾਲੁ॥ ਲੋਈ: ਲੋਕਾ ਮੇਵ ਹਰੀ ਸੋਈ॰ ਹੈ॥੧ ਸਃ॥ ਛੇਦਾ ਮਾਤਰ
ਰਕਤ ਅਸਥਾਪਨਿ: ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਮੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਥਾਪ ਕਰਕੇ ਰਚਤ:
ਰਚਤਾ ਹੈ ਜੀਅ ਦੀ ਰਚਨਾ ਅੰਗਾਣਿ ਨਾਨਕ॰ ਤਪੇ ਤਾਂ ਬਿਨਸਤ ਨ
ਸੋ ਕਰਦੀ ਵਸੈ ਦੋ: ਵਸਦਾ ਹੈ॥ ਕੁਹਬਤੂ: ਕੌਬੇਰੇ ਥਾਇ ਗੁਰ ਭਰੂਖੀ
ਧਣੀ: ਸੁਆਮੀ॥ ਉਧਰਹਿ: ਉਧਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਰਣੇ ਨਾਇ ਕਰਿ ਗਾਰਭ
ਤੇ ਤੇ ਉਧਰ ਰਹਿਗਾ ਜਿ ਸਰੇਨਾ ਇਕ ਭ ਸੀ ਸਾਰ ਤੇ ਭੀ॥ ੨॥ ਪੌ: ਨਿਮਿਆ:
ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੋਆ ਛੇਦਾ ਉਧਰ ਦੀ ਅਗਨਿ ਸਝਾਰਿ ਉਗਧਿ: ਉਲਟਾ
ਹੋਇ ਬਿਕੁਲ: ਵਿਆਕੁਲ ਹੈ॥ ਗੁਬਾਰਿ॰ ਵਿਖੋ ਜਲਾਹਿ॰ ਇਹੁ ਪਾਤਾ
ਉਰ: ਪੂਰੇ ਸੋ ਦ ਵਿ ਸੋਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸ॰ ਨੂ ਤਿਲੁ ਮਾਤ ਭੀ ਹਰਿ॰ ਦੇ॥

੨॥ਸ: ਮਨਇਛ: ਮਨਦਾਚਾਹਿਆਹੋਆ। ਵਾ ਆਪਨੇਮਨਦੀਇਛਾ
ਅਨੁਸਾਰੁ ਕਰਣੇ: ਕਰਣਹਾਰਾ ਤੋ। ਆਸਾਂ ਦੋਰਨਹ: ਭੁਨਹਾਰਾਹੈ।
ਖੰਡਣੇ। ਹਾਰਾਹੈ। ਕਾਲਿ॰ ਪਹੁਤਾ ਤਾ। ਪੂਰਣਹ: ਪੂਰਾ॥੧॥ਮ: ਸਹੁ: ਹਰੀ॥
ਪੀਦ: ਥੋੜ੍ਹਿਆ ਭੀ। ਦਹੁ: ਤਕਾ॥੨॥ਪੌ: ਰਸ॰ ਦੇ ਭੋਗ: ਆਨੰਦਾਂ ਕਿ
ਹ॰ ਛੋਟੇ ਤੇ ਬਡੇ॥ ਅਸ: ਧੋੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋਗੁ: ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਦਾ ਮੇਲਾ। ਜੋਗ॰ ਜੋ
ਹਰਿਆ॰ ਹੋਂਦੈ ਤੋ। ਵਿਜੋਗੁ: ਵਿਛੋੜਾ ਰਮਹੁ: ਸਪਹੁਤਾ।੩॥ਸ: ਕੁਟੰਬ:
ਇਸਤ੍ਰੀਆਦਿ ਸਤਾ। ਜਤਨ ਕਰਣੇ: ਕਰਦਾ ਹੈ ਪੈਲੇ ਤੇ ਫੇਰੁ ਤਿਸੁ ਦਾਸ
ਤੇ ਕਰ ਭੋ ਮਾਣਿਆ ਦੋ। ਹਰਿ॰ ਦੀ॥ ਭਾਵ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਤੋ। ਬਿਸਰਤ॰ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹ
ਨੂੰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤਤਾ: ਪ੍ਰੇਤ ਤੋ ਹੈ ਅਤ ਸੇ ਕਰਿ ਦਾ ਅਤੀ॥੧॥ਤੂਟੜੀਆ:
ਤੁਟੀ ਹੈ ਸਾ: ਜੋ। ਬਿਆਨਿ: ਹੋਰੁ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਹੋਰ ਅਨ। ਰੀਤਿ॰ ਹੂੰਦੀ ਹੈ
ਦਾ ਤੋਂ ਕੀਜੋ।੨॥ਪੌ: ਭਸਮ॰ ਹੋਣੇ ਦੇ ਲਾਇਕੁ। ਛੋਦਾ ਦੇਵਹੀ ਸੋ
ਈ ਜੋ ਨਸਿਉ ਹੈ ਤੁਸੀ। ਕੇਤੁ: ਕੇ ਲ੍ਹੇ ਆਇਆ ਦਾ ਕਿਤੁ ਆਇਆ
ਲੁਣੇ: ਵਡੇ ਕਰਮਾਂ॰ ਦਾ। ਖੇਤੁ: ਖੇਤ ਹੈ ਤਨੁ ਦਾ ਭਾਰਥ ਖੰਡੂ। ਆਪਣੇ॰ ਨੂੰ
ਮੇਤ: ਕੁਮਦੇਨੇ।੪॥ਸ: ਕੋਟਿ: ਕ੍ਰੋੜਹੀ ਕਰੋ ਜੋ ਯਨ। ਵਿਚਾਰਾਂ ਝੜਤਹ:
ਝੜਤਾ ਨੂੰ ਕਰੇ॰ ਤਾਂ ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤੇ ਰਸਨਾ॰ ਕਰਕੇ ਤਾਂ। ਬਿਮੁਚਤੇ: ਨਾਸਹੁ
ਦੇਨੇ॰ ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਈਧਣ: ਲਕੜੀਆ। ਕੀਤੋ ਮੁ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਧਣ ਤੇ ਕੋ
ਰੀ ਆਦ। ਰਿਤੀ ਮੁ: ਦੇਈਏ ਭਾਹ: ਅਗਨੀ॰ ਤੇ ਭਸਮ ਹੋਂਦੈ ਤੈਸੇ ਜਾਂ
ਸੀ ਦਝੂ: ਦਸੋ। ਉਲਾਹ: ਲਾਹਿਜੰਦੇਨੇ।੨॥ਪੌ: ਅਪਾ: ਪਾਪਾ। ਗਾਉ॰
ਣੇ ਕਰਿ। ਣੀਆਹਿ॰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦੇ। ਥਾਉ: ਸਤਸੰਗੁ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ
ਸਰੂਪ। ਲਿਖਿਆ॰ ਤਾਂ। ਸਮਾਉ: ਸਮਾਈ ਦੋ। ਜਾਉ॰ ਤੇਰੇ ਤੋ।੫॥ਸ:
ਮਨ॰ ਦੇ। ਵਿਲਾਸ: ਅਨੰਦੁ ਤੋ। ਛੋਦਾ। ਰਸਹ: ਰਸਾ ਦੇ ਸੁਆਦਾ। ਕਦਾ
ਚ: ਕਦੇ ਭੀ। ਕ੍ਰਿਮਹ: ਕੀੜੇ ਹੈ॥੧॥ਮ: ਚ: ਬਾਹੁਤੇ ਹੈਂ। ਕਿਹੁ ਮੰਨਿ: ਕੁ
ਛੁ ਭੀ ਮੰਦਰਾ। ਨੇਹ: ਨਹੀ। ਥੇਹ॰ ਹੋਂਦੈਗਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ।੨॥ਪੌ: ਸੇਜ॰ ਤੇ
ਭੋਗਾ। ਰਸ ਭੋਗਣ: ਰਸਾ ਦੇ ਭੋਗੁ ਹੈ। ਪੂਰੇ: ਪੂਰਣਾ। ਸੋਇਨ: ਸੁਇਨੇ
ਦੇ ਤੇ ਚੰਦਨ ਸੁਗੰਧ॰ ਛਿੰਨਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਲਾਏ: ਜੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਨੇ। ਇਛੋ: ਬੰ
ਛਨੂ। ਵਿਸੂਰੇ: ਝੋਰੇ। ਆਦਣੀ॰ ਤਾਂ ਜਾਣੋ। ਕੀਰ॰ ਹੋਂਦੈ ਰੀ। ਹੋਇ॰ ਤੇ
ਭੋਗ। ਧੀਰਿ: ਧੀਰਜ ਕਰੋ।੬॥ਸ: ਨਕਮਲ॰ ਦੇ। ਬਿਰਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਖੋਜੇ
ਤ: ਖੋਜਦੇਨ ਬੈਰਾਗੀ: ਬਿਰਕਤ ਹੋਕੇ ਦਾ। ਦਿਸਾ: ਦਿਸਾਨੂੰ ਦਸੋ।
ਰੀਤ: ਗਹਿ ਕਪਟ: ਛਲ ਰੂਪ। ਰੂਪ॰ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਦਾ ਪਾਇਆ ਹੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਾਮਹ: ਸੰਗਮ॥੧॥ਮ: ਮਾਨਿ॰ ਮੈਂ ਭੀ ਸਾਂਈ ਤੂੰ ਮੰਖਿ ਤੇ ਭੀ ਸਾਂਈ
ਉਹੁ ਹਾਦਤਾ। ਫਿਰਾਂ ਡੀਹਕੇ ਲੋਅ: ਲੋਕਾਂ ਮੇਂ ਸਾਂਈ ਜਾਣਦੇ। ਸੋਇ: ਸੋਭਾ
੨॥ਪੌ: ਬਸਤ: ਵਸਦਾ ਹੈ। ਤੂਟੀ॰ ਹੋਈ ਸੋਪੜੀ। ਤੁਟੀਆ ਸੇ ਤੇਰੀ

ਰ: ਘਸਰਭੀ ਨਿਹੁਨ ਢਹਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਜਾਂਤਿਨ॰ ਊਚੀ ਪਾਤਿ॰ ਸਾਟ
ਭੀ ਨਹੀ ਤਿਨ ਆਦਰੋ: ਆਦਰ ਹੈ ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜ ਮੈ ਭ੍ਰਮੰਨਾ:
ਭ੍ਰਮਦਾ ਹੈ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਇਠ: ਪਿਆਰਾ ਕੇਈ ਤੇ ਧਨ ਤੇ ਰੂਪ ਤੇ ਭੀ ਸੀਨ:
ਸੈ ਨਕੀ ਦ ਸਾਕੁ ਭੀ ਨਹੀ ਸੀਨ: ਤਿਸਦਾ ਤੇ ਸੁਨਾਲਾ ਰਾਜਾ॰ ਹੈ ਓਹ
ਨਾਮ॰ ਮੈ ਜਿਸ ਦਾ ਮਨੁ ਭਿਨਾ ਹੈ ਧਾੜ੍ਹ॰ ਕਰਿ ਕੈ ਛੇਦਾ ਸੁਪਭੁ ਭੀ
ਹੋਇਆ ੧॥ ਸਾ॥ ਲੀਲਾ ਰਾਜ॰ ਕੀਆ ਤੇ ਰਸ ਤੇ ਰੂਪੰ: ਰੂਪਾ ਛਤ੍ਰ ਤੇ
ਚਮਰ: ਚਵਰ॰ ਹੋਦੇ ਹੈ ਤੇ ਤਖਤ ਉਤੇ ਹੋਦੇ ਆਸਨੰ: ਆਸਨ ਰਚਿਤਿ: ਰ
ਚਿਆ ਹੈ ਮੂੜ੍ਹ ਅਗਿਆਨ॰ ਦਿਖੈ ਅੰਧਹ: ਅੰਧਾ ਸੁਪਨ ਤੇ ਮਨੋ
ਰਥ ਵਤ ਹੈ ਮਾਣਇਆ ੧॥ ਸੁਪਨੈ॰ ਭੂਤ ਪਦਾਰਥਾ ਕੋ ਮੋਹੁ॰ ਸਭ
ਧੀਆ ਦਾ ਵਿਹੂਣੀਆ: ਖਾਲੀ ਨਾ ਧ੍ਰੋਹੁ: ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ॰ ਤਿਸੁ ਨੇ ਰ
ਗੁਲੈ ਇਹੋ ਦਾ ਬਿਸਰੇ ਠਗਾਣੇ ਮੈ ਲਾਗਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ੨॥ ਧੇ: ਸੁਪਨੇ
ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਧ੍ਰਿਸਰੇ: ਵੀਛੜੇ ਭਖਲਾਇਆ: ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਦ
ਕੂਮਿਆ ਧਾਇਆ: ਧਾਵਣੇ ਦਿਖੈ ਦ ਧਾਉਦਾ ਹੀ ਰਹਿਆ ਕਾਮ॰
ਲੋਕ ਧੂ ਲੋਕ ਦੋ ਜੀਤ: ਜੀਵਦੇ ਜਾਂ ਹਾਰਿਆ ੮॥ ਸਾ: ਲੋਕਹਿ: ਲੋਕ ਮੈ
ਤੇ ਜਿਤੇ ਜਿਤ ਦੇਹੋ ਖੰਡਣਹ: ਖੰਡਾਨੂੰ ਦ ਖੰਡ ਭੀ ਨਾਨਕ॰ ਤੀ
ਉਦਿਆਨ: ਸੰਸਾਰ ਉਜਾੜ ਮੈ ਭ੍ਰਮਣਹ: ਭ੍ਰਮਦੇ ਹੈ ੧॥ ਛੇਦਾ ਕੇ
ਰ: ਕ੍ਰੋੜ ਤਮਾਸਿਆ ਦੇ ਕਉਤਕ ਭੀ ਹੋਦੇ ਤੋ ਕੋੜੀ: ਕੋੜ੍ਹੀ ਦਾ ਕੋ
ੜ੍ਹੀ ਦਾ ਵੀਹਾਂ ਨਰਕਾ ਦੇ ਦ ਨਰਕ ਦੇ ਥਾਉ: ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖ ੩॥
ਧੇ: ਅਨੰਕ ਹੈ ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸੁਨਗਾਰ॰ ਵਤਾ
ਸਮਗ੍ਰੀ॰ ਨੂੰ ਧੇਖਿ ਕੇ ਹਿਕਾਰਿ॰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਵਾਨਿਆ: ਬੁਦਾਈ ਅੰਦ
ਤ੍ਰਾਤਨਿਆ: ਤਾਂ ਦਦਾ ਹੈ ਭੂਤ ਨਿਆਦ ਤੂੰ ੯॥ ਸ: ਕਪਟਿ: ਛਲ ਨੂੰ
ਪਹੈ ਗਾਰਬਤਹ: ਦਾਗਰ ਬਰੀ ਸੰਚਿਤ: ਕਠੀ ਕਰ ਦੇ ਨਾ ਛੁ ਘੁਛ੍ਹੋ:
ਛਲ ਛਿ ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ਛਲ ਧਾਣੀ ਦੇ ਤੇ ਛਿ ਦੂਰ ਨ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਜਾਲ
ਤੇ॰ ਪਦਾਰਥਾ ੧॥ ਪੇਖੰਦੜੋ ਕੀ: ਦੇਖਣੇ ਦੀ ਭੁਲ ਹੈ॰ ਸੰਸਾਰੂ ਪਦਾ
ਥੁ ਜੋ ਸੋ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਦਿਸਮ: ਦਿਸਣੂ ਨਾ ਅਦੰ: ਦੋਇ ਕੇ ਤਾ ਭੀ ਨ ਲੀ
ਦਤ੍ਰੇ: ਲੈਦਾ ਦ ਲਭੁ ਦਾ ਤਿਸ ਦਾ ਮੁਲ ਨਾਨਕ॰ ਤੇ ਸੋ ਜੁਲਈ: ਚਲ
ਦੀ ਹੈ ੨॥ ਧੇ॰ ਸਜੀਐ: ਕਠੀ ਕਰੀਐ ਦਿਜੀਐ: ਦਿਜ ਜਾਈਏ
ਦ ਨਿਰਾਸੁ ਜਾਈਏ ਨਾਮਨ॰ ਜੀ ਰਜੀਐ: ਪੂਸੀ ਨ ਹੋਦੇ ਅਮਨ: ਹੋਰ
ਥੇ ਲਾਗੇ॰ ਹੈ ਸੁਨਗਰਿ ਮੈ ਸਮੰਜੀਐ: ਜਮਾਂਦ ਉਦੇ ਨਾ ਕਉ: ਸੰਸਾ
ਰ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨੂੰ ਦ ਜਮਾ ਦਾ ੧੦॥ ਸ: ਨਚ: ਨਹੀ ਰਾਜ॰ ਦੇ ਸੁਖ
ਮਿਸਟਿ: ਮਿਠੇ ਰਸ॰ ਕੋ ਮਾਣਇਆ ਕੋ ਮਿਸਟਿ: ਮਿਠਾ ਹੈ ਹਰਿ॰
ਸਿਮਰਨੁ ਜੋ ਕਰਦੇ ਨੇ ਤੇ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹੈ ਜਾਂ ਮਿਸਟਿ: ਮਿਠਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ੧॥

ਥੋ: ਵੇਹੁ॰ ਜਰੀਹੈ ਕੇਹੁ: ਕਿਸਨੂੰ ਆਖਨੁ॰ ਵਾਤਾ ਹੈ ਹੋਕੇ ਤੋਂ ਲੇਹੁ॰ ਜਾ ਚਕੂ ਹੋ ਕੋ ਹੁਕਮੁ॰ ਮੈ ਸਭ ਦਾਤੇ ਹੋਂ ਖੇਹੁ: ਅਨਖਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਕੋ ਠਭੂਪੀ ਦਾਨੁ॰ ਏਹੁ ਆ ਵੇਹੁ॰ ਹੇ ਹਰਿ॥੨॥੬॥ ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਜੈਤਸਰੀ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ॥ ੧ਓ ਨਾਥ: ਹੇ ਨਾਥ ਮੈ ਆ ਜੋ ਕਹੌ ਤੁਝੇ ਸਦਾ ਕਿ ਵੇਲਗਾ ਹੇ ਕੋਚ ਤ ਓਹੁ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇ ਰਾਕਿ ਖੇਲਗਾ ਹੈ ਤੂੰ ਸੁਣੇਦਾ ਜੋ ਕਹੌ ਕਿਉ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇ ਕਹੇ ਮੇਰਾਂ ਕਾਨਉ: ਕਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰ ਹੋ ਕਾਮੀ॰ ਨਰਾ ਪੰਚਨ: ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਨੋ ਪਲ॰ ਵਿਖੇ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੇ ਅੰਤਰਿ: ਭੇਦ ਪਾਇਓ: ਪਾਇਓ ਰਾਸੀ: ਖਾਣਿ ਹੈ ਅਜੌ: ਅਜੇ ਕੀ ਨਿਗਮ: ਬੇਦਾਂ ਸਾਖੀ: ਸਾਖਾਵੇਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਅਮਕਾ ਅਮਕਾ ਮੁਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਕੇਂ ਣ ਮਾਰੇ ਸੁ ਸੁਣੋ ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ॰ ਸਿਲਾ ਰੂਪ ਭਈ ਕਾਮ ਕਰਿ ਤੇ ਉਮਾਪਤਿ: ਸਿਵ ਜੀ ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਪਰ ਮੋਹਿਤ ਭਏ ਤੇ ਸ੍ਵਾਮੀ: ਬ੍ਰਹਮਾ॰ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਰਿ ਸੀਸ ਖਰਸਿ: ਪਾਰਣ ਕੀਤੇ ਹੈ ਤੇ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ: ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਇਕ ਭਗ ਮੈ ਗਮਨ ਕਰਿਆ ਤੇ ਸਹਸ ਭਗ ਦੇ ਸਹਿਤ ਭਇਆ ਵਾ ਛੇਦਾ ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ॰ ਦੇਵਸ ਨੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ ਜੁ ਜਾਣੇ ਉਮਾਪਤਿ ਦੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਿਸ ਨੇ ਸੀਸਿ ਧਰਨਿ: ਧਾਰਣ ਕੀਤੇ ਹੈ॥ ਵਾ ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ ਸਿਲਾ ਭਈ ਤੇ ਉਮਾਪਤਿ ਵਿਪ੍ਰ ਜੇ ਬੁਧੀ ਭਏ ਤੇ ਸੁਆਮੀ: ਇੰਦ੍ਰ ਜਲਿਪ੍ਰਦੀ ਨਾਰੀ ਬਿੰਦ੍ਰਾ ਦੇਵ ਸਤੇ ਪਥਰ ਭਏ ਤੇ ਸੀਸੁ ਧਰਨਿ ਕੀਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਤੇ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ ਕੁ ਪਾਇਓ ਦ੍ਰਾਖਲੁ: ਕਿਸੁ ਕਰਿਕੇ ਵਾਖਲਾਨੇ ਦਾ ਮੂਰਖਾ ਨੂੰ ਆਪ ਪ੍ਰਕਰਿ ਮਾਰਿਆ: ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੁ ਛਡਿਆ ਹੈ॥ ਨਿਲਾਜੁ: ਨਿਲਜ ਹੇ ਮਨੁ ਹਾਰਿਓ: ਹਾਰ ਦਾਕਹਾ॰ ਜਾਉ ਤੇ ਕੇ ਸੇ ਕਰਮਾ ਕਾਕੀ॥ ਕਿਸ ਕੀ॥ ੬॥੧॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗੁ ਟੋਡੀ ਮ: ੪॥ ਪ੍ਰਭ॰ ਵੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਤਾਂ ਛੇਦਾ॥ ਏਹੁ ਹਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ ਕੇਰੀ: ਵੀਤਾਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਨਹੁ ਹੇ ਰਾ ਛਡਿਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗੀ ਕੇਰਾ: ਦਾ ਪਾਧਰ: ਖੁਲਾ ਰਸ ਭਾ ਹੈ ਛਡਿਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ॰ ਤੇ ਮਾਨਿ ਤਨਿ ਮੇਰਾ ਹਿਰਦੇ॰ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਛਡਿਦਾ ਤਾਂ ਮਨੇ ਤਨੋ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕੁ: ਤਾਂ ਮੁਖਿ ਤੇ ਮਸਤਕਿ ਮੈ ਹੋ ਆਹੇ ਵਾ ਛਡਿਦਾ ਤਾਂ ਮਸਤਕਿ ਮੈ ਮੁਖਿ: ਚੰਗੇਰਾ ਭਾਗੁ ਹੈ ਆਹੇ ਲੇਖੁ॰ ਭੂਪੀ ਦਾ ਤੇ ਜਿਨਾ॰ ਦੇ ਮਨ ਲਾਗਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮਸਤਕਿ ਮੈ ਮੰਦੇਰਾ: ਮੰਦਾ ਬਿਬੇਕ: ਵੀ ਚਾਰੁ ਵਾਲੀ ਗੁਰ ਗਿਆਨ: ਤਾਇ ਤਾਗਿਆਨ ਗੁਰੂ: ਪ੍ਰਸਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ: ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੀਨ ਲਿਖੇਰਾ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰੁ॥੪॥੧॥ ਟੋਡੀ ਮ: ੫॥੧ਓ ਹੋ ਕਾਹੂ॰ ਕੀ ਕਾਨੁ ਬੇਪਰਵਾਹ॰ ਹੈ ਓਹੁ ਜਾਕੋ॰ ਕਰੇ ਪਾਖੁ: ਪਖੁ ਭੂਚ॰ ਹੇ ਕਾਹੂ॰ ਨੇ ਏਹੁ ਸਮਾਨ: ਚੰਦੋ ਵਾਜਸ ਰੂਪੀ ਹੋ ਕਾਹੂ॰ ਤਾਨੀ: ਤਾਣਿਆ ਹੋ ਦਾ ਕਾਹੂ॰ ਨੇ ਏਹੁ ਚਾਨਣੀ ਤਾਨੀ ਹੈ ਅਮਰੁ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਰਾਜਾ ਛਡਿਦਾ ਗਿਆਨੀ ਹਰਿ ਗਿਆਨੀ ਮੋਂ ਕਾ ਚਿਰ ਹੋ ਰੋਗ॰ ਤੇ ਸੋਗੁ ਤੇ ਜਰਾ: ਬੁਢੇ ਪਾਣੇ ਮਰਾ ਏਹ ਸਭ ਹਰਿ ਜਨ

ਹਿ: ਜਨਾਂ ਦੋਆ ਟਾਨੀ: ਦੁਆਂਵ ਦੋਆ ਏਵੇ: ਇਕਦੀ ਵਿਖੇ ਮਾਨੀ: ਮਾਨਿ
ਆਹੈ ਦ ਮਨੁ ਦੀਆ ਧ੍ਰਿਤੀ ਮਾਨੀ ॥੨॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਖੁਮਾਰੀ: ਖੂਬੀ
ਹੈ ਓਟ: ਸਰਣੁ ਹੈ ਜੀਵਦਿਨ ਘਲਨ: ਜੀਉ ਦਿਆ ਰਹਿ ਣਾ ਹੈ ਦ ਜੀ
ਵਨ ਦਾ ਵਲੇਵਾ ਹੈ ਦ ਜੋ ਜੀਵਦਿ ਨ ਹੈ ਸੋ ਘਲਨ: ਸਙੂਨਾ ਹੈ ਸਰਪਣ ਦੀ
ਜੈਸੇ ਅਰਜਾਰੀ: ਆਰਜਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਾਰੀ: ਹਾਰ ਕੇ ਹਾਨਿ
ਪਾਨ ੦ ਦੋ ਪਾਰੀ: ਕਰੀ ਹੈ ਹਰਿ ਨੇ ਰਖੀਆ ੦ ਹੈ ਤੇ ਧਨ ਹੈ ਹਾਰੀ: ਹ
ਰੁਹਾਂ ॥੨॥੨॥ ਟੋਡੀ ਮ: ੫ ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਧਾਇਓ ਰੇ: ਧਾ
ਉਦਾ ਹੈ ਰੇ ਕਾਈ ਦ ਧਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕੇ ਰੇ ਕਾਈ ਧਾਇਓ: ਧਾਉਂਦਾ ਹੈ
ਮਗਨ ਤਾਂ ਕਰ ਕੇ ਸੁਆਦ ਵਿਦੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ: ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦ
ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਥਾ ੦ ਸੁਨਿ ਣੀ ਤੇ ਜਸ ੦ ਕਹਿਣਾ ਇਸ ਵਿਖੇ
ਸਿਉ: ਨਾਲ ਦ ਦੁਆਰੇ ਮੁਹਤ: ਅਧੀ ਘੜੀ ਕੀ ਕਸੁ ਕੇ ੦ ਸਿਸਾਰ
ਰੂਪੀ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਗਿਹ: ਪਰਾਇਸ ਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਜੋ ਹਨ: ਤਕਣੇ ਜਾਇਓ: ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਦ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਪਰਗਿਹ ਦਿਕਾ ਦੀ ਜੋਹ: ਤਕਨੀ ਜਾਂਦੀ ਆ ਬੁਰ
ਨ ਕਮਲ: ਹਰੀ ਆ ਸਤ ਪੁਰਖ: ਗੁਰਾਂ ਦ ਹਰੀ ਨੂੰ ਧਾਵਤ: ਧਾਵਣੇ
ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਕਉ: ਨੂੰ ਕਾਤੀ: ਤਰੌਂ ਵਿਖੇ ਦ ਕਰਕੇ ਕੁਮਾਇਓ: ਬੁ
ਮਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਸੀ ਕੋਠੇ ਮੈਂ ਹੀਰ ਹੈ ਤੇ ਸੋ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰਿ ਕੇ ਫੇਰੁ ਓਹੀ
ਖੁਟੇ ਘੁਤੇ ਓਹੀ ਜੂਨਾਂ ਰਹੈ ਜੀਵ ਦਨਾ ਕੀਓ ੦ ਤੇ ਕੀਰਤਿ: ਕੀਰਤਨੂੰ ਨ
ਸ੍ਰੁਤਿ ੦ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈਂ ਅਪਨਾਇਓ: ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਸੋਵਿ ੦ ਕੇ ਹਰੀ
ਨੂੰ ਦੂਤ ੦ ਨਾਲ ਰਚਿ: ਰਚਿ ਕੇ ਵਿਸਨਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਦਿਸ ਦੀ ਅੰਦੀਰੋ
ਗੋਸਟਿ ਕਰੀ ਤੇ ਮਤਿ ਦਾ ਰੇ ਭਜੇ ਮਦ ਮਾਇਓ: ਮਾਇਆ ਦੇ ਮਦ ਕਰਿ ਕੇ
ਕਰਉ ੦ ਤੁਸੀ ਦ ਅਸੀ ॥ ਸੰਗਤਿ ੦ ਆਗੇ ਤੇ ਓਨਾ ਦੁਆਰਾ ਹੈ ਆਇ
ਓ ੦ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਅਪੁਨਾਇਓ ॥ ਆਪ ਹੀ ਦ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਜਾਣ ਕੇ
੫॥੩॥ ਮ: ੫ ॥ ਦਾਸੇ: ਹਰੀ ਦੇ ਸਾਜ ੦ ਦਸਤਾ ਦੇ ਤੇ ਸੀਗਾਰ: ਭੂਖਣ
ਦੇ ਓਢਾਇਆ: ਪਹਿਰਾਈ ਦਾ ਹੈ ਸੁਮ: ਕਸਟਿ ਜੇ ਦਰ ਕੀਤੀ
ਤਾਂ ਓਹ ਧਨੁ ਆਦਿ ਸਤ ਕਹੈ ਕਰਿ: ਪਹਿਰੇ ਅਕੁਰਣੇ ਤੇ ਸੇਜ ੦ ਭੀ ਤੇਰ
ਮਨਿ ਨੇ ਸਾਟਿ: ਬਣਾਈ ਕਰਤੇ ੦ ਜਾਤੇ ਪੇਖਿਰ: ਗਹਿ ਣੇ ਤੇ ਸੇਜ ਨੂੰ
ਪੇਖ ਪੇਖਾ ਹੈ ਰੂਪ ਦਿਸਾਂ ਤਾ ਰਚਿਨਸੁ: ਦਿਸਾ ਤੂਹ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੂਸਲ
ਹਿ: ਮੂਹੁਲੀਆ ਕਰੂ ਛੁਰਾਇਆ: ਛੜ ਦਾ ਰਹਿਆ ੦ ਤੇ ਨ ਮੈ ਨਾ ਨ
ਕਛ ਪਾਇਓ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਸੇਹੀ ਦਿਸਿਆਂ ਰੂਪੀ ਤੁਚਾਂ ਏਕ ਮਧਾਇ
ਆ ਕਛੁ ਪਲੇ ਕਚੇ ਕਾਂ ਮੁਨਾ ਆਇਆ ਪਛੇ: ਸਰਣਿ ਪਰਿਆਉ ੦ ਤਾਂ
੪॥੪॥ ਮ: ੫ ॥ ਛੋਡਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਹਰਿ ਧਮਸੁ ਪਰਰਾਮਾ: ਟਰਗ
ਟਾਜੇਸਕਰਿ ਧੂਰਾਂ ੦ ਤੇ ਫੇਰਾ ਹੋਤ: ਹੋਵਾਂ ਕੀਰਤਨ ੦ ਦੇ ਆਨਗਿਆ:

ਵੇਦਸਾਬ੍ਰਿਹਧਿਆਕੀਓ॰ ਸੁਖਦੁਖਤੇਹਾਣਲਾਭਕਾਕਾਦਉ: ਭਾਵੈਨਾਥ
ਹੁ॰ਮਨੁਆਧਾਵਉ: ਧਾਵੈਨਾਸੁਆਮੀ॰ਤੇਨੂਦਨਾਮਸਗਲ॰ਦੀਆਛੋਹਰੇ:
ਬਾਲਕਾਮੀਰਾ: ਬਡਾਹੈਧਨਤਿਕ॰ਜਿਸੁਤੇਨਪਿਤਾ॰ਦੂਤੋਮਾਤੇਸ
ਖਿਮੈਆਖੀਰ: ਦੁਧਹੈ ੪॥੫॥ਮਃ੫॥੧ੴ ਠਾਕੁਰ॰ਤੇਆਗ੍ਰਿਪਾ॰ਤੇਗੀਤੇ
ਗੁਣਗ੍ਰਾਮ: ਗੁਣਾਦਾਸਮੂਹੁਦਾਗਾਉਣਾਰਾਜ॰ਤੇਮਹ: ਰਸਖੋੜੇਆਦਿ
ਰਸ: ਰਸਦਾਛਾਮ: ਛਾਈਆਦਤੇਹੈ ਧਾਇਰ: ਮਨਤਨਕਰਕੇਤੇਧਾਈ
ਕਰਾਵਾਧਾਇਧਾਇਜੋਗਏਹੈਪਦਾਰਥਾਤਿਨਾਕੀਵਾਧਾਇਧਾਇਜੋ
ਗਏਹੈਸਦੀਪ੍ਰੀਤਿਨਾਕੀਕਾਮ॰ਹੈਓਹਾਚਾਹਉ: ਚਾਂਦਾਂਤਾਧਾਮ:
ਕਰੀਆਂਗਉ॰ ਤਾਂਜੇਸਕਰਕੇ॥੨॥੧॥ ਮਃ੫॥ ਮਨੋਹਿ: ਨਾਸਾਧਾਰੇ:
ਸੁਧਾਰੇਦਾਸਾਹਿਤਆਧਾਰੁਦੇਕਰਦਾਹੈ ਜੀਆ॰ਤੇਪ੍ਰਾਣਤੇਸੂਖਾਇਸਮ
ਨਕਉਕਾਮਹੀਹੈਤੋਮੇਰੇ: ਮੇਰੇਮੀਤਿ ਮੈਸੇਖੇਤੇਅਗੇਭੀਨਾਬੋਲਾਸ:
ਅਨਿਦਾਸੀਗਾਰੈ: ਸੀਗਾਰਇਸਟ: ਪਿਆਰਾਮਡਾਰੇ: ਭਾਰੂਹੈ॥੨॥੭॥
ਮਃ੫॥ ਨੀਕੇ: ਚੰਗੇਜੋਹੈਹਰਿਵੇਕਾਰੋਗਾ: ਅਰਿਆਨਾਣਦਾਉਜਲ॰ਹੋਵੇ
ਸਤਸੀਗਸੰਤੋਹੋਈਹੈ: ਹੋਵੈਹੈਈਹਾਂਉਸਲੋਕ: ਇਹਅਸੁਤ੍ਰਲੋਕ
ਕੀਪਖਾਰੇ: ਧੋਵੈਤੇਮਨਹਿ: ਨਹੀਮਨਧਾ: ਚਤੁਰਾਆਪਤੁ: ਆਪ
ਭਾਵਤੇਮਾਨੁ: ਮਾਨੋਲੈਖੋਗ: ਲੈਖਹੈਜੋਕਾ॰ਹੈ॥੨॥੮॥ ਮਃ੫॥
ਤੁਹਾਰੀ: ਤੁਮਾਰੀਛੋਦਾ ਮਿਲੈਹਰਿਨਾਮਕਰਕੇਸੁਖਤੇਸੰਭਾਤੇਪ
ਲੋਕਦੀਨਾਹਾਰਿ: ਜਾਗਾਤਾਂਦੂਆਰੀ: ਗੋਲੇਖਾ॰ ਸਾਤੇਕਰਮਾਦ
ਛੋਡਿਕੇਜੋਅਲੇਖੇਵਲਆਵਹੁਤਾਂਸਾਡਾਛੂਟਹਿ: ਛੁਟਿਹੋਵਹਿ॰
ਹਮਨੇਰਗਾਹਕਉਨਸਿਦੁ॰ਹੈਤਾਂਤੇਅਉਗਾਹੁਧਖਸੁਤੋਦਾਨ: ਦਾ
ਨੇਹੈਤਾਂਤੇਗੁਣਾਨੂਵੇਇਤੂੰਆਸਧਾਰੀ: ਭਾਧਾਛੋ: ਸਰਨਿਨਾਧਾਰੀ: ਦਾ
ਕੀਦਾਜੋਨਾਰੂਪੀਤਾਕੀਪੁਤਦਾਸੀਸਾਰਰੂਪੀਉਸਾਭਾਤੇ॥੨॥੯॥ ਮਃ੫॥
ਕਿਧਿ॰ਵੈਰਾਣਿਇਣਕੀਤੇਨੇਸਾਂਤਿਸਹਜ: ਸਾਂਤੀਤੇਸੁਖਤੇਰਹਸ:
ਅਨਿਦਮਾਨਿਮੇਧਲਾਇਹੁ: ਦੂਰਭਏਹੈ ਰਸਾਇਣ॰ਰੂਪਾਨ
ਗਤੁ॰ਤੇਭੀਤਰਾਇਣ: ਤਰੇਹੈਧੋਜਤਰ: ਵੇਦਸਾਸਤ੍ਰਤੇਏਹਦਾ
ਮਨਤਨਕਰਕੇਏਹਾਦਾਸ॰ਭਏਹੈਧੇਮ: ਸੁਖਾਨਾਨਕ॰ ਤਾਂ
॥੨॥੧੦॥ ਮਃ੫॥ ਪੀਠਕੀਸਲਹੀਕੀਧਾਤਕਹੋਹੈਨਸਿਦਕੈਬਾਣਹਿ:
ਸਤੋਗਾਣੁਜੋਹਮਧਾਰਿਆਹੈਇਸੇਧਾਣਕਰਿਉਸਦਾਦਾਸਿਦਜੀਦਾ
ਧਾਣਹਿਜੋਹੈਅਮੋਘਸੋਉਸੁਪ੍ਰਆਭੇਦਪਿਨੇਸਲਹੀਦਾਛੇਦਾਜਮ
ਕਾਲਜਾਲਲਏਕਰਕੈ ਸਾਕੇ॰ਜਿਸਨੇਧੀਥਾ: ਗਸਤਅਰਤਨ॰ਭੂ
ਪੀਧਨਾਭਸਮਾਭੂਤ: ਭਸਮਰੂਪਾਕੀਆ॰ਉਸਨੇਅਗਮ: ਸਾਸਤ੍ਰ
ਨਿਗਮ: ਵੇਦਾਨਾਨਕ॰ਤੇਸਭਰੋਧੇਲੋਕਭੀਸਧਾਇ: ਸੀਸੰਗਾ॥੨॥

ਮ: ੫॥ ਕਿਰਪਨ॰ ਦੋਖ ਬਿਖੁ॰ ਨਾਲਾ ਸਿਰਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਕਾਢਨ: ਕਢ
ਕਢ ਕਾਟਣਹਾਰੇ: ਹਰੀ ਹੈਂ ਸੋ ਛੁਟਕਤ: ਛੁਟਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਛੇਦਾ ਬਿਮੰਣ
ਨਹੀ ਕਰੇ ਜਾਂ ਦੋਹਾ ਬੋਹਿਥ ਲੈ ਖਰੇ: ਖਰਿਆਂ ਦੇ ਤਾਰੇ ਦਾ ਦਾਜਾਂ ਤਾ ਛਿ
ਦੂ: ਦੋਲਣਾ ਬੋਹਿਥ: ਸਰੀਰ ਹਾ ਛੁਟਕਤ: ਕੀਤੇ ਹੋਵੇ ਸੁ ਥਾਮ: ਦੁਰਮਤਿ
ਸੁ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਆਰਾਧੇ ਤਾਂ ਛੇਦਾ ਖਰੇ ਸਿਗ ਖੋਟੇ ਭੀ ਬਖਸੇ ਹੋ ਦੁਆਰ
ਥਾ ਬੋਹਿਥ: ਬੇੜੇ ਹਾ ਛੁਟਕਤ: ਛੁਟਜਾਂਦੇ ਤਾਂ: ਥਾਮ: ਥੀ ਸੋ ਕਹੀ ਜਾਰੀ
ਕਰੇ: ਹਥਾ ਕਰਕੇ ਜੈਸ॰ ਮਲਾਹਾ ਕਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਬੇੜੇ
ਦੁਆਰੇ ਖੋਟੇ ਖਰੇ: ਅਜਾਣ ਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਗ ਦੇ ਕੇ ਤਾਰੇ। ਦ ਬੋਹਿਥ:
ਸਰੀਰ ਕਾ ਥਾਮ: ਦੁਰਾ ਜੈਸ॰ ਹਰਿ ਕਾ ਛੇਦਾ ਤਾਂ ਖਰੇ॰ ਸੈਤਾਂ ਦਾ ਸਿ
ਗਿ: ਸਤ ਸੰਗਿ ਦੇ ਰੇ ਖੋਟੇ: ਖੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰ ਲੈਂਗ ਗਲੀ: ਗਲਾਂ ਕਰ
ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰਿ ਸੈਲ: ਪ੍ਰਬਤ ਦ ਸਿਸਾਰੂ
ਰੂਪੀ ਧਰੇ: ਪ੍ਰਬਤ ਦ ਸਿਸਾਰ ਜੋਰ॰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੇ ਸਕਤਿ:
ਉਪਾਸਨਾ ਦੀਆਂ ਪਰੇ ਸੰ ਤੇਰੀ।੨॥੧੨॥ ਮ: ੫॥ ਮਨਿ॰ ਸੋਕ ਕਾਢੁ
ਕੁਠਾਰ: ਛੇਦਨੁ ਸੋਕ ਰੂਪੀ ਬਿਰਛ ਦੇ ਕਟਣੇ ਨੂੰ ਕੁਠਾਰ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ। ਪਿਤ
ਬਾਤ॰ ਆਦੀ ਰੋਗਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਅਉਖਧੁ ਹੈ ਦ ਰੂਪ ਤੇ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਰੋਗਾਂ ਨੂੰ
ਹੇਤਾ ਅਉਖਧੁ ਸੁਖ ਹੈ ਤਾਂ ਪ: ਬਾਤ ਬਿਤਾ ਦੇ ਦੁਆ ਦੇ ਬਿਆਦੀਆ
ਦਾ ਨਾਸਿ: ਖਾਣੇ ਹੈ ਸਪ੍ਰ ਸਾਦਿ॰ ਭਇਆ ਹੋ ਏਕ॰ ਜੋ ਹੈ ਬਾਲਬੁ
ਧਿ: ਬਡੀ ਬੁਧਿ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਦ ਬਾਲਬੁਧੀਆਂ ਨੂੰ ਹੈ ਪੂਰਨ ਸੁਖ:
ਸੁਖਦਾਤਾ ਟੇਕ: ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਇ ਹਾਂ॥੨॥੧੩॥ ਮ: ੫॥ ਦਸਦੀ: ਰਿਦੈ
ਰੂਪੀ ਭੂਮੀ ਦ ਸਠੀ ਕੀ ਤੀਹੈ ਜਸ ਮਾਲੇ॰ ਤੋਂ ਅਪਨੇ॰ ਨਾਦਨਾ॰
ਤੰਜਾਂਗ ਨਥ॰ ਨੋ ਕੇਜਨ॰ ਦੀ।੨॥੧੪॥ ਮ: ੫॥ ਦਰਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ
ਦਰਬਾਰ ਦੀਆਂ ਖਿੰਨਨ: ਦੂਰ ਕਰਨ ਕੇ ਦਾਤੇ॰ ਹੇ ਹਰੀ ਸਾਂਨੂੰ ਖੋਜਤ:
ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਅਰਥ: ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਦ ਪਦਾਰਥ ਲੋ
ਸਿਰਿ॰ ਕਾਰਿਆਂ ਛੇਦਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੀ ਧਿਨਾ ਸੈਂ ਕਰਦੇ ਹੈ ਜੋ ਹਾਰੇ ਦ
ਮਾਇਆ ਦੇ ਰਚੇ ਬੀ ਧਿਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹਾਰੇ: ਦੂਰ ਹੋਏ ਮਾਨਿ॰ ਦੀਲ
ਗੀਜਾਂ ਸੁਰਜਨ: ਸਿਤ ਜਨਾਂ ਕਰੇ: ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ
ਦਿ। ੨॥੧੫॥ ਮਹੰਗ ਤ੍ਰੀਅ: ਪ॥੧੬॥ ਗਾਂਹਾਂ: ਹਾਕ ਸਟ ਹਾਕ ਸਟ ਨੂੰ
ਹਾ ਅਮਕ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਲਈਏ ਹਾ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਲਈਏ
ਇਸ ਸੋ ਬੇਰੀ॰ ਹੈ ਅਦਾਂ ਦਿ ਮਾਯਾ ਤੇਰੋ: ਜਿਸ ਮੈ ਛੂਛ ਨਹੀ
ਤੇਰੋ ਸੁ॰ ਮਾਯਾ ਆਪਨ: ਆਪਣਾ ਹੈ ਰਾਮ ਸੁਆਮੀ ਨੂੰ ਆ: ਖਿਨੁ
ਤ੍ਰਲੀ ਪਰਾਈ॰ ਮਾਯਾ ਦਾ ਦੇਹ ਮਨੂਆ: ਸੈਂਨੀ ਹੈ ਨਾਮ॰ ਸੀਗਾਰਿ

ਜੋ ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਦਿਕੁ ਸਹਾਰਾ ਤਿਆਗਿਓ: ਤਿਆਗਿਆ ਹੀ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੋਸਾ:
ਖਰੂਲਾ ਮੇਹਿ ਰੂਪੀ ਦਾ ਕਰਕੇ ਕੂਟਿ ਧੂਰਾਪੀ। ਕੋਈ ਹੈ।੪॥੧੫॥ ਮ:
੫॥ ਹਰੀ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿਹ ਚੋਹੋ ਆਮਨ: ਅਵਰ: ਆਸਆ
ਸਰਾਨੁ ਅਵਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਨਾ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ। ਗੁਨਿ: ਗੁ
ਗੰਨੋ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਾਡਾ ਕੁਸਲ: ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਸਰਬ ਖੇ
ਮ: ਰਖਿਆ ਕੀ ਭੁਈ ਅਧਾਰ: ਕਰਤਬੁ ਜੋਗਣਾ ਇਦ ਉਹਾਰ। ਹੋ
ਰੂ ਜਗ ਤਰੋ ਅਸਾ ਤਾਂ ਹਰਿ ਗੁਨੀਆ: ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਹੀ ਹੈ ਅਨਿਦ
ਣਾਇਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਮੀਆ: ਸੁਨਿਆ ਹੈ ਕਿਛੁ: ਕਲਿਆਨ ਰੂ
ਸੁਖਾ ਗਰੀਬ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਹਿਰਦੇ ਨੋ।੪॥੧॥ ਟੋਡੀ ਮ:੫॥ ੧੬ ਰੂੜੋ: ਸੋ
ਭਰਹੇ ਸੁਮਨ ਲੋ ਰਿੰਗੋ: ਰੰਗਨਾਂ ਗਲੀ: ਗਲਾ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਦਾ ਨੀ:ਨੇ
ਧ੍ਯਾਈ ਥੀ: ਨ ਗਲੀ ਗਲੀ ਸੰਧਨਾ ਭੂਪੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਨਦ: ਪਾਸਾ
ਪ੍ਰਾਰ ਮਾਖੇ: ਧੂਰੋ ਹੀ ਮਖੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਲੋੜੇ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ।੨॥੧੬॥
ਮ:੫॥ ਗਰਬਿ ਗਹੇਲੜੋ: ਗਹਿਲਿਆ ਹੈ ਮੂੜੜੋ: ਮੂਰਖ ਦੀ
ਹੀਓ: ਹਿਰਦਾ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਓਹੀ ਹੀਓ ਮੋਹਿ: ਮੇਰਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ:
ਦੀ ਮਾਇ ਓਨੋ ਸ਼ੀਹਰ ਨ੍ਰਿਆਈ ਛਾਕਿਓ ਰੇ ਮਹ ਪਾਠ ਪਹਿਲੀ ਦੀ
ਰੇਸਾਤੇ ਮਹਾਂ ਪਾਠ ਭਾਈ ਧਨੋ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਸਥਦ ਮੈ ਤਿਨੀ ਥਾਂਈ
ਹੈ। ਸ਼ੀਹਰ: ਤੈ ਨੂੰ ਦੀਨ ਕੁੰਡੀ ਦੀ ਵ ਮਛੀ ਦੀ ਛਕਿਓ: ਖਾਇ ਲਿ
ਆ ਹੈ ਦ ਛਸਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਦਾ ਬਾਂਦਰੂ ਤੇ ਤੋਤੇ ਅਮ੍ਰਿਗ ਅਹਾਥੀ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਛਸਾਇਓ ਧਨੇ ਹੈ ਰੂ: ਧਨ ਰੂਪ ਨਤੁ ਪਦਾਰਥ ਦ ਮਨਾ
ਦਿਕਾ ਕਰਿ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਮਲਹਨੈ: ਲੇਖ ਦੇਲਹਨੈ ਤਾਂ ਰੋਕੇ ਠੇ: ਕਿਥੇ॥
ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਮਹਮਜਰੇ: ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਜੈ ਗਾਥੁ: ਮਾਯਾ ਕੈ ਲੁਭਤ੍ਰ
ਓ:: ਲਿਭਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਦ ਲੋਭਿਓ ਹੈ। ਨਿਰਭਾਗੜੋ: ਮੰਦਭਾਗੀ ਭਾ
ਧਿ: ਤਿਸਨਾ ਮੇਹੀ ਸੰਜੋਇਓ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸਗਲੋ: ਸਭੁ ਦੀਤਾ ਥਾ
ਰੇ: ਤੇਰੇ ਅਮਿਟਿਓ: ਮਿਟਿ ਜਾਂਦੇ ਲਹਿ ਨੈ: ਭ੍ਰਹੇਰੀ: ਦੀ ਗਾਠੜੀ
ਓ: ਰੀਤੜੀ ਜਨ ਨਾਨਕ। ਸੁਣੇ ਗਾਗਰ ਕਾਜਿ: ਗਗਿ ਅਸੁਖ
ਨੋ ਮੈਂ।੨॥੧੭॥ ਟੋਡੀ ਮ:੫॥ ੧੬ ਸੇ ਰੋ: ਰੇ ਦੇਖ: ਦਿਸੋ ਅਹਿ: ਹਿਕਾ
ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਇਕ ਤੋਰਿ: ਤੋੜ ਕੇ ਤੇ ਛੋਰਿ: ਛੋਡਾਇ ਕੇ ਬਿਖਿਆ ਤੋਂ ਤੇ
ਰੂਪ ਅਰੂਪ: ਰੂਪ ਤਿਨਾ ਰੂਪਾ ਮੋਹਿ: ਮੇਰਾ ਤੋ ਮੋਹ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ਦਿਖੋ ਭੀਨ:
ਭਿਨਾਂ ਹੋਇਆ ਕੇ ਦਇਆ ਹੈ ਲਾਲਨ: ਪਿਆਰਾ ਪਾਟ: ਪੜਦੇ ਵਿਚ
ਤੇ ਖੋਇ ਹੈ ਅਨਦਾ ਚਿਤ: ਅਨਦ ਚਿਤ ਹੋਇ ਤੇ ਹਰਖੇ: ਹਰਖਦਾ ਹੋਇ
ਤੇ ਪਤੀਨ: ਪਤੀਨੇ ਗਰਿਹੁ: ਗ੍ਰਿਹ ਹੈ ਤੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਰੇ
ਪੀਨ: ਕੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ ਦ ਕਾਧਿਆ ਨਧਾਰੂ ਦੇਹਾ ਦਾ ਕਾਧਾ: ਅਨਖਾਂ

ਨੇਹੰ॥੨॥੨੦॥ ਸਃ ਮਃ ੫॥ ਮਾਣੀ: ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਕਰਮ॰
ਤੇ ਧਰਮ ਤੇ ਜਪ ਇਹੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਰੀਤਿ: ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਨ॰ ਦਾ ਜੀਵਨ॰ ਦਾ
ਦ ਰੂਪਾ ਪ੍ਰਭੂ॰ ਦਾ ਨੀਤਿ: ਨਿਤ ਹੈ ਘਾਟ: ਜਮਰ ਸਭ ਤੇ ਘਾਟ:
ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਦਾ ਤੇ ਤੋਸਾ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਹਰਿ॰ ਦਾ ਦਨਾ ਅਨ: ਅਤਾ
ਕਰ ਹਾਲੀਤਿ: ਲਏ ਹੰ ਧਨ ਇਸ॰ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ॥੨॥੨੧॥ ਮਃ ੫
ਛੋਦ ਧਾਨ ਰੂਪ ਮਿਲਾਵਦਾ॰ ਚੇਇਆ ਰਾਖ: ਹੇ ਰਖਿ ਕਰਿ ਹੇ ਮੇਰੇ
ਪ੍ਰੀਤਮ॰ ਤੂ ਹੈ ਛੋਦਾ ਰਜਧਨ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਮਾਨ: ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਵਾਸ
ਰੇ ਮਨੁ ਪਰੂ ਰਸਨਾ॰ ਤੇਰੋ ਛੋਦਾ ਹੈ ਸਮਰਥ ਤੇ ਰੇਜ ਸਿਕਰ ਕਾ
ਨ: ਕੈਨ ਪੂਰਿ ਕੇ ਅਧਾ ਵਹਿ ਧਾਨ॰ ਜਾ ਦਾਂ ਧਾਂ ਨੀ ਕਰਿ॥੨॥੨੨॥
ਮਃ ੫॥ ਦੂਰਿ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਦੀਨ: ਹੇ ਦੀਨਾ ਲੋਚਾ: ਚਰਾ ਪੂਰਿ॰
ਧੂਰਿ ਦੇਕੇ ਤੁਮਰਾ॰ ਤੇ ਤੂ ਹੈ ਹੇ ਹਜੂਰਿ: ਸਮੀਪ॥ ਧੀਯਬੰਧ: ਧੀ
ਧੇਈਧ ਨਰੂਪ ਹੈ ਧਿਸਰ: ਸ੍ਰੇਰੇ ਭੀ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ: ਸੁਖ ਸੰਪਦਾ
ਤੇ ਭੋਗ: ਆਨੰਦ ਦ ਖਾਣੇ ਪੀਣੇ ਜੋ ਹੈ ਕੂਰ: ਕੂੜੇ ਹੀ॥੨॥੨੩॥ ਮਃ
੫॥ ਮਾਣੀ: ਹੇ ਭਾਈ ਅਭਿਆਸ: ਇਛਿਆ ਹੈ ਮਨਿ॰ ਮੇਂ ਕਰਤੇ॰
ਦੇਤਾਂ ਨਾਸ॰ ਹੈ ਵੈ ਪੂਰਨ: ਹੇ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ॰ ਹੈ ਸੂਤੇ ਬਿਮਲ:
ਉਜਲ ਹੈ ਜਾਸ: ਜਸ ਪੂਰ: ਪੂਰਨ ਕੀਤੇ ਮਨੋਰਥ ਕੇ॰ ਜੋ ਭੇਟੇ:
ਮਿਲੇ ਹੈ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ ਤੇ ਸੁਖ ਮਨਿ॰ ਮੇਂ ਸੂਰ॰ ਜਦ ਤੇ ਹੈ ਸੰਕਾ
੨॥੨੪॥ ਮਃ ੫॥ ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀਆਂ ਨੂ ਪਾਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮਾਨ:
ਮਨੁ ਦਾ ਹੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॰ ਹੈ ਤੇਰੋ ਭਾਵਨ: ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਸਭੁ ਦੇਤ: ਸਭ ਧਾ
ਤ ਕਾ ਜਾਨਣਹਾਰ ਹੈ ਗਰਿਦ: ਗਿਦੋ ਦਾਸ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਹੇ ਨਦ: ਸਭ ਜੋ
ਭਗਤ ਹੈ ਗੁਨ: ਗੁਨਾ ਦੇ ਗਾਵਨ ਵਾਲੋ ਰੂਪ॰ ਵਾਲਾ ਅਨੂਪ ਹੈ ਹੇ ਸੁਆ
ਮੀ ਸਰਧਾ ਵਿਆਪੀ ਸੋ ਕੋਈ ਕਹੈ ਵਾ ਦਯਾਨ ਕਿਉ ਹੇ ਜੀਵ ਮੇਂ ਤੇ
ਕਹੈ ਇਹ ਜੀਵ ਕਰਮ ਕੀਮ: ਨਰਦੇਹ ਮੇਂਦ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲੋਕ ਮੇਂ
ਬਿਸਮਨ ਤੁ: ਅਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ ਤਉ ਦੇਖ ਕੇ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਨੂ
ਦ ਮਨ ਦਿਕ ਗਿਆਨ ਨਹੀ ਉਦਿ ਦੂ ਸਰਲਾਵਨ: ਆਨ ਅਸਥਾਨ ਮੇ
ਨਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋ ਆਦੂ ਸਰਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਦ ਰਲਾਈ ਇਹ ਰਸਨਾ॰ ਦੂ
ਆਰੋ ਜਾਵਦਾਨ: ਹਾਰ ਜਾਵਦਾ ਤੇਰੇ ਤੇ॥
ਭਾਈ ਵਾ ਹੇ ਹਮੀਆ ਛਲੁ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਕੇ ਸੋ ਜਲੁ॰ ਜੈਸੇ ਛਿਨ ਨਿਗਾਹੇ ॥੨॥੨੫॥ ਮਃ ੫॥ ਮਾਣੀ: ਹੇ
ਤੈਸੇ ਆਨਧ॰ ਧਪੀਦੀ॥ ਤੁਰਾਈ॰ ਵਚਨਾ ਦੀ ਅਮਰ: ਰਸ ਤੇ ਰ
ਰਤੁ॰ ਤੇ ਕਹੈ ਸਾਧ ਜਨ ਤੀਆਂ ਤੀਆ ਖਲ: ਸੂਰਖ ਜੀਵਾ ਰਾਵੇ: ਜੋ
ਰਚੇ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਵੈ ਅਮਲ: ਪਾਪਾ॥੨॥੨੬॥ ਮਃ ੫॥ ਮਾਣੀ: ਹੇ ਭਾਈ॥
ਮੀਠੇ: ਧਿ ਆਰੋ ਹੈ ਫਲਾ॰ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਮੀ॰ ਕੇ ਤਾਂ ਛੋਦਾ॥

ਰੂਪ ਤੇ ਸਦਾ ਬਿਨਸੈ ਨਹੀ ਏ: ਨਾਮ ਸਾਚ: ਜੋ ਸਚੇ ਰੰਗਿ ਮੈ ਰਾਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜਨ
ਸਮਰਥ ॥ ਰੂਪੀ ਚਕੀਓਂ ਪੀਠੇ: ਦੁਖੀ ਹੋਵੈ ਰੰਗ ॥ ਤੇਰ ਸਾ ਆਲ ॥ ਤ
ਏਤੇ ਜਾਨੇ ਨਾਨਕ ॥ ਤਾਂ ਸਫਲ ਲਭ ਏਤੋ ਅਸੂਨਿ: ਛੁਟੇ ॥ ੨॥ ੨੭॥ ਮ: ੫
ਚਿਤਾਰ: ਚਿਤਾਰਿਆ ਤਾਂ ਸਹਾਈ: ਸਾਂਤੀ ਤੋ ਅੰਕੁਰ ॥ ਪੂਰਬ ਕ
ਰਮ ਰੂਪੀ ਮਹਮਾਹਾ ॥ ਸੀਵ ਹੋਇਆ ਪਾਰਾਵਾਰ: ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਕ
ਮਿਸਾ ਰ: ਭੂਤੋ ਨਿਕਟ: ਜੋਨ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰ ਭੂਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਕੀ ॥
ਤਨੁ ਕਰਤੇ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ॥ ੨॥ ੨੮॥ ਮ: ੫॥ ਸੁਖ ॥ ਸੁਣੋ ਗ
ਣ ॥ ਆਦਿ ਕਾ ਦੇ ਸੁਖ ਭੋਗਦੇ: ਭੋਗੇ ਹੈ ਜੋ ਨ ਬਿਨਸੈ: ਦੂਰ ਹੋਏ ਦੇ ਪਾ
ਵਣ ॥ ਭਏ ਤੇ ਹੋਆ ਹੈ ਸਰੂਪ ॥ ਹਰੀ ਦਾ ਕੇਟਤ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਭੁਖ: ਤ੍ਰਿ
ਸਨਾ ਅਸਟ ॥ ਜੋ ਹੈ ਛੁਡੇ ਦਾ ਪਾਰਜਾਤ ਰੁਖ ਏਹ ਸਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੀ
ਹੈ ਸਾਤੋ ਸਾਗਰ ॥ ਈ ਤਾਂ ਧੁਖ: ਧੁਖੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ॥ ੨॥ ੨੯॥ ਮ: ੫॥
ਮਿਦੈ ਉਰਿ: ਮਿਦੈ ਦੇਖੇ ਉਰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਮਿਚੋ ਦਿਖੇ ਦਾ ਮਿਦੇ ਦੇਖੇ ਦਸੇ
ਸਕਰ ਕੋ ਹਮਾਰੇ ॥ ਭਏ ਪੁਨਿ ॥ ਤੇ ਦਾਨ ਤੇ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰੂ ਦੀ ਮਤਤ: ਸਿਧਾਂ
ਤ ਹਮ ਬੀਚਾਰੇ ਹੈਂ ਅਪਾਰੇ ॥ ਦਾ ਅਪਨੇ ॥ ਦਾਸ ਕੀਨੇ ਹੈ ਕਛੁ ॥ ਗੁਣ
ਅਵਗੁਣ ਸੁਣਿ ॥ ਕੇ ਨੇਰੂ ਹਰਿ ॥ ਦਾ ਮਸਾਰੇ: ਮਧੁ ਦਾ ਦੇਖੋ ॥ ੨॥
੩੦॥ ਟੋਡੀ ਮ: ੯॥ ੧ਓ ॥ ਕਹਾ ਕਿਸਨ ਦਾ ਕਿਤ ਨੀ ਕਾ ਅਧਮਾਈ: ਅ
ਧਮਤਾਈ ਰਸ ॥ ਮੈਤੇ ਭੂਚ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੁ ॥ ਸਦਾ ਹੀ ਮਰਨ: ਲਗ
ਰਹਿਉ ਦਾ ਮਸਤ ਹੋਇ ਮਹਿਮਾ ਕਾਈ: ਜਲ ਦੇ ਪੂਰਵਤ ਜੋ ਹੈ ਮਲ ਦ
ਕਾਈ ਧਾਤੁ ਭੀ ਮਨਤ: ਹੋਰ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋ ਸਾਣ ਨ
ਈ: ਨੋਟਾ ॥ ੨॥ ੧॥ ਟੋਡੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ॥ ਨਿਰਦ: ਨੇੜੈ ਹੈ
ਏਹ ਕਹਣਾ ਕੇ ਸੋ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਹੈ ਜਲ ਕੀ ਮਰੇ ॥ ਲੋਗੋ ਛਪਾਇਓ ॥ ਆਧਿ
ਕਾਰੀ ਅੰਧਿਆਨ ਹੀ ਕਹਿਆ ਵੈ ॥ ਤੂ ਸਾਂਤਾ ਰਮਹਿ: ਨੂਹੀ ॥ ੧॥
ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀ ਭੀ ॥ ਰਾਮ ॥ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ: ਪ੍ਰਤੀਤਾ ਰਹੇ: ਰਾ
ਕੇਟੇਰੂ ਦਾ ਆਈ ॥ ਹੈ ਤੇਹੀ ਨ ਏਕਾਦਸੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਤ ਭੀ ਰਹੇ: ਰਹੇਗੇ
ਹੈ ਤੇ ਦਾ ਏਕ: ਮਨ ਤੇ ਦਸੀ: ਦਸੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਾ ਧ੍ਰਤ ਰਹੇ: ਰੋਕਣਾ ਰਹੈ
ਤੇਦਾ ਇਕ ਜੋ ਆਦਿ ਅਜ: ਹੈਉ ਸਦੇ ਧ੍ਰਤ: ਧਾਰਣ ਮੈ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸੁ
ਕ੍ਰਿਤ: ਪੁਨਾਂ ਵਾਲੀ ਸੁਮਤਿ ਵਾਲੇ ਜੋ ਭਏ ਹੈ ਦਾ ਜੋ ਪੁਨਤ ਆਤੇ ਸੁਮਤਿ ਦਾ
ਲੋਕ ਏ ਹੈ ਮਤਿ: ਸਿਖ ਨਾ ਕਰਿਆ ਕੇ ਕੋ: ਕੈ ਨਹ ਕੋ ਨ ਰਾਗਏ ॥ ਕਿ ਆਸ
ਤ ਕਾਏ ਹੈ ॥ ੨॥ ੧॥ ਛੰਦੇ: ਛੰਦ ਭਾਗਾ ਕਾ ਆਛੈ: ਹੈ ਦਾ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਸਕ
ਰਮਉ ਪਾਸਨ ਰਗਿਆ ਨ ਅਧਕਾਰੀ ਆ ਪ੍ਰਤੀ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ
ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਨ ਦੂਜਾ ਤਾ ਦੁਆਰੇ ਹਾਂਡੀ ॥ ਕਾਂ ਤੂ ਨੀਆ ਏਕਾ ਤੋ ਦਾਕ
ਤਨੀ ਆਛੈ: ਹੈ ਦਾ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਸੋਮ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਾ ਸਾਡੀ: ਹਮਤਨੀ

ਦ ਸੈਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਨੀਤਾ ਗੋ: ਕਹੀ ਹੈ। ਰਾੜੀ: ਪੜੀ ਦ ਕਰਮ ਕਾਂਡ੍ਰਿ।
ਰਾਂਡੀ ਤੇ ਸਾਂਡੀ ਤੇ ਹਾਡੀ ਗੋ: ਕਹੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਹੀਰਾ: ਹੀਰ੍ਰਾ ਆਨ ਦਿ ਵਸਤੂ
ਕੈ ਮਰ: ਗੋਡੇ ਦੇ। ਸੀਰਾ: ਸੀਰੂਾ ਦੇਵਲ: ਸਿਵਲੇ। ਲੀਰਾ: ਲਿਰਾ
ਤ ਗੋ: ਕਹੀ ਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬੋਲ: ਢੋਲਾ ਕੇਲ: ਕੇਲੇ ਆਨ ਦਿ ਛਲਾ ਤ ਜੈ
ਸੇ ਗੋ: ਕਹੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮਦੇਵ ਦੇ। ਰਾਮ ਆਦਿ: ਹੈ ਦ ਬੋਧ ਤਾਂ ਹੈ
ਕਨੂ ਇਨ ਮੈ ਕਛੁ ਭੇਦ ਨਹੈ ਉੜਾ ਰਾਮ ਸਿਆਮ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ ਕੋ
ਨ ਕਹਿ ਚਾਹੇ ਉ ਗੋ: ਦੇਵ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਰਾਗੁ ਗੋੜੀ ਮ: ੪ ੧ ੯ ਕਥਾ
ਤੇ ਅਪਾਰ ਰਿਧਿ ਤੇ ਬ੍ਰਾਧਿ: ਸ੍ਰਭ ਬੁਧੀ ਤੇ ਸਿਧਿ: ਸਿਧੀ ਆਂਦੇ। ਮਾਤ੍ਰ
ਕਰ ਕੇ। ਖਿਆਨ: ਕਥਾ ਤੇ। ਉਤਮ ਗਾਵੈ ਤੇ ਖਟ ਦਰਸਨ ਭੀ। ਰਾਮ ਨਾ
ਮ ਕਰ ਤੇ ਕੋੜ੍ਹੋ ਤੇਤੀਸ ਦੇਵਤਾ ਭੀ। ਅਮਰ ਮਾਮ: ਦਾਮਰ ਮਾਮ ਗਾਹ ਤੇ
ਗਾਵਹਿ ਹੋਰ ਭੀ। ਉਪਾਮ: ਉਤਿਪਤਿ ਕੀਤੇ ਹੈਂ। ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਹੈ। ੨।
੧। ਮ: ੪। ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ। ਜਨ ਨਾਲਿ ਜਿਹੜਾ ਹਰਿ ਰਤਨਾ ਵਿਚੋਂ
ਹਰਿ ਰਤਨਾ ਗੁਰ: ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਦਾਨ ਦਿਵਾਇ ਓਹ ਰੀਕੈ
ਧਨ: ਗੇਕ ਤ੍ਰਾ ਆਣਿਆ: ਭੂਜਨ ਸੋਧ: ਰਬ ਹਸਤੀ ਆਣਿਆ। ਖਿਨ:
ਕਿਚਤਾ ਖਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਬੋੜ੍ਹੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ। ਹਰਿ ਤੂ। ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ
ਕੈਟ: ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਤਾਂ ਦੁਖ ਦਾ ਇਕੁ ਦਾ ਦੁਖ ਤੇ। ੨।੨। ਮ: ੪। ਨਾਮੁ
ਦੇ। ਅਪਨਾ ਗੁਨ ਨ: ਜਿਨਿ ਦਤ ਅਪਨੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਦਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿਤ ਆਪਨੇ
ਗੁਣ ਨਹੀ। ਸੁਆਮੀ ਈਸਰ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦ ਪਿਛੈ ਤੋ। ਕਮਾਦੇ ਜੀਦਾ ਹੈ
ਕੇਦ ਆਗੈ। ਦੇਵੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਤੋ ਬੋਲਿ: ਬਚਨ ਨੂੰ ਬੁਲਦੈ:
ਬੋਲੈ ਜਗ ਸੂਰੋ ਕੇ। ਤੰਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਆ ਧਾਤੂ: ਧਾਵਣ ਦਲੇ ਕਾਮਾ
ਦਿ ਦ ਤਤ ਪਛਾਣੇ ਆਪਿ: ਆਪਣੇ ਆਪ। ਆਪੇ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਹਰਿ
ਤਿਨਾ ਦਾ ਆਪੇ ਜਨਮੁ ਮਰਨ ਰੂਪੀ। ੨।੩। ਮ: ੪। ਨਾਮੁ ਤਾਂ ਹੈ ਦੈ
ਨਿਸਤਾਰਾ: ਉਧਾਰੁ। ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ: ਕੋਟ ਜਨਮਾਂ ਤਾਂ ਦੇ ਕੋੜ੍ਹੇ ਹੀ। ਜਲੁ
ਤੇ ਲੀ। ਨਰਾਰ। ਮੇ ਹੀਂ ਜੋ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਤੇ ਨਿਰਵੈਰੁ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾ ਰਾ: ਰੂਹੈ।
ਬਸਤ: ਵਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਛੁ ਤਿਸੁ ਦਾ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨ ਦਰਿਨਿਆਵੇ ਸੋ ਹਰਿ ਮਿਲ
ਪਾਹੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾ ਰਾ: ਰਦੁਆਰੇ। ਸਾਹੁ ਜਰਾਫ: ਸਰਾਫ ਸਾਹੁ ਹੈ ਕਾਬ
ਰੂ ਸਾਹੁ ਹੈ। ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗੁ ਤੇ ਹੀਰਾ: ਗਿਆਨ ਕੀ। ਆਪੇ ਹੈ ਤੋ। ਪਾਸਾ
ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ। ਜਿਸ ਪਰਾ ਛਡਦਾ ਸੁ ਜਰਾਫ ਵਣਜਾਰਾ ਸਾਹੁ ਰੂਪੀ ਹਿੰਦਾ ਹੈ
ਦ ਸੋਈ ਸਚਾ ਸਾਹ ਹਾਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਦੇਵੈ ਤੇ ਸੋਈ ਸਚਾ ਵਣਜਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਖਰੀ
ਦੇ। ੨।੪। ਮ: ੪। ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ। ਅਗਨਿ ਕ੍ਰਿਟ: ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਮੈ ਉ
ਧ: ਉਲਟਾ ਹੋ ਕੇ ਲਿਵ ਮੈ ਲਾਗ ਸਾ। ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਉਦਰ ਮਝ ਆ:ਦਿ
ਸੇਕੀ। ਮਨ ਜੋ ਹੇ ਕਿਰਿਆ ਤਿਨ ਨੂੰ ਕਰਹੁ: ਕਰ ਲੇਹ ਦ ਕਰਹੁ ਤੁਸੀਂ।

ਨਾਨਕ॰ ਤਿਸ ਕਰ ਕੇ ਹੋਆ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰ: ਆਸਰਾ।। ੨।।੫।। ਮ:੫।।
ਹਰਿ ਹਰਿ: ਹਰਿ॰ ਤੇ ਗੁਰ ਤਿਨਾ ਮਨਿ ਤਧਿਆਇ॰ ਤਿਸ ਕਰ ਕੇ। ਪੁਤ੍ਰਾਂ॰ ਸ
ਫਲ ਹੈ। ਹਰਿ॰ ਦੀਪ ਤੀਤਿ ਤੋ ਸਭ॰ ਪੀਤਾਂ ਕਛੁ: ਸਕ ਤੀਕਾਰਿ।
ਜਾਇ॰ ਤੇਰੀ ਜੀਉ॰ ਜਿਉ ਤੈ ਨੂੰ।। ੨।।੬।। ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ ਮ:੫।। ੧੯
ਜਾ:ਨਾ॰ ਨਾਲਾ ਦੂਖ: ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿ॰ ਵਿਖੇਵਾ ਨੇਂ ਹਾਰਿ॰ ਨੇਹੁ ਗਾਂਵਾ
ਰੋਗ ਛੋਡਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਤੇ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਨਮਕ ਰਿਝਾਈ ਹੈ। ਪੁਸਾਇਓ॰ ਕ
ਰਕੇ ਇਹੁ।। ੨।।੧।।੭।। ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ ਮ:੧।। ੧ਓ ਪੀਠ ਕਾਜ ਯੁਕਾਜੀ
ਪਾਸੁ ਪਾਤੁ ਨੇ ਪਾਇਆ ਸੀ ਤਬ ਉਕਾਜੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਸੀਂ ਤੇਂ ਫਰਮੀਏ
ਕੈ ਹੋ ਇਹਾਂ ਜੋ ਕਹੈ ਸੁਣਾਉ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਕੁਛ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇ ਸੀ ਸਾਰ ਦਾ ਹਦ
ਲੁਦਾ ਸੁਭਾ ਕੁਲ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਤੇ ਅਥਣੀ ਅਰਜੁ ਕਹੇ ਹੋ। ਯਕ: ਇ
ਕੁ। ਅਰਜ: ਅਰਦਾਸੁ। ਗੁਫਤ: ਕਹਿਨਾ। ਮ: ਮੈ। ਪੇਸਿ: ਅਗੇ
ਤੋ: ਤੇਰੇ। ਦਰ: ਅੰਦਰੁ। ਗੋਸ: ਕੰਨਾ ਦੇ। ਕੁਨ: ਕਰਿ। ਕਰਤਾ ਸੁਣਿ
ਕਰਿ। ਕਰਤਾਰ: ਐ ਕਰਤਾਰੁ। ਅਥੈ ਇਕ ਅਰਦਾਸ ਕਹਿਨਾ ਮੈਂ
ਗੇ ਤੇਰੇ ਐ ਕਰਤਾਰ ਅੰਦਰਿ ਕੰਨਾ ਦੇ ਸੁਣਿ। ਹਕਾ: ਐ ਹਕੁ ਹੈ ਸਚੁ
ਸਰੂਪ। ਕਬੀਰ: ਬਡਾ। ਕਰੀਮੁ ਤੂ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ ਤੂੰ। ਬੇ ਐਬ: ਰਹਿ
ਤ ਦੋਸਾਂ ਤੇ। ਪਰਵਦਗਾਰੁ: ਪ੍ਰਵਸਤਾ ਦੇਕਰਿ ਨਹਾਰਾ। ਕਥਾ। ਪ੍ਰਿਤ
ਪਾਲਾ ਦੇਕਰਨੇ ਵਾਲਾ। ਛੇਦਾ। ਹੇ ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਤੂ ਬਡਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ ਤੇ
ਰਹਿਤ ਦੋਸਾਂ ਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਿਤਿਪਾਲਾ ਦੇਕਰਨੇ ਵਾਲੇ। ਦੁਨੀਆ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ।
ਮੁਕਾਮੇ: ਇਸੁ ਥਿਤੀ। ਫਨੀ: ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੀ ਇਸ ਥਿ
ਤੀ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਹਕੀਕ: ਨਿਹਚੈ ਕਰਿ। ਦਿਲ: ਰਿਦੇ ਮੇ। ਦਾਨੀ
ਜਾਣੀਈ: ਏਹੁ। ਅਥੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਨਿਹਚੈ ਕਰਿ ਰਿਦੇ ਮੇ ਜਾਣੀ ਹੈ
ਮਮ: ਮੇਰੇ। ਸਰ: ਸਿਰ ਦੇ। ਮੂਇ: ਵਾਲ। ਅਜਰਾਈਲ: ਫਰਿਸ
ਤੇ ਨੇ ਜਮਦੂਤਾਂ ਨੇ। ਗਿਰਫਤਹ: ਪਕੜਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ
ਨੂੰ ਜਮਦੂਤਾਂ ਨੇ ਪਕੜਿਆ ਹੈ। ਦਿਲ: ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੇ ਚਿ: ਕੁਛ। ਨ: ਨ
ਹੀ। ਦਾਨੀ: ਜਾਣੀਈ: ਏਹ ਮੈ ਨੇ ਏਹੁ ਬਾਤ ਦਿਲ ਮੇ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜਾ
ਣੀ। ਜਨ: ਨਾਰੀ। ਪਿਸਰ: ਪੁਤ੍ਰ। ਪਦਰ: ਪਿਤਾ। ਬਿਰਾਦਰਾ: ਭਾ
ਈ ਸਕੇ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਤੇ ਭਰਾਇ ਏਹੁ। ਕਸ: ਕੋਈ। ਨੇਸ: ਨ
ਹੀ। ਦਸਤ: ਹਥ ਤੇ। ਗੀਰ: ਪਕੜਿਆ। ਹਥੁ ਤੇ ਪਕੜਿ ਰਖਿਣ ਵਾਲਾ
ਕੋਈ ਨਹੀ। ਆਖਿਰ: ਓੜਕੁ ਨੂੰ। ਬਿਅਫਤ: ਗਿੜਿਆ ਹੈ। ਆਮ:
ਮੇਰਾ। ਕਸ: ਕੋਈ। ਨ: ਨਹੀ। ਦਾਰਦ: ਰਖਿਆ ਕਰੇਗਾ। ਚੂੰ: ਜਬ। ਸਵਦ:
ਹੋਵੈਗੀ। ਵਾਹੇ ਵੇਂਗਾ। ਤਕਬੀਰ: ਤਤ ਬੀਰ ਦਾ ਕੋਹਣਾ। ਛੇਦਾ। ਓੜਕੁ
ਨੂੰ ਗਿੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਜਬ ਹੋਵੈਗੀ ਏਹ ਤਤਬੀਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀ

ਰਖਣੁ ਦਾ ਜਬ੍ਰੁ ਹੋਵੈਗਾ ਕੋਹਣ੍ਹਾਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਖਣੁ ਕੁ । ਸਬ: ਰਾਤ੍ਰੀ ॥
ਰੋਜ: ਦਿਨੁ । ਰਾਜਤੁ: ਗਏ ਹੈ । ਅ: ਮੇਰੇ । ਦਰ: ਅੰਦਰਿ । ਹਦ: ਇ
ਛਾ ਦੇ ਦ ਵਾਸ਼ਾ ਦੇ । ਕਰਦੇ: ਕਰਦਿਆਂ । ਅ: ਮੈਨੂੰ । ਬਦੀ: ਬਦੀ ਦੇ
ਦਾ ਮੰਦੇ । ਖਿਆਲੁ: ਸੰਕਲਪ । ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਗਏ ਹੈ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ
ਇਛਾ ਦੇ ਜੈਕ ਹੋਂ ਇਛਾ ਕੋਈ ਸੁਭ ਹੈ ਉਹ ਗੂਤੈ ਕਰਹੈ । ਕਰਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ
ਮੰਦੇ ਸੰਕਲਪ । ਰਾਗਾਂ ਹੈ । ਨ: ਕ੍ਰਦੇ ਕੀ ਨਹੀ । ਨੇਕੀ: ਭਲੀ । ਕਾਰ: ਕਰ
ਣੀ । ਕਰਦ: ਕੀਤੀ । ਅ: ਮੈਨੇ । ਮੈਨੇ ਭਲੀ ਕਰਣੀ ਕੀਤੀ ਕਦੇ ਭੀ
ਨਹੀ । ਅ: ਮੇਰਾ ਅੰਈ ਚਿਨੀ: ਕਿਆ ਵਾ ਇਹੁ । ਅਹਵਾਲ: ਵਰ
ਤਾਂਤ ਦਾ ਹਾਲੁ । ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਵੈਗਾ ਦਾ ਮੇਰਾ ਇਹੁ ਹਵਾਲੁ
ਹੈ । ਨਨ ਕੋੜਾ ਉਣ ਜੇੜ੍ਹਾ ਪਿਛੇ ਕਹਾ ਹੈ ਦਾ ਆਗੇ ਕਹਿ ਹੈਂ । ਬ
ਦ: ਮੰਦੇ । ਬਖ਼ਤ: ਭਾਗਿਆਂ ਕਰਮ । ਹਮ: ਹਮਚੁ: ਹਮਸੀ ॥ ਕੂ: ਜੈ
ਸੇਹੀ । ਬਖ਼ੀਲਿ: ਚੁਗਲਾ । ਗਾਫਿਲ: ਵੇਸੁਰਦ ਬੇਖ਼ਬਰੁ । ਬੇਨ
ਜਰ: ਨਹੀ ਦੇਖਣੁ ਦਾ ਕੁਛ ਭੁਲਾ ਬੁਰਾ । ਬਿਬਾਕ: ਬਿਨਾ ਬਾਕੀ ਤੇਹਾਂ
ਨਿਤੇ ਹਾਂ । ਹਮਚ ਪਦ ਪੰਜਾਈ ਨਾਲ ਵਰਤਣ੍ਹਾ ਅਰਥ ਮੈਂ । ਮੰਦੇ ਕਰ
ਮਾਂ ਵਾਲਾ ਹੋ ਬਖ਼ੀਲ ਜੈਸੇ ਹੀ ਬਿਬਾਕ ਹੋਂ । ਜਕ ਅਰਜ ਇਹੁ ਪਦੁ ਭੀ ਜੈ
ਬੇਅਰਥ ਜਾਸੁ ਮੇਲ । ਉਣ੍ਹਾ ਅਖਰਾਂ ਨਾਭੀ ਲਾਉਣ੍ਹਾ । ਬਰੋਸਦ: ਕ
ਹਿਦਾ ਹੈ । ਜਨ ਤੁਰਾ: ਦਾਸ ਤੇਰਾ । ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ: ਦਾਸਾਂ ਦੇ । ਪਾ: ਪੈਰਾਂ
ਖਾਕ: ਧੂੜੀ । ਨਾਨਕ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ
ਧੂੜੀ ਦਾ ਵੇਖੀ ॥੪॥੧॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧॥ ੧ਓ ਪੀਠਕਾ । ਕਿ ਜੇ ਦੇ
ਸਸਾਂਹਿ ਬਰਾਏ ਸ਼ੇ ਆਗੇ ਕੋਈ ਕਿ ਰਾਰਰਾ । ਦਾਸੀ ਉਸੁ ਕਹਿਆ
ਜੀਆ ਪਕੀ ਛੁ ਕੋ ਤੈ ਕਹੈ ਹੈ । ਭਉ: ਡਰਾ । ਕਾਗ: ਤੇਰਾ ਹੈ । ਖਲੜੀ:
ਖਲੀ ਇਨ ਕੀ ਰੁਖ ਖਲੜੀ ਪਾ ਸੁਰਖ ਦੇਨੇ ਮਸਕ ਦਾ ਗੂਉ ਦੇ ਦਿਲੁ ਤੇ
ਗੁਦੈਰੀਆ । ਦੇਪਾਇ ਰਖ ਦੇਨਾ । ਚੀਤ: ਚਿਤ ਹੈ । ਅਰਥ ਚਿਤ ਮੈ
ਤੇਰਾ ਭੈ ਧਰਿਆ ਹੈ । ਦੇਵਾਨ: ਮਸਤਾਨ ੦ ਹੈ ਜੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ
ਤੇ । ਕਰਕਾਸਾ: ਹਬੁ ਪਾੜ ਧਰਿਆ ਹੈ ਇਹੁ ਜੋ ਦਰਸਨ ਕੀ ਭੁਖ: ਚਾ
ਕੀਤੀ ਹੈ ਦਾ ਹਬੁਹੀ ਪਾੜ ਹੈ ਤੇ । ਭੁਖ: ਚਾਹ ਇਹੁ ਤੇਖਣਾ ਹੈ । ਦਰਿ:
ਤੇਰੇ ਦਰਿ ਤੇ । ਨੀਤ ਨੀਤ: ਨਿਤ ਤੁਧੁ ਤਾਈ ਸਮਾਇ: ਸਮਾਈ । ਯਾਰਨ
ਦ ਇਛਿਆ ਚਾਹਾ । ਆਗਤ: ਮੰਗਣਾ । ਹਾਇ ਇਹ ਦ ਮੰਗਤ ਜਨ ਨੂੰ ਏਹਾ
ਕੇਸਾਰ ੦ ਤੇ ਕੁਸਮ: ਪੁਸਪ ਤੇ । ਅੰਮ੍ਰਿਗ ਮੈ ॥ ਕਸਤੂਰੀ ਤੇ ਹਰਣ ਦੇ: ਪੈ
ਰਾ ਨੂੰ ੦ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਸਰਬ ਸਰੀਰੀ: ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਹਥੋ ਚੜ੍ਹਨੇ: ਚ
ੜ੍ਹਨੇ ਦੇਨੇ ਉਤਮ ਅਸਥਾਂਨੀਆ ਪਿਦਿੜ ਸਹੀ ਹੈ ਤੇ । ਤੂੰ ਸੇਹਰਿ ਦੇ ਭ

ਜਨੁਕਰਕੇਸਭਦਾਰੂਪਮੁਕਤਿਹੋਤੇਹੈਂ।ਚੰਦਨ॰ਤੇਭੁਜੰਗਤਾਸੀਤਾਦੀ।ਜੋਤਿ:ਕੀਤੀ
ਇਨ੍ਹੇਨੀ:ਏਹੀਹੈ।ਸਰਪੋ:ਚੰਦਨਨੇਸਰਪਨੂ ਪਰਮਲ:ਚੰਦਨਰੂਪਕਰਣਾ
ਦਾਤੇਸੀਤਾਨੇਸਰਪਨੂੰਭਗਤੀਕਰਕੇਸੁਗੰਧਤਦਾਹਰਿਰੂਪਕਰਣਾ।ਧਿ
ਅਪਟ:ਧਿਉਤੇਤੇਸਮੁਦ੍ਰਾ।ਕਾਂਡ:ਉਤਪਤੀਨਾ।ਕੋਈ॰ਜੋਅਧਿਪਾਇ
ਤੇਹੈਂ।ਦਾਧਿਉਤੇਤੇਸਮੁਦ੍ਰ ਕਾਂਡ:ਨਿੰਦਕਨਾ।ਕੋਈ:ਕੋਈਭੀ।ਭਗਤ॰
ਭਾਵੈਕੈਸੀ।ਹੋਇ॰ਹਰਿਰੂਪਹੀਹੈ।ਅਦ੍ਰ ਪਾਰਖਣਾਕਹੇਹੈਂ।ਜੋਤੇ
ਰੋਗ।ਅ॰ਦਿਖੇਨਿੰਦ:ਨਿਮ੍ਰਿਭੂਤਹੋਏਇਕੇਪਤਿਨਦਾਰਿ:ਤਿਨਾਦੇਦਾਰਿ
ਤਿਨਾਦੀਧਾਰਣਾਦੀਮੇਨੂੰਭੀ।।੩।।੨।।ਤਿਲੰਗੁਮ:੧।।੧੬ਤਨ:
ਮਨੁਨੂੰਸਾਏਆ॰ਦੀਪਾਹੀਆ:ਪਾਹਿਲਾਈਹੈਹੇਪਿਆਰੇਲੀਤੜਾ।ਲਿ
ਆਹੈਲਾਇਮੈਰੰਗਾਏ:ਰੰਗਿਆਕੇਤ॰ਨੂੰਨਭਾਵੈ ਓਹੁਚੋਲੜਾ:ਮਨਹੇ।
ਧਨ:ਸ੍ਰਗਿਣਾਸੂਰੂਪਿ।ਜੇਨੈਜਾਏ:ਜਾਣਈਸਿਲੈਹਰਿਸੋ।ਜਾਉ॰ਮ
ਨੁਕਾਰਿਹੈ।ਜਾਉ॰ਤਨੁਕਾਰਿ।ਜਾਉ॰ਵਚਨਾਕਾਰਿਤਿਨਕੈ:ਦੇਜਾਉ॰
ਦਰਿਦਾਗੁਣਾਕਾਣਇਆ:ਧਾਪੀਦਾਦੇਹੀਨਾਉਰੂਪੀ।ਛੇਦਾ।ਵਾਲਾਸਾ
ਹਿਝੁਜੇਰੰਗੇਹੈਂਸੋਸਾਹਿਗੁਣਡੀਠ:ਤਿਣਾਅਗੇਅਚਰਜਰੰਗਹੈ।ਚੋਲੇ:
ਅੰਤਹਕਰਣਰੂਪੀ।ਪਾਸਿ:ਸੁਆਮੀਪਹਿ।ਜੀ:ਹੇਮਹਾਰਾਜਨੀ।ਦਦ
ਸਿ॰ਇਹੁਹੈ।ਸਾਜੇ:ਉਤਪਤਿਕੇਰੋਗਰੰਗੇ:ਇਕਨਾਨੂਪ੍ਰੇਮਾਦੇਖੇ।ਨਦ
ਰਿ:ਨ੍ਰਿਪਾਣਚਲਿਆ।ਕਿਤੈ:ਕੈਤਨੂੰਆਕੁਟੇ॰ਤਾਂਗਾਦੇਇ:ਮਿਲਾਇਲੈ
ਦਾਹੈਦਾਭੋਗੋਹੈ।।੪।।੩।। ਮ:੧।। ਇਆਨੜੀਏ:ਇਞਾਣੀਏ।ਆਣ
ਤੂ:ਮਾਣਾ।ਕਾਇ:ਕਿਆ।ਹਰਿਗੋ:ਰੰਗਾਨੂੰ।ਕੀਨ:ਕਿਉਨਾ।ਨੇਤੇ॰ਜੀ
ਹੈਹੇਧਨਾ।ਜੈਕੈਹੋਕਿਰੁਸਾਂਣਾਤਿਸਨੂੰਤੇਕਹੇਹੈਹੇਸਖੀ।ਤੋ:ਭੂਗਾਸਲ
ਈਆ:ਰੂਪਿਸੁਰਮਰੂਸਾਖਾ।ਕਾਦ:ਪ੍ਰੇਮਦਾਗਿਆਨਾ।ਲਾਗੀ:ਲਗਾਨੂ
ਦਾਲੀ।ਸਾਸੁਹੁ॰ਤਿਸੁਨਾਲਦਾਨਾਲੁ।ਧਾਲੀ:ਸਖੀ।ਧਨਕੇਤ॰ਨੂੰ
ਕਰਣਪਛਾਹ:ਪਰਧਤਨੁਦਾਕੀਹਨਿਆਦੇਧਤਕਾਮਹਲ:ਸਰੂਪ
ਨੂੰ।ਧਹੁਤੇਰਾ:ਧਹੁਤਾਭੀਕੁੰਦੈਮਾਤੀ:ਮਤੀਹੋਈਹੈ।ਸਮਾਣੀ॰ਜੋ
ਧਾਪੀ।ਨਾਹੀ॰ਇਸੈਕਾਰਿਕੈ।ਉੜਕਹੇਸਖੀ।।ਸੁਹਾਗਣੀ॰ਜੋਹੈਦਾ
ਹੈ:ਉਨਾਨੂੰ।ਅਰੋਓਹੁਕਹੇਹੈਂ।ਕਰੇ॰ਸੁਹਾਗਣੀ।ਸਾਂ।ਹਿਕਮਤਿ:
ਜੋਗਤੀਆਂਧਾਪੀਚੀਆਂ।ਹੁਕਮ:ਧਲਮਨਦਾਦਾਤਰਕੜਾ।ਪ੍ਰੇਮ॰
ਕਰਕੇਨਾਸੁ।ਤਉ:ਤਿਨਾਦੀ।ਸਹੁ:ਸੁਆਮੀ।ਤਨਮਨੈ:ਨਾਪਰ
ਮਲ:ਪ੍ਰੇਮਾਇਦ:ਇਸਪ੍ਰਕਾਰੁ।ਆਪੁ:ਆਪ।ਕੁਦਾਰੈਸੀ:ਕਿ
ਆਹੈ।ਨਉਨਿਧਿ:ਨਉਨਿਧਾਦਾਭੁਗਤੀਰੂਪੀ।ਕੈਤ॰ਨਾਸਕਰਾਈ:
ਸਕਨਾਸੈਗਣੀਹੈਦਾਸਾਹਿਤਕਰਾਦੇਚੇਰੇਸਤੇਆਰੰਗਣਾਂਦੇ।
ਰੋਗ:ਪ੍ਰੇਮ...

ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਸਮਾਇ: ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ: ਸਫਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਤੇ ਧਿਰਕਾਰ ਕੈ: ਗਿ
ਆਨੁ ਵੈਰਾਗੁ ਰੂਪੀ ਨੇੜੈ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾ: ਜੋਤੀ ॥੫॥੪॥ ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕ
ਇਸ ਮੁਨਾਦ ਦੂਜੈ ਕ੍ਵਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਕੂਕਿ ਕਹਾਂ ਨੈ ਵੈਨ ਗਾਇਆ ਸੀ ਅਗੇ
ਮੁਗਲਾਂ ਦੇ ਵਿਦਾਇਆ ਸੀ ਓਨਾ ਦੇ ਤਾਂ ਕੁਜੋਰ ਤੇ ਆਰੂ ਦੇਕ ਰੁਠੜਿਆ
ਵੇਹ ਪਾਤਸਾਹ ਇਕੇ ਕ੍ਵਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹੈਂ ਆਦੇ ਮੈਨੂ
ਤੇ ਸਤੂ: ਤੈ ਸਾਹੀ ਗਿਆਨ: ਕਥ ਨੂੰ ਆਦੇ ਲਾਲੋ: ਹੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ
ਪਾਪ ਕੀ: ਏਨਾ ਦੇ ਪਾਪਾ ਦੀ ਮਾਨੋ ਜੰਵ ਜੈਨ ਰੂਪੀ ਧਾਇਆ ਬਾ
ਬਰੁ ਨਾਮ ਮੁਗਲਾਂ ਜੋਰੀ: ਜੋਰਾਵਰੀ ਦਾਨ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਹੀਆ ਦਾਨ
ਦੈਨੁ ਸਰਮ: ਲਜਾ ਤੇ ਧਰਮ ਧਾਨ: ਮੁਖਿ ਹੈ ਗਲੂ ਪੂਛਣੇ ਦੀ
ਅਗਾਹੂ: ਨਿਕਾਂਇ ਦਾ ਲਾਂਦਾ ਠੇਰੇ ਸੈਤਾਂਨ: ਕੰਮ ਰੇਂਦਾ ਕਰਤੇ ਬਾ
ਹਣਿ ਤੇ ਠੇਰੁ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ਜਾਤ ਤਿਸ ਨਾੜੀ: ਉਚੀਆਂ ਜਾ
ਤੀ ਤੇ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤੀ ਹਿਦਵਾਣੀਆਂ: ਹਿੰਦੂਣੀਆਂ ਏਹਿ ਕੀ
ਓਸੇ ਹੀ ਖੂਨ: ਅਮੁਕਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਤਾਰ ਤਕਾਊ ਗੁ: ਲਹੂ
ਪਿਕਿ ਸਰੂਦ ਪਾਇ ਪਾਉਣਾ ਕਰਬੈ ਦਾ ਰਤ ਦਾ ਕੁੰਗੂ ਪਾਇ ਆਹੇ
ਗਾਵੇ: ਗਾਉਂਨੇ ਹਾਂ ਮਾਸਪੁਰੀ: ਮਾਸ ਦੀ ਪੁਰੀ: ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ ਆਖੁ
ਆਖਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਮਸੋਲਾ: ਮਸਲਾ ਦਾ ਛੋਟਾ ਇਸੁ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ
ਮਾਸੁ ਮਾਸ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੈ ਏਹੁ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੰਜਲ: ਸਚ ਦਾ ਧਮਿ
ਗਾ ਉਪਾਈ ਜੈਸੀ ਓਸੇ ਹੀ ਰੰਗਿ: ਰੰਗਾਂ ਮੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਰਦਾਈ:
ਰਤੀ ਹੈ ਦਾ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਨਾਇਕੇਲਾ: ਨਿਲੇਪ ਤੁਪਾਦ ਸੁ: ਨਿ
ਆਇ ਹੈ ਓਸ ਦਾ ਪਿਛੋ ਕਰੇਗੁ: ਕਰੇਗਾ ਅਗੋ ਮਸੋਲਾ: ਏਹੁ ਭੀ
ਮਸਲਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਾਇਆ ਰੂਪੀ ਟੂਕਰ: ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਇਗੁ
ਸਤਨੂ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਮਟਕੋਂ ਉਰੇ ਉਰੇ ਮੈ ਕਹਿਦੇ ਨੇ ਏਹ ਏਮਨਾ ਦਾ ਦੂਰੇ
ਲੋਕ ਦੂ ਪੰਜਾਬ ਜੋ ਹੈ ਏਹੁ ਸਮਾਲਸੀ: ਸਮਾਲੇਗੋ ਵਾ ਜਾਣੇਗੋ ਹ
ਮਰਾ ਬੋਲਾ: ਵਚਨੁ ਜੈ ਨਾਨਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਹੇਂ ਕਦੋ ਆਦੇਗੋ
ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਆਵਨਿ ਸੈ ਧੀਦਰਾਸੈ ਤੇ ਅਠਤਰੈ ਤੇ ਜਾਨਿ ਰੋਸਤਾ ਰਾਸੈ
ਤੇ ਸਤਾਰਵੇਂ ਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਭੀ ਉਠਸੀ: ਹੋਵੇਗਾ ਮਰਦ: ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਰਾਘਾ
ਦਰਜੀ ਤਿਨ ਕਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਕੋਇ ਵਿਦੁਜੀਆਂ ਜੀ ਸਚ ਕੀ: ਕਹਿਦੀ
ਸਚੁ ਸੁਣਾਇਸੀ: ਸਚੁ ਹੀ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਸਚ ਕੀ: ਕੇਹਾ ਵੇਲਾ: ਸਮੇ ਨਇ
ਰੁਸਮਾਂ ਦਾ ਕਲਜੁਗ ਰੂਪੀ ਜੋ ਸੇਮੋਂ ॥੨॥੫॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੪॥੧॥ ਤਿ ਖਸ
ਮਾਹੁ: ਖਸਮੁ ਦੇ ਕਰਕੇ ਤੇ ਹੁਕਮਿ ਹੀ ਤਨੀ: ਤਦੇ ਨਾ ਖੇਲੁ ਹੋ ਧਨੀ
ਦਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਸਚ: ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਿ ਉਪਾਰਿ ਜੋ ਹੈ
ਧਨੀ: ਸੁਆਮੀ ਸਰੀਰ: ਧਰਾਧਰ [illegible] ਉ: ਮੈ ਦਾ ਲੇਖੈ

ਨੂੰ ਪਾਪਰ॰ ਤੇ ਮੰਦਰ ਏਹੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਦੀ ਬਣੀ: ਬਣਾਉਟ ਹੈ ਦਾ ਪਾਰ॰ ਦੇ
ਮੰਦਰੁ: ਅੰਦਰੁ ਹਰਿ ਦੀ ਚਿਤੇ ਨਤਾ ਹੈ ਬਾਨੀਆ ਗਨੀ: ਜਾਣੀਏ ਦਾ ਗਿਣੀ
ਏ ॥੨॥੧॥ ਤਿਲੰਗ ਮਃ ੧ ॥ ਘਰੁ ੨ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੁ ਕਾਰਿ ਆਣੈ: ਲਿ
ਆਵੈ ਝੂਠੇ ਤੇ ਵਾਲਿ ਡੀਚਿ: ਠਗੀ ਕਾਰਿਆ ਬਾਜੀ॰ ਰੂਪ ਸਿਸਾਰੁ ਜਾਣ
ਕੇ ਨ ਭੂਲਾ ਝੂਠ॰ ਤਾ ਤੇ ਹੋਆ ਕਿਟਕੁ: ਦੂਖਿ ਚਾਇ ਇਕਾ ਛੋਡਾ ਜਿ ਸੁਏ ਹਿਰਦੇ
ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਦੇਸੀ ॥੨॥੨॥੭॥ ਤਿਲੰਗ ਮਃ ੧ ॥੧੪ ਪੀਠਕੁ ਆਲਮੁ
ਨਾਮ ਇਕ ਪਾੜ ਕੀ ਬਾ ਓਹੁ ਅਟਕ ਕਰੇ ਕੀ ਤੇ ਸਿਗ ਤਾ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਂਦਾ ਸੀ ਕਿ
ਸੇ ਕਹਾਂ ਤੂੰ ਏਹ ਨ ਕਰਿਆ ਕਰਿ ਗੁਰਾ ਦੀ ਸੀਗ ਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਮੈ
ਨੂੰ ਮੰਕਰ ਦੇਗਾ ਤਾਂ ਅੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਅਠੈਰ ਓਹੁ ਸਿਖਾ ਨਾਲ ਆਇਆ
ਸਰ ਣੇ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਖਾਕ॰ ਅਚੇਤ ਤਾ ਤੇ ਨੂਰ: ਚੇਤਨ ਤਾ ਤੇ ਕਰਿ
ਦੇ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਲਮ: ਤਮਾਮ ਦਾ ਨੂਰ: ਹਰਿ ਨੇ ਤਮਾਮ ਦੁਨੀਆ ਪਾਇ:
ਸਿਸ੍ਟੀ ਖਾਕ ਨਾ ਦੇ ਤਨ ਤੇ ਕਰਕੇ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਦ ਨੂਰ: ਚੇਤੇ ਨੂੰ ਤਾ ਤੇ ਕਰ
ਦੇ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਲਮ: ਸਿਸ੍ਟੀ ਹਰਿ ਨੇ ਦਰਖਤ: ਜੜ੍ਹ॰ ਚੇਤਨ
ਆਬ॰ ਆਦੋ ਦਾ ਅਸਮਾਨ: ਉਪਰਲੇ ਲੋਕ ਜਿਮੀ: ਤਲੇ ਦੇ ਲੋ
ਕ ਦਰਖਤ: ਜੜ੍ਹ ਚੇਤਨ ਨੂੰ ਆਮਦ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਏਹੁ ਸਭ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਏ
ਸਿ: ਪੈਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ਈਦੇ॰ ਜੋ ਚਸਮ: ਨੇੜੀ ਦੀਦੇ: ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਸੋ
ਫਨਾਇ: ਨਾਸੁ ਹੈ ਮੁਰਦਾਰ: ਹਰਾਮ ਜੋ ਖੁਰਦਨੀ: ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋ
ਰਹੀ ਹੈ ਗਾਫਲ: ਦਿਵਾਨੀ ਦਾ ਵੇਸਰੀ॰ ਅੰਦਰੁ ਹਦਾਇ: ਦਾਸ ਨਾਉ
ਪੀਹਦਾ ਇਦੇ ਦਾ ਛਿਛਾਦੋ ਗੈ ਬਾਨ: ਕੂੜਾ ਹੈ ਦਾਨ: ਪਸੂ ਹਰਾਮ ਕੁਸ
ਤਨੀ: ਹਰਾਮ ਦੇ ਕੋਹਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਦਾ ਹਰਾਮ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਬ ਖੋਰਾਇ:
ਖਾਣੇ ਵਾਲਾ ਕਪਾ ਹੈ ਨਾ ਦਿਲ॰ ਨੂੰ ਕਬਜ: ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਕਬਜਾ: ਮਾਯਾ
ਨੇ ਕਾਦਰੇ: ਕਾਦਰ ਵਲੋਂ ਤੇ ਤੇ ਪਾਏਗਾ ਦੋਜਕ ਦੀ ਵਲੀ: ਪਿਤਾ ਦੇ
ਠੇ ਵਾਲਾ ਨਿਆਮਤਿ: ਪਦਾਰਥਾ ਦੇ ਆਦ ਵਲੀ: ਚੰਗੀਆ ਨਿਆਮਤਾਂ ਤੇ
ਪਿਰਾਦਰ: ਭਾਈਆ ਦਾ ਭਰਾਈਆ ਦਨ ਬਾਰ: ਜਯਾ ਦ ਦਰਵਾਜੇ ਸਿ
ਲਕ: ਧਰਤੀਆ ਧਾਨਾਇ: ਪਪਰੁ ਦਾ ਇਜਤੀ॰ ਇਹ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮੰ
ਨੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਜਰਾਈਲ: ਫਿਰਿਸਤਾ ਸਜਾਇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਬਸ
ਤਨੀ: ਪਗੜੇਗਾ ਚਿਕਾਰੇ ਬਿਦਾਇ: ਚਿ: ਕਿਆ ਕਰੇ: ਕਰੇਗਾ
ਤੂੰ ਬਿਦਾਇ: ਜਾਣੇ ਦਾ ਬਿਤਾਇ ਸਾਂਨੂੰ ਜੋ ਕਹੈ ਹੈ ਕੇ ਣ ਜਾਣੇ ਦਾ ਹੈ ਮੈ
ਰੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਹਵਾਲ॰ ਤੇਰਾ ਦਾ ਤੇਰੇ ਦੀ ਆਲਮ: ਦਾ ਸਮਝੁ
ਕਰ ਦੇ: ਦਾ ਹੈ ਯਾ ਕਾ ਮਲਾਹ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਅਲਖੁ ਰੂਪ ਨਦਰੀ
ਏ ਹਉ ਕਿਸੁ ਪੁਕਾਰ ਭੂਲਾ ਛੋਡਾ ਨਾਨਕ ਜੋ ਦਰ ਦੇ ਸੇਬੀ ਦਾਹ: ਬੀ ਦੇ ਹੈ
ਤਿਨਾ ਦੇ ਪੇਸਿ: ਅਗੇ ਆਰ [illegible] ਦਾਰੋ: ਕਹੈ ਦਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੇ

ਧਰੋ: ਕਹੈ ਅਰਦਾਸਿ ਅਗੇ ਦਰਵੇਸ: ਦਰਦਾਰੁ ਪਹੋਇ ਇਨੇ ਜੋ ਵਾ ਦਰ
ਵੀ ਪਾਪੜੀ ਵਸਤੇ ਵੇਸੁ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਨਾਈਂ ਦਾਹ: ਬੀਦੇ ਹੈਂ।੪।
੧॥ ਮਃ ੫॥ ਕੌਣਿ: ਤ੍ਰਿਨਕਾਲ ਮੈ। ਜੋਰ॰ ਤਨ ਕਰਿਤੋ। ਏਕ ਕੌ ਤਨ
ਵਾ ਮਨ ਕਰਤੋ। ਹੈ ਤੂ ਵ: ਪਿਛੇ ਤੇ ਅੁਝੁ ਤੋ ਹਾਰ॰ ਆਗੋ। ਅਪਾਰ ੪॰
ਹੈ ਤੂ ਵ ਮਨ ਤੇ ਇਉ ਵੂੰ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਧਾਣੀ ਤੇ। ਗਾਹਿ: ਗਾਵਤੇ ਹਾਂ ਵਾ
ਗਾਵੈ। ਛੇ ਦਾ। ਸਿਮਾਰਿ ੩: ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋ
ਇ॰ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਹੇ ਜਨ ਨਹੂ ਸੀਗਿ॰ ਕਰਿਆ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਮੇਰੀ। ਦਾ। ਮਃ
੫॥ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਰ॰ ਤੀਨ ਕਾਲੋ ਮੈ ਹੈ। ਛੇ ਦਾ ਸਗਲ ਜੀਆ ਪੇਦ
ਇਸਿ: ਉਤਪਾਤਿ। ਮੇਦਨੀ: ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ। ਛੇ ਦਾ ਪਾਟਿ ਪਾਟਿ ਦੇਲਾ
ਕਮਾਲ ਕੁ ਹੈ। ਕੁਦਰਤਿ: ਕੁਦਰਤੀ ਕੀਕੀਮਾ॰ ਤਾ ਈਦਗੀ: ਭਗਤੀ
ਛੇ ਦਾ ਰਾਸਿ: ਸਮਗਰੀ ਤੇਰੀ ਹੈ। ਰਹਮ: ਮੇਹਰੁ ਪਾਇਆ॰ ਹਮ
ਵਾ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ। ਦਾਸਿ॰ ਏਾਰਦਾਸਿ॰ ਏਹੁ ਜੋ ਮੇਹਰੁ ਕਰਿਆ ੩॥
॥ਮਃ ੫॥ ਹੇ ਕੁਤੇ ਕੁਦਰਤੀ॰ ਤੈ ਨੂ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈ ਮੁਸਤਾਕ: ਮੋਹਿਤ
ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹਾਂ। ਦੀਨ: ਪਲੋਕੁ। ਦੁਨੀਆ: ਲੋਕੁ ਮੈ। ਤੂਹੀ॰ ਹੈ। ਰੂ
ਪ: ਸਰਗੁਣ ਨ੍ਰਿਗੁਣ ਵਾ ਅਵਤਾਰ ਵਾ ਜੜ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪੋ॰ ਵਤ ਤੂੰ
ਖੁਦਿ: ਆਪਿ ਖਸਮ॰ ਤੂੰ ਹੈ ਖਲਕ: ਜਹਾਨ ਦਾ ਤੇ ਹੈ ਅਲਹ: ਖੁਦ
ਇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਭ ਪਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੈਂ। ਵਾ ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ। ਕੈ ਸੋ ਅਰ
ਥ ਆਪ ਖਸਮ ਹੈ ਤੂ ਖਲਕ ਦਾ ਪਿਛੇ ਤੇ ਆਪ ਖਸਮ ਹੈ ਤੂ ਜਹਾਨ ਦਾ
ਅਘ ਤੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਭ ਪਰੁ ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੈ ਅਗੋ। ਨਿ: ਜੇਤੜਾ ਛੇ ਦਾ ਸ੍ਰਿ
ਸ੍ਟੀ ਦੇ ਤੇਰਾ ਅਪਾਰੁ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਅਜਰਾਈ ਲਗਾਰੁ ਹੈ। ਗੁਨਹ: ਦੋ
ਸ਼। ਆਵੂ: ਮਾਫੁ॰ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਨ: ਜਨਾ ਦਾ। ਛੇ ਦਾ ਜੀਜ: ਪਦਾ
ਰਥ ਸਗਲੇ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਫਿਲਹਾਲ: ਨਾਸੁ ਹੈ ਸਚੁ: ਨਿਤ ਸੁਖ॰ ਰੂਪ
ਛੇ ਦਾ ਏਕ ਸੁ: ਸਦਾ ਗਾਉ। ॥੪॥੩॥ ਮਃ ੫॥ ਮੀਰਾਂ: ਪਾਤਸਾਹ ਦਾਨਾ:
ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਜੋ ਰੈਕਾਈ ਦਿਲ ਮੈ ਤਿਸ ਨੂ ਸੋਚ ਵਾ ਹੇ ਦਾਨਾ ਇਨ ਨੂ ਮੀਰਾ
ਨੂ ਦਿਲ ਮੇ ਸੋਚੁ ਵਾ ਹੇ ਮੀਰਾ ਦਾਨਾ: ਹਰੀ ਜਾਂ ਨੂ ਮੁਹਬਤੇ: ਪ੍ਰੀਤੀ
ਕਰਕੇ ਨੂ। ਧਾਮੈ: ਬੁਸਨਾ ਹੈ ਹਾ। ਥੀ ਦੀ ਮੇਰ: ਮਾਯਾ ਵਾ ਨਰਕ ਰੂ ਪੀਰਾਗੀ
ਵਾ ਵਾਹਾ ਗੋ। ਦੀਦਨੇ: ਤੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰਾ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਦੀਦਾਰ ਹੇ ਵਾ ਦੇਖਣਾ ਜੋ ਹੈ ਤੇ
ਰਾ ਵਾ ਨੇਤ੍ਰਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਦੀਦਾਰੁ ਤੇਗਾ ਹੈ। ਛੇ ਦਾ ਹੈ। ਦਿਲਾਵਰ:
ਦਿਲਦਾਰ: ਪਿਆਰੇ ਦੋਹਿ ਸਾਂਨੂ ਦਸਤਗੀਰੀ: ਹਥ ਤੇ ਪਕੜ। ਸੂਰੀ
ਰ: ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਏਕ ਹੈ। ਛੇ ਦਾ ਹੇ ਕਰਤਾਰੁ ਖਾਲਕ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਕਰ
ਣਵਾਲੇ ਤੇਰੀ ਸਾ ਨੂ ਟੇਕ ਹੈ ॥੫॥ ਤਿਲੰਗ ਮਃ ੧॥੧੦ ਦੇਖਆ: ਪਾਹਿ
ਆ। ਕਾਈ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਛਾਣੇ॰ ਕਰਮਾ ਜੀਆ ਕੇ ਜੋ ਸਿਸ

ਦਾਤ੍ਰੀ: ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਰੂਪੀ॥ ਛੋਡ ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਗਾਇਸਾ ਰ: ਗਾਵਣਾ ਜਪ
ਨਾ ਕਰੇ ਮਨਾ ਦਿਕਰ ਦਾ ਗਾਇਸਿ ਮਾਵਦੇ ਚੋਂ॰ ਤੇਰਾ ਹੋਆ ਜੇਤ: ਜੇ ਸਕੇ
ਆਪੇ ਜੋਗ ਰੀਗੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੋਂ ਛੋਡ ਦਾ ਰੇ ਭਾਈ ਜਾ ਪਛੋਤਾ ਣਹੀ ਪਛੋਤੇ:
ਪਟ ਕੋ ਰੋਹੈ: ਅਉਧੀ ਰੂਪੀ ਛੋਡਾ ਸਾਰੀ॰ ਅਉਦੀਦਾ ਨਰ ਦੇਹੀ
ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਪ ਪਛੋਤਾ ਦਾ ਕਰਨਾ ਸਿਲੈ ਹਰੀ ਦਾਰੀ: ਨਰਜ ਨਸੂਰੂਪੀ ਸੇ
ਹਾਰਣੀ॰ ਆਨੇ॰ ਮੈ ਤੇ ਦਧਦੀ ਏਹ: ਦਧੀ ਕਹੇ ਕੇਜੀ: ਪਰੁ ਸਖੀ॰
ਆਲੇ ਧਤਾਏ: ਦ੍ਰਾਛਿ ਸੁਧ ਸਿਖਿਆ ਕਹੇ ਅਧੁਲਜ ਭਰਗਤ
ਦੇ ਹੁਕਮਾ ਕਉ॰ ਰੂਪੀ ਗੁਣ॰ ਰੂਪੀ ਕਾਮਣ: ਟੂਣਾ ਜੋ ਕਾਮਣਿਆਂ
ਕੀਆ ਦੋਲ॰ ਕਰਕੇ ਰੇ॰ ਕੁਝੀਆ ਸੋਚੀ ਏ: ਚਾਹੀ ਏ ਕੀਆ ਕਉ॰
ਤਿਉ ਸ੍ਰਿਦ: ਰਿਤੁ ਸੀਲਿਦੇ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਲ ਹੀ ਅਨਭਉ: ਹਰੀ ਨੂੰ
ਪਾਨ: ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਦੇ ਮਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਪੀ॥ ਖਰੁ: ਖਲ ਨਰੁ ਮਸਕ: ਭਗ
ਤੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਦਾ ਫੂਲ: ਦੇ ਦਰੂਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਿਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪੀ॥ ਕ੍ਰਿਮ ਰ: ਤੋ ਕ੍ਰਿਮ ਆਪਣੇ ਕਾਰਣ ਕ੍ਰਿਮ ਮੇਦ
ਕ੍ਰਿਮ॰ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮ ਰੂਪ ਜਾਣਿ ਕੇ ਹਰਿ ਮੋ ਅਮਰਾਪਦ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ॥੧॥
੧॥ਮ:੪॥ ਕਥਾ॰ ਛੋਟੀਆਂ ਤੇ ਵਡੀਆਂ ਆਪਣਿ॰ ਪਰਤਨ ਕਰਤੇ ਸ
ਨਕਾਰਿਆ ਮਿਲੁ॰ ਸਤਸੰਗ ਮੇਰ: ਮਨਾਂ ਦਿਕਰੋਂ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਸੇ॰ ਗੁਣਾਂ
ਤਿਨ॰ ਪੁਰਾ ਜਾਏ: ਜਾਈਏ ਛੋਡਾ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ: ਨਾਮਾ
ਸਮਦਾਏ ਦੂਖ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਹੋਆ ਤੋ॰ ਸੋ ਨਾਮਾ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆ
ਰੇ ਤੇ ਦੈ ਗੁਰ: ਧਡ ਮੁਖਿ: ਪੂਜ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮੁ ਤਿਸੁ ਕਾ ਪਾਇਆ ਦਾ ਗੁਰਾ
ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਪਾਵੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰੋ ਵਾਰਿਆ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਤਨ ਕਾਰਿਆ ਛੋਡਾ
ਹਿਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਤੈ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਸਾ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ ਮੁਖਿ॰ ਹੈ ਪਿਆ
ਰਾ ਸੋ ਹਰਿ॰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ ਫਲ: ਚਾਰੇ ਦ
ਸੁਖ ਰੂਪੀ॥ ਪਾਵੈ: ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਜੀ ਅੰਦੋ ਜੀਵਦੇ॰ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ
ਕਰਿ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਧਿਨ ਰ: ਮਨਾਂ ਦਿਕਰੇ ਦਾ ਤਿਨਾ ਕਾਲੂ ਨੀ ਪੁੰਨ: ਪੁੰਨੀ
ਆ ਤੇ ਵਡ ਪੁੰਨੀ ਹੈ ਪੁੰਨ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਧਾਂਣੀ ਮਨਾਂ ਦਿਕਰੋ ਮੁਖਿ: ਮੁ
ਖੀਆ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀ ਜੋ ਦਰਗਾਹ: ਧਰਮਰਾਜ ਕੀ ਦਾ ਸੋਗ ਤੇ ਸੇ
ਗਾਲਿ ਲਾਈਆ: ਅਭੇਦ ਕੀਤੀਆ ਤਿਨ॰ ਕਾਰੇ॰ ਹਾਂ ਤੇ ਪਾਨ ਤੇ
ਜੋ ਪਾਨ ਅਤੇ ਧੀੜ੍ਹੀਆ: ਧੀਦੀਆਂ ਚਲਾਈਆ॰ ਨਰਕ ਨੂੰ ਛੋਡਾ ਹ
ਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ॰ ਦਾਸ ਮਦਾਏ ਉਰਿ: ਵਿਚ ਦਾ ਦਿਜੇ ਸ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਗੁਰ: ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰ ਕੇ ਛੋਡਾ ਰਲੀਆ ਰੰਗੀ: ਪਸੀਆ ਦਾ ਮਨ ਦਾ॥
ਪਸਾਉ: ਦਾਤਿ ਨਾਉ: ਨਾਮਾ ਸਾਧਾਰਣ ਸਿੰ॰ ਜੋ ਗਾਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ॰ ਨਾ ਗੁਰ:
ਧੜੇ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨ ਕੀ ਦੇਹ: ਦੇਹ ਨੂੰ ਗੁਰ ਸਨ॰ ਨਾਮੁ ਨਾਮ ਕਰ
ਕਈ ਹੈ ਛੋਡਾ ਜਿਨ ਸਿਖਾ ਗੁਰ॰ ਤੇ ਸੁਣਿ ਨਾਮੁ ਜਾਦੀ: ਜਾਈ ਹੈ ਕਰ॰

ਹੋਇ ਆਏ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀਆ ਦਾਣੇ: ਦੇਂਨਾ ਗੁਰ ਦੇਇ ਬਖਸਿ ਕੁਸ਼ਕੇ ਜੋ ਸ
ਮਾਹੈਂ ਹੈ ਤਿਨਾ ਤੇ ਭੀ ਵਾਰੇ ਮੀਰਾ ਤੂ: ਮਨਾ ਵਿਚ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਗਹੀਰਾ:
ਸਭੁ ਕੋਈ ਹੈ ਆਇ ਇਕ ਰੰਗ ਹੈ: ਨਿਰਗੁਣਾ ਘਰੂਰਿਗੀ: ਸੁਗੁਣਾ ਤਿਸੁ ਹਰੀ
ਨਾ ਗਲ: ਵਾਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨਾ ॥੪॥੫॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੯ ॥ ਕਾਫੀ:
ਇਸ ਜੈ ਮੈਂ ਮਰਣਾ ਕਹੀਏ ਸੋ ਕਾਫੀ ॥ ੧ ੴ ਚੇਤਨਾ: ਚੁਪੀ: ਦਾ ਚੇਤ ਨਾਹੀ
ਲੈ ਅਯੂਣਾ ਹੈ ਤਿਉ: ਜਿਉ ਤਿਆ ਸੂਠੇ ਜਗ ਦਾ ਕੂਟ ਘਰ ਦੇ ਅਜਾਹੂ:
ਅਜੋਕੀ ॥੧॥ ਮ: ੯ ॥ ਰੇ ਮਨ: ਹੈ ਕਾਈ ॥ ਜਾ ਗਲੇ ਹੂ ਰ ॥ ਮਨਾ ਦੇ ਕਰਾ
ਗਾਫਲੁ: ਬੇਖਬਰ ਦਾ ਦੇਸ ਗਾਹੇ ਕਰਿਓ ਹੀ ਕਿਸ ਚੇਕ ਰੀ ਜਨ: ਨਾਰੀ
ਦੀਨ ਤੁ ਨਾਲ ਲਉ: ਪੂਜਿਨਾ ਸੁਰਨ ਸਮਾਨਉ: ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਜਮਾ
ਨੁਹਿਆ ॥੨॥ ਮ: ੯ ॥ ਰਾਜਾ ਦੇ ਸਾਂ ਦੇਗਾ ਯਾਦ ਰੇ: ਦੇਟਾ ਨੇ ਸੁਕ ਚਿਤਿ:
ਕੁਰਿਉ ਦਾ ਮੀਤਿ ਓਗਾ ਰਾਧ: ਹੋਕਾ ਹੂ ਗੁਰ ਹਮ ਕੋਦ ਸਭ ਕੋ ਗ
ਹੁ: ਗਰਬਿ ਕਹੂ ਕਰੋ ਤੂ ॥ ਤਿਲੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ॥੧ ੴ ॥ ਚੀਠਕ
ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਕੂਰ ਪਾੜ੍ਹੀ ਅਕਰੈ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ ਇਫਤਰਾ: ਦਿਖਲਾਵਦਾ ਦਾ ਸੀਸੇ
ਦਤਰੋ ਦਾ ਫਿਕਰ: ਸੀਸਾ ਦੁ ਕੈ ਟੁਕ: ਬੇਰਾਕੀ ਦਮ: ਦਸਾਮੇ
ਕਰਾਰੀ: ਕਿਹ ਚਾ ਖੋਜ: ਕੂੜਾ ਹਰ ਰੋਜ: ਕਿਤਹੀ ਦਾ ਹਰੀ ਨੂਰੋ ਜਾਯ
ਹੇ ਸਾਹੀ: ਸਰ ਮਿੰਦਗੀ ਦਾ ਪਰਾਈ ਮੈਂ ॥ ਜਿਹਰ: ਮੈਦਾਰੀ ਦੀ ਖੇਲ
ਦਤਰੇ ਦਸਤਗੀਰੀ: ਹਥ ਪਕੜ੍ਹ ਨਵਾਲਾ ਨਾਹਿ: ਨਹੀ ਕੋਈ ਦਾ ਇ
ਕ ਨਾਹਿ: ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ਦਰੋਗ: ਝੂਠੇ ਪੀ ਯਾਦ: ਪਿਆਰ ਬਾਗ ਛੋਦਾਸ
ਚੁਪਾ ਲਬ ਜੋ ਹੈ ਰਬੀਆ ਹਕ: ਸੱਚਾ ਸਚੁ: ਨਿਸੈ ਖਲਕ ਕੋਦਾ ਗੈਮ
ਆਨੇ ਹੈ ਦਾ ਛੋਦਾ ਹਕੁ: ਸਚਾ ਹੈ ਖਾਲਕ: ਹਰੀ ਖਲਕ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ
ਮਿਆਨੇ ਹੈ ਸੂਰਤਿ ਮਾੜ੍ਹੀ ਦਾ ਦਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਨਾਹਿ: ਨਹੀ ਦਾ ਹਰੀ
ਆਸਮਾਨ ਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਿਆਨੇ: ਮਧੁ ਹੈ ਲਹੋਗ: ਲਖਕੇ ਦਾ ਲਹਿ
ਕੋ ਦਰੀਆ: ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਗੁਸਲ: ਸਨਾਨ ਕਰਦ: ਕਰਨਾ ਸੀ
ਸੋ ਨਬੂਦ: ਨਕੀਤ ਨਹੋ ਆਵਦਾ ਅਸਮਾਨ: ਰਿਦੇ ਮਿਨੇ: ਅੰਦਰਾ
ਲਹੋਗ: ਲਹੇਕੇ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨੂ ਗੁਸਲ: ਸਨਾਨ ਕਰਦ: ਕ
ਰਨਾ ਸੀ ਬੂਦ: ਕੀ ਤਨਾ ਹੀ ਫਕਰ: ਦੈਂਗਰਾ ਦਾ ਯਾਦ ਗੀਰੀ ਏਹੋ ਫਿਕਰ:
ਯਾ ਕੀਹੇ ਫਕੀਰ ਪਹਲੀ ਬੀੜ੍ਹ ਦਾ ਤੇ ਫਿਕਰ ਦੂਜੀ ਬੀੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਦਾਇਮ:
ਹਮੇਸਾ ਚਸਮੇ: ਨੇਤ੍ਰ ਤੇ ਦੇਖਾਮ ਉਜੂਦ: ਹਾਜਰੁ ਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਯਾ
ਦੇਯਾਰ: ਪਾਕਿਸੂ ਤੇ ਪਾਕਿ ਤੂ ਹੈ ਸਕ: ਜੈ ਕਾ ਤੋ ਕਰਮ: ਕਰਤਤਾਵ
ਹੀਸ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਰੀ ਦਾ ॥੧॥ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ॥੧ ੴ ॥ ਟੇਕ: ਛੁਟੀ ਕੁਪੀ
ਆਸਰਾ ਖੁੰਦਕਾਰਾ: ਹਰਤ ਹੈ ਸਪਤਦ ਲੇਤ ਕੇ ਧਾਤ ਸਾਹਿ ਦਾ ਛੀ
ਧੇਕੇ ਪਟ ਤੂੰ ਦੇ ਕੇ ਲੇਦ ਤਤੂ ਹੈ ਹਮਰਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਗਰੀਬ ਮਨਕਰਾ

ਗੋਚਰ॰ ਆਤਮ ਰੂਪੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਅਚਿੰਤ॰ ਤੇ ਅਸੋਚੁ ਤਾ ਸੋਚ ਤਾ ਅਸੋਚਾ
ਸੋ ਗੁਰ ਤੇ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਤੇ ਵੈਰਾਗੁ ਏਹੁ ਸਨ ਬਾਕਾ॥ ਦ॥ ਚਿੰਤ ਤੇ ਅਚਿੰਤ ਹੋਏ ਹਾਂ
ਛੁਟਦਾ ਅਸੋਚੁ ਤੇ ਸੋਚ: ਆਦਿ ਚਾਰੁ ਤੇ ਵਿਚਾਰੁ ਵੰਨੁ ਦ ਅਪ੍ਰਾਦਿ੍ੜ ਤੇ ਪਾਦਿ੍ੜ
ਏਹਾ ਅਲੋਕੁ ਤੇ ਸੰਤੋਖੁ ਸੰਗੁ ਲੋਕ ਮੋਹੁ ਸਾਕਾ॥ ਹਉਮੈ॰ ਆਦਿ ਰੋਗੁ ਮਿਟ ਗਏ
ਦ: ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਲੋਂ ਜਮ ਤੇ ਭਏ ਬਿਬਾਕਾ: ਜਮ ਦੀ ਬਾਕੀ ਤੇ ਬਿਨ ਭਏ
ਦ ਬਿਬਾਕਾ: ਬਿਨਾ ਬਾਕੀ ਤੇ ਫਕਿਕੌ ਹੋ ਟਹਲ॰ ਤ ਨ ਕਹਿ ਸੇਵ॰ ਮਨ
ਕਰਿ ਦ ਧਨ ਕਰਿ ਭਾਣੀ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕਾਢੈ: ਛੁਡਾਏ ਹਾਂ ਕਾਮਾਦਿਕ ਤੇ
ਬਾਣੀ: ਬਾਂਹ ਜਾਈ ਏ॥੪॥੫॥ ਮ: ੫॥ ਮਨ ਹੈ ਤੇ ਧਨ ਭੀ ਸੋਈ॰
ਹਰਿ ਹੈ ਸੁਘੜੁ: ਸੀ ਵ੍ਰਤੇ ਸੁਜਾਨੀ: ਚਤੁਰ ਹੈ॥ ਦੁਖ॰ ਤੇ ਸੁਖ ਭੀ॥ ਘਟਨੀ:
ਮਿਲੀ ਹੈ ਜੀਅ॰ ਮੇਰੇ॥ ਪਹਿ: ਪਾਸਿ॰ ਬਾਤ ਮਾਨੀ: ਮਨੀ ਹੈ॥ ਤਿਨ॰ ਦੇ
ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਸਾਭੀ ਤਿਲ ਮਾੜਕੀ ਦ ਸਾਧਨ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਦੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰
ਰੂਪ ਹੈ ਨਾਮ ਤੋ॥ ਹੀਰਾ: ਹੀਰੇ॰ ਵਤ ਹੈ ਸੋ॥ ਮੰਤ੍ਰਾਨੀ: ਮੰਤ੍ਰਾ ਅੰਤ੍ਰਿਗੀਨ॰ ਹਰੀ
ਤੇ ਹਮਨ ਤੋਲੇ॥ ਗਰਿਓ॰ ਨਾਮ ਤੋ॥ ਤਾਨੀ: ਤੁਹੇ ਏਹਾਂ॥ ਬੀਚ: ਭੇਦੁ॥
ਹਮ ਤੁਮ: ਹੰਗੁ ਤਾਤ੍ਰੰ ਭਾ ਨਾ ਆਦਿ ਕਛੂ ਹੈ ਤੇ ਥੋ॥ ਬਾਤ॰ ਹੀ ਬਿਲਨੀ:
ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਅਲਿਕਾਰ: ਭੂਸਨ ਛਲੇ ਮੁੰਦ੍ਰੀਆ ਆਦਿ ਸਭ ਮਿਲ ਕੇ ਬਿਲੀ:
ਰੈਣੀ ਹੋਈ ਹੈ॰ ਜਬ ਤੰਤੇ ਕਨਿਕ: ਸੁਇਨਾ ਹੀ ਵਖਾਨੀ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ॥ ਜੋਤਿ:
ਜੋਤੀ ਤਾਂ ਸਹਜ ਸੁਖ॰ ਤੇ ਸੋਭਾ ਹੋਈਆ॥ ਬਾਜੇ: ਵਜਦੇ ਹੈ ਦ ਉਚਾਰੇ॥ ਬਾਨੀ:
ਸਬਦੁ ਦ ਬਾਣੀ ਨੂੰ॥ ਘਰੁ: ਸਰੂਪ ਰੂਪ॥ ਬਿਧਾਨੀ: ਮ੍ਰਜਾਦਾ॥੪॥੫॥
ਮ: ੫॥ ਰਾਜਨ: ਰਾਜੇ॥ ਭੁਮਨ: ਚੌਦਰੀ॥ ਮਾੜੇ॰ ਹੋਏ॥ ਸੂਝੀ: ਦਿਸਦਾ
ਈਧਨ: ਕਾਸਟ ਕਰਿ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ॰ ਤੈਸੇ॥ ਅਧਾਈ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੈ॥ ਇਕ॰
ਪ੍ਰਿਤੀ॥ ਬਿਜਨ: ਸਲੂਨੇ ਦ ਮੇਦੇ ਦ ਚਾਵਲ॥ ਧੋਖਾ: ਖੋਜਦਾ ਹੈ॥ ਦੇ
ਤ॰ ਜੋ ਹੈ॥ ਨਾਰੀ ਆਂ ਤੋਂ ਕੀ ਪਰਗਹ ਦੀਆ ਜੋਹ: ਤਕੂ॥ ਕਰੈ ਕਰੇ॰
ਉਦਮ ਤੇ ਪਛੂੰ ਪਿਛੋ ਤਾਪੈ: ਤਪਦਾ ਹੈ ਦ ਕਰੇ॰ ਉਦਮ ਤੇ ਟੇਰੁ ਕਰੈ ਧ
ਛੁਤਾਪੈ: ਪਛਤਾਵਾ ਤੇ॥ ਮਹਿ ਸੂਕੈ: ਦਿਖੇ ਸੁਕਦਾ ਹੈ॥ ਅਮੋਲਾ: ਅਮੋ
ਲਕੁ ਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਦ ਦਾਏਕ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ॥ ਸਹਜ॰ ਤੇ ਅ
ਨੰਦ ਹੋ॥ ਮਿਤ ਨਕੈ॰ ਤਾਂ ਜਾਂਅ ਜਾਨ ਹਰੀ॥੪॥੬॥ ਮ: ੫॥ ਲਵੈ: ਬ
ਰਾਬਰ ਕਾ ਕਛੂ ਏ॰ ਹਰਿ ਨ ਪਾਇਕੋ॥ ਆਵੈ: ਆਵਦਾ ਹੈ॥ ਏਕੁ: ਇਕਦਾ
ਰਸ: ਰਸਾਂ ਛੁਟਦਾ ਤਾ ਕੈ ਚਿਤ॰ ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨ ਬਾਸ ਤੇ ਖਰਪਾ
ਨ ਜੋ ਹੈ ਆਨ: ਹੋਰੁ ਤਿਨਾ ਦੀ ਭੀ ਨਹੀ ਖੁਧਿਆ॥ ਮਨ॰ ਤੇ ਤਨ ਭੀ ਅਬੀਦ॰
ਮਾੜਕੀ ਨਾਮ ਦੀਆਂ ਜਾਈ॰ ਜੋ ਇਤਨਾ ਕੁ ਹੋ॥ ਪਾਲ: ਸਾਧਨ ਤਪਾਦਿਕ
ਰਿਕੋ॥ ਸੇਧ: ਪਜਾਂ ਜਲੁਪ ਤ੍ਰਾਦਿ ਕਰਿ ਭੀ॥ ਅਚਿੰਤ: ਆਚਿੰਤ ਹੀ ਪ੍ਰ
ਮਕਰ ਕੇ॥ ਗੁਰ ਸੋ ਹਿ: ਗਰਾਂਦਾ॥ ਆਲ॰ ਚੌਰ ਗਲ॰ ਜੋ॥ ਪਾਲ: ਪਾਲਦਾ ਹੈ
ਬਾਲ ਰੇ॥ ਪਾਲ: ਛੋਟੇ ਬਾਲਕ ਦੇ॥੭॥ ਮ: ੫॥ ਧਾਰਿ ਰਹੇ॥ ਅੰਧਕਾ

ਰੂ॰ ਸੈਸਾਰੂਰੂਪੀ ਮਾਰਗੁ: ਰਸਤਾ ਨਰੂਪੀ ਪੂਰ॰ ਹੈ ਨਾਵ ਚੰਦ: ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤੇ ਹੈ ਪੂਰੀ॰
ਹੋਈ ਹੈ ਧੂਰੀ॰ ਤਾਂ ਕੀ ਨਕਿ ਧਾਨ: ਹਰੀ ਗੁਸਾਮੀ॰ ਜੈਸੁ ਪਰਾਨ: ਪ
ਏਹਾਂ ਦਾ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਦ ਪਰਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੀਤਲ॰ ਭਏ ਤਿਸਨਾ ਤੇ ਸਾਂ
ਤਿ॰ ਭਇਆ ਮਨੁ ਦੌੜਨ ਤੇ ਤੇਤਨੁ ਕਰਿ ਭੀ ਓਲਾ: ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੈਚਨ॰
ਕੀਨਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਕੀਤਾ ਚੇਲਾ॰ ਮੂਚੇ ਗੇਤੋ ਜਨ ਦਾ ਹੈ ਚੁਰੀ ਆਦਿ
ਦ ਚੇਲਾ: ਅਨਦਾ ॥੪॥੮॥ ਮ:੫॥ ਕਰਣੀ॰ ਕਾਗਾਦ ਵਿਪਰੀਤੁ: ਵਿਪਰ
ਜੈਰੀਤੀ ਮੈਹਿ॰ ਕਰਕੇ ਹੀਣ: ਹਿਤਾ ਵਿਖੇ ਹਰਿ ਚੈਰੂਓਰੀ: ਹਰੀ ਚੈ ਦੂ
ਦੀ ਨਖੀ ਵਤੂ ਤੇ ਜੈਸੇ ਘਨ॰ ਦੇ ਹਰਪਾਤਰੇ: ਹਰੇ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਹੈ ਭਾਈ ਇਹੈ:
ਐਸਾ ਜਾਹੈ ਬੀਤ: ਧਨਾ ਕਊ॰ ਤਾਸ੍ਹੀ ਰਾਜੀ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗਰਧਨ:
ਗਏ ਨੂ ਭਸਮ ਕਰੇ ਸੈਗੀਤੁ: ਸੈਗਿ ਕਾਰਿਕੇ॰ ਤੇ ਸੇਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮ
ਦੇਗ ਬਿਖੁ: ਬਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਠਗਉਰੀ ਮੈਂ ਕਰੋ ਸੈਜੋਗੀ॰ ਹਰਿ ਦੇ ਦਾਂ
ਸੈਜੋਗੁ ਕਰਾਂ ਦਾਣਿਵਾਲੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਨਾਲਾ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ: ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪ
ਵਿਤ੍ਰ ਹੈ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਸੈਗਤਿ ਬਿਨੁ ਅਕਾਰਥ: ਵਿਅਰਥ ਭ੍ਰਾਕਾਚ: ਮ
ਧਾਵੇ ਧਾਵਦੇ: ਧਦਲੋ ਜੀਤ: ਜਿਤਿਆ ਦੀਤ: ਦਿਤਾ ਜਦੋਂ
ਸੈਗਿ॰ ਕਰਿ ਏਕ॰ ਦੀ ਕੀਤੀ ਪਰੀਤਾ ॥੪॥੯॥ ਮ:੫॥ ਜਸ॰ ਨੂ
ਬਿਸ੍ਰਾਮ: ਸੁਖਦੀ ਮੇਰੁ॰ ਤੇ ਆਨਾਰ ਮਾਣੀ: ਰਮਤਾਈ ਦਾ ਰਮਾਣਾ
ਈ: ਜੁਗਾਸੈ ਗੁਸਾਈ: ਸੁਆਮੀ ਛਿਦਾ ਕੋਟ ਰਾਜ ਦੇ ਬੁਲਾਈ:
ਬੁਲਾਵੈ ਜ ਧਾਮਜਾ: ਸੈ ਅਧਾਈ॰ ਬਧੀ
ਣ: ਗੁਣੀ ਜਿਵਾ ਚਤੁਰ॰ ਦਸੁਵਾ ਚਤੁਰ: ਬਧੀ ॥੪॥੧੦॥ ਮ:੫॥ ਗੁ
ਤਪ ਦੇਖਾਨ॰ ਭੀ ਪੰਡੇ ਤੇ ਜੈਤ: ਜੀਵਦੈ ਛੂਟੈ: ਚਾਰ ਚਾਵਾਲ ਜੋ ਹੈ ਨਾਪ:
ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣਾ ਬਿਆਧਿ॰ ਰੂਪੀ ਛੂਟੈ: ਛੁਟੇ ਹਾਂ ਹਰਿ ਤੁ:
ਸੁਣੀ ਦੀ ਕਿਦੇ ਧਰਧਰਤਿ ਕੇ ਧੈਠੀ ਹੈ ਧਕੀਐ: ਧਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਮ
ਕੇ ਅਮਕੇ ਨੂ ਮਾਰੇ ਗੁਗਿ ਮੋਹੇ: ਮੋਂਦੀ ਕਿ ਆਕਪੜੇ ਲਤੇ ਲਾਲੇਂਦੀ ਭੀ
ਕਿਸੇ ਦੇ ਭੁਲਾਵੈ॰ ਜੋ ਭ੍ਰਾਤਾ ਦੇ ਵਿਖੇ ਓਨਿ ਮਾਯਾ ਨੇ ਚੂਆ॰ ਭਾਦ
ਕਿਸਹੀ॰ ਪਾਸੁ ਦਾ ਧਿਤੇ ਪਾਟਿ ਕਿਸਹੀ ਪਹਿ: ਪਾਸ ਐਸੇ ਹੀ ਮਾਨੂ ਕੇਲ
ਗਲੇ॰ ਭਾਈ ਭਾਈ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰਾ ਦਿਆ ਇਹੁ॰ ਸੈਸਾਰੁ ਚਲਤ: ਚਿਲਿਤੇ
ਮਾਝਾ ਕਾਹਿ: ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕਰਾ ਭਗਤ: ਭਗਤਾ ਨਾਪ
ਨ॰ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਟੇ: ਪਟਕੇ ਪ ॥੧੧॥ ਮ:੫॥ ਦਾਤੇ॰ ਹੈ ਹੈ ਛੂਟਦਾ
ਹੋਨਾ ਇਕ ਹਮਾਰੇ ਤਾਂ ਖਸਮ ਹੋ ਧਾਰੇ: ਕੀ ਤੇ ਹੋਏ ਕਦਨ॰ ਕਦਨ
ਤੇਰੇ ਕਿਨਹੀ: ਕਿਸਹੀ ਧਿਧੇ ਧਿਪੀ॰ ਕਰਕੇ ਨ: ਨੀ ਹੈ ਸੁ
ਸਾਡੀ ਅਲਪ ਮਾਤਿ ਹੈ ਥੋਰੀ: ਥੁੜ੍ਹੇ ਜਾਹੁ ਦਾਲੀ ਦ ਛੇਦਾ ਅਲਪ:
ਥੋਰੀ ਤੇ ਥੋਰੀ ਮਤਿ ਹੈ ਰਖਿ ਵਹੁ: ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਿ॰ ਤਨ ਕਰਲ
ਈ ਹੈ ਆਸਾ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਨਾ ਸੁਹੇਲੇ: ਸੁਖਦਾਤੇ ਹੈ ਗੋਲ: ਦਾਸਜੋ

ਣਕੇ॥੩॥੧੨॥ ਮ: ੫॥ ਪੁੰਨ॰ ਮੁਰਦਾਮਿਤ੍ਰਦਾਨੁਰੋਜਦਾ ਬੁਹਦੈਨ: ।ਦਿਤ੍ਰੈ।
ਕੀਜੈ: ਰੀਜੈਦਾਵੈਨ॰ ਕੀਦਾ ਸੁਆਮੀ॰ ਤਾਂਕੀ ਜੋ ਜਾਂਦੇ ਲਹਿਮੀਠੇਬੈਨ:
ਬਚਨੁਗਾਵੈਨ: ਅਨਿਦੁਭਯਾ।ਪੁਕਾਰ: ਜਪਤਪਣਦੇ।ਧਿਕਮ॰ ਹੋਣਲੈਨ:
।ਲਿਆ।ਭ੍ਰਮਨ: ਭ੍ਰਮਣਾਬਸਧਾਦਾ।ਉਰਧਤਾਪ: ਉਰਧਤਪੁਕਾਰਿਕੇ।
ਲੈਗੈਨ: ਲੈਜਣਉਦੇਹਿ ਗੈਨ: ਅਕਾਸਨੂੰਦਾ ਲੈਜਾਣਾਇਪ੍ਰਾਨੁ ਗੈਨ:ਦ
ਸਦੇਦੁਆਰੁ।ਦੇਖੇ ਦਾ ਲਗਨ ਲਗਾਣਇਕੋ।ਕਰਿਜੈਨ: ਕਰਕੇਤੇ ਜੈਨੀਆਂ
ਦਾਮਾਤਿਧਾਰਨਕਾਰਿਦਾ ਕਰਕੇਕੀ ਜੈ: ।ਜਿਤਨ: ਨਹੀਹੋਤੀ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿ
ਨਾਮਜਸਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪੀਕਿਰਮੋਲਕੁਹੈ।ਧੇਨ: ਪਾਹੈਦੇ।ਰੀਗੈ: ਪ੍ਰੇਮਕਰ
ਨੇਕਾਰਿ।ਸੁਖਿ॰ ਹੋਆ ਜਨ: ਜਨਾਨੂੰ॰ ।ਦਿਨਤੇਰੈਨਦਾ ਜਨਾਦੀਰੇਣੁਕਰਿ।
੩॥੧੩॥ ਮ: ੫॥ ਟਕਾਵੈ॰ ਜੋਤੇ।ਛੇਦਾ।ਨਿਹਚਲੁ॰ ਸਰੂਪਮੈਂਅਸਥਿ
ਰੁਕਰੇਇਹੁਮਨੁਆਤਮਾਮੀਤੁ: ।ਮਿਤ੍ਰਰਾਰੂਪੀ ਤਾਂਕੋ।ਜੀਉ॰ ਤੇਹੀਉ:
।ਪ੍ਰਿਦਾਦੇਉ ਤੇ।ਚੀਤ: ।ਚਿਤਭੀਗਤਨ॰ ਨਾਲੁਵੈਰਕਰਨਾ।ਮਿਤਹ: ਮਿਤ੍ਰਾਦਾ
ਮਿਤ੍ਰ॰ ਨਾਲਕਰੋਂ।ਜਾਰੈ॥ ।ਜੋਸੁਕਰਿ।ਸੁਖ॰ ਦੇਣੈਦਾ ਲਾ।ਮਾਤਾ॰ ਪਾਸੋਂਮਾਂ
ਗੈਪਦਾਰਥੁਨੂੰ ਪਾਲਗੋਪਾਲ: ।ਛੇਟਾ।ਪਾਲਕਾ।੩॥੧੪॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠਕ
ਪ੍ਰਿਥੀਇਵੈਰਟਾਲੀ।ਹਰਿਹਰਿ॰ ਨੇ।ਦਾਸਕੀ॰ ਜੋ।ਸਣਰਿ: ਸੈਂ।ਰੁਦ।ਹੋ।ਕਾ
ਗੇਹਾਰਾ: ਹਾਰਿਕੇਨਾਸਹੋਇ।ਕ੍ਰਮਤਕ੍ਰਮਤ: ।ਦਿਲੀਮੋਰਗਿਆਤੇਛਰੂਲ
ਹੋਰਨੂਆਣਇਆਤੇਰਾਹਿਵਿਚਹੀਮਾਰਿਆ।ਪ੍ਰਿਥੀਇਆਣਦਿਨਗੈਹਮੈਸ਼ਾ
ਰਿਨਆਇ।ਭੇਜਨ॰ ਦੀਤੇ।ਅਪਣਿ॰ ਹੀਦਾਦੋਰਕਾਲ: ਕੁਜਸੁ।ਕਰਕੇ
ਦੀਨ॰ ਦਲੋਂਮਨੁਮੁਖਹੈਤੇ।ਦਾਰਿਬਾਰਿ: ਰਜਾਦਿਕਚੈਰੀਮੈ।੨॥੧੫॥
ਮ: ੫॥ ਪੀਠਕਾਹਰਿਗੋਧੀਦਦੇਤਾਪਕੀਆਬ੍ਰ॰ ਹਮਨੇ।ਕੀਤਰਿ॰ ਤੇ
ਸੁਨੇਤੇ।ਰੋਸਟ: ਮਿਲੋਂਨੀ।ਸੋਗਮਿ: ਸੰਗੁਨਾਲੁ॰ ਤਾਂ।ਲੇ: ।ਲਿਆਂਤੁਭੀ।
ਛੇਦਾ।ਅਉਖਧੀਆ।ਦਾ।ਮੂਲਭੀਮਨ: ਮਨਨਕੀਤਾਤੇਮੰਤ੍ਰ: ਮੰਤ੍ਰਾਦਾ
ਮੂਲਭੀਮਨਨਕੀ।ਤਾਤੇਕੈ: ।ਇਕਹੀਜੋਮਨਿ: ਮਨੁਵਿਖੇ।ਵਿਸ੍ਰਾਮੁਪ
ਭੁਦਾ।ਹਾਰਿਆ: ਹਾਰੁਹੋਤਿਸੁਹਰਿਦਾਧੁਰਤੇ।੨॥੧੬॥ ਮ: ੫॥
ਕੇਤ: ਘਰਦਾ ਇੰਡਾ।ਅਗਿ।ਅਨੁਰੂਪੀ।ਕਾਰਿ॰ ਦਾਸੁਤੇ।ਨਿਦਕ: ।ਨਿੰਦ
ਕਾਂ।ਕਾਸੋਹੋਇਆ।ਕਿਦਿਲਾਇ: ਸੁਣਲਾਇਕੋ।ਗਾਣਇ: ਕੇ।੨॥੧੭॥
ਮ: ੫॥ ਅਉਖਧੁ॰ ਰੂਪਹੈ।ਆਤੁਰ: ਰੋਗਆਧੀਨ।ਸੋਰ॰ ਸਾਡਾ।ਅਧ
ਨੇ॰ ਦਾਸੁਕਰਿਤਾਂਕੇਰੁ।ਜੀਦਾ: ਜੀਦਨਾਹਾ।ਆਰਾਧੀ॰ ਮਨਕਰਿਤੇਤ
ਨਕਰਿ।੨॥੧੮॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਾਹਾ:
ਹਾੜ੍ਹੇਹਾੜ੍ਹੇਕਰਦੇਹਾਂਦੇ ਦਾ ਹਾਖੇਦਹਾਖੇਦਹੋ।ਕੁਟੰਬ॰ ਰੂਪੀਸਾੜ੍ਹਤੁਦਾਲੀ
ਹੈ।ਗਾਰਸਸਾਰਦੇਖੇ।ਅੰਧਾਰਰੂਪੀਅੰਧਕਾਰਕਾਇਆਹੋ।ਦੁਖ॰ ਇ
ਹੁਸਭੁਲਗਿਰਹੇਹੈ।ਛੇਦਾ।ਵਿਖੇ।ਬੰਧਿਆ।ਧਿਰੂਪਦੀਆਂਬਾਸਨਾਮੈਮ
ਨਰਾਚੇਰਹੀਆਹੈ।ਦਾਰਚਿ: ਰਾਚੇਦਾਹੈ।ਆਧਿ॰ ਰੂਪਦੀਆਂ।ਸੋ

ਗਿ॰ ਲਗੋ ਹੋ ਤੇਰਾ॰ ਹੈਂ ਜਨੁ॰ ਤੂੰ ਦਾ ਹਮ ਆਪਣਿਆਂ ਹੈਂ ਤੇਰਾ: ਨੇੜੈ ਹੈਂ॥੪॥੧੯॥ਮਃ
੫॥ਦੀਨ: ਦੀਨਾ ਦੇ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ॰ ਨੂੰ ਹਾਰੂ ਨਿਧਿ॰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਦਾਸਨੂੰ ਦਾ ਛੇਦ
ਨਿਧਿ: ਸ੍ਰੀ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਸਾਰੂ ਰੂਪ ਦੇ ਤਾਰਨ ਨੂੰ ਹੈ ਹਰਿ ਤੂੰ ਤਰਣ: ਜਹਾਜੁ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ
ਨੂੰ ਸੂਝੈ: ਦੇਖੀਏ ਕਾਟਿ: ਬਿਤਾਏ ਕਾਲਿ ਦਾ ਕਾਲਿ: ਸਮਾਂ ਦਾ ਕਟ: ਵਡਸੁਟ
ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਸਮਾ ਜਪਿ॰ ਹੈ ਤੈਂ ਤੋ ਛੇਦਾ ਸਾਸਤ ਕਖੈ ਤੇ ਕਗਤਿ ਕੀਏ ਹੁਆਮੈ
ਧਾਰੁ: ਆਗਿਆਂ ਨਾ ਕਮਲਾ ਹੋ ਰਾਸਿ: ਪੂਜੀਆ ਸਚੀ ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਇਕ ਏਹੁ ਦਾ
ਲੋਕੂ ਦੀ ਰਾਜੇ ਤੇ ਪਰਲੋਕੂ ਦੀ ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਇਕ ਏਹੁ ਤਾਣੁ: ਬਲ ਮਾਣੁ: ਆਦਰੁ ਤੇ
ਦੀ ਧਾਣੁ: ਆਸਰਾ ਸਾਚਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਨਕ ਕੀ॰ ਸੋ ਈ ਪ੍ਰਭ ਟੇਕ: ਸਹਾਰਾ ਹੈਂ
੪॥੨੦॥ ਮਃ੫॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ॰ ਜਨਮ ਮਾਸੇ ਜਾਂ ਸਾਧੂ॰ ਤਾਂ ਆਏ॰ ਤਾਂ ਤੇ ਸੇਤਾਰ
ਆ ਜੇ ਸੁਆਗੋਪਾਲੁ॰ ਦੀਆ ਜੇ ਸਾਲ: ਸ੍ਰਗ ਛੈ ਛੇਦਾ ਸੁਰਗ ਮੰਡਲ ਤੇ ਮਿਰਤ ਭੂ
ਮੰਡਲ ਤੇ ਪਾਇਆ ਮੰਡਲ ਦਾ ਸੁਰਗ ਤੇ ਮਿਰਤ: ਸੇ ਜੀਵ ਨੀ ਨਾਮ ਪੂਰੀ ਧਰਮਰਾ
ਜੁ ਦੀ ਤੇ ਪਾਇਆ ਲਤੇ ਕੂ ਮੰਡਲ ਆਣਾਇ: ਮਾਈ ਹਰੀ ਤਾਰਕ॰ ਕੂਰਿ ਸਨੁ॰
ਦਾ ਗਾਈ ਐਸੇ ਤਾਂ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਦਾ ਸੁਖ ਗਾ ਸੁਆਮੀ: ਗੁਰੂ ਤਿਸ
ਐਨ॰ ਹਰੀ ਕੂਾਤ॥੨੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ੫॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਪਰਾਲ: ਪਲਾਲ ਦਾ ਪਰਾਲੀ ਦਾ ਖਾਲੀ ਧਿਧੇ ਐ ਸਾਲ: ਧੀਧੇ ਦਾ ਛਗੜੇ
ਚਾਲਹਿ॰ ਸੀ ਧਦੀਆ ਧੈਰਾਈ॰ ਹੈਂ ਕਾਮਾਣੇ ਸੇ ਈ ਕੀਏ ਕੂਲੇ: ਕੂਲਾ ਹੋਯਾ ਡੀਠ:
ਦੇਖਿਆ ਤੀ ਕਰਨਾ ਕਹਾਰ ਹਿਆ ਮੀਠ॰ ਜਾਣੂ ਕੋ ਦਾਤਿ॰ ਤਨੁ ਧਨਾ ਦੇ ਲ
ਗੀਆ ਵਿਚਾਰ॰ ਜੀਵ ਦਾ ਸਰਣੂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਪਰਾਈ॰ ਧਨ ਦੇ ਸਾਮ੍ਰਖੀ
ਧਰਮੁ॰ ਕੀ ਤਾ ਜਾਣੈ॰ ਦਾ ਲਾਹੀਰ ਹੈਂ ਤਾਣੈ॰ ਅੰਤ ਨਾ ਧਾਣੁ॰ ਜੋ ਦਾਂ ਧੀ
ਦਾ: ਦਾਸੁ ਪ੍ਰਭੁ: ਰਖਕੁ॥੪॥੨੨॥ ਮਃ੫॥ ਐਸੇ ਹਿ ਮਸਕੀਨ: ਮੈ ਗਰੀਬੁ
ਨੂੰ ਰੋਜਗਾਰ: ਧਿਵਹਾਰੁ ਹੈ ਮਕਉ॰ ਭੀ ਹਰਿ ਦਾ ਏਕੋ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਜਪੇ ਦਾ ਜੋ ਜਪੇ ਤ
ਤਾਕੇ: ਤਿਸੁ ਕੇ ਦਾ ਤੇਰੇ ਸੇਰੀ: ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾ ਰਿਕਾਰ॰ ਦੋ ਜੋਕਾ॰
ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਆਤਿ ਮਸਕੀਨੀ: ਗਰੀਬੀ ਧਿਆਰ ਨੀ ਹੈ ਚੀਨੀ: ਜਾਸਣਾ ਗੋਬਿੰਦ॰
ਦੀ ਕਰਿਆ ਧਿਨਸੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਿਤਰ: ਮਿਤਾ ਨਾਦ: ਰਾਗ ਕਾਰਿਆ ਕਾਦਿਤ: ਕਾਧਿ
ਤਾ ਏਛੇ ਦਾ ਕਰਿ ਦਾ ਕਾਧਿਤਾ ਕਾਰਿਆ ਅਨਦ: ਆਨੰਦ ਹੈ ਧਿਸ੍ਰਾਮ: ਧੈਠ ਹੈ
ਏਆਦਾ ਅਨੰਦ ਹੁਣ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਉਨ॰ ਕਾ ਕਰਮ: ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਪਖਣਉ॰
ਕੋ ਤਾਮ॰ ਨਾਹਜੂਰਿ: ਸਮੀਪ ਜੋ ਹੈ ਧੂਰਿ॰ ਪਾਇਕੇ॥੪॥੨੩॥ ਮਃ੫॥ ਸ
ਮਾਰੈ: ਸਮਾਲੈ ਪਚੇ: ਜਲਦੇ ਨਾਪਿਤਾ॰ ਦਤ ਹੈ ਸੇਵ॰ ਹੈ ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ
ਹੈ ਮਿਲ॰ ਤਿਸੁ ਪਰਗਾਸ: ਗਿਆਨਾ ਨਾਇ: ਧਾਇ ਮੈ ਸਮਰਨ॰ ਆਦਾ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਲਾਲ ਤ੍ਰੈ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਪਾਇ: ਜੋ ਗਾਸਾ ਚੇ॰ ਨੂੰ ਤੇ॰ ਓਹੁ
ਦਰਧਾਰ: ਸਤ ਸਿਗੁਰ ਦਾ ਦੈ ਕੂੰਠਦ ਦੇ ਸਸਭ॰ ਚਾਂ ਕੀ ਸਰਾਬ ਹੈ
ਰੇ ਣਾਰ: ਪੂਰੀ॥੪॥੨੪॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ੫॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਪਹਿਰਿਧਾ ਹਰਿ: ਪਤਧਨ ਦਾ ਅੰਤਰੁ ਧਾਹਰੁ ਦਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈ ਹਾ ਕਰਿਪੇ

ਸਕਰਿਕੈ ਕਰਹਿ॰ ਆਪਤੇ ਸਧੋਂ ਅਸਲਾਤਿ: ਜਲ ਹਾਜਾਨੁ ਹੋਂ ਧਤਿ॰ਰਾ
ਖੀਏ ਸੋਸੂਰਤੇ ਗਤਿ ਕੀਤੀ ਨਾਨਕ ਣਇ ਨਾਨੋਂ ਛੋਦਾ ਧਨ ਹੋ ਗੁਪਾਲ ਦੇ ਗੁਣਾ ਨੂ
ਧੀਂਸਾਖੀ: ਸਾਖੀ ਨ ਸਾਖੀ ਗੁਪਾਲ ਦੇ ਗੁਣ ਹੀ ਧਨ ਹੈ ਸਾਡਾ ਨ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ
ਧਨ ਕਰ ਕੇ ਗੁਪਾਲ ਸਾਖੀ: ਸਖਿਆ ਤੁਭ ਜਾ ਹੈ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਦੇ ਚਰ
ਨਾਂ ਦੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਨੇ ਸੇਤੀ: ਸੈਤਾਨੇ ਨ ਸੈਤਾਧਾਮਸੋ॥੨॥੨੫॥
ਮ: ੫॥ ਧਾਇ॰ ਜਾਂ ਕੰਠ: ਸਰਣਾ ਦੁਤਰੁ: ਕੋ ਉਡੇ ਦਾਕ ਭਾਖੇ: ਕਹੈ ਹੈ ਨਾਧਾ
ਪੁਨੇ ਭਾਖੇ: ਖਾਧੇ ਹਾਂ ਨ ਕਾਮਾਦਿ ਨੇ ਖਾਧੇ ਹਾਂ ਬਿਸਾਸ: ਤਿਸ ਚਾਹੇ ਅਨ
ਦੁਸਦਾ॰ ਹੋਇਆ ਮਨੁ ਕਰਿ ਅੰਤ ਕਰਿ ਭਾਇਆ ਉਲਾਸ: ਉਤਸਦਾ
ਸਰਨਿ॰ ਲਈ ਹੈ ਸੇ ਸੂਰ॰ ਦੀ ਜੋ ਹੈ ਸਾਖਿਓ: ਸਾਬਿਓਂ ਨ ਸਹਾਇ
ਤੂੰ ਕਰ ਨਦਾਲ ਨ ਸਾਖੀ ਸਭਦਾ ਅਪਨਾ॰ ਦਾਸਾ ਮੈਕਰੁ: ਪਖ ਦਾਬ੍ਰੀ
ਜੋਦ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਅੰਤਨੁ॥੨॥੨੬॥ ਮ: ੫॥ ਤਹ॰ ਤੂੰ ਹਜੂਰਿ ਹੈ ਸੇ॰ ਤੇ
ਸੁਨੂ ਹੇ ਮਨਾ ਗਨੀ ਸੇ: ਗਿਨੀ ਦਾ ਹੈ ਆਲਧ: ਤੁਛਾ ਐਧਿਆਉ: ਤੇ
ਜਨੁ ਦੇਇ॰ ਕੇ ਤੇ ਤਿਸ ਚੋਤਾ॰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂ ਨ ਸੈਤਾ ਨੂ ਰੂਪ: ਸਰੂਪ।
ਜਨ: ਸੈਤਜਨਾ ਅਨੂਪ॰ ਨੂ ਸਾ॰ ਸੋ ਸਾਧਾ॰ ਦੀ॥੪॥੨੭॥ ਮ: ੫॥
ਧੀਠਕਾ ਦਵਾਲੀ ਭਜਤੂ ਜਾਣਦੀ ਨ ਜਬ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰੋ ਬੀਦਵੇ ਧੂੰਣਅੰ
ਤੁਹੋਇ ਕੇ ਫੇਰ ਧਣਿ ਸੇ ਨੇ ਕਹੈ ਹੈ ਭੇਜੇ॰ ਜੇਦ ਵਡਾਲਾ ਨ ਧੂਲੋਕੁ ਸੋ ਬੁਲਾ
ਇ॰ ਹੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਜੀ ਸੇ ਨ ਇਸ ਲੋਕ ਸੋ ਧਾਰਿ: ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੋਹਲੀ ਨਸ
ਰੀਰ ਸੋ ਅਬਦ॰ ਦਾ ਇਕ ਮੰਗਲ ਰੂਪਾ ਧੁਨਿ॰ ਕਾਰਿ ਕੇ ਤੇ ਰਾਜੁ: ਗੁਰ
ਚੀਦਾ ਨ ਸੁਖਾਸੀਤ: ਧਿਆਰੇ ਹੋਖੀ: ਪੁਤ੍ਰ ਖਿਮ੍ਰਿਬੀਏ ਅਣਦਿਵ
ਕਾਸਾਦਿਕਾ ਅਧਦਾ: ਧੀਰ੍ਹਾ ਕੀਨੇ: ਕੀਤੇ ਹੈ ਤਸਾਨਾ ਸਨ ਤਾਜਨ: ਨ
ਸਨਾਭ ਜਨਾਦਿ ਸਭ ਥਾਕੇ: ਹਟਗਏ ਨਾ ਧਾਰਿ: ਸਹਲਾ ਸੇ ਨ ਤਨੁ ਸੇ
ਦਾਜੇ॰ ਪੁਤ੍ਰ ਖਚੋਲਾਦਿ ਨ ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਨਿ ਦਾਜੇ: ਦਾਰਿਆ ਏਹੋ
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਭਾਈ ਧੁਰੇ ਕੈ ਧਚਾਨੇਦਾ ਅਧੁਰਿ: ਆਸਰਾ
ਲੇ ਕੇ ਮੰਡਲ॰ ਸੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨੇ ਧਾਰ॰ ਹਰੀ ਦੇ ਸੇ ਹੋ ਦੇਗਾ ਜੀਆ॰
ਸੇਤੂ ਸਦਾ ਹੈ ਸਭਨਾ ਫੇਰੇ॰ ਹੈ ਦਵਾਲੀ ਓਦਾ ਧੂਲੋਕ ਤੇ ਕੀਆ॰ ਏਹੁ
ਰਵੇ ਆਈ॰ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਨ ਦਿਤੀ ਹੈ ਤੂ ਸਾਨਾ॥੪॥੨੮॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:
੫॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਛੋਦਾ ਹਮਾਰੈ ਜੀਉ ਦੀ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ
ਹਸੈ ਤਾ ਜੀਉ॰ ਦੀ ਸਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲ: ਨਿਸਕਾਮਾ ਹਰਿ॰ ਪ੍ਰ
ਧਤਿ ਹੋ ਦੇਗਾ ਤੇ ਕਾਸ॰ ਹੈ ਹੇ ਜੀ ਦਨ॰ ਭੂਪ ਦੇ ਨ ਜੋ ਹੈ ਤਿ ਸਾ ਜੇਦ:
ਦੀ ਸੇਦਾ ਕਰਿ ਨੇਹਾ ਗੁਰ॰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਜੀਉ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਹੀ
ਤ: ਹਿਤਾ ਧੀਤ: ਰਹਿਣਾ ਓਹੁ: ਸਾਧਾ ਸਾਧ: ਜੋ ਹੈ ਛੋਦਾ ਹਿਰਦੇ ਕ
ਸਲਾ ਵਿਖੇ ਧਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਸਰਨ ਗਹੁ ਧਟਲ: ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ
ਸੇਵਾ॥ ਹੋ ਕੀਜੈ॰ ਹਰੀ॥੩॥੨੯॥ ਮ: ੫॥ ਸੇਰੇ ਲਾਲ: ਹੇ ਸੇਰੇ ਧਿਆਰੇ
ਭਲੇ ਕੇ ੩ ਸਾਨਾ ਕਾਰਿ ਹਰਿ॰ ਦਾ ਨੈਨ॰ ਆਧ ਨੇ ਤੇ ਸਰਾਧ॰ ਤੇ ਜਾਇ

ਚੰਦਨ॰ਤੇਵਾ ਦਾ ਚੋਆ ਲਾਵੈ ਤੇ ਰਸ॰ਠਦੇ ਭੋਗ ਕਰਤ ਅਨੇਕੈ: ਅਨੇਕ ਜੀ
ਧਿਕਾਰ॰ਰੂਪਾਂ ਨੀਕੇ: ਭਲੇ ਹੈ ਸੁਆਧਨੁ॰ਆਦਿ ਜੋ ਸੁਆਧਿ ਹੈ: ਕੀਤ
ਹੈ ਨ: ਨੁਹੀਆ ਅਰਥ ਦਰਬ: ਦਰਬ ਜੋ ਦੇਖੁ ਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਅਰਥ:
ਕੇ ਮੁਆ ਦੇ ਗਾਏ ਹੁਲੇ ਤੇ ਰੋਗ ਪਲਾ: ਪਲੇ ਦੀ ਵ ਪਲਪਲੁ ਮੇਗ ਸੰਗ
ਨਾ: ਸੰਗੁ ਨਿਤ ਕਰਿਆ ਨਿਧਾਨ: ਮੁਖੁ ਦਾ ਹਰਿਆ ਰਿਕਾਰੂ॰ਔ ਲਾਗਨਾ: ਲ
ਗਾਏ ਰਹਾਉ॥੩੦॥ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਹਰਿ ਏਕ ਸਿਮਰਿ ੩॥: ਮਨ
ਇਕ ਕਰਿ ਕੇ ਤੀਨਾ ਕਾਲ ਕਰੋ ਹੇ ਪਿਆਰੇ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਲਿ: ਕਲਹ
ਣਤੇ ਪੰਜੇ ਮੋਹ॰ਤੀ ਦੂਰ ਕਰੇ ਜਲ॰ਤੇ ਭੀ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ॰ਤੇ ਭੀ
ਚਿਤਾਰੇ: ਚਿਤਾਰੁ ਨੇ ਹਾਂ ਅੰਤ ਸਨਾ ਨਿਧਾਨ: ਹਰੀ ਨੂ ਧਾਰੇ: ਧਾਰੂ ਨੇ ਹਾਂ
ਚਾਰ॰ਹੈ ਰੇਨ॰ਕਰਿ ਕੇ ਮੰਗਲ॰ਤੇ ਸੂਖ ਸਸਾਰੇ: ਆਏ ਹੈ ਸਾਡੇ ਵ
ਲਦਾ ਆਏ ਹਾਂ ਹਮ ਓਨਾਂ ਦਲ ਦਾ ਮੰਗਲ ਤੇ ਸੂਖ ਪਾਏ ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਅਧਾ
ਰੂ ਦੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਰ॥੩੧॥ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਸਿਮਰਉ॰ਸਿਮਰਨੇ
ਗੁਹਰੀ ਨੂ ਆਖਦਾ॰ਤੇ ਤਿਸੁ ਨੂ ਆਖਾ ਲੇ: ਸਾਖੀ ਏ ਸਹਾਈ॰ਤੇ ਹੋ ਰਖੀ
ਮੋਹਿ: ਮੇਰੇ ਰਖਵਾਲੇ॰ਹੈ ਹਰੀਆ ਨਾਲੇ: ਨਾਲਾ ਸਨਲਿ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਪਦ
ਰਥਾ ਰੂਪੀ ਸੋਭਾ ਤ ਸਕਰੁ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿਕ ਭੀ ਸਭਨਾ ਹਿ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ
ਦਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀਆ ਨਿਰਧਨ: ਗਰੀਬ ਦਾ ਨਿਰਗੁਣੇ ਧਨ: ਪ੍ਰਤ
ਖ ਦਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੁਲੇ॰ਅੰਦਰ ਅਗਮਾਨੀ॥ਟਿਕ: ਲਾ
ਠੀ ਦਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਲਾਠੀ ਧਾਲੇ: ਧਾਲਕੁ ਨੂ ਪਾਲਦਾ ਹੈ ਛੱਡਦਾ
ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਾ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮਾਹਿ ਬੋਹਿਥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਪਾਇਓਸੁ ਰ॥੩੨॥ ਮ: ੫॥ ਰੋਗ ਘੇਦਾ॰ਤੰਗ ਜਿ ਚਾਈ: ਜਿਨਿ ਚਿਆ ਹੈ
ਛਡਦਾ ਹਰਿ ਜਨ ਦੀ ਪਾਈ ਜਾਈ: ਜਾਗਾ ਧਾ ਹੈਰਿ॰ਤੇ ਸਾਨ ਦੇਲੋ
ਅੰਗਿ: ਪੀਖ ਹੋ ਦੇ ਨਾਨਕ॰ਤਿਸੁ ਦਾ ਆਈ: ਆਵ ਨੇ ਹਾਂ ਰ॥੩੩॥
ਮ: ੫॥ ਕੁਮਦਿਤ: ਜਿਸੀ ਦੂਰ ਹੋਏ ਹੈ ਭੂਮੀ ਦੇ ਹਮਾਰ॰ਹੈ ਜਿਉ ਸਲ
ਨ॰ਨੂੰ ਆਮੀ॰ਦੀ ਹੈ ਓਟ: ਆਸਰਾ ਧੇਤ: ਬਲ॰ਉਸ ਦੇ ਟੇ
ਕਾ ਦਾਲੇ ਦਾ ਦਰ ਤੇ: ਲਾਉਦਾ ਹੈ ਹਾਰੇ॰ਓਟ ਦਾ ਲਾਆਮਾਨ: ਤੇ ਸੇ
ਹੀ ਸਿਤ ਹੋ ਰਾਏ ਇਕੁ॰ਦੀਆ ਆਏ ਠਹੈ ਸਮਨ: ਸੰਤ ਸਕਰਣ ਜੋਗ ਰ॥
੩੪॥ ਮ: ੫॥ ਰੋਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਸੂਰਾ: ਸੁਰਮਾ ਆਤਮ: ਜੋ ਮਨ ਨੂ ਜਿਣੈ:
ਜਿਤੇ ਸਰਾਲ॰ਜਗਤ ਉਪੁਰ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਈ ਅਬ੍ਰਹਮੁ ਨੇ ਜਿਣੀਆ ਆਤ
ਮ: ਮਨੁ ਦੇ ਰੋਗੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਛੁਟਦਾ ਸਰਣੀ ਪਾਵਨ: ਜਿਸੁ ਦੀ ਸਰ
ਣ ਤੇ ਪਾਵ ਦ੍ਰਿੜਾਇਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਨ ਦੇ ਸੰਗਿ ਕਰ ਸਹਜਿ ਸੋਹੇ ਆਵਦੀ
ਤਾ ਦੀ ਸਰਣ ਦੇ ਪਾਵਣੇ ਕਰਿ ਤੇ ਨਾਮ ਧਿਆਵਣ ਕਰਿ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ
ਦੇ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵਨ: ਨਾ ਹੇ ਦਾ ਹੈ ਸਿਰਿ: ਸਤ ਸੰਗਿ ਕਰ ਹੋਏ ਹੈ ਦੇਹੁ॰
ਹੈ ਸੁਖ॰ਦਾ ਇਥੇ ਹੋਗ ਰ॥੩੫॥ ਮ: ੫॥ ਕਰੇ॰ਚੋਰੀ ਕੇ ਦਾ ਪਾਪਾ ਦੇਤ
ਹ ਕਾਦੇ: ਕੁਮਾਦ ਦਾ ਹੈ ਦਾ ਠਗਾ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਹੁ॰ਸਭ ਕੁਛ ਕਰੇ ਕਰਿ: ਕਾਰੇ

ਕਰਿਕੇ ਮੁਕਰਿ ਪਾਵੈ: ਮੁਕਰਿ ਪਵੈ ਹੈ ਵ ਕਰੈ ਕਾਰਿ: ਕਰਿਕੇ ਕਰਾਂ ਉਤੇ ਹੀ ਮੁ
ਕਰਿ ਪਵੈ ਤੇ॥ ਨਿਰਧਾਨੈ: ਨਿਰਧਾਨਾਂ ਦਾ ਸੈ ਤਾਂ ਦਾ ਤੁਮਹਿ: ਤੈਂ ਨੂੰ ਤੇ ਜੋ
ਹੈ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਿ: ਨੇੜੈ ਹੈ॥ ਉਤ ਤਾਕੈ ਉਤ ਤੇ ਉਧਰ ਪੇਖੈ॥ ਉਧਰ ਤੋਂ ਕੇ ਤੇ ਹੋ
ਕਉ ਧਰਤੇ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਉਰ ਪੇਖੈ ਹੈ॥ ਫੇਰਿ: ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ਦੂ ਜਨਮ
ਦੇਮੈਂ॥ ਮਨੁ ਨਾਨ ਹੋਦੈ ਕੋਈ॥ ਛੇਦਾ॥ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸੁ ਪਰੁ ਸੋਈ ਸੇ
ਤ ਜਨੁ ਤੇ ਸੋਈ ਭਗਤ ਜਨੁ ਹੈ॥ ੨॥ ੩੫॥ ਮਃ ੫॥ ਕਰਮ: ਕਰਮ ਹੈ॥ ਤ
ਕ: ਨਾ ਗਰਾਕਾਈ ਹੁ॥ ਧਰਮ: ਧਰਮ ਹੈ॥ ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਾਈ ਹੈ ਐਥੇ
ਤੇ ਸੋਭ: ਸੋਭਾ ਹੈ ਆਗੇ ਵ ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਾਈ: ਏਹਿ ਆ ਸੋਭਾ ਹੈ॥
ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਗਾਹਤਿ ਤੇ ਨਾ ਸੋ ਪਾਤਿ ਹੋਦੇ ਜਨ ਕੀ॥ ਛੇਦਾ॥ ਜੋ ਜੋ ਹੋਗੁ ਸੋ
ਸੋਮਾਨੇ॥ ਪਾਲੇ: ਪਲੈ ਹੈ॥ ਜਾਹਾ: ਧਨਾ ਛੁਹੈ॥ ਹਾਰਾ: ਹਾਰੁ ਕਰਨੇ॥ ਤ
ਨੁਕਰਿ॥ ਆਧਾਰਾ: ਅਧਾਰੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿਕੇ ਧਰਾਧਾ ਤੇ
ਹੋਇਆ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ॥ ੨॥ ੩੬॥ ਮਃ ੫॥ ਦਰਸ ਨਾਰਦਲ: ਧੂਰ
ਤੰਮ ਬਾਧਾ ਦਿੜੁ ਹੋਇਆ ਬਸਹੁ ਹੈ॥ ਹਾਰ ਹੈ॥ ਚਿਤ ਦਨ॥ ਪ੍ਰਭੁ:
ਰਖਕ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਉਤੇ॥ ਛੇਦਾ॥ ਮਹਾ ਅਕਦਤੇ ਸੋ ਗਾਲ ਰੂਪ ਅਨਪਤੇ
ਰਸਾਲ ਤੁਮਰੇ ਧਚਨ ਹੈਂ॥ ਚਰਨ ਧਾਰੇ ਹੈ ਤੇ॥ ਪਾਲ: ਪਲੈ ਪਏ ਮਰੂਪੀ ਮੈਂ॥ ੧॥ ੨॥
੩੭॥ ਮਃ ੫॥ ਉਕਤਿ: ਧੁਪੀ ਵ ਕਹਿਣੀ ਵ ਮਰਜੀ ਕਰ ਕੋ॥ ਖਲਾਵੈ: ਖੁਲਾ
ਦੈ ਤੇ ਸਨ ਤੇ ਅਪਨੀ ਉਕਤਿ ਕਰਿਕੇ ਖੇਲਾਵੈ: ਵਿਚ ਗਦ ਦਾ ਹੈ॥ ਰਸ ਕੀ
ਮਨਹੀ: ਮਨ ਹੀ ਆਪਨੇ ਨਾਲਿ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਲ ਦਾ ਹੈ॥ ਸੀਤ ਪਰਮ
ਲੋਕ ਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਨਾਇਕ ਹੈ ਤੇ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ: ਇਸ ਬਿਤੇ ਹੈ
ਦੇਵ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ॥ ਜਤ ਕਤ ਤਤ: ਜਿਦਰ ਕਿਦਰ ਤਿਦਰ ਨੂ॥ ਸੇਦ
ਸਾਨੂ॥ ੨॥ ੩੮॥ ਮਃ ੫॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈ॥ ਸੋ ਦੂਰ ਭ
ਇਨ ਸੰਤਾ॥ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਨੇ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਕਾਰੇ: ਕਾਰੀ ਕਪਾ ਹੈ॥ ਨਿਧਿ ਤੇ॥
ਸੁਖਾਨ: ਛੋਨਦ ਕੁਟੀਆ ਦਿ॥ ਬਦਨ: ਮੈਂਦੂ॥ ਧਸਾਰੇ: ਧਾਮੁ ਦੇ ਹੈ॥ ਤੇ
ਰੇਣ ਕੋ ਕਰਨੇ ਹਾਂ॥ ੨॥ ੪੦॥ ਮਃ ੫॥ ਬਲੀ ਮਾਯਾ॥ ਧਰੰਤਿ: ਧਾਇਕੇ
ਮਰ: ਮਨੁ ਮੈ ਵ ਮਣੀ ਸੰਤ: ਸੰਤ ਜਪੁ ਬਿਨਾਸਿਨ ਨਾ ਗਤਿ: ਗਤੀ ਅੰ
ਗੀਕਾਰ: ਪਖਾ ਕਰਾ ਤਨ: ਭਗਤਾ ਦੀ॥ ਪਤਿ: ਪਤਿ ਦਾ ਪੰਗਤੀ॥
ਅਪਨੇ ਦੇਤੁ॥ ੨॥ ੪੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪਰਹਰਨ: ਪਰਾਇਆ ਪਨੁ ਦੂਰ
ਦਣਾ ਤੇ ਸਨਿਦਾ ਸੋ ਹੈ॥ ਦਾਰੀ: ਜਾਰੀ ਅਦਧੀ॥ ਛੇਦਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਰੂ ਸਿ
ਖਿਆ ਆਸ ਜੋ ਹੈ ਸੁ ਮੀਠੀ ਜਾਣਕੇ ਮਨ ਨਹਿ ਸਾਧਾਰੀ: ਮਨ ਮੇ ਭਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਾਰੀ ਹੈ॥ ਆਦਰ ਦਾ: ਆਦ ਸਖਾ॥ ਧ੍ਰਿਖਾਰੀ: ਦਿਆਰ
ਬਹੀ॥ ਗਾਦਾਰੀ: ਗਦਾਰਦੇ ਤੇ ਸੇਸੁ ਆਸਾ ਰੂਪੀ ਕਾਗ ਤਾ ਦੇ ਭਾਰਾ ਨੂ
ਦਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਦੇਦਾ ਕਰਿ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮੂਸਾ ਦੇ ਅਰਥ ਹੀਕ ਨਗਦਾ ਉਦਾ
ਹੈ ਸਫਲ ਨਹੀ ਇ ਦੇਗਦਾਰ ਦੇ॥ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਟਕਾਰੀ: ਛੁਡਾਇ ਲਈ ਦੇ॥

ਅੰਧ: ਅੰਧਾ ਕਉ ਅੰਧੁ ਕੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਾਢਤ: ਕਢੈਂਦਾ ਕਢਲੇਂਦਾ ਸੋਭਾ
ਰੀ: ਜਿਗੁਦੇਕੋ ॥੨॥੪੨॥ ਮ: ੫॥ ਸੀਤਲ ਠੰਢੀ ਹੈ ਛਾਤੀ: ਬਾਹਰੇ ਪਤਖ
ਕੈਠਦੇ ਤੁਲੋਂ ਕਾ ਸੀਤਲ ਤਾ ਤਨੁ ਤੇ ਮਨੁ ਮੇ ਕਾ: ਛਾਇਰਹੀ ਆਤੀ: ਅਤਿ
ਜੇ ਕਰਿ ਕੇ ਛੇਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੁਖ ਧਨ ਜਾਤੀ ਜੀਅ ਕਾ ਜੋ ਹੈ ਤਾਂ ਹੈ ਸੁਧਾਰਥੁ
ਹਮੁ ਮੇਰੇ ਹੈ ਰਾਮੰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਭਿਜਾਇ ਕਿ ਮੇਂ ਮਾਤ੍ਰੀ ਹੈ ਸਰੀਰ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਮੈਂ ਗਹਿ
ਧਿੰਗੀ ਬਾਤੀ: ਬੇਲੀ ਰੂਪ ਪਾਇ ਹੈ ਕਾ ਨਿਧਿ: ਸੀਸ ਜਾਗਨੇ ਧਿਮੇ ਬੇਲੀ ਕਾ
ਪਾਇ ਹੈ ਕਾ ਨਿਧਿ: ਧਾਰੁ ਸਦੀ ਬੇਲੀ ਰੂਪ ਪਾਇ ਹੈ। ਕਾਤੀ: ਤੁਰਾ ਹੈ। ਪਾ
ਤੀ: ਪਤਿ ॥੨॥੪੩॥ ਮ: ੫॥ ਦ੍ਰੁਤੰ ਜੈਸੇ ਜੇਜੇ: ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਭ੍ਰਾਤ ਨ
ਮਾਰ: ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਨਿਰਖਉ: ਦੇਖਹੁ ਉਰਿ: ਦਲ ਹੈ। ਉਧਰਹੁ: ਉ
ਬਾਰੁ ਲੇਹੁ ਹੇ ਮੀਤ ਕਾ ਉਧਰਹੁ ਜਾਹੁ ਹੇ ਮੀਤ ਤੁਮ ਆਖ ਸਮਾਨ: ਪਖ੍ਰ
ਨ ਦਰਭ ਏ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਏ ਹਰੀ ਤੋਂ ਜਲਧ: ਜਪਿਆ ਕਾ ਜਪਿ
ਨੇਹਾ ॥੨॥੪੪॥ ਮ: ੫॥ ਚਤਰ ਦਿਸਾ: ਚਾਰੋ ਤਰਫ ਹੀ। ਬਲੁ: ਜੋ ਭਾਰਾ:
ਹਥ ਭੀ ਧਾਰਿ ਕੈ: ਹਰੀ ਨੇ ਕਰਨ: ਕ੍ਰਿਸ ਕਰਿ ਆਵਿਲੋਕਨੁ: ਦੇਖਣਾ। ਰੋਗ
ਦੰ ਨੇ ਕੀਨਾ: ਸਰਣਿ ਆਗਿਦ: ਨੋ ਦਾਸ: ਸੀ ਕਾਏ ਬੋਲੇ: ਸੁਖ ॥੨॥੪੫॥ ਮ:
੫॥ ਦੇਈ: ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨੇ ਦਾਸਾਂ ਛੇਦਾ ਜਾਹਿ ਬਦੀ ਅਚਰਜ ਧਰ੍ਹ
ਈ ਦੇਖ ਕੇ ਮਨਿ ਬਿਖੇ ਬਿਲਾਸ: ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਕਰਿ: ਕਰਿ ਕੇ ਨਾਂ ਪੂਰਨੇ
॥੨॥੪੬॥ ਮ: ੫॥ ਅਭਾਗਾ: ਅਭਾਗੀ ਹੈ ਕਮਲ: ਮੈਂ ਰਾਗ ਗਉ: ਭਗਿਆ ਹੈ
ਉਜੀ ਅਮ੍ਰਿਤ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰੁ: ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਮੈ ਪਾਗਾ: ਰੰਗਿਆ ਹੈ ਦਾਪ
ਇਆ ਹੈ। ਨਾਮ: ਦੇ ਰੰਗਿ ਕਰਿਕੇ ਜਾਗਾ: ਜਾਗਿਆ ਹੈ। ਛੀਜਿ: ਦੂਰਿ ਗਤਾ
ਭਾ: ਮਾਲਾ ਦੇ ਧਾਗੇ ਵਤ ਧਤੁਗਾ: ਅਸਰਾ ਹੈ ਕਾਗਿਆ ਤਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਉਦ
ਕੁ: ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਅਨੁਰਾਗਾ: ਹੈ ਰੂਪ੍ਰੇਮੁ ॥੨॥੪੭॥ ਮ: ੫॥ ਕਾਮ ਸਤ੍ਰ
ਧਿਖਿਆਂ: ਵਿਖਿਆ ਮੇਂ ਕੋ ਵਿਖ ਰੂਪਾ ਜਾਮ: ਜਮਦੂਤਾਂ। ਕਤਿ: ਦਾਇਕ
ਬੈਕੁੰਠ ਕਤੁ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦੂਆਰਾ ਧਾਮ: ਸਰੂਪ ਚਰ
ਨ ਕਮਲ: ਹਰੀ। ਘਾਤੀ: ਬੇਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈ। ਬਿਸ੍ਰਾਮ: ਬੈਠੇ ਹੈ। ਮਰਉ:
ਮਰਨੇਹਾਂ ਕਾ ਮਰ ਧੂਹੇ ਭਈ ਬਾਨ: ਕਾਂਕਾ ਹੋਵਣਾ ॥੨॥੪੮॥ ਮ: ੫॥ ਰਿ
ਕਾਏ ਹੁਕਾ ਛੇਦਾ ਇਕ ਰਾਮ ਤੇ ਮਾਧਾ ਹੁਣਾ ਨੇਰਖ: ਭੀ ਕੁਮਾਰੋ: ਮੇਰੇ ਵਿਚ
ਏ: ਧਦੈਤੇ ਸਮਾਤਿ ਧਿ ਦਸਖ: ਕਲਿਆਨ ਰੂਪ ਅਦ ਸਬਾ ਜੇ ਈਜਾਂ
ਸੇਦਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੇ ਮਧੀਤ: ਮਧਰਿਦੇ ਦੇ ਧਤ ਜਪਣ: ਜਪੀਏ ਕਾ ਸੁਧਮ
ਸਬਾ ਮੈਂ ਅਦ੍ਰਸੀ ਅਧਮ ਸਬਾ ਮੇਂ ਭੀ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ। ਮਧਿੰਤ: ਆਦਿ
ਤਤੇ ਮਧ ਭੀ ਪ੍ਰਭਤ ਜਪਣ: ਜਪੀਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੰ: ਦੁਹੂ ਛੇ ਪਣ: ਦੂ
ਖਰੇਦੇ ਕਾ ਮਰਣਾ ਹੋਵੈ ॥੨॥੪੯॥ ਮ: ੫॥ ਬੋਕ: ਪਦਾਰਥ ਧਾਮ: ਕਸ
ਮੋਖੰ: ਹੋਵੈ। ਬੇਖ: ਬੇਜੇ ਬੇਖ: ਬੇਜੁ ਕੇ ਸਚੁ: ਸੁਖਦਾਈ ਮੇਂ: ਤਾਂ ਹੋਵੈ
ਅਚਾਰ: ਕਰਮ ਤੇ ਨਿਠਰ: ਦਿਆਰਥੁ ਹੈ। ਜਿੰ ਭੀ ਕਾਟੈ ਤੇ ॥੨॥੫੦॥

ਮ: ੫ ॥ ਛੋਡਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਨ ਕਾਮਿ ਉਲਾਰੈ ਸਾਧੂ ਆਤਮਾ ॥ ਕਲੋਲ: ਤਰੰਗ ਸੀਕਲ ਆਉ
ਪੀਆ ॥ ਪਾਲ: ਮੇਹਰ ਕਤਿਆ ਰਾਜ ॥ ਤੇਜੁ ਖਰ ਸੋ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਸਦ ਖੁਸੀ ਆਪ੍ਰਾਪ੍ਰ ਹੋਦੇ
ਛੋਦਾ ਨਉ ਮਕੀਰਤਨ ਨੂੰ ਜਾਪਿਕੋ ॥ ਨਾਨਕ ॥ ਤਿਸੁ ॥ ੨ ॥ ੫੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਸਾਧ:
ਖਧ ਰਾਮ ਨੇ ਲੋ ॥ ਤੋ ਪ੍ਰਭੋ ਕਾਰ ॥ ਭੀ ਸੁਆਮੀ ॥ ਜਿਨਾ ਜਾ ਹਿਆ ਤਿਨਾ ਨੂੰ
ਤਤ: ਜੋ ਦੇ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ॥ ਛੋਦਾ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਦਾਸ ਰਖੇ ॥ ੨ ॥ ੫੨ ॥ ਧਨਾ
ਸਰੀ ਮ: ੫ ॥ ਪੜਤਾਲ ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ
ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ ਹਾਂ ਹੇ ਛੋਦਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਪਾਰਹੁ ਕੁਸਲਾ ਗਹਿ ਕ
ਰਿ ਤਾਰਹੁ: ਕਲਿਆਨ ਕਰੋ ਤੇਸੀ ਸਾਰੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ਭਾਇਆ ਬੈਧ ॥ ਮੋਬਧਿ
ਆਨੋ ਦੇਖਾ: ਪਾਪੁ ਛੋਦਿ ਪੂਰੇ: ਛੋਇਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋ ਇਰ ਹੇ ਸਿਮਰਹੁ ॥
ਹੇ ਸਰਨੇ ਦੇ ਸੂਰੇ: ਸੂਰਮੇ ਧਾਰਣ: ਧਾਰਣੁ ਹਾਰੇ ਹੋ ਤ੍ਰਾਰਣ ॥ ਹਾਹੇ
ਨਹੀ ॥ ਦੇਦਾ ॥ ਪੰਡਿਤ ਗੁਣ ਹਾ: ਹੇ ਗੁਣ ਦੇ ਸੁਖ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹੇ ਧਨਸ:
ਦਿਆਪ ਕੁਤੇ ਹੇ ਰਤਨਾ ਸਾਗਰਾ ਹੇ ਭਗਤ ਵਛਲੁ ॥ ਨੈਨ ॥ ੨ ॥ ੫੩ ॥ ਮ:
੫ ॥ ਹਲਤਿ: ਲੋਕ ਮੈ ਭੀ ਅਕਿਤ ਸੁਖ ॥ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਸਿਮਰਨੇ: ਸਿਮਰਨੁ ਕਰ
ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਧਨ ॥ ਕਰਕੇ ਬਿਸਰੀਤ: ਬਿਸਰਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਤੇ ਦੁਖ ॥ ਰੂਪ ਹੇ
ਏਹੁ ਸਾਹਬੁ: ਮਹਾਤਮਾ ਆਸ: ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਦੀ ਪਿਆਸ: ਇਛਿਆ
ਹੈ ਤੇ ਦੇਤੁ: ਦਾਲੋ ਜਗਣਿ: ਹੇ ਸਗਣਿ ਸੰਮਰਥ ਹੇ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰਾ
ਧਾਰਣ ॥ ਹੇ ਪੂਰਨ ॥ ਹੈ ਤੂ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰਾ: ਮੇਰੇ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥ ਧਨਾਸਰੀ
ਮ: ੫ ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਬੀਧਨ ॥ ਕਰੋ ਹਰਿ ਬੀਧਨਾ ਜੋ ਗੁਨ ਤੇ
ਦੇਵ: ਦੇਵ ਕੂ ਸੇਵ ॥ ਕਰਿ ਅਰਾਧੇ: ਰਗੀਏ ਜੋਗ ॥ ਰੂਪੀ ਜਲ ॥ ਨੂ ਸਾਗ
ਰ: ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗੇ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਤਾਂ ਨਿਰਭਉ ਭਉ ਸਦਾ
ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਜਾਂ ਹਰਿ ॥ ਦਾ ਰੰਗੇ: ਰੰਗੁ ਕਰਿਕੇ ਪਬਧਰ ॥ ਹਰਨਾਤੇ
ਦੇਖੁ: ਕਲੋਕੁ ਤੇ ਕੇਤੇ: ਕੀਤੇ ਜਿਦਾਰ: ਜਿੰਦੁ ਚਾ ਅਰੀ ਨਾਈ: ਛੁ
ਕਰਕੇ ॥ ੫ ॥ ੫੫ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਸਚੁ ॥ ਨਾਮ ਭੁਖੀ ਜਾਂ ਆਨਿਤ ਨਿਰਸਨਾ: ਸ
ਨੇਤਨੇ ਰਸਨਾ ਕਰਿ ॥ ਛੋਦਾ ਹਰਿ: ਸਮੂਹ ਜੀਵਨਾ: ਜੀਵਨੇ ਵਿਚੋ ਏਹੁ ਜੀ
ਵਨਾ ਸਫਲ ਹੈ ਜੀਵਨੁ: ਜਿਸ ਜੀਵਨੁ ਮੈ ਸਿਮਰਿ ॥ ਕਰਿਕੇ ਤਰਾਏ:
ਉਚੇ ਹੈ ॥ ਕੇ ਤੂੰ ਜੋ ਰਤਨ ॥ ਕਰੇ ਤੇ ਅਸਦਾਰੀ ॥ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਦਣਾ ਦੇਸਾ
ਧਨਕਰਿ ਨਿਹਾਰੀ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਚਰਨਾ ਹੀ ਦਾ ਨਾਦਾਸਿ ॥ ਨੋ ॥ ੪ ॥ ੫੬ ॥
ਮ: ੫ ॥ ਚਰਨ ॥ ਕਰਿ ਸਾਗਰੁ: ਜਾਹਿਤੁ ਗਰਲ ਦੇ ਸਿਸਾਰੁ ਰੂਪ ਤਿਨਾਰ
ਤ: ਪਿਆਰ ਤੇ ਦਾਸੀ: ਦਾਸਾ ਨੇ ਸਿਮਰੈ ॥ ਸੁਆ ॥ ੨ ॥ ੫੭ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਬੀ
ਤਿ ॥ ਤੇਰੀ ਕੀ ॥ ਏਹਾ ਤੇ ॥ ਹੈ ਹਉਮੈ ॥ ਦਲੇ ਬੀਧੁ: ਰੋਕਣਾ ਚਰਨ ਕਮਲ:
ਹਰੀ ਲਾਗਉ: ਲਾਗੋ ਏਹ ॥ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ॥ ੨ ॥ ੫੮ ॥ ੧ਓ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:
੫ ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ: ਕਿਸਵਾਸਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਆਲੇਪ ॥ ਨੂੰ ਲਿਪੁ ਹੇ ਸੁਆਸਮਾਈ:

ਸਮਾਰਹਿਆ ਨਕੁ ਕੈਸੇ ਉਤਰਾ ਧਾਸੁ: ਸੁਗੰਧ ਦਤਾ ਮੁਕਰ: ਸੀਸੇ ਆਛ
ਈ: ਛਾਇਆ ਜੋ ਦੇਖਿਐ ਤ ਦੂਰੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸੁਗੰਧੀ ਜਦੂਲ ਬੀ ਹੋਤ ਦੀ
ਹੈ ਕਾਈ। ਤਦੂਧਾਵੇ ਛਿਦਾ ਇਹ ਗਿਆਨੁ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਤਾਈ: ਬ
ਤਾਂਤੁ ਕੇਵਾਲਾ ਹੈ ਦ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਗਿਆਨ: ਗਿਆਨ ਤਦੀ ਧਾਤੁ ਬਤਾਈ ਹੈ॥
ਆਪ: ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਕਾਈ: ਲੀਕੁ ਦ ਛਾਇਆ ਦ ਜੈ ਸੇ ਜਲੁ
ਤੇਹਰੇ ਰੰਗੁ ਦੀ ਕਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮਲਰੂਪੀ ਕਾਈ॥ ੨॥੧॥ ਮ: ੯॥ ਗ
ਖਿ: ਦਸਤੰਾ ਰਸਿ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਭਤਾ: ਦਾਤਿਆਈ। ਮਦੁ: ਮਸਤੀ। ਕਿਦ
ਨਾ: ਧਿਖਧਰੁ। ਹੋਇ। ਹਰੀਨੁ॥ ੨॥ ੨॥ ਮ: ੯॥ ਜੋਗੀ: ਜਗਮਾਸੁ।
ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਿਆ। ਜੇਹ: ਜਿਸ ਦੇ। ਤੇ ਜੁੜਿ ਕੈ ਣੇ ਹੈ ਅਖੇ ਪਰ: ਪਰ
ਈ। ਸਮਾਨੇ: ਸਮਾਨੁ। ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਅਤੀਤ: ਨਿਆਰਾ ਜੋਗੀ:
ਜੁੜਿਆ ਹੈ ਆਪ ਧਖਾਨੈ: ਕਹਿਆ ਹੈ। ਚੰਚਲ: ਚਪਲੁ ਜੋ ਅਚਲ
ਜਾ ਹਿਠਰਾਨੈ: ਅਚਲ ਜਾਂ ਗਾ ਮੈ ਠਹਰਾਇਆ ਹੈ ਦ ਜਿਸ ਨੇ ਅਚਲ
ਮੈ ਠਰਾਇਆ ਹੈ। ਮੁਕਤਿ। ਰੂਪ॥ ੨॥ ੩॥ ਮ: ੯॥ ਅਬ: ਇਸੁ ਜਨਮ
ਮੈ। ਨਿਧਿ। ਤੋ। ਡਰਉ: ਡਰਦਾ ਹੈ। ਜੀਅ। ਮੈ ਜੋਰ: ਚਿੰਤਾ। ਪਸ
ਜਿਉ: ਡੰਗਰ ਦਤਾ। ਧੀਰਦ। ਆਪਣਾ॥ ੨॥ ੪॥ ਸਲਾਸਰੀਮ: ੧॥
ਅਸਟਪਦੀਆ॥ ੧੯ ਸਾਗਰ: ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਹੈ ਰਤਨੀ: ਗੁਣਰੂਪੀ
ਰਤਨਾ ਕਰਿਕੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਗੁਣਰੂਪੀ॥ ਜੇਤ: ਜਗਮਾਸੁ। ਦੂਰੇ: ਦੂਰ
ਜਾਣਦੇ ਹਰਿ ਨੂੰ। ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ। ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ। ਹੰਸ: ਜਗਮਾਸੂ। ਬਗੁ: ਬ
ਗੁਲਾ ਮਨਮੁਖਰੂਪੀ। ਛਪੜੀ। ਮਨਮੁਖਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿਰੂਪੀ ਮੈ। ਕੀ
ਚੜਿ: ਚਿਕੜੁ। ਵਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਮੈ। ਮੈਲ। ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ। ਰਖਿ ਰਖਿ:
ਬਣਾ ਬਣਾ ਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਚਰਣ ਧਰੇ ਦੀਚਾਂ ਰੀ: ਕੁਦਾਂ ਨਾ ਵਾਬਿਧ: ਮਾਜਾ
ਕਾਰੀ: ਕਾਰੁ ਦਾ ਸਰੂਪ। ਮੁਕਤਿ। ਆਦਿ ਪਦਾ ਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹਰਿ
ਦੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਚਾਖੇ: ਕੀਤੇ ਦ ਧਾਰਿਆ। ਛਿਦਾ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਕੇ
ਗੁਰ ਰਾਖੇ ਸੁ ਆਪਣੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਰਹੇ। ਛਿਦਾ ਹੈ ਸੁ ਸਰਦਰ ਨੂੰ ਛਡਿ ਕਿ ਕਾ
ਉਾਸ ਹਾਜਿ। ਪਾਵੈ। ਸਾਗਰ: ਸਰਦਰ ਹੈ। ਦਾ ਬਾਂਤਾ। ਸਰਦਰ: ਗੁ
ਰੂ ਦੇ ਕਿਸ ਚੇ ਮਹਿ ਹੰਸ: ਜਗਮਾਸੂ ਹੈ ਤੇ ਹੰਸ: ਜਗਮਾਸੁ ਦੇ ਕਿਸ ਚੋ
ਮਹਿ ਸਾਗਰ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਿਸ ਚੈ ਹੈ। ਦਾ ਨਿ ਸਚਾ ਹੈ ਕਥ। ਨੂੰ ਕਰਿਕੇ ਗੁਰ:
ਗੁਰਾਂ ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਦਰੁ ਨੂੰ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਮੰਡਲ। ਜੈਹੈ ਇਕ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਮੈ ਜੋਗੀ: ਜਗਮਾਸੂ ਧੈਸੇ। ਕੈ ਸਾ ਹੈ। ਕੈਸੇ। ਕਹਿਸ
ਕੋ। ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ। ਸੁਰਨਰ: ਸੁਗਨ ਗਾ ਦਾ ਨਾਥ ਜੋ ਹੈ ਤਿ
ਸੁ ਸਚੇ ਦੀ ਲਈ ਹੈ। ਸੂਲ। ਹੈ ਤੇ ਅਨਾਥ: ਥਾਂ ਦਾ ਅਧਾਰੀ: ਆਸਰਾ
ਹੈ। ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਦੇ ਹੋਏ ਨੇ। ਮਿਲੇ। ਜੋ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਤਿਨਾਂ ਦੇ

ਰਿਦੇ ਮੈ ਤੂੰ ਵਰਤੋ: ਜਿਨਾ ਤੇਰੇ ਚਲ ਪਗ ਧਾਰੇ ਓਹੁ ਗਉ ਮੈ ਨਿਕਾਰੇ: ਕਰੇ ਜੋ ਗੁਨ ਲਿਖਾ
ਇ॰ ਸਭੁ ਜੀਦ ਪ੍ਰਿਥਵੀਆ ਦੁਬਿਧਾ॰ ਕਰਿਆ ਆਪੁ: ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਆਪ ਰਖੈ॰ ਧੀ
ਧਿਆਨ ਮੈ ਵ ਜਨਮ ਮਹਿ ਕਹਤਉ ੩: ਕਹਿਦੇ ਪੜਦੇ ਸੁਣਿਦੇ ਏਕ॰ ਨਰੀ
ਹੈ ਧੁਰਿ ਜਪ ਰਮੁ॰ ਭੀ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਤੇ ਪਰਣੀ ਪਰਦੀ ਟੇਕ
ਲਈ ਨਿਨ ਵ ਕਹਤਉ ੩: ਕਹਿਦਾ ਪੜਦਾ ਸੁਣਿਦਾ ਏਕ॰ ਆਪੁ ਹਿਓ
ਧੁਰਿ ਜਪ ਰਮ॰ ਭੀ ਤਿ ਸਮੈ ਹੈ ਤੇ ਪਰਣੀ ਪਰ ਸਭੁ ਦੀ ਟੇਕ ਭੀ ਹੈ ਸੋ ਜਸ॰
ਕੀਤਿ ਸੁਨਰੁ ਵੇਦ ਹੈ ਜਹਾਂ ਤਿਸ ਦੇ ਤੂੰ ਆਕਉ: ਨਦ ਵਿਖੇ ਜੋ: ਜਿਸ ਦਾ
ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮ ਕਾਰਿ ਕੇ ਜੋ ਭਏ ਨਿਰਮੋਲੁ ਤਿਨੁ ਕੋ ਸਥਾਦਿ॰ ਕਰਿ ਕੋ ਸੂ
ਰਤਿ: ਸੁੰਦੂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਮੂਰਤਿ ਤੇ ਆਣਦੇ ਹੈ ਸਭ ਦੀ ਅਨੂਪ: ਅਨੂਪਮਾ
ਸਰੂਪ॰ ਨੂਾ ੫।੧।। ਮ: ੫।। ਸਚਹਿ: ਸੰਤਿ ਪੂਰਖ ਰੂ ਦਾ ਗਿਆ ਨਕਰਿ
ਮਿਲੇ॰ ਸਾ ਨਾ ਤਿਸ॰ ਨੂੰ ਫਿਰੁ ਜਾਣ: ਜਾਣੋ ਦ ਜਾਣ ਤੂੰ ਹੇ ਭਾਈ ਮੋਹਿ:
ਠਾਕਰੁ ਹੈ ਕੋਇ॰ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਆਰਿ॰ ਕੋ ਫਿਰੁ ਫਿਰੁ ਇ
ਸਲੋਕੁ ਆਈ ਐਤੇ ਜਾਈ ਐ॰ ਧੂਲੋ ਕੁ ਮੈ ਸਾਚੁ: ਨਾਮ ਦਾ ਸਰੂਪ ਸਥਾਦਿ:
ਧ੍ਰਹਮ ਮੈ ਲੋਗ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸਾਚੁ: ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਿ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਹੈ ਦ ਠਾਕਰੁ ਦਾ
ਸਾਚ ਨਾਮ ਕੀ ਤੇ ਆਮ ਨੂੰ ਆ॰ ਜੇਨਾ ਰੇ ਕਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਾਚਾ॰ ਦਿੜ
ਹੋਆ ਦ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਆ ਹੈ ਸਾਚਾ॰ ਹੈ ਜੋ ਮਿਲਿ ਕੇ ਸਾਚੇ ਦੇਖੇ ਦਾ ਹੈ
ਜੋ ਮਿਲਿ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਸਾਚੇ ਵਿਖੇ ਪਾਇ: ਚਰਣੀ ਮਿਲਾਇ॰ ਆਹ
ਰੀਦਾ ਦ ਛੋਡਾ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦਾ ਮਿਲਾ ਆਪੁ ਰਾ ਮਿਲੇ ਨ ਦਿਖਾਵੈ॰ ਗੁਰੂ ਹੋ
ਕੈ ਦੇਖੇ॰ ਸਿਖ ਹੋਕੈ ਹਰਿ॰ ਦੇ ਕਰਮਾ ਭੀ ਨ ਪੜੀ ਜੇ ਤਨ ਦਾਹੁ ਭੇਖੁ:
ਭੇਖਾ ਕਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਚੇਤਨ ਤੂ ਭੂਪੀ ਭੁਗਤਿ॰ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਭੂਲ
ਹਿ॰ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਆਗੇ ਆਣ ਪ॰ ਕਰਿ ਫਿਰੁ ਫਿਰੁ ਜਪੇ॰ ਤੇ ਭਉ ਰੂਪੀ
ਸੇਦਕ॰ ਹਰਿ ਮਹਿਮਾ ਸਿਲਾ: ਸਾਲਗਰਾਮੁ ਤੇ ਤੀਰਥ॰ ਨਾਵੈ ਤੇ ਕਰੋ ਭਰਮਤ
ਰੌਲਤ: ਭਰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਨੇ ਮਿਲੇ॰ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਜਿ ਸੂਨਾ ਆਚਾਰਾ:
ਅਚਾਰਜੁ ਹੈ ਵਿਚਾਰੁ ਮਹਿ ਲਗਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾ ਦ ਸੁਭ ਕਰਮੁ ਤੋ ਦਿਲਾਰ ਰੂਪ
ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਸਰੀਰੁ ਆਣਦਿ ਸੁਰਾਦਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਛੋਡਾ ਸਹਜਿ ਠ
ਧੀਰਿ ਹੈ ਜਿ ਨਾ ਦੇ ਮਨ ਮੈ ਧਪਲ ਧੀ ਕਜ: ਕੇੜਕ ਦਲ ਦੀ ਪਲਕ ਮਹਿ ਦ
ਚਰਨ ਕਦਲ ਨਾਲ ਲਾਇ ਕੇ ਇਕ ਪਲ ਮੈ ਕੋਟ: ਕੋੜ ਹੀ ਜੀਦੇ ਨੂੰ ਮੇ
ਲਿ॰ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਨੂੰ ਮੈ: ਮੇਰਾ ਵ ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਹੋ ਰਜਾਇ: ਹੇ ਰਜਾਈ
ਨਾਨਕ॰ ਹਮੁ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਹੀ ਗਾਇ: ਗਾਵਦੇ ਨੇ ਹੋ ੮।।੨।। ਪਤਨ ਸਰੀਮ: ੫॰
ਅਸਟਪਦੀਆ ੧੯ ਜੈਜੇ: ਜਿਸੁ ਜਿਸੁ ਮੈ ਜੋਗਿ: ਕਿਸੇ ਪੁਰਖ ਕਰਮ
ਕਰਿ ਕਰਕੀ: ਤਕੀ ਸਾਧ॰ ਕੀ ਤੇ ਕਹਿ ਨੇ ਹੋ ਹਾਥ: ਪਖ॰ ਪਾਪਾ ਤੇ ਤ
ਗਾਇਆ: ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਭੂਮਿ: ਭੂਮਿ ਦਿਆ ਸੇਦਾ॰ ਤੇ ਗੁਰ: ਗੁਰਾ ਦੇਲਾ

ਗਾਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋਂ ਚਿਤਿ: ਬਸੇਸ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਮੈ ਵਾ ਬਿਚਾਰਿ
ਕਰੋਂ ਨਾਦ ਵਿਹਾਵੇਂ॰ ਅਉਖਧੀਆ ਭੇਟੇ: ਮਿਲੇ ਰੋਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਬੇਦ॰ ਤਿਨ ਕਰਿ
ਲੀਆ ਮਨ॰ ਕੇ ਭੇਦ: ਰਾਗ ਵੇਖਾਣਦਾ ਪੀੜਾ: ਪੰਜੇ ਕਾਮਾਦਿ ਵਿਕਾਰ ਰਹਿਤ॰ ਹੋ
ਵੈ ਆਪਤਿ ਮਜੀਠਾ: ਸੋ ਚਾਨਿ ਵਿਕਰੋ ਮਾਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਬੁਧਿ॰ ਰੂਪੀ ਤਿਲ॰
ਮਾੜਕੀਏ ਦੇਕਰ ਮਦ ਮਾੜਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੋਵੈ ਸਦਾ ਅਨੰ
ਦਤੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਕਰਿ ਮੈ ਮਨ ਏਸ ਕਨੀ: ਪਦਿ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਵੈ ਵਾ ਨ੍ਰਿਮ
ਲ ਹੋਵੈ ਸਾਸਤ੍ਰਮ: ਆਸਣ ਚੌਰਾਸੀ ਭੀ ਵਾ ਆਸ੍ਰਮ ਆਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰ
ਮਤਿ ਨਾ ਦੇਹੀ: ਦੇਹਿ ਨੂੰ ਹੀਣ ਕੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧੇ ਧਾਤਾ॰ ਪਰਾਪਾਰਬ੍ਰ
ਹਮ ਕੇ ਰੰਗ ਰਾਤਾ ਕੋ ਅੰਤਿ॰ ਰੂਪੀ ਮਿਲ ਨੂੰ ਜਗਤਾ: ਜੁੜਿਆ ਹੋ॰
ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਲ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਸਾਰਾ ਬਿਸਾਰ ਪਤ੍ਰੈ: ਹੰਕਾਰੁ ਕਰਿਕੇ
ਕਰਮਾ ਧਰਮਾ ਹੰਕਾਰ ਮੈ ਹੀ ਪਤ੍ਰੈ ਪਨ ਪਨਾਸੋ ਮੁਗਤਿ॰ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਸਾ
ਦਿ॰ ਤਿਰੂਕੇ ਭੂ ਪੇਖਿ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਜੋ॰ ਕਰਮਾ ਬੁਗੁਲ: ਬਗਲੇ ਛੇਦ
ਕੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਧਾਰੀ॰ ਸੋ ਹਿਰਦੈ ਮੈ ਸੁਖਹੁ: ਸੁਖ ਦਾਈ॰ ਜਿ
ਸੁਨੇ ਰਣਏ॰ ਭਾਏ ਤਾਂ ਮਣਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਮਾਣਏ ਆ ਵੇਤਾਂ ਗੁਰ ਕੇਸ
ਪਾਦਿ॰ ਕਰਿਕੈ ਵਾ ਵਿਖੇ ਆਨੀ ਦੁ॰ ਹੋਇ ਆਜੰਗਾ ਲਾਧੇ॰ ਤਾਂ ਜਾਂ ਹਰਿ
ਕੇ ਚਰਨ॰ ਮੈ ਵਾ ਨੂੰ ਵਾ ਵੇਖੇ ਪਰਗਤਾ: ਪਿਆਇਆ ਹਾਂ ਵਾ ਪਛੁਤਾਂ ਹੇ ਵਾ
ਮਨਾ ਵਿਕਾਰਿ ਭਈ ਵਾ ਸਫਲੁ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਫਲੁ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜਾਣ ਭਈ
ਤਿਸ ਕਰਿ ਹਮ ਭੀ ਭਏ ਸਫਲਾ ਜਾਣੁ॰ ਤੇਰ ਹੇ ਜਾਂ ਮਿਲੇ ਸਾਧਾ ਨੂੰ॥੨॥
ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਛੰਤਾ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਪੀਠ ਕਾ ਕਰਤਾ ਰ ਪੂਰੈ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਕਿ ਸੋ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਥਾਨ ਤੀਰਥ ਕਾਸ
ਨਾਨਕ ਮਿਲਿਕੈ ਕਰੀਏ ਉਹਾਂ ਦਸ ਪੁਰਬ ਗਿਹਣਾ ਅਭਜਜੇਸਮ ਸੇਵ
ਸਹਰਾ ਕੋ ਰਮਾ ਟਲਿਆ ਜੇ ਜੇ ਮਾਸੀ ਸਿਤੂ ਵੇਖੇ ਦਸ ਸੋਮਾਂ ਧੂੰਧਹ ਸੌ ਭਰੋ ਦਲੀਆ
ਤੇ ਰੰਗ ਨੰਦੇ ਕੀਨਾ ਚਿਤ੍ਰੂ ਧਿਖੇਰ ਦਾ ਦਸ ਧੋਗ ਨਰਕਾਤੂ ਸਰਦ ਪਾਪੈ ਮੁਚਮਾਤਾ॥੧॥
ਜਾਉ॰ ਤੇ ਕਰ ਤੀਰਥ ਤਾਂ ਤੀਰਥ: ਹੇ ਗਤੀ ਰਖੁ ਹੇ ਸਬਾਦੇ ਦਾ ਬਿਚਾਰ
ਤੇ ਹੋਰੁ ਤੀਰਥ ਏਹੁ ਜੋ ਗੁਰ॰ ਦਾ ਸਾਚਾ॰ ਏਹੁ ਥਾਨੁ ਤੀਰਥ ਹੇ ਤੇ ਦਸ
ਪੂਰਬ ਤਿਥੈ ਸਦਾ ਦਸਹਰਾ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਵਾ ਦਸ ਪੁਰਬ ਦਾ ਦਾਸ ਦਾ ਦਸਾਂ
ਗਾਲ ਗੁਰ ਹਿਆ ਹੇ ਕੇ॰ ਹੈ ਸਚ॰ ਨਾਮਾ ਚਾਨਣੁ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਨਿਰਮ
ਲ॰ ਦਆਰਾ ਹੋਏ ਆਸ ਦਾ ਚਾਣਨ ਏਦਾ ਮੰਜਨ: ਸਨਾਨ ਹੈ ਸਾਚ॰
ਨਾ ਮੈਲ॰ ਤਾਂ ਸਗੁਣ ਹਿ: ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਹਾਰ ਪਰੋਇ॰ ਤਾ ਫਿਰ ਕਿਸ ਗੁਣ
ਵਾਸ ਤੋ ਦੀ ਚਾਰਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਆਪਾ ਲਾਦ ਮਾਰੈ ਤਰੈ ਆਪਿ ਤੇ ਹੋਰੁ ਗੁਰ
ਨ ਤਾਰੇ ਤੇ ਫਿਰੁ ਪਾਰਸੁ: ਗੁਰੂ ਹੈ ਪਰਮ: ਬਤੇ ਧਿਆਨੀ ਛੁਦਾ ਸਾ
ਚੌ ਨੂੰ ਸਾਚੁ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾਰਏ: ਦੇਨੋ ਆਨੰਦ: ਆਨੰਦ ਦਾ ਵਿਚੋਂ ਅਨਾਦਿ

੧

ਨ ਹਰਖੁ: ਅਨਿਦਿਨੁ ਹੈ ਸਾਚਾ॰ ਤਿਸ ਕਰਿਕੈ ਵਾ ਜੋ ਅੱਛੇ ਦਾ ਜੋ ਸਚ ਮਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਮੇਲੁ ਨਾਹੀ ਮੀਤ: ਸਿਰਿ ਸਿ ਭਾਦੀ ਸੰਗਤਿ ਦਾ ਮਿਲਾਪੁ ਏਹੁ ਵਾ ਹੈ ਸੂਰਤਿ
ਗਤਿ ਦਾ ਮਿਲਾਪੁ ਏਹੁ ਪੂਰਾ ਹੈ ਗਾਵੈ ਗਾਵਣਹਾਰ: ਸੰਗਤਾਸੂ ਸਬਾਦਿ:
ਗੁਰ ਸਬਾਦਿ ਦੁਆਰੇ ਸੁਹਾਵਣੇ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਵਾ ਛੇਦਾ ਗਾਵਣਹਾਰ॰ ਗੁਰਾ
ਦੁਆਰੇ ਗਾਵੈ ਸਬਾਦਿ: ਬੁਹਮੁ ਸੁਹਾਵਣੇ ਨੂੰ ਸਾਚੈ॰ ਨੂੰ ਮੰਨਿ: ਮਨੁ ਮੇ
ਸਤਿਗੁਰ॰ ਦੀਆ ਰੇ ਪੂੰਨ ਦਾਨ ਦਾਇਆ ਮਤੇ: ਮਤਿ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰ॰ ਦਾ
ਸੰਗਿ ਭਾਵੈ ਜੋ ਸੁਨੂੰ ਸੋ ਅੱਛੇ ਦਾ ਸਤਿ ਮਤੇ: ਸਤਪੁਰਸ ਸਾਂਦਾ ਸਤਿ ਸੰਗਤੂ
ਪੀਜੋ ਬੇਣੀ ਤ: ਦਾ ਸੰਗਮ ਮਹਿ ਸਾਚਾ॰ ਜੋ ਕੀਤ ਦੇ ਇਤੇ ਫੇਰ ਅੱਛੇ ਦਾ ਹੈ
ਸੀਆ ਭਗਤਿ ਤਨ ਦਾ ਕਿਰਕਰ ਕੇ ਸਿਤ ਸੰਗਤਿ ਦੇ ਮੇਲ ਲਿ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇਆ ਸੰਗ
ਤਿ॰ ਹੋਇ ਹੋਰੁ ਸੰਗਾਵ ਭਗਤਿ ਤਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਦਾ ਕਿਰਕਰ ਕੇ ਸਿਤ ਦੀ ਸਤਸੰ
ਗਤਿ ਦੇ ਮੇਲ ਲਿ ਮੈ ਮਿਲਾਇਆ ਤਾਂ ਗਤਿ ਹੋਇਆ ਨੂੰ ਸੰਗੁ ਕਹਣੁ: ਕ
ਹਿਣੀ ਆਂ ਨੂੰ ਕੇਵਡੇ: ਕਿਰਾਵਰ ਤੈ ਤੂ ਆਖੀ ਐਸ ਏਹੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਹਿ
ਦਾ ਮੂਰਖ ਨੀਚ ਅਜਾਣੁ: ਮਨ ਦੇ ਕਰਿ ਸਮਝੈ॰ ਤਾਂ ਜਾ ਕੋਈ ਸਾਖੀ
ਐ: ਸਾਖ ਬਾਹਿ ਕਰ ਕੇ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਸੋਈ ਕਹੇ ਹੈ ਸਾਖੀ: ਸਿਖ ਨਾਮ ਸੰਸ
ਤ॰ ਰੂਪ ਭਾਖੀ: ਕਹੀ ਹੋਈ ਤਿਤ: ਤਿਸ ਮੈ ਅੱਛੇ ਦਾ ਆਵਹਿ॰ ਇਸ
ਲੋਕ ਮੈ ਤੋ ਚਿਖ ਲਾਵੇ: ਚਿਖਨਾ ਨੂੰ ਕਮਾਵਦੇ ਨੇ ਤੇ ਫੇਰ ਐਬੋ ਕੂੜ ਕਰਹਿ:
ਕਰਿ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਤੇ ਗੁਰ ਸਬਾਦਿ ਦੁਆਰਾ ਹੂੰ ਦਾ ਹੈ ਸਚੈ ਦਾ ਸੇ ਰ: ਲਾਵਹਿ
ਦਾ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੀ ਆਖਹਿ: ਆਖਿ ਦੇ ਨ ਨਾਮ ਨੂੰ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਆਖ
ਣ ਕਾਰੇ ਤੋਟਿ ਨ: ਨਹੀ ਆਂਵਦੀ ਕਿਉ ਭਰਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜੋ
ਹੈ ਮਾਜੋ॰ ਤਾਂ ਸਚ: ਸੁਖ ਵਾ ਛੇਦਾ ਸੁਖ ਤਾਂ ਹੈ ਈ ਜਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਂਜੇ ॥੪॥
੧॥ ਮ: ੧॥ ਤਨ ਅਗਨਿ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮੈ ਅਗਨਿ ਦਗੀ ਹੈ ਜੀਉ: ਹੇ ਮਹਾਰਾ
ਜ ਜੀ ਅੱਛੇ ਦਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ਤੇ ਸਚੇ ਰੋਗ ਬਿਦੂ ਗੁਣ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਵਾ
ਸਾਚੇ: ਸਾਚਾ ਹੀ ਨਾਉ ਹੈ ਗੁਣ॰ ਵਾਨੂੰ ਵ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ਬਿਦੂ ਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਜ
ਉਰਾਹੁਰ॰ ਦਾ ਹਾਰਾ: ਹਾਰੂ ਦਾ ਕਿਆ ਸੇਖੇ ਗੋਈ: ਛੁਪਾਈ ਵਾ ਨਾ
ਸਕੀ ਤਿ ਹੈ ਅੱਛੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਠਾਇਆ ਪੂਵਾਣਾ ਆਇਆ: ਹੁਕਮੀ ਦਾ
ਭੇਜਿਆ ਹੁਕਮੁ ਰੂਪੀ ਪਰਵਾਨਾ ਆਇਆ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਰਿ: ਕਰ ਕੇ ਉਤਪ
ਤਿ ਦੇਖੈ: ਚਾਲੇ ਨਜਰਿ ੨: ਸਿਰਧਿ ਸਭ ਲੇਖੈ: ਲਿਖੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਤ
ਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਸਾਹਿਬੁ॰ ਤੂੰ ਅਗੋਚਰੂ॰ ਹੈ ਹੈ ਜੀ ਦਾਤੇਰੀ ਸਚ ਨਾਈ:
ਵਡਿਆਈ ਕਰਿ ਸਾਰਿ: ਸਰਸੁਦ ਵਨਾ ਕੋਇ॰ ਹੋਰੁ ਜੋ ਹੈ ਸੁਜਾ ਜੀਉ: ਹੇ
ਹਰੀ ਨਿਚੇਤੂ॰ ਜਾਂ ਅਕਬੁ॰ ਨੂੰ ਸਾਚੁ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਹੁਕਮੀ॰ ਦਾ ਹੁਕਮਿ
ਜਿਨਾ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨਾ ਪਛਾਣਾ ਵਾ ਹੇ ਤੈਨੂੰ ਮਨੁ॰ ਦਾ ਹੈ ਅੰਤਿ ਕਾਲ ਦਾ
ਤੇਰੇ॰ ਕਉਹੇ ਵੈ ਤੂ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ॰ ਹੈ ਪਿਛੇ ਤੇ ਅਲਖ ਸਿਰਿਦੇ
ਆ: ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ ਅਬ ਤੇ ਆਗੇ ਭੀ ਹੋਵੈਗਾ ਵਾ ਹਾਰ॰ ਹੈ ਤਤਾ ਦਾ

ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਅਲਖ: ਸਮੁੰਦੁ ੨ ਸਿਰੰਦਿਆ: ੨ ਸ੍ਰਿਜਣਹਾਰੁ ਹੈ ਹੇਗਾ
ਹ: ੨ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਹਰਖ ਸੋਗਾਂ ਦੇ ਕੂੰਟੇ ਨਾ ਵਿਦਿਆ: ਵਾਦ ਗਹਿਆ ਹੈ ਹੇਮ
ਵਰਾਜੁ ਜੀਉ ਹੁਕਮਿ ੦ ਕਰਕੇ ਦਾ ਵਿਖੇ ਹੈ ਸਬਾਣੇ ਨੇ ਇਸੇ ਕਾਰਿ ਨਾ ਬੋਲਿਓ
ਤੇ ਜੀਵਨੇ ਨਾ ਭਾਰਾ ੦ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਦਾ ੨ ਸਿਰਪਰੁ ਭਾਰੁ ਹੈ ਹੁਕਮੀ: ਹਕ
ਮਕਾਰਿ ਕੇ ਹੁਕਮਿ ੦ ੨ ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਨਿਸਿਵਾਪੇ: ੨ ਸਿਆਣੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਬ
੨ ਦਿ ੦ ਕਰਕੈ ਸੁਹਾਇਆ: ਜਣਾਇਆ ਨ ਹੋਵੇ ਨਾ ਬਾਣਿ: ਬਾਣੀ ਰਸਨ
ਰਸਾਇਆ ੨ ਮੇ ਰਸਨਾ ਨੂਰ ਸਾਇਕੋ ਹੇ ਦਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਰਸਨਾ ਮੇ ਰਸ ਆਇ
ਆ ਹੈ ਅਤਿ ਸਾਏ: ਚਾਹਾਂ ਵਾਲੇ ਭਏ ਨੇ ਤੇ ਸਬਦਿ ੦ ਕਾਰਕੇ ਦਾ ਦੁਆਰੇ
ਪਾਰਸਿ: ਗੁਰੂ ਨਾ ਪਾਰਸ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਹੋਵੈ ੦ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਅਮਰਾਪ
ਦ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਅਪ ੦ ਭਾਵ ਗਵਾਇਆ ੦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੇ ਐਸੇ ਸਾਕੋ ਸਾਚੇ ੦
ਜੈਸੇ ਵਿਛੋੜਾ ਆਣਬਿ: ਮਾਇਆ ਦੀ ਭੁਖ ਤੇ ਪਿਆ ਸੋ: ਸੁਕਰ ਕੇ ਕਿਉ ੦
ਭੁਲੀ ਤਰਾਂ ਜਾਇ ੦ ਤੁਣਾਇਸਾ: ੨ ਇਵੰਦਾ ਵੇ ਨਾਮ ੦ ਦੇ ਭੁਖੇ ਹਾਂ ਚਰਣ
ਬੀ: ਉਚਾਰਨੇ ਹਾਂ ਮੁਖਿ ੦ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਮਖਾਨੇ ਸਦੂਨੂੰ ਨੇਰੰਜਨ ੦ ਦਾ
ਛੇਦਾ ਨੂਰ ਮਾਣੀ ੦ ੨ ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਤਿ ਜੇ ਮਨ ਦੀ ਵਾਸਨਾ ਮਾਰੀ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਹੀ
ਆਪ: ਆਪ ਭਾਵ ਮੁਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ੦ ਭੀ ਨਾਮ ਨੇ ਹੀ ॥੫॥੨॥ ਮ:੧॥
ਸੀਗ ੦ ਹੀ ਹੈ ਹੇ ਮੁਠੜੀਏ: ਮੁਠੀਏ ਹੋਈ ਏ ਤੋਂ ਕਮਾਇਆ: ਕਮਾਏ ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰੁ ਲੇਖੁ: ਸੋ ਲੇਖੁ ਹੋ ਜੀ ੦ ਆਗੇ ਗੁਣੀ ਅਚਾਰਿ: ਗੁਣ ਤੇ ਸੁ
ਭੁਕਰਮਾ ਭੀ ਨਹੀ ਤੇ ਨਾ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਗੁਣ ੦ ਕਾਰਿ ਦਾ ਨਾਲੀ ਰੰਸੀ: ਰੰ
ਗਿ ਛੁਡਾਇਆ ੦ ਦ ਤੋ ਹੈ ਤੁਛਾ ਪ੍ਰੀਤਿਆ ੦ ਅਤੁਦਾ ਛੁਟੀ: ਛੁਟੜੀ
ਹੋਈ ਹੈ ਝੂਠਿ ੦ ਕਰਿਕੇ ੨ ਵਿਛੁੰਨਿਆ: ਵਿਛੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਬਿਰਤੀ: ਰੁਬੀ ਹੋ
ਈ ਏ ਘਰ ਘਾਲਿਓ: ਖਰਾ ਬਕਰਿ ਛੁਡਿਆ ਹੀ ਕਿ ਕੂਬ ਦੇ ਦਾ ਹੇ ਰੁਬੀਏ
ਪਹੁਨੂ ਘਾਲਿਓ: ਘਣਾਇ ਤਾਕਿ ਜੁਤਰਾ ਮਹਲੇ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਚਾਰੋ ੦
ਗਹਿਣਾ ਹੈ ਨਿਜ ਘਾਰਿ: ਜਾਣੇ ਸੀ ਗੁਮੇ ਜਾਇ ਬਹੇ ਤੇ ਸਚੁ ਨਾਮ ਪਾਏ ਤਾਂ
ਅਨਦਿਨ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਚੇ ਮਿਲੇ ਦਾ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸੇ
ਤਾ ਦੇ ਜਾਇ ਬਹੇ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਨਿਜ ਘਰ ਦਾ ਸਚੁ: ਸੁਖ ਪਾਏ ਭਗਤੀ:
ਸੇ ਤਾ ਦੇ ਦਾ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਬਾਏ: ਸਾਰੇ ਛੇਦਾ ਗਤੀ ਸਾਰੇ ਨਾਇ ਤੇਸ
ਕਸੀ ਭਈ ਤਾਂ ਪਿਰ: ਹਰੀ ਪਾਏ ਹੈ ਪਿਰ ਧਨੁ ੦ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ਤਾਂ ਪਿਰ ੦ ਨੂੰ ਦਾ
ਪਿਰ ਨੂੰ ਧਨ ਭਾਵੈ: ਚਾਹਦੇ ਤਾਂ ਪਿਰ ਨਾ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਕਰਕੇ
ਵੀਚਾਰੀ: ਵੀਚਾਰੁ ਦਾਨ ਭਈ ਤਾਂ ਰੰਗੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਰਾਤੀ ਹੈ ਨਾਹ: ਪਤੀ
ਨ ਹੋਈ ਪਿਆਰੀ ਤੇ ਜੋ ਈ ਪ੍ਰੀਤਮ ੦ ਦੇ ਰਸੁ: ਅਨੰਦੁ ਹਾਰਿ ਗੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਰੰਗ ੦ ਦੇ ਰੰਗ ਜੇਤੀ ਰੰਗੇਤੀ: ਰੰਗੀ ਤੇ ਮਨ ੦ ਦੀ ਆਦਾ ਸੁ ਨਾ ਮਾਰੀਆ ਤਾਂ
ਲਾਲ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਭਈ ਦਾ ਲਾਲ ਰੰਗੁ ਵਾਲੀ ਭਈ ਹੈ ਮਨ ਦੀ ਆਂਦ ਸਨ
ਮਾਰੀਆ ਹੈ ਸਾਣ ਚੈ ੦ ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਦਾ ਸਾਚੇ ੨ ਵਿਖੇ ਛੇਦਾ ਜਿਸਪਿ

ਰਸਿਉ ਪਿਆਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪਿਰ ਸਿਉ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਸੇ ਕਰ
ਕੁਈ ਪਿਆਰੀ ਵਾ ਪਿਰ ਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਉ ਪਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਿਰ॰
ਦੇ ਪਿਰ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਨ: ਵਚਨੁ ਜਾ ਚਵੈ: ਉਚਾਰੇ ਸੋ ਅਲਾਵੈ: ਕਹੇ ਪਿ
ਰੰਨੂ ਰਕਿਤੰ ਨਾ ਛੂਟੀ॰ ਹੋਈ ਨ ਵਿਧਣ: ਦੁਖੁ ਪਹਿ ਰੈਣੀ: ਅਉ
ਧੀ ਵਰੀ॰ ਜਮਦੀ ਸੋ ਸਾਧਨ॰ ਜਰਮਾਸੂ ਆਖੈ: ਆਪਣੇ ਆਪ
ਨੂ ਮੁਖਿ॰ ਤੁੰਮ ਆਰ॰ ਨੇਕੂ ਕੂੜੁ ਨਹੀ ਸਣਿਆ: ਇਆਹੈ ਹੈ ਸਾਚੇ॰
ਨਾ ਪ੍ਰਭ: ਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੈ ਰਾਤੀ ਹੈ ਜੋ ਰਲੀ ਆਲ: ਆਨੈ ਦੀ ਜੋਬ
ਨ ਦਾਲ: ਛਾੜ੍ਹਿ ਦੇ ਜੋ ਘਰ ਵਾਲਾ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂ ਰਾਵੈ: ਉਚਾਰੇ ਕਾ
ਕੁਰੈ ਸੋ ਸਹੁ॰ ਨੂ ਰਾਵਸੀ: ਰਾਵੈਗੀ ਵਾ ਰਾਵਦੀ ਹੈ ਗੁਣਕਾਰੀ: ਹਰੀ
ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ ਆਈ॰ ਸੋ ਨਾਰੀ: ਜਰਮਾਸੂ ਰੂਪ ॥੫॥੩॥
ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੪ ॥ ਛੰਤ ॥ ੧ਓ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ ਕੁਹੀ ਤੋਂ ਵਾ ਸਾਸੂ
ਭਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਤੇ ਅਨਦਿਨ: ਇਕ ਰਸ ਸਾਲਾਹਿਆ॰ ਤਾਂ ਸਹਜਿ:
ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਨਾਮਿ ਮੈ ਸੋਈ॰ ਸਭ ਧਾਤੁ ਜੋ ਗੁਰੈ: ਗੁਰਿ ਦੇ ਹੈ ਸਗੀ:
ਸਾਲੀ ਤੋ ਪੀਵਹ: ਧਾਨੁ ਕਰੀਏ ਬੁਧਿ॰ ਨੂੰ ਭਾਰਿ॰ ਕਰ ਕੇ ਰਸਿ:
ਅਨੰਦ ਨੂ ਸਮਾਵਏ: ਸਮਾਏ ਹੈ ਅਤੀਤ॰ ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਤੇ ਵੈਰਾ
ਗੀ: ਪ੍ਰੇਮਿ ਹਰੀ ਦਾ ਹੋਵੈ ਵਡਾ ਜਗੁ: ਜੀਵਦੀ ਹਾਲ ਤੇ ਪਲਤਿ ਸੋ
ਭਾਜੋ ਵਾ ਹਲਤਿ ਜੋ ਰਾ ਅੰਤਰਿ ਸੋਭਾ ਤੇ ਪਲਤਿ ਜਾਰਿ ਅੰਤਰਿ ਸੋਭਾ
ਜੋ ਮੁਕਤਾ॰ ਜੋ ਹੈ ਜੇ ਸੁਨਾ ਆਵਏ: ਆਵੈ ਜੋ ਹਿਆ: ਤਕਿਆ
ਹੈ ਦੁਖਿ॰ ਰੂਪ ਦਾ ਹਉਮੈ॰ ਕਰ ਕੇ ਤਾਵਏ: ਤਾਵੈਗਾ ਹੈ ਧੋਹਿਆ:
ਠਗਿਣ ਵਾਲੇ ਹੈ ਲੇਹੁ: ਲਿਇਆ ਮਿਲਾਇ॰ ਤੇ ਮਹਲੁ: ਸਰੂਪ ਹ
ਰਿਦਾ ਜੋ ਤੁਕ॰ ਤਾਂ ਸਮਾਵੈ॰ ਰਿਦੇ ਮੈ ਤੋ ਅਨਦਿਨ: ਕੀਰਤਨੁ ਹੀ ॥
ਰਾਤੀ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਾਰ ਭੀ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਕ
ਰਕੇ ਵਾ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਨਾਮ: ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੀ ਨਾਮ॰ ਹੀ ਮਹਿਮੇ ਮਿਲਾਇ॰
ਗੁਰ ਨਾਲ ਤਾਂ ॥੫॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆ
ਲ॰ ਹੈ ਰਾਵੀ ਸੈ: ਉਚਾਰੀ ਸੈ ਭਜੁ: ਸਿਮਰੁ ਅਰਾਧ: ਅਰਾਧਣੇ
ਜੋਗੁ ਵਾ ਆਰਧੋ ਭੀ ਤਾਂ ਨਾਸਏ: ਨਾਸ ਹੋਵੈ ਵਾ ਨਾਸੁ ਹੋਵੈਏ ਹੈ ਭਾਈ
ਲਿਖਿਆ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮ ਸਿਖਿਆ ਤਾਂ ਗਾਠੇ: ਚਿ
ਤ ਜਾੜ੍ਹੀ ਗੀ ਬੀ ਹੁਣਿ ਕਿਰਪਾ॰ ਤੇ ਸਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨਿਧਾਰਿਆ॰
ਦੀ ਜਨੈ: ਜਨੁ ਦਾ ਭੰਜਨੈ: ਭੰਜਨਹਾਰਾ ਦੂਖੰ॰ ਨੂ ਹਰਤ ਤੇ ਸੁਖ
ਹ: ਸੁਖ ਨੂ ਸੁਆਮੀ॰ ਤਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਧੁ॰ ਆਂਦੀਆਂ ਪਲ ਏਕਾ
ਹਿ॰ ਤਿਨਾ ਬਾਈ॰ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਜਾਂ ਗਾ [illegible] ਗੁਰ ਨੇ ਦਿਤਾ ਗਿਆਨ
ਭੁਪੀ ਲਾਇ ਜੋ ਅਨਾਥ: ਮਖਿ ਕੁਕੋਈ ਨਹੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਤੂੰਹੈ
ਹੋਦਾ ਇਆਲੁ ਹੈ ਨੀਚ: ਹੇ ਨੀਚਾਂ ਦੇ ਹੋਦਾ
ਰੀਆ: ਕਾਢਾਇਆਲ:

ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਿਆ: ਸਮਾਲੂਕ ਰਖੇ ਹੈ ਵਾ ਸਮਾਲ ਵਿਚ ਹੈਂ। ਬੀਚਾਰਿਆ:
ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਤੈਂ ਦਾ। ਹਰਿ ਬਨਵਾਰੀ ਦਾ ਜਪੁ। ਜਪਉ ਜਾ ਅਮੋਲਈ:
ਅਮੋਲ ਕਹੀਐ ਦਾਸ॰ ਹੇ। ਲਈ: ਲੂ। ਜੀਉ: ਹੇ ਮਾਹਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜੀ। ਰਸਮ:
ਰਸਨਾ ਮੈਂ। ਤੂਠਾ॰ ਜਿਨਾ ਪਰੁਾਰ ਸਨਿ: ਰਸੁ ਮੈਂ। ਲਾਗੇ: ਡਾਚਾ ਵਾਲੇ ਕੋ
ਅਨਾਦਿ: ਨਿਰੰਤਰੁ ਹੀ। ਜਾਗਿਆ: ਜਾਗੇ ਹੈ। ਸੀ ਮ੍ਰਿਤਕ: ਸੀਮੂਨੇ ਜੋ
ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਤਿਸੁ ਦੇ। ਸਾਧੂ॰ ਦੀਪਾਈ ਏਤੇ ਜਪੀਏ। ਮੋਲਈ: ਮੋ
ਲਕੁ ਦਾ॥੪॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ੧॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਮਾਨ॰ ਤੇਰੋ ਹੋਰ ਬੀਵਾ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਮੈ॥
ਬਸਾਈ: ਬਸਣਾ ਇਆ ਹੈ। ਸਾਰਿ: ਸਦਰਸ ਤੇ। ਗੁਨ॰ ਨੂੰ ਪਾਪ ਤਿ॰ ਤੇ
ਨੂੰ ਕਵਲਾ: ਲਛਮੀ ਭੀ। ਵਾ ਕਵਲਾ ਤੇ ਕਮਲਾਪਤੀ ਨੇ ਤੇਨੂੰ। ਤੈਂ ਦਾਰਾ
ਮਦੇ ਪਰਗਾਦੀ ਸਰਨਾਹੀ ਲਾਗਿ ਰਹੇ॥੧॥ ਕਬੀਰ। ਤੈਂ ਦਾ। ਪੜ੍ਹੀ ਆਪ
ਹਿਰ ਤੇ ਦਿਨਾ। ਪ੍ਰਿਤੀ। ਆਵ: ਆਰਬਲਾ। ਅਹੇਰੀ: ਗਿਰਚੇ ਵਾ ਸਿ
ਕਾਰੀ ਵਾ ਮਾਸਹਾਰੀ। ਕੀਜੇ॰ ਤਿਸ ਤੇ ਬਚਣੇ ਦੀ। ਦਿਨ: ਕਾਲ ਦਾ
ਕਾਕ: ਕਿਸ ਕਾ। ਪਸੂ: ਜੀਵਾ। ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ। ਲੋਚਨ: ਬੁਧੀ ਕੇਵ
ਗਿਆ ਏਕ॰ ਹਰੀ॥ ॥੨॥ ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਸਿ ਸਾਰ ਤਰਨਾ ਕਠਨ ਹੈ।
ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ। ਕਛੁ: ਥੋੜ੍ਹੀ ਭੀ। ਕਾਹੇ: ਕਿਆ ਹੈ ਵਾ ਕਹੋ ਕਿਆ ਹੈ। ਪੋਸਿ:
ਪੋਸਿ ਕੇ। ਫਾਲਿ: ਨਿਮੋਹ ਇਕਾਰਿ। ਭੋਰਾ: ਭੋਲਾ ਹਾ। ਕਬੀਰ: ਕਹੀ
ਰ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ। ਨਿਹੋਰਾ: ਹਿਸਾਨੁ ਹੈ। ਲੋਈ: ਹੇ ਲੋਈ ਵਾ ਸਿਸੀ। ਉਖਾ॰
ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਕਲਰੁ ਦਤੁ ਜੋ ਹੈ। ਹੋਈ॰ ਤੈ ਸਾਰੇ ਹੀ ਮੋਖੁ ਹੈ॥ ॥੩॥ ਪੀਠਕਾ
ਹਰੀ ਕਹਾ ਰੇਰ ਰੂਪ ਕਰਾਏ ਦੂਣਦੇ ਕਾ ਕਾਤ ਪੁਕਰੋ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ ਤ ਪੁਕਰ ਕੋ। ਬਾ
ਹੁਰਿ: ਬਾਹਰ ਵਾ ਹੋਰ ਏਥੇ: ਆਵਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਕਹਾ ਕਛੁ
ਫਾਮਾਂਗਾ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਰਖੁ॰ ਮੇ ਵਾ ਮੇਰੇ। ਰਾਜਾ॰ ਦੀਤੇ। ਬਿਭੇ: ਸੰਪਦਾ ਦੀ
ਅੰਤਿ॰ ਨੂੰ। ਕਲਤ੍ਰ: ਸਨੁਖਾ ਤੇ ਲਛਮੀ: ਏਸੜੀ। ਆਣਇਆ: ਰੋਕ
ਫਾ ਮਨ॰ ਮੈ॥ ॥੪॥ ਰਾਮਾਸਿ ਮਰਤੁ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰ ਵਾ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ।
ਬੂਡਤੇ: ਡੁਬਤੇ ਹੈ। ਸੰਪਤਿ॰ ਜੋ ਹੈ। ਕਾਲ: ਸਮੇਂ ਦੀ। ਗਨਿਕਾ॰ ਜੋ ਦ
ਤਿ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਜਦੂ ਨੂੰ ਛਦੀਆ। ਗੁਰੂ ਆਂ ਮੈ ਸੁਖੀ ਈ ਹੈ। ਪਤਿ: ਪ
ਧਾ। ਆਈ॰ ਹੇ ਨਰੁ। ਬਿਖੁ॰ ਬਿਖੈ ਰੂਪੀ। ਕਰਮ॰ ਜੋ ਹੈ। ਵਾ ਤੈਂ ਦਾ ਕ
ਰਮਾ ਨਿਖੇਧ ਤੇ ਬਿਧ ਜੋ ਹੈ ਰਮ ਨਾਮ ਜੋ। ਸਨੇਹੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਪਿਆਰਾ
ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ॥ ੧ੴ ਪੀਠਕਾ ਜੀਵ ਦੀ ਆਸਾ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ। ਗਹਰੀ:
ਡੂੰਗੀ। ਮੰਡਲ: ਮਹੂਲਾ। ਮਾਰਿ ਕੈ ਡੰ॰ ਰਿਖੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਰ ਕਿ ਤੇ ਤੇ ਅ
ਵਧੀ ਕਰਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਨਕਾਦਿ ਕਾ ਠੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿ ਸਭ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅ
ਵਧੀ। ਦਿਤੀ ਹੈ। ਮੂਤ੍ਰੁ॰ ਉਪਰ ਤੇ ਦਿਨਾ ਨੂੰ ਚਲਾਏ: ਬਤਾਏ ਹੈ। ਤੈਂ
ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਮਾਮ [illegible] ਨਛੁਤ

ਤੇਤਨ ਕਰੂੰ ਮੈ। ਅਸਕੀਨ: ਗਰੀਬਾ। ਅਧਾਰ ੦ ਬਾਣੀ ਕਰਾ। ਕਰੀਮਾ:
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਲਾ। ਰਹੀਮਾਂ: ਰਹਮਦਿਲ: ਦਯਾਵਾਨ। ਗਨੀ: ਗਿਨੀ
ਦਾਹੋ। ਦਾਰਿ ਪੇਸ: ਅੰਦਰ ਭੀਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਅਗੇ ਹੈ ਤੂ ਮਨੀ: ਮੇਰਾ
ਦਰੀਆਉ: ਦਰਵੀ ਭੂਤਾ। ਛਿੰਦ: ਦਾਤਾ ਗੀ। ਹਵਿਸੀਆਰ: ਬਰਾਹੋ।
ਧਨੀ: ਸੁਆਮੀ। ਦੇਹਿ ਲੇਹਿ: ਦੇਦਾ ਤੇ ਲੈਦਾ। ਦਿਗਰ: ਦੂਸਰਾ। ਦਾਨਾ:
ਅੰਦਰ ਦੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ। ਬੀਨਾ: ਬਾਹਰ ਦੀ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ। ਚੇ: ਦੇ
ਬਖਸਿੰਦ: ਬਖਸਣਹਾਰਾ ॥੧॥ ਪੀਠ ਕਾ ਇਕ ਸਮੇ ਪਤਣੂ ਪਾਸ ਧਾਸੁ
ਵੇਖ ਕੇ ਨਾਮੇ ਕਹਾ ਇਕ ਘੋੜੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਹਛੀ ਹੈ ਤਾਤਕਾਲ ਹਰਿ ਪਠਾਣ
ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ ਤਾਂ ਘੋੜੀ ਦੀ ਵਛੇਰੀ ਨਾਮੇ ਨੂ ਵਗਾਰੀ ਫੜਿ ਕੇ
ਚੁਕੀ ਤੇ ਕਹੈ ਨਾਮਾ ਠਾਕਰ ਮੇਰੇ ਹਛੀ ਕੀਨੀ। ਤਲੇ ਕੋ ਆਂਗੀ ਸਿਰੁ
ਧੁਰ ਦੀਨੀ। ਤਦ ਨਾਂਦਰ ਹਰਿ ਕਹੈ। ਹਲੇ ਯਾਰਾਂ: ਹਲ ਮੈ ਯਾਰ ਰਾ
ਤੇ ਨਾਮਾ ਕਹੈ। ਖੁਸ ਖਬਰੀ: ਖੁਸੀ ਦੀ ਖਬਰ ਦੇ ਪਿਛੇ ਤੇਰੇ ਘਰ
ਸੁਖ ਤੇ ਹੈ ਤੂ ਕਾਲੀ ਕਾਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਕਹੈ ਮੈ ਤੈਨੂ ਵਿਗਾਰੀ
ਫੜਿਆ ਹੈ ਤੂ ਮੇਰੀ ਸੁਖ ਪੁਛਿਦਾ ਹੈ ਤੋ ਕਹੈ। ਬਾਲਿ ੪੦ ਮਨਤ
ਨਾ ਦੇ ਕਰੋ। ਬੇਗਾਰੀ: ਵਿਗਾਰ ਹੈ। ਤੋ ਹਰਿ ਕਹੈ ਤੂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ
ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਤੋ ਕਹੈ। ਸਿਸਾਰ ਦੇ ਆਲੇ: ਚਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ
ਨਾਮ ਹੈ ਅਲੇਖੁ ਤੂੰ ਸਿਜਾਰਦਾ। ਫਿਰ ਕ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ। ਪਰ
ਏਹੁ ਕੋਹੈ। ਜੀ। ਕੁਜਾ: ਕਿਦਰੋ ਆਮਦ: ਆਇਆ ਹੈ। ਕੁਜਾ:
ਕਿਦਰ ਰਫਤੀ: ਗਿਆਸੀ। ਕੁਜਾ: ਕਿਦਰ ਮੇਰਵੀ: ਹੁਣ ਜ
ਲਿਆ ਹੈ। ਵਾ ਕਲੂ ਕਿਦਰ ਗਇਆ ਸਾ ਏ। ਨਗਰੀ ੦ ਮੈ। ਰਾਸ:
ਸਚੁ। ਬੁਗੋਈ: ਕਹੀਂ। ਧਧ: ਸੀ ਦੂਹੋ। ਕਾਹੇ ਕੇ: ਕਿਥੋ ਆਇਨੇ
ਮਰੋਲ: ਮੁਲਾ। ਤੂ ਕਿਦਰਦਾ ਮੇਰਾ ਵਾਕ ਧੂ ਹੈ ਤੋ ਕਹੈ। ਅ
ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ। ਚੀਦੀ: ਕਈ। ਆਲਮ: ਦੁਨੀਆ ਮੈ। ਲਖਾਂ:
ਲਖਾਂ ਹੈ। ਹਮਾਚਨੀ: ਕੀਏ ਸੇ। ਬਗਾ: ਰੰਗ ਵਾਲੇ। ਅਸ
ਪਤਿ: ਸੂਰਜਾ। ਗਜਪਤਿ: ਇੰਦ੍ਰ। ਨਰਹ ਨਰਿੰਦ: ਧੂਹਮਾਦ
ਸਿਭੂ ਮਨਿਾਛੇ। ਸੁਆਮੀ ਮੁਕੰਦ ੦ ਤੂੰ ਜਭਕ ਮੀਰ: ਪਾਤਿਸਾਹ
ਹੋ। ਰਾ॥ ॥ ਤਿਲੰਗ ਇਤੀ॥

੧ਓ ਰਾਗੁਸੂਹੀਮ:੧॥ਘਰੁ੧॥ਭਾਂਡਾ:ਰਿਦੇਰੂਪੀ॥ਧੋਇ॰ਤਿਸਕਾਮਕਰ
ਮਾਕੇਸਾਥਾ॥ਧੋਇਸ॰ਸੁਭਵਾਸਨਾਰੂਪੀ॥ਕਰਮ:ਉਪਦੇਸਰੂਪੀਕਰਮਸੋ
ਦੂਧਹੈ॥ਜਮਾਇਹੁ:ਜਾਗਲਵੇਂ॥ਨਿਰਾਸ॰ਸ੍ਰਗਤੁਤੇਏਵੁਆਮਨ॰
ਰੂਪੀ॥ਈਟੀ:ਗੁਲੀਆ॥ਜੋਨੇੜੇਨਾਲਹੁੰਦੀਆਹੈ॥ਕ॥ਹਾਥ:ਵਸ੍ਰਾ॥
ਨੇੜਉ:ਨੇੜਾਏਹੁਜੋਅਵਿਦਿਆਰੂਪੀ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ:ਮਥਣ ਸਦਰੂਪਰੂਪੀ
ਹੋਰਅਲਿਕਾਰਕਹੈ॥ਛਿਦਾਅਨੇਜੇਤੂ॰ਣਾਏਹੁ ਸੀਪਦੁ:ਤਥਾਹੈ॥
ਸਤਸਾਰਿ:ਸਤਸਿਗਰੂਪੀਸਰਸੈਕਰਆਹੈ॥ਭਾਵਨ:ਭਾਵਨਾਰੂਪੀ
ਪੁਸਪਪਾਤੀਕਰਿਠਾਕਰਨੂਛੈਦਾ॥ਪੂਣਾਪ੍ਰੀਤਪੂਜਾਕਰਸੋ
ਵੇਕਜੇ॥ਰਦਤੁ:ਜਪਦਾਵਮਿਲਾ॥ਕਹਦੇ:ਕਹਣਵਾਲੇ॥ਕਹਿ
ਤੁ:ਤੀਨਕਾਲਕਰੈ॥ਸਾਰਿ:ਸਦਾਸਾ॥ਜੇਏ:ਜਪੇਦਾਕਹਤਾਹੈ
ਸੋਈ॰ਤੇਰਾਨਾਮਦਾਤੇਨੂ॥੧॥੧ਓ ਸੂਹੀਮ:੧॥ਧਮੇ॰ਹਰੀਨੂ
ਹੇਮਨੂ॥ਜਾਣਇ॰ਲਭਨਾਮੀਮ੍ਰਤ॰ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਧੇਖ੍ਰ॰ਵਿਖਕ
ਰੂਪੀ॥ਗਿਆਨ:ਜਾਣਕੋ॥ਚਾਕਰ:ਦਾਸਾ॥ਕੇਰੇ:ਦੇਵਕੋ॥ਧਿਆ
ਨ॰ਵਿਖੈ॥ਰਦੇ:ਪ੍ਰਵਿਰਤਾ॥ਧਾਂਧਨ॰ਮੋਹਿਰੂਪੀਦਾ॥ਭਦੇ॰ਸੂਨ
ਮੈਂ॥ਸੇਦ॰ਭੁਜਨਰੂਪੀ॥ਗਹਿਆ॰ਹਰੀਨੂਜਾਣਦਾਹੈ॥ਕੋਇ॰
ਸਾਡੇਜਾਣਣੇਮੈਂ॥ਤਾਰੇਸੋਇ:ਤਾਰਦਾਤੂੰਹਰੀਹੈ॥ਰ॥੧ਓ ਸੂਹੀ
ਮ:੧॥ਸਾਖੀ ਸਜਣਨਮਾਇਕਸਾਂਈਲੋੜਖਾ॥ਉਪਰੋਉਜੜਲਰਹਿ
ਤਾਥਾਰੇਟੀਖੁਲਾਵਣਦੇਪਰਦੂ ਦੇਸੀਆਂਨੂਮਾਰਕੇਚੋਰੇਮੈਂਪ੍ਰ
ਵਤਾਥਾਸੋਭਾਈਮਰਦਾਨੇਨੂਭੀਓਹੁਮਾਰਨੇਲਾਗਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇ
ਧਚਾਇਆਤੇਸਜਣਨੂਉਪਦੇਸਕਹਿਤੇਹੈਂ॥ਕੈਹਾਂ॰ਜੋਰੈ
ਧਾਤੂ॥ਘੋਟਿਮ:ਘੋਟੀਏਤਾਂਨਿਕਲਦੀਹੈਵਿਚੋਂ॥ਮਸ:ਸਾਹੀ
ਸੂਠਿ:ਸਾਹੀਰੂਪੀਸੂਠਾ॥ਪ੍ਰਸ੍ਰਾ॥ਜੋਕਹੈ॥ਆਪਣੇਸਖੀਦੀਆਸ
ਸੋਣਾਦਾਸਤੇਕਰਦਾਹੈਤੇਕਹੈਂ॥ਨਾਲਿਸੇ:ਨਾਲਿਚੇ॰ਹੂੰਦੇਹੋਣ
ਜੋਹੋਰਦਿਸਾਂਤਕਹੈਂ॥ਰੋਠੇ:ਇਕਛਤੇ॥ਮੰਡਪ॰ਧਵਤੀਆਂਛ
ਤਾਂਮਾੜੀਆ॰ਦੇਛਾਤਾਵਾਲੀਆਂ॥ਪਾਸਹੁ:ਉਧਾਲਜੋ॥ਚਿਤ
ਵੀਆਹਾ:ਚਿਟੀਆਵਾਚਿੜੀਆਹੋਈਆ॥ਢਠੀਆ:ਢਹਣ
ਜੋਗੀਆਨੇ॥ਜੋ॥ਆਵਨੀ॰ਕਾਹਿਤੇ॥ਸਖਣੀਆਹਾ॰ਨਰਾਤੇਤੇ
ਅੰਨਤੇਤੇਉਪਕਾਰਾਧਿਨਾਹੈ ਤੇਸੋਤੂਗੁਣਾ ਤੇਉਪਕਾਰਧਿਨਾਉਤੇ

ਸਭੁਪਦੇਸਮੈਨਹੀਰਹਿਤਾ।ਖਿਨ॰ਕਾਲਮੈਂਵਾਖਿਨਤਿਲ: ਖਿਨਖਿਨ
ਮੈਂਤਾਕੀ: ਭ੍ਰੰਮਨਕੀਆਰਹਜਾ॰ਪੇਜੀਵਾਮੂੜ੍ਹ: ਮੂੜ੍ਹਜੀਵਾਪਾਦੇਂ
ਹਰੀਨੂੰਆਦਿ ।।੧੬ ਸੂਹੀਮ:੪।ਪਾਪਗ੧ ਛੰਦਾਗੁਰੂਜੋਹੈਗੁਰਕਹੀ
ਐਪੂਜਾਤਿਨਕੇਗੁਰ।ਘਰੇਸਬਾਦਿਕੇ: ਕਰਕੇ।ਤਾਹਿ॰ਦੀਆਛੰਦ
ਸਭੁਜਮਕੇ॰ਦੂਤਾਕਾਡਰੁਚੂਕਾ।ਛੰਦਾ।ਹਰਿਰਾਮਨਾਮਕੇ।ਛੰਦਾ
ਹਰਿਰਸਾ।ਗਟਕੇ: ਗਟਗਟਕਰ।ਕੇਰੀ: ਦੀਧਾਰਿ॰ਕਰਕੇ।ਛੰਦ
ਦਾਸਭੁਨਆ।ਵਿਚੋਰਅਰਾਮਨਾਮਰਸੁਹੋ।ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮੁਕਰਕੇ ਰ
ਸਕੇ: ਤਦਾਕਾਰਭਏਹੈ।ਛੰਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਜਲੁ।ਤਿਸ:
ਤਿਸਨਾ ਤਿਸਕੇ: ਤਿਸਕਰਕੇ।ਗੁਰ: ਪੂਜਾ।ਗੁਰਕੇ॰ਆਗੇਵਾ
ਪਾਸਾ।ਗੁਰਚੇਲਾ: ਤੇਰਾਦਾਸਾ।ਜਨਕੇ: ਜਨਦੀ ਵਾ ਜਨਕੇਸ
ਨਦੀ।।੧ ਸੂਹੀਮ:੪।ਛੰਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਪੁਰਖੋਤਮਕਨਾਮ।
ਦਾਲਦ: ਦਾਲਿਦ੍ਰਾ।ਦਲਪਾ: ਪਾਪਾਦਾਦਲ੍ਹਾ।ਮਰਣ: ਮਰਣ
ਦਾਸਮਪਾ: ਸੀਮਦਾਦ ਸਮਾਣੇ।ਆਤਿ॰ਸੋਕ੍ਰਾ।ਪਿਰਪਾ:
ਪਿਰੀਦਾ।ਅਹਪਾ॰ਨਾਮਤੇਸਾਦਾ।ਪਤਿ॰ਜੋਹੈ।ਰੋਗ॰ਪੇਹ
ਗਨੇ।ਰਸੰਖਾਣੇ।ਕਲ੍ਹਪਾ: ਕਲ੍ਹਨੇਵਾ ਕਲਪਣਾਤੇ।ਅਪਾਰ
ਕੋ।ਫਲਪਾ: ਫਲਲਗਾ।ਤਾਂ।ਛੰਦਾ।ਕਿਰਮਜਨ: ਛੋਟੇਜਨਾ
ਗਤਿ॰ ਤੇਰੀਹਾਂਹੋ।ਪ੍ਰਤਿਪਲਪਾ: ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੇਵਾ ਪਾਪੀ
ਦੇਪਾਲਣੇਵਾਲੇ।ਤੁਮਪਾ: ਤੁਮਾਰੇਹਾਂ।ਵਰੇ॰ਹੋ।ਹਰਿ॰ਨਾਮ
ਨਿਮਪਾ: ਨਿਮਖਨਿਮਖੇ।ਪਾਮਪਾ: ਵਾਰਨੇਹਾਂ।ਨਾਸੁਹੀ
ਮ:੪।ਛੰਦਾ।ਹਰਿਕ੍ਰਾਵਿਚੋਹਰਿਹਰਿਨਾਮਰਿਦੁਮਜੀਠਾਹੋਤ
ਸਮੈਮਨਨੂਰਿਦੁਾਤਿਕ: ਦੂਰਾ।ਨਾਸ॰ਦਿਖੇਪਰਿਦ੍ਰ: ਪ੍ਰੇਮਾ।ਛੰਦ
ਹਰਿਰਾਉਭੇਟਿਆ।ਮੁੰਧ: ਜੀਵਰੂਪੀਨਾਰੀ।ਅੰਕੁ: ਤਨਮੈ
ਵਾਹੇ।ਸਿਖ।ਸਹਲਿਕੁ: ਮਿਲਿਆਹੈ।ਆ।ਦੁਹ: ਦੂਰਾ।ਛੰਦਾ
ਹੇਹਰਿ ਅੰਗੀ: ਅੰਗੀਕਰਨਵਾਲੇਰਾਖਹੁ ਅੰਕੁ: ਪਖਸਾਤਾ।
ਸਰਿ: ਸਤਸੰਗਰੂਪੀਸੈ।ਨਵਲਾਇ।ਆਪਾਠਪਾਹਿਲੀਚੀ
ਝੂਦਾਤੇਨਾਵਾਲਿਆ।ਪਾਠਦੂਜੀਬੀਜਦਾਹੇਤੇਅਰਥਏ
ਕਹੋਹੈ।ਵਿਖ॰ਰੂਪੀ ਪੰਡ: ਚਿਕੜਾ।ਛੰਦਾ।ਹੇਹਰਿਪ੍ਰਭੁਦੀਨ
ਦਇਆਲ।ਮਹੀਨੂੰ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੈਕੁ ਮੇਲਹੁ।ਰਿਦੁ:

ਰੰਗਿਆਹੈਦਾਅਨੰਦਭਯਾ।੩।ਸੂਹੀਮ:੪।ਪਖੰਡੀਆਂਆਦੀਪਾਤਕ
ਹੈਂ।ਕਮਾਵਹਿ॰ਇਸਕਰਕੇ।ਅਗਿਆਨੀ:ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ੍ਰੀਤੇਬ੍ਰਹਮਸੋਤ੍ਰੀ
ਕੇਰੇ:ਬਿਮੁਖਾ।ਮੁਖ੍ਯਨਾਕ।ਭਾਇ॰ਤਿਨਾਦੀਬੁਧੀ।ਹਉਮੈ॰ਵਿ
ਚ ਮਨਾ।ਕਰੇ॰ਹਰਿਤਾਂਜੇਨਰਾ।੪।ਸੂਹੀਮ:੪।੧੯ਨਗਰੀ॰ਦੇ
ਹੀਮੈਖੋਜਨਖੋਜਾਹੀ:ਖੋਜਨੇਹਾਂ।ਰਤਨੁ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀਵਾਸਤੇ।
ਮੁਨਿ॰ਵਿਖੇਜੋਮਾਲਿਐ:ਮਿਲੇਤਾਂ।ਗਾਵ॰ਤਾਂਮੈ।ਨਾਮੁ॰ਦੀਪ੍ਰੀਤਿ
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ॰ਨੇਹਾਂ।ਆਪਤੇਔਰਾਂਤੇਵਧਪਿਆਰਾ:ਪਿਆਰੇਦੀਢੂਢਨੂ
ਢੂੰਢਾਹੀ:ਢੂਢਨੂੰਹਾਂ।ਰਤਨੁ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਨਲਿਖੇ॰ਅਨੁਸਾਰ।
ਹਰਿ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਭਾਈ:ਹੇਭਾਈ।੫।ਸੂਹੀਮ:੪।ਮਨੁਹਰਿ
ਰੰਗੁ:ਮਨਵਿਖੇਹਰਿਦਾਪ੍ਰੇਮੁ।ਨਾਮਿ:ਨਾਮਸਿਉ।ਰੰਗਿ:ਪ੍ਰੇਮ।
ਰੰਗ:ਆਨੰਦ।ਸਬਦਿ॰ਕਰਾ।ਚਲੂਲਾ:ਗਾੜ੍ਹਾ।ਸੁਗਧੁ:ਮੂਰ
ਖਾ।ਸਉ॰ਵੇਰੀਭੀਅਕੋਇ:ਕੋਈਨਕੰਦੇਭੀ।ਕਰੇ॰ਹਰੀ।ਪਾਵੇ॰
ਜੀਵਾ।ਰਸਿ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ।ਰੰਗਿ:ਆਨੰਦਦਵਿਚ।੪।੯।ਸੂਹੀਮ:
੪।ਹਰਿ॰ਨਾਮਰਸਿਕਰਿ।ਜਹਿਜ॰ਪਦਮੈਂ।ਛੇਦਾ।ਹੇਭਾਈਜਿ
ਨਪੁਜੇਹਰਿਰਸੁਚਾਖਦਾ।ਅਨਤ:ਹੋਰ।ਛੇਦਾ।ਅਤਿਉਰਧਾ
ਰਿਰਸੁ।ਮੁਰਾਰਿ॰ਦਾ।ਸੁਖਿ॰ਤਾ।ਕਭਾਤਾ॰ਜੀਵਾ।ਰਸਿ॰
ਕਰਕੇ।੭।ਸੂਹੀਮ:੪।੧੯ਜੋਤਿ॰ਵਿਖੋ।ਪ੍ਰਮਾਣਾ।ਸੁਤੇ:
ਸੁਤਨੂੰਦੂਰਖੋਯਨੁਛਾਡਿਕੇ।ਛੇਦਾ।ਭਾਈਜਨ।ਸਿਖਾਇ
ਕ:ਇਕਸਿਖਸਿ[illegible]ਸੋ।ਪਾਇ॰ਜਿਸਦੇ।ਬੁਲਾਇ॰ਜਿਸਨੂ
ਪਿਠਿ॰ਪਿਛੋ।ਲਾਇ॰ਡੇਰੇਦੇ।ਸੇਵਕ:ਸੇਵਕਹੈਨ।ਤਿਨਕੇ
ਮੁਖਿਦੇਖਣਕਾ।ਅਠਸਠ:ਸਭਤੀਰਥਾਂਦੇਫਲੁਨਾਲੋਂਭੀਤਿਲ
ਕੁਸਰੂਪੀਵਧੀਕ।ਕਢਾਇ:ਕਢਿਆਹੈਵਾਕਹਿਆਹੈ।
ਛੇਦਾ।ਨਾਨਕਜੇਹਰਿਰਾਇਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਤਾਂ।ਤਿਨ॰ਸੇਤਾ।ਪਰਸੇ:
ਮਿਲੀਐ।੮।ਸੂਹੀਮ:੪।ਲਿਖਤੁ:ਲੇਖੁ।ਲਿਲਾਰਾ:ਮਸਤ
ਕੇਮੈਂ।ਅੰਗ:ਪਖ।ਛੇਦਾ।ਮੇਰੇਮਨਹਰਿਹਰਿਧਿਆਇ:ਧਿਆ
ਵਣੇਜੋਗ।ਮਨ॰ਨਕਰਧਿਆਇਆਂਵਾ।ਹੇਮੇਰੇਭਾਈਹਰਿਹਰਿਮ
ਨਕਰਕੇਧਿਆਇਆਂ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਰੂਪੀਕਗਤਿਦਾ।ਰਸ:ਲਾ
[illegible]ਨਿਕਲੀ:ਪਹਿਰਤੇਹੈ[illegible]ਪਹਿਲੇ॰ਵੇਦਵੇ
ਛਾਰ:ਭਸਮ[illegible]

ਖੜੋ।ਪੀੜੀ:ਪਾਤਸਾਹੀਅਮੈਂ।ਆਦਿਜੁਗਾਦਿ:ਸਦਾਸਦਾ।
ਬਖੀਲੀ:ਕਰਕੇ।ਨਿਸਤਾਰਾ।ਭਯਾਹੋ।੯ ਸੂਹੀਮ:੪।ਸਹਾਈ:
ਸਹਾਇਤਾਕਰੇ।ਹੋਰਤ:ਹੋਰੁ।ਬਿਧ:ਕਰਾ।ਛੇਦਾ।ਜਿਹਰਿਆਸ
ਗਤੀ:ਸੰਗਤਦੇ।ਹੋਰਖੇ:ਹੋਰੁਖਾ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿਧਨਰਤਨੁ।ਨਾਕ
ਚੋ:ਕਮਾਂਦਿਆਵਾਕਿ।ਤਿਨਾਪਾਸੋ।ਛੇਦਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਵਤੇ:
ਨਰਤਨਭੂਪੀ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾਵੜਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਭਗਤੀਹਰਿਧਨੈ
ਨਾਲਿ।ਲਿਵਲਾਈ।ਅਗਤੀ।ਪ੍ਰਤਖਵ।ਤਿਸੂਨਾ।ਤਸਕਰੈਂ।ਪ੍ਰ
ਤਖਵਕਮਾਂਦਿਆ।ਪਾਣੀ।ਪ੍ਰਤਖਵਪਦਾਰੁਥਭੂਪੀ।ਉਚਕ।
ਸੰਕਲਪਭੂਪੀ।ਸਾਕਤੀ:ਸਾਕਤਾਂਨੇ।ਵਿਖ:ਕਦਮੂ।ਗਾਇ
ਆਂ।ਧਨਤਾਂ।ਛੇਦਾ।ਪਲਾ।ਤਿਹਰਿਦਰਗਾਹਿਸਾਕਤੁ।ਲਦ:
ਜਪੁਕੇ।੧੦।ਸੂਹੀਮ:੪।ਗੁਣ।ਨੂੰ।ਭਗਤ।ਹੈਤੇ।ਛੇਦਾ।ਗੁਰੂਦੇ
ਧਿਆਨੁਨਾਲਿ।ਗੁਰੂ।ਉਤਮਹੈ।ਨਿਧਾਨ:ਮੁਖਵਾਹਰੀਅੰਦਰ
ਭੀਧ:ਵਿਸੈ।ਅਗਿਆਨੁ:ਅਗਯਾਨੀਦਕਰਕੇ।ਕਪਟੀ।
ਨਰਾ।ਜਾਇਗਾ।ਅੰਤਨੂੰ।੧੧।ਸੂਹੀਮ:੪।੧ਓਕਵਨਕਦਰ:
ਕੇੜ੍ਹੈਕੇੜ੍ਹੈ।ਛੇਦਾ।ਸੋਈਮੈਂਧਰਾ।ਤਾਨ੍ਹੁ।ਤਨਕਰਕੇਤੇਮਨਕਰਦੀ
ਚਾਨ੍ਹੁ:ਆਸਰਾ।ਮੈ:ਮੇਰੀ।ਮੈ।ਨੂੰ।ਛੇਦਾ।ਧਰਤੀਵਿਚਪਾਣੀ
ਪਾਣੀਵਿਚਧਰਤੀ।ਕਾਸਟ।ਦੋਨੋ।ਧਕਰੀ।ਭੂਪੀਅਗਨਿ।
ਸਿੰਘਭੂਪੀਪਾਣੀ।ਤਲੇਤੇ।ਅੰਤਨੂੰ।ਜਨ।ਦੋ।੧੨।ਸੂਹੀ
ਮ:੪।ਪਹਿ:ਪਾਸੂ।ਤ੍ਰਧੁ:ਤੈਨੂੰ।ਪਾਈ।ਮੈ:ਪਾਵਦਾ।ਹੈ।ਵਧਾ
ਈਦਾ।ਹੈ।ਧੁਲਾਵਾਹਿ:ਉਚਰਾਦਨਾ।ਹੈ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿਨੇਸਭਸਰੀ
ਭੂਮੈਮਾਇਆ।ਦਾਮੋਹਿਕੀਆ।ਮਾਨੁਖਦੇਹੀਵਿਚਿ।ਇਕਨਾ।
ਨੂੰ।ਮੁਖਿ:ਮੁਖਾਨੂੰ।ਤੇਰਾ।ਦਾਸਾਕ।ਸੁਆਮੀ।ਭੇਖ।ਜਨਾਂ
ਸਾਦਿਵਸਰੀਭੂ।੧੩।ਸੂਹੀਮ:੪।ਰੋਗੁ।ਅਗਯਾਨਜਨ।ਰਾਮ:
ਭਾਈ।ਹਉਮੈ।ਭੂਪੀਵਆਦੂ।ਦੇਉ।ਏਸਭਦ।ਕਹਿਦੇਹੈ।
ਰੈਗੁਣ।ਜੀਵਸਭਰੋਗੀਹੈ।ਹਰਿ।ਦੀ।ਜਗਤੁ।ਨੂੰ।ਕਉ:ਨੂੰ
੧੪।ਸੂਹੀਮ:੪।ਕਰਣ:ਕਰਮਾਰਜਾਈ।ਦੀਅਗਯਾਕਰ।
ਕੀਚੇ।ਆਪਾਰਖੀ।ਮੈ:ਰਖਦਾ।ਹੈ।ਸਭ।ਇ।ਦੇਆਦਿਪਿੜ
ਜੀਵਨੂੰ।ਧਾਰੇ:ਆਧੇ।ਲੇਖਾ।ਪੀਠਕਾ।ਜੋਕੋਈਕਰੇਹੈਮੈਕਛਕ
ਰਦਾ।ਹੈ।...ਤਾ।ਵਦੋ।ਵਰੇ।ਮੁਰਖਤਾਂਨਾਦਿ

ਕਰੋ॥ਅਜਾਣੂੰ ਦਾਸ॥੧੫॥ਸੂਹੀਮ:੫॥੫੧॥੧੪ ਪੀਰਕਾਮੀਤੇਖਸਮਜੀ
ਵਿਚੋਮਲੋਗੀਦਾਨਿਕਾਲਿਆਤਾਂਓਸਜਲੋਗੀਨੂੰਪੁਛਿਆਤੂੰਕਿਸਕਾਲਕ
ਹੈਓਸਕਹਿਆਮੈਜਨਕਦੇਸਮੇਦਾਹਾਂਜੀਤਾਂਓਸਨੇਸਾਰੇਹਾਲਕੇਆ
ਗੇਪ੍ਰਸ਼ਨਕੀਆਜੋਆਪਜਗਤਕਾਸਰੂਪਕਹੋ॥ਉਤ੍ਰ॥ਰੂਪ੦ਕੇਰੇਖ
ਕਰ॥ਏਕੰਕਾਰ:ਏਕਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਾਹੀਸਰੂਪਹੈ॥ਸਾਟਿਓ੦ਤੇਕ
ਵਨਰੂਪਬਿਨਸਾਇਓਸਾਂਗਾਦਿਜੀਵਾਦਿਸ੍ਰਿਸਟਾਂਤਾ॥੯॥ਜੈਸੇਜੋਮਤਰ
ਗਾ:ਲਹਰਾਪੁਦਬੁਦੇਓਹੁਜਲਰੂਪਹੈ ਐਸੇ ਅਰਥ ਸਭਕਾਕਰਨਾ
ਪਰਕਾਰ: ਡਾਲੀਪਾਤਾਂਦਾ॥ਏਕੰਕਾਰ:॥ਇਕਰੂਪਹੈ॥ਮਾਇਆ੦
ਕਰਦਿਕਾਰੀਜੀਵਕਸਏਹੈ॥ਧੋਈ੦ਜਾਂਤਾਂ॥੧॥ਸੂਹੀਮ:੫॥ਛੋਡਾ
ਜੋਪ੍ਰਭਕੀਤਾਕਾਜ੦ਸਭਾ॥ਪਤੀਆਰੇ:ਪਤਆਇਆ॥ਛੋਡਾ
ਜਾਹਉਮੈਜਾਈਐਤਾਂਜਾਚਿਲਗੇ॥ਲਇ੦ਲਰੂ॥ਰਤਨ:ਦੀ
ਪਕਾ॥ਜਾਇ੦ਜਾਂਤਾਂ॥ਰਾਸਿ: ਬਾਣਿ॥ਲਾਇ੦ਜਾਂਤਾਂ॥੨॥ਸੂਹੀਮ:
੫॥ਪਰ: ਧਨਤਾਜੋਗਜੋਗਲੇਕਾਨੀ: ਲੋਕਾਦੀ॥ਸਖੀ:ਸਿਆਣੀ
ਜਗਜਾਸੀਤ੍ਰੀਆ॥ਸਹੇਲੀ: ਅਜਾਣੂ॥ਸੋਈ੦ ਕਰਮ॥ਅੰਕੇ:
ਪਤੀਮੈਂ॥ਗਹੇਲੀ: ਗਹੇਲਈਹੈਜੋਸੋ॥ਆਪਹੀਧਾਤਕਹੇ॥
ਬਿਨਉ: ਬੇਨਤੀ॥੩॥ਸੂਹੀਮ:੫॥ਗ੍ਰਿਹੁ:ਪਤੀਨੂੰ॥ਕੀਨਾ:ਕਰ
ਦਿਤਾ॥ਘਰ:ਪਤੀਕੀਨੀਗਿਹੋਈ॥ਛੋਡਾ॥ਭਤਾਰਿਨੇਇੰਦ੍ਰੀ
ਦਸਾ॥ਸਗਲ੦ਦੇਵੀਰੂਪ॥ਲੋੜੀ੦ਸੋਪਾਇਆ॥ਛੋਡਾਕ
ਵਨਗੁਨਕਹਾ॥ਪਿਆਰੇ੦ਦੋਰਾਰੇ: ਰਾਰੀਹੈ॥ਸਤ੦ਬੋਲਣਾ
ਨਾਮ੦ਰੂਪੀ॥ਕਿਰਾਨ੦ਕਰਤਾਰ॥ਰਤਾਰੂਪੀਤੇਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ॥ਗਹਨੇ:
ਗਹਿਣਕਰਣਾ॥ਹਰੀਦਾਏਹੀਗਹਨੇਹੈ॥ਧਨ: ਨਾਰੀ॥ਕਾਮਣਿ:
ਟੂਣਾ॥ਮੰਦਿਰ੦ਸਰੂਪਰੂਪ॥ਸੂਰ: ਗਿਆਨਰੂਪ॥ਸੂਰਜ॥ਸ
ਰਧ: ਸਰਧਾਰੂਪੀ॥ਧਰ੦ਤੇ॥੪॥ਸੂਹੀਮ:੫॥ਕਿਉ:ਗਉਤ
ਈ:ਦਾਸਤੇਅਰਿ:ਲਿਜਾਈ: ਜਾਗਾਜਤਸੀਗਾਪ੍ਰਿਆਂਦੀ
ਗ੍ਰਿਹਿਮਸੇਜ੦ਸਰਧਾ॥ਤਉ੦ਤ੍ਰੀਆ॥ਪਾਈ੦ਹਰਿਨੇਵਾਹਰ
ਨੂੰ॥ਮਿਲ੦ਮੇਰਾਪ੍ਰੀਤਾ੦ਦੀਆਦਰੇ:ਮਦਧਨਨੇਮਤਦਿਤਾ:
ਮਤਵਾਲਾ॥ਬਲਿਤਾ:ਬੁਲਾਵੈਤਾਂ॥ਲਾਗੇ: ਬੀਤੇ॥ਦੇਸਾਦ
ਮੀਤਰ: [illegible] ਕਹੋਹੈਂ [illegible] ਗਾ॥ਕਾਏ॥

ਭਾਈ: ਭੰਦਾਲਾ॥੫॥ਸੂਹੀ ਮ:੫॥ਸਾਰਿ: ਸਾਰੇ ਵ ਸਚੇ ਵਖਬਰਾਏ
ਖਰੀਦ: ਮੁਲਖਰੀਦਿਆ॥ਦਾਸੂ॥ਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ॥ਰਿਗਲੇ: ਰੰਗਵਾਲੇ
ਬਾਰੇ: ਵਾਰਨੇ॥ਕਾਰੇ: ਕਾਰੀ॥ਛੋਡਿਆ॥ਬੇਪਰਕਿ ਤੂੰ: ਕਿਤਾ॥ਪਿਆਸਾ
ਰੇ: ਸਨਾ॥ਪਾਈ ਸੋਮੰਤਨਕਰ ਤੇ ਵਜਨ ਕਰਾ॥ਨਾਰੇ: ਨਾਰਾਦੀ
ਨੂ: ਨਿਤ ਭੂਜਾਰੇ ਨਾਰੇ: ਪਰਾ॥੪॥ਸੂਹੀ ਮ:੫॥੧੬ ਚੀਠਕਾ॥ਪਖੰਡੀ
ਆਂਕੀ ਬਾਤ ਕਹੋਂਰੀ: ਝੀਆ॥ਪਹੁਤ: ਪਹੁਤੇ ਹੋਇ ਹਾਂ ਹਮੂ॥ਪ੍ਰਿ
ਅੰਨੇ ਵਨਾਹਠੀਸਾ: ਹਠੇ ਵ ਝੂਠੀਆਂ ਰਾਪਾ॥ਮਹਲੀ: ਮਹ
ਲਵਾਲਾ ਤੈਂ ਮਹਲ ਦੇ॥ਸੁਖੰ ਤੋ॥ਕਾਂਮੀ॥ਹਮ ਕੌ॥ਦੇਖੇ: ਦੇਖਣੇ
ਸੁਭਾਈ: ਸੀਦੂ ਵ ਸੁਕਾਇਆ॥ਨਾ॥੭॥ਮ:੫॥ਪੈਪੈ: ਚਰਨਾ ਸੇਪੈ
ਕੇ ਵ ਪੈ: ਪਹੁੜ੍ਹ ਹਮ ਪੈ ਹਾਂ॥ਸੋਹ ਵਿਖੇ ਰਿਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾ॥ਪੂ
ਲਿੰਵ ਤ ਹੋਆ॥ਆਨੂ: ਆਨੀ॥ਛੇਦਾ॥ਕਰਨ ਵਿਖੇ ਨਾਦਾ॥ਕੀਨਾ:
ਸਨਿਗਾਪਹੋ॥ਆ॥ਛੇਦਾ॥ਸੁਨਤ ਮਨਿ॥ਛੇਦਾ॥ਰੇ ਸੰਪੇ॥ਇਸ
ਟਿੰ ਕਰਨਾ ਹੀ॥੮॥ਮ:੫॥ਘਰ: ਰਿਦੇ॥ਭਰਮੇ: ਭਰਮ ਵਿਖੇ॥
ਨੀਰੁੰ ਕਰਮਾ॥ਭੂਪੀ॥ਲੂਣਹਾਰਾਮੀ: ਕ੍ਰਿਤਘਨਾ॥ਪਾਰਗਿਰਾਮੀ:
ਪਾਰਕਰਤੀ ਵ ਪਾਰਗਾਮਨ ਕਰਾ॥ਵਤੀ॥੯॥ਮ:੫॥ਪ੍ਰਿਨਸਖੀ
ਦਾ॥ਰੀ॥ਸਖੀ ਸਭਕਾ ਕਰੋ॥ਸੁਹਾਗ: ਸੁਹੀ ਭਈ ਹਾ ਤੂੰ: ਮਨ
ਇਕਾ॥ਨੈਨੰ ਦੀ ਭਲੀਰੀ: ਧੌਰੀਆਂ ਕਰਾ॥ਤਤੀ: ਤਹਾਂ
ਜਤੀ: ਜਤਾ॥ਓਹੁ ਸਖੀ ਕਿਹੇ ਰੀ ਸਖੀ ਮਾਣੁ ਤੋ॥ਹਤੀ: ਹਤੋ
੧੦॥ਮ:੫॥ਜੀਵਨੰ ਭੂਪ ਹੋ॥ਸਾਧਾਰਾ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇ ਵ ਸੁਧਹੋ
ਇਆ॥ਸਾਜਨੰ ਲੋਕ ਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ॥ਗਹੇਰਾ: ਸਮੂਹ ਵ ਸਮੁੰਦ੍ਰ
ਨਾਨਕੰ ਤੇਰਾ॥੧੧॥ਮ:੫॥ਜੁਧੰ ਭੂਪਾ॥ਦੁਆਰੇ: ਸਤਸੰਗਾ ਭੂਖੀ
ਮੀਠੀ॥ਜਹਾ ਹੋਇਆ ਡੀਠੀ॥ਓਹੁ ਸੰਗਤਾ॥ਛੇਦਾ॥ਤਹ ਸੰਗਾ:
ਸੰਗਤ ਮੇ॥ਗੀਤ: ਰਾਗਾ॥ਨਾਦ: ਸਬਦਾ॥ਅਖਾਰੇ: ਜੋੜ ਮੇਲ
ਛੇਦਾ॥ਨਮਾਸੀ ਮ੍ਰਿਤਕੀ॥੧੨॥ਮ:੫॥ਸਾਜਨ ਤੂੰ ਮਨ॥ਦਿਕਰਾ
ਚਿਤਾਰੇ: ਚਿਤ ਕਰਾ ਵੇ॥ਸੁਖੰ ਹੋਵੈ॥ਧੀਰਕ: ਧੀਰਜਾ॥ਤਿਨ
ਕੀ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦਾ॥੧੩॥ਮ:੫॥ਸੁਰੰ ਦੇਵਾਂ॥ਦੂਤੇ ਨਰ ਦੇਵਾ: ਬ੍ਰ
ਹਮਾ ਵ ਰਾਜੇ॥ਕਰਿ: ਕਰਦੇ॥ਜੋ ਦਾ॥ਪੇਖੰ ਹੋ॥ਜੀ॥ਰਿੰਕਰੀ
ਲਪਟਿੰ ਸੋ ਨ॥ਮਨਾਹਿ ਕਰਾ॥੧੪॥ਮ:੫॥ਚਸਤੇ: ਬਸਤਾ ਹੈ॥

ਸੁਤਿ॰ ਹੁਕਮ ਦਾ ਚੇਤਿ ਨਤਾਰੂ ਪਾ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ॰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾਤੇ ਲੋਕਾਂ
ਭੂਮਿ ਤ੍ਰ: ਭ੍ਰਮਦੇ ਭ੍ਰਮਾਏ ਹੋਏ ਭ੍ਰਮਹਾਰੇ॥ ਸੰਗਾਰੇ: ਸੰਗਦੀ॥੧੫॥
ਮ:੫॥ ਕਾਜ॰ ਕਰਾ॥ ਕਾਈ: ਕੋਈ॥ ਸੋਵਤ: ਸੁਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀਵ
ਅਚੇਤ: ਅਗਿਆਤਾ॥ ਧਿਨਾਹਿ: ਨਾਸ ਕਰੋ॥ ਉਪਾਰ: ਉਤ
ਪਤਿ ਕਰੋ ਸੋਇਆ॥ ੨੭ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ॥੧੬॥ ਮ:੫॥ ਸੁਣਿ ੨॰ ਦੋ
ਸਭਾ ਸਾਦਾ ਗੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰੰ ਤੇ॥੧੭॥ ਮ:੫॥ ਧਚਨਿ॰ ਕਰਾ ਮੂਰਤਿ॰
ਹੈ ਤੇਰੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਤੇ॥ ਕਮਲ॰ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ॥ ਅਧਾਰੀ: ਆਸ
ਰਾ॥ ਤਜਾਰੀ: ਤਜਿਆ ਹੈ॥ ਸੁਚਾਰੀ: ਸੁਚ ਅਚਾਰ॥ ਉਤਰੀ: ਉ
ਤਰੇ ਹਾਂ॥੧੮॥ ਮ:੫॥ ਮੋਹਿ॰ ਵਿਚਾਨੀ ਆਰੇ॰ ਨੂੰ॥ ਦੇਹ॰ ਕਾਯਾ
ਦ: ਵਿਸਰਬੁਧਾ ਬਿਗਾੜੇ॥੧੯॥ ਮ:੫॥ ਪੇਖਤ ਚਾਖਤ: ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਸੇ ਦੇ
ਖਤਾ ਹੂਆ ਤੇ ਰਸਨਾ ਤੇ ਰਸਾਂ ਨੂੰ ਚਾਖਤਾ ਹੂਆ॥ ਕਹੀਅਤ:
ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜੀਵਾ॥ ਸੁਨੀਅਤ ਸੁਨੀਐ: ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਸੁਣਦਾ
ਵਸਤ: ਵਸਤੁ ਦਾ ਵਸਦਾ॥ ਛੋਦਾ॥ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॥ ਘੋਰ: ਘੋ
ਰੈ ਤੇ॥ ਪੋਚਾਰੇ: ਪਾਲਕੇ॥ ਕੁਚੀਲ॰ ਈਹਾਂ ਤੇ ਆਰੋਗਾ॥ ਗਾਰਤ:
ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਖਾਤ ਮਹਿ॥ ਪਾਧਨ੍ਵਤਾ ਮੇਰੇ॰ ਰਖ੍ਯਾ॥ ੨੦॥ ਮ:੫
ਕਰਮਿ: ਉਤਮ ਕਰਮਾ ਨੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ॥ ਏਇਉ: ਐਸੇ ਜੋ॥ ਕੀਮ
ਤਿ: ਹਰਿ ਪੂਰਣ॥ ੨੧॥ ਮ:੫॥ ਟੂਟਾ॰ ਜੀਵਨੁ ਗਾਛੇ: ਮੇਲੇ॥
ਮਨਿ॰ ਨਾ॥ ੨੨॥ ਮ:੫॥ ਜਾਈਐ॰ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ॥ ਸਾਚੀ॰ ਤੇ ਪੂਰ
ਣ ਤੇ॥ ਰੀਤਿ॰ ਜਿਸ ਦੀ॥ ੨੩॥ ਮ:੫॥ ਛੋਦਾ ਹੈ ਗੁਰ ਤੇਰਾ॥ ਛੋਦਾ
ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ॰ ਤਾ ਮੇਰਾ ਦਾ ਮੇਰੇ ਪਰਾ॥ ਕਰਮੁ: ਕਰਤਤ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ॥
ਜਾਤੇ॰ ਹੋ ਤਜੀ॥ ਚੀਤਾ: ਚਿਤ ਮੈ॥ ੨੪॥ ਮ:੫॥ ਮੀਤਿ॰ ਤੇ॥ ਭਾਈ॰
ਦੇਖਾ ਜਾਤਿ: ਜਾਤਿ॥ ਛੋਦਾ॥ ਸਹਜ ਸੁਖ ਦੇ ਅਨੰਦ ਦਾ॥ ਸਨਾ
ਹ: ਸੰਜੋਗਿ॥ ਆਦਯ: ਹਥੀਆਰ ਕਾ ਮਾਦੀ॥ ਸਰਣ॥ ਏਹੁ ਛੋ
ਦਾ ਕਾਲੁ॰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਮੁ ਕੰਟਕੁ॥ ਛੋਦਾ॥ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਰਜਾ:
ਸੁਆਮੀ॥ ੨੫॥ ਮ:੫॥ ਗਾਹਾ: ਗਾਵਣੇਹਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰਣੇ ਹਾਂ
ਤਾਹਾ [illegible] ਛਾਹਾ:

ਘਾਣੀਏ॥ਲਾਹ:ਲਾਹੀਏ॥ਅਰਪਾਹ:ਅਰਪੀਏ॥ਕਟਾਹ:ਕਟੀ
ਛੋਰ॥੨੬॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾ॥ਮੀਤ ਦ ਸਾਜਨ ਹਾਂ ਤਨੰ ਕਰਾ ਹਰਿ ਨ
ਮਰੂਪੀ॥ਛੇਦਾ॥ਭੋਗ ਤੁਛ॥ਛੇਦਾ॥ਬਾਕ ਕੇ ਧੂੜੀ॥ਜਨੰ ਨੇਦਾ
ਸੰਪਰਾ॥੨੭॥ਮ:੫॥ਧੀਰ:ਦ੍ਰਿੜਤਾਈਆ॥ਜਲ:ਜਮਦੂਤ
ਜਗਜਾਲ ਤੇ ਸੁਪਨਾਵਤ ਹੋ॥ਪਰਬਤੰ ਵਤ॥ਸੋਗੰ ਪਦਾਰ
ਥਾਦਾ॥ਰੋਗੰ ਦੇਹ ਦੇ॥ਅਧਿਪਤਿੰ ਜੈ ਨਾਦੀ॥ਨ੍ਰਿਪੰ॥ਦ੍ਰਿਸਟ
੨੮॥ਮ:੫॥ਦੀਨ:ਧਰਮ॥ਦੁਨੀ:ਮਾਯਾ ਵਣਾ॥ਖੁਨਾਮੀ:ਗੁ
ਨਾਹੀ॥ਛੇਦਾ॥ਸਚ ਧਰਮ ਤੇ ਭੁਲਾਯੂ ਨਕਰਾਏ ਧਰੇ॥ਤੁਸੈਂ
ਨ ਜੋ ਕਰੇ ਤਿਸ ਦੀ॥ਦਾ॥ਛੇਦਾ॥ਜੇ ਦੂਨੀ ਨੂੰ ਕਰੇ ਸੋ ਦੀਨ ਕੇ ਤੇ
ਜੈ ਜਾਏ ਨਾ॥ਜਾਰੇ:ਪ੍ਰਕਾਸੇ॥੨੯॥ਮ:੫॥ਉਚਾਰੀ:ਉਚਾਰਦਾ
ਹੈ॥ਓਟ:ਆਸਰਾ॥ਜੀਵਤੰ ਭਾਵਤੇ॥ਜਿਤ:ਜਿਸ ਦੀ॥ਜੀ
ਵਨੰ ਰੂਪਾ॥੩੦॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾ॥ਪਰਿਵਾਰਾ॥ਕਮਲ ਉਪਰਾ॥ਬੀਨੰ
ਹੋ॥ਨਾਮੰ ਹੈ॥ਆਦਾਨੰ ਹੈ॥੩੧॥ਮ:੫॥ਸੰਜੋਗ:ਪ੍ਰਾਪਤਿ॥
ਸਾਧੰ ਸੰਗਮੇ ਗਾਵਹਿ:ਗਾਵਤੇ॥ਛੇਦਾ॥ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ॥ਛੇਦਾ॥ਤੂੰ ਪ੍ਰ
ਭੂਆ॥੩੨॥ਮ:੫॥ਚਹਤੀ ਜਾਤੰ ਹੈ ਅਉਦੀ॥ਧਾਰਤ:ਦੇਖਤਾ ਜੀਵ
ਬੀਧਹਿ:ਬੀਦਨ ਮੈਂ॥ਪਾਰਚ:ਪਲਚ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ਮਾਧਵੇ:
ਮਾਧੂ ਨਾਦੇ ਉਕਰ ਸਾਰਤ:ਖੁਲਕੇ॥ਤਿਲੰ ਮਾਤ੍ਰ॥ਭਰਨੰ
ਆਪ ਨਾਤੇ ਸਭੀ ਦੀ ਆਦਾ॥ਜੇ ਜੋਗਾ॥ਸਰਨੰ ਮੈ ਰਖਣ
ਨਾ॥ਉਧਰ:ਉਧਾਰ ਲੇ॥੩੩॥ਮ:੫॥ਨਾਗਰ:ਰਤਨਾ ਦੀਖਾ
ਣਾ॥੩੪॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾ॥ਕਾਜ ਭੂੜਾ:ਸੁਦਾ॥ਉਧਰ:ਉਧਾਰਲੇ॥
ਧਾਰੈ:ਧਾਰ ਕੇ॥ਛੇਦਾ॥ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ ਦੀ॥੩੫॥ਮ:੫॥ਪ੍ਰਭੁ:ਸ
ਰੂਪ॥ਸੁਖੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ॥ਨਾਮੀ ਦੋ॥੩੬॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾ॥ਸਾਧ
ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ॥ਜਪੇ ਮਨ ਕਰਾ॥ਰਸ
ਨੰ ਕਰ ਭੀ॥ਧਾਰਿ ਜੋ ਮੁਖਿ ਹੋ॥੩੭॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾ॥ਹੇ ਗੁਬਿ
ਦਾ ਹੇ ਦਾਇਆਲ ਤੇਰੇ॥ਛੇਦਾ॥ਨਾਮ ਜਪਿ ਚਲੇ॥੩੮॥ਮ:੫॥
ਥੀਮੇ:ਧਾਲੇਵ॥ਆਸਰਾ ਦੇਵੇ॥ਨਿਰੋਆ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ਰਖਾ:ਰ
ਖਕਾ॥੩੯॥ਮ:੫॥ਮੋਹਨੀ ਨੇ ਦੁਤਾ ਦੀ ਧਾਤੂ ਵਛੇਦਾ॥ਦੁਤਾ ਨੇ
ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ॥ਪ੍ਰੇਮੰ ਦਾ ਬਿਛੋਹਾ:ਬਿਛੋੜਾ॥ਜਿਤੰ ਕਾਮਾਦਿ

ਬੀਤੀਅਨ: ਬੀਤ ਗਈਏ ਹੈਨ।ਦੂਤਰ ਮਾਈ: ਮਾਯਾ ਦਾ ਦੂਤਰ ਕਾਮ
ਦਿਹੇ ਭਾਈ।ਪਾਈ॰ ਦੋਂਹਾਂ ੪੦।ਸੂਹੀ ਮ: ੫।੧੯ ਪੀਠਕਾਸਾ
ਰਿਚ ਪੰਜ ਦੀਪਾਤਸਾਹੀ ਇਕ ਸਮੇ।ਥੀਆ ਜਾਵੇ ਕੈ ਠੇ ਛੱਕ ਭੋਣੀਆਂ ਨਾਮ
ਨਗ੍ਰਬਾ।ਤਿਸ ਨਗ੍ਰ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ।ਤਬ ਅਗੋਂ
ਚਰੀ ਪਾਇਕੈ ਮਾਹਿਮਾਨਾ ਸਿਖ ਨਿਟਹਲ ਕਰੀ ਬਤਿ ਕਹੈਂ।ਬਿਸ
ਰਾਏ: ਬਿਸਰਿ ਜਾਏ ਹੈ।ਬਡਪਨ: ਵਡਪੁਣ॰।ਜਿਸ ਕਰ।ਪੀਸਨ:
ਚਕੀਆ ਸੈ ਤੋਖਾਏ: ਸੰਤੋਖ ਕਰਕੇ।ਤਾਏ: ਤਾਆਦੇ।੪੧।ਮ: ੫।।
ਸੰਤ॰ ਮੇਰੇ।ਹਾਰ॰ ਹਾਂਮੇ।ਬੀਜਨ: ਪਖਾ।ਚਉਰ: ਚਉਰੇ।
ਨਿਹਾਰਹੁ: ਨਿਵਾਉ।ਬਚਨ॰ ਬੋਲ ਕੇ।ਸਾਹੁ: ਸਨਾ।ਸੋਚਹੁ: ਪਾ
ਵੈਦ ਕਠਾ ਕਰੋ।ਚਿਤਵਉ: ਚਿਤ ਕਰਤੇ।੪੨।ਮ: ੫।ਜੋਇਸੀ॰ ਮਾਯਾ
ਦਾ ਵਿਸਜਾਂ ਨੇ।ਪਾਉ: ਪਉ ਨੇ ਹਾਂ।ਕਉ: ਤਿਸ ਮੈਂ।੪੩।ਮ: ੫।ਪਚੜ੍ਹ
ਤਾਲਾ।੧੯ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨਾ: ਪ੍ਰੀਤਾ ਵਿਚੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰੀਆ: ਬੜੀ।
ਲਾਲਨ: ਲਾਲ ਦੀਸ ਸੰਤ॰ ਕੇ ਮਾਰਰਗ।ਭੁਰੀਆ: ਦਾਟੂਦ ਤੇ
ਤ੍ਰੀ।ਹਰੀਆ: ਹਰੀ ਨੇ।ਧਰੀਆ: ਵ੍ਯਧ ਬਜਾਹੇ।ਕੋਠਰੀਆਂ॰
ਦੇਹਾਂ ਭੂਪਾ।ਸੰਤਿਨ ਸ: ਚਹੁ ਜੁਗਾਂ ਕਾ ਕੌਰ ਦੇਹਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਵਡੀ
ਆਂ।ਵਰੀਆ: ਵਲੁ ਹੈ।ਛੋਡਦਾ।ਪਿਰੀ ਦਾ ਨਿਜ ਮੰਦਰ ਹੈ।ਕਰੀ
ਆ: ਕਰਦਾ ਹੈ।ਮਰੀਆ: ਮਰਦਾ ਹੈ।ਜਰੀਆ: ਜਰਦਾ ਹੈ।
ਕਿਰਤਾਨਿ॰ ਕਰਮਾ ਨਾਲ।ਬਿਖਨ: ਵਿਖਯਾਂ ਦਾ।ਧਿਰੀਆ: ਧੇ
ਬਾਂ ਹੋਇਆ।ਪਰੀਆ: ਪਿਆ ਹਾਂ।ਸਮਿਰੀ: ਮਿਲੀ।੪੪।ਮ: ੫।
ਮੰਗਲ॰ ਵਤਾ।ਆਖਾਰਾ॰ ਜਗਤਾ ਰੂਪ॰ ਤੋਹੀ: ਨਿਸ਼ੰਕ ਕਰਕੇ।
ਮੁਖ॰ ਦਾਇ ਡੂੰਮ।ਸਾਹ॰ ਤਨ।ਚਰਨਾਰ: ਚਰਨਾ ਦੀ।੪੫।
ਸੱਪ ਛੋਡ।ਜਿ ਉਤੁ ਕਿਰਪਾ ਮੈਂ ਆਇਆ ਤਉ ਮੈ ਸਰਣੀਆ
ਇਆ॰ ਜਉ ਮੈ ਸਰਣੀ ਆਇਆ।ਤਮੇ ਭੋਰ ਸੇ: ਨਿਜ ਚੇਮ
ਆਇਆ।ਸੁਆਮੀ॰ ਇਜੁ ਮਾਇਆ॰ ਕੋ ਮੋਰੋ: ਤੋੜੋ।
ਪਾਵਕ: ਅਗਨਿ ਕਾ ਸਗਾਰਣਇਆ: ਜਾਗਰ ਹੈ।ਧਾਇਆ:
ਧਾਈ।੪੬।ਮ: ੫।ਰਾਗ ਸੂਹੀ।੧੯ ਸੀਸਾਰ॰ ਰੂਪੀ ਵਾਦਾ
ਸਮਗਰੀ: ਜੜ ਚੇਤਨ।ਪਾਸਾਰ: ਸੀਸਾਰ।੪੭।ਸੂਹੀ ਮ: ੫।
੧੯ ਤਾਨਿ॰ ਦਾ।ਛੇਦਾ।ਸਭ ਤੇਰੈ ਭਗਤ ਤੇ ਹੈ।ਸੂਖ ਭੂਪਾ।੪੮।
ਮ: ੫।... ਸਾਈ: ਹਕਰਕੇ।ਸਾਈ: ਮਾਤਾ ਨੇ।

ਤਾਰੰ•ਕੀਤੇਹੋਰਚਖੇ।ਸੂਖੰ•ਦਾ।ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਹੋਆਭਾਣਾ।
੪੯।ਮਃ੫।ਨਿਰਬਾਣ:।ਇਕਰਸਵਾਛੇਦਾ।ਕਰਤੇਨਿਰਬਾਣੁਕਾ।
ਮਜਨੰ•ਪੂਰਬਾਦੇ।ਅਖਰੁ:ਨਾਮਰੂਪੀਵਾਹਰੀਜੋਈ:ਸੋਭਾ।
ਛੋਡ।ਘਾਟਿਘਾਟਿਆਸ਼•ਪੂਰਣਜਾਣਕੇਵਾਘਾਟਿਘਾਟਿਵਿ
ਖੋਜੋਹਰਿਓ।੫੦।ਮਃ੫ਕਰੇਂ•ਸੇਤੂਾਯਰਾਤੇ:ਪਛਾਤੇਗਾਹਰਿੰ
ਦੇ।ਸੋਈ•ਨਿਸਚੈਕੀਤਾਹੈ।ਤਿਨ•ਨੇਵਾਕੋ।੫੧।ਮਃ੫ਅ
ਗਾਨੰ•ਗਾਰਭਦੀਵਾਮਾਧਾਰਪੀਆਟਿਕੰ•ਤਨਕਰਤੇਮਨਕਰਾ।
ਕੂਪੰ•ਸਿਜਾਰਰੂਪੀਆਜਾਣਰੰ:ਖਧਰਵਾਸਾਗਰਿਆਨਾਪਰ
ਮਃ੫।ਪੀਠਕਾਅਧਕਹਿਤਾਹੈ।ਮੈਸਭਕਰਨਾਤੇਕਹੌਂਨਸ
ਓ:ਨਹੀਬਆਆਣਇਆ•ਗਾਰਭਤੇਯਾਹਰੁਾਨਿ:ਵਿਸੇਸ
ਕਮਾਆਣੀ•ਬੁਧਿਆਨਿਰਾਲੀ:ਨਿਲੇਪਹੈ।ਜਾਣਇਹਿੰਤੇ
ਭੇਰੀਵਾਹੋਆਹਮ•ਗਿਰਭੁਣਾ।੫੩।ਮਃ੫।ਭਾਗਠੜੇ:ਭ
ਗਾਵਲੇਵਪਕਾਤੇਹੋਗਾਗਿਆਹਰਿੰਦੇਨਾਮਾਰੂਪੀਆਛੇਦਾ।
ਕਿਰਿਆਸਾਰਮੈਆਇਸੇਈਪਰਵਾਣੁਗਈਆਕਾਰੀ:ਕ
ਰਵਸਤੇ।ਜੀਅਜਨਮਾਆਮਰੁ:ਹੁਕਮਾਜਾਹੀ:ਰਾਜ
ਧਾਰੀਸਭਸੰਗਤਰੂਪੀਆਤਿਨਿ•ਏਹਵਾਤਿਸਨਾਇਨਾ
ਪੀਸਣ:ਰਚਕੀ।੫੪।ਮਃ੫।ਪਰਮੇਸਰੰ•ਰੂਪੰਜੋਹੈ।
ਮੁਕਤਿਕੀਜੁਗਤਿਤੇਭੁਗਤਿਕੀਜੁਗਤਿਭੌਤੇਂ•ਸੁ
ਦੁਨਦੀਆਛੋਦਾਤੇਰਾਨਾਮਉਪਦੇਸਰੂਪੀਆਸਿਮਰਨ
ਜੋਗਸਿਮਾਰਿਸਿਮਰਜੀਵਾਵੇਲੁ:ਘੜੂਆਸੁਹਾਵੀ:
ਸੰਦੂਹੋ।੫੫।ਮਃ੫।ਛੋਦਾਮੈਨਿਮਾਣੀਦਾਮਾਣਤੋ।
ਉਰ:।ਦਿਖੈਯਵਾਵਿਸੇਸਕਰਾਤੇ•ਸਾਤਿਆਸਾਰੀ:ਕਹੀ
ਛੋਨਿਲੈਹਿ•ਸਭਸੰਗਤਰੂਪੀਲੜਮਗਾਵਾਂ•ਬਾਣੀਕਰ
੫੬।ਮਃ੫।ਯਾਵੈਂ•ਤੇਹੋਰਾਕਾ•ਸੁਆਮੀਤੇਰੇ•ਦਾਸੁ
ਦਿਲਾਸਾ:ਆਦਰਾਜਰਹਿ•ਤਨਕਰਤੇਮਨਕਰਭੀਗਸਾ
ਰ:ਸਮਾਲਵਕਦਮਾਕਲ•ਜੁਗਮੈ।੫੭।ਮਃ੫।ਮਃ:ਤਮਆ
ਸੁਆਮੀ•ਦੇਭਉ•ਜਲਤੇਸਭਾਂ•ਦੀਜਿਗਿ•ਜੋਨਜਿਸੰ

ਪਰਾਰਵਾਲਾ॰ਦੀਜੈ ਵਾ ਦਾਸ ਦਕਾ। ਪ।।ਮ ੧।। ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀ
ਆ॥੧੬ ਮੈ: ਮੇਰੇ ਮੋ ਰੂਪ: ਸਫਾਈ ਰੂਪੀ ਨੈਣ: ਗਿਆਨ
ਵਿਰਾਗ ਰੂਪੀ ਢੋਗੁ: ਜਬ ਪ੍ਰਭੁ ਜਤ ਸੋਗ ਰੂਪੀ ਚੋਣ: ਵੇਦ ਬ
ਚਨਾ ਸਤਜਿ: ਸਾਂਤਿ ਵਾਰਿਆਂ ਨਰੁਪੀ ਅਤਿ ਸੁੰਹਰੀ ਦਾ
ਅੰਤਿ॰ਨੂਾ ਜੁਗਤਿ: ਗਿਆਨਾ ਮਾਤੌ॰ ਸਾਤੁ ਅਵ ਸੋਣੀ।
ਰਾਈ॰ਵਚਨ ਦੀ ਪਾਈ: ਪੌਰੀ ਸਜਿਆ ਹੀ: ਦਿਹਾਰਾਮੈਥ
ਰਾਕੈਤ॰ਮੈ ਹੋਏ ਦੋ ਪਿਆਰੇ॰ ਰੂਪੀ ਕਬੁ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਰਾ
ਵੇਸੀ: ਅਭੇਦ ਕਰੇ।੧।। ਸੂਹੀ ਮ:੧।੧੬ ਰੰਗ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ
ਜੀਉ: ਹੇਛੀਈ ਤਉ ਐ ਸੋ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਾ ਠਗਿ: ਠਗਾਨੇ
ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਵਾਲਾ॰ ਗੁਰੂ ਧਨੁ॰ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਧਾਧਿਕ: ਬੁ
ਧਨਾ ਕਰਿ ਪੀਠ ਕਾ ਪਖੰਡੀਆਂ ਦੀ ਬਾਤ ਕਹੋ ਚਿਟੈ: ਘਰੋ
ਉਪਜੈ: ਨਿਕਲੇ ਵਾ ਕਹੀਏ ਛੋਡਦਾ ਸੇ ਸੇ ਪਸੂ ਅ ਢੋਰ ਵ
ਪਸੂਆ ਦੇ ਸੇ ਢੋਰ: ਪਾਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦ ਢੋਰ: ਮੁਰਦੇ।
ਫਿਰੈ ੨: ਸੁਞਾ ਤਲਪੀ ਐ: ਤ ਬੁਧ ਪੇਦੀ ਹੇਜਮ ਰੂਪੀ
ਲਿਵ॰ ਕਰਆਮਨ: ਚੋਰਾ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੀਤੋ ਨਦਰੀ:
ਹਰੀ ਦੇ ਵਾ ਨਦਰੁ ਕਰ ਸਤ ਸੰਗ ਦੇ ਮੇਲਿ ਦਿਛਾ ਗਾ ਫਲ:
ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਦੋ ਗਾ ਫਲ: ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਵਾ ਦੇ ਸਰੋ ਖਿਰੋ ਤਾਣੁ:
ਏਹ ਦੋ ਆਏ ਅ ਪਹੋ ਦਿਜ ਜਾਂਵ ਲਖਿ ਚਣੇ ਕਰ ਵਾ ਕਰੇ
ਈਕੁ ਦੇ ਕੇ ਈ ਦੇ ਦਤਾਂ ਸੇ ਦ ਣਾ ਵਿਰੁਚੀ ਐ: ਖਰਾਬੁ
ਈ ਦਾ ਹੈ। ਭੁਲਾ॰ ਲੇਖਾ ਜਪਦੇ॰ ਗੁਰੂ ਦੇਤੇ ਭੈਹਰੀ ਦੇ।
ਧਾਰਿਆ: ਰਖਿਆ ਨਿਧਾਰਾ: ਨਿਆਸਰਿਆ ਦਾ।੩
ਮ:੧।੧ ਕਾਫੀ॥੧੬ ਪਾਇਆ: ਸਫਲ ਕੀਤਾ। ਚਲਿਭੁ:
ਗਾੜੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਛੋਡਦਾ ਵਖਰੁ॰ ਸਚੁ ਲੈ: ਲਿਆ ਉਜੇਨ
ਜੋ ਚਲੇ ਤੌ॰ ਕਰਕੋ ਸਲਾਹਿ॰ ਜੋ ਸੋ ਛੋਦਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ
ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਲਾਏ॰ ਵਿਖੇ ਮਨ ਰਤਾ ਸਤਿਆ। ਮਨ ਨਕ
੮ ਰਕੈ ਮਾਨਿਆ ਹਰੀ ਸਾਰ: ਸਮਾਲਾ ਗਸਿਰ ਸੋ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ

ਕੇਤਦਾਕਾਰਭੁਏਆਮਨ੦ਨਾਰਿਗੇਤਤੜੁ:ਰੰਗਿਆਰਮਾਹੈਰਾਣੁ:
ਗੁਣਾਦੋਨਦਿਰਣ:ਦੁਖੀਦਾਪਿਗਾਨਾ।ਭ੍ਰਿਗਾਹੈ੦ਹਰਿਨਾਲੇ।
ਬਾਣੀ੦ਕਰਾਸਬਾਦਿ:ਬ੍ਰਹਮੁਜੋਨਮੇ:ਮੇਰੇਦਿਖੋ।੩।ਮਃ੫॥
ਭਵਾਈਏ:ਭੁਦਾਇਆਭੁਲਾਵਣ:ਭੁਲਾਇਆਹੋਮਾ।
ਹਰਿ੦ਭੁਰਾਛੇਦਾਤੁਸੈਰਜਾਇ:ਤੇਰੀਰਜਾਇਕਰਸਬਦੁ
ਕਮਾਈਏਤਾਂਤੈਮੇਲਹਿਾਦਰਿਬੀਨਾਈਏ:ਦਗਦਿਖੇ
ਦੀਹਦਾਹੈਵਧਨੀਤੇਰੇਨਾਮਦਾਲੋਹੈ।ਪਦਿਣ:ਸੁਦਾਸਾ।
ਅਉਤਾਕ:ਬ੍ਰਹਮਤੜਕੁਖਾਦਿਹੁਦੀਦੀ:ਦਿਨਦੀਦੀਤੈਨੂੰ
ਘਬ:ਘਭ੍ਰਾਛੇਦਾਗਰਬਿ੦ਆਦਿਚੇਤੁਾਕਿਸ੦ਆਕੋ
ਮੁਖਿ੦ਨੂੰਜਿਤਿ੦ਹਰੀਦੀਆਛੇਦਾਪਾਈਏਜੋਸਦਾਰਹੈਨਿ
ਹਕਾਮਾਛੇਦਾਭਾਈਏਤਾਮੇਲਿਮਿਲਾਇਆ।੪।ਮਃ੫ਨਾਮ
ਰਪੀਲਕੁਟੀ:ਲਾਠੀਦਾਟੋਹਣੀ:ਆਸਰਾਹੈ।ਛੇਦਾਬਾਹ
ਰਿਭਾਲਿਅੰਤਾਰਿਾਕਾਇ੦ਕਰਕੇਤੇਜਪੀਐਰਜਾਇ:
ਤ੍ਰਿਪਤਕਰਹੈ।ਛੇਦਾਫੇਰਆਇਕੈਮਰਣਾਭਜਾਨਹੀ੦
ਜਿਥੇਤਿਥੇਸਬਦ੦ਪਾਰਜਾਜੇਨਾਤਿਨਨੂੰਜਾਪੀ੦ਜੀ
ਦਾਜਮਾਇ੦ਜਿਸਜਾਣਿਆਹੈ।ਨਦਿਸਮਾਦੁ:ਅਚਰ
ਸਰੂਪਾਹਦੁਰਿ:ਬਾਹਰਭੀਤੇ।ਗੁਰੁ੦ਏਤੁਾਪਾਸੂਹੀਮ ੩
ਅਸਟਪਦੀਆ੧੬ਨਾਮੇ:ਹੰਬੀਤੇਆਆਪੇ੪ਅਪਣੇਆ
ਪਨਾਮੇ੦ਆਦਿਨਪਰਗਾਸਿਆ:ਪ੍ਰਗਟਹੋਇਆਆਸ
ਬਦੁ:ਵੇਦਨੁਾਉਪਜੇ:ਉਪਰੇਅੰਧ੦ਤਾਈਨੂੰਸਬਦੁ:
ਬ੍ਰਹਮਤੇਜਾਚਾ੦ਜੋਈਜੋਕਰਮੁ:ਕਰਤੁਾਸੁਣਇ੦
ਗੁਰੂਹੋਕਰਾਪਾਲੇ੪ਜਪਾਦਿਕਰੋਪ੍ਰਟ੦ਨਾਮਨੂੰਜਪਾਇ੦
ਸਿਖਾਯਾਸੋਅਰੋਗਸੁਭਾਇ:ਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰੇਮਕਰਵਗਿਆਨ
ਤੇਪ੍ਰੇਮਕਰਾਪੀਜੈ:ਨਿਸਕਾਮਕਰਮ।ਕਰੇ।ਪਾਇ:ਫਲ
ਪਾਇਆਦਾਪਾ੦ਹੈਜੋ।ਤੀਰਥ੦ਹੈਸਤਸੰਗਰੂਪੀਸਤਿ
ਸਾਰਿ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਰੂਪੀਸਰਿਮੈਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੋ।ਤੀਰਥ੦
ਰੂਪਗੁਰਮੈਂ...ਨਾਮਵਾਬ੍ਰਹਮਾਹੈ੦ਤੇਨਿਰਮਲ:ਸੁਧਹੋ

ਤਿਸਦੇਪਿਆਰਨਵਲੋਨਾਲਾਇ॰ਉਹੁਹੋਰਨਾਨੂਸਚੀਸਿਫਤਿ॰ਜੋ
ਕਰੇਉਸਦੀਸਚੀਸਲਾਂਗਾਹੁੰਦੀਹੈ॥ਛੋਡਦਾਤਿਸਨਹਰਿਕੇਰਾਹੋ
ਮਤਿ॰ਕਰਾਚਾਖੀ:ਧਾਰੀਤਿਨਾਦੀਸਹਜੇ:ਸੁਭਾਵਕਾਸਹ
ਜੇ:ਸਹਜਪਦਮੋਖਪਾਇ:ਅਨਸਾਰਹੈ॥ਨਾਇਪਿਆਰੇ॰ਦੀ
ਛੇਦਾਸਾਬਖਸੇਤੁਆਪੇਮੇਲਿਲਇਸਚੀਭਗਤੀ॰ਦੇਕੇ
ਸਭੋਸਚੁਤ੍ਰ॰ਵਰਤੇਇਹੁਤਿਨਕਾਪਕਰੋ॥ਮੁਖਿ॰ਕੋਈਆ
ਪੁ॰ਨੂ॥ਆਪੁ॰ਭਾਵੈ॥੧॥ਮ:੩॥ਸੁਆਲਿਓ:ਸੁਦੁਹੈਅਸ
ਚੇਤੇ:ਸਚੇਕਰਕੇ॥ਸਣਚਿ:ਹਰਿਮੈਂਦਾਹਰੀਨੂਕਹਦੀਹੈ॥
ਕਾਇਆ॰ਵਿਗਾਟਦੀਮੋਦਾਤਾ॰ਈਸਨਾਸਮਾਲਾ॰ਜਿ
ਸਨੇ॥ਰਤਨਪਦਾਰਥ॰ਨਾਮਦਾਵੈਰਾਗਾਛੋਡਦਾਭੰਡਾਰ
ਭਰੇ॥ਪਟਿਹ:ਨਗੁ॥ਨਾਮ॰ਰੂਪੀ॥ਤੋਲਿ:ਵਿਚਾਰਨੂਧਾ
ਰਾ॰ਹੈਸਭਨਾਮਾਣਕ॰ਰੂਪਹੈਦਾਵੈਰਾਗਾਦਿਤੇਹਰੀਦਾ
ਦਰਸਨਤੇਸੁੰਦਣਾਦਿਜੇਹੋ॥ਅਗਰ:ਧਰਤਾਹੈ॥ਭਉ॰
ਹਰਿਦਾਤੇਭਾਉ:ਪ੍ਰੇਮਾ॥ਉਪਤਿ॰ਪਾਲਨਪਲੋਜਿਤ:ਜਿ
ਨਾਦੀਨਾਮਿ॰ਕਰਿਹੈ॥ਕਾਇਆ॰ਸਫਲੁ॥ਤਾ॰ਧਰੁਤੋ
ਸਚੁ॰ਨਾਮਕਰਾਕ੍ਰਜੁਹੀਮ:੩॥ਪਉੜੀ॥੧੦॥੧੯ਵਿਸਮੀ:
ਜਾਵੈਗੀਪਥੀਈ:ਹੈਵੈਰਾਗੀ॥ਵਾਹੁ੩॥ਧੀਨਾਵਾਹੁ:ਤੂੰਧਨੋ
ਵਾਹੁ॰ਤੂੰ॥ਦਾਇ:ਸਾਡ੍ਹੀ॥ਗਾਰਕਾ॰ਜਿਨਾਛੇਦਾਘੋਰ
ਨਰਕਾ॥ਜੈਸਾ॰ਕਰਮਨੂ॥ਹੋਂਦਾਹਿ॰ਫਲੁਤਾਂਤੇਕਮਾਇ॰ਜੋ
ਚੇਗੇਹੋਦੇ॥ਪਰਥਾਇ:ਸਾਧਬੁਸੇ॥ਗੁਣਕਾਰੀ:ਉਪਕਾਰੀ
ਸੇਨਿ:ਸਦੇਤੇਹੈ॥ਸੁਖਾਹਿ:ਪ੍ਰਚਾਇਆਮੇਦਨੀ:ਸ੍ਰਿਸਟੀ
ਸਚੁ:ਹਰੀਦੀਸਰੈ॰ਜਾਂਤਾਂ॥ਹੈਤਿ॰ਵਿਖੇਪਿਆਰਹੇ
ਜਿਨਕਾ॥ਨਾਰਿ॰ਜਗਮਾਸੂਰੂਪੀ॥ਅਖੰਡਕਾਪਨਿਕੋਰ:ਨਦੀ
ਨਦਾਨਿਰੀਕੋਰੀਸਜਾਹੁ:ਗਰੂ॥ਜਾਰੇ:ਸਿਖਾ॥ਦੁਖ:ਨਰਕ
ਦਾਦੁਖਪੂਤਖਾ॥ਪਾਇਐ:ਪਾਇਆਜੋਹੈ॥ਸਲਾਹੀ:ਸ
ਲਾਵਣੇਵਾਲਾ॥ਮਨਿ॰ਅਧੁਤੋ॥ਠਾਕਿਰਹਾਇ:ਦੂਰਕਰਾ॥

ਛੋਡਾ ਅਨਸਤੁ ਪੀਤ ਨਾ ਆਰੋਗਿਆ ਆਪੁ ੦ ਭਾਵਾ ਨਖਿਚੋਤਾਣਿ: ਧੁ
ਹੁਤੀਆ ਜੇਵ ਕਰਦਾ ਇਤਿਨ੍ਹਿਆ ਦੇ ਵਿਜਨਾ ਕਰਤਾ ਸਾਚਿ ੦ ਮੈ ਸਭਾ
ਇਤਾ: ਭਾਵ ਕਰਕੇ ਵਾਜਿ: ਹੇ ਭਾਈ ਨਾ ਦੇਸੀ ਨੇ ੦ ਪੂਰਾ ਟਾਣਾ ਦਿ
ਕਾਣਿ ਪਲਰਨਿ: ਤਿਆ ਗਾਛੜੇ ਵ ਤਿਆ ਰੋਗੇ ਹੈ ਖਲੀਜਾਣ
ਕੇਤੇ ਜਾਂਞ ੦ ਕਰਾ ਮੁਠੀ: ਲੁਟੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੁਖਿ ੦ ਦੇਵਾ ਦੂ
ਆਰੋਗਿਆ ਮਤੀ ੦ ਤੇਰਾ ਰਚੇ: ਰੰਗੀਏ ਰਿ ਰਾਲਾ: ਰੰਗਾ ਵਾਲਾ ਅਾਂ
ਕਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੋਹਾ ਵਿਛੁੜੇ: ਵਿਛੜੇ ਰਦਿਨ: ਜਪਾਣਿਆ ਕੋਲਿ: ਅਨਿ
ਦਾ ਅਹਿ ੦ ਜੋ ਸਚੁ ੦ ਨਾਮਾ ਛ ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਸੂਖਮ: ਨਿਰਗੁਣ
ਹੈ ਤੇ ਆ ਚਿੰਤ: ਅਕਸਮਾਤ੍ਰਾ ਮਾਨ ੦ ਕਰਕੇ ਜਨੂੰ ਸਰਵਰ: ਸ
ਰੇਂ ਵਿਖੇ ਵਰੁ ਮੁਖਿ: ਦੂਆਰੇ ਅਹਿ ਜਲੇ: ਹੇ ਸੁਹੇ ਨਸਿਉ ੦ ਗੁਰੂ
ਤਿਨਾ ਤੇ ਆਗੋ ਪਾਪਰੁ: ਹਿਰਦਾ ਵ ਸਤਸੰਗੁ ਨਾ ਵਸੈ ੦ ਨੁਮਾ
ਸਬਦਿ: ਵੇਦਾ ਵ ਉਪਦੇਸਾ ਦੂਹੁ: ਦ੍ਵੈਤਾ ਸ੍ਰਿਆ: ਜਿਨ
ਜੋ ਪ੍ਰਭ ੦ ਦੀਵਾ ਨਾ ਗੁਰ ੦ ਦੀਆ ੪੮ ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਅਸ
ਪਦੀਆ ੧ੴ ਪਾਹਿ: ਪਾਸ ਆਪੁ ੦ ਣਾ ਆਪਾ ਤਾਈ: ਵਜੰਤੇ
ਮੇਲਹਿ ੦ ਤਾਂ ਤਿਨਾ ਦੂਆਰੇ ਦੂਖੁ ੦ ਮੋਹਾਇਤ ਹੈ: ਏ ਸ ਵਿਚਰੀ
ਮਨਾਈ: ਮਨੀਏ ਆਪੁ ੦ ਨਾਲ ਲੇਹੁ ੦ ਏਹੁ ਤੇਰੀ ਨਫਿਰਿ ੦ ਕਦੇ
ਹੁਾਭੀ ੦ ਤੇਨਾ ਉਪਮਾ ੦ ਮਾਨੋ ਮੋਹਾਨੀਦੇ ੦ ਲੋਕ ਤੁ ਤੈ ਨਾਰਹੇ ੦
ਮਨ ਮੇਰਾ ਕੋਟੁ: ਕੁਜਾ ਪੇ ੦ ਕੋਦਿਵਾਨੁ: ਸਲਾਹੇ ਨਾਗੀ:
ਸਾਰਗ ਕੋ ਛੇਦਾ ਬਹੁਖਾਰਾ ਹੋਵੈ ੦ ਅਗੇ ਤੂ ਭੀ ਜੋਬ: ਸੋ ਭਾਗੁ
ਰੁ: ਭਾਰੀ ਗੁਰ ਨਾ ਵਿਚੂਦੇ ੦ ਦਕੀਲਾ ਤੂਹੈ: ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਛੇਦਾ
ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਭੁ ਡਾਰ ਭਰੇ ਨਾ ਵੇਛੇ ਦਾ ਰਾਗਰ ਅਪਨ
ਜੋ ਹੈ ਜਿਮਾਰਿਨ ਪਜੇਰਾ ਤਿਸਨਾ ਜਿਮਾਰਿ ਸਿਮਰਿਦਾ ਰਾਗਰ ਜੋ ਹੈ
ਹੇ ਹਰਿ ੦ ਮੈਨਾ ਗੁਰ ੦ ਮੈਨਾ ਗੁਰ ੦ ਦੀ ਦਰਸੇ ੦ ਤੂ ਕੀਆ
ਖੀ ੦ ਦੇਆ ਪਰਾਈ ੦ ਐਸੀ ਸਰਧਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਅਧਾਈ ਰਾ:
ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਵਾ ਅਧਾ ਇਕੋ ਤੇਰੁ ਪਾਤਿ ਭਏ ਜਤ ਕਤੁ: ਜਿ
ਦਸਕਿ ਦਰਾ ਤਤ: ਤਿਦਰ ਵ ਤਤੁ ਰੂਪਾ ੧੧ ੧੦ ਸੂਹੀ ਮ: ੫
੧ੴ ਆਪਨੇ ੦ ਨੋ ਛੇਦਾ ਤਾਤ ਨਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੂ ਆਦਿ
ਸਾਹੁ: ਖਰੀਦ [illegible] ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ੦ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਨਾ ਅਨੰ
ਹੈ ਤਾ ਕੇਹ ੦ [illegible] ਨਾ ਅਲਾਉ: ਕਿਉ ਲਹੁ: ਲਦੰ ਜੋ ਅਧੁ

ਦੂੰ॰ਅਧਾਰਹੈਨ॰ਹੇਭੁਾਯਿਰਹਣ੍ਹੀ:ਪ੍ਰੀਤਿਆਉ:ਹੇਭਾਈਯਰ:ਓ
ਣਾਗੁਰ॰ਪਾਸਾਨਾਮੁ॰ਪਦਾਰਥਾਨਾਮੇ:ਨਾਮਹੀਅਛੇਦਾਆਣਿ
ਜੋਲਹੋ॰ਫਲਾਤੂੰ॰ਹੇਗੁਰ॰ਨੇਹਾਰਿਆਸਤਿਗੁਰ:ਹਰੀਅਰਾਸਿ:
ਸਾਰੀਅਮੰਨਿਆ॰ਜੌਨਰਾਜੇਸਨੂੰਕੀਤਾਪਾਸਿ॰ਜੋਗੁਾ ੨॥੧੧॥
ਸੂਹੀਅਸਟਪਦੀਆ ਮ:ਪਜੀ ੧੦ ਉਰਝ:ਲਗਾਤਰੰਗਾ:ਮੈਕਲ
ਪ੍ਰਾਮੇਰੇਮਨ:ਹੇਮੇਰੇਭਾਈਅਛੇਦਾਪਰਮੇਸਰਪੂਰਨਕਤੁਪਾਈ
ਜੋਸਮੋਹ॰ਦੀਮਗਨਤਾਨੂੰ॰ਹੋਤਿਸਕਰਾਪਸਾਇ:ਵਸਦਾ
ਹੇਕਰੋਧਚੰਡਾਰਾਸਰੀਰਿਮੋਅਗਿਆਨਿ॰ਕਰਕੇਗੁਬ
ਰ:ਅਧੇਰਾਭ੍ਰਮਤ:ਭ੍ਰਮਮੋਜਰੇ:ਜੜੇਹੈ ਕਿਵਾਰ:ਤਖਤੇ
ਇਜੁਕਰਕੇਪ੍ਰਭੂ॰ਦੇਅੰਦੇਸਾ॰ਰੂਪੀਬੰਧ॰ਨ ਪਰਨਾ:
ਪਏਹੋਂਸਬਿਰਾਨ: ਮੂਰਖ ਵ ਦੇਵੀਦੇਵਤਿਆਦਾਸਪਾਧੇ
ਆਧਿ॰ਵਿਸਯਾਰੂਪੀਸੋਆਲਪ॰ਬੁਧੀਦੀਉਕਤਿ॰ਧਾਈ
ਦੀਅਕ੍ਰਿਪਾਲੂ॰ਹਰੀਤਅਛੇਦਾਪੂਰਾਪਾਇਆਤਾਫੇਪਤੋ।
੧ਸੂਹੀਮ:ਪਅਘਰ੩੧੦ ਮਿਥਨ:ਮਿਥਿਆਮੋਹ ਅਗਨਿ:
ਤ੍ਰਿਸਨਾਸੋਕਕਾਸਾਗਰਜੋਹੈਜੀਸਾਰਤਤਜਤੋਉਧਰੁ:ਉਧਾਰਲੇ
ਹੇਅਛੇਦਾਨਰਾਇਣੁ॰ਤੇਰੇਪਕਮਲ॰ਕੀਸਰਣਾਤ॰ਦੇਪ
ਰਾਇਣ:ਅਜਰਾਰੂਪ॰ਸਭਦੇਹੇਅਛੇਦਾਤੇਰੇਗੁਣਾਦਾਰ
ਦੁਹਿਰੀਏਤਾਂਪਰਸਨ॰ਕਰਾਜਾਪੇ॰ਜੋਤਿਸਨੂਰੂਪ॰ਹੈ
ਹੇਗੋਬਿੰਦ॰ਜਿਸੂਨਤਿਸਾਵਾਰੇ॰ਕਾਮਾਦੀਕ੍ਰਮ॰ਕਰਾ।
ਫਲਾਂਦਾਫਲਾਅਪਨਾ॰ਦਾਸੁਪ੍ਰਭਨੇਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮਾਜ
ਈ॰ਨਿਸਚੇਕੀਤਾਸੂਹੀਮ:੫॥੧੦ ਰਹਸੀਅਮੇ:ਪ੍ਰਸਿਨ
ਹੋਦੇਜੀਉ:ਹੇਭਾਈਜੀਉਮਾਨ॰ਦੋਸਜੇ॰ਜੋਸਤੁਟਈ॰
ਤਾਂਸਬਰ:ਨਾਸਾਅਨੰਦਾਸੂਹੈਕ:ਨੇੜਾਸੋਂਤਕਰਣ
ਦੇਖੇਆਪਤੇਅਮੋਰਾਤੇਵਦਾਨੂਸੁਣੈਨਰਪਭੁਾਦੇਹ:ਦੇਹ।
ਜਿਹਿ:ਜਿਤਾਪੂਰੇ॰ਕੋਹੁਕਮੋ:ਹੁਕਮਕਰਕੇਅਛੇਦੂ:
ਵਿਛੋੜੇਦਾਵ ਹਰਿਦਾਤੇਪਦਾਰਥਾਦਾਪ੍ਰਭੁ॰ਨੂੰਜੋਸ
ਖ॰ਤੇਅਮਰੋਸਜਤਤਾਇ:ਨਿਸੈਕਰਾਜੀਆ॰ਦੀਕਰੋ।

ਨਅਮੰ॰ਰੂਪੀਜਾਣੁ॰ਏਹੁਸਾਜ਼ੀ॰ਕਰਾਕਰਤਾ॰ਆਪਤੇਅਰੇ
ਏਕੰ॰ਰੂਪਤੂੰਹੈ ਛੇਡਾ ਬਧੇਰਕਪੁਧਿ॰ਵਾਲਾ੩ਮ:੫ਕਾਫੀ
੧ੴ ਜੇਂ॰ਤਨਕਰਾ ਚੁਕੀ॰ਧਾਣੀਕਰਹੈ ਤਹਿੰਜੀ:ਤੇਰੀ।
ਕਾਂਢੀਆ:ਕਹੀਦੀਹਾਂ ਦੂਜਾਣੇ। ਦੂਜੇਨਾਲਾ ਵਾਢੀਆ:
ਵਿਛੜੀਆਂ ਪਾਸਰਾ:ਪਾਜਾਂ ਰਿਗੀਲਾਂ:ਅਨੰਦੀ ਆਹਿੰਦਾ:ਮੇ
ਰਾਜਥੇ:ਸੁਖਹੀਹੈ ਦੂਜਾ॰ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਸੂ:ਮੈਨੋਜੁਲਾ
ਈ:ਚੱਲਾਂ ਤਉ:ਤੇਰੇਸੰਪਿਰੀਏ:ਹੇਪਿਰੁ ਛੋਡਾ ਤੇਰੇਰੇਮਨ
ਲਨਪੁਜਨੀ ਸਾਹੀਹੂ:ਸਾਹਾਦਾ ਤਊ:ਤੇਰੀਆ ਸੰਇਦੁ:
ਮੈਥਦੁ ਹਥਿ:ਸਭਾ ਵਧਾਣੀਆਂ:ਵਧਹੈਂ ਭੇਰੀ:ਥੋਰੇਆ
੩ਕੂਪਾ ਵਿਸ੍ਵਨਿ:ਜਾਦਨਿ ਮਾਊ:ਹੇਭਾਈ ਛੇਡਾ ਪੁਰੇ
ਹੋਇਰਹਿਆ ਹੇਮ ਜੀਤ॰ਕਾਮ ੪ ਮ:੫ ਪਥੋਥੀਆ:ਹੋਰਹੀ
ਥਾਗਾਲੀ:ਗਲਾ ਨਿਧਾਨ॰ਜੋਹੈ ਹਿਕਾਰਿ॰ਕਰਾ ਭੁਨਿ
ਆ:੪:ਰੋਣਾ ਹੋਏ ਪਾਰਿ॰ਕਰਕੋ ਛੇਡਾ ਮਾਣਇਆ ਧੀਧਿ
ਆ॰ਕਰਹੋਇ ਨਰਕਿਸੋਧਿ ੩॥ ਤਿਨੇਵੇਦਾਦਿਕਰੋ।
ਤਤ:ਸਾਰਏਹੁ ਵਾਦਿ:ਵਿਅਰਥਾ ਜਨੀ:ਜਨਾਨੇ ਅਨਿਤ
ਕੇ॰ਭਾਂਈ ਤਿਸੁ॰ਨਜਾਪੇ ਹੇਭਾਈ ਵਹੁਦਾ ਹੈ।੫।੧੦।ਸੂਹੀ
ਮ:੧।ਕੁਚਜੀ।੧ੴ ਸੰਨੁ:ਮੈਕੁਚਜੀ॰ਵਿਖੇਅੰਮਾਵਣਿ:
ਜੋਨਾ ਮੈਦਿਹ ਵਾਲੇ ਡੋਸੜੇ:ਦੋਜੜ੍ਹੋ ਕਿਉ:ਕਿਸਕਰਾਚ
~~ਜੈਛੇਦੇਥੇਠੀ ਆਹੇ॰ਸੁਖਾਂਦੀਆ~~ ਅੰਧੀਛਵੜ੍ਹੀਏਹਿ:
ਅੰਧਾਦੀਛੰਦੇ ਥੇਠੀ ਆਹੇ ਕਮਾ ਸੁਖਾਂਦੀਆ ਸੰਇਦੁ:ਮੈਨੂੰ ਕੋ॰ਪਰ
ਜੀ॰ਦਾਨਵਿਖਰਾ:ਵਿਸਥਾਰਾ ਟੋਲਿ:ਪਦਾਰਥਾ ਅੰਧਰੂ:
ਅਪੜਾ ਰਿਗਲਾ:ਰੋਗਾ ਵਾਲਾ ਤਿਨ॰ਵਸਣਾ ਸੰਦੜੇ॰ਦੋ
ਰਾਜਿ:ਦਾਰੂ ਸਤ ਵ ਮਿਧਰਨਾ ਅਸੁ॰ਹਾਂ ਛੋਡਾ ਕੰਤਪਾਸ
ਨਥੇਠੀ ਅੰਧਾਰਿ:ਸਿਰਤੋ ਕੂੰਜਾ:ਕਾਲੇਕੇਸਾਂ ਰੂਪੀ ਕੁਰਲੀਆ:
ਉਡਗਾਈਆ ਘਰਾ:ਚਿਟੇਕੇਸਾ ਰੂਪੀ ਛਾਛੇਦਾ ਬਗਲੀ
ਆਇਥਾ ਹਿਠੇਤੇ ਅਜੇਭੀ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਅੰਧਾਰ ਮੈਦਾਸਨਾ ਭੂਪੀ
ਕੂੰਜਾਂ ਕੁਰਲੀਆ:ਬੋਲਦੀ ਆਹੇ ਸਾਹੁਰੇ:ਪੁਲੋਕਮੋ ਸਾਲੂ:

ਸੁਲਾਗਕਾਲਬੂਪੀਆਵਾਟੜੀਆਸੁ:ਵਾਟੂਾਮੁਤੀਆਸੁ:ਛੁਟੜਹੋਈ।
ਧਰੀਆਸੁ:ਧਾਰਤੀਹੈ।ਛੈਦਾ।ਸਭਜੋਹਾਗਣੀ॰ਆਂਦੀਆਂਗਤੀ
ਸਫਲੁਕੀਤਆ।ਹੈ।ਡੋਹਾਗਣਿ॰ਦੀਆਰਾਤਿ॰ਤੁਸੰਸਫਲਕਰੋ॥੧॥
ਮ:੧ ਸੁਚਜੀ।ਤੂ॰ਮੇਰਾ।ਮੈ॰ਡ੍ਰਾ।ਅੰਤਰਿ॰ਹੋਵੈ।ਕਾਤਖਤ੍ਰਿ:ਵਾ
ਜਦੀਆਵਸਰੂਪਦੀਆ।ਭੀਖ॰ਨੂ ਫਿਰੈ ਵ ਭੀਖ:ਜੈਨਮੈਂਫ
ਰੋਗਬਲ:ਮਨਮੁਖਾਦੇਰਿਦੇਰੂਪੀਬਲਕੇਸਿਰਿਪਰਿ ਜੋਰੁ:ਭਗ
ਤੀਵਨਾਮਰੂਪਾ।ਕਮਲ॰ਜੁਭਰਾਣਾਰੂਪਾ।ਆਕਾਸਿ॰ਰ
ਦੇਰੂਪੀਮੈ।ਭਰੀਅਸਿ:ਭਰਦਾ:ਡੁਬਦਾਹੈ।ਗੀਗਲ:ਅਨੁ
ਦੀਆਂਛੈਦਾ।ਤਾਜਿਦੀਜਿਫਤਿਮੈਰਤਾਂਹੈ।ਆਪਣੈ॰ਭਾਣੈਤੂੰਹੈ
ਸਹੁਭੀਹਾਬਲ:ਭਿਆਨਕਹੈ।ਹਉ:ਹੈਗਾਤਾਕਰਕੇ।ਮੁਈ
ਆਸਿ:ਮਰਣੁਜਨਮਣਹੋਇਆ।ਕਾਹਿ॰ਕੇਸਰ ਨੇਮੈ।ਕਹਿ:
ਕਹਾਂਤੇਕਿਆਸਨ॰ਦੀਾਭੁਖ॰ਮਨਕਰਤੇਤਨਕਰਾਛੈਦਾ।
ਜਦੂਸਹੁਪਾਇਆ॰ਏਹੁਾਕਾਂਮ:੧॥ਗੁਣਦੇਤੀ।ਸਿਖੜਾ:
ਸਿਖਾ।ਉਪਦੇਸੜਾ:ਉਪਦੇਸੁ।ਟੇਕੁ:ਟੇਨੂੰ।ਰੇ:ਦੋਾਦੂਰਹੁ:
ਪ੍ਰਲੋਕਤੇਵਾਸਨਾਂ।ਤਾਤੇ।ਉੜਾ।ਏਤ:ਇਸਾ।ਭਾਈ।ਅੜੇ:
ਹੇਭਾਈ।ਦੂਜਾ:ਦ੍ਵੈਤਾ।ਸਾਵੜ:ਸਣੁ।ਤਤੀਵਾਉ:ਰੋਚਕਦੁ
ਖਾ।ਹੁਕਮਾਉ:ਹੁਕਮਾਵਿਚ ਵ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਸਨੀ ਕਹੈ ਮੈਨਾ।
ਹਰਿ॰ਨੇ।ਪਸਾਉ:ਦਾਤੁਾਸਨ॰ਭੂਪੀ।ਅਧਾਇ ੜਾ।ਅੰਨ
ਦਿਕਰੋ।ੜਾਸੂਹੀਛੰਦ ਮ:੧॥੧੦ ਜੋਧਨਿ॰ਰੂਪੀ ਮੈ:ਸਰਾਬਕ
ਮਤ:ਮਸਤੁਹੋਈਹਾਂ।ਬਲਰਾਮਜੀਉ:ਬਲਿਹਾਰਜਾਵਾਹੈਰ
ਮਜੀਉ।ਅਮੈਸੇਸਭਕਾਕਰਨਾਗਣਿ॰ਜੋਹੈ।ਵਰੁ॰ਹੇਪਰੁਦ
ਰੁ:ਘਰਅੰਦਰਾ।ਸਹਜੁ:ਅਨੰਦਾ।ਸੁਤੀ॰ਨਾ।ਬਾਲਤਣਿ:
ਬਾਲਅਵਸਥਾਮੈ।ਕਮਲਾਣੀ:ਨਿਮੋਸੂਣੀਹੈ।ਬਾਬਾ:ਹੇਗੁਰੋ
ਵਰੂ:ਪਤੀ।ਤਸਕੀਬਲਿ॰ਹਾਰਜਾਵਾਂਹੈ।ਵਣੁ॰ਕਾਛੈਦਾ।
ਜੈਸੀਮਨਸਾ॰ਮਨਮੈਤੈਸੀਆਸਾ।ਭਤੁਮੈ।ਭਰਪੂਰੇ:ਲਭ
ਲਭਾ।ਜੋਹਰਿਕੀ॰ਤੀਆ।ਨਾਲਜੋਪਰਾਂਤ ਨ॰ਨਾਂਛੈਦਾ।ਭ
ਦ੍ਵੈ॰ਤੇਸੇਸੁਗਿਸੁਗਿਪ੍ਰੀਤਮਾਂਨੂਭਾਵਦਾਹੈ।ਬਾਬਾ:ਹੇਗੁਰੋਸਾ

ਤਾਲਗਨਭੂਪੀਲਗਨ:ਸਾਹਾਹੇਕ੍ਰੀ:ਸੋਭੀ॥ਛੰਦਾ॥ਰਜਾਈਏਹੁਕਮ
ਵਿਚੁਸਾਹਾ॥ਛੰਦਾ॥ਜੋਕਭੁਤੇਕਾਰਿਪਾਇਆ:॥ਲਿਖਛਡਿਆਸੋ
ਕਿਰਤੁ:ਕਰਮਪਾਇਆ॥ਤਸਰੂ॥ਸਾਈਂਜੋਹੈਸੋਤੁੰ॥ਨਉਤਜਪਦੇਨੋ
ਵਲੁੰਦਾ॥ਜੋ॥ਛੰਦਾ॥ਧਾਲੀਜਗਜਾਸੀਖ੍ਰੀਦਾ ਧਾਲੇ:ਹਰੀਮੇ
ਹੇਤੇ:ਹੇਤੁਭਇਆ॥ਤਾਂ ਮਾਇ:ਮਾਯਾ ਵਿਛੁੰਨੀ:ਵਿਛੋੜੇਕਰਕੇ
ਨਿਰਾਜੀਹੋਇਕੇ ਰੋਇ:ਰੁਨੀ॥ਛੰਦਾ॥ਚੋਤੇਜਾਂ ਤਾਂ ਸਾਚਸਬ
ਦਿ:ਬ੍ਰਹਮਦਾ॥ਸੁਖਪਾਇਆ ਮਾਹਲੀ:॥ਜਿਥਨੋ॥ਦੂਰਿ:ਸ
ਰੂਪਮੋ॥ਪੇਈਐ:॥ਇਸਲੋਕਾ॥ਰਹਸੀ:ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਈ॥ਹਦੂਰਿ:
ਸਰੂਪਨ॥ਪਿਰੰਨੋ॥ਜੋੜੀ॥ਜਿਸਪ੍ਰੀਤਿਸੋਈ॥ਪੂਰੀ॥ਵਲੀ
ਤੈਸੋਈਐਂਥਾਨ:ਸਰੂਪਦੀਦ ਸਤਸੰਗਤਿ॥ਦਿਤੀ॥ਭਾਈਐਪਿਰ
ਨੂਦ ਦੇ॥ਭਾਏ:ਭਾਵਦਾ ਵ ਭਾਣੇਵਿਚ॥ਆਤੰ॥ਕਰਜੋਅੰਕਿ:
ਸਰੂਪਮੋ॥੧॥ਮ:੧॥ਛੰਦਾ੧੦ ਸਾਜਨ:ਗੁਰੂਵਹਰੀਆਬਾਚੇ॥
ਨੋਤਿਨਾਦੇਸੋਲਿਵਿਚ॥ਮਾਨਿ॥ਵਿਖੋ॥ਪੰਚ:ਸੰਤੁਜਾਂ॥ਸਾਈ॥
ਹਰਿਭੂਪੀ॥ਪਾਰਿਤ੍ਰਾ:ਸਮਾਨਦਿਸੇਸੁਦ ਤਨਤੋ॥ਦੂਦਾ॥ਧਾਨਿ॥
ਵਾਲੇ ਅਨਹਦ:॥ਇਕਰਸ॥ਛੰਦਾ॥ਪਿਆਰੇ ਨਾਰੇ:ਨਾਲਦੇਵ
ਨੋਰੇ:ਜਗਜਾਸੀਭੂਪੀਨਾਰੇ॥ਸੋਹਿਲੜਾ:ਜਸਸੋਹੇ॥ਜਸਬਾਦਿ:
ਬ੍ਰਹਮਨੋ॥ਛੰਦਾ॥ਗਿਆਨਅੰਜਨੁਨੇਤ੍ਰੀ ਮਹਾਰਸ:ਮਹਾਐਸਚੁ
ਤਿਸਨੋ॥ਭੂਪੰ॥ਆਪਣਾ॥ਰਜਿ:ਪ੍ਰੇਮਸੋ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੰ॥ਨਾਮੁ॥ਵਿਖੇ
ਪ੍ਰੇਮੰ ਤੇ ਰਤਨ:ਵੈਰਾਗੁ॥ਭੇਖ:ਭੇਖਾਰੀ॥ਸਿਰਿਕਾ:॥ਸਿਰਿਬ
ਸਿਰਿਵ ॥ਸਿਰਜਸਿਰਜਿਕੋ॥ਜਾਣੁੰ॥ਏਨੂ॥ਤੁਮਾਰਾ॥ਹੋ॥ਕਵ
ਹੂੰ॥ਹੈਸੋਕੂਜਿਦਵਕਿਆ॥ਕਾਲੁ:ਮਰਣਾ॥ਬਿਕਾਲੁ:ਜਨਮਣਾ॥
ਲਏ:॥ਇਸਾਬਿਤਾ॥ਕਾਸੂਹੀਮ:੧॥੧੦ਰਾਮ:ਹੈਭਾਈ ਵ ਹੋਰਸੈ
ਸਭਕਾ॥ਕਰੋ॥ਖੜੀ:ਤਕੜੀਹਿਕੇ ਵ ਸਰਦਾ॥ਦੰਨਹੋਕੇ॥ਕੇਦਲ:
ਸਯਾ॥ਛੰਦਾ॥ਸਗਲੀ॥ਸੂਈ ਮੈ ਹੈਜੋਤੀਜੋਈ ਤੂਜਾਂ ਤਾ॥ਭ
ਇੰ॥ਕਰਕੇ॥ਸਾਚਿ:ਹਰੀ॥ਸਰਸੀ:ਸਹਤਰਸ ਦੇਭਈਆ॥
ਅੜੀ:ਲਈਆ ਸਬਾਦਿ:ਬ੍ਰਹਮਜੋ ਹੋ॥ਰਹਸੀ:ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਈ
ਗਤੈਂ॥ਨੂਦਨੋ॥ਛੰਦਾ॥ਗੁਣੀਪੂਰਿਪੁਰਖਾਬਿਧਾਤੋਦੇਖੋ॥ਪ

ਵੁਠਾਇਆ:ਉਸਤਤੀਕਰੀਪਛਾਣਿ:ਸੰਗਤਿਮੇਂਜੋਅਦਲ:
ਅਦਾਲਤਾਬੈਠਦਾਨਾਨਕਗੁਰਮਤਿਦਾ ਨਿਯਾਕਰਣਾਬਾਲੜੀ
ਏ:ਜਗਨਾਮੀਨੋਅੜੀ:ਹੋਰਲੀ॰ਭੰਜਾਣੁਆਹਰਿਆਰਸੀਆ:
ਰਸ:ਫਲਾਗਾਵੇਂ:ਭੋਗੋਅਪਾਰਾ੪ਚਾਰੇਜੋਬੇਦੁਨਹੋਜ
ਚੀ:ਹਰੀਜੋਗ:ਜੁੜਿਆਹੋਇਆਜੋਜੋਗਕਰਕੇ॰ਬ੍ਰਿਪਾਉ
ਚੜੀਐ:ਉਚੀਅਮੜੀਐ:ਮਾੜੀਵਾਲਾਹੋਤਾਜ:ਸਿਰੋਮ
ਣਾਬੈਠਦਾਅਨਹਦਸਬਦ:ਬ੍ਰਹਮੁਜੋਹੈ ਅਗਾਜ:ਪ੍ਰਗਟਾ
ਤਿਸਦੇਗੁਣਾਨੂਦੇਖਿਆਚਾਰੀ॰ਤਾਂਕਰਣੀਹੋਈਸਾਰੀ:ਸਾਧੂ
ਨੀਸਾਣੁ:ਪ੍ਰਗਟਰਤਨ॰ਕਰਕੇਹੋਇਆਬੈਠਦਾਪੁਰਾ:ਗਿਆ
ਨਰੂਪੀਤਿਸਸੁਪਾਸਪਰਦਾਨਾਤਨਾਦੀਪਤਿਆਨਸੀ॰ਹੈਤੇਜੋ
ਜੋਨਰੂਨਾਸੀਹੋ ਝੜਬੈਠਦਾ:੧॥੧੬ ਚਾਨਣ॰ਗਿਆਨਰੂਪੀ
ਚੰਦ॰ਗਿਆਨਰੂਪੀਦੀਪਾਇਆ:ਪ੍ਰਕਾਸਿਆਗੁਣ॰ਰੂਪੀ
ਮੋਹਣੀਐ:ਜੋਰਪਾਜੂਆਨੋਜੋਭ:ਜੋਭਾਸਬਦੀ॰ਜੋਹੈ
ਬ੍ਰਹਮੁਸੀਤ॰ਤੇਜਿਨਾਦੀਆਵ:ਹੋਰੁ ਰੀਤ:ਰੀਤਿਹੋਗ
ੜਿਆ:ਮੇਲਾਇਆਬੈਠਦਾਮਨੁਦੀਤਾਤੇਨਾਮਲੀਅੜਾਮਾਨ:
ਮਨੁਦਿਸਿਆਇਆ:ਦੇਖਿਆਹੋਰਲੀਆ:ਖੁਸੀਅਤਿ
ਨਾਨਾਕੀਤਾ:ਨਿਤਾਵਾਜਲ:ਡਥਾਦਾਸੁ॰ਗੁਣਾਰੂਪੀ
ਸਾਜ:ਲੈਣਾਦੇਣਾਪਟਿਘਰ:ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਅਤੇਘਰ:ਉਦਮ
ਗੁਣਾਦਾਪਿੜ:ਸਰੂਪਾਭਲਾ॰ਉਪਦੇਸਾਮੇਲਿ:ਹਟਾਇ
ਕੇਵਿਸੇਤੇਨਾਮੁਬੈਠਦਾਸੁਣੇਦੇਖੇਕਹਿਐਬਾਣੁਆਣਿਮ
ਗਿਆਦਾਨਾਰਿਦੈ।੪॥:੧।੫ਉੜੀ॰ਭੁਕਤੀਵਾਸੰਗਤਿ
ਕੀ:ਦੀਆਸਨ॰ਜੋਹੈਇਨਾਕਰਾਦੇਈ:ਦੂਤਾਮੇਲਿਐ:
ਮੇਲਜਾਨਾਕਿਨੋ॰ਹੀਆਸਿ:ਵਿਚਾਰਕੈਪਾਹਿ:ਪਾਸੁ
ਮੇਲ:ਜਿਰਖੀਸਾਂਦਾਤਿਸੁ॰ਸਤਾਦੇਬੈਠਦਾਜੋਤਿਸ
ਨਗਾਣਾਨਾਲਿਗਾਦਾਤਾਤਿਸਨਾਕਿਉ:ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਸਿ
ਲੈਜੋਹੋਇਰਹਾਹੋਗਾਇਆ॰ਜਾਹਰਿਦੂਏਤਾਂਫੇਰਕੀ
ਪਦਾਰਥਨਾਕਿਉ॰ਫੇਰਿਜੀਉਪ੍ਰੀਤਮ॰ਗੁਰੂਬਾਤ॰
ਸੁਣਿਐਬੀਬ:ਜਲ ਰਕਤਬੀਰਜਰੂਪੀਤੇਪਕੂੰਤਾਕਾ।

ਸਿਰੰਦਾ: ਸ੍ਰਿਜਣਹਾਰਾ ਛੇਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਿਭੁਕਾ ਸਦਾਰਿਆ: ਸਦਾਰਨਕੀ
ਤਾ ਛੇਦਾ ਜੋ ਈਸ ਚਹੈ ਸੋ ਆਤੰ॰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਿਨਾ ਨਾਮ ਜੀ ਸੇ: ਪਾ
ਈਸੇ ਵਾ ਅੰਜਨੁ ਅੰਜੀਸੇ: ਗਿਆਨ ਕਰੀਐ ਸਮਝੇ ਕੀ ਸ
ਸੂੰ॰ ਭੀ ਪਰਤਾਂ ਕਉ ਤ੍ਰਿਣੁ॰ ਜਾਣੇ ਅਭੇਦ ਏ: ਦੀ ਸੂਝੈ॰ ਹਰੀ ਤੋਂ
ਸਥਾਇਆ॰ ਤਿਨਾ ਕਰਮਾ ਪ੍ਰਜਾ॰ ਕਰੀ ਦਾ ਫਲੁ ਤਿਨਾ ਨਭ ਪਾ
ਜਿਨਾ ਵੇਖੇ: ਪਾਲੇ ਰਿਰੀ ਲੱੜੇ: ਰੰਗਾ ਵਾਲੇ ਨੋ ਲਾਲ: ਪਾ
ਰੰਨਾ ਲਾਮ ਧਾ: ਮਨਿ ਵਾ ਅਰਮਾਨੀ ਕੁਰੂਪ ਪਾਧਰ: ਰੁਸਤਾ
ਸੁਜੇ: ਖੁਸਚਾ ਹੈ ਹੋਛੀ ਸੇ: ਹੋਛੀ ਕਰ ਕੈ ਧੀਧਲੀ: ਧੀਧੀ ਮਾ
ਪਾਧਰੁ: ਖੁਲਾ ਪਰਦੇਸੀ: ਉਦਾਸੀਨਾ ਰੀਠ ਤ੍ਰੀ: ਵ੍ਰਿਰਖਾ ਵ੍ਰਿਕਤ
ਤੁ ਅਗੇ ਸੈਸਾਰ ਸਭਾ ਦੁਰਾ ਦੇਹੈ: ਤ੍ਰਿਆਲ ਕੂ॰ ਹੋਰ ਹੇ ਹੈ ਜੀਵਾ ਟਰੀ
ਆਂ॰ ਸੇਨਾ ਦੀਆਂ ਉਣੇ ਸੁਣੇ: ਨਿਮਸੂ ਦੇ ਤੇ ਓਹੁ ਸਰਣ ਆਏ
ਤੋ ਮਹੋਲੀ: ਜਗਮਾਸੀ ਇਸੁ ਸਤ ਹੋਆ ਹੋ ਪੂਰਿ॰ ਹੋਏ ਕੇਲੀ
ਣ ਹੋਰ ਹਿਆ ਜਾਣ ਦਾ ਹਰੀ ਨਾ ਪਤੀਣ: ਪ੍ਰਤੀਜੇ ਤਾਂ ਆਂਕ
ਸਰੂਪਾ ਮਹਲ: ਹਰੀ ਮਹਲੋਂ: ਜੀਵਾ ਦਾ ਸੋ ਈਸੀ॰ ਹੋਏ ਆਥਿ॰
ਆਦ ਅੰਤਿ ਤਿਨੇਰਿ ਤਰੇ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੋ ਯੀਹਿ: ਸਬਦੁ ਪਾਦੇ॰
ਜਿਸ ਨਾਮ ਮੁਲਏ: ਅਮੋਲਕੁ ਕਰਕੇ ਨੀਚ॰ ਹੋਕੈ ਰਉ
ਤੁਮ ਵਾ ਹੋ ਮਾਜਾਈ: ਸੋਈ ਪਾਛੈ ਤਮ: ੩॥੧੯ ਸੁਖ॰ ਰੂ
ਪਜਿਸ ਦਾ ਸੋਹਲੜਾ: ਜਸ ਹੈ ਸੋ ਛੇਦਾ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ
ਚੂਰਾ: ਕਲਜੁਗਾ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਤੇਰਾ॰ ਕੀਤੁ ਪਾਕਾ॰
ਜਾਮਾਮੀਆ ਤੇਰਾ॰ ਦਾਸ ਤੇਸ ਆਮੀਆ ਤਾਜੀ॰ ਬਧੀਆ ਦਿਸ॰
ਵਿਖੋ ਸੋ ੜੇ॰ ਕੇ॥੧॥ਸ: ੩॥੧੯ ਸੁਖ: ਸਨਮੁਖਾ ਸਬਾਦਿ॰
ਕੁਰਕੇ ਜਿਸਾ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾ ਨੂ ਆਗੇ ਛੇਦਾ ਕੀ ਹਰਿਹੀ ਜਾਣਤੇ
ਹੈ ਹਰਿਹੀ ਖੇ॰ ਵਲੀਆ ਦਿਨ ਰਾਤੀ: ਇਕ ਰਸੁ ਵੁ ਰਾਤ ਤੇ ਹੋਆ
ਹੋ ਦਿਨਾ ਧਰ: ਗ੍ਰਿਸਥਾ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਹੋਆ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਸਾਚੇ॰ ਸੋ ਪਰਜ: ਪਰਜਾ ਨਾਮ॰ ਨੂ ਸੋਈ ਸਚ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ
ਭਾਇ॰ ਕਰਜੀਵ ਦੇ ਖਜਾਨ॰ ਤਿਨਾ ਨੂ ਕਾਮ॰ ਵਿਖੇ ਸੁਭ
ਇਆ: ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਜੁਹਾਇਆ: ਜੁਹਾਏ ਹੈ ਲਾਏ॰ ਜੇ
ਸਨੂ ਓਹੁ ਰਾਮ: ੩॥ ਸੋਹਲਾ: ਜਸ ਸੋਹਾਇਆ ਦੁਤਰੂ॰ ਸੰਸਾਰ
ਤੇ ਤਰਣ: ਲੰਕੁਣਾ ਛੇਦਾ ਜਿਨਿ ਜੋ ਈਸ ਸਚੁ॰ ਰੂਪਸ
ਭੂਨੂ ਵੇਖੇ ਭੋਜਨ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਕਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਸੁਖ॰ ਦੀ

ਪ੍ਰਾਪਤੀਜੋਤਿ:ਗਿਆਤਾਪਰਗਾਸਾ:ਪ੍ਰਗਟਹੋਆਸਚੇ॰ਰੂਪੀ
ਸਾਚੇ॰ਏਕਰਾਜਾਚਾ॰ਹੋਇਆਹੈ।ਜਿਨਾਦਾਤਿਨਸਭਨਾਸੋਈ॰
ਜਾਣਿਆਹੈਹਾਸਚੇ:ਹਰੀਹੀਸਚੇ॰ਤੋ।ਛੁਟਦਾ।ਜਿਨਾਮੈਦੂਜਾ
ਹੋਈਜੋਮਾਰਿਅਨਮੋਜੋਈ॰ਜੀਵਕਰੇਸਚੇ:ਸਚਹੀਸਚੁ:
ਸਚਕਰਕੇਆਖਿ॰ਨਾਸਚੁ:ਨਿਰਵੈਰਹਰਿਨਾਸਚੇ॰ਨਮਦ
ਗੁਰੂਕਰਾਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਾਸੁਖ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀਰੰਗੀ:ਰੂਪ
ਕਈਹੋਸਚੁ॰ਦੀ।ਤ੍ਰਾਮ:ਤ੍ਰਾ।ਸੋਹਾਗੁ:ਅਨੰਦਾਕੇਰਾ:ਦਾ
ਯਨ॰ਤੇਪੁਰਦਾਮਤੀ॰ਆਦਾਦਾਕਰਕੇਯਾਲੜੀਏ॰
ਏਥਾਣੀਏਮੇਲਾਵੇਸੁ:ਸਕਾਮਸਾਪੁਨਦ੍ਰਾਜੀਨਾਮੇਤਨੁਆ
ਰਿ॰ਜਿਨਾਤਿਨਾ।ਛੁਟਦਾ।ਸਚਾਏਰੂਪੀਕਰਣੀਦੀਕਾਰਕਮਾ
ਵੈਤਨਾਏਕੋ॰ਤਿਸਨੋਵਰੁ॰ਤੇਨਾਪ੍ਰੀਤਮ:ਗੁਰੂਨਾਕਿਠ
ਲਾਏ:ਅਭੇਦਕਰਾਮਹਲੀ:ਜੋਗਾਸੀਮਹਲ:ਹਰੀਨੂ
ਧਾਰਿ:ਸਰੂਪਮੋਦਵਸਾਈ॰ਏਮੇ॰ਰੂਪੀਨਾਮਿ॰ਰੂਪਿਅਨ
ਮ:ਤ੍ਰਾਹਰਿ॰ਜੋਹੈਹਰੇਕਰਨਵਾਲਾਤੇਸੁਹਰਿਦੇਮੁਖੇ:ਦੁਆ
ਰੇਗਿਰਹੁ॰ਮਨਕਰਾਬਜਾਏ॰ਬਾਣੀਕਰਾਹਾਏ॰ਵਿਖੇਮਿ
ਲੋਸੋਹਿਲਾ:ਅਨੰਦਹੋਮੁਖੇ:ਮੁਖੀਆਦਾਬਾਣੀ॰ਕਰ
ਕੇਸਬਾਦਿ॰ਚੇਤਨਤਾਨਾਮਿ॰ਨਾਲਾਲਿਵਨੂਮੁਖੇ:ਦੁਆ
ਰੇਜਿਨਾ।ਛੁਟਦਾ।ਭਗਤਜਨਾਘਰਦੇਦਰਿ:ਅੰਦਰਹੀਹੈ
ਸਚੁ:ਤਿਸਚੇਕਰਾਸੁਖ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀਪਾਜੀਉ:ਨਾਸਹ
ਜਿ:ਸਾਂਤਿਸੋਜਮਿ॰ਕਰਾਅਤ੍ਰਾ:ਹੋਰਾਤੀ:ਰਤੀਹੋਯ
ਪ੍ਰਭੁ॰ਵਿਖੇਜੋਹੈਰਾਤੀ:ਰੰਗੀਆਪੁ॰ਭਾਵਾਸਾਚੇ॰ਕੇ
ਸੋਹਿਲੜਾ:ਅਨੰਦਾਕਾਰਜ:ਜਨਮਦਾਮੋਖਰੂਪੀਆਬਿਧ
ਤਾ:ਫਲਪਰਦਾਤਾ।ਛੁਟਦਾ।ਹਰਿਮਰਾਰੇਮੰਨੇਧਾਮ:ਤ੍ਰਾ
ਨਾਮ॰ਕਾ।ਛੁਟਦਾ।ਮਨਤਨੇਕਰਕੇਹਰਿਵਿਖੇਧਾਰਿਅਨਹਦ:
ਸਰੂਪਮੈਸੁਰਤਿ:ਬਧੀ।ਛੁਟਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਜੋਸਕਾਨਾਮਸੋ
ਰਿਪ੍ਰਭੁਏਕੋ।ਛੁਟਦਾ।ਧਾਰੀ॰ਤਾਂਮੇਲੀਨਾਮ॰ਵਿਖੇਦਾਰਿਦੇ
ਮੇਸਾਂ॰ਤੇਜੋ।ਛੁਟਦਾ।ਸਭਨਾਘਟਾਘਟਾਵਿਚਿਏਕੋਏਕੋ:
ਅਦ੍ਵੈਤਰੂਪੀਰਾਮਾਨਾਂ॰ਅਗਿਆਨੀਆਂਤੋਨਾਂ॰ਗਿਆਨੀ
ਆਂਦੇਮਾਨਿਦਾਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇ।ਛੁਟਦਾ।ਸਤਿਗੁਰਦਾਤਾਗੁ

ਗੁਜੇਵਨਿ ਜੋ ਤਿਨਾ ਜਾਣਿਆ ਧਾ ਧੁਧੀ ਆਨੂਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਨਾਮਿ ਮੇਂ
੧ਮ: ੪ ਛੰਤ ੧੬ ਵਿਕਣ: ਤਿਆਗਾ ਤੇ ਧਲ ਹਾਰ ਜਾਵਾਹੋ
ਚਦਾ: ਉਚਾਰਾਂ ਭਾਤਿ ਰੂਪੀ ਛਿਦਾ ਸੁਖਰਲੀਆ ਨਿਤਮਾਣੋ
ਸੋਤਖੁ ਵਿਖੇਕਰਿਆ ਭਾਉ ਏਹ ਕੁੜਮ: ਸੋਤਾ ਦੁਆਰੇ ਕੁੜਮਾਈ
ਦਾਸਨੇਹਾਵ ਸਭੁ ਸੋਤੇ ਖੁਤੇ ਭਾਉ ਜੋ ਆਇਆ ਹੋ ਏਹੁ ਕੁੜਮਦੁ
ਆਰੇ ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਾ ਪੰਚ: ਸੋਤੁਮਵ ਜਾਤਿ ਦਿਗਣਾ ਆਰੇ
ਗਤ: ਆਰੋਗਾ ਦਰਿ ਭੁਈਆ ਧਾਲਿ: ਸਾਛ੍ਹਿਆ ਕੂਰਿ ਹੋਤ ਤੇ ਕੂੜ
ਵਿਹਾਲੇ: ਖਰੀਦੇ ਕੂੜਿ ਨੇ ਮਾਰਲਈ ਮਗੁ: ਰਜਤਾ ਧਕੇ ਜੀਨ
ਮੋ ਛਿਦਾ ਆਇਆ ਜਬੁ ਲਗਨੁ: ਸਹਾ ਹਰਿਦੇ ਮਿਲਾਪ ਰੂਪੀ
ਗਣਾਈ: ਗਿਣਿਆ ਹੋਆ ਪਾਧੇ ਸੋਤਾ ਭੂਪੀ ਮਤੀ: ਚਰਚਾ
ਹਰਿਦੀ ਆਏ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੀ ਹੈ ਤਿਤੂੰ ਨਾਲਾ ਧਾਲ: ਆਦਦਾ
੧ਮ: ੪ ਚਾਰਲਾਂ ਵਕੈ ਹੋ ਪਰ ਵਿਰਤੀ: ਜਗਾਦਾ ਵਿਦ ਨੇਬਾ
ਮ੍ਰਿਤਿ ਆਭੀ ਗੁਰ: ਧਤਾ ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਾਗੀ ਆਨਾ ਆਰਿਭੂ:
ਉਦਮ ਕਰਾ ੧ [illegible] ਛਿਦਾ ਭੈਤੇ ਅਨੁਨਿਰ ਭਉ ਹੋਇ ਛਿਦਾ
ਹਰਿ ਠਾਮਾ ਛਿਦਾ ਜੁਆਮੀ ਪਸਰਿਆ ਚਲਾਈ: ਤੇਰੀ ਹੈ।
ਜਾਪਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਵਜਾਏ: ਉਚਾਰੇ ਬੈਰਾਗੀਆ: ਵੈਰਾਗ ਦਾ
ਛਿਦਾ ਜਨਾ ਦੇ ਮੇਲ ਮੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਗੀਆ ਨੋ ਹਰਿ ਨਾਮਾ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤ੍ਰਾ ਸਹਜੁ: ਗਿਆਨਾ ਮੁਖਿ ਨਾ
ਠਾਕੁਰਿ ਦਾ ਵਦਾਸ ਤੇ ਅਵਿਗਾਸੀ: ਖਿੜੀ ਛਿਦਾ ਨਾਸੀ ਪਾਏ
ਆਮਾ ਰਾਛਿਤ ਮ: ੪ ੧੬ ਹਿਰਦੈ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਤੇ ਰਸਾ
ਦਿਇ ਦੂਰ ਸਾਏ: ਤਦਾ ਕਾਰ ਕਰੇ ਛਿਦਾ ਸਹਜਿ: ਜਗਜੀ
ਵਲਾ ਸਾਰਿ ਸਤ ਸੋਗਾ ਭੂਪੀ ਜਾਲਿ ਨਾਮ ਮੇ ਛਿਦਾ ਪ੍ਰਭੁਦੀ
ਨਦਰਿ ਕਰਾ ਭਾਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤਿਸ ਮੇਰ ਸਨਾ ਦੇ ਇੰਦ੍ਰੋ ਰਤਨ:
ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਵਹਰੀ ਨੂਾ ਪ੍ਰਚੰਡ: ਪ੍ਰਜੁਲਤਾ ਜਾਨ ਨੂੰ ਭਜਾਹੋ
ਪਰ੍ਹ: ਤਨਾ ਮੰਦਰ: ਹ੍ਰਿਦਾ ਅਰਧਿ ਏਨੁਾ ਪਰੁ: ਭਲੀਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਜੀਕਿ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਕੀਤਾ ਨਾ ਵਾਰੀ
ਚਧੀ ਛੰਤ ਮ: ੪ ॥੧੬ ਆਵਹੋ: ਆਵੋ ਕੇਰੇ: ਕੈਹੋ ਖਾਂ
ਚੀ ਪੂਰਣ ਹੋ ਛਿਦਾ ਸਧਾਦਿ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰ ਦੈ ਜੋ ਸਾਭੁ ਨਾਮ

ਜਗੋ: ਜਗ ਦੂਤਰੁ: ਕਠਨ ਹੈ ਛੇਦਾ ਭੁਈ ਤੇ ਓਦਾ ਸੁਤ੍ਰ ਪਾਇਦ: ਇਸਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਾਮਿ ਦ੍ਰਿੜੋ ਪ੍ਰਭੁ: ਗਾਰਾਜ ਯਾਦਿ: ਉਪਦੇ
ਸਾ ਜੋਤਿ: ਚੇਤੀਨ ਭਆਪਣੀਆ ੪ ਮ: ੪ ॥੧੯ ਨ੍ਹੇਛਦਾ ਹੇ ਜੀਤ
ਜਨੋ ਗੁਰੁ ਪਾਛਿ੍ਹ ਤੇ ਗਈ ਭਾਜੇ: ਤਾਜਨੁ ਜਾਇਸੀ: ਜਧਾਸ
ਜੋਗੁ ਹੈ ਹੋਰ ਮਾਰਗਾਂ ਵਿਚੋ ਪੰਥ ਦਾ ਮਾਰਗਾ ਵਿਚੋ ਹਰਿ ਦਾ
ਛੇਦਾ ਮਾਲਿਆ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਬਾਦਿ ਕਰ ਸਮਾਹਾ: ਆਨੰਦ ਹੋਆ
ਚਾਲਿ ਕੇ ਚਾਲਿ: ਭੁੰਡੀ ਰੀਦਾ ਗੁਦ ਚਾਲਿ: ਚੰਚਲ ਹੋ ਕੇ ਚਾਲਿਆ
ਛੇਦਾ ਨ੍ਰਿਤ ਮਨਿਆ ਜਾ ਦ੍ਰਿਸਨ ਰੂਪੀ ਆਨਤ: ਧਪੁਤਾ
ਤੀ ਧਾਰਿ ਮੋ ਪਖਿ: ਧੀਨਰੂ ਪਾਚਿਕਾ: ਸਾਢ੍ਹ ਸਾਢ੍ਹਾ ਗੁਰੁ
ਦੁਆਰੇ ਪਾਇ ਕਰੇ: ਨੂੰ ਪਾ ਕਰਕੇ ਧਾਣੀ ਕਗਾਨ ਚਿਤ ਨੂੰ
ਵੈਦਨ: ਧੀੜਾ ਧਾਛਿ ਤੁਸ: ੪ ਮਾਰੇ ਹਿ: ਮਾਰ [illegible] ਵਿਜ
ਨ: ਹੇ ਜਨਦੂ ਕਰੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਵੇ: ਹੇ ਜਨ ਦੇਹ ਕੇ ਚਲਦੇ
ਨੀਆ ਸੀ ਦ੍ਰਿਗੁਤੀਆ: ਖਰਾ ਧੁਕੀ ਤੀਵੇ: ਹੇ ਜਨ ਮੋਹ
ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਕਾਲਖਾ: ਖੋਹੇ ਮਾੜ੍ਹ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾਇਨ ਸੰਗ
ਮਨਮੁਖ ਮਾੜ੍ਹੇ ਦ ਮਨ ਮਾੜ੍ਹੇ ਨੇ ਸੌਜੁਤੀਆ: ਜੋੜ੍ਹਿਆ ਹੋਦ
ਕਠੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਬਦੀ ਜਿਨਦੀ ਧਾਸੇ: ਜਨਾ ਦਗ ਜਿਉ:
ਦਤੁ ਛੇਦਾ ਵੇ: ਹੇ ਜਨ ਦੁਖਿ ਵੇ: ਹੇ ਮਨਿਤ: ਸਾਤਿ ਸਉਦਿ
ਆ: ਸਦੀਏ ਛੇਦਾ ਚਿਤ ਮੇ ਆਸਾ ਕਰੇ ਗਾਮ ਰਾਜਿਆ:
ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਧਰ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਹਰਿ ਦੀ ਦ
ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੀ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਭੋ ਤੇ ਜੀ ਦ ਹੋ ਮੇਲ ਲਈ:
ਮਿਲ ਈਏ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਜ੍ਹੀਉ ਭੀ ਜੀਉ ਪਤੁਹੇ ॥੬॥
ਜੁਗੀ ਵਿਤ ਮ: ੫ ॥੧੯ ਕਾਏ: ਕਿਆ ਰਿਗਾਨ: ਰਿਗਦਾ
ਤੈ: ਦੇ ਅਦ: ਦੇਕੈ ਡਾ ਲਾਲ: ਦਾ ਸੁ ਗੁਰ ਦਾ ਸੀ: ਹੋਇ
ਦੀਨ ਤੇ ਰੀਸ ਰਹਿਹਾ ਹੋ ਤੁਨ: ਤਾਦੀ ਹਨ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾ ਹੋਮ
ਚਲੁ ਐ ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਆਹੇ ਸੋ ਦੀਨ ਹਾ ਹੋ ਭਦ: ਜਿਜਾਰ ਤੇ
ਨਿਚਲ ਜੈ ਤੂੰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਛੇਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੀਤ ਕਾ ਦਤ ਖੁਦ
ਤੇ ਆਸਾ: ਆਹੇ ਆ ਭਾਸੀ ਤਿਨਾ ਦਾ ਬਾਨ੍ਹਾ ਕੀ ਹੋਇ

ਸਧਾਂਵਤਦਾ ਸੁਧਾਨਾਇਆ: ਨਿਆਰੀਦਾਹੈਅਪਨੋ ॥੧॥ਮ:੫॥
ਤੋੜਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਹਰਿ • ਨਾਮੁਅਧਾਰਿ: ਸਤਸੰਗਰੂਪੀਵਿਛੋੜਿਆ
ਪ੍ਰਭੁਕਾਰਣਕਰਣਹਾਰਾ ਅਨਦਿਨੁ: ਨਿਰੰਤਰਾਜਨਾਂਨਾਲ
ਦਰਸੁ • ਦਾਲਾਪਰਾ ਗੁਰਾ ਥਾਨੁ: ਸਰੂਪਤੇਂਮਾਨੁਤੇ ਮਹਤੁ: ਮੁਰਾ
ਤਥਾਵਿਛੋੜਾਨਸੌਜੀਦੇਗੁਣਭਾਨੂਪ੍ਰਾਣਂ • ਦਾਸ੍ਰਣਕਾਰੇ: ਇਕਰਸ
ਹਰੇ • ਨੂੰਸਾਹੁਰੇ: ਪ੍ਰਲੋਕਤੇਏਹਲੋਕਰੂਪੀ ਬ੍ਰਹਮੁ: ਜੀਦਾਬਿ
ਸਮਤ੍ਰਾ: ਅਚਰਜਅਰਥਕਰਨਾ ੨॥ਮ:੫॥੧੪ ਰਾਗ: ਪ੍ਰੇਮੁ
ਵਿਖੋਭਾਗੈ • ਭਏਹਰਸ! ਅਤਿਦੁਅਰਾਧੁ: ਅਰਾਧਨੇਕਾਂ
ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਦਕਰੀ ਸਿਤੁ: ਸੰਤਤ: ਮਾਹੋਉ: ਹੰਗਤ
ਦਿਆਸਰਸੇ: ਪ੍ਰਸਿਨਭਏ੩॥ਮ:੫॥੧੪ ਬੈਰਾਗਰੋ: ਚੈਨਹ
ਰੂਪਦਾਹੀਰਜਾਵੋ ਗਿਰਦਤਾ ਰਤੁਨਾਗਰੋ: ਰਤਨਾਦੀਖਾਨਾ
ਲਾਸਾਰ: ਕੁਦਰਾਦਾਣਾ: ਦਨਾਹੈ ਮਿਹਰਿਮਾਤੁ: ਮੇਰਾਹਾਗ
ਤੁ • ਹੋਗਊਹਰ: ਮੋਤੀਰੂਪਾਦਰੂਦਰੇ • ਜੋਹੈਦੇਵਤਾ ਤਿਸਤੇ
ਭੀਇਤਨੀਕ: ਏਹੁਲਦੁਰੀਆ: ਛੋਟੀਜੇਹੀ ਨਿਮਖੁਂ • ਭ
ਰਕਰੇਤਾਂਹੋਸਰਨੀ: ਸਰਣਹੋਮਉਲੇ: ਪ੍ਰਫੁਲਤਹੋਆ
ਤੋਭਾਦਨ: ਸੰਕਲਪਨਾਤਾਣਾ • ਮਨਕਰਹੋਇਹਿ • ਤਾ
ਇਹਿ • ਤੋਂਨਦਰਿ • ਕਰੌਂਹੋਸਿਰੰਦੇ: ਸਿਰਜਨਹਾਰਾਮੁਖਿ •
ਦੀਧਧੀਰਿਗੁ: ਅਨਿਦਾਪਰਬਤ: ਦੇਰਾਖਲ੪: ਮਨਦਿ
ਕਰੋਂਦਾਲਖੁਨਜੋਰਾਜੋਲਖੁਹੈਤਿਸਤੇਅਮੋਲੀ: ਅਮੋਲ
ਕੁਭਾਰਾਜੋਹੈਹਰੀਤਿਜਨੂਤੋਲੀ: ਵਿਚਾਰਕੇਦਾਰੁ: ਸਤਿਗੁ
ਤੋਲਾ: ਆਸਰਾ ਧਾਮ: ਪਾਪਭਾਣਾ: ਭਾਦਦਾਦੀਆ: ਉਹੁ
ਹਰੀਕਾਲਿਆਣਾ: ਮੁਕਤੀਆਂਚਾਰੋਧਾਣਾ • ਤਨੁਕਰਕੇ
ਜਾਪੇ: ਜਾਣੀਐਦਾਜੁਧੀਆਂਨਾਪੇ: ਨਾਈਆਸੋਰਾਂ • ਪਦਾ
ਰਥਾਦਾਸੋਤਾਪੇ • ਅੰਦਿਰਦਾਛੋਦਾਹਰਿਹਰਿਜੋਹੈਹਰੇ
ਕਰਨਵਾਲਾਗੁਣਾਕੀਨਿਧੇਛੋਦਾਜੋਸਤਗੁਰਚਰਣਦੀ
ਸੇਵਾਹਰਿ • ਨੇਦਾਹਰਿਪੂਰਨਿਨੇਛੋਦਾਹੋਰਿਏਕੁਮੁਰਾਰੀ
ਭੇਟਿਆਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਨਾਮੰਗਲੇ: ਮੰਗਲਾਨੂਸੇਤੀ:

ਗੁਲਜੌ ਸਹਜ: ਸੁਖਮਨੁ॰ ਨੁਸਾਣੀ: ਸੋਈ ਧਾਮ: ਪਾਨੇਤ੍ਰ॰
ਸੋਰਹੋ ਦੇਹੁ॰ ਮੈ ਨੂੰ ਹੋਵਾ ਛੋਡਾ ਸੁਖ: ਮੇਰਾ ਸਾਧੇ: ਜੀਤੋ ਨੇਰਾ॰
ਜਾਤਾ ਹੋਵ ਕਰਨਿ: ਕੋਨ ਛੋਦਾ ਹਰਿਆ ਧਿਨ ਸੀ ਦੇਰਗਣ ਨਾਮ
ਗਲ॰ ਰੂਪ ਤੋ ਹਜਤ॰ ਦੋ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਜੀਤੋ ਨਾਦ: ਚੌੜ੍ਹੀ ਤੂ
ਰੇ: ਬਾਜੌ ਧਾਗਰ: ਧਾਰ ਹੋ ਧਨੁ ਤੋ ਇਸੇ ਕਰਾ ਕੋਰਾ॰ ਜੋ
ਛੋਡਾ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਜੋ ਤੇਰਾ॰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਮੇਰਾ॰ ਸੁਆਮੀ
ਹੋਹ ਸੋਹਿ: ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਤੋ ਧ ਸੁਹੀਮ: ਪਾ ਜਪੇ: ਜਪਣੇ
ਨਾ ਹਰਿਮੰਦਰੁ: ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਬੁ ਦਾ ਸਤ ਸੋਰਠ ਦੇ ਦੇਖਿਤੇ
ਸੋਮੋ ਬਾਣੀ॰ ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਸਹਜ: ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਭਲ॰ ਓ
ਸੋਗਤ ਤੇਮ॰ ਹੂਰਤ ਤੇ ਪਲਭੀ ਨੀਵ: ਦਰਬਾਰ ਦੀਵ ਭ
ਗਤੀ ਰੂਪੀ ਕਲਾ: ਸਕਤੀ ਅੰਸ ਆਨਿਦਾ: ਆਨੰਦ ਦੇ
ਮੁਖੇ: ਸਖਾ ਦੀ ਜਾਰੀ: ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਠ॰ ਭ੍ਰਾਦ ਹੋ ਨਿਧਿ॰
ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਦੇ ਨਾਮ॰ ਨੌਲੂ ਜਨ॰ ਨੂ ਛਡਾਇਆ॰ ਜੋ
ਤਿਰੂਪੀ ਨਤ ਪਤਿ: ਤਿਸ ਨਾ ਡੇਰਾ: ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਦੇਹਾ ਭੀ
ਮਾਨ ਧਰ: ਦਰਬਾਰੁ ਜੀ ਬਨ: ਬਾਗ ਗੁਰੂ ਕਾ ਤਲੁ: ਅ
ਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਜੀ ਰਸੇ॰ ਭੁਝੋ ਗੁਣ॰ ਵਾਲਾ ਤੇ ਮੈ ਗਲ ਰੂਪ ਸੁ
ਖ ਰਾਮੀ: ਸੁਖਾ ਮੈ ਗਮਨ ਕਰਾਵਨ ਵਾਲਾ ਧਾਰਿਆ:
ਬਣਾਇਆ ੧ ਸ: ਪਾ ਲੈ॰ ਦਾਇਕ ਸਾਗਰੋ: ਸਮੰਦੁ ਦਤ
ਜੋ ਤੋ: ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰ ਭੂਹੋ ਜੋ ਛੋਡਾ ਅਗਾਧੇ॰ ਬੋਹਿਥ ਰੂ
ਹੋ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਪਾਏ: ਪਇਹਾ ਛੋਡਾ ਹਰਿ ਗਿਰਾ
ਤਾ ਗਾਤਿ: ਕਾਰਾ ਸਰ ਬਸੁ: ਸਭ ਸੁਖ ਠਾਕੁਰਿ ਨਿਕਾਰਿ:
ਕੁਰੀ ਮੰਦਰਿ॰ ਮੈਂ ਨੋਦੇ॰ ਵਾਲਾ ਰਾਤੋ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਹਮ
ਰੋ॰ ਧਰਿਆ ਨਰੇ: ਨੂਰ ਭਾਈ ਪਾਲਾਂ॰ ਮੇਰਾ ਅਪਨੇ॰
ਜਿਨਾ ਸਦੁ॰ ਆਦਿ ਆਸੀ ਸੰਪਤਾ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਜੋ ਡਾਲਿ॰
ਮੈਂ ਸਾਰਾ॰ ਹੋਤਿ ਸੋਮੋ ਜਾਇ: ਜਾਗਾ ੮ ਸ: ਪਾ ਨਗਰੁ॰ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂ ਜੀ ਦ ਸਤ ਸੋਰਠ ਮੇ ਸਰੁ॰ ਹੋ ਧਰ: ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਾਹਿ
ਲੂ ਮੰਦਰ: ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਹਣੇ ਨਾਲੇ: ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਜਾਰੁ।

ਵਾਰ੍ਹਿਦਾਤੇਇਵਦ੍ਰਿਤਿਨਾਦੇਜੋਹੋਆਨਾਸੀ॰ਦੋਆਨਾਸੀ:ਨਾਸੋਹੋਆਆਸਬਾਦਿ॰
ਦੇਕੋਪੂਰੈ॰ਤਿਸਤੋਪੂਰੀ:ਸਾਰੀਆਖਸਮਾਨਾ:ਪਖਾਮੇਸੂਰ॰ਦਾ
ਕਦ:ਜੋਨਮਮਰਨਾਧੁਨੀਐ:ਵਜਦੇਨਾਅਨਹਦਕਾਰੇ:ਇਕਰਸਾਰੋ
ਸਦਿ:ਗਿਆਨਗੋਦੜੀਆਂਨਿ:ਨਕਾਰਨੋਚਾਰਝਰਾਕਰਨਾਜੋ
ਨੀਐ:ਜੋਨੀਆਂਮੋਹਾ॥੫॥ਮ:੫॥ਪੀਠਕਾਗੁਰਅਰਜਨਜੀਦੇਖਾ
ਮਸੂਰਾਮੈਇਕਨਾਓਹੁਕਛੁਲੈਤਾਂਓਹੁਦੇਜੌਰਤੇਟੋਕਰੀਉਚੀਜ
ਏਨੋਂਗੁਰੂਜੀਨੇਹਰੀਦਾਦਰਸਨਕੀਤਾਤੇਕਹੈਆਂਸੇਤਾ:ਗੁਰੂਰਾਮ
ਦਾਸਜੀਕੋਛਾਇਆ:ਇਸਾਥਿਤਹੋਆਆਸਾਜੂ:ਉਸਾਰੀਤਿਪੂ
ਸਾਦਿਕਾਕਾਨਦਿਸੁਰੇ:ਸ੍ਰੇਰੇਜਸੁ॰ਜੋਸਦਾਆਧਿਕਦੁ:ਧੁਰ
ਮਾਰਿਧਿਆਆਦਿਚੌਦਾਰਥਾਧਿਲਛਤ:ਧਖਸਾਦਿਆ॥
ਸਹਜਿ:ਸੁਖਾਜਿਸ॰ਹਰਿਕਾਆਣਸੁ:ਮੇਮਾਣਸਾਵੇਚਾਰ॰
ਜੋਕੁਛਕਰਿਸਕਾਂਧਨੀ॰ਪ੍ਰੀਤਿਆਰਥ॰ਦਾਪੁੰਨਤੇਕਿਰਿਆ:
ਪਜਾਥਾਰ:ਆਚਾਰ:ਕਰਮਾਨਾਨਕ॰ਤਿਸਸਚਦਦਾਕੀ
ਤੋਂਆਕਰਤਾ॰ਤਾਕੀਕਉਨ:ਕੇੜੀਵ ਕੋਨਰੂਆਰਸਨਾ॰ਕਰਤੇ
ਰਾਗਕਰਾਸੀਸਿ:ਜੀਵਨੇਹਾਂ॥੧੦॥ਮ:੫॥ਛਿਤਾਸਿ ਓ ਬੋਲ
ਰੁ:ਬੋਲਣਵਾਲਾਜੀਆਲਿ:ਸੀਆਲਾਕੋਇਨਿ॰ਦਾਸਕਾ॥
ਸਦਾਏ:ਕਹਾਏਆਪਾਲੇ:ਮੇਹਨਤਨਾਧਾਰ॥:ਪੁਰਸਮੇ
ਸਰਬ:ਜੜਚੇਤਨਮੇਂਆਂਮ੍ਰਿਤ:ਅਮਰਹੋਆਛੇਦੁਆਕਮਲ
ਦੀਛਾਰਾਮੇ ਪਰਾ:ਰੰਗੇਹਾਵਜੋਹਰਿਹੇਤਿਸਦੇਪਰਾਗਾਕੀਆਕਮਲ:
ਹਰੀਨਾਛੇਦਾਤੇਰੇਪਾਰਾਵਾਰਦਾਅੰਤੁਨਹੀਆਪਾਨ॰ਦਾਜੋਹੋ
ਅਰਾਮੁੰ॰ਦਾਸਾਧੂੰ॰ਨੂੰਮਨੁਸਹਜ:ਅਭੁਤਾਠੀ:ਸੀਸ
ਧਾਰੋ:ਸੁਧਹੋਆਆਪਰੂ:ਸਰੂਪਾਅਧੂਰ:ਚਲਾਏਮਾਨਾਛੋਦ
ਨਮਰੈਜਾਏ॰ਤੇਜਨਜਮੇਆਵੈਨਾਚਿੰਦੀ:ਚਿਤਦੀਆਕਾਤੇ॰ਕੇ
ਜਨ॰ਲੋਭੀਆਕੁਰਾਗਿ॰ਆਠੇ॥੧੧॥੧ਓ ਵਾਰ ਸੂਹੀਕੀ ਸਲੋਕਾਂ ਨਾ
ਲਿਆ:ਤੂ॥ਸਲੋਕਮ:੩॥ਸੂਹੈਵੇਸਿ:ਭੇਖਦੇਦਿਖਾਲੈਵਾਲੀ॥
ਧਿਰ:ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਆਧਹੁ॰ਤੇਆਜਾਇ:ਉਤਪਤਿਹੋਕੇਆਹਰਿ॰
ਮੇਆਸੁਹਜਿ:ਸਾਂਤਿਰੂਪਾਮ:੩॥ਸੂਹੀਏ:ਸੂਏਰੰਗਵਾਲੀਏ
ਧੋ:ਓਨੁ:ਹੋਆਜਾਲ:ਜਾਗਾਸਚੇ:ਸਦੂਜੇਹੋਵਾਹੇਸਚੇ॥੧॥
ਮ:੩॥ਸੂਹਵ:ਸੂਹੇਰਿਗਵਾਲੀਆਥਾ[illegible]ਤਸਨੂੰਭਾਸਚਾਦਰੇ

ਗਾਚੜ੍ਹਨਵਾਲਾ॥ ਅਮ: ਤੂ॥ ਜਹਾਦੇਸੁ: ਵਿਖਾਲੇਦੇਕਰਮਾਨੂ ਕਰੀ: ਕਾਨੀਆਂ
ਬੀਐ॰ ਏਹੁਜਿਨਾਮਨਿਆਂਏਹਾ ਪੈ: ਤਿਤਿ: ਚੋਗੁਦੇ ਭਾਂਤਾਂ ਕਰਾਈ
ਚਾਰਾ॰ ਕਰਕੇ॥ ਅਮ: ਤ॥ ਸਚੜਾਉ: ਸਚਾਹੇ॥ ਸਕਾਤਿ॰ ਵਲੋੜੇ
ਨਾਦੀਪ੍ਰਿਤੀਅਨਿ॰ ਸੋਅਮ: ਤੂ॥ ਹੇ॰ ਤਿਸਕਰਾ ਛੇਦਾ॥ ਦੂਜੈਭਾਇ॰
ਵਾਲੀਰਿਤ ਬੈਠੀਆਂ ਸੰਧ: ਜਰਜਾਜੀਰੂਪੀਨਾਰੀ॥ ਦੁਸਮਣੀ: ਦੁਚਿ
ਤੀ॥ ਸਚੇ॰ ਦੁਆਰਿਓ ਭਾਇ॰ ਰੂਪੀ॥ ਨਜਿ: ਜੋਪੋ: ਅਨੁ: ਦਿਤਾਹੋ
ਸਬਾਦਿ॰ ਦੁਆਰੇਧੁਸਾਈ: ਬੁੱ[illegible]ਆਈ॥ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਵਿਖੇ॥
ਰਜਾਈ॰ ਦੀਰਜਾਇ ਕਰਕੇ ਤੂ॥ ਅਮ: ਤ॥ ਵੇਸਿ॰ ਵਲੀਅਖੁਆਰੁ॰
ਹੈਦਾ ਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਗਾਲਿ: ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ॥ ਭਤਾਰੁ: ਭਰਤਾਹੈ॥ ਅਮ: ੧॥
ਰੰਗੁ॰ ਮਜਾਰਰੂਪੀ ਮੈਸਾਹੇ ਜੈਜਾ॥ ਨਿਜੀ: ਰਾੜ੍ਹਾਦਾਤੇਜੋਸੋਹਾ
ਰ॰ ਹੋਵੈ॥ ਮੁਖਿ॰ ਰੂਦੇ ਦੁਆਰੇ॥ ਮਹਾ: ਵਿਚੁਜੋ॥ ਛਾਰੁ॰ ਹੋਈਆਂਨੇ
ਪੈ: ਓਨਿ: ਦਿਤਾਹੈ॥ ਵਿਡਾਨੁ: ਅਚਰਜਰੂਪਾ॥ ਧਾਤੁ: ਤਤਾ॥ ਓਨੁ:
ਦਿਤਾਹੈ॥ ਅਮ: ਤੂ॥ ਮੁਖਿ॰ ਤਾਕਰਕੇ॥ ਛੇਦਾ॥ ਅਨਰਤਾਤੇਤਨਾ॥
ਸਾਰਿ॰ ਹੈਦਾਦੇਸਮਾਲਣਹੈਸੋ॥ ਸਾਨਿ॰ ਜਿਨਾਦੇਤੇ॥ ਕਰਮੀ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾਕਰਕੇ ਦੇਕਰਮਾਕਰਾ॥ ਅਮ: ਤੂ॥ ਲਾਲੁ॰ ਭਗਤੀਰੂਪੀ ਮਜੀਠਦਾ
ਰੰਗੁ॥ ਸੁਹਾਵੀ॰ ਗੁਣਾਕਰਤੇ ਤਨਕਰਅਰਾਦੀ ਸੋ: ਰਾਂਦੀਹੈਰੰ
ਤਨੇਜੋ॥ ਹਾਰੁ॰ ਹਰੀਨੂ॥ ਪੈ। ਲਿਤਾ: ਲਾਇਆ॥ ਸਿਤਾ: ਮਿਆ
ਹੇ॥ ਓਨਿ: ਦਿਤਾਹੈ॥ ਕਸਿਤਾ: ਕਮਾਂਵਦਾਹੈ॥ ੫॥ ਅਮ: ਤੂ॥ ਪੀਰਕ
ਕੋਈ ਸੱਤੀਨ ਦੇਖਾਤੇ ਕਹੋ॥ ਨੜ੍ਹੇਆ॰ ਨਾਲਾ॥ ਬਿਰਹੇ: ਪ੍ਰੇਮਦੇ
ਚੋਟਾ॥ ਸਤੀਆ: ਸਤਪੁਤਗਸਾਧੂ॥ ਮਾੜ੍ਹਿਆ: ਧੀਣੀਆ॥
ਮ: ਤੂ॥ ਅਰਿ॰ ਜੋਅਸੁਮਾਲੈਰਿ: ਸਮਾਲਦੇਨੇ ਇਸਦੇਂ ਭੀ ਦੋਵੈਰ
ਰਹੇ॥ ਅਮ: ਤੂ॥ ਨਾਲਿ॰ ਜੋ ਮਹੇਲੀਆ॥ ਏਸੜੀਆ॥ ਛੇਦਾ॥ ਅ
ਗਿਸੇਤੀ॥ ਜਾਣਹਿ॥ ਨਿਸਚੈਕਰਾ॥ ਤੁ॰ ਤੇਤਾਨਿਸੈਅਰਦਾਦਾ
ਖਤੀ॥ ਨਾਨਕ॰ ਜੋ॥ ਛੇਦਾ॥ ਜੇਦੂਰਪੂਭੀਕਜਿਜਾਹਿ ਓਹੁਭਾਵੇ
ਜੀਵਉ ਕੇ: ਬਹੁਤੇ ਮਰਤੇ॥ ਪੈ: ਸੁਖ॰ ਜੀਵਦੇ॥ ਲੇਖ॰ ਮਸ
ਤਕੋ॥ ਨਾਦੇ: ਨਾਮਨਾਮੀ ਦੀ ਅਭੇਦਤਾ॥ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ॥
ਫਿਰ॰ ਤਿਸਦਾ॥ ੫॥ ਅਮ: ਤ॥ ਦਿਬਾਰ: ਦ੍ਰਿਸਬਾਰ ਅਹਾਰ॰ ਚਣਾ
ਹੇਹੈ॥ ਅ: ਤ॥ ਰਾਤਿ: ਅਵਧੀਰੂਪੀ॥ ਕਲਕੇ: ਸਦੇਰਾਕਾਲਰੂਪੀ॥

ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩॥

ਦੇਵਾਹਿਆ ਜੋ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਤੌ ਕਹੈ॥ ਗੁਣ ਕਰ:
ਮ: ੨॥ ਪੀਠਕ ਦੁਖ ਦਰਦ ਛਿਦੇ॥ ਜੋ ਖੁਸੀ ਸੇਤੀ ਸਦਾ ਰੀਸੈ: ਕਰੀਐ ਤਾਂ
ਕਥਨ ਹੀ ਹੈ ਦੇਵੈ ਦੂਰ ਦਾ॥ ਛੇਦ ਮਨ॰ ਦੇਹ ਨਿਕਰਾ॥ ਤਰਕ: ਫਲ ਜਾ
ਸਭੁ: ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਮ: ੨॥ ਮਨ॰ ਦੇਹ ਨਿ ਕਰਾ॥ ਤਰਕ: ਫਲ ਜਾ ਪੈ: ਛੇਦ॥
ਸੀ ਸਿਪਦਾ ਰੂਪੀ॥ ਜੋ ਪਈ: ਜਿਤੀ ਦੀ॥ ਦੇ॰ ਹਰੀ ਤਾ॥ ਪੈ: ਛੇਦਾ॥
ਜਿਨੁ ਕਰਤੇ ਕਾਰਣੁ॥ ਜੋ॰ ਕਾਰਣ॥ ਗੋਈ: ਛਪਾਈ॥ ਸਭ॰ ਜਿਨੀ
ਲਾਹੀ ਐ॰ ਜੁਗ॥ ੭॥ ਮ: ੨॥ ਭਉ॰ ਹੈ ਹਰੀ ਦਾ॥ ਭਉ॰ ਜਨਮਾ ਦਿਕਾ
ਮੁਚ: ਬਹੁਤਾ॥ ਭਉ ਹੈ॰ ਹਰਿ ਤੇ ਨਿਕਦਿਆ ਹਨਾ॥ ਪਟਿਤਰਾ:ਪ
ਤੀਆਰਾ ਫਿਰਿ ਨ ਹੁਦ ਪਟ: ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਅੰਤਰਾਂ: ਭੇਦਾ॥ ਦੀ ਬਾਣੀ:
ਦੀਵੰ ਨ ਮੈ॥ ਆਹ॰ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਮ: ੨॥ ਸਦਿ ਸੰਤਾ॥ ਜੋ ਸੇ॰ ਭੁਕਦੇ॰ ਨ
ਰਨੂ॥ ਉਰਤੇ॰ ਪੰਛੀ ਨੂ॥ ਅਥਵਾ ਇਸ ਤਨ ਦੀ ਘਾਤ ਕਹੈ॥ ਤੂਰ
ਦੇ॰ ਜਲ ਨੂ॥ ਉਰਤੇ॰ ਪਉਣ ਨੂ॥ ਜੀਵਤੇ॰ ਅਗਨ ਨੂ॥ ਮੂਏ॰
ਧਰਤੀ ਨੂ॥ ਵ ਭੁਰਦੇ: ਕਰਮਾਂ ਕੋ ਦਿਖੇ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕਾਂਡੀ ਹੈ
ਜੋ ਤਿਨਾ ਕੋ ਸਾਧ ਕਰਮ ਕੋ ਦਿਖੇ ਭੁਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਿਲਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਰ
ਤੇ: ਜੋ ਹਠੂ ਜੋਗੀ ਜਨ ਹੈ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਮੇਲ ਰਹੇ ਹੂਏ ਤਿਨਾ ਕੋ ਜੋਗ
ਮੇਂ ਉਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਜੋਗੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਾ ਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜੀਵ
ਤੇ: ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਮਰਕੇ ਭਜਨ ਮੇ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਮਰਕੇ ਭਜ
ਨ ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ ਜੋ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਮੂਏ: ਜੋ
ਵਿਦੇਹੁ ਮੋਖ ਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੋ ਵਿਦੇਹ ਮੁਖ ਵਾਲੇ ਹੀ ਮਿ
ਲਤੇ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ॰ ਇਸ ਤਨ ਮੇਂ ਪੰਚ: ਚਾਰੀ: ਚਾਰੇ ਵਾਚਾਰੀ ਹੋਏ ਨ॥
ਨਾਮ॰ ਚੀਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਭਗਤੀ ਪਏ: ਰਹੇ ਗਵਾਰੀ: ਮੂਰਖਾ॥ ਰਾਬਾਰੀ:
ਅੰਧੇਰੀ ਅਦਸਾ॥ ਰੂਪੀ॥ ਚਾਰੀ: ਚਾਰੇ ਹੈ॥ ੮॥ ਮ: ੩॥ ਕਾਮਣਿ: ਹੇਜ
ਰਹਾਸੀ॥ ਮਨਾਈ: ਮਨ ਵਿਚ ਲਿਆਇ॥ ਜਾਇ॰ ਸੀਗਾਰ॥ ਰਾਧਿ
ਰੂ॰ ਵਿਖੋ॥ ਭਉ॰ ਰੂਪੀ॥ ਰਸ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ॥ ਭਉ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥
ਭੋਗ: ਮਿਲ ਪ੍ਰਦ ਅਨਿ ਦਾ॥ ਮ: ੩॥ ਕਾਜਲ: ਸਮਾਧੀ॥ ਫਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਨ
ਹੋਣਾ॥ ਤਿਥੋਲ॰ ਮਿਠੇ ਵਚਨ ਰੂਪੀ ਪਾਣਾ॥ ਰਸੁ॰ ਦਾ ਭੋਗਾ॥ ਉਪ੍ਰੇਤ ਖਵ
ਨਵ ਰਸ ਸਾਤਾ ਦੀ॥ ਦ ਕਜਲ ਦਿ ਸਾਜ ਵਤ ਸਾਧਨਾ ਨਾਲੇ: ਲੋਕੋ॥
ਵਿਕਾਰੁ: ਵਿਅਰਥਾ॥ ਮ: ੩॥ ਪਤਿ ਪਿਰੁ: ਨਾਰੀ ਨਰੁ ਵਾ ਸਿਖ ਰਾ ਰੂਵੋ ਭਕ
ਤ ਤੇ ਹਰੀ॥ ਪੈ: ਨਾਮ॰ ਨਾਲਿ॥ ਭੈ ਭਾਇ॰ ਕਰਕੇ ਰੰਗੁ॥ ਤਿਨਾ ਦਾ ਸਦਾ ਰਿ:
ਚਾਹਿਆ ਪੈ ਵਰੈਗ: ਅਨਿਦਾ ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ॥ ੯॥ ਮ: ੧॥ ਦਾਤੁ: ਧਿਨਾ॥

ਹਮ:ਤੁਮਾਮੁਦਾ ਅਸਮੰਦਾਂਦੇਾ ਸਾਗਰ: ਸਗਾਰਦੇਸੁਤੁੰਦਾਲਹਰਿ:
ਲਹਰਾਂਦਾ ਨਦੀਆਂ ਸਮੁੰਦ। ਸਤਰਾਜਾਣਿਆਂ ਬ੍ਰਿਤਦੇਸਰ:ਭ
ਲਾਂਵੇਲਿ:ਕਨਾਰੇਅਦਰਸ: ਦਰਖਾਦਾ ਵਹੋਹਾਦਰਾਹੁ: ਸੁਕਰਾਣਦੇ
ਅਦਭਾਰਦਾ ਸੂਕੂਜ਼ੂਨਾਂਦਿ ਬ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਘਾਤ੍ਰਿ ਏਹਕਰੋਂਜੇਸਾ)
ਖੜੋਵਹਿ: ਇਸਿਥਿਤਹੋਏਰਹਾਹੈਅਪੀਹੈ: ਅਪੇਹੀ ਅਪਾਹੁ:
ਅਲੇਖੁਹੈਉਤਮਾਨਿ:ਤੁਰੀਆਜੋਹੈਤਤੁਤਿਸਨੂ ਦਾ ਓਨਾਂਨੇਮਨਮੇ
ਤਤੁਨਾਕਮਾਇ। ਕਮਾਣਿਆਹੈ।ਮਸਕਤਿ:ਮੇਹਨਤਕਰੋਤੋਂਛੋ
ਦੁਮੰਗਿਮੰਗਿਖਸਮਦੇਦਰਾਹੁ: ਦਰਹੁਲਧਹੁਮਜੂਰੀਆਂਨੂੰ
ਪੂਰਦਰ:ਹੇਪੂਰੇਦਰਵਾਲੇਾਤਉ: ਤੇਰੇਦਰਿਤੇਂਉਣਾ:ਖਾਲੀ
ਨਾਹਿਕੋ ਆਂਦਦਾਤੂੰਅਮ:੧॥ ਢੂੰਨਿ: ਢੂੰਹੋਏਪ੍ਰਤਖੁਸਬੁ:ਧੀਰ
ਹੀਅਬੁਦੇ:ਹੇਕਾਰੀਅਦਾ ਮੋਤੀ:ਹਾਥਪਾਦਾਂਰਿਅੰਗੁਅਤਨ:ਨੇੜ
ਨਾਲਿਅਸਬੁ: ਧਿਦਾਦ ਸਥਾਅਚੋਂ ਪ੍ਰਤਖੁਆਪੇ: ਤਨੁ:ਨਾਲੁਅਸਰੀ
ਰੁਂ ਦੇਾਸਚੁ:ਹਰੀਪਾਇਆਹੈਜੋਂਢੋਰ। ਢਹੀਦਾ ਢੀਲਕਾਲ
ਰੂਪੀਦਾਪੀੜਾ॥੧੦॥ਸਲੋਕਮ:੧॥ਜਲਿਮੋ:ਸੜੇਨਾਦੂਜਾਂਤਅਜੇ
ਜੋਕਿਸੀਨੀਦੇਤਾਲੁਟੇਏਮੋ ਪਰਾਲ: ਕਖਪਰਾਲਪਦੈਤਾਂਜੋਦਸ
ਤੁਕਰਣੀਹੋਵੈਜੋਪਹਲੇਹੀਕਰੀਏਤਾਂਹਛੀਾਦਾਸੰਤਅਤੇਸੇ
ਤਿਤ:ਤਿਸਨਦਿਧੇਤਾਲ: ਨੀਵੇਂਹੁਦੇਰੂਪੀਤਾਲਮੇਂਪੜਦੀਜਾਇ
ਪਰਾਲਿਵਿਸਜਾਰੂਪੀ ਤੰਅਤਮਦਾ ਸਤਪਹਲੇਹੀਕਰਲੇਪ
ਛੈਹਥੁਨਅੰਘੜੇ: ਅਪੜੇਰਾਅਮ:੧॥ ਛਿਟਿਆ: ਵਿਗੜੇਹੋਏ
ਨੇਅਸਰਿਮ:ਦੁਖਾਧਕਾ:ਦੁਖਾਪੈ: ਓਨਾਂ ਪਿਛੋਆਣੂਅਗੋ
ਸਦਾ: ਅਧਭੀਅਮਤਿੰਕਰਕੇਮਾ ਣੂ: ਣੀਦਾਹੈ।ਛੇਦੂਹੈਹਰਿੰ
ਸਾ॥੧੧॥ਮ:੧॥ਧਦਰਾਂ ਪੰਜਸੇਦਾਹੁਦਾਹੇ ਮਾਲ। ਧੀਨਦਾਆ
ਣਿੰ ਕਚੇਰੀਦੇਸਾਹਬ:ਰਾਜਆਦਾਸਾਂਤਾਧਦਰਮਾਲ:ਸ
ਮਦੂਜੀਵੰਆਂਣਿ ਜਰਾਤੇਅਦਿਧਾਇਣਿ: ਦੀਵਨਾਮ:ਪੜਾਉ:
ਕਾਰੂਾਹੋਰੂ ਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾਜੋਸੇਾਨਿਕੇਰ: ਨਿਰੀਕੇਰੀਅਜੋਂਛੇ
ਰਹੇਸਿਆਪੇ: ਅਨੁ: ਦਿਤੇਹੈਹੋਰੁਥੋਤੇਇਕਨਾਮਤੀਂ ਕਰਕੇ
ਪਾਇਆ: ਛਡਿਆਹੈ॥੧੨॥ਮ:੧॥ ਦੁਇ: ਰਦਿਸਸਿਾ ਚਉਦ
ਹ ਲੋਕਏਹੁਜੋ: ਜਿਨਾਦੇਦਿਨਾਹਾਰੰ ਹੋਏਨੇਨਾਨੀਸਾਣੁ:ਨਿ

ਉਜਲੁਹੈਹੋਰਨਾਦਿਸਦਾਬਗਾ:ਬਗਲਿਆਂਦਾਪਾਖੰਡੀਆਦਿ॥
ਕਪੜੇ:ਪੰਖਦਾਫਸਤ੍ਰਾਮੋਨਿ:ਵਿਚਦਾਉਪਰਾਪ੍ਰਗਟਿਰ:ਮਾਰੂਦਾਠ
ਗ੍ਰਿਰਾਬਗੋ:ਉਜਲਾਹੋਰਨਾਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤਾਛਿਦਾਬੁਖਮੈ:ਬੁਖਬੂਪਸਰੀ
ਰ॰ਤੇਰਾਹੋਮੈਜਨ:ਮੇਰੇਜੇਹੇਜਨਦਾਤੇਰੈ॥ਫਲਾ॰ਸੀਬਲਦੇਦਾ
ਤੇਰੇਗੁਣਬਣਾਦਤਰੂਪੀ॥ਛਿਦਾ॥ਤੇਤਨੁਮੈ॰ਸੋਗੁਣਹੀਨਿ॥ਅੰਧ
ਲੇ॰ਜੀਵਨੇ॥ਭਾਰੁ॰ਪਾਪਾਰੂਪੀ॥ਭੂਗਰ:ਪ੍ਰਬਤਾਦਲੀਦਾਰੂਬਹੁ
ਤੇਹੈਪੂਲੋਕਦੀਅਲੋੜੀ॰ਗਿਆਨਵੈਰਾਗਰੂਪੀਅਖੀਜੋਉਥੈ
ਲੋੜੀਦੀਆਹੈਨਸੋ॥ਨਾਲਣਾਰਉ:ਨਹੀਲਾਹੰਦਾਮੈਢਾਨਦੀਦੇ
ਖਦਾਮੈਜੀਵਾਮੈਤੇਏਹਾਅਰਿਤੁ:ਕਿਸਤਰਾਂ॥ਜਿਸਾਰਦੀਆਚਾ
ਕਰੀਆਤੇ॥ਅਰਿਤੁ:ਕਿਤਿਨੀਆਈਦਾਕਿਤੁਕਮੁ॥ਤੂੰ॰ਭਾਈ
ਸਜਣਾ॥ਜਿਤੁ:ਜਿਸਕਰ॥ਤ੍ਰਾਮ:੧॥ਬੀਧ:ਬਣਾਈਆਚੋਲਾ:
ਸੁਖੇਨਾਮ॰ਸੀਸਾਰਰੂਪੀਆਨ॰ਕਾਮਾਦਿਲੋਹੈਹਰਾ॥ਸੁਹੇਲਾ:ਸੁਖਾ
ਲਾਹੋਵੈਰਾਗਾ॥ਮਜੀਠੜੂ:ਮਜੀਠਦਾਰੰਗਹੈ॥ਲੋਚਾ॰ਮਨੁਦਾਤਨੁ
ਰੂਪੀ॥ਸੁਦਰੰਗਾ:ਸ੍ਰਿਸਟਿਰੰਗਦਾਲੇਢੋਲਾ:ਪਿਆਰੇ॥ਸਜਨ:ਹ
ਰੀਪਾਸੋਦੁਜੀਦਵਿਛੁੜਚਲੇਹੈਂਹੋ॥ਰਿਠੜੀਐ:ਬੁਧੀਰੂਪੀਰਿਤ
ੜੀਮੈਤਾਂਸੋਈ॰ਹਰੀ॥ਜੋ॰ਇਸਤਰਾਂ॥ਵਾਛੇਦਾ॥ਮਿਲਿਆਹੋ
ਇਆਂਨਾਲਜੇਮਿਲਿਆਹੋਈਨਾਵਿਛੁੜੈ॥ਸੋਈ॰ਦਾਰੂਪਹੈ॥
ਛੇਦਾਹਉਮਾਰਿਤੇਮੈ:ਮਮਤਾਨੁਨਿਵਾਰਿ॥ਆਜੀਤਾ:ਅਭੇਦ
ਕੀਤਾਹੈਚੋਲਾ॰ਮਨਰੂਪੀ॥ਬੋਲੇ॰ਰੂਦਾਛੇਦਾ॥ਗੁਰਬਚਨੀਕੇ
ਕਰਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਬੋਲਾ॥ਤਸਾਹਫਲੁਪਾਇਆ॥ਅਖਰਾ:ਅਤਸੋ
ਠਾਮ:੧॥ਕਉ:ਨਾਸਦਾਰਸੀ:ਸਦਾਰਦਾਹੈ॥ਸੁਖੀ:ਸੁਖਾਦੀਆ
ਜਾਉ:ਦਾਤੁ॥ਵਿਸਾਰੁਸੀ:ਦੂਰਕਰੇ॥ਸਰਪਰ:ਨਿਸੰਕਰਕੇ॥ਕਉ:
ਨੁਲੇਖਾ॥ਭਾਇ:ਅਨੁਸਾਰ॥ਭੀਖਿਆ:ਜੌਨਮੈ॥ਮਹਲ:ਹਰੀ
ਦਰਦਾਣੀ:ਜੋਦਰਦੇਦੁਰਪਾਲਹੋਏਨੇ॥ਨਹਿਮੂਲੇ:ਨਹੀਕਦ
ਚਿਤਾ॥ਤਿਸੁ॰ਨਾਛੂਟੈ:ਛੂਟੀਦਾਹੈ॥ਜੋਜਸੁ॰ਪਰੂਾ॥ਘਲੇ:ਕੋਜੇ
ਜੀਦਾਨੂਤੇਆਏ:ਜੌਦੇਬੀਆਮਤਿ:ਸਲਾਹੀਦਾਗੁਰਮਤੇਵਾਲਾ
ਛੇਦਾ॥ਉਸਾਰੇਢਾਹੇਜਾਣੇ:ਰਚੇਤੇਨਾਸਕਰੇਤੇਫੇਰਰਚੇ॥ਸਭ॰

ਜੀਵਾਦੀਘਾਤਾ।ਨਦਰੀਂ॰ਦੀ ਕਰਮੁ: ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਾ।ਧਾਸੂਹੀਮ:੧॥ਕੌਂ,
ਤੁ: ਹ੍ਰਿਦਾ।ਹਛਾ: ਸੁਧ।ਧੋਤਾ॰ ਕਰਮ।ਕਰਾ।ਧੋਇ॰ ਤਾਂ।ਵ੍ਰਤਾਇ
ਸੀ: ਦੇਂਦਾ।ਹੈ।ਜਾਇ: ਜਾਗਾ।ਕਰਮ।ਧੀਨੁ।ਤਿਹਾ॰ਫਲਾ।ਛੇਦਾ
ਵਾ।ਜਾ।ਨਮਰੂਪੀ ਦਾ।ਇਸੀ: ਵਜਾ।ਇਸੀ ਜੋ ਚਲਿਆ।ਮਾਣੂਸ: ਮਨੁਖ
ਲੋਕਾ।ਜੁਣਾ।ਇਜੀ॰ ਸਪੂਤਿ ਸਦਾ।ਨਾਨਕ॰ ਓਹੁ ਹੋਇਆ।ਹੈ।ਧਾਸੂ
ਹੀਮ:੧ ਛਿਦਾ।ਜੋਗਵੈ: ਜੋਗਕਰੇ ਜੋ ਜੋਗੀ ਹੋਵੈ।ਜੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੁਖਾ
ਇ ਜੋ ਭੋਗੀ ਹੋਵੈ ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਾਕਰੈ।ਨਾਇ॰ ਜੇ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ।ਗਾਕੂ ਜੀ
ਕਹੈਂ ਹਮ ਤਾਂ।ਸਦਕੂ: ਉਪਦੇਸਾ।ਭਾਈ: ਭਾਇ ਕਰਕੇ।ਧਰੇਂ॰ਕੋ।
ਅਲਾਇ: ਕਹਿਹੈਂ।ਦੇ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤਾ।ਲੂਣੈ: ਵਡੋ।ਨੀਸਾਣੈ: ਪੂਰਨੇਨ
ਮਰੂਪੀ।ਕਾਢੀਐ: ਕਹੀਦਾ।ਹੈ।ਦਮੁ: ਸੁਆਸੁ।ਧੇਕਰੀ: ਮੁਲਕਰ
ਕੇ।ਵਿਕਾਇ: ਵਿਕੰਦਾ।੭ ਸੂਹੀਮ:੧॥੭ ਓਪੀਨਕਾ ਕਿਸੇ ਜੋਗੀ
ਕਹਾ ਤੂ ਮ ਜੋਗ ਭੀ ਕਰੈ ਅਰੁ ਖਿੰਥਾ ਦੇ ਪਹਿਰੋ।ਤੂ ਕਹੈਂ।ਜੋਗਨ:
ਜੋਗ ਨਹੀ ਹੈ ਤਾ ਖਿੰਥਾ ਕੇ ਪਹਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਐਸਾ ਅਰਥ ਸਭ ਨਾਤੂ
ਕਾ ਕਾ ਕਰੋ ਮੁੰਦੀ: ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕੇ।ਅੰਜਨ: ਮਾਯਾ।ਨਿਰੰਜਨਿ: ਰਹਿ
ਤ ਮਾਯਾ ਤੇ।ਜੁਗਤਿ: ਰੀਤੀ ਦ ਜੁੜ੍ਹਨਾ।ਇਵ: ਐਸੇ।ਛਿਦਾ
ਸਮਸਾਰਿ ਕਾਰਿ।ਮਹਸਾਂ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਰੂਪ ਦਿਖੇ।ਯਾਦਵ ਤਾਂ॰ ਜੋ ਹੈ ਸ
ਨੂ ਸੋ।ਨਿਰੂਸਰੈ: ਅਨਿਦ ਰੂਪੀ ਸ੍ਵਰਨ ਸੁਰੈ ਦ ਇਕਰਸ ਅਨੰਦ
ਸ੍ਵਰੈ ਹੈ।ਘਰਜੀ: ਗਿਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ।ਜੀਵਤਿਆਂ॰
ਹੀ ਦ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ।ਧਾ।ਜੈ ਧਾਇਣ: ਸਤਨਾਪਿਤਾ।ਸਿਕੀ:
ਘ੍ਰਿਤੀ।ਵਾ ਜੋ: ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਵੈ।੮॥ਸੂਹੀਮ:੧॥੯ ਪ੍ਰਸਿਨਾ ਲਲ
ਰੂਪ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨੂੰ ਕਹੈਂ।ਨਰਾਜੀ: ਤਕੜੀ।ਤੁਲਾ: ਵਟਾ।ਸਰ
ਨੂੰ: ਪ੍ਰਖਣ ਵਾਲਾ।ਭਰਿ ਪੂਰਿ॰ ਹੋ ਕੇ ਲੀਣ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ।
ਉਤ੍ਰਾ ਮਨ ਤਰਾਜੀ॰ ਰੂਪੀ।ਛੇਦਾ ਸੇਵ ਕਮਾਵ॰ ਏਹੁ ਸਰਾਫ
ਤੋਲੀ: ਵਿਚਾਰੀ।ਰਹਾਵ: ਰਹਿਦਾ।ਹੈ।ਹਮਾਰੇ ਜਾਨਣੇ ਮੈਂ ਤਾਂ
ਆਪੇ॰ਹਰੀ।ਕੰਡਾ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ।ਦੇਖੇ॰ ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਹੋਕੇ।
ਧਨੇਂ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਰਾਵਣਹਾਰਾ॰ ਜਗਿਆਸੀ ਰੂਪੀ।ਅਨਜੋ
ਹੁੰ॰ ਅਥੁਲਾ।ਨੀਚ ਜਾਤਿ: ਨੀਚ ਸੰਗਤ ਵਾਲਾ।ਪਰਦੇਸੀ:

ਹਰਿਹਟ: ਖੂਹੁ ਭੀ ਆਪਿ ਤੂਹੀ ਭੀ ਤੂਹੀ ਐਸੇ ਜੇਹੀ ਕਰਹਿ॰ ਤੈਸੇ ਨੂੰ ਭੀ ਚੋ
ਖੇ ਭਲੀ ਥਾਂਣਿ ਆ ਜਾਣਹਿ ਬ॰ ਜੋ ਤਾਂ ਰਿਗੁ॰ ਦਾਸਹੁ: ਸੁਆਮੀ ਆਹਉ
ਮੇ॰ ਕਰਕੈ ਜੋ ਬੋਲਣ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਬਾ ਕਾਰ॰ ਨਾਮ ਦੀਆ ਵਿਹਾਣੁ: ਬੀ
ਤ ਦਾ ਹੈ ਥਾਕੇ॰ ਸਭੁ ਜੀਵਾ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ੬॥ ਜੋਗ: ਜੁ
ਜਨਾ ਹਰਿ ਸਾਥਾ ਮੇਲੇ ਦੇਵਸਿ: ਜੋ ਨੀਸੇਵ ਜੇ ਕਰੇ ਤਿਨ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆਂ
ਦੇਹੇ ਏਤਿ ਸਕਰਾ ਪਾਰਿ॰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਜੋਗ: ਮਿਲਾਪਾ ਉਪਦੇਸਿ॰
ਕਰਾ ੬॥ ਕੁੰਡ॰ ਵਿਸਮੈ ਜੁਗ॰ ਚਾਰਿ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ
ਏ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਦੂਸੈ॰ ਛੇਬੇ ੬੪॥ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਰੇ ਆਤਭਵੀ: ਮਤਿ
ਫਿਰੀ ਹੁਕਮ ਫਲੋਜੇ ਨਾ ਜੋ ਚਲ: ਚੇ ਚਲਾ ਸਉ: ਨਾਲਾ ਕਿ:
ਕੀ ਮਿਤ: ਹੇ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਦ ਦੋਸਤਾ ਮੇਰੀ॰ ਤੇ ਫੇਰ ਸੁਖਾ ਦੀ ਕੀ ਪੁਛ
ਹਿ ਮਿਤ: ਮਰਜਾਦਾ ਦੁਖਾ ਦੀ ਪੁਛਿਆ ਦੋਸਤੀ॰ ਤੇ ਮੂਲ: ਅ
ਗਿਆਨ ਜਾਂ ੬੫॥ ਭੁਲਿਆ॰ ਨੂੰ ਜਾਂਕਉ: ਜਿਸੁ ਪਰਾ ਨਦਰੀ:
ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਤੇ ਬਾਹਰੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਿਖ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਜੋ ਕਰਣ: ਕੀਰਣਿਆਂ
ਦੇ ਪਲਾਹ: ਜਤੁ ਨਹੀ ੬੬॥੧੬ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੪॥ ਜਿਨਾ॰
ਨਾ ਮੁਖਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ੧॥ ਵਾਹੁ ੨: ਧੀ ਨਧੀ ਨਾ ਛੇਦ
ਜੋ ਇਸ ਦੂਜਾ ਤਾ ਜਮਤੁ: ਸਮਾਸੁ ਜਾਣੁ: ਚੜ੍ਹੇ ਹੈ ਕਿਉ ਨ ਨੇਰਕ
ਰ॰ ਦਾਰੂ ਪਾ ਛੇਦਾ ਜਿ: ਜੋ ਜੇ ਸਚੁ ਦਿ ਕ੍ਰਾਏ ॥੨॥ ਜੋ ਹਿਲ: ਅ
ਨਦਹੈ ਨਾਮੁ॰ ਜਪਿਆ ਜਿਨਾ ਤਿਨ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ
ਨਾਮ॰ ਦਾ ਲਾਹੁ॰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨਿੰਦੁ॰ ਸਰੂਪਾ ਭਿਗ:
ਮਰਨਾ ਦਾ ਹਰਿ ਸੋ ਵਿਛੁੜਾ ॥੩॥ ਮ: ਮੇਰਾ ਨੇਹੁ॰ ਹੈ ਸਜਣੁ॰ ਹਰਿ
ਸਜਣੁ: ਮਿਤਾ ਕੋ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਜਾਚਿ॰ ਹਰੀ ਨੋ ਦਾਰਿਆ: ਦਰੋ ਛੇਦ
ਮੈ ਪਿਰੁ ਦਾ ਜਿਦੇ ਦਾ ਹਾਰੁ ਸਜਣੁ ਨੂੰ ਸੋ ਕੇਸਾ ਹੈ ਸਜਣਾ ਭਾਲੀ: ਲ
ਭੁਦੀ ਸਾਂ ॥੪॥ ਨਿਹਾਲੀ: ਨਿਹਾਰਿ ਮਤਿ ਮੁ: ਜੇ ਮੇਰਾ ਅਜਕੰ॰ ਈ
ਨਰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਿਤ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਪਿਰ: ਹਰੀ ਦੇ ਮੇਲਿ ਦਿਖਾ
ਵਿਟਹੁ: ਉਪਰੋ ਚ ਉਖਨੀ ਮੈਂ: ਚਾਰੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥੫॥
ਛੇਦਾ ਅੰਤਰਿ ਤਨਿ॰ ਦੇਹ ਉਮੈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਜੋਰ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕੂੜੀ
ਮਾਯਾ ਕਰ ਕਰਕੇ ਜੀਵਾ ਨ ਸਕੀ॰ ਜੋ ਨਰ ਗਤਿ ਨਾ ਤੇ ਸੰਸਾਰਾ ਸ ਫਲ:
ਸਾਹਿਬ ਫਲ ਲਦੈ ਨਾਇ ਛੇ: ਚਾਹੇ ਅਲਿਦ: ਬ੍ਰਿਤੀ ੬॥ ਪਿਰੀ॰ ਨਾਲੂ
ਹਰੇ: ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਵੈ ॥੭॥ ਤ੍ਰੈ॰ ਨੇਹਾ ਤ੍ਰੈਹ: ਦੇਹਾ ਨਾਰਕ॰ ਤਿਨਾ ਦਾਰਿਦਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਦੀਆ ਮਾਸਕੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨ ਮੈ ॥੮॥
ਸਚ: ਸਚੇ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੁ ਦਾ ਭਿਗ: ਨਾਮੁ ਤਨੁ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹਰਿ ਤੇ ॥੧੦॥
ਪਿਰੀ: ਪਿਆਰੇ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਅਨਿਆ॰ ਨੂੰ ॥੧੧॥ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਮਨ ਦਾ
ਪਿਆਰਾ॰ ਤਨ ਕਾ ਤਉ: ਤੁ [illegible] ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ॰ ਕਾ ॥੧੨॥

ਧਾਰੂਪੀ। ਧਨ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ। ਸੁਣਹਿ: ਸੁਣਕੇ ਕਰੇ। ਮੰਨਿ ਲੈ: ਮਨਨਕਰਾ।
ਕਾਰਕਮਾਹਿ: ਨਿਧੁ ਜਾਨਕਰੇ। ਦਰਗਾਹਿ; ਸਤਸੰਗਮੇ। ਸਮਾਹਿ॰ ਜੋ
ਥੀਆ ਜਾਹਿ॰ ਹਰਿਤੇ। ਪਕਾ। ਧਾਈਹਾ॰ ਜਗਮਾਸੀਰੂਪੀ ਨਿਪੁਤ੍ਰਕ:
ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਕਾ। ਜਲਾਨਿਧਿ: ਧਾਤੂਗਰੂਰੂਪੀ। ਜਲ॰ ਉਪਦੇਸਰੂ
ਪੀ। ਤਿਸ: ਤਿਖਾੜ ਸਰੂਪੀ। ਚੁਕੈ॰ ਤਾਂ। ਕੂਕਪੁਕਾਰ: ਉਚੀਪੁ
ਕਾਰੂ। ਹੋਇ॰ ਜੋ। ਪਤ੍ਰ। ਬਾਈਹਾਂ॰ ਜਿਖਰੂਪੀ ਹੈ ਬਾਣੀ। ਚਉ: ਉ
ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਕਰਾ। ਲਾਇ॰ ਮਨਕਰਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੈ। ਤਿਖ: ਤਿਸ
ਨਾਰੂਪੀ। ਭਜਾਇ: ਅਰਥਾ। ਕੈਂਡ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਫਫਰਮਣ ਮੈ। ਸੁ
ਕ: ਸੁਕਕੇ ਫ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਕੇ। ਬੂੰਦ: ਪਦੁਲ ਜਲਕੀ ਫਗੁਰੂਉਪ
ਦੇਸਰੂਪੀ ਜਿਸਕੋ। ਪਵੈ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਸੋ। ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿ ਫ ਗਿਆ
ਨਾ। ਸੁਭਾਇ॰ ਹੋਇ ਹੈਂ। ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਤਖ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ॰ ਜੰਤਾ। ਹਰਿ॰
ਨਾਮੁ। ਪਾ। ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਕੋ। ਸੰਧਾਦਿ॰ ਕਰਾ। ਕੁਛੁ॰ ਗੁਣਸ
ਰੂਪਾ। ਫਰ: ਫਜਿਆ। ਛੁਹਧਾਰ: ਇਕਰਸ ਬੂੰਦੀ। ਸੋਇ ਸਿਕ: ਧੀਰੇ
ਧੀਰੇ। ਫਿਰਸਦਾ॰ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪਾਵੈ ਤਿਸਦੀ। ਹੋਵਦੀ॰ ਫੇਰ ਜੋ। ਸਦ
ਤ੍ਰਿਫ ਫਸਨਿ: ਨਿਚਿੰਤ ਹੋਵੈ। ਪਪ। ਛਿਦਾ। ਖਸਮਸਚੈ ਪੁਰਹੁਆ
ਪਹਿਰੁਕਮਕਰ ਪਠਾਇ ਭੇਜਿਆ। ਤਾਂ। ਇੰਦੁ: ਧਦਲਾ। ਛਹਧਰਲਾਇ:
ਇਕਰਸੁ। ਤਤ: ਗਿਆਨ ਫ ਨਾਮਰੂਪੀ। ਅਨ॰ ਸਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ। ਧਨੁ॰
ਨਾਮਰੂਪੀ। ਧਰਤੀ॰ ਬੁਧੀਰੂਪੀ ਨੈ। ਕਾਮਣੀ: ਜਗਮਾਸੁ ਮਹੁ। ਸ
ਚੋ॰ ਨਾਮਕਰਾ। ਸਧਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ। ਸਾਚਿ॰ ਨਾਮਨਾਲ। ਫਸੈ॰ ਤਾਂ।
ਪਧਾ। ਧਾਈਥਾ: ਹੇ ਬਾਣੀ। ਫਿਰਾਹਿ॰ ਤੀਰਥ ਕਰਦਾ। ਉਡਿ॰ ਕ
ਰਮਾ। ਕਰਾ। ਆਕਾਸਿ: ਸੁਰਗ ਮੈਂ ਫ ਉਡਿ: ਪ੍ਰਾਣਾ। ਯਾਮਕਰਾ। ਅਕਾ
ਸਿ: ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈ। ਜਲ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ। ਭੁਖ॰ ਖਾਣਦੀ। ਪਿਆ
ਸ॰ ਪੀਣਦੀ। ਤਿਸਕਾ॰ ਹੈ ਤੇਹਰੁ ਭੀ। ਜਾਣਿਦਾ॰ ਹੇ ਫੇਰ ਹੇਰਾ। ਕਿ
ਸ॰ ਦੇਹੀ ਦੇਵਤਾ। ਕੀਚੈ: ਕਰਣੀ ਹੈ। ਵਰਤਦਾ॰ ਹੇਗੁਰਾਂ ਦੇਸਧ
ਦਿਸੈ ਹੈ ਸੋ। ਪਰਗਾਸ: ਪ੍ਰਗਟਤਾ। ਪ੧। ਤਿਥੈ: ਤਿਸੁ ਰਿਦੇ ਮੇਂ।
ਕੋਇ॰ ਪਾਪਾ ਸੋਇ॰ ਹਰੀਆ। ਧਮਿਤ: ਅਨੰਦਾ। ਜਿ: ਜੋ ਫਠਾ: ਫਸਾ
ਪਰੁਫੁਲੈ। ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਇ। ਆਦਲ॰ ਗੁਣਾਂਰੂਪੀ। ਪ੨। ਗੁਰਾਂਦੇ ਸ
ਬਦੇ: ਸਬਦ ਕਰ। ਅਜਿਰਿਆ: ਜਿਸਤਾ। ਪਹੁ। ਅਨਿ॰ ਮੇਂ। ੬੦॥
ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਪਹਾੜੀ ਪੁਛਿਆ। ਫਰੜੈ ਬਾਲ ਪੁਲਿ ਕ੍ਰੈ: ਫਰੇ
ਫਲਾਗੇ ਫਲਾਂ ਗੇ। ਨਾਫਕੋ। ਨਾਮਾ। ਕਿਸੁ: ਕਿਸਦਾ। ਤੇ ਕਹੇ ਸਾਹਿਬਾ
ਪ੍ਰਮੇਸਰੈ: ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜੋ। ੬੧ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਨਰ ਬੀਰੂ ਅਨੇਕ
ਦੋਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਚੀ ਉਚੀ ਪੁਕਾਰੂ ਦੇ ਪਾ। ਸੁ ਤਿਸਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ। ਹੇ ਬਾਣੀ

ਸੁਰੈਨਿ: ਰਾਤ੍ਰੈ ਜੈਸੋ ਆਦਾਗਉ
ਤੈ: ਬਾਰਹ ਮਾਹ: ਮਹੀਨੇ ॥੧੨॥ ਰੁਤੀ: ਰੁਤਾਂ ॥ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ ॥ ਕਲੂ: ਸਕਤੀਆਂ ॥੧॥ ਮਃ ੩॥
ਨੂੰ: ਆਦ ਦੂਜਾ ਹੁਦਾ ਲਾਸਾ ਚੁ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ ॥ ਕਰਾਪਤਿ ॥ ਲਿਖੇ ॥ ਲੇਖੰ ॥ ਲਿਖੇਨਾ
ਮੋਹਿ ॥ ਕਰਕੇ ਪਾਜੋ ਹੋਇ ਇਨੋ ॥ ਭਾਇ ॥ ਕਰਾਪਤਿ ॥ ਦਿਖੇ ॥ ਦੂਜਾ ॥ ਜਗਤ੍ਰਾ ॥ ਬੀਆ: ਦੁ
ਕੀ ॥ ਆਪ ਤੈਆ ਉਰਪਤੇ ॥ ਦਰ: ਅੰਦਰੁ ਹੀ ॥ ਦੂਜਾ ॥ ਤਾਹਰੈ ॥ ਭਾਦ: ਸਮਰਥੁ
ਸਰਾ ਦਜੋ ॥ ਭਾਦ ਤੇ ॥ ਦਰਿ ॥ ਮੈਨੀ ਸਾਨੈ: ਪੂਰਾ ਟਹਲੈ ॥ ਕੀਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇ ਮਨਮੁਖਾ
ਤੁਰੈ ॥ ਕਿੰਜ ਤੈ ਤੈ ਸੋ ਅਤੀ ॥ ਆਦੋ ਸੇਦਕਾ ॥ ਕੀਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ॥ ਸਚੈ ॥ ਹੇ
ਕੁਰੈ ॥ ਜੀਦਾਂ ਨੀ ॥ ਕਰਾਏ ॥ ਕਰਮਾ ॥ ਸਾਰੀ: ਜੀ ਪੂਰਨ ਦ ਸਿਧ ॥ ਸਚੈ ॥ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਾ
ਦੈ ਜੋ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦੇਵੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ਸਧਾਦਿ ॥ ਕਰਕੇ ॥ ਚਲ ॥ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਾ
ਤੁੰ ॥ ਸਫਲ ਹੋਦੈ ॥ ਨਦੀ ਗਤੀ: ਧਿਗ ਤਹੀਂ ॥ ਅਚੇਤ ਧਿੰਗੁ: ਚੇਤਨਤ
ਚੇਰਹਿਤ ਦੇਹਿ ਹੈ ਦ ਬਧੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੀ ॥ ਕੀਤੇ ਨ: ਕਰਦੇ ਤਾਹੇ ॥ ਭਵਿਖ
ਦਿਰ: ਬ੍ਰਿਸਾਰਮੈ ਉਤਪਤੁ ਹੋਕੇ ॥ ਸਾਰੀ: ਨਰਦੇ ਹਿਰੂਪੀ ॥ ਪੂਰਾ ॥ ਜਿ
ਸਤੂ ਦ ਜੋ ॥ ਦੂਜਾ ॥ ਭਾਦ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਦੋਇ ਹੀ ਰਹਿ ਦਾਹੇ ਨਬੋ ਤੀ ॥ ਤੇ
ਦਾਗ ਜੋ ਨਏ ਕਤ: ਇਕੁ ਨਾਮ: ਹਰੀ ਸੋ ॥ ਦਾਨ ਬਿਲਾਦਲੁ ਮਃ ੧॥ ਛੰਤ
ਦਖਣੀ ਸਿਗਨਾ ਹੈ ॥੧੯॥ ਸੀਧ: ਜਗਜਾਸੀ ॥ ਨਦੇਲੜੀਆ: ਨਈਨਾ
ਗੁਇਲਿਆਈ: ਚੜਦੇ ਨਦੇ ਰਹਨੂ ਨੂ ਆਈ ਆਪਨੂ ਜਾਨ ਹੈਆ
ਹੇ ਰਾਮ: ਹੋਕਈ ॥ ਮਟੁਕੀ: ਲਜਾ ਦਾ ਦੇ ਰਹਿ ਗਤਾਰੂਪੀ ॥ ਹਰਿ ॥ ਸੋਰਗੋ
ਇਲ ॥ ਆਈ ਆਪਨੂ ਜਾਣਿ ਆਸ ਬਾਦਿ ॥ ਕਰਕੇ ॥ ਕਰਿ: ਕਰੋ
ਹਾਂ ॥ ਸਾਚੁ ॥ ਕਰਕੇ ਦਾ ਹੇ ਸਚਿ ਪਿਆਰੀਆ ਨਾ ਧਨ: ਜਗਜਾਸੀ
ਭਗਤੀ ॥ ਕਰਕੇ ॥ ਦੇਖਿ: ਦੇਖ ਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾ ਜਿਨਾ ॥ ਛੋਡਾ ॥ ਸੇਦਰਿ
ਪਿਰੁ ਨੂ ਦੇਖਿ ਕੇ ਮਨ ਸਾਧਾਰਿਆ: ਸਹਤ ਆਧਾਰ ਦੇਵ ਹੈ ॥ ਸਾਚੁ ॥
ਕਰਕੇ ਨਦੇ ਨਾ ਜ੍ਹੀ: ਨਦੀ ਨਭਈ ॥ ਜੋਧਾਨ ਦਾਲੀ: ਜਾਤੂ ਦੇ ਜੋ ਧਨ
ਦਾਲੀ ॥ ਨਾਲੀ: ਨਾਲ ਮਲੀ ॥ ਗਾਧ ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਧੋਧ ਹੈ ਸੋ ॥ ਗਾਦ
ਦੇ: ਗਾਈਏ ॥ ਰਸਾਲੁ: ਬ੍ਰਿਦ ਹੋਰੀਆ ॥ ਨਾਚਾਰੀਆ ॥ ਹਰੀ ॥ ਅ
ਜ੍ਹੀ: ਲਈ ਤਾਂ ਸੁਤੀ ॥ ਮਿਲੀ ॥ ਸਿਗਾਤੀ: ਦੇਸ ਜੁਕਤ ਕਈ ॥ ਸ
ਖੀ: ਪਿਆਰੀ ਸੋਹਲੀ ॥ ਆਦੋ ॥ ਗਾਈ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ ਇਕ: ਇਕ
ਗਰਕੀਆ ॥ ਜਸਿ ੨੦ ॥ ਸੋ ਜਥੀ ਏ ॥ ਜਨੋ: ਜਨਨੂ ॥ ਸਧਾਦਿ: ਉਪਦੇ
ਸ ਕਰਕੇ ਜੋਤਿ: ਚਿਤ੍ਰਨਤਾ ਰੂਪੀ ॥ ਤੈ ਜਨੋ: ਤੈ ਜਨਨੂ ਜਾਣਿਆ ਹੋ
ਸਕਾਇ ਜ੍ਹੀਏ: ਸਭ ਮੈ ਆਈ ਹੈ ॥ ਸਾਰੇ ॥ ਜੋ ਰਚੇ ਹੈ ॥ ਆਪਾਰ ਨ:
ਪਰਤੇ ਪਰੇ ਸਾਚਾ ਹੈ ॥ ਆਪੁ ॥ ਕਾਦਮ ਨਰਿ ਕੋ ਤਿਸ ਮੈ ਆਪਨਾ ਸੁ
ਧਾਦਿ ॥ ਕਰਕੇ ਮੇਲ ॥ ਗਾਗਾ ਦੇਖਰੂਪੀ ॥ ਦਰਿ: ਸਤ ਸੀਗ ਸੋ ॥ ਗਾਵੈ ॥
ਅਨੁਸਾਰ ਤੇ ਏਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾ ਪਤੀ ॥ ਪਤ ਭਏ ॥ ਮਃ ੧॥ ਨਦਿਗਾ
ਸੀ: ਧਸ ਨਹੋਈ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਕਰਕੇ ॥ ਨਾਸੀ ॥ ਨੇ ॥ ਜੀਏ: ਜੀਦ ਸੁਖੋ

ਭਦਨੀ: ਭੁਓਹ ਕਰ ਤੇ ਹਠ ਕਰ ਨਆਨ: ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸਚੁ॰ ਕ
ਰਕੇ ਪਿਆਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਿਰਮ: ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਹਾਣੈ॰ ਦੂਜਾ ਪਰ
ਤੇ ਨਦਾਨ: ਨਦੀਨ ਜਗ ਮਾਸੀ ਲੋਕਾਣੀਆ: ਲੋਕਾਂ ਕੀਆ ਕੁਠੇ: ਕੀ
ਮੇਂ ਸਚ ਦੂੰ॰ ਕਰ ਨੀਸਾਣਿਆ: ਨੀਸਾਨੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਣਿਆ:
ਭਾਵੇਂ ਕਾ ਸਲੋਨੜੀਏ: ਸੁੰਦਰ ਸਖੀਅੜੀ: ਨੀਕੇ ਸਧਾਰਿ: ਬ੍ਰਹਮ
ਮੇਂ ਸੁਣਏ: ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਰ॰ ਵਿਖੇ ਛੇਦਾ ਸਾਚੁ: ਸਚੇ ਦੇ ਗੁਣ
ਨੂੰ ਆਨੰਮੇ ਦਾ ਸਾਚੇ ਮੇ ਮਾਨਿ॰ ਆਤੋ ਨਾਨਕਾ॰ ਸੋ ਅਈੜੀਏ: ਲਈ॥
ਭਗਤਿ ਦੇ ਸਨੇਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰ ਹੈ ਰਹਸੀ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਸਜੀਨ੍ਹਸ
ਦੇਹੀ: ਸੀਝੀ ਛੁਟੀ ਦਾ ਸਹਤ ਦੇਹੀ ਦੋਰੀ ਦੇ॰ ਹਰਿ ਮੇਂ ਤਾਂ ਸਧਾਰਿਕ
ਗਾ ਬੋਲਿ॰ ਕੋ ਤਾਣੁ॰ ਮਨ ਧਨ ਤੇ ਤਨ ਦਾ ਰਾਮ: ੪ ਛਿ ਤਾ ਮੰਗਲ॰
੧: ਰੂਪਾ ੧੪ ਸੇਜੋ॰ ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਰੂਪੀ ਮੈਰੀ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀਆ
ਦੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਜਿਨਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਸਿਕ ਕਾ ਦੇਰਾ: ਦੇਲਾ ਗਣੀ॰ ਆਨਾ ਜਨਮਿ॰ ਮੋ ਛੇਦਾ ਹਰਿ
ਰਿਦੇ ਸਾ ਵਿਚੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਗਾਯਦੇ ਹਰਿ ੪: ਚਹੁ ਜੁਗਾ ਕਾ ਕਰੇ ਦਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਕਰਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਾ ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ ਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਪਾਈਆ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਪ੍ਰਭਾ ਮ: ਓਸ ਲੋਕਾ ਭਾਗੁ॰ ਕਰ
ਹਰਿ॰ ਮੋ ੧ ਛੇਤਾ ਪ੍ਰਭ॰ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਸਨ ਮੇਂ ਧਿਖ॰ ਆਨੁ ਦਾਰੋ: ਲੈ
ਗਕੇ ਪਲਿਦ॰ ਮੋਂ ਹਰਿ ਗਿਆਨੀ॰ ਕਰਮ ਕੀ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਾ
ਦ ਪਾਈ: ਪ੍ਰਸੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਰੇ॰ ਕਰ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਹੈ॰ ਅਧ
ਤੇ ਅੰਤ ਨਾਦਾਨ: ਜਗ ਮਾਸੀ ਕਸਾਈਆ: ਦੀਕਸੁ ਵਿਚਾ
ਈਆ ਨੈ ਧਿਲਕ: ਦਿਲੀ ਮਸਾਈ: ਮਾਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੇ ਦਾ ਮੁਸ
ਨੂੰ ਰਸਿ॰ ਕਰ ਧਾਈ ਨਾਮਿ॰ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਅੰਗਾਧ॰ ਨੂੰ ਸਾਧ ਸਿ॰
ਜੋਗਾ ਗੀਆ॰ ਦੋ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਕੀਪੀ ਤਤਿ ਨਾਣੂ॰ ਧਾਨੀ ਕਰਤੇ
ਤਨ ਕਰਾ ਰਾਮ: ਪਾ ਛਿਤਾ ੧੪ ਸਾਜ: ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਦੂਰ: ਹਰੀ ਮਨ॰
ਮੋ ਆਨਿ: ਅਤਿ ਹਿਕਰ ਦਾ ਪਤਿ: ਪਤੀ ਨੂੰ ਵਾਲਾਰੋ: ਲਾਗੀ॥
ਮਤਿ: ਮਤਾ ਠਾੜੀ: ਸਨਮੁਖ ਪਾਈਆ॰ ਤੁਸਾਂ ਮੇਂ ਨਭੀ ਕਹੀ॥
ਸਮਾ ਹਤ: ਅਨੰਦ ਦਾ ਵਿਸਾਹਮ: ਦ੍ਰਿਗ ਣਿਆ ਸਧੇ ਜੋ॰ ਹੋ ਕਰ
ਪਾਹ: ਪਾਸੁ ਹੈ ਕੋ ਕਖਹਿ॰ ਸਿਦੁ ਅਕਖਦਾ ਇਕ: ਇਕਾਗਰ
ਚਿਤ ਤੇ ਇਕ: ਇਕਾਗਰਤਾ ਖਾਹ॰ ਹੋ ਸਾਹ: ਸਕੇਤਾ ਸਿਜੋਗ:
ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਸਿਤਾ ਦਾ ਸੁਖਹ: ਸੁਖਾਦਾ ਮਿਲਿ ਕਰ ਆਸ ਹਸਿ
ਛੇਏ: ਸ [illegible] ਜਾਤੇ ਜੋਤੀ:

ਜੋਤੀਦੀਜੋਤਿਮੈ॥ਓਤਪੋਤੀ:ਪਰਸਪਰਸਾ॥ਸਕਰਸ:ਸਕਰਸਾਦ
ਰਸਾ॥ਮੀਤਿ:ਸੈਤਾਨੋ॥ਜੋਗੇ:ਜੋਗਨਾ॥ਲਾਭਦ੍ਰ:ਤਨਰੂਪੀ॥ਸੁਹਾ
ਤ੍ਰ:ਸੀਤ੍ਰਹੋਆ॥ਪਗਤਿ॰ਬ੍ਰਧੀਰੂਪੀ॥ਅਤ੍ਰ:ਆ॥ਸਹਸ:ਸਹਤ੍ਰੇ
ਹੀ:ਧੁਰਕਰਕੇ॥ਵਿਛੁੜਿਆ:ਵਿਛੁੜੀਆਂ॥ਆਇਕ॰ਦੋਸੁ
ਆਮੀ॰ਦੀ॥੧ਮ:ਪੱਖਣ॥੦ਤਜਾਹੈਕਿਦਾ॥ਬਾਨੁਤ:ਥਾਤੋ
ਦੀਪਨਿਤਿਸਾ॥ਦਰਯਾਰ:ਸਤਸੰਗਮੈ॥ਓਸਾਹਾ:ਉਛਾਹੋ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਅਮਰਕਰਣਵਾਲਾ॥ਸਖੀ:ਪਿਆਰੀ॥ਦਹ:ਦੀਏ
ਰਸਾ॥ਗਾਵਹ:ਗਾਵੀਏ॥ਲਜਾਈਏ:ਲਜਤਹੋਈਏ॥ਪਾਗੀਏ:
ਪਾਈਏਦਾ॥ਰੰਗੀਏ॥ਠਗਉਰੀ:ਠਗਬੂਟੀ॥ਅਨਤ:ਹੋਰਥੇ॥ਧਾ
ਵਹ:ਧਵੀਏ॥ਪਵਹ:ਪਾਵੀਏ॥ਏਸੰਮਨਾਥਿਸਮ:ਅਚਰਜ
ਹੈ॥ਅਚਰਜਾਕਰ੍ਹ:ਮਨਰੂਪੀਕਰ੍ਹ ਗਹਿਭੁਜਾ:ਧੁਧੀਰੂਪੀਭੁਜਾ॥ਗ
ਹੀ॥ਅੰਕਰਿਓਕੇਤ:ਕਰਮਰੂਪੀਅੰਕਾਰਿਦਾ॥ਉਤਪਤਿਹੋਣਾ॥ਸੇ
ਹ॰ਆਦਿ॥ਨਦਿਵਸ॰ਗੁਣਾਂਰੂਪੀ॥ਆਨਿ॰ਮੈਹਾਰਿਦੀਪੀਨਲਗੀ
ਜੈਸੇਸੁਰਜਿਦੀ॥ਅਮਿਲੋ॰ਜਉ॥ਜਲ॰ਵਰਤੁਕ ਜਲ:ਦੁਵਣ
ਵਾਲਾ॥ਤੈਸੇਜੋਤੀਨਾਲੇਜੋਤਿ:ਦੁਧੀ॥ਸਿਪੂਰਨ॰ਜਰੂਪਾ॥ਦੀਸੈ
ਨੇਤ੍ਰਾਕਰ॥ਐਸੋਤਿਨੇਕਰਕੇ॥ਪਸਾਰਾ॰ਜੋਜਗੱਤਹੈਤਿਸਦਾ॥ਕਰ੍ਹ
ਤੁ:ਕਰਿਤਤਾ॥ਦ॥ਮ:ਪਾਛਿਤਾ॥ ੧੯ ਹੇਸਖੀਆ॥ਓਸਖੀ ਦਸਿ:
ਦਸੋ॥ਆਓਸਖੀਅਸੀ:ਹਮ॥ਗਾਵਹ:ਗਾਵੀਏ॥ਮਤ:ਕਦਾਚਿ
ਤਾ॥ਛੇਦਾ॥ਦਇਆਲਪੀਤਮਦੇਚਰਣਾ॥ਦੀਸਰਣੂਲਕਾ॥ਖੰਡੂ
ਨੋ:ਖੰਡਨਵਾਲਾ॥ਉਦਾਸੀ॰ਹਰਿਦੇਲੋ॥ਵਾਹੁੜੁ:ਫੇਰਹੋਗ॥ਬੇਪੀਸੇ
ਨ ਧਾਵ:ਧਾਵਣਾਹੋਵੈ॥ਪਾਇਅੰਧੇ:ਪੀਆ॥ਆਪਣੇਵ:ਕਥਨ
ਕਰੈ॥ਤਾਸਿ:ਤਾਂਸੈ॥ਟੇਹਨੀ:ਆਸਰਾਹੈ॥ਓਹੁਜੋਹੈ॰ਮਾਇਆ॥
ਧਾਰਿਤ:ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਦੀ॥ਚਿਰਲਿਹੈ॥ਦੀਠ:ਜਤ੍ਰਾਲਾਗੋ॥ਹਰਿ
ਦੁਆਤੁਰੇ:ਕਨਾਰੈ॥ਵਾਟ:ਰਸਤੋ॥ਘਾਟ:ਪਤਣਾਸੋ॥ਲੈਂਦੀ
ਮੋਹਿਅਨਾਥ:ਮੈਅਨਾਥਨੁਹੈ॥ਮਖਹੁ:ਮੁਖਕਰ॥ਸੁਪਾਰਿ:ਸ੍ਰੀ
ਤ੍ਰਾਸੁਜਾਨ:ਸੁਸਟੁਗਿਆਤਾ॥ਵੇਤੀ:ਤਤਵੇਤਾ॥ਗੁਨਿ॰ਸੈਕੇ
ਈ॥ਰੂਪ॰ਸਟਵੀਰੂਪਾ॥ਜਸਰੂਪੀ॰ਧੁਪਾ॥ਕੈਣ॰ਗਿਆ
ਨਦੈਰੰਗਰੂਪੀ॥ਦੀਵੇ:ਸ੍ਰੀਦਾ॥ਜਾਇਅੰਧਿਹਿ:ਜਪੂਰੇਹੈ॥ਨਕਿਸਿ
ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ਸੋਂ॰ਦਾਚੈ॥ਨੀਰ॰ਸਦਰਸਹੋ॥ਸਰੈ:ਬਣੇ॥ਪਤ
ਉ:ਪਤਿਹੋਵੈ॥ਜਥਾ॥ਜੀਅਤੇਹੀ॥ਅਤੇਪ੍ਰਾਨਾਦਾ ਪਤਿ:ਪਤੀਜੋ
ਵਾਛੇਦਾ॥ਹੀਆਦਿਕੇਪ੍ਰਾਨਪਤੇਨੂਧਾਰਕੇ ਜੀਅ:ਪ੍ਰਮਿਨੇਹੇ॥
ਲਾਡਲੇ:ਹੇਲਾਡਜੋਰਾ॥ਲਾਡਲਡਾਇ:ਸੁਖਦੇਹਸਭਸਹਿਮੇਲੁ

ਧਾਰੇ: ਅਗਿਆਨ ਨੂੰ ਚੂਰੈ: ਸਾਡ੍ਰਿਨੇਵੀ। ਸੋਲਹੀ॰ ਜਤੋਂ ਭੁਸਪਹਿ: ਪ੍ਰਿਦੋ।
ਦੁਆਰ: ਇੰਦ੍ਰਿਆ ਬਨੈ: ਵੇਦੀ ਸਿਪਤ੍ਰਾ ਹਰ ਹਰ: ਹਰਿ ਨਹਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲੋ
ਨਵ ਲਵਦ ਤਨ: ਨਵੀ ਨਤੇ ਨਵੀ ਨਹੈ ਨਾਹੁ ਧਾਲ: ਬੈਠਾ ਤਿਸ ਦੋ।
ਸੇਜ॰ ਸਿਰੇ ਰੂਪੀ। ਦੇਖਿ॰ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਹਕਾ: ਜਨ ਮਾਦਾ ਤੇ ਤਨ ਨੂੰ
ਪਇਅਵਿ: ਕਹੈ ਦਾ ਹੇਪੀ ਆਆ ਪੰਨੋ ਆਪਰਾ: ਪਰ॥੩॥ ਨ ਬਿਲਾਵ
ਲਮ: ੫॥ ਛੇਤਾ ਮਗਿਲਾ ੧ੳ ਸਲੋਕ॥ ਸਾਂਤਿ॰ ਰੂਪਾ ਸੁਖ॰ ਕੀ।
ਧੀਉ: ਪਤੀ। ਭੇਟਿਐ: ਮਿਲੈ ਤਾਂ॥੧॥ ਛੇਤਾ ਹੋਵੈ॰ ਮਸਤ ਕ ਦੇਸ
ਕ੍ਰਾ ਆਨਨਿ: ਹੇ ਮਾਨੋ ਆਨਪ॰ ਵਿਦ੍ਹਾਗਾਂ ਗਾਵੀ ਤੇ ਵਚਨਾਂ ਦੀ। ਤ
ਇ॰ ਦੀ ਤਾ ਸੁਹਾਗੀ: ਆਨੇ ਦਾ ਮਤੀ॰ ਨ ਰਨਾ ਦੁਰਜਨ: ਜਨਨ
ਧਿਰਮਾਈ ਸੋ: ਪਰਭਰਹਿਆ ਹੋ ਕਰੈ: ਕਰ ਕੈ ਨਹਿਰਾਈਐ: ਠ
ਰਿਹੀ ਏ ਛੇਦਾ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕੀ: ਦੀਆਂ ਧਾਲਿ: ਸਾਦ੍ਰਿਗਈ
ਏ॰ ਹੇ ਫ਼ਿਲ॰ ਨਾਕਾਰ ਪਾਠ ਭਾਈ ਗਾਰਦਾਸ ਦੀਪੀ ਤੂਦ ਤੇ ਕਾਲ
ਪਾਠ ਬਨੇ ਕੀ ਧੀ ਤ੍ਰਦਾ ਤੇ ਅਰਥ ਬਾਇ ਹੈ ਕਾਲਨੇ ਦਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕਾਰ
ਨੋ ਭੂਮ॰ ਦੀ। ਜਾਣਹੀ: ਦੀ ਜਨੀ॰ ਸੋ ਨਕੂਸ॰ ਹੋਣਾ ਕੁਸਮਾ: ਭ
ਸਮਹਿਣਾ ਛੇਦਾ ਹੇ ਏਵੇ ਰਾਗ ਨੇ ਮਿਲਾ ਭੋਰ: ਬਸਤ੍ਰਾ ਰਸ:
ਰਸਾ ਗਨਿ: ਗੀਨੇ ਹਣੇ ਹੈ ਸੇਵ ਸੋ ਜਾਗਨਿ: ਜਾਗੀਏ ਸਾਧੋ
ਨਾਮ: ੫॥ ਸਾਧੂ॰ ਆ ਦੋ ਤੂਰਗੋ। ਤਰਗੀ ਨਾ ਮੇਲਾਵਨੂ: ਮਿਲਣ
ਹੋਆ ਤਮ: ਅੰਗਿਆਨਾ ਛੇਦਾ ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਸੀਨਾ: ਛਾਤੀ ਦਾ
ਰਿਦਾ ਪਾਰਗਰਆ: ਪਾਰਗਮਨ ਕਰਨ ਵਾਲੋ ਜਾਮੀ: ਜਾਈ ਛੇ
ਦਾ ਆਪਨੇ ਰਾਮ ਦੇਸ ਸੋਗਿ ਭਿਨਿਆ ਕ੍ਰੋਜੀ ਕੇ: ਦੋ ਛੇਦਾ ਹ
ਰਿਸਾਵੀ ਕੇ॰ ਲਗੋ ਨਾਨਕ॰ ਜੈ ਸੋ ਜੋਤੀ: ਤੇ ਸੋਜੋਤੀ ਦੇ ਸਿਗ
ਜੋਤਿ: ਧੁਪੀ ਕਰਮੀ ਕੇ: ਮਿਲੇ॥੨॥ ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪॥
੧ੳ ਸਲੋਕ ਮ: ੪॥ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਵ: ਸਬਦਾ ਰਾਗ॰ ਸੋਹਨਿ
ਆ॰ ਜਿਨਾ ਤਿਨ ਦੋ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਤੂ: ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਉਦ
ਉਰ ਸੋ ਮਨ: ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੋ ਧਿਤ੍ਰਿਆ॰ ਹੈ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ
ਛੇਦਾ ਗਾਰਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਰਾਗੁ ਦਾ ਚਾਨਣੁ ਕੀਨਾ ਨਖਿਲਾ:
ਦਰਸਨ ਦੋ। ਮ: ੩॥ ਨ ਬਿਲਾਵਲ: ਰਾਗ ਦਾ ਅਨੰਦ ਰਾਗ ਗਾਵਣੇ
ਨਾਦ: ਵਾਜੇ ਸਬਦ: ਪੜਨੇ ਏਹੁ ਸਭੁ ਰਾਗ ਨਾਦ॰ ਬਾਹਰ ਦੋ।
ਬ੍ਰਹਮ: ਹਗਿ ਨੂੰ ਦਾ ਬੇਦਨਾ ਪੈ: ਸਤਿ॰ ਜਗ॥ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸੈ
ਸਧਾਇਆ: ਸੋ ਧਾਵਿਖੇਤੈ ਆਣਇਆ ਹੈ ਆਪੇ॰ ਕਿਦੋ ਨ ਹੋਸ॰
ਸੇਵਾ ਕਰਕੈ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਮੁਖਿ॰ ਕਾਕੀਤਾ ਧੰਸ੍ਰਿ॰ ਕਰ ਆਪੁ: ਆ
ਪਣੇ ਆਪਨੂ ਆਪੁ॰ ਆਪਾ ਕਾਦ ਗਵਾਈ ਹੋ॰ ਸੋ ਮ: ੩॥ ਨ ਬਿ

ਸਾਵਲ॥ ਅਨੰਦੁ ਸਚੇ॰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਵਿਖੇ ਬਿਲਾਵਲੁ ਲਾਮ ਨੰਦੁ॥ ਰਾਗੁ
ਕਰਿਆ ਨੰਦ ਹੋਵੈ ਅਨੰਦੁ ਹੀ ਅਨੰਦ ਸੰਗਤੀ॰ ਸੋਹਾਏ॥ ਆਪ॰ ਜੋ
ਭਿਤੁ ਕੋ ਧਰਿਆ ਅਨੰਦੁ ਹੂੰਦਾ ਸਰਬ ਤਜਨ ਸਉ ਨੰ ਸਲਟਿਗਸੇ॥ ਉਤੇ
ਟੇਕਧਾਰਿ ਅਰਥ ਨਿਸਿ ਜੋ ਹੋਇਆ ਕਰਿ॰ ਦੇਨੇ ਸਿਖਕ॥ ਧਪਖਪਕੇ
ਰਾਮ॥ ੩॥ ਬੰਦਹਿ॥ ਨੂੰ ਜਾਣਹਿ ਮਣ੍ਹ॰ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਸੇਵੰਦਹਿ॥
ਵਸੈ॰ ਤਿਨਾ ਦਾ ਰਦਹਿ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਤੇ ਹੂੰ ਏਕਰਾ ਰਹਹਿ॰ ਕਰੇਤੇ
ਨਾਦਾ ਜੇਤੀ ਦੀ ਜੋ ਤਿਸੈ ਮਿਲਾਇ॥ ਮਿਲਾਪ ਉਦਾਹੇ ਨਾਮਿ॰ ਨਾਲ
ਵਾਵਿਖੇ॥ ਮ॥ ੩॥ ਦਦ॰ ਕੀਤਾ ਸੁਆਉ॥ ਪੂਜੇਸ ਨ ਸਾਣ ਆ॥
ਮੁਖਿ॰ ਦਾ ਹੈ॰ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਨਦਰੀ॥ ਹਰੀ ਪੈ॥ ਮੁਖਿ॥ ਦੂਜਾ
ਰੋਗੀ॥ ਜੋ ਨੀ ਰਾਹ ਜ॥ ਗੁਜੀ ਕਰੁ ਮਭੂਪੀ ਜਾਈਐ॥ ਜਾਦੇ ਗੁ
ਚੀਐ॥ ਗਾਏ॥ ੩॥ ਮ॥ ੩॥ ਨਹੀ॰ ਰਹਿਦਾ ਜੇਸ ਨੂੰ ਮੇਰੈ ਪੁਲਿ ਟੇਗੁਰ
ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚਾਰਹੇ॰ ਤਿਨਾ ਪਾਸੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਰੂਪ ਪੀ॰ ਕਰਾ ਸਚ
ਵਿੰ ਉਪਦੇ ਭੂਪੀ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਾਏ॥ ਗਾਵੈ ਦ ਦਜਾ
ਉਦੇਨੇ ਸਚੇ॥ ਸਚਾਹੀ ਸਭਾਏ॰ ਕਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਦੂਪਾਇਰ॥ ਛ
ਪਦੇਨ ਜੀਆ॥ ੩॥ ਕਰੇਇ॰ ਸੋਜੋ ਵ ਕਰੇ ਦੇਵਤੇ॥ ਰਜਾਨੇ ਤਿਸ॰
ਨਿਥਾਰਿਆ ਨੂੰ॥ ਦੇਦੇਨੇ ਸੁਚੋਇ॥ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇਨੇ ਆਈ॰ ਜੋ
ਨਾਵੈ॥ ਗੁਰ॥ ਬਡੋ ਕਾਈ॥ ਕਾਦਰੀ ਹੋਆ ਆਈ॰ ਹੈ ਸੋਤਾ ਦੀ
ਜੈ॥ ਜੇਕੀ ਸਦਾਈ॰ ਤੇ ਹੋਰੁ॥ ੪॥ ਮ॥ ੩॥ ਜੋ॥ ਤਿਸ ਕਰਾ ਪਲਾਰਿ
ਤਿਆਗਿਆ॥ ਤ੍ਰਿਆਗਛਿਆ ਦਾ ਧਾਲੀ ਸੁਣਿ ਕੇ ਤਿਆਗਿਆ
ਪਾਇਨਿ॥ ਪਾਵਦੇ ਨੇ॥ ਮ॥ ੩॥ ਆਸਾ॰ ਤਨੁ ਦੀ ਤੇ ਮਨ ਦੀ॥ ਸਗ॥
ਜੀਵਨੁ ਮੋਹ ਈ॥ ਦਵਾਲੀ ਚੀਰੇ॥ ਦਠ ਤਨੁ ਉਧਰੇ॰ ਜਮਤੇ
ਮਨੁ॥ ਜੀਵਾਪੈ॥ ਸਭ॰ ਸੋ ਨਿਆਈ॥ ਕਿਆਣਇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਿ॰
ਟਕੀਅਹਿ॥ ਛਿਟਕਿਦਿਨੇ ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿਹੁ ਦੀਹੈ॥ ਸੁਖ॰ ਦੀਪੂ
ਪੜੀ॥ ੫॥ ਮ॥ ੩॥ ਸੁਖ॰ ਪੂਪਾਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ
ਨਾਇ॰ ਕਰਾ॥ ਮ॥ ੩॥ ਏਮਨ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੋ ਪੈ॥
ਪਾਤਿਸਾਹ॥ ਜੋ ਮੁਲਖ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕਾ ਸਾਹ॥ ਧਨੀ ਰਾਜੇ॥ ਟਿਕੇਦ
ਰਜਪੂਤਾ ਖਾਨ॥ ਪਠਾਣਾ ਉਮਰਾਵ॥ ਪਟੇਦਾਰ ਸਿਕਦਾਰ॥
ਠਾਣੇਦਾਰ ਰਹਹਿ॥ ਹੈਂ ਅਰਥੀਏ॥ ਜਾਚਕ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭ॥ ਸੁਆਮੀ
ਵਰਨ॰ ਠਾਰਾਂ ਤੇ ਗੋਲੇ॥ ਦਾਸਾ ਸੇਵ॥ ਸੇਵਦਨਾ ਦੁਸਮਨ॥ ਦੁਸਮਨੀ
ਕਰਾ [illegible] ਲੇ ਦੂਤਾ ਕਢੀਏ॥ ਕਢੇਨੇ॥ ੯॥ ਮ॥ ੩॥ ਕਪਟ॰ ਕਰਾ ਮੁਖ॰
ਦਾ ਸਾਣੀ॰ ਕਰੋ ਵਰਤੇ॰ ਅਧਤੇ ਦੁਖ ਫਲੁ ਹੋਵੇ ਨਾਮਿ॰ ਨਾਲ
ਮ॥ ੩॥ ਸੁਖਿ॰ ਨੂੰ ਰਾਗਿ॥ ਪ੍ਰੇਮਾ ਨਾਮ॰ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਤਿਮਰ॥ ਅ

ਵਰਣਤੇਅਗਿਆਨਰੂਪੀਅੰਧੇ ੮ਃ ਗਾਵਾ ਛੁਟੇਦੂ ਅਗਿਆਨਰੂਪੀਤ
ਮਰਦਾਅੰਧੇਰੁ ਵਾ ਤਿਮਰ ॥ ਗੁਰੂ ਅਗਿਆਨਰੂਪੀਅੰਧੇਰਾ ॥ ਮਃ ੩॥
ਛੁਟਦਾ ਮਨਮੁਖ ਗਵਾਰ ਮੈਲੇ ਹੈ ਜੋ ਮ ਗਹਿਰਾ ਮਲੰ ਹੈ ਸੰਗ ਨਾਲ ਕੁ
ਤਿਃ ਕਹਿਦੇ ਹੈ ॥ ਮਿਸਾਂ ॰ ਧੂਲੋ ਕਦਾ ਤੇ ਤਨੁ ਦਾਨੀ ਤਾ ਛੁਟਦਾ ਧੀ ॥ ਮਿ
ਨਿਤ ਮਿਰਿਮਾਰੇ ਭ੍ਰਾਇੰ ਕਰਾ ਧੋ ॥ ਅਲੁ ॥ ਜੀਤੀ ਹੈ ॥ ਹਟਿ ॥ ਥਾਂ
ਵਥੁ ॥ ਵਸਤੁ ਨਵੇਸਾਹੁ ॥ ਨਵੋ ਈ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ ॥ ਕਉ ॥ ਨੂੰ ਜੋ ॥ ਰਾਸਿ ॥
ਸਰਧਾ ਲਾਹਿਆ ॥ ਜਪਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਓਹਾ ॥੭॥ ਮਃ ੩॥ ਹਿੰ ॰ ਸਿ
ਨਾਹੁ ਉਮੈ ਨੂੰ ਸਧਾਰਿ ਕਰਿ ॥ ਕੁਲੰ ॰ ਭੀ ਜਲਿਦੰ ॰ ਨੂੰ ਰਾਹੁ ॰ ਮੋ ਧਾੜ
ਕੁਲੇ ਮੈਲੀ ॰ ਮੈਨੁ ਧਾਰ ਧਾਰਾ ਵਿਹੂ ॰ ਪੂਰੇ ॥ ਸਮਧੇ ॥ ਸਮਝੇ ਵਾਸ
ਮਾਏ ॥ ਜਿੰ ॰ ਨਾਨੂੰ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਤਿਸ ॥ ਬੋਲੀ ਹੈ ॥ ਛੁਟਦਾ ॥ ਮਾਨੁ ॥ ਮਨੁ ਗਿ
ਧੋ ॥ ਵੇਦਲੀਏ ॥ ਦਿਖਲਾਵੇਣਵਾਲੇ ਹੈ ਵਾ ਦਵਾਏ ਨਿਕਲੇ ਦਾਲੇ ॥
ਕੋਈ ਮੂਹ ਖੁਕਨ ਤਿਕ ਕਉ ॥ ਕੋਈ ਤਿਨਾ ਦਲ ਨਜਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖ
ਦਾ ਕੀ ਨਹੀ ॥ ਸਗਵ ॥ ਗੋਦਾਨ ਦੇ ਸਿਰੋ ॥ ਆਪੁ ॰ ਹੁਣਾ ਆਪੁ ॥ ਗ
ਲੀ ॰ ਕਰਾ ॥ ਕਾਟੇ ॰ ਜਿਥੇ ਮਰਜੀ ਹੈ ॥ ਮੁਖਿੰ ॰ ਨੂੰ ॥ ਲੇਨ ॥ ਲੈਨਹੀ ॥
੮॥ ਮਃ ੩॥ ਮੁਖਿ ॥ ਮੁਖਾ ਨੂੰ ॥ ਲਾਇਆ ਨਧੀ ਨੈ ਪਾਇ ॥ ਛੁਟਦਾ ਦਰਤ
ਵਧਾਇ ਲੇ ਨੈ ॥ ਮਃ ੩॥ ਕਾਲ ॰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਮਨਸਾ ਕੀ ॥ ਨਉ ਧਾ
ਰਿਆ ਹੈ ॥ ਧਿਆਉ ॥ ਧੀਦੇ ਨੇ ॥ ਬਾਣੀ ॰ ਕਰਾ ॥ ਵਾਸਾਂ ॰ ਹੈ ਆਨਿ
ਨਾਦਾ ਸੋ ॥ ਧੋ ॥ ਹਰੀ ॥ ਹਰ ਹੈ ॥ ਛੁਟਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਨੇ ਰਾਗਿ ਪਾਸ ਹੁ ਜਿਧ
ਨੂੰ ॥ ਕਿਸੇ ॰ ਪਾਸ ਕਿਹੁ ॥ ਛੁਟਾ ਅੰਕੇ ॥ ਬਹੁਤੂ ॥ ਜਤਿ ਸੰ ॰ ਨੂੰ ਪਾਇ
ਆ ॥ ਛੁਟਿਆ ॥ ਖਤ ॥ ਪੂਰਾ ਨਾ ਸੀਧ ॥ ਹਦੂ ਆਗੁ ਦੀਨੈ ॰ ਦਾ ਰੋਲੁ ॥
ਮੇਲਾ ॥ ਨਿਤਾ ਨਿਤ ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ॥੯॥ ਮਃ ੩॥ ਜਗਤ ॥ ਜੀਵ ਜੋ ਜਲ
ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਖੁ ॰ ਨੇ ॥ ਬੀਚਾਰਿ ॰ ਕਰਾਇਆ ॥ ਮਃ ੩॥ ਮੋਹਣੀ
ਇਸ ਕਰਦੂ ਜੋ ਕਾਹ ਦੇਖੋ ਮਾਰੀ ॰ ਦੀ ਹੈ ਨਆਧੋ ਮਰੇ ॥ ਵਿਕਾਰ ॰
ਜੋ ਦੇ ਚਲਈ ਏ ਆਰਣੁ ॰ ਹਾਰਾਮ ਸਾਲਾ ਧੋ ॥ ਹੁਕਮ ॰ ਨੂੰ ਬੁਝ
ਕੇ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ॥ ਤਿਕਾਂ ॰ ਚਵਾਹ ॥ ਪਾਤਸਾਹੀ ਅੰਨਾ ਅਲ੍ਹ ॰
ਗੁਰਾਈ ਦੇਤੀ ਸੇਵਕਾ ਨੂੰ ॥ ਉਸ ॥ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿ ॥ ਜੋ ਕੋ ॥ ਕਿਤਿ ॥
ਚੋਰਾ ॥ ਕਿਆਹੁ ॥ ੬॥੧੦॥ ਮਃ ੧॥ ਵਾਹੇ ॥ ਵਾਉ ਦਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸ਼ਦ ਵਕਰੇ
ਲੁਣੈ ॥ ਵਡਦਾ ਹੈ ਵਾ ਮੈਦਾਨ ਕਰੇ ॥ ਖਾਲਿਹਾਨਿ ॥ ਖਲਵਾੜੇ ਦਾ ਨਿਧ
ਆਸਨ ਕਰੇ ॥ ਏਦ ॥ ਏਹੁ ॥ ਖਾਇ ॥ ਖਾਵੈਗਾ ਵਾ ਕਿਸਨੂੰ ਸਾਖਿਆ
ਤਕਾਰ ਹੋਵੈ ॥ ਨਿਧਾਨਿ ॥ ਅੰਤਨਾ ॥ ਮਃ ੧॥ ਕਾਵੇਂ ॰ ਹਰਿ ਨੂੰ ॥ ਧੋ ॥ ਆਲੰ ॰
ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਾਗਰੁ ॰ ਮੈ ਸਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਨੈ ॰ ਹੋਏ ਤਾਂ ॥੧੧॥ ਮਃ ੩॥ ਕਹਣ
ਕਹਨਿ ॥ ਕਹਣ ਨੂੰ ਕਹਿਦੇ ਹੈ ॥ ਤਿਨਾ ॰ ਦਾ ਹਉਮੈ ॰ ਰੂਪੀ ॥ ਸਿਨੇ

ਹੈਦਾ ਦੁਰਮਤੀ ਏ ਮਠੋ ਭਰਮਿ॰ ਕਰਕੈ ਅਰਥਹਿ: ਆਪਤੇ ਉਗਾਫ਼ੀ॥
ਪਿਰਹਤ੍ਰੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੌ ਨ ਕ੍ਰਿਤ੍ਰਿ॰ ਅਨੁਸਾਰ॥ ਮ: ੩॥ ਤਿਸ: ਹੋਵੈਨੇ
ਤਿਸਨੂੰ ਜਾਨਾ ਕਵਲਾ: ਮਾਯਾ ਗਾਢਾ ਰੋਬ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ॥
ਨਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣਿਆ ਹੋਯ ਪੈ: ਪਾਟਿਕ॰ ਨੇ ਮੁਖਿ ਤੇ ਸਾਹਿਬੈ: ਸ
ਹਿਬਦੀਆ ਸਦੁ ਸਹਜੁ ਅਨੰਦੁ: ਸਚਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਨੰਦ ਦਾ ਮਣੀ
ਆ: ਵਡਿਆਈਆ ਜਿਉ: ਜਿਤੇਹੀ॥੧੨॥ ਮ: ੩॥ ਹਜੂਰਿ: ਸਮੀਪ
ਹੈਦਾ ਮਨਮੁਖਿ ਝੂਠੇ ਕੂੜਿ॰ ਕਰਕੇ ਅਨੁ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਸਬਾਦੇ:
ਉਪਦੇਸ ਕਰਾ॥ ਮ: ੩॥ ਹੈਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ: ਦਾ ਆਰੋ ਜਪਿਆ ਤੇ ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਭਾਇਆ॥ ਲਾਹਣਾ॰ ਕੀ
ਤਾ ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਮਨਿ॰ ਕਰਤਾ ਹੋਆ॥ ਨੰਦੁ॰ ਸਰੂਪਾ ਨੰ॰ ਭਾਇਆ
ਵੀ: ਕੁਲੇ॰ ਤੇ ਅਗੋ ਪਾਵਦਾ: ਤੇ ਪਾਵਿਦਾ ਜਾਵੈ॰ ਤੇ ਸੇ ਉਹਨਾ
ਕੀ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਨਾ॰ ਹੂਣੀ॥ ਤਰੂ: ਸੀਧ੍ਰਪੀ॥ ਜਿ: ਜੋ
੧੩॥ ਸੁਧ॰ ਉਚਾਰੀ ਹੈਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਨਾਇ ਸਦਾ ਰਕਾ॥ ਬਿਲਾ
ਵਲੁ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪੇਖੀ
ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਪੇਖਨਾ: ਮੰਦਾਰੀ ਵੀਖੇ ਠਦਤੁਦ ਸੁਪੇਸੈ ਗਿ:
ਦਾ ਹੈ॥ ਪਾਈ ਹੈਰੇ: ਪਾਦ ਦਾਰੇ ਭਾਈ॥ ਰੋਗ: ਤੂਰਦ ਸੁਪੇਸੇ ਗਿ: ਬਾਰੇ:
ਰਸਤੇ ਸੁਧੇ ਚਲਣਾ ਨਤਰ: ਨਹੀ ਤਾਕੁ ਧਕਾ॰ ਜੁਨਾਸੋ॥ ਬਿਲਈਆ: ਬਿਲੀ
ਬਾਲਕਾ ਤਿਹੁਨੇ: ਜੁਬਾਮੂਸਾ: ਚੂਏਦਾ॥ ਬਿਲਈਆ: ਵਾਡਨੀ: ਅਚਰ
ਵਤਾ ਹੈਦਾ ਤਾ ਕੀ ਕਾਨੀ ਕਹੁ ਨਮਸ ਨਾਈ ਰੋਗ ਵਾਡਨੀ: ਕਿਸ
ਕੀ॥ ਸੇਗਾਰੀ: ਸੇਗੀਤ ਏ ਹੈ ਕਲਤੁ: ਮਨੁਖਾ ਲਛਮੀ: ਕਿਸ ਨੂੰ ਤੇਕ
ਨਾਰੀ ਹੈ॰ ਤਦਾ॥੧॥ ਪੀਠ ਕੋ ਕਿ ਸੇ ਕਹਾਣੁ ਮਾਦਿ ਖਾਪਤੂ ਹੁਤੇਕ ਪਾਸਣਾ ਬਾਉ
ਹੈ ਬਾਦ: ਚਰਚਾ ਕਬਤ॰ ਸੇ ਤਾ ਪਾਹਿ ਤੇ ਦਕਤਾ॥ ਮਨ ਤਨ ਕਰਮੀ ਸਾਰਦ ਲੋਨਾ॰
ਰਾਨੰ॰ ਸੀਸਾਰਦਲੋ ਸੇਬ ਉਗਾਰ: ਮਨ ਤਨ ਕਰਮੀ ਸਾਰਦ ਲੋ ਬਈ॰
ਭਯਾ ਹੈਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਸਰਿਆ ਕੁਮ ਸੋਰਾ ਗਾਇ ਓਥੋ ਅਯਾਹਿ: ਇਸ
ਸੀਸਾਰਦਲੋ ਮਤਿ॰ ਹੋਗਾ ਸੋ॰ ਮਾਰੇ ਸਾਤੇ ਸੋ॥ ਅਸਥਾਨਾ ਕੰਦਾ॰ ਮੂਲ
ਜਨਮ ਸੋ ਰਾਤਾ॰ ਹਮਤੋ॥੨॥ ਖੰਡੂ: ਅਸਥਾਨਾ ਕੰਦਾ॰ ਮਨੁ ਨਾ ਹੈਦਾ
ਛੂਟਉ॰ ਸੋਹਿ ਤੇ ਤਾ ਬੀਠਲਾ: ਹੇਹਰੀ ਸੋ ਪਟਾਈ॰ ਮਨੁ ਨਾ ਹੈਦਾ ਕਉਡੀ:
ਜੋਬਨੁ ਸਰਾਜੀਦ ਨਾਨੀਕਾ: ਭਲਾ ਸੇਲਕੇ: ਸੇਲਕ ਬਾਕਉਡੀ:
ਮਾਯਾ ਸੀਕਾ: ਇਕ ਕਉਡੀ ਦਾ ਭਯਾ ਹੈ ਦਾ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਦਾ ਉ
ਆਲ॰ ਹੈਰ ਕਈ॥੩॥ ਪੀਠਕਾ ਕਬੀਰ ਕੀ ਆਈ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਮਾਤੇ ਸੇ ਕੀ ਬਧਾ
ਸੁਹਾਗਨਾ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਆਨੋ॰ ਕਬੀਰ ਤੇ ਬਾਂਦ ਨਾ ਜਿਦ॰ ਕੀ ਬਾਪਾ
ਵਾਸਰਿਆ ਹੋਯਾ ਨਾ: ਉਹਨਾ ਗਮਿ॰ ਸੋ

ਕਉਨੈ: ਕਿਸਨੇ ਆਰੋਗੀ ਵਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਅਸਥਨੋ ॥ ਹੀ ॥ ਜਾਤ ਸੁਤ: ਸਤੋਸ
ਰੂਪ ਘਰ ਦੇ ਅਮੁੰਡੀਏ: ਕਬੀਰ ਨੇ ਆਤੋਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੈ ਸਰਧਾ ਨਖੈ: ਨਖਾ ਕਰੋ
ਦੇਵ ॥ ਪੰਡੇ ਮਰਕੇ ਆਏ ਦੇ ਪਿਤਰ ॥ ਵਡੇ ਹੇਰਨ ਕਛੁ ਪਾਏ ਦੇ ਛੇ ਤੀ ॥ ਕੀਤਿ ਪ੍ਰ
ਹਿਲਾਦ ਨੇ ਤੇ ਨਾਰਦ ਆਖੰਡ੍ਰੂ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਸੋ ॥੪॥ ਦਿਵਾਸ: ਦਾਵੇਦ ਵਾ ਰਿਧ
ਲਾਦੋ ਕਤ: ਕਦਾ ਕਦਨ ॥ ਸੋਦ ਦੇ ਆਪਤ: ਕਲੀ ਤਰਕਾ ਦਾ ਉਪਰ ਛਾ ਸਾ ॥
ਸੌਜਨਾਪ ਸਾਰਿ: ਪਾਇਆ ਜਿਨਾ ਨਾਲ ਪੋਲਿ ਕੀਨ ਸਕੇ ਅੰਦਾਸਾ: ਅੰਦਾ
ਜੋਦਾ ਤੇ ਪੈਮਾਦਾਸਾ ਕੌਣ ਕਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ਹੈ ॥ ਅਚੇਤ ਮੂੜ੍ਹ ਮਨ ਮੇਰੇ ਚੇਤਿ ਹਰੀ
ਤੰਅਨਿ ਦਾਸਾ ॥ ਹੈ ਜੋ ਸਨੋ ਸੋਰਖੇਗਾ ॥੫॥ ਲੇਹੁ ॥ ਹੋ ਹਰੀਅਟੇ ਦੁ ॥ ਤਾਈ॥
ਪਗਰੀ: ਪਗੜੀ ਹੈ ॥ ਮੋਚੀ: ਪਾਲੀ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਜਿਨਹਿ ਸਾ ॥ ਜੋ ਕਰ ਹਮਾਰਿ
ਵਾਜਿ ਕੀਇਆ ਅਵਰ ॥ ਕਇਪਦਾ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ॥ ਸੈਧਿ ਕਤੋਹਿ: ਚੋਰ ਹਾਂ ਤੇਰਾ
ਪਗਰੀ: ਪਗਾਦੀ ॥ ਪਾਲਹੁ: ਭੇਜੋ ਦਾ ਪਾਵਹੁ ॥ ਖਬਰੀ: ਖਬਰ ਦਾਰ
ਹੀ ॥੬॥ ਦਰਮਾਦੇ ॥ ਹੋਕੇ ਦਾ ਅੰਦਰੁ ਹੁਮਾਦੇ ਹੋਇਆ ਸੁਰਤਿ: ਯਾਦਗੀਰੀ
ਕਿਦਾਰ: ਪਟਕਰਮ ਦਾ ਕੌਸਾਦੇਵ ਅਗਭਾਨ ਰੂਪੀ ਅਧਨ ॥ ਕਰਾਉਦਾ
ਰ ॥ ਤੋ ॥ ਸੂਦਨ: ਸੂਦ ਹੀ ਅਧਿਪ: ਜੈਸਾ ॥ ਅਪਾਰ ॥ ਬਡੀ ਵਾਦੀ॥
ਵਾਰ: ਤੇਰੀ ॥੧॥ ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਜੋ ਗਕੇ ਤੋਂ ਤਾ ਦਿਕੁਛ ਨ ਧਾਇਨਾ
ਛੇਹੈ ਤੇ ਕਹੈ ਹੈ ਅਧਾਰੀ: ਝੋਲੀ ॥ ਬਾਣਾਇ: ਅਨਸਾਰ ॥ ਕੀਨਾ: ਕੁਦਦੇ
ਹੈ ॥ ਪਦਨ ॥ ਅਰਾਦਨਾ ॥ ਜਿਹ ॥ ਮਾਰਗਾ ਨਾ ਭੁਗੀ ॥ ਹੋਈ ਦਾ ਕੋਗਨ ਦਾਲੀ
ਕੇਸੋ: ਹਰੀ ਹੈ ਇਕਾ ॥੮॥ ਇਨਿ: ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਦਾ ਇਸਾ ॥ ਇਆ ॥ ਕਰ
ਕੇ ਹੈ ॥ ਧ੍ਰਿਗ ਮਤਿ ॥ ਵਿਦਾਰਕਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਬੁਧਿ ॥ ਚਤੁਰਾਈ ਵਾਲੀ ਕੋ ॥ ਫਨੀ:
ਫਨਾ ਹਾਰੂਪ ਅਰਾਖਹੁ: ਰਖਦੇਨੇ ॥ ਬਚੈਲੀ: ਬਚਣੇ ਤੇ ਦਾ ਬਚਨਾ ਕਰਾ ॥ ਛੇਦਾ
ਪਰਪੰਚ ਦਾ ਗੁਮਾਨ ਨੂਠ ਹੈ ॥ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾਏ ॥੯॥ ਅਹੁ
ਹੈ ਦਾ ਸੋ ਭਤਾ ਹੈ ਇ ਦੂੰਦਾ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਪਰਮ ਪੁਰਖੋਤਮ ਦੀ ਜਲ ਤੋ ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ਸਰੇ
ਮਨ ਜਰਾ ਜੀਦਨਾ ਰਾਮ ਕਸੋ ਤੇ ਕੁਮਤ ਅਹੁ ॥ ਇਸ ਜੀਵਦਾ ਅਵਤਾਂ ਜਾ:
ਜਿਸ ॥ ਹਰਿ ਤੋ ॥ ਪੂਰਿ ਦਨ: ਰੂਪ ਤੀਦੇ ਪਾਤ ਜਲ ਤੇ ਹੋ ਹੈ ਜਲ ਸੋ ਪਿਨ
ਸੋ ॥ ਜੋਨਾ ਮਿਤਾ ਮਿਥਿਆ ॥ ਜਾ ਏਕ ਕਰਿ ॥ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਆਹੇ ਸੋਪਿ:
ਵਿਚਦਾ ਉਜਲਾ ॥੧੦॥ ਛੇਦਾ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤਾਂ ਜਨਮਾਸਿ
ਨ: ਆਦਮੀ ॥ ਜਾਖੀ: ਸਿਖ ਕਰ ਬੁਧੀ ਜਾਗਤਿ ॥ ਜੈਸੇ ਕਾਸੀ: ਘ
ੜਿਆ ਲਾਤੇ ॥ ਬਨਾਇਆ ॥ ਜਾਈ: ਨਥੁ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀ
ਹੈ ॥੧੧॥ ਜਥਹੋ ਸਮਾਈ: ਸਮਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ਉਦ ਅਕਾਸ ਕਾ ਗੁਣ
ਸਾਤਹਾ ਹੀ ਸਮਾਈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਕਾਸੀ: ਸਰੀਰ ॥ ਪੁਨਿ: ਫੇਰ ਲਣਕਲ
ਦਾਇ ਕਾਸੀ: ਤਨ ਸੋ ਹੀ ਸਮਾਜਾਈ ॥ ਧੁਨਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਰੂਪੀ ॥ ਸ
ਮਾਈ ॥ ਚੇਤਨਤਾ ਚੇਤਨ ਮੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਤਨਾ ਕੇ ਗੁਣ ਤਤਾਂ ਮੇ ਸਮਾਏ ॥

ਛੇਦਾ ਤੇਰਿ ਕਟੀ: ਤਿਨ ਗੁਣ ਦਾ ਤਿਨਾ ਦਸ਼ਾ ਦਾ ਹੋਰ ਗਮਾਤ੍ਰਾ ਗਮਤਾ ਨਾ ਦੇਸੋ ਸੀ
ਪਿ: ਮਿਲਿਆ ਆਪ ਟੂ ਪਟ ਜਾਗੀ: ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਜਿਸ ਦੀ ਚੇਤੰਨਤਾ
ਜਾਗੀ ਹੈ ਜਮਾਚਰੀ: ਭੁਲੀ ਤੁਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੀਆ ਤਿ ਆਗੀ॰ ਕੁਬੁਧੀ ਦ
ਭਏ ਆਪੁ ਆਪ ਤੇ: ਆਪ ਹੂ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਹੂਆ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਰ: ਅਗ
ਨਾ ਗਨੋ ਆ ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਿਆ ॥੧॥ ਹੇਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਹੋਦੇ
ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਹਜੇ ਰ: ਸਨੇ ਸਨੇ ਜਲ ਧੋਲੇ ਤੇ ਮਾਨੋ ਸਭ ਸੁਖ ਨਉਨਿ
ਧਿਤੁ ਕੇ ਮਾਤ੍ਰਿ॰ ਸੁਭ ਹੈ ਗਾਂਠਿ॰ ਚਿਤ ਜਕੂ ਧੂਧੀਆ ਅਟਕੇ: ਅਟ
ਕਦੇ ਦਾ ਹਟਕੈ ਛੇਦਾ ਨਰਜਾ: ਤਕੜੀ॰ ਬੁਧੀ ਭੂਧੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਦ
ਟਾ ਲੇ ਕੇ ਮਨ ਮੋ ਤੋਲੇ: ਭੂਲਾਦੇ ਦਾ ਝਧੋਲੇ ਦਾ ਭੁਲਾਵੇ ਛੇਦਾ ਪੀ
ਤਿਸੋ ਲੇ ਕੀਓ ॥੧॥੨॥ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ੧੯ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਮੇ ਕਉਜਨਾਸ
ਟਲ ਕੀਨਾ ਲੀਨ: ਲੀਨ ਕੀਨਾ ਛੇਦਾ ਮਨੁ ਦਾ ਜੀਵਨੁ ਹੀਨ:
ਜੀਅਸ ਨਆਹੇ ਦਾ ਜੀਵਨ ਮਨ ਮੋ ਸਿਮਰਨੁ॰ ਹੀਆ ਸਿਉ: ਨਾਲ
॥੧॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥੧੯ ਦਾਰਿਦੁ: ਦਲਦ੍ਰੀ ਨੂ ਕਰਤ ਲੇ: ਕਰਤ
ਲੀਪਰ ਹੈ ਏਹਾ ਜਾਨਤ॰ ਸਭ ਕੁਛ ਨਹੀ॰ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਸਰਨਾਗਤੀ:
ਸਰਨ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਭਾਉ: ਦੁਖਾ ਦੇ ਦਾਮੀ ਸਾਰ ਆਲਜੁ: ਆਲੋ:
ਘਰ ਮੈ ਦਾ ਲਜਾ ਤੇ ਰਹਤ ਜੋ ਸੀ ਸਾਰ ਹੈ ਦੇ ਆਲਜ: ਚਹੁ ਓਰ ਤੇ ਲਜੇ
ਧੀਖਨ ਰੂਪ ਹੈ ਯਹ: ਯਹ ਤੋ ਹੈ ਕਾਇ॰ ਕਥਨੁ ਨਾ ਸਕੈ ਆਤੇ ਨਾ ॥੧॥
ਬਰਨ ਹੋਦੇ ਨ ਅਬਰਨ ਹੋਦੇ ਦਾ ਰੇ ਕਹੋ ਦੈ ਨਹੀ ਤੋ ਖੀਸਰ ਹੀ ਹੈ ਦੇਦ
ਉਹੁ ਅਬਰਨ ਨਹੀ ਬਰਨ ਹੈ ਰੇ ਕਨਹੀ ਧੀ ਸਰ ਹੀ ਹੈ ਯਾਸ॰ ਨਾਦ
ਲਾਮਨ: ਮਣੀ ਦਾ ਮਨੋਤਾਰ: ਤੁਰੇ ਹੈ ਦੋਏ॰ ਨਾਣ ਕੇ ਦਾਦ ਕੇ।
ਛੇਦਾ ਧਿਰਕ ਵਈਬਾ ਪੁਨੀਤ: ਸਭ ਲੋਇਆ ਸਾਰ ਰਸੁ: ਆਤਮ ਰਸਾ
ਰਸ॰ ਮੈ ਅਬਿਖ: ਬਿਖੇਆ ਪੂਰੈਨ: ਦੁਪਰੀ ਦੇ ਪਾਤ: ਪਤ੍ਰ ਜਲ॰ ਤੇ
ਜਨਮ ਕੇ ਅਲਦੇ ਰਹੇ ਜਨਮ ਮੈ ਸੋ॰ ਤਜਰਾ ਮੈ ਤੇ ਜਗਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੇ
ਤਿਉ ॥੨॥ ਸਧਨੇ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧੯ ਬਿਲਾਵਲ ਲਾਪੀ ਠਕਾ ਇਕਸਮੇ ਸੇ ਰਾਜਾ ਦੇ
ਪਰਾਗ ਰਾਜ ਦੇ ਰਿਲੇ ਦੀ ਨੀਹੀ ਦੇਹੇ ਠਦੇ ਣੂ ਨੇ ਲੇਮਏ ਸਧਨਾ ਨਾਮ ਕਸਾ
ਛਿਆ ਸੀ ਕਾਜੀ ਆਨੂ ਤਾ ਉਨਾ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾ ਸਧਨਾ ਨਾਮ ਕਸਾਈ ਇਕ॰
ਬੀਜੋ ਹੋਏ ਸੋ ਦੇਹੇ ਨੀ ਹਾਣ ਤੇ ਕਹੇ ਜੋ ਸੋ ਇਕ ਨ੍ਰਿਪ॰ ਕੀਆ ਇਕ
ਸਖਿਆ ਰਸੀ ਤੇ ਤਰਖਾਣ ਓਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸੀ ਤੇ ਰਾਜੇ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਦੀ
ਕੋਨਿਆ ਨੇ ਦਿਆ ਹਿਨੀ ਸੀ ਕਰਣ ਏ ਆਖਹਾ ਮੈ ਦਿਸ ਨੂੰ ਦਰੋਗੀ
ਤਾ ਓਸ ਸੁਨਿਆ ਰੇ ਨੇ ਤਰਖਾਨ ਪਾਸੀ ਆਪਣੀ ਆਚਾਰ ਕੂ ਜਾਤੇ ਕ
ਠਕਾਗਾਰ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕੇ ਦਧਾਏ ਸੋ ਮੈਦੂ ਪਰ ਚੜ੍ਹਿ ਸਾਏ ਸੋ ਸਾਏਰਾ
ਜਕਿਨਿਆ ਰੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਪਾ ਤੋਰਾ ਜੋ ਰੂਪ ਧਰ ਭਈ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦਿਸ
ਨਨੂ ਜਣਾਈ ਜਾਨ ਕੇ ਸੇਨਾ ਨੂ ਛਰ ਧੈਠਾ ਕੇ ਈ ਹੋਰੁ ਰਾਜਾ ਚੜ੍ਹਕੇ ਆ

ਇਆਕਿ ਤਣਨ ਤੋਂ ਰਾਜੇ ਪਤ੍ਰੀ ਦੁਆਰੇ ਕਹਾਹੈ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕ
ਰੋ ਤੰਦ ਪੁਜ ਹਰਿ ਗੋਰਨੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਰਛਿਆ ਲਗਾ ਲੈਨ ਤਾਂ ਦਿਸ ਨ ਨੇ ਆਛੇ
ਰ ਆਪ ਦੁਆ ਬਿਰਦ ਜਾਣਕੇ ਸਕਤਿ ਦਈ ਤੋ ਰਹਾ ਛੁਡਾਇਆ ਤੋਂ ਉ
ਸਨੇ ਅਨੁਰਾਜਾ ਕੋ ਜੀਤਾ ਕ੍ਰੋਖ੍ਯ॰ ਦਿਸਨੂੰ ਕੋ ਸੁਆਰਥੀ: ਅਪਣਾ
ਅਰਥੀ ਪ੍ਰੇਮ: ਪਤਿਆ ਤਾਂ ਹਰਿ ਕਹਾ ਤੇ ਆਪ ਦਾ ਕਰਮ ਰਲੇਤੇ
ਗਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਅਬੂਦ: ਤੇਰਾ ਗੁਣ। ਉਪਕਾਰ ਕਰਮ॰ ਕ੍ਰੀ। ਕਤ: ਕ
ਨੂੰ ਜੈ ਪੁਰਖ: ਗਿਦੜ ਕਰਮ ਰੂਪੀ। ਜੋ ਹਰਿ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਮੁਕਤਿ ਕ
ਰਾ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗਾਇ॰ ਤਬ ਜੋ ਹਰਿ ਕਹੇ ਕਛੁ ਕਸਹਾ ਲੈ ਤੋਂ ਕ
ਹੈ ਅਬਿਰਮਾਦਉ: ਦਿਰਬਾਦ ਹਾ ਮੂਏ॰ ਨਾ ਤੇ ਕਹੇ ਸਧ ਨਾ ਨਾਹੀ:
ਮਨ ਕਰਾ ਕਹੀ: ਤਨ ਕਰਾ ਮੇਰਾ॰ ਦਾ ਨੀ ਕਰਾ ॥੧॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਰਾਗੁ ਗੌੜੀ ਮ: ੫ ਨਿਚਿੰਤ॰ ਦੀ ਪਾਈ: ਪਾਦਰਾ ਜੀਇ॰
ਦਿਖਿ ਗਵਾਈ: ਗਦਾਦ ਦਾ ਆਛੇਦਾ. ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੀ ਸਜਾਈ॰ ਦੀਮ
ਮਤ: ਕਦਾ ਚਿੰਤਾ ਗਵਾਈ: ਗਦਾ ਦੈ ਦਾਹਿਆ ਕਛੁ ਨਦਸਾਈ:
ਦਸ ਕਛੁ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ਤੁਸ॰ ਨੂੰ ਤਾਰੇ ਤੇ ਛਿਨਾਈ: ਛੁਡਾ ਦੇਦੈ
ਪਰਮਿਤ੍ਰੀ: ਮਾਯਾ ਦੀ ਦਾ ਪਰਾ ਏ ਮਤ੍ਰਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਆਸਾਈ:
ਆਦੈਗੀ ਸੂਠ: ਸੂਠੇ ਆਸਾ॰ ਤਨ ਦੀ ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਦ ਆਸਾ ਜੋ
ਹੈ ਮਨਸਾ: ਧੁਪੀ ਦੀ ਕਰਾਈ: ਕਰਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ॰ ਕੇਦਾ ਸਤਿਗੁ
ਰਨੇ ਦੇਖਿ॰ ਨੂੰ ਦੀ ਆਸਾ ਨੂੰ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਕਰ ਦ ਹਰਿ ਦਰਸ
ਨਾ ਦੈਚੇ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ। ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਈ ਹੈ।
ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ਸੇਵੀ ਮੇ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿ ਕੀ। ਗਦਸਾ: ਗ
ਦਦਦਾ ਹੈ ਲਹਾਸਾ: ਲਾਹ ਸਦਾ ਹੈ ਭੁਰਦਸਾ: ਨਿਧਚਾ ਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਜਨ ਦਾਸਾ ਦੀ ਅਪਨੀ ਜਾਣਕੇ ਪੇਖ ਰਖੋ। ਦਾਹੁ: ਦਾਹ ਦਬ
ਹੁਤੇ ਕਦਸਾ: ਕਦ ਦੇਨੇ ਪਾਹਿ: ਪਾਸੁ ਕਟਾਸਾ: ਕਟ ਦੇਦੈ
ਕਹਿ॰ ਨੈ ਕਰਿ ਮਾਰਸਾ: ਮਾਰਿ ਦਾ ਹੈ ਜਮਆਇ: ਪ੍ਰਜੇਤਨਾ।
ਮਿਲਾਸਾ: ਮਿਲ ਦੇਨੇ ਕਾਸਾ: ਕਟਾ ਉਪਕਰੈ ਪਾਠ ਗੁਰ ਜੀਦੀ
ਬੀੜ ਦਾ ਅਰਥ ਪੁਕਰੈ ਦ ਸਮੀਪ ਤਾ ਕਰੇ ਦੁਖ ਸੁਖਾਸਾ: ਦੁ
ਖਾ ਸੁਖਾ ਮੇਤੇ ਉਪਰ ਕਰੈ ਪਾਠ ਧਨੇ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਦਾ ਅਰਥ ਜੋ
ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਕਰੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਮੇ ਸਹਾਇਤਾ। ਸਕਾਸਾ: ਸਕਦੇ ਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਮੈਤ੍ਰ ਦੇਜ ਪਤਾ ਤੇ ਨੇ॰ ਕੋ ਨਿਨਾ ਛੇਦ ਜਿਨਿ ਕੇ ਚਿਤ
ਸਾ: ਚਿਤ ਮੇ ਹਰਿ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ॰ ਦਾਹੈ ਕੁਰਦਸਾ: ਨਿਸਕ
ਦ ਆਸਰਾ ॥੨॥ ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ਅੰਤਰਿ: ਅੰਦਰਿ ਸਾਂਤਿ ਤੇ ਸੀਤਲ
ਹੈ ਆਸਕਤ: ਰੇਤਾ ਸੂਹ॰ ਸੁਕਰ ਧਰਤ ਜਲ ਤਨੇ ਤੇ ਚੇ ਦ੍ਰਿਆ ਕ

ਗਿਸੀਤੇਹੋਇਆਤੈਸੇਤਸੇਗੁਣਰੂਪੀਸੂਰਕਰਜੀਵਰੂਪਰੇਤਾਤਪਤਹੈਜੋਗ
ਰੂਰੂਪੀਗੁਤਪਨ: ਤਪਤਾਛੋਡਦਾਹਰਿਨਾਮਦਾ ਜਪਣ: ਜਪਾਛੋਡਦਾ।
ਪ੍ਰਭੁਆਪਣਾਨਿਦਾਨ: ਸੁਖਦਾਇਪਦਾਰਥਾਰਤਨਾ: ਰਤਨਦਾਬਿਸ੍ਵਜੋਹੈ।
ਮਲਹੁੰ•ਜਿਨਾਹਰਿ ਦਸਨ: ਦਾਸਿਆਹੋਦਾ ਛੋਡਦਾਤਿਨਾਹਰਿਦਿਸਨ:
ਦਾਸਾਕੇਚਰਣਮਲਹੁਪਾਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮਾਣਿਤਿਪਰਨ: ਪਾਣਿਆਤੇਪੜਾ।
ਤਿਲੁਝ: ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ।ਕਰਜੁਰਨਾ: ਕਰਜੋੜਕੇਦ।ਤਿਸਨਾਲਕਰ
ਜੁੜਨਾ ਦਾਤਿਸਦਨਾਲਕਰ ਜੁਲਨ: ਤੁਰਨਾਂਛੋਡਦਾਹਰਿਦੇਮੋਹਿਹਰੀ
ਦੋਹਾ।੨।ਗੀਤਮ: ੫।ਸਿਧਿਆ•ਜੋਹੋਸੂਠਦਾਤਿਨਕਾਲਕਰੋ।ਨਥਿ
ਗੁਨਿਹਚਲੁ: ਇਸਥਿਤਤੋਇਸਥਿਤਦਾਤਿਨਕਾਲਕਰੋ।ਪਰਵਾਣੁ:
ਕਿਹਸੇਵਕਾਛੋਡਦਾਤ੍ਰਿਕੀਨਿਹਚਲੁਹੋਵੈਗਾ।ਦੀਬਾਣੁ: ਸੰਤਸੰਗ
ਦਾਪ੍ਰਗਟਾਤਾਣੁ: ਬਲਾਮਨ: ਹੋਆਈਕਚਾਣੁ: ਕਥਾਹਰਿ:ਹੈ
ਪਰਵਾਣੁ: ਪਰਮਾਣੀਕਤਜੋਜਾਤਿ•ਮੈਸੇਵਕਾਣੁ: ਸੇਵਕਹੋ।
ਪਾਮ:੫।੨੪: ਉਪਰਦਾਵਿਖੇ।ਕਰਈਐ: ਕਰਦਾਹੋਆਵੁ: ਪਾਂਦਾ
ਤੇ।ਕੜਈਐ: ਸੂਰੀਏ।ਛੋਡਦਾਹਰਿਕਰਤੈਨੇਸਭਾਪਰੀਈਐ:
ਪਰੀਹੈ।ਬੋਲੈ•ਜਗਤਾਸੀਹੋਕਰ।ਬੁਲਾਏ•ਗੁਰੂਹੋਕਰਾਵਿਖ
ਈਐ: ਦਿਖਾਇਆਹੈ॥੫॥ਗੀਤਮ:੫।ਤਪਤੈ: ਤਪਦਾਹੈ।ਆਸਾ
ਕਰਦਾਹੈ।ਛੋਡਦਾਮੇਰੈਮਨਨੂੰਲਗੋਹਰਿਦੇਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਤੀਰ: ਬਾਣੁ
ਜਾਣੈ•ਤਨਕਾਪੀਰ•ਕੀਹੋਹਰਿਜਾਣੋ।ਈਰ: ਸਰਮਾਹਿਦਛੋਡ
ਸੋਸੋਸੋਮੇਰਾਬੀਰਹੈਹੋਵਾਈ।ਪੀਰ: ਪੀਰਤਾਦਾ ਲੀਦਾਤੇਰੂਪੀਰ
ਤਦੋ।ਜਾਵਹੁ: ਮਨਦੀ।ਸਾਨਿ•ਕਰਸਾਤਿਹੋਵੈ।ਪ੍ਰਭੁਕਾ।ਗਾਗੋ
ਤਮ:੫੧ਓਪੀਠਿਕਾਹਰਿਕੋਸਭਪਰੂਪਦਰਸਨਕਰੈਹੈ।ਕਰਤਾ•ਆ
ਪਹੈਸਭ•ਕੁਛਆਦ੍ਰਿਸਟੈ: ਅਦੇਖਦਾਕੀ।ਓਪਤਿ: ਉਤਪਤਿ
ਕਾਕੀ॥ਬਾਕਤੋ•ਗੁਰੂਹੋਕਰਿ।ਸੂਤ•ਸਿਖਹੋਕਰ।ਆਦਤ•ਜੁਗਮ
ਕੋਹਦ੍ਰਿਸਟਾ: ਦੇਖਿਆਹੈ।੧।ਗੀਤਮ:੫।ਕਾਕਿਓ: ਕਾਸਿਆਹੈ।
ਕਸਿਕਾਇਲੇ: ਕਸੁਤੇਰੂਪਸਿਸਾਰਵਿਖੇ।ਪਗ•ਜਿਤਨੇਛੋਡਦਾਸਾ
ਜਿਨੇਲੈਸੋਲੋਬੇਲੇ: ਲੋਦੇਤਾ।ਆਦਾਇਲੇ: ਆਦੇਤੂਪੂਣ।ਆਪ
ਨੇ•ਮਨਲੋਗਨ: ਰਧਹੀ।ਕੇ•ਰਧਣੁਰੂ ਸਾਇਲੇ: ਜਾਂਦਾਹੈ।ਅਰਥ
ਆਪਣਾਮਨਦਸਨਹੀਤੇਪਰਕੈਓਪਦੇਸਕਾਹੇਕਰਨਲਾਏ।ਫੇਰਿ
ੳ•ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਕਿਟੈਬਾਇਲੇ: ਨਾਰੀਦਿਖੈ।ਛੂਟੈ•ਤੇਸੇਸੰਸਾਰਹੈ।ਬਿਰ•
ਤੁਹੋਦੈਂਜਾਂਸੰਗਤਿਮੈਮਿਲਕੇ।ਨਲੋ•ਦੇਤਾ।ਰਸਨ: ਰਸਨਾਦੇ ਸਾਦਿ:
ਸਾਦੇਕਰਾਕਿਾਇਲੇ: ਲੋਕਾਦਿਖੈ।ਛੋਡਦਾਤੂਹੋਆਪਚਦੇਸੀਕੇਦਾਸਿ:

ਝਸੁ ॥ ਨਾਇਓਂ ਕੇ: ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ॥ ਪੀਠ ਕਾ ਮੈ ਸੋਈ ਨੇਨ ਤੀ ਕਰਿ ਜੋ ਮਹੇ ਹਰੀ
ਹੋਹੁ: ਹੇ ਦੀਨ: ਦੀਨਾ ਕੇ ਨਾਇਲੇ: ਤੂੰ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ਇਹੁ ਦਾਨ
ਜੈਤਰਾ ਮਿਲੁ ॥ ਸੋ ਨੂੰ ਦਾਸ ਦਸਾਇਲੈ: ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸੁ ਜਾਣਕੇ ॥
੩ ॥ ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ॥ ੧੯ ਅਸਟ ਪ੍ਰਾਨ ਕੀਏ ਤੇ ਜੀ ਅਦਾਨ ਜਿ ਨਸਾਣਿ ॥ ਣਬੀ
ਆ ਮਾਟੀ: ਪੰਜ ਭੂਤ ਕਰਦੇ ਹਿ ਰੂਪਾ ॥ ਰਖੀ ॥ ਤਿਸ ਕਰਾ ਮਿਛਿ ॥ ੫
ਦਾਰਚਰੀ ਏ ਦੇਵ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ॥ ਰਿਗ: ਸਾਦੇ ਪੀਲੇ ਆਣਦੇ ਲਾਲੂ
ਕਰੇ ਇਕੂ ॥ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਗਾਨ: ਗੁਣਾ ॥ ਲਾਲ ॥ ਰੂਪੀ ॥ ਨੂਰ ॥
ਸਿਤਾ ਦੇ ਰਰੇ ਰੂਪੀ ॥ ਘਾਟ ॥ ਨੂੰ ਵਿਚ ਦਾ ਰਾਉ ॥ ਦੇ ਕਰਿ ਮਿਟ ਹਿਰੇ ਟਿ
ਅਧਾਰਾਲ ॥ ਆਦ ਸਭਾ ਤੇ ਸਖਾਈ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਪਰੁ: ਦ ਮੀਤ ਹੈ ਬਾ
ਲ ਸਖਾਈ ॥ ਛੋਦਾ ਚਿਤ ਦਾ ਹਿ ਤੌ ਹੈ ਤਿਸ ਾਵਿਖੇ ॥ ੩ ॥ ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ॥
ਨਾਮ: ਨਾਮੀ ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ ਦੀਈ: ਦਿਤੀ ॥ ਇਸ ॥ ਜੈ ਹੈ ਹਰੀ ਤਿਸ
ਦਾ ਨਾਮੈ: ਨਾਮੀ ਹੀ ਨਾਮੈ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸੀਧ: ਸਿਧ ਕੀਏ ਨਾਮ ॥
ਸੋ ਹਾਰਿ ॥ ਸੋ ਭਜਾ ॥ ੬ ॥ ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ॥ ਘੋਰ: ਕਿਆ ਨਕੂ ਘਟਿ ਅਦ
ਘਟਿ: ਸੁਖਾਲੇ ਦੁਖਾਲੇ ਬਾਮੈ ॥ ਜਾਕੈ ॥ ਜਾਨ ਤੂੰ ਮੇਦ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੂਰਾ
ਨ: ਪੂਰਨਾ ॥ ਬੀਓ: ਦੂਜੇ ਤੂ ਅਸਲ ਤਿ: ਸਲਾਹਿਆ ਘਟ ੪: ਤਿਨ ਕ
ਲ ਕਰੌ ਦ ਚਾਰ ਜੁਗਾ ਕਾ ਕਰੈ ਵਰਤੇ ॥ ਜੋ ਹੈ ਸਿਤ ਸੋ ਭਏ ਗਿਗੋ ॥ ਕ
ਿਆਨ ॥ ਕੋ ॥ ੫ ॥ ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ॥ ਸਿਤਨ: ਸਿਤਾ ਜਾਕੈ ॥ ਵਿਖੇ ॥ ਮੀਤ੍ਰ ॥
ਕਰਿ ॥ ਸਾਰ: ਸਿਆਹੇ ਦਾ ਰਿਕਾਰੁ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਕੇ ॥ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ
ਰੂਪ ॥ ਨਾਏ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ ॥ ੬ ॥ ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ॥ ਗਤਿ ॥ ਨਾਮ ਨਾ ਹੈ ਦਾ ਗੁਰ
ਕੈ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਿ ਸਧਾਰਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ॥ ਰੂਪ ਜਾ ਹੈ ਕੋ ਭੂਲੇ ॥ ਜੀਵ
ਉਗਧ ॥ ਹੋਆ ਕਮਲ ਤੇ ॥ ਕਾਰ: ਅਗਮਾਨ ਰੂਪੀ ॥ ਕੀਆ ॥ ਸਭਰੁ
ਛੋ ॥ ਮੂਗਧ ਮਨੂੰ ਕੀ ਦ ਮੂਗਧਾ ਦਾ ਜੋਗ ੜ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੈ ਹੋਗ
ੜ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੈ ਨਇ ਹੈ ॥ ਬਾਤਾ ਪਾਈ ਸੋ ॥ ਹੋ ॥ ੭ ॥ ਗਉੜੀ ਮ: ੫
ਗੁਰੂ ੜ: ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ॥ ਹੋ ਰ ॥ ਆਸਰਾ ॥ ਤਿਸ ॥ ਨੂੰ
ਸਦਾ ॥ ਜਾਈਏ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ॥ ਵਿਖੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਵਿਖੇ ॥ ੮ ॥ ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ॥
ਹੈ ਅਗੋਚਰ ॥ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ॥ ਨਦੋ ਰਾ ਸੇਉ ॥
ਨੇ ਹਾਂ ॥ ਗਿਆਨੁ ॥ ਹੈ ਗੁਰ ਕਾ ਹੋਰੁ ਅਸਰਾ ਕਾ ਭਦ ॥ ਕੋ ਸੇਦ ॥ ਕ
ਿਆ ਮੀਤ੍ਰ ॥ ਕਾ ॥ ਸਧਦ: ਦਚ ਨਾਹੇ ਦਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੋ ਏਹੁ
ਪਤਿ ਹਰਿ ਸੋ ਇਨਾਨਕ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ॥ ਪੀਠ ਕਾਉ ਸਤਾ ਤਿਹੂ
ਪਹਿ ॥ ਰਾਮ ੜ: ਕਰਨਾ ਇਹ ਕੀਰਤ ਨੂੰ ਕਾਮ ॥ ਏਹੁ ਹੈ ਪਾਇਨੁ ॥ ਦਾ ਰਾਮ ਸੂ ॥
ਦਾ ਕਰਿ ॥ ਰਾਮ ॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਾ ਕਰੈ ॥ ਰਾਮ ੜ ॥ ਵਿਖੇ ਜੋ ॥ ਭਦਾਲਤ

ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ: ਉਤਰੇ ਹਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਤੈ: ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈਂ।
ਪਰਗਾਸਾ: ਪਰਤਾਪ ਦਾ ਜਾਨਣਾ। ਦਾਸ ਕਹੈਂ।੧੦। ਗਉੜੀ ਮ: ੫। ਉ
ਨ: ਕਾਮਾਦਿ ਦੂਤਾਂ ਨਾਠਾ ਕ: ਰੋਕ ਤਾਂ ਦਾਸ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਪਾਥੀ ਦਾਰੇ: ਦੂ
ਰ ਕੀਤੇ ਪਾਏ ਆ। ਦੂਤਾ ਦੇ ਜਨਾ। ਨਾਲਾ ਪੰਚ। ਕਾਮਾਦਿ ਹਾਰ:
ਸੇਵਕ ਹੋ ਦਾਨ: ਤੈਨਾ ਸਾਕਤ। ਨਤੇ ਪਤਿ ਕੀ ਜਨਾ। ਕੋ ਪੂਤ। ਕਾਮ
ਕਿਆ ਆਇ। ਆਲੋ ਉਤਭੁਜ। ਖਾਣੀ ਆਦਿ ਖੇਲ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਗ
ਤਮੇ ਕਿਆਈ: ਪੂਤ ਹੋ ਕੋਂ ਤੀਨਿ ਗੁਣ: ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵਾਂ ਰਹਿ
ਰਸੇ: ਰਚੇ ਕੇ ਖਪਤ ਕਰਾਏ ਹੈ ਪਇਨ। ਦੂਤਾਂ ਸੇ। ਦੂਤਾ ਸਾਰ: ਸ੍ਰਿਸਟੇ
੧੧। ਗਉੜੀ ਮ: ੫। ਕਲਿ: ਕਲਿਜੁਗ ਕੌਵ ਕਲਪ ਹਾਥੇ ਰਿਦੈ। ਕਿਥੇ
ਉਰਿ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਿਕੇ ਵਾ ਰਿਦੇ ਉਰਿ ਹਿਰਦੇ ਪਾ ਸਰਣ। ਆਦਿ ਆਨ
ਤਰਿ। ਮੈ ਜਾਣਿ ਆਪ ਪਹਰ। ਜੋ ਨਰ ਨਿਸ ਤਰੀ ਮੇ: ਕਲਿ ਨਾ ਹੋ
ਹੋਏ।੧੨। ਗਉੜੀ ਮ: ੫। ਕਮਲ। ਨਾਰੀਨ: ਧੂਰੀ। ਜੋ ਹੋ ਏਨੇ ਤਿਕਾ।
ਛੋਡਾ ਸਭ ਪਾਛਿਆ ਪਾਪ ਮਹਿ ਰਮਈਆ ਆ ਚੀਨ ਨਾਰਮਹੁ: ਜਪਹੁ ਗੋਪਾ
ਲ ਜੋ ਗੋ ਪਾਈ ਦਾ ਹੋ ਜੀਵ: ਚਿਤਨ ਤਾ ਪਾਨ। ਕੇਸ ਫਲ ਹੋ ਹਰੇ ਦਾ
ਸੁਆਉ: ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਤਨ ਹੋ ਏ ਆ ਮੇਰੋ: ਮੇਰਾ
ਦਾ ਹੋ ਜੀਵ। ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾਂ।੧੩। ਮ: ੫। ਦੀਪਕ ਆਦਿ ਪਾਲ। ਦੀ
ਕਰੋ ਦੀਦਾਰ। ਕਰੋਂ ਸੇਵ। ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧਰਮ। ਕਾਤ ਜੁਗਿਆਨ
ਹੀ ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਗਰ ਤਰਿ। ਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣ ਧੋ ਹਿਥ ਹੋ ਸੇਵਕ ਰਾਲ:
ਗਿਆਨ ਕਾ ਜਮੇ: ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸੇ ਅੰਗ: ਪਕਾ।੧੪। ਗਉੜੀ ਮ:
੫। ਕਰੇ ਇ: ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਨੇ ਬਾਲਕ। ਜਾਣੁ ਕੇ ਸਗਲੇ: ਸਗਲਿ
ਆਨ ਹਾਲੇ ਹੋਇ ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਮਾ
ਹੀ: ਸਮਾਣ ਰਿਆ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਪਿਰਦੂ: ਪ੍ਰਭ ਸੋ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗਾਈ ਦਾ ਸਿਮਰਿਨ ਕੋਟਿ ਆ ਉਖਧ ਰੂਪ ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ
ਤਮੰਤ ਕੁਗਾਦਿ ਤਕ ਭਜੀਐ: ਭਜਨ ਹੋ ਵਾ ਤੈਨ ਮੰਤ੍ਰ: ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ
ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਕਰਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਫਲ ਪੂਰਨ ਰ: ਲਾਨਿਧਾਨ: ਨਿਧਾ ਕਾ ਆਨ
ਮਾਹਾ ਬਿਚਾਰੇ ਵਾ ਨਿਧਾਨ। ਹੈ ਤੇ ਮਹਾ ਬੀਚਾਰ ਰੂਪ ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨ
ਨਕਾ ਤਿਸੁ ਤਿਆਗਿ ਬਖਸਲੀਏ ਜਪਿ: ਜਪ ਨੇ ਹਾਂ।੧੫। ਮ: ੫।
ਬਲਾਇ: ਆਦਿ ਵਿਆਧਾ ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾ ਕਰ ਕੇ ਕਾਲ। ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜਿਨਾ ਆਦਿ: ਮਤਨਾ ਕਾਨ ਏ ਹੁ ਭੁਨਾਰ: ਕਠਾ
ਸਦਾਰ: ਸਦਾ ਰੇ ਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਰੋਗ ਕੇ ਸੋਗ ਕਾਰਿ ਜਾਗ ਹੈ।੧੬। ਮ: ੫
ਸਾਗਰ। ਕੇ ਤਰਨ ਕੋ ਰਮਤ: ਜਪਿ ਆਪ ਬੀਚਾਰ। ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸੇਥ:
ਮਥਣਾ ਤਿਆਗਣਾ। ਤਉ: ਤੇਰੀ ਰਾਮਦਾਸ: ਜੋ ਨਿਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈ

ਨਾਹੀਂ ਜਾਨੀ ਕਿਸੋ ਨਾਸ : ਨਾਸੀ ਦੀ ਅਕਰਣ ਪਸਾਹ : ਕਤ੍ਰਾ ਸਿਧ ੦
ਆਵਦੋ ਤਿਲ ੦ ਮਾਤ੍ਰ ਅਭੇਦ ੦ ਨੂੰ ਜਿਸ ੦ ਨੂੰ ਦੇਇ ੦ ਸੋ ਪਾਇ :
ਨ : ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਜੈ ੦ ਹੋ ॥੧੭॥ ਮ : ੫ ॥ ਪੀ ਠਕਾਂ ਪੂੰਜਦੀ ਪਾਤ੍ਰ ਜਾਹੀ
ਕ੍ਰਹੈ ਹੈਂ ਹਰਿ ਐ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋਇ ਲੀਆ : ਫਿਟਕਾਰ ਹੈ ਆਪ ਰਤਿ ੦
ਤੋ ਅਕਾਸ : ਦਰਕਾਤ੍ਰ ਤਖਿਣ ਤਾਲਿ : ਸੀਪਰਤੇ ਸੀ ਪਰਾਪੀ
ਠਕਾ ਅਪ੍ਰਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ੦ ਜੀ ਨੂੰ ਏਕੋ : ਏਕੋ ਜੇਹੀ ਵਡ੍ਹੇਦਾ
ਸੈਤਾਂ ਦਾ ਗੋਪਿ ਦਨੂੰ ਇਕਰਾਮ ਹੈ ॥ ਟਾਲਿ ੦ ਦਾ ਹੈ ॥ ਪਤਰ : ਗਿਰਤ
ਬਿਸਾਸ : ਸਿਖ੍ਰਾਰਾਸਿ : ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਕਉ ੦ ਏਤਾ ਮੁਖ ੦ ਦੀਹਾਰਤੇ
੧੮॥ ਮ : ੫ ॥ ਛੇਦਾ ਨਾਮ ਨਰਾਇਣ ਦਾਏ ਹੁ ਨਿਰਿਜਨ : ਮਾਯਾ ਤੇ ਰਹੇ
ਤਨੀਰਿ ਹੈ ਬਿਲਾਇਣ : ਬਿਲਾਸਾ ਦੇ ਨੋ ਰਾਇਣ ੦ ਦਾਗਾ
ਸ ੦ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਾਇਣ ੦ ਦਾਮਨਾ ਸੰਸਾਰ ੦ ਸੋ ਕਾਗੀ ਪਲਾਇ
ਣ : ਭਾਰਿ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵ ਭਜਨ ਦਾ ਹੈ ਦੇਤ : ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ
ਤਾਇਣ ੦ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਛਿਤੇ ਸਰਕ : ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ੦ ਦੇ ॥
ਬਾਪ ੦ ਪਾਲਨ ਨੂੰ ਸਿਗਰਿ ੦ ਤੇ ਸਾਧ ਸਿਗਿ ਨਰਾਇਣ ਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ
ਇਣ ੦ ਕਰੇ ਵ ਕਰੇ ਨਹਾ ਗਹੀ : ਲਈ ਹੈ ॥੧੯॥ ਮ : ੫ ॥ ਅੰਗ : ਪ
ਖ੍ਰਾ ਮਹਿ ੦ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪੈਹੇ ੦ ਬਾਹਰੂ ਲਾਗੇ : ਲਗਦੀ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਕਦ
ਚੂ ਐਸੀ ਤ੍ਰੈ ਹੈ ਸੋ ਦਾ ਰਾਮ ਜੋ ਕਦਰ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਦ ਕਦਹੁ ਸਨਾਹ ਮਨ
ਦਿਵ ਅੰਦਰੁ ਬਾਹਰ ਜਾਣਿ : ਜੋਂ ਦਾ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ॥ ਸਰਣਾਇ ੦
ਆਸਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰਿਨਿ ਲਾਇ : ਰਖਿਆ ਕਰਕੋ ਪ੍ਰਾਣੂ : ਪੂਤ੍ਰਿਗਾਇ :
ਤ੍ਰਿਕਾਲਕਾ ਜਾਂਈ : ਜਾਨੇਹਾ ਤਿਸਨੋਂ ॥੨੦॥ ਗੌੜ ਮ : ੫ ॥ ਆਤ੍ਮ ੦
ਸੁਣੋ ॥ ਪ੍ਰਾਤਮਾ : ਜੀਵਾ ਰੂਪ ੦ ਹੈ ਅਇਹੁ ੦ ਜੀਵਾ ਜਾਏ : ਜਨਮੇ ਜੋ
ਗੁ ੦ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ : ਮਾਤ੍ਰ ਪਰੁ : ਦੇਵਤ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜੁਗੋ
ਜੁਗਾ ਇਸੁ ੦ ਨੂੰ ਜਾਗੇ : ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਹਣਾ ੦ ਨੂੰ ਓਹੁ ਮਹਾ ਮਾਇਆ
ਤਾ ੦ ਈਸਰ ਕੀ ਹੈ ਛਾਇਆ ਕਰੀਹੋ ਈ ਓਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ॥ ਪਾਇ : ਪਾਈ
ਦੀ ॥੨੧॥ ਮ : ੫ ॥ ਜੰਤਨ : ਸੰਤਾ ਰਾਉ ੦ ਨੇਹਾ ॥ ਭਾਗੀ : ਭਾਗਾ ਵਾਲੇ
ਜਾਪੇ : ਜਪੀਏ ਵ ਜਾਣੀ ਦਾ ਹੈ ਕੀ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਹਦਣ : ਪਰਮਾ
ਣੀਕ ਹੈ ॥ ਜਾਣ ੦ ਦੇ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ੦ ਏਕੀ ਰਤ ਨਿਦਿਖੇ ॥ ਜਾਗੋ ਮਨਾ
ਚਰਨ ਕਮਲ ਤ ਹਰੀ ॥ ਛੇਦਾ ਗੋਪੀ ਦਏ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਰਉ : ਜਪ ਹਾਏ
ਦੁਪਦਾ ਸਜਨ : ਜਨ ਦਸਾ ॥ ਮਨਸਾ : ਆਸਾ ਪੂਰਿ ੦ ਕਰਿ ॥ ਦ
੨॥ ਗੌੜ ਆਸਟਪਦੀਆ ਮ : ੫ ॥੧॥ ਛੇਦਾ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਿ ॥
ਦੇਵ ੦ ਨੂੰ ਜਾਮੀ ੦ ਤੇ ਪੁਰਖ : ਪੁਰਣ ਤੇ ॥ ਬਿਧਾਤਾ : ਫਲ ਪਰ ਦਾਤਾ ਜੋ ਹੈ

ਪਹਰ॰ਤਿਸਤੇਨਾਮਦੇਵਗਿਰਿਪੈਖੇਗਤਾਹੈਮਨੁਗੋਬਿੰਦ॰ਰੂਪਹੈਤੋਪ
ਤ੍ਰੀਆਏ॰ਜੈਤਿਸਾਪੈਖੇਜਿਸਚਾਕੀਤਾਕੋਪਚਾਏ:ਦੁਗਾਸਕੀਤੇਰੋਗ॰
ਪ੍ਰਤਖਕੋਈ ਦ ਜਿੰਦਾਰੂਪੀਦੁਹੇ:ਦਾਹੂਨਾਧਰਮਿ:ਨਰਕਮੋਕਰੋ:ਕ
ਰੋਪਹਰ॰ਜੋਜਾਏ:ਸਾਦਾਂਦੇਰ॰ਹੈਤੋਕੁਲ:ਕੁਲਾਸਭਕਾ ਮਕੋ:ਮ
ਨਾਦਦੇਵੋਸਿਖਿ:ਸਿਖਾਨਾਬਚਨ॰ਜੋਕੁਰੇ॰ਕੋਈਸਰਪਰ:ਜਿਸ
ਚੇਕਰਾਨਿਪਾਰਿਆ:ਜਿਆਸਾਰਿਆਨਾਕੇਰੀ: ਦੀਲਜਾਪੋਜ:
ਪਤਿ॥੧॥ਗਉੜੀਬਾਣੀਭਗਤਾਕੀ ਕਬੀਰਜੀਕੀ॥ ੧ਓਸਤਿਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਿਤ੍ਰ॰ਦਰਤਾਕਹੀਐ॰ਜੌਸੇਤਾਮਿਲੈਤਾਅਮਿਤ:ਮਰ
ਮੁਖਤਾਅਸਟਿ:ਮਸਤ੍ਰਅਕਿਆ:ਕੇਸਾਗਟਿ:ਮਿਲਾਸੰਤਨ:ਸੀ
ਤ੍ਰਾਉਪਕਾਰੀ:ਏਹੁਉਪਕਾਰਹੈਸੁਖਮਾਰੀ:ਸੁਖਾਮਾਰਨੀਆਹੈ
ਦੂਖੂ:ਸਧਣ॰ਗਣਤਾਤੇ॥੧॥ਨਰੁ:ਨਰਮਰੈਤਾਂ ਨਰ:ਨਰਾਦੇਮਰੇ॰
ਤਾਨੂਲਾ:ਭਰਾ॥੨॥ਪੀਠਕਾਪੰਚਾਪ੍ਰਤਾਦੀਹੈਤੇਕਹੈਪਹਿਲਾ
ਗਾਉਕਹੈਪੰਚਾਮਾਲਿ:ਮੇਲਕੋਕਹਾ:ਕਿਸਤੋਕਰਮ:ਕਰਮਦਾ
ਬਧਾਹੋਆਕਰਮਹਿ:ਕਰਮਾਨੂਅਬਧਹਿਲੇਪਦਕਹੈਅਕ
ਸ:ਗਗਨਚੇਤਨਹੈਰਹਾਇਲੇ:ਰਹਿਆਦਾਹੈਜਾਇਲੇ:ਜਾਦਾ
ਹੈਆਇ॰ਕੇਟੇਰਾਤੋਜਾਣਿਆਹੈਹਰਿਮਹਿ:ਹਰਿਰੂਪਾਸਕੇ:
ਸ਼ੁਭਦਕਾਤ੍ਰ॥ਕਬੀਰਜੀ॥੧੯ਪੀਠਕਾਜਬਰਾਜਾਸਹਾਸਕੰਦ
ਰਅਗੇਲੇਕਾਂਨੂਗਲੀਕਰੀਤਾਂਰਾਜਾਨੇਕਾਜੀਆਦੇਕਹੈਹਾਥੀਅ
ਗੇਪਾਜਾਸੀ ਉਥੇਆਏਤਾਂਮਿਖਾਪੁਛਿਆਜੋਉਥੇਕਿਆਰੁ
ਖੀਤੇਕਹੈਕਿਲਾ:ਪੀਤ੍ਰਾਕੇਦਾਹਸਤੀਦੇਮਰਮਹਿਮਾਰਿਓ
ਕੂਪਿ:ਕੁੰਡਾ ਦ ਕੂਪਕਰਿਕੇ ਚੀਸਾ:ਚੀਕਾਹਾਰੋ॰ਹਾਥੀਕਹੈਅ
ਹਿ:ਹੇਦਸਮੈਦੇਨਾਕਰ॰ਸਾਨਾਬਰੂਚੋ:ਕਹੇਹੈਹਸਤੀਨੂਦ
ਪਸੇਤੇਰੁ:ਟੇਰੁਦ ਤੁਰਾਉਨੂੰਸ॰ਕੋਪਾਲਹੁ:ਪਾਦਹਾਮਾਰ
ਹਾਸਾਟੂ:ਸਾਟੁਦਸੁਟਪਾਈਏਕਬੀਰਨਾਦ॰ਹਾਥੀਕੋਲੋਕ
ਕਹੈ:ਕਿਆਪੇਟ॰ਨਾਨਹੀ॰ਏਹਬਾਤੋਂਕੇਦਾਬਾਰਕਰੁ:ਦਰ
ਪੂਖੀਤਾਪਤੀਨ:ਪਤੀਜਿਆਹਮਗੋਬਿੰਦਜੋਚਉਥਾਪਦ
ਹੈਤਿਸਮਹਿਮੇਜਨਕੀਜਿੰਦਹੈ॥੪॥ਗੀਤਾਕੇਦਾਪ੍ਰਸਨ॥
ਮੰਦਰ॰ਰੂਪੀਮੋਬਸਾਈ:ਦਸਦਾਹੈਉਤਰਾਤ॰ਹਰਿਸਰੂਪ
ਜੀਦਕਾਪਾਈ:ਪਾਦਤਾਇਹੁ॰ਜੀਦਾਦੇਦ॰ਤਾਮੈਉ:ਸੇ
ਕਾਹੂ॰ਕਾਰਜ:ਰਾਜਾਪਿੰਡ:ਸਰੀਰ॥
ਦੀਆਮਿਦ ਪਾਸਕਾ

ਰਤੁ: ਰਤੁ ਹੈ। ਰਾਤੀ: ਰਤੀਆ ਹੁਾ। ਖਾਤੀ: ਖਤ੍ਰਿਆ ਦੇ ਤਰਖਾਣਾ ਪਤਿ॰
ਬਾਜਾ ਤਗਰੋ: ਰਸਤਾ ਖੁਲਾ। ਇਹ ਕ੍ਰੀਆ ਦਾ ਜਸ: ਜੈਸੇ ਮੈਸ। ਸਾਹੀ,
ਦਾ ਇਸ ਦਾ ਅਸਕਾਰ ਤਪ ਰਾਲਿਖੀਏ ਮੈਸ: ਸਾਹੀ ਕਰਤਾਂ ਸਿਟੇਨ:
ਮੋਂਦਿ ਦਾ ਸੂਹੀਅਪ॥ ਗੌਤੂ ਕਬੀਰ ਕੀ ਮਾਈ ਕਹੈ ਹੈ। ਪਾਨਿ: ਪਾਣੂ ਗੋਡਿ
ਲਕਾ ਦਹਿ। ਸੂਲ ਦੇ ਨੇ ਕਾਨ: ਕਾਨੇ ਸਖੇ ਹੋ। ਕੂਚ: ਕੂਚਾ। ਫੂਏ ਫਿ
ਲ: ਫੂਲ ਫਲ ਗਏ ਹੈ। ਮੁੰਡੀਆ: ਕਬੀਰ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਕਾਲ:
ਸਿਨੂ। ਆਤ: ਜਾਤੇ ਹੈ ਸਿਤਾ ਸੈਤਾ ਨਾਕਸਰ। ਸਤੂ ਪਰੀਹਾ ਦਾ ਅਕਥ
ਤੀਹਾਂ ਤੁਰੀ ਨਰੀ: ਤੁਰਤੇ ਨਾਲ ਦੀ। ਛੋਦਾ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਾਲ ਕਬੀ
ਰ ਕਾ: ਦਾ। ਲਾਰਿਕਨ: ਲੜਿਕਿਆਂ ਨੂੰ ਧੋਬੇ: ਖਾਏ ਨੂੰ। ਮੁੰਡੀਆ:
ਸਿਤਾ ਧਾਏ: ਰਾਜ ਕੋ ਮੰਦਿਰਿ॰ ਮੈ ਹੈ ਅਨੇ ਤੇ ਧਾਣਟ॰ ਸੈ ਆਦ
ਤੇ ਹੈ। ਸਾਬਰ: ਸਬਰ। ਖਾਣਟ: ਮੈਜੋ ਪਲੋਸਿ: ਮਲ ਦੇ ਨੇ ਹਥ ਮਾਥਾ
ਕਮਰ॰ ਨਾਲ। ਮੁੰਡੀਆ ਰ: ਸੋ ਤੁਤੇ ਕਬੀਰ ਦੇ ਦੋ ਪੁਤ੍ਰ: ਤੂਧ ਤਕੀ
ਟੇਕ। ਸਰਣੂ ਲੈ ਈ ਹੈ। ਤੂੰ ਮਾਈ ਨਾਲ ਲੈ ਈ ਉਗਾ ਈ ਦੇਤੀ ਸੋਤਾਂ
ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਸੁਨ ਬੇਪੀਰ: ਨਿਗੁਰੀ। ਛੋਕਿਦਾ ਇਨ ਮੁੰਡੀਆ ਨਕੀ
ਸਰਨ ਕੁਜਿ ਹੈ ਕਬੀਰ ਨੇ ਅਤੇ ਏਨਲਈ ਹੈ ਸਰਨਿ ਕਬੀਰ: ਪ੍ਰਸਤ
ਸਾਂਦੀ। ਦਾ ਅੰਝੀ ਦਾ ਤਾਗੇ: ਦਿਦਾਰਾ। ਪਾਨਿ: ਤਿਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥
ਦੁਆਰ। ਮੁਖ ਅਗਰ ਕਾਗ ਉਪਾਰਿ ਨ ਸਿਲਕਾਦਹਿ: ਸਾਧ ਨਾਤ
ਕਾਰਕ ਪਾਹੈ ਕਾਨ: ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾ ਦੁਆਰ: ਸਰੀਰ ਤੇ ਕਰੋ। ਉਪ
ਰਿ। ਉਪਰ ਅਤੋ ਨ ਸਿਲਕਾਦਹਿ: ਪਰ ਫੂਲ ਤਕ ਏਹੀ ਕਾਨ: ਅਿ
ਤਪਕਬਣਾ। ਛੋਦਾ ਫਏ: ਫੂਲੇ ਜੋ ਹੈ ਫਾਲ: ਪਦਾਰਥ॰ ਸੋਧਿ
ਚਾਰੇ ਹੈਂ ਕੂਚ॰ ਹੋਣ ਦੌਲੇ ਹੈ। ਕਾਲ॰ ਦੋ। ਦੂਧ॰ ਆਸਰੀ ਸਿਧਤਾ ਨੂੰ
ਪੀ। ਆਦਿ ਤ: ਜਨਮਾ। ਜਾਤ: ਮਰਣਾ। ਨਾਕ। ਸ੍ਵਰਗ ਏਹ ਸਭ ਸਰ:
ਜਿਤੇ ਹੈਂ ਤੁਰੀ ਆਂ ਸੈਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਏ ਤੇ ਨਕਾਰ: ਮਾਯਾ ਦੀ ਨਲਰਕੀ:
ਇਦ੍ਰੀਆਂ। ਲਾਰਿਕਨ: ਵਿਸਿਆ ਨੂੰ ਖੋਬੇ: ਖਾਦੇ। ਮੁੰਡੀਆ: ਮਨ।
ਧਾਏ: ਦ੍ਰਿਪਤ ਹੋਆ ਸਨਹਿ। ਜਾ ਹੂੰ ਦਲੋਂ ਨ ਇਕ ਦੁਾਉ ਤ੍ਰ ਤਿਨ ਜੋ ਹੈ
ਸ੍ਰਦਾ ਮਨ ਨਨਿਧ। ਨਾਸਨ ਦਾ ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਗਿਆਨ ਏਹਾ
ਸੇਦਹਿ: ਅੰਦਰ ਧਾਏ ਹੈ। ਨ ਇਕ ਦੋਇ ਤ੍ਰ: ਤੀਨ ਜੋ ਹੈ ਸਤਾ ਰਿਗੁ
ਨਦਾ ਤੀਨੋ ਤਾਧਾ। ਧਾਟ: ਧਾਰ ਹਰਤੇ ਰੇ ਹੈ। ਹਮ: ਹੇਗਤਾ ਕਉਾ: ਨੂ

ਨਾਠੋ॥ਦ੍ਵਿਤਰ॥ਅਤਮੈਕੂਰਦੁਰਜੋਹੈਹਰੀਸੈਸਾਰਸਮੁੰਦਤੇਕਸਾਰੇ
ਨਿਵਨਾਰੇ॥ਲਿਵਲਾਈਹੈਸੋਇਕੁਰਸਾਗ੍ਰਤਰਿਤਰਿ॥ਹਰਿਦੇਤਰਿ
ਕਰਜੋਠਰਿਮਰੈਤਾਂਨਿਡਰੁ॥ਜੋਹੈਇਨੇਨਾਹਰਿਤੇਸੋਧਧਰਧ
ਰ॥ਹਿਰਦਾਤੇਰੂਦੇ॥ਤਪਤਿ॥ਸਰੂਪਮੈ॥ਸਚੁ॥ਰੇ॥ਥਾਵਹਿ॥
ਥਾਂਤੁਰੀਅੰਨੂਲਹਿ॥ਲਖੁਪਾਵੈ॥ਲੋਗਸਤੁ॥ਗੁਣਮੈਕਾਲ॥ਸਿ
ਰੂਦ੍ਵਿਤਿਲਾਗੁਣੁਮੈਤੇਤਿਨਕਾਲਮੈਸਮਾਵੈ॥ਸਮਾਵਨ੍ਹਾਣਿ
ਆਹੈ॥ਜਸੀਅਰ॥ਚੰਦ੍ਰਮਾਕੇਘਰ॥ਆਦਿਤਆਰੂਪੀਗ
ਤ੍ਰਮੈਸੂਰ॥ਗਿਆਨਦ੍ਵਸਤਗੁਣਕੇਘਰ ਸੂਰ॥ਤਸੈਗੁਣ॥
ਜੁਗਤਿ॥ਜੜ੍ਹਨਾਪਤਾਲ॥ਆਦਿਮੈ॥ਸੌਚ॥ਮੈ॥ਵਸਿਆ
ਨਮੈਜੋਸੋਸਰੋਣਾਰਿ॥ਆਕਾਸਮੈ॥ਵਡ੍ਹੇਦਾਨਰਿਦੇਰੂਪੀਅ
ਕਾਸਮੈਗੁਪਤੁਹੈਚੰਦ॥ਗਿਆਨਤਿਸਨਾਸਧੂਦ॥ਉਪ
ਦੇਸਨਾਸਸੀਅਰੁ॥ਚੰਦ੍ਰਮਾਤੇਗਗਨਿ॥ਚੇਤਨਸੋਚੇਤਨ
ਰੂਪੀਚੰਦ੍ਰਮਾਰੀਦੀਸੈ॥ਦੋਖੈਹਰਿਨਾਮਾਹਿ॥ਸਮਾਹਿਆਕੁ
ਲ॥ਹੈਜੋਤਿਨਕੂੰਆਵਹਿਜਾਹਿ॥ਆਵਣਾਜਾਵਣਾਹੁਦਾਹੈ
ਘਰਤੇਦਰ॥ਦਰਵਾਜੇਥਾਪਿਕੈ ਥਿਰ॥ਹਰੀਸਲਥਾਣਿਮੈ
ਦ੍ਵਘਰੁ॥ਸੂਦਾਤੇਦਰ॥ਇੰਦ੍ਰੇਜਿਨਥਾਪਿਪਰਖੇਨੇਸੋਥਿਰ
ਥਾਨਿ॥ਸਰੂਪਮੈ॥ਆਪੁ॥ਆਪਣੇ॥ਆਪਨਾਧਿਨਸਿਧਿਕ
ਸਾ॥ਧਿਨਾਸਹੀਧਿਨਸਹੈ॥ਛੁਟਦਾ॥ਦੁਧਿਧੋ॥ਮਨਸਾ॥ਧਾਰੀ
ਕਰਕੇਖਪਰੁ॥ਸਰੀਰਕੂਟੇਹੀਗਾਵਸਿਧਾਅਰਥਜਾਂਟੂਕੇ
ਮਨਸਾਰੂਪੀਤੇਜੋ॥੨॥੧॥ਮ:੩॥ਵਾਰਸਤਾ॥ ੧੭ ਵਾਰ॥
ਦੇਆਗਾਕਹੈਹੋ॥ਜਗੁ॥ਮੈ॥ਕਰੈ॥ਜੁ॥ਹਿਰਦੈਰੂਪੀਸ੍ਵਾਪ
ਨੌਕਰਾਤਾਸਾ॥ਤਾਸਨਾਦਾਸਾਨਿਦਾਸਾ॥ਦਾਸਾਂਦਾਸੁ॥
ਸਾਥਿ॥ਤਿਸਮੈਜੀਂਪਾਣੋਇ॥ਨਹੀਤੁ॥ਸਵਾਦਿ॥ਕਰਜਾਣਿ
ਆ॥ਜਿਸਨੂ॥ਆਧਿਆ॥ਸੂਝੈ॥ਜਾਣੀਦਾਹੈ॥ਸਾਰੁ॥ਜੋ॥
ਆਪੇ॥ਜਾਂਆਪੋ॥ਵ॥ਆਪਣਾਆਪਾਜੋ॥ਹਰੀਦਰਗੁਣਾਦੀ
ਰਿ॥ਕਾਮਾਦਿਕਾਨੇਜੀਵਭਰਮਿਆ॥ਵਿਚਾਂਪੇਤੁਕਤ॥ਜੋਹੈ॥ਆਸ
ਰੀਗੁਣਇਹਾ॥ਦੂਜੇ॥ਭਾਵਮੈ॥ਵਿਕਾ॥ਤਿਨਾਤਿਨਾ॥ਸਕੁੰਦੀ
ਸੈਜਮੁ॥ਦੀ॥ਪੂਜਾ॥ਜੋਕਰਦੇਹੈਨਾਸਉਣ॥ਸਗਨਵ ਜੋਤ
ਸਾਹਉਮੈ॥ਹੈਗਤੁਅਮਤਾਤੇਮੇਰਾਤੇਰਾਇਨਮੈ॥ਲਾਇ॥
ਕਹਿਆਕਰਣੀ॥ਕਰੋਤਨੁਕਰਣੇਹਿਰਦੈ॥ਗਿਆਨਿਨੂੰਤੁਹੈਸਖ॥

ਚੇਲੇਏਥਵੇਨੇਪਤਿ॰ ਨਾਨਾਉਜੈਸੇਕਾਂਉ॰ ਤੈਸੇਓਹਮਲਨੇਆਪਿ
ਜੋਰਿ॰ ਸੋਝੂਠੀ: ਪਿਜਰੇਦੀਆਂਗਲੀਆਂਵਿਚਆਤਿ॰ ਆਖ
ਲਹਰਿਮੇਲੇਤੇਓਹੁਸਬਦਦੇਬੂਹਿਆਂਵਾਲੇ: ਦਸਵਾਹੈਵਧੂ
ਗਟਹੈਮਹਲਿ॰ ਸੋਸਬਦਏਕਤਰੇ: ਬੂਹਅਨੁਸਾਣਿਆਵੇਸ॰ ਭੇ
ਖਾਰੇ॰ ਖਪਾਹਿਤੇਤਿਸਨਾਕਰਾਸਾਚੇਰ: ਸਾਚੇਨਾਮਕਰਜੋਸਾਚੇ
ਕੁਏਹੈਸੋਸਾਚੇਸੋਸੋਤੇਖ॰ ਦਾਕੀਤਾਜੋਸਾਸਾਤੁ॰ ਗਿਆਨ
ਇੰਦ੍ਰੀਚਿਤਤੇਮਨਬੁਧਿਰਅਨੀਰਿ: ਨਾਮਰੂਪੀਕਰਾਵਣੇਦਾਸੀਲ॰
ਸੁਭਾਵਤੇਸਚੁਦਾਕੀਤਾਰਿਦੇਦੀਚਾਰਿਏਹੁਮਜਨਹੋਆਸਤਿ॰
ਜੀਵਾਂਅਧਿ॰ ਸੇਵਾਛੇਦਾਅਖਿਸਾਚਾਨਾਮਤੇਮਨਿਸਾਚੁਉ
ਕੁਉਆਂਨੀਸਾਣੈ: ਪੂਰਾਨੇਕਰਾਛੇਦਾਬੁਧਿਸਾਧੇ: ਸੀਨਸ
ਖਕਰੇਤਾਂਭਸਟਨਸੋਧਿ॰ ਮਗਮਛਿਰੈਛੇਦਾਲਿਹਕੇਵਸੁ
ਸਚੁਅਗਪੈਤਾਂਤਿਸਦੇਸਭਕਰਮਭਏਪਉਣੁ: ਦੂਸਨਾਪਾ
ਈ: ਪਦਾਰਥਾਅਗਨੀ: ਤਿਸਨਾਨੁਜਿਸਨੇਨਧਿਸਰਾਉ: ਦਿ
ਸਾਰਿਆਹੋਨਾਉ: ਹੋਤਿਸ॰ ਨਾਮਸੋਲਾਏ॰ ਜੋਨਾਨਕਣਤਿ
ਸਨਾਛੇਦਾਨਦੇਨਾਬਤੇਨਦਖੰਡਾਦਾਜੋਨਾਬੁਹੈਤੇਪਾਣਿਪਾਣਿ
ਸੋਵਿਆਪਕਜੋਮਹਾਬਲਦਿਤੁ: ਮਹਾਦਡਾਹੈਤਿਸਦਾਨਉਧਾ
ਰਿਆਹੋਆਈਪੁਤ: ਮਾਈ: ਮਾਯਾਦਾਪੁਤੁਹੈਦੂਮਾਈਹੈਪੁਤ: ਮਨਾਦਿ
ਪਿਤਾਪਿਦੜੁਤਾਂਏਹੁਛੇਦਾਸਚਾਗਿਆਨਤੇਗੁਣਸਾਦਹੈ
ਏਹੁਮਜਨਹੋਆਸਾਚੇ॰ ਨਾਤੁਟਾਸਿ: ਤੁਟਦੇਤਾਗੇ॰ ਨਾਚੀਤੁ॰
ਕਰੁਕੋਛੇਦਾਏਸਪੁਤਕਾਫਲੁਪਾਇਆਤਾਂਮਨੁਚੀਨਿਆਚੀਨੇ:
ਚੁਣੈਦਦੇਖੋਛੇਦਾਸਾਚੇਨਾਮਕਰਜੋਸੁਚੇਭਏਤੇਨਾਨਾਮਲ:
ਸੋਲਾਵੇਕੋ: ਤਿਨਤਿਨਾਫਲਲੇਹਾਰ: ਪਤੁਖਵਾਕਰਮਟੇਟਨਸਦੀਕ
ਮਨਾਕਸ: ਕਜੋਬੇਆਣਿਆਸਾਦ: ਸੁਦਾਦੂਦਆਨਿਦਾਲਪ
ਏ॰ ਆਪੁਤਤੇਅਉਰਾਨੀਛੇਦਾਮਨਅਉਪੁਤ: ਅਉਪੁਤਕੀਤ
ਏਹਦਸਆਦਸਪ੍ਰਕਾਰਕੀਮੁਦ੍ਰਾਹੈਦਮਨਕੀਤਾਂਅਉਪੁਤਕ
ਦਦੁਆਦਸ: ਦਸਾਇੰਦ੍ਰੀਤੇਮਨਬਾਪਾਏਨੇਕੇਮੁਦ੍ਰਾ: ਗੋਰਖਿਆ
ਜਾਗਾਤਿ: ਜਗਤਵਲੋਂਦਜਾਗਦੇਏਹੀਜਾਗਦੇਗੁਰ॰ ਸੋਰਖੇਜੋ
ਬੈਰਾਈ: ਕਮਾਣਦੀਤਹ: ਤਿਨਾਸੇਵਾਤਿਸਨਾਲੁਦਾਇਆ॰ ਪੂ
ਰਖਾਜਾਤੇ॰ ਮਨਾਧਰਤੀਧਰਤੁ: ਧਰਤਾਂਦਰੋਵਾਸੁਏਹਜੋ
ਦਧਰਤੀ॰ ਜੋਨਿਹਕਾਮਧਰਤੁਰਹੇਆਪੁ॰ ਗਿਦੈਕਰਿਜੁਪੇਤੇਸੁ
ਖਿਕਰਿਜੁਪੇਸਿਜਸ॰ ਤਾਂਹੋਏਜਾਂਤੇਰਜਿ॰ ਦੁਆਰਾਕਹੈਤੂਨ
ਐਸੇਜਾਣੈਜੈਸੇਤਰਵਰ: ਬਿਛਾਤੇਹਰਿਕੇਸਾਹੋਅੰਮ੍ਰਿਤਆ
ਮਰਤੇਸਰਬਕਾਮੂਲਸਿਖਰ: ਉਤਨਿਕੂਟਤਿਸਸੋਲਿਵਲਾਈ

ਰੈਨਿ॰ ਦੀਆ ਸੁਨਾਈ: ਸੁਨਾਵਦੇ ਨੋ ਨਾਨਕ॰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈ: ਸ
ਰਣਹਾਂ ਹਮ ਮਾਹਿ ਹੇ ਭੈ ਕੁੰਜਨਾ ਹੋ ਦਾਇਆ॰ ਹੋ ਸਮਾਹਿ: ਸਮਾਉਣਾ ਹੋ
ਵੈਸਾ ਡਾਉਣ॰ ਤੇਰੀ ਤਨ ਕਰ ਤੇ ਚਿਤ ਕਰ ਤੈਨੂੰ ਚਿਤਵਦੀ ਹੋ ਛੈਦਾ ਹ
ਥ ਦੇ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਲ॰ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਹੈ ਤੇਰੇ ਦਾਨਾ ਹੇ
ਦਾ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਸ ਪੂਰਨਾ ਆਈ॰ ਤੇਰੇ ਵਿਨਾ ਭਾਗਿ: ਭਾਗ ਮ
ਰਦਾ ਦਾ ਲੈਤੇ ਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਜੈਸੇ ਸੋਆ ਜਿਉ: ਜੈਸੇ ਮੀਨ ਦਾ ਕਮਲ॰
ਦਾ ਜੈਸੇ ਚਕਵੀ॰ ਨੂੰ ਆਨਾਨੁਕ॰ ਤੈਸੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾ ਕੀਆ ਤਰਨਿ: ਨਾਰੀ
ਦੇ ਭਰਤਾ: ਤਾ ਪਰਾਨਾ ਰੂਪ ਹੈ ਲੋਭੀ ਏ: ਲੁਧ ਨਦਾ ਦਾ ਕੂ ਪ੍ਰੇ ਹੈ ਸੂ
ਧਤੇ ਜਲ ਹਿ: ਜਲ ਦਾ ਰਥ॰ ਨੂੰ ਭੋਗ॥ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਮਛੋ ਦਾ ਨਾਨਕ
ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਪਤਨ: ਗਿਧੁ ਤਾ ਹੈ ਚੋਰ॰ ਪਰਧਨ ਨੂੰ ਮੇ ਗਲ ਹਿ: ਹ
ਥੂ ਨਾ ਕਾਮੈ: ਕਾਮ ਕਰ ਵੀਧਾ ਤੈ ਤਾ ਹੈ ਖਈ॰ ਨਾ ਜੂਆਰ॰ ਏਦਾ
ਧਿਸਨੁ: ਸੁਤਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਲ ਕਰਿ ਕੁ॰ ਦਾ ਨਾਵੈ: ਨਾ
ਦਨਾਲ ਜੋ ਸੇ ਚਾਏ ਕਾ ਤੈਸੇ ਜਨ ਦਾ ਰਿਗਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸਰਸਨ
ਕਰਾ ਦਾਨੁ॰ ਦੇਵੈ ਰਾਈ॰ ਜੋ ਤੇ ਸੁਨਿ: ਸੁਨੇ ਜੋ ਤੇ ਜੋ ਹਰਿ ਪਾਲੇ
ਸਮੁਹ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਤੋਤਾ ਹਿ: ਤਿਨ ਕੋ ਮਲਿਆ ਹੋ ਗਾਈ:
ਗਾਵੈ ਜੋ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਸੁਰਾਦਿ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰਿ ਦੀ
ਸਰਨਿ ਰਾਮ: ੧॥ ਸਥਿਤੀ ਜੁਤਿ॰ ਸਿਗਧਾ ਹੋ ੧੬॥ ਏਕ ਮੰ॰
ਦੁਆਰੇ ਕਹੇ ਹੈ ਅਮਰ॰ ਹੈ ਅਜੋ ਨੀਹੇ ਜਾਤਿ ਆਦੇ ਕਨ ਜਾਲ:
ਧੀਧਾ ਚਰ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਦੀਆ ਪਾਣਿ॰ ਸੋ ਦੇਖਿ॰ ਆਪੁ ਤੇ ਹੋ ਰੂਨੂ
ਪਾਈ॰ ਦਾ ਕੋ ਪਾਰੁ: ਹਿਰਦੇ ਸੋ ਤਾਹੇ: ਤਾ ਵਕਰ ਤੇ ਹੋ ਆਵਣੇ
ਜੋਣੇ: ਆਵਦੇ ਜਾਵਦੇ ਹੋ ਸੰਸਾਰ ਸੋ ਛੋਦਾ ਪ੍ਰਸਿਰਿ ਜਮਕਾਲ
॰ ਦੀਆਂ ਟਾਸਿ: ਟਦਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਆਪੇ ਸੁਚਨੇ ਕੀਆ ਮਹਿਤ
ਤੁਆ ਦਿਤ ਤਾਕਾ ਜੋ ਤ੍ਰੇ ਅਭਜਦੇ ਜੋ ਤ੍ਰੈਨੂੰ ਤੋਤ੍ਰੈ ਕਰਿ ਦਿਛੋ ਤ੍ਰੈ
ਆਹੇ ਪਦਿਨੁਤੁ: ਦਿਨਾ ਕੁਉ॰ ਤੇ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਦੇਸਾ: ਕੀਈ
ਦੇ ਸਾਵਾਲੇ ਜੋਤੀ॰ ਦੀਆ ਜਾਤੀ: ਉਤਪਤੀਆਂ ਦੀ॥ ਕਿਸੁ॰
ਪ੍ਰਕਾਰ ਨੇ ਤ੍ਰੈ ਆਖਾ ਕਿਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ ਕਿਸਰ: ਕਿਨਾ ਗਿਆਨੀਆ
ਦੇ ਨੇ ਤ੍ਰੈ ਤੇ ਕਿਨਾ ਅਗਿਆਨੀ ਤੇ ਆਖਾ ਦੂਰਿ ਹਾ ਵਾਣੀ॰ ਦੇ ਖਾਰੂ
ਕੀਤੇ ਤੀਨਿ॰ ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਤਿਨਿ॰ ਗੁਣੁ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਨੂੰ ਚਉਥੇ:
ਤੁਰੀਆ ਸੇ ਹੋਵੈ ਦਾਸਾ: ਦਾਸ ਹਾਂ ਕੁਨ॰ ਕਰ ਹੋ ਇਰਹੇ ਨੇਜੀ
ਵਾਛੋ ਦਾ ਆਧਿ ਪੁਰਖ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਤੇ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ॰
ਕਰ ਭੁਖੇ ਤੇ ਸੋਧ ਕਰ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਮ ਸਵਾਦਿ॰ ਕਰਾ ਰਗਿ:
ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖੋ ਸੂਰਿ॰ ਹੋ ਏਹੋ ਦਰਿਧਾ ਹਿ: ਅੰ ਦਾਗਿਰਿ ਦੇਸ

ਕੁਟੋਕਟਈਆ: ਖਾਲੀ ਭੀ ਖਾਲੀ ਹੈ। ਭਾਈ॰ ਸਭਨੇ ਜਿਨਾ ਪ੍ਰਭੁ
ਲੀਓ॰ ਤਾ ਭਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾ ਕੇ ਭੁਕ: ਧ੍ਰਿਕ ਕਾਗ। ਪਈਆ:
ਪਏ ਹਾਂ। ਬੀਨ॰ ਪਰ੍ਹਾ ਸਮਈਆ: ਸਮਾਏ ਹਾਂ।੫।ਮ:੪।ਉਠਈ
ਆ: ਉਠਾਉਦਾ ਹੈ। ਧ੍ਰੂ ਉਰ: ਹੋਮੈ ਉਕਰ ਦੇਦੇ। ਧਈਆ: ਧਾਉਨੇ
ਹਾਂ। ਬੇਦਨ: ਪੀੜਾ ਹੈ। ਨੀਦ: ਸਾਡੀ ਰੂਪ। ਪੇਦਕ: ਬੈਦ ਨਾਟਿਕ:
ਨਾੜੀ ਨੂੰ। ਪ੍ਰੇਮ॰ ਰੂਪ ਹੈ। ਗਈਆ: ਜਾਦਾ ਹੈ। ਵੇਰੀ: ਜੀਦੀ। ਆਲੀਕ:
ਲਿਆ। ਪ੍ਰਾਲਿ ੩॰ ਮਨਾ ਦਿ ਕਰੋ। ਸਤਿ ੩: ਸਾਤਿ: ਕਿਸੈ ਕਰ ਸਾਤਿ
ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸ ਦੀ। ਏਕ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ। ਹੁੰਦਾ।
ਏਕੋ ਨਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ। ਭਰਮਈਆ: ਭਰਮਾਏ ਹੈ ਏਹੈ। ਆ॰ ਆ
ਚਾਰ: ਕਰਤੂਤਾਂ। ਪਾਖੰਡ॰ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ। ਕਪਟ॰ ਦਿਖੇਲੇ
ਕਈਆ: ਲੋਕ ਨਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਵੇਸੁਆ। ਗੁਰਿ॰ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਨ
ਮ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਭਗਤਿ ਜਮਈਆ: ਜਮਾਈ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਭ
ਗਤਿ ੨: ਭਗਤੀ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ: ਭਗਤਿਆ। ਹਰਿ ੪: ਹਰਿ
ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ। ਆਣਿਕ॰ ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕੀਤੀ
ਏਹੁ। ਆਪੇ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂ ਧੋਲਿ: ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ। ਇ
ਹੁ ਧੋਲਿ ਕੇ ਅੰਗਿ ਲਈਆ: ਲੈਈ ਹੈ। ਲਈਆ: ਲਿਆ ਹੈ
ਸੈ ਸਾਰ ਤੇ।੫।੫। ਬਿਲਾਵਲ ਮ:੫। ਅਸਟਪਦੀਆ। ੧੬।। ੫
ਕਹੀ॰ ਏਹੁ ਦੋ ਪੋਰ ਹੁੰਦ ਦੀ ਚਾਲ ਹੈ। ਗਹੀ॰ ਪ੍ਰਭ ਦੀ। ਹੁੰਦਾ।
ਪ੍ਰਭ ਅਪਾਰ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਤੋ। ਤਾਹਿ: ਤਿਸ ਨਾਲ। ਅਮਲ॰
ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ। ਚਾੜ੍ਹ: ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ। ਹੁੰਦਾ। ਭੈ ਸਾਗਰ ਤੇ। ਹੁੰਦਾ। ਪਰੀਤ
ਰੂਪੀ ਡੋਰੀ ਕਰ ਮਨ ਨੂ ਪ੍ਰੇਮ। ਦਿਖੇ ਜੋੜਿਆ ਹੈ। ਸਿਤ: ਮੈਤਾ ਦੀ।
ਪਾਪ॰ ਰੂਪੀ। ਹੁੰਦਾ। ਰੇਕਾਗ॰ ਮਿਲੇ। ਆਦ॰ ਰੂਪਾ। ਹੁੰਦਾ। ਸਾ
ਦ ਚਖਿ: ਚਖਿਆ ਹੈ। ਹੁੰਦਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ। ਤਾਸੁ॰ ਨੂ। ਹੁੰਦਾ
ਹਰਿ ਗੁਪਾਲ ਸਰਣਿ ਜੂਰ ਹੈ। ਆਲ: ਆਲੂ। ਹਰਿ॰ ਦਾਸੇ
ਦ: ਸੇਵਾ। ਹੁੰਦਾ। ਦੀਨ॰ ਦੇ ਦੁਖ ਦਾਰ ਦਨੂ। ਕਾਰ: ਭਗਤੀ। ਆਲਿ॰
ਸੇ ਪੂਰਣ ਹੈ। ਕਰਿਕ੍ਰਿ ਕਰਨੇਹਾਂ। ਦ[blot]ਆਰ: ਦੁਆਰੇ। ਪੂਰਿ॰ ਪ੍ਰ
ਪਾਤੋ। ਮਨਸਾ: ਇਛਾ ਸਾਡੀ।੬।। ਮ:੫। ਵਾਰਿ॰ ਸਾਡਾ। ਪ੍ਰਿ
ਓ॰ ਤੇਰੋ। ਚਰਨ॰ ਤੇਰੇ। ਸਿਰ॰ ਕਰਾ ਮਿਸਟ: ਮਿਠਾ ਲਗਾ ਹੈ
ਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਨਕ॰ ਤੇਰਾ। ਖਿਆ॰ ਕਾਕੂਪ ਹੈ। ਹੁੰਦਾ। ਆਨ
ਰੂਪੀ ਧੂਪ: [blot]ਾੜ੍ਹੇ ਸੇ ਮੋਹ ਤੇ ਹੋਏ ਰਹਾ ਹੈ। ਹੁੰਦਾ। ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਤੁ
ਜਾਗਾ ਹਿਲੇ ਹੁ। ਹਰਿ: ਹੇ ਸਰਿਜੀ। ਠਾਉ॰ ਕੋਈ ਸਾਡਾ। ਸੋਹਿ
ਦੀ। ਆਨ॰ ਕੁ ਹੈ। ਕੁਰਮਾਹਿ: ਕਰਮਾਨੂ ਜਾਨ: ਜਾਣਦੇ ਨੇ।।

ਦ੍ਵਾ॥ਮਬਿਲਾਵਲਮ:ਪ॥ਕਰਨੰ॰ਜੀਆਨੇਤਾਰੇ॰ਹੈਂਗਾਨੰਕੇਸਾ
ਜੂ:ਸਚੇਦਾ।੯੯॥ਮ:ਪ॥ਠਾਉ:ਦੇਹਅਬ੍ਰਮਨਾ।ਪਾਉਂ॰ਦੋਪੇਖਤੇ:
ਖੋਖਦੇਤੇ।ਪਨਿ:ਸੁਰਿ।੧੦॥ਮ:ਪ॥ਤੇਰੇ॰ਚਰਨਾ।ਆਸਰਾ॰ਹੇ।
ਦਾਸੁ:ਦਾਸਹੈ।੧੧॥ਮ:ਪ॥ਨਿਧਿ॰ਦੇਣੇਵਾਲਾ।ਗਾਈਐ:ਗਾਉ
ਦੇਨੇਮਿਤਤੇਸਭਿਦਾ।ਸਾਧਨ:ਆਕਾਈਸਾਧਾਏਸਭਨਾ।ਦਾਸ॰ਦੀ
ਬਿਨਤੀਤੇ।ਆਪਣੇਮੈਂ।ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮ।ਪੀਨਿ:ਧਿਰ।੧੨॥ਮ:ਪ॥ਸੇ
ਵਕੋਜੋਹਰਿਗੋਬਿੰਦਹੈ।ਨਿੰਦਕ॰ਪ੍ਰਿਥੀਇਆ।ਦੇਕਾਦੋ।ਕੋ॰ਹੋ।
ਬੀਆ:ਦੂਜਾ।ਜੋਰੁ:ਆਸਰਾ।੧੩॥ਮ:ਪ॥ਪੀਠਕਾ।ਹਰਿਗੋਬਿ
ਦਨੂਕਹੇਹੈਂ।ਰਾਖੇ॰ਗਾਤੇਨੂੰ।ਗਏ॰ਪ੍ਰਿਥੀਆਤੇ ਸਲਹੀ।੧੪॥
ਥਿਆ॰ਤੇਸਾਂ।੧੫॥ਮ:ਪ॥ਧਰਤਿ:ਪਤਖਦ ਧੂਖੀ ਰੂਪੀ।ਬਾਰ:ਅ
ਮਿਤਸਰਦ ਵ੍ਰਿੰਦਾ ਸਤਸੰਗ੍ਰਾ।ਧਸਤ:ਦਸੇਹ।ਪਹਨਾਮ:ਦੂਜੇ
ਏ।ਜਾਨੰ॰ਦਾਹੇ।੧੬॥ਮ:ਪ॥ਹਰਿ॰ਨੇ।ਕਾਈ:ਪਿਆਰੇ ਸਰਿਗੋਬਿ
ਦਜੀ।ਕ॰ਜੋਹੈ।੧੭॥ਮ:ਪ॥ਢੇਦਾ।ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਰਾਤਾ ਜਰਿ
ਨੇਆਨਿ।ਦਿਨਸੇਵਿਆ ਰਾਮ:ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ।ਜਨੰ॰ਕੀ।੧੮॥ਮ:ਪ॥
ਤਾਤੀਵਾਉ:ਕੋਈਭੀ ਦੁਖ।ਕਾਰ:ਦੀਰਘ।ਏਕਾ:ਇਕਾਦਿਖੋ।ਨਧਿਆ
ਧਿ:ਪੀੜਾ।੧੯॥ਮ:ਪ॥ਬਾਲਕ॰ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ।ਅਨੁ:ਦਿਤੇਹੈ
ਕਲੂ:ਸਕਤੀ।ਅਨੁ॰ਹੈ।੮੦॥ਮ:ਪ॥੧੯ ਮੋਹਨ:ਹਰੀ।ਵਤੰ
ਹੈਂਤੇ।ਸੇਵਤ:ਸੇਵਕਹੈਕੇ।ਸੋਵਿਦੁ:ਮਨਾਦਿਕਰੋ।ਕਿਰਤਾਏ:ਕਿਰਤਾ
ਅਗਾਹ॰ਹਰਿਦੇਅਗਾਹ।ਧਾਨਮੈਂ।ਢੇਦਾ।ਮੋਹਿ।ਹਰਿਦੇ।ਸਭ:ਸ
ਭਲੇਜੋਹੈਚਰਨਤੇਨਾਦੇਤਲੋਹੋਆ।ਤਾਂਹੋਈਦਾਹੈ ਸਭਦੇ।ਦ੍ਰਿਸ
ਟਾਏ:ਦਿਖਾਵੇ।ਅਭਿਆਨੁ॰ਤਾਦੀ ਖੋਇ:ਖੋਈਹਉਮਨਾਦਿਕਰ।
ਮੰਤ੍ਰ:ਰਾਮਨਾਮਦੋ।ਅਭੁਲ ਤ੍ਰ:ਤ੍ਰੀਨਕਾਲਕਰੋ।ਪਾਏ:ਪਾਲ।
੮੧॥ਮ:ਪ॥ਬੀਦਨਾ:ਮਨਾਦਿਕਰੋ।ਪਾਰੈ:ਦਾਰਣੇ।ਦੁਖ॰ਰੂਪੀ
ਸਾਰੇ:ਕਰੋ।ਨਾਰੇ:ਨਾਨੂ।੮੨॥ਮ:ਪ॥ਅਤ:ਸੁਣੀਦਾ।ਹੋਂਦਾ ਸਾਏ
ਆਹੈ।ਢੇਦਾ।ਮਗਨਤਾਸੰਗਿ।ਪਤਿਤਹੋਰਿਹ।ਆਪਨੀਐਸੇ॰
ਪ੍ਰਭੁਨਾ।ਗਹੁ:ਗਹਿਣਾ।ਮ੍ਰਿਤ॰ਨਾਮਾ।ਤਾਰਨ:ਤਾਰਿਆਹੈ।
ਢੇਦਾ।ਕੀਦਾਮੈਰਤੂਹੈਤੇ।ਸਾਰਨ:ਸਰਨਾਰਿਕ:ਨਾਮਧਨਤੇਜੋ
ਰਿਕ।੮੩॥ਮ:ਪ॥ਜਨਤਿ:ਜਾਂਦੇਰਹੈਂ।ਢੇਦਾ।ਸਰਨਤੇਰੀਹੇਪ੍ਰਭ
੮੪॥ਮ:ਪ॥ਰਾਗ॰ਜੋਹੈਰਤਨਰੂਪ।ਆਤਮ:ਮਨਾ।ਗਾਹੇ॰ਤੇ
ਪ॥ਮ:ਪ॥ਹਿਆ॰ਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦਾ।ਦਰਗਾਹ:ਸਤਸੰਗ
ਦਾ ਏਕਠਾ।੮੫॥ਮ:ਪ॥੧੯ ਮੰਦਿਰ॰ਤਨਰੂਪ।ਰਤਨ:ਸੰਤ
ਆਦਿਰੂਪ।ਦੀਕਠਨੀ॰ਬੁਧੀਰੂਪੀ।ਆਲ ਜਾਲ:ਨਘਰਦੇ

ਧੀਧੋ॥ਉਚਨਉਚਾ: ਉਠਿਆਤੇਉਚਾਜੋਹੈਹਰਿਤਿਸਮੇ ਬੀਚ:ਪ
ਤ੍ਰੂਦਾਨਹੀਕੋਈ ਖੀਚਾ: ਖਿਚਿਆਹੋਇਆਮੇਰਾ॰ਸੁਆਮੀਦਾ
ਰੂਪਾਕਾਰੁ: ਪਿਛੈਤੇਏਕਦਾਪਾਸਾਰਾ॥ਬ੍ਰਤੇਅਗੇਕੀ॥ਬੀਗੁ:
ਬਾਰਹੈ॥ਸੀ: ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ਸੁਚਾਚ: ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ॥ਅੰਤ॰
ਲਈਏਤਾਂ॥੮੭॥ਮ:੫॥ਹਰਿ॰ਕੂਛਾਹੈਭਾਈ ਸੇਸੇਸਭਕਾਕਰੈ
ਰਾਚਿਮਾਚਿ: ਤਦਾਕਾਰਹੋਕੇ ਦ੍ਰਗਚਿਓਪ੍ਰਸਿੰਨਹੋਕੇ॥ਮੋਹਾਦਤ:
ਖੇਹਾਂਦਦੀਹੈਕਾਂਮਾਦਿਕਾਂਤੇ॥[illegible]ਦਾਰਸਾਮੇ॥ਇਛ੍ਰੀਪ੍ਰਾਣਿਓ
ਦਿਸਾਂਤਪ੍ਰਤਖਤੇਦਾਸਾਂਤਿਨ੍ਹ: ਪੰਚਤਤ੍ਰਾਮੰਦਰ: ਤਨਾਕੇ
ਦਿਸਿਆਂਨਾਲਜੁੜਨਾਏਹੁਪਾਦਕਾਸੇਠਿ: ਆਕਤ੍ਰਕੋ॥ਪਾਦ
ਤ: ਪੈਨਾਹੋ॥ਦ੍ਰਤ: ਕਾਮਾਦਿਦਾਨੇਕਾਈਲ ਜਬਰਾਈਲ ਮੇਕਾਈਲ
ਅਜਰਾਈਲ ਆਸਾਫੀਲ॥ਗਾਦਤ॰ਨਰਕਾਮੇਦਾਜੋਨਾਸੇ॥ਆ
ਨੀ॰ਨਾਮਾਦਤ: ਮਤਾਹੋਇਆ॥ਸੇਲ॰ਮਾਯਾਰੂਪੀ॥ਚੌਗ॰ਦਿਸੇ
ਰੂਪੀ॥ਨਿਰਉ॰ਜੀਵਾਂਨੂ॥ਆਦਤ: ਆਇਆਹੈ॥੮੮॥ਮ:੫॥
ਅਮੋਲੀ: ਅਮੋਲਕੁ॥ਅਪਾਰੋ: ਅਪਾਰਹੈ॥ਚੀਤਿ॰ਸੋ॥
ਪਾਨ॰ਨੂ ਤੈਬੋਲੀ: ਬੀੜੇਬਨਾਵਣਵਾਲਾ॥ਸਹਜਿ॰ਪਦਮੋ॥
ਚੋਲੀ॰ ਤਨਰੂਪੀਦਾ ਬੁਧੀਰੂਪੀ॥ਮੁਖਲਾਰੋ: ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਾ॥ਰੂਪ:
ਸਣਾਈ॥ਧੂਪ: ਜਸਾ॥ਗੰਧ: ਭਗਤੀ ਸਰਧਾ॥ਦੀਪਾ: ਗਿਆਨ॥
ਅੰਗਰ: ਅੰਗਾ॥ਅੰਗਾਮੇ॥ਅਉਲੀ: ਮਿਲੀਦਾਖਿਣੀ॥ਖਣੋਲੀ:
ਸਰਧਾਰੂਪੀਚੋਪਾਈ॥੮੯॥ਮ:੫॥ਗੋਬਿੰਦ ਤ੍ਰ: ਤੀਨਕਾਲਕੋ॥
ਮਣੀ: ਰੂਪਹੈ॥ਰਾ: ਲਾ॥ਪੂਰਨ: ਹਰੀ॥ਸੰਪੂਰਨ॰ਸੋ॥ਮੰਤ੍ਰ:ਮ
ਤਾਸੋਝ: ਖਧਰਾ॥੯॰ਮ:੫॥ਰੋਮਾਈ: ਰੋਮਾਂਬਹੁਮੰਤ੍ਰਰੂਪੀ॥
ਪਾਈ॰ਕਿਸੋਅਹੈਦਾਹਰਿਪ੍ਰਭੁਕੇਚਰਨਗਹੇ॥੯੧॥ਮ:੫॥ਜ
ਪਾਈਐ: ਜਪੀਐ॥ਪਤਿ॰ਹੈਤਾਂ॥ਕੇਟਲੇ: ਮਿਲੇਹਾਂਸੰਤਾਨੂ
ਚਰਨ: ਚਰਨਹੀਚਰਨਾਮੇ॥ਸੀਜਸਿ: ਨਿਰੋਧਕਰਾ॥ਮੁਰਜਨੇ:
ਸੈਤਅਨਹੁ॥ਮਾਨੁਖ॰ਹੋਰਕਿਸੇ॥ਕੀ॰ਸੇਵਾਕਾਉਪਕਾਰ॥ਜਾਈ
ਐ: ਜਾਦਾਹੈਤੇ ਜੋਰਿਕਿਉਨਧਾ॥ਦਰਖੇਗਾ॥ਸਰਨਿ: ਸਰਨਾਈ
ਚੋਸਰਣਿਹਾਂ॥ਨਾਈਐ: ਨਾਮਦੀ॥੯੨॥ਮ:੫॥ਬੰਧ: ਬੰਧੇ
ਜੋਹੈਬੰਧਨਰੂਪਾ॥ਜਾਰੋ॰ਕਾਮਾਦਿਕਾਂਦੋਸਾ॥ਰੀ॰ਚਿਤੀ॥ਸਗ
ਲ॰ਸੋ॥ਚਿਤਨਤਾ॥੯੩॥ਮ:੫॥ਕਹਤਾ॰ਮਨਨ ਕਿਹੈਮਨਾਕਹ
ਤਾ॰ਹੈਤੂ॥ਨਾਹਿ॰ਹੋਰਕੀ॥ਕਹਾਲਉ: ਕਹਾਂਤਕੋਕਾਛੇਦਾਤ
ਹੀਸੁਨਤਾ॥੯੪॥ਮ:੫॥ਦੇਖਿ॰ਪਰਾਇਆ॥ਆਇਆ॰ਨੀਦਰ

ਦਾ॥ਕਰੀਐ: ਗਇਆ ਹੈ॥ਕਰੀਐ: ਕਰਨਾ ਹੈ॥੯੫॥ਮ:੫॥ਐਸੇ ਜੋ ਮੀਸਾ
ਨੂ ਦੇਖਿ ਹੈ॥ਹਰੇ: ਹਰੀ॥ਕਾਚ: ਦ੍ਰਿਸ਼ੈ॥ਕੰਚਨ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ਏਰੀ ਕ
ਏਥੀ॥ਫੁਲ ਦਾ॥ਸਾ ਝੂਠ ਖਰੇ: ਮਿਤ॥ਹੋਵਨ: ਮਰਨਾ॥ਜਰੇ: ਜਰੇ ਸਭੇ
ਮੋਹਿ ਅਠ ਏਕਾ॥੯੬॥ਮ:੫॥ਜਇਆ ਨਪੁ: ਅਗਮ॥ਤਾ ਫੁਲ ਦਾ ਕ
ਹੂ ਦੇ ਕਰ: ਹਬੂਤੇ ਨ ਕਛੁ ਖੀਨ: ਖੀਨ ਹੁੰਦਾ॥ਛੀਨ॥ ਪੂਰਨ ਹੀ ਮਾਨਿ
ਆ ਹੈ॥੯੭॥ਮ:੫॥ਜਨਿਦ ਰੈ: ਨਿਦਾਰੇ॥ਬਿਸਰਿ ਤੂ: ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ
ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਤਿਸ ਨ ਸਿਮਰ ਕੇ॥੯੮॥ਮ:੫॥ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ
ਨੀਸਾਨ: ਪ੍ਰਵਾਨਾ॥੯੯॥ਮ:੫॥ਮਹੀ: ਹੇ ਵਾਚਾ ਹੁਨੇ ਹਾਂ ਜੋੜੀ ਹਗੀ
ਗਾਹੀ: ਲੀਗ ਗਏ॥ਫੁਲ ਦਾ॥ਤਾ ਕੇ: ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਮਿਤ ਰਖਾ ਤੋਸੋ ਦ
ਕਹੈ॥੧੦੦॥ਮ:੫॥ਰਾਸੈ ਗਾ: ਰਾਸਾ॥੧੦੧॥ਮ:੫॥ਫੁਲ ਦਾ॥ਗ
ਪਾਲ ਹਰਿਆ ਰੀਸਨ ਤਨ ਅਗਪਿਤ ਖੁ ਉਕੈ ਸੋ ਹੇ ਹਰਿ ਸਰਧਾ॥ਅ
ਕਥ: ਅਕਹੈ॥ਧਾਲ: ਦਉਆ॥ਫੁਲ ਦਾ ਮਿਤ ਜਨਾਕਾ ਸਰਧਾ ਸੁਧਨਾ
ਲਾ॥੧੦੨॥ਮ:੫॥ਜਤਨ: ਸਾਧਨਾ॥ਅਹੇ: ਹੇ ਆਕੀਨੇ॥ ਜਧੁਸ
ਨਤ ਨ ਕਰ ਕੇ॥੧੦੩॥ਮ:੫॥ਨਾਧਾਕ: ਅਪਾਰਾ॥ਕੁਠਾਰ॥ ਹੁਕਮ
ਪੀਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਆਪ ਣਾ॥ਕਟਾਰਾ॥ਕਿਸੇ ਕਾ ਕੁਹਾ ਤੂ ਲਗਾ ਸਾਸਾ॥
ਖਕ: ਭੋਸਮਾ॥ਵਾਕ: ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਾ॥ਥਾਸੀਸ ਲਈ ਆ ਹਇਆ ਹੈ
ਤਾਂ ਕਹਾ॥ਥਾਹਾ ਹੂ ਆਪੇ ਰਖੇਗਾ॥੧੦੪॥ਮ:੫॥ਸਤਿ: ਸੈਤ॥੧੦੫॥
ਜਾਪ ਕੀ ਤਾਹੈ॥ਖੰਡ॥ ਮੋ ਜਿਸ ਦਾ॥ਆਲਾਪ: ਉਚਾਰ ਕੇ ਦ ਰਾਗਆ
ਲਾਪ ਕਰ ਕੇ॥੧੦੬॥ਮ:੫॥ਨਿਆ॥ ਹੇ ਹੇ ਜੀਵਾ॥ਕਮਲ ਖੇ ਸੰਕ
ਲਿਆਨ: ਮਨ ਦੇ ਕਰੈ॥ਸੁਪਤ੍ਰ: ਸੁੰਦਰ ਤਾ॥ਟੇ॥ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ
੧੦੭॥ਮ:੫॥ਬਾਦ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ॥ਧਾਰੇ: ਧੁਰਸੈ॥ਨ ਬਿਸਰੇ:
ਝੋਰੇ ਦਾ ਦੁਖ॥ਕ੍ਰਮ॥ ਰੂਪ ਭੈ: ਸੰਸਾਰ ਤੇ॥ਪੂਰੇ॥ ਜਾਣਿਆ ਜੋ
੧੦੮॥ਮ:੫॥ਵਸੇ: ਬਸੋ॥ਫੁਲ ਦਾ॥ਪ੍ਰਾਨ ਪੂਰਿਤਾ॥ਅਧਾਰ: ਅ
ਸਰਾ ਰੂਪ ਹੋ॥ਸਾਰਿ: ਸਾਰੇ ਦਾ ਖਧਰੂ॥੧੦੯॥ਮ:੫॥ਚਲਤੂ: ਚ
ਲਾ॥ਨਿਸਿ॥ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਤਿ ਕੋਰ॥ ਕਾਲ ਰੂਪੀ॥ਫੁਲ ਦਾ ਦੇਤਾ ਦ
ਪਾਸਿ ਦਾ ਤੇ ਮੁਖ ਖਾਨਿ ਤ ਕਰ ਕੇ ਖਾਇਆ: ਥੋਹੋ ਆ॥ਧਿਕ
ਰੁ॥ ਰੂਪਾ॥ਦੁਖ॥ ਦਾ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ॥ਗਲ ਨੂ ਪਾਇਆ: ਗ
ਲਤਾਨ ਦਾ ਗਲ ਗਇਆ॥੧੧੦॥ਮ:੫॥ਦੁਖ ਮਾਰ ਤਾ॥ਦੁਖ
ਮਾਰੂ ਕੇ॥ਥਿਆਨ ਧੇ: ਪੀੜ੍ਤ ਤਨ ਦੀ॥ਉਪਾਧੇ: ਰਹਿਆ ਸੀ
ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪਖਾ॥ਉਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਵਾਦਿ ਸੇ ਸਕਨਾ॥ਹਾਰਿ॥ ਦਤ
ਧਾਰਿਆ ਹੈ॥ਧਨ॥ ਏਹ ਸਕਾ॥੧੧੧॥ਮ:੫॥ਕਾਲੋਆਹੂ: ਬ
ਖਾ॥ਆਹੂ॥ ਕੋ॥ਸਾਲਾ: ਸਚੇ ਦਾ॥ਛਾਹਿ: ਫਾਟਕੇ॥੧੧੨॥ਮ:੫॥

ਪਾਲ: ਪਲੇਾ ਸਹੀ ਸਲਆਤਿ: ਸੁਖਮਾਂਦੀ। ਆਈ॰ ਵਰਾਲੀ ਕਿ ਛੇਦਾ।
ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਗੁਰ: ਵਡੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਕਰੇਨਿ ਹਾਲ ਕ੍ਰੋਧਿਆ ਲਪਾਠ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਘ
ਰਬਾਸਿਧਾ ਹੈ।੧੧੩॥ ਮ: ੫॥ ਮੂ: ਮੇਰੀ ਮਾਧੋ॰ ਸੋ ਸੰਧਿਰ: ਖਿਚ ਕੇ ਤਰੀ
ਹੈ ਆਪਨੀ॰ ਤੇ ਦਸੋਂ ਛੇਦਾ ਕਥਾ ਤੇ ਅਕਥਾ।੧੧੪॥ ਮ: ੫॥ ਜਪਿ॰
ਤੋ ਘਰ॰ ਹੇ ਮਨ ਦਵ ਕਾਈ। ਸਿਮਰਿ: ਸਿਮਰਨੇ ਜੋਗਾ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿ
ਮਰਨਾ ਸਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ।੧੧੫॥ ਮ: ੫॥ ਸਰਣਿ॰
ਜਾਹ ਕੇਵ ਆਏ ਤਾਂ ਤਰਣ: ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹਰੀ॰ ਏਕ ਕਰਕੇ ਪੇਖਣ:
ਪ੍ਰਸਟ ਕਰਨਾ ਭਰਣ: ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਸਿਧਿ॰ ਦਾਤਾ।੧੧੬॥ ਮ: ੫॥
੧ਓ ਈਧਏ: ਇਧਰਿ ਨਿਰਗੁਣ: ਜੀਵ ਹੈ। ਊਧਏ: ਓਧਰੁ ਸਰਗੁਨ:
ਈਸਰ ਤੇ ਦਿਹਾ ਸੁਆਮੀ: ਸਧਿ ਦਿਆ ਧਹੀ। ਵਾ ਨਿਰਗੁਨ॰ ਊਧ
ਸਕਾ ਸਰਗੁਨ॰ ਊਧ ਸਕਤੇ ਦੁਹੁ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਵਾਲਾ ਸੁ
ਆਮੀ ਹਰੀ ਹੈ। ਰਜਨ: ਰਾਜਾ ਨਾਇਆ॰ ਟਿਕਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਧੇ।
ਕਾਕਉ: ਕਿਸਤੇ ਦੂਰਾਉ: ਛੁਧਾ ਕਰੀਏ। ਬਾਲਵੇਚਾ: ਠਗੀ ਕਰੀਏ।
ਸਾਧ: ਸਿਮਨ ਅਨਹੇਰ: ਤਿਨ ਦੇਖੀ ਦਾ।੧੧੭॥ ਮ: ੫॥ ਰਥਾ: ਰਥ
ਹੈ ਛਾਕੁਨ: ਧਾੜੇਦੇ ਦਾਰਿ॰ ਨਵਾਲਾ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਚਰਨ ਕੀ ਸਰਨ
ਹੋਂ ਕੀਨੇ॰ ਹਮਾ ਛੇਦਾ ਕਛੂ: ਕਾਈ ਠਉਰ ਹੈ ਨਾਹਿ ਨਾਹੀ ਕੁੰਪੇਖਿ
ਤੇ ਛੀਠ ਤਾ ਕਰਕੇ ਮੁਕਰਨ: ਮੁਕਰ ਧੈਨੇ ਹਾਂ ਛੇਦਾ ਅਖਾਂ ਦੇਹਰ
ਨਵਾਲਾ ਤੇ ਰਾਸਮਹੈਂ ਸਹਾਉ: ਸੁਕਾਉ ਹੈ। ਲਨ॰ ਹਾਰਾ ਨਾਨਕ॰
ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ।੧੧੮॥ ਮ: ੫॥ ਦਰਸ॰ ਦੇਖੈ ਤੇ ਤਨ ਮੇ ਹੋ ਮਿਲਕੇ ਜਾਰਣ:
ਸਾੜੂ। ਛੇਦਾ ਦੁਬਿਧਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ। ਉਧਰਹੁ: ਉਧਾਰੋ।੧੧੯॥ ਮ: ੫॥
ਰੰਗਾ: ਪ੍ਰੇਮ। ਸੰਗਾ: ਪਖਾ ਚਰ॰ ਨਾ ਦੀਰਜੇ ਜੋ ਹੈ ਸਖ ਸੋ ਛੇਦਾ।
ਅਨਤ: ਅਨੇਕ ਤਰੰਗਾ ਦਵਲੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨਾ ਗੀਰਾ॰ ਜੈਸੇ ਹੈ ਨਾ ਕ
ਲਿਤਾ: ਕਲਿ ਕੁ।੧੨੦॥ ਮ: ੫॥ ਧਾਲ॰ ਮੇਹਿਨਤ ਨਾ ਮਾਲ: ਵਸਤ
ਹੈ ਹਾਲ: ਹਵਾਲਾ ਦਾਰਿ॰ ਕਰਕੁਏ ਹਨ।੧੨੧॥ ਮ: ੫॥ ਅਕਾਥ: ਦਿ
ਅਰਥਾ ਅਗਨਿ॰ ਮਾਯਾ ਕੂਪੀ। ਛੇਦਾ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰਿ ਅਪਨੇ
ਦਾਸ ਰਖੇ ਵ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ॰ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਨਿਧਾਨ ਕੀਆ ਅ
ਕਾਥ: ਦਿਅਰਥਾ।੧੨੨॥ ਮ: ੫॥ ਉਰਿਲਾਗਹੁ: ਧ੍ਯਾਤੋਰ ਵੇ ਧੀ
ਤਿ॰ ਆਪਨੀ ਜੋ ਮਤ ਮੇਰ ਖਿਆ ਕਰੀ ਸੀ ਸੋ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਪ੍ਰਗ ਦਾਯ
ਨ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਹਰਿ। ਧਾਰੇ: ਧਾਲਕ ਦਾ ਸਾਰੇ: ਸਾਰਾ ਵ ਸਾਰਾ।੧
੨੩॥ ਮ: ੫॥ ਕੁਸਲ: ਸੁਖ ਰਾਧੀ॰ ਪਤਾ ਜਾਇਆ: ਜੈਕਾਰ।
੧੨੪॥ ਮ: ੫॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਨੂੰ॰ ਮੋ ਆਦਤ: ਮਤਾ ਮਨੁਦ
ਜੀਵਾ ਅਧਿਕ: ਧਹੁਤਾ। ਛੇਦਾ ਜੈਸੇ ਧਾਪਾ ਛੇਦਾ ਜੈਸੇ ਰਵਣ:

ਜਪ ਨਾਹੋ ਵੈ ਸੋ ਦਾਸੁ ਦੇਹੋ ਨਾਵਣੁ ਤੇਰੋ॥੧੨੫॥ ਮਃ ੫॥ ੧ਓ ਲਾਏ ਹਰਿ
ਨੇ ਸੰਗਤ ਸੋਗਾਨੀ: ਪਰਾਈ ਜਪ ਕੋ ਦਾਏ: ਦਇਆ॥੧੨੬॥ ਮਃ ੫॥
ਧਨੀ ਸੋ ਖਿਨੀ: ਖਿਨ ਭੀ ਵਛੋੜਾ ਨ ਕਰ ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਜਨ
ਦੇ ਭਗਤ: ਜਗ ਪਾਸੀ ਜਨ: ਸੇਤਾ ਨੇ ਲੋ ਦੀ ਟੇਕ ਦੇਣ ਤੇ ਧਨੁ
ਏਤੁ ਨਾਰਾਇਣੀ: ਗੁਨ ਗਾਵਲੇ॥੧੨੭॥ ਮਃ ੫॥ ਪੜਤਾਲ॥ ੧ਓ ਪੀਤਕਾ
ਸਖੀ ਨੂੰ ਸਖੀ ਪੁਛਦੀ ਹੈ ਵਛੇ ਦਾ ਮੋਹਨ ਦੇਹਾ ਦੇਣੀ ਦਰਸਆਵੇ
ਹਾਰ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਮਾ ਕਜਰ॰ ਸਮਾਧੀ ਰੂਪ ਬਸਤ੍ਰ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੂ
ਪਾ ਅਭਰਨ॰ ਸਭਰਾ ਣਭੀ ਸਭਾ ਉਤੀਕੀ ੩: ਮਨਾ ਵਿਕਰੇਨ
ਗੀ॰ ਸਖੀ ਉਤਰੁ ਰਾਗ ਕਿ॰ ਦੀਲੈ ਤੇ ਵਹਾ॰ ਏਹ ਕਹਾ ਹੁਣ ਓਨ
ਸੋਤਾ ਦਾ ਉਤ੍ਰਾਸੁ ਨੂ ਹੁੰ ਤੈ ਹੋਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਾਨਕ॰ ਸੁਹਾ
ਗੀ॰ ਸਖੀ ਸਹਾਏ: ਮੈ ਦੂੰ ਹੋਈ ਵਛੇ ਦਾ ਮੇਰੀ ਸਿਭਾ॥੧੨੮॥ ਮਃ ੫॥
ਪਾਵਤ॰ ਹੀ ਹੋ ਹੀ: ਨਿਸ੍ਰੈ ਜੋ ਹੈ ਨਾ॰ ਦਾ ਵਛੇ ਦਾ ਆਹੇ: ਚਾਹੇ ਮ
ਨ ਚਰਨਾ ਵੈ ੨: ਚਰਨਾ ਹੀ ਚਰਨਾ ਨੂੰ ਤੇ ਅਵਰ ਨਾਵੈ ਕੇ ਸੋ ਅਨੁ:
ਹੋਰਾ ਲਾਹੇ: ਲਾਹਾ ਇਆ ਹੈ ਨਰੇਖ: ਇਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਜਸੁ ਤੇ ਪੂ
ਟੀਐ: ਪੀਏ ਉਲਟੀਐ: ਉਲਟੀ ਹੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਚਰਨ ੨: ਚ
ਰਨਾ ਹੀ ਚਰਨਾ ਦੀ॥੧੨੯॥ ਮਃ ੫॥ ੧ਓ ਹਰਤ: ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ॥
ਗਨਕਾ॰ ਸੂਏ ਏਨੁ ਭੜਾਵਨ ਵਾਲੀ ਕਹਤ: ਦਾ ਕਹਣਾ ਸੁਨਤ: ਸੁ
ਣਿਆ ਹੈ ਵਛੇ ਦਾ ਜਾਹਿ: ਤਿਸ ਦਾ ਜੁਗਤ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਹੈਰਾ
ਨੇ: ਹਰਿਆ ਗਯਾ ਹੈ ਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਜਗਤ ਜੋਹਿ: ਜਾਦਾ ਹੈ
ਹੈਰਾਨ: ਅਚਰਜ ਹੋ॥੧[illegible]॰ ਮਃ ੫॥ ਆਵੈ॰ ਜਪੁਲ ਰਾ॥
ਮਃ ੫॥ ਜਹ: ਏਹਿ ਜਾ॰ ਬਾ ਤਾਰਾ ਹੂਆ: ਭਾਰਾ ਹੈ ਬਿਲਾ
ਵਲੁ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਃ ੧॥ ੧ਓ ਦੂਜੈ॰ ਹਰਿ ਸਭ॰ ਦੇਕਰਮਾ
ਛੇ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਰਾ ਪਾਇਐ: ਪਾਇਤੇ ਰਤੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਨੂੰ॥
ਸਦਾ ਸੁਖ ਦੀਪ ਪਤਿ ਵਛੇ ਦਾ ਸੋ ਸਾਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਰਥੁ ਗਿਆ
ਨ: ਜਾਣੁ ਬਾਦਸਿ: ਬਾਦ ਦੇ ਨੇਰ ਜੋਗ ਸਿਕੇ ਨਾ ਗਿਆਨ:
ਮੈ ਜਾਣੂ ਨਾ ਕਰੇਂ ਤਾਂ ਕਾਬੂ: ਕਥਾ ਦੇ ਰਹਤ॰ ਜਿਨਾ ਪਾਈ ਹੈ
ਸੋਈ॰ ਨਰ ਵ ਵਛੇ ਦਾ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ਮਨ ਮੈ ਧਾਰਿਆ ਤਿਨਾ ਭੂਲੇ॰
ਨੂੰ ਵਛੇ ਦਾ ਆਇਆ ਨੇ ਮਨ ਨ ਦਮ ਨੂੰ ਆਣਿਆ ਸੋ ਸਰ: ਸਤੁ
ਸਾਧਾ ਟਿਪਟਿ॰ ਗਾਰਿ ਦਾ ਬਿਖੁ: ਬਿਖਿਆ ਦੇ ਆਗੇ: ਆ
ਜੋ ਹੈ ਵ ਆਇਆ ਹੈ ਕਾਲਿ: ਕਲਕਾਲ ਦੀ ਸੇਵਕਾ ਲੂਕੇ
ਦਸਹੈ ਸੀਧ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਰਧਾ ਹੈ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਹਉਮੈ॰ ਕਰ
ਕੇ ਮੁਖਿ॰ ਨੂੰ ਸਮੀਪਾਰੀ॰ ਸੇਸਾ ਸੋ ਆਦਿ ਦਤਾ ਰੂਪੀ ਜੋਤਿ॰

ਹੈ ਹਰਿ ਦੀਵਾ ਹੈ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ੦ ਧਾਰੀ ਕਰਤੇ ਨੂ ਕਰਤਾ ਕਹੀਤਿ: ਖੋਟੀ ਰਿਦੇ ਬੂ
ਮਕਾਦ ਖੋਟੇ ਰਿਦੇ ਕਰ ਕੋ ਜੋ ਰੰਗੇ ਤਿ: ਸਦਾ ਕਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਧਿਆਨ ਦਾ ਸਦ
ਭਗਤੀ ਕਰੇ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ੦ ਕੋ ਇਨਾ ਮਾਨੈ: ਜੋ ਇਆ ਹੈ ਸੋ ਨਿਧਆ
ਸਨ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੈ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਨੂੰ ਸਿਮਰਤਿ ੦ ਸਭ ਨਾ ਕਰਮੇ: ਕਾਦ ਦੇਨਾ
ਮੁਖਿ ੦ ਨਾਮ ਦਰਸਾਂਤਿ ਤੇ ਬਾਹਰੁ ਕਰਮੈ: ਕਰਮਾ ਸਹਾਮੈ: ਸਹਾਰੇ
ਹੋਂਦ ਸਮੈ: ਦਸਾਉ ਇਕ ਗਾਨਾਮੁ ੦ ਜੋ ਤਿਨਕੀ ਸਚੀ ਹੈ ਪਤਿ ਤੇ ਸਚੀ
ਦ ਸਮੂਪਤਿ: ਓ ਦੂ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਦੂਜਾ ੦ ਹਰਿ ਬਿਨਾ ਦੇਖਿ ੦ ਜੇਰਾ ਬਰਿ
ਤੇ ਧਾਣੀ ਕਰਾ ਮਨਿ ੦ ਨੂੰ ਕੀ ਜੋ ਹੋਇ ਸਿਓਂ ਹਰਿ ਬਿਧੀਨਾ ॥੧॥ ਮ: ੧॥ ਮਨ ਸ: ਬੁ
ਧੀਆ ਮਾਦਿ ੦ ਕਰ ਜੇ ਕੂ ਮਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਗਾੜ੍ਹਿ ਪੜ ੦ ਪਦਾਰਥਾ ਫਲ ਤੇ ਬੀ
ਦਨਾ ਤੇ ਮਕਤਿ ਤਾਂ ਹੋਦੇ ਜਾਂ ਕਲਤੁ: ਨਾਰੀਆ ਮਾਨਾਂ ੦ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
ਕੇਰੀ: ਦੀਆਂ ਲੋਕਾਂ ੦ ਕੁਟੰਬ ਦਿਆ ਨਾਤਾ ਛੇਦਾ ਥਾਨੂੰ ਤੇ
ਹੋਛ: ਪਦਾਰਥੁ ਸਭ ਖਾ ਕੂਰ ਲੋਆ ਸਦੇ: ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਗੀਤ:
ਜਸ ਕਰੇ ਰਾਗੁ ਮੈ ਧਾਕਾਰਿ ਕੇ ਧਨ: ਧਨੇ ਤਾ ਲਪੂਰਿ ਸੂਰੇ: ਜੇਰੂ
ਹੈ ਹੋ ਉਪਜੈ ਜੋ ਸੋਧਿ ਨਮੈ ਤੇ ਹਰਿ ਤਿਰ ਹੈ ਦੂਰੇ ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਜਨ
ਮ ਮਰਨ ਦਾ ਛੇਦਾ ਗਾਇ ੦ ਇਹ ਦਾਰੂ ਕਰੈ ਤਾ ਛੁਟੈ ਪੜ੍ਹਹਿ: ਪ
ੜਨਾ ਉਸ ਦਾ ਨਟ ਸਾਲਾ ਦਤ ਜੀਵ ਕਾ ਹੈ ਤੇ ਹੈ ਮੈ ਸਾਰਾ: ਖਿਲਾ
ਤਿਨ ੦ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਐ: ਜਾਣਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ੦ ਹਰਿ ਛੇਦਾ
ਰਜਾਈ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨ ਪਛਾਣਰ ਹੈ ਬਿਕਾਲ: ਜਨਮਾ ਬਾਦਿ: ਉ
ਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਉਹੁ ੦ ਨਰਾ ਸਾਚੇ ੦ ਨਾਮ ਕਰਾ ॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਅਸ
ਟਪਦੀ ॥ ੧੬ ਰੂਪ: ਕਥਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਲਹਰ: ਲਹੇ ਗਾ ਜਿਦਾ ਨੂੰ
ਅੰਤ ਨਾ ਸੋਦਿ: ਸੇਵਾ ਕਰਾ ਅਧੂ ੦ ਤਾਈ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਧਰਮ ਜੋ
ਹੈ ਮਹਲੁ ਤਿਸ ਦੇ ਦਰੁ: ਅੰਦਰੂ ਛੇਦਾ ਜਾ ਸਿਸੇਵੀ ਐ ਪਤੋ
ਤਿ: ਚੇਤਨ ਤਾ ਪਹਨਾਮ: ਦੂਜਾ ਆਪੁ ੦ ਨਾ ਚੂਕੇ: ਚੁਕਜਾਵੇ
ਹੈਂ ਦੂਜੀ: ਦੂਏ ਤਾ ਵਾਲੀ ਆਪਾ ੦ ਵਾਲੀ ਅਕੇ ਚਨ: ਸਧਾ ਜੋ
ਤੀਸੇ ਜੋਤਿ: ਧਾਪੀ ਆਈ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂੰਦੀ ਹੈ ਸਾਖੀ ੦ ਦਾ ਤੇ
ਸੁਖ ੦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮਤਿ ੦ ਨੂੰ ਜਿਨਾ ਮਨਿਆ ਹੈ ਹਾਜਾ ਧਾਰੁ:
ਸਹਤੁ ਆਧਾਰੁ ਦੇਉਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਧਾਰੈ ॥੧॥ ਮ: ੪॥ ਅਸਟਪਦੀ
ਆ ॥ ੧੬ ਆਪੁ ੦ ਨੂ ਖਾਇ ਤਾਂ ਰਾਦੀ ਈਆ ਗਾਦ ਦਾ ਹੈ ॥
ਛੇਦਾ ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਾਈ ਆ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਤਸਕ
ਰ ਜੋ ਹੈ ਪੰਚ ਚੋਰ ਨਾ ਹਿਰਿ: ਚੁਰਾਇਆ ਧਲੇ ੦ ਨਾ ਕੋ ਚਨਕੇ ੦ ਦ
ਤਸੁ ਦਾ ਹੈ ਤਨ ਧੁਹੁ ਸਭ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਪੀਅ ਜਾਗੇ ੦ ਹੈ ਸੋ ਜਿਨ ਕੀ ॥

ਤਤਿ॰ਕਲਾ।ਹੋਰੁ: ਦੇਖਣੇਵਾਲੇ ਕੌਮ ਮਾਣਦੇ ਤਿਨਾ ਪਾਸਾ ਪਈਆ:
ਪਾਲਣੀਆ ਪੋਤੁ ਹੈ ਪੋਹਿਥਾ: ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਪੋਹਿਥਾ ਹੈ ਵ ਸਹਾਜੇ ਹੈਨਾ
ਗੇਨੇ ਕੋ ਵੱਡਾ ਖੇਵਟ ਗੁਰਿ ਸਬਦਿ ਰੂਪ ਜਿਨਿ ਅਨੁਕੂਲੀ ਪਵਣ ਕਰਾ
ਇਕ ਤੁ: ਇਕ ਤਾਰੋ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਪੀਛੀ ਸਾਨੁ ਧਸਾਇ ਕੇ।
ਦੇਵ॰ਦਿਖਿਓ ਰਾਮਿ ਕ: ਪ੍ਰੇਮ ਰਕਰਾ ਪਾਲਣਾ ਗਾਹੁ॰ਜੀਵਾ
ਛੁਟਦਾ ਨਾਮ ਦੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਈ ਹੈ ਅਲਖ ਨ ਲਖੁ ਦੇਹਿੰਦ
ਅਲਖ ਲਖਾਵਦਾ ਹੈ ਭਾਇ॰ਕਰਾ ਨਾਮਿ ਓ ਦ੍ਰਿਖੇ।੧॥ਮ:੫॥
ਜਲੀ॰ਕੀਨਿਆ ਈ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੁਗੀ ਪਰੀ ਧਈਆ: ਗੋਪਾ ਵਿਚੋ
ਸੁਰੀਧ ਵਾਲਾ ਪਲਾਸ॰ਵਣਾਸਪਤੀਆ: ਕਸਾਇ ਹੋਇ ਰਹੀਆ
ਗਮਈਆ: ਗੁਸਾਂਈ ਨੂੰ ਸਮਈਆ: ਸਮਾਲਿਆ ਹੈ ਸਭੁ
ਪਿੱਛਾ ਆਗ॰ਕਰਾਇ ਛਾੜਿ ਕੇ ਦੂਰਿ ਗਈਆ: ਗਏ ਹੈਂ ਛੋਦਾ
ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਬਣਾਈਆ। ਬਨਾਈ ਹੈ ਕਿਚਨ: ਸੁਧਾ ਸਿ
ਟਈਆ: ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਿਟਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸਾਗਰ: ਜੋ ਸਾਗਰ ਸਾ
ਰਸੋ ਭਈਆ: ਉਦਾਹੋ ਵੈਰਾਗ॰ਕਰ ਕੇ ਭਾਵਨੀ ਕਹੀਆ: ਪ੍ਰੇ
ਮ ਚੰਗਾ ਹੈ ਪਲੁ॰ਪਲੁ ਮੋਹ ਹਰਿ॰ਦਾ ਪਾਰੁ ਕੋਈ ਨ ਪਾਵੈ ਪਰੈ ਤੇ
ਪਰੀਈਆ: ਪਰੈ ਹੈ ਖਟੁ ਕਰਮ: ਜਪੋ ਹੋਮੀ ਜਿਪ ਤਾਸਨਾ ਹੈ
ਦੇਵ ਅਰਚਾ ਅਤਿ ਥਪ ਜਾ ਭਰਮਿ॰ਲਗ ਫਿਰਤੇ: ਧਰਾ ਪ੍ਰੋ
ਏਲੋ ਭੁਪੀ ਲਹਰਿ: ਨਹੀਂ ਮੈਨਾਵ ਪਾਯਾ ਗੁਪੀ ਕੁੱਰਿ ਕਰਾ ਸਖਿ॰
ਦੇ ਪਰਚੈ ਕਰਾ ਪਈਆ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਗੁਸਈਆ: ਕਸਾਂਦੇ
ਨੇ ਜੀਵਾ ਛੁਟਦਾ ਜਿਤ ਵਾ ਜਹਿ ਭੂਪੀ ਵਜਾਏ ਵਜ ਦੇਨੇ ॥੨॥ਮ:੫॥
ਮਖਿ॰ਲੋਗ ਸੋਚਹੁ॰ਨੂੰ ਪਈਆ: ਪਤੋ ਨਾਮ॰ਨੇ ਉਜੜੇ ਹੋਏ ਨਾ
ਸਿ॰ਦਿਖੇ ਟਿਕਈਆ: ਟਿਕਾਈ ਹੈ ਪੂਰੁ: ਸਰਣਾ ਹਰਿ॰ਦੀ
ਦਗੁਾਵੇ ਹਰ॰ਭੂਪਾ ਛੁਟਦਾ ਜਿਤ ਕਾੜੇ ਲਊ ਹੋ ਹੈ ਤ੍ਰਿਤ ਆਈਆ:
ਆਇ ਪਵੈ ਨਿਮਲਈਆ: ਆਪਨੁ ਭਾਈ ਹੈ ਵ ਮੇਰੇ ਪਿਆ
ਰੋਹੈਂ ਅਮਕਥ॰ਦੇ ਕਥਈਆ: ਕਥਨ ਵਾਲਾ ਭੁਜਾ ਹਾਂ ਤ੍ਰਿਖਈ
ਆ। ਤ੍ਰਿਖਾਤੁਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਧੁਛਈਆ: ਧੁਣਾਇਆ
ਤਾਂ ਨਾਚੋ: ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਵੈ ਧੁਨਿ॰ਵਾਲਾ ਜੋ ਨਾਰਦ ਜੇ
ਈਆ: ਵਜਾਵਜਾਇਆ ਹੈ ਅਗ੍ਰਹ॰ਧੁਪੀ ਧੁਪੀ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਦਾ ਕਸਿਰ ਸਾਲਗਸਿ: ਰਸਾ ਵਿਚੋ ਰਸਾਲ ਰਸ ਕਰਕੇ ਸਬ
ਦਨੂ ਰਵਈਆ: ਗਾਉ ਤੇ ਨੇਹਾਂ ਨਿਜ ਘਰ ਤੇ ਨਿਜ ਰੂਪ ਹੋਵੇ ਪਾ
ਨਹੈ ਧਾਰ॰ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਤਿਨ ਬਾਲੂ: ਰੇਤੇ ਦੇ ਆਲਆਰਿ: ਛੋਲਾ ਸਭ

ਦਏ ਸਾਗਰ: ਜਲੁ ਛੋਟਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰ: ਸਰਬ ਸਾਗਰ ਦੇ
ਖੇਲਈਆ: ਖਿਲਾਰੀ ਹੋਈ ਜਲ॰ ਦੇ ਜਲੁ ਜਲਹਿ: ਜਲੁ
ਹੀ ਜਲੁ ਮੇਂ ਨਾਨਕ॰ ਤੈਸੇ ਜਗੁ ਮੇਂ ਰਮਈਆ: ਰਮ ਰਹੇ ੩ ਮ: ੩
ਪਰਚੈ॰ ਵਿਖੇ ਪਰਚੇ ਏਹੁ ਮਨੂਆ ਮੂੰਡ: ਰੋਕਣਾ ਤਾਂ ਮੈਂ
ਵਿੜ੍ਹਈਆ: ਵਿੜ੍ਹਕੀ ਤੀ ਹੈ ਅਮਰ ਪਿੰਡੁ: ਚਿਰਜੀਵੀ
ਰਹੀਆ: ਕੇਹਾਂ ਵਰਹੀਏ ਪਖਈ: ਪੰਖੀ ਏ ਟਿਕਈਆ: ਟਿ
ਕਾਣਾ ਹੋਆ ਧਾਵਤ: ਧਾਵਣ ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਰਹੇ ਸਾਧੂ॰ ਦੀ ਪਦਵੀ
ਆ: ਪੰਡਤਾ ਆਸਾ ਆਸ: ਆਸਾ ਹੀ ਆਸਾ ਤੁਰਕ: ਨਥੀ
ਸੁਤਾ ਵਿਚ ਰੁੜ੍ਹੀ ਚਲਿ ਚਲਿ: ਚਲ ਚਲ ਹੋ ਰਹੇ ਪ੍ਰਭਵਨੁ: ਭਲੀ
ਤਰਾ ਕੁਣਨਾ ਦਾਇਆ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਪਾਰੁ: ਸਰੁ ਪਾਲ
ਹੀਆ: ਲਹੀ ਦਾ ਹੈ ਸਿਧ॰ ਦੇ ਚੇਟਕ ਚੇਟਕਈਆ: ਚੇਟਕੀ
ਹੋ ਕੇ ਚੇਟਕ ਕਰਿ ਰਹੇ ਹੈਂ ਪਾਈਆ: ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ ਉਪਈਆ:
ਉਪਾਏ ਹੈਂ ਛਿੜਈਆ: ਹਿੰਸਾ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਣ ਤੇ ਛੇੜਾ ਲੁ
ਅਉ: ਧਹੁੜ ਚਮਈਆ: ਚਮਨੁ ਚਮਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋਆ ਰ
ਈਆ: ਦੈਂਦ ਪ੍ਰੇਰਕ ਨੂੰ ਅਭਖਈ॰ ਕਈ ਅਦ ਤਾਰਣਿਆ ਸਬ
ਥਾ ਕੁਰਾਂ ਅੰਗੀਕਾਰੁ: ਪਖ ਕਰਈਆ: ਕੀਤਾ ਰਖਈਆ:
ਰਖਾਲਿਆ ਹੈ ੪ ਮ: ੪ ਉਨੀ: ਹੋਇਆ ਕੇਰੀ: ਜੀ ਦੀਆ ਗਈ
ਆ: ਲਗਾ ਹੈ ਪਰਈਆ: ਪਰਾਈ ਰਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਮੋਹ
ਨਿਨੇ ਅਕਲ: ਸੰਸਾਰੀ ਅਕਲ ਤਾਂ ਲੋਟ ਪੋਟ: ਨਿਸੀ ਕੁਤਹੇ
ਖਿਚਰਨਾ ਧਰੂ ਚਈਆ: ਚਾਹੇ ਛੋਟਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਆਰੰਗਾਣਿ
ਚੋਪਕ ਦਾ ਪੰਥੁ ਦਿਖਈਆ: ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕੇਰਾ: ਦੀਦਾ
ਛੋਟਾ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅੰਤਰਿ ਮੇਲੇਕੁ: ਛੋਟਾ ਦੇ ਮੇਲ ਵਿਚ ਮੇ
ਲੇ ਮਲਈਆ: ਮੇਲਣ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਚਲੁ ਚਲੁ॰ ਹੇ ਯੋਧਾ: ਜਾ
ਈਐ ਗੁਣ॰ ਰੂਪ ਕਾ ਕਾਛਿ: ਵੁਣਾ ਛੋਟਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕੂਰੀ
ਜਗਦੇ ਪਏ ਦਾ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ: ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਕ
ਰੇ॰ ਤਾਂ ਖਸਮੀਆ: ਖਸਮੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਛੋਟਾ ਅਨਿਕ ਗੁਰ ਗਿਆਨ
ਦੀਪਕੁ ਗਮਿ ਰ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾ ਪਈਆ: ਪੇਨੇ ਹਾ ਹਰਿ ਕਾ॰
ਨਾਮ ਏਹਾ ਅਨ॰ ਜੋ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੋਤੀ: ਸਧਾ ਛੋਟਾ ਭੂਰ: ਚੜ੍ਹਮ
ਨੀ ਵਡਾ ਗਾਹਨਾ ਹੈ ਗਾਹਨੀਆ: ਗਾਹਿਆ ਆਵਿਚੋਂ ਹਰਿ॰ ਨਾ
ਲਮ ਰਧਾ ਰੂਪੀ ਭਈਆ: ਕਾਇਆ ਹੋ ਰਕੀ ਜੋ॰ ਤਿਸ ਦਾਸ
ਦੇ ਧਾਰਿ: ਵਿਆ ਰਿਖੇ ਹੋ ਸਿਗਾਰ ● ਦਰ ਨਾ ਕਾ ਰਹਿਣਾ ਤੀ ਟੈ

ਮੋਹਿਆ ॰ ਢੋਹਾ। ਖੁਟਹਰ: ਖੋਟੇ ਹਾਰੇ। ਉਦਮਾਦਾ: ਉਨਮਤ ਹੈ। ਲਾਦਾ:
ਲਦੀਏ ॰ ਜੈਸੇ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਕਥਾ ਦੇਖੋ ਜੋ ਰਖੀ ਐ ਤਾਂ ਕਬੂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਵਿਛੋੜਾ ਤੰਤ
ਦਾ ਦੁਖ ਦੇਤ ਹੈ। ਕੋੜੰ ॰ ਦਤਾ ਫਰਈ ॰ ਦਰਿਆ ਮੈਂ ਪੂਰ ॰ ਖੇਵਾ ਦੇ। ੫੮।
ਮ: ੫। ਕਰਤ ॰ ਹਰਿ ਦਲਾ ਪਰਨ ॰ ਦੀਦ ਬੀਚਾਰ ਭਈ। ਜਪਤ: ਜਪਨ
ਦੁਆਰੇ। ਪਿਵਾ: ਪੀਤਾ ਸੌਂਹਾਰਾਂ ਨੇ। ਸਭੁ ॰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਾ ਕੇ ॰ ਭੁਲੇ ਦੀਹਾਂ
ਚੋਣ ਕੈ ਮਨ ਲੋਚ ਹਾਰਾ ਦੇਖ ਲੇਦੀ। ਪੋਚ: ਨੀਚ। ਨਾ ਫਰ ਦੀ। ਬਾਸਤ:
ਵਸਣਾ। ਹਰਿ ॰ ਕਾ। ੫੯। ਮ: ੫। ਕਰਿ ॰ ਗਰਭ ਮੇ ਠਿਰਾ। ਸੁਖ ॰ ਸੁਤਪਨ
ਦੀ। ਸੀਤਲ ॰ ਹੋਦੈ ਹੋਤਾ ਇਆ: ਅਗਨਿ ਤੋਂ ਸੀਤ ॰ ਆਦਿ। ਜੈਸ ਪਰ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਾਮ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ। ਹਸਤੀ: ਬੁਡਾ। ਟੂਟਾ ॰ ਜੀਵ ਕੋਂ ਬ
ਮਾਦਨ: ਕਮਾਈ ਅਨੁਸਾਰ। ਨਿਰਤ: ਨਿਰਨੇ ਕਰ ਕੇ। ਮਗਨ ॰ ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਸਾਰ
੬੦। ਮ: ੫। ਛੁਟੇ ਦਾ। ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ। ਆਤਮ: ਮਨ। ਸੁਮ ॰ ਅਨੁਸਾਰ। ਆਈ
ਸੂਰ ॰ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਤਹ: ਤਿਨ ਕੋ। ੬੧। ਮ: ੫। ਕਰਣ ॰ ਪਾਪਾ। ਰੂਪੀ ਆ
ਹੁ: ਉਦਮਾ। ਅਗਰੀ: ਦੈਵੀ ਸੰਪਤਾ। ਫਿਰਿਆ ਆਈ ॰ ਕੂਰਨੇ ਹਾ। ੬੨। ਮ: ੫
ਕਰਤਾਰ: ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵਿਚ ਪਾਰਿ: ਪਰਨ ਹੋਰ ਹਿਆ ਹੈ ਕਰਤਾ: ਤੇ
ਵਿਸੇਸ ਕਰ। ਗਰਸਿ: ਪੂੰਜੀ ਦਾਨ ਹੋ। ਪੌਰ ॰ ਦੋਖ। ਬਸਤ: ਦਸ ਦੇਤੇ ਦਾ
ਆਤਮ ਦਸ ਦੂਨਾ ਭਾਰੂ ॰ ਦੂਆਰੇ। ੬੩। ਮ: ੫। ਲਸਟਿਕਾ: ਭਗ
ਤੀ ਰੂਪੀ। ਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਖੀ। ਇਸ ਮੇਂ ਇਕ ਸਮੇ ਪ੍ਰੈਲਾਦ ਨਦੇ
ਤਾ ਕਹਿਆ। ਪਿਤਾ ਦਾ ਭੈ ਦੇ ਰਹਿਸ ਨੂੰ ਪਾਸੋਂ ਲੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰੈਲਾਦ ਤੇ ਪੁਰਾਹੋ
ਆਖੰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਿਦਾਦ ਦਿਪਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਕਹਾਂ ਚ
ਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਾ ਵੈਕੁੰਠ ਮੇ ਤਾਂ ਦਿਸ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਭੀ ਉਸੀਆ
ਰਾ ਹੈ ਉਹੁ ਐਸਾ ਹੀ ਹੈ ਚਲੇ ਹਮ ਭੀ ਚਲੇ ਤਾਂ ਹਥ ਸੋਟੀ ਸੁਟ ਕੇ ਕਹਾਂ
ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਪਗੜਾ ਉਤਾਂ ਪ੍ਰੈਲਾਦ ਦਿਦੇ ਸਭ ਸੇਨਾ ਸੋਚ ਕੀਨਾ ਗਈ ਤੌ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਦਿਸ ਨ ਨਾ ਇਸ ਬਾਲਸੇ ਜੀਤੋਗੇ ਤਾਂ ਭੁਗਾਤ ਪੈ ਗੀ ਪਾਇਆ ਸੁ
ਕਾਰਛ ਤ ਕੋਸ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਰੋਗ: ਹੰਕਾਰ। ਗਾਤੋਰਾ: ਅਨਿ ਦਾਰਣੇ ॰ ਜਿਸ
ਕਰ ਹਰੀ ਦਾ ਆਧੋ ਓਗ: ਦੁਖਾ। ੬੪। ਮ: ੫। ੧੬ ਪੀਠ ਕਹਰਿ ਗੋ
ਵਿੰਦ ਕੇ ਤਾਪ ਕੀ। ਕਾਇਆ: ਭੈਭ ਏਹਾਂ। ੬੫। ਮ: ੫। ਜਾਨਿ ॰ ਕੇਦਾ
ਸਾਮ ਆਣਿ: ਸਰਣਿ। ਆਪਣ ॰ ਪ੍ਰਭ ਜੋਕਿ ਪਾਨ। ਸਮਾਨ: ਸਮਾਵ ਨਾ।
ਹੋਇਆ। ੬੬। ਮ: ੫। ਸਦ: ਸਦਾ ਦੇਵ ॰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ। ਦੁਸ
ਮਨ ॰ ਕਾਮਾਦੇ। ੬੭। ਮ: ੫। ਮਾਰੈ: ਮਾਰਗ ਮੋ ਵਿਛੋੜਾ। ਗੁਪਲ
ਦੇਹੁ ਨਾਦਾ। ਗੁਜਾ ਚਾਖੁ: ਡਾਇਣਾ। ਅਨ: ਹੋਰਾ। ਅਗਨ ॰ ਤੋਂ ਤੋ।
ਰਸ: ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋ ਏਸ ਮਦੇ ਰੋਗੀ: ਪੇਸੁ ਮੈ ਨਾਗੇ: ਨ ਹੋਏ ਹਾ॥

ਉਕਤਿ: ਬਧੀ ਦੀ ਛੋਡ ਜਾ ਮੋਹਿ ਤੇਰਾ ਖਣਾ। ਪਤੇ• ਤੁਮਾ ਗਾ ਸਾਲ: ਉਤਾ
ਦੇ ਸਾਰਾ॥੪੧॥ ਮ: ੫॥ ਖੋਜਤ ਤੁ: ਮਨ ਦੇ ਕਰੋ ਕਰਗਹਿ• ਆਪਣੀ॥
ਗਾਲੀ: ਆਲ਼ਾ॥੪੨॥ ਮ: ੫॥ ਬਾਸਬੋ: ਬਾਸ ਕਰ ਕੇ ਹਮ ਨਾ: ਪ੍ਰਸੀ
ਨਹੋਆ ਬਾਦ ਤੋ• ਕੋਈ ਦੇ ਜੋ ਜੋ ਭਜਨ: ਭਸਮਾ॥੪੩॥ ਮ: ੫॥ ਪੀ
ਜ• ਚਕੀ। ਕੇ• ਆਗੋ ਰੀਆ• ਦੇ ਸਧੁ ਸੋ ਛੋਹਰ: ਬਾਲਕਾ।
ਦਾਨਾ: ਅੰਨ ਨਾ ਨਿਧਾਨ: ਸੁਖ ਕਾਰ• ਕੋਜ ਨਾਲੁ ਗਰ: ਬਾਣਹਿ
ਆਕੁਰਾ ਬੇਈ• ਅੰਤ ਨਾ ਸੁਖ: ਪ੍ਰੀਤਿ॥੪੪॥ ਮ: ੫॥ ਕਰਿ: ਹ
ਆਕੁਰਾ ਬੇਈ• ਅੰਤ ਨਾ॥ ਕਾਵਉ: ਕਾਦੇ ਜੋ॥੪੫॥ ਮ: ੫॥
ਬਤੋ ਨੀ ਚਤੁ: ਦਾਸਾ ਦ ਨੀ ਦਿਆਂ ਤੋ ਭੂਮਿ: ਨਰ ਤਨਾਕ
ਰੋ• ਤਾਂ ਨਾਦ ਸੁਹੇ ਆ ਗਾਗੁ• ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮਨ ਨੂ ਆਪ ਪ੍ਰਭਿ• ਨੇ
ਰੇ• ਤਿਸ ਦਾ ਦਾਣਇਆ: ਦੁਹੇ ਮਾਇਆ: ਮਾਏ ਹੋ ਏ ਆਪ ਗਹੇ ਉਤੇ
ਕਤੀ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸਾ ਕਰਾ॥੪੬॥ ਮ: ੫॥ ਛਿਦ੍ਰ: ਦੋਸਾ ਦ ਰੇ• ਗਹੇ ਉਤੇ
ਛੋਡਾ ਜੋ ਨ ਏਕ ਅਨਕ ਬਧੁ ਕੀਏ• ਪਿਛੋ ਹੋਇ ਅਘੁ ਤੇ ਅਗੋ।
ਬਰਨੇਹੁ: ਵਰਨਨ ਕੀਤਾ॥੪੭॥ ਮ: ੫॥ ਤਾਸ: ਹਰੀ ਦਾ ਤਿਸ
ਕੇ ਛੋਡ ਆਪੇ ਆਪ ਦਿਦ ਸੀ: ਦੇਕੇ ਸਕਲੁ ਛੁ ਸਨਿਪੇ: ਨਿਧਿ
ਨਾ ਰਜਾਈ: ਰਜਾਦਿਖੋ ਨ ਚੈਤ• ਰਿਦੇ ਦੀ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਮਦੇ
ਸਾਤੇ ਦਿਹਾਰਾ ਦੀ ਗਾਤ• ਗਤੇ ਹੈ ਦਾ ਹਰੀ॥੪੮॥ ਮ: ੫॥ ਭਿ:
ਗਾਰੂ ਗਅਧ ਗਰੂ• ਤਨ ਕਰ॥੪੯॥ ਮ: ੫॥ ਬਾਧੇ• ਉਹ ਬਾਂਨਾ ਪ੍ਰੇਖਤ•
ਆਹੀ ਗਚਲਨੇ• ਵਲਾ ਕਾਮੋ: ਸੁਹੀ ਦਾਬਾ ਮੋਸਾ ਰੁਸੇ।
ਮਾਇਆ• ਕਰਮਾ॥੫੦॥ ਮ: ੫॥ ਕਰ: ਹਥਾ ਮੋ ਮਹਿ• ਜੋ ਸੋ
ਸਹਨੀ: ਸ੍ਰਾਕੁਮ ਬੀਜਨ: ਪਖਾ ਜਾਣੈ• ਕਨ ਮੋ ਤੇ ਰੇ• ਗੁਣ ਹ
ਰੋ• ਤੇਰੀ॥੫੧॥ ਮ: ੫॥ ਛੋਡਾ ਤੁਮ ਜਨ ਜੋ ਬਾਣੀ ਗਲੋਅ: ਲੋਕਾਂ
ਛੋਡ ਮੀਤ ਨ ਮੀਰਿਗਾ॥੫੨॥ ਨਦਾਰਿ• ਕਰਿ ਭਏ ਗਦੁਖ• ਦੇ ਣਦਾਲਾ॥
ਜੋਗੁ• ਧਿਆਇਆ ਰੋਗੁ• ਅਰਥਾ ਨ ਰੂਪੀ ਤਨ ਹਿਤੇ: ਤਨਕਰ
ਕੇਦ ਤਨ ਦਾ ਹਿਤ ਕਪਾ ਹਰਿ ੪: ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ।
ਪ੩॥ ਮ: ੫॥ ਛੋਡਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਕਗਤਿ ਉਧਰੇ ਜੋ। ਛੁਟਿ: ਛੁਟਦ
ਣਦਾਲਾ ਸਿਮਰਤ ਤੁ: ਸਿਮਰਨ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਸੋ ਦਸ
ਨਾ ਦੇਕਰੋ ਛੋਡਾ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨੂ ਚਰਨ ਨਾ ਮਾਨਿ ਦ• ਸ
ਰੂਪ॥੫੪॥ ਮ: ੫॥ ਪਰਮਾ• ਤਮਾ ਨਾ ਰੂਪ• ਹੋ ਸੇ ਦਤੁ• ਸੇ ਦਣੇ ਤੋ
ਰੂਪ॥੫੪॥ ਮ: ੫॥ ਪਰਮਾ• ਤਮਾ ਨਾ ਦੂ• ਤਨ ਕਰ ਕੇ ਦੀਪਕ•
ਬਾਰੇ: ਜਤ ਸੀਗਾ॥੫੫॥ ਮ: ੫॥ ਨਾਹੂ• ਸੇਨਾ ਪ੍ਰਭੁ• ਦੀਤਾਰ
ਆਸਰਾ ਮਨ ਕਰੋ ਨਤੀ• ਜੋ ਆਸੀ• ਜੋ ਪਰਮ: ਹੇ ਪਰਮ ਜੋ
ਪਧਾ ਕਲ: ਸਕਲੀ ਕਰਮ• ਕਗਾ ਤੇ• ਸੋ ਆ ਮਾ ਤੀਤ• ਕਰਕੇ।
ਤੀ॥੫੭॥ ਮ: ੫॥ ਪਤਰਿਆ: ਖਰਾ ਬਾਹੇ

ਮਨ: ਹੇਕਾਈ॥ਕਾਈ: ਕਿਸਨੂ ਹੋਇ ਹਮਾ ॰ਰੇਮੀ॥ਚਾਰਾ: ਈਲਾਜ॥ਭਲਾ॰ਹੋ
ਕੋ॥ਜੁਗਤਾ: ਕੀਤੀਆ॥ ੩੫॥ ਮ: ੫॥ ਪਸੂਆ॰ ਜੀਵਿਆ ਬਾਦ: ਬਿਅ
ਰਥ ਸੋ ਵਦੇ॥ਫਿਰਹੁ॰ ਦੇਸਾਮੇ ਦਾ ਹੋਰੁ ਪੂਜੇ ਦੇਹੋ॥ਸੇਕਾ॰ ਦਤਸਿਸਾਰ॥
ਮਾਣੀਕ: ਪਰਤੀ੧ ਦੇਹਿ ਕਾ॥ਨਾਗਾ॰ ਲੈ ਗਸਰੀਰਾ॥ਜਾ॰ ਸੇਵੀਦੀਆ
ਕੋ॥ਏਰ॰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਵੈਰੋਧੀ ਹੋਵੈ ਗੇ॥ਮੰਤਨੂ॥ਕਰੋਧੀ: ਕਰੋਧ ਕਰਕੇ ਦੇ
ਹੇ ਕਰੋਧੀ॥ ੩੬॥ ਮ: ੫॥ ਛਿਦ੍ਰਾ ਮੀਤ: ਹੈ ਮਤ੍ਰਾ॥ਪਿੰਗੁਲ: ਕੁਕਰ
ਮੀਕੋ ਸਿਸਾਰਾ॥ਬਕੀਤਾ: ਦਕਤਾ ਕਏ॥ਅੰਧੁਲੇ: ਅਗਯਾਨੀ ਕੋ
ਮੇਲ॰ ਹੋਗਤਾ ਰੂਪੀ॥ਕੀਟਿ: ਸੂਖਮਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨੇ ਸੁਨ ਰੂਪੀ॥ ਸੀਖ:
ਹੈ ਕਾਰਗ॥ਬਿਲਾਈ॰ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ॥ਤ੍ਰਿਣ ਦਲ ਨੇ ਸੀਜੀਦਾ ਅਲਪ
ਗੁਸੋ॥ਮੇਰੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਆਪ੍ਰਨੁ ਦਿਖੀਆ: ਦੇਖਿ ਤਾ ਭਜਾ।
ਦਮ: ਚਾਰ ਕੋ ਡਾ॥ਆਦੂ: ਦੇ ਕੂ ਡਾ॥ਗਨੀ ਧਨੀ ਤਾ: ਗਿਨੀ ਦੇਹੋ
ਧਨ ਵਨ ਦਾ ਧਨੀਆ ਮੈ ਧਨੀ ਕਏ॥ਗੁਨੀ ਤਾ: ਗੁਣ ਹੀਨ॥ਦਗਸ॰
॰ਨਤੇ ਰੀਤਾ: ਖਾਲੀ ਹਾ॥ ੩੭॥ ਮ: ੫॥ ਪਰਬਾਦ: ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ
ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ॥ਛੇਦਾ॥ਰਮਨਾਦੇ ਸਾਦਿ ਦਾਲੇਭਾ॥ਕਪਟਿ॰ ਆਦਿ
ਕਾ ਮੇਤੋ ਗੈਹਿ ਨਾਲਾ॥ਆਦਿ॰ ਕਾਲਾ॥ਪਾਪਿਸਟ: ਪਾਪ ਰੂਪ ਤ
ਨਾਲਾ॥ਦੁਰਗਾਦਿ: ਦੁਰਗੀਦ ਰੂਪਾ॥ਰਾਦਿ॰ ਪ੍ਰਪਤਿ ਭਏ॥ਬ੍ਰ
ਮਾਦਿ: ਕ੍ਰਿਸੋ॥ਮਾਦਿ॰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ॥ਪੂਰਨ ਨਾਦਾ: ਪੂਰਨ ਬ੍ਰ
ਮ ਕੀ ਪਾਏ॥ਦਾ ਪੁਰਨ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ। ੩੮॥ ਮ: ੫॥ ਜੇਤ: ਜਿਤ
ਨੇ॥ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ॥ਹਾਰ ੯: ਹਾਰਿ ਦੇਹ ਰਿਹਰਿ
ਨਾਮਿ ਨਾਲ ਕਰ ਹੇਤ ਅੰਸੇਸ ਨਾਦਿ ਕਰੋ॥ਹਰਿ: ੩॥ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ
ਰਿ ਨਾਮਾ॥ਸਿਗੇਤ: ਸਿਰਾ ਭਗਾ॥ਸਾ ਧਤ: ਸਫਲ ਯਲਾਭ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ॥ਸੇਤ: ਸੈਸੁਗਤ ਕਏ ਹਾਂਦਾ ਉਸਲਾ॥ਨੇਤ: ਨੇੜੀ॥ਗੁਣ॰
ਕਰਕੇ ਗੀ ਕੀਰ ਹੋ॥ਇਕਾ॰ ਤੇਰੋ॥ਅਮ੍ਰਿਤ: ਅਮਰ ਰੂਪ॥ ੩੯॥
ਮ: ੫॥ ਬਾਰੀ: ਬਾਹੈ॥ਏਤ: ਇਤਨੀ॥ਮੋਹਿ: ਮੇਰੇ॥ਤਾਰੀ: ਤ
ਕਰਾਈ॥ਕਾਇਆ॰ ਏਹੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੀ॥ਆਪ: ਆਪ ਦ੍ਰਿੜ॰ ਹੋਗ
ਤਾ ਧਾਰੀ ਏਹੁ ਛੁਡਾਈ॥ਅਬਿਦ: ਉਸ ਤਤਿਆ ਦੂਖਨ: ਦੋਸ॥
ਪੇਖ॰ ਹਰੀ ਨ੍ਰਾਦ ਚਾਰੀ: ਦੁਰਜਨ ਦੇ॥ਸਿਸਾਰੀ॰ ਬਿਚਾਰਤਾ॥ਹੀਤ
ਚੀਤ: ਚਿਤ ਦਾ ਹਿਤ ਤੇ ਸਭ ਪੂਨ ਦਾ॥ਸਾਰੀ: ਜਨ ਹੋ॥ ੪੦॥ ਮ: ੫॥ ਬ
ਲ: ਦਲਾ ਸੇ॥ਜੀਉ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇਆ॥ਪਾਲ: ਪਲੇਦ ਪੰਗਤੀ ਸੋ॥

ਕਾਲ ਨੂੰ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਆਪੇ ਆਪ ॥ ੨੪ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਸੀਹ ਹੁ: ਸੀਗ੍ਰਹ ਕਰੋ ॥
ਰਾਮ: ਗੋਬਿੰਦ ਸਮੂਹ ਦਾ ॥ ੨੫ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਪੀਠਕਾ ਦਾ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਗੋਬਿ
ਦ ਜੀ ਦਾ ਤਾਪ ਰੂਪ ਤੇ ਅੰਝੀ ਦੇ ਅਰਥਾ ਨਰੂਪੀ ॥ ਨੀਦ: ਪੂਤ ਖਾਦ
ਸਾਂਤ ਰੂਪੀ ॥ ਸਹਜ: ਅਮ੍ਰਿਤਾ ਭੋਜਨ: ਪੂਤ ਖਨ ਦਾ ਕਥਨਾ ਨਰੂਪੀ ॥
ਭਾਈ: ਪਿਆਰੇ ॥ ਪੈਜ: ਲਜਾ ॥ ੨੬ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਪੀਠਕਾ ਪ੍ਰਥੀਆ
ਲਿਆਏ ਆਸੀ ਸੁਲਹੀ ਨ ਚੜ੍ਹ ਆਏ ਕੇ ਜੋ ਘਰ ਨੂੰ ਘਾਟ ਦੇ ਹਾਦੇ
ਆਗੇ ਜੋ ਤੁਰ ਰਹਾ ਦਿਨ ਹੀ ਮੁਏ ਆ ਤੁਕ ਕਹੇ ॥ ਸਬਦੁ: ਦਸੂਨ ਦਾ ਉਪ
ਦੇਸ ॥ ੨੭ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਤੇ: ਜੋ ਤੂੰ ਹੈ ਸਹ
ਤੂ: ਤੈਨੂੰ ॥ ਸੋਤਨ: ਪੁਤ੍ਰ ਸੋਤ ॥ ਲਿਮਲ ਕੇ ਰਸ: ਅਨੰਦ ॥ ਸੋਤ
ਲੀ: ਸੋਗਤ ਸੋ ਜੋਗ ॥ ਹੈ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੇਸ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇਸ
ਰੂਪ ਦੇਸ ॥ ਬਿਓਗ: ਦੁਖ ॥ ੨੮ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਸਿਖਿਆ ਲਿ ॥ ਧਿਆਨ
ਸੋਦ ਰੂ ਸੋਤ ਕੇ ਧਿਆਨੂ ਦਲ ਹੋਏ ਇਸ ਬਾਧਿ ॥ ਵਾਲੋ ਨੂੰ ਸਮ ॥
ਹੈ ਦੈਗਾ ॥ ਫਲ: ਰੀਤਿ ਹੈ ॥ ਕਹਾਲ ॥ ਕਰ ਕੋ ਲਾਲ ॥ ਭਏ ਹੋ ॥ ੨
੯ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਛੇਦਾ ਸਹਜ ਅਨੰਦੁ ਤੇ ਸਮਾਧਿ ਦਾ ਸੁਖ ॥ ਲੋਚਾ:
ਚਾਹ ॥ ਪੂਰੁ: ਸਮੂਹ ਤੇ ਅੰਗ: ਪਖ ਕਰੇ ॥ ੩੦ ॥ ਮ: ੫ ॥ ੧੬
ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ: ਮਾਤ ਲੋਕ ਜੋ ਏਹਾ ਧਾਰ: ਧਾਲ ਕੁਧ ਨਾਉਦੇ
ਨੇਤਿਨਾ ਨਾ ਧਾਰ: ਤੇਰੀ ਵੀਚਾਰ: ਚੀਦ ਦਤਾ ਮਨਸਾ: ਸਿਮ੍ਰਤਾ
ਤੇ ॥ ਸਤਿ ॥ ਅਸਤ੍ਰਾ ਛਰਗੋਹ: ਲਕੋਰਿ ਚਹੈ ਹੇ ॥ ਦੁਆਰਿ: ਸ
ਤਸੰਗੁ ਦੇ ਧੋਕੁੰਡ ਸੋ ॥ ਧੇਸ: ਪੁਤ੍ਰ ਚਾਹੋ ॥ ੩੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਪਾਗੁ
ਹੁ: ਪਾਵੋ ॥ ਕਬਾਗਉ: ਬਰਨਾ ਹੇ ਮਾਰਗਉ: ਹੇਮ ਤੁਮ ਰਖਿਆ
ਨ ਛੋਟ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਧਾਰਗਉ: ਅਨਿਦ ਤੋ ਸੰਗ ॥ ਜੋ ਧੋਸੋ
ਗਰਗਉ: ਗਗ ਭੀ ॥ ਭਾਨਿ: ਗਾਹੇਂਦੀ ॥ ਲਾਗਉ: ਲਹੋਆ ॥ ੩੨ ॥
ਮ: ੫ ॥ ਕਾਲ: ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਅਮੋਲ ॥ ਕਾਮਨਾ ਦਿਸੇ ਦਾ ਹਰਿਗਤਾਮ ॥ ਸੁਖਭਾਏ:
ਮਤਾ ਸੋ ॥ ਦਾਗਾ: ਕਲਿਕਾ ਦਾਈਆ: ਦੇਨੇ ਦਾ ਲਾ ॥ ਸੁਖ ਹੋਆ
ਸੁਖਮਨ ਸਾਰ ਕਾ ਛੇਦਾ ਸਹਜ ਭੀਤਰੇ ਸਮਾਨਾ: ਸਮਾਦ ਨੂੰ ਹੋਆ
ਨਾ: ਨਹੀ ॥ ਧੋਲਾ ॥ ਦਸਨਾ ॥ ੩੩ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਕੇ ॥ ਧਾਰੇ:
ਪਹਾਂ ॥ ਬਾਲ ॥ ਕੋ ॥ ਸਿਗਾਤਿ ॥ ਕਰਨੀ ਤੇ ਪੂਰੂ ਦਾ ਕਰਨਾ ॥ ਏ ॥ ਹੁ
ਆ ਕਿਰਤ ਪਨਾਰੇ: ਕਿਰਤ ਪਣ ਹਾਂ ॥ ਦਾਨੁ: ਸੁਤ ਪਨਾ ਦਿਆ
ਚਿਤਿ ॥ ਤੂ ਹੇ ਖਸਮਾਰੇ: ਖਸਮਾ ਨਹੀ ॥ ਹੋ ॥ ੩੪ ॥ ਮ: ੫ ॥

ਸਾਹਿਬ ਲਾਂਦਾ॰ ਵਾਲੋ ਹੋਇ ਇਹੋ ਪਾਧਰਿ: ਪੂਲੋਕ ਮੋਹ ਕੀਅ ਦਿਤੀ ਮਃ ੨।
ਜੈਸੋ ਪੇਵਾਂ॰ ਪਦਾਰਥ ਬਾਵੇ ਸੋ: ਸੋਈ ਵਿਨ: ਰਿਆਰਹਿ ਦੇਵੋ ਤੂੰ ਸੋ
ਰਾਤੀ: ਬੁਮਿਗੁ ਤਾਂ ਗਲੀਆਂ॰ ਤਿਨ ਵਿਚਕੀ ਸੁਧੇਦਾ: ਸੰਤਾਂ ਦੋ।
ਦਿਹੁ: ਜਨਮੀ ਰਾਤੁਧੇ: ਧੂਕਾਜੇ ਕਾਲਿਆਂ॰ ਪਦਾਰਥਾਵੇ: ਕੁਸੀ
ਗੀਆ ਦੋ ਅਧਿਹੈ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਧੇ: ਅਨੁ: ਦਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾ: ਬਾ
ਸ੍ਰਸੀ॰ ਹੋਰਵੀ ਸਤਾਂ ਮੋ ੧ ਕੁ ਮਃ ੨ ਕੁਟਣੀਆਂ॰ ਇਨਾਂ ਦੇ
ਦੀਧਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹੇ ਨੇ ਕਲੁ ਮੋ ਵੇਦੀਨ: ਅਧਰਮੀਆਂ ਧਾਨੁ:
ਧਾਨੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਛਤ੍ਰੀ॰ ਦੀ ਸਦਾਂ॰ ਜੀਆਂ ਵਿਖੇ ਦਿਸ
ਤਾਂ ਜੈਸੇ ਗਦਾਨੁ: ਧੋਤੇ ਨੂੰ ਲਾਖ ਉਲੀਐ: ਮਲੀਏ ਧਾਨੁ: ਧੇਦ
ਹੋਵ ਧੀਤੁ ਹੋ ਅਈ ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਕੁਹੇ ਕਤੀਐ: ਜੋ ਕਹੇ ਕੂੜ ਮ
ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਭਾਵ: ਉਪਾਸਨਾ ਕਪੜੁ: ਗਿਆਨ।
ਧੇਨਵ ਮਾਨੁ: ਧੇਨਵ ਦਾ ਮਾਨ ਵ: ਸਾਖ ਜਾ ਤੂ ਕਾਰਾ ਮਃ ੧।
ਧੀਠ ਕਾਰਾ ਦਿਆ ਦੇ ਦੂਰ ਪਰਾ ਧਾਂਗਾ॰ ਦੇਦੇ ਨੇ ਧਰਮੂ:
ਕਾਜੀ ਤੇ ਜੋਗੀ ਵਜਾਏ ਲਾਣੂ॰ ਹੁਮਾਂ ਦੀ ਜੋਵਾਂ ਜੋਤਿ ਰਾਨ
ਮਜਧੇ ਸੋਧੇ: ਗੜ੍ਹੇ॰ ਵਿਚਹੀ ਓਨਿ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਓਨਾ ਸਾਜਾ ਹੋ
ਜਲ॰ ਤੇ ਓਹੁ ਬਾਣੇ ਦਾ ਜਮਣ ਇਆਂ॰ ਵਿਚ ਰਿਦੇ ਦੇਤਾਂ ਜੋਤਿ
ਸਮਾਣੀ ਜੋਤਿ ਵਿਚ॥੧॥ ਮਃ ੧॥ ਐ॰ ਨੂਰ ਸੋ ਮਨੁ: ਸੰਮਥ
ਹੋਇ ਨਾਮੁ ਮਃ ੧॥ ਕਿਤੁ॰ ਦੀਆ ਹੋ ਰੁਤੀਆਂ॰ ਹੈ ਜੋ ਹਮ
ਤਿਨ ਕੋ ਮਃ ੧॥ ਕਿਤੁ॰ ਕੈਮੁ ਦੀ ਹੋਂ ਏਤੜੇ: ਧਹੁਤੇ ਤ੍ਰਿਸਕਰ
ਮਃ ੧॥ ਵਾਤਿ: ਮੁਖ ਮੋਰਾ ਤੀ॰ ਦਿਤੀਆ ਹੈ ਸੋ ਵੇਦਾ ਸੋ ਦੇਹਾਂ
ਇਨੂਭੀ ਇਕ ਰਾਤੁ ਹੋਰਿ: ਸਕਲ ਕਰ ਦੇਹਿ ਓਨਾ ਧੇ: ਹੈ ਜੋਤੀ॰
ਐਸੀ ਹਮਰੇ ਰਿਦੇ ਜੋਤਿ: ਸਕਤਿ ਬਾਰਿਆ ਸਧਦੂ॰ ਕਰੀਏ
ਹੋਵ [illegible] ਧਨੁ: ਹੋ ਧੂਮਹਾਰਿ ਹਾਰਿ॰ ਤਿਸੁ॥੧੫॥ ਮਃ ੧ ਰ
ਜ॰ ਤਿਨਾ ਨੇ ਕੇਤ ਦਾ ਸਾਉ: ਸੂਆਦਾ ਮਃ ੧ ਓਲ ਮੋ॰ ਹਰਿ
ਵਿਸਾਰਣ ਹੋਇ ਦਿਨੋ: ਪਤਖੁ ਵਧੁ ਹੋ ਪਾਰਾਤੀ: ਪਤਖ ਵਾਸੁ
ਧਾਰੂਪੀ ਕਰੋਰਹੀ॰ ਵਿਸਨਾਰੂਪੀ ਹੈ ਸੁ: ਜੀਵਾ ਹੈਸ: ਜੀਵ
ਹੇਤੁ: ਕਾਰਣ ਹੋ ਧੇ: ਦਾਦੀ: ਸੈਦ ਦੂਜੀ ਜੋ ਦਿ॰ ਕਰ ਤੋਹਰਿ
ਨੂਰਾਦਰ: ਅਦਿਰਾ ਨਾਮ॰ ਜਧਿਆ ਹੈ ਓਵੇ ਦਾ ਭੂਆ ਧਿਆਇ

ਜਾਵਾਰ ਹੋਹੈ॥੧੫॥ਮ:੧॥ਜੈਸੇ॰ ਦੀਵਾ ਤੇ ਜੈਸੇ॰ ਵੇਦਾ ਮਤਿ ਕੇਵਾ ਜੈਸੇ
ਉਗਾ ਤੇ ਜੈਸੇ॰ ਜਹਾ ਕਾਸੁ॰ ਤਹਾ॥ਮ:੧॥ਕਿਰਤਿ॰ ਅਨੁਸਾਰੁ॥
ਪੈ: ਜੋ॰ ਨਵਾ ਛੁਟੇਦਾ ਸਭੁ ਕੁਝ ਜੋ ਧਾਵੀ ਕਰਾਵਦੇ ਗੁਰਪੁਰਖ॰
ਨਾਲ ਜੋ ਹਰਿ ਨੇ ਮਿਲਾਏ ਉਨਾ ਚਿਰਿ ਵਿਛੁੜਿਆਂ ਦਾ ਮੇਲੁ ਕਰਾਇ
ਆਹੇ: ਉਦਾ ਹੈ॥੧੭॥ਮ:੧॥ਕੁਮਲ: ਕੁਮਲੀਆ ਨਾ ਕਾਹੂੰ॰ ਸਾ
ਤਾ ਦਿਆ ਗਾਫਲ: ਗੀਦੀ ਹੈ॥ ਫੁਲੀ॰ ਕੌਰ ਕੇਸਰ ਕਾ ਫਾਲੂ॰ ਦੇ ਫੁਲ
ਕਰਿ ਪੂਜੀਆ ਰਤੁ ਨਹੀ ਕਰਦਾ॥ਮ:੨॥ਏਹੁ ਜਿਤ: ਆਕਿਤੁ॥
ਕੇਤੁ: ਹਰੀਆ ਦਿਸਾ ਪੁਰੀ: ਦਿਸਦੀ ਵਾਹੇਰੁ ਦੇ ਜੁ ਮੈਮਨ ਦੇ ਹੋਯਾ
ਪੁਤੋ ਬਿਨਾ ਨੀ: ਨਾ ਕਰਕੇ ਅਨ॰ ਦੀ ਧੁਤੀ ਤੋਂ ਸਲਖਨੀ: ਬ
ਖਿਆਨੀ: ਨੇਹਾਂ ਜਚਨੀ: ਜਾਂ ਚਨੇ ਰਾਂ ਵਿਛੁੜੇ ਦਾ ਹੋ ਚਜਾਵ
ਲਾ॥੧੮॥ਮ:੧॥ਪਾਹਿਲ: ਸਭੁ ਮਹੀਆ ਤੇ ਪਾਹਿਲਾ ਬੁਮਤੇ:
ਧਮਿਤੁ ਦਾ ਆਗਮ ਨਿ॰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਕੀ ਜੋ ਬੁਹਰੀ ਪਾਸਿ
ਲਾ ਮਉ ਲਿਕਿਆ ਜੇਤੁ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਜਾਣੁ॰ ਜਿਨੀਆਂ ਉਲਿਹੁ: ਮਉ
ਲਿਆਂ ਉਦਾ ਕੋਈ ਭੀ ਜੀਉ॥ਮ:੨॥ਪਾਹਿਲ: ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਹ
ਲਾ ਹੋ ਬੁ ਜਿਤ ਤੋ॥ਮ:੨॥ਮਿਲਿਐ ਮੇ ੨: ਮਿਲਿਆ ਮਿਲਿਆ ਮੁ
ਪਤੇ ਕਹੈ ਤਾਂ ਨਾ ਮਿਲੈ ਵਿਛੁੜੇ ਦਾ ਜੋ॰ ਇਸ ਤਰਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ
ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਅੰਤ੍ਰ ਧਨ ਸੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ
ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਨਾ ਮਿਲੈ ਵਿਛੁੜੇ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ
ਆ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲ ਜੋ ਮਿਲੇ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਅੰਤ
ਰਾਖੈ: ਲਾਹੀਐ॰ ਧਾਣੁ ਕਰਤੇ ਤਨੁ ਕਰਾ॥੧੯॥ਮ:੨॥ਕਿਸਹੀ॰
ਦਾ ਜਾ: ਜਪੁ॥ਮ:੨॥ਰਾਵਿਉ: ਜਪੈ ਧੀ: ਕਿਰਮ ਜੋਤੁ: ਛੁਟ
ਆ ਤੇ ਛੁਟਾ॥ਮ:੨॥ਤਿਨ ਕਾ ਸਕਰੋ ਧੇਲੀ: ਰਖਵਾਰਾ॥
੧॥ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥੧ਓ ਅਵਤਰਿ: ਉਤਰ ਕੇ ਪੁਲੋਕ ਤੇ
ਵਾ ਅਉਤਰੇ ਵਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਕੇ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਰਿ: ਧੁਹ
ਸੋ ਛੇਦਾ ਅਰਿ ਧੇਕ ਉਤੇ ਜਾਇ ਧੇਕ ਉ ਦਾ ਮਾਰਿ ਜਾਇ ਧੇ॰
ਕੇ ਕਰਮਾ ਦੁਖ॰ ਰੂਪਬਾ॰ ਸਖ ਰੂਪ ਜਾਣਾ ਜੀਵ ਇਆ: ਪਾਲਕ
ਇਕ ਜਰ: ਕਠਾਹੀ ਵਾ ਇਕ ਤੂੰ ਹੈ ਕਠਾਹੀ ਗਾਧਨ॰ ਜਪ ਜਮਦੂਤ
ਕਗਨ: ਕਰੋਗਾ ਕਬੀਰ॰ ਜਮ ਕਹੇਗਾ ਤੇਨ: ਤੂੰ ਨਾ॥੧॥ਧਾਲੋ:

ਦੁਖਾਲਾ: ਦੁਖਰੂਪ ਹੋਯਾ ਤੁਸੇ: ਤਾੜ੍ਹ ਦੇਹੈਂ ਯਟਵਾਰੀ: ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾ॥ ਉਪਾਰਿ
ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਯੀ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ ਕਰਿਕੇ ਨਉਂ॰ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਰੋਹਿਆ ਤੂੰ ਤੀ: ਤੰ
ਬਲੋ ਹੈਂ ਦਾ ਬਲੋ ਜੇ ਰੇਸੀ ਸਿ ਣਤੇ ਹੈਂ ਦਸ॰ ਇਨ੍ਹੋ ਮੁਸਣ॰ ਮੁਣਸਕ
ਰਯੀ ਅਤਿ: ਦੇਵੀ ਸੰਪਤਾ ਨਾ ਡੇਰੀ: ਵਿਸਜਾ ਦਲ ਸਾਦੇ ਤੇ ਸਰੂਪਨ
ਪਛਾਣੇ ਏਹੁ ਸੀ ਡੂਰੀ ਪੂਰੀ ਜੋਆ ਬਿਸਟਾਂ: ਵਰੀ ਵਿਸਜਾਂ ਰੂਪੀ
ਵੇ ਵਿਸਟਾ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਰੂਪੀ ਆਲਾ॰ ਇਹ ਯਹਤ੍ਰ॰ ਕੋਠੜੀ ਵਾਲਾ ਦੇ
ਸਿਰੂਪੀ ਯਰ ਮੇ॥ ਉਰੇ: ਇਸ ਦਾ ਵ ਉਰੇ: ਚਾਰਾਂ ਨੋਂ ਛੇਦਾ ਕਾਈ ਰਿਜਮ
ਨ॰ ਰਹੀ॥ ਚਾਰ॰ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਪੂਜ ਹਰੀਆ ਧੇਯੇਰੇ: ਦ੍ਵੈਤ ਤੇ ਇਕਵਕਨ
ਵਾਲਾ ਦਾ ਇਕ ਰੂਪ ਹੋਯਾ ਜੁਗੀਰ ਵਿਦਾਸ ਜੀ॥੧੬॥ ਜਾਹ: ਹਰੀ॥ ਜਾਰ:
ਪਛਾਣਾ ਸੁਹਾਗਣਿ: ਤੂੰ ਤ ਦੇਤਾ ਸੁਖਵਲੀਆਂ: ਸੁਖਦੇਵੇ ਆਂਖ
ਸੀਆਂ ਅੰਤਰ: ਭੇਦਾ ਅਦਰ: ਦੂਸਰਾ ਦੇਖਿਨਾ: ਨੇੜਾ ਕਰਾ॥
ਨਸੂਨੇ: ਕੰਨਾ ਕਰਾ ਅਭਾਖੇ: ਨਭਾਖੇ ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਕਤ: ਕਦੁਆਦਰ
ਦੁ: ਦਇਆ ਦਾ ਪੀੜ੍ਹਾ ਦੁਹਾਗਣਿ: ਅਗਜਾਨੀ ਪਖ: ਗਿਆ
ਨਾਦੇ ਬਾਗ ਤੇ ਦਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਤੋਂ ਨਾਹ: ਪਤੀ ਦੀਆ ਪੁਰ
ਸਲਾਤੁ: ਪਰਿਆ ਜੋ ਹੈ ਦੁਖਾਕਾਸੋ ਦਾ ਜਮਰਾਜਾ ਕਾ ਦੁਹੇਲਾ:
ਦੁਖਰੂਪ ਹੋਂਗਾ॰ ਹੀ ਕੋਈ ਛੇਦਾ ਸੇ ਦਰ ਦੂਵਿਦ: ਦਯਾ ਵਾਲੇ
ਮੇ ਦੁਖੀਆ ਦਾਰਿ ਤੇਰੇ ਆਇਆ ਨਾ ਪਿਆਸਾ: ਚਾਹਵਾਨਾ
ਜਯਾਬ: ਉਤ੍ਰ॥੧॥ ਸੀਰਾ॰ ਕੇਗਾਵਨੁ: ਹਰੀ ਦਾ ਦਾ ਜੀਵਣਾ ਦ
ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਮਰਨ॰ ਆਇਆ ਹੇ ਜਗਿ॰ ਸੋ ਜਾ ਕੋਈ ਕਹੇ ਜੀ
ਖਾਈ ਏ ਕਿ ਖੋਕ ਹੈ ਜੋ ਲਿਆ ਅੰਬਰਾ ਦੇ: ਅਪੜ੍ਹਾ ਦੇ ਹਾਟੁ:
ਵਿਹਾਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਪੇਰਤਾ ਪਈ ਦਰੀ: ਭੁਕਤੀ ਐਰਾ॰ ਭਾਦਾਸ
ਵੇਰਾ: ਨਰਜ ਨਮ ਸੇ ਅਜਿਰਾਨੇ: ਪਤੀ ਤਿਆ ਸਾਲ: ਇਦਾ
ਸਖਾ ਦਿਸਿ: ਦਸੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਸੇ ਖਾਨੇ: ਖਾਨਾ ਹੋਂ ਜਾਨਕੋ॥
ਜਾਲਰ ਸੋਈ: ਪਾਕਸਾਲਾ ਟਾਣੀ: ਛਪਰੀ ਜਹੇਰਾ: ਜਹੇੜ੍ਹਾ ਹੋ
ਆਨਲਾਗੇ॰ ਕੁਹਿਕਾ ਛੇਦਾ ਤਨ ਦੇਉ ਰਨਾਲ ਲਾਗੀ ਰਹਿ ਤ੍ਰ॥
ਸੇਖਫਰੀਦ ਜੀ॥੧੬॥ ਤਪਿ: ਤੁਠਕਰਾ ਲੂਹਿ ਕਾ: ਮਨ ਕਰਾਮ
ਪੁਨਾ ਤੇਂ॰ ਨੇ ਦ ਤਿਸਾ ਸਹ॰ ਸੋ ਤੈਂ: ਤੇਰੀ ਦਾ ਤਿਸਾ ਜੋਬਨ: ਨਰ
ਜਨੇ ਮਾ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਿਤ੍ਰ ਪੂਛੇ ਹੈ ਕਾਲੀ ਕੋਇਲ: ਹੇ ਫਰੀ
ਦਾ ਕਤਾਹਿ: ਕਦਾ ਵਿਧਣ: ਦੁਖ ਦਾ ਇਕ ਖੂਹੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ॥

ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ

ਵਿਚਾਰ ਵਾ ਆਗਿਆ ਤਾ ਪੀਉ: ਹਰੀ
ਬੁਰਾ ਹੈ ਕਰੀਦਾ ਬਾਲਕ ਦਾ ਸਾਂਅਕੇ ਸਾਸਚਰਾ: ਸੇਤ ਕੇਸਾ
ਰੈਨ: ਜੁਬਾ ਸਦਿਨੁ: ਬੁਢੇਪਾ ਭੁਵਰ: ਸਾਂਅ ਕੇਸ ਸੇਤ ਜੋ ਹੰਸ: ਜੀਵਾ ਰਲੀਆ:
ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਸਾਂਤ ਕਾਚੇ ਕੁਰਵੈ: ਪਾਣੀ ਨ ਰਹੈ ਤੈਸੇ ਹੰਸ: ਜੀਵਾ ਰਲੀਆ:
ਖੁਸੀਆ ਮਾਨੈ: ਮਾਣੈ ਤੈਸੇ ਦੇਹ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕੰਨਿਆ: ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਜੋ
ਸਿਖ ਸੀਗਾਰ: ਸਾਧਨਾ ਰਲੀਆ: ਬੂਹ ਮਾਨੀ ਦਰੀਆ ਖੁਸੀਆ
ਭਤਾਰ: ਪਤੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀ ਭੂਪੀ ਕਾਗੁ: ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਨਾ ਭੁਜਾ:
ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ ਪੈਰਾਨੀ: ਥਕਤ ਭਈ ਦਾ ਕਾਗ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ
ਭੁਜਾਂ ਫੜਕੇ ਪਿਰ: ਪਤੀ ਤੇ ਆਨੀ ਦਾ ਪਿ: ਪਤੀ ਤੇ ਕੀਤੀ ਰਾਜੀ
੨॥ ਅਮਲੁ: ਕਰਾਰ ਅਵਦੀ ਰੂਪੀ ਸਿਰਾਨੇ: ਪਤੀ ਤਭ ਜਾਵ ਵਸ
ਮਲਾ ਸਿਰਾਰੇ: ਕਰਮਾਨੁਸਾਰੂ ਪੁਛੇਗੋ ਕਿਆ ਦੀਪਾਨੇ: ਦੀਵ
ਨੇਸੇ ਵਜਮਰੂਪੀ ਦਦਾਨੇ ਦਰਹਲੁ: ਸੀਘਰੂਦਾ ਏਸੇ ਹਾਲੁ
ਦੀਵਾਨੇ: ਦੀਵਾਨੇ ਮੋ ਪੁਛੇਦਾ ਹਰਿ ਦੀ ਦਰਗਹ ਕਾ ਫੁਰਮਾਨ: ਹੁਕ
ਮਾ ਕਰਉ: ਤਦੂ ਜੈਸੀ ਦੁਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ: ਅਰਜ ਕਰੋਗਾ
ਵਾ: ਇਸ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਗਾਵ ਮੈ ਮੇਰੀਆ ਬਾਕੀ ਹੈ ਕਰ ਤਪਾ ਲੇਹੁ:
ਲਵੰਗਾ ਪੁਛੇਦਾ ਕਿਛੁ ਪਰਦਾਨੁ ਮਾਰਾ ਭੀ ਜਾਰਉ: ਦੇਵੰਗਾ ਪੰ
ਨਦਾਨ ਰੂਪੀ ਸੁਬਾਹ: ਸਦੇਰ ਦੀਆ ਸਰਾਈ: ਜਮਰਸ ਤੇ ਦੇ ਦੇਖੇ
ਅਸਥਾਨ ਜੇ ਹੈ ਗੁਜਾਰਉ: ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂਉ ਮਾਸਮੇ ਏਤਾ ਭੀ ਨਹੀ
ਹੋਵਾ ਰਿਗੁ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਛੇਦਾ ਧਨ ਸੋਜ ਨਮਨ ਕਰਾ ਧਨ ਜੇ ਪੁਰਖ
ਤਨ ਕਰ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭੀ ਜਾਗਤੁ: ਜਾਗਣ ਤੇ ਵਾ ਨੇਰਦਾ ਹੀ
ਮਾਲੁ: ਸੇ ਮਤ ਤਾਤੇ ਛਿਦਾ ਜਿਨਾ ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਤੁਟੀ ਨ ਹੁਤੁ
ਲਕੇ ਮਾਟੀ ਸਰੀਰ ਰੂਲੇ ਤੁਆ ਲਾਹਿਤਾ: ਜਾਂਤਿ ਹੈ ਨੈਨ ਦੇਖਹੁ
ਤੈ ਸੁਨਿ ਹਿਤੋ ਸੀਦਾਰਿ ਤਾਦਲੂ ਹਾਕ ਦੀ: ਅਵਾਜ ਕਰੀ
ਤਾਂ ਬਾਕਾ ਜਿ: ਬਧੀ ਹੈ ਸਰੇਦਹੁ: ਜਦਹੁ ਲਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਰਿ
ਆਨਾ ਛਿਦਾ ਜਿਸ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸ ਧਤੁ ਬਸਾਏ
ਚੜੈ ਵੇਹੁ ਅਮਨੁ ਜਿਨਹੁ: ਜਿਤੋ ਪਾਸਾ: ਢੁਲ ਕਰ ਮਾਂ ਰੂਪੀ
ਜਾਨਿ: ਗਿਆਨ ਕਰ ਦੇ ਜਾਣਕੇ ਆਪਿ ਗਤੁ: ਹਰੀਆ ਪਾਸਾ: ਨੈਸ
ਕਾਮ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀਆ ਪਲਲਿਆ ਤਾ ਕੋਟਿ ਦੇਹ ਰੂਪੀਆ ਪੰਚਾਂ ਕਾਂ
ਮਾਣਿਆ ਸਕੇ ਦਾਰਾ: ਨੈਣ ਦਾ ਰੂਹ ਪਲ ਦਿਸ ਜੋਂ ਰੂਪੀ ਅਜਿਸੀ
ਉਗਤਾ ਰੂਪੀਆ ਚੋਪੀ: ਕੀਤੀਆ ਛੇਦਾ ਦੇਹੁ: ਦੇਹ ਜੋ ਹੈ ਐਸਾ ਨੇ

ਤਲੇ ਸਾਥਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨੰ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਆਖਦੇ: ਖਟਿਆ ਹੈ। ਸੂਤ: ਸੀਸ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਥ ਕਰ ਪਲੋਸਿਆ ਹੈ। ਨ੍ਰਿਪ ਤਬਾ ਛੂਟਦਾ ਪੋਥੀ। ਆਕੇ ਸਿਧਾ
ਤਪਰ ਬਾਧਿ: ਬਧੀ ਹੈ ਕਿਮ ਰਾਹਮ: ਹੰਕਾਰਾ ਦੀਆ ਚਾਪਲ। ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ:
ਸਭ ਗੁਣ ਨੂੰ ਆਰੋਟੀ: ਮਾਮਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਧਾਰੋਟੀ। ਫਤਪਾ
ਗੋਹੈਂ ਅੰਡੀਆ ਰ: ਜੀਵਤੇ ਈ ਸਰੇ ਦੋਵੈ ਅੰਡੀਆ: ਕਬੀਰਾ ਧੂੜਤੇ ਨਾਮਾ ਲੋਈ: ਜਿਸਦੀ।।
ਹੈ ਸਿਸਾਰ ਮੋਤੇ ਨਕੀਆ ਟੇਕ: ਆਸਰਾ ਸੁਨਿ। ਨਾਮਾ ਲੋਈ: ਜਿਸਦੀ
ਅੰਤਲ ਏਹੁ ਹੋਵੈਗਾ ਧੀਪੀਰ: ਰਹਿਤ ਪੀ ਕ੍ਰਤੇ ਹੋਵੈਂਗੀ ਛੂਟਦਾ ਸਰਨਿ
ਕਲਜੁ। ਹੈ। ਕਬੀਰ: ਹਰੀ ਦੀਆ ।੨। ਪੀਠਕਾ ਫਿਰੰ ਕਤ ਤਕੀ ਬਾਤ
ਕ੍ਰਹੈ ਹੈਂ ਖਸਮੁ: ਮਾਯਾ ਧਾਰੀ ਨਰਾ ਨਾਰਿ: ਮਾਯਾ ਨਰਕੁ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ
ਸੁਹਾਗਨਿ: ਮਾਯਾ ਨਾਰੀ: ਦੁਸਕਰ ਨੂੰ ਆਹਾਰ। ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਧਿਖ।
ਦੂਤ ਕਾਸੇ ਤੇ ਪਖਿਆਰੀ: ਦੇਸ ਵਾਦ ਤੇ ਅਠਿ ਠਕੀ: ਧ੍ਰਿਕਾਰੀ ਹੋਈਆ ਬੁ
ਰੀ: ਭਾਰੇ ਤੇ ਓਹੁ ਮਾਯਾ ਗੁਰ। ਉਨਾ ਪੁਰ ਪਰਸਾਦੀ: ਸ੍ਰਿਪਾਉ ਨਾਰੀ
ਪਿੰਡ: ਸਰੀਰ ਨਰੇਖਿ: ਤ੍ਰਿਖੀ ਦੁਖ ਤੇ ਹੂਏ: ਹੁਏ ਕੇ ਅਧ। ਜਮ
ਗੋਰਿ ਏਤੇ ਬਲੀ: ਲਗੀ ਹੈ ।੨। ਪੀਠਕਾ ਗੁਸਤੇ ਕੀ ਕਹੈਂ ਛੂਟਦਾ ਰੇ। ਭ
ਈ ਜਾਕੈ ਗੁ ਹਿਨਾਹਿ ਸੋਭ: ਮਾਯਾ ਪਹੀਆ: ਪਰਾਹੁਣੇ ਦਾ। ਪ
ਰਾਹੁਣਿਆ ਕੇ ਸੋਹਾਗਨਿ: ਮਾਯਾ ਤੇ ਅਵੇਖਾ ਦੇਸੂ ਸੋਹਾਗਨਿ: ਮਾ
ਯਾ ਹੈ ਮਹਾ ਪਵੀਤ ਜੋ ਹੈ ਤਪੇ ਤੇ ਨਬੀਤ। ਤ੍ਰਿਨ ਦੇ ਪੂਰੀ: ਪੂਰੀਆ ਸੁ
ਤੀ: ਮਿਲੀਆ ਸਾਧੂ: ਸੇਤਾ ਦੇਵਾ ਰਾਮਾ ਕਿਦਦੇ ਨੇਦਰ: ਪੈਸੇ ਧਾ ਛੂਟਦੀ
ਛੂਟਨਹਰੀ: ਛੂਟਨ ਕਛੂ ਨਕ ਕਰੈ ਸੋਗੋ: ਸਿਗਾਰ ਹੈ ਚਲੀ: ਚੂਲੇ ਹੈ ਨੂੰ
ਗੋ। ਪਿਤ੍ਰੇ ਦਾ ਚਰਨੀ ਰਸ। ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਧੋਪੇ। ਹੈ ਮਾਯਾ ਨੇ ਛੂਟੇ ਧੇ: ਮੇਰੋ
ਸੋਹਾਗਨਿ। ਦਾ ਨਾਰਦ: ਇੰਦ੍ਰ ਨਧੀਪਦਾਰ: ਸਬ ਦਿਸ ਰਪਾ ਦੀਆ ਛੂਟ
ਦੇਪਾਦ ਕਾ ਛੂਟੇ। ਜਧਾ ਦਿਸੈ ਸਧੂ ਦਾ ਦਿਤ ਧਪੰਚ ਨਾਰਦ: ਇੰਦ੍ਰ ਦਰਿ
ਸੋ ਮਿਟਦੇ: ਮਟਦਿ ਸੋ ਰੂਪੀ ਪਕਟੇ: ਭਜੇ ਹੈ ।।੮।। ਪੀਠਕਾ ਨਾਮ ਕਾ
ਹਾਤਮ ਕਹੈਂ ਅਹਿ: ਵ੍ਰਿਚੋ ਧਲੈਹਰ: ਦਲਾਹਰਿ ਲਈ ਏਤਾ ਤੈਸੇ ਜੀ
ਦ: ਨਾਮ ਪਚਲ। ਜੈ ਸੋ ਸਾਧੂ: ਗੁਰੂ ਅਧਗਤ: ਦਿਅਰਥਾ ਛੂਟਦਾ।।
ਤਨ ਖੇਤ ਸੈ ਸਨੱਰ ਮਤ ਰਹੇ। ਜੈਸ ਦਾ ਤੈਸੈ ਜਾਰਉ ਸਰਾਮ ਨਚੇ ਤੇ ਹ
ਲਹਰ: ਹਲ ਤੇ ਜਲੂ ਅਣੀ: ਮ ਨੇ ਕੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਐ: ਦੋਈ ਏ ਧੀਧ:
ਜਲਾ ਧੋਰ: ਘੋੜ੍ਹੇ ਨਾਜੀ। ਤੈਸੇ ਦੁਰਦਾਰ: ਸਰੂਪਾ ਛੂਟਦਾ ਜੋ ਖਸਮ ਨੂੰ
ਤਜਿ ਸੈਮ ਓਹੇਰੀ: ਅਉਰ ਨੂੰ ਹੇਰੈ ਜੈਸੇ ਓਹੁ ਦੂਹਾਗਨਿ ਹੋਈਆ ਤੈਸੇ ਜੀਵ
ਹਰਿ ਭਜਦੇ ਦਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖੇ। ਦੂਹਾਗਨਿ ਹੈ ਕਰਨ: ਕਰਤਤਾ ਮਰਨ। ਤਿਸ ਨੂੰ
।।੯।। ਪੀਠਕਾ ਸਧਰ ਸੀਨ ਨੇ ਚੋਰ ਨਧੀ ਨਾਲ ਸਆ ਏਰਪ ਕਰੀ ਤਿਸ
ਸਮੇ ਕਾ ਏਹ ਸਧਦ ਹੈ ਲੋਕ ਕਹੈ ਚੋਰਾ ਕੂਟਨ ਨੇ ਹੈ ਪੀਤੁ ਬੇਦ ਕੁਪਤ ਹੈ

ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ਕੂਟਨ: ਕੁਟਨਾ ਕਸਾਈ ॥ ਤਾਕੂੰ ਨਰੂਪੀ ਪਰਖ ਕਰੇ ॥ ਬ੍ਰਹੰਮਗੀ
ਵਾਨ ਕੈਸੇ: ਕਿਸੈ ਨ ਤੂੰ ਸਮੀ ॥ ਵੀਚਾਰ ॥ ਹੈ ਤੂੰ ਸੀ ਹੌਰ ਕਹੋ ਹਮਾ ਸਿਧਾਤ ਮੇ
ਅਰਥ ਕਰੇਗੇ ॥ ਤੇ ਕਹੇ ਏਹ ਬ੍ਰਾਨ ਚਨਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ਪਤੀ ਐ: ਪਤੀਜੋ
ਸਾਚੇ ॥ ਨਾਮ ਮੈ ॥ ਤਾਲ: ਵੇਦ ਬਚਨ ਮੁਛਾ ਵੇਰ ਰਖਵਾਲ: ਰਖਣਵਾਲਾ
ਹੈ ॥ ਤੇ ਲੋਕ ਕਹੈ ਏਹ ਬਡਾ ਬਚਾਰੀ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ॥ ਬਜਾਰਹਿ: ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸੋਧੈ:
ਵੀਚਾਰੈ ॥ ਪਲੀਤ ਹੈ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੋਦਾ ਨੂੰ ਇਕ ਕੀਨਉ ॥ ਦਾਬ
ਜਾਰੀ: ਮਸਕਰਾ ॥ ਤਾ ਲੋਕ ਕਹੈ ਏਹ ਭੀ ਚੋਰ ਹੈ ਤੇ ਕਹੈਂ ॥ ਤਉਤਿ: ਖਾਸ ਵ
ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਛੁਰ ਨੀ ॥ ਜਤਨਿ: ਰੋਕ ਕੈ ॥ ਲਖਨ: ਲਖਣਾ ਹੈ ॥ ਰੂਪ ਸੋਤ੍ਰਿ
ਨਾਦਾ ਸੀ ਤੂੰ ਹੈ ॥ ਬਿਚਖਨ: ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਖੇ
ਖਣ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥੧੦॥ ਪੀਠ ਕਾਰਮ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਮੈਂ ਨਾਦ ਕੀ ਬਡਾਈ ਕਹੇ
ਕਦਲ ॥ ਪ੍ਰਿਦਾਟ ਹਕੇਵ: ਖਿੜ ਦਾ ਹੈ ॥ ਮਿਲਵੋ: ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ਅਨਾਵ:
ਅਨਾਜਾ ਸਾਵ: ਮਨਦਿਆ ਪੀਐ: ਕਪੀ ਐ ॥ ਅੰਨਾ ॥ ਅੰਬੁ: ਜਲਾ
ਵਿਨ: ਰੇਗੁਦਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥ ਆਪਨੀ ॥ ਪਤਿ ਸੋਹਾਗਨਿ: ਤਤਵੇਤਾ ਰ
ਤ: ਕਸਤੀ ਬਕਤੇ: ਕਹੈਂ ॥ ਵਟਿਕਾ: ਵਟੀ ॥ ਵਾਵਟ ਕੇ ਕਸਾਰ ਨੂੰ
ਅਨਾਦਿ ਐਦਾ ਜਿਸਕਾ ਨਾਕਰ ॥ ਕਾਦਾ ਵਿਖੇ ॥੧੧॥ ਨਾਮਦੇਵ
ਜੀ ॥੧੯ ਜੋਗਨੇ: ਜਗ ਕਰੇ ॥ ਤੁਲਾ ਤੇ ਪੁਰਖ ਦਾਨ ਕਰੇ ॥ ਮਨ: ਹੇ ਮਨ
ਦਾ ਹੋਕੀ ਈਜਗਾਇਆ ॥ ਸੋ ਛੋਦਾ ਬਨਾਰਸ ਬਸਤਾ ॥ ਆਸਿ: ਹੈ ॥
ਆਛਤ: ਹੈਂਦਾ ਸੁਗਤਿ ਹੈ ॥ ਗੁਰ: ਬਡ ਸਾਧੂ ਨਵਿੜ੍ਹਤਾ ॥ ਕਰੀ ਹੈ
ਖਟ ॥ ਜਪੇ ਹੋਸੈ ਸੋ ਧਿਆਸਨਾਕੇ ਵੇਦ ਪੂਜਾ ਆਖਿਤ ਅਰਘਾ ॥ ਸਿਵ:
ਪਾਰਬਤੀ ਕੇ ਸਕਤਿ: ਲਛਮੀ ਕਾਸੋ ਹੈ ਸੰਪਾਵੀ: ਉਤ੍ਰਪਸਨਕ
ਗਾਸੋਪਕੈ ਛਿਦਿਰ: ਛਿਡ ਦੇਣ ਰਦੇ ॥ ਕੇਰੀ: ਕੇਦਾਨੂੰ ਸਿਮਾਰਿ ਰ: ਅਨ
ਨਿਕਾ ਨਾਮ ॥ ਵੇਦ ਜੀ ਕਹੈ ਦਾ ਨਾਮ ਤਰਸਿ: ਤਰੇਗਾ ॥੧॥ ਗੌੜ ॥ ਨਾਦ ॥
ਕਰ ਦੂਜਾਂ ਤਾ ॥ ਨਾਦ ॥ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ॥ ਸਿਰਗਾਏ ॥ ਸਿਰਗ ਰੂਪ ਮੈ ਹੋ ॥ ਵਾ ॥
ਸਿਰਗ ਕੇਵ ਮੇਰਾ ਤੇ ਜੋ ॥ ਰਾਮਾ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਨਤ: ਹੋਰੂ ਨਾ ਮੀਨਾ ॥ ਨੂੰ
ਪਸੂ ਆਰਾ: ਕੁਰਲ ਦਾ ਤਤੀਰੀ ਦਾਦ ਵੀਰਾ ॥ ਹਿਰੇ: ਦੇਖੇ ॥ ਨਾਰੀ ਨੂੰ
ਤਾਰਤ: ਖੇਡ ਤਾ ਹਿਰੇ: ਦੇਖਾ ॥ ਰਾਮਾ: ਰਾਮ ਹੈ ਤੇ ॥੨॥ ਬੀਨਲਾ:
ਹਰੀ ॥ ਚਾਹ ॥ ਕੂਪ ਕੂਪੀ ॥ ਛੋਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਧਿ ॥ ਆਤਮ ਦੇ ਮੈ ਈਸਿ
ਖਲਾਈ ਤੇ ਨਰ ਤੇ ਸੁਰ: ਸੁਧਾ ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਦਾ ਸੁਰ: ਦੇਵਤੇ ਗਤਾ ਨੂੰ ਦੇ
ਨਾ ਜੈਸ ਕੁਰਾਣੀ ਰੂਪੀ ਅਉਸਰ ਮੈ ਤਪ ਲਾਇਕੇ ਨਰ ॥ ਦੇਹ ਤੇ ਉਪਜਿ
ਸੁਰਗਾਣੇ ਨੂੰ ਜੀਤਿ ਕੈ ਸੇ ਕਰਾਤੀ ਰੂਪੀ ਅਦਾਰਥਾ ॥ ਜਹਾ ਕਾ ਨਿਸ਼ੈਂ ॥

ਆਦਿ ਲੀਆਂ ਥੀ: ਅਸਰੇ॥ ਨਿਤ: ਆਪਹੀ॥ ਗੀਤਾ ੨॥ ਸੋਹਿਲਾ ਗਤੀ:
ਮੈਨੂੰ ਕੀਤੇ ਤਾਲਾ: ਤਲਪ ਲੋੜ੍ਹ ਇਛ ਬੋਲੀ: ਧਰੀਦੀ॥ ਜੈਸੇ ਚਛੜੇ
ਤਲਹੈ: ਤੜਫੈ॥ ਪਥਰੋ:॥ ਪੇਚਾਗਾ ਹੈ॥ ਛੁਟਲਾ: ਛੁਟ ਦਾ ਹੈ ਪੀਣ ਕਰਕੇ
ਬਹੁ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਖਤਾ: ਚੋਗ ਦਾ ਹੈ॥ ਆਖਨ: ਕੂੰਪ ਨੂੰ ਕਾਟਤੇ ਟਤ: ਮਿਲਤਾ ਥਿ
ਸੈ: ਪਖਾਈ ਦਾ ਕਾਰੀ: ਵਿਖੋ ਛੇਦਾ॥ ਨਿਰਮਲ ਪਾ॥ ਮਤੈ ਤਪ: ਤਪਤ
ਹੋਇਆ॥ ਸਾ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ॥ ੧੯ ਲੋ॰ ਨੂੰ ਹੋ॥ ਧਰੀ॰ ਗਈ ਦਾ ਧਰੀਕ
ਈ ਦਾ ਹਰਿ ਹੀ ਭਇਆ॥ ਹਰਿ॰ ਸੈਆਲ ਕਰੀ: ਟਕ ਹੈ॥ ਨਿਮਾਹ ੨: ਮਨਾ ਦੇਕ
ਰੋ॥ ਜਮਹਿ: ਜਮਾ ਦਾ ਨਾ ਜਮਦੇ॥ ਉਗਾਰੇ ਦਾ ਜਮਾ ਹੈ ਦੇ॥ ਹਰਿ॰ ਲੋਕ ਓ॰
ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰਕੇ॥ ਜਾਨੇਕ: ॥ ਦਿਸ॥ ਧੀ ਗਲਾ ਲੈਨੀ॥ ਪ੍ਰਤਗ: ਪੀਰੀ
ਦਤ ਪਿਆਰਾ ਹੈ॥ ਪਾਲ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ॥ ਦ੍ਰੁਪਦ॰ ਰਾਜਾ ਦੀ ਸੁਤ: ਦ੍ਰੋਪਦੀ
ਸਤੀ: ਸਤ ਵਾਦੀ ਦੀ ਕਾਰੀ ਜਿਸ ਲਾਰੂ ਪਤੇ ਦਾ ਸਤੀ: ਨਾ ਮੀਰ ਕਿਸੀ॰ ਦੇ
ਤਤੇ॥ ਕਾਲੀ॰ ਨਾਮ ਸਰਪ ਦਾ ਤੈ॰ ਜਨਮਤੇ ਜਮਾ ਦਾ॥ ਸਮ॥ ਧਾਵੈ: ਧਉ
ਦੇਨੇ ਨੂੰ ਧਿਆਵਦੇ॥ ਸੀਤਲ॰ ਹੋ ਉਪਾਸਕ ਖਰ ਬਾਹਨ ਤਿਸ ਦਾ ਹੋ
ਹੈ॥ ਕੇਰਉ ਦਾ ਬਾਹਰ ਸਆਂ ਨਹੋ ਦੈ॥ ਕੁਤਕਾ ਧਾਣ ਦਾ ਦੁਰੋ ਲਾਹੋਇ
ਕੇ ਉਹ ਛਾਰਾ॥ ਲੇਹਉ: ॥ ਲਿਆ ਹੈ॥ ਬਦੋ ਲਾ ਦਦਨਿ: ਧਦ ਲੇਨਾ ਹਰੀ
ਨੂੰ॥ ਓਭੀ ਧਰ ਦਪਰ ਦਾ ਉਹ ਪੂੰਦਾ ਹੈ ਧਰਦ ਤੇ ਤਿਸ ਪਰਾ ਛਮਕਾਵੈ:
ਛਮਕਾਵੈ ਧਸਾਵੈ॥ ਕੀ॰ ਜੋ॥ ਨਾਰਿ॰ ਰੂਪਾ॥ ਅਉਤਰੋ: ਉਤਰ ਦਾ ਹੈ
ਪਮਾਣ ਪੀਪੇਜੀ ਕਾ ਦੇਦੀ ਕੋਲੋ ਮੁਕਤਿ ਮਾਰੀ ਦੇਦੀ ਕਹਾ ਮੁਕਤਿ ਸੀ
ਤਾ ਪਾਸ ਹੈ ਤੂੰ ਕਹੈ ਤੂੰ ਕਹੀ ਅਤਾ ਧਰੀਆ: ਧਾਰੀ॥ ਦੇਲੋ॥ ਗੀਤਾ
ਗੀਧ ਦਾ ਗਾਇਕੈ॥ ॥ਧ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਲਾਰ ਗੀਤਾ॥ ਪੀਠਕ ਇਕ ਦੇ ਮੀਜੋ
ਉਪਾਸ ਕਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਧਾਤ ਕਹੈ॥ ਬੀਠਲ॰ ਪਰਨ ਸਾਰੇ॥ ਲੋਪੇ॰ ਜੂਟ
ਦਾ ਧਾਤੀ ਥੀ॰ ਕੈਸੇ ਇਕ ਕਾਲ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਨਾਰੀ ਆਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਤ
ਸਾਵਿਤ੍ਰੀ ਆਪ ਸਮੇ ਈਰਖਾ ਕਰੇ॰ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕੀ ਈਰਖਾ ਦੇਖ ਦੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਜਾ ਤੂੰ ਮਾਤ ਲੋਕ ਕੀ ਨਾਰੀ ਹੋ ਸੋ ਭਈ ਸੀਥਾ
ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਤਪ ਕਰੇ ਤ: ਹਾਂ ਇਕ ਦੈਤ ਦੇਖ ਕੇ ਲਲਕਆ ਜਾਂ ਸਮੀਪ ਗ
ਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਨੂੰ ਤੂੰ ਪਾਰ ਸਾ ਦੈਤ ਭ
ਸਮਹੋ ਦੈਗਾ ਤੇ ਆਪ ਗਊ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਵਿਚਰੇ ਸੋ ਖੇਤ ਮੈ ਦੇਖ ਕੇ
ਲੋਧੇ ਜਟ ਕੋ॥ ਠੇਗਾ: ਤੇਡਾ ਟਗਗੀ: ਇਗਾ ਸੋ ਈਕੇ: ਪਾਰ ਧਤੀ
ਕੋਮਲ ਰੂਕਾ: ਗਹੇ ਮਜੀ ਨਾ ਸਰ ਧਰ: ਧਰਾ ਧਰੀ॥ ਇਨਾ ਸੂਪਕ
ਦਾ ਨਕਦ ਤਆ ਤੇ ਉਨਾ ਇਨੇ ਕੀਸੀ ਤਾ ਚੁਰਾਈ॥ ਸੋ ਨਾ: ਗਿਆਨ
ਉਪਾਸ ਕਾ ਤੇਰ ਕਤਾ॥ ਕਾਹੂ: ਉਪਾਸ ਨਾ ਸੋ ਦਿਤੂ ਹੈ॥ ਦੇਹਰਾ॰ ਫਿਰਿ

ਮੈਦਾ ਦੇਹ ਤਿਸ ਦੇਹੰਤਾ ਮਸੀਤਿ ॰ ਜਿਸ ਮੈ ਦਾ ਮਤੰਤਾ ॥੧॥ ਗੋਰੁ ਮੜਿਆ
ਸਤੀਆ ॥੧੯ ਉਪਦੇਸ ਹੋਆ ਅਹਾਰ : ਵਿਸੇਸ ਕਰਣ ਮਾਸ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ॰ ਦੇਹਾ
ਨਿਸਾਣੀ : ਲੇਖਾ ਨਿਸਾਰ ਬੈਰਾਗੀ : ਵਿਰਕਤਾ ਮੁਰਿਦ ॰ ਰੂਪੀ ਮੇ ਦੁਰਬ
ਲਕੋ ਕਰੈ ॰ ਸਾਤੇ ਪਰਾ ਦਰਬਾਰਿ : ਸਰੂਪਾ ਜਗਤਾਰਿ : ਸਾਰੂ
ਆਹੋ ਕਿਆ ਦਾ ਜਗਾਤਿ ਆਖੀਦੇ ॰ ਕਰ ਕੀ ਟਤੋ ਮਕੋਦੋ ॰ ਕਾਤੋ ॥੧॥ ਧੀ
ਠਕਾ ਨਿਦ ਕਰ ਕੀ ਧਾਰ ਤਾ ਕਹੇ ਹੈਂ ਓਹੁ : ਨਿਦਕਾ ਦੁਆ ਦਮ ॰ ੧ ਦਮੋ
ਮੁਖਿ ਸਿਦਾ ਲਿਗ ਹੈ ਕਿਦਾ ਰਾਣ ਦੇ ਦਾ ਛੇ ਅਗੋੜ ਕਾਨਦੀ ਦੇ ਸਾਲਗ
ਰਾਮ ਛੇ ਅਗੇ ਮਤੀ ਦੇ ਸਾਲਗਰਾਮ ਏਹ ॥੨॥ ਤੁਟ : ਤਾਲ ਭੀ ਲਦਾ
ਇ ਦੁਦਾ ਵੈ : ਦੇਵੈ ਸਤੁ ॰ ਕਰ [illegible] ਏਹ ਤਾਂ ਸਕ ਕੋ ਕਿਦ ਕਦੀ ਏ
ਤਹੇ ਤੇ ਸਾਧ ਕਾ ਨਾਰਿ ॰ ਨਾਗੁਨੇ : ਗੁਣ ਕਹੀ ਅਨਿਕ ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
ਕਿਸ ਸਾਧਾ ਕੋ ਛੇਦਾ ਸੈ ਤਧਿ ॰ ਦਾਨ ਕਰੈ ਤੇ ਸੋ ਕਾਧਾ ਏ ਸਾਂਦੇ : ਸ
ਦਾਰੋ ਹਾਂਦੇ : ਹਦ ਦਾ ਨਿਰੋ ਪਹਾਰਾ : ਪਸਾਰਾ ਦਾ ਪਸਾਰੇ ਸੋ
ਸਿਧਾਰਿਆ : ਗਇਆ ॥੨॥੪੯॥ ਜੋੜੁ ॥੧ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲ ੧
ਘਰੁ ॥੧॥ ੧ ਓ ਸਹਸਾ ਕੈਰਤੁ : ਵਿਸਾ ਕਰਣ ਨੂੰ ਜਪਮਾਲੀ ॰ ਮਾਲ ਕਰ ਕੈ
ਆਨਾ : ਆਨੁਸੋ ਪਛਾਨੇ : ਪਛਾਣਿਆ ਹੋ ਅਬੁਧੀ ਕੇ ਬਹੀ : ਅਨਦਿਨੁ ॰
ਹਮਨੇ ਹੋ ਭੁਗਤੇ : ਗਤਿ ਹੋਏ ਰੋਗੀ ਗਿਆ ਨ : ਨੀਪਤੇ : ਹੇ ਪਤੀ ਭੂਤਿ ਚੜ
ਤਰੋ : ਆਕਾਸ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾ ਨੂੰ ਚਾਹੁਦਾ ਹੋ ਪਾਇਆ ਲੇ : ਪਤਾਲ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾ ਨੂੰ
ਚਾਹਿਹੋ ਭਾਲੇ ॰ ਪਦਾਰਥਾ ਨੂੰ ਮਹਿਲ : ਸਸਾਰੁ ਜੀਵਣ ॰ ਨੂੰ ਸਾਜਹਿਹੋ ਮਾ
ਥੀ : ਭਾਈ ਚਲੇ ॰ ਜਾਦੇ ਹਮ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਭਾਹਿ : ਮਿਤ੍ਰ ਭੂਪੀ ਅਗਨੀ ਨਾ ਕਿ
ਸੀਕਾ : ਨਕਿਸੇ ਕਾ ਕੋਈਆ ਰੇਵਹਿ ॰ ਨਮੁਤਾਂ ਓਹੁ ॥੧॥ ਮ : ੧॥ ਸਰਬ ॰ ਵਿਖੇ
ਜੋਤਿ : ਚੇਤਨਤਾਂ ਰੂਪੀ ਜੀਵ ॰ ਦੀ ਚਲਧ : ਇਛ ਜਾਨਿਦਾ ਰਹੇ ਦਾ ਜੀਵ
ਦੀਆ ਮਾਇਆ ॰ ਰੂਪੀ ਮੋ ਧਾਰਿ ॰ ਹੇ ਜਧਭੀ ਨਾਰਿ ॰ ਸਕੁ ਘਟ ਹੋਤੇ ਘਟ
ਭੀਤਰਿ ਜੋ ਬਾਸਿਆ ਹੈ ਸੋ ਬਾਹਰਿ ਕਾਹੇ ਨਾਹੀ : ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਮੇ ਜੋ
ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਚਿਤ : ਚਿਤ ਦੇ ਦੇਨੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਓਹੁ ਦਾ ਓਨਾ ਨਹਾਰੀਆ ਨੇੜੇ ॰
ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੇ ਦੂਰਿ ॰ ਮਨਮੁਖਾ ਤੇ ਸਰਬ ॰ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਹੈ
ਕਰਾ ਸਹਜਾ ॰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰੂਪ ਤਖ ਹੋਏ ਨੇ ਈ : ਨੈਣ ਨੂੰ ਮਾਇਆ
ਈਆ ਬਾਣੀ : ਦੋਨੀਆ ਦਾਸ ਹੋ ਦੇਨ ਹੀਤ ਪਰ : ਭੁਲੀ ਤਰਾ ਤਾਂ ਧੇਰਾ :
ਤਪੇਗਾ ਹੈ ॥੨॥ ਮ : ੧॥ ਪ੍ਰਨਾ ਦਸਹਿ ਜੋ ਕਹੀਐ ॰ ਜੇਕਰੋ ਦਰ : ਸਰੀਗ
ਦੇਭੀ ਤਰਹੀ ਹੈ ਨ ॰ ਦਰ [illegible] ਨੂੰ : ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਤਨਾ ਭੀ ਤਰਹੀਂ ॰ ਦਰ :
ਹਰੀਆ ਕਹੈ ॰ ਓਹ ਸਕੋ ਸੇ ਪੂਰਣ ਹੈ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਮਰੀਐ : ਮਰਸੈ ਕੀਦਾ

ਏਹਖੇਤ੍ਰਬੀਦਾਹੈ॰ਦੁਖਸੁਖੀਆਰਾਣੁ: ਕ੍ਰੋਧਰੂਪੀਆਪਟ:ਤਪਤੋਆਆਇਆ॰ਰੂਪੀ
ਜਲਦੀਕਾਈਹੈਪਾਣੀਜਾਂਦੇ॰ਤਿਥੇਹਰੀਨੇਘਰਬਾਧਿਆਆ ਛੁੱਦਾਸਤਪਰ
ਖੂਇਸਪੂਕਾਰਆਸਣ ਕੈ:ਕਰਿਰਹੇਹੈਂ।ਕਿਤੇ:ਕਿਤਨੇਤੇਰੇਆਜਾਰਿ: ਭੁਲੁ
ਕੋਹਣਾ॰ਏਹਨਾਮਦਾਗਿਆਨਾ।ਜਥ॰ਤਾਕਰਾਏਕੁ॰ਹਰੀਨਾਂਨਿਰਾਸਾਂ॰
ਜਉਂਆਉਤ੍ਰਾਇਨਾ।ਤ੍ਰ।ਮਾ।੪ਪੀਠਕਾਸੁਮੇਰਪਰਗੁਰੂਜੀਨੂਸਿਧਮਿਲੇਓ
ਨਕਹਾਂਤੂਮਜੋਰਾਧਾਰੋਸਿੰਗੀਆਦਿਕੋਂਕਹੇਹੈਂ।ਸਾਖੀ:ਹਰੀਸਧਦੂਰੀ
ਸੁਰਤਿਜੋਹੈਏਹੁ।ਸੂਹੇ: ਸੁਣਦੇਹੈਂ।ਪਤੁ:ਜੈਪਤਿਰਹੀਆਈਹੋਏਹੁ।
ਨਾਮ॰ਦੀਆਬਾਬਾ:ਹੇਭਾਈਹਮਾਰਾ ਗੋਰਖ:ਹਰੀਸਦਾਹੀਆਗੀਏ:ਧਰਤੀ
ਕਰਤੇ॰ਨੂਕਰਾਦੇਆਵਕਰਤੇਨੂ।ਪਾਣੀਤੇਪ੍ਰਾਣਰੂਪਪਵਣ॰ਆਦਿ
ਤਤੁਜਿਸਨੇਵਪਾਣੀਪਵਣਿਕਾਤਨੁਕਰਕੇਵਿਚਪ੍ਰਾਣਬੰਧਿਆ।ਦਸੂ
ਰਜ॰ਬ੍ਰਹਮੰਡਮੇਤੇਪਿੰਡਮੇਸਜਾਖਚਾਨੇਰਾਸੁਖਿ:।ਸਿਮਰਕੀਤੇਨੋ।
ਦੀਏ:ਦੀਵੇਂ।ਗੁਣਿ: ਉਪਕਾਰਹਾਰਿਕੋ।ਪੀਰਪੁਰਸ:ਪੂਜਪੁਰਖਸੋ
ਹੈ।ਤਿਨ॰ਕੋ।ਤਾ:ਤਿਨਾਦੀ।।ਦੇਸ੍ਰਾਤਜੋਸੇਕਾਗਦੁਤੇਭੂਣਾ।ਰਹੇਹੈ॰
ਨਿਲੇਪੁ।ਮਿਲਾਹਿ॰ਜਿਸਜਨਨੂ।੪।ਮ:੫ਪੀਠਕਾਸਾਛੁੰਦੂਨਬ
ਗੋਰਖਕਾਗੁਰੂਬਾਤਸਨੂਕਹੇਹੈਂ।ਗਾਤਿ:ਕਾਰੂ।ਪਾਉ॰ਜਧੂਤਧੂ।
ਉਧੂਤੁ॰ਜੋ।ਸੂਨਿ: ਅਠੂਰਾਭਗਤਿਭੋ॰ਦੀਲੇਵੇਐਸੇਜੋਵਕੁਗਾਤ
ਦੀਲੇਵੈਤੇਭੈਐਅਮੁਲੋ: ਅਮੁਲੇਕਰਕੇਵਅਮਲੁਕਰਕੋ।ਰੂਪਿ:
ਤਦਾਕਾਰੁਹੋਇ॰ਐਸਾਛੁਦਾ।ਨਾਮਵਿਖੇਚਿਤੁਦੀਤਾਰੀ।ਅਉਧੂ॰
ਤਰੀਏਹੁ।ਵਬਾਏ:ਰਹੈਵਾਦਿਕਾਬਿਤਾਏ।ਚਉ: ਜੇਥਰਿ।ਕਰਤੇ॰
ਨੁਸੋ।ਅਗਮ:ਹਰੀਦਾਉਪਦੇਸਸੁਣਾਏ॰ਸਿਖ।ਤੂਸੋ।ਗੁਰਚੇਲੇ:
ਜੀਵਈਸਰਦੀ।ਸੋਧਿ: ਏਕਤਾਮੈਮਨਨੂ।ਦੀਖਿਆ॰ਰੂਪੀਦਾ
ਰੂਭੀਨੇਏਹੀ।ਦਰਸਨ: ਜੋਗੀਜੰਗਮਆਦਿ ਦਾ ਸਾਸ੍ਤ੍ਰਾਂ।ਪਾਇ॰ਸ
ਭੁਕਹੇਹਰੀਪੂਰਨਹੈ।ਪ।ਮ:੧।ਹਮ: ਅਸੀਤਾਂ।ਬੇੜੀ॰ਦੇਹਿਰੂ
ਪੀਪਾ।ਪਾਦੀ।ਛੁਦਾ।ਮਤਵਾਸਨਾਰੂਪੀਪਵਣਲਗੈਤਾਂਚਲੀ
ਜਾ ਈ:ਏਸਿੰਧ॰ਪ੍ਰਤਖਨਸਾਂਡੇ ਵਾਸਿਧ॰ਹਰੀਦੇਭੇਟਣਨੂਹਮਾ
ਚਉ: ਚੇਦੀਸਾਂ।ਨਾ।ਨਾਸੀ॰ ਦੀਕਉ:ਤੋ।ਛੁਦਾ।ਜਿਨੀਏਕਧਿ
ਆਇਆ।ਸੋਸੋਧਹੋਂ।ਪਰਸਤ:ਪਰਸਦੇਨੇਪੈਰਗੁਰਾਂਦੇਜੋ
ਤੇਸਿਝਤ:।ਜਿਸਦੇਨੋ।ਸੁਆਮੀ ਅਪਰੁ: ਅਪੋ।।ਆਇਆ:
ਆਉਪ੍ਰਾਪਤਿਭਯਾਹੈਨ॰ ਕੋਈਹਮ।ਸਧਾਦੇ: ਉਪਦੇਕਾਰ
ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ।ਵਿਖੇ।੧।ਮ:੧।ਪੀਠਕਾਪ੍ਰਨ ਸੀਜਾਰਤੇਕੇਸੇਤਰੀਏ
ਸੁਰਤੀ: ਭਗਵਤਮੈ।ਏਤ: ਐਸੋ।ਭੁਲਹਾ: ਹਉਲਾ।ਸਿਧਪਾਬ੍ਰ

ਭਾਈ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾ ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਰਖੁ: ਰੋਕੂ ਦਯਾ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਦੀਵ॰
ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਨੀਰਿ: ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ ਸਭ॰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪੂਰਨ ਧਾਯਾ
ਦਿਕਾ ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਜੋ ਨਵੀ ਰੂਪੀ ਹਛੀ ਮਿਟੀ ਕੀਆ॰ ਹੋ ਆਦੀ ਵਾ ਮਨੋਂ ਸੋ
ਇੰਹ ਹਰੀਆ ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਕਰਣੀ ਰੂਪੀ ਚਰਹੁ: ਚਰਤੇ ਕਾਰਿ ਦਾਣਬੁ॰ ਣੂਾ ਜਾਸੋ
ਇੰਤਾ ਧਾਪਣਿ॰ ਮੈ ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਧਲਾਈਆ ਨ ਮਰਿ ਜਾਈ॥
ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਵਾਉ ਦਾ ਡੋਲਾਇਆ ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਜੋਉ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਕਰਕੇ
ਜੋਧੇ ਸਿਧਾ ਜਾਣਹਿ॰ ਹਰੀਆ ਨੇਰਤਿ: ਕੀਆ ਤਾ ਗਣੀ: ਗਿਹੁ ਦੇ ਨੇ
ਪਰਿਗਤਿ: ਪਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਾ ਕਬੂਲ ਵਾ ਪਰਮਗਤਿ॥੧॥
ਮ:੧॥ ਨਿਵਣੁ: ਨਿਵਣਾ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਮੰਨਣੁ: ਮੰਨਣੇਹਾਰਾ ਏਹ ਸਾ
ਚੁਭੇ ਨਾ ਦੇਵੈ ਤਾ ਬਾਉ॰ ਮਿਲੇ ਮਿ ਸੋਖੁ॰ ਸਾਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਏਹੁ
ਸਾਡੀ ਜਾਹਿ॰ ਕੋ ਅਰਦਾਸ ਤੇ ਧਿ ਕ੍ਰਿਥਾ: ਪੀੜਾ ਅਸੀ॰ ਅ
ਰਦਾਸ ਜੋ ਕਰੇ ਸੋਇ॰ ਪੁਰਸੁ ਹੋਇ ਧੇੜਾ: ਖਜਾਨਾ ਨਾਮ ਦਾ ਕ
ਰਮੁ ਪਸਾਉ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਦਾਤ ਕਰਕੇ ਦੇਵਹਿ: ਦਾਤਾ ਤੇ ਮੰਗਣ॰
ਨੂ ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਜਿਤ ਭਾਵੈ ਭਾਉ ਹੇ ਤਿਤ: ਤਿਸ ਭਾਣੈ ਆਇ ਪਵੇ ਛੁੱਟੇ ਦਾ
ਕੀਆਤਿ: ਰੀਤੀ ਪਾਇ ਛੁੱਟੇ ਦੀ ਹੋ ਕੀਆ: ਪਿਛੋਂ ਕਰੋ॰ ਅਧਤੇ
ਆਰੋਗੀ ਕੀਮਤਿ: ਦਾੜਿ ਆਈਆ ਧਰੈ: ਧਾਰ ਦਾ ਹੋ ਪਰਗਟ:
ਸਾਖਯਾਤ ਕਾਰਾਰਣਈ: ਤੋ ਫੇਰਾ ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਸੰਗਤ ਜਨਕ ਉਲੋਕਧਿ
ਕਾਰੁ ਕਹੇਂ ਮਾਗਤ: ਮੰਗਣਦੇਆਂ ਕੂ ਜੇਕੂ ਦੇ ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਸਹਕੀਆ:
ਸਹਕੇ ਦਰ ਕੀਆ ਗਲਾ ਧਾਤ॰ ਜੋ ਤੈ ਨੇ ਸੁਣੀਆਂ ਨ ਹੀ ਤੇ ਤਾਂ ਕ
ਹਣੁ ਕਹਾਈਆ: ਉਲਾਭਾ ਧਾਇਆ ਹੋ॥੮॥ ਮ:੧॥ ਸਾਗਰ: ਸਿੰਧ
ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਸਾਗਰ: ਈਸ੍ਵਰਾ ਬੀਦ: ਜੀਵ ਦਾ ਛੁੱਟੇ ਕਵਣੁ ਇਸੁ
ਧਿਧਿ ਨ ਧੂਸਕੇ ਜਾਣੈ ਉਤਕੂ ਜ॰ ਖਾਣਾ ਦੇਵ ਉਤ ਕੂ ਮੂਲ ਜਾ
ਵਾਲਾ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗਤ ਤ: ਸਰੂਪਾ ਤਸਤੁ: ਤਿਸ ਗਯਾਨ ਤੇ ਛੁੱਟੇ
ਦਾ ਪਰਮ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਸੋ ਦਿਨ ਮਹਿ ਰੈਣਿ:
ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਰਾਤੁ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਰੈਨੀ ਅਰੁ: ਦਿਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਛੁੱਟੇ ਦ
ਸੀਤ॰ ਅਣਦਿਸੋ ਈਧਾਧਿ ਜੋ ਕਰੇ ਹੈ ਨਧੀ ਨ॰ ਤਾਕੀ ਮਹਿ॰ ਦਿ
ਚੈਨਾਰਿ॰ ਉਤਪਤਿ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹਮ॰ ਤਿਸ ਨੂ ਹੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ ਵਾ
ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਧੁਨਿ ਮਾਹਿ: ਦ੍ਵਿਧੇ॰ ਜਾਣੇ ਅਕਹਾਨੀ॰ ਸੁਣੀਜ
ਧਾਮਨ: ਜੀਵਾ ਜੋਤਿ: ਹਰੀ ਮਨੂਆ: ਜੀਵ ਜਾ ਧ੍ਰਾਤ ਬੁਝਧਾ
ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਪੰਚ: ਸਤਗੁਰ ਮਿਲੇ ਹੇ ਵਾ ਪੰਚ: ਪੰਜ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ

ਲੈ ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ।ਸਬਾਦੇ: ਬ੍ਰਹਮਵਿਚਾਰ।੯।ਮ:੧।ਸੇਵਾ ਕਿੰਨੀ ਸੇਵਕ
ਸੇਵਾ ਕਰਣ ਵਾਲੀ।ਸਬਦੀ: ਸਬਦ ਦੀ ਵੀਚਾਰੀ: ਕੁਨ ਹੋਈ ਹੈ।ਅ
ਹਿਨੀਸਿ।ਇਕਰਸਾ।ਲਾਜ: ਲਜਾਨ।ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਇਕਰਸ ਸਾਥ ਪੇਰ:
ਬਣੀ।ਰਸਿ।ਸੋ ਪੂਰੇ।ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਜਮਾਈਆ: ਧਾਰਿਆ ਹੈ
ਗੁਰੂ।ਦੁਆਰੇ।ਨਾਦੁ: ਸਿਖਾ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਬਾਣੀ।ਵਿਖੇ ਹੈ।ਤਸੁ ਕਾਰਿ
ਪਾਣੀ।ਸੋ।ਤਪ।ਕੇਵਲ ਲੁਸਾਰੇ ਹੈ।ਤਾਰੇ: ਤਾਰਦਾ ਹੈ।ਆਪੁ: ਆਪ
ਕਾਂਦਗਿਆਇਆ।ਤਿਸੋਂ।ਗੁਰ: ਪੂਜ ਜੋ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ।ਤਿਨੂੰ।ਸਬਾਦੇ:
ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ।੧੦।ਮ:੧।ਪੀਠਕਾ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ।ਛੁਦਨ: ਬਸਤ੍ਰ
ਭਾਗੇ: ਫਿਰੇ।ਦੁਸਟ।ਕਰਕੇ ਜਲੇ ਐਥੋਂ ਤੇ ਦੁਖ ਹੋਵੇਗਾ।ਦੁਰਮਤਿ।
ਕੁਰਕੇ।ਮਤਿ: ਸਿਖਿਆ।ਕਾਰਿ।ਜੋਗੀ।ਇਸੁ ਜੁਗਤਿ ਮੈਰ ਹੈ ਸੋ ਵਸੇ
ਜੋਗੀ ਐਸੇ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਿ ਰਹੇ ਸੋ।ਸਹਜ: ਅਧੂਤ ਧਾਰਿ: ਹਰੀ
ਸੋ।ਛੇਦਾ ਇਕੁ।ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਏਕੋ।ਭਾਇ।ਕਰਕੇ ਸਬਾਦਿ ਦੀਜਾਰੇ
ਤਾਂ।ਏਲ।ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪੀ।ਛੇਦਾ।ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਗਡੀ ਧਾਰੀ ਹੈ।ਛੇਦਾ
ਕਲਾ: ਚੇਤਨਤਾ ਕਰਕੇ ਨਿਚ ਹੈ ਸਾਰੀ ਧਾਤੁ।ਸ੍ਰਾ।ਧਰ: ਧੂਰ ਰਾਮਕ
ਲਾ ਰੂਪੀ।ਭਾਰਿ: ਪਰਨੇ ਗਡ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ।ਲਕਰੀ: ਅੰਗੁ।ਨਾਇ ਖਾਰਿ: ਨਿ
ਖੜ੍ਹਕੇ।ਭਾਰਿ: ਚਿਖਾ ਦੇ।ਪੀਠਕਾ ਤਨੁ ਦਾ ਤਾਂ ਏਹ ਹਾਲ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰਸ਼
ਸਖ।ਕੀਸ ਮਕਰ ਹੁ: ਜਾਣਨਾ ਤੇ ਸੋਗ ਬਿਉ ਗੀ: ਗੁਭੀ।ਨਾਮੁ।
ਦੀਪਹੰਤੋ।ਸਬਾਦਿ।ਦਾ ਹੈ।ਨਬੇਰ।ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਰ ਕੋਧੁ: ਤਨੁ ਬਰ
ਣ ਜੀਵੀ ਵ।ਬਿਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤਨੁ ਤੋ।ਕਾਰੀ: ਕਾਰਨੁ ਤਾਂ।ਜਰੀਟ: ਜੁੜਿ
ਆਤਾਂ ਈਧਨ: ਸੋਹਿਆ ਣਦੇ।ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ।ਆਦਿਕਾ ਨੂੰ ਨਾਦੀ:
ਦੁਕਰਕੇ।ਛੇਦਾ।ਮਨ ਨਾਹਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦੀ ਸਰਣ ਲਈ ਏਹੁ ਸੁ
ਦ੍ਰਾਹੈ।ਭਗਤਿ।ਕਾਰਿ ਜਨ ਦਾ ਤਰਣਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।੧੧।ਰਾਮਕਲੀ
ਮ:੩।ਘਰੁ੧।੧੬ ਪੀਠਕਾ ਜੁਗਾਦੇ ਧਰਮੁ ਕਹੇ ਹੈ।ਜਾਗਿ ਮੈ
ਧਾਰਿ ਰ: ਤਨੁ ਤਨੁ ਮੈ ਸੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ।ਧਰਮ।ਦੇ।ਚਾਰਿ: ਸ
ਤਿ ਸੋ ਚਤੁ ਪੁਦਾਨੁ ਕੋ।ਹਰਿ ਦਾ।ਨਾਮ।ਕਰਕੇ।ਨਸਿ।ਨਾਈਆ
ਕਲ: ਧਰਮ ਦੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਐਸਾ।ਪਾਖੰਡ: ਜਾਗਿਆ।ਦੇਕਰ
ਮਾਦਾ।ਬੁਝੈ।ਤਿਸ ਨੂੰ ਹਰਿ ਦੀਆ ਸੁਖਿ।ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੂਜੇ।
ਭਾਵ ਕਰਿ ਗੋਦੋਇ: ਦੂਜਾ।ਦ੍ਰਿੜਾਏ: ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰੇ।ਰਹਾਉ: ਗੁਣੀ
ਚਲੇ।ਧਰਮ ਤੇ ਜੀਵ ਸੋ।ਮੋਹੁ।ਕਰਕੇ।ਕੂਟ।ਤਾਂ ਨਾਮਿ ਕਰਕੇ ਹੋਏ
ਕੀਰਤਿ।ਕੀਰਿ।ਨਾਮ।ਕਰਕੇ ਉਤਮ।ਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ।ਛੇਦਾ ਜੋਈ
ਜਨੁ ਕਰਤੁ ਹੈ।ਨਾਮਿ।ਕਰਕੇ।੧।ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲ ੪।।।

ਛੰਦ। ਵਡਭਾਗੀਨਰਦੇਹੋਜੋਵਡੇਭਾਗਾਂਦਾਸਿਧਿਆਅਰਥ ਵਡਭਾਗੀਨਰਦੇਹ। ਛੰਦ। ਨਾਮੇਨਾ
ਮਾਪਾਵੈ॰ ਐਥੇਤੇਅਗੇਹਰਿ ਨਾਮੇ: ਨਾਮਕਰਕੇਨਾਮੀਮਿਲਦਾ॰ਹੈ। ਛੰਦ। ਲਿਵਲ
ਗੈਤਾਂਹਿਰਦੇਅਤਿ॰ ਕਰਕੇਨਾਮ॰ਮੈਬੁਧੀ।ਹੀਰਾ: ਗਿਆਨਾਬਹੁ॰ ਤਿਸਕ
ਰਕੇਗੁਰੂਰੂਪੀ। ਛੰਦ। ਜਿਸੁਦੇਵਡਿਆਂਤੇਵਡੇਛੰਦਾਕਾਰੇ: ਜਿਦਾਂਨੂੰਕਹਿ
ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮਾਕਾਮਾਂ॰ਵਾਲਾਕਰਕੇਤਲੀ: ਬੁਧੀਰੂਪੀਪਰਾਣਦੇਹੁ॰ਵਿਸਜਾਂਦੂ
ਪੀਦੇਲਾਖੁ: ਹਰੀਗੁਰ॰ਕੀਧਨ॰ਜੋਹੈਅਤਿ॰ਤਿਸਕਾਰਿ॥੧॥ ਮ: ੪ ਜ
ਨ॰ਨੂੰਹਰਿ॰ਕੀਸੁਨਾਇ: ਸੁਨਾਉਂਦੇਨੇਪਾਇ॰ਦੀਹੈਅਤਿ॰ਚੋਕੋਰਾਮਨੂੰ
ਮੁਖਿ: ਮਿਮਿਹੀਣੁ॰ਜੋਹੈਤਿਨਾਨੂੰਪਾਇ: ਪਾਵਦੇਊਚੇ॰ਊਚੇਤਿਸੁ:
ਦੁਖਾਭਾਇ: ਭਾਵਦੇਸਖਾਸਖਾਈ: ਸਖਿਆਤੇਸਖੇਦਸਖਾਸੋਨਤੇਸੋਤਕੋ
ਹਰਿਪੇਜ: ਪਤਿਜਾਦਾਇਆ ੨: ਹੇਦਾਇਆਦੀਆਕਾਰਿਹਰਿਜੀਉਦ
ਇਆਕਰਿਰਾਖਹੁਰਾਮ: ਜਾਵਤਾਵੇ: ਟੇਰੇਰਖਿਆਕਰਨਨੂੰਲਾਵੇਂਗੁ
ਰਾਮੋਕਾਵੇ: ਭਾਵਦੇਅਮਿਓਰ: ਐਮ੍ਰਿਤਤੋਂਐਮ੍ਰਿਤਾਜਨਾਂ॰ਨਾਲਾ।
ਉਤਮ: ਤਿਨਾਨਾਲਾਸੁਮੀਕਰਾਵੇ: ਪ੍ਰਭਿਨਹੋਵੈਜਨ॰ਨੂੰਹਭਿਦ: ਕਿ
ਕਾਰਿਪਾਵੈ: ਪਾਵੀਇਕਕਾਟਿਬਾਨਦੇ: ਟੋਟੇਕਰਿਕੇਨਿੰਦ॰ਮਾਰਗੁਆ
ਰਾ॥ ਮ: ੪ ਛੰਦਾਜੋਵਡਿਆਂਤੇਵਡੇਕੂਟ: ਕੁੰਡਾਸਰ: ਸਦੂਸਹੈਨਾਵ
ਈਐ: ਨਾਉਦੇਨੇਜਨ॰ਕੀਕਾਰੇ: ਸੇਵਾਮਾਲਿਕ॰ਧੋਵਾਂਦੇਵਡੇ ੩:
ਦੇਵਤਾਤੇਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕਤੇਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਤਿਨਤੇਕੀਗੁਰ॰ਦੇਮੈਛਿਦਿਚਿ
ਮਿਲਾਈਐ: ਮਿਲਾਏਹੈਗੁਰ॰ਨਾਲਾਪੁਰਖ: ਹਰੀਨੂੰਪਾਇਆ॰
ਹਰੀਰਖਾਈਐ: ਰਖੀਏਜੁਆਣਇ: ਪ੍ਰਯੋਜਨਨੂੰਲਗਾਈਐ:
ਲਗਾਵਦਾਹੈਬਾਲਕਾਗ॰ਕੀਜੈਸੇਤੈਸੇਉਹੁਤਾਂ॰ਜਾਣਇਕਰਿ
ਗੁਮੁਖਿਲਾਈਐਤੈਨੀਚਬਿਖੁ: ਬਿਖਜਾਨੂੰਮੁਖਿਲਾਂਵਦਾਹੈਛੋ
ਦਾਹੈਪ੍ਰਭਸੰਗਤਿਦੇਮੇਲਾਵਿਚਿਮੇਲਿਓ॥੪॥ ਮ: ੪ ਛੰਦਾਪ੍ਰਾਨ
ਪ੍ਰੀਤਮੁਛੰਦਮਾਰਗਵਿਚੋਹਰਿਪ੍ਰਭਦਾਪੰਥਸੇ: ਮੋਰੈਮਨਿਕੋ
ਸਖਾਇਆ: ਸਖਾਹੈਆਇਆ: ਹੇਮੇਰੀਜਪੀਭਾਗ॰ਹੈਤਨਕੋ
ਛੰਦਾਗੁਰਮਿਲਿਹਰਿਦਰਸਨੂੰਸੂਝੈ: ਦੇਖਿਆਬੂਝੈ: ਸਮਾਇਆ
ਮਨਿ॰ਮੈਹਰਿਦਾਜਪੁਜਪਦਾਜਪਾਂਉਆ॰ ਗੁਰਾਂਦਾਂਨਕਟੇ॰ਐਸੇ
ਵਡਾਇਆ॰ਅਗੋਛੰਦਾਜੀਵਨਸੁਆਮੀਜੀਵਾਲਿਲੋਵਜਾਇ
ਆ: ਵਜਾਦੇਗੁਰੂ ੨: ਗੁਰੂਪੂਰੇਦਾਰੂਪਤੇਪੂਰਾਗੁਰੂਦਾਰੂਪਹੈ॥੫॥
ਮ: ੪ ਵਡਾ ੨: ਵਡਿਆਂਤੇਵਡਾਗੁਰ॰ਸੇਜੀਆਂ॰ਨੂੰਕਾਮਦਾਨਾਸ
ਮਾਰੇ: ਸਮਾਲੇਗੁਰਿ॰ਦੁਆਰੇਛੰਦਾਤੇਤੂੰਸਿਕੋਟੇਕੋਟਿਵੇਰੀ।
ਪਾਰੇ: ਪਾਵਾਵਰਾਕਾਮਾਂ॰ਦਾਸਨਾਜੀਨਾਦਾਂਤੇਪਸਾਰੇ: ਪਸਾਰਕੇ।

ਛੇਆਦਵਸਾਦਵਡੇਰਾ।ਹਰਿਜਸਦਾ।ਅਥਿਸੋਜਪਾ।ਜਲੁਅੰਤੋ।ਵਿਛੋੜਾ।ਹਰਿਜਨਾ
ਦੇਨਿਕਾਟਿਹੋਤੇ ਜਨਹਰਿਨਾ।ਪਾਰੇ: ਪਾਲੇਹੋਵੋ।੫।ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫।੧੬।
ਜੇਕੁਛਕਾਕਿਰਨਾਕਰੇਸੁਅੰਮਾਣੀ।ਗਤਿ: ਰੀਤੀ।ਸੁਖੰ੦ਦੀਪੂਪਤੀ।ਭਾਂਡੇ੦
ਸਰੀਰਰੂਪੀਸਨਜਿਕੋਕਿਦਾਸੋ।ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ।ਅਪਨਾਂ੦ਮੀਕਿਆਹੋ
ਵੋਹੋਂ੦ਕਾਰਣਹੈ ਆਵਣ ਜਾਣਾ: ਜਾਣਦਾ।ਮੋਹਿ੦ਵਿਖੇ।ਪਾਰਾ: ਪਾਰਹੈ
ਕਰੀ੦ਤਨਕਰਾ।ਮਾਰਾ੦ਮਨੁਕਰਾ।੧।ਮ: ੫ ਤਾਲੇ: ਤਲੇਤਾਂ।ਆਦਣ੦
ਰੋ।ਪਾਵਿਝ੦ਕਰਨਵਾਲੀਤੋ।ਨਰਦੇਵ: ਰਾਜੇ।ਆਦਿਨਰਲੋਕਨੂ।ਮੁਖਿ:
ਦੂਆਰੋ।ਪਰਪੀਚੁ ਛਲੂਵ ਜਿਸਾਰਤੇ ਉਪਰਾਮਹੋਕੇ।ਸਹਜਪਾਰਿ:
ਸਤ ਸਿਗੁਣਾ ਵਿਛੇਦਾ ਕੇਈ ਨਕਹਹੁਨਾ ਕਿ ਸੋਨ ਸੂਠਾ।ਨਵੈ ਨਿਧਿ: ਪਦਾ
ਰਥ ਨਵ ਭਰਾ ਤੀਆ ਪਿਲੋਈ: ਵਿਚਾਰੀ ਹੈ ਵੈਂ ਛੇਦਾ ਜੋ ਪੂਜਸਦਾਹ
ਸਰਹੋ ਜੋ ਸਿਕਾਟਿਕਰਿ ਜਾਣਹੁ ਤਾਂ ਫੇਰੂ।ਮੁਕਤਾ: ਪਲਾਪਾਵੇ ਬਾਲਿ੦
ਪਰਾ।੩।ਮ: ੫।ਆਦਤੇ੦ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੋ।ਰੋਗਨੀ: ਨਚੀਤਾ।ਅਨਿਦ੦
ਰੂਪਾ।ਵਿਓਗਨੀ: ਪੀੜਾ।ਛੇਦਾ।ਇਹਪਿਧਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੈ ਮਨੁ ਜੇ
ਮਨੀ: ਜੋਗੀ ਤਿਸਨੂੰ।ਲੋਰੁ: ਲੋਭਵ ਲੋਗਾਈ ਰਖਾ।ਭੋਗਨੀ: ਭੋਗ
ਦਹੋ।ਪਾਵਿਤ੍ਰ ੩: ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਤੇ ਆਪੁ ਅਲੇਗਨੀ: ਅਲਗੁਹੈ ਵਾਪਦਿ
ਤੂਅ ਲੇਗਨੀ: ਵੇਖੀ ਦੇਨੇ।ਕਾਰੀ੦ਹੈ ਹਰਿ ਦੋ ਛੇਦਾ ਜਤਕਤਹਾਰ
ਗੁਨੀਨੂੰ ਪੇਖਦੇ ਨੇ।ਸਿਦਸਕਤੀ: ਸਤਗੁਣ ਤੇ ਅਗੁਣਾ।ਪਦਨਾ: ੫
ਵਹੁ ਜੈਥੇ।ਛੇਦਾ।ਤਹ ਮੇਦਨੀ ਦਾ ਅਕਾਰ ਕੀ ਨਹੀ।ਜੋਗ: ਜੋਗੀਦ
ਵਾਲਾ ਇਕਾ।ਪਤੀ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ।ਹਮ ਭ੍ਰਮ: ਹੋਗਨਾ ਤੂੰ ਰਾਤਾ।ਆਖੀ
ਭੂੰਦ ਤੂੰ।ਸੇਮਲੇਗਨੀ: ਮਿਲਾਇਹਾਂ।੩।ਮ: ਪਾਗਣੁ੦ਦੀਰਹਤ
ਤੇਰ ਹੈ ਨਿਰਾਰੀ ਜੇ ਦਸਤੂ ਤੇ ਜਿਸਨਾਰਤਨ੦ਦੀ ਕੂਠੜੀ੦ ਸੁਧੀਰੁ
ਪੀਰ।ਬਾਂਕੀ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ੦ਰੇਖਾ ਨਰੂਪ ਕਿਰਿ।ਖੁਜਾਵੇ: ਸਤ ਸੀਰ।ਸੋ।
ਅਚਰਜ੦ਰੂਪ ਆਤਮਦਸਨੂੰ ਹੋ।ਚਰ੦ਹੈ ਹੇਕਾਈ।ਛੇਦਾ ਕਛੁਕ
ਰੈਹੇ ਜੋਗਾ ਮੇਲੁ ਨਾਹੀ।ਜੋਸ਼ੀ: ਗਿਆਤਾ।ਆਦੇ। ਜਾਣਵੀ।ਅਪੇ੦ਭੂ
ਛਾਦਾ ਪੂਰਨ ਹੈ।ਛੇਦਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸ।ਅਪਾ ਈ: ਕੋ।ਛਾਈ੦ਆ
ਵੇਹਾਂ।ਓ।ਮ: ੫।ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪਖੂ।ਪੋਰੀ੦ਕੁਮਾਣੇ।ਛੇਦਾ।ਸੋ
ਰਪਰਮੇਸਰੁ ਰੂਪ ਹੈ।ਭੇਗ੦ਦੋ।ਮਾਣੀ। ਭੋਗੇ ਨੇ੦ਜਾਂ ਨਾ ਉਜਪੀਤੇ
ਗਤੇ।ਆਵਨਸੀ: ਆਵਦੀ ਹੈ।ਵਾਰਾ੦ਹਰੀ ਹੈ।ਛੇਦਾ।ਹੈ ਇਕ
ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਨਾਮ ਆਧਾਰ ਕਰਿ।ਛੇਦਾ।ਸਮਲਿ ਉਸੁਖ ਦਾਈ ਤਪੁ
ਰਲ ਹੋਇਆ।ਧਾਤਾ: ਧਾਤ ਦੀ।ਛੇਦਾ।ਸਾਰੂ ਜੋ ਹੈ ਤਨੂ ਪਰਮਪਦਸੋ
ਆਥ੦ਜੋ ਹੈ।੫।ਮ: ੫।ਛੇਦਾ।ਤੂਹੀ ਜਾ ਤਤੂਹੀ ਮੇਰੀ ਪਾਤੀ: ਧੀਗ
ਤੀ।ਤਾਤੀ: ਚਿੰਤਾ ਹੈ।ਏਕੋ ੩: ਏਕੋ ਏਕੇ ਤੂਹੀ।ਪਛੈ ਏਕੋ ਏਕ ਤੂੰ ਜੀਅ
ਪੁਤੇ ਅਗੀਕੀ।ਤੂੰ੦ਹੈ ਹੋਰ ਇਆ।ਸਾਗਰ: ਸਾਨਸਰਾ।ਨਿਹਾਲਾ: ਨਿਦ

ਖੋਵੈਂ॥ਖੀਕ: ਖਾਨਪਾਨਰੂਪੀ॥ ਭ੍ਰਾਵਹ: ਭ੍ਰਾਵਦੇ ਹੋ॥ ਜਿਪੂਰਨ॰ ਮੈ ਹਮਕੀਤੇਰੋਮਿ
ਲਤ ੪: ਮਨਾਦਿ ਕਰਿ ਮੁਾਲੈ ਗਹਿਆ॥੨॥੫॥ ਮ:੫॥ ਪੀਠੰਕੂ ਜਗਤ ਕੀ ਰਾਸ ਵਰ
ਤਨਕਰੋ॥ ਕਰਕਾਰਿ: ਕਰ ਕਰਕੇ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਤਾਲ: ਕੈਸੀਆ॥ ਨੈਨਹੁ॰ ਕਰਿ ਪੇ
ਖਣਾ ਏਹੁ ਪਖਾਵਜ: ਜੋ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ॥ ਮਥੇ॰ ਕਾਰ ਜੋ ਹੈ ਕਾਰ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਏਹੁ॥ ਜੋ ਕਰ
ਤਹ ਮਧੂ॰ ਸੁਣੀਐ ਏਹੁ॥ ਜੋ ਜਿਹਵਾ ਕਰਿ ਬੋਲੇ ਏਹੁ ਧੁਨਿ ਹੈ ਅਗਾਸ: ਪ੍ਰਗਟ
ਕਰੇ ਕਰਿ: ਕਰਿ ਕਾਰਿ ਕੇ॥ ਜੋ ਨਿਰਤ ਕਰੇ ਮੈ ਸਾਰਦੀ ਏਹ ਕਰਿ: ਹਥਾ ਕਰਿ ਜੋ
ਸੰਕਲਪ ਕਰੇ ਏਹੁ ਆਣੈ ਧੂਪ ਧਰੂ॰ ਆਂਦਾ ਸਾਜਾ॥ ਵਜੈਦਾ॥ ਰਾਮਕੋ: ਰਾਮੈਸਾ
ਰਮੈ ਜੇ ਕਾਰਿ ਗਹਿਆ ਹੈ॥ ਵਜੈਦਾ॥ ਸਿਗਾਰ ਦਾ ਸਾਜਾ॥ ਵਜੈਦਾ॥ ਆਖਾਰ: ਤ੍ਰੇ
ਦੀ ਮੰਡਲੀ: ਸਹਥਾ ਏਹੁ ਸਥਾਹੀ ਪਰਣਿ॥ ਗਗਨੁ: ਅਕਾਸੁ ਕੀਤਾ ਹੈ॥
ਵਿਚੋਲਾ: ਸਦਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੇ॥ ਪਵਿਚੋਲਾ: ਕਠੇਤ ਤਾਨੂ॥ ਹੋਆ॰ ਸਿਸਾਰ
ਕਾਰਿ॰ ਕਠੇਤਾ॥ ਕਿਰਤਿ: ਕਰਮ ਕਰਿ ਜੀਵ ਦਾ॥ ਜਰੇ: ਜਗਦੇ ਨੇ॥ ਕੂਟ:
ਕੂਟਾ ਦੇ॥ ਦਸ॰ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਏਹੁ ਪਾਤਹੁ: ਦੇਸ ਵਾਹੋ॥ ਪੰਚ॰ ਪ੍ਰਾਣ ਏ
ਹ ਸੰਗੀਤ: ਭੇੜ ਹੈ॥ ਏਕੈ: ਇਕ ਆਗਿਆਨ ਦੇ ਕੀਤਰ ਸਾਥੇ: ਸਾਥ
ਦੇ॥ ਹੋਇ॰ ਕੇ ਜੀਵ ਭਾਵ: ਕਰਤਵ॥ ਸਭਹੁ॰ ਕੀਆ॥ ਕਾਥੇ: ਥਾਣੀ ਹੈ॥
ਨਿਰਤਿ: ਏਹ ਕਾਰ॥ ਵਾਜੇ॰ ਬੋਲਣ ਰੂਪੀ ਤੂਰ: ਸਬਦੁ॥ ਇਕ॰
ਨਾਨੂ॥ ਵਾਵਹਿ॰ ਜੁਨਮੇਵ॥ ਆਪ ਹੀ ਵਲੁ॥ ਜਾਣਈ: ਜਾਵਣ ਹੈ॥ ਨ
ਚੋ॰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ॥ ੧॥ ਮ:੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਜਿਤਾ॥ ਧੀਰਾਸ ਕਹੈ ਹੈਂ॥ ਇਕ॰ ਨਿਸ
ਚੋਕੀ ਤਾ ਤੇ ਧੁਨਿ ਕਰੈਂ ਏਕੈ ਦੀਤੇ ਏਕੈ ਦਾ॥ ਦੇਖੀ॰ ਦੇ ਸਰਹਿ ਦੇਨੇ॥ ਦੇ
ਖੇਵੈਂ॰ ਜਰਜਾਮੀਆ ਨੂ॥ ਆਪੇ॰ ਕਹਿਦੇ ਨਾ॥ ਏਕਾ: ਇਕਦੀ॥ ਸੁਰਤਿ:
ਪ੍ਰੀਤ ਵਾ ਗਿਆਨ ਕਰੈ॥ ਜਾਪੇ: ਜਾਣਦੇ ਹੈਂ ਵ ਜਪਦੇ ਹੈਂ॥ ਰੈਣ ਭਾਈ
ਐਸਾ॥ ਰਾਮ ਤ੍ਰ: ਹੇ ਰਾਮੁ ਰਾਮ ਜੋ ਹੈ ਰਮ ਆਹੇ ਅਨਤ ਸਦਾ ਧਿਧ:
ਦਿਆਦੇ ਸੁਆਉ: ਪੁਜੋ ਸਨਾ ਵਜੈਦਾ॥ ਪੰਚ ਸੰਤੋਖਾਦਿਕ ਰੇ ਥਾਜੇ
ਤ੍ਰ: ਵਜੀਤ੍ਰੀ॥ ਸਾਤ: ਸਤਨੂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਵਾ ਸਾਤ ੧: ਕਰਣ ਸੁ
ਦਤਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਉਪੇਖਤਾ ਸਰਧਾ ਸਾਂਤੀ ਖਿਮਾ ਏਹੁ॥ ਚਾਲੈ॰ ਹਰਿਵਲੁ
ਵਜੈਦਾ॥ ਮਾਣੂਤਾ ਜਿ ਏਹੁ ਬਾਜਾ ਤੇ ਤਾਣਿ ਤ ਜਿ ਏਹੁ ਤਾਨਾ: ਤਾਨ ਕਰੇ
ਤੇ ਧੁਨੀ ਰੂਪੀ॥ ਪਾਉ॥ ਪਾਲੈ: ਪਾਵੈ॥ ਵਜੈਦਾ॥ ਫਿਰਨੋ ਹੋ ਵੇਕ ਧਹੀ
ਏਹੁ ਫੇਰੀ ਲਾਈ॥ ਸਬਦੁ॰ ਗੁਰਾ ਦਾ॥ ਪਾਲੈ॰ ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈ॥
ਟਾਰਦੀ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤਿ ਏਹੁ ਕਰੀ ਜੋ॥ ਪੂਰਾ॰ ਕਾਖ ਤ੍ਰਕੁ ਏਹੁ ਕੀ
ਤਾਜੋ॥ ਵਿਸੂਰੇ: ਝੋਰੇ॥ ਭਾਵੈ: ਭਾਵਕ ਟਾਂਧੂ॥ ਕਾਰੀ॰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਰਾ ਆਧਿ॰ ਕੋਈ॥ ਟੇਕ: ਸਰਣਾ॥ ਨਿਤਸੁ॰ ਨ੍ਰਿਪਾ ਪਾਤੇ ਹੋਵੈ॥ ਏਕ॰ ਦ:

ਕੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਪੁ
੮। ਮਃ ੫। ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੂੰ ਲਹੁਰ ਮੇਂ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਪੁ
ਛਿਆ ਜੋ ਕਹੋ ਅਜ ਯੁਕੇ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਹੈ ਤੋ ਕਹੋ ਹੈ। ਗੁਸਾਈਆਂ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਕ
ਰਣਾ। ਕਹੋ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਹੈ। ਪਾਰਿ। ਕਹੈ ਓਹੁ ਓਹੁ ਕਹੈ। ਨਿਵਾਇਃ ਨਿ
ਮਾਜ ਪੜ੍ਹੋ। ਹਿੰਦੂ। ਹੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੂ: ਗੁਦਾਮ ਦਾ ਇਹੁ ਹੋਵਾ ਪਭ। ਤੋ ਅਜ
ਮਾਜ ਪੜ੍ਹੋ। ਹਿੰਦੂ। ਹੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੂ: ਗੁਦਾਮ ਦਾ ਇਹੁ ਹੋ ਦੇਖਕੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਹੈ।
ਤੂੰ। ਜੋ ਓਹੀ ਹੈ। ੮। ਮਃ ੫। ੨। ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਰੋਂਦਾ ਦੇਖਕੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਹੈ।
ਜੋਤੀ: ਚੇਤਨਤਾ। ਟੇਕ। ਆਸਰਾ ਹੈ। ਚਲਤ: ਕੌਤਕ। ਕਾਇ: ਕੀ।
ਧ। ਨਾ ਕਾਇਆ। ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਭਖਲਾਇ: ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਪਾਰਿ। ਏਨਾ
ਲਾਹੋਗੁ: ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਇਹੁ। ਜਗਤਾ ਨਾਹਿ। ਰਹਿਣਾ। ੧੦। ਮਃ ੫।
ਕੁਮਿ ਤੁ: ਕੁਮਿ ਦਾ ਕੁਮਾਇਆ ਹੈ। ਆ। ੧੧। ਮਃ ੫। ੧੬ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ
ਜੋਗੀ ਕਿੰਗਰੀ ਸੀ ਦਰ ਧਜਾਵੈ ਥਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਹੈ। ਚਾਰਿ। ਵੇਦਾ ਪਣੂੰ।
ਸਾਸ੍ਤ੍ਰ। ਅਸਟੀ। ਪੁਰਾਨਾ ਨੇ ਜੋਗੀ ਤੂੰ ਵਾਰੇ। ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ
ਰੋ। ਪ੍ਰਥਮੇ। ਸਤਜੁਗ ਮੋ। ਸਤ: ਸਚੁ। ਖੇਤੁ: ਕੀਮਤ। ਤਾਸੀ। ਤ੍ਰਿਤੀ
ਏ: ਤ੍ਰੇਤੇ ਮੋ। ਦੂਤੇ ਤੁ। ਦੈਤ ਜਗਾ ਦੇ ਛੁਰੇ ਕਰਨਾ। ਅਰਧੋ। ਅਗਧਿ:
ਚੌਥੇ ਰਹੇ ਧਰਮ ਦੇ। ਏਕੁ। ਪੈਰ ਧਰਮ ਕਾ। ਸੂਤ: ਚੇਤਨਤਾ ਰੂਪੀ ਮੋ
ਮਣੀ ਏ: ਮਣੀਆ ਜੀ ਵਿਰਪੀ। ਭਿੰਨ ੪: ਜੁਗਾ ਕਾ ਵਰਣੁ। ਆ
ਸਮਾ ਕਾ ਕਰੋ। ਤ ਹੀਏ: ਤਾਣੀਆਂ ਨੋ। ਮਾਲਾ। ਜੁਗਾ ਦੀ। ਲਾਇ:
ਪ੍ਰਕਾਰ। ਸੂਤ। ਚੇਤਨਤਾ। ਥਾਇ: ਇਸ ਥਿਤਾ ਚਹੁ। ਤਤਾ ਨੂੰ ਮੇ:
ਮੇਲਕੇ। ਮਟੁ: ਤਨੁ। ਤਹ: ਤਿਸ ਮੋ। ਥਾਨ: ਕੋਠੜੀਆਂ ਤੋ। ਥਿਤੁ।
ਕੀਆ। ਮਾਸ ਦੀਆਂ। ਦੁਆਰੇ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮੋਂ। ਪਾਰੁ। ਮੋਹਿਆ।
ਇਉ। ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਾਇਕੇ ਰੈਰੁ। ੧੨। ਮਃ ੫। ਪੀਠਕਾ ਜੋ ਦੇਹਿ ਦਾ ਅ
ਭਿਮਾਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਚੇਹਿ ਐਸੇ ਜੋ। ਲਾਈ। ਦੀਹੇ ਬਿਗਾਲੀ: ਟੀਕੀ।
ਲਉ: ਲਵੀਆਂ ਵ ਸਮੂਹ ਨਾੜੀ। ਏਹੁ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਸੰਆ: ਏਦਤਾ।
ਵਾਸਦੁਤੇ ਅੰਬ: ਸਉਰਕਤਾ ਬਿੰਦ ਰੂਪੀ। ਰੰਡ: ਤਨੁ। ਜੋਰੀ। ਏਸ
ਦੇਹਿ ਦੇ। ਖਿਥਾ। ਦੇਹੀ। ਦਿਹਾਈ: ਜੋ ਦੇਨਾ ਦੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ। ਏਹੁ ਦੇਹ
ਵ ਤੇਰੀ ਏਹੁ ਕਰਨੀਆਂ ਤੋ ਕੈਨਾ ਮੋ। ਨਾਥ: ਹਰੀ। ਚਲ: ਚੰਚਲ ਹੈ ਤੇ
ਰਾ। ਤੇਰਾ। ਕਿਸ ਕੈਮਿ ਹੈ। ਵਜੇ: ਵਜਾਵਨਾ ਹੈਂ। ਵਸੇਰਾ: ਦਾਸ ਰਹੇ ਮ
ਨੇਤ੍ਰਾ। ਗੋਰਖ: ਹਰੀ ਦੀ ਜਾਈ: ਜਾਂ ਵੈਗਾ। ਰਹਰਾਸਿ: ਨਮਸਕਾਰ
ਹੈ ਤਿਸ ਨਾ। ਪਾਲਾ: ਪਾਲ ਰੂਪ ਹੈ। ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਦਿਤਿ ਜਿਸ ਦੀ। ਨਾਨਕ:
ਸੋ। ਇਉ। ਜਿਸ ਨੇ। ਹੁਇ: ਇਸ ਜਨਮੁ ਮੋ ਤਿਸ ਨੇ। ੧੩। ਮਃ ੫।
ਕਰਨਹਾਰ ਆਪੁ ਤੇ ਹੋਰਨਾ ਤੋ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ। ਰਿਦੁ: ਅਨਿਦਾ ਜੋ
ਤਿ: ਜੋਤੀ ਤਿਸ ਕਾ ਭਇ। ਤੇ ਭਉ। ਅਗਨਿ: ਤਿਸ ਨਾ। ਰੂਪ। ਹਰੀ।

ਸੈਸਾਰੀ॰ ਬ੍ਰਿਧਿਗਾਈਦਾ ਸੈਸਾਰ ਮੈਂ ਤਨੁ ਮਨੁ: ਮਨਾਦਿ ਸੂਖਮ ਤਨੁ: ਲਿੰਗੁ ਤਨ ਤੇ ਪਿੰਡੁ: ਅਸ
ਥੂਲ ਤਨੁ ਮਾਰਜੀਆ ਟਿਰ ਜੀਉ ਦੇ ਨੀਚੁ॰ ਨਾ ਕਿਦਾਰਾਂ॰ ਕੁਸਰੂਪੀਆ ਕੁਦਾਂ॰ ਕੁਸਰੂਪੀ॥
ਤੇਰਾਂ॰ ਦਾਸੁ॥੧੪॥ ਮਃ ੫॥ ਸੁਖੰ॰ ਮੈ ਹੋਆ ਚਿਤੰ॰ ਜਿਸੁ ਪੂਰੇ॰ ਕੀਤੋ ਛੋਡਿਆ ਸਤਗੁਰ ਦੇ
ਵਾਜਾਏ ਤੂਰੇ: ਵਜੇ ਜਿਸ॰ ਨਾਰਾਇਣ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀ ਪਾਲੈ॰ ਹ੍ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਦੂਜਾ॰ ਭਾਵ
ਤਿਸ ਮੈ ਪੂਜਾ: ਪੁਜਿਆ ਤਿਸੁ ਨੇ ਦੇਖਉ: ਦੇਖੇ ਓਹੁ ਰਸਾਲ: ਸੁਤੁ ਤਿਸ ਨੂੰ॥੧੫॥ ਮਃ
੫॥ ਪਾਪਾਰੀ: ਮਨੋ ਤਾ ਮੀਠਾ॰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਹੁ॰ ਸੈਸਾਰ ਦਾ ਹਰੀ॥ ਬਲਾਇ: ਆਵਦਿਆ
ਰਖਿਉ॰ ਹਰਿ ਨੇ ਗੁਰਿ ਕੀਆ ਤਾਂ ਟਿਕ॰ ਗੁਰਾਂ ਮਨ: ਅੰਤਹਕਰਣੁ ਕੀਨੋ॰ ਆਕਾ
ਗੁਜਰ ਗਲ ਸੈ ਪੂਤੁ॰ ਕਾਮਣ ਦੀਆ ਵੈਰਾਈ: ਵੈਰੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਗਲਿ: ਗਲਿ॥
ਗੁਣੀ॰ ਹੌਕੋ ਗੁਰਿ॰ ਦੂਆ ਰੋਗਿ॰ ਤਿਸ॥੧੬॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠਕਾਣ ਇਕੁ ਦਿਸ
ਬਾਮੀ ਮਿਤ ਸਰਜੀ ਦੇ ਪੈਰੁ ਪਰ ਪੂਜਾ ਕਰਬ ਬਾਬਾ ਜਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਤੀ
ਨਪਰ ਕਰਮਾ ਆਏ ਤਾਂ ਓਸ ਦਿ ਪੂਕਹਾ ਕੈਪ ਕਰਿ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਕਾਵ ਤੇ ਹੋ ਤੇਰ
ਕਰਜੀ ਕੋਈ ਬਾਨਹੀ ਟੇਕਦੇ ਤੌ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸਾਹਿਤੁ॰ ਪੁਰਾਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀ॰ ਨਹੀ ਲੋਕ॰
ਨਾ ਇਬਚਾਰਿ॰ ਤਾਂ ਤੈ ਨੂੰ ਪੈਰਿ ਤਜਾਣੀ ਐਸੇ ਅਨਿਵਾਰ॰ ਹੋਆ ਮਨ॰ ਤੇਰੇ ਨੇ ਚਰਣੈ:
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਾਣੀ: ਪੈਰੀਆ ਪਚਾਰ: ਨਿਦਾ ਉਸ ਨਤਿਦਾ ਦਿਖਲਾਵੈ ਨੂੰ ਕਰਮਾ॰ ਨੂੰ
ਕਰੈ ਆਸ ਨੂੰ॰ ਲਾਵੈ ਪੋਤੀ ਪਾਪੋ ਕ੍ਰਗਾਨਿ: ਧਨਾਡਾ ਦੇ ਅਬਿਭੂਤ: ਮਾਯਾਮ
ਇ॰ ਆਂਦਾ ਬੇਦੰ॰ ਕਹੈਂ ਹੈਂ॥੧੭॥ ਮਃ ੫॥ ਨੇਰਿ: ਨੇੜੇ ਸਰੇ ਜਾਮ: ਉਦਮੁ ਤਾਂ ਕੇ ਪੂਰ
ਣ ਭਏ ਰਾਖੇ॰ ਜਾਂ ਕੀਰੀ॰ ਨੈਰਾਜ ਨੂੰ ਨੇਉਦਰਾ ਦੇਕੇ ਦਾ ਨਿਮਤਾ ਰੂਪੀਆ ਚਰਨ॰
ਨਰੋਂ ਤਿਨ॰ ਨਬੁਧੀਆ ਭਏ: ਹੋਆ ਦਾ ਭਏ ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਸਰੂਪ॥ ਆਸਾ ਨਿਵਾਸ:
ਆਸਾ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਆਦਾ ਆਸਾ ਪੂਰਣ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਏ ਦਾ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਵ
ਸੁ ਹੋਏ ਹਾਂ ਬਿਸਾਸੁ: ਨਿਸਚਾ॥੧੮॥ ਮਃ ੫॥ ਮਾਦਨੁ: ਕਮਾਦ ਦੇ ਨੇ ਬੀਧੰ॰ ਭ
ਓ ਬਿਧੰ॰ ਕਰਿ ਹੋ ਜਨੀ: ਜਨਾਨੇ ਛੋਡਿਆ ਕਲਤ: ਨਾਰੀ ਆਣਦਾ ਬਿਸਥਾਰ ਮਿ
ਥਿਆ ਹੈ ਕੂਰ: ਕੂੜਾ ਬਾਦ: ਝਗੜਿਆਂ ਮੈ ਦਾ ਵਿਅਰਥਾ ਸਗਲੰ॰ ਸਭਦਾ
ਭਯਾ ਹੈ ਅਬਿਰਪਾਨੀ: ਧਿਰ ਦਭਈ ਸਾਕਤੰ॰ ਦੀਆ ਦਖੀਆ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾ
ਨਾ॥੧੯॥ ਮਃ ੫॥ ਛੋਡਿਆ ਪੰਚ ਕਾਂ ਦਿਆ ਦਿਸਬਦਾ ਦੋ ਤਤ ਤੇਤੀ ਦਿਤ ਚਰਮਕ
ਪਨਕਾਂ ਸੀ ਕੇ ਜਾਨਾ ਨਾਦ ਸਬਦ ਪਟਕੇ ਕਾਹਿ ਤਜਸੁ ਖਸਾਸ ਪਹਿਚਾਨਾ ਅ
ਨਹਦ: ਬਿਕਰਮਾ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ: ਅਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ ਰੂਪਾ ਤਿਥੇ
ਕੇਲ: ਕਥਾ ਦਿਕੁ ਨੀ ਤੂਣਾ ਨਿਰਜੋਗ: ਨਿਰਲੇਪੁ ਹੈ ਤਸ ਮੈ ਆਨੰਦੰ॰ ਦਾਭ
ਵਨ॰ ਹੈ ਹਰੀ ਤਿਸ ਦੇ ਜੋ ਉਹਾ॰ ਸੋਤਾ ਬ੍ਰਿਸੂਮ: ਅਸਥਾਨਾ ਭਾਉ ਦਾ ਤੇ
ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਸੁਆਦੁ॰ ਹੈ ਓਹੁ ਨਹੀ ਦਿਖੇ ਇਹੁ: ਐਸੇ ਦਾ ਏਹੁ ਨਗਾਸ
ਮਧਿ॰ ਨੂੰ ਪਹੈ ਗੁਪਾਲੰ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਾਣੇ ਪਾਸਾਰੁ: ਪਸਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਬਿ
ਸਮਾਦੁ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ॥੨੦॥ ਮਃ ੫॥ ਪਤਿਤ: ਪੈਦਾ ਹੈ ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ॥

ਪੜ੍ਹਦਾ॰ਪਾਪਾਂਤੋਕਰੂਦਾ। ਸੂਰਦਾਸੁਰਤਿ: ਸੁਬੂਧੀਤੀਮਤਿ॰ਸਾਸਤ੍ਰੀ
ਘਾਧਿ॰ਆਤਮੁਦੇਮੈਂਛੀ।ਪਰਗਾਸੁ:ਗੀਆਨਾਤਾਸੁ॰ਦਾਭੁਜਾਂਹੈ।ਪਾਲ॰
ਨੌਹਾਰਾਸਿਤਾਪਾਇਆਹੈ।ਹਾਲ॰ਹੋਇਹਾ।੨੧।ਮ:੫।ਪੀਠਕਸਭਕੋਕ
ਹੋਹੈਂ।ਰਾਜੁ:ਹੁਕਮਦਾਸੁਖਾ।ਬਿਖੈ:ਬਿਖਿਆਦੋਆਇਸਟ:ਪਾਆਗੋਛੱਲੈ:
ਛੂਲਰੂਪਹੋਆਨਿਰਾਰਥ:ਵਿਅਰਥਾ।ਮਾਟੀ:ਮੈਦਰੂ।ਦਾਮ:ਰੋਕਰੂਪਾਥਾ
ਕੋ॰ਧੀਧੋਆਛੈਦਾਹਰਿਨਾਮਦਾਅਧਾਰੁਹੈ।ਸੋਤੀ:ਸੈਤਾਨੋ।ਹਾਰਿ॰ਦੋ।
੨੨।ਮ:੫।ਸੀਂਚਾਹਿ:ਕਠੀਕਰੋ।ਲੋਰੁ॰ਨੂਾਅੰਧੁ:ਅਗੀਆਨੀਬੀ
ਧੁ:ਚਜੋਗਾ।ਤਾਤੁ:ਚਿੰਤਾਦਾਖਾਸੂਾਸੁਪਨ:ਸੁਪਨੇਦੋ।ਅੰਧ॰ਹੂੰਦੇ
ਹੋਗਿਧੁ:ਵਿਸਜਾਂਸੋਂ।ਕਾਲ॰ਪਿਛੋਂਛੋਦਾ।ਪਸੂਪਰੇਤਾਂਤੇਘੁਰੀਹੈਮੁ
ਗਧਾ।ਦੀਦੋਹਿ।ਨਸਿਰੀ:ਸਿਰਜੀਹੈ।ਜੁਹਿ॰ਹੇਕਰਤਾਰ।ਐਸੋਧੀਜਸਿ
ਬੋਧਨਕਰੋ।ਭਾਵਹੁ॰ਤਾਜਗ:ਜੀਵਦਾਜਗਤਾ।ਅੰਧ:ਅਗਿਆਨੀ
ਨੂ।੨੩।ਮ:੫।ਸਿਜੋਗ॰ਤਨਦਾ।ਕਾਂਛਿ॰ਸੀਦੂਧੈਦੋਹਿਦਾਬਨਾਦਰੂ।
ਸਮਾਰੈ:ਸਮਾਲੁਕੇ।ਸਿਧਾਰੈਂ॰ਆਪੁਤਿਦੋਹਿ।ਇਹਾਂਰਹੈ।ਸੂਠ:ਹੈ
ਮੂਠੁ:ਮੂਠੇਹੋਇਨੇਹਾ।ਟੈਲ:ਫਿਰਾਵਣੇਵਾਲੇਹੈਂ।ਪਚਾਰੈ:ਨੈਦਾਉਸ
ਤਤੁਕਰਿਦਾਦਿਖਲਾਵੈਕਰਕੇ।ਪਟਲ:ਪੜ੍ਹਦਾਛੇਦਾ।ਸੋਸਗਲਾ
ਲਾਦੇਸੂਖਮੈਸਮਾਏ।ਸੁਖਾ:ਸੁਖ।੨੪।ਮ:੫।ਜਾਨਾ:ਜਾਣਿਆਹੈ
ਅਸਮਝੂ॰ਸੀਆਛੈਦਾ।ਲੈਕੇਸੈਸਾਰਵਲੋਂਸਤਿਸਰੂਪਮਾਹਿ।ਸਤਿ:ਨਿ
ਸ੍ਰੈਕਰਿ।ਪੁਰਖੁ॰ਗੁਰੂਦਾਹਰੀਦਾ।ਪਵਿਤ੍ਰ॰ਕਰਨਿਹਾਰਤੇ।ਆਪੁਸਰ
ਬਤੋ।ਛੈਦਾਹਰਿਰਾਮਦੇਗੁਣਦੂ।ਜਾਪ॰ਜਿਸਦਾਗੁਰ॰ਜਪਾਕ
੫।ਮ:੫।ਬਿਸਮ:ਇਸਿਥਤੀ।ਸੂਰ:ਦਿਵਾਰਸੈ:ਰਸਾਂਛਿਦਾ
ਡਿਆਈ:ਮਹਤਕਾਈ।ਜੋਈ॰ਸੂਭਾ।ਸਮਾਧਿ॰ਮੈਧਾਨੇਹੇਇਰਗੀ
ਹੈ।ਨਿਰਜੋਗ:ਨਿਰਲੇਪਾ।ਸੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ।੨੬।ਮ:੫।ਸੈਤ॰ਨੂਜਪ
ਤੇਹਰਿਦੀਵਰੂਪੀ।ਲਾ:ਲੋ।ਪਰਲੌ:ਪਉ।ਅਟਲ॰ਹੈਦੋ।ਸੋਪਤਤੁ:
ਵੇਦਸਾਸਤ੍ਰਪੁਰਾਣਾਨੇਹੁ।ਰਾਧੈ:ਰੋਗਿਆ।ਆਣੂਪ:ਧੂਪੀਦੀਆਰ
ਤਰਾਈ॰ਦਚਨਾਦੀਂ।ਮਨ॰ਦੀਦਾਹੋਭਾਈ।ਜਾਇ:ਜਾਂਗਾ।ਟਿਕ
ਟਿਕਾਈ:ਸਰਣਲਈਹੈ।੨੭।ਮ:੫।ਰਾਮ॰ਦੀਰੰਗ:ਅਨਿਦਤੇ
ਕੈਲ:ਕਥਾਦੋ।ਗਾਇ॰ਹੋ।ਨਕਾਜੈ:ਨਹੀਕਿਸੈਕਮੁ।ਨਿਧਿ॰ਕੁਥ
ਜੈਸਾਸਾਡੁ:ਸਭਾ।ਤਿਸਕੋ।ਕਮਲੁ॰ਹਿਦੇਰੂਪੀ।ਜਨ॰ਪਾਤਿ।
ਮਨ॰ਨੂਦਾਨੁਦਾਸਨਾ।ਗਤਿ॰ਤੇਸਭਦਾਗਤਿਦਾਲੀ।ਉਤਮ॰
ਹੈ।੨੮।ਮ:੫।ਗਹੁ:ਸੋਹੁ।ਕਰੀ॰ਮੋਜਾਨਾਲੁਤਾ।ਉਧਾਰ॰ਹੋ
ਵੈ।ਉਸ॰ਮਾਜਾਰਭਿ।ਮਨ॰ਤੇਸੇਵਕ॰ਹੋਕਰਿ।ਅਧਿ॰ਧੋਗਾਵੈ:
ਸਖਿਆਦਿਖਾਇਕੇਪਚਾਇਲੈਦੀਹੈ।ਤੇਅੰਤਰਨਗਾਵੈ:ਨਗਜਾਤੀ
ਹੈ।ਸਮਾਵੈ:ਰਹੈ।ਜਨੀ:ਜਨਾਨੋ।ਰਾਚੈ॰ਜੋ।੨੯।ਮ:੫।ਪਾਰਤ੍ਰਹਮ

ਮੋਲ:ਰਤਨਵਤੁਅਮੋਲਜੋਹੈਹਰੀਸੋ।ਆਪਣੀ॰ਆਤਮਾ।ਤਕ:ਤਾਦੇ।ਸ
ਧਿਨ॰ਜਿਹਵਾਜੋਮੇਰੀਰਾਹੈਤੈਸੋ।ਜਿਹਵਾ:ਪੀਤੀਰੂਪੀ।ਸੁਆਦੁ:
ਅਨੰਦੁ।ਦਸ॰ਪੁਰਾਣੁਤੇਚਾਰੋ।ਅੰਧੇਰਾ:ਅਗਿਆਨ।ਪਰੀਤਿ:ਕਰਕ
ਤੈਸੋਹਰਿਜਿਸ॰ਨੂੰ।ਸਿਗਾਨਿ:ਸਿਰੁਰਚਿਆਹੈ।ਬਿਗਾਸਿ ਰ:ਪ੍ਰਸੰਨ
ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਹੋਕੇ।ਤਿਨ॰ਕੋ।੨॥ਮ:੫।ਰਾਜ॰ਕਰਕੇਨਿਰਾਸਹੋਈਦਾਹੈ
ਭੁਗਾਬਿਭਤੋ।ਬੀਦਿ:ਬੇੜ੍ਹੀ।ਛੇਦਾ।ਭੁਗਾਤਿਹਰਿਹਰਿਰਾਮਦੇਵਹਸ
ਹਰਿਦੇ।ਬਾਜਾ:ਬਾਜੇਦਾਵਜਾ।ਰਸਕਿਰ:ਪ੍ਰੇਮੁਪ੍ਰੇਮੁਕਰ।ਭਾਗ:
ਕਰਮਾ।ਜਾਗੁ:ਜਾਗਿਆ।ਗਿਲਾਨਿ:ਚਿੰਤਾਦਾਸਿਕਾ।ਰਾਖੇ॰ਹਮਸੇਵ:
ਪੂਜਨਾ।ਘਾਲ:ਮੇਹਨਤਮੇਰੀ।ਗਾਉ॰ਨੇਹਾਂ।੩੧॥ਮ:੫।ਰਤਨਾਂ॰ਨਾ
ਮਰੂਪੀ।ਜਾਇ॰ਜੋਮਾਜਾਦਾਪਦਾਰਥ।ਹਾਰਿ॰ਸੋਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਨਾਮੁਜੋ
ਜਾਣੇ।ਆ।ਬਿਧਿ॰ਏਹੁਮਾ।ਹਿਕਾਰ॰ਵਿਖੇ।ਜਨਨੂੰ॰ਮਾਨੋ।ਡੁਸਨ:ਡ
ਸਦਾਹੈ।ਕਬਾਹਿਰ॰ਹਰਿਕੀ।ਤਾਰੁ:ਤਾਰੇ।ਸਾਹਾ:ਦੇਵਤਿਆਂਦੇ।ਸ
ਹਜੁ:ਮੁਖ।ਜਾ।ਸਾਹੁ॰ਤਿਸਨੂੰਨਹੀਸੇਵਦਾਮੋਹ॰ਦੀਮਗਨਤਾਸੋ
ਭ੍ਰਮ॰ਕਰਕੇਦਾਵਿਖੇਵਾਨੇ।ਗ੍ਰਿਹ:ਗਿਰਿਆ।ਦਾਤ੍ਰਿਗਜਾਦਾ।ਗਿਰਾ
ਲਾਲਿਆ।ਮਿਹਰ॰ਕਰਕੇ।੩੨॥ਮ:੫।ਹਰਿ॰ਨੂੰਦੂਆਰਿਆ।ਨੀਆਂ
ਦੁਆਰੇ।ਛੇਦਾ।ਬਿਸਮਨਰ:ਅਚਰਜਤੇ।ਅਚਰਜ॰ਜੋਲਏਹੈਬਿ
ਸਮਾਦਾਹਰੀਨੂੰਦੇਖਕੇਤਿਨਦੁਆਰੇਹਰਿਸਿਮਾਰਿਪਰਾਪਤੀਤਾਂਪਰ
ਮਗਤਿਪਾਵਹਿਆਂਬੀਚਾਰਿ॰ਨੂੰ।ਰੰਗਿ:ਪ੍ਰੇਮੁਕਰਿ।ਟੋਲ:ਟੋਲਾਇ
ਤਾਕਾ॰ਅਗਿਆਨਦਿਆਂਕਿਰਪਾ॰ਹੋ।੩੩॥ਮ:੫।ਜਿਸੁ॰ਦਾਹੋਇ
ਛੇਦਾ।ਤਾਰਣਨੂੰ ਤਰਣ:ਜਹਾਜਰੂਪ।ਬਿਨਸੋ॰ਤਾਜਾ।ਕੀ॰ਏਹੁ
ਨਿਰਭਉ:ਹਰੀ।ਲਾਹੇ:ਲਹਾ।ਵਿਚੋਂ ਦਾਲਾਭ।ਭਾਤਾਰ॰ਨਾਮਰੂਪੀ।ਜੋਹ
ਹਿ॰ਨਾਮਕਰਕੇ।ਦੁਆਰ:ਸਤਿਗੁਰ।ਸੋ।੩੪॥ਮ:੫।ਰਤਨਾਦੇ।ਤੇਦਾਇਆਪ੍ਰ
ਜਿਤਅਨਾਗੁਣਾਂਕਾ ਪੋਤਾ:ਖਜਾਨਾ।ਭਗਤਾ॰ਦੇ।ਹਰਿ॰ਨਾਮਦਾ ਵਾਦਾ
ਹੀਰਾ:ਹੀਰੇਦਾ।ਆਨੰਦਤੇ ਗੁਣੀ:ਗੁਣਾਦਾ ਗਹੀਰਾ:ਸਮੁਦ੍ਰਹੈ।ਪੰਜੀ
ਜੋਹੈ॰ਤਿਸਦੀ।ਕੁੰਜੀ॰ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ।ਰੂਪੀ।ਜਮਾਧਿ॰ਰੂਪੀਗੁਰੁਜੋਹੈ
ਥਾਮਨ:ਅਸਥਾਨਦਾਵਸਦਾਹੈ।ਪ੍ਰਭੁ॰ਦੀਵ ਜੀ।ਪਰਖੋ।ਆਰੋਹਦ
ਰਤਨੁ:ਕਥਾਬਾਰਤਾ।ਰਸਿ:ਪ੍ਰੀਤਿ।ਧਾਰਣਾ।੩੫॥ਮ:੫।ਜਾਨਧਿ:ਜਾ
ਣਿਆ।ਗਤਿ:ਰੀਤੀ।ਸਿਕਰਾ:ਸਿਦਕੀ।ਡੋਰੀ:ਅਨੰਦੁਸੋ।ਮੇਲ॰ਦੀ
ਹੈ।ਆਪਣੇਸੇਮਰੀਆ॰ਜੋਦਾਸਤਿਸਨੂੰ।ਆਪਿ॰ਤਾਆਪਣਾ।ਸਾਖੀ:ਉ
ਗਾਹੀਦਾ।ਸਿਖਣਾ।ਆਖੀ:ਨੇੜੀ।ਅੰਤ॰ਸਮ॰ਹਾਰਿਨੂੰ।੩੬॥ਮ:੫।ਜਾਣ:
ਜਾਣੂ।ਕੋ।ਕਰਮ॰ਤੇਅਕਰਮਕਾਗਿਆ।ਨੋਂ।ਛੇਦਾ।ਨਾਰਕਰਪ੍ਰਭੁਮੇਰਾਪੀੜ
ਮਨੂੰਹੈ।ਤੇਰੇ॰ਹਾਂ।ਹਰਿ ਧਿ:ਭਗਤੀ।ਧਿਆਨਿ।ਆਤਮਦਾਸੈਣੀ।ਸਮੀਪ:

ਮਕਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਗਿਆਨੁ ਹੈ ਗਾਵ॥ ਸੀਰਾ ਬਾਸੁ॥ ਵਾਸਾ ਹੈ ਏਕੰਤੁ
ਹੈ ਅਮਰਿ॥ ਮੇਲੀ ਗਨਤੁ॥ ਰੂਪਾ ਜੋ ਨੂੰ ਤਾਸ॥ ਨੈਨਾ ਤੂ ੧॥ ਮਃ ੫॥ ਭਵ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਭਵ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਪਖਿਆਲ॥ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ।
ਮਿਲੀ ਐ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਿ ਕੇ ਧਾਟ ਟਿਕਾ ਮੋ ਨਿਦ॥
ਨੂੰ ਤਾਰਣ॥ ਕੌ ਤਰਣ ਰੂਪ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀਆ ਜੀਵਨ ਰੂਪ॥ ਜੀਵਾਵਣੇ ਵਾਲੇ
ਵਾ ਚਿਰਜੀਵੀ ਹੈ ਨਾਉ॥ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੇ ਠੇ ਸਮਾਉ॥ ਸੋ ਤੂ ੮॥ ਮਃ ੫॥ ਛੇਦਾ
ਸੇਵਕ ਹੋ ਕਾਰਿ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਸਾਜਿਆ ਜੋ ਮਨ ਚਿਰੇ॥ ਚਿਤਵੇ ਸੋਊ॥ ਨਾਲੁ
ਨਿਧਾਨ॥ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰ ਜਿਉ॥ ਪਾਸੋ ਜਾਨੈ॥ ਜਾਣਦਾ ਜੋ ਇਹ
ਰੂਪ ਹੋ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮਿਲੀ॥ ਦੀ ਹੈ ਨਿਮਾਣੇ ਨੂੰ ਮਾਨੁ॥ ਵਡਿਆਈ
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕੀ॥ ਛੇਦਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮਾਗੁ॥ ਮੈ ਗੁਰੂ ਮੰਤ੍ਰੁ
ਜਾਣਿ ਕੇ॥ ਤਤ॥ ਸੋਈ ਮਹਾਲ ਹੋਇਆ॥ ਤੂ ੯॥ ਮਃ ੫॥ ਜੋ ਹੋਵੈ ਸਿ
ਤੰ ਸੋਹਾ ਕੀਤਰਿ॥ ਅੰਦਾਰਿ ਚਰਨ ਕੰਕਾਰਿ ਤਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ
ਨਿਧਾਨ ਪਦਾਰਥੁ ਸੋ ਨਿਧਾਨ॥ ਅਤਿ ਨੂੰ ਨਿਧਾਨ॥ ਖਜਾਨਾ ਹਰੇ
ਹਰਿ॥ ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੋ ਹੈ॥ ੪੦॥ ਮਃ ੫॥ ਦੇਹਿ ਨੂੰ ਹਾਰਿ ਕੇ ਸਿਤਾਪੁ॥ ਏਹੋ
ਵੈਰੀ ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਚੀਤ॥ ਚਿੰਤਾ ਮਾਹਿ ਇਹ ਸਿਮਰਨਿ
ਕਰਿ ਭਾਰ॥ ਦੁਖ ਸੁਨੀਜੈ॥ ਏ ਸਹਾਈ ਵਿਖੇ ਸਾਜੈ॥ ਸਮਾਣੀ
ਦਾ ਹੈ॥ ੪੧॥ ਮਃ ੫॥ ਜੋ ਸਕੀ॥ ਏਹਿ ਦੋ ਹਿ ਹੈ ਕਰੀ ਹੋਈਆ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਭੂਮਿ ਕਰਕੇ ਬਿਗਾਰੇ॥ ਮੂਰਖਾ ਮੇਰਾ ਕ॥ ਤਨ ਮਨੁ ਕਰੈ ਹਰਿ ਸੋਈ
ਅਗੋਚਰੁ॥ ਅਵਿਸੇ ਹੈ ਮੁਖਾ॥ ਮੁਖ ਹੋਵੈ ਕਉਨੁ ਨਹੀ ਕੁਹੁ ਖਾ ਨਜ
ਈ॥ ਓਹੁ ਨੂੰ ਹਰੀ ਤੇ ਕੋਈ ਤਿਸੁ ਦੀਆ ਲੋਹ॥ ਲੋਹੇ ਵਤ ਸੋ ਜਸ
ਤਿ॥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗੀ॥ ੪੨॥ ਮਃ ੫॥ ਕੇ॥ ਭਵਜਲ ਦੋ ਦੇਵ
ਛੀਦੀ ਸਾਚੇ ਦੀ ਜੋ ਸਚੁ ਹੈ ਅਲਖ ਹੈ ਅਭੇਦ ਹੈ ਕਰਨ ਹਾਰ ਤੇ
ਨੀਤ॥ ਨਿਤਾ ਸਚ ਨਾਮ ਤੇ ਸਹਜ॥ ਅਚੁਤਾ ਭਾਰਾ॥ ਦਨਾ ਬਾਧਿ
ਤੇਜੋ॥ ਏ ਚੀਸੈ॥ ਦੇਈ ਏ ਜਾਪੀ ਤੂ॥ ਜਪੀਏ ਜਪੁ ਜਪ ਦੇ ਪੋਗ॥
੪੩॥ ਮਃ ੫॥ ਭਰਵਾਸ॥ ਆਸਰਾ ਲੋਕ॥ ਲੋਕਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਆ ਚੀਤ॥
ਅਕਸਮਾਤੁ ਠਾਕੁਰ ਗੁਣਤਾ ਸਲੇ ਨਾ ਹਰਿ ਤੂ॥ ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ
ਗਨ ਦੇ ਕਰਨਹਾਰਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਤਾਰਿ ਸੋ ਛੇ
ਦਾ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹਰਿ ਨੇ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਦੇਖਾਇਆ ਕੀਨੋ ਹੈ ਸਭ
ਨਿਧਾਨ॥ ਗੁਣਾ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ॥ ਨਿਦਾਨ॥ ਅੰਤ ਨਾ ਜੋ ਏਆ
ਪ॥ ਆਪਾ ਭਾਵ ਲੀਜੈ॥ ਲੀਦਾ ਹੈ॥ ੪੪॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠੁ ਕਾ ਦੇ ਸਤਾ
ਦੀ ਏਕ ਤਾ ਕਹੇ ਹੈ ਕਰਨ॥ ਇਕ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਤੇ ਇਕ ਕਹੇ ਰਹੀ ਮਃ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ

ਕਰਨਵਾਲਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਭ ਪਦਾਂ ਕਰ ਰੋ ਅਰਥਾਤ ਰਹੀਮ: ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਹੈ।
ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ: ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੈ ਤੇ ਏਕ ਹੈ ਅਹਮ ਆਰੰਭ ਤੇ ਮੋ ਜੇ ਸਨ ਕਹੈ ਓਕੋ ਹੈ। ਖੁਸਾ
ਈ ਜੋ ਖਾਲਕ: ਹਰੀ ਸ੍ਰਿਜਨ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾ ਖਤ੍ਰ ਸੋ ਹੈ ਤੇ ਅਉਲਾ: ਖਿ
ਜ਼ਉਤਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੇ ਕਰਨਵਾਲਾ। ਸੇਖ: ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਹਾਕੂ: ਕ੍ਰਿਆ ਉਸ ਕਾ
ਕੁ: ਪਰੇ ਹੈ ਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਦਇਆਲ: ਜੋ ਹੈ। ਘਟ ਟਕ: ਦਾਤਾ ਜੋ ਹੈ। ਮਿਹਰ
ਤੇ ਭਗਤਿ ਤੇ ਗੁਰਿ ਜਬ ਅਲਹੁ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਈ ਹੈ। ੪੫।ਮ:੫॥
ਸੰਤਾਪ: ਦੁਖ ਬਿਕਾਰ: ਕਾਮਾਦਿ ਵਾ ਪਾਪ ਗਾਉ ਹੈ। ਪੂਰਣ ਦੀ
ਤਿਸ ਦੇ ਸੁਵਣ ਕਰਿ ਨਿਸਨ ਰੂਪੀ ਸੇਵਾ: ਸੇਵਾ ਬਮਾਨੀ: ਕਮਾ
ਈ ਹੈ ਜੀ ਜਾਲ: ਧਿ ਧੇਤ ਬੁਜ ਬੂ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋ ਏਹਾ ਗੁਣ ਤੂ
ਰਸਨਾ ਕਰਿ ਨਿਸਾਣ: ਲੋਖ ਉਤਮ।੪੬।ਮ:੫।ਚਰਨ ਕਮਲ: ਹਰੀ
ਦਾ ਮਨ ਵਿਚ ਏਹੁ ਕੀਰਤਨ ਕਰੀਏ ਤੇ ਭਗਤਿ: ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁ
ਗਤਿ: ਯਾਦਗੀਰੀ ਕਰੀਏ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਚਿਤਨੀ ਕਰਿ ਜਾਣੋ। ਛੇਦਾ ਕੁ
ਰਸਵਾਦਿ ਕਰਿ ਰਾਜੇ ਭੰਮਾਨਿ ਤੂ ਸੋ ਤੇ ਮੁਹੋਵੇ ਸਭ ਪਾਪਾ ਦੇ ਸਰੂ:
ਜੋ ਰੂਪ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਰੂਪ ਹੈ ਅਭੇਦੁ: ਸਣੁ ਜੋਗੁ ਤਿਸ ਦੇ।੪੭।ਮ:੫।
ਭਵਨ: ਜਗਤ ਦੇ ਪਾਰਿ ਮੋ ਗਤਿ: ਰੀਤੀ ਵਾਰੇ ਜੋ ਹੈ ਪਰ ਮਤ
ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਵਲਦਿ: ਝਗੜਿਆ ਮੈਂ ਜਾਦਿ ਮੋ ਦੁਤਰ: ਕਠਨਾ ਅਦਿ
ਤੇਰੇ ਬੀਜ ਸੋ ਕੀਤਾ ਕਰਮਾ ਖਾਵੈ: ਤੁਗੇਗਾ ਜਉ ਹਰਿ ਕੀ ਦਾਨੁ
ਨਾਮ ਦਾ ਗਤਿ: ਮੋਖ ਨਾਸਕ ਹੈ।੪੮।ਮ:੫।ਰਾਇਆ ਅਰੋ ਅਦਾ
ਗਹਿ ਜੋ ਬਾਸਤ: ਵਸਤੁ ਅਸਤ: ਗੁਰੂ ਜਿ ਜੋਗਿ: ਕਰਮ ਕਰਿ ਸਾਤ
ਸੰਗ ਤਾ ਚਰਣਿ: ਚਰਣ ਸੋ ਜਿ ਜੋਰੂ ਹੈ ਜੇਸ ਕਹ ਸਭਰਾ: ਸਭ
ਰੋਕ ਪ੍ਰੇਹਾ ਸਚੁ: ਨਿਚੈ ਸੁਧ ਹੈ। ਵੁਠਾ: ਵਸਿਆ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਦੇ
ਸ ਹੋਆ ਹੈ। ਬਖਸੰਦ: ਬਖਸਣ ਜੋਗ ਹੋਏ ਹੈ।੪੯।ਮ:੫।ਰਹਾਉ
ਨੂਪਹਿ ਲੇਪਾੜ੍ਹ ਨਾ ਤੇ ਇਕ ਪਦ ਬੀਆ ਪਹਾ ਪੂਰਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ
ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸਾ ਜਬ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਨਿਹਾਲੇ: ਦੇ
ਖੇ ਤਬ ਏਹੁ ਬਾਤ ਬਣੇ ਗਉ ਵਿੜੀਆਂ ਰੂਪੀ ਚਾਰੇ: ਚਲਾ ਵੇਹ
ਰਿਦੀ ਤਰਕੁ ਸਾਰਦੂਲ: ਸਿੰਘ ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਕਉੜੀ ਵਤ
ਜੀਵ ਘਾਤਕ ਤਿਸ ਲਖ ਏਸਾ ਨਹ ਵਾਲਾ ਹੂਆ ਜੋ ਹੈ ਸਰਪ ਕਾ
ਲਖ: ਵੈਰਾਈ ਸਰਰੂਪਾ ਬਕਰੀ ਬਿਤੀ ਰੂਪ ਹੈ ਸਤੀ ਮਨ ਰੂਪੀ
ਮਾਸ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਬਿਲਾਈ: ਬਿਲੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਕਸਾਬ:

ਕਸਾਈ ਜੋ ਕ੍ਰੋਧ ਸਾਤੇ ਜਾ ਛੁਰੀ: ਈਰਖਾ ਵਾਹਿ ਸਾਭੂਪੀ ॥ ਸਾਟਿ: ਸ੍ਰਾਟਿ
ਦੂਤ: ਦਸਨਾ ਜਮ ਘਤਬਾ ਮਛੁਲੀ। ਜੀਵ ਰੂਪੀ ॥ ਜਾਲਾ: ਜਾਲ ਜਮਦਾ ॥
ਕੱਸਟ। ਵਤ ਜੋ ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਬੇ ਸੋ ਗੁਣਾਕਰ ਹਰੇ ਹੋਏ ਨੇ ਚਲੂਲ: ਗਾ
ਲ੍ਹੋ ਬਾਲਿ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਅਧਮਾਨੀ ਮੇ ਟਲੈ ਕਮਲ। ਭੂਣਾ ਰੂਪੀ ॥ ਅਗਨਿ।
ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ॥ ਦੇਵ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਭੂਪ ਕੋ ਜੇਵ। ਓਹੁ ਭਾਵੇ ਤਾਂ ਆਰੂ: ਭ੍ਰੂ
ਸਹਾਈ। ਹੈਤੇ ਸਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲ। ਕੀ ॥ ੫ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਜਿਥ। ਕਾ
ਦੋ ॥ ਬਿਧਿਆ ਝੀ। ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਭੂਪੀ ॥ ਤੀਨਿ। ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਆਦ
ਰਤ: ਚਕ੍ਰਾ ॥ ਫੇਰ: ਘੂਮਣ ਘੇਰੀ ॥ ਕੇ: ਸੰਸਾਰ ਦੇ ॥ ਸੰਦ। ਹੋਂਦਾ
ਸ੍ਰਿ: ਸਤ੍ਰਗ ਏ ਤਿਹ। ਵਤ ਜੋ ਪਾਪੁ ਬੇ ਸੁਮੇਰ। ਵਤਾ ਨਾਮ ਅਨਕ
ਰਕੇ ਤਤ ਨਕਾਰਿ ॥ ਰੂਪ। ਹਰੀ ॥ ਜੋਰੀ: ਕਠੀਕਰੀ ਦਾ ਜੋੜੀ ਚਿਤਿ ॥
ਮਾਨਿ: ਮਾਣ ਕਿ ਨੇਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੂੰ ਦਾ ਮਨ ਕੋ ॥ ਸਾਚਾਰ। ਮ੍ਰਿਸਾ ਬਰੂਪੀ ॥
ਘਾਛਰ: ਬਛੇ ਦੇ ਖੋਸ ਵਡੂ ॥ ਰੋਲ: ਰੋਗ ਹੋਆ ਦਾ ਰੋਣਾਂ ॥ ਸੋਧ:
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਸਮਾਇਓ। ਸਾਣਿਆ ਹੋ ਘਟ ॥ ਹ੍ਰਿਦੈ ॥ ਹਾਰ। ਦੇ
ਕਰ ਫੁਲਗੋ ॥ ਛੁਟਊ: ਛੁਟੇ ਹਰਿ ਤੇ ॥ ਪਾਇਆ ਲ: ਨਰਕ ਮੇ ॥ ਡੁਬਦਾ
ਜਉ ਨਿਹਾਲ ਨਦਾਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਾਰਿ ਕਰੇ ਤਉ ਕਾਢਿਉ: ਕਾਢੇ ਸਿਸਾ
ਰਤਾ ॥ ਹਾਣ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ॥ ਗਣਹਿ: ਗਾਵਣੇ ਹਾਂ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਤੋਹਿ: ਤੇਰਾ ਹੇ
ਮੋਹਿ। ਕਰਕੇ ॥ ਧੋਹਿ: ਠਗੀ ਮੇ ॥ ਕਲ ... : ਕਲੋ ਲਕਰੇ ਗਾਰੁਰ: ਭੇਤ
ਤੇ ਜਿਉ ਛੇਲ: ਭੇਡੂ ਕਰ ਦੇਨਾ ॥ ਡੂਬਦਾ ॥ ਕਾਲੁ ਸੇ ਪੇਚ ਨੂ ਵਨਾ ਤਿਸ ਨਾਲ
ਚਿਤ ਹੀ ਜਾਲ ਪੇਲ: ਪਾਇਆ ਹ੍ਰਿਦਾ ਪਾਦਦਾ ਹੇ ॥ ਨਾਇ। ਲੋ ਤੂੰਹੇ ॥
ਸਹਾਈ। ਜੋ ਹੈ ਸੋ ॥ ਮਾਦਿ। ਕਰਕੋ ॥ ਜੀਅਰੇ: ਇਕ ਜੀਵ ਦਾ ਗਾ ਛਲ:
ਹੇ ਕੁਲੇ ਦਾ ਦੇਸ ਰੇ ਤੇਰੇ ॥ ਨ ਸਾ: ਰੇ ਚਰਕਤੀ ॥ ਧਰਤ। ਪਰ ਧੋਹਕਰ
ਨਾ ਹੈ ਵਾਪਾਰ ਕਾ ਹੈ ਧੋਹ ਤੇ ॥ ਥਾਕ: ਮਿਟੀ ॥ ਚੇਤੇ। ਜੋ ਹੈ ਸਭਦਾ ਮੂਲ ਦਿ
ਕ ਦੇਖੀ ॥ ਲੋਭ। ਕਰਕੇ ਕਦੋ ॥ ਜੋਲ: ਧੀਤ੍ਰਾ ਆਲ। ਤਾਂ ॥ ਹਸਿ ਕਮ
ਲ: ਹਰੀ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ॥ ਸਾਚੈ। ਨਾਮ ਕਰਿ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਮੇ ॥ ੫ ॥ ਮ:
ਪਾਰਾਜਾ: ਵਿਆਪਕ ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਰਸਾ ਰੂਪਾ ॥ ਜਾਣਇ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਦੁਤਰ।
ਕੋਈ ਥਾਤਾ ॥ ਹਸਨੁ: ਰਸਨਾ ਕਰਿ ॥ ਕਾਣਿ। ਲੱਜਾ ॥ ਬਾਣਿ। ਜਾਈਏ
ਗੁਰ। ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਤੇ ॥ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਧੀਦਹੁ। ਹੋ ॥ ਬਾਰੇ: ਬਾਰੁ ਮੇ ਹੋਦੇ
ਜਪਿ। ਜਪਹੁ ਤਾਂ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਪੀਠ ਕਾ ਜੋ ਸਹਾਰਿ ਦੀ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ॥
ਈਧਨ: ਕਾਸਟ ਤੇ ਬੈਸੰਤਰ ਭਾਗੈ ॥ ਸਭ ਕਾਠ ਮੇ ਅਗਨਿ ਹੈ ਪਰਸਾ
ਤ੍ਰਈ ਕਹੀ ਆਮਟੀ ॥ ਪਰਤੋ ॥ ਦੇਸ। ਵਿਧੇ ਹੈ ਪਰ ਤਿਆਗੈ: ਤੋਰੈ ਕਨੀ ॥

ਚਰਨ॥ ਹੈ ਧੀਛੁ ਦੇਤੇ। ਅਕਾਸ: ਸਿਰ ਹੈ। ਘਟ: ਅਗਸ੍ਤ ਮੁਨੀ ਕੇ ਕੇ ਪੇਟ ਮੈ। ਪ
ਰਗਾਸੁ: ਸਮਾਦ ਹਾਵ ਫਹਗਰਿ ਏਹੁ ਕਮਰੂਪੀ ਘਟ ਮਾਹਿ ਸਿੰਧੁ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਨੇ ਕੀਓ
ਪ੍ਰਗਾਸੁ: ਸਮਾਦਣਾ ਕਾ ਜੋ ਪਰਤੀ ਨੂੰ ਕਹੀ ਡੇ ਬਤੇ। ਏਹੁ ਅਲਖ ਸਾਰਥਾਦ
ਕਾ ਹੈ।੧। ਅਖਰਦਾ ਰਹਾਉ ਪਹਿਲੇ ਕਰਨਾ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਆਈ
ਧਨ॥ ਰੂਪ ਜੋ ਬਾਲ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਗਰਭ ਕੀ ਥੈ ਸਤਰੁ ਭਾਗੇ: ਨਹੀ ਦਗਾਦੂਕ
ਰਦੀ। ਮਾਟੀ॥ ਰੂਪ ਜੋ ਬਾਲਕ ਹੈ ਤਿਸ ਕਉ ਗਰਭ ਕਾ ਤਿਆਗੇ: ਨਹੀ
ਗਲਦਾ। ਚਰਨ॥ ਹੈ ਬਾਲਕ ਦੇ ਤੇ ਤਲੇ ਅਕਾਸੁ: ਸਿਰੁ ਹੈ। ਕਿਉ ਨਹੀ
ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਏਹੁ ਖੇਦ ਦੇਂਦੇ। ਘਟ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਸਿੰਧੁ ਕੀਓ ਪ
ਰਗਾਸ: ਯਾਦਗੀਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਤਿਸ ਕਰਿ ਬਚ
ਖੀਦਾ ਹੈ। ਸੀਖੀ ਜੋ ਸੇਕੇ ਦਲ ਕੈ ਬਾਬੂ ਏਕੋ ਖੇਦ ਨੇ ਲਗਾ ਬਾ ਸੋ ਨੀਚੇ ਦ
ਬਾ ਗਾਇਆ ਮਿਟੀ ਦੇਤ ਹੈ। ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਤਾ ਹੂਆ ਬਚਾ ਥਾ ਸੋ
ਭਗਤਮਾਲ ਮੇ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਮਾਖਨ: ਕਰੜੀ ਜਗਾ ਹੂੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪਾਛੇ ਦੂ
ਧ॥ ਪ੍ਰਾਪਤੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੇਲੂ: ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਮੇਲੇ ਅਸਥਾਨ ਰਹਿ ਦਾ ਬਾ ਤੇ ਕੀ
ਨੌਸਾਧ ਨੂੰ ਵਤ ਸੂਧ: ਸੁਧ ਗੋਰਾ ਸੈਦੂਾ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਜੋ ਤੈ ਤੇ ਨਰਤਾ ਸੀ॥
ਤੇ ਬਾਹਰ ਗਰਿ ਤੈ ਨਿਰ ਭਉ ਟਿਕੋ ਹੋਂਦੀ॥ ਜੋ ਹੈ ਮਉ ਤਤ ਤਿਸ ਦਾ ਬੂਹ
ਮਾਦੂਸਕਾ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਹੈ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ: ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸੋ ਗੁਪਤ: ਨਹੀ
ਜਾਪਦਾ। ਬਿਦੇਹੀ: ਜੋ ਹੈ ਦੇਹਾਂ ਤੇ ਨਾਨੂ ਦੀਸੈ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਵਾ ਦੇਹਿ ਰੂਪ
ਲਦਾ ਹੈ। ਸਰੁ ਦੀਸੈ: ਧੀਸੂਰ ਏਹ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਕ੍ਰਿਦਾ ਹੈ ਸੀ
ਤੌ ਅਣਭਗਾਦਾ: ਨਾਨਗਾ ਨੇ ਗੁਰ ਭਗਨ॥ ਹਾਰ ਜੋ ਹੈ ਕਾਮਾਦੇ॥ ਏ
ਸਨੂ ਨਸੇ ਹੈ। ਧਿਨ ਦਖੋ ਰ: ਵਸਤੁ ਕਾ ਕੁਛੁ ਵਸਤੁ ਨਹੀ ਮੂਲ ਤੇ
ਜੋ ਸਿਸਾਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਕਾ॥ ਸੋ। ਪੁਰਾਣ॥ ਭੀ ਏਹੁ ਕਹੈ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਦਾ ਕੇ
ਕੋਇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਨਾ ਅਖਰ ਦਾ ਇਕ ਰਹਾਉ ਤੇ ਇਕ ਪਦ ਦੀ ਪਿਛਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰ
ਤੇ ਦਕਰ ਨਾ ਆਣਿ॥ ਹੈ। ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੀਤਾ ਕਉ ਜਾਪਿ: ਜਪੁ
ਜਬੁ ਘਟ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਸਿੰਧੁ ਨੇ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ: ਚਾਨਣਾ ਹੋਇਆ
ਨਰੂਪੀ ਤਬ ਏਹੁ ਦਾਤਾ ਹੋਈਆਂ ਸੋ ਕਹੈ ਹੈ। ਥੀਪਨ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਤੇ
ਥੈਸੀ ਤਰੁ: ਤਿਸਨਾ ਵਾ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਗਵੈਦਾ। ਮਾਟੀ: ਬੁਧੀ ਨੇ। ਜਲੁ:
ਪਦਾਰਥਾ ਕਉ ਦਹਦੇ ਸਾਤਿਆ ਰੋਹੈ ਹੈ। ਗਵੈਦਾ। ਚਰਨ ਤਲੇ ਜੋ ਬਾਣੀ
ਦਸਭ ਕੇ ਸੋ ਰੂਪ ਹਰਿ ਹੋਇਆ। ਆਕਾਸ ਵਤ ਕਰਾ ਕੁਛ ਤੇ ਧਰੂ ਭਾਣਾ ਹੈ।
ਕੇਦਾ। ਮਾਖਨ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਗਸੇ: ਮਖਿ ਹੋਆ ਹੈ ਤੇ ਪਾਛੇ ਰਹੈ ਰੂਪ॥
ਕਰਮ ਰੂਪੀ। ਸੇਲੂ: ਸੇਲਾ ਬਧਾ ਪਾਪ ਕਰਿ ਕੀਨੇ ਸਾਧਕੁ: ਸਬੂਣ ਵਤ
ਸੂਧ: ਸੁਧ ਨੇ ਹਪਾਯਾ ਕ੍ਰਿਦਾ। ਜੋ ਜੀਵ ਦਜਮਾਂ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਭਰਦਾ ਫਿਰੈ:੧

ਰਦਾਸੀਜੋਨਿਰਭਉਭਇਆਹੈਹੋਂਦੀ॰ਜੋਹੈਸਉਤਿਤਸਕਉਅਬ੍ਰਾਮਣਹੋਂਦੀ।
ਹਿਰੈ॰ਦੇਖਦਾਹੈਵਮਾਯਾਜੋਹੈਹੋਂਦੀ।ਵੇਹੀ:ਦੇਹਿਹਿਗਤਾਨੂ ਗੁਪਤੁ:ਨਹੀਕਰ
ਦਾਤੇ ਬਿਦੇਹੀ:ਹਰਿਨਜਾਹਾਂਕਹਾਂ ਦੀਸੈ:ਦੇਖਤਾਹੈ।ਜਗਦੀਸੈ:ਜਗਤਥੀ
ਸ੍ਰੂਪਿਏਹੁਜਾਣਦਾਹੈ।ਤਿਸ੍ਨੋ ਛਿਦਾ।ਅਗੈ।ਜੋਕਾਮਾਦਿਠਗਣਹਾਰ ਠਾਗੇ:
ਠਗਦੇਸਾਂਹੁਤਿਨਤੇਅਹੁਭਾਗਾ:ਨਹੀਠਗੀਦਾਹੁਣਾਛਿਦਾ।ਜਿਸ
ਸੈਜਾਹੁਨਾਫਿਰਿਫਿਰਿਉਠਿਲਾਗੈ:ਲਗਦਾਸੀਸੋਅਬਾਧਿਨਦਖ
ਭੁਜਾਇਹੁਨਵਸੀਯਾਕਰੋ।ਅਦਿਨਦਪਰਜਾਣਿਹੋਹੈਂਪਦਾਰਥੁਤੇਹਰਿਦਲ੍ਹ
ਪਰਮਗਤਿ:ਮੋਖ॥੨॥੫॥੪॥ਮ:੫॥ਬੀਆ॥ਦੂਸਰਾ।ਪੁਤ॰ਤੇਕਲ
ਤ੍ਰ:ਸਨੁਖਾਤੇਲਖਮੀ:ਆਪਨੀਕਾਰੀਏਦੂਜੋ।ਆਇਆ:ਰੋਕਨੂਤੇ।
ਵਿਗੁਤਾ:ਖ਼ਰਾਬਹੋਇਆ।ਕਿਰਤਿ:ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ।ਕਮਾਵਣੋ॰ਜੋਕ
ਰਮਾਂਤਿਨਕਰਿ।ਭੁਇਆ:ਭ੍ਰਮਾਨਕ।ਅਦਰਾ:ਹੋਰੁਕਛੂ।ਗਾਇਆ:
ਜੋਹੈਵਾਦਹੈਕਰਦਾ।ਫਿਰੇ ਵਮਾਣਾਰਿਆ।ਹੋਇਆ।ਦੂਖਿ॰ਨਿੰਦਾਰੂਪੀ
ਤਿਸਕਰਿ ਅਹਾਖਾਇਆ:ਮਹਾਖੇਦਕਰਨਵਾਲੇਜੋਜਮਦੂਤਹੈਂਵਮਹਾ
ਖੇਹੋਇਆ।ਅਗੈ।ਛਿਦਾ।ਜਿਨਹਿਸਾਜੋ।ਤਿਨਹੀ।ਜਾਇਆ:ਜੋਪੋਉ
ਦਾਸ॰ਨੂਹਰਿ।ਆਇਆ॰ਰੂਪ॥੨॥੫॥੫॥ਮ:੫॥ਚਰਨਕਮਲ:ਹਰੀ॥
ਮਨਕੇ॰ਵਿਖੇ।ਨਿਧਾਨ:ਜੈਸਾ।ਜਿਸ॰ਨੂ।ਮਾਨੁ॰ਤਿਸਕੇ।ਰੰਗਿ:
ਪ੍ਰੇਮਕਰਿ।ਭ੍ਰਾਰ:ਪੂਜਪਰਮੇਸਰਦਾ।ਤ੍ਰਾਸ:ਪਾਤ੍ਰਾਦੇਹਿ॰ਸਾਨੂ।
ਧਾਰਉ:ਧਾਰਨਾਹਾ।ਸਚੁ:ਨਿਸ੍ਚੈਕਰਿਵਸਚੀਏਹੁ॥੨॥ਪਦ॥ਮ:੫॥
੧੬ਗੀਤ:ਜਸੁ।ਆਵ:ਆਵਣਾਤੇ ਗਉਣੁ:ਜਾਣਾ।ਮਿਟਿਹੋ।
ਗਜਿ:ਰਦਾਹੋ॥੨॥੫॥ਮ:੫॥ਗੁਰਪੂਰਾ੨:ਕਥਨੈਹੈਵਤੀਨਕਾਲਕਾ
ਕਰੋ।ਅਰਥਾ।ਸਹੇਲੇ:ਸੁਖੀਏਭੁਖੇ।ਛਿਦਾ।ਰੋਗਾਰੂਪਭੂਰ।ਜੋਹੈਸਿਜ
ਰ॰ਸਗਲ।ਬਿਨਾਸੇ:ਬਿਨਾਸਹੋਇਆ।ਨੀਦ॰ਸਾਂਤੀਰੂਪੀ।ਭੂਖ॰
ਤ੍ਰਾਹਾਂਰੂਪੀ।ਸਹਜਿ:ਸਹਜੇਵ ਸਾਂਤੀਤਾ।ਨਾਨਕ॰ਸਭਵਿਗੁਨ
ਤੇਹ ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਦਾ॥੨॥੫॥੬॥ਮ:੫॥੧੬ਪੜਤਾਲ।ਛਿਦਾ।ਨਰਹ:ਨਰਾ
ਦਾਜੋਹੈ ਨਰ:ਸੁਆਮੀ।ਤਿਸਕੋ।ਜਲਨਥਲਨਧਸਧਹਾਰਾਨ:
ਜਲਾਂਥਲਾਂਤੇਂਧਰਤੀਅਕਾਸਾਦਿਮੈਏਕਹੋ।ਹਰਨਧਰਨ:ਹਰਿ
ਨਹਾਰਹੈਧਰਤੀਨਤੇ।ਕਰਨ॰ਹਾਰਹੈ।ਨਹਾਰਿਰਹ:ਨਾਧਰਿਹੈ।ਜ
ਸਦਾਤੇ ਨਿਰਹਾਰੋ:ਨਿਰਾਹਾਰੁਹੈ।ਗੀਤੀਰ॰ਹੈਧੀਰਿਜਵਾਨਹੈ।ਬ
ਭੂਗਨੇਲਨਮਾਰੀ।ਸੀਤਧਾ।ਤਿਸਕੇਚਰਨਪਕੜੂ।ਲੀਏ।ਬੋ।ਹੀਰ:
ਹੀਰਵਤਹੈ।ਸੁਧਜਾਕੋ।ਉਚਮੂਚ:ਉਚਿਆਂਤੇਉਚਾਹੈ।ਤੇਅਪਾਰ:
ਰਹੈ।ਕੇਲ:ਕਰੀਨ੍ਰਾਕੋ।ਗੁਣ॰ਜਿਸਦੇਅਮੋਲਹੈਂ।ਤੁਸਤੋ॥੫੮॥

ਮ:੫॥ਰੂਪਤੇਰੰਗਤੇਜੁਗਤਿਧਾਰਣੇਵੇਗਾ॥ਨੂੰਤਿਆਗਾਕਲੇ॰ਜੋਅੰਤਨੂੰ॥ਛਲੇ॰
ਹੋਣੇ॥ਕਾਮਨੀ॰ਮੋਹਲਗਰਹੇਹੈਂ॥ਦਰਬ॰ਹੋਅਰਬਖਰਬ:ਅਗਿਣਤੀ
ਮਿਤ॥ਦਾਮਧਾਰੈ:ਸੁੰਧਰ ਕਰਦ:ਛਾਹ॥ਕਰੇ॥ਗਾਮਨੀ:ਜਾਵਣਹਾਰੇ॥
ਮੀਤ॰ਸੋਸੁਪੁਤ੍ਰਕਲਤ੍ਰਪਰਿਓ:ਵਸੁਰਹਿ ਓਹੋ॥ਭਰਮ॰ਕਰਕੇ॥ਛਾਮਨੀ:
ਛਾਇਆ॥ਵਤਹੋ॥ਚਰਨਕਮਲ:ਹਰੀਦੀਸਰਨਹਾ॥ਭਾਵਨੀ:ਭਾਵ
ਣਾਵਿਖੇਹੋ॥੮੦॥੧੮ਰਾਮਕਲੀਮ:੫॥ਨਾਮ॰ਹੀਵਾਨਾਮੀਹੀ॥
ਮਿਸਤਦੇਖੋ ਅਜਾਮਲ॥ਨਾਰਾਇਨ॰ਨਾਮਦੀਪੁਤ੍ਰਰੂਪਕਰਿ॥
ਗਤੇ:ਸੋਪ੍ਰਾਹੋਗੁਰੂਸੰਤ ਨਾਧਨ:ਨਹੀਜੀਕੋਈ॥ਗਜੇ॰ਨੇਗਧਿ
ਰਦੂ:ਧਰਮ੍ਰਾ॥ਅਕੈਥਣਾਰੂਪੀ॥੧॥ਮ:੯॥ਪ੍ਰਾਨੀਹੇਸਾਧੋ॥ਜਗ॰
ਤਮੇਵਰੀਵਾ॥ਉਤਰ॥ਸਬਿਭਇਓਕ੍ਰਿਪਾਲ:ਕ੍ਰਿਪਾਸਰੂਪਜੋ॥ਏਕਾਂਆ
ਰਤੀਜੋ॥ਤਿਹ॰ਅਰੀਠੇਅੰਬੋ॥੨॥ਮ:੯॥ਜੁਧਿ:ਜਾਦੂਗੀਰੀ॥
ਬਾਸਰੁ॰ਸੋ॥ਦੇਹ:ਜਨਮੁ॥ਤਰਨਾਪੇ:ਜੋਬਨ॥ਬਾਲਪਨ:ਬਾ
ਲਿਆਧਸਥਾ॥ਕਾਹੂ:ਕਹੂੰਕੀਵਾਕਿਸੀਕੇਕੀ॥ਅਚਿੰਤਾ॥ਮਨਿ:ਹਰੀ
ਨਜੋ॥੨॥ਰਾਮਕਲੀਮ:੫॥ਅਸਟਪਦੀਆ॥੧ੳਚੀਠਕਾਲੇਕ
ਕਹੈਕਾਲਿਜੁਗ॥ਆਇਆ॥ਹੈਜੋਕਿਕੂੰਜਾਣੀਐਸੋਕਹੇਹੈਂ॥ਤਾਰੇ॰
ਚੜ੍ਹਦੇਹੈਂ॥ਦਿਨੀਅਰੁ:ਸੂਰਜ॥ਨੂੰਲਾਗੈ:ਸੂਲਦੀਹੈ॥ਜੁਗ॰ਕ
ਰਕੇਜੀਅਖੇਲੇਹੋਰੁਹੀਤਰਾਂਥਾਵ:ਸਰੂਪਨੂੰਕੋਸੇਧਾਵੈਵਾਜੁਗਜੀ
ਅ॰ਵਿਖੇਖੇਲੇਏਦਾਬਾ॥ਵਕੇਸੋਕਹੀਐਭੂਈਚਲਾਂ॥ਣਹੋ॥ਜੀਵ
ਨ:ਜੀਵਾਂਦੀ ਤਲਬ:ਇਛ੍ਯਾ॥ਨਿਵਾਰੂਹੇਹਰੀ॥ਕਾਲਿਜੁਗਦਾ
ਧਰਮੁਸੁਣੋਜੋਕਰਹਿ ਧਿਗਾਣਾ:ਜੋਰਾਵਰੀਜੋਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ:
ਪ੍ਰਵਾਣਹੁੰਦਾਹੈਇਹਕਾਲਿ॰ਜੁਗਕੇ॥ਆਇਆ॰ਕਾਲਿਜੁਗ
ਬੈਠਾ॰ਕਾਲਿਜੋਨਾਓਕਹੀਦਾਹੈ॥ਤਹ:ਤਿਸਨੂੰਨਾਹੀਵਰਜਦਾਹੈ
ਤੇਕਿਦੇ॥ਸਤ॰ਬੋਲਣਾਵਾਕਕਮਾਇਛੀਜੈ:ਪਾਇਦਾਹੈ॥ਤਪਧ
ਰਿ:ਤਪੀਸਰਜੋਥੇ॥ਤਿਨਾਧਾਸੋਂ॥ਲਵੈ॰ਓਨੂੰਲਗਦੀਹੈ ਧਦ੍ਰਨਾ
ਸੀ:ਤੇਸਤੁਜੋਧਰਮੀਵਲੋਕੀਹੈ॥ਪੀਠਕਾਂਕਾਲਿਜੁਗਕਹੈਸੰਸ
ਸੈਬਾਠਾਨਹੈਦਾਬੁਗਾਂਤੇਕਹੈ॥ਜਿਸਦੀ॥ਚਾਕਰ॰ਜੋਹੇਹਮ॰ਨੇ॥
ਛੇਦਾ॥ਕਾਲਿਦਾ॥ਆਈਸੇ:ਆਵਣਾਹੋਆਹੈਭੂਆਖਰਗਣਾਨੂੰ
ਹੋਭਾਈਵਾ ਆਖੇਨੇਗੁਣਕਾਲਿ॥ਆਉਣਦੇ॥ਤਪਾਵਸ:ਨਿਆਉ
ਕਾ॥ਧਿਆਨ॥੧॥ਜਰਾਜਾ॥੨॥ਪ੍ਰਕਾਰ॥੩॥ਹੁਣਜੋਆਪਹੋਰਾਣਦੇਹੈ

ਤਤੈ ਨ ਪਾਈਐ। ਛੇਦਾ। ਕਾਜੀਆਂ ਨੇ ਸਰਾ ਨਿਬੇੜੀ ਹੈ ਕਲਿ ਮੈ ਕਲਾ
ਵਾਲੀ ਕਿਤੁ ਕਾਜੀਆਂ ਦਾ ਰਿਦਾ। ਕ੍ਰਿਸਨੋ: ਕਾਲਾ ਪਾਪ ਕਰਿ ਹੋਆ ਹੈ
ਬ੍ਰਹਮਾ ੦ ਦਾ ਜੋ ਬੇਦ ਅਖਰ ਬਣੁ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਕੀਰਤਿ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ਹੀ
। ਸਿਦਾਂਤ ਲਹਿਆ: ਲਖਿਆ ਹੈ। ਪਤਿ: ਸੁਆਮੀ। ਸਤ ੦ ਵਿਚ
ਨਾ ਕਾਹੈ: ਕਿਆ ਹੈ। ਨਾਵਹੁ: ਨਾਵਦੇ ਹੋਤੇ। ਸੁਚ: ਰਿਦੇ ਦੀ ਸੁਧੀ।
ਸੋਚ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾਈਂ ਪਰਵਾਣ: ਮੁਖ ਹੋਇ ਕਹੇ ਹੈ। ਰਹੇ: ਗਾਵਨ
ਭਏ ਹੈ। ਨਾਉ ੦ ਰਾਮ ਜਿਸ ਦਾ ਜਪੈ ਸੋ ਭਾਈਆ ਰਹਮਾਣੁ: ਪ੍ਰਗ
ਟਾਵਣੇ ਦਾ। ਤੂੰ ਹੈ ਮਨ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਏਕੋਕਾਰ ਜਾਣੁ। ਨਾਮ ੦ ਕਰਕੇ
ਹੋਵੈ ੦ ਪਦਾਰਥੁ ਵਾ ਨਾਮੁ ਵਾ ਆਤਮ ਵਸਤੁ। ਜਾਈਐ ੦ ਹੋਰ ਬੇ
ਵਾ ਹੋਰ ਸਾਧਨਾ ਨੂ ਵਾ ਬਾਹਰ ਫਲ ਚੀਏ ਤਾਂ। ਤੂੰ ਲਾਮਾ ੦ ਪਲੋਕ ਮੈ।
੧। ਮ: ੧। ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਮੜੀ: ਕੁਟੀਆਂ ਵਾ ਦੇਹ ਨੂ। ਪਦਾਰਥ
ਕਾਰਿਆ ਆਸਣੁ: ਇਸ ਬਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸਚੁ: ਸੁਖ ਮੋਹਿੰਕ
ਰਕੇ ਕਾਮੁ ਹੈ ਦਾ ਹੋਆ ਹੈ। ਨਾ ੦ ਜੋ ਰਹੁ ੦ ਸੰਤੋਖ ਕਰਿਆ ਗਤਿ:
ਜਸ ਪਰਾਏ ਵਾ ਛੁਡੀਦਾ ਆਪੁ ੦ ਣਾ ਆਪਣਾ ਪਰਤਾਪ: ਤਿਸ ਨਾ ਅਗਨੀ
ਸਥਾਦਿ ੦ ਕਰਕੇ। ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ। ਛੇਦਾ। ਤਾ ਸਹਜ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ਤਿ
ਖਿਆ ਪਾਈਆ ਮੋਹਿ ੦ ਕਰਕੇ। ਛੇਦਾ। ਹਰ ਦੇ ਰੂਪੀ ਪਾਪਰੁ: ਖਪਰਾ ਨੂ
ਹੈ: ਫਟ ਹੋਆ ਹੈ ਦ੍ਵੈਤ ਕਰਕੇ ਤੇ ਭਾਇ ਰੂਪ ਭੀਖਿਆ ਨ ਪਾਈਆ ਆਈ ੦
ਕਹਿ ਕੋ ਭਿਖਿਆ ਪਾਈ: ਤ੍ਰਿਆ ਜਾਣ ਕਰਿ ਵਾ ਮਾਧਾ ਨੂ ਆਗਤ ਰੈ: ਨੇਰ
੧। ਮਨ ਰਾਖਣਾ। ਕਾਰ। ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਦਾ ਉਜਲਾ: ਗਿਆਨੁ।
ਖੂਡਤ ਖੂਡੇ: ਰੂਪ ਦਾ ਹੀ ਰੂਪ ਦਹੋ ਜਾਲਾ ੦ ਵਿਖੇ ਖਡੁਆ: ਬ
ਣਾ ਪਣਾ ਵਦਾ ਹੈ। ਛੂਠੇ ੦ ਨਰੁ ਵਾ ਜਗਤੁ ਖੇਲੁ ਹੋਆ ਨਵਨੂਆ ੦ ਵਤ
ਟਟਕ: ਪਲੋਰ ਦੀਆਂ। ਛੇਦਾ। ਇਹ ਗਿਆਨਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਯਾ
ਪਿਨ ਨਹੀ ਮੁਕਤਿ। ਜਿਹ ਵਾ ੦ ਆਦਿ ਈ ਦੂਜੀਆਂ ਦੋ। ਕੁਝ ੦ ਜੀਵ
ਕਿਸਾਨ: ਲੋਕਾ ਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਬਿਲੋਗਾ: ਰੈ ਗੁਣੀ ਜੋ ਲੋਗ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਬਿ
ਧਿ: ਜੋਤਿ ਨਾਰਾਣ ਮੈ ਜੋਗਾ: ਜੁੜਰ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਸਾਧੁ ਸਬਦੁ
ਧਾਰੇ ਸੁ ਉਜਲ ਹੋਈਆ। ਛੇਦਾ। ਜੋ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਨਾ ਹਰਿ ਮੈ ਦਿ
ਚਾਰੇ ਜੋਇ ਜੋਗੀ। ਪ੍ਰਾਰਬ ਨਾ ਹਰਿ ਆਰੋ। ਜੋਗੁ ੦ ਸਬਦਾ।
ਹੋਗੁ ੦ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ। ਸਿਜਮੁ ੦ ਤਿਸ ਸਭ ਕਰਿ ਮਲੁ ਕਰਕੇ ਜਿਸ
ਦਾ ਜੁ: ਸੁਜੁ ਚਿਤ ਭਯਾ। ਨਾਨਕ ੦ ਹੇ ਜੋਗੀ ਸੋ ਹਰੀ ਦਾ ਸੋ। ੨। ਮ:
੧। ਛੇਦਾ। ਖਟੁ ਚਕ੍ਰਾ ਵਾਲੀ ਦੇਹੀ ਜੋ ਮਟੁ: ਮਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ।
ਛੇਦਾ। ਸਬਦੁ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਦੀ ਧੁਨਿਆ ਅਨਹਦ। ਇਕ ਰਸ ਸਬਦੁ।

ਨਾਮ॰ਵਿਖੇ।ਆਏਵੈਰਾਗੀ: ਤਿਆਗਕੇਸਿਗ ਤਮੈ।ਭੈਟੈ॰ਤਿਨਾਂਨੇਹਰਿਦੇਮੇ
ਲਿਵਿਛੁ।ਰਤਨ॰ਰੂਪਹੈਤੈ।ਹੀਰਾ: ਹੀਰੇਵਤਹੈਵਨਾਮਰਤਨਨਿਰਮੋਲ
ਕੁਹੀਰੇਵਤਸੂਰਪਹੈ।ਪਹਿਰਾ: ਏਛਿਤੁਹੈਆਮਮਤਾ॰ਅਮਾਦਿਕਬੁਰਾਤਿ॰
ਕਰਿਆਸੋਹਿ: ਹਮਕੋ।ਛੁਡਾਨਿਰਮਲਹਰਿਨਾਮਕਗਰਿਦੈ ਸੋਹ: ਸੋਬਤਾ
ਹੈ।ਕਾਰੀ॰ਸਰੂਪਾਜਾਗੇ॰ਹੈਜੋ ਤਿਨਾਪਰਹੈ॰ਸੈਸਾਰਵਲੋਂਤੇਹਰਿਨਾਲੁ
ਰਾਤਿ: ਪ੍ਰਪਤੀ।ਅੰਤਰਿ: ਅੰਦਰੋ।ਛੁਡੇਦਾਰਹਹਿਨਿਰਾਰੇ॰ਸੈਸਾਰ
ਤੇਆਲਿਪਤਜੋਹਰੀਰੂਪਰੂਪਮਾਹਿਏਜਾਬਿਤਭਏਹੈਂ।ਸਵਾਦਿ॰
ਕਾਰਿ।ਪਰਧਾਰਿ: ਪਰਨਾਰੀਆਦਿ।ਜੁਆਏ: ਜਾਛਾਵਿਖੇ।ਸਹਜ॰
ਸਰੂਪਮੈਰਹੇ॰ਜੋ।ਵੈਰਾਗੀ॰ਸੈਸਾਰਰਤੇਤਤਾਵਿਖੇਮਨਾਮਾਰਿ॰
ਜਨਮੁਕੋ।ਪਛਾਨੀ॰ਭਏ।ਨਿਰਬਾਨੀ: ਬਿਰੂਪਿਦੂਹਰੀ।ਸਮਾਧਿ॰
ਵਿਖੇਸਹ ਜਿ: ਜੇਹੀਅਹਉ: ਹੰਕਾਰਤੋ।ਗੁਰ: ਹਰੀਸੋ।ਚੇਲੇ: ਜੀ
ਦੂਦਾ।ਦੂਜਾ॰ਭਾਵਾ ੩।੫ ਮ: ੧ ਪਾਸਕੈਸੇਬ੍ਰਹਮਣਨੁਕਹੈਂ।ਸਾਹਾ:
ਵਿਆਮੁਕਲਾਵੈਦੋ।ਸਾਹੇ: ਸਾਏਆਂਦੇਊ ਪਾਰੈ: ਪਰੇਹੈਂ।ਗੁਰ॰
ਕ੍ਰਿਆਕੋਰਿ।ਕਹੀਐ: ਕਹਿਆਕਰਿ।ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁਨੂਪਰ
ਸੋ।ਗਣਿਵਾ: ਗੀਣਾਕਾਂਡੀ: ਪੜੀ।ਗੁਰ॰ਕੋ।ਬੁਦਉਨਾ: ਕਈ
ਸਰੀਫਾਵਿਸਰਹੈ।ਸੈਲਾ: ਸਾਲਗ੍ਰਾਮਾ।ਸਾਰਬਿ: ਸਹਿਤਪਗੁ
ਸੋਹੈਹਰੀਦਿਅਰਜਨਕਾਸਾਰਥੀ।ਪ੍ਰਗਾ।ਪਾਣੀਹੁਦਾਹੋਰ
ਖਿ॰ਰੂਪਨੂੰ।ਵਾਦਾ। ਸੁਗਤੋ।ਗਣਤ: ਗਿਣਤੀਅਨੂਸੁਖੁ: ਉਦ
ਹੈਜੀਐ: ਜੀਵਤਾਕਮਾਈਆ: ਕਮਾਏਅਨੁਸਾਰ।ਗਾਈਐ॰
ਤੋਭੁਲਾਈਐ: ਵਿਸੇਕੁਝੀ੨ਤਾ।ਆਈਐ॰ਜਾਈਐ
ਰਿ॰ਵਿਖੇ ਪਾਪਉ: ਪਾਪਾਸਰੋਪਿਕਾਰਕਰਨਵਾਲਾ।ਸਪਦ॰
ਦੋ ਅਚਾਰ: ਕਰਬਹੁਹੈ।ਛੁਡੇਦਾ।ਆਪਾਰੂਕੋ।ਮਬੇਕੋਜਨੁਮੇ
ਸਾਹੈ।ਏਕ॰ਹੀਵਾਰਾਤੇਭਲਾ: ਭੀਸਚੁ ਏਕੈ: ਏਕੋਹੈ।ਟੇਕੈ: ਸ
ਰਨੂੰਕਰਿ।ਗੁਣੀ॰ਕੀਐਸੀਹੈਂਤੇਤਨਾਕੀਤਾਹੋ।ਸਾਹੇਨਾਮਕ
ਰਕੇਸੋ।ਵਾਚੁਣੀਤੇਸਾਚਾਵੀਚਾਰੁਰੂਪਜੋਹਰੀਹੈ।ਕਾਏ॰ਅ
ਨਸਾਗ੍ਰਾ।੪।ਮ: ੧।ਪਨਿਗ੍ਰਹ: ਰਹਿਣਕਰੇ।ਤਪਨੁ।ਤਪਕਰਿ
ਭੀਦੇਹੈਛਿਜੈਤੋ।ਸਰੂ: ਸ ਦੂਸਾਜਨ॰ਦਾ।ਸੋਰਪਾਨਿ: ਮ
ਪਾਵਾਸੈਤਰੂਪਾ।ਪੀਜੈ: ਪੀਵੀਐਜਬਾ।ਗਾਗੀ॰ਹੋਰੈਰਾਗੁ
ਨੂਜੋਮੇਰੇਵਿਖੋ।ਰੀਜੈ: ਮਰਨਾਹਦਾਹੈ।ਚਾਤ੍ਰਮਿ: ਚਾਤ੍ਰਕਰ
ਕੈਪਵਨ ਸਿੰਘਾਸਨ: ਦਸਵੈਦੂਆਰਮੈਭੀਜੈ: ਬੈਕੋ।ਵ

ਸਿਧਾਸਨ: ਹਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਨਿਉਲੀ: ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿਕ ਖਟ ੬: ਜਪੇ ਹੋ
ਮਾਰਿਆ ਸਾਧੁ: ਮਨਸਾ ਅਗਨਿ। ਕਾਮਾਦਿ ਰੂਪੀ। ਧੀਜੈ: ਧਰੈ। ਚੋਰੁ: ਕਾਮਾਦਿ
ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਪ੍ਰਸਾਦੁ: ਸਾਧੂ ਪਦ ਦੀ ਦਾ ਸ੍ਵਾਦੁ ਹਰੀ ਦੁਆਲੀ ਜੈ: ਜੀਤੋ
ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਪ੍ਰਸਾਦੁ: ਸਾਧੁ ਪਦਵੀ ਦਾ ਸ੍ਵਾਦੁ ਹਰੀ ਦੁਆਲੀ ਜੈ: ਹੁੰਦੀ ਨਾਲ
ਮੀਜੈ: ਮਿਆਕਦਲ ਹਿਜਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਪਾਇਆ ੧੦ ਐਸਾ ਤਾਂ ਪਾਈਜੈ: ਹੁੰਦੀ ਨਾਲ
ਮੰਡੇਰ ਦਾ ਜਨਮੇਰ: ਜਮੁ ਜਮੁ ਕੈ ਜਨ। ਕੀਰਾ ਚੈ। ਟੇਕਾ ਧਿਨ। ਹੋਕਾ
ਉਦਾਰ ਦੁਦਰ: ਉਦਰ ਮੈ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿ ਦਾ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਚੂਰ ਕੋ
ਹੈ ਰੂਪ ਰੂਪੀ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੋ ਧਾਸੇ: ਤਜਾਰੁ ਦ ਲਾਂਭੂ ਮੁਰਾਰਿ। ਪਹੁ
ਜਨ ਦੁਆਰ ਦੀਜੈ: ਜਪੀਏ। ਪਾ ਮ: ੧॥ ਅੰਤਰਿ ਹੈ ਉਤਭੁਜ: ਹਰੀ।
ਦਾ ਛੇਦਾ ਉਤਭੁਜੁ ਆਦਿ ਦਿਖਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਹੈ। ਸਭੁ: ਸਚਾ ਦਾ
ਨਿਸੇ ਕਮਿਲਉ। ਕਰਤਾ ਤੀਰੁ: ਬਾਂਹੁ ਦਾ ਨਜੀਕ ਬਤਨੁ। ਹੈ ਹੀਰਾ
ਦਤੁ ਸਾਚਾ। ਹਰਿ ਦਰਿ: ਅੰਦਰੁ ਹੈ ਰੋਲੁ: ਮੇਸਾ। ਭੂਗਾਰ: ਪ੍ਰਧਤਾ ਦੇ
ਮਾਨੁ। ਵਿਖੇਪ ਧਾਵੈ: ਪਾਈ ਅਦਾ ਲੋ। ਕੇਸੁਰਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਸਿ: ਭਰਮੁ ਦੇ ਅਭੀ
ਵਿਸਤਾਰੂਪੀ। ਕਰੈ। ਐਸਦੀ ਅਰੁ ਇਕਾਂਤ ਦਾ ਛੋਲੋ। ਪਰੁ ਨਾਰੀ ਮੈ ਤੇ
ਅੰਤਨਾ ਦੇਦ: ਦੇਵਤੇ ਦ ਮੁਨੀ ਸਰਾ ਨ ਗ੍ਰਹਿ। ਕਰਾ ਭੇਦ: ਭੇਦ ਹੀ ਰਹੇ
ਦਾ ਹੈ ਅਭਿਮਾਨ ਅਭੇਦ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਮੈ ਮਨ ਦਾ ਹੈ ਅਭੇਦ ਨੂੰ ਦ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ
ਅ: ਵਿਸੇਸੁ ਕਰਿ ਤਿੰਨ ਰਹਿਦਾ ਹੈ। ਮਿਲੋ। ਗੁਰੂ ਤੋ ਸੁਭਾਉ। ਦਖੀ
ਦਾ ਸੂਛ ਭਾਵ ਕਰਿ ਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ। ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਪਉ: ਜਪਣੇ ਹੈ
ਨਾਉ। ਦਾ ਜਾਇ। ਤਾਂ ਮਨ: ਅੰਤ੍ਰਸ ਕਰਣ ਹਾਰਿ ਸੋ ਛੁਟਦਾ ਸੂਠਾ
ਖੰਡਿ ਕੀ ਨੈ ਪਾਵਸਿ ਨਾ ਪਰੁ: ਸਰੂਪ ਧਾਰੁ: ਕਾਨਾ ਧਾਰੁ। ਹੁੰਦਾ ਹੈ ੫॥ ਮ:
੧॥ ਆਇਆ। ਖਾਲੀ ਜਾ ਦਹਿ: ਜਾਵੈਗਾ। ਖਾਲੀ ਹੈ। ਜਨਮ। ਦੂਖ ਸੇ
ਤੀ ਗਰਾਧਿ: ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਇ ਕਿ। ਕੀ। ਦਸਤੁ ਨਾਲਾ ਧ੍ਰਿਤ: ਆਦਿ ਦਿਤ ਜੀ
ਦ ਪਿੰਜਰ: ਤਨ ਮਾਹਿ ਬਾਸਟ: ਹਲਕਾਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਕ
ਸਟੁ ਹੀ ਭੁਜੇ ਹੈ। ਧਾਦੇ ਜਾਇਆ: ਵਿਅਰਥ ਜਨਮਿ ਆਇਆ ਜਾਵਤ।
ਧੀਧੀਆ ਮੋ। ਕੇਸ। ਤੇ ਛਿਦਾ। ਕਾਇ ਦੇ ਮੁਖ ਮੈ ਗਾਇ ਆ ਤਾ ਸੁਗਤਿ
ਨਹੀ ਰਹਣੀ। ਤਨਿ: ਖਾਸੁ ਸਰਪ। ਪੁਰੁ ਕਰੀ। ਗਲਤੁ: ਗਲਤਾਂ
ਹੋਇਆ ਦੇਖਿ। ਦਾਹੈ ਪਸਾਰੀ: ਪਸਰੀ ਹੋਈ ਆ ਧਿਕਾਰ: ਗਾਦੋ ਭਰ
ਸਿ। ਮੋਹ ਦੁਖ। ਦਾਤਾ ਆਲੇ ਦਹੁ। ਹੈ ਕਾਈ ਜੈ ਨਾਲ ਦੀ ਹੈ ਤਿਨਾਦਾ।
ਦੇਖਿ। ਸਬਦੁ ਤ ਬੁਝਾਲੇ ਦੇ। ਜਧਤ ਧੁਮਾਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਹੈ ਦਾ
ਤਿਸੈ: ਤਿਸ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਚਾਹੁ ਦੇ ਨਦ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਲੋ। ਜੈ ਸੋ ਆਸਾ
ਗਾਰ। ਮੇ ਅਸੁਰਾਲ: ਸਰਧਦੀ ਜੈ ਨਾ ਦਾਦ ਡਾ ਹੈ ਇਸ ਮੋ ਹੀ ਹੋਨਾ
ਮੋਕਤ੍ਰਨ ਦਾ ਫੇਭਾ। ਜੈ ਸਾਇਪਰਾਲਿ: ਖਾਲੀ ਹੀ। ਦ ਜੈ ਸਾਲ
ਦੇ ਪਲਾ ਲਾ ਵਿਛੁਾ ਛੇਦਾ ਜਾਤ ਨਹਿ ਪਾਇ ਤਾ ਆਏ ਤੇ ਤਪੂਰਾ

ਲੋਜਬੂ।ਰਹਿਆ॰ਸੁਕਰਮੁਜੀਦਦਾਗਰਿਦਾਪ੍ਰੇਰਿਆਤੇਠਰੁਹਰਿ।
ਖੋਜੁ:ਰਸਤਾਪ੍ਰਾਪਤਿਆਪਦਾਰਥ॰ਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਵਾਭੀਸਾ
ਤੀ।ਦੂਖਸੁਖ॰ਜਿਸੁਗੁਰਮੁਖਿਨੋਤੇ॰ਜੋ।ਆਪ॰ਭਾਵਨੁ।ਹਰਿ॰
ਨਾਮਪਾਏ।ਜਿਸਤਿਸਨੂ।ਜਾਹਜਿ:ਹਰੀਨੇਸਰੂਪਸੋ।।੧।।ਮ:੧ਪਦ
ਖਹੀ॰ਸੋਰਿਆਹੈ।ਸਬਦਿ॰ਦੋਸਸੋਮੈਲੀਹਾ:ਹੂਭਏਹੰ।ਰਗਿ:
ਪ੍ਰੇਮਮੈਲੀਹਾਂ:ਣਹੈਤਿਸੁਦੁਆਰਿਸਾਡੀ।ਸਾਚੈ॰ਨੂਦੇਖਮਨੁ।ਗ
ਗਨਪੂਰਿ:ਦਸੋਂਦੂੰਗਾਸਮੋਸਰੁ:ਇਕਰਸਦਾਬ੍ਰਹਮਾਦਿਸਾ।ਰਿਗੀ
ਹਾ:ਰੋਗਿਆਹੈਵਾਰਿਰੂਵਾਲਾ।ਸਨੂੰ॰ਦੀ।ਭਰਪੂਰਿ॰ਹੋਇਕੇਲੀ
ਹਾ:ਹੂਹੋਇਰਹਿਆ।ਜਾਣਿਆਹੈ।ਹਰਿਨੂੰਤੇਜਿਹਵਾਭੀਤਿਸਦੇ
ਰੰਗਿਵਿਚਰਸੀਹਾ:ਰਸਾਈਹੈ।ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੈ।ਰਮੁਰਾਚੈ:ਸ
ਵਾਰਕੇਬਣਾਈਹੈ।ਕਿਰਤੁ:ਕਰਮਾਨੁਸਾਰੀਹਾ॰ਮਨੁ।ਇਕ॰ਹਰਿ।
ਸਰਬ॰ਜਗਤੁ।ਦੇਖਿ:।ਦੀਪਕ।ਗੁਰਸਬਦਿਰੂਪੀ।।
ਜੋਤਿ:ਚੋਤੈਨਤਾ।ਤਥਾਤੇ:ਸਰੂਪਸੋ।ਸਚੁਮਹਲੀ:ਸਰਗੁਜਾਸੀ
ਨਿਰਭਉ:ਜਰਿਸੋ।ਭੁਲਾਇਆ॰ਸਾਡਾਹੈਦਾ ਹਮੁਬ੍ਰਿਕਤੁਜੋਗੀਭਇ
ਆਹੈ।ਘਟਦ।ਘਟ:ਥੋੜਾਹੈਠੋਹਮਥੋੜੀ:ਨਹੀਦਾਹਮਜਾਈ
ਹੈਘਾਟਿਘਾਠੋ।ਵਾਈ!ਦਜਾਈਹੈਦੋ।ਦਜਦੀਹੈ।ਸਖਾਈ:ਸ
ਧਾਭਏਦਾਸਖਦਿਤੀ।।੮।।ਮ:੧।।ਗਠਿ:ਹਿਦੈਰੂਪੀਮੜੀ:ਮਟੀਮੈ
ਅਉ:ਬਹੁੜੋਘਰੁਛਾਇਆ।ਹਸਤੁ:ਹੈਤਿਸਦਾ।ਜਿਸੁ।ਕਲ:ਸ
ਕਤਿਕਾਰਿਆਮੁਖਿ:ਮੁਖਠੋਕੇਤੀ॰ਸ੍ਰਿਸਟੀਸਬਾਦੇਕਾਰੈਉਦਾਰੀਹੈ
ਹੈ।ਹਉਮੈ॰ਨੂਸੋਖੇਜੋਨਰੂ।ਤੁਮਾਰੀ॰ਜੋਦੇਖਤਾ।ਹੈ।ਰਾਖੋ॰ਜੋ
ਸੋ।ਬਿਚਾਰੀ॰ਹੁਦਾਹੈ।ਛੇਦਾਸਰਤਿਰੂਪੀ।ਸਿੰਛੀ।ਜਿਸਕੇਅ
ਨਾਹਦਿ:ਇਕਰਸੁ।ਤੁਮਾਰੀ॰ਸੋਜਾਣਦਾ।ਹੈਬੇਦ:ਬਣਾਵਣੇ
ਵਾਲਾਹੈਤਰੀ:ਤਿਸਸੋ।ਬ੍ਰਹਮਅਗਨਿ।ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਜਾਵ
ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਸਰੂਪੀ ਪਰਜਾਰੀ:ਪ੍ਰਜਲਤਕੀਤੀਹੈ।ਤਤ:ਸ
ਤਸਿਤੋਖਪਾਦੇਕਾ।ਨਾਲਵਾਰਿਆ।ਨਾਈਊਂ।ਨਾਲਦਾਅਕਾਸਾਦਿ
ਕਾਦੇਸੁਭਾਵਨਾਲਾ।ਦੀਪਕੁਜਗਾਇਆਹੈ।ਨਿਆਨਰੂਪੀ।
ਅਪਾਰੀ:ਅਪਾਰਦੀ।ਤਿਨਦੇਖੀਹੈਦਾਪੰਚਤਤਜੋਸਰੀਰਤਿ
ਨੇਸੋ।ਦੀਪਕ:ਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈਜੋਹਰੀ।ਅਪਾਰੀ:ਅਪਾਰੂਦਾਲ
੬ ਗਦਿਸਾਸਿ:ਦੋਇਸੁਰਾਂਏਹਾ।ਲਉਕੇ:ਤਬੋ।ਗਾਰੂ॰ਸਧੂਦਾ

ਦੀਆ ਨੇ ਸਿਵ ਨਗਰੀ: ਦਸੈਂਦਾ ਆ
ਕਿਗਾਰੀ: ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਏਹ ਜਕਰਿਆ ਸਬਦੁ॰ ਦੀਆਨੇ ਸਿਵਨਗਰੀ: ਦਸੈਂਦਾ ਆ
ਕਾਇਆ ਸਾਹਿ: ਇਹ ਸਿਵਨਗਰੀ ਕਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਵਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਿਵ ਦੇ ਕੇਸਾ ਹੈ ਅਲਪ ਅਪਾਰਾ ਰਾਜਾ:
ਪਾਤਸਾਹੁ ਪਾਏ ਚਵਜਾਹਿ ਵਿਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾ ਉਦੂੰ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਕੇ ਵਰਤੇ।
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਰਤੇ: ਗਇਆ ਹੋ ਅਸੋ ਆਸਣੁ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਧਾਰਿ ਮੇਰਾ ਮਨ:
ਬਿਰਾਜਿਆ ਹੈ ਅਮਦਲੁ ਕਰੇ: ਨਿਆਉ ਕਰੇ ਕਰਮੁ ਫਲ ਦਾਤਾ ਗੁਣ: ਉ
ਪਕਾਉਆ ਬਿਕਾਲੁ: ਜਨਮੁ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਕਹਿ: ਕਿਆ ਬਿਪਰੇ: ਬਿਚਾਰੇ ਜੋ ੧੨
ਜੀਵਤੇ॰ ਭਾਵਤੇ ਮੂਆ ਤੇ ਮਰਦੀਆ ਦਾ ਜਨਮੁ ਕਾਰੀ: ਕਰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਜਿਸੀ
ਸੋਧਿ: ਤਤੁ ਮਿਥਿਆ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿ ਦਾ ਜੋਗ ਕਰਿ ਚਾਰਿ॰ ਜੋ ਹੋਏ ਨੇ ਅੰਰ
ਵਿਆ: ਜਪਿਆ ਜੋ ਨੀ ਦਾਤਾ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਜੋ ਨੀ ਚਉਥੇ: ਤੁਰੀਆ ਮੇ।
ਨਿਰਾਰੀ: ਨਿਰਲੇਪੁ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਜੋਗ: ਜੁੜੇ ਹੈ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇ
ਸ ਨਾਲ ਜੋ ਮੁਰਾਰੀ॰ ਤਿਨਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਅੰਬਰ॰ ਹੈ ਆ ਸਬ ਦੇ: ਦੁਵਿਖੇ
ਸਾਰੀ: ਸਾਰੁ ਦਾ ਸੀ ਪੂਰਣ ਹੀ ਥਾਦ: ਚਰਣਾ ਦਾ ਪੜ੍ਹਨ ਕਰਿ ਨਾ ਪਾਖੰਡ ਕੂਰਿ
ਪਾਈ ਉਹ ਹੈ ਅਵਿਚਾਰੀ॰ ਹੋਏ ਨੇ ਜੋ ਪਾਏ ਨੇ ਜੋਗ: ਜੁੜਨਾ ਸਤੁ॰ ਸਭ ਓਸ
ਕਰੇ ਜੋ ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ ਜੋ ਮਰੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੇ ਜੋ ਜੋਗ॰ ਦੀ ਜੁਗਤਿ
ਤਿਸੇ ਮੋਹੁ॰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਦਾ ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ ਜੋ ਤਰੇ ਆਪੁ ਤਿਨਾ ਸਬਦਿ
ਸੁਰ: ਸਬਦੁ ਦੇ ਸੂਰਮੇ: ਸਤਦਕ ਤਾ ਹੈਂ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੈ ਅਉਧੂ॰ ਏਹ ਬਾ ੨੫
ਣੀ ਭਗਤਿ: ਭਗਤਾ ਨੇ ਵੀਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰੂ ਕੇ ਧਾਰੀ ਚਾਰੀ॰ ਹੋਏ ਤਾਂ
ਬਖਸੇ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚਾਰ ਨਾਨਕੁ॰ ਜੋ ਹੋਵੈ॥੯॥ ੨੫
ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਜੋਗੀਆ ਇਕੇ
ਆਪਣੇ ਮਤ ਕੀ ਸਿਲ ਲਾਗੁ ਕਰਨਲਗਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਸਰਮੇ: ਵੈਰਾ
ਗੁਮਨੁ ਤਬ ਜੋਗੀ: ਹੇ ਜੋਗੀ ਦਇਆ॰ ਦੀ ਜਾਣਾ॰ ਵਾਲਜਾ
ਣ ਜਗਤ ਨੂੰ ਏਹਾ ਲਾਇਆ: ਲੋਏ ਰਿਗਾ ਅਨਹਦ: ਸਬਦੁ ਦਾ ਬੂਹ
ਸੁਰਾਵਾ ਜੋ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ ਵਿਛੋੜਦਾ ਸਤੁ॰ ਕਾਕਰਿ ਪਤੁ: ਪਾਤ੍ਰ ਤਿਸ ਤੇ
ਪਕੀ ਭੂਰਾਤੇ: ਤਿਹੁ ਭਾਂਡਾ॰ ਹੇ ਜੋਗੀਆ ਜਗਤੁ॰ ਰੂਪੀ ਆਕਰਿ॰
ਐਸਾ ਕਲਪਣਾ: ਕਸ ਨਾ ਨਿਗੁਰੀ॰ ਜੋ ਤੀ ਤੇ ਦਾ ਨਾ ਹੈ।
ਪਤਿ: ਤੂੰਬਾ ਤਿਨੀ: ਸਾਰੁ ਜੋਗ॰ ਦੀ ਅਬਿਨਾਸੀ॰ ਏਹ ਜਾ ਣੇ ਤੇ।
ਪਰ॰ ਘਰ ਮੇ ਵਿਛੋੜਦਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਗ੍ਰਿਹਿ ਗ੍ਰਾਮ॰ ਜਪੋ ਅਮਟੀ॰
ਅਦਿ ਤਤਾਂ ਵਿਛੋੜਦਾ ਅਥਇਆ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੇਖ॰ ਦੋ ਨੇ:
ਨੂੰ ਦਇਕੋ ਪਾਏ॰ ਓਹੁ ਨਿਗੁਰੀ: ਪਚੈਤੀ ਦਾ ਬੂਪੀ ਭੂਪੀ॥
ਨਾਨਕੁ॰ ਪੈਦਾ ਤੇ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਸੁਖਾ ਨੇ ਬੂਝਾ
ਏ: ਬੂਝਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਸਾਚੇ॰ ਵਿਖੇ ਆਪੁ॰ ਭਾਵਾ ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ

ਜਲਾਈ: ਉਦਿਤ ਕੀਹੈ॥ ਅਬਿਨਾਸੈ॰ ਜਗਤਿ ਉਇਹੁ ਜਾਣਿਆ ਤਿਨਾ॥ ਸਖਾ
ਈ: ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਰਵੈ: ਜਪੈ॥ ਲਾਈ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ॥
ਭ੍ਰਮਿ॰ ਵਿਖੈ॥ ਹਿਦੈ॰ ਹਿਰਦੇ ਨੇ ਪਾਖੰਡ ਕਰਿ ਜੋਗ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ॥ ਜਸਿ
ਵਨਗਰੀ: ਦਸੋਂ ਦੁਆਰੁ ਵ ਸਤਿ ਸੀਗੁਰਾ ਧਾਤੁਰੂ ਬਾਜੀ: ਧਾਵਣ ਵਾਲੀ
ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ॥ ਸਬਦੁ॰ ਕਰਕੇ ਨਿਵਾਰੇ॥ ਤਿਆਗਿਓ॥ ਸਰ: ਸ
ਰੋਵਰ ਛੇਦਾ॥ ਲਿਵ ਲਾਈ ਏਹੁ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੈ॥ ਨਾਮਿ॰ ਜਪਣ ਰੂਪੀ॥ ਤ੍ਰੈ
ਗੁਣ: ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ ਜੀਵ॥ ਤ੍ਰਿਗੁਣਿ: ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣਾ ਦੇ ਭਰਮ ਨੇ ਇਨਾ ਦੀ
ਬੁਧੀ ਭੀ॥ ਪਾਈ॰ ਮੈ ਤਿਨਾ ਵਾਦ: ਝਗੜੇ ਵਾਦਿ ਅਰਥਾ॥ ਕਿਸ॰
ਕੌਹੈ॥ ਸਮਾਈ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ॥ ਸਬਦੇ: ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ ਸਾਚਿ ਮੈਂ॥ ਨਗਰੀ॰
ਕੌ॥ ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ॥ ਬਿਨਰਸ ਨਾਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਤਿਸ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਰਿ॥੧॥
ਲਿਵ ਸਮਾਵੀ: ਹਰੀ ਨੂ॥ ਚਿਤ॰ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਭੀ ਆਦਿ ਜਾਣਿ ਹਰੀ ਮੈ
ਲਗਾਈ ਹੈ॰ ਸੋ ਜੋਤੀ॰ ਮੈ ਜਿਨਾ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ਜੋ ਸੋ ਸਰੂਪ ਭਏ
ਜਾਈ: ਜਾਦਿਤੀ ਹੈ॥ ਨਾਵਹੁ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ॥੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩॥
ਹੈ॰ ਹੋਆ ਪਾਈ॰ ਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਮੈ: ਨਾਮ ਨਰਾ ਨੂ ਪੂਜ॰ ਏ ਜੋਗਾ ਮੇਲਾ:
ਅਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਹੋ॥ ਸਾਈ: ਸਾਚੇ ਦੇ॥ ਅਖਿ॰ ਤੂ ਕਰਿ॥ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਕਾ: ਪ
ਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਵ ਮਨ ਤਨ ਕਰਿ॥ ਸਾਜੇ॰ ਭੁਏ ਨੇ॥ ਨਾਮਿ॰ ਵਿਖੈ
ਨਿਰਮਲ: ਸੁਧ ਵ ਹਰੀ॥ ਕਰਹਿ॰ ਲੋਕਾ॥ ਬਿਧਿ॰ ਏਕਤਾ ਦੀ॥ ਸ
ਖਾਈ: ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਕੂੜਿ: ਕੂੜੀ॥ ਗਵਾਈ: ਗਵਾਇ
ਕੈ॥ ਸਬਦੁ॰ ਸੋ॥ ਗਤਿ: ਗਤੀ ਦੀ॥ ਜੁਗਿ ਮੈ॥ ਤਾ॰ ਜੋਤੀ ਮੈ॥ ਸਿਗਤਿ॰
ਵਿਖੈ ਤਿਨਾ ਬੁਧੀ॥ ਗਾਵੈ॰ ਨਾਮ ਤੇ ਆਪੁ॰ ਭਾਵਾ॥ ਸਚੁ॰ ਨਾਮਾ॥ ਨਾਮਿ॰
ਵਿਖੈ॥ ਨਿਰੰਜਨ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਖੰਡਨ ਵਾਲਾ॥ ਨਾਮਿ॰ ਕਾਰਕੇ ਹੋਵੈ
੩॥ ਮ: ੩॥ ਕਚਲ: ਕੁਕਰਮੀ ਹਾਂ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ॥ ਮਾਨੀ: ਮਨ ਕਰਿ॥ ਨਿ
ਸਤਾਰੀ: ਬੈੜੀ ਲਈ ਹੈ॥ ਸਵਾਰੀ॰ ਸਾੜੀ ਬੁਧੀ॥ ਪਾਰਸ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ
ਕੋ॥ ਪਾਰਸ: ਸੁਧਾ॥ ਤਿਨ॰ ਸੈ ਸਾਰ ਜਮੇ ਮੈ ਛੇਦਾ॥ ਗਾਤੁ ਤੇ ਦਿਨੋ
ਆਵਾ ਇਕਰ ਸੁ॥ ਨਾਮ॰ ਦੀਪ੍ਰੀ ਤੀਜੋ ਜਹਜੇ: ਜਹਾਜੋ ਵਿਖੇ ਵਾਗਡਾ
ਨਾ ਵਿਖੈ॥ ਚੜਾਇ॰ ਕਾਰਿ॥ ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ॥ ਚਾਰੀ॰ ਹੋਇ ਹਾਂ॥ ਕਰਾਇ॰
ਕਰਮੁ॥ ਤੇ ਤਾਰੀ: ਤੇ ਤਾਰੇ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ॥ ਵਿਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰ ਕੇ॥ ਆਪੁ॰
ਤਾਦ ਕੀ ਬੁਧੀ॥ ਭੇਤਾਰੀ॰ ਹੋਏ ਹੋ॥ ਕਲ: ਸਕਤੀ॥ ਤਿਨ॰ ਨੂ॥ ਵਿ
ਚਾਰੀ: ਰਕੋ॥ ਛਿਦਾ॥ ਇਸ ਆਖਣ ਦੀ ਬਿਖਮੁ ਹੈ॥ ਬਿ ਗੁਰਾ॥ ਪਾਰਿ॰
ਆਪੁ ਭਏ ਤੇ ਅਉਰਾ ਨੂ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ਭਏ ਹੋ॥ ਵੀਚਾਰੈ॰ ਰਹਨਾ॥
ਹਰਿ॰ ਨੂ ਸਬਦ ਕਰਿ ਬੁਧੀ॥ ਕਿਹਨ: ਸਧ ਹੋਈ॥ ਨਾਇ॰ ਦੀ॥ ਕਾਇ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਃ ੩ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ

ਆ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਜਨ ਕਰਿ ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਕੋਈ ਬੁਧੀ ਆਮਾਰੀ॰ ਹੈ ਸਿਖ
ਤੁਮਾਰੀ॰ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀਆ ਕੀ ਚੇਃ ਕਰੀਏ ਛਿਦਾ ਰਾਤ ਤੇ ਦਿਨ ਭ੍ਰਮਾ ਨਾ ਪਿਆਃ
ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਛਿਦਾ ਤਨ ਵਾਰੀ ਤੇ ਮਨ ਵਾਰਿ ਘੁਮਾਈਆ ਹ
ਗੀ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ॰ ਜੋ ਭਈ ਹੈ ਅਵਿਚਾਰੀ॰ ਕੇ ਵਾ ਦੁਆਰਾ ਦੀ
ਚਾਰੀਃ ਵਿਚਾਰਦਾ ਨਾ ॥੩॥੦॥ ਅ॥ਃ੩॥ ਛਿਦਾ ਅਧਾ ਪਾਇ ਇਕੋ ਤੂੰ ਪਾਤ ਤੋ ਹੋ
ਰਹੇ ਮੁਖਿ॰ ਨੇ ਦਦੁਆਰੇ ਕੀ॰ ਏਹੁ ਸਬਾਈਃ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾ ਪੁਰਾਣ
ਰਹਿਆ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਰਕੂਛਾ ਸਾਜੇ॰ ਤਭ ਪੰਜੇ ਤੇ ਤਿਨ ਦੂਆ
ਰੋਗ ਸਿਰਿ ੨ਃ ਸਿਰ ਧੰਧਾ ਸਿਰਿ ਵਾ ਸਿਰਜੇ ਸਿਰ ਜਿਕੋ ਗੁਰ॰ ਦੇਸੇ
ਛਦਿ ਕੇ ਮਿਲਾਈ ਬਧੀ ਵਾ ਮਿਲਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ਆਪੁ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਰਾਗ ਤੋ ਤ
ਮਾਈਃ ਤੁਮਾ ਆਪੇ॰ ਇਕਨਾ ਪਾਸੋਂ ਜਾਚੇ॰ ਵਿਖੋ ਸਰੂਪਃ ਸੀਦੂ ਹੋਤੇ
ਅੰਧਾਰ॰ ਸਭ ਦੇ ਭੁਲਾਈ॰ ਇਨਾ ਦੀ ਬੁਧੀ ਮੁਖਿ॰ ਨੇ ਦਵਾਰੇ
ਅੰਧਃ ਅੰਧੀ ਆਣਿਆ॰ ਚਾਖਿਆ ਗੁਰ ਕਿਨਾ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਈ॥
ਬੁਝਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ॥ ਨਾ॰ ਨੂੰ ਨਾਵਹੁਃ ਨਾਮ ਵਲੋ ਗਹਿਹੁਃ ਓਹੋ ਤੁਮ ਪਾਵਸੁ॥
ਕਿਆ ਉਤੇ ਵਛੋ ਦਾ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਇਕੋ ਕਰੇ ਤ ਪਾਵਸੁ ਸਦਃ ਸਦਾ
ਵਿਰਲੇ॰ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿਃ ਹਰੀ ਨੇ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੀ ਨਾਮ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਸਦਾ॰ ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਣੀ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਬਦਿਃ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ
ਸੁਣਿ॰ ਕੇ ਤੇ ਦੇਖਿ ਕੇ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦ॥ ਅਚਰਜੁ ਹੋ ਜੋਯ॥੫॥
ਰਾਮਕਲੀ ਮਃ ੫ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੧ਓ ਚੀ ਟਕਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
ਜੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਨਾਵਿਰ ਤਿੰਦਾ ਪੂਜਾ॰ ਦਾਨ ਕੇ ਵਲਃ ਨੇਤੀ ਧੋਤੀਆ
ਧੋਆ ਭੁਇ ਅੰਗਾਮ॰ ਨਾੜੀ ਨੂੰ ਜੋਰ ਕਰਿ ਮੋਹਿਃ ਮੇਦੀ ਨਹ ਰਿਹਰਿ॰
ਨਾਮ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ॰ ਸਾਨੂੰ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਹਰੀ ਦਿਸਾਃ ਭੇਖ ਕਰਿ ਕੇ ਵਦਖੋ
ਰੂਃ ਘਣੇ ਮੇ ਅਸਥਾਨਾ ਸੋਨਿ॰ ਧਾਰੀ ਤੇ ਕਿਨੇ ਭਗਉਤੀਃ ਭਗਤ ਹਾ॥
ਓਟਃ ਸਰਣਾ ਤਜਿ॰ ਦੂਧਾਧਾਰੀ ਤੇ ਕੋਈ ਵਾਉ ਦਾਸੀ॰ ਮੈ ਸਾਰਤੋ॥
ਭੁਵਨੁਃ ਭਉਣਾ ਧਰਤੀ॰ ਦਾ ਹਰਿ ਦੇ ਗਾਵ ਡਿਆਈਃ ਵਡੀ ਹੈ ਭ
ਈ॰ ਆਰੂਪੀ ਐਃ ਮੇਰੇ ਪਾਸੁ ਆ ਪੁਨਹਿਃ ਧੁਨਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਰ॰ ਧੋ ਨੇਰਿ
ਰਤਿ ਕੀਤੇ ਆਪੁ ਤੇ ਓਗਾਤੋ ਵਰਤ॰ ਕਰੇ ਨੇਮ ਕਰੇ ਤੂੰ ਗਲ ਮੇ ਚਿਦਾ॰
ਕਾ ਮੋਹਿ ਦੀਨਃ ਮੇ ਦੀਨ ਨੇ ਹਰਿ ੩॥ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਧ॰
ਹੋ ਇਕੋ ਚੇ ਵਕਲਾਏਃ ਵਸੂ ਕੀਤੇ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਖੰਡੇ ਬਾਟਃ ਘਣੇ ਆਖੇ
ਵਾਃ ਸਗਰੇਃ ਸਾਧੇ ਧਾਰਿ ੩॥ ਮਨ ਦੇ ਕਰੋ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ॥
ਸਹਿ [illegible] ਕੇ ਸਿਉਃ ਸਿਦਾ ਨੂੰ ਮੀਤੁਃ ਘਣਾ ਉਦਾਸੇ ਸਰਣੀਃ ਸਰਣੁ [illegible] ਲਾਈਆ॥ ਲੋਹਾ ਹੈ॥
ਹਾਂ ਵੇਦਾ ਸਮਲੇ ਜੁਗਾਦੇ ਪ੍ਰਧੇ ਧੇਃ ਸਮ ਜੋ

ਮ: ੫ ਪਾਣੀ: ਬੀਰਜ ਤੇ ਪ੍ਰਵਿਰਿਆ: ਪਾੜ੍ਹਿਆ ਮਾਟੀ। ਆਦਿ ਤਤੁ ਕਾ।
ਲੇ: ਲੈਕੇ। ਉਕਤਿ: ਬਾਣੀ। ਜੋਤਿ: ਚਿਤਨਤਾ ਤੇ। ਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਤ ਤੇ।
ਪਰੀਖਿਆ: ਪਰਖ ਏਹੁ ਲੈ ਕਰੈ ਹੈ ਤਨੁ ਮੈ। ਵਾ ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਦੀ ਸੁਰਤਿ: ਬੇ
ਦ ਉਕਤ: ਬਾਣੀ ਕਥਨ ਕਰੈ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਤੂੰ ਲੈ। ਤੂੰ। ਅਗਨਿ
ਜਲ ਤੇ ਸਮਾ ਰਿ: ਲਿਹੇ। ਚਾਰ ਹੋ। ਰੂਪੁ। ਨਾ ਪ੍ਰਤਹਾਰੀ: ਪੂੜੂ ਤੇ ਸਨੁਖ
ਚੀਨ: ਚਿਤ ਮੈ। ਪਵਨ: ਪਉਣੁ। ਬਾਲਨ: ਬਾਲਣੁ। ਛੇਦਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ
ਭੋਜਨ ਨਾ ਜਿਨਾ ਛੇਦਾ। ਬਾਨ: ਜਲੁ। ਆਜਾਤ ਤੇ। ਆਮ ਆਸੇ। ਆਦਿ ਤਨੂ ਅੰਤ
ਰਿਅੰਨ ਦਿਦੇ। ਬਸੁਧਾ: ਧਰਤੀ ਤੇ। ਬਰਤ। ਨਾ ਦੂਲਨਾ: ਦਲੇ ਵਾ ਦੇਤਾ।
ਮਾਵਨ। ਕਉ ਬਾਸਨ: ਨਾਨਾ ਸਕਾ ਤੇ ਸੁਆਦ ਨੂੰ ਵਾ ਬੋਲਣ ਨੂੰ। ਅੰਗ: ਸਿ
ਰੋਮ ਨਤ ਨੂੰ ਮੈ। ਅਪਵਿਤ੍ਰ। ਤੇ ਅਜਿਰ: ਜਿਰੋ ਮਨੋ। ਅਬ: ਹਿ ਸੁਜਨ ਮੈ
ਮਨ ਮੈ ਵਾ ਹੇ ਮਨ ਤੇਂ ਜਾਂ ਦੇਖੀ ਐ: ਦੇਖੇ ਹੈਂ। ਤੋਹੀ: ਤੂੰ ਹੀ ਦੇਖ। ਸਰੈ:
ਬਹਦੀ। ਮਾਰੇ: ਮੁਹੈ ਸੁਕ੍ਰਾ ਰੂਪ। ਨਾਸੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਦਾਸ: ਦਸਾ ਦੇ
ਸੀ ਰਿਸੈ ਪਾਪ। ਕਰਿ ਕ੍ਰਾਰ ਜੋ ਬਾਪ ਥਾਪੁ ਸੋਂ। ਰਾਮ ੫। ਕਾਹੂ ਕੀਆ ਉਧੀ
ਬਿਹਾਵੈ ਰਿਗਾਰ ਸ ਰੂਪ। ਪਹਿਰ ਦਿਆਂ ਖਾਂਦਿਆਂ ਦੇਖਦਿਆਂ।
ਪੂਤ। ਮੇਲ ਲਗਿਆਂ ਮਿਲਖ। ਤੇ ਵਾ ਪਾਰਾ ਮੈ। ਅਪਾਰਾ: ਆਸਰੇ ਭਾਇ
ਆਪਣੀ: ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ। ਬਾਦਿ: ਚਰਚਾ ਮੈਂ। ਸਾਦਿ: ਸ੍ਵਾਦਾਂ ਮੈਂ। ਪ
ਟਿ। ਅਤਾਂ ਚੁਰਾਏ: ਚੁਰਾਂਦਿਆਂ ਵਿਖੇ। ਜਨ: ਜਨਾਂ ਦੀ। ਧਿਆਏ: ਧਿ
ਆਂਉਦਿਆਂ। ਪੂਜਾ। ਕਰਿਦਿਆਂ ਇਹ ਤਨੀ ਬਾਣੀ ਕਰਨਾ। ਭਰ
ਮਿਜਾ: ਭਉਣ ਵਿਖੇ। ਇਹ ਭੀ ਨਿਤਨੇਂ ਪਦਾਂ ਨਾਲੁ ਕਰਨਾ। ਬਾਰ। ਦਿ
ਆਂ ਜਾਤ: ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਿਤ। ਦੀ। ਚਾਲਤ: ਚਲਦਿਆਂ। ਸੋਪਿਤ
ਮਾਲਤ: ਸੁਗੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਗਹਿ ਮਲਾਂਦਿਆਂ। ਫੁੰ। ਰੰਗ ਮਲਣ ਵਿਖੇ।
ਬਾਲ। ਕਾਨ੍ਹਾ ਸੇਤ। ਦੀਨ ਟ: ਛੱਡਿਆ ਮਾਰਨ ਵਿਖੇ। ਨਾਟਕ: ਸੰ
ਦਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ੍ਰਾ ਵਿਖੇ। ਨਿਰਤ: ਨਿਰਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰਤਾ ਵਿਖੇ। ਜਿ
ਹਰਿਤ: ਨੁਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦਿਆਂ ਫੁਨਾਰਿਆਂ ਦੀ। ਰਾਜ। ਦੇਤੇ ਮਤ
ਤੇ ਮਜੂਰਤਿ: ਸਲਾਹ ਕਰਦਿਆਂ ਸੇਵ। ਕਰਨੀ ਦਾ ਦੇ। ਜਰੂਰਤਿ: ਜ
ਰੂਰ ਵਾ ਨੇਮ ਮੈਂ। ਜੇ ਧਨ ਜੀਵਨ: ਜੀਵਣ ਨੂੰ ਜਿਤ ਸੋਧਿਆਂ ਦਿਆਂ ਕਿਸ਼
ਕੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾ ਸੋਧਿਆਂ ਦਿਆਂ ਜੀਵ ਈਸਰੁ ਦੇ ਏਕਤਾ। ਹਰਿ। ਨਾਮ
ਦਰ ਦਖਾਈ ਵਚਨ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਤ। ਕਾਰਜੁ ਨੂੰ ਜਾਰੇ ਨੇ। ਨਾਰੋ।
ਆਪਣੇ ਦਲੋਂ। ੩। ਮ: ੫। ਜਿਸ ਦੀ ਸਕਤਿ ਕਰਿਕੇ ਦੋ ਵਾ ਅਗਨਿ।
ਤੇ ਰੋਵੀ ਹਰਿਆ ਬੂਟ ਰਹੇ: ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਛੂਟ: ਛੂਟਦਾ ਹੈ ਜੀਵ ਵਾ।

ਜਨਾ ੦ ਨਾ ਪਾਲ ੦ ਕ੍ਰਹੈ ॥ ਧਨ: ਨਾਰੀ ਜੈਸੇ ਜੋ ਬੇਗ ਸੈਜ ਬ੍ਰਾਪ੍ਰਾਣ ੦ ਦਾਸ
ਨ ੦ ਨਾ ਨਾਮ ੦ ਨਾਲਾ ਨ ਕਿਰਸਾਨੀ: ਖੇਤੀ ਨਾ ਪਾਲਾ ੦ ਵਰੁ ਕਰੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ: ਮਿ
ਤ੍ਰ ਨਾ ਜਨ: ਜਨਾ ਨਾ ਅਪਿ ਬੁਲੈ ੦ ਨੂ ਪੇਖਤ ਕਰਿ ॥ ਬਕਤ: ਵਕਤਾ ਹੈ ॥ ਕਾਪ
ਹਤੇ: ਤੇਪ ਵੈ ॥ ਸਗਲ ੦ ਨੂ ਉਧਾਰਿਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਨੂ ਆਨੰਦ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ
ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਤ: ਪਾਪਾ ॥ ਸਾਧੂ ਨੇ ੦ ਕਰਿ ॥ ਹੈ ਤਾਂ ੦ ਤੇ ਸੋ ॥ ਆਸ ੦ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਨਾ
ਤ੍ਰਿਕ ੦ ਨਾ ਛੇਦਾ ਕੁਰਿਕ ਦੇ ਕਰਨ ਨਾਦ ਮੈ ॥ ਜਨ ੦ ਦੇ ॥ ਮਨ ਹਿ: ਨਾ ਭ
ਏ ੦ ਗੁਰੂ ਤਾ ਆਏ ਹਰਿ ॥ ਛੁਟਕਾਰ: ਮੋਖ ॥ ਅਲੋਏ: ਦੇਖ ਕੇ ਦਖੋਲ
ਕੋ ॥ ਅਫੁਰ: ਹੈਰਾਨ ਬਿਸਮਾਦ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ॥ ੪ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਧਾਰਨ:
ਧਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਨਾਮਿ ੦ ਕਰਿ ਵਾਲੋ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ੦ ਦੁਆਰਿ ॥ ਨਵਿਦਾ
ਰਨ: ਤਿਆਗਣਾ ਹੈ ॥ ਸੂਖ ੦ ਵਿਚ ਸਮਾ ॥ ਭਗਤ ੦ ਦੀ ॥ ਸਾਰਨ:
ਕੁਹਿ ਣਾ ਹੈ ॥ ਕੀਆ ੦ ਜੱਗ ਤੁ ਸੋ ॥ ਛੇਦਾ ਅਨਿਕ ਕੋਟਿ ਪਾਰਾਵਿ
ਦੇ: ਛਾਦਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ॥ ੧ ॥ ਓਟ ਤਾਂ ੦
ਸੈਤਾ ਦੇ ॥ ਦਾਈ ੦ ਹੈ ॥ ਸਖਾਈ: ਸਹਾਈ ਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਛੇਰਾਂ ੦ ਅ
ਗਿਆਨੁ ਵਾਦੇ ਹਿ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥ ਅਧੇ ਭੂ ੦ ਤਾਈ ॥ ਤਿਸ ੦ ਦੀ ॥ ਚਰਨ
ਮਲ: ਹਰੀ ਦੇ ਵ ਹਰੀ ਨੂ ॥ ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ॥ ਬਿਧਿਆ ੦ ਰੂਪੀ ॥ ਸ
ਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲਾ ਧਾਈ ॥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਬੁਧੀ ॥ ਤਾਈ ੦ ਤੇ ਆਈ ਦਾ
ਬੁਧੀ ॥ ਛੇਦਾ ਜਾਈ: ਜਾ ਗਾ ਮੇਦ ਸਿਆਮਨਾ ॥ ਆਨਨਤਾਈ: ਹੋਰ
ਨਹੀ ਹਿ ਭਾਈ ॥ ਜਾਈ ॥ ਦਾ ॥ ਪਾਲ ੦ ਤਨ ਕਾਰੇ ॥ ਜਿਆਣ ਪਬੁਧੀ
ਕੀ ॥ ਓਕਾਤਿ: ਵਚਨ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ ॥ ਗੁਰੂ ੦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ਜੋ
ਆਪੇ ਕਰਾਈ ਸੋ ਈ ਕਰੇ ਹਮਾ ॥ ਸਾਚੇ ੦ ਨਾਮ ਨਾਲ ਲਾਇ ਤਰਾਈ ੦
ਦੇਹੀ ਦਾ ਬੁਧੀ ॥ ਪਲਾ ੜ੍ਹਿ ੦ ਲਿਆ ॥ ਭੂਪੀ ॥ ਪਵਾਈ: ਪਾਈ ॥ ਸ੍ਰਿਦੀਆ
ਨਕ ੦ ਤਿਸ ਤੇ ॥ ਸਿਭਉ: ਸਤਿ ਤੇ ਹੈ ਕਾਲ ੦ ਜਗ ਅੰਧਕਾਰ ਮੇ ਦੀ
ਪਾਈ ॥ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ਅਧਾਇ ਇਕੋ ਦੇ ਪਤਿ ਭਏ ॥ ਬਾਬਿ ੦
ਸੋ ॥ ਜਾਚੇ ੦ ਭਗਤੀ ੦ ਹੇ ਮਾਈ: ਭਾਈ ਦਾ ਮਾਪਜਾਪ ਤੀਨਾ ॥ ੫ ॥ ਮ: ੫ ॥
ਸਲੋਕਾ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ॥ ਟਿਕੁ: ਆਸਰਾ ॥ ਉੱਜਲ ੦ ਆਰੇ
ਤੇ ਐਸੇ ॥ ੧ ॥ ਧਿਆਰੇ ੦ ਵਿਚੋ ਤੇ ਹਰਿ ਦੀ ॥ ਆਈ ੦ ਹੈ ॥ ਖੇਪ ੦ ਤੇ
ਜੋ ਨਾ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ॥ ਉਜਾਰੀ: ਉਤਾਰੀ ਹੈ ਹੇ ॥ ਹਰਿ ੦ ਰੂਪੀ ॥ ਤਸਦੀ
ਸਾਚੇ ੦ ਦੇ ਦਰਸ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਹੈ ਈ ॥ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ਅਪਣਾ ਇਕੋ
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੈ ਈ ॥ ਬਧੀ ਹੈ ॥ ਜਾਈ ੦ ਨੂ ਨਾਕ ਧੇ ਆਵੈ ਨਾ ਕਿ ਧੇ ਜਾਵੇ
ਆਦਿ ਜਆਦੀ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ॥ ਪਛੋ ਕੀ: ਬਹੁ ਤੂ ਹੈ ਸੀ ਅਗੋ ॥
ਹਾਈ ॥ ਹੈ ਹੈ ॥ ਮਾਲ: ਪੀਨਾ ॥ ਛੇਦਾ ਬਾਂਧਿ ਮਾਈ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਹੈ ॥
੭ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਚੇਤਾਰੀ ੦ ਹੋਏ ਹਾ ਵਾਚੇ ਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਧੇਰ ੦

ਵਿਸਤਾਰੂਪਾ।ਉਤਾਰੀ॰ਬੁਧੀ।ਸੁਖਾ:ਸੁਖਹੈ।ਮਲਨ:ਸਰਮਦੋ।ਦੁਸਟ
ਰੀ: ਦੂਸਕਾਮਾਦਿਕ।ਜਿਸਤੇ:ਜਿਸਹਰਿਤੇ ਲਾਗੀਸੇਦੂਤਾ।ਸਨੁ॰ਜੋਨ੍ਯ
ਚਿ:ਦਗਾਦੂਹੋਕੋ।ਕਾਰੀ॰ਜੋਹੈ।ਅਧਾਰੀ: ਆਸਰੋਹੈ ਏਹਾ।ਕੋਈ॰ਆ
ਪਤੋ।ਹੀਵਾ:ਕਣਇਕੁਹੈਸਭ॰ਮੈ।ਜੋਤਿ:ਚਿਤਨਤਾਰੂਪੀ।ਗਰਿਆ॰
ਸਭਮੈਜਾਣਿਆਤੂ।ਛਿਦਾ।ਪੂਰੂਤੇਰੇਪਾਰਉਰਾਰਦਾ।ਅਤਿਨਾਛਿਦ
ਠਾਕਨਾਮਦਾਨੁਦੀਵਡਿਆਈਦੇਤੇਹੋਰਏਹਦੋ।ਜਨਾਂ॰ਦੀਰੇਣ
ਰੀ:ਰੇਣਹੋਈਏ।ਪਾਰਮਕਲੀਆ:੩।ਅਨਿਦਾ।੧੦ ਪੀਠਕਾਇਕੁ
ਸਮੇਸ੍ਰੀਗੋਵਿੰਦਵਾਲਸਾਹਬੁ ਤੀਜੀਪਾਤਸਾਹੀਪਾਸਾ ਇਕਜੋਗੀ
ਆਇਆਬਾਤਿਸ ਪਤ੍ਰੀਚਰਚਾਕਰੀਅੰਤਨੂਗੁਰੂਜੀਦੀਸਰਣ
ਹੋਇਆਕਹਿਣਲਗਾਮੇਰੀਮੋਖਕਰੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹਮਾਰੀ
ਕੁਲਮੈਜਨਮੈਤਬਮੋਖਹੋਵੈਗੀਤੇਜੋਗੀਦੇਹਨੂੰਛਡਿਕਾਰਗੁਰੂਅ
ਮਰਦਾਸਜੀਦਾਪੋਤ੍ਰਾ।ਨੰਦਸਾਹਿਬੁਭਾਇਆਜੁਬੁਜਨਮਿਆਂ
ਤਬਲੋਕਕਹੈਅਨੰਦੁਹੋਆਹੈਅਨੰਦਹੋਆਹੈ ਤੇਕਹੈਹੈਂ।ਭਾਈ
ਆਂ॰ਤਦੂਕਾਸਾਨੂੰਹੈਮੇਰੀ ਮਾਏ:ਜਾਖੀਜਬੁਕਾਸਾਹਿਜਾ।ਸਾਂ
ਤੀਵਰਿਆਜਾਨ ਜੇਤੀ:ਸਹਿਤਭਏ।ਰਤਨ॰ਭੂਪਤੇਪਰਦਾਰ:
ਤਿਨਕੇਪੁਤ੍ਰਾ।ਪਰੀਆ:ਗਾਗਾਣੀਆਂ।ਏਹਸਧਾ।ਸਧਾਰਿ:ਜਸਾ
ਤਬਾਹਮੁਕਹਾਸਧਦੇ ੩:ਬਹੁਤ੍ਰੋ।ਕੇਰਾ:ਦਾ।ਤਿਨਾਦੂਆਰੇਸ
ਬਦ॰ਮਨਮੈਜਿਨੀ॥੧।ਨਾਲ॰ਮਿਲਾ।ਸਰਣਿ:ਸਾਰਣਹਾਰ
ਹੋ।ਗੀਕਾਰ:ਪਖਾ।ਨਾਨਿਆਂ॰ਪਦਾਰਥਾ।ਪਰਿ:ਸਭਸ
ਗਰੂਪੀ।ਛਿਦਾ।ਸਦਾਤੇਰੀਜਿਫਤਿਤੇਰੀਸਲਾਹਸੋਕਰਦੇ
ਜੋ।ਸਬਦ॰ ਦਸੇਦੂਆਬੁਦੋ ੨।ਅਪਾਰੋ:ਆਸਰਾ।ਭੂਖਾ:
ਤਿਸਨਾਦਾ।ਦਿਟਹੁ!ਉਪਰੋ।੪।ਸਬਦ॰ ਦਸੇਦੂਰਦੋ।ਅਗੋ॰
ਮੋ।ਕਲਾ:ਸਕਤੀਵਿਚਾਰੂਪੀ।ਦੂਤ॰ਕੀਤਿਨਾਦੋ।ਮਾਰਿਆ:
ਹਟਾਇਆ।ਕਰਮਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ।ਸਿ:ਜੇਈ।ਤਹ:ਤਿਥੇ ਦਾਤਿਨਾਨੂੰ
ਪਾਰਿ:ਹ੍ਰਿਦੇਮੈ।ਪਾਲਿਵੈ:ਪ੍ਰੀਤੀ।ਵਿਨਦਾਰੀ:ਘਨੋਤੀਮ
ਬਦਾਲੇਵਰੂ ਸੈਸਾਰੂ ਧਨੁਦੇਵਾਲੀ।ਏਸਨਉ:ਏਸਦੇਹਿਨਾਦਾ।
ਆਨੰਦੁ॰ਹੋਇਆ ਮਨੰਦਹੋਇਆ।ਜਾਣਿਆ॰ਏਹਮੁਨੰਾਸ
ਰੇ॰ਜਬਹਰੀਹੋ।ਜਾਰਿਆ: ਪਾਇਆ।ਹੈ।ਸਬਦ:ਏ[illegible]।
ਬਾਬਾ:ਹੋਰਰੀ।ਅਮਿ॰ਨਾਲ ਲਾਗਿ:ਲਾਏ।ਕੋ।ਕਾਣਏ:ਦਾਕੋ।

ਬੁਦ

੮।।ਅਕਥ:ਹਰੀ।ਕਰਹ:ਕਰੀਏ।ਕੇਰੀ। ਦੀਪੁਸਨਾਉਤ੍ਰ ਤੁਨਾ ਮੈਨਿਸੰ
ਗੁਰਾਂਦਾਤਾਂਹਰਿ।੯।।ਚਤੁਰਾਈ।ਆਕਾਰਿ।ਮੋਹਣੀ।ਰੂਪਹੈ।ਜਿਨਿ।ਮੋਹਿ
ਰੂਪ।।੧੦।।ਤੇ:ਲੁਭਾਇ:ਜੋ।।੧੧।।ਹੇ ਅਗਮਾ।।ਏਕਰਿਜੋ।ਅੰਤੁ:ਅੰਤਤਾ।ਆ
ਖਿ:ਮੁਖਿਕਾਰਿ।।੧੨।।ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ।ਨਾਮੁ।ਛੇਦਾ।ਕੀਨੀ।ਜਪੁਤਪੁ।ਛੇਦਾ।
ਇਕਨੂੰਦੇਖਦੇਨੇਤੇਇਕਨੂੰਪਰਸਦੇਨੇਤਿਨਾਦਾਸਫਲਜਨਮੁਦਾਮੈਤਾਂਇ
ਕਨੂੰਦੇਖਣਤੇਪਰਸਣ।ਆਇਆ।ਹਾਂ।ਗੁਰੂ।ਦਾਭਾਣਾ।।੧੩।।ਨਿਰਾਲੀ:
ਨਿਰਲੇਪੁਹੈ।ਚੂਲਾ:ਚਾਲੁਹੈ।ਭਗਤਾਹ:ਭਗਤਾਂ।ਮਾਰਗਿ।ਗਿਆਨ
ਰੂਪੀਓ।ਛੇਦਾ।ਇਜਨਾਤਾਜੋਅਖੰਨਾਮਹੁ:ਖੰਡਿਧਾਰਕੀ।ਜੋਹੈਭਗਤੀ
ਰੂਪੀ।ਆਪੁ।ਭਾਵਾ।ਹਰਿ:ਸਮੂਹੁ ਦ ਹਰਿਦੀ।ਵਾਸਨਾ।ਦਾਭਗਤੀ।ਭ
ਗਤ।ਦੀ।੧੪।।ਪਾਵਏ।ਸੋਪੰਦੇਨੇ।ਜਿ:ਸੋਈ।ਸਣਾਇਹਿ:ਸੁਣ
ਦੇ।ਵਹੇ:ਵੇਤੂ।।੧੫।।ਜੋਹਿਲਾ:ਜਸੂ।ਸਧਦੁ:ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ।ਅਨੇਰੰ
ਦੇਸਾਂਸੇ।੧੬।।ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ।ਛੇਦਾ।ਨਿਪਤਾਜਹਿਤਕੇਕੁ ਏਧਾਸਿਓ
ਸੰਗਤਿ:ਸਤਸੰਗਤਿ।ਤਿਨਾਦੀ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ।ਨਾਮੁ।੧੭।।ਸਹਜ:ਗਿਆਨ
ਸੰਜਮਿ:ਉਪਾਵ ਕਰਿਲੋਕ।ਹੈ।ਪ੍ਰਮਾਕਿਤਾ।ਉਤ੍ਰਸੰਨਿ।ਨਾ।ਇਟ:ਇ
ਸੁਪ੍ਰਕਾਸੁ।੧੮।।ਲਗਾ।ਤਿਨਾਨੂੰ।ਖੇਤਾ।ਲਿਆ।ਕੁਤਨੇਵਤਾ।ਸਦੂੰ
ਨਾਮ।੧੯।।ਕਰਣੀ।ਨਾਮੁਰੂਪੀ।ਸੋਈ।ਕਹੁ ਸੋਈ।ਮਨਸਾ:ਧ੍ਯਾਈ
ਵਣਜਾਰੇ:ਜਗਿਆਸੂ।ਨਿਰਮਲੁ।ਹੈਜੋ।੨੦।।ਰਹੈ।ਸਦਾ।ਆਤਮੈ:
ਆਤਮਾਨੁ।ਆਪੁ।ਭਾਵਾ।ਚਰਣੈ:ਆਸਰੋ।੨੧।।ਮੁਕਤਿ।ਹੈਰੁਕਿਤੇ
ਕੀਆ।ਨੂੰ।ਪਾਇ।ਸਾਰਕੀ।ਗੁਰੂ।ਸਾ।੨੨।।ਧਾਣੀ।ਰਾਮਨਾਮਕੀ
ਸੰਗਿ:ਜੋਰਮਨਾ।ਛੇਦਾ।ਕਰਮੁ:ਕ੍ਰਿਪਾਨਦਾਰਿ।ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ।ਨਾਮਹੁ
ਪੀਸਦਣਾਕਰਿ।ਗੀਰਿ।ਮਨੁਕਰਿ।ਧਾਣੀ।ਨੂੰਧਾਂਣੀਕਰਿ।੨੩।।ਕ
ਚੀ:ਵਿਅਰਥਾ।ਕਚੀ:ਕਾਚਿਆ।ਨੇ।ਅਖਿ:ਮੁਖਿਕਾਰਿ।ਰਸਕਾ।ਕਰਿ।
ਰਵਣੀ।ਏਤੁ ਦਾ ਵਿਅਰਥਾ।੨੪।।ਰਤਨ।ਰੂਪਾ।ਹੀਰੇ:ਗਿਆਨ
ਦਾ ਜਿਤੁ:ਜਿਸੁ।ਵਿਖੇ।ਸਮਾਉ:ਲਾਕੁਹੈ ਦ ਸਮਾਵਣਾ।ਹਰਿ।ਸੋ।ਸਧ
ਦ।ਉਪਦੇਸੁ।ਜਚੈ:ਹਰਿਵਿਖੇ।ਹੀਰਾ।ਰਤਨੁ:ਗਿਆਨਤੇਵੈਰਾਗੁ
ਪਾ।੨੫।।ਸਿਵਸਕਤਿ:ਸਤੋਗੁਣਤੇਰਜੋਗੁਣ ਦੁਆਰੇ ਜਗਤਾ।ਹੁਕ
ਮੰਸਕਪਗੁਮੁਖਿ:ਮੁਖ ਦ ਦੁਆਰੇ।ਕਿਸੇ।ਨੂੰ।ਦਸਾਏ:ਓਸੁ
ਦੇਦਸਾਏ।ਹਰੀਦਾ ਦਸਾਵੇ।ਉਹੁਨਰੂ।ਏਕਸ:ਇਕਸੀਉ।ਰੂਪ।ਛੇ
ਦਾ।ਆਪੇ।ਆਪਿਕਰਤਾ।੨੬।।ਵੇ।ਹੈਗੁਾਤਤੋ।ਸਰੂਪਕੀ।ਗੁਣੀ:
ਗੁਣ।ਸੋ।ਵਜਿਆ।ਓਹੁ।ਹਰਿ।ਦੀ।੨੭।।ਏਵਡੁ:ਐਸਾਵਡਾ।
ਜਿਜੋ ਤ੍ਰਾਗਰਣਾ।ਕਿਹੁ:ਕੁਛੁ।੨੮।।ਜੀਸਿਆ।ਟੇਰਾ।ਵਿਦ।ਹਰਿਕੀ

ਅਮਰ: ਹੁਕਮੁ ਆਪਣਾ ॥੨੯॥ ਅਮੁਲਕੁ: ਅਮੋਲਕੁ ॥ ਵਟਹੁ: ਪਾਜਹੁ ॥ ਆਪੁ ॰ ਭਾਵਾ
ਜਿਸ ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਵਰ ਹੈ ॰ ਜਾਂ ਕੇ ॰ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॰ ਹਰਿ ॰ ਰੂਪੀ ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ ॥ ਜੀ ਅਹੁ:
ਜੀ ਕਰਿ ਕੇ ਏਹੁ ਭਾਣਾ: ਤੁਠਾ ॥੩॥੧॥੫॥ ਏ ॰ ਮੇਰੀ ਅਮਨ: ਹੋ ਭੁਗਾ ਤੇਰੀ ॰ ਏਹ ਹਿਨ ਕਾਠਿ
ਪਲੈ ॰ ਤੂੰ ਦੇਹੁ ਪਤਿ ਜਣਹੁ ਕਰਿ ਕਰਮੀ: ਕਰਮਾ ਕਰਿ ॥੩॥ ਜੋਤਿ: ਚਿਤ ਨ
ਤਾ ਰੂਪੀ ॥ ਜੀਉ: ਕਾਰਣ ॥ ਲਿਰ ॥ ਅਸਬੂਲਏ ਹੁ ਜਮੁ ਚੋਟ ਹੋਆ ॰ ਧੁਪੀ ਕਰਿ ਜਾ
ਹਿਆ ਠੇ ਚਲਤੁ ਨੇਰ ਕਰਿ ਭੌ ਮੂਲ: ਤਤ ਪਾ ਨਿਕ੍ਰਿਤ ॥੨੫॥ ਅਣਦਿ ॥੩॥੩॥
ਪ੍ਰਭ ॰ ਦਾ ਆਗਮੁ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਆ ॥ ਗਿਹੁ ਨ ਦਿਖੋ ਮੰਦਰੁ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਹਿ
ਆ: ਸੁਹਾਏ ਆ ਵਾ ਗਿਣ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰੁ ਜੁਹਾਏ ਆ ਹੈ ॥ ਸਭਾਗੇ ॰ ਭਏ ਸਬ
ਦਿ ॰ ਕਰਿ ਹੁਣ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁ ਰੋਗੋ: ਭੋਗੀਆ ਹੈ ॥ ਜੋਗੋ: ਜੋਗੁ ॥੩॥੪॥ ਵ
ਜਿਆਂ ॰ ਤਿਨ ਚੇ ਜਿਨਾ ॥੩॥੫॥ ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪੀ ॥ ਨਿਹਾਲਿਆ: ਦੇਖੇ ਦ ਕਿ
ਰੋ ਆਦਿਸ: ਸਮੁਹਾ ਤੁਮ ॰ ਜੋ ਦੇਖ ਦੇ ਹੋ ॥ ਵੇਖਾ: ਦੇਖਿਆ ਅੰਧ ਸੇ: ਤੁਛ
ਦਿਸੀ ਸੋ ॥੨੫॥ ਪਣਾਏ: ਭੇਜੇ ਹੈ ॥ ਹੋਆ ॰ ਗੁਣ ਧਾਰਿਆ ਰਸਿ ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਮੋ ॥ ਸਭੁ ਅਖਧਾ ਵਿਡਾਣੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ॥੩॥੬॥ ਹਰਿ ॰ ਲੇਸੀ ਉਨ੍ਰ ਗੁਰ ਰੂ ॰ ਦੇ
ਹਿ ਰੂਪੀ ਦੀਆ ਪਵਣ ॰ ਰੂਪੀ ॥ ਭਾਦਨੀ ॰ ਸਰਧਾ ਧਿਕਨਾ ਹੁ ਤਾਹ: ਤਿਥੇ ਅਨੇ
ਕ ਰੂਪ ॰ ਕਾਲ ਨਾਉ ॰ ਰੂਪੀ ॥ ਜੋਹਿਲਾ: ਜਸਾ ॥ ਘਰਿ: ਜਨ ਸੇਗਾ ਰੂਪੀ ਮੋ ॥
ਧਿਆਵਹੇ: ਧਿਆਵੀਏ ॥ ਜਦੋ ॰ ਹਰੀ ॥ ਧਖਸੇ ॰ ਗੁਰੂ ਵਾ ਨਾਮੁ ॥੩॥੭॥
ਪੂਰੇ ॰ ਹੋ ਵੇਗੋ ॥ ਤੇਏ ਇਸੁ ਦੁਆਰੇ ॰ ਹਮ ਨੇਗਾ ਵਿਸੁਰੇ: ਝੋਰੇ ਸਾ ਡੋ ॥ ਜਰ ਸੇ:
ਪ੍ਰਸਿਨਾ ਜਾਣੀ ॰ ਹੈ ਓਹੁ ਬਾਣੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵ ਗੁਰੂ ॰ ਦੂਆ
ਰੇ ਜਾਣਿਆਂ ਹਰਿ ਮਿਲਾਰੇ ॰ ਜਾ ਧੁਤ ਬਾ ॥ ਤੂਰੇ: ਸਬਦਾ ॥੪॥੮॥ ਰਾਮਕ
ਲੀ ॥ ਸਦੁ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਸਦਾ ॥੧ਓ ਚੀਠਿ ਕਰਪੰ ਸਥੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਟੇਸੁ
ਦਰੁ ਜੀ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਅਮਰੁ ਦਾਸ ਜੀ ਚਲਾਣੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕਿਆ ਕ
ਹਿਆ ਸੀ ਤੌ ਸੁੰਦਰੁ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਦਾ ਪੜ ਪੋਤਾ ਸੀ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸੀ ਤੁਸੀ
ਆਦਿ ਮੈਂ ਗਲ ਕਰਕੋ ਸੋਏ ॰ ਹਰੀ ਤੋ ਆ ਲੋਏ: ਲੋਕਾ ਮੋ ਦਿਆਪਕ
ਹੈ ਜੀਉ: ਹੋਗਾ ਈ ॥ ਜੋ ॰ ਗੁਰ ਦੇ ਸਬਦਿ ਵਿਖੇ ਸਮਾਵਏ ॰ ਜੋ ਜਾਣੈ ਤੇ
ਕੈ ॰ ਬਿਨਾ ਜੋ ਜਾਣੈ ਸੋ ॥ ਨਾਨਕ ॰ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ॥ ਪਾਵਹੇ:
ਪਾਈ ॥ ਹਕਾਰ: ਸਦਾ ਵਾਰ: ਵਾਲਾ ॥ ਨਾਮ ॰ ਵਿਸੇ ਚਿਤਰ ਗੁਰ ਅ
ਮਰੁ ਜੀ ਦਾ ॥ ਤੌ ਕੁਚਿਣ ਭਾਰੀ ॰ ਜਾਰਿ ॰ ਮੌਤਿ ਨਸ ਧੇਪਨੌ ਆਰੇ ॥
ਛੇਦ ॥ ਨਾਕਰ ॰ ਜੋ ਹਰਿ ਦੀ ਤਰਗਤਿ ਤੇ ਪਾਇਆ ॰ ਹੈ ਜਿਨ ਪਾ ਜਾ ਵੇ
ਦਾ ਗੁਰ ਤਾ ਹੁ ਹਰਿ ਦਾ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ਗੁਰੂ ਕਹਾ ਸੁਜਾ ਵੈਗੋ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਰਾਖ
ਹੁਏ ਹ ਮੇਰੀਆ ਰਾਖਹੁ ॰ ਹੋ ਹਰਿ ਜੀ ॥ ਛੋਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨੋ ਨਾਮੁ ਅਪਣ
ਦੇਹੁ ॥ ਬੇਲੀ: ਸਹਾਇਕਾ ॥ ਕਾਲੁ ॰ ਨੂੰ ਨਿਖੰਜਨੋ: ਨਿਖੰਡਨੋ ਕਾ ਨਾਸ

ਕੁਰਨ ਦਲਾ ਪਾਈ: ਕਰੀ ਹੋਈ ਗਲ ਇਆ ॰ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਤੇ ਅਛੇਦਾ ਵਿਕਰ
ਹੈ ਹਰਿ ਰੋਗ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਕਹੈ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਪੁਤ ਭਾਈ ਹੋ ਸਣਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਣਾਇਹੁ ਭਾਣਾ
ਜੋ ਤੁਸਾ ਛੇਦਾ ਗੁਰਾ ਤੂ ਹਰਿ ਦਾ ਭਾਣਾ ਬਹੁਤੁ ਭਾਇਆ ਜੋ ਕਰੇ ॰ ਗਾਸਾਂ ਬਾਨ ਸੰਤੇ
ਗੁਰ ਮਕੋ ਹੋਗ ਛੇਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੈ ਭਗਤੁ ਪੁਰਖੁ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ ਸਨੂ ਹਰਿ
ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਆਦਿ ਦੰ ਰੂਪੀ ਅਨਹਦ: ਇਕਰ ਸਾ ਆਪਿ ॰ ਸਾਂਨੂ ਆਦ
ਏ: ਇਆ ਹੈ ਨਿਰਜਾਸਿ: ਨਿਰਵੈਰ ਹੈ ਪਰਵਾਣੁ: ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਗੁਰ:
ਗੁਰਾਂ ਕਹਿਆ ਹਮਾਮਾ ਆਪਣੇ ॰ ਅਨ ਜਾ ਭੁਬਾਹਿ ਕੇ ਸਭਾ ਤੇ ਕਹਿਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਕੋ ਮਤੁ ॰ ਨਾਰੇ ਦਸੀ: ਰੋ ਵੈਂਗ ਕੀਤ ਕਹੈ: ਸ੍ਰੀ ਸਕਾ ਮਿਤ
ਪੇ ਸ੍ਰੈ: ਨੈਂਤੇ ਵੇਖ ਜੋ ਮਿਤ ਡਾਵਿਗ ਜੋ ਜਿਸੁ ਨਾਮਿਤੁ ਕੀ ਪੇ ਸਭਾ ਦਏ
ਸੋਈ ਮਿਤੁ ਸੁਭ ਹੈ ਛੇਦਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੈ ਹਰਿ ਰਿਹਮ ਕੇ ਕਰਤੇ ਗੁ
ਧੀਪੁ ਸਾ ਕੁਰਾ ਗੁਰੂ ॰ ਟਰੂ ਪਰ ਤਕਿਆ ਰਾਜ ॰ ਪਭੁਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁ
ਰਮਦਾਸ ॰ ਜੀ ਦੀ ਅੰਤੇ: ਅੰਤ ਸਮੇ ਵਚਨ ਏਹੁ ਨਿਰਧਾਣੁ: ਏ
ਕੁਰਸਾ ਕੇ ਸੋਤੇ ਕੁਪਾਲ ॰ ਸਮਪੰਤ ਨੂ ਛੇਦਾ ਹਰਿ: ਗੁਰੂ ਪੁਰਾਣ
ਸੋ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ ਸੋ ਪੜ੍ਹਹਿ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ॰ ਕਹਿਆ ਬੇ
ਬਾਣ ਸੰਨ ਹਰਿ: ਹਰੇ ਰਿਗ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਏਹੈ ਦੀਵਾ ॰ ਕਰਿ ਤੇ ਟਲ
ਹਾਰ ਜਾਣੈ: ਗਿਗਾ ਸੋ ਹਾਰਿ ॰ ਨ ਜੋ ਭਾਇਆ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲਿ
ਆ ਛੇਦਾ ਟਭੁ ਹਰਿ ਵਿਖੇ ਮਿਲਿਆ ਸੁਜਾਣੁ ਪੁਰਖ ਗੁਰੂ ਸੋਈ ॰
ਨੂ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਾ ਪਰਵਾਨਾ ਜਿ:
ਸੋ ਵਚਨ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਸੋ ਰਜਾਇ: ਅਗਲਿਆ ਸੋ ਧਰੀ ॰ ਨਾਮੁ।
ਹੋਇਆ ॰ ਜੋ ਰਾਮਦਾ ਸੋ: ਸਜੀ ਦੀ ਪੇਰੀ ਪਾਇਆ ਸਭ ॰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ
ਸਤਿਗੁਰੂ ॰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਗੁਰ ॰ ਅਮਰ ਜੀ ਆਪਣਾ ਆਪੁ
ਆਪਣਿ: ਗੁਹਿ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਕੇਤੀ ਜੀ ਵਾ ਚੌਥੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੋ ਛੇਦਾ ਹਰਿ
ਭਾਣਾਂ ਗੁਰ ਹੈ ਦੀਈ: ਦਿਤੀ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੂ ਰਜਾਇ: ਹਰਿ ਨੇ
ਹੈ ਸੁੰਦਰ ॰ ਸ।।੫।। ਰਾਮਕਲੀ ਮ:੫।। ਛੰਤ ।।੧।। ਸਾਜਨੜਾ:
ਸਾਜਨ ਲੋਇਅੜ: ਸਮੀਪ ਇਸ੍ਰਿਤ ਹੋਆ ਸਾਈ ਅੜਾ: ਪਿ
ਆਰ ਅਮਲੋਇਅੜਾ: ਦੇਖਿਆ ਜੋਇਆ: ਪ੍ਰਿਤ ਹੋ ਆਤ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॰ ਰੂਪਾ ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰਾ ਗੁੜਾ: ਗੁਪਤ ਹੋ ਹੋਵੈ ਦਾ: ਹਿਰਦਾ
ਲਾਹਿ: ਲਧੁ ਸ੍ਰਾਮੀ ਕਦਾ: ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਸਾ ਜੁਆਉ: ਲਾਭੁ ਅਮੂੜਾ ॰ ਜੀ
ਦਾ ਪਾਤ: ਸਿਸਾਰ ਰੂਪ ਮਿਆ ਧੜਾ: ਪਿੜ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਾ ਹੇ ਵਿਚ
੧।। ਦਾਤਾਰ: ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਸੋਹਣਿਆ: ਸੋ ਘਤਾ ਹੈ ਤੁਸਾ ਧਾਰੀ: ਕਰੀ
ਸਘਲ ਪਸਾਰੀ: ਪਸਾਰੇ ਵਾਲੀ ਛੇਦਾ ਜੀ ਅਜਿਤਾਨੂ ਮੋਹਣਿਆ:

ਮੋਹੁ ਲੈਆ ਨੂੰ ਨਾਰਾਂ ਖੰ॰ ਮਾਯਾ ਤੇ ਮੋਸ ਚੁਨਾਮਾ ਬੀਚਾਰਾ॰ ਤਿਸ ਨੋ ਭਾਣੇ:
ਭਾਇਆ ਹੈ ਨਾਨਕਾ ਦਾਸ ਮਾਣੈ ਤੇ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਜਾਣੈ: ਜਾਣਿਦਾ ਹੈ ਸੁਜਾਣੈ:
ਨ੍ਹੈ ਪਾਣੇ: ਪਾਣ ਦੇ ਨਮਨਾ ਮਥਾਨ: ਮਥੋ ਦੋ ਸਗਲ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਆ
ਨਾ ਤਪਤਿ: ਸਠ ਸੋਗੁ ਕਾ ਵਧੇ ਕੁਠ ਕਾਦੀਯਾਣੇ॰ ਬ੍ਰਹਮਾਣ ਦੇ ਕਾਕਾ
ਤੇ॥ ਮੰਗਲਾ: ਮੰਗਲ ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦਾ ਸਮੋ ਸੋਹਿਲ: ਜਸੁ ਪ੍ਰਭਕਾ
ਅਨਹਦ: ਇਕਰਸੁ ਧੁਨੀਮੇ: ਉਚਾਰੀਏ ਵਾਜੇ॰ ਤਿਨਕੇ ਜੋ ਸਬ
ਦਾ ਅਗਾਜੇ: ਉਚਾਰੁ ਦੇਨੇ ਜੋ ਜਿਸ ਹਿ: ਜਿਸ ਦੀ ਦਯਾ ਥੀ: ਖੁਸੀ ਹੈ
ਕਿਛੁ॰ ਪਦਾਰਥ ਬਕੀ ਜਾਈ: ਜਨਮ ਕੇ ਵਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਸਾ॰ ਹੋਈ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੁ: ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਕਿਰਤੁ ਨੀਮੇ: ਨਬੂਪਨਾ॥੪॥੧॥ਮ:੫
ਰੰਮਰਾਮਾਰਾਮਰਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਮਦੀ ਰਮਾ: ਲਛਮੀ ਕਿਨਿ॰
ਦੁਆਰਾ ਜਨੋ: ਜਨ ਨਾ ਵੇਂ॰ ਨਜੋ ਦੁਸਹ: ਕਠਣ ਦੁਖ ਭਵ: ਜਨਮ
ਮਰਣ ਦੇਦ ਸੰਸਾਰੁ ਦੇ ਖੰਡ ਨੋਂ: ਨਹਾਰ ਹੈ ਜਗਦੀਸ: ਬ੍ਰਹਮਾਣ ਦੇ
ਤਿਨਕਾ ਭੀ ਛੋਦਾ ਮਾਧੋ ਸੋ ਬਿੰਦ ਦੇ ਰਸ ਣਾ ਸੁਰੋ ਨੇ: ਰਾਤੁਰਾ॥੧॥ਚਰ
ਨਕਮਲ ਹਰੀ ਅਧਾਰ॰ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਸੋ ਦਾ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ ਭੀਓ
ਹੀ ਛੋਦਾ ਆਪੁ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਤੇ ਮਿਲ ਖ ਇਹੁ ਨਾਮ ਹੀ ਅਨਿਤ ਦਾ ਧਰਾ:
ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਛੋਦਾ ਨਰਹਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਨ ਕੈ ਇਕੁ ਨਰ ਣਇ
ਨ ਦੇ ਰਸ ਦਾ ਰੰਗ ਹੈ ਰਸ ਰੂਪ ਰੰਗ: ਰਸਾ ਤੇ ਰੂਪ ਤੇ ਰੰਗਾ ਦਾ ਲਾ ਜੋ ਹੈ
ਇਨ੍ਹ: ਭੀ ਏਵਾ ਉਨ ਧੋਖੁ ਹੈ ਹਰਣਾ॰ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਹੀ ਪ੍ਰਨਹਚਰ ਣਾ:
ਣੁ ਹੈ ਤੇ ਹਰਾ: ਹਰ ਤੂ ਹੈ ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ ਕਮਲਾ ਹੈ ਤੇ ਕਮਲ ਹੀ
ਨਾ ਛੋਦਾ ਤੇਰੇ ਚਲਤ ਦੇ ਦਇਆਲ ਦੋਖਿ ਤਿਸੁ ਣਿ ਤੇ ਭਗਤਾ ਆਦ
ਸਿ॰ ਹੋ ਪਾਤ: ਸੁਆਮਿ ਦਾਤਾ॰ ਤੂ ਹੈ ਹੋ ਜਾਧਨ ਸਪੰਨ: ਭੀਤ ਆ
ਤਾਤਮਾ ਸੁਜਾਣੁ: ਗਿਆਨੀ ਮਾਨਈ: ਮਨੇ ਕਿਰਪਾ॰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭ
ਤਾ ਮੋਹਿ: ਮੈ ਅਨਾਥ॰ ਤੇਰੀ ਬਾਲਿਕ: ਮਨਾ ਦਿ ਕਰੋ ਗੁਰਦੇਵ॰ ਜੀ
ਤੇ ਕੁਸਲ: ਸੁਖਾ ਪੁਨੀਆ: ਪੂਰਣ ਹੋਈ ਆਂ ਜਲ ਨੇ: ਨਾਦਿ
ਗਿਆ: ਵਿਛੁੜੇ ਹਰੀ ਛੋਦਾ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਹਰਖ ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮ ਦਾ
ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਵਿਨਦੇ ਤਿ: ਬਿਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕਹੈ ਨਾ
ਕਾ॥੨॥ਮ:੫॥ ਛੋਦਾ ਅਨਾਹਦ: ਹਰਿ ਕਾ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸੁ ਰਣ
ਸੁਣੋ: ਇਕਰਸ ਵੇ॰ ਵਿਖੇ ਦਿਖ॰ ਅਨੰਦ ਓ ਮੰਤ ਨਕੇ: ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਕੇ
ਅਮਿਓ: ਅਕੀ ਦੂਰਪਾ ਛੋਦਾ ਕਿਰਿਆ ਜਾਧੀ ਸੋ॰ ਸਭ ਸਟ ਲੂਹੇ
ਦੈ ਤੰ ਜੰਲ ਦਾ: ਗੀਏ ਚਰਣ ਕਮਲਹ ਸਾਥੁ ਸਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਮੋਹਨ॰
ਦੀਤਿ ਸੁਕਰਿ ਸਾਗਰ॰ ਸੰਸਾਰ ਤੋ [illegible] ਰੇ: ਹਰਿ ਨਾ [illegible] ਗੋਬਿੰਦ॰ ਦਾ

ਤੇਰੇ॰ ਹੇ ਅਮੋਗਲ॰ ਹੋਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਾ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਨ: ਹਰੀ ਗਰਾਖਿਆ॰ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਕੋ
ਮਾਦਿ ਕਾਂ ਤੇ ਲਾਗਾ॰ ਮਨਾਰਸਨ॰ ਕਰਿ ਸੋ ਕੁ॰ ਛਿਤੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਤਾ
ਰਾਜਨ॰ ਸੋਦਾ ਜਨਾ ਆਦੇਪ: ਸੋ ਏਹ ਧਨੁ ਹੈ ਪਾਈ ਐ॰ ਤਿਸਦੇ ਗੁਣੀ ਐ:
ਗੁਣਾ ਦਾ ਹੈ ਹਰ॰ ਤਾਤੇ ਸਰਣਿ: ਪਾਸਰੇ ਦਾ ਉਦਾਰਣਿ: ਛੰ॰ ਹਾਰਾ
ਹੋਇ ਨਾ ਤਾ ਤੇਰੇ॰ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸਭ॰ ਕੀਏ। ੩। ਸਨਾ: ਜਨਾ ਜਾਣਾ: ਜੋਣ
ਤੋ ਛੇਦਾ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮੀਠਾ ਲਗਾ ਹੈ ਪੰਕੀ॰ ਐ ਦੂਦੀ ਤੇ ਬਾਧਰੂ
ਦੀ ਨਦੇ ਸੁਾਰਿਆ: ਛੂਰੇ।੬।੩। ਮਃ ੫। ਜਲੌ ਕੌਂਗਾਤੀ॰ ਲਾਈ ਹੈ ਅਨੰਦ
ਮੰਗਲ ਹੋਆ ਗੁਣ ਗਾਮ: ਗਾਉ ਨੇ ਕਰਿ ਵਾਰਣੁ॰ ਹਾਰੁ ਜੋ ਹੈ।੧। ਛੰਤ
ਸਕਾਰੇ॰ ਭਏ ਦੀਸਰੇ: ਦੀਸਰ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਵਕ॰ ਹੋ ਕਰਿ ਦਾਤੇ॰
ਉਪਰੋ।੧। ਸਃ ਸੋਚ: ਚਿੰਤਾ ਸੋਚ: ਨਾਸ ਕਾ।੧। ਛੰਤ। ਪਤੋ: ਸਿਜਾਰ ਦੇ
ਹਰਿ॰ ਦੋ ਛੇਦਾ ਚਰਨ ਪਰੁ ਕਰ ਤੇ ਮਸਤਕੁ ਧਾਰਿਆ ਤਾਂ ਆਪਣਿ ਦਿ
ਖੋ ਜਾਗਾ: ਜਾਗਣਾ ਹੋਆ ਜੋਧ ਨੂੰ ਅਵਸਥਾ।੨। ਸਃ ਵਖਿਆਨ:
ਕਹਿਆ ਹੈ ਸਰੁ॰ ਦੀ ਰਖੇ: ਰਖਣਹਾਰ ਹੈ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਨੂੰ।੧। ਛੰਤ
ਅੰਚਲਿ: ਪਲੇ ਸਰਣੁ ਰੂਪੀ ਵਦੇ॰ ਨੂੰ ਧਰੋ: ਧਰਤੀ ਧਾਰੋ ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮੀ
ਭਏ ਵਾਰਤੇ ਹੈ ਸਾਗਰ॰ ਤੇ ਓਹੁ ਦਾ ਰੂ: ਕਲਿਕੁ ਪੂਰਨ॰ ਤੇ ਜੋ ਹਾਰੁ:
ਅਨੰਦੁ ਹੈ।੩। ਸਃ ਮੋਖ॰ ਏਹੁ ਮੁਕਤਿ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥ ਦਾਨ ਬਧੇ ਹੈ ਛੇਦ
ਮਾਥ: ਮਸਤਕੁ ਪਰ ਲਿਖੇ ਅਨੁ ਸਾਰੁ।੧। ਛੰਤ। ਭਾਇਆ॰ ਹੇ ਸਖੀ ਹਿ:
ਰਿਦੇ ਮੇ ਕਮਾਏ॰ ਅਨੁ ਸਾਰੁ ਸਹ ਜੁਃ ਜੋ ਹੈ ਛੇਦਾ ਕਵਨ ਕਵਨ
ਗੁਣ ਰਸਨਾ ਕਰਿ ਮੋ ਕਵਨ ਹਾ ਗਾਹਿ: ਗਾਹਿਣੁ ਕਰਿ ਕੋ ਨਹੀ॰ ਕੋ
ਈ ਕਰਤੇ॰ ਤੇ ਜੋ।੪।੪। ਮਃ ੫। ਛੇਦਾ ਸਿਸਾਰ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਮੋਕਾ ਮਾਦਿਕ
ਦੀਰਣੁ ਮੇ ਹੇ ਸਖੀ ਸੁਣਿ ਨਰੂ: ਇਕ ਰਸੁ ਗਾਉ ਹਰੀ ਨੂੰ ਤਾ ਚਿਤਵਿਆ
ਰੂਃ ਚਿਤਾਵਿਆ ਏਹ ਦੋ ਪਦੁ ਹੈ ਛੰਤੁ ਦੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੀ ਬੀੜ ਮੇ
ਤੇ ਸਾਰਾ ਛੰਤੁ ਹੈ ਭਾਈ ਬਨੋ ਦੀ ਬੀੜ ਮੇ ਜੋ ਭਾਈ ਬਨੋ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ਸ
ਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਭਾਈ ਬੁਰ ਜੀ ਨੂੰ ਕਰਮਿ: ਤਾਂ ਤਿਨਾ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਪਾਇ
ਆ ਤਾਂ ਬਾਲਕੁ॰ ਹਰਿ ਰੋਨ ਬੀਦ ਰੂਪ ਜੀਵਨ: ਜੀਵੀ ਤੇ ਹੋਆ॰
ਮਨ ਕਰਤੇ ਤਨ ਕਰਾ ਗਾਵਹੋ॰ ਬਾਂਹੀ ਕਰਾ ਜਾਣ॰ ਭਾਈ ਬਨੋ ਦੀ ਬੀ
ੜ ਦੀ ਵਃ ਸਾਡੀ ਸਿਸਾਰ ਮੇ।੧। ਕਰੇ॰ ਧਾਮਣੁ ਨਾ ਹਰੇ: ਹਰੀ ਦਾ ਗੁਰ॰
ਅਰਜਨ ਦੀ ਭਾਉ: ਛੰਦਾ ਸਿਖ॰ ਦੀਵਾ ਜਗਤਾ ਪੁਤ ਗਰਸਤੀ
ਅਨੰਦ॰ ਸਾਮਃ ਓਨਾ ਰੀਤੀ॰ ਲੋਕ ਕਾ ਉਹੇਤ: ਜਨੇਉ ਦਾ ਪਾਉ
ਣਾ ਗਿਆ ਨ ਪਾਈ: ਗਿਆਨ ਪਾਯਾ ਆਪ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾ ਜਨੇ ਪਾਉਦਾ
ਹੈ ਦਾਤਾ॰ ਦਾ ਰੇ ਪੜਨ ਨਾ ਰੋਗ ਬਿੰਦ॰ ਨੂੰ ਕੀ ਵਾਰ॰ ਕੀਤੀ ਕਰਣ:
ਧਾਰਿਆ ਜਾਈ: ਜਾਏ ਅਨਾਥ ਜਨ: ਜਨਾ ਦਿਤੋ ਪਾਇਆ॰

ਨਾਮਰੂਪੀਪੁਰਹੁ:ਆਏਕੁੜਮਾਂਪਾਜੋਮੁਰੋ:ਪੁੰਨਕਰਜੋਭਏਹੈਤੁਰਾ:
ਸਬਦਾ॥੬।੫।੧੬ ਰਾਗੁਰਾਮਕਲੀਮ:੫ ਰੁਤੀ: ਰੁਤਾ ਧਾ ਸਲੋਕ॥
ਜਾਪਹ: ਮਿਤ੍ਰਾਂਦੀਆ ਅਧਿ੦ਭਾਵ। ਪਾਰਿ੦ਜੋਨੋ।੧। ਕਾਟਣੁ੦ਹਾਰਾ।
ਭੇਜਨੋ੦ਹਾਰਾ।ਟੀਕਾ।ਕਿਰਪਾ੦ਹੋਇ ਰੁਤੀ ਤੇ ਮਾਹ: ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਮਹੂਰ:
ਮਹੂਰਤ ਤੇ ਘੜੀਆ ਸੋਭਦਿਤ੦ਹੋਵੈ ਹੈ। ਗੁਣ੦ ਦੇ ਰਾਗਿ ਮੋ ਟੀਕ॥
ਦਾਨਾਕਿਰਿਆ ਤਿਸ ਗੁਲਿਨ੦ਹੀ। ਪਾਪਾ੦ਨੂ ਹੈਤਾ: ਨਾਸ ਕਰੇ ਹੈ।
ਰਹੈਤਾ: ਕਹਿ ਜੰਦੇ ਨੇ ਜਿ ਸਕਾਰੇ ਹੈ।੧।ਸ: ਉਦਮ੦ ਕਰਕੇ ਕਮਲ੦ਨੂ
ਦ ਹਰੀਨੂ ਜਾਂ੦ਜੋ।੧।ਸੁਕੇ: ਨਿਰਗੁਣ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਗੁਣਾਕਾਰ।ਟੀਕਾ।
ਸਰਸ: ਨਿਸਿ ਹੈ ਅਹ: ਮਹੀਨੇ ਸੁਖ੦ਦੇ ਮਾਸੁ: ਮਹੀਨੇ ਹੈ। ਅਉਛ
ਆ: ਖਿੜਿਆ ਆਨਦੁ੦ ਹੋਆ ਹੈ। ਕਮਲ੦ਪਾਇਕਾਰਿ ਮਨ੍ਹਾ ਸੁੰਦਰ੦
ਗੁਣਾਕਾਰਿ ਤੇ ਤਨੁਕਰਿ ਸੁਜਾਣੁ੦ ਵਿਚ ਹਾਰ ਮੈ। ਪੇਤਾ: ਤਤ ਪੇਤਾ
ਭਾਇਆ ਸ ਧਾਤੇਰੀ੦ ਆਏ ਤਾ।ਟੀ।ਸ: ਮੁਈ੦ ਪ੍ਰਿਸੰਨੀ ਧਿਧਨੋ: ਨਾਰੀ
ਸੁਤਾਇ ਦਕ ਕਰਿ ਕਰ ਮਹਿ: ਹਥਮੈ ਏਦੁ ਦ ਕਰਮਾਦੇ।੫।ਛਾਣੇ: ਭ
ਇਨੇ ਕਾ ਪਿਆਰੇ ਲਗੇ ਨੇ।ਟੀਕਾ।ਗ ਖੜੀ: ਕਰੜੀ ਅਖਾੜੇ:
ਹਾੜੂ ਘਾਮ: ਧੁਪ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰੇਮ੦ਦਾ ਵਿਛੋਹੁ: ਵਿਛੋੜਾ ਕਰੀ: ਕਰਤਾ
ਗਾਰਬੁ: ਹੰਕਾਰ ਕਰਿ ਪਤੜ ਛੜਾਂਦੇ: ਤੜਪਦੇ ਤੇ ਜੋ ਰੁਠੀਆ੦ਹਰਿ
ਤੋ ਭੇਤੀਤ: ਭੈਦਾ ਇਕੁ ਜਾਸਨ: ਪੀੜਾ ਰਾਖੁ੦ਜਾਨੂੰ ਹੈ।੩।ਸ: ਤ
ਲ੦ਮਾ ਝਤਿਸਾਵਿਨ।੧।ਕਰੁ੦ਤੋ।ਛੇਦਾ ਹਿੱਤ ਦਾ ਹਿਤ ਹੈ।ਟੀਕ
ਭਾਦੇ।ਭਾਵੁ ਅੰਦਿਰ੦ਦਾ ਇਕੁ ਹੈ। ਉਨਾਦਿ: ਸੁਕਕੇ। ਜਲਬਲ:
ਜਲ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਅਕਰਦ: ਜਲ ਦ ਸੀਗੈਦ ਦਾ ਲਾ ਜਲਾ।
ਸੁ੦ਭੂਪੀ॥ ਰਿਗ੦ਕਰਿ।ਟੀਕ: ਦੇਸਾ ਲਾਵੈਂਦ: ਭਾਂਵਦਾ।੪।ਸ:
ਪ੍ਰਭੁ੦ਨੂ।੧।ਤਿਲਪਲ: ਜਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ। ਹਰਿ੦ ਠੇਰੇ।ਟੀਕਾ।ਅਠ
ਧਰੋ: ਉਪਾਵਾ ਹਰਿ੦ਦੀ ਤਾ ਸ੦ਨੂ ਸਾਰੇ੦ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਰਿਗਾਣੁ੦
ਆਦਿ ਸਿਰਾ ਸੁੰਦਰ੦ਤਨੁ ਕਰਿ ਸੁਜਾਣਿ੦ਵਿਚ ਹਾਰ ਮੈ। ਚਤੁਰਿ੦
ਦਖਣਾ ਕਰਿ। ਖੇਤੀ: ਸਾਬ੍ਰਯੇਤਾ ਕੀ।੫।ਸ: ਜਲਹਿ: ਤਪਤ।੧।ਹਰਿ੦
ਸੀਨੇ ਤੇ ਕਹਿਆ ਤਿਨਨੂ ਰਮਣ: ਰਹਿਆ ਦਰਵਿਦੇ ਨੇ। ਪ੍ਰਾਰਿ੦ਜਾ
ਣਿਆ ਹੈਦ ਵਿਖੇ।ਟੀਕਾ।ਸੀਤਲ੦ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਹ: ਦਰੋ। ਹਜੁਰੇ:
ਸਮੀਪ ਦ ਹਰੀ ਨਾ ਸੇਦਕ੦ ਹੈ ਕਰਿ ਰਸ੦ ਦਹੇ ਤੇ ਧੁਸ ਧੂਆ ਆ ਤੇ
ਦਿਆ: ਆ ਭੇਦ ਦੋ ਪਾਂ।ਟੀ: ਚਾ ਪੂਨੇ ਹਾਂ।ਤਾ: ਤਿਨਨੂ ਧ।ਸ: ਸ
ਜੋਗੀ: ਮੇਲਣ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾ ਕਰਿ।੧।ਰੋਹੁ: ਰੁੜਾ ਭਨੇ: ਕਹਿਆ।ਟ॥
ਛੋਡਾ।ਕਰ੦ ਕੀ ਗੁਣ ਦਿਤ: ਪਿਆਰੀ ਸਾਧ। ਦੁਲਣ ਕਰਿ ਸਹੋ

ਲੀ:ਪਿਆਰੀਆ ਆਏ: ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਆ ਨਾ ਗ੍ਰਿਹਿ: ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ
ਘਰਿ ਸੇਜ: ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਨਾਰਿ ਨੂੰ ੦ ਆਦਿ ਸੋਹੀਆ ੦
ਧੁਖੀ ਵਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਨਿ ੦ ਮੈਂ ॥੧॥ ਜ: ਨਾਮ ੦ ਰੰਗ ॥੧॥ ਸੁਰੇ ੦ ਮਨ ਕਰਿ ਅਬੀ
ਰ ੦ ਤਨ ਕਰਿ ਵਚੀਰ: ਸਜਨੁ ਹੈ ਵਕਮਾਣ ਦਿਆਰ ਤਨ ਕੇ ਤੇ ਈ ਵੇਦਸ
ਨਕੋ ਸੂਰ ਧੀਰ ਹੋਆ ਤੀਰ: ਕਨਾਰੇ ॥੨॥ ਛਿਤਾ ਚਰਣਿ ੦ ਸੇਤਾ ਦੇਸ
ਭੰ ੦ ਕੋ ਕੀਆ ੦ ਹਿਰਦੇ ਮੋਂ ਆਪੁ ੦ ਭਾਵਾ ਦਿਸ ੦ ਮਰਤੀ ॥੧॥ ਰਾਮਕ
ਲੀ ਮ:੧॥ ੧ ਓ ਦਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ: ਦਖਣ ਦੇ ਸੂਮੇ ਓਅੰਕਾਰ ਨਾਮ
ਨਗ ਹੈ ਪੀਠ ਕਾ ਤਹਾ ਏਕ ਰੂਪ ਤਤੀਮ ਲਾਬਾ ਓਸ ਸੇ ਦੂਰ ਚਾਰੁ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਓਸੁ ਪੰਡਤ ਕਾਹਿਆ ਤੁਮ ਕਿਸ ਕੋ ਸੇਵਤੇ
ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮ ਓਅੰਕਾਰ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹਾਂ ਫੇਰਿ ਉਸ ਕਹਿਆ
ਕੁਛ ਅਖਰ ਭੀ ਜਾਣਤੇ ਹੋ ਤੌ ਓਅੰਕਾਰ ਕਾ ਅਰਥ ਅਖਰਾਂ ਕਾ ਅਰ
ਥ ਕਰੋ ਹੈਂ ਓਅੰਕਾਰ ੦ ਤੇ ਕੁਜਾ ਛੇਦ ਨਜਿਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਆ
ਓਅੰਕਾਰ ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ: ਜਾਂ ਦਿਆ ਓਅੰਕਾਰ ੦ ਤੇ ਸੈਲ ੪ ਉਪਿਆ ਜੁਗ
ਸਤ੍ਰਿਤਾ ਚਲ ਬਿੰਧ੍ਯਾਚਲ ਮੰਦ੍ਰਾਚਲ ਜੁਗ ੦ ਚਾਰੁ ਓਅੰਕਾਰ ੦
ਤੇ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ: ਉਤਪਾਤਿ ਹੋਏ ਹੈ ਸਥਾਦਿ ਸ਼ਰਿ ਜੀਵਾ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਜੀਵਾ ਓਨਮ ਅਖਿਰ ਦੁ: ਏਨਾ ਅਖਰਾਂ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਓਨਮ ੦
ਜੋ ਹੈ ਅਖਰ ਇਨ ਕਾ ਓਨਮ: ਹਰੀ ਜੋ ਹੈ ਅਖਰ ਤਿਸ ਕਾ ਸਾਰੁ ੦
ਰੂਪ ਹੋ ਪਾਂਡੇ: ਪੰਡਤਾ ਵਹ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਿਖ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੋਪਾਲਾ॥
੧॥ ਸਿ ੦ ਕਹੇ ਸਹਜਿ: ਸਹਜ ਵਸਰੂਪ ਨਿਆਪਤਾ ਕਦਨ ੦ ਸੋਜ਼ੀ
ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ੦ ਜੋ ਭੁਜਿ ਲਿਆ ਣਕ ਮੋਤੀ: ਸ੍ਵਰਣਾਦਿ ਤੇ ਪ੍ਰਾਤਿਸ
ਨਾਆ ਅਦਸ ਤਪ ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦੇ ਹੈ ਛੇਦਾ ਪਾਨ੍ਹੀ ਪਾਨ੍ਹੀ ਧੁਸੈ ੦ ਗਾਰਾ
ਆਰੇ ਤੇ ਫੇਰ ਸੰਮ੍ਰਿਸੇ ਹਰੀ ਲਤਾਂ ਸ ਹੈ: ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਂਦੇ ਹਿ ਲਿ
ਆ ਤਾਂ ਜੇ ਹੈ ਹਰੀ ਸਕੂਦਾ ੦ ਨਿਰਤਾਰੇ ਸਾਚਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ
ਏ ੦ ਨਾਮ ਨ ਸਮਾਲੇ ਸੋ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਜਗੁ ੦ ਜੀਵਕਾ ਤਾਂ: ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥
੨॥ ਸਿ: ਕੌ ਕਹੈ ਧਰਮਾ ਧਾਰ: ਹਰਿਦਾ ਕਾਰੀ। ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਧੀਰਾ:
ਧੀਰਜ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਛੇਦਾ ਧਧੈ ੦ ਦੁਆਰੇ ਕਹੈ ਧਾਏ: ਧੂਰਿ ਮੁ
ਖਿ ਜੋ ਸੇਭਾ ਦੀ ਜੇ ਪੜ੍ਹੈ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰੈ ਤਾਂ ਅਮਨਰਾਂ ੦ ਵਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਸੇ ਕੰਚਨ ੦ ਦਤਸਪਕ ਏਹਾ ਧਨੁ: ਧਨ ਤਾ ਜੋ ਗਾਧ ਰਣੀ ਧਰ ਹੈ ਤੇ
ਛੇਦਾ ਬੋਲਿ ਦਾਸ ਚੁਰੈ ਚੋ ਧਿਦ ਪੂਰਾ ਕੀ: ਚੀਰੈ: ਅਕੇਤਾ ਸੂ
ਰ: ਸੂਰਮਾ ॥੩॥ ਕਿ: ਕੋ ਕਹੈ ਛੇਦਾ ਦੂਜਾ ਕਾਦ ਕਾਇਆ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ
ਤਿਨਾਂ ਕਿ: ਗਿਆਨ ਗਦਾਇਆ ਛੇਦਾ ਧਖੁ ੦ ਆਂਨੂੰ ਧਾਇਆ

ਤਗਾਗਧੀਾਵਿਖੈਗਲੋ।ਗਰ:ਗੁਰਾਂਦਾਰਸੁਰੂਪਗੀਤ੍ਰ ਧਾਦ:ਕਥਰਕ
ਰਿਆਹੋਇਆਨਹੀਭਾਵੈ ਸੁਣੀਐ:ਜਾਣਿਆਜੇਨਾਨੂੰਤਿਨਾਂਕ
ਭੀਰ:ਹਰੀਜੋਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ਰੂਪਜਿਨਾਲਹਿਆਤਿਨਾਂਦੇਨਾਲਿਵਾਯਾ
ਪੇਗੁਰਮੁਖਿ॰ਛੋਣੇਦਾਲਾਤੇਆਪੇਆਪਗੁਰੂਹੋਇਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪੀ
ਆਪਦੇਦੇਵਣਆਪੇਗੁਰੂਮੁਖਿਲੈਣੇਦਾਲਾਤੇਆਪੇਅੰਮ੍ਰਿਤਹੈ
ਤੇਆਪੇਗੁਰੂਹੋਕੇਦੇਦੈਪਿਆਣਇਆ।।ਸਾਂਕਰੀ॰ਜਾਣਦੇਨਹੀ
ਜੋਆਦਿਆਪੈ॰ਹੋਂਪਛਾਣੇ॰ਜਬ ਇਉ:ਇਜਤੁਰਾਪਰਮੇਸਰ
ਲਤੁ।ਸਿਧਪੈ:ਸਿਧਾਣੇ ਕਾਦੇਖੋ।ਛਿਦਾ।ਇਕੋਹੈਸਧਾਈਸੁਸਾਰ
ਮੋ।ਇਕੰਕਾਰ!ਇਕਰੂਪਹੈ।ਨਾਨਕ॰ਐਸੇਜਾਣੈਤਾਂਇਕਾਦਿਖੋਹੋ
ਦੈ।ਪਰਕਿਉ!ਕਿਸਤਰਾਗਹਿ:ਗਰਹਿਣਕਾਰਿਆਅਫਾਰਿਓ:
ਅਫਾੜ੍ਹੀਹੈਤੇਆਣਇਆਕੇ॰ਕੀਤੇਦੇਵਾਣੇਹੋਰਹੈਹੋਂਝੂਠਿਠਗ
ਉਰੀ:ਝੂਠੀਠਗਘਟੀ।ਤਰਜੇ:ਥਾਜੇ॰ਹੈਕੋਣਇਵਤਥ:ਹੁਣਿ
ਤੇਐਤਨੂੰ।ਜਰੇਦੈ:ਜੇਦੋਰਹਾਈ:ਰਹੈਜਣਇ।ਧਾਇਕੁ:ਇਕਦਾ
ਅਚਾਰ:ਕਰਤਬੁਹੈਰੇਕ੍ਰਾਇਕੁਦੇਤੋਇਕਦੇਰੂਪਹੈ।ਆਸ:ਹੈਰੂਪ
ਏਕੋ॰ਹਰੀ ਕੁਦਰ:ਜੀਦੇਹੋਕੈ।ਲੋਇ:ਲੋਕਾਂਐਂਦਰ ਕਦਰ:ਹਰੀ।
ਧਸੈ॰ਗਰਾਂਪਾਸੇਤਾਂ ਸੁਝੈ।ਜਾਪਿਆਤਕਾਰਤਪਾਉ॰ਸ੍ਰਿਤਕਾ
ਸੋਮਜਾਰਿ:ਤੁਲਦਾਸਹੰਸੀਲਾ।ਸਾਖਿ:ਦੁਆਰੇਦਿਰਲਾਇਕ
ਕੋਦੇ॰ਹਰੀ।ਤੇ॰ਜੋ।ਆਖਿ॰ਕੋ।੭।ਉਹਮਧਰਮ:ਧਰਤੀਤੇਅ
ਕਾਸਾਵਿਖੇਜੋਤੀਦਾ ਉਜਾਲਾ:ਪ੍ਰਕਾਸਹੋਹੈ ਦਾ ਉਰਮੈਧਰਮਿਆਜੋ
ਤੀਚਿਤਸਦਾ।ਛਿਦਾ।ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇਜਾਣਇਆਤੀਨਿ।ਉਗਾਦਿ
ਆ:ਉਤਪਤਿ ਅਸ:ਹੈਜੋਰੂਪ॰ਗੁਰੂ।ਪਾਰਿ:ਹਿਰਦੇਮੈ।ਉਨਾਂਦੇ:
ਝੂਕਕੈ ਦਾ ਫਿਰੜੇਕੇਗੁਰੂਰੂਪੀਧਿਆਨਾਲੀਵਾਰ:ਇਕਰਸਧਾਰਾ
ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ।ਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸਾ।ਹਾਰਾ॰ਹੈ।ਏਕੋ॰
ਹਰੀਕਾ।ਜੋ।ਕਰਤਾ॰ਸੁਗੁਰੁ ਰੂਪਾ।ਤਿਆਪੇ ਦੇਉ:ਪ੍ਰਕਾਸ:ਨਿਰਾਨ
ਰੂਪਾ।।ਜੈਸੇਉਗਵੈ ਸੂਰ॰ਜ ਅਸਰ॰ਚੌਦਾਹਜ਼ਾਰਕੂ ਸਿਧਾਰੇ:
ਮਾਰਕੇਤੈਸੇਉਗਾਦੇ।ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਆਜਰੀਸ਼ਧਤਾਰੂਪੀ
ਅਸਰਾਕੋ।ਛੇਦਾ।ਗੁਰਾਂਦਾਸੁਧ ਦੀਚਾਰੇਤਾਂਉਚਉ।ਹਰੀ
ਨੂੰਦੇਖਿ।ਉਪਾਰਿ॰ਹੈਹਰੀ।ਲੋਇ:ਲੋਕਾਂਦੇ।ਕਰੋਂ॰ਦੇਦਰੋਆ
ਪੇਰੂਹੋਕੇਕਥੈਤੇਸਿਖਹੋਕੇ।ਧਿਆਤ:ਹਰੀ।ਆਨਿ ਦਦਿਖੈਹੈ।
ਤੇਆਪਿਦਿਖੈਕੀ।ਜੀਵਨੂੰ॰ਰੂਪਹੈ।੮।।ਰਾਜਤੁ।ਰਾਜਿਆਕਰਾਕੇ

ਕਾਰਿ: ਕਰਕੈ ਵਾ ਕਰਨੇਵਾਲੇ ਨਾ ਕਾਮਨਾ ਦੇਕਾ ਦੀ ਓਹਰਣਾ ਹੂ ਬੁਝੈ: ਲਖੈ
ਮਨੂਆ॰ ਸਬਦੁ ਨਾ ਦੇ ਨੇਤਿ: ਹਿਨੇ ਜੋ ਜਾਤਾ: ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਿਸਿਨਿ॰ ਨ
ਕੁਹਰੀ ਨੂੰ ਜਾਤਾ: ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਤਿਸ॰ ਹਰੀ ਵਾ ਓਹੁ ਸਤੁ ਹੀ ਨਿਸਿਛਾਪਿ
ਦੇਹ: ਜਿਸੁ ਦੇ ਹੈ ਦੇਹਿ ਵਿਖੇ ਵਾ ਜਿਸੈ ਜਾਹਿਰ ਦੇਹਿ ਦੋ ਛੇਦ ਰਾਮਾਰਿ
ਦੇ ਇਕ ਕਾਈ: ਇਕਰ ਸੁਜੇ ਵੈਸੋ ਰਹਸੀ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਜਸ ਧਰੁ: ਉਪ
ਦੇਸ ਧਾਰੇ ਤਾਂ ਜਾਚ ਵਿਖੇ॥੧੦॥ ਰੋਸ: ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੀਜੈ ਤੇ ਨਮਾ।
ਸੁਜਾਰੈ॰ ਏਹੁ ਜਾਣੈ ਰਾਈ: ਟਿਕੈ ਨਾ ਵ੍ਹੈ ਦਾ ਕਹਣੀ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਠੇਰਹੇ
ਨਵਾ ਰਹਣੁ॰ ਕਹਣ ਦੇ ਕਹਣ ਕਰਿ ਤੇ ਰਹੈ ਨਾ ਪਰਿ॰ ਹਮਾਨ ਰੈ ਧਰੁ:
ਵਿਜੇਸ ਕਾਰਿ ਉਧਾਰਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਵਾ ਨਿਰਾਂਹੀ ਉਧਾਰਣ ਵਾਲਾ ਜੋ।
ਪਤਮਤੀ। ਪਤਿਵਤੀ: ਪਤਿਵਾਲਾ ਹੋਵੈ॥੧੧॥ ਜਿਸ ਲਾਜ ਕਰਿ ਮਰਿਤੀ:
ਮਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਲਾਜਾ ਘੁਘਟੁ: ਮੂਲ ਜੇ ਬੂਪੀ ਸੋ ਭੀ ਜੇ ਸੇਲ ਜਾਂ ਕਦੂ ਜਾਥੀ।
ਰਕਾਰਿ ਕੇ ਨਰ ਸੀਕੀਆਂ ਦੇ ਨੇ ਕੇ ਨਾ ਤੇ ਦੋਇ ਰਾਮ ਜਨੀਆਂ ਰਾਜਸ
ਭੁਮੈ ਗਈ ਆਂ ਸੀਆਂ ਜਾਸ॰ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਦੀ ਦੇਵ ਨੀ ਕੀਤੀ
ਹੋਈ ਘਾਵ ਰੀਂਹਿ ਈ ਸੀਤਿ ਸਦੀ ਭੀ ਜਿਰਤੈ: ਤੇ ਸੰਕ: ਸੰਕਾ ਟਲੀ।
ਪ੍ਰੇਮਿ॰ ਦੇ ਧਾਰਣ ਕਾਰਿ ਹਰਿ ਲੋਰਲੀ: ਖੁਸੀ ਜਸ ਧਰੂ॰ ਕਰਕੇ ਅਨਦੁ
ਹੋਆ ਹੈ॥੧੨॥ ਛੇਦਾ ਨਮਰਤ ਨਦਾ ਜਪੁ ਏਹੁ ਲਹਾ ਸਾਰੁ ਹੈ ਅਲਾੜੀ:
ਇੰਦ੍ਰਾ ਚਾੜ੍ਹੀ: ਉਸਤਾਤਿ ਨਾਲਾ ਵਿਤ ਧਾਰੁ: ਚੁਗਲੀ ਵੇਦ ਨਾਈ
ਨਕਰਿਮਨ ਮੁਖਿ ਜੀਵ ਅੰਧਾਰੂ: ਤਨੁ ਆਦਿ ਕੇਵਰ ਹੋਰ ਹਾ ਹੈ ਪਜਾਰਿ॰
ਸੋਵ ਜੀਵਾ ਮਜੂਰ: ਦਿਵਲੀ ਆਨਾਠਾਰਿ: ਠਗਾਂ ਤੋਂ ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਜਿ
ਨਾਸ ਰਧਾ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ ਕਰਿ ਵਿਸਾਹੁ: ਖਰੀ ਦਿਆ ਹੋ ਸਾਹੁ॰ ਓਹੁ ਪੂਰ
ਸੋ ਹੈ॥੧੩॥ ਜਗੁ: ਜੀਵਾ ਪੰਥ॰ ਸੋ ਆਈ॰ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਾ ਆਬ: ਮਾਗਾ
ਦੇ ਸੈਲ: ਸੁਖ ਜੋ ਵ ਕਗਤੀ ਦਾ ਸਧ ਜੋ ਨਿਜੋ ਸੁੰਨ॰ ਚੋਈ: ਚੀਦੂ
ਤੁਰਕਾ ਮਗਧ॰ ਭੀ ਸਿਆ ਨਾ ਕਾਦੈ ਨ ਧਿਹੂਨ: ਗਹਿਤਾ ਉਰਾਨ॰
ਭਧਾ ਹੈ ਪਰਗਟੁ: ਸਖਿਆ ਨਕਾਰਾ।੧੪॥ ਬਨੁਧਿ॰ ਦਾ ਹੈ ਠਰਾਮਾ
ਪਾਧੇਰੁ: ਧਾਵਣਾ ਪਾਟਿ: ਪਟਾਂ ਨਬਾਧਿ॰ ਦਾਹੋ ਅਗੋਚਰੁ: ਆਦਿ
ਸੋ ਹੈ ਤੇ ਧੀ ਧੇ॰ ਲਾਈ ਲੋਈ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜੋਗ: ਜੁ ਤਿਨ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਤੇ ਸ
ਈ॰ ਹੋ ਅਚਾਰੁ: ਕਰਤਬੁ ਸਚ ਤਾਂ ਸੁਖ॰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਿਦਿ ਪੂਣ: ਖ
ਲੀਦੀ॥੧੫॥ ਵੈਰੋਧ॰ ਜੈ ਸਰੀ ਕੁਮੈ ਨਾ ਮਿਲਹਿ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਜੋ ਮਨ॰ ਰੀ।
ਵਟ ਵਟਾਹੁ: ਰਹਾਦੁਰਚੀ ਜੋ ਸੋਤੇ ਸੇਨਾ ਮਾਧੇ ਨਾ ਜੀਵਾ ਪਾਇ॰
ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੁਛ ਨਹੀ ਲੈ ਜਾਤਾ ਤੂਟਾ: ਘਾਟਾ ਹੈ ਲਾਹਾ ਨਮਾ ਦੇਇ॰
ਗੁਰੂ ਵਿਪਾਰੁ॰ ਨਾ ਵਾਪਾਰੀ॰ ਹੋਕਰਿ ਸਾਰੀ: ਸਾਰੁ ਦਾ ਸਾਧੁ ਤੋ ਦੈ
੧੫॥ ਗੁਣ: ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਨਾਦ ਦਾ ਦਾਤਾ॰ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਨਦੁਆਰੇ ਹੋਇ ਹੈ

ਭਾਈ ਏਹੁ ਤੂੰ ਆਪ ਜਾਇ: ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਤਿਸ ਦੀ ॥ ਲਏ ੦ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗੁਣ
ਦੇਣੀ ੦ ਜੋ ਹੈ ਜੇਤੂ ੦ ਇਨ ਸਾਰੇ: ਸਮਾਲੇ ਨੀਤ: ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ॥ ਮਤਿ: ॥ ਸਿ
ਖ੍ਯਾ ਕਰਿ ਮਿਲੀ ਐ ੦ ਹੇ ਵਮੀਤ ਨੂੰ ॥ ੧੭ ॥ ਕਾਇਆ ੦ ਦੇ ਆਭਿਮਾਨੁ
ਕਉ ਗਾਲੇ: ॥ ਤਿਆਗੇ ਜੋ ਨਰੁ ਕੈ ਸੋ ॥ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਾਜ ਰੂਪੀ ਕਸਦਟੀ
ਤੇ ਸੁ ੦ ਸੂਕਰਨ ਦਾ ਲੇ ਤਾਉ ਤੁਮ ਸਹੇ ਨਾ ॥ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਵਨੀਸ: ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
ਦੇਣੀ ਦਾ ਹੋ ਦੈ ਚਤੂ ॥ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸਰਾਫ ਨਦਾਰਿ ਕਰੇ ॥ ਪਸੁ ੦ ਰੂਪ ਤੇ
ਅਹਿ: ਹੋਗ ਤਾ ਦਲਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ॥ ਵਛੇਦਾ ਕਰਤੇ ਕਾਰਿ ੦ ਕੋਸੂ ਸੀਦੇ
ਕਰਿ: ਹਥੂ ਪਰ ਕਰਣੀ ਲਿਖ ਪਾਈ ॥ ਪਾਈ ੦ ਸਿਮੀ ਦੀ ॥ ੧੮ ॥
ਖੋਜ ਤੂੰ ਰਾ: ਮਨ ਦਿਵਾ ਵੇਦ ਸਾਸ੍ਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ॥ ਗਹੀ ੦ ਜਪੁ ਮਨੂ ॥ ਗੁਰਿ: ਗੁ
ਰਾਂ ਨੂੰ ਦੀਆ ॥ ਣਤੋਂ ॥ ਖਰਾ ਰਤੂ ਨ ੦ ਰੂਪ ਓਹੁ ਨਗ ॥ ਮੂਹੇ: ਆਪਾ ਭਾਵਤੇ
ਮਰਣ ਨੂੰ ॥ ਮੂਏ ੦ ਆਪਾ ਭਾਵਤੇਂ ॥ ਚੀਤ ੦ ਹੋ ਮਜੂੰ ਮਰਨਿ ੦ ਵਿਖੇ ॥
੧੯ ॥ ਗਗਨ ਗੰਭੀਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਦਾ ॥ ਗਗਨ ਤੇ ਤਰਿ: ॥ ਅਕਾਸ
ਆਦਿ ਕਾ ਦੇ ਅੰਤ ਰੂਹੇ ਦਾ ਸੁ ੦ ਤਿਸ ਦੇ ਏਹੁ ਨਗ ॥ ਗਾਏ ੦ ਤਾਂ ॥ ਨਿਦ
ਸੁ ੦ ਹੋਵੈ ॥ ਵਿਖੇ ੦ ਗਾਇਆ ਜੀ ਵਾਦ ਤਦੂ ਗਾਇਆ ॥ ਜੇ ਆਗਿਆ
ਨ ਸੇਨ ਆਵੈ ਤੇ ਜੋ ਆਇਆ ਆ ਹੋਗਿਆ ਨ ਸੋ ॥ ਰਹੇ ੦ ਤਿਸ ਗਗਨੁ:
ਚੇਤ ਨੂੰ ॥ ਅਜੋਨੀ ੦ ਵਿਖੇ ॥ ਚੀਤ ੦ ਹੋ ਆਤੂ ਸਮਾਏ ਪਿਲ ਗਹੀ ਹੈ ਸਰੋ
ਨੀ: ਸਗੁਣ ਵਿਖੈ ਵ ਸੈ ਗੁਣੀ ॥ ਸਾਰੂ ਹੈ ॥ ਹੋਰ ਨਾਮ ਤੇ ॥ ਪਿਰੁ ਨੀ: ਖ
ਲੀਏ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ੨੦ ॥ ਘਰ ਦਰ: ਸੋਨ ਮੈਂ ॥ ਜਾਤਿ: ਜਾਤੀ ਭਈਆਂ ਵ
ਜਨਮ ਦੀ ਭਈ ॥ ਅਮ ਬਿਖ ॥ ਅਨੇਤ ਵਾ ਅਨੇਕ ਬਾਂਦ ਸੋ ॥ ਧੀਆ ੦
ਆਦਿ ਭਏ ॥ ਗੁਰ ੦ ਦੇ ॥ ਕਾਢੇ ੦ ਪਾਰ ਨ ਕਰ ਗੁਗ ਤਿਨਾ ਨਾਰਿ: ॥ ਸ੍ਰਿ
ਸਟੀ ਤੇ ਏ ਨਾਰੂ ਦਰੂ ੦ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ॥ ਸਮਾਏ ੦ ਦਾ ਹੈ ਅਬੁਝਾਇਆ ॥
ਮੁਖਿ ੦ ਦਾ ॥ ਧਰੇ: ॥ ਹਿਦੇ ॥ ਕਾਇਆ ੦ ਜੋ ॥ ੨੧ ॥ ਚੇਲੇ ੦ ਭੀ ਗਰਿ ਨੂੰ ॥
ਤੁਲਾਵੇ ॥ ਸਿਖਾਤੇ ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਤੇਲੇ ॥ ਜਾਇ ੦ ਮਨਾ ਨੂੰ ਸਾਧੂ ਵਾ ਜਾਣਤੇ
ਹੋਏ ਨੇ ਮੇਲ ੦ ਮਨ ਦੀ ਤੇ ॥ ਕਲਿਕੁ ੦ ਤਨ ਦੇ ॥ ਸੁਖਿ: ਮੁਖ ਚਾਨਦ:
ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਹੈ ਏਹੁ ਹੈ ਵੇਦ ਦਾ ॥ ਮਜਨੁ: ਸੋ ਗੁਕਾ: ਰਨਾਇ ਹੁਹੇ ਚਜ:
ਭਲਾ ਅਚਾਰੁ ॥ ਸਧਦੂ ੦ ਏਹੁ ॥ ਮੁਖਿ ੦ ਹੀ ਦਾ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨੨ ॥ ਨਾਇ:
॥ ਇਸ ਬਿਨੁ ॥ ਸਰਗੁ ੦ ਮਨ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ॥ ਅੰਗੁਰੀ: ਹਰਿ ਵਿਸਨ
ਦਾ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ॥ ਚੀਤ: ॥ ਚਿਤਾਰ ਕੇ ॥ ਜੀਵਨ ੦ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਚੇਤ ਨੂੰ: ਹਾ
ਹੈ ॥ ਅੰਤ ਸਾਧਨਾ ॥ ਚਿਤਤ: ॥ ਚਿਤਾ ਨਰੂਪੀ ॥ ਏਕੁ ੦ ਨ ਜੋ ਤਹੀ ॥ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਛੇਦਾ ॥ ਜਾਂ ਰਾਂ ਚੇਗ ਰੇਨਾਇ ਤਾਂ ਚਿਤਿ ਵਸੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਜਾੜੂ ॥ ਆਹੋ ॥
ਮੁਕਤਿ ੦ ਭੀ ਰੀ ॥ ਧਾਰਿ: ਪ੍ਰਲੋਕਾ ॥ ੨੩ ॥ ਛੀਜੈ: ਸਰੀਰ ॥ ਬੀਦੁ ੦ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੀ ॥

ਡੁਬਿਆ: ਖੇਹੁ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਕੇਹਾ ਧੂਪ ਛਾਵ॰ ਆਦਿ ਦੂੰਦਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰਿ॰ ਦਿਖੈ
ਆਪ ਨੂੰ ਆਣੇ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇਆ: ਮਾਇਆ ਛੂਛੀ: ਹੋਛੀ ਹੈ। ਧ੍ਰੋਹੁ ਰੇ॰ ਜੋ ਜਰੂ
ਆਣਿਆ ਵੈਤੇ ਸਿਰਿ: ਪੁਰੈ ਹੈ। ਸਿਧਾਲੁ: ਜਾਲੇ ਵਜੂ ਦਾ ਪੈਦੂ॥ ਕਰੋ॥
ਲੋਇ: ਲੋਕਾਂ ਮੈ। ਦਾਤੁ॰ ਉਹੀ ਹੈ। ਰਾਖਹਿ॰ ਪਿਛੈ ਤੇ ਅਬ ਬਣੀ ਰਾਖੁ॥
ਜਮੁ॰ ਤੇਰਾ ਦੇਵੈ॰ ਤਾਂ ਹੋਵੈ ਪਾਤਿ ਮੇਖੇ ਤੇ ਸਾਖੁ ਅਰੋ ਦਾ ਪਾਤਿ: ਗੁਣ ਤੇ
ਸਾਖੁ: ਭਗਤੀ ਜਾਗਾਤੁ: ਜਾਗਾ ਦਾਈ ਜਾਗਾ ਦਾ ਦੁ ਜਗਾਤ ਵਲੋਂ ਜਾਗ॥
ਦਾ ਮੇਲਾ ਹਿ॰ ਗੁਰ ਣ ਵਿਖੈ ਦ ਅਪਣੇ ਵਿਖੈ ਨ ਤੁਮੈ: ਤੇਰੇ ਮੈ ਦੀਸ॰
ਦਾ ਧੀਸ: ਕਿਸੂ ਨੂੰ। ਇਕੀਸ: ਇਕਈ ਸੁਰ ਵਿਖੇ॥ ਨਧਾ ਵੇਹਦਾ ਜਾਗਿ
ਸਿਉ ਵਾਦੁ॰ ਕਰਨਾ ਇਹੁ ਕਿਆ ਹੈ ਸਿਖਿ: ਦਿ ਅਰਥ ਬੋਲਣੁ ਹੈ। ਛੇਦ॥
ਜੋ ਦੇਖੈ ਪਰਮਾਦੁ ਕਰ ਕੈ ਹਰਿ ਧਿਨੁ ਹੋਹੁ ਜੋ ਸੂਰਿ ਮਰੈ ਮੁਏ॰ ਆਪ ਭ
ਦੁਤੇ ਤੇ ਆਸਾ॰ ਤੇ॥ ਸੂਰਿ ੨੦ ਕੇ ਸਿਖਿ: ਖਪੁਰ ਕੇ ਮਾਟੀ ਮੈ ਚਾਂਪੈ: ਦਬਾ
ਏ। ਖਾਇਹਿ॰ ਕਰਕੇ ਖਾਇ॰ ਕਰਿ ਦ ਰੂਪ ਹੀ ਆਪੇ॰ ਹਰਿ ਸਹਜ ਜਸੁ
ਭਾਇ। ਕਿਰਤ ਨ ਹੀ। ਨਧ। ਇਆਨੇ: ਗਿਆਨ ਹੀ ਬੋਲੈ॰ ਜੋ ਆਪੇ:
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝੈ: ਤਤੁ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੁਝੈ॰ ਦੇਖੋ ਅਠੀਕ: ਹਿਰਦੈ ਮੈ ਸੁ
ਚੇਤ॰ ਹੋਵੈ ਤੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੈ ਤੇ ਸਾਚੋ ਕਾਇ॰ ਦਾਣੀ ਕਥੀ। ਸਾਗਾਰ॰ ਹੈ ਤੂੰ
ਮੈ ਰਤਨੀ: ਰਤਨਾ ਦੀ॥ ਲਾਲੁ ਪਦਾਰਥੁ: ਦਤੇ ਹੋ ਹਰਿ ਸਾਚੁ ਹੈ ਅਖੋ
ਟ: ਅਘਟ ਦਘੋਟ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਸਾ: ਜੋ ਕਰਣੀ॰ ਪਿਛੋ ਆਤ॰ ਕ
ਰਕੇ ਸਾਚੁ: ਸਰੂਪ ਮੈ। ੨੧। ਨਕੈ: ਜੋ ਜਰੀ: ਜਾਮਣੇ ਜੋ ਸੇ ਟੂਟੇ ਧਾਹ:
ਭੁਜਾ। ਦੇਸ॰ ਤੇ ਗਹੀ: ਪਰਗਾਟੂ ਕੇ ਖਿਚੀ ਹੋਈ। ਬੋਲਿ॰ ਹੁਕਾਰਾ ਦੂ
ਰਅਤਿ॰ ਦਾਣੀ ਪਰਹਰਿ: ਤਿਆਗਾ ਛੋਡੀ ਹੈ ਦੋਲਿ: ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਟੂਟੈ॰
ਜੀਵ ਦੀ ਗਰਿ ਜੇ ਤੀਗੀਠਿ ਪੜ੍ਹੈ: ਪਵੈ ਵੀਚਾਰ ਕਾਰਿ॥ ਪਾਰਿ॰ ਸੈ ਸਾਚੁ:
ਸਉਰ ਦਾ ਹੈ। ਸਾਚੁ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਥਾ। ਭਣੁ॰ ਦਾਠ ਕਰੁ ਪੀਤਮੁ ਹੈ ਸੋਟ:
ਧੜਾ। ੨੨। ਠਾਕਹੁ: ਰੋਕ ਉ ਮਨੂੰ ਆਤੇ। ਠਾਇ: ਇਜਾਬੇ ਤਾ। ਠਾਕੈ:
ਲਗਾ ਮਈ ਜੋ ਅਵਗੁਣਿ॰ ਨਾਲ ਸੋ ਅੰਤੁ ਨਾਇਕ॰ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸਧਾ
ਈ ਨਾਰਿ॰ ਰੂਪ ਹੈ। ਦੇਸ: ਜਨਮ ਦਾ ਭੇਖ ਕੂੜਿਆਰਿ: ਕੂੜ ਵਾਲੀ ਜਾਤੀ॰
ਪਿਤੀ ਜੇ ਸੋਨੇ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈ: ਰਖੀ ਹੈ। ਮਹਾਲਿ॰ ਨੇ ਜੋ। ਠਾਕਿ॰ ਤਿਸ ਨੇ।
ਸਬਦਿ: ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨੇ। ਪਿਆਰੀ॰ ਭਈ ਹੈ। ਜੋ ਹਾਗਣਿ: ਤਤ ਬੇਤਾ
ਸੈਨਾ ਧਾਰੀ: ਮੇਲ ਲਈ ਹੈ। ੨੪। ਡੋਲਤ ਰ: ਜੂਨਾਂ ਮੈ। ਚੀਰ: ਸਰੀਰੁ ਤੇ
ਸੀਗਾਰ: ਛੂਟੇ। ਡਾਹ ਪਾਣਿ: ਡੁਹਕ ਦੇ ਕਾ ਕੂ ਮਣੇ ਕਾਰਿ ਤਨ॰ ਨੂੰ ਰਰ॰
ਹਰਿ ਦੇ ਤੋ ਧਿਨ ਠੀ: ਧਿਨਸਿ ਹੈ। ਡਾਰ: ਡਾਰਾ ਦੀਆਂ ਡਾਰਾ: ਸ ਮੂਹਾਂ ਦੇਸ
ਸੂਹਾ। ਛਰਪਿ: ਡਰ ਕੇ ਜੋ ਮੁਈ ਆ। ਪਾਭਾ ਦਤੇ ਪਾਰਿ: ਹਿਰਦੈ ਆਪ ਣੇ ਵਿਖੇ॰

ਡੀਨੀ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਏਹੁ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੈ॰ ਦਾਤੇ ਨਿਰਭਉ ਦਾ ਜਪਨ
ਹੀ ਥਾ ਦੇਖਾ ਭੂਰਾਰਿ: ਕਾਮਣ ਦੇ ਕਾਰਿਗਰਾਂ ਦੀਆ ਸੁਖਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਪੀ ਨੇ ਤਖਾ
ਜੀਅ ਣੀ ਤੇ ਜਪ ਦੇਖਾ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਨਹੀ ਦੂਰਿ ਆ ਦਾਰੀ॰ ਤੇ ਸਧਾਰਿ
ਮੈਨੇ॰ ਨਕੀ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੇ ਭਰਪੂਰਿ ਭਏ ਭਾਵੈ: ਚਾਹੇ ਹੋਇ॰ ਕਿਸਨ
ਰਾ ਜੋਏ॰ ਹਰੀ ਦਾ ਨਦੀਆ ੩੧ ਦੂਹਲਤ ਦੂਹਤ: ਦੂਹ ਦੀ ਹ
ਦੀਸਿ ਸਾਰੂ ਨੂ ਕਰਾਰਿ: ਕਨਾਰੇ ਸੇ ਸਾਰ ਦੇ ਰਾਵਣ ਦੂਰ ਪੇ ਦਨਾ ਦੇ ਰਜੋ
ਕਾਰੇ॰ ਜੋ ਪਾਪਾ ਕਰਿ ਬੇਜੋ ਪਾਰਿ॰ ਜੋ ਸਾਰ ਤੋ ਅਮਰ ਅਜਾਚੀ ਹਰਿ॰
ਨੂੰ ਜੋ ਮਿਲੇ ਹੈ ਸੋ ਤੂ ਅਪੂਲੀਏ: ਛੂਟੀਏ ਤੇ ਤਿਨ ਕੀ ਸਿਗਾਤੁ॰ ਦੇ ਸੇ
ਲਿਵ ਕੈ ਹੋ ਹਰੀ ਆਪ ਹੈ॰ ਨੂ ਤਾਂ ਜੋ ਦਸਾ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਧਾਣੀ ਕਾਰਿ
ਸਿਮਲ: ਜਮਾਲਾ ੩੨ ਣਾਰੇ: ਨਹੀ ਗਹੀ: ਪਰਾਤ੍ਰਾ ਹੋਆ॰ ਅਥਾ
ਹੋਰੁ॰ ਅਰੀਆ ਜਾਣਿ॰ ਵਿਖੇ ਦੁਬਿਧਾ॰ ਕਰਿ ਰੋਗੁ॰ ਆਗਿਆਨੂ
ਪੀਆ ਣਾਮ: ਨਾਮੁ ਤੇ ਕਲਰ॰ ਵਾਲੀ ਕੇ ਪਦਾਂ ਚੂ ਦੂਖੀ ਹੋਇ ਕੇ ਗਿਰਿ
ਰਸਾਤਾਲਿ: ਨਰਕੁ ਵਿਖੇ ਅੰਤ॰ ਨਾ ਛੁਟਦਾ ਏਹ ਨਰੁ ਤਾਂ ਗਣਤ ਗਣੈ:
ਗਿਣਤੀ ਨੂ ਗਿਣਦਾ ਹੈ ਅਖਰੀ: ਅਖਰਾ ਕਰਿ ਤੇ ਤੂੰ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਚਾ ਅਗ
ਣਤੁ ਹੈਂ ਤਿਤੁ॰ ਜਪਾ ਦੇ ਜੋਗੀ॰ ਕਰਕੇ ਤਾਰਦਾ ਤੈ ਸੋ ਜਪੁ ਪਾਣਾ ਭੂਪੀ ਤੇ
ਦੂਟੂਟੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦਰਸੈ ਨਹੀ ਸਿਜੋਗੁ॰ ਗਾਰਾਂਦਾ ੩੩ ਛੇਦਾ ਤਰਵਰਾਦਿ
ਹੋਕਾਇਆ ਭੂਪੀ ਤਰਵਰਿ ਪਰਪੰਖੀ ਹੈ ਮਨ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਪੰਚ ਵਿ
ਦੈ ਪੰਖੀ ਹੈ ਵਾਇਦੇ ਪੰਖੀ ਤੇ ਅਨਾਦੇ ਪੰਖੀ ਹੈ ਜੋਤ ਤੁਚੁਗਾਹਿ ਜੋ
ਮਿਲਿ ਏਕਸੇ: ਇਕ ਹਰਿ ਦਾ ਰੂਪ ਲਖੇ ਹੈ ਰਿਚ॰ ਕਲੀ ਜੋ ਉਗਾਹਿ॰ ਤ
ਨਤੇ ਧੋਗਾਲ ਧੋਗਾਲੇ: ਕਾਲਹੁ ਤੇ ਕਾਲੇ ਤਾਕਹਿ ਤਕਦੇ ਨੇ ਪਛੀ॰
ਦਿਸਾ ਨੇ ਭੂਪੀ ਜਪ ਪੰਖ: ਓਹ ਵਿਦੇ ਭੂਪੀ ਵ ਪਾਣਾ ਭੂਪੀ ਗੁਣ॰
ਕਰਿ ਗੁਣ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਦੇ ਕਰਮੀ ਮਣੀ: ਕਰਮਾ ਦੀ ਰਤੀ ਕਰਿਧ
ਬਾਨਿ ਮਾਨਿ: ਬਾਨਿ ਦਾ ਲਾਤੇ ਸੋ॰ ਤਿ ਸਨੂ ਪੇਦਿਆ ਕਾਜ ੩੪ ਥਾਨ: ਸਰੂਪ ਤੇ ਜਪ
ਨ ਟੀਟੈ: ਵਿਗੜੇ ਆਇ ਣੂ ਹੋ॰ ਤੇ ਬਿਰ ਗੁਰੂ ਹੈ ਪੀਚਾਰੁ॰ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋ ਸਿ
ਪਹੋਆ ਨਥਪੁ: ਨਥਾਂ ਦਾ ਥਾਨ॰ ਤੇ ਧਨਿ ਤਰੀ ਆਦਾ ਦਾਤਾਰੁ: ਦੇਣ
ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੁ॰ ਤੇਰਾ ਵੀਚਾਰਿ॰ ਅਹੋ ਅਣ: ਵਿਣਾ ਅਪਾਰੁ॰ ਹੈ
੩੫ ਦਾਇਆ॰ ਕਰਿ ਦਾਨੁ ਦੇਨਾ ਹੈ ਹਲੇ॰ ਆਪ ਹੈ ਵਿਖੇ ਉਸਾਰਿ॰
ਹਾਰਾ ਹੋ ਦਾਨ: ਅੰਤਰ ਦੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਪੀਨਾ: ਬਾਹਰ ਦੀ ਦੇ
ਖਣਵਾਲਾ ਦਾਨੁ॰ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਦਾਲਦੁ: ਦਾਲਿਦ੍ਰ ਨੂ ਦੁਖ॰ ਨਾਧੀਆ

ਨੂੰ॥ ਹੈ॥ ੨੫॥ ਜਾਇਆਂ ਸੈ: ਗਏ ਨੂੰ ਚਾਹਿ॥ ਕੋ ਸੂਰੀਐ॥ ਜਿਨਾ ਦਾ ਗਵਾਰ॥ ਓਹੋ
ਛੋਡਦਾ ਸਚੁ ਪਤੀ ਦਿਰਲੀ: ਦਿਰਲਿਆਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ॥ ਨਾਮੁ॥ ਨਾਲਾ ਧਨੁ॥
ਵਾਧਦਾ ਝੋਰੁ॥ ਏਸੋ ਟੇਕ॥ ਸਰਬੁ ਲਈ ਬਾਣੀ ਕਾਗਾ ਧਾਵਤ: ਧਾਵਣੇ
ਤੋ ਸਬਦੁ॥ ਕਰਿਕੇ ਹੋਆ ਦੁਰਜਨ: ਵਾਹਦਾ ਕਮਾਣ ਦਾ ਭੇਟੇ ਜਧਾ॥
ਬਨੂੰ ੨: ਬਣਾ ਬਣਾਣ ਵਿਚੁ ਵਾ ਬਣ ਚਣੇ ਕੇ ਭੇਖਾ॥ ਧਾਰਿ ਧਾਰਿ: ਧਾਰਿਆਂ
ਤਰੁਵਰ॥ ਸਿਦੋ ਦਿਖੋ॥ ਰਹੀ॥ ਹਰਿ ਦਿਖੋ॥ ੨੬॥ ਤਾਨਾ: ਨਾਮਾਰੇ ਨਾਮਾਰੇ
ਵਨਾਨਾਧੂ ਕਾਰੇ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾਤਾ ਹੈ ਦਾਦਾ ਏਹਾ ਏਹੁ॥ ਮਾਜਾਨਉ
ਹੁ॥ ਹਰੀ ਗਦਾ ਏਹੁ ਲੋਕਨਾ ਓਹੁ ਲੋਕ ਹੇ ਅਵਰਾਣ ਨੂੰ॥ ਕਰਿਾ ਧਰਮੁ॥ ਦਾ
ਧਿਆਨੁ ਹੈ ਨਿਰਭਉ॥ ਨਿਰਭੈ ਤਾ ਅਭਿਮਾਨ॥ ਕਰਕੇ ਹਾਥ ਨਹੀਂ॥
ਆਂਦੁ ਦੀਤੇ ਨਾਧਾਰੁ॥ ਹੀਧਾਈ ਦਾ ਹੈ ਰੋਗ ਗਲੋ: ਰੋਗ ਵਾਲੋ ਕਨਾਪੁ
ਮਦਾ ਲੇ ਸਿੜਾ ਧੀਉ ੨॥ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹਾਰ॥ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਂ
ਦਿਖੋ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇਕੇ॥ ੨੭॥ ਕਉ: ਨਾਲਦੇ॥ ਅੰਦਰ ਪਾਸਾਰ॥
ਬਾਧਰਿ ਕਰੇ ਆਪ॥ ਨਾ ਸੋਗੁ॥ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾਤੋ ਦਿਨੋ ਕੂ॥ ਤਨੁ ਕਰਿ॥
ਸੈਤਾਪ॥ ਹਰਿ ਦੇ ਕਰਿਾਪ ਛਿਤਉ: ਦੇਪਾੜੂ ਨਤੋ ਧਿਰੋ: ਧਰੋ ਜਮਕਾਲੁ ਤੋ
ਧਰਾ॥ ਹੈ ਤਜ ਪਰਖੋ ਕਰਨ ਵਾਲੁ ਕਾਲੁ ਹੈ॥ ਵਿੜੂਆ॥ ਵਾਲਿਆਂ ਹੋਆ
ਹੋਆ ਆਹਿ॥ ਤੂ ਪੈਦਾ ਹੋ॥ ਪਾਧੇ: ਪਾਪੁ ਕਰਕੇ ਪਚਾਹਿ॥ ਆਪਤੇ ਸੋਰਾ
ਨੂੰ ਪਚਾਹਿ: ਦਗਾ ਕਰਦੇ ਹੈ॥ ੨੯॥ ਠਹੀ॥ ਜਮਦੀ ਦਿਖੋ॥ ਕੂਆ:
ਜੀਵ ਪਾਪਾ ਕਰ ਕਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਛੁਤਾਨ: ਛੁਤਾਵਦਾ ਹੈ ਤੋ ਬਾਕਿਆ ਹੂ
ਆ॥ ਜੀਵ ਨੂੰ ਭਜਨ ਨਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ॥ ਖੇਥ॥ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਸੋਵਦਿ
ਮਤਾਂ ਰੂਪੀ ਚੋਗ ਨਾ ਚੁਸੇ॥ ਕਾਲ ਨਾ ਆਖੀ: ਨੇੜੀ ਵਾ ਓਨਾ ਦੀ ਆਖੀਆ
ਤਾ ਛੇਦਾ ਮਛਲੀ ਜਿਉ: ਵਤਾ ਜੋ ਦੁਖ ਬੀਜ ਮਦਾ ਭਾਲੋ: ਚੋਖਿਆ
ਜਾਇ॥ ਏਹੁ ਜੀਵਾ ਤੇ ਜੋ ਇਕਲੋ ਰਾਗੈ ਸੋਰ ਚੇ ਜੋਤ ਜਮੇ ਹੀ ਆਇਵ: ਇ
ਸੁਪਕਾਰ ਜੋ ਛੁਟੈ॥ ਜੋ॥ ੩੦॥ ਧੀਰਾ ਧੀਰਾ: ਇਰੂੀਆਂ ਨੂੰ ਵਪਦਾਰਥਾ
ਨੂੰ ਹੇ ਭਾਈ ਹੇ ਭਾਈ ਰਹੀ: ਬੁਧੀ ਦੂ ਜਿੰਦੂ ਧੋਰਾਇ: ਧਿਰਾਨੇ ਹੋਰੁਪ
ਸੁਚਲੇ ਸੋ ਗਏ ਵਾ ਵੈਰੀ ਜੋ ਛਡਿ ਗਏ ਦੇ ਹਿਨਾ ਧਾਰਿਆ ਪਣੇ: ਪ੍ਰਾਰਧ
ਦਅਨੁਸਾਰੁ ਹੋਰੁ ਪਾਸੁ ਵ ਤੋਈ ਦੂ ਗਏ ਆਪਣੇ ਦੇਵਤਿਆ ਸੋ ਧਹ
ਣ: ਬੁਧੀ ਵਾ ਜਿਦ ਇਨਾ ਦੇ ਬਿਰਹਿ॥ ਕਰਿਾ ਧਾਬੁਲ॥ ਸਸਾਰ ਰਨਾਲੂ
ਪੀ॥ ਘੇਟੜੀ: ਘੇਟੀ ਬਧੀ ਵਾ ਜਿੰਦ ਰੂਪੀ॥ ਇਸ ਧਾਲੀ ਦਾ ਧਾਲੇ: ਪਦਾਰਥਾਂ
ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲੁ ਹੈ ਦਰੁ॥ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਹੈ ਕਮਣੀ॥ ਬੁਧੀ ਵਾ ਜਿੰਦੇ ਤਾ
ਤੇਹਿ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਕੇ॥ ਧਸ੍ਰਣਉ: ਧਾਸ੍ਵਿਚੇ ਹੈ ਗੁਰ॥ ਦੁਆਰੇ ਸਾ ਚਿਨੂ
ਵਾ ਬੁਝੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਾਵੈ: ਚਾਹੇ ਧਾਣੀ॥ ਵੇਦਾ ਨੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭੂਖੀ॥ ਅਨਾ
ਪੁਰਖ: ਹਰੀ ਕੀ॥ ਹੈ ਇਸੁ ਕਾਰਿ ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਸੋ॥ ੪॥ ਧਤ੍ਰੀਐ॥

ਏਹੁਸਰੀਰੁਤੇਦੇਖੁ ਰੂਪਭਜੈ: ਨਾਸੁ ਹੁੰਦੇਨੋ ਡਰਦਾ ਹੈ॰ ਤਰਨਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ਸਰਭਾਰੀ
ਜੋਧੇ: ਜਮੁ ਦੂਤਾਰਿਆ ਨੂੰ ਜੁਕਾਂਵਦਾ ਹੈ ਭੀਭਾਰਿ॰ ਕੇ ਪੋਥੇ: ਪੂਰਣੁ ਕਰੇਦ
ਪਸਟਕਰੈ ਐਸੇਸਾਵਦਾ ਹੈ: ਵਾਹੁ ਹੈਨਾ ਏ ਵੁਭਗੀਮ॰ ਦੇਖੁਲਾ ਨੇ: ਏਹੋ ਏ।
ਕਿਆ: ਬੁਛੁ ਪਾਈਐ॰ ਕਿਆਨਾ ਪਾਈਏ ਮੁਖਿਗੀਆਨੁ: ਮੁਖਾਨੇ
ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਭੋਰੀ॰ ਪੂਰਭਉ ਪਰੂਪੀ। ਜਿਨ: ਜਿਦਰੁਖਾ ਤਿਨ: ਤਿਦਖ
ਗਾਏ: ਗਾਵਉਦੇਨੋ ਰਾਤੇ॰ ਹੋਏ ਤਾਈਐ। ਤਾਈਦਾ ਹੈ। ਭੁਲੇ॰ ਦੁ
ਆਰੇਕ ਹੈ ਜੋ ਪੂਛਹਿ: ਪੁਛਦੇਨੋ ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦਾ ਹੈ। ਭੁਲੇ॰ ਦੁ
ਆਰੇਕ ਹੈ ਭਉਜਲਦਾ ਆਸਾਨਿਰਾਸਾ: ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇਆ।
ਆਪੇ: ਆਪਣੇ ਆਪੁ ਨੂੰ ਆਏਵ: ਇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪਾ ਬੁਝਿਦੇ। ੪੧
ਮਾਣਿਆ ੨। ਪ੍ਰਤਖੁ ਪੁਨਾਮੁ ਏ॰ ਸਚੀਨੇ ਭਾਸਾਬ॰ ਹੂਈ ਹੈ ਸੁ॰
ਸੀਦਰੂਪੀ ਸਿਧਾ ਭੇਮਨੁ: ਦੁਚਿਤਾ॰ ਤਾਂ ਇਸੁ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਭੁਲੀ
ਆਬਿ: ਸੁਧਮਾਇਆ [illegible] ਸਿਧਦਰੂਪੀ ਸੁਨ॰ ਹੈ ਤੇ ਜੀਮਨੇ ਜੋ
ਹਿਆ: ਤਕਿਆ ਹੈ। ਅਵਗੁਣ॰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਦੁਖੁ ਹੋ। ੧ ਮਨ॰ ਜਬੁ ਮਨਸੁ
ਧਾਮਹਿ ਅਸੁਧ ਮਨੁ ਜੇ ਗੁਣ॰ ਸੁਭ ਹੋਵੈ ਨਾਲਿ ਐਸੇਰੀ ੨। ਮਾਯਾ ਵਾਦੇਹਿ
ਭੁਲਿ। ਦੇਖਿਦੇਨੋ ਗੜ੍ਹ: ਕਿਲੇ ਮੰਦਰੁ: ਘਰਿ ਤੇ ਮਹਲ: ਨਾਰੀਆਂ ਏ
ਹੁ ਕਹਾਂ: ਕਿਦੇ ਹੈਂ ਜਿਉ ਬਾਜੀ॰ ਗਰਦਾ ਦੀਬਾਣੁ: ਦੀਵਾਂ ਨਹੋ ਨਾਹੈ।
ਝੂਠਾ: ਝੂਠਿਆਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪੇ॰ ਬਾਹਰਦੀ ਜਾਨਣ ਨਾਆ
ਪੈ॰ ਅੰਦਰਦੀ ਜਾਣੁ: ਜਾਨਣੁ ਨੂੰ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ। ੪੨। ਪਛੁਤਾਹਿ॰ ਕੇ।
ਮੇਦਨੀ: ਜੇਨਦਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ। ਉਤਾਹਿ॰ ਨਾਹਿ ਠਾਹਿ ਹੋਵੇ। ਭਾਇਆ:
ਚਾਹਿਆ ਹੈ॰ ਓਨਾਦਾ ਧਿਧਾ ਨੀਅਦ ਵਿਗੁਤੀ: ਖਰਾਬੁ ਹੋਈ ਨਾਸ ਹੋਈ
ਓਨਾਦੀ ਜਮਪਉ: ਜਮਪਉ ਮਨੁ॰ ਭੀਭਾਰਾਦੇ ਹੋਦਾ ਹੈ ਕਰਤਾਪ
ਈਨੂ ਅਸਾਬਿਰ ਹੈ॰ ਇਹੁ ਮੈ ਆਣਿਆ ਹੈ ਤੇ ਤੇਰਾ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮੁ ਤਿਸਹੀ
ਕੀਮੈ ਓਟਦਾ ਤਿਸਹੀ ਕੀ: ਤੇਰੀ ਹੈ ਮੈ ਓਟ ਲਈ ਹੈ। ਹਉ: ਹੈਗਤਾਈ
ਈ॰ ਜਬਗੁਰਾਂ ਦੇਸਬਦਿ ਦੀ ਰਤੀਆ ੩ ਮਾਨਿ ਨੂੰ ਚੋਟ ਲਗੀ। ੪੩ ਾਰ
ਣ: ਰਾਜਾ ਰਾਉ: ਟਿਕਾ ਭਿਨੁ: ਰੰਕੁ ਾਨੁਗ: ਧਨੀਆ ਫਕੀਰ। ਨਿਵੇਕ
ਧੀਰ॰ ਜੁਕਾਲੁ ਆਰੋ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਗਾਹੁ॰ ੨ ਲੋਕਦਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਭੀ
ਹਾਦਲ। ਤੈਦੇਦੇ ਹੈਦਾਲਾ ਜਰ: ਅਗਿਆਨੇਦੀ ਆਨਦੀਆਂ ਲਗਾਂ: ਪ੍ਰਭੁਤ
ਹੈ ਪ੍ਰਤਖਾ ਅਸਗਾਹ: ਨਹੀ ਭਾਧ ਜਾਂਦੇ ਅਵਗਣ॰ ਹੈ ਤਿ ਸੰਕਾਰਿ ਸੁਰਿਮੁ
ਈ॰ ਜੀਦੁ ਪਾਪਰਿ: ਜਬੁਪ ਮੈ ਗੁਣੀਆ: ਸੈਤਗੁਣ॰ ਨੂੰ ਲੇ: ਲੇਦੇ ਹੈ।
ਤੇ ਪ੍ਰਭ॰ ਨਾਲ ਮਿਲੈ। ਛੇਦਾ ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਦੇਖੇ ਕਿਉ। ਕਿਸਤਰਾਮ
ਲਉਧਿਆਰਿ॰ ਕਰਕੇ। ਬੀਰਹਾਂ॰ ਹੋਏ ਰਹਾ ਅਵਗੁਣੀ: ਅਵ
ਗੁਣਤਾਂ ਸਰੀਰ ਮੈ ਨਾਕਾਲਿ॰ ਅਵਗੁਣਾ ਦੇ ਜਾਪਨੀ: ਜਾਪਦੇ।

ਸਚਾ ਰੰਗਿ ਹੀ ॥੪੪॥ ਲਜ ਕਰੀਆ: ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਪਾਰਿ: ਦੇਹੀ ਦਾ ਪ੍ਰ
ਤਖ ਜਮਲੇ: ਸਮਾਲੇ ਹੈਂ ਤੇ ਆਏ ਨੇ ਦਜਹੁ। ਦੁਰਮਾਪ੍ਰਾਰਥਧਰੁ
ਪੀਆ ਸੋਰਿਧਣੀ: ਜੇ ਕੋ ਜੋਰਿ ਪਰੁਪਣੀ ਦੀ ਓਹੁਲਹਾ ਸੁਖਰੁ
ਪੀਆ ਧੁਰਿ ਆਈਆ ਏਹ ਸਭੇ ਓਨਾ ਗਾੜ੍ਹੀ: ਸਰੀਰ ਰੂਪਿ ਸਿ
ਦੇਹੀ: ਦੁਹਾਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਫੇਰੀ ਹੈ ਹਾਰਿ ਓਨਾ ਨਾਸ ਉਹੇ।
ਸਾਮਣੇ ਜੋ ਫੇਰੁ ਉਤਰੁ ਮਨਮੁਖ ਤਾ ਰੂਪੀ ਆਪਣੇ ਸੋ ਖੇਤੇ
ਅਗੇ ਤੇ ਤਪਤਿ ਸਰੂਪ ਰੂਪਿ ਸਿਆਪੀ ਤਮ: ਹਰੀ ਦਾ ਕਰੇ ਸੋ
ਸੀਸੁ ਤੇ ਹੋਰੁ ਕਿਸੁ ਨਾ ॥੪੫॥ ਬੀਜਉ: ਦੂਜਰਾ ਨਹੀ ਜੋ ਧਹੇ ਦੂਲੀ
ਚਾ: ਕਲੀ ਆਇਆ ਨਰਕ ਤੇ ਨਰਹਿ ਨਰੁ: ਨਰਾਂ ਦਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੁ
ਚਹੁ: ਏਹ ਜੀਵ ਸਚਾ ਹੈ ਦਾ ਹੈ ਰਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮੋਗਲਾ ਭੂ: ਪ੍ਰੇਮ ਰਤਨ ਦੇ
ਰਾਗਾ ਦਾ ਮਾਣਕੀ: ਮਨ ਨਾਦ ਕਾ ਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਏਕਨਾਹਿ:
ਇਕਾਗਰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਏਕੈ ਭਾਉ: ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਿਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ਰਾਸਿ: ਪ੍ਰੇ
ਮੁਕਾਰਾਪਰਥਾਏ: ਖਰਾ ਥਾਏ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ॥ ਰਾਚਿ ਪਿਛੋ ਰਚੀ
ਅਭਿਆਆਕਾਰ: ਸੰਸਾਰ ਅਬਾਆਈ ਸੋ ਜੇ ਸਦਾ ॥੪੬॥ ਰੁ
ਜੈ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈ ਰੂਪੁ: ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਰਾਜਾ। ਜਗਤ ਕਾਰਖਲਾ ਰੁ
ਜੈ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈ ਗਾਰਰੁ: ਮੰਦੂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਆਜਾ ਰੂਪੀ ਏਸਦ:
ਵਿਹਿ ਉਰੂ ਉਤਾਰਣਹਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਤਾਂ ਮਤ ਕੋ ਹੋਰੁ ਰਾਸਿ:
ਪੰਜੀ ਹੈ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਦਾ ਜੋ ਪੂਰਾ ਭਇਆ ਤਿਸ ਨ ਸਾਧਾ ਜਿ
ਹੈ ਮਰੂੜੀ: ਸੁੰਦਰ ਖੇਦ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆਪ ਭਾਂਦਕੀ ਗਾਇਆ
ਤੇ ਨਰਿ: ਜਗਨਾ ਸੀਨੇ ॥੪੭॥ ਧਨੁ ਏਹੁ ਕਾਚਾ ਹੈ ਬਿਖੁਆਂ ਦਾ ਛ
ਰੁਪਾ ਧਨੁ ਪ੍ਰਤਖ ਸੋ ਦੁਬਿਧਾ ਕਾਰਿ ਸਚਿ ਆਰੀ ਨੇ ਸਚੁ ਧਨਾ
ਸਾਚਉ: ਸਾਚੇ ਭਏ ਨੇ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਉਜਲੇ: ਉਜਲ ਤੇ ਉਜਲ
ਹੈ ਸਾਚੀ ਹੁਦੀ ਹੈ ਥੋਲੁ ਨਕਰ ਕੋ ਮੀਤ ਹੈ ਸੁਜਾਣੁ: ਅੰਦਰ
ਦੀ ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਰਵਰੁ: ਸੰਸਾਰੁ ਦਾ ਸਾਤਿ ਸਿਰ ਰੂਪੀ
ਹੈ ਸੁ: ਸਿਤ ਦਾ ਜਗਤ ਸੂਆਂ ਰੂਪੀ ਆਤਿਸੁ ਠਾਕਰ ਤੇ ਦਾ ਨਰੁ ਤੇ ਆਮ
ਤਾਂ ਜੋ ਹੈ ਜਾਣਹੁ ਤੁਦ ਦਾ ਹੈ ਬਿਖਿਆ: ਦਿਖੁ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਏਕ
ਇਦ ਦਾ ਨੁ ਜੋ ਏਕੁ ਹੈ: ਇਕ ਜੈਸੇ ਘੁਲੇ ਸੋ ॥੪੮॥ ਸਿਖਿਆ ਦਿਹੁ ਨੈ:
ਖਿਮਾ ਤੇ ਖਾਲੀ ਆ ਛੇਦਾ ਅਮਿਖ ਲਖ ਪੁਹਣਿ: ਪ੍ਰਭੂ ਵੀਆਂ ਆਵੈ
ਹਰੀ ਦੀ ਦਾ ਓਨਾ ਨਰਾਂ ਦੀ ਆਬਿ ਸੰਖ: ਇਸਿ ਭੁਹੀਆ ਆਪਣਾ ਜੋ ਸੇ
ਖਲੋ ਫੇਰੁ ਧਿਧੁ ਗਨ ਪਾਇਆ ਸਚਾ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਹੇਮ ਹਲੀ ਖਰਾਂ ਤੁ
ਹੋਦੇ ਗਾਤੇ ਖਿਮਾਂ ਧਾਰਣ ਕਰਿ ਤੇ ਸਚੁ ਬੋਲਣ ਕਾਰਿ ਸੁਖ ਭਾਏ: ਹੋਦੇ
ਕਾਛੇ ਦਾ ਧਿਆਰ ਰੂਪੀ ਧਨ ਖਰਾ: ਖਰਚ ਤੂੰ ਤੇ ਹਾਰਿ ਆ ਸੁਖਿ ਕ

ਸਾਖਿ੦ਕਾਰਿ ਜਪੈ: ਜਪੈ ਤੂੰ ਸਦਾ ਤਾਂ ਗੁਣ ਅੰਤਰਿ੦ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਂਗੇ ਤੇ ਮਨਿ
ਧੀਰਜ ਵਾਨ ਹੋਵੈਗਾ ਹਉਮੈ੦ਕਰਕੈ ਜੋ ਖਪੈ ਆਪੁ ਤੇ ਖਪਾਇ ਜੀ ਐਸੇ ਰਣੂ
ਬੀਜਉ: ਦੂਜੀ ਵਥੁ: ਵਸਤੂ ਦ੍ਵੈਕਾਰ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਜੇਤ: ਜੇਤ ਸਰੀਰਾ ਹੂ
ਧੀਆ ਪਾਇਆ ਅਨ੦ਜੀਵ ਦਾ ਗੁਣ ਤੇ ਆਪੁ ਅਲਗ: ਨਾ ਲੇਪੁ ਹੋਕਰ
ਤਾ ਅਪਾਰੂ ਅਪੋਹ ਸ੍ਰਿਸਟੇ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਲਾਹਰੀਦਾ ਕਰੈ੦ਜਾਨਿ
ਹਰਉ: ਨਿਸ੍ਰਕਾਰਿ ਜੋ ਕਹਿ ਦੇਨੇ ਸੇਵੈ: ਸੇਵ ਦਾ ਕਉ: ਨਾਈਸਰ:
ਸਿਵਜੀ ਸੇਵੈ: ਸੇਵਦਾ ਤਾਂ ਪੂਰਬ੦ਕਰਮਾ ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦੀ
ਹੈ ਸਾਖੀ ਇਕ ਜਮੇਨ ਸਿਵਜੀ ਤੇ ਪਾਰਬਤੀ ਚਲੇ ਜਾਂਤੇ ਸੰਤ ਬਾਪ
ਸੀ ਨਹੋਇ ਇਕੇ ਮੋਤੀ ਦੀ ਏਥੇ ਤਬ ਦਰੁ ਪੁਰਸ ਨੇ ਝਕੋਮੀ ਟਕੂ ਚਲ
ਗਾਇਆ ਮੋਤੀਆ ਦੇ ਉਪਰ ਲੰਗ ਕੇਪ ਚਾਕਰ੦ਰਹੇ ਤੇ ਚੋਰ: ਚੋਰੀਆਂ
ਕਰਦੇ ਨਾ ਹੋਰ੦ਨਾ ਹੁਥੋਂ ਨਾ ਸਾਚੇ੦ਨਾਮ ਤਾ ਪੀਵੈ: ਪੀਵੀ ਐਤਾਂ ਛੂਟੈ
ਨਿਦਾਨਿ: ਅੰਤ ਨੂੰ ਪਾਪ ਨਾ ਹੇਰਤ ਕ: ਦੇਖਦੀ ਦੇਖਦੀਆ ਹੈਰਾਨ: ਅਸ
ਚਰਜ ਰੂਪ ਕਰਤੂੰ੦ਐਸੀ ਮੈ: ਮਮ ਤਾ ਸੋਈ ਤੇਜ ਬਾਦਿ ਦੇ ਰਹੈ: ਜ
ਪਹਿ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ਨਹੀ ਆਹਾਰ ਡੇਰ ਕੇ ਕਨ੦ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਹਾਰ: ਹਰਿਹ
ਰਿ ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਜੋਰ: ਪ੍ਰਿਥੀ ਦਾ ਲੰਦਵਣਾ ਕੇ ਕਨ: ਕਰਤਾ ਕਰ ਤਾਕ
ਰਨ ਰੂਪੀ ਮਾਲਿ: ਜਬ ਮਿਲੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਣ੦ਦਾ ਪਹਿਰਿਆ
ਹੈ ਗਲਿ ਮਾਪ੍ਰੀਤ੦ਤਨੁ ਦੀ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਧਿਆਹੁ ਮਾਨਿ ਮੋਹਰਿ੦
ਦਾ ਪਛਾਣਾ ਕਰੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੋ ਪਛਾਣੋ੦ਕਰੈ ਮਨ ਕਰਿ ਧਿਆਵਹੁ੦ਤਰੁ
ਕਾਰਿ ਅਧਾਰੁ ਤੇ: ਏਕੀ ਮਨ ਅੰਦਰ ਕਰਨਾ੧ ਲੇਖੁ੦ਮਸਤਕ ਦਾ ਕ
ਰਣੁ: ਕਰਤਤੁ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਪਰਾਪਤਿ: ਚਰਣ ਧਾਰੇ ਗਾਹ ਮਾਰੇ ਰਿਦੇ
ਮੋਵ ਤਿਆਈਆ੦ਹੋਇ ਇਸ ਬਾਤ ਨਾ ਬੀਚਾਰਿ੦ਕਰਿ ਭਾਵਦੀ: ਭਾਂ
ਉਦੀ ਤਿਉ ਸਾਰਿ: ਸਮਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਛੋਡਦਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਾ ਦੇਸ ਬਾਦਿ
ਵੀਰ ਵਿਚਹੁ ਕੀਤੀ ਤੇ ਰੀਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਦਾਰਿ ਕਾਰਿ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਕੁਲੋਂ
ਸਬਾਦ ਤੇ ਸੇ ਪਾਰਿ: ਸਭਿ ਮੁਏ ਤੇ ਸੇ ਉਧਾਰੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਕੀਤੀ
ਵਾ ਗੁਰਾ ਦੀ ਕੀਤੀ ਆਜੇ: ਐਸਾ ਕਿਆ ਕਾਰਿ: ਕੀ ਕਰ ਕੇਵਾ ਕਿਸ ਤਰਾਂ
ਹਿਰਦੈ੦ਦਿਖੈ ਮੋਹਰੀਆ ਪਰਾ ਪਾਪ: ਪਾਂਦਾ ਸੋ ਨਾ ਬਾਦਿਆ੦ਨੂੰ ਜੋ
ਬਿਚਰੈ: ਬਿਚਾਰੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਵ ਸਾਂਤੀ ਸੁਭ
ਵਕਰਕੇ ਜੋਧੈ: ਵਿਚਾਰੇ ਤੇ ਤਤ੦ਨੂੰ ਲਹੈ: ਲਖੇ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਲੂ
ਮੁਖੁ੦ਪਾਪਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਦਿਖਿਆ ਨ ਬਿਕੂਦਾ: ਵੇਚਦਾ ਹੈ ਉਹੁ ਬਿ
ਖ: ਬਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਪਟੈ ਤੇ ਬਿਖੁ: ਬਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਹੀ ਖਾਇ: ਖਾਂਦਾ
ਹੈ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਨਾ ਸੁਝਾ: ਨੇਤ੍ਰਾ ਕਰਿ ਤੇ ਵਾਹੁ੦ਮਨ ਕਰਿ ਪੜ
ਆਖੀਐ੦ਸੋ ਜੋ ਚਾਟੜਿਆਂ ਨੂੰ ਏਹੁ ਸਮਾਲਹੁ੦ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਨਾਮ

ਸਿਗਰਹੁ: ਸਿਗਰਹਿਕਰੋਤੀਦੈਕਰਿਆਲੇਇ ਤਨਕਰਿਆਜਾਚੀਐਹੈ ਜੋਧ
ਟੀ॰ ਕ੍ਰਗਤੀਹੁਧੀਦ ਬੁਧਿਥਿਧੀਤਿਸਚੁਮਾਸੈਰੂਪਇਲਿਖਾਰੀਦਸ
ਚਾਹੈਤਹੁਮਾਨਿ॰ ਜਿਸਕਰਿਪੰਡ੍ਰੀਐ ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁਸੁਸਾਰੁਰੂਪਜੋ
ਹੈਪਛਾਣਿਆ॰ ਹੈਤੇਜੋਪੰਡਤੁਹੈਤੇਸੋਈ ਬੀਨਾ: ਚਤੁਰਹੈਦ ਜੋਸੋ
ਪਛਾਣਿਆਪੰਡਤੁਚਤਰੁਹੈਜਿਸਦੇਗਾਇਰਾਮਨੁਮਰੂਪੀਹਾਰਹੈ ਸਿਧਗੋਸਟਿ ਟੀਕਈਸ
ਪ੯॥੧॥ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਉਥਾਨਕਾ॥ ਜਿਉਸਿਧਾਂਕੀ
ਸੋਰਸੈਉਚਾਰੀਕਹਤੇਹੈ ਜਾਕੋਈਕਹਤੇਹੈਦਸਾਲੋਮਾਤਸਿਧਾਂਕੀ ਪੀਛੇ
ਮੈਤਬਾਣੀਥੀ ਤਿਥੇਸਿਧਾਂਸਾਥਸ੍ਰੁ ਇਕੇਗੋਸਟਕਰੀ ਜੋਸ੍ਰਪੀਛੇ
ਈਗੁਰੂਨਾਦੇਸਿਖਾਂਕੋਸੁਨਾਈਹੈ ਗੁਰੂਜੀਨੇਐਸੇਭਾਈਜੀਕਹਤੇ
ਬੋ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾਰੀਤੇ ਮੰਗਲਕਾਰਿਕੈ ਅਥ ਸਿਧਗੋਸਟ
ਕਾ ਮੰਗਲ ਗੁਰੂਜੀਕਹਤੇਹੈ ਸਭਾਸਿਧਾਂ ਆਸਣਲਗਾਇਲਗਾਕ
ਰਬੈਠੇਥੇ ਸਿਧਾਂਕੀਸਿਭਲੀਲਗੀਥੀ ਤਹਾਂ ਸਾਇਕੈ ਸਭਸੰਤ
ਸਭਾਕੋਜਾਤੇਹੀਪ੍ਰਥਮ ਜੈਕਾਰੋ: ਜੈਕਾਰਹੋਹੇ ਸੰਤੋ ਆਪਕਾ ਅੰਸੋ
ਜੈਹੋ ਆਪਕੀ ਇਹ ਅਸੀਰਵਾਦ ਹੋਵਦ ਜੈਕਾਰੋ: ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਆ
ਪਕੋ॥ ਜੇ ਸਿਧ ਪੂਛੈ ਹਮਾਰੇ ਪੰਥਮੇਂ ਜੋ ਹਨੂੰ ਮਹਿ ਜੋ ਸਭ ਸੈਥ ਨਿਕ੍ਰਪ
ਥਮ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਣੀ ਆ ਪੀਛੇ ਉਸਤੇ ਫੇਟੇਕੋ ਕਰਨੀ ਪੀਛੇ ਉਸ
ਤੇਫੇਟੇਕੋ ਕਰਨੀ ਇਹ ਹੁਕਮ ਕਾ ਨੇਮ ਤੁਮ ਨੇ ਦੂਰ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ਏਕ
ਹੀ ਸਭਕੋ ਜੈਕਾਰੁ ਤੁਮਨੇ ਕਹਦੀਆ ਹੈ ਜੇ ਟਮਾਰ ਦੀਆ ਜੋ ਗੁਰੂਜੀ
ਨੈ ਏਕ ਸਮੇ ਹੀ ਜੈਕਾਰੋ ਪਦਸੋ ਇਹ ਜਣਾਯਾ ਸਿਧਾਂਕੋ ਏਕ ਤੇ ਇਹ
ਜੋ ਪ੍ਰਸੈਕਾਈ ਜਾਸਨਾਹੀ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸਭਕੋ ਲੁਮੈ ਕਹਨੇ ਸੋਕਾ
ਜਾਨੀਏ ਸਭਕੋ ਨਸੋ ਪਹੁਚੈ ਨਪਹੁਚੈ ਪ੍ਰਸੈਕਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀ ਇਸ
ਤੇ ਹਮ ਸਭਕੋ ਇਕਠਾ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅਥਵ ਹਮਾਰੀ ਦ੍ਰਿ
ਸਿਸਟੋ ਟਾਪਰਾਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀ ਕਾਹਿਤੇ ਤੇਦ ਤੋ ਆਇਆ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ
ਭੀ ਨਹੀ ਪਰਨਤ ਪੰਚਭੂਤਕ ਸਭ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤੇ ਆਤਮਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ
ਭੀ ਨਹੀ ਯਰਨਤ ਕਾਹਿਤੇ ਸਰਬ ਸਰੀਰੋ ਮੇ ਏਕ ਹੀ ਆਤਮਾ ਅ
ਨਗਤ ਹੈ ਆਪਜਾ ਇਕਨਗਤੇ ਸਕਲ ਜਗ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਕੋਨ ਭਲੇ
ਕੋਨ ਮੰਦੋ ਹਮਨੇ ਤੋ ਸਭਕੋ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਸਾਨਕਰ ਜੈਕਾਰ ਕੀਆ
ਹੈ ਵਡੋ ਟਾਬਰਾ ਹਮਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਅਥਵ ਨਹੀ ਰਹੇ
ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤੁਮਕੋ ਸੋ ਹਮਨੇ ਤੁਮਕੋ ਜੈਕਾਰ ਕੀਆ ਹੀ ਨਹੀ ਆ
ਤਿਸ ਆਗੇ ਰਹਿਰਾਸ: ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਹਮਨੇ ਜੋ ਸਾਚਾ ਅਪਰ
ਅਪਾਰੋ: ਅਪਾਰ ਤੇ ਜੋ ਅਪਾਰ ਹੈ ਦ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਜਿਸਨੇ ਜਾ
ਤ੍ਰਾਹੈ ਤਾਕੋ ਨਮਹਿ ਐਸੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਤਾਂ ਸੇ
ਸੋ ਮਿਲਨੋ ਜੇ ਈਕ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਮਿਲਿ: ਐਸੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਤਾ

ਨਕੋਮਿਲਨੇਂਜੇ ਸਚਪਾਈਐ: ਸਚਸਰੂਪਪਾਈਤਾਂਹੈ ਦਾ ਸਚ
ਨਾਮਪਾਈਐ ਐਨਾ ਸਹਜ ਭਾਇ: ਸੰਤਤਸਭਾ ਦਸੋਂ ਜਬ ਲੇਉ:
ਲਈ ਤਾਂਹੈ ਦ ਸੰਤਤੇ ਤੇਪ੍ਰੇਮ ਅਨ੍ਜ ਸਾ ਐਸੇ ਜੇ ਜੋਂਤੋ ਮਿਲੈਤੋ ਮ
ਸਤਕ: ਹੀਕਾਰਕੋਕਾਟਕੈਧਰੀਤੇ ਸਆਗੇਤੇਮਨ ਤਨਭੀਆਗੇ
ਧਰੀ: ਧਰਦੇਵ੍ਹਾ ੧। ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਜੋਸਿਧਕਹੈ ਚਲੋ ਤੀਰਥਾਟਨਕ
ਰਾਈਐ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੋਜਾਂ ਉਗ੍ਰਾਨਰਿਦਾ ਆਪ ਕਾ ਤੋ ਮੁਕਤਿ ਹੋਜਾਵੇ
ਭੋਗਉਤ੍ਰਾਂ ਹਾਂ ਜੋਧੋ ਕਿਆ ਤੁਵਾਏ• ਤੀਰਥੋਂ ਮੋਂ ਇਹ ਜੀਵ
ਤੋ ਸਾਚੋ• ਨਾਮਕਰ ਸੁਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਚਸਧਦ: ਗੁਰੋਪਦੇਸ
ਬਿਨੁਮੁਕਤਿਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਜੀ ਵਿਚਾਰ ਹੋ ਕੋਈ ਕਿ
ਤੀਆਕਥਾਸੁਣੇ ਅਚਾਹੋ ਕੇਤੇ ਤੀਰਥਕਰੇਂ ੧। ਤਹਾ ਉਨਸੋ
ਧਮਧਪ੍ਰਸੂਕਰਤੇਹੈ ਬਦਨਤਮੇ ਤੇ ਕਿਆ ਨਾਉ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਤੇਕ
ਵਨਆਰਗਾਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਅਰੁ ਕਉਨ ਸੁਆਉ: ਲਾਭੁ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਕੋ
ਤੁਮਾਰਾ ਅਉਤਰਾ ਪ੍ਰਥਮ ਸਾਚ ਕਹਉ: ਹੇਸਿਧੋ ਮੋ ਇਹ ਕਹਤ
ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਸਤਸਰੂਪ ਹੋਂ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ: ਅਰਦਾਸੀ
ਆ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਤਹੁ ਆਗੈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਧੇਦਾ ਰਹੈ ਹੈ।
ਧਾਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਅਰਦਾਸੀ ਆਹੈ ਤੀਸਰੇ ਕਾ ਉਤਰ ਜੋ ਸੋ ਤੁਕਾਮਾ
ਰਗਾਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਇਹ ਅਪਨਾ ਹਾਰ ਹੋਈ ਹਾਂ ਚੌ
ਥੇਕਾ ਉਤਰ ਹਮ ਸਿਤਜਨ • ਕੇ ਬਾਲੇ ਜਾਉ: ਜਾਂਤੇ ਹੋ ਉਹ ਹੀ ਹਮਾਰਾ
ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਲਾਭ ਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪ੍ਰਸ਼ਨਾ ਕਹਦੇ ਸਹੁ: ਕਿਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ੧।
ਕਹ ਰਹੀਐ: ਤੈ ਕਿਥੋਰ ਦੇਹੋ ਹੇ ਬਾਲੋ ੨। ਕਹ ਆਵਹ: ਕਿ
ਸਰੋਆਵਣ ਹਾਂ ਜਾਹੀ ਆਪੈ ਕੌਤੇ ਕਹ ਜਾਹੋ: ਕਿਧਰ ਜਾਹੋਰਹੋ ੪।
ਨਾਨਕਸਾਧ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸਨੁ ਬੋਲੈ: ਬੋਲਕੈ ਕਹਹੈ ਲਗੇ ਸੁਣਿ
ਹੇ ਬੈਰਾਗੀ ਕਿਆ ਤੁਮਾਰਾ ਗਾਹੋ: ਮਾਰਗ ਹੈ ੫ ੧੭। ਪ੍ਰਥਮ ਕਾਉ
ਤ੍ਰਾਪਾਟ ਘਟਿ ਬੈਸਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੀਐ: ਘਟਘਟ ਮੇ ਜੋ ਪ੍ਰ
ਰਨਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬੈਸਿ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਮੋ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੀਐ
ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਪੀਚਾਮਕਾ ਉਤ੍ਰਾ ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਾਇ: ਸਤਿ
ਗੁਰੋ ਕੇ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਤੇ ਹੈ ਇਹੀ ਗਾਹੋ: ਮਾਰਗ ਹੈ ਹਮਾਰਾ
ਤ੍ਰਿਤੀਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸਹਜੇ ਆਏ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਹੁਕਮ ਬਾਰਿਕੈ ਆਏ ਹਾਂ
ਚੌਤਰਥਕਾ ਉਤ੍ਰਾ ਹੁਕਮਿ ਸਿਧਾਏ: ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਵੇਂਗੇ
ਅਮਧਕਾਲਨੁਮਨੇ ਪ੍ਰਛਣਧੀਸੇ ਹਮਹੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮਧਕਾਲ
ਮੇਵੀ ਸਦਾ ਰਜਾਏ: ਅਭਣਾਪ੍ਰਭੁ ਕੀਹੀ ਮੋਰਹਿਤੇ ਹੈ ਦੂਸਰੇਕਾ
ਉਤ੍ਰ ਆਸਣਿ ਬੈਸਣਿ ਥਿਰ ਨਾਰਾਇਣ: ਥਿਰਨਾਰਾਇਣ ਮੇ ਜੋ

ਬੈਸਣੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹੀ ਆਸਣੁ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਅਥਵਾ ਏਥੇ ਬੈਸਣੁ : ਬੈਸਣੇ
ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਬਾਹਰ ਜੋ ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਆਸਣੁ ਲਗਾਇ ਕੈ ਬੈਸਣੁ
ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਨਬਿਰਤਿ ਕੋ ਥਿਤ ਕੀਆ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ : ਐਸੀ
ਜੋ ਗੁਰ ਮਤਿ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਇਹ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ : ਹੇ ਸਿ
ਧੋ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਬੂਝੈ : ਪੂਛੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣੈ ਐਸੇ
ਜੋ ਨਿਸਚੇ ਹੈ ਸੋ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨਾ ਕਾ ਲਾਮੇਂ ਜਮਾਏ ਹੈਂ
੩। ਪ੍ਰਸ਼ਨ : ਪ੍ਰਸ਼ਨਾ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ੦ ਰੂਪੀ ਸਾਗਰ
ਦੁਤਰ ਕਹੀਐ : ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਕਿਉਂਕਰ ਪਾਰੋ : ਪਾਰ ਤੀਰ
ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਾਰਗ ਪਾਈਐ ਚਰਪਟ ੦ ਨਾਮਾ ਸਿਧ ਐਸੇ ਬੋਲੈ :
ਬੋਲ ਕੈ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੋ ਹੇ ਅਉਧੂ : ਅਉਧੂਤ ਰੂਪ ਸੁਧ ਰੂਪ ਨਾਨਕ
ਦੇਹੁ ਹਮ ਕੋ ਸਚਾ ਬੀਚਾਰੋ : ਉਤ੍ਰ ਦੀਹਾਂ ਬੀਚਾਰੋ ਪਦ ਸਿਧ ਕ[illegible]
ਤੁਹੀ ਆਰਖਿ ਹੈ ਵਾ ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਉਤ੍ਰ ਦੇਹੁ ਹਮ ਕੋ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਹਨ
ਹੀ ਨੰ ਇਹ ਭਰਤ ਰੀਤ ਚਰਪਟ ਹਠ ਹਰਦੇ ਵੀ ਵਿਚਾ ਸਿਧ ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ ਆ
ਦਾ ਬਿਸੇਂ ਗਾਬੂਜ ਕਿਰਤੇ ਹੈਂ ਤੁਸ ਕਾ ਰਜਤ ਕਾਰ ਰਾਖਤੇ ਹੂਏ ਜੋ ਆ
ਪੇ ਆਖੈ : ਆਖਵੀ ਜਾਣੇ ਤੇ ਪੂਛਤੇ ਆਪੇ ਉਤਰ ਵੀ ਦੀਜੈ : ਦੇਜਾਣੈ ਤੇ
ਸਨ ਕਿਆ ਉਤ੍ਰ ਦੀਜੈ : ਦੇਈਐ ਅਥਵਾ ਹੇ ਚਰਪਟ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੁ
ਮੇਵੀ ਉਤ੍ਰ ਮੇਵੀ ਵਿਚ ਖਣੇ ਹੋ ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਆ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨਾ ਹੈ ਸਾਚ ਕਹਹੁ
ਤੁਮ ਤੇ ਪਾਰਗਰਾਮੀ : ਸਿਜਾਰਗ੍ਰਾਮ ਤੇ ਪਾਰ ਹੋ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਗਰਾਂ
ਸਵਾਲੇ ਹੋ ਤੁਝੁ : ਤੁਮ ਕੋ ਕਿਆ ਬੈਸਣੁ : ਉਤ੍ਰ ਦੀਜੈ ਬੈਸਣੁ ਤਾ
ਸਉਤ੍ਰ ਕਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਖੜ੍ਹੇ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਸਣੁ ਦੇਈਏ ਬੈਸਣੇ
ਕੋ ਤੇ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀ ਬੈਠ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਬੈਠ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਸਦਾ ਉਪਕਾਰ ਹੋਇ ਰਹਤਾ ਹੈ। ੪। ਆਗੇ ਤੇ ਜੋ ਕਰ ਚਰਪਟ ਕਹੇ ਜੀ ਮਨੇਧ
ਨ ਜੋ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕਛੁ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨਾ ਹੀ ਜੋਗ ਹੈ ਆਪ ਕੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾ
ਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਚਰਪਟ ਜੀ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸੁਨੋ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਕਮਲ ਨਿ
ਰਾਲਮ ਰਹਤਾ ਹੈ ਮੁਰਗਾਈ ਜੈਸੇ ਅਸਿਬਾਰ ਰਹਤੀ ਹੈ ਜਲ ਸੋਂ ਤੇ
ਸਮੁਹਗਾਈ ਕੀ ਨੈ ਸਾਣੇ : ਨਾਈ ਵਾ ਨੈ : ਨਦੀ ਕੇ ਸਾਣੇ : ਸੰਮੁਖ ਜੋ
ਸੋ [illegible] ਚੇ ਕੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਇਹ ਤਾ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿ
ਰਲੇਪ ਰਹੇ ਅਗੇ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਸੁਰਤ : ਬਾਣਾਤ ਕਰ ਕੇ ਨਾਮ ਵ
ਖਾਣੇ ਤੇ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤੇ ਤਰੀਐ : ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹ
ਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ : ਛੇਦਾ ਏਕੋ ਮਨ ਵਸਿਆ ਹੈ ਜਾ ਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ : ਏਕਾਂਤ ਰਹਤ
ਹੈ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਜੀਤਤਾ ਹੈ ਤੇ ਆਸਾ ਮਾਹਿ : ਵਿਚੋਂ ਨਿਰਾਸ ਰ
ਹਤਾ ਹੈ ਅਗਮ ੦ ਮਨ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ੦ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੋ ਤਿਸ ਕੋ ਆਪ
ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਅਸਾਂ ਕੋ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੋ ਹੈ।

ਪਾਧੂਨ: ਚਰਪਟ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸੁਣੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਹਮਾਰੀ ਕੋ ਮੈ ਤੇਸ
ਚ ਬੀਚਾਰੋ: ਉਤ੍ਰ ਪੂਛਤਾ ਹੈ ਕੋ ਈ ਵਾਦ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਆਗੇ ਦੀਏ
ਕਦੂ ਉਤ੍ਰ ਮੁਨੂਕਰੇ ਅਬ ਰੋਸ ਨ ਕੀਜੈ: ਗੁਸਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਉਤਰ ਦੀ
ਜੈ ਮੁਝੈ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ: ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾ
ਰੇ ਬੋਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਇਹੁ ਮਨ ਚਲਤੌ ਸਚ
ਘਰ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈ ਬੈਸੇ ਕਿਉ: ਕੈਸੇ ਉਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ: ਨਾ
ਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਆਧਾਰ: ਆਸ੍ਰੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰੋ ਸੇ
ਤੋ ਮਨ ਇਹ ਸਚ ਘਰ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇ ਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆ
ਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਕਰਤਾ: ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਜਾ ਬ ਕਰਤਾ ਕੈਸੇ ਮਿਲਾ
ਉਤਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਲਾਗੈ ਸਾਚ ਪਿਆਰੋ: ਸਚੁ ਮੇ ਪ੍ਯਾਰ ਲਾਗੇ ਤੋ ਸ
ਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕੂੜ ਕਾ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰੈ ਤੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਪੇ: ਅਪਨੇ
ਮੇਲ ਮੇਂ ਮਿਲਾਤਾ ਹੈ।੪। ਪਾਧੂਨ: ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਅਜੀ ਤੁਸੀ
ਜੋਗੀ ਹੋ ਜਾਵੋ ਤੋ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਹਮਾਰੇ ਜੋਗ ਕੇ ਕੁਛ ਲਖਣ
ਐਸੇ ਹੈ ਤੋ ਵਹ ਕਹਤਾ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਪੰਥ ਕੀ ਇਹ ਰੀਤਿ ਹੈ ਜੋ ਹਾਟੀ: ਹਟੀ
ਆਂ ਤੇ ਬਾਟੀ: ਰਸਤੇ ਜੋ ਹੈ ਬਪਾਰ ਵ੍ਯਹਾਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਤਿਨ
ਤੇ ਨਿਰਾਲੇ: ਨ੍ਯਾਰੇ ਪਰ ਹੈ ਤੇ ਉਦਿਆਨੇ: ਉਜਾੜ ਬਣ ਤੇ ਬਨ ਮੇ ਜੋ ਬ੍ਰਿ
ਖ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕਰੇ ਵ ਬਿਰਖ: ਸਾਨਿਗਦ ਤੇ ਰੁਖ: ਬ੍ਰਿਛ ਦੇ ਰੁਖ:
ਬਨ ਦੇ ਤੇ ਬਿਰਖ: ਬਾਗ ਕੋ ਕੰਦ ਮੂਲ ਕਾ ਅਹਾਰੋ: ਭੋਜਨ ਖਾਈਐ:
ਖਾਨਾ ਚਾਹੀਐ ਤੇ ਅਉਧੂ: ਸੁਧ ਰੂਪ ਜਾਂ ਬੋਲੇ ਤਾ ਗਹਾਰੇ: ਗਹਣਾ ਦੇ
ਖੇਹੀ ਬੋਲੇ ਤੇ ਬ੍ਰਿਬਾਨ ਉਚਾਰੇ ਜਾ ਰੀਤੀ ਤੀਰਥੀ ਨਾਈਐ ਤੇ ਸੁਖ
ਫਲ ਪਾਈ ਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਮੈਲ ਕਾਈ ਵੀ ਨਹੀ ਲਗਦੀ ਪਾਪ ਦ੍ਵਾਅ
ਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਜਾਰੀਤ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖ ਗੋਰਖ ਕਾ ਜੋ ਪੂਤ: ਚੇਲਾ ਹੈ
ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਨਾਮ ਕਰ ਜੋ ਬੋਲੇ: ਬੋਲ ਕੇ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਜੋਗ ਕੇ ਜੁਗ
ਤਿ: ਜੁੜਨੇ ਕੀ ਏ ਸਾਡੇ ਮਤ ਮੇਂ ਜਾ ਈ ਬਿਧਿ ਹੈ।੫। ਆਗੇ ਜਾਬ
ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਕਹਾ ਤੋ ਤੇ ਅਛੇ ਹੈ ਪਰ ਏਹ ਤੇ ਸਾਡੇ
ਮਤ ਕੇ ਜੋਗ ਕੇ ਲਖਣ ਤੋ ਨਹੀਂ ਜੋ ਵਹ ਕਹੇ ਤੁਸਾਡੇ ਮਤ ਜੋਗ ਕੇ ਲ
ਖਣ ਕੈਸੇ ਹੈ ਤੋ ਸੁਨੋ ਹੇ ਭਾਈ ਚਾਹੇ ਹਾਟ ਬਾਟੀ: ਹਟੀ ਖੁਲੇ ਬੈਠੇ
ਚਾਹੇ ਰਸਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਵਾ ਵਾਪਾਰ ਕੇ ਤਿਨ ਮੇ ਨਹੀਂ ਇਕ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ।ਨਾਮ
ਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਤਿਹ ਚਾਹੇ ਉਨਮੇ ਰਹੇ ਵਾ ਘਰ ਮੇ ਰਹੇ ਤੇ ਪਰਘਰ: ਪਰ
ਗ੍ਰਿਹਿ ਚਿਤ ਕੋ ਨ ਡੋਲਾਵੈ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਹੋਰ ਟੇਕ ਮਨ ਮੇਂ ਨ ਟਿਕਈ:
ਟਿਕਾਵੈ ਤੇ ਕਪੂਨਾਂ ਜਾਵੈ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ ਚਾਹ ਬਨੀ ਹੀ ਰਹੇ ਸਾਡੇ
ਮਤ ਮੇ ਏਹ ਜੋਗ ਮੇ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਨੇ ਕੀ ਬਿਧਿ ਹੈ ਇਸੀ ਤਰਖ

ਰੁਲਪਾਉਤਾਂਹੋਆਪਨ: ਮੈਲਵੀਕਾਈਨਹੀਆਇਲਗਤੀ।ਦਾਬਿਨਾ
ਵੈ: ਜੈਸਪੱਤਕਨਾਮਕੀਟੇਕਮਨਮੇਨ ਫਿਕਈ॥ ਟਿਕਾਂਦੇ ਤੋਲੇ ਭੁਖ॥ ਤ੍ਰਿ
ਸਨਾਤੋਬਦਾਚਿਤਨਹੀਨੌਜਾਂਦੀ ਭਾਂਵੇਲਾਖਨੰਸਾਧੂਕਰੈ।ਹੋਜੋਗਤੇਆ
ਗੋਹੀਅਸਾਧਾਰਿਆਹੂਆਹੈ ਜੋਹਨਾਮੇਤੇ ਪਟਣ: ਸਹਰਾਮੇ ਘਰ:
ਸਰੂਪ ਗੁਰੂਜੀਨੇਂ ਸਾਨੂੰਦਿਖਾਯਾਹੈ ਵ ਪਟਣ: ਸ਼੍ਰੀਰਤੇ ਹਾਟ: ਸੁ
ਸਰੂਪਕੇਥੀਚਿਹੀ ਘਰ: ਸਰੂਪਗੁਰੋਹੈਨੋਂਦਿਖਾਯਾਹੈ ਤੇ ਸਚੁਨਾਮਕਾਈ
ਆਧਾਰਸਹਜੇਹੀਕਰਤੇਹੈਂ।ਤੇ ਖੰਡਿਤਾਨੀਦ੍ਰਾ ॰ਕੀਤੀਹੈ ਥਾਹਖੰਡਤ
ਤੇਅਲਪ੍ਰਅਹਾਰਕੀਤਾਹੈ ਤੇ ਤਤਕਾ ਬੀਚਾਰੋਕਰ ਤੇਹਾਂ॥੯॥ ਪੁਨਃ
ਹੋਗਸਿਧ ਬੋਲਿਆ ਕੋਈ ਅਜੀਤਸੀ ਸਾਡੇ ਦਰਸਨੁਦਾ ਭੇਖ ਕਰਹੁ:
ਅੰਗੀਕਾਰਕਰ ਹੁਣਾਤੁਸੀਂ ਮਰਕੇਜੋਗੀਦ੍ਵਾਬਨਾਇਕੇਦੇਂਗੇਤੇਮੁੰਦ੍ਰਾ
ਝੋਲੀ ਖਿੰਥਾਦੀਪਹਿਰੋਗਾਛੇਦਾ ਖਟਦਰਸਨ॰ ਵਿਚੋਇਕ ਜੇ ਜੋਗੀ
ਆਂਕਾ ਪੰਥ: ਪੰਥਹੈ ਕਾ ਭੇਖਹੈ ਤਿਸਏਕਹਮਾਰੇ ਦਰਸਨਕੇ ਜੋਬਾਰ੍ਹਾ
ਪੰਥਹੈਂ ਤਿਨਬਾਰਹਵਿਚੋ ਜੋਹਮਾਰਾ ਆਈਪੰਥਹੈ ਇਕ ਤਿਸਕੇ ਸਰੇ
ਵਹੁ: ਸੇਵਹੁ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰਕਰੋ।ਇਨਾਬਿਧਿ ਮਨ॰ਕੇ ਸਮਸਾਈਮੇ
ਹੇਪੁਰਖਾਂਤੇ ਫੇਰਬਾਹੁੜਚੋਟਨਹੀਖਾਈਦੀ ਇਹਆਮੁੜਕੀਆ
ਨੂਕੁਸਾਹਥਕਹਤੇਹੈ ਚੇਲੇ: ਬੋਲਕੇ ਸਾਂਨੂੰਕਹਨੇਂਲਾਗਾ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇਬੂ
ਝੈ ਤੇ ਜੋਗਮੇਂ ਜਗਤਿ: ਜੁੜਨਾਇਦ ਪਾਈਐ: ਪਾਈਤਾਂ ਹੈ॥੯॥
ਅਥਸਤਿਗੁਰਉਤ੍ਰਦੇਤੇਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਸਿਧਹਮਨੇਆਗੇਹੀਭੇਖਧਾਰਨਕੀਆ
ਹੈ ਜੋਪੂਛਕੋਨਹੈ ਤੇ ਸੁਨੋ।ਪ੍ਰਥਮਕਾ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਅੰਤਰਿਸਬਦੁਨਿਰੰਤਰਿ:
ਜੋਸਰਬਕੇ ਅੰਤਰਨਿਰੰਤਰ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਜਾਣਿਆਹੈ ਇਸਤੇਹਮ
ਆਗੇਹੀਜੋਗਿਦ੍ਵਾਬਨੇਹਾਂ।ਦੂਜੀ ਉਤ੍ਰਾ ਮੁਦ੍ਰਾਹਉਮੈਮਮਤਾਦੂਰਿਕ
ਰੀ: ਜੋਹਉਮੈਤੇਮਮਤਾਦੂਰਕਰੀਹੈਤੇਨਿਮ੍ਰਤਾਤੇਸਮਤਾਧਾਰੀਹੈ ਏਹੀ
ਮੁਦ੍ਰਾਧਾਰੀਹੈ।ਆਈਪੰਥਤੁਮਨੇਕਹਾਥਾਸੋਦਤਾਕ ਉਤ੍ਰਾ ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ
ਅਹੰਕਾਰ॰ਕੋਈ ਜੋਹਨੂੰ ਨਿਵਾਰੈ: ਨਿਵਰਤਕੀਤਾਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂਕੇ ਸਬਦ
ਸੇਂਸਮਝਪਰੀਹੈ॰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੀ ਵਾਕਿਆਦ ਕੋਕੇ ਨਿਵਰਤੀਕੀ॥
ਇਹੀਹਮਨੇਆਈਪੰਥਕੋ ਸੇਵਤੇਹਾਂ।ਖਿੰਥਾਕਾ ਉਤ੍ਰਾ ਭਰਿਪੁਰਿਰ
ਹਿਆ: ਜੋਹਨੂੰ ਭਰਪੂਰਹੋਰਹਿਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਰੇ ਜਾਣਿਆਹੈ ਏਹੀ
ਖਿੰਥਾਧਾਰੀਹੈ।ਜੋ ਸੋ [illegible] ਖਥਾ: ਗੋਦੜੀ ਸੇਤਾਂਗੋਵਰਗੇਹੁਏਹੋਤੇਹੈ ਤੈਸੇ
ਰੋਮਰੋਮਸੇਰਮਿਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਨੇ ਥੇਕੀਆਹੈ।ਝੋਲੀਕਾ ਉਤ੍ਰਾਨਾਨ
ਕਤਾਰੈਏਕਹਰੀ: ਜੋਹਤਾਰੈ ਤਦਏਕ ਹਰੀਹੀਤਾਰੈਗਾ ਇਹ ਜੋਨਾਮਧਾ
ਹੈ ਇਹੀਝੋਲੀਧਾਰੀਹੈ ਜੋ ਸੋਝੋਲੀਮੇਂ ਸਭਕਿਛਹੋਤਾਹੈ ਤੈਸੇ ਸੁਧਮੇਂ
ਸਭਕਾਨਾਨਾਦਿਕਗੁਣਰਹਤੇਹੈਂ।ਇਤੇਸੇਪ੍ਰਧਾਰੀਝੋਲੀਸਾਧਸਮਤਾ
ਹੈ।ਸਾਚਾਸਾਹਿਬ॰ ਜੋਸਾਚੀਨਾਈ: ਬਡਿਆਈਵਾਲਾਹੈ ਤਿਸਨੂੰ
ਤਮਾਕੇ ਪਰਖੈ: ਪਰਖੀਦਾਹੈ।ਗੁਰੋਕੀ ਜੋਬਾਤਹੈ ਖਰੀ: ਚੰਗੀਤਾਂ॥੧੦

ਸਿਕੈ॥੧੦॥ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਜੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਹੇਂ ਆਪ ਕੋ ਤੌ ਜੋਗੀ ਕਹਤੇ ਹੋ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਤੋ ਖਪਰ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੰਚਕਲੀ ਟੋਪੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਤ੍ਯਾਦਿ ਤੁਮਾਰੇ ਕਹਾ ਹੈ ਚਿਨ੍ਹ ਸੋ
ਸੁਨੋ॥ਖਪੰਰ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਉਧਉ: ਉਲਟਾ ਜੋ ਹ੍ਰਿਦਾ ਖਾਪ੍ਰ ਭੂਦਲੋ ਸੇਜਾਰਨ
ਰਸੀਮੁਖ ਤਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ ਸਧਾ ਕੀਆ ਹੈ ਇਹੀ ਖਪਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਹਮ
ਨੇ॥ਟੋਪੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਪੰਚਭੂ ਟੋਪੀ: ਭੂਮ ਆਦਿ ਜੋ ਪੰਚ ਤਤ੍ਵ ਕੀ ਰਹਤ ਧਾ
ਰੀ ਹੈ ਇਹੀ ਟੋਪੀ ਧਾਰੀ ਹੈ॥ਕਰੂਸਨ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਕਾਂਇਆ॥ਕੋ ਜੋ ਕਾਤ੍ਰੂ
ਆ ਹੈ ਇਹੀ ਕਰੂਸਨ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਰੂਸਨ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ
ਕਥੀ ਮਹਿ ਨਿਲੋਕ ਪਟਕਾ ਗੋਡ੍ਹਿ ਓਕੇ ਤੋਪਿ ਨਕੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੁਲ
ਕੇ ਦੁਸਾਸਨੇ ਸੇ ਧੇਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸਕ੍ਰਾਮੇਂ॥ਤਾਂ ਕੋ ਕਰੂਸਨ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ਜਗੋ
ਟੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਮਨ: ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਦ੍ਰਿੜ ਸੋ ਇਹੀ ਜ
ਗੋਟੀ: ਸੇਲੀ ਵਾ ਜਗੋਟਾ: ਸੇਲ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਛਤੀਸ ਭਉਤਕ
ਖਾਪ੍ਰਜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋਗੀ ਓਕੋ॥ਜਗੋਟੀ ਜਗੋਟਾ ਸੇਲੀ ਸੇਲਾ ਏਕ ਹੀ
ਹੈ॥ਚੇਲਿਆਂ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਸੰਜਮ ਸਾਥ ਏਹ ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਚੇਲੇ
ਹੈ ਨ ਚਲਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪੀ॥ਜੋਗ ਦੀ ਜੁਗਤ ਦਾ ਉਤ੍ਰ॥ਨਾ
ਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਮ ਜੋ ਸੁਨਿਆਂ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ
ਸਮਾਲਦੇ ਹਾਂ॥ਇਹੀ ਜੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਹੈ॥ਇਸ ਤੇ ਫੇਰ ਚੋਟ ਨਹੀ
ਖਾਤੇ॥੧੧॥ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਤਿਨ ਹੂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਜੋ ਕਵਨ ਗੁਪਤਾ ਹੈ॥੧॥ਤਿਸ ਮੁਕ
ਤ: ਮੁਕਤ ਕੌਨ ਹੈ ਬੰਧਨ ਤੇ॥੨॥ਤੋ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਜੁਗਤ: ਜੋੜਾ ਹੂਆ ਕੌ
ਨ ਹੈ॥੩॥ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਆਵੈ: ਆਤਾ ਕੌਨ ਹੈ॥੪॥ਜਾਇ: ਜਾਤਾ ਕੌਨ ਹੈ॥੫॥
ਤੇ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਮੇਂ ਕੌਨ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ॥੬॥੧੨॥ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਘਟ
ਘਟਿ॥ਐਸਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਗੁਪਤਾ: ਛਿਪ ਰਹਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੌਨ ਐਸਾ ਪਦਾਰਥ ਹੈ
ਦੂਜੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਾ: ਜੋ ਗੁਪਤ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਮੁਕਤ ਤਿਸੂ
ਪਤਾਂ ਕੋ ਜਾਣ ਕੈ ਗੁਰਮੁਖ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਹੈ ਨ ਬੰਧਨਾਂ ਤੇ॥ਤ੍ਰਿਤੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥
ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਜੁਗਤ: ਜੁੜ ਰਹਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੌਨ
ਹੈ॥ਚੌਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਮਨਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨਸੈ: ਨਾਸ ਕੋ॥ਮਰ ਕੇ ਤੇ
ਜਨਮ ਕੇ ਆਵੈ ਹੈ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਜਨਮ ਕੇ॥ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਮਰ
ਕੇ ਜਾਇ॥ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ॥ਖਸ਼ਟਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨੇ
ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੋ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਮੇਂ ਸਾਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ॥੧੩॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੋਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਿਧ॥ਜੋ ਜੀ ਇਹ ਦੀ ਕਹੋ ਜੋ ਏਹ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਬਾਧਾ: ਬਧਾ ਗਿਆ ਹੈ ਮਾਯਾ ਸਾਥ ਵਾ ਵਿਸਿਆਂ ਸਾਥ
ਜਿਸ ਤੇ ਸਰਪਨੀ: ਮਾਯਾ ਨੇ ਖਾਧਾ ਹੈ॥ਅਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਖੋਇਆ॥
ਹੈ ਜਨਮ ਕੋ ਯਾਨੇ ਤੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਲਾਧਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਕਿਉ ਕਰਿ ਨਿਰਮਲ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਅੰਧਿਆਰਾ: ਅਗਿਆਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਾ

ਇਨਪ੍ਰਸੰਗਕੇ ਤਤ॥ ਸਿਧਾਂਤਕੌਜੋ ਬੀਚਾਰੈ: ਬੀਚਾਰਕੈਪੁਨ: ਉਤ ਦੇਵੈਸੋ
ਗੁਰੂਹੈਹਮਾਰਾ ਅਥਵਾ ਵਾਕੋਹਮਗੁਰੂਕਰਪੂਜੈਂਗੇ॥੧੯॥ ਇਹਸੁਨਕੇਰ
ਭੂਸੀਨੇਆਨਮੇਂਬੀਚਾਰਾਜੋਏਹਤੌਬੋਤੀਸੀਬਾਤਪੁਛਨੇਸੇਹੀਗੁਰੂਬ
ਨਾਇਆਚਾਹਤੇਹੈਂ। ਤਾਂਤੇਬਚਨੁ ਜੋਈਕਹਤੇਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨਕਾ ਉਤ੍ਰਾਦੂਰਮ
ਤਿ: ਖੋਟੀਅਤਿਨੇਜਾਕੋਬਾਧਾਹੈ ਜੋਪਾਸਾਬ ਜਾਹੀਤੇਆਜਾਸਰਪ
ਨਿਨੇਬਾਧਾਹੈਯਾਕੋ ਦੂਸਰੇਕਾ ਉਤਰ ਮਨਮੁਖਿ॥ ਤਾਕਾਰਿਕੋਇਸਨੇਆ
ਪਨਾਜਨਮਖੋਇਆਹੈ॥ ਤੀਸਰੀ ਉਤਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿਲਾਧ: ਗੁਰਮੁਖ
ਤਾਂਸੇਂਜਨਮਕੋਤੇਨਾਮਰਤਨਕੋਲਾਧਾਹੈ। ਚੌਥੇਕਾ ਉਤ੍ਰਾ ਸਤਿਗੁਰਮਿ
ਲੈ: ਜਬਸਤਿਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮਸ੍ਰੋਤ੍ਰਿਬ੍ਰਹਮਨਿਸ਼ਟ ਅਧੇਰਾ॥ ਅਗਿਆਨ
ਰੂਪਾਜੀਵਕਾਤਿਸੀਤੇਮਿਲਦਾਹੈਜਾਤਾਹੈ ਆਵਿਦਯਾਮਲਤੇਰ
ਹਤਹੋਤਾਹੈ ਰੂਪਾਪਮਲ ਤੇਰਹਤਹੋਤਾਹੈ। ਅਕਾਥਾਬਾਜੋਬੀਚਾਰ
ਕੇਉਤਰਦੇਵੈਸੋਗੁਰੂਹੈਹਮਾਰਾ ਉਤ੍ਰਾਤਾਕਾਸੁਨੋ। ਹਉਮੈ॥ ਜਿਸਨੇਮੇਟੀ:
ਮੇਟੀਹੈਤਬਤਿਸਦਾਚਿਤਮੇਂਕੁਸਲਹੋਕੇ ਦਰ ਸਮਾਇ॥ ਲੀਨਹੋਗਯਾ
ਹੈਪ੍ਰਮਾਤਮਾਮੇਂ ਸਮਾਇ: ਸਮਤਾਕੋਧਾਰਿਹੈਇਰਿਦੇਮੇਂਜਸਕੇਮੇਟ
ਕੇਸੋਈ ਤੁਮਾਰਾਗੁਰੂਹੈ॥੧੯॥ ਪੁਨ: ਇਹ ਆਗੇਕੀਪਤ੍ਰੀਸਿਧਾਂ
ਤਉਪਦੇਸ ਦੇਤੇਹੈਂ ਜੋਹੈਜਿਧ ਸੀਕਿ: ਅਫੁਰਪ੍ਰਮਾਤਮਾਮੇਂਦੀ
ਸੈ: ਦਯੀਏਨੈਰੰਤਰਿਮਨਕੋ ਬੰਧ: ਰੋਕਕੇ ਬਾਰਬਾਰ ਬਾਧਤਿਤੇ
ਜਾਰੀਤਿਜੋਬਾਧਜਤੋਰੋਕਕੇਅੰਤਰਮੁਖੀਮਨਕੋਕਰਤਾਹੈਜੋ॥
ਤਿਸਕਾ ਹੈਸਾ: ਮਨਕਾ ਜੀਵ ਉਡਤਾਨਹੀਟਾਸ਼ਾਪੰਥੋਂਸੇਫਿਰ
ਇਸੀਤੇਅੋਰ ਕੈਧ। ਸੀਰਮੇਦੀਨਹੀਪੜ੍ਹਾ ਕੈਧ: ਸੀਰਹੀਤਿ
ਸਕਾਨਹੀ ਪੜੈ: ਭਿਗਤ ਕਾਮਬਤਾ ਐਸੋ ਚਿਰੰਜੀਵੀਹੋਜਾਤਾ
ਹੈ॥ ਕਾਸੀਤਿ ਸਹਜਗੁਰਫੁਧਰ: ਸੰਤਰੂਪਗੁਰਫਧਰਮੇਂਸਾਚਾ॥
ਜੋਹਰੀਹੈਤਿਸਕੋਜਾਣੈ॥ ਹੈਨਇਸੀਤੇਹੀ ਨਾਨਕ॥ ਸਾਹਿਬਕ
ਰਤੇਹੈਂਵਹ ਸਾਚਾ॥ ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ॥ ਹਰੀਕੋ ਭਾਵੈ: ਭਾਵਦਾਹੈ॥੧੯॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਕਿਸਕਾਰਣਿ ਗ੍ਰਿਹੁਤਜਿਓ: ਗ੍ਰਿਹਨਿਭਾਜੈਕੇ ਉਦਾ
ਸੀਨਹੋਇਹੋ॥੨॥ ਤੋਕਿਸ ਕਾਰਣਿ: ਦਸਤੇਏਹੁਤੈਂਖਕੇਨਿਦਾਸੀ
ਭਏਹੋ ਮਹਾਰਾਜਨੇਦਸਮੇਉਦਾਸੀਕਾਬੇਖਧਾਰਾਹੁਆਥਾਇਸਬ
ਤਕੋਭਲੇਭਲੇਸਿਧਕਹਤੇਹੈਂ। ਅਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਕੀਪਉੜੀ
ਮੇਂਆਤਾਹੈ ਪਉੜੀਹੈਸੋਕਹਤੇਹੈਂ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਬਾਬੇਪਾਈਬਖਸਦਰਦਰ
ਸਿਉਫੇਰਿਘਾਲਿਕਮਾਈ। ਰੇਤੁਅਕੁਆਹਾਰਕਰਿਰੋੜਾਕੀਗੁਰ
ਕਰੀਵਿਛਾਈ। ਭਾਰੀਕਰੀਤਪਸਿਆਬਡੇਭਾਗਹਰਿਸਿਉਬਣਿ
ਆਈ। ਬਾਬੇਪਹਦਾਸਚਖੰਡਨਉਨਿਧਿਨਾਮਗਰੀਬੀਪਾਈ।
ਬਾਬੇਦੇਖਾਧਯਾਨਕਰ ਜਲਦੀਸਭਪ੍ਰਿਥਵੀਦਿਸਆਈ।
ਬਾਝਗੁਰੂਗੁਬਾਰਹੈਹੈਹੈਕਰਦੀਸੁਣੀਲੁਕਾਈ। ਬਾਬੇਭੇਖਬ

ਬਣਾਇਆ।ਐਸੇਦਾਸੀਕੀਰੀਤਿਚਲਾਈ।ਚਾਹੀਆ।ਜੋਧਨਧਰਤੁਲੁਕਾਈ
ਜਿਸਦੇਪਖਰਕੇਨੂੰਮਦਨਜਾਰੇਹੋ।੨।ਅਗੁਰਕਿਉਕਰਿਸਾਬ: ਜਗਮਾ
ਸੂਆਂਰੋ ਲਿਆਵਹੁਗੇ ਪਾਰ: ਪਾਰਾ।੨੭।ਪ੍ਰਸ਼ਨਮਕਾ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਖੋਜਤਭਏਉਦਾਸੀ: ਹੇਸਿਧੋਗੁਰੋਦੁਆਰੇ ਖੋਜਤੇਹੋਏਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੋਉ
ਦਾਸੀਨਭਏਹਾਂ ਦਾਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੋ ਖੋਜਣੇਵਾਸਤੇਉਦਾਸੀਨਭਏਹਾਂ
ਦੁਤੀਕਾਉਤ੍ਰ।ਦਰਸਨਕੈਤਾਈ: ਮੈਤਾਕੇਦਰਸਨਕੇਵਾਸਤੇਇਸ
ਭੇਖਕੇਨੇਵਾਸੀਹੋਏਹਾਂ ਕਾਹਤੇ [illegible]ਜੋਮੈਂ ਇਹੁਜੇਹੇਦਰਸਨਭੁਖੇ
ਨਹੀਹੋਏ।ਤ੍ਰਿਤੀਕਾਉਤ੍ਰ।ਸਾਚਵਖਰਕੇ: ਸਾਚੇਨਾਮਵਖਰਕੇਹਮ
ਵਣਜਾਰੇਹੈ।ਚਉਥੇਕਾ ਉਤ੍ਰ।ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਉਤਰਸਿਪਾਰੇ: ਹੇ
ਸਿਧੋਗੁਰੋਦੁਆਰੇਜੋਜੋਸਚਨਾਮਵਖਰਕੇਤਨਮਨਧਨਅਰਪਨਸੇ
ਪਾਂਧੀਪਸਧਾਰੂਪੀਰਾਸਸੇਖਰੀਦਕੇਲਧੇਗੇਸੋਪਾਰਉਤਰਸਿ:
ਉਤਰੇਗੇਸੈਸਾਰਸਮੁੰਦ੍ਰਤੇ।੧।ਪੌਨਕਿਤਿਵਿਧਿਪੁਰਖਾ॰ਤੈਨੇਜਨਮ
ਗਵਾਇਆ: ਗਵਾਯਾਹੈਦਾ ਦੂਜਾਜਨਮਹੂਆਹੈ।੧।ਕਾਹੇ ਕਉ:ਨੂੰ
ਦਾ ਵਿਖੇਤੂੰਇਹੁਮਨਲਾਯਾਹੈ।੨।ਤੇਕਿਤੁਵਿਧਿਆਸਾਤੇਮਨਸਾ
ਖਾਈਹੈ।ਆਪਨੇ।੩।ਤੇਕਿਤੁਧਿਧਿ।ਨਿਰੰਤਰਜੋਤਿਤੁਮਨੇਪਾਈਹੈ।
੪।ਅਬਿਨਦੰਤਾਸੇ ਸਾਰ: ਲੋਹਾਕੈਸੇ ਖਾਈਐ: ਖਾਈਦਾਹੈ।
ਅਥਿਹੁਤੂੰਸਾਕੈਸੇਖਾਧਾਹੈ ਤੇਹਮਕੈਸੇਖਾਵੈ।ਬਾਕਿਹ ਸਾਰ। ਲੋਹੇਦ
ਤੇਜੇਸਜਾਰਹੈਦਾ ਇਸੇਹੇਕਮਾਦੇ ਤਿਨਕੋਬਿਨਾਘੜੇਘੜੇਸਾਪ੍ਰਰੂਪੀ
ਦੰਤਾਸੇਂਕੈਸੇਖਾਈਐ ਅਥਿਹ ਏਹਨਾਅਇਲਪਜਾਯਨਸੇਕੈਸੇਅ
ਕਾਦਹੋਵੈ।੨।ਮਿਸਜਾਰਲੋਹਾ।੧੭ ਅਬ [illegible]ਸ਼ਮਕਾਉਤ੍ਰ।ਸਤਿਗੁਰ
ਕੇ: ਹੇਸਿਧੋਸਤਿਗੁਰਕੇਵਚਨਸੇਜਨਮਤੇਗਾਵਨਮਿਟਾਇਆਹੈ
ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂਕੇਉਪਦੇਸਤੇਹਮਾਰਾਦੂਸਰਾਜਨਮਹੂਆਹੈਤਿਸ
ਪਰ੍ਰਮਾਣਭਗਤਮਾਲਵਿਖੇਇਕਚੋਰਨੇਚਤਰਭੁਜਕੀਕਥਾਸੁਨੀ
ਸੀਤਿਸਕਾਜਨਮਬਦਲਗਿਆਥਾ।ਦੂਸਰੇਕਾ ਉਤ੍ਰ।ਅਨ
ਹਦ: ਧੂਹਮਾਦੇਖੇਗਾਤੇਹੋਸੀਰਕਰਦੀਤੇਇਹੁਮਨਦੀਲਾਯਾਹੈ
ਤ੍ਰਿਤੀਕਾਉਤ੍ਰ।ਮਨਸਾ: ਵਾਸਨਾਲੋਕਾਂਦੀਤੇ ਆਸਾ॰ਪਦਾਰਥੋਕੀ
ਲੈਨੀ ਜੋਅਮਕੇਨੇਇਹਕੋਛਡੀਆਥਾ।ਤੇਇਹਕਹਾਥਾਕਿਹਮੇ
ਰਦੀਦੇਵੈਰਾਗ ਦ ਮਨਸਾ: ਧੁਧੀਕੀਆਜੋਆਸਾਹੈਅਨੇਤਮੇਰ
ਰਸਧਦਕੁਰਿਜਲਾਈਹੈ ਜਾਰੀਤਿਸਧਧਿਕਰਿਖਾਈਹੈ ਆਸਾ
ਮਨਸਾ।ਚਉਥੇਕਾਉਤ੍ਰ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੋਦੁਆਰੇਜੋਤਿਨਿਰੰਤਰਪਾਈ
ਹੈ।ਪੰਚਮਕਾ ਉਤ੍ਰ।ਤ੍ਰੈਗੁਣਮੇਟ॰ਸੋ ਸਾਰ: ਲੋਹੇਸਜਾਰਕੋਖਾਈ
ਦਾਹੈ ਅਥੇਹਤ੍ਰਿਗੁਣਬਿਰਚਿਤਮੀ[illegible]ਅਭਿਮਾਨਕੇਅਭਾਵਸੇਂਸੀ

ਸਾਰ ਅਭਾਵ ਕਰੀਤਾ ਹੈ।। ਤੁਮ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਕਰੋ ਬਿਚਾ
ਰ: ਉਤਰੁ।। ਇਹੀ ਬਿਚਾਰ ਸਾਚਾ ਹਮ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਾਰੇਗਾ
ਤਾਰਣਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ।। ਜਿਸ ਕੋ ਸੋ ਤਰੇਗਾ।। ਇਹ ਜੋ ਨਿਸ੍ਚਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ
ਹੀ ਤਾਰੇਗਾ।। ਇਹੀ ਹਮ ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰ ਹੈ।। ੨੦।। ਪੁਨ: ਤਿਨ ਪ੍ਰ
ਸ੍ਨ ਕੀਆ ਜੋ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਆਦਿ ਕਾ ਕਉਣ ਬੀਚਾਰ ਕਥੀਅਲੇ:
ਕਹੀਦਾ ਸੀ ਅਥ ਜੋ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਆਦਿ ਕੌਣ ਕਥਾ।। ਉਹ ਬੀ
ਚਾਰ ਕਰਤਕ ਹੈ।।੧।। ਸੁੰਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਕਹਾ ਘਰ ਵਾਸ ਜੋ ਹੈ।।੨।।
ਗਿਆਨ ਕੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਕਥੀਅਲੇ: ਕਹੀਦੀਆਂ।।੩।। ਘਟ
ਿ ਘਟਿ ਮੇਂ ਕਵਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ।।੪।। ਅਕਾਲ ਕਾ ਠੀਗਾ: ਡੰਡਾ
ਕਿਉ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਾਈਐ: ਜਲਾਈਦਾ ਹੈ।।੫।। ਤੇ ਕਿਉ:
ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਰਭਉ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾਈਐ।।੬।। ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਈਐ।।੬।। ਤੇ ਸਹਜ: ਸਾਂਤੀ ਵਾ ਬੋਧ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਆਸਣੁ:
ਸਥਿਤੀ ਕਿਉ ਜਾਣੈ।।੭।। ਤੇ ਕਾਮਾਦਿ ਬੈਰਾਈਐ: ਬੈਰੀਆਂ ਕੋ
ਕਿਉ ਛੇਦੈ।।੮।। ਇਨ ਅਸਟ ਪ੍ਰਸ੍ਨੋ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਆਗੇ ਵਖਰੇ ਵਖਰੇ ਸੁਣ
ਵਾਂਗੇ ਅਬ ਸਮੁਦੇ ਸੁਨੋ।। ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ: ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕ
ਰਿਕੇ ਹਉਮੈ ਜੋ ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋ ਮਾਰੇ ਵਾ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਤੇ ਬਿਖੁ: ਬਿ
ਖੈ ਹੀ ਮਾਰੈ: ਦੂਰ ਕਰੈ ਤਾਂ: ਤਦ ਇਸ ਕਾ ਨਿਜ ਘਰ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇ
ਵਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ।। ਜਿਨਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਰਚਿ: ਬਣਾ ਕੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਪੁਨ:
ਰਚਿਆ: ਹੈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਤਿਸ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣੈ ਨਾਨਕ
ਤਾ ਕਾ: ਤਿਸ ਕਾ ਦਾਸ ਹੈ।।੨੧।। ਪਿਛਲੇ ਕੇ ਆਠ ਪ੍ਰਸ੍ਨੋ ਕਾ ਸਮੁਦੇ ਕਾ
ਉਤ੍ਰ ਦੀਆ ਥਾ ਪਰ ਤੁ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ਭੀ ਦਿਨਾ ਥਾ ਸੋ ਬੀਚ ਹੀ ਐ
ਸਿਧ ਨੇ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਰ ਦੀਆ ਜੋ ਜੋ ਇਹ ਸਿਦੇਹੁ ਹੈ ਯਥਾ ਜੋ ਕਹਾਂ
ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਆਵੈ: ਆਤਾ ਹੈ।।੧।। ਕਹਾ ਜਾਵੈ: ਜਾਤਾ ਹੈ।।੨।।
ਤੇ ਪ੍ਰਲੈ ਕਾਲ ਮੇਂ ਕਹਾ ਇਹੁ ਸਮਾਇ ਰਹਤਾ ਹੈ।।੩।। ਇਸ ਸਬ
ਦ: ਵਾਕ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਉ: ਕੇ ਅਰਥਾਵੈ: ਅਰਥ ਕੋ ਸਮਝ ਕੈ ਉਤ੍ਰ
ਦੇਵੈ ਤਿਸ ਕੋ ਹਮ ਗੁਰ ਕਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈ।। ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਵੀ ਤਮਾਈ: ਤ
ਮਾ ਨਹੀ ਵਾ ਮੇਂ ਜਸ ਥਾਰ ਵ੍ਰਕਤਾ ਹੈ।। ਵਾ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਦੀ ਤਮਾ ਨਹੀ ਕ
ਰੈਗੇ ਹਮ ਤਾ ਕੇ ਚੇਲੇ ਹੋਵੇਂਗੇ।। ਅਬ ਇਕ ਔਰ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਹੈ ਜੋ ਕਿਉ: ਕਿਸ
ਸਾਧਨ ਸੇ ਤਤੈ: ਜੀਵ ਅਵਗਤੈ: ਅਵਿਨਾਸੀ ਕੋ ਪਾਵੈ।। ਉਤ੍ਰ ਸਾਬਣੀ
ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੋ: ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਿਆਰ ਲਗੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਂ ਵਾ
ਨਾਮ ਮੇਂ ਤੌ ਤਤ ਅਵਗਤ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ।। ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ
ਕੀ ਰੀਤਿ ਸੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ: ਗਿਆਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਹਿਰਦੇ

ਕੀਤੇ ਕਰਮਾ ਕੀ ਗਤੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪੇ ਜਗ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸਾ
ਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬੀਚਾਰੇ ਖਾਂਗ ਜਾ ਬਾਤ ਕੋ ਜ ਬਾਰਥ ਹੈ ਕੋ ਮਾਨ ਬਾਰ
ਥ ਹੈ ਤਿਨ ਹੁਕਮ ਜੀ ਸਤ ਹੈ। ਅਬ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਹੁਕਮੇ ਆ
ਵੈ: ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਮੈ ਸ੍ਵਰਗ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਇਹ ਜੀਵ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ ਆਤਾ ਹੈ।
ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਹੁਕਮੇ ਜਾਵੈ: ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਮੈ ਸ੍ਵਰਗ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ
ਜਾਵੈ ਹੈ। ਤੀਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਹੁਕਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਈ: ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਮੈ ਸ੍ਵਰਗ ਕੋ ਹੁਕਮ
ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਮਾਯਾ ਮੇ ਪ੍ਰਲੈ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਗੁਰ
ਤੇ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵੈ ਜੋ ਤਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦੇ: ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾ
ਰਾ ਗਤਿ: ਕਲ੍ਯਾਨ ਕੀ ਮਿਤਿ: ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਪਾਈ ਹੈ। ਵਾ ਤੁਮਾਰੇ
ਸਬਦੇ: ਪ੍ਰਸ੍ਨੋ ਕੀ ਮਿਤ ਗਤਿ: ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਤਿਸ ਨੇ ਪਾ
ਈ ਜੋ ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਚ ਅਭ੍ਯਾਸ ਕੋ ਕਮਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਓਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਗੁ
ਰੂ ਹੈ। ਦਸਾ ਅਬ ਆਠੇ ਪ੍ਰਸ੍ਨੋ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕ੍ਰਮ ਸੇ ਸਲੋਕ। ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ
ਆਦਿ ਕਉ: ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਆਦਿ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਬਿਸਮਾਦੁ: ਆਸ
ਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਥੀਅਲੇ: ਕਹੀਦਾ ਜੀ ਵੇਦਾ ਪੁਰਾਣੋਂ ਮੇ।
ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਸੁੰਨ: ਅਫੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਰਬ ਮੇ ਵ
ਸਲੀਆ ਹੂਆ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਤੀਕ ਉਤ੍ਰ। ਅਕਲਪਤ ਮੁਦ੍ਰਾ ਗੁਰ: ਗੁਰੋਂ ਨੇ
ਕਥੀ ਬੀਚਾਰੀਅਲੇ: ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਜੋ ਗਿਆਨ ਨੇ ਸਾਂਸੇ ਮੈਂ ਸਾ
ਰ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਇ ਹੈ। ਇਹੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਥਨ ਕ
ਰੀਤੀ ਆਹੈ। ਚੌਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਚਾ ਸਰਬ ਧੁਨੀਆ: ਸ੍ਰਬ
ਜੀਆਂ ਕੇ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਸਾਚਾ ਵ੍ਯਾਪਕ ਹੋਇ ਹੈ। ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰ ਬਚ
ਨੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਅਵਗਤਿ: ਅਵ੍ਯਕ੍ਤ ਮੇ ਸਮਾਈਐ ਮਨ ਕੋ ਤੇ ਕਾਲ ਕਾਨੀ
ਮਾਜ ਲਾਈਤਾ ਹੈ। ਇਉ ਭਾਖਣਾ ਛਸਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਤਤੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਹਜ ਲੇ
ਹੈ: ਤਤ ਜੋ ਨ੍ਰਿਮਾਯਾ ਹੈ ਤਾ ਕੋ ਸਹਜ। ਬੋਧ ਦ੍ਵਾਰਾ ਲਹੈ: ਲਖੈ ਤੌ ਨਿ
ਉਪਰ ਜਾਈਐ ਇਉ ਸਪਤਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਨ ਕ
ਰਣੀ: ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦੂਜੀ: ਦ੍ਵੈਤ ਕੀ ਕਾਰ ਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀ
ਐ ਜੈਸੇ ਏਕ ਅਦ੍ਵੈਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਾਰ ਕਰਣੀ ਚਾਹੀਐ ਵਾ ਨਾ
ਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ। ਪੁਨ: ਜਬ ਜਾਨੇ ਨਾਮ ਤੇ
ਬਿਨਾ ਦੂਜੀ ਕਾਰਾਂ ਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਬ ਛੋਰਦੀਆਂ ਤਬ ਸਹਜ: ਸ਼ਾਂ
ਤੀ ਵਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਮਿਤੇ ਪਕਾ ਜੇ ਆਸ ਹੂ: ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਸਹਜ ਤੇ ਮਿਤੇ
ਪਮੇਂ ਸੋ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਹੇ ਸਿਧੋ। ਅਸ਼ਟਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਸੋਵੈ ਸਿ
ਧ ਜੋ ਏਕਿ ਲਹੈ: ਸਿਧ ਹੈ ਭ੍ਰਕੇ ਜੋ ਸੇਵੇਗਾ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸੋ ਏਕੀ ਕਾਮਾਦਿ
ਬੈਰਾਈਐ: ਬੈਰੀ ਓਹ ਕੇ ਤਾਈ ਛੋਡਦੇ ਏਕਾ ਧੇਜ: ਮਾਰਗ ਲਹੈ। ਲ

ਖਲੋਤਾਹੈਖੋਜੀਹੋਇਬੁਝੈ॥ਤਿਸਪ੍ਰਸਾਖੀਭਗਤਮਾਲਕੀ ਜੈਸੇਖੋਜੀਨੇਆ
ਪਨੇਗੁਰੇਕੀਖੋਜਲਈਥੀ॥ਅਥਾਅਪਣਾਸਿਧਾਂਤੁਕਹਤੇਹੈ॥
ਹੁਕਮੰ॥ਜਿਸਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਾ॥ਬਿਸਮਾਦੁ॥ਆਸ਼੍ਚਰਜਰੂਪਹੈਤਿਸਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾਕੇ ਹੁਕਮ॥ ਸ੍ਰੁਤੀਸਿਮ੍ਰਿਤਿਰੂਪਾਕੋਪਛਾਣੈ॥ਇਹਪੁਰਸਹੈ॥ਸਿਧੋਪ
ਨ॥ਕੈਸਾਹੈਓਹੁਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥ਜੋਸ੍ਰਬਜੀਆਕੀਜੁਗਤਿੰਕਾਜਾਣਣਵਾਲੈ
ਕੈਕੀਜੋਈਸਚ ਜਾਣੈ॥ਜਾਣਰਹਾਹੈ॥ਤਿਨ੍ਹੁਇਹਜੀਵਾਕਿਆਹੁਕਮ
ਪਛਾਣੈ ਉਤਰ॥ਆਪੁਮੇਟਿ॥ਜੋਪੁਰਸਆਪਾਭਾਵਮੇਟਕੇ ਨਿਰਾਲ
ਮੁ॥ਨਿਆਰਾਹੋਜਾਵੈ॥ਪੰਚਰਕੋਮੈਜੇ ਪੁਨਃ॥ਜਿਸਕੇਹ੍ਰਿਦੇਅੰਤਰਸਾਚਸ੍ਵਰੂ
ਪਕਾਬੋਧਹੈ॥ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਅਪਰੋਖਸੋਜੋਗੀਜੋਈਕਹੀਤਾਹੈ॥ਕਤ੍ਰ॥ਅਵਿ
ਗਤੋਨਿਰਮਾਇਲੰ॥ਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਤਿਸਕਾਬੋਧਜਬਉਪਜੇਹੈ
ਤਬਏਹਜੋਨਿਰਗੁਣਜੀਵਹੈਸੋ ਸਰਗੁਣ॥ਦੈਵੀਗੁਣਾਂਕੇਸਹਤਹੋ
ਜਾਤਾਹੈ॥ਕਿਵ ਅਵਗਤੋਨਿਰਮਾਇਲਾ॥ਨਿਰਗੁਣਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ
ਤਿਸੀਤੇ ਏਹਰਾਣਸਰਗੁਣਉਪਜਕੇ ਥੀਆ॥ਹੋਆਹੈ॥ਐਸੇਵਹੁ
ਪੁਰੁਖਕੁਸੋਗੀਜਾਨ ਤਾਹੈ॥ਪ੍ਰਿਤ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ॥ਉਪਦੇਸਤੇ
ਐਸਾਪਰਥੁਕੁਪ੍ਰਮਾਤਮਪਰਮਪਦਪਾਈਤਾਹੈ॥ਜਿਸਨੇਪਰਮਾ
ਤਮਏਹਪਾਇਆਹੈ ਤਾਕੂ ਸਾਚੈ ਸਬਦ॥ਬ੍ਰਹਮਨੇਂਸਮਾਇਲੀ
ਆਹੈ॥ਅਪਨੇਮੇਂਕ੍ਰਿਤਾ ਅਭੇਦਕਰਲੀਆਹੈ॥ਅਪਨੇਸਾਥ॥ਅਤਿ
ਸਬ੍ਰਾਰਾ॥ਜਿਸਨੇ ਏਕੇ॥ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਉ ਸਚੁ॥ਨਿਸ਼ਚੈਕਰਕੇ ਏਕ॥ਅ
ਦੁਤੀਅਪਨਾਆਪਕਰਜਾਣਿਆਹੈ॥ਤੇਹਉਮੈਤੇਦੂਜਾਭਾਵਦੂਰ
ਕੀਆਹੈ॥ਹੇਸਿਧੋਸੋਈ ਜੋਗੀਹੈ॥ਜੋਧਾਰੀਤਿਸੋਗੁਰ ਦੁਆ
ਰੇ ਸਬਦੁ॥ਬ੍ਰਹਮਕੋਪਛਾਣੈ॥ਤਿਸਕੇਹ੍ਰਿਦੇਕਮਲਅੰਤਰਬ੍ਰ
ਹਮਕਾਪ੍ਰਗਾਸਥੀਆਹੈ॥ਤੀਜਾਰੀਤਿਜੋਨ ਜੀਵਤੁੰਕਾਵਤੇਸ
ਹੈਤਾਕੋਸਭਕਿਛੁਸੂਝੈਹੈ ਸਭਹੇਵ ਸਭਅਸਤਹੈ ਤੇਸੂਧਕੇਸਿ॥
ਤੇਹਦਾਇਆਕਾਰੁਜਾਣਦਾਹੈ॥ਵਡਾਈ॥ਸਪਦਾਬਿਤੀਰੂਪੀ
ਜੋਆਪਕੋਸਰਬਜੀਆਂਵਿਖੇਪਛਾਣਦਾਹੈ॥ਸਰਬਜੀ
ਆਂਕੋਅਪਨੇਵਿਖੇਪਛਾਣਦਾਹੈ॥੨੫॥ਪੁਨਃ॥ਇਹਓਹਜਾਨਤਾ
ਹੈਜੋ ਹੇਸਿਧੋ ਸਾਚੌਉਪਜੈ॥ ਸਾਚਪ੍ਰਮਾਤਮਾਜੇਂਹੀਉਪਜੈਹੈਪ੍ਰਪੰ
ਚ॥ਸਾਚਮੇਹੀ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਮਾਇਜਾਤਾਹੈ॥ਵ ਸਾਚੈ॥ਨਾਮਤੇਹੀ
ਦੈਵੀਗੁਣਉਪਜੈ॥ਉਤਪਨਹੋਤੇਹੈ॥ਸਾਚੈਨਾਮਕਰਿਹੀਆਸੁ
ਰੀਲੀਨਹੋਜਾਤੀਹੈ॥ਸਾਚੇ॥ਨਾਮਕਰਿਜੋਸੂਚੇਹੂਏਹੈਜੋਪ੍ਰਮਾਤ
ਮਾਸਾਥਏਕਮਾਣਿਆ॥ਇਕਸਰੂਪਹੋਗਏਹੈ॥ਸੂਠੇ॥ਜੋਨਸੂਠੇ
ਹੈਗੁਰਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਵਲੋਂਤੇਸੂਠੇਦਿਸੇਜੋਸਾਥਲਗਰਹੇਹੈਂ ਓਹ ਠਉਰ
ਨਪਾਵਹਿ॥ਰਹਣਾਨਹੀਪਾਵਤੇ ਧਾਰੀਤਿ ਦੂਜੇਂਭਾਉਕਾਰਿਤਿਨ

ਆਵਾਗਉਣੁ ਹੀ ਭਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਆਵਾ ਜੋ ਦੂਜੇ ੦ ਪਾਜੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੈ ਤਿਨ ਕੋ ਆਵਾਗਉਣੁ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਿਟੈ: ਮਿਟ
ਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ੦ ਆਂਕਾ ਜਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਵਹੁ ਆਪੇ ਪਰਖੇ: ਪਰ
ਖ ਕੈ ਬਖਸ ਲਲ ਪਾ ਹੈ ਏਕ ਅਬੇਦਨ: ਅਨੁਮਾਨ ਮਖਿਆ ਕੈ ਏਕ ਅਉ
ਹਕਾਰੀ ਬੇਦ ਹੈ ਜੈਨ ਦੂਜੇ ੦ ਕਾਮੋ ਬੇਤੀ ਬਿਆਧੀ: ਬਿਆਧਰ
ਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਨਾਮ ਰਸਾਇਣੁ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਸਾਰਿਆ
ਹੋਵ ਦੂਜੇ ਬਿਆਧੀ: ਦੂਜੇ ਭਾਏ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੋ ਬਿਆਧੀ ਹੁਈ ਹੈ
ਇਸੀ ਤੇ ਏਕ: ਅਦੂਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਬੇਦਨ: ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਮਨ
ਮੁਖ ਤੇ ਅਦੂਤੀ ਸਰੂਪ ਦਾ ਵੇਦ ਕੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਾ ਸਾਧਨ ਨਾਮ ਬਾਜੇ ਤਾਂ
ਸਰਹੀ ਗਇਆ ਹੈ ਇਨ ਕੋ ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਸਿਧੋ ਸੋ ਬਸੈ: ਬਸਤਾ ਹੈ ਸਤ
ਰੂਪ ਕੋ ਜਿਸ ਕੋ ਆਪ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਬਦ:
ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰ ਬੰਧਨ ਤੇ ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਹ
ਛੋਡ ਅਜਿਸ ਨੇ ਹਉਮੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਪਰਹਰਿਆ ਹੈ ਤਾਰਣਹਾਰ
ਤਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋ ੨੫ ਭਇਓ ੦ ਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸੂਤ ਇਸੀ ਤੇ ਜਮ ਕੀਆ
ਏ: ਕਹੂ ਬਿਸਿਰ ਪਰਤ ਤਨ ਕੇ ਬਨ ਹੈ ਪਰਧਾਰ: ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਦੇਵ
ਦਾਰਸ਼ ਕੈ ਜੋ ਹੈ: ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਾਣ ਹਾਣੁ: ਹਾਣੀ ਹਾਨੀ ਹੈ ਤਿ
ਨ ਕੀ ਇਹ ਅਮੁੜ ਮੋਹ ਵ ਪਾਰਧਰ ਕੇ ਜੋ ਹੈ: ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਸੁਧਰ
ਮਮੇਂ ਜੋ ਬਿਤ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਤੇ ਹਾਣੈ: ਹਾਣੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜੀ
ਵਕਾਤਿ ਸਨਾਲੇ ਹਾਣ! ਹਾਰ ਹੋਰ ਹੀ ਹੈ ਮਨਮੁਖਿ ੦ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕਰ
ਮਕਾਰਿ ਕੇ ਭੁਲੇ: ਕ੍ਰਮ ਦੇਨ ਕੇ ਸੋਕੇ ਬੇਬਾਣੁ: ਖੋਟੀ ਆਬਾਣ ਮੇ
ਏ ਉਜਾੜੂ ਮੇਂ ਬਨੋ ਮੇ ਜੋਵੇ ਮਾਰਗ ਮੂਸੇ: ਖੋਟਿ ਮਾਰਗ ਮੇ ਮੂਸੇ:
ਲੁਟੇ ਗਏ ਨ ਸੋਕਨ ਖੋਟੇ ਮਾਰਗ ਹੈ ਮੜ੍ਹ ਮਸਾਣੁ: ਮਸਾਣ ਭੂਮ
ਕਾ ਮੇਜਣ ਇਕੇ ਜੋ ਮੜ੍ਹ ਸਾਧਤੇ ਹੈ ਹਿ ਸਾ ਆਦਿ ਅਨੇਕ ਕਾਮਨਾ
ਬਾ ਸਬਦ ਨ ਚੀਨੈ: ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਤੇ ਚੀਨੈ ਨਹੀ ਹੈ ਤੇ ਲਦਵੇ
ਨ ਕੁਬਾਣੁ: ਖੋਟੀਆ ਬਾਣੀਆ ਨਾ ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖਹੁ ਸੁਖ: ਸੁ
ਖੀ ਏ ਸੇਵੀ ਜਾਣਿ: ਜਾਣੀ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸਾਚੇ ਮੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥੨੬॥ ਸਾਚੇ ੦
ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਭਉ ਪਾਵੈ: ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਸ੍ਵਪਨ ਹੂ ਦੇ ਮੇ ਵੀ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਘੜੂੰ ੦ ਬਾਣੀ ਕੋ ਘੜਤੇ ਹੈ ਵ ਗੁਰਮੁਖ ਅਘੜੂੰ ੦ ਮਨ ਕੋ ਗੁਰ ਕੀ
ਬਾਣੀ ਕਰ ਕੈ ਘੜਤੇ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ੦ ਹੋ ਇਨੇ ਹਰਿ ੦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾ
ਵੈ: ਗਾਇਕੇ ਵ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹੈ ਪਵਿਤ੍ਰ ੦ ਜੋ ਪਰ
ਮਪਦ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹੈ ਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਇਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤ

ਮਾਰੇਪਾਏਇਕੌ॥ਰੋਮਰੋਮਹਿਰਿਧਾਂਦ੍ਰੇਹੈਨ ਹਨੂਮਾਨਵਤਾ॥ਅਥੇਹ
ਸ੍ਵਾਸਅੰਤਰਬਾਹਰਜਾਤੇਚਿੰਤਨਕਰਤੇਹੀਰਹਤੇਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੋਸ
ਦਾ ਸੋਇਆਸੁਪਨੇਮੇਂਵੀਚਿੰਤਨਪ੍ਰਭੂਕਾਹੀਹੈ ਜਾਤੇਸ੍ਵਦੇਨਮੇਜੋਵਰੀ
ਵ੍ਯਾਪਾਰਹੈਅੱਭਜਾਸਕਾਹੀ॥ਸਾਚੁ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਮੇਸਮਾਇਜਾਤੇਹੈ
੨੭॥ਗੁਰਮੁਖਿ॥ਆਤਮਬੀਚਾਰੀਹੋਇਕੈਗੁਰੌਦ੍ਵਾਰੇ ਓਬੇਦਆਸ਼ੇ
ਮੇਂਪਰਚੈ:ਪਰਚੇਹੈਂਨਾਵ ਗੁਰਪਰਚਦੇਨਵੇਦਬੀਚਾਰਮੇਂ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖੌਕੇ ਪਰਚੈ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੈਤਰੀਦਾਹੈ ਤਾਰੀ:ਸ
ਸਾਰਨਦੀ॥ਭਾਵ ਗੁਰਮੁਖਜੋ ਪਰਚੈ। ਉਪਦੇਸ ਦਾਪ੍ਰੇਮਦਾਅਭ੍ਯਾ
ਸਦੇਦੇਨੇ ਜੋਈਭਈ ਤਾਰੀ। ਬੇਡ੍ਹੀਤਿਸਕਰ ਤਰੀਐ:ਤਰੀਦਾ
ਹੈ ਆਸਾਨਦੀਦਾ ਜਿਸਾਰਨਦੀਕੋ॥ਗੁਰਮੁਖ:ਗੁਰਮੁਖੌਕੇਸਾਥ
ਜੋ ਪਰਚੈ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਤੇਹੈ ਜੋਪੁਰਸ਼ ਜੁ: ਸੂਨੁ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਕੋਕਹ
ਨੀਭਏਨਾ॥ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖੌਕੇਪਰਚੌਕਾਰਿਕੈ ਅੰਤਰ:ਭੇਦ
ਕੇਨਾ॥ਸਕਰਨਕੀ॥ਬਿਧਿ ਵਾ ਅੰਤਰਿ॰ ਜੋਤੀਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀਕੀ ਬਿਧਿ:
ਰੀਤਿ ਜਾਨੀਜਾਤੀਹੈ ਜੋਐ ਸੇਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਤੀਹੈ ਪਤੁਕਜੋਤਿ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੌਦ੍ਵਾਰੇਹੀ ਅਲਖ ਅਪਾਰਪਾਈਤਾਹੈ॥ਨਾਨਕ॰
ਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ਹੀਮੁਕਤਿ॰ਕਾਦੁਆਰ:ਦਰਵ
ਸਾਹੈ ਵਾ ਦੁਆਰ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੁਕਤੀਕਾਹੈ॥ਭਾਵ ਗੁਰੌਦੁਆਰੇਹੀਮੁ
ਕਤੀਕਾ ਦੁਆਰ:ਗ੍ਯਾਨਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਤਾਹੈ॥੨੮॥ਗੁਰਮੁਖ ਅਕ
ਥ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦੋਵਿਚਾਰਨੁਕਥਦੇਨਵ ਵੀਚਾਰਕਰਅਕਥਨੂੰ
ਕਥਦੇਨਾ ਅਧਿਕਾਰੀਦੇਖਕੈ॥ਸਪਰਿਵਾਰਿ: ਸਹਤਕੁਟੰਬੀਆਂ
ਦੇਕਾਲਿਜਾਨਕੇ ਨਿਬਾਹੈ: ਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਤੇਹੈ॥ਤਾਂਤੇਗੁਰ ਮੁਖ: ਦੁਆਰ:
ਅੰਤਰਿਦੇਖਿ ਅਪਰਿਸੇਂਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਜਪੀਐ॥ਛੇਦਾਅ ਸਬਦ:ਬ੍ਰ
ਹਮਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀਕਾਜੋ ਅਚਾਰ:ਕਰਤਬਹੈਨਾਮਰੂਪੀ ਸੋਗੁਰ ਮੁਖ:
ਦੁਆਰੇਹੀਪਾਈਦਾਹੈ॥ਸਬਦਿਭੇਦਿਜਾਣੈ: ਆਪਤੇਗੁਰਮੁ
ਖਬ੍ਰਹਮਕੇਭੇਦਕੋਜਾਣਤੇਹੈ॥ਇਸੀਤੇਔਰਕੋਵੀਜਾਣਾਈ॰ਹੋ
ਦੇਨਾ॥ਹਉਮੈਜੋ ਜਾਲ: ਸਮੂਹਹੈਜੋ ਜਮਾਈ: ਲੀਨਕਰੀਹੈਗੁ
ਰਮੁਖੌਨੇ॥ਵਾ ਹਉਮੈਤੇ ਜਾਲ: ਲਾਟਜੋਹੈਤਿਸਕਰੀਜੋਵੀਸਮਾਈ
ਹੈ॥ਗੁਰਮੁਖੌਨੇ॥ਵਾ॥ਹਉਮੈਜੋਹੈਸੋ ਜਾਲ: ਜਾਰਕੈ ਸਮਾਈ: ਲੀ
ਨਕਰੀਹੈਵਾ ਸਮਾਈ: ਸਮਤਾਮੇਆਈਹੈਵਾਧੀਤਿਨਕਰੀ॥੨੯॥
ਗੁਰਮੁਖ: ਗੁਰਮੁਖੌਨੇਜਾਣਿਆਹੈ ਜੋਧਰਤੀਸਾਚੇ॰ਨੇਸਾਜੀਹੈ
ਧਰਤੀਉਪਲਖਤ ਪ੍ਰਿਥੀ: ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੁਨੀਆ ਲੈਣੀ॥ਦਾਧਰਤੀ

ਜੀਲੋਕੀ ਧਰਤੀ ਆਦਿਤ ਤਜੋ ਹੈ ਸੋ ਉਤਸ ਧਰਤੀ ਮੇ ਜੋ ਉਪਤ ਖਪ
ਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਬਾਜੀ: ਕਲਪਤ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸਿਸਟੀ ਵ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੀ
ਧਰਤੀ: ਬੁਧੀ ਸਾਚੇ ਕੀ ਸਾਜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਉਪਾਤ॰ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾ ਕੀ ਤੇ
ਖਪਤ ਆਸੁਰੀ ਕੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬਾਜੀ: ਖੇਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵ ਦੂਰਤ ਸੂਰਤ
ਰੂਪ ਮਿਕਲਣਿ ਜੋ ਉਪਤ ਖਪਤ: ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੋ ਬਾਜੀ: ਖੇਲ ਜਾਤੀ
ਹੈ ਨਸਵਰ ਮਦਾਰੀ ਦੀ ਖੇਡ ਵਤਾ ਸਬਾਦ॰ ਮੇਰ ਗਲ ਪਾਇਕੈ ਜੋ ਰ
ਚੇ: ਤਤਪਰ ਹੋਵੈ ਜੋ ਸਾਚ ਨਾਮ ਮੇ ਰਤਉ॥ ਤਤਪਰ ਹੂਆ ਪਤਿ ਸੁ
ਸਿਜੁਤ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਾਚ॰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਾਦ ਵਿਨੁ ਪਤਿ:
ਪਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵ ਪਤਿ ਲੋਕ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ ਬੇਦ ਕਹਤਾ ਹੈ ਨਿਰਉ:
ਕੈਸੇ ਸਾਚ ਮੇ ਸਮਾਵੈ ਕਿਤੁ ਨਹੀ ਸਮਾਉਤਾ॥੨੦॥ ਗੁਰਮੁਖ: ਗੁਰ
ਦੁਆਰੇ ਅਸ਼ਟ ਸਿਧੀ ਵੀਤੇ ਸਬ ਬੁਧੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈ॥ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੋ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਭਵਜਲ॰ ਸੰਸਾਰ ਤਰੀਐ ਹੈ ਸਾਤੇ ਸਚ॰
ਸਰੂਪ ਦੀ ਸੂਧੀ: ਗਜਾਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵ ਸਚ ਸੂਧੀ: ਸਚ ਕਰਿਕੈ ਸੂ
ਧੀ: ਬਧੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸਰਅਪਸਰ: ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੀ ਬਿਧ ਜਾਨਤੇ ਹੈ
ਜੋ ਕਿ ਨ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ: ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੋ ਅਪ
ਸਰ: ਬੁਰਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਕੋ ਸਰ: ਭਲਾ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ
ਵ ਗੁਰਮੁਖ ਸਰ: ਜੀਵਾ ਕੋ ਜੋ ਸੇ ਭਲਾ ਹੈ ਸੋ ਬਿਧਿ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਤੇ ਜੀ
ਵਾ ਕਾ ਅਪਸਰ: ਬੁਰਾ ਹੈ ਸੋ ਬਿਧ ਕੋ ਵੀ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ ਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ
ਨਿਵਿਰਤੀ ਕੋ ਵੀ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ ਅਥੇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਤੋ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਤੇ
[illegible]ਮਣ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੇ ਸੁਖ ਨਾਹਿ ਭਾਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਮੇ ਜਾਇਆ ਤੇ
ਨਿਵਿਰਤੀ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ ਨਿਵਿਸੀ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨਦੀ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇ
ਕੋ ਤਾਰੇ: ਮਲਾਹ ਹੈ ਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੇ ਸਬਾਦ॰ ਨੇ ਕੇਤੇ ਹੀ
ਨਿਸਤਾਰੇ ਨਾ ਵ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਨਿਸਤਾਰੇ ਨਾ ॥੨੧॥
ਗਤੇ॰ ਨਜੋਤਿ ਤਿਨ ਕੀ ਹਉਮੇ ਜਾਇ: ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਨਾਮਿ॰ ਸੰਰਤੇ
ਨ ਜੋ ਉਹੀ ਜੋਗ ਮੇ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਨ ਵੀਚਾਰ ਕਰਿਕੈ ਦਾਸਾਰ: ਗਿਆਨ
ਕੋ ਰਤੇ॰ ਨਜੋ ਤਿਨ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਵ ਦ ਸੋਝੀ ਹੋ ਈ ਹੈ ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਵ ਸਤ ਰੂਪ ਹੈ
॥੨੨॥ ਸਿਧ: ਸਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਤਿਨ ਕੀ ਗੋਸ: ਮਿਲਾਪ ਹੂਆ ਹੈ ਵ ਸਿ
ਧ: ਸਿਤਾਨਾਕ ਵ ਸਿਧ: ਪ੍ਰਗਟ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਪਤਿ ਸਾਬ
ਗੋਸਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਦਾ॰ ਨੀਤ ਪਹਿਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਵੇਦ ਸਚਨ
ਸਿਸੇ ਸੰਰਤੇ ਨਸੋਈ ਸਾਰ ਕਰ ਵਿਕਿਰਦੇ ਨਾ ਵੇਦਾ ਨ ਜੀਆ॥ ਨਾਦ ਗੁ
ਰੂ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਦੇ ਨਾ ਬੋਲੇ: ਬੋਲਦੇ ਨ ਸਕਾ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ॥

ਜੈਕਾਰ: ਅਸੀਰਵਾਦ ਦਾ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਹਮਾਰੀ॥੩੩॥ ਜਾਣਈ: ਜਾਦਾ
ਹੈ॥ ਜਿਨਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਵਹੁ ਜੋਗੀ॥ ਮੇ ਜੁਗਤ: ਜੁੜੇ ਹੂਏ ਸਬਲ ਮੇਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹੇ
ਨਾ ਤਿਸ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋਗੀ ਤੌ ਬਾਰਹਿ ਪੰਥ ਸੁਮਾਹਿ ਭ੍ਰਮਾਏ ਨ ਮਾਨਾਲੇ
ਛਿਅ ਚਾਰਿ ੧੦ ਭੇਦ ਸੰਨਿਆਸੀ ਇਕੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਛਿਆ ਮੂੰ ਚਾਰੋ ਮੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ੩
ਭਰਮਾਏ ਨ ਮਾਨਾਨੇ॥ ਅਸੇਹ ਭੇਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੇਹੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕੂੰ ਤਾਰੂਪ ਤਸੀਆ
ਨ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਨ ਨਾਮ ਕੂੰ ਅਸ੍ਵਾਸ ਸਮਰਨ ਨਹੀ ਕਰਤੇ॥ ਗਿਰੀ ੧ ਪਰੀ ੨ ਪਰਬਤ
ਤੀਰਥ ਭਾਰਥੀ ੪ ਪੁਰੀ ੫ ਬਨ ੬ ਸਾਗਰ ੭ ਆਰਨੀ ੮ ਆਸ੍ਰਮ ੯ ਸਰਸ੍ਵਤੀ ੧੦
ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿਕੇ ਜੋ ਜੀਵਤੁ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਿਕੇ ਜੀਵਤੁ ਜੋ ਪਾਈਏ ਹੈ ਸੋ ਧਰਕੇ ਦੂਆ
ਰ: ਗਿਆਨ ਕੂੰ ਪਾਈ ਚਾੜ੍ਹਿ॰ ਕੈਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਹੇ ਸਿਧੋ॥ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਹਬ ਕਹ
ਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਸੇਵਕ॰ ਅੰਤੇ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਜਿਨੀ॰ ਪਰਖੀ ਸਚੁ॰ ਨਾਮ
ਉਰ ਮੇ ਧਾਰਿ ਰਖਿਆ ਹੈ॥ ੩੪॥ ਰਤਨ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਗਯਾ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਤਿਤ ਸਮੇਹੀ ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਈ॰ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ ਦਾ ਰਤਨ:
ਸ੍ਵਰੂਪ ਲਹੈ: ਲਖਤੇ ਹੈ ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਈ ਕੇ॥ ਰਤਨੁ॰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਨੂੰ
ਜਕਾਈ: ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ॥ ਕਾਰ॰ ਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਸਾਰੇ॰
ਵਿਖੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪਤੀਆਈ॰ ਆਹੇ॥ ਵਡੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਵੈ: ਚਾ
ਹਾਵੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਲਖੁ ਲਖਾਈ ਦੇਵੈ ਦਾ ਅਲਖ ਨੂੰ ਲਖਦੇਨ ਤੇ ਤਿਸ
ਹਰਿ ਨੂੰ ਭਾਵੈ: ਭੁੰਉਦੇ ਨਾ ਚੋਟ॰ ਕਾਮ ਆਦਿ ਕਾਦੀ ਦਾ ਜਮ ਦੀ॥ ੩੫॥
ਨਾਮ॰ ਜਪ ਦੇਨ ਅਦਾਨੁ॰ ਦੇਦੇਨ ਤੇ ਇਸਨਾਨੁ॰ ਕਰਦੇਨਾ ਵਡੇ ਦਸ
ਹਜੇ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਧਿਆਨੁ ਮੇ ਲਾਗੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਦਰਗਹ॰ ਹਰੀ ਦੀ॥ ਭ
ਉ: ਸੰਸਾਰ ਕੈ ਦੇਤੇ ਜਨ ਮੇ ਪਰਧਾਨੁ: ਮੁਖੀ ਹੈਂ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਸਚ ਕਰਣੀ
ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਾਈ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਪੇਰਕ ਹੋ ਕੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਹੀ ਜੀਵ ਨੂੰ ਹਰਿਦੇ
ਮੇਲਿ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈ ਹੈਂ॥ ਦਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਐਸੇ
ਸੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵੈ॥ ੩੬॥ ਜਾਸਤ੍ਰ॰ ਤੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ: ਸ੍ਰੀ
ਆਂਦੇ ਬੇਦਾਂ ਕੇ ਭਿੰਨ ਭਾਂਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੈ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ॰ ਮੇ ਜੋ ਪੂਰਣ ਹੋ
ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਭੇਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਹੈ॥ ਵੈਰ॰ ਅਪਣੇ ਤੇ ਵਿਰੋਧ॰ ਖਿਉ
ਦਾਦੇ ਦਾ ਸੋ ਗਨਤ॰ ਕਰਮਾ ਧੂਰਮਾ ਦੀ॥ ਨਾਮ॰ ਦੇ ਰੰਗ ਮੇ ਰਾਤਾ ਹੈ॥ ਦਾ
ਮੁਖਿ॰ ਦਾ ਨੂੰ ਅਮਨਾਮ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਖਾਨੇ ਆਪਣਾ॥ ੩੭॥ ਭਰਮੇ:
ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਖਪਾਈ: ਲੇਖੇ ਮੇ॥ ਤੋਲਾਈ: ਤੋਲਦਾ ਹੈ॥ ਬਿਖਿਆਈ:
ਬਿਖਿਆ ਦੇ ਖਾਣ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਬਿਸੀ ਅਰੁ: ਕੰਮ ਦਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਦਾ ਹੀਕ
ਰੂਪੀ ਕੂੰ ਸੇ ਹੈ ਤੇ ਮਾਰਿ ਵਾਟ: ਮਰਣ ਦੀ ਵਾਟ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਦਾ ਮਰਿਕੇ ਜਮ
ਦੀ ਵਾਟੁ ਪੈਂਦਾ ਹੈ॥ ਘਾਟ ਘਾਟ: ਘਾਟ ਹੀ ਘਾਟ ਹੈ॥ ੩੮॥ ਤਿਸ॰
ਨ ਸੰਸਾਰ ਤੇ॥ ਗੁਣਦਿ॰ ਦੇਇ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸਤੁ ਤਾਰੇ ਹੈ॥ ਮੁਕਤਿ॰ ਦਾਮ
ਹੋਂ ਮੁਖੋਂ ਤੋ ਪਦੁ ਦੇਵੀ ਚਾਰਨ ਕਰਹੁ ਦਾ ਹੇ ਹਾਰਿ॰ ਕੋ॥ ਗੁਰਮੁਖ
ਨੇ ਤਨ ਹਟੜੀ: ਦੁਕਾਨ ਅੰਜਧਾਰੀ ਤੇ ਮਨੁਕੀ ਤਾ ਹੋ ਸਹਜੇ॰ ਹੀਕ

ਸਦੇਨੋ ਸਚੁ ਦਾ ਤੁਧ ਦੇ ਅਰਥ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਬਾਧਿਓ
ਸੇਤ: ਪੁਲ ਬਿਧਾਤੇ: ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਕਿਆ ਸੇਤ ਕੈਸੇ ਕਿਸੀ ਆਣ ਇਤਨੇ ਮੈ ਕਿ
ਖਾ ਹੈ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਸੇਤੁ ਬਾਧਨ ਲਗੇ ਤੋ ਪਥਰੁ ਮਿਲਨ ਨਹੀ ਆਪ
ਸਮੇਤਾਂ ਦੇਸ ਜਿਸ ਜਿਸ ਅਰਿ ਆਜੋ ਆਏ ਤੋ ਪੁਛਾ ਤੋ ਓਨਾ ਕਹਾ ਏਕੁ
ਪਥਰੁ ਪਰੁ ਰਾਮ ਏਕ ਪਥਰ ਪਰੁ ਮ ਲਿਖੇ ਤੋ ਸਭ ਲੋਕ ਤਰਾਏ: ਸਾਰੇ
ਅਹਿ ਰਾਵਣੁ: ਰਾਵਣੁ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਵਢਿਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਬਭੀਖ
ਣੁ ਤਿਸ ਦੇ ਭੇਦੁ ਦੇ ਪਰਚਾਇਣੁ: ਪਰਚੇ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਦੁ
ਆਰੇ ਜਾਇ ਰਿਪ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਜੀ
ਨੇ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ: ਦੇਵਤਾ ਰਾਵਣੁ ਦੀ ਬੰਦ ਤੇ ਉਧਾਰੇ ਅਥਵਾ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਠੇ ਬਾਂਧਿਓ ਸੇਜਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਤੇ ਸੇਤ ਬਿਧਾਤੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂ
ਪੀ ਪੁਲ ਕਾਲ ਲੰਕੀ: ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਵਿਚੋ ਹੈ ਗਤੁ ਲੂਟੀ ਦੈਤ: ਕਾਮਾਦਿਕ
ਲੋਦਿ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਿਆ ਨਾਰਿਓ ਆਹਿ: ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਜੋ
ਹੈ ਸੁਖਿ ਬਭੀਖਣੁ ਰੂਪ ਤਿਨ ਕੇ ਭੇਦ ਦੇ ਪਰਚੇ ਕਰਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ।
ਨੇ ਸੈਸਾਰੁ ਸਾਗਰਿ ਤੇ ਪਾਹਣ। ਦਤ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਤਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ।
ਨੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ: ਕਈ ਕਰੋੜ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸ ਜੀਵ ਨਰਕਾਂ
ਤੇ ਉਧਾਰੇ ੪੦ ਚਰੈ: ਗਹਿਨਾ ਜਾਣੁ ਆਣੁ: ਆਦਰਾ ਖੰਡ ਖ
ਰੇ: ਮਨਮੁਖ ਸਨਮੁਖ ਵਾ ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੜ੍ਹਣ। ਜੈ
ਦੇ ਕਾਸ ਗਜਿ: ਸਰੂਪ ਦੇ ਸਿਵਤਿ। ਕਰਕੇ ਸਮਾਏ: ਸਮਾਦ੍ਰਦੇ
ਨਾ ਧੀਧਨ: ਰੋਕ ਨਹੀ ਕਿਧੇ ਭੀ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਰੰਜਨ। ਦਾਸ ਪਾਏ:
ਪਾਂਉ ਦੇ ਨਾਸ ਬਾਦਿ। ਕਰਕੇ ਗਾਏ: ਗਾਂਉ ਦੇ ਨਾਸ ਬਾਦੇ। ਦ੍ਰਿਸੈ
ਮੁੰਚ ... ਸਾਦੀ ਸਾਚਿ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸੁਖਿ: ਸੁਖਾਨੂੰ ਜੋਸਦੀ: ਖਬਰ
ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਾ ਸਤਚਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ੪੨ ਸਜਿਧਾਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ।।।
ਕਵਣੁ ਹੈ ਮੂਲ ਮਤਿ ਦਾ ਮੂਲ ੧ ਕਵਣੁ ਸੁਭ ਮਤਿ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵਦਾ
ਵੇਲਾ ੨ ਗੁਰੂ ਹੈ ੩ ਚੇਲਾ ਹੈ ੪ ਕਥਾ: ਨਾਲੇ ਕੌਣ ਨਿਰਾਲੇ ਨਿਰਲੇ
ਪਾਪ ਛੇਦਾ ਚੇਲੇ। ਜਿਧਾਰੇ ਨਾਨਕ ਚਾਲੇ ਤੁਸੋ ਸੁਣਹੁ ਕਥਾ: ਯਹ
ਨਾ ਛੇਦਾ ਕਵਣ ਸੁਣਿਆ ਵਣੁ ਗਾਹੁ ਸਾਧੁ ਕਵਣੁ ਹੈ। ਧਪਸ੍ਰਹੈ
੪ ਕਾ ਪ੍ਰਥਮ ਉਤਰ ਪਵਨ: ਪਵਣੁ ਦਸਮਨਾ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਨੂੰ ਅਰ
ਭੁੰਕਰਕੇ ਰੋਕ ਣੁ ਏਹ ਸੁਭਮਤਿ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਉਤਰ ਸਤਿਗੁ
ਰ। ਮਿਲੇ ਸਿਧੁ ਏਹੁ ਸੁਭਮਤਿ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ। ਤੀਸਰਾ ਉਤਰ ਸਬਦ:
ਯਹ ਮਰੂ ਹੈ ਸਚੋ ਥਾ ਉਤਰਾ ਸੁਰਤਿ। ਕਰਿ ਕੇ ਤਿਸ ਸਬਦ ਦੀ ਕ
ਰੇ ਧੁਨਿ: ਉਚਾਰਣਾ ਏਸ ਸਮੇ ਚੇਲਾ ਹਾਂ ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤਰ ਸਕਥ।

ਦੀਕਖਾ ਲੇ: ਲੈਕੇ ਅਰਹਉ ਨਿਰਾਲਾ। ਜਾਗਿ ਜਾਗੀ: ਸਦਾਸਦਾ ਗਰ:
ਪੂਜ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਹਰੀ ਜੀ ਅਕਖਰੂਪ ਹੈਂ। ਪਜਾਮਕ ਉਤ੍ਰਾ ਏਕ॥ ਜੋ ਹੈ
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਜਿਤ: ਜਿਸਦੀ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰਿਆਂ
ਹਉਮੈ॥ ਰੂਪ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ ਦੀ ਹੈ ਓਹ ਸਬਦ ਕੈਸਾ ਲਤੇ ਲਖਾ।
ਵਣਹਾਰ ਹੈ। ੫੩॥ ਸਿਧਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼੍ਨ ੧ ਮੈਨਕੇ: ਮੋਮ ਦੇ ੨
ਤ: ਦੇਣਾ ਜੋਂ ਕੋ ਉਖਾਈ ਐ ਸਾਰ: ਲੁਹਆ। ੧ ਗਰਬ: ਓਕਾਰ।
ਅਹਾਰ: ਭੋਜਨ ਹੈ ੨ ਜਹਿਦੈ: ਦੂਰ ਹੋਵ ਘਰੁ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੰਦਰ:
ਅੰਦਰੁ ਕੈਸੇ ਰਹੀਏ ੩। ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰਨ: ਅਗਨੀ ਦਾ ਚੋਲਾ ਕੈ
ਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੈ। ੪ ਗੁਰ ੧॥ ਹੈ ਜਿਤ। ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਅਵਾਹਨੁ: ਇਸਥਿ
ਤ ਹੋਇ ਕੇ। ਪਾਇਤਉਤ: ਅੰਦਰੁ ਬਾਹਰ ਵਾ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਮੋਂ ਜਾਣਿ॥
ਕੈ ਸਮਾਵੈ। ਧਾਧਿਆਨ॥ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਤਿਮਨ ਜਪ ਮਕਾਹ: ਵਿਖੇ ਸਮਾ
ਵੈ। ੭ ਪ੍ਰਸ਼੍ਨਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਪੀਠਕਾ ਇਨਾ ਸਪਤਾਂ
ਸ੍ਨਾਂ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਅਗੇ ਦੋ ਪੌੜੀ ਮੈ ਕਹਿ ਹੈਂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਲੀ ਤੇ ਮੈ ਤਾਲ ਦੀ ਮੈਂ ਪਬਿਮਕ
ਉਤ੍ਰਾ ਜਗੁ ਕਰਤੂ॥ ਹੈ ਇਸ ਮੇ ਜੀਵ ਮਨਮੁਖ॥ ਤਾਂ ਕਰਕੇ ਗਦਾਰੁ ਕਪਾਹੇ
ਵੇਹਿ ਤਾਂ ਲੁਹਆ ਹੈ। ਸਬਦ॥ ਗੁਰ ਸੰਦਾ ਕਮਾਈ ਐ ਏਹੁ ਹੈ ਮੋਮ ਦੇਈ
ਤ ਇਨਾ ਕੋ ਰਿਖਾਈ ਐ ੮ ਹੁਸਾਰੂ ਦੂਤੀਕ ਉਤ੍ਰ। ੯ ਧਾਸਚ: ਜੋ ਹੈ ਦੇਵੋ
ਵਿਖੇ ਰਾਤਾ: ਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਗਰਬ ਨ੍ਰ ਨਿਵਾਰੇ: ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਗਰਭ੍ਰਜਾ
ਇਦਾ ਏਹੁ ਅਹਾਰ ਹੈ। [struck out] ਸਬਦ। ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬੀਚਾਰੇ:
ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ੧ ਏਕੋ ਦੂਤੀ ਰੂਪ ਜਾਤਾ ਆਪ ਕੀ ਸੋ ਗਰ ਘਰ ਕੋ ਨਿ
ਵਾਰੇ ਹੈ ੨ ਤੀਜੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸਚ ਦਵਸੈ ਸਚ ਅੰਤਰ ਰਹੀਆ। ਠਕਮਨੁ
ਸੀਤਲ ਰਿਗਰਿਗੀਆ: ਗੁਰਕਾ ਸਚ ਸਬਦ ਹੀਆ: ਹਿਰਦੇ ਮੈ [illegible]
ਵਸੈ ਤੌ ਤਨਮਨ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਅਨੰਦ ਮੇਰਮੇ
ਆਜਾਦਾ ਹੈ। ੩ ਇਸ ਰੀਤਿ ਸੋਂ ਤਿਕੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੀ ਦਾ [illegible]
ਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੇ। ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ
ਪਿਆਰੇ ਅਥਿਹ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਦਰ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਵੈ
ਤੌ ਕਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪ। ਬਿਖ: ਜਹਿਰ ਰੂਪ ਵਾ ਬਿਖ: ਵਿਸੇ ਹੈ ਅਗਨੀ ਤੇ
ਨਰੂ ਨਿਵਾਰੈ: ਨਿਵ੍ਰਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਵਾ ਏਹ ਨਦਰੀ: ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਨਦਰ:
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਵੈ ਤੇ ਕਾਮਾਦ ਬਿਖੇ ਰੂਪ ਜੋ ਅਗਨੀ ਕਾ ਪਿਰਾਹ
ਨ: ਚੋਲਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ੪ ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ੫ ਹਉਹਉ ਮੈ ਮੈ ਵਿਚੋਂ ਖੋਵੈ
ਦੂਜਾ ਮੇਟੈ ਏਕੋ ਹੋਵੈ ਅਥਿਹ ਹਉਹਉ: ਅਹਿਅਹਿ ਮੈਮੈ: ਮਮਤਾ ਮ
ਤਾ: ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਮੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇਰੀ ਸਰਕ ਮੇਰੀ ਵਸਤੂ ਜਾ ਦੂਜਾ॥
ਭਾਵ ਕੋ ਖੋਵੈ ਤੌ ਜੀਵ ਕਾ ਦ੍ਵੈਤ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦੂਖ ਦੇਤੇ ਏਕੋ: ਅਦ੍ਵੈਤ ਏਕ ਪਦ ਮੈ
ਸਥਿਤ ਹੋਵੈ। ੬ ਇਸ ਏਕ ਤਾ ਰੂਪੀ ਗਗਨ ਮੈ ਸਥਿਤ ਹੋਵੈ ਹੋਵਦਾ ਜੋਗ

ਦਏਕਾਖਕੇਹੀਸੂਚਕਹੈਤਾਂਤੇ ਹਉਹਉ:ਬ੍ਰਹਮਣਹੈਂ ਖਤ੍ਰੀਹੈਂ ਬੈਸਹੈ
ਂ ਸੂਦ੍ਰਹੈਂਅਦੂਜਾਹਉ:ਗ੍ਰਿਹਸਤੀਹੈਂ ਬਾਨਪ੍ਰਸਤੀਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਚਾ
ਰੀਹੈਂ ਸੰਨਿਆਸੀਹੈਂਤੇ ਮੈ: ਮੈਦੇਹਾਂ ਮੈਪ੍ਰਾਣਹਾਂ ਮੈਬੁਧੀਬਡੀਵਾਲ
ਹਾਂਤੇ ਦੂਜੀ ਮੈ ਵਿਚੋਂਏਹਲੈਣੀਜੋ ਮੈਦੁਖੀਹਾਂ ਮੈਸੁਖੀਹਾਂ ਮੈਜਨਮ
ਦਾਹਉ ਮੈ ਮਰਤਾਹਉ ਮੈਹਰਖੀਹਾਂ ਮੈਸੋਕੀਹਾਂ ਮੈਗਿਆਨੀਹਾਂ
ਮੈਅਗਿਆਨੀਹਾਂ ਨਾਰਕੀਹਾਂ ਸ੍ਵਰਗਜਾਊਂਗਾ ਮੈ ਏਹ ਸਭ ਦੇਹ
ਲੈਣੇ ਦੂਜੇ ਮੈ ਸਬਦ ਵਿਚੋਂ ਅਸਮਕਾ ਉਤ੍ਰ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਏਕੋ ਜਾ
ਣੈ: ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਪੂਰਨ ਜਾਣੈ ਤੌ ਜਾਣੈ: ਤਿਸੀ ਮੈ ਮਨ ਕੋ ਲੀਨ ਕਰਤਾ
ਦਾ ਲੀਨ [illegible] ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਪਤਸਮਕਾ ਉਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਅਗਾਨੈ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁ
ਰ ਕੈ ਭਾਣੈ [illegible] ਹਾਰ ਕੇ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਲਾਵੈ ਜੋ ਦੱਸਨ ਦਾ ਜੋਧ
ਨ ਦਸਨ ਜੋਧ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮੈ ਮਨ ਲਾਵੈ ਤੇ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲੇ ਗੁਰੋ ਕੇ ਅਗਿਆ
ਗਾਨੀ ਮਰੈ। ਮਰ ਜਾਵੈ ਤੌ ਮਨ: ਸੁਧ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈ ਮਨ ਸਮਾ ਜਾਤਾ ਹੈ।੪੭।
ਪ੍ਰਨਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਵਨ ਸਾਧਨ ਮਖ: ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਿਰਦੈ ਕਾ ਘਰ: ਸਾਂਤੀ ਕਾ ਗ੍ਰਹ ਜੋਨ
ਚੈਦ: ਉਤ੍ਰ ਮਾਹੈ ਸਤਗੁਨ ਰੂਪੀ ਜੋ ਹ੍ਰਿਦੈ ਮੇ ਕੈ ਸੋ ਖੁਲ ਜਾਵੈ।੧।ਅ।ਕਵਨ
ਮਖ: ਦ੍ਵਾਰਾ ਗੁਰ ਸਤੁ ਪਾਇਆ ਹੂਆ ਤਪਤਾ ਹੈ।ਨਾ ਇਹ ਕਾਲ ਨਿਤ ਪਤ੍ਰ
ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਵਨ ਸਾਧਨ ਮੁਖ: ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਾਲ ਜੋਹਿਤ: ਦੇਖਣੇ ਨਿਤ ਰਹੈ:
ਹਟ ਜਾਵੈ।੨।ਅ। ਵਿਹ ਕਵਨ ਬੁਧਿ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖੈ ਕੀ ਪਤਿ
ਰਹਤੀ ਹੈ।੪।ਅ।ਕਵਨ ਜੋ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਲ ਸਭੁ ਕੇ ਸੀਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ
ਕੋ ਸੁਧਾਰ ਤੂਰ ਕੋ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ: ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਖਾ ਕੇ ਹੇ ਭਾਈ
ਸਿਖੋ ਜਾਨੂ ਬੋਲ ਕੇ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਜੋ ਬੀਚਾਰੋ: ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ਇਸ
ਪ੍ਰਸ਼ਨਾ:।੬।ਅਬ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ਸਬਦ ਭਖਤ ਸਮਸਰੋਤ੍ਰ
ਅਪਾਰ: ਗੁਰੋ ਕਾ ਜੋ ਸਬਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਭਖਤ: ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਜਸੀਜੈ ਨਅ
ਪਾਰ ਜੋ ਤਿਦਾਂ ਲਾ ਹੈ ਸਤੋਗੁਨ ਰੂਪੀ ਜੋ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇ ਆਏ ਬੋਧ ਰਾਜਤਾ ਹੈ ਦੂਤੀ
ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਜਾਸ ਧਿਆਰ ਗੁਰ ਦੇ ਸੇ ਮਿਟੇ ਅੰਧਿਆਰਾ ਅਬਿਹ ਸਸ ਧਰ: ਤਿਸੀ
ਸਤੋਗੁਨ ਰੂਪੀ ਚਿਦੂਆਂਕਾਰ ਕੇ ਹੀ ਜ਼ਰ। ਜਦ ਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਧਕਾਰ: ਅ
ਗਿਆਨ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਉਤ੍ਰ ਨੌਂ ਪਦੁ ਖਜਸਮ ਕਾਰਿ ਨਾਮ ਅਧਾਰ: ਦੂ
ਖ ਸੁਖ ਨਾਰਿ ਦ੍ਰਿਦੋ ਕੇ ਜਮ ਕਰੈ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਆਧਾਰ: ਆਸਰਾ ਲੇਵੈ ਇਸ
ਸਾਧਨ ਕਰਿ ਕਾਲ ਨਿਤ ਦੇਖਣੇ ਸੇਂ ਹਟ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਚੌਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਆ
ਪੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਣਹਾਰ: ਏਹ ਜੋ ਦੂਤ ਨਿਸ ਕੇ ਵਾਲੀ ਬੁਧਿ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ
ਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਰਣ ਹੈ ਨਿਸਕਪਟ ਹੋਕੈ ਐਸੇ ਜਾਣਨਾ ਦਜਾਨਤੇ
ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨਹਾਰਾ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਇਸ ਬੁ
ਧਿ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੀ ਪਤਿ ਰਹਿਤੀ ਹੈ।੪। ਚਕਾ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰ [illegible] ਸਤਿਨ

ਸਾਚਿਸਮਾਇਦੇ: ਗੁਰ ਪਰਚੈ: ਉਪਦੇਸ ਸੇਂ ਮਨ ਜਿਸਕਾ ਸਾਚ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ
ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਵਤਨ ਨਾਨਕ ਕਾਲ ਨ ਖਾਇਦੇ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ
ਪੁਰਸ ਕੋ ਕਾਲ ਨਹੀ ਖਾਇਦੇ ॥ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ॥ ਤਿਹ ਪੁਰਸ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਜਭ ਕੋ ਖਾਣੇ
ਵਾਲੇ ਕਾਲ ਕੋ ਤਾਂ ਤੇ ਵਹੀ ਪਰਮ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ॥ ੫੮ ॥ ਨਾਮ ਜੋ ਤਤੁ ਸਾਰ ਹੈ ਜੋ
ਜਭ ਸਾਧੂਨਾ ਕੇ ਸਿਰ ਬਿਰਾਜਤਾ ਹੈ ॥ ਤੌ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਲੇ ਦੁਖ ਦਾਸ ਕਜੇ
ਕਾਲ ਹੈ ਜੋ ਸੀਤ ਪੈ: ਜਿਤ ਪੁਰਸ ਤਾ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਤਤੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ ਮਾਨੈ: ਜਬ
ਮਨ ਮਾਨੈ ਜੀਵ ਕਾ ਆਤਮ ਤਬ ਤਤੇ: ਵਾਸਤਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਮੇ ਤਤ:
ਜੀਵ ਮਿਲੇ: ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤਤ ਪਦ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵਾਚਕ ਜਾ
ਨਨਾ ਦੂਜਾ ਭਉ ਜਾਇਦੇ: ਚਲਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਏਕਤਾ ਕੋ ਘਰ ਮੇਂ ਲੇਆ
ਤਾ ਹੈ ਵਾ ਏਕਤ: ਏਕਤਾ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਮਨ ਕੋ ਲੇ ਆਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ: ਜਿਸਕੀ
ਸਤਾ ਕਰਿ ਪਵਨ ਬੋਲੈ: ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗਗਨ: ਅਕਾਸ ਗਾਜਤਾ
ਹੈ ॥ ਤਿਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿ ਨਾਮ ਮੇ ਮਨ ਆਵੈ ਤੌ ਮਿਲਦ ਸਹਜੇ: ਸਹਜੇ ਮਿਲ
ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸਾਥ ॥ ੫੯ ॥ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਵੀ ਸੁੰਨ:
ਅਛਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ॥ ਬਾਹਰ ਵੀ ਸੁੰਨ: ਅਛਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ
ਵਾ ਅੰਤਰ: ਸੁਪਨ ਅੰਤਰ: ਤ੍ਰਿਖੇ ਵੀ ਸੁੰਨ: ਅਛਰ ਸਤਾ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹ
ਮਤੂ ਹੈ ॥ ਬਾਹਰ: ਜਾਗਤ ਮੇ ਵੀ ਸੁੰਨ: ਅਛਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤੇ
ਤ੍ਰਿਭਵਣ: ਜੋ ਸੁਖਪਤੀ ਹੈ ਤਾ ਮੇਂ ਤੌ ਸੁੰਨ ਮਸੁੰਨ: ਅਛਰ ਹੀ ਅਛ
ਰਹੇਆ ॥ ਅਰੁ ਚਉਥੇ: ਤੁਰੀਆ ਰੂਪ ਜੋ ਸਾਖੀ ਹੈ ਤੌ ਸੁੰਨੈ: ਅਛਰ ਹੈ
ਤਿਸ ਕੋ ਜੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋ ਪਾਪ ਹੈ ਨ ਪੁੰਨ ਹੈ ਅਬੇਹ ਪੁਨ ਪਾਪ ਨ
ਵੀ ਵਾਂ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸਪਰਸਤਾ ਹੈ ॥ ਘਟ ਘਟ ਮੇ ਜੋ ਸੁੰਨ: ਅ
ਛਰ ਚੇਤਨ ਕਾ ਜੋ ਭੇਉ: ਮਰਮ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਇਹ ਨਰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ
ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ਭੇਦ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਤਿ ਭਾਸ ਰੂਪ
ਨਾਮ ਮੇਂ ਜੋ ਜਨ ਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਸੋਈ ਕਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਰੂਪ
ਹੀ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥ ਪੁਨਹ: ਸਿਧ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਜੀ ਸੁੰਨੇ ਸੁੰਨ ਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹ
ਤੇ ਹੈ ਬਾਕੀ ਏਹ ਹਮ ਪੁਛਤੇ ਹੈ ॥ ਜੋ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਕੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਹਾ ਤੇ
ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਇਸਕਾ ਉਤਰ ਅਗੇ ਕੀਆ ਸ੍ਰੀ ਮੇਂ ਕਹੈ ਗੇ ॥ ਪੁਨਹ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ
ਕਹਨ ਸੁੰਨ ਮੇਂ ਰਤੇ ਨਜੇ ਕੇ ਸੇਨਾ ॥ ਸਾਧ ਹੀ ਇਸਕਾ ਉਤਰ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਸੁੰਨ
ਹਮ ਤਿਉ ਪਜੇ ਨ ਤਿਸ ਹੀ ਜੈਸੇ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਨ ਜਿਸ ਜਾਤਾ ਜੋ ਤਿਸ ਹੀ
ਜੋ ਤਾ ਅਗਨਿ ਚਿਨਗ ਦਤਾ ॥ ਆਹਿੰ ਜੋਆ ਪਰਾ ॥ ਪ੍ਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਉਤਰੁ
ਕਹਤੇ ਹੈ ਸਉਸਰ: ਕਵਾਇ ਦ੍ਰਿਇਨ ਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਭਰ: ਭੇਕ ਤਾ ਹੈ
ਅਖੇਹ ਇਨਕਾ ਆਮ ਸਰ ਹੈ ਸੋ ਸੁਵਤੀ ਤਿ ਸਰ ਇਨ ਦੁਆਰੇ ਸਦ
ਨਿਤੀ ਬਾਹਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੁਭਰ: ਲਦਬਦ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਖੇ
ਹ ਇਨ ਦੁਆਰੇ ਪੌਨ ਕੋ ਚੇਤੀ ਕੋ ਰੋਕਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੇ ਪੂਰੇ: ਪੂ
ਰਾ ਹੈ ਜਿਹ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਤੂਰੇ: ਵਾਜੇ ਵਜ

ਆਦਿ ਦੇਨ ਦਸ ਵੇਦ ਆਰ ਮੈਂ। ਤੂੰ ਮਨੇ ਪੂਛਿਆ ਥਾ ਜੋ ਅਨਹਤ ਧੁਨਿ ਕੀ
ਕਹਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰ ਜੋ ਹਦੀਆ ਜੋ ਅਨਹਤ ਧੁਨਿ
ਕੀ ਆਸੰਗਾ ਚਿਤ ਨਿਰੋਧ ਜੋਗ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਿ
ਰੋਧ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸੇ ਈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਉਸੀ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ॥
ਤੁਕ ਸਰ: ਇਹੁ ਮੈਂ ਕੋ ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਭਰ: ਰੋਕਿਆ ਦੇਸ ਜਾਦ ਲੌ ਤੇ ਦਸ
ਵੈ: ਪ੍ਰਤਿਕ ਜੋਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਪੂਰੇ। ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਹਿ:
ਤਿਹਿ: ਤਿਸੀ ਕੋ ਅਨਹਤ ਧੁਨਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਉ ਤੀਮ
ਹਮ ਤੁਮਾ ਕਰਨੀ ਵਿਨਦ ਜਾਦ ਦੇਨ ਤੁਰ: ਵਾ ਜੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਮ ਸਿ
ਦੇਵ ਹਮ ਸਿਆ ਸਾਚੇ ਮੋਰਚੇ: ਰਾਤੇ ਹੋਇ ਤਿਨ ਤੇ ਹਜਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈ। ਭਰਪੂਰੇ॰ ਤਿਨਾ ਕੀ ਦਿਸੀ ਹੈ ਏਹਾ ਗੁਪਤੀ ਬਾਣੀ:
ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਗੁਪਤਿ ਹੋ ਰਹੀ ਥੀ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜਿਸੇ
ਹਸੁਯਾ ਰੂਪ ਆਰੋਪ ਜਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ: ਹੋਈ
ਹੈ। ਨਾਨਕ॰ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਖ ਸਚ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ
ਪਰਖ ਲੇਤੇ ਹੈ। ੫੩॥ ਪੁਨ: ਹੇ ਸਿਧੋ ਤਿਨ ਪੁਰਖੁ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ
ਪਰਖ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸਿਤ ਜਾਬ ਸਹਜ ਭਾਇ: ਜੋ ਤੇ ਸੁਭਾਵ ਧਾਰ ਕੇ
ਮਿਲੀ ਏ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਖ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਓਹ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਜਾਗੈ: ਜਾਗਤੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇ ਅਤੇਹ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ
ਤੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਪੁਨ: ਆਵਿਦਿਆ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੇ ਨਹੀ ਸੋਵੈ: ਸੋਤੇ। ਗੁਰ ਸਿਖੁ ਦੇਨੋ
ਸੁਨ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਅਮਰਿ ਪਰਨੁ ਜੋ ਧਾਰੈ। ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਕਾਨਿ ਸੁਨਕਰ
ਤਾਂ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕੋ ਸੁਨਿ ਅਪਰਿ ਪਰਨੁ ਜੋ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਜੋ
ਕਹਤੇ ਮੁਕਤ: ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋ ਵੀ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਥੇ ਧਨ
ਤੇ ਨਿਸਤਾਰ ਏਕਰਤੇ ਹੈ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਸੋ ਵੀ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ
ਨਿਸਤਾਰੇ ਨਾ ਦੀਖਿਆ॰ ਜੋ ਲੇਤੇ ਹੈ ਸੋ। ਈ ਸਾਚਿ। ਸੇ ਰਾਤੇ ਹੈ। ਨਾਨਕ।
ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਆਪ: ਆਪਾ ਬਦ [illegible] ਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਣੇ ਮੇਂ [illegible] ਦੂਤੀ ਨਹੀ ਆਵਤੀ। ॥ ਅਥ ਗਦਵਾ
ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਤਿਨ ਕਾ ਕੂੜੇ: ਕੂੜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਣੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ॥
ਪ੍ਰਸੰਗ ਪੁਨ: ਸਿਧ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਕਹੁ ਬਾਧਿ ਨੂ ਚਦਾ ਦੈ: ਉਠਾ ਦੇ ਕਾ
ਦੂਰ ਕਰੋ ਇਹ ਦੇਸ ਸੋ ਕਿਤ ਨਾਇ। ਸੇ ਜਾਇ ਇਕੇ ਵਾ ਸੋ ਕਿਤ ਨਾਇ: ਜੋ
ਕੋਨ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਪਾ ਕਿਉ ਤਤ। ਕੋ ਨਹੀ ਬੁਝਤਾ ਜਾਤੇ ਚੋਟ ਖਾਤਾ ਹੈ
ਇਸ ਅਮੁਰ ਮੇ ਜੋ ਜੰਤ ਕੋ ਕੈਸੇ ਬਚਾਵੈ ਸੋ ਤਾਤੇ ਚੋਟ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਕੀਆ
ਰਾਜ ਮਦ ਰਥਾ ਹੈ॰ ਹੈ ਇਕੇ ਕੋ ਇਨਹੀ ਰਖੇ। ਹੈ ਜੋ ਕੋ ਨੂ ਜਾਕਾ
ਰਖ ਕਰੇ ਹੈ ੫੪॥ ਅਧਿਨ ਸਧੁ ਦੇ ਨਾਹੀ ਪਾਤ। ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ। ਸਾਥੇ।
ਪਰਲੋਕ ਮੇ ਸੋਸ [illegible] ਦੁਜਾ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਸਾਤੇ ਇਹ ਅਮਰ ਮੇ ਸ॥

ਪਤਿਆਰਹੇ ਜਾਂਕੀ। ਰਹਾਉ। ਤਿਉਕਰਿ ਬੂਝੈ ਪਰਮਾਤਮਾਕੇ ਗਿਆਤੇਪ
ਰਮੇਸਰਤੇ ਪਾਵੈ: ਪਦੈ। ਪਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇਹੈਂ ਜਿਥਾਕੇ ਜੋ
ਐਸੇ ਸਿਧੋਂਨੇ ਹਮਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਏਹ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀ ਬੂਝਤਾ ਜੋ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਰਹੇ ਰਹਾਹੈ ਕੋਈ ਕੈਸੇ ਬੂਝੈ ਜਾਂਤੇ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਨਾਸਕਾ ਦੂਰ
ਹੋਵੈ।੯।੬੦। ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਹੋਇ। ਪਪਾਪ੍ਰਬਮਕਾ ਉਤਰ ਕੁਬੁਧਿ ਮਿਟੈ ਗੁਰਸ
ਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਅਬੇਹ ਖੋਟੀ ਬੁਧਿ ਮਿਟਜਾਂਦੀ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇ
ਸਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਿਕੈ। ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤਰ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਮੋਖ ਦੁਆਰ:
ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਬ ਮਿਲੈ ਸੁਬ ਜਾਪਨ ਸਪੰਨ ਹੋਕੈ ਤਬ ਮੋਖ ਦੁਆਰ:
ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਾਕੈ ਦਾਰੀ ਤਿਤ ਕੂੰ ਕੈ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਅਉ ਚੌਥੇ ਦਾ ਵੀ
ਨਹੀ ਖਪਤਾ ਇਹ ਅਮੁਤ ਕੀਆਂ ਤੀਸਰੇ ਕਾ ਉਤਰ। ਤਤੁ ਨ ਚੀਨੈ ਮਨ
ਮੁਖੁ ਜਲਿ ਜਾਇ: ਅਬੇਹ ਹੋ ਸਿਧੋ ਤਤ ਕੂੰ ਨਹੀ ਚੀਨਤਾ ਇਸੀ ਤੇ ਮ
ਨਮੁਖ ਜਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹ ਲੋਕ ਮੇ ਤ੍ਰਿਸ੍ਨਾ ਅਗਨੀ ਸੋ ਅਉ ਪਰਲੋਕ
ਮੇ ਜਮ ਦੰਡ ਮੇ ਬਾਧਕੇ ਨਰਕ ਅਗਨੀ ਮੇ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਉਹਾ ਜਲ ਜਾਤਾ
ਹੈ। ਦੁਰਮਤਿ ਸੋ ਵਿਛੁੜ ਕੈ ਗੁਰੂ ਤੇ ਵਡਿਆਈ ਸ੍ਰੇਸਟ ਤੇ ਚੋਟ ਖਾਤਾ ਹੈ ਹੋਇ
ਹਾ ਅਮੁਤ ਕੀਆਂ ਨਾ ਇਨ ਦੋਨੂੰ ਕੋ ਮੈ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕੇ ਉਤਰ ਕੀਏ ਜੀ ਹੈ ਪਸ
ਕਾ ਉਤਰੁ ਅਗਲੀ ਦੋ ਤੁਕ ਮੇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ। ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਸਭੇ ਗੁਣ ਗਿਆਨ
ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ। ਅਬੇਹ ਹੁਕਮ ਮਾਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਜਬ ਤ
ਬ ਸਭ ਗੁਣੋ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦਾਕੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ
ਤੇ ਹੈਂ ਸਿਧੋ ਕੇ ਹੇ ਸਿਧੋ ਸੋ ਇਸ ਸਾਧਨ ਕਰ ਦਰਗਾਹਿ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ
ਧਰਮਰਾਜਾ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਤਿਥੇ ਮਾਨ: ਆਦਰ ਕੋ ਪਾਵਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਰੀਤਿ ਜਮ ਦਰਬਾਰ ਏ ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੀ ਗੱਲ ਤੂ
ਕੋਈ ਨਹੀ ਏਹ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਰਾਜੀ ਕਰਬੇ ਕਾ ਹੈ ਅਉ
ਸੰਸਾਰ ਥੀ ਮਨ ਤੇ ਛੁਟਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ।੫੦। ਪਧਾਰੇਬੇ ਕਾ ਉਤਰ ਸਾ
ਚਨਾਮ ਧਨ ਪਲੈ ਹੋਇ ਸਾ ਆਪ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਭੀ ਸੋਇ: ਅਬੇਹ ਸਾਚ ਨਾਮ ਧਨ
ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਤਰਿ ਦੇ ਪਲੇ ਮਾਹਿ ਜਾਂ ਕੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਆਪ ਤਰੈ ਹੈ
ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਅਉ ਤਾਰੇਦੀ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਸ੍ਨ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਤਿ ਸਾਥੇ
ਏਹ ਅਮੁਤ ਸੇਂਦਾ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਮ ਕਾ ਉਤਰ। ਸਹਜ ਰਤਾ ਬੂਝੈ ਪ
ਤਿ ਹੋਇਆ ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ: ਅਬੇਹ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਵ ਮੇ
ਰਤਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋਈ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੂ ਆਇਹ ਅਮੁਤ ਮੇ ਪਤਿ ਹੋਤੀ
ਹੈ ਵੰਕੀ ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਹਿ ਸਕਤਾ। ਜਹਿ: ਜਿਧਰ ਹੈ
ਘਤਾ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਤਿਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਨਜਰ ਆਤਾ ਹੈ ਸੇ ਜੋ ਤੀਸ
ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ... ਦੋ ਦਰਸਨ ਦਿਸਿਓਹ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ

ਸਚੇ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕੈ ਪਾਰ ਪਰਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਤੇ।ਦੋਨੋ ਕਾਮੇ ਜੋ ਦੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ
ਥੇ ਤਿਨਾ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੀਆ।ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੂਝੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਥਾ ਤਾ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹਾ ਜੋ
ਸਹਜ ਰਤਾ ਹੂਆ ਬੂਝਤਾ ਹੈ।ਨਾਇ ਜਾਂ ਕਹਿ ਪਤਿ ਰਹਤੀ ਹੈ ਦੂਜਾ ਕੀ।।
ਅਪਾਰੁ ਕੈਸੇ ਪਰੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਥਾ ਤਾ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਏਹ ਕਹਾ ਜੋ ਸਚ ਮੇ ਲਾਇਕ
ਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਰ ਪਰਤਾ ਹੈ।੫੭।।ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੁ: ਸੁਨ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ
ਕਹਾਂ ਵਾਸ ਕਥੀਅਲੇ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਤੁ: ਜਿਸ ਕੈ ਬੋਧ ਸੇਂ ਭਉ ਜਲ ਸੰ
ਸਾਰ ਤਰੀਦਾ ਹੈ।ਵ ਦੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਜੋ ਸਬਦ ਕਾ ਕਹਾਂ ਵਾਸਾ ਹੈ ਅਤਿ
ਤ੍ਰ ਸਾਧੂ ਜੋ ਭਉ ਜਲ ਤਰੀਐ ਸੋ ਸਾਧੂ ਕੌਨ ਹੈ।੧।੨।ਦੂਜੇ ਮਤ ੧੦ ਅੰ
ਗੁਲ ਵਾਈ ਨਾਭੀ ਸੇ ਉਨਕੈ ਬਾਹਰ ਤੁਕ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਆਧਾਰ
ਕਵਨ ਕਹੀਐ ਹੈ।।੨।।ਖੇਲੈ ਖੇਲੇ: ਖੇਲਣ ਖੇਲਣ ਤੇ ਅਸਥਿਰ
ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ਏਹ ਜੀਵ।੩।ਏਹ ਵੀ ਕਹੋ ਜੋ ਕਿਉ ਕਰਿ ਅਲਖ ਲਖ
ਏਹ ਜਾ ਜੀਵ ਕੈ।੪।।ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ: ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨਾਨਕ ਹਮ ਸਚ
ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਜ ਅਪਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸਮ
ਝਾਏਂ।੫।।ਅਬ ਪਾਂਚੋ ਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਂ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਆਸਿ ਪਾਂਤ ਕੀਆ
ਤੁਕਾਂ ਦੇ ਆ ਰਹੇ ਕੀ ਆਂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ।ਜੋ ਹੇ ਸਿਧੋ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੋ ਦੁਆਰੇ ਸ
ਬਦ ਮੈ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਤੂ ਬਨਦਰੀ: ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਨਦਰ ਕਰਿਕੈ
ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੈਹੈ।ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਹੈ ਆਪੇ ਬੀਨਾ: ਖਬ
ਰ ਦੀ ਜਾਣਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪੂਰੇ ਭਾਗਾ ਵਾਲਾ ਸਮਾਏ ਹੈ।ਇਸ ਸ੍ਵਤੀਸ
ਰੂਪ ਮੈ।੫੮।।ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ।ਸੁ ਸਬਦ ਕਉ ਨਿਰੰਤਰਿ ਵਾਸੁ ਅ
ਲਖੰ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ: ਜੋ ਸਬਦ ਅਲਖੰ: ਅਲਖ ਕਾ ਨਿਰੰ
ਤਰ ਵਾਸ ਸਬ ਕੇ ਉਰ ਮੇ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ।ਇਸੀ ਤੁਕ
ਕੇ ਦੋਨੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਏ ਥੇ ਤਿਸ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਭੀ ਜਾਨਨੇ।੧ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ
ਸੋ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਸਰਬ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਵਾਸਾ ਹੈ ਇਹ ਰਹਾ ਹੈ।ਦੂਸਰੇ
ਕਾ ਉਤ੍ਰ।ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਾਧਨ ਸੇ ਭਉ ਜਲ ਤੇ ਤਰਨਾ
ਹੋਤਾ ਹੈ।ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਪਵਨ ਕਾ ਵਾਸਾ ਸੁੰਨ ਨੇ ਵਾਸ ਅਕਲ ਕਲ
ਧਰ ਸੋਈ ਅਥੇ ਪਵਨ ਕਾ ਵਾਸ ਸੁੰਨ: ਅਫੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਨਿਵਾਸ:
ਸਥਾਨ: ਮੰਦਰ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਆਧਿ ਸਥਾਨ ਆਸਾ ਹੈ ਪਵਨ ਕਾ
ਪੁਨ: ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ਵਹੁ ਜੋ ਪਵਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸ: ਥਾਂਨ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਤੋ
ਅਕਲ ਹੈ ਕਲਾ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਵ ਅਕਲ: ਕਿਸੇ ਕੀ ਕਲ: ਸ
ਤਾ ਕਾ ਬਲ ਆਸਰੇ ਨ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੈ ਸੋ ਕਹੀਏ ਅਕਲ ਸੋ ਆ
ਪ ਤੋ ਅਕਲ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਕੇ ਕਲਾ ਧਰ: ਸਕਤੀ ਧਾਰ ਰਹਾ ਹੈ।
ਤ੍ਰਿਤੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ।ਨਦਰ ਕਰੇ ਜਾ ਬਾਦ ਪਟ ਮਹਿ ਦੋ ਏਹੋ ਭ੍ਰਮਨ
ਦਾ ਏ ਤਾ ਤਨ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ।

ਅਥੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਾਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੌ ਗੁਰੋ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਾਇ ਆਹਿਦੇ ਮਾਹੇ
ਅਦਿ ਉਠਿਆ ਪਾਕ੍ਰਾਨ ਗਾਵਾਏ ਅਰਥ ਕੂ ਨਾਮੇ ਕੋ ਮਨ ਮੇ ਵਸਾਏ ਤੌ ਤ
ਨਮਨ ਦੀ ਨਿਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਥ ਬਾਣੀ ਦੀ ਨਿਮਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਸੋ ਬੋਲਨ ਖੇਲਨ ਸਤੇ ਸਿਥਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੀ ਦ੍ਰਿਸਟੇ ਬੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸਬਦ ਗੁ
ਰੂ ਦੇ ਸਬਾਰ ਤੁਰੀਏ ਮੇ ਅਸੇਹ ਜੋ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦੁ ਕੋ ਪਾਰ ਕਰਕੈ ਭਵਜ
ਗਾਰ ਤੁਰੀਤਾ ਹੈ ਅਪਰ ਸਾਧਨ ਸਭ ਗੌਣ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬ
ਦ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਤ ਉਤ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਦ ਇਹ ਅਰਥ ਮੇ ਏਕੋ
ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚਿ
ਨ ਹੈ ਨਾ ਵਰਨ ਹੈ ਅਨਾਮ ਜਾਰੂ ਪੀ ਛਾਵਾਂ ਵਾਈ ਹੈ ਜੋ ਸਮ ਮੇ ਐਸੇ ਸ
ਬਦ ਸਮ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ। ੫੮ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸਿਧ
ਨੇ ਪੂਛਾ ਜੋ ਪਦ ਨਕਾ ਆਸਾ ਫੇਰ ਖੇਲ ਕੇ ਕਹੁ ਸਾਨੁ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਯਾਦੇ
ਪੀਆ ਪਨੇ ਪੀ ਛੇ ਕਰਾ ਵੀਸ਼ਾ ਪੰਤ ਫੇਰ ਅਥ ਕੋ ਹੂ। ਉਤ੍ਰ ਤਿਸ
ਤ੍ਰ ੧੦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਹੇ ਅਉਧੂ। ਸੁਧਰੂ ਸਿਧ ਤਿਸ ਕਾ ਆ
ਹਾਰੋ ਅਸਾ ਸੁਨ ਸਚ ਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੂਛਾ ਥਾ ਤੁਮ ਨੇ ਜੋ ਕਿਉ ਕਰ
ਅਲਖ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਲਖਾਈਏ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਦੇ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਤਾ ਕਾ ਗੁ
ਰਮੁਖ ਬੋਲੇ ਤਹਾਂ ਫਿਰੋ ਲੇ ਚੀਨੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰੋ ਅਸੇਹ ਮੁਖ
ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲਕੇ ਆਪ ਸਮੇਤ ਤਨੁ ਕੋ ਫਰੋਲਤੇ ਹੈ ਸੋ ਚੀਨਤੇ
ਤੇ ਹੈ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਕੌ ਜਾਗੀ ਤਿ ਗੁਰ ਦੂਜੇ ਅਲਖ ਆਪਹ
ਆਪ ਲਖਾਈਏ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੁਮ ਕਹਾ ਥਾ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸਮਝਾਏ
ਉਤ੍ਰ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਟੇ ਸਬਦੁ ਵਸਾਏ ਤਾ ਮਨਿ ਚੂਕੈ ਅਹਿਕਾਰੋ ਜੋ
ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਸਾਏ ਅਰ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਟ ਕਹਾ ਤਿਤੇ ਦੇਗਾ ਤਿਸ ਮਨ
ਟੇ ਤਾ ਮਨ ਚੂਕੈ ਅਹਿਕਾਰਿ ਕਹਾ ਤਾ ਮਨ ਕਾ ਹਿਕਾਰ ਚੂਕ ਜਾਤਾ ਹੈ॥
ਹੇ ਸਿਧੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਕੋ ਸਮਝਾਈਏ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਿਧਾਂ ਨੂੰ ਕਹ
ਤੇ ਹੈ ੬ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਕੈਸੇ ਜਾਣੋ
ਉਤ੍ਰ ਹੇ ਸਿਧੋ ਤਾਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮੰਧਿ ਆਰ ਲਗੇ।
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਪਨਾ ਆਪ ਅਲਖ ਕੈਸੇ ਲਖਾਈਏ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ ਹੇ ਸਿਧੋ।
ਸੁਖਮਨ ਮਧ ਕੀ ਜੋ ਨਾੜੀ ਹੈ ਅਇੜਾ ਅਰ ਸਜੀ ਸੁਰ ਹੈ ਅਪਿ
ਗੁਲਾ ਜੋ ਖਬੀ ਸੁਰ ਹੈ ਇਨ ਦੁਆਰੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਬਖੋਂ ਕ
ਰੋ ਤਾਂ ਆਪੇ ਅਲਖ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਨਾ ਆਪ ਲਖਾਈਏ ਹੈ। ਨਾਨਕ
ਸਾਹਬ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਹੁ ਤੇ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਤੇ ਵਤੀਨਾ ਗੁ
ਣ ਤੇ ਪਾਰਿ ਸਾਚਾ ਹੈ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸ
ਮੇ ਜੀਵ ਸਮਾਈਏ ਹੈ। ੬੦। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ

ਜੋ ਮਨਕਾ ਜੀਉ: ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪਵਨ ਕਥੀਅਲੇ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੋਹ
ਮ ਜਾਨਤੇ ਹੀ ਹੈ ਪੰਤੁ ਏਹ ਕਹੋ ਜੋ ਪਵਨ ਕਹਾ ਰਸ ਖਾਈ: ਪਵਨ ਕਾ ਜਾ
ਰਸ ਖਾਤਾ ਹੈ ਕਹਾ। ਪਵਨ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੌਨ ਹੈ॥੧੫॥ ਗਿਆਨ ਕੀ ਆਂ
ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਕਹੀਦੀ ਆਹੈ ਅਉਧੂ: ਹੇ ਸ੍ਰਿਧਰੂਪ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਕਹੋ
ਆਪਾ ਰਾਮ ਸਿਧਿ: ਮੋਖ ਕੀ ਕਵਨ ਕਮਾਈ ਹੈ ਕਹਾ ਕਰਨੀ ਹੈ॥
ਅਬ ਪਹਲੇ ਕਾ ਉਤਰੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਮਨ ਕਾ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਵਨ ਤੌ ਤੁ
ਮ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੀ ਹੋ ਜੋ ਪਵਨ: ਪ੍ਰਾਣ ਆ ਸੇਹੀ ਮਨ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੋ ਕੇ ਬ
ਸ ਕਰੀਏ ਤੌ ਮਨ ਆਪੇ ਬਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਪਵਨ ਕਹਾ: ਕੌਨ ਰਸ
ਖਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਜੀਤਾ ਹੈ ਪਵਨ ਏਹ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਸੁਧਾਤਾ ਕਾ ਏਹ
ਉਤਰੁ ਪੀਛੇ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਪਵਨ ਕਾ ਜੀਵਨ ਸਚ ਹੀ ਅਹਾਰ ਹੈ
ਅਰੁ ਬੇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਰਸ ਹੈ ਜਿਸ ਕੌ ਖਾਇ ਕੈ ਪਵਨ ਚਲਤਾ ਹੈ॥
ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਾ ਉਤਰੁ ਭੀ ਕਹ ਆਏ ਹੈ ਜੋ ਅਕਲਪਤ ਮੁਦ੍ਰਾ ਗੁ
ਰ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀਅਲੇ ਅਬੇਹ ਗੁਰੋ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਗਿਆ
ਨ ਦ੍ਰਿੜਾ ਜੋ ਅਕਲਪਤ ਹੋਏ ਏਹੀ ਮਨਤਨ ਕਰਿ ਜੋ ਈ ਮੁਦ੍ਰਾ ਹੈ॥ ਤ੍ਰੀ
ਸਰੇ ਕਾ ਉਤਰੁ ਸੁਨੋ॥ ਬਿਨ ਸਬਦੇ ਰਸ ਨ ਆਵੈ ਅਉਧੂ ਹਉਮੈ ਪਿ
ਆਸ ਨ ਜਾਈ ਅਬੇਹ ਹੇ ਸਿਧੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਬਿਨਾ ਰਸ ਨਹੀ ਆ
ਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵਾ ਭਜਨ ਕਾ ਹੇ ਅਉਧੂ ਤੇਹ ਉਮੈ ਕੀ ਪਿਆਸ ਭੀ
ਨਹੀ ਜਾਤੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈ ਜੋ ਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋ ਨੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕਰ ਅਘਾਈ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ
ਰਹੇ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਸਿਧੋ ਗੁਰਸਬਦ ਹੀ ਸਿਧਿ: ਮੋਖ ਕੀ ਕਮਾਈ:
ਕਰਨੀ ਹੈ॥ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਕਵਨ ਬੁਧਿ॰ ਪ੍ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕ
ਰਿ ਅਸਥਿਰ ਰਹੀਐ ਇਹ ਪੁਰਸ ਵਾ ਓਹ ਕਵਨ ਸਾਂਝ ਨੌ ਹੈ ਜਿਸ ਕ
ਰਿ ਅਸਥਿਰ ਬੁਧੀ ਇਹ ਪੁਰਸ ਹੋਵੈ॥੧॥ ਕਿਤ ਭੋਜਨ: ਜੌ ਤ੍ਰਿਪਤਾ
ਸੋ ਕਿਆ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ॥ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਾ ਉਤਰੁ ਦੁਖ ਅਰੁ ਸੁਖ ਜੋ ਦੂੰਦ ਹੈ ਇ
ਨ ਕੋ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਪੇ। ਜਾਣੈ ਇਸ ਕਰਿ ਸਥਿਰ ਬੁਧੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਵਰਤੀ
ਕਾ ਉਤਰ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ॰ ਨਾਮੋ ਪਦੇਸ ਲੈਵੈ ਇਸ ਭੋਜਨ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਪਤ
ਤੇ ਹੈ ਇਹ ਅਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਇਸ ਨੀਤ ਕਾ ਫੁਨਿ ਨਹੀ ਰਸ ਮੈ ਹੈ॥੬੧॥ ਪੁਨ:
ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜੀ ਰੈਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਨਹੀ ਰਾਤਾ ਮਨ ਜੀਵ ਕਾ ਮਾਨੁਖ
ਦੇਹ ਪਾਇ ਕੈ ਸੋ ਕੈਸੇ ਰਾਤਾ ਜਾਵੈ॥੧॥ ਗਜਿ ਨਹੀ ਮਾਤਾ: ਭਜਨ ਰ
ਸ ਮੇ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗ: ਆਨੰਦ ਮੇ ਨਹੀ ਮਾਤਾ ਸੋ ਕੈਸੇ ਮਾਤਾ ਜਾਵੈ॥੨॥
ਬਿਨ ਸਬਦੈ॰ ਅੰਤਰ ਜਲ ਬਾਲ ਕੈ ਤਾਤਾ: ਤਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗ
ਨੀ ਕਾ ਹੋ ਕੈ ਸੋ ਕੈਸੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਪਾਇ ਕੈ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਵੈ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਨੀ ਕੀ

ਤਪ੍ਰਸੇਂ ਜਾਤੇਂ ਏਹ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਵੈ॥੩॥ ਅਥ ਬਿੰਦ ਕੋ ਨਹੀ ਰਾਖਿਆ॥
ਸੋ ਕੈਸੇ ਰਾਖੇ॥੪॥ ਅਸਬਦ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਨਹੀ ਭਾਖਿਆ ਇਸਨੇ ਸੋ ਕੈਸੇ
ਭਾਖੇ॥ ਪਾਪੂਨ: ਪਵਨ: ਪਾਣੀ ਕੋ ਨਹੀ ਸਾਧਿਆ ਇਸਨੇ ਸੋ ਕੈਸੇ ਸਾਧੇ
ਪਾਪੁਨ: ਸਚ ਰੋ ਨਹੀ ਅਰਾਧਿਆ ਸੋ ਕੈਸੇ ਅਰਾਧੇ॥੭॥ ਅਬ ਸਤੇ ਪ
ਸੋ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸਮੁਚੇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਦੋ ਤੁਕਾ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਅਕਥ ਕਥਾ: ਕਥਾ
ਸੇਂ ਅਕਥ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਲੈ ਕਰਿ ਕੇ ਜਮ ਤਾਰੇ ਧਾਰਣ
ਕਰਤ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਉ ਰਾਮ ਕਉ ਆਤਮ ਰੂਪ ਸੇਂ ਲ
ਹੈ: ਲਖਤਾ ਹੈ॥ ਜਾਤੇ ਹੋ ਸਿਧੋ ਆਤਮਾ ਕੋ ਰਾਮ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕੇ ਲਖੈ ਏਹ
ਸਭ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸੇ ਤੇ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ॥ ਅਬ ਚਾਰਿ ਕਾ ਤੈ ਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕ
ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜੁਨੋ॥ ਏਕ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ: ਗੁ
ਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਨਾ ਜਿਸ ਪਰ ਸੋ ਪੁਰਸ ਰੰਗੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਰਤਾ ਹੈ॥
ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਸਾਚੇ ਮਾਤਾ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਪੀਆ
ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਈ ਸਾਚੇ ਰਸ: ਅਨੰਦ ਮੈ ਮਾਤਾ ਹੈ॥ ਤੀਸਰੇ ਕਾ
ਉਤ੍ਰ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੀ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ: ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਜੋ ਆਤਮ
ਵੀਚਾਰ ਤਿਸ ਕਰਿ ਕੇ ਸਤਾਸਤੁ ਵੀਚਾਰ ਭਜੇ ਤਿਸ ਨੇ ਅਗਨਿ ਕੋ
ਵਾਰੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਵ ਕਾਮ ਰੂਪ ਧਾਰੇ॥ ਅਤਾਹੀ ਕੋ ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੁਈ ਹੈ॥ ਚੌਥੇ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਅਪਿਉ ਪੀਓ ਆਤਮ ਸੁਖ ਧਾਰੀ: ਅਪੀਓ
ਅਪਿਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ
ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਧਾਰੀ: ਧਾਰਣ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਹੀ ਬਿੰਦ ਕੋ
ਰਖਿਆ ਹੈ॥੪॥ ਅਤੈ ਨੈਨੀ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਭਾਖਿਆ ਹੈ ਏਹ
ਪੰਚਕਾ ਵੀ ਉਤ੍ਰ ਆਇ ਗਇਆ॥ ਖਸਟਮ ਤੇ ਸਪਤਮ ਦੋਨੋ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕ
ਹਤੇ ਹੈ॥ ਸਚੁ ਰਾਧਿ ਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ: ਅਬੋਹ ਸਚ ਰੂਪ
ਰਾਧਿਆ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਪਵਨ ਕੋ ਵੀ ਸਾਧਿਆ ਹੈ ਸੋਏ
ਹ ਸਚ ਕਾ ਅਰਾਧਨਾ ਅਪਵਨ ਕਾ ਸਾਧਨਾ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਤਾ
ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਨੇ ਸਚ ਕੋ ਅਰਾਧਨਾ ਹੈ ਤੇ ਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਤਰ ਤਾਰੀ:
ਤਰਨੇ ਕੋ ਤਾਰੀ: ਬੇੜੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ॥ ਅਵ ਅਪਤ
ਰੇਨ ਔਰ ਕੇ ਤਾਰੀ ਭਏ ਨਾ॥ ਪੰਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਕੇ ਵੀ
ਚਾਰੀ ਜਾ ਧਾਤ ਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤਾ ਹੈ॥ ੩॥ ਪੁਨ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਏਹ ਮ
ਨ ਰੂਪੀ ਮੈਗਲ: ਹਸਤੀ ਕਹਾ ਬਸੀ ਅਲੇ: ਬਸਤਾ ਹੈ॥੧॥ ਅਤੇ ਹੁ
ਪਵਨਾ ਕਹਾਂ ਬਸੈ: ਬਸਤਾ ਹੈ॥ ਤਾ ਕੇਹਾ॥ ਅਉਧੂ: ਸੁਧ ਰੂਪ ਸੁ:
ਸੋ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਾ ਬਸੈ: ਬਸਤਾ ਹੈ॥ ੩॥ ਤਾ ਕਉ ਤੂ ਕੋ ਮਨ
ਕਾ ਭਰਮਨਾ: ਜਾਂ ਕਰਿ ਛੂਟੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮਨਾ ਤਾ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਵੀ ਕਹੋ॥ ਏ
ਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਤੈਸਾ ਬਹੀ ਪ੍ਰਥਮ ਲੇਹੁ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੈ: ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ
ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜਾ ਬਮੇਲੇ ਤੋ ਨਿਜ ਘਰ ਵਾਸਾ ਇਹੁ ਮਨ ਪਾ

ਏਹੈ॥ ਆਪੇ ਆਪ ਖਾਇ: ਆਪਹੀ ਆਪ ਭਿਖਾਰ ਖਾਵੈ ਵਾ ਆਪਨੇ
ਆਪ ਕੋ ਖਾਇ: ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਕਹਾ ਆਪਨੇ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ
ਵੈ ਤੋ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਨ ਤੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਚੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਵ
ਹੈ ਪੁਰਸ ਧਾਵਤਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਵਰਜ ਰਹਾਇ: ਰਖਦਾ ਹੈ ਦਿਸਾ
ਵੱਲੋਂ ਅੰਤਰਮੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਪਿਛਲੇ ਅਧੀ ਪ੍ਰਸਨ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ ਤੀਨ
ਏਕ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ਪੁਨ: ਔਰ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਕਿਉ ਮੂਲ ਪਛਾਣੈ:
ਮੂਲ: ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਛਾਣੈ ਵਾ ਮੂਲ ਜੋ ਰਕਤ ਬਿੰ
ਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਾਯਾ ਜੋ ਸਰਬ ਕਾ ਮੂਲ ਉਪਾਦਾ
ਨ ਕਾਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਛਾਣੈ॥੧॥ ਆਤਮਜ ਹੋਇ ਕੈਉ: ਆਪਨੇ
ਆਪ ਕੋ ਕੈਸੇ ਜਾਣੈ॥੨॥ ਜਾਇ ਘਰਿ ਸੁੰਨ ਸਮਾਵੈ: ਸਸ: ਸਤੋਗੁ
ਣ ਕੇ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਸੁਰਜ ਰਜੋਗੁਣ ਰੂਪੀ ਕੈਸੇ ਸਮਾਵੈ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ: ਗੁਰ ਦੁਆਰਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚੋਂ ਖੋਵੈ ਤਉ ਸਹਿਜ: ਸੁਹਜੇ ਹੀ ਸ
ਤੋਗੁਣ ਮੇ ਰਜੋਗੁਣ ਸੁਰਜ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ॥੬੪॥ ਇਸ ਚਉਪਦੇ ਮੈ ਤੀ
ਨ ਪ੍ਰਸਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹਿਰਦੈ
ਸੀਅਲੇ: ਇਹ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਸਤੀ ਨਿਹਚਲੁ ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਹੀ ਵਸਤਾ ਹੈ
ਮਨ ਕਾ ਵਾਸਾ ਹਿਰਦੇ ਸਥਾਨ ਮੇ ਹੀ ਸਾਧੂ ਮੈ ਕਹਾ ਹੈ॥ ਪੀਛੇ ਜੋ ਤੀ
ਨ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੇ ਥੇ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਿ ਰਹੈ:
ਅਥੇਹ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮੂਲ ਆਤਮਾ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕੇ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ
ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤਤ ਮਥਨਾ ਕੇ ਦਿਵੇਚ
ਨ ਦੁਆਰੇ ਮੂਲ: ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਸੇ ਰਚਿਤ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕੇ ਸਰੂ
ਪ ਮੇ ਸਥਿਤ ਹੋਇ ਰਹੈ ਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮੂਲ: ਉਪਾ
ਦਾਨ ਕਾਰਨ ਮਾਯਾ ਕੋ ਅਨਿਰਬਚਨੀ ਪਛਾਣ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਥਿਤ
ਹੋਇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਪ੍ਰਸਨ ਪ੍ਰਸਨ ਕੇ ਦੂਤੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਨਾਭਿ ਪਵਨ
ਘਰਿ ਆਸਣਿ ਬੈਸੈ ਅਥੇਹ ਨਾਭਿ ਘਰ ਮੇਂ ਪਵਨ ਨਾਮ ਆਸਨ
ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ॥ ਦੂਤੀ ਪ੍ਰਸਨ ਕੇ ਦੂਤੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਤਤ
ਲਹੈ ਅਥੇਹ ਗੁਰੋ ਦੁਆਰੇ ਖੋਜਤਾ ਹੂਆ ਆਤਮ ਤਤ ਕੋ ਲਹੈ: ਲ
ਪਲੇਤਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਪ੍ਰਸਨ ਕੇ ਤ੍ਰਿਤੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਸੁੰਨ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ
ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਛੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਸੁ ਸਬਦਿ ਲਹੈ ਅਥੇਹ ਹਾ
ਸੁਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਨਿਜ ਘਰ: ਸੁ ਸਾਰ ਘਰ ਮੇ ਹੀ ਆ
ਛੈ: ਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਜੋਤੀ ਜੋ ਸਬਦ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਤ੍ਰਿਭ
ਵਣ ਲਹੈ: ਲਖਾ ਤੇਹ ਓਤ ਪੋਤ ਕੀ ਰੀਤਿ ਸੋਂ ਆਪ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਾਨੂੰ ਕੈ
ਸੇਂ ਸਿਧਾਂ ਤਾਮਹੂੰ ਨਾ ਗੁਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਭੁਖਿ ਉਦਾਸੀ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ
ਪੂਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਕੇ ਜੋ ਪੁਰਸ

ਖਾਵੈਦੁਖਭੁਖਜਾਨਾਕੇਕੀਸਾਚੇਹੀਤ੍ਰਿਪਤਅਘਾਇਰਹੇਹੈ ਅਥੇਹ ਸਾਚੇਨਾ
ਮਰੀਭੁਖੋਸੋਤ੍ਰਿਸਨਾਦੇਜੀਨਦੁਖਕੋਸੋ ਖਾਵੈ: ਖਾਇਲੇਤਾਹੈ।
ਸਾਚੇਨਾਮਕਰਿਹੀਤ੍ਰਿਪਤਹੋਇਰਹੇਹੈ। ਅਨਹਦ• ਬ੍ਰਹਮ
ਤਿਪਾਦਿਕਬਾਣੀਜੋਗੁਰੋਕੀਹੈਜੋਗੁਰਮੁਖੋਨੇਜਾਣੀਹੈ ਕਾਲਾ
ਨੇਕਰਤੀ। ਸੋ ਬਿਰਲੇਕੋਈਹੀ ਅਰਥਾਤ: ਅਬੁਜਾਨਤਾਹੈ।
ਨਾਨਕ ਸਾਹਬੁ ਆਖੇ: ਕਹਤੇਹੈਹੇਸਿਧੋਸਚੁ• ਨਾਮਨੂੰ ਸੁ: ਸੁਨਕੇ
ਕੇਹੈਬਾਨੀਜੇਅਸਚਮੇ ਰਪੈ: ਰੰਗੇਹੋਏਹੈਂ ਕਾਰਣੀਤੇਏਹਰੰਗ
ਕਬਹੂਜਾਵੈਨਹੀਹੈ।੮੫। ਪੁਨਾਸਿਧਪ੍ਰਸ਼ਨਕਰਤੇਹੈ ਜਾਂਇਹੁ
ਹ੍ਰਿਦਾਅਰਦੇਹਨਹੀਥੀਹੋਤੀਤੋਏਹੁਮਨ ਕੈਠੇ: ਕਿਸਸ੍ਥਾਨਮੇ
ਰਹਤਾਥਾ। ਪੁਨਾਨਾਭਿਕਮਲ ਆਸਥੀਕੁ: ਆਸਾਨਹੀਥਾਜ
ਬਹੋਤਾਤਬਪਵਣਕਦਨਘਰਕੇ ਸਹਤਾ: ਸਹਿਤਥਾ। ਰਾਜੇ
ਬਰੂਪਵੀਕਿਛੁਨਹੀਥਾਹੋਤਾਅਰਰੇਖਵੀਕਾਈਨਹੀਥੀਹੋਤੀ
ਅਥੇਹ ਏਹਰੂਪਰੇਖਾਤਮਕਨਾਮਰੂਪਪ੍ਰਪੰਚਨਹੀਥਾਜਬਤ
ਬ ਸਬਦ। ਬ੍ਰਹਮਨੇਕਹਾਂਲਿਵਲਾਈਹੁਈਥੀ।੬੬। ਅਰ
ਕ੍ਰਾਵਿਦਕੀਮੜ੍ਹੀ• ਸਰੀਰਰੂਪੀਜਬਨਹੀਥੀਹੋਤੀਤਬ ਸਿਤਿ: ਜੋ
ਸ੍ਰਿਖਾਦਾਹੈ ਲੇਨੇਦੇਨੇਕੀਦਾ। ਇਨਦ੍ਵਾਰ ਅੰਸ ਪਰਬ ਪੁਰਖ ਇਨ
ਕੀਕੀਮਤਿਨਹੀਪਾਈਦੀਸੀਜੋਕੌਨਪਾਦਤ੍ਰਾਂਸੀ। ਆਦ
ਰਨ• ਖੜ੍ਹਜਾਣਦੇਅਭੇਖ• ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆਂਦੇਜੋ ਆਸ: ਹੇਰੁ
ਪ: ਕਾਲਾਪੀਲਾਦੇਜਬਨਹੀਥੇ ਜਾਪੀ: ਜਾਣੀਏਥੇਤਬਕਿਉ
ਕਰਿਸਾਚਾਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਪਸ: ਜਾਪਤਾਥਾਸਾਧਨਾਤਕਾਕਾਸ਼
ਬਸਮੁਛੇਅਥਕਹਤੇਹੈ [illegible] ਨਾਨਕਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈਹੇਸਿ
ਧੋਜੋਨਾਮ• ਮੇਰਤੇਹੈ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤੁਹੋਕੇਰਤਿਨਰੋ ਸਿਥ:
ਆਖਦੀ ਤਬਾਂਦੀਕਬ ਜਬਕਿਛੁਨਹੀਥਾ ਜੋਅਖਦੀਅਤ
ਬਾਵੀਸਾਚੋਹੀਸਾਚਾਪ੍ਰੀਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਸਿਧਕਹਤੇਹੈਹਮਾਰੇਕੋ
ਸਚੇਸੁਚਾਰਉਨਹੀਸੁਤੀਤਹੋਤਾਉੜ ਹੇਸਿਧੋਤੁਮਵੀਪ੍ਰਭੂਕੇ
ਨਾਮਸੌਪ੍ਰੀਤਿਕਰੋਤੁਮਕੋਵੀਸਚੇਸਰਹੀਪ੍ਰੀਤੀਤਹੋਵੈਗੀ।੬੭।
ਅਬਕਿਨਭਿਨਉੜਦੇਤੇਹੈ। ਪ੍ਰਥਮਕਾਉਤ੍ਰਾਜਾਂਇਹੁ ਹ੍ਰਿਦਾਦੇਹ
ਨਹੋਤੀਥੀਅਉਧੂਤਉਮਨ ਸੁੰਨਰਹੇਬੈਰਾਗੀ: ਅਫੁਰਬ੍ਰਹਮਮੇਹੀ
ਰਹਿਤਾਥਾਬੈਰਾਗੀਹੋਕੇ। ਦੂਸਰੇਕਾਉਤ੍ਰਾ ਨਾਭਕਮਲ ਅਸਥੇ
ਭਨਹੋਤੇਤਾਂ ਨਿਜਘਰਬਸਤਉਪਵਨਅਨਰਾਗੀ: ਆਪਿ
ਆਨਸ੍ਵਰੂਪਮੇਬਸਤਾਥਾਪਵਨਅਨਰਾਗੀਹੋਕੇ। ਤੀਸਰੇ
ਕਾਉਤ੍ਰਾਰੂਪਨਰੇਖਿਆਜਾਤਿਆਦਿਨਹੀਥੇਤਬ ਅਕੁਲੀ
ਣ: ਸਬੂਹਪ੍ਰਪੰਚਸੇਰਹਿਤਹੋਇਕੇ ਵ ਜੈਨਰੂਲਾਹੈ ਇਹਖਰੀ

ਆਦਿਕੁ ਲਾਹੇ ਇਨ ਕੂਲੋਂ ਸੇ ਅਕੂਲ ਹੋਕੇ ਰਹਿਤਾ ਥਾ। ਸਬਦ: ਬ੍ਰ
ਹਮਸ੍ਰ ਸਾਰ। ਸ੍ਰੇਸਟ ਤੈ ਸ੍ਰੇਸਟ ਅਸਿਹ ਅਪਨੇ ਆਪ ਮੇਂ ਹੀ ਲਿਵ ਲ
ਈ ਹੂਈ ਥੀ ਸਬ੍ਰਦ ਨੇ ਚੌਥੇ ਸੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰਾ ਗਉਨ ਗਗਨ। ਜਿਸ ਪ
ਰ ਗਉਨ ਕਰੀਏ ਸੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲੇਨੀ ਤਿਸ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰਿਕੇ
ਗਗਨ: ਅਕਾਸ ਪ੍ਰਜੰਤ ਪੰਚ ਤਤ ਰਚਿਤ ਰਕ੍ਰਾਂਧੀ ਰੁਕੀ ਮੜ੍ਹੀ
ਸਰੀਰ ਭੂਪੀ ਦਾ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਜਬ ਹਿ ਨਹੀ ਥੇ ਤਬ ਜੇਤੀ ਸਰੂਪ
ਆਪੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਥਾ ਦਾ ਸਮੇ ਮਿਤ ਤੇ ਆਮਿਤ ਸਨ ਨਿਰੰਕ
ਰ ਸਰੂਪ ਪਹੀ ਥਾ ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰਾ ਦਰਸਨ ਤੇ ਖੁਆ ਸਰੂਪ ਸਾਏ
ਕੈਏ ਕੈਸ ਬਾਦਿ ਵਿਡਾਣੀ ਅਖੇਹ ਦਰਸਨ ਅਭੇਖ ਤੇ ਰੂਪ ਜੇ ਥ
ਸ: ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਉਨ੍ਹਨ ਸਾਜ ਪਤਾ ਤਬ ਏਕੋ ਏਕ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹ
ਮ ਵਿਡਾਣੀਆ: ਆਕਾਰ ਜਰੂਪ ਹੀ ਥਾ ਤਬ ਦਰਸਨ ਤੇ ਖਾ ਭਿਨ
ਹੀ ਥਾ ਅਹੋ ਸਿਧੋ ਜੋ ਸਿਧਾਂਤ ਪੂਛਤੇ ਸਾਚ॰ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਚਾ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਅਰ
ਥ ਪ੍ਰਸਾਤ ਆਪ ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਕਹੀ ਹੈ। ੬੧ ਪੁਨ: ਸਿਧ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ
ਹੈ। ਕਿਤ ਕਿਤ ਬਿਧਿ: ਕਿਸ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗ ਉਪਜੈ ਹੈ ਹੇ ਨਾ
ਨਕ ਪੁਰਖਾ: ਤੁਪਾ ਜੀ।੧। ਕਿਤ ਕਿਤ ਦੁਖਿ॰ ਕਾਰਿ ਕੇ ਬਿਨਸਿ
ਜਾਈ: ਜਾਤਾ ਹੈ।੨। ਜਾਸਹੀ ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦੋਨੋ ਕੋ। ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ
ਉਤ੍ਰਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚ॰ ਹੈ ਅਬ ਤਕ ਾਇ ਸਜੀਵ ਮੈ ਤਬ ਤਕ ਉਪਜੇ
ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰਾ ਨਾਮ ਵਿਸਰਿਐ ਦੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ਏ
ਸਿ ਅਬਾਸਿਧਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬੀਚਾ
ਰੈ: ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਗੇ ਦੀਆ ਪ
ਹੈ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦੇਕੈ ਅਨੇਕਨ ਕੀ ਹਉਮੈ ਕੋ ਜਲਾਏ॰ ਹੈ।
ਤਿਨਾ ਕੇ ਤਨੁ ਮਨੁ॰ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤੇ ਬਾਣੀ ਵੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤੇ
ਸਾਚੈ॰ ਪ੍ਰਸਾਤ ਆਮ ਮੇ ਅੰਤ ਸਕਰ ਦ੍ਰਭੀ ਸਮਾਏ ਰਹੇ ਹੈ। ਨਾਮੇ ਨਾਮ
ਰਹੇ ਬੈਰਾਗੀ: ਆਗੇ ਤਿਨਾ ਦੂਆਰੇ ਜਗ ਪ੍ਰਾਸ ਵੀ ਦਰਕੁ ਹੋਕੇ ਸੀ
ਸਾਰ ਤੇ ਨਾਮ ਹਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰ ਰਹੇ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਵੀ ਤੇ ਸਾਚ॰
ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਹੀ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇ ਹੀ ਧਾਰਿ: ਧਾਰਿ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਨਾਨਕ॰ ਸਾਹ
ਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਨਾਵੈ: ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋਗ ਮੇਂ ਸੁਤ੍ਰ ਨਾਹੀ
ਹੋਤਾ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਮੁਖਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰਤਾ
ਰਿਦੈ ਮੇ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਦੇਖ ਹੁ। ਕਾਰਣ ਤੇ ਜੋ ਸਤਜੁਗ ਮੇਂ ਬੇਦ ਕਾ ਹੀ
ਸਤਿਜੁਗ [illegible] ਪੜ੍ਹਨਾ ਥਾ। ਪੁਨ: ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੁਗ ਮੇ ਜੇਹ ਬੇਦ ਕਾ ਟੈਗਾ ਨਿਰਾਜੇ ਜਗ
ਕਰੈ ਤੇ ਨਾਮ ਸਧੋ ਪੁਨਾ ਦੁਆਪਰ ਆ ਜਾਤ ਬਬੇਦਨੇ ਜੇਹ ਕਹਾ

ਹੈਤੌਨਾਮਕੇਜਪੇਤੇਪਜਾਕਰੋਸਕਲੀਕਾਲਲਗਾ ਤਾਮੈਜੇਹਉਪ
ਦੇਸਹੂਆ ਨਾਮਬਿਨੁਬੋਧੁ ਅਨੁਭਉਤਿਨਾਹੀ ਸਹੀਮਾਤਿ ਭ੍ਰਮਭੂ
ਲਹੁਭੂਲਹੂ।ਤਾਤੇਹੇਸਿਧੋਨਾਮਕੇਜਪਹੁ। ।ਸਿਧਪ੍ਰਸਨਕਰੇ
ਤੇਹੇ ਜੋਸਤਜੁਗਆਦਕਾਮੇਨਾਮਤੇਜੋਗਆਦਕਾਨੁਕਰਤੇਸੇ
ਤੇਸਾਦਗਤੀਕੋਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤੇਥੇ ਤੈਸੇਕਲਜੁਗਮੇਵੀਨਾਮਤੇਔਰਕੋਈ
ਸਾਧਨਚਾਹੀਏਕਹਿਆ ਕਾਹਤੇਦੋਨੋਬਿਨਾਗਤੀਨਹੀਹੋਤੀ
ਉਤ੍ਰ ਕਲਜੁਗਮੇਕੇਵਲਨਾਮਸੇਕਲਿਆਨਹੋਤੀਹੈ ਕਾਹਤੇਉ
ਨਜੁਗਾਮੇਆਯੂਬਡੀਥੀਤਾਂਤੇਵੇਦਨੇਦੂੰਦਉਪਦੇਸਕੀਆਥਾ
ਅਬਆਯੂਥੋੜੀਹੈਇਸਤੇਕੇਵਲਨਾਮਕੇਜਪਨੇਸੇਹੀਕਲਿਆ
ਨਹੋਤੀਹੈ।ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤਵਸੇਂ ਸਤਜੁਗਆਦਕਾਮੇਵੀਨਾਮਸੇਹੀਕਲਿਆ
ਨਹੋਤੀਸੀ ਤੇ ਕਲਜੁਗਮੇਵੀਨਾਮਸੇਹੀਕਲਿਆਨਹੋਤੀਹੈ।
ਜੈਸੇਏਕਹਕੀਮਕੇਪਾਸਧਨੀਪੁਰਸਨੇਆਇਕੈਕਹਾਜੀਕੇਮੇਰੇ
ਪੇਟਮੇਦਰਦਹੋਤੀਹੈ।ਕਿਛੁਦਿਵਾਈਦੇਈਏ।ਤਬਹਕੀਮਨੇ
ਵੀਚਾਰਕੇਏਕਪੁੜੀਦੇਈ।ਅਰਕਹਾਇਸਕੋਖਾਇਕੈਊਪਰਸੇਂ
ਜਵੈਨਭਖਾਲੇਨੀ।ਤਬਤਿਸਨੇਵਹੀਕੀਆ।ਪੀੜਦੂਰਹੂਈ।ਤਿਸ
ਕੀਆ।ਪੁਨ:ਔਰਕੋਈਗਰੀਬਪੁਰਸਨੇਕਹਾਜੀਮੇਰੇਪੇਟਦਰ
ਦਹੋਇਰਹੀਹੈਮੇਰੇਕੋਕਿਛੁਦੇਵਾਈਦੇਵੋ।ਜਿਸਮੇਦਾਮਵੀਕਿਛੁ
ਬਹੁਤਨਹੀਲਗੇ।ਤੌਤਿਸਕੋਹਕੀਮਨੇਜਵੈਨਦਈ।ਤਬਤਿਸ
ਨੇਖਾਈ।ਤਿਸਕੀਪੀੜਦੂਰਹੋਇਗਈ।ਤੈਸੇਵੇਦਰੂਪੀ
ਹਕੀਮਹੈ।ਤੇਸਤਜੁਗਕੇਜੀਵ ਧਨੀਹੈ ਬਹੁਤਆਯੂਰੂ
ਪੀਧਨਹੈ।ਤਿਨਕੇਪਾਸ।ਤਿਨਕੋਤੋਵੇਦਉਪਦੇਸਦੀਆਹੈ।ਤੇ
ਕਲਜੁਗਕੇਜੀਵਾਂਕੀਆਯੂਥੋੜੀਹੈ।ਤਿਨਕੋਕੇਵਲਨਾਮਰੂ
ਪੀਹੀਜਵੈਨਦਿਤੀਹੈ।੬।।ਗੁਰਮੁਖਿ:ਗੁਰੂਦੁਆਰੇਸਾਚਸਬਦ
ਕੋਕੋਈਵਿਰਲਾਵਿਚਾਰੇਹੈ।ਵਾ।ਕੋਈਵਿਰਲਾਗੁਰਮੁਖਸਾਚਸਬ
ਦਕੋਵੀਚਾਰਤਾਹੈ।ਗੁਰਮੁਖਿ:ਤਿਨਗੁਰਮੁਖੋਕੀਸਚਬਾਣੀਪ
ਰਗਟਹੋਇਰਹੀਹੈ।ਵਾ।ਸੋਗੁਰਮੁਖਿਸਚਬਾਣੀਕਰਿਕੈਪ੍ਰਗਟਹੋ
ਇਰਹੇਨਿ।ਵਾ।ਤਿਨਗੁਰਮੁਖੋਕੀਬਾਣੀਸੇਂ ਸਚ੦ਨਾਮਵਾਸਚ
ਸਰੂਪਪਰਗਟਹੋਇਰਿਹੈ।ਗੁਰਮੁਖਿ:ਜਿਨਕਾਗੁਰਮੁਖੋਮੇਮਨਤੇ
ਜਤਾਂਹੈਓਹਕੋਈਵਿਰਲਾਬੁਝੈਹੈ।ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੋ।ਗੁਰਮੁਖਿ:ਤਿਨ
ਗੁਰਮੁਖਿ੦ਜੋਜੋ
ਗੁਰਮੁਖੋਕਾ ਨਿਜਘਰ:ਸ੍ਵਸਰੂਪਮੇਵਾਸਾਹੋਤਾਹੈ।ਗੁਰਮੁਖ:
ਗੀਹੈਸੋਈ ਜੁਗਤਿ:ਜੁੜਨੇਕੀਰੀਤਿਕੋਪਛਾਣਤੇਹੈਂ।ਵਾ।ਗੁਰਮੁਖਿ:
ਗੁਰੂਦੁਆਰੇਹੀਹੈਸਿਧੋ ਜੋਗੀ:ਜੋਗਕੀਜੁਗਤਿਕੋਪਛਾਣਤਾਹੈ।ਜਗਤ
ਜੁ।ਗੁਰਮੁਖਿ:ਗੁਰੂਦੁਆਰੇਹੀਨਾਨਕਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈ ਏਕੋ:ਅਦੁਤੀ

ਨਾਮਰੂਪੀਜੈਸੇ
ਨੇਤੇਜੋਗਜਗਤੇ
ਤਪਰੂਪੀਪੁੜੀਆ-
ਆਂ।

ਪ੍ਰਾਤਮਾਕੋ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਜਗ ਪਾਰੁ ॥੯॥ ਜੋਗ ਨ ਹੋਈ : ਜੋਗ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਵਾ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰਨੀ ਕੋਈ ॥ ਦੀਨਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਪਾਈਐ :
ਪਾਤਾ ਹੈ ਮਹਾਰਾਰਥ ॥ ਰੂਪੀ ਗੁਰ ਬਾਰ ਬਨਾਹੀ ਸਹਿਤਾ ਹੈ ਹਾਰਿ ॥ ਕੈ
ਜੀਵਾ ॥੧੦॥ ਗੁਰਮੁਖਿ : ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਮਨੁ ਜੀਤਾ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕੋ ਮਾਰਿ
ਕੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ : ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਾਚ ਨਾਮ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਆਪਨਾ
ਮਉਰ ਮੈ ਧਾਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਨੇ ਜਗੁ ॥ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਮ ਜੋ ਕਾਲ ਕ
ਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਵੀ ਮਾਰ ਬਿਦੀਰਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਜਮ ਕੋ ਦ
ਮਾਰਾ ਹੈ ਅਰੁ ਕਾਲ : ਜਮੈ ਕੋ ਵੀ ਨ ਬਿਦਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ : ਗੁ
ਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈ ਵੀ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਾਰ ਨਹੀ ਆਵਤੀ ਅਰੁ
ਦਾ ਨਾਨਕ ॥ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦ : ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪ
ਛਾਣਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖੋਂ ਕੋ ਮੇਲਿ ਮੇਮਿਲਾਈਐ : ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ
ਈ ਪੁਰਸ ਜਾਣੈ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ॥੧੧॥ ਸਬਦੈ ਕਾ : ਉਤਪਤਿ ਕਾ ਨਿ
ਬੇੜਾ : ਸਾਰ ਸਿਧਾਂਤ ਜੁਝਾਣੈ ਹੈ ਅਉਧੂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਨਾਵੈ ॥ ਨਾਮ ਤੇ ਜੋ
ਗੁਨਹਿ ਹੋਤਾ ॥ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਅਨਦਿਨ : ਜੋ ਨਾਮ ਮੇ ਅਨਦਿਨ ਰਾਤੇ ਹੈ
ਸੋਈ ਮਾਤੇ : ਮਸਤ ਹੋਇ ਹੈ ਤਿਨ ਤਿਨਾ ਕੋ ਈ ਨਾਮੇ ਤੇ : ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਸੁਖ
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਨਾਮੇ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ॥ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ ਹੈ ਤੇ
ਨਾਮ ॥ ਤੇ ਹੀ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਦੀ ਪਾਈ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਬਹੁਤੇਰੇ :
ਬਹੁਤੇ ਹੀ ॥ ਸਚੇ ॥ ਨੇ ਤਿਨ ਦੀ ਬਿਤੀ ਆਪ ਖੁਆਈ : ਭੁਲਾਈ
ਹੈ ॥ ਅਉਧੂ : ਹੇ ਅਉਧੂ ਤੂੰ ਜੋਗ ॥ ਮੇ ਜੁਗਤਿ : ਜੁੜਨਾ ਹੋਈ : ਹੋ
ਤਾ ਹੈ ॥ ਮੁਕਤਿ ॥ ਨਹੀ ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਕੀ ਦੀ ॥੧੨॥ ਅਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਬਡ
ਈ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਗਤਿ : ਰਚਨਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨ ਹੋ ਜਾਣਤਾ
ਹੈ ਨ ਤੇਰੀ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਕੀ ਰੀਤਿ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਆ
ਕੋਈ ॥ ਪੁਰਸ ਆਖ : ਮੁਖ ਦੂ ਆਰੇ ਦ੍ਰਿਖਾਣੈ ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਗੁਪਤਾ
ਆਪੇ ਪਰਗਟ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਦਾ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਰੂਪ
ਕਰ ਰਿਰਿ : ਅਨਦਿਨ ਮਾਣੈ ॥ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥ ਖੋਜਤ : ਖੋਜਤੇ ਹੋ
ਦੇਨਤੇਰੇ ਫੁਰਮਾਣੈ : ਹੁਕਮ ਕੋ ॥ ਬੇਦ ਰੂਪ ਸਾਸਨਾ ਕੋ ॥ ਤੇਰੇ
ਫੁਰਮਾਣੈ : ਹੁਕਮਾਨੁਸਾਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਤੇ ਅ
ਨੇ ਮੇਰੀ ਬਡਿਆਈ ਬਹੁਤ ਕਰੀ ਹੈ ਤੂ ਮਕਛੁ ਮਾਗ ਲੇਵ ॥ ਤਉ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰ
ਭੂ ਹਮ ਤੇ ਮਾਗਤ ਹਿ ਨਾਮ ਪਾਇ ਇਹੀ ਭਿਖਿਆ ਹਮ ਕੋ ਅਰੁ ਇਕ
ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਕਰਵਾਣੈ ਜਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਆਦਿ ਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਚ ਪ੍ਰ
ਪੰਚ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਤੈਂ ਨੇ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਆਪ ਕੀ
ਸੋਝੀ : ਗਿਆਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਦੂਜਾ ਅਵਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ॥ ਇਹ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸੋਝੀ
ਹੋਈ ਹੈ ॥੧੩॥ ਸਿਧ ਗੋਸਟ ਇਤੀ ॥

੧ਓ ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ: ਜੋਧੈ ਤੇ ਵੀਰ ਦੋ ਸੂਰਮੇ ਥੇ ਪੂਰਬਾਣੀ
ਕੀ: ਪੂਰਬਾਣੀ ਪੂਰਬ ਥੇ ਜੋ ਅਕਬਰ ਅਗੇ ਜੋ ਇਨਾ ਬਡਾ ਜੁਧ ਕਰਿਆ ਸੀ
ਤਿਨਾ ਦੀ ਦੁਹਾਂ ਦੀ ਆ ਵਾਰ ਕਹੀ ਸੀ ਤਿਸ ਵਾਰ ਦੀ ਧੁਨੀ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਗਾਵਣਾ
ਸਲੋਕ ਮ: ੩॥ ਸਹਜੇ: ਸਾਂਤਿ ਵਾ ਗਿਆਨ ਨਾ ਖੇਤੁ: ਅਸਥਾਨ ਹੈ ॰ ਧਾਨੁ ਕਿਸਨੁ
ਹੋਇਆ ਚੀਜੇ ॰ ਤ ਨਕਰ ਮਉਗਾਵੈ ॰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਛੇਦਾ ਏਹੋ ਹੈ ਜਿ ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਜਿਸ ਨੇ ਜਿਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾਹ ਉਮੇ ਤੇ ਜਹ ਸਗਾਇਆ ਵੇਲਾ ਏ: ਦੂ
ਰਿਹੋਇਆ ਓਹ ਨਰ ਫੇਰ ਨਾ ਕਿਛ ਆਪਣਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ॰ ਹਰੀ ਆਖੈ: ਜਲੁ
ਚਲਤੁ ਹੈ: ਚਲਿਤੁ ਹੈ ॥ ਮ: ੩॥ ਖੇਤੁ: ਅਸਥਾਨ ਅੰਧਾ: ਅਗਿਆਨੀ ਆ
ਧ ॰ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਨ ॰ ਤਿਸ ਪਰਾ ॥ ਮ: ੩ ਸੁਖੈ: ਸੁਖ ਦਾ ਬਿਬੇਕੁ: ਵਿਚਾਰ ਹੈ
ਦਾ ਮਕ ॰ ਕਾਰਣ ਆਗਿਆ ਨਾ ॥ ਪੌ: ਤਖਤੁ: ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਛੇਦਾ ਸੂਰ
ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ॰ ਤਾਂ ਜਾਣੈ ਆਜਭ ਕਿਛ ਕੁਦਰਤਿ ॰ ਦੁਆਰੇ ਸ
ਗਾਈ ॰ ਪੂਤ ਪੂਰਾ ਪੂਰੀ ॰ ਇਨਾ ਦੀ ਦੇਖੋ ॰ ਗੁਰੂ ਹੈ ਕਰ ਆਪ ॰ ਸਿਖ ਹੋ
ਕਰਾਵਾਹ ਹ: ਬਿਨ ਬਿਨਾ ਸਚੀ ॰ ਤੇਰੀ ਨਾਈ: ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਏਹ ਪਦ
ਸਭ ਪਉੜੀਆ ਜੋੜੂ ਨਾਇ ਇਸ ਵਾਰ ਮੋ ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਕਾ ਮਾਣ
ਹੈ ਕਿਉ ਦੀਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਮੇਰ ਲਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥ
ਪਾਲਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਆਪੁ ॰ ਹੈ ਆਪ ਨੂੰ ਤੇ: ਤਿਸ ਪਾਇ: ਅਡੋਵਕ
ਗੀਆ ਮ: ੩॥ ਤਾਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭ ਸਿ ਨਕੀਤਾ ਇਤਨਾ ਸਾਧ ਨਕਰ ਨਾ ਪ੍ਰਭ ਤ ਭਜਾ
ਸੋਕੇ ਸੇ ਹੋਵੈ ਤੇ ਕਹੇ ਆਹਿ ਦੀ: ਨਿਮਰੀ ਭੂਤਾ ਹੈ ਕਾਰ ਅਪਣਾ ਛਡੇ
ਤੇ ਸਾਣੇ ਆਪੇ ॰ ਗਰਾ ਲਏ ਇ ॰ ਸਰੂਪ ਨਾਲਾ ਏਹ ॰ ਭਾਣੇ ਰੂਪੀ ॥ ਪੌ: ਵ
ਕੀ: ਭਿਨਿ ਕਿਨਾ ਸਮਾਹੀ ॰ ਮਧ ਕਾਲ ਮੋ ਦੇਖਿ: ਗੁਰੂ ਦ ਪਾਲ ਦਾ ਤੇ ਥ
ਲਾਈ: ਏਹੁ ਧੂੜਾ ਆਈ ਜੋਰੁ: ਹੁਕਮਾ ਸੁਣਾਈ ॰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾਂ ੩॥
ਲਾਧੀ: ਬਕਤਾ ਸ੍ਰੋਤੇ ॰ ਪੁਤ੍ਰਖਾ ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰਜਬ ਰਾਗੁ ॥ ਮ: ੩॥ ਬਿਖ: ਵਿਖ
ਆਦੁ ਵ ਮਾਜਾ ਲੋਹ ਇ: ਕਦਾ ਚਿਤ ਕੀਵਾ ਕੋਈ ਭੀ ॥ ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵਕ
ਪੌ: ਗੁਰ ॰ ਦੁਆਰੈ ॥ ਸਤੀ: ਸਤਿ ਸਰੂਪ ॥ ਹੁਕਮ ॰ ਦੁਆਰੇ ਸਭ ਅਗਲਾ:
ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਪਾਈ ॰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ੩॥ ਸਲੋਕਾ ਕਸਉਟੀ: ਕਸਵਟੀ ਕਸੀ
ਸਰੂਪੀ ॥ ਮ: ੩॥ ੫ ਸਕਰ ਕਿਉ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਆ ਜਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਆ
ਈ ॰ ਇਸਤਰਾ ਮਰਦਾ ਨਹੀ ਕੋਇ ॰ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਹੀ ਹੋਤਾ
ਮਿਲੇ ॰ ਹਰੀ ਵ ਗੁਰੂ ਵ ਨਾਮ ॥ ਮ: ੩॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀਵਤ ॰ ਭਾਵਤੇ ਤੋਂ ਭੈ ॰ ਹ
ਰੀ ਦੇ ਕਾ ॥ ਸੇ ਜਮ: ਧਾਰਣਾ ਪਿਖ ॰ ਰੂਪ ॥ ਪੌ: ਵਰਤਾਰਾ: ਸੰਸਾਰ
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਮੋ ਹੋਈ ਤਿਸ ਦੀ ਸਮਾਈ ॰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ॥ ਸ: ੩॥
ਤਪਾ ॰ ਮਰਦਾਇਆ ਦਾ ਗੁਰੂ ਸੋਖੰਤਰੁ: ਅੰਦਰ ਮੋਖ ਰੂਪ ਵਾ ਅੰਤ
ਰੇਦਾ ਮੋਖ: ਨਾਮ ਹੋਣਾ ॥ ਮ: ੩॥ ਘਾਲੇ: ਕਰੇ ॥ ਪੌ: ਅਨਿ ਹੋ ਇਤਿ ॰
ਮੋ ਪੁਣਾਈ ॰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ॥੫॥ ਸ: ੩॥ ਪੀਠਕ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਪਾਸ

ਇਕਦੂਜਾਆਇਆਓਸੁਕਹਾਮੈਉਗ੍ਰਾਹਰਦਾਪ੍ਰਸਾਦਨਹੀਛਕਦਾਗੁਰਜੀਰ
ਸਨਾਇਵਾਈਓਹਚੌਕਾਬਣਾਇਕੈਸਿਖਾਂਹਦੀਆਂਕਿਤੇਚਮਾਨੇਕੁਨੈਤਾਂਸ
ਰਾਇਰਖਪਕੇਸਰਣੁਆਇਆਕੁਹੇਜੀਮੈਨੂਆਪਣਾਅੰਸਦੇਵੋਕਹੈ
ਗੁਰੂਜੀਧਰਮ:ਫਲਾਹੋਇ॰ਜੋਨਭੁਗਤਿਸਕਾ:ਗਿਆਨਰੂਪੀਪਾਏ:
ਪੰਦਦਾਵਾਪਉਦਾਏ॥ਮ:੩॥ਬਹਲੋ:ਬਹੁਤੇਆਤਮ॰ਦਲਾਬਾਲੇ:
ਲਕੜਕੋਪਾਰਿ:ਸਰੂਪਮੈਪਾਏ:ਪੀਠਕਾਅੰਡੁਸਟਹਕਰਕੇਫਿਰਅੰਘਰ:
ਆਕਾਸਤੋਅਸਰਾਓ:ਆਸਰਾਭਜਾਹੋਪਭੂਤੇਦਰੁ:[illegible]ਦਨੇ
ਦੇਘਰਦਾਅੰਦਰੂਗਾਤਖਤੁ:ਬੈਠਿਠਾਲਖਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥ਧਸ:੩॥
ਬੈਣਾਇਰ:ਸਮੁੰਦ੍ਰਸਿਸਾਰਰੂਪੀਅਨਿਤ:ਹਰੀਗੂੜੀ॰ਮਾਤਵਾਲੋ।
ਮ:੩॥ਸਹਜੇ:ਸਾਂਤਕਰਕੇਚਾਖਿਓ॰ਤੇਹਰਿਦਾਦਾਸਾਨਿਦਾਸੁ:ਦਾ
ਸਾਦਾਦਾਸੁਪਾਸੁ:ਪ੍ਰਸਾਦੇਸੋਗੁਰੂਅੰਗਦਦੁਕਾਪਾਸੁਅਮਰੁਜੀਨੇ
ਛਡਿਆਂਛਿਦਾਜਿਉਭਾਵੈਹਰਿਗੁਣਤਾਸਨੁਠਿਕਰੇਕਰਾਇਆ
ਜਤਕੋਪਾਪੇ:ਛਤੀਹ:ਕਈਜਗਨੀਆਜਾ:ਭੁਗਾਜਾਣਤਸਦੀਵਫਿਰਾ
ਗਣਤ:ਗਿਣਤੀਵਾਸਿਮ੍ਰਿਤੀਆਗਣੀਨੀ:ਗਿਣੀਹੋਪੜੀਨੀ।ਪੜੀਜੀ
ਜਿਸਦੀਬੁਧੀਮਿਲਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੭॥ਮ:੩॥ਪੀਠਕਫਰੀਦਜੀਕ
ਹਾਹੈਪ੍ਰਦਅਖੇਰਤੀਰਤੁਨਾਨਿਕਲੋਗਤਿਸੁਪੁਰਪ੍ਰਮਾਣੁਗੁਰੂਅਮਰਕਾ।
ਛੇਦਾਜੋਆਪਣੇਸਹਿਨਾਲਰਤੇਹੈ॥ਲੋਕਨੂੰਰੂਪੀਹੋਇ॰ਦੇਹਿਆਤ
ਮਾਨਤੇ॥ਮ:੩॥ਰਾਮਕਲੀ॰ਰਾਗਦੁਆਰਾਵੋਜਿਸਬੁਧੀਕਰਾਜੀਗਾ
ਰ॰ਸਾਧਨਾਰੂਪੀਆਰੂਪ॰ਸਣਈਰੂਪੀਆਜੀਗਾਰਕਰਹਿ:ਜਪਤਪ
ਕਰਹਿਜੋਕ:ਜੋਕਾਏਕ:ਅਦ੍ਵੈਤਹੋਦੂਹ:ਦ੍ਵੈਤਾਮਿਦੇ॰ਕਰਮਾਂਨੂ
ਮ:੩॥ਤਲਬ:ਲੋੜਵਾਆਰਮਾਵਾਜਮਨਹੀਆਵਦੇਲੈਣਾਸਧਾਰੇ:
ਧ੍ਰੁਅਮੈਪਾਏ:ਛੇਦਾਹੋਰਸਭਪੀਪੇਅਚਲੁ:ਸੁਮੇਰਵਤਹੋਰ॰ਜੀਵਾ
ਸਿਫਤਿ:ਸਿਫਤੀਦਿਦੂਜਾਬੁਝਾਈ:ਬੁਝਆਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੮॥ਸ:੩
ਛੇਦਾਸਚੁਸਭੋ:ਸਭਮੈਵਰਤੇਏਹੁਜਾਣਿਆਹੋਸਚੁ॰ਸਰੂਪਾਕਚੁਕਿ
ਕਹੁ:ਮਨਤਨਕਰਕਚੇਹੈਵਾਕਚਿਆਂਤੇਕਚੇ॥ਮ:੩॥ਮੁਖ॰ਤੇਦਚਨ।
ਬਾਉਕੁਬਾਉ:ਗੁਰੂਪੀਰਾਦਿਕਾਦਾਸੁਆਉ:ਪ੍ਰਜੋਜਨਨਾਬਾਹਿ॰
ਸਧਾਮੈਚੇਦਾਰੂ:ਦੂਤਵਾਡੇਰਾਵਾਕੋਂਦਦਾਅਰੀਆਗਰਿ॰ਕੇਵੀਰੁ
ਰੁ॰ਕੇਉਤ੍ਰਕਹੈਂਚਲਤ:ਮਸਾਰਾਦਿਪੇ:ਛੇਦਾਜਿਸਦਾਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ
ਪਾਇਤਸਦਾਧਿਆਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੯॥ਮ:੩॥ਬਾਬਾਬਾਣੀਆ:ਬਾਬੇ
ਨਾਨਕਦੀਆਂਛੇਦਾਸਪੁਤਪੁਤ:ਜੁਗਸਿਧਾਸਕੁ॰ਵੇਦਾਸਿਮ੍ਰਿਤਿ॰
ਜਨਾਸਭੇ॰ਹਰੀਨੇਲਾਏਸੋਸਚੇਨਾਮਬਦਲਾਜੇ:ਜੋ॥ਮ:੩॥ਅੰਧਲਾ:
ਅਗਜਾਨੀਛੇਦਾਭਾਣੇ॰ਆਪਣੇਮਨਦੇਚਲਾਇਆਕੁਜਤ:ਕੁਹਤਾਪ

ਰਹਿੰਦਾ : ਭਲੀਤਰਾਂ ਸੈਦਾ ਕਰਾ ਪਧੜੈ: ਵਿਚਾਰੇ ਕਦਮੀ : ਫਿਰ
ਪਾਣੀ ਮਾਨ ਵਿਗੜੀ : ਖਰਾਬ ਹੋਈ ਗਊ : ਦੋਸਾਫਤਿ : ਮੁਖਿ ਕਰ ਸਪੀ
ਤੀ : ਜਿਛਤਕੀਤੀ ਅਸਨਾਈ : ਹਰੀ ਦੀ ਵ ਸਿਆਣਪ ਕੀਤੀ ਵਾਸਨਾ ਸ
ਕਤੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਲੂ ਕਾ ਲਕੀ ਰੀਤ ਕਹੇ
ਜਤੀ : ਧਰਮਾ ਕਰਿ ॥ ਉਸਦਾ ਪਰਾਸਰਿ ਤ ਸਤ : ਧਰਮ ਦਾ ਦਾ ਗੁਰ ॥
ਜੋਹਿ ਵਗੇ ਸੋ ਪਾਰਿ ॥ ਸਿਖਾਂ ਦੇਾਂਖਾਟਿ ਸੋ : ਖਾਟਿਲਾ ਵੈ ਤਾਂ ਉਕਰੇ ॥
ਨਹੀ ਤਾਂ ਆਪੇ ॥ ਪਾਰਿ ਸੋਵ ਪਜਾਰੀ ਆ ਬਿਹੇ ॥ ਕਰੋ ਹਕੂ : ਇਆ ਕਾ
ਸਹਾਇ ॥ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਕਾਜੀ ਨੇ ਬੇ ਇਕ ਕੂ ਤੇਲੀ ਦੇ ਧੋ ਲਨੇ ਮਾਰਿਆ
ਥਾ ਤੋ ਕਹੇ ਸੁਆਲਾਕੁ ਕਿਤਾਬ ਲਾਧੀ ਖਾਨੇ ਜਿਊ ਤੇਲੀ ਧੋ ਲੁਭਤ ਕੇ
ਕਿਊ ਖਲ ਖਧਵਾਇ ਕੀ ਆਸੂ ਸਟਿਕੂ ਧੋਬੋ ਲਕਾ ਧੋਲ ਤੀ ਸਰੂਪੀ
ਏਤੇ ਕੂ ॥੧॥ ਮ: ੧ ॥ ਦੁਆਰੇ ਆਹਾਵਹਿ : ਲੁਟਾਵਹਿ ਗਾਹੜੀ: ਚੂਗਲੀ
ਕੂਤਾ ਵਿਖਹੂ ਐਸਾਂ ਹਿੰਦ ਕੋਇ: ਕਬੀ ਗਰਿਹੀ ॥ ਹੋਵੇ ਗੇ ਤੇ ਧਾਰੇ ਗਾ
ਜੋਗ: ਜੁਗਤਿਨਾ ਜੁਗਤਿ: ਰੀਤੀ ਪੁਰਦੀ ਵ ਜੋਗ ਦੀ ਛਾਈ : ਸੁਵਾਹ
ਪਰਵਾਹੁ ॥ ਪ੍ਰਤਖ ਹੈ ਜਾਣਹੂ ॥ ਹਰਿ ਗੇ ਲੋਕੁ ਦ ਨੇਹਾ ਅਸੀ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਸੂਤ ਦਾ
ਪੜ੍ਹੇ ॥ ਕੇ ਮੈਂਤਾ ਸੁਤ : ਜੋਦੂਾ ਕਰੇ ॥ ਕਿਮਾਜਾਰੋ ਜਾਂ ਨਾਦ ਦਾਵਸਾਇ : ਪ
ਛਾਇ ਕੈ ਆਭੁਸਾਤਿ: ਸੁਰਗਾ ਦਸਾਈ : ਪੁਛਾਈ ਹਾਰੁ ॥ ਹੋਵਟਾਉ :
ਸਿਰਾਉ ਨੇਦ ਰਾਹੀ ਜਾਵੈ ॥ ਹਰੀ ਕੂ ਫਕੜੁ : ਖਰਾਬ ਕੂ ਸਚ ॥ ਨਾਮਕੂ
ਨਾਕ ॥ ਤਿਸ ਕੂ ਪਾਵੈ : ਢੂਢਦਾ ਗੜ੍ਹਾ ਵਿਚੋ ਕਾਂਇਆ ਰੋਵਾ ਕੜੁ: ਕੜ੍ਹੋਹੋਇ
ਫਕੜੁ ਦੇ ਨਾ ਜਾਂਈ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਨਾਸਤਿ: ਨਾਸਰੂਪ
ਹੈ ਦਾ ਨਾਸਤ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਐਸੇ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਹਾਰਾ ਦੁਖੀਆ : ਦੁਖੀ ਹੀ ਦ
ਦੁਖ ਸਹਾਰ ਵਕਰਾ ਆਪ ॥ ਨਾਰਾਈ : ਗਊਆਂ ਦੁ ਗਾਂਈ ਦਾ ਪਾਹੁ:
ਪਾਸ ਦਾ ਕੇਦ ਮੁਛਾਰਦੇ: ਉਚਾਰੈ ॥ ਸੋ ਜਾਣੈ ਆਪੁ ਆਈ : ਧੋਏ ਆਪ
ਫਟਕੀ ॥ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਆਪਧੀ ॥ ਦੇ ਸਿਰਿ ਤੋ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ਜੋਗੀ ਆਂਦੇ
ਉਤਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਜੋਕ ਹੈਂ ਗਿਰਹੀ : ਗਿਰਹਸਤੀ ਕਰੋ ॥ ਇਦ੍ਰੀਆਂ ਭੀਖ
ਆ: ਤੇਜਨ ਧਾਰਨਾ ਕਾ ॥ ਰੂਪਾਣੀ ਭੂ ॥ ਵਤਸੁ ਧਾਬੋਲੇ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇ
ਸਰੂਨਾ ਮਸਿ ਪਪ੍ਰਤੀ ਜੋਹੈ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮ ਤੋ ਤ : ਤਤ
ਤਿਸ ਮਾਹਿ ਨਰੋਖਨ ਰੂਪ ਹੈ ਐਸੇ ਸਤੋਸਿ ਧਾਨਾਲ ਅਰਥ ਕਰਣਾ ॥ ਮ:
੧ ॥ ਅਉਧੂਤੀ ॥ ਅਉਧੂਤ ਾਪ੍ਰੇ: ਅਭਿਦਕਰੇ ਸੋਤਾਪੁ: ਸਹਿਤ ਤਪ
ਦੋਹੇ ਇਆ ਉ: ਧਹੂੰ ਨਾਹਠ: ਦੂਰੇ ਰੂਪੀ ਪਟਣੁ ! ਨਗਰ ਸੋ ਪੁਰਿ: ਦ
ਸੋ ਦਵਾਰਾ ਰੋਰਖ ॥ ਪ੍ਰਤਿਆ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਅਰਧ ਉਰਧ: ਤਲੇ ਉਪਰਦੀ ਪਉ
ਣੁ ਦਾ ਜੀਵ ਈਸੁਰ ਦ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ॥ ਜਾਣੈ ਚਉਦਸ
ਰਨ: ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੋ ਪਉਣ ਕੀ ਕਿਧੁ: ਤਰਜਨਾ ਮਾਸੋਂ ਗੋਪੀ ਹੈ

ਦ॰ਪ੍ਰਤੀਅਮ:੧।ਪਾਖੰਡੀ॰ਨਾਮਭੇਖਹੈਅਗਲਿ:ਪਉਣਦਾਤੇਜਾਜਰਾ:ਬੁਤੇ
ਪਾਜਰਪਣੁ॰ਪ੍ਰਤੀਅਮ:੧।ਬ੍ਰਹਮ:ਪਉਣਨਾਬਿਮ:ਪਉਣਨੂਦਮਨਨਾ
ਛੇਦਾਰਹੈਅੰਤਰਿਕਾਸਤੀ:ਹਰੀਦੇਭੁਰਥਾਰੇ॰ਪ੍ਰਤੀਅਮ:੧।ਪ੍ਰਸਨਾਮੰਦਾ॰
ਸੁਭਾਵਾਪਹਿਲਾਜੁਗਤਿ॰ਕਰਾਦੂਜਾਭੁਗਤਿ:ਬ੍ਰੇਸਨਾਤੀਜਾਉਤ
ਪਹਿਲੇਦਾਆਸਾਤਿ॰ਕਹੇਣਾਗੁਰੂਸਾਸਤ੍ਰਤੇਏਇਸਕਰਮੰਦਾ।੧।ਉਤਰੁ
ਜੇਕਾਨਾਸਤ:ਨਾਸੀ॰ਜਾਣੈਸਭੁਕੌਤੇਏਕੋਨਾਉਜਪੇਇਸਕਜੀਵ
ਮੁਕਤਿ:ਜੀਵਣਦੀਜੁਗਤਿਹੈ।ਨਾਪ੍ਰਸਨਾਕਉਣਸੋਆਹਿਆਉ:
ਲਜਾਚੋਥਾਉਤਰਚੋਥੇਕਾਛੇਦਾਗੁਰਕੋ:ਵੇਜੇਅਖਰਆਖੇਜੋਕਹੇ
ਤੇਜੋਧੂਪਛਾਦਮਸਕਰ ਸਹੈ: ਜਹਾਰੈਤਾਂਲਜਾਰਹੈ।੪।ਉਤਰਤੀਜੇ
ਦਾ ਛਿਅਦਰਸਨਾਰੇ:ਖਟਦਰਸਨਮੈਆਪੁਤ:ਪਵਿਤ੍ਰਮੰਸਾਰੀ॰ਆ
ਦਾਹਿਕਾਰਕਰੈਆਪੁਤ॰ਤ੍ਰਾਈਦਾਹਿਕਾਰਕਰੈਕਾਰਿ॰ਮੈਕਾਹੇ॰ਛਡਾ
ਜਾਇ:ਜਾਏ॰ਜੀਵਤੇਏਹਖਾਜੇਜੁਗਤਿ।੩।ਪੌਜੇਈ॰ਗੁਰੂਦਾਤ
ਨੂਦਆਪਣਾਰਨ੍ਹਾਦੇਹਿ॰ਵਿਖੋਤਬਿਧਾਤ:ਹਰੀਮੰਦਰ ਪਇਸਤਨਾ
ਜਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ।੧੨।ਸਲੋਕਮ:੩।ਪੀਠਕਾਇਕਸਮੈਕੋਈਸਿਖ
ਲਿਗਰਮੈਲਤੁਪਇਜੇਸੋਕਹੇਮੈਨੂਇਸਮੂਰਖਕਹਿਆਹੈਤੋਕਹੇਹੈ
ਸੁਣੈ॰ਕੇਧਾਰੈਪ੍ਰਸਨਾਮੂਰਖਕੋਕਰਣਾ:ਕਹਤਤਹੈ।ਉਤਰ ਓਹੁਗਾਮੁ
ਗਾਧ:ਜਤੂਹੈਮਰਣਾ॰ਵੇਕਰਤਤਹੈ।ਕਿਹੁ॰ਉਸਦੇਯਚਨਦਾਹੋ
ਏ॰ਅਗਲਤੇਓਇਸੁ॰ਨੇਹਤਾਆਪਾਜਪੈ॰ਜੋਸੋਆਤੀ॰ਹੋਰਜੀਆ
ਦਾਸਹਣਾ:ਸਹਚਣਾਮ:੫ਜਹੀ:ਨਿਸ੍ਰੇਵਾਸਚੀਦਹੀ:ਦਨ
ਤਰਜੋਦੋਅਕੀਆ:ਮਨਮੁਖਾਨੂਜਿਨਾ॰ਦਲਾਤਈ॰ਨਾਬਾਨ
ਈ:ਨਖਾਨਰਕਦੀ॰ਓਥੋ ਰਹੀ॰ਪਲੋਚੋ: ਸਠੋ॰ਮੈਜਾਪੇ:ਜਾਣੀ
ਦਾਗਪੇ:ਅਭੇਦਹੋਂਦਿਆਗਵਾਵੈ।ਦੂਰਹੋਆ।੧੩।ਮ:੫।ਪੀਠਕਾ
ਭਾਈਮਰਦਾਨਾਜੀਇਕਸਾਹਸਤਪਰੇਮੈਜੋਰਅਨਮਸਾਹੂਕਾਰਨੂ
ਦੇਖਕੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਇਹਯੜਾਸੁਖੀਆਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਨਹੀ
ਈਜਗਤੁਮੈਸੁਖੀ ਤਾਂਉਸਨੂਪੂਛਾਤਾਂਉਸਕਹਾਨਾਰੀਦੀਪ੍ਰੀਤ
ਕਰਕਿਦੂਕਿਟਣਦੇਪ੍ਰਸੰਗਮੈਯਤ੍ਰਾਦੁਖੀਹਾਂਤੇਕਹੇਹੈਗੁਰੂਜੀ
ਸਹਿਸਰ॰ਭੁਗਾਦਆਦਾਨ:ਦੇਤਾਰੈਦੇ॰ਜੁਧਕਅਪੇਨਲੀਏਜਮਦ
ਗਨਨੂਮਾਰਿਆਜਾਹਸੁਬਧੂਨੇਤਮਾਤਾਨੇਪ੍ਰਸਰਾਮਨਾਧਿਕਾਰ
ਕਰੀਆਜੇ:ਅਜਰਜਦੀਨਾਰੀਦੀਪ੍ਰੀਤੀਰਹੀਸੋਨਾਰੀਮਰੀ

ਤੁੰਰਹਿਤਿਆਗੁਕਰਭੀਖਿਆਖਾਵੈਸੁਹੋਵੈਦਰਗਹਿ:ਸੀਸਾਰਜਗਾ
ਦੇਅੰਦਰਿਗਿਰਾਮ॰ਅਪੁਨਾਪਿਆਤੇਨਾਗਾਇਆ॰ਸਬੁਦਾਦਾਹਮੇਰ॰ਸਬ
ਦੇਵੀਦਾਸਗੁਰੁਕਰਦਾਬਾਰੰਬਾਰਦਰਸਨੇਗਾਂਵੀਆਂਨਗਨਕਰਕੇਕੂਪਸ
ਭੁਉਨਾਇਆਸੀਰਾਦਿਵਰਤਬਾਮਸੁਰ॰ਰਾਜਾਂਏਰਾਠਦੇਸਥੁਾਮੈ
ਕ੍ਰਿਸਟੇਵਾਖੁਇਗਾਇਆਤੁੰਨਨ॰ਸੋਏਕਸਮੇਂਪੂਛਿਆਵੇਆਸਜੀ
ਨੂੰਮਾਰੇਸਾਰਖੇਹੋਤਿਆਹਮਾਰੀਕੁਲਕਿਉਨਸਹੋਈਤੋਵੇਆਸਜੀ
ਕਹਾਕਾਂਵੀਪੂਬਲੈਹੋਰਾਜਾਂਕਹੋਰੋਈਕਹਿਦਾਤਾਂਰਉਹੋਤੀਤੇਵਿਆ
ਸਜੀਨਹਾਤੁਹੀਸਮਾਲਜੋਇਕਪੋੜਾਆਵੀਗਾਤੁਲਈਨਪਰਤੂ
ਲਹਿਵਾਹੇਂਐਸੇਸੇਸਭਕਥਾਕਹੀਜਬੁਕੂਟਵਾਸਤੇਂਜਗਕਰਿਆ।
ਤੇਂਇਕੀਕਾਰਣਿ॰ਇਕਵਚਨਨਮੰਨਿਵਾਸਤੇਜੋਭੀਮਸੈਣਦੇਹਾਥੀ
ਪਾਂਦੀਬਾਕੁਾਮਸਾਇਕ:ਜੋਦੜੀਆਂਕਰਨਵਾਲੇ ਭੀੜ:ਦੁਖਾਗਾ
ਜੇ:ਗੋਪੀਚੰਦਤੇਕੁਸਰੀਆਸਾਇ॰ਧਾਰਾਨਗਰੀਮੇਸਬੁਰਸਾਰੌਪੀਛਿ
ਦਾਕੂਸਰੀਦਾਸਬਧੀਬਸਗਿੜਾਆਸੀਐਧੀਨਜੋਣਿ॰ਕੁਈਸਾ
ਹੂਕਾਰਥਾਅੰਤਸਮੇਂਪੁਤ੍ਰਨੂੰਚਾਰਸਿਖਆਦਿਤੀਆਂਜੇਛੂਟੈਤੂਰੀ੧।
ਤੇਮਠਜਾਈਖਾਈਰਾਧਨਦੇਕੇਮੰਗੀਨਾ੨ਜੇਧਨਨਿਖਟਜਾਈ
ਤਾਂਪਹਿਰਾਦਿਨਚੜ੍ਹੇਇਸਮਸੀਤਦੇਮੁਨਾਰੇਹੇਠੇਕਾਢਿਲਈਂਸੋਉਸ
ਪਰਤੇਹੇਟੂਟੇਰਸਤੇਮੇਸਾਇਵਾਨਲਵਾਇਦਿਤੇ।੧।ਠੇਖਾਂਦੇਮ
ਲੋਪਾਈਰਾਧਨਦੇਕੇਮੰਗੇਨਾਹੀ੩ਤਾਂਧਨਨਿਬੜਿਆਤੇਮੁਨਾ
ਬੈਹੇਠੋਨਿਕਲੇਨਾਹੀਮਸੀਤਕਿਨੂੰਢਾਹੇਤਾਂਦੁਖੀਹੋਆਤਾਂਉਸ
ਕੇਬਾਪਕਾਕੋਈਮਿਤ੍ਰਥਾਪਰਦੇਸਤੇਆਇਆਉਸਪੁਛਿਆਤੂ
ਬਾਲਕੇਰਕਿਉਕਿਗਾਲਭਾਇਆਹੈਧਨਕਿਥੇਗਇਆਹੈ ਤਾਂਉਸਕੁ
ਹਮੇਨੂੰਏਹਪਿਤਾਕਹਾਸੀਜੋਮੈਕਾਰਿਆਹੈਜੀਨਕੰਮਕਰੇਤੇ
ਬਾਨਹੀਹੋਤਾਤਾਂਉਸਕਹਾਤੇਰੇਪਿਤਾਕਹਾਕਛੁਹੋਰਤੂੰਸਮਝਾਕੁ
ਛੁਹੋਰਭੰਕਾਹੇਤਾਹੇਓਹੁਤੇਰੇਪਿਤਾਕਹਾਸੀ।ਜੇਛੂਟੈਤੂਰੀਰਾਤੀ
ਹਟੀਜਾਈਤੇਰਾਤੀਆਵੀ।੧।ਠੇਭੁਖਲਗੀਰੋਟੀਖਾਂਦੀਸ
ਮਠਜਾਈਹੈ।੨।ਧਨਗਹਣੈਓਤੇਦੇਈ।੩।ਪਹਿਰਾਦਿਨਚ
ਡੇਰਿਐਮੁਨਾਰੇਦੀਛਾਯਾਪਵੈਓਥੋਧਨਕਢੀਸੋਕਢਿਆਫਰਸਾ
ਹੂਕਾਰਭੁਜਾਜੇਸੇਇਹਨੂੰਪਨਰੋਆਧੀਨਜਾਣਿਆਪੰਡਿਤ॰
ਸਬਾਮਹਿਚਰਚਾਤੇਹਾਰੇਤਾਂਤਸਪ੍ਰਸਾਖੀਜਿਸਪੰਡਿਤਨੇ
ਮਾਧੋਦਾਸਕੇਸਾਥਚਰਚਾਕਰੀਸੀ।ਬਾਣੀ॰ਨਾਮਕਿਨਾਕਥਿ
ਦਾਸਪੁਰਾਣੁਮੈਕਥਾਹੈਤਿਸਦੇਪਿਛਾਰਾਜਾਨੇਇਕੀਧਾਈਮੰਗੀ
ਤਾਂਸਭਉਸਕੇਪਤੀਮਰਿਫਰਾਧੀਮਦੁਧਰਮੇਦਸਹਜਾਰਰਾਜਮ

ਰਿਆ ਤੇ ਪਤੀ ਨਾਮਿ ਆਖਿਆ ਦਾ ਬਾਲੀ: ਨਾਰੀ ਨਾਹਿ: ਨਹੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ
ਨਕ॰ ਕਹੈ ਹੈ ਭਾਈ ਅਰਦਾਨਾ ਮੈ ਜੋ ਕਰਮ॰ ਕਰਨਾ ਮ: ਕਾਮੀ ਨਿਆ॰
ਨਾ ਜੋ ਨਾ ਮੈ ਨਰ ਸਾਰੇ ਨਾਪੀ: ਹਿਸ: ਜੀਵਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਗੀਟੈ॰ ਗਾਗ
ਕਰਾ ਸਚੁ॰ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥੧੭॥ ਅੰਧਾ: ਅਗਜਾਨੀ ਰਤਨਾ: ਮੈ ਤਾ ਰੂਪ
ਮੈ ਨਾ ਦੇ ਗੁਣ ਹੋਨੂ ਨਾ ਆਪੁ॰ ਣੁ ਆਪੁ ਨਾਸ: ਰਤਨਾ: ਗੁਣਾ ਗੁਬਲੀ: ਬੁਧੀ
ਰਤਨੀ: ਗੁਰੂ ਪਖਰ॰ ਦਲੇ ਗੁਰ ਤੇ ਆਣਕ: ਹਰੀ ਪਤਾਹਿ: ਫਿਰ
ਹਿ ਬੋਲਿ: ਲੋਕੂ ਵਲੋ ਭੂਤੇ ਅੰਧੇ ਫਿਰੇ ਹਿ ਨਾਪੀ: ਕੋਟ॰ ਦੋ ਪਾਜਰ॰
ਕਠਨ ਕੁਸਰੂਪੀ ਕੋ ਸਾਂਰੂਪ ਆਛੇਦਾ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਵਾਲੇ ਦਾ ਜੋ ਨਾ
ਦਾ ਕਰ ਭੁਗਤਿ ਮਿਲੀ ਜੋਤਿ ਤੂ ਰਚਨ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥੧ ਪਾਸ: ਅੰਧੇ॰ ਗੁ
ਰੂ ਹੋਇ॰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪਾਇ॰ ਸਿਖ ਨਾ ਨਕ॰ ਜੋ ਅ: ਕਾਕਰੇ॰ ਆਪ
ਤੈਂ ਨਾ ਜੇਹਾ॰ ਓਹੁ ਨਰ ਬੁਧੀ ਮੈ ਨਾ ਸਊ॰ ਦਰੀ ਕੀਆ ਜਾਣਿ॰ ਮਨ ਮਤਿ ਅ
ਨੁ ਸਾ ਭੂਗਾ ਗਾਹਕੂ॰ ਹੋਇ ਕੇ ਨਾ ਲਏ॰ ਜੋ ਅ: ਕਾਹ ਕਮਹੁ: ਹੁਕਮ ਵਲੋ
ਅੰਧਨਾ: ਸੋ ਅੰਧਾ ਨਹੀ ਕਹੀਦਾ ਪੀ: ਛੋਡਾ ਕਾਣਇਆ ਕੇ ਨੂ ਮੈ ਠਰਿ
ਗਤੂ: ਦਸੰਦੂਰ ਹੈ ਨਾਦਿ ਸਿ ਤਰ: ਇਦੇਸ: ਹਿਦਾ ਆਪੇ॰ ਨਿਕੁ
ਣ ਕਰਾ ਪਰਦੇਸਾ॰ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕਰ ਰਖੇਸਾ: ਰਖਦਾ ਹੈ ਮੈ ਤਨੂ
ਪਰਗਟੀ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਏਸਾ: ਈਸ੍ਰਰਾ ॥੧ ਧਾਸ: ੜਾ ਸਾਦਾਇ: ਸੋ
ਦਈ ਤਾ ਰਾਤਿ ਹੈ ਆ ਅਹਾਰੂ: ਹਾੜੀ ਰਿਹੁ: ਦਿਸੋ ਹੈ ਕਾਮ॰ ਗਾਡਿਆ
ਕ੍ਰੋਧ॰ ਵਿਹਾਰੁ ਮੈ ਦਿਨੀ ਖੇਤ ਹੈ ਲਬ॰ ਰੂਪੀ ਦਰੋਗੁ: ਝੂਠ ਰੂ
ਪੀ ਆਛੇਦਾ ਹੇਤੁ ਵ ਕੁਹੇਤੁ: ਮੋਹੁ ਵ ਕੁਹਿਤ ਏਹੁ ਹਾਲੀ ਹਾਰਕੂ: ਬੀ
ਜਣ ਵਾਲਾ ਬੀਚਾਰ॰ ਰੂਪੀ ਅਦਿਕਾਰ: ਕੁਕਰਮ ਏਹ ਮਣ: ਮਿਣਤੀ ਹੈ
ਬੇਹਿਲਦੀ ਹੁਕਮੀ॰ ਜੇਸਟਿ ਸੋ ਆਛੇਦਾ ਲੇਖੇ ਸੀਰੀ ਐਸ॰ ਗਾ ਮੈ ਜੇ
ਖੇਤ ਨੂ ਜਣਦਾ ਅਉਤ ਜਾਣਿਆ ਮਾ.੧ ਸਭ ਖੇਤ ਕਹੈ ਭਊ॰ ਰੂਪੀ
ਪਵਿਤ: ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਰੂਪੀ ਅਸੰਤੋਖ॰ ਰੂਪੀ ਹਲੇਮੀ: ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਪਚੇਰ॰
ਉਦਮ ਨਾ ਚੇਤਾ ਰਖਣਾ ਦਖਤ: ਸਮਾਂ ਪੁਰਧ ਕਰਮਾ ਦਾ ਨਾਉ॰ ਰੂ
ਪੀ ਦਾ ਖਸੀਸ॰ ਰੂਪੀ ਦਰੋਗੁ: ਝੂਠ ਜਾਣੀ ਹੈ ਨਦਰੀ॰ ਦੀਪ
ਬੇਲੇ: ਡੋਰੇ ਦ ਬੋਲਦੇ ਹੈਂ ਨੀਰੁ: ਸੋਕੰਮੀ ਕਰਮਾ ਕਦੋ ਲੇ: ਕਦੀਦ
ਹੈ ਆਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਲਪਾਏ ਲੈ ਸੈਨਾ ਤਿਨਾ ਪਾਟਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਪਰਗਾਸੁਤੇ
ਬਾਹਿਰ ਚਾਕਣਾ ॥੧੧ ਮ:੧ ਹੋਇ: ਹੈਨਾ ਕਰਸ: ਖੇਤੀਆ ਜੀਅ: ਹੈ
ਸਾਇਰਾ: ਸਮੁੰਦਾ ਦੇ ਜੀਵਾ ਸਾਰ: ਸਮਾਲਾ ਮ:੧ ਛੇਦਾ ਜੀਉ ਤੇ
ਸਨਾਵ ਨਾ ਮਛਲੀ ਤੇ ਸੀ ਦਰਰੂਪੀ ਕਾਲੁ ਨਾ ਚਿਤ: ਚਿਤਨ ਦਲੋ ਜਾਇ:
ਜਨਮ ਦਾ ਹੈ ਨਾਪੀ: ਸਚੁ॰ ਨਾਮੁ ਦਾ ਮੋਲਿ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾ ॥੧੮ ਮ:੧
ਜੈਸੇ॰ ਦਸਤੂ ਪਹਿਲਾ ਕਟਿ: ਰੇਜੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕੁਟਿ: ਪਾਂਣੁ ਕਤ ਕਰਾ ਲੇ

ਹਾ॰ਕੋਈਨਾਲਜੁਛੁਵਡੇਤੇਕਸਕਾਪਇਹੁ॰ਜੀਵਦੀਆਸਿਫਤੀ॰ਦੀ
।ਸਿਫਤਕਰਾਜੀਵਦੇਤਜੀਦੈ:ਜੀਦੈਹੈਜੀਦੈਹੋਇ॰ਓਹੁਪਾਹਿਲਾ।
ਮਾਪਖ:ਮਹੀਨਾਵਾਪਦੂੰਦਿਨਾਮਹਤ॰ਮਾਤਰਾਸਚੁ॰ਊਨਾਮਰੂ
ਪੀਵਸਤਾਸਚਾ॰ਸਾਰੇਪਰਨਜਾਣੈਨਾਹੀਤਿਚਰਜਾਪੀਜਾਪੇ:ਜ
ਪੇਹੀਸਪੋਆਸ:ਪਹਿਲੇਕਾਸੈਖਪ੍ਰਹਮਨੇਕਹਾਜੀਸਿਵਦਾਕੈਣਕਾ
ਜੀਤੈਕਹੈਸਚੁ॰ਬੋਲਣਾਕਾਤੀ:ਕਰਦਾਸਭੁ॰ਮੇਜਾਨਣਾਏਹੁ
ਸਾਭੁ:ਲੁਹਾਮਰਿਦੇਦੀਸਫਾਈਰੂਪੀਪਾੜਤਾਸਯਦੇ:ਸਧਦਰੂ
ਪੀਸਾਣਮਰਾਏਕੇ:ਮਾਯਾਕਾਸਮਾਏ:ਪਾਇਰਖੀਹੋਵੈ॰ਜੀਵ
ਹੋਸਬੁਰੂਪੀਫਿਭਾਨਿਕਥਾ:ਨਿਕਲਜਾਈਹਕਿ:ਸਦੂਮੈਦਰਿ।
ਐਦਰੂਟੀਦਾਰਿ:ਸਰੂਪਦੇਮ।੧।ਪਹਿਲਕਾਕੋਈਪੋੜੇਦਾਸਦ
ਰਹਿਕਾਰੀਬਾਮਰਦਾਨੈਰੂਪਕਾਦੇਕੇਕਿਪਰਮਾਸੀਅਰੋਗਜਾਤਾਂਪੋੜੂ
ਡਿਗਕੇਮਰਗਜਾਕਾਠੀਸਿਰਪਰਚੁਕੀਓਸੁਠੋਕਹੈਹੈਕਟਾਰਾ:
ਪੇਸਕਪਜਾਪੀਕੜੂ:ਸੁੰਦਰਾਪੀਕੇ॰ਪੋੜੇਦਾਕਾਰੂ॰ਕਠੀਦਾ
ਛੇਦਾਵਾਪੀਕੇ:ਤਨਕਾਮਸਵਾਰੂਜੀਵ ਕਮਾਰਿ॰ਯੁਧੀਰੂਪੀਮੈਕਟ
ਰਾ॰ਗਿਆਤਰੂਪੀਸੁੰਦਰਹੈਸਿਰਿਕਾਰਾਆਏ॰ਨਰਕਮੈਪੈ:ਸਬ
ਦਿ:ਬ੍ਰਹਮਕਾਛੇਦਾਹਰਿਧਨੁਰੂਪੀਖਰਚਾਅਚਲੈ:ਅਚਲਾਰ
ਤਨ:ਵੈਰਾਗਵਾਰਤਨਰੂਪੀ।੧੯।ਸ:੩।ਆਰਿਓਕੈਆਪਾਭਾਵਤੇ।
ਸਹਿਲਾ:ਸਫਲਾਮ:੩।ਆਸਾ॰ਦੇਵਾਇਦੋਛੇਦਾਜਾਸੋਇਹਰੀਭੋਲਾ
ਏਆਜਾਨੂਤੈਏਹੁਕਿਆਕਰੇਪਪੜੀਪੈ:ਭਨੁ:ਕਹੈਜਾਈ:ਵਾਹੁ
ਹੁ।ਰਾ॰ਸਲੋਕਮ:੧।ਸਰਵਰ:ਜਤਸਿਗਾਹਿਸ:ਜਗਜਾਸੁਆਂਦਾ।
ਹੀਰਾ॰ਗਜਾਤਰੂਪੀਮੋਤੀ॰ਵੈਰਾਗਰੂਪੀਬਗੁਲਾ:ਪਖੰਡੀਤੇਕ
ਗੁ:ਪਾਪੀਅਗਿਆਣਾ॰ਜਗੁਵਲਾਓਨਾ॰ਦਾਹੋਰੋ॰ਲੁਧੁਪਾਪਰੂ
ਪੀਪਰਵਾਣੁ:ਲੋਕਾਮ:੧।ਦੋਇ॰ਦਾਤਾਰਵਾਹਿ:ਰਹੈਵਾਵਰਤਏ
ਪੈ:ਵਰਤਦਾ॰ਸਰਗੁਣਰੂਪਤੇਨਿਰਗੁਣਹੋਇਆਦਾ॰ਗੁਰੂਹੋਕਰਾਅ
ਨੋ॰ਸਿਖਹੋਕਰਾਉਸਾਣੇ:ਕੁਸਿਗਤਿਆਪੀ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ।੨੦।੧।
ਸੁਧਾਰਾਮਕਲੀਕੀਵਾਰਮ:੫। ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਸਲੋਕ।
ਮ:੫।ਪ੍ਰਭੂ॰ਨਾਧਸੀਠ:ਵਕੀਲਹੈਪਾਇਆ॰ਕਗਾਦਾਮ:੫।ਇ
ਕੁ॰ਹਰੀਵਾਣਦੇ॰ਕਰਨਵਾਲੇਹੈਪਾਦਿ:।ਪਿਆਰਥਹੈਸਾਦਿ:ਸਵਾਦਿ
ਗੁਰ:ਪੂਜਜੋਹੈਪੈ:ਬਟਣੁ:ਧਣਧਣਹਾਰੇ ਬਾਟੁ:ਧਣਾਇਆਖਟਿਆ:
ਖਟਦਾਹੈਸਿਖਹੋਕਰਾਗਟਿਆ:।ਮਿਲਜਾਵਰਤਾਹੈ।ਬ੍ਰਹਮਟਿਆ:
ਬ੍ਰਹਮੁਹੈਪਰਗਟਿਆ:ਪਰੇਤੇਪਰੇਪੋਵਜੀਰਟਿਆ:।ਵਜੀਰਹੈ।
ਮਟਿਆ:ਮਣੁਹੈਕਣਾਮੰਦਰਹੈਪਰਗਟਿਆ:ਪ੍ਰਗਟਿਦਾਹੈ।

੧।ਮ:੫।ਸਤਿਗੁਰੂ੦ਹਰੀਨੂੰਆਖਦਾ।ਜਨਨਾਨਕਜਿਨਸਤਿਗੁਰਮਿਲਾ
ਇਓਨ੍ਹਾ:ਮਿਲਾਇਓਹੈ ਤਿਨਾਨਾਲਸਦਹੀਵਰਤੈ।ਮ:੫।ਪਿਆਰਿਆਮੇਰੇ
ਲੋਚਾ:ਚਹਾਉ ਕੀ ਆਖਦਾ ਜੋਮੋਹਿ:ਸੋਪ੍ਰੀਤਮੁਦੇਖਿਮੇਲਿਲੈ ਤੈਨੂੰ ਜੇਵ
ਡੁ:ਜੇਰਾਵਡਾਆਪੈ:ਕਿਤ:ਕੇੜ੍ਹੇਮੁਖਕਰਦਾ ਕਿਨੂੰਮੁਖਤੋ।ਆਧਾਰਿ੦ਕੇ
ਗਰਭਵਿਚਤੇਬਾਹਰਭੀ।ਆਧਰ:ਆਸਰਾ ਜਾਣੀਐ:ਜਾਣੀਦਾ।ਆਧਾ
ਰ੦ਨੇਕੋ।ਆਰਸ:ਅਨੇਕਦਾ।੨।ਮ:੫।ਪੀਠਕਾਜਬਸੂਲਹੀਰਜਾਨੂੰਬਿ
ਆਇਆਸੀਪ੍ਰਿਥੀਆਤੌਅਮ੍ਰਿਤਸਰਭਾਜਨੂੰਪਈਜਦੂਲੋਕਾਂ
ਦੇਕੇ।ਇਸਬਿਤਹੋਏਤੌਕਹੇਹੈਂ ਭੀੜਹੋ:ਭੀੜਤੇਪ੍ਰਤਖੁਦ ਕਮਾਏ
ਕਾਦੀਭੀੜਤੋ।ਛੂਟੇਏ:ਪ੍ਰਤਖੁਦ ਜਗਮਾਸੂਆਂ।ਨਾਲਹੁੜੇ।ਛੁਟੇ।
ਜੈਤ:ਜੈਤਭੀ।ਮ:੫।ਆਖਦਾ ਦੁਖਕੇਮਾਰਿਦੂਖਹੋ ਭੁਖ:ਤ੍ਰਿਸਨਾ।
ਦਇਤਿਨ: ਤੁਠਜਾਤ ਗੁਰੂਨਾਕਰਾਖਿਆ:ਕੀਹੋ।ਆਪੈ: ਸਰੈ: ਬਹੁ
ਦੀਆਕਰੈ੦ ਤਿਸਤੋ।ਤਪ੦ ਸੋਈਹੋਆਬਲ: ਸਕਤੀਰੂਪੀ।ਅਮਰ:
ਨਾਮਦਾਕਮਾਈ।ਸਚੁ੦ਜੋ।੩।ਮ:੫।ਸੁਰਿਗਣਿ: ਸੁਸਟੂਰਰਗਦਾਲੋ
ਜਿਨਕੇ।ਇਕ: ਇਕਾਗਰਮਨਕਰ।ਆਖਦਾ।ਹਰਿਸਜਵੂਰਾਇਮੇਲ
ਭਾਰੂਪ੦ਹਰੀ।ਅਮਰਤ।ਹੋਰਖੇ।ਮ:੫।ਸਾਰ: ਸਾਰਿਸੋਹੇ।ਜਿਜੇ
ਗੜ੍ਹ:ਜਿਨ੍ਹਾਂਦਾ ਜੋਗਾਦ ਸਮਾਓਹਾ।ਦਰਸਾਰੁ: ਦਰਸਨਾ।ਮੋਹਣ:
ਮੋਹਿਦ ਮੋਹਿਣਾ ਦੁਖਾਂਦਾ।ਆਪੈ: ਸਿਫਤਿ: ਸਿਫਤੀਕੇਸਲਾਹਣ:ਸ
ਲਾਹਗਾਰੂਪੀ।ਭੰਡਾਰ: ਨਾਮਦਾ ਖੁਣਾਦੋ।ਖੀਤੀਅਨੁ: ਖੀਤੇਹੈਨਾ
ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ।ਰੰਗ: ਆਨੰਦਾ।ਭਤਿਆ: ਭੰਤੇਹੇ੦ ਗਿਆਨੀਕਾ।ਏਕ
ਮਾਤਿਰੂਪੀਤਰੰਗਾ।ਭੋਗਈ: ਭੋਗਾਨੂ।ਰਧੁ: ਹਰੀਹੋਤੋ।ਓਨਾਹਾਰੇ
ਗਈ: ਓਨਾਨੂੰਰਧਨੇ ਜੋਗਕਰਿਆਹੈ।ਆਇ੦ ਇਸਜਨਮਮੇ।
ਓਮਾਰਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ।ਸਜਣੈ੦ ਪ੍ਰਲੋਕਦਾ।ਮਿਗ੦।ਇਸਲੋਕਦਾ।ਨ੦
ਸੋਤਿਨਾ: ਹਮਹੋਦੇ ਭੈਗੁਆਰਿਰ: ਸੁਭਾਦਦਾ ਸਾਹੁਪ੍ਰੇਮਨਾਮਸਲਤੀ:
ਸਲਾਹਾਕਾਰਾਹੁਦਾ।ਜਗਦੇ ਦਾਤਿ।ਆਦੇਸਿਰਿਚੁਸਦਾਹਥੁ
ਟੇਕ: ਸਣਾ।ਹਥੁ: ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀ।ਅਧਾਰਿ੦ ਕਰਮਾਦੋ।ਭੁਗ੦ ਅਨਿ
ਦਰੂਪੀ।੪।ਮ:੫।ਬੰਧ੦ ਹੋ।ਬੰਧ: ਸੋਤੇਪ੍ਰਾਖਾਦਨੇ: ਖਾਦਦੇਹੋਰਿ
ਦੇ: ਜੋੜਾਨ੦ ਪ੍ਰਾਪਤ।ਬਿਧ੦ ਵਚਨਾਜੀਆਕੀ: ਅਗਲੇਦੇ
ਜੋਕੀ।ਸਾਰ: ਖਬਰ ਜੋਇਸਪਾਸੁਹੋਰਿਕਨਭੀ।ਸਚਿਕਾਰੂਪਬਰ
ਦੇ ਬੰਧ: ਬੰਧਨਤਨਹੀਰਹਿਦਾ।ਟਕੁ: ਖਗਾਬਭੂਹੋਤੋ।ਬੰਹੀ
ਧ: ਵਿਹਾਵਦੇਹੈਅਦਪੀ।ਧਾਰ: ਤੇਨੂੰਆਪੈ: ਹਾਕ: ਉਚਾਰਦੇਹੋਦ
ਕਹੀਦੇਨਦਹੋਨਾ।ਤਿਨਾ੦ ਦੀਆਸੀਗੀ੦ਕਰਿ ਚਾਕੁ: ਚਾਦਿਤਾਤ
ਕੁ: ਤਖਤੋ।ਧਾਕੁ: ਧਕ ਜੁਗਮੇ ਦਾਨਰਕਮੈਂਅਧਿਕ: ਜਰਾਰਗੀ।

ਨਾਕੁ: ਦੇਖਣ ਦੇ ਵੇਖੇ ਹਰੀਆ ਨਿਧਾਨੁ॰ ਪਾਈਏ ਮਿਤ॰ ਦੀਆ ੧॥ ਮ:੫ ਪਹਿਲੀ
ਠਗਾਂ ਅਧਮ ਸਖੀ ਨੂੰ ਉਤਮ ਸਖੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਹਰਣਾਖੀ ਕੂ: ਹੇ ਮ੍ਰਿਗਨੈਣੀ ਏ
ਜੀ ਤੈ ਨੂੰ ਉਧਾਰਣੁ: ਉਧਾਰ ਕਰੇ ਛਬੀਲੀ: ਛਬਿ ਵਾਲੀਏ ਮਨ
ਸਾਧਾਰਣੁ: ਮਨ ਸਾਂ ਪੂਰਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਧਾਰਣ ਵਾਲਾ ਵਾ ਸਹਿਤ ਅ
ਧਾਰ ਦੇ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੂੰ ਸਖੀ ਦੁਰਜਨ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਦਸਿ॰
ਬਾਂਦੇਖਾ ਮੈ ਸੋ ਊਣੀ ਨਾਹੀ॰ ਅੰਗਾਂ ਕਰਕੇ ਝੂਣੀ ਨਾਹੀ॰ ਪਦਾਰਥਾਂ
ਕਰ ਨਾਹੀ ਕਿਸੇ ਸੇ॰ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਗੁਣ ਕਰਾ ਛੈਲ: ਸੁੰਦਰੁ ਛਬੀਲਾ:
ਛਬਿ ਵਾਲਾ ਵਾ ਛੈਲ: ਨਿਰਗੁਣ ਛਬੀਲਾ ਸਰਗੁਣ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮਦਾਮਕ
ਹੈ ਨਾ ਹਉ॰ ਆਪਣੀ ਵਲੋਂ ਨਾ ਮੈ: ਨਾ ਮੇਰੇ ਮੈ ਮਲ ਤਾ ਹੈ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਮੈ ॥
ਜੈ ਉਤਮ ਕਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਮੈ ਦੇਖੀ ਦੇਹੈਂ ਤੂੰ ਕਹੈ ਮਦਾਮਾ ਜਿਤੁ ਤਾਂ ਸਚੁ ਆ
ਜੈ॰ ਉਪਕਾਰ ਛੇਦਾ ਸਵਾਰੀ ਤੇ ਗਲ ਸੇਤੀ ਲਾਇ ਲਈ ਹੈ ਸਖੀ
ਮੈ॰ ਕਰਮਹੀਣ ਧਨ: ਨਚੀਆ ਵਾਰੀ॰ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਹੈ॰ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਨੂੰ
ਪੀਆ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀਆਂ ਨਾਰ ਰਾਤਿ॰ ਅਵਧੀ ਰੂਪੀ ਸਫਲ ਕਰਹੁ ਮੇਰੀ ਭੀ
ਹੈ ॥ ਮ:੫ ਸੁਆਵੜਾ: ਸੁਆਦ ਕਾਮ॰ ਰੂਪੀਆ ਇਕਤੈ ਲਿਵੈ: ਇਕ ਲਿਵ ਵਿਚ
ਰਹੈ ਤੇ ਅਪਾਰੁ॰ ਦਾਤਾ ਹੈ: ਕਾਹੂ ਆ: ਲੋਭ ਨਾ ਧਨ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾ ਗੁਣ
ਰੂਪੀਆ ਪਰਵਾਰਿਆ: ਪਰਵਾਰ ਵਾਲਾ ਪੁਤ ਖੁਦ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਵਾਲਾ
ਦੇ ਗੁਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੁਲ॰ ਰੂਪ ਵਾ ਸਮੂਹਨਾ ॥੧੧॥ ਮ:੫ ਪੀਠ ਕਾਰ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨਨੀ ਕੀ ਸਭਾ ਹਮੈ ਆਵਤਾ ਸੀ ਲੋਭੀ ਦਿਜ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੇ ਹੈਂ
ਅੰਨਾ॰ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਤੇ ਅੰਨਾ॰ ਵਿਵਹਾਰ ਤੇ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ॰ ਗਲਾਂ ਨੂੰ
ਕਹੂ॰ ਤਿਲਕ ਕਢ ਪੋਥੀ ਛੇਦਾ ਪੜ੍ਹ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਧਾਵੈ ਹੈ ਆਵੈ ਜਾਵੈ:
ਸਭਾ ਹਾਂ ਮੈ ਵਾ ਜੂਨਾ ਮੈ ਨੀਦ॰ ਆਵਿਦਿਆ ਮੈ ਕਾਮ॰ ਕਰਾ ਕਹਾਵੈ:
ਕਹੈ ਤੇ ਕਹਾਵੈ ਨਾਮ॰ ਤੇ ਕਰਮਾ ਹਉ: ਹੈ ਗਤਾ ਤੂਹ: ਸਕਾਮ ਕਰ
ਮਾਂ ਰੂਪੀ ਤੂਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈ ਸਾ: ਜਿਤਾ ਧਰੁ: ਪਖੰਡੀਆ ਧਣ ਈ: ਜੋਕਦ
ਵਿ ਧਣ ਦਾ ਅਗ੍ਰੀ॰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਤਾਰ: ਤਾੜੀਆ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ: ਗਿਆ
ਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਅਡਤਾ: ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀਆ ਉਤਾਰਿਆ: ਉਤਗਮਾ
ਕਾ ਤਰਗਨਾ ਮੀਤ: ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ॰ ਜਿਤ ਪਰਤਨੀ ਗੁ
ਣ ਕਰਿਆ ਸਰਵਰਿ: ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਹੁਕਮਾਵੈ: ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ
ਭਤ ਨਾਮਾਣ ਇਕਾ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥਾ ਕਰਾ ਸਬਦ ਰ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਹੰਸ: ਸਿਖ
ਮ:੫ ਰਾਗੀ॰ ਭਰਮੈ ਆ ਜਿਨੇਹਾ: ਜੇਹਾ ਹੈ ਕਠਨਾ ਤੁਸ ਟਾਸਿ: ਤੁਸ
ਖਿਤਾ ਕੂੜੀ: ਬਾਲਸਾ ਕਰ ਆਵੈ ਸਭਾ ਹਾ ਮੈ ਤੇ ਜੇਹਾ ਭਕੇ ਹਾਂ ਛੇ
ਹੋ: ਛੂਧਾਰੇਹਾ: ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਦੁਰਮਤਿ ਵਿਖਿਆ ਕੁਮੂੜਾ॰ ਵਚਨ ਕਰਾਇ
ਰਪੁਤਨੂ ਨਾਲ ਲਿਆਇਆ ਤੋ ਕਹੈ ਹੈ ਠਗੋ: ਪੰਡਤਾ ਸਾਖਤੀ॰

ਬਾਹੁੜਿਆ ਮਹਿਆ ਵਿਛੁੜੇ:ਵਿਛੁੜੇ ਵਿਚਾਰੇ ਤਾਂ ਦੋਹਾ:ਦੋਵੀ ਰਲਾਇ ਕਰਬ
ਇ:ਕਬਾਰ ਖਾਇ ਕਰਾ ਪਤੂਰ੦ ਦੋਭ ਰੂਪੀ ਅਮਨੂ ਰਹੁ:ਜੜ੍ਹ ਤੇ ਮਲ ਨ ਤੇ
ਕੀਚਨ:ਸੁਧਾ ਜਤੁ੦ ਜਿਨ ਕੌ ਵਸੇਹਾ:ਵਸੇ ਪੌ:ਜੇਤ:ਜੀਵਾ ਸਿਤੁ
ਸਟ:ਪ੍ਰਭ ਕਿਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਸੋ੦ ਪੁਰਸਦੀ ਬਧੀ ਬਿਅਣੀ:ਹੋਅਰੋ
ਅਗਨਣੀ:ਅਗਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ॥੧॥ਮ:੫ ਬਾਹ ਛੁਡੇ ਦਾ ਹੇ ਕਿਰਪਾਲ ਕਰਿਕੇ
ਰਖਿਆ ਆਪੇ ਪਾਇ:ਪੈਰੀ ਭੁਉ੦ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਜਮਾਂ ਦਾ ਪੈਤੇ:ਵੇ ਸੋ
ਸਰਬ੦ ਮੇਰਾ ਸਚੁ ਸਚੇ:ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸਭੁ:ਤਿਸ ਦੇ ਕਾਰਿ ਮ:੫ ਸਰਣਾਇ੦
ਤਨ ਕਰਣ ਥਿਰ ਹੜ੍ਹੀ:ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰਿਛੁ:ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਬਾਹ ਛੁਡੇ ਦਾ ਅਸੁ
ਕਾਮ੍ਰ ਭੁਖਿਓ ਸਿਮਰਤੇ ਤਨਿਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਣ ਕਰਤੇ ਪਾਣੀ ਕਿਰ ਸਾਸਰਿ
ਰਾਸਿ ਪ੍ਰਭੂ ਇਕਾਧਿਆ ਇਆ ਸਚੁ:ਨਿਸੋ ਵਰੁਠ:ਵਸਿਆ ਨਧਿਆਈ੦
ਮਨ ਕਰਾ ਉਚਾਰ੦ ਬਾਣੀ ਕਰਾਰ ਜਾਇ੦ ਤਨ ਕਰਾ ਪੈ:ਜਿਸ ਨੋ:ਤਿ
ਸਦਾ ਭੇਟ:ਭੌ ਨੂੰ ਕਿੰਝ ਨੂੰ:ਤਨ ਨੂੰ ਅੰਗ:ਪਖਾਨਿ ਰਮਲੀ ਹੂਨਿ
ਰਮਲਾ:ਉਜਲ ਤੇ ਉਜਲਾ ਨਦਾਰੋ:ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਉਚੀਆ:ਭੋਰੀ
ਹੈ ਅਮੁ ਛੋਡਰੀ:ਖਾਸਾ ਬੇਦਰੀ੦ ਕਰੋ॥੨॥ਮ:੫॥ਜੋਗੀ੦ ਜਾੜੀਅ
ਉਧੀ ਹਾਦੇ:ਛੋਰੋ॥ਮ:੫॥ਘਾਟ ਅਵਘਾਟ ਘਟ ਘਾਟ:ਅਉਘਟ
ਘਾਟ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰ ਤਿਸ ਤੇ ਸੁਘਟ ਘਾਟ ਹੋ ਵੇਗਾ ਦੁਖ ਦੇ ਸਮੇਛੀ
ਤੇ ਸੁਖ ਦੇ ਸਮੇ ਤੀ ਓਇ੦ ਪ੍ਰਤਖ ਵਕਾਮਾ ਦੇ ਪੈ:ਜਿਥੈ੦ ਹੋਰ ਸਾਹਾ
ਇਕਾ ਛੇਦਾ ਉਦਰ ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਜਪਿਆ ਸਿੰ੦ ਸੁਹਾ ਪ੍ਰਨੂ੦ ਹੋ
ਵਿਕਰਮ ਹੋਰਾਹਿ:ਗਾਇਦਾ ਅਪੇ ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ:ਜਾਸ ਸਾਸਾ ਆ
ਹਿ:ਚਾਹਿ ਕੇ ਦਾ ਆਸਰੋ॥੪॥ਸ:੫॥ਬਾਬੁ ਲਾਇਹੁ:ਬੁਲਾਇਆ ਜੋ ਸਨੂ
ਸਚੂੰ੦ ਸਰੂਪਾ ਦਰਬਾਰੁ:ਸਤ ਸੀਗੁਰਾਂ ਛਾਡੂ੦ ਹੋ ਸੋ੦ ਹੋ ਬਿਉਹਾ
ਰ:ਲੇਣਾ ਦੇਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾਮ੦ ਕਰਕੇ ਸਹਜ:ਅਵਤਾਰੇ ਵਾਬੁ:ਧੁ
ਰਿ॥ਮ:੫॥ਨਾਇ:ਨਾਮ ਕਰਾ ਪੈ:ਵਸੁ:ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਵਕਾ ਬਾਧਿ ਵਦ
ਦੇ:ਦੀਨਤਾ ਦਾ ਲਿਬਲਕਦੀਆਂ ਕੀੜਿਆਂ ਧਾਈਮੇ:ਫਿਰੀ ਮੋਰੇ੦
ਤਿਆ ਤਾਹੂ:ਆਸਰਾ॥੧॥ਮ:੫ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਦੇ ਦਖੀ ਬਾਤ
ਚਲੀ ਤੌ ਕਹੋਂ ਛੋਡਾ ਆਪੇ ਆਪਾ ਜੀਅਕ!ਜੀਅ ਨੂੰ ਹਿਗਤਾ
ਰੂਪੀ ਲਾਇਣ:ਲਾਉਣਵਾਲੇ ਰਸੁ:ਰਸਵਾਲਾ ਦਾ ਅਉਸਦੀ ਨੂੰ
ਵਸੇ੦ ਓਹੁ ਸਬਾਦਿ:ਉਪਦੇਸਾ॥ਮ:੫॥ਉਛਲੇ:ਹੇਕਾਰੀ ਹੋਵੇ ਸ
ਹੈ੦ ਨਿਰੀ ਭੁਤਿ ਦਾਤੰ੦ ਤੇਰੀ ਨਾਨਾ:ਨਿਕਾ ਤੇ ਨਿਰੋਧਰ:ਵਸੇ
ਸੁਕਰ ਉਧਾਰ ਕਰਨਵਾਲਾ ਦਾ ਵਿਝਕਰ ਉਧਾਰਨਵਾਲਾ ਦਾ ਅਸ
ਰਾਰੂਪਾ ਜਾਹੂ੦ ਤੇਰਾ ਪੈ ਵਦੀ:ਜਾਚਕ ਤੇਰਾ ਸੇਵਦਾਰੂ!ਸੇਵਕਰ
ਨਵਾਲਾ ਜਿਸ:ਜੇ ਦਾ ਨੂੰ ਭਾਗਠੁ:ਧਨ ਵਦ ਭਾਗੀ ਜਿਸ੦

ਦੁਆਰਬਾਰੁ:ਪ੍ਰਭੂਦਾਬਾਰਣਾ ਦਰਬਾਰੁ ਕਲਾਣੈ: ਜਸਕਰੈ ਹੈਦੁਆਰ:ਗ
ਤੀਆਤੇਜਨਏਹਲਿਆਸੁ ਜੋਸਚੁ॰ਦਿਖੈਨਲਿਵੈ॥ਧੁਨਿਨਾਪੂਰਨ॰ਦਾ॥
੧੧॥ਮਃ੫ ਛੇਦਾਅੰਮ੍ਰਿਤਹਰਿਕਾਨਾਉਜਿਹਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਆਹੈਤਿਨ
ਕੀਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਂਣੀ:ਜਿਹਬਾਤੇਅਮਿਉਰਸੁ:ਸਿਲੋਹੇਦਾਉਚਾਰੇਹੈ
ਛੇਦਾਹਰਿਦੈਮਾਨਿਕਰਸਿਮਰਿਹਰਿਤੇਨਕਰਸੁਣਿਹਰਿਤੇਬਾਣੀ
ਕਰਿਹਰਿਆਨਾਸੁਆਉ: ਲਾਭਾਛੇਦਾਸਹਜਸੁਖਦਾਅਨੰਦਹੋਇ
ਬਾਉ॥ਏਸਾਬਿਤੀਆਮਃ੫॥ਲੋਇ॰ਜਗਤਤੇਸੰਜੋਗਿ:ਜੇਨਾਸੰਬਧ
ਖਸ:ਸੋਖਿਆਸਿਟੀ:ਦੇਹੀਨਾਜੋਤਿ: ਚੇਤਿਨਤਾਨੂਵਿਚਾਰਕਰੋਇ॰ਦ
ਰਕਤਕਰਦੇਧਰਣੇਪਰਿਓਇ:ਮਾਤਲੋਕਮੈਜਨਮਦੇਹੈ:ਹੋਂਧੈ:
ਸੁਣਿਸੁਣੇ:ਬਾਣਿਸੁਣੇਕੋਪਸੂ: ਜਣਾਉਤੇਸਿਰਾਣੇਦਾਆਲਸੀ
ਪਰਤੁ:ਜੋਰਾਮਨਾਮਕਾਰਿ ਬੀਧਰਜੀਪੁਰਖੂਲਗਣਾਹੋਆਪ੍ਰੇਤਓਧ
ਰਾਮੈਸੇਕਈਦਾਦਾਲਿਦ੍ਰੀਆਗਿਆਨ:ਅਗਿਆਨੀਆਖਿਣੁ:ਖ
ਣੈਆਣਿਕਰਾਲ॰ਕਰੂਪਹੋਇਆਦਿਖੈ: ਜਾਂਦੇਆਲਾਲੁ:ਹਰੀਆਰਸੇ:ਤਦ
ਕਾਰਹੋਇਆਤਪੁ॰ਜਾਣੇ॥੧॥ਰਾਜਃ੫॥ਨਾਨਕ॰ਕਹੈਹੈਭਾਈਜਿਸੁ
ਸੇਤੁ॰ਵਾਲੀਆਜਾਨਾਲਮੈਕੀਮ: ਕੀਮਤਨਾਅਦੁ:ਦੇਕਰਤੀ
ਆਪਦਾਮੁਲਾਮਃ੫॥ਸਜੁ:ਆਦਿਸੁਣਾਕੀਅਦਿਰਾਉਣਿ:ਦੋਰਣ
ਹੈਸਸੁਰਾ:ਦੇਹਿਅਧਨਾਸਰੂਪੀ ਵਾਣੀ:ਵਾਦੂਕਰਨਦਾਲਾਜੇਠ:
ਜੇਠਜਮੁਰਾਜਰੂਪੀਪਾਪਉਪਰੁਲੂਹੇ:ਪੇਪੇਕੇਜਨਮੈਮਾਰੇਸਛੇਦਾਤੇ
ਜਾਮੈਸਜਣਤੂੰਹੈਂਤਾਂਹਛੇਕਸੁਪੁਣੇਦੇਦਤਰੁ: ਸਭੇਸੁਆਹਾਛਾਣਦੇ
ਫਿਰਦਾਧੇ:ਵਛਾ:ਵਸਿਆਨਿਦਰਣੇ:ਨਿਦਰਦਾਹੈਜਰਧਰ:
ਨਿਛੈਬਾਲਣੇ:ਭਾਲਣੂਤੇਰਿਗੁ:ਪ੍ਰੇਮਾਬਿਰਹੀ:ਪ੍ਰੇਮੀਚਾਰਣੇ:
ਚਰਣਾਦਾਕਾਰਣੇ: ਕਰਤਤੇਹੈ॥੧॥ਮਃ੫॥ਵਡਿਆਈ:ਗਵਾਈ
ਕੂੜਾਏ:ਕੂੜੇਪਲੇ:ਸਤਸੰਗਰੂਪੀਦਾਹੁਕਮਰੂਪੀਆਗਿਆਵਰਦੀ
ਬੀਈ:ਬੂਕਪਈਆਦੇਸਾਦੂਰੀ: ਜੈਨਾਦੇਪੰਧਾ:ਪੰਥਾਸੇਪੁਃਸ
ਤਾਪੁ॰ਹੋਦੇਪਾਲੀਏ:ਛੁਟੀਆਕੰਦਾਮੈ:ਕਹੀਦੇਹੈਹਾਦੀਮੈ:
ਫਿਰਦੇਹੈਖੁਰੇ:ਅਤਸੋ॥੧੪॥ਮਃ੫॥ਥੀਦਾਸਿ: ਸਦੂਜਾਦੇਚੋਲੇ:
ਦੁਕੀਲਗੁਪਰੋਆਮਃਪਨਧਿਰਿ:ਦਲਾਜਲਦੇ: ਚਲਦੇਹੈਂਚਰਣੀ॰
ਜੋਪ੍ਰੇਮਾਜੀਉ॰ਸੁਹਾਵਾਪੈ: ਨਾਰੀ: ਸੇਤਾਦੀਬਿਧਾਨ: ਸਤਸੰਤ
ਖਾਣੇਕਰਾਸਬਿਨਠੀ:ਧਿਨਸੀਦੂਰਤੁ:ਪਾਪਤੇ ਸੋਇ: ਸੋਭਾਰੂ
ਣਾਵੀਆ:ਕੂੜੀਆਛੇਦਾਅੰਤਰਿਧਕੂੜੀਰੀਤਤੇਬਾਹਰਿਬੀਇ
ਕਰੀਤਾਵਦੀਆ: ਰੀਤਾਦਾਸਾਦੀਆ:ਦਿਖਾਦੇਛੇਦਾਜਾਂਖਸਮ
ਰਦੀਆਤੰਸੀਗਾਰਦੀਸੋਭਾਬਣੀਆਜੋਰਿ॰ਸੰਤਾਦੇ॥੧੫॥
ਸਃ੫॥ਸੋਕੁਬਿਏ:ਸੋਨੇਹੋਦਾਕੋਈ॰ਸੋਜਾਚਦੇ:ਜਾਚਣਾਮਃ੫

ਉਨਮਨੂਨਾ:ਉਨਮਨਿਤੋਤਿਦਾ।ਜੀਉ॰ਸਾਰਾ।ਸਤਾ॰ਜੀਵਦੇਕੋ।ਧੋ:
ਦਰਬਾਰੁ:ਸਤਸੰਗੁ।ਤਖਤੁ:ਗਿਆਨਰੂਪੀ।ਚਉਰ:ਜਸਰੂਪੀ।ਛ
ਤ੍ਰੁ:ਹੁਕਮਰੂਪੀ।ਬਾਉ:ਸਰੂਪਦਾਧੇਰਿਕੀਕਾ।ਮਲ॰ਬੈਠੇਦਾ ਮਲ:ਪੂਜਾ
ਸਹੀ:ਸਚਾ।ਕਰਤਬੁ:ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂਦੇ ਕਰਣੇਵਾਲਾ।ਕਰੀਮ:ਕ੍ਰਿਪਾ
ਲੂ।ਤੇਰੀਮ:ਤੇਰੀਹੈ ਦ ਕਾਰਣਰੂਪਹੈ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਹੈਂਕਰਣ:ਕੀਤੀ
ਹੋਈ।੧੬।ਮ:੫।ਜੋਇ:ਜੋਗਾ।ਮਉਲ:ਖਿੜ੍ਹਿਆ।ਤੇ।ਲਾਈ:ਪ੍ਰੇ
ਮਰੂਪੀ।ਜੁਲਿਦੜੀ:ਚਲੀਤਾਂ।ਗੁਰ:ਗੁਰੂ ਦ ਹਰੀਦਾ।ਮ:੫।।
ਹਠਮੰਝਾਹੂ:ਹਿਰਦੇਵਿਚੋਂ।ਮਾਣਕ:ਸਰੂਪ।ਖਿਧ:ਲਿਆ।ਸੋਕੂ:
ਨੂ।ਵਦਵਾਈ:ਗਵਾਈਤੋਂ।ਬਿਤ:ਇਸਕੋਬਿਤਾ।ਧੋ:ਕਰਮੁ:ਲੇਖਾ।
ਆਤਮ:ਮੇਰਾ।ਆਰੀਜਤਪਾਗਾ:ਆਗੇਣੁਤੁਪਕੀਤਾ ਦੇ ਆ
ਗੀਜਤ:ਜੋਹੈਹਰੀਤਿਸਮੈ ਧਾਗਾ:ਰੋਗਮਣਾ।ਤਾਗਾ:ਇਸਬਿਤ
ਹੋਇਆ ਦਾ ਗਮਣੀਮਝਣਾਗਾ:ਸਨਨਦਾਫਲੁਹੋਇਆ।੧੭।ਮ:
੫।ਪਿਰ:ਹਰੀ।ਧਨ:ਮਾਯਾ।ਮਾਹਰਿ:ਮਹਿਰੀ ਧਣਰਹੀਹੈ
ਫਿਰਾਹਰਿ:ਫਿਰਦਾਹੈਜੇਨਾ।ਮੋ।ਜਮਾਹਰਿ:ਆਨੰਦਹੋਆ
ਮ:੫।ਆਹਰ:ਉਦਮਹੋਰਾਂ।ਜਰੁ:ਜੀਵਦਾ ਜਗਤੋ।ਧੋ:ਵਰੀ
ਹੂ:ਵਡਿਆਂਤੇ।ਮਰਤਬਾ:ਮਰਾਤਬਾ ਪ੍ਰਤਾਪ।ਪਰਿਗ:ਜੋਸ
ਕੀਆਦਰਲੇਹੋਏ।ਛੁਟਦਾ।ਜੀਆਂਦੇਜੀਉ।ਅੰਦਰਦੀ।ਲਾ:
ਲੈਣਾਹੈ।ਘਰੁ:ਸਤਸੰਗੁਦਾਬੈਕੁੰਠਾਂਦਧਾਈ:ਖੁਸੀਆਂਥੀਆ
ਮਹਤ:ਮਹਤਤਾ।ਜਾਰਿ।ਜਰਨਹੈਂ।ਜਤਕਤ:ਜਿਥੋਕਿਥੋ
ਦਾਸ॰ਈ।੧੮।ਮ:੫।ਛੁਤੜ੍ਹੇਬਾ।ਜਾਰ:ਛੁਟੇਹੋਏਰਾਣੁਕਰ
ਦਾ ਹੁਕਮਕਰ ਬਾਜਾਰ:ਜਿਤਾ।ਵਾਪਾਰੀਏ।ਜਗ।ਜੀਰੂਪੀ
ਅਪਾਰ॰ਦਾਨਾ।ਮਹੈ।ਛਿਣਾ।ਸੋਧਣੀਜੋਖਣੋ।ਮ:੫।ਪੀਠਕਾ।
ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਹੇਕਬੀਰਕਾ।ਰਚਨੁ:ਜਗਤ।ਧੋ:ਬਿਰਖੁ॰ਕਰੂਰੂਪੀ।
ਛੋਦਾ।ਹਰਿਨਾਮ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਸ॰ਚਿਤਹੈ।ਵਿਦੇ।ਪਿਤ:ਲਏਦੀ
ਵੀਏ।ਚਿਤ:ਭੁਰਮਦਾ।ਤਖਤ।ਝੀ:ਰੀ।ਅਤ:ਹੋਮਿਤਦਾ ਮਿਤ
ਨਾਦਿਦ:ਜਾਂਦਾਮਾਣਦੇਕਰੋ।ਦਸਨਿ॰ਉਨਅਚਿੰਤ:ਚਿੰਤਨਾਬਿ
ਖਿਆ:ਲੇਖਾ।ਦਾਸ॰ਕਹੈ।੧੯।ਸਲੋਕ ਮ:੫।ਧਰਤੀ।ਪ੍ਰਤਖਦ
ਦਿਗਾਹਿ:ਮਲਾਜੇਨਾਦੀ॰ਧਰਤੀਕਦਾ ਤਿਨਦੀ।ਲਹੂ
ਹਿ:ਲਥਾਹੀਲਹਾਹੈਦਾ ਲਾਹੂ:ਸਮੂਹਨ ਲਾਹਿ:ਲਾਇਆਹੈ।
ਮ:੫।ਕੁਸੰਗੀ॰ਆਦਾ।ਧੋ:ਪਰਵਾਰੁ।ਸਰਗੁਣਾ।ਇਕਾਂਤੀਆ

ਨਿਰਗੁਣੁ ਆਪਿ ॥ ਤੈ ਉਪਾਇਆ ॥ ਉਤਪਤਿ ਕੀਤਾ ਵਰਤਿਆ ॥ ਵਰਨਣ ਕਰਿਆ ਵੇਦਾਂ ਆਰੰਭ ਬਾਣੀ ॥ ਏ ਕਿਥਾ ਵੇਦਾਂ ਸੋਈ ਜਿਨਿ ਰਮਲ ਜੁਧ ॥ ਬੁਧਿ ਤੇ ਸੁਧ ॥੨੦॥ ਮ:੫॥ ਭੂਮਿ ॥ ਭਾਰ ਬਧੰਦੜੀ ਵਾਰਿ ਵੈਰੂਪੀਆ ਨਦੀ ਸੁਲਾ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਰੂਪੀ ਅੰਚਲ ॥ ਰੋਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀਨਾ ਮ:੫॥ ਦੇਹ ॥ ਦੋਖੀ ॥ ਅਗਨਿ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਇਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਡੂ ॥ ਸਤਗੁਰ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਗਲਿ ਲਾਏ ॥ ਅਭੇਦ ਕਰੇ ॥੨੧॥ ਮ:੫ ਚਲਾਇ ॥ ਗਾਲ੍ਹੋ ਜਨ ॥ ਕੀਆ ਕੀਮ ॥ ਤਾਮ ਮ:੫॥ ਨਦੀਆ ॥ ਲਗਾ ਇਕੁ ਵਿੰਦ੍ਰ ਦੇ ਰੋਮ ॥ ਰੋਮਿ ਮੇ ਪੌਰ ਰਚਨ ॥ ਜਗਤ ਨਾਇਕ ॥ ਰੂਪਾ ਭਤਿਆ ॥ ਤੁਰਾ ਦ੍ਰਾਮ ਮੇਲਿ ॥ ਵਿਛੁੜਾ ਦੂਰਿ ॥ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਹਰ ॥ ਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ॥ ਨ੍ਰਿਗੁਣ ਬਾਬਟੀ ਏ ॥ ਘਣਾ ਇਨਾ ਤੂ ॥ ਹੈ ਇਕ ਤੂ ॥ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਕਾ ਕਰੇ ॥੨੨॥੧॥

ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਰਾਇ ਬਲਵੰਡਿ ਤਥਾ ਸਤੈ ਡੂਮਿ ਆਖੀ ॥ ੴ ਪੀਠਕਾ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਰਾਇ ਬਲਵੰਡ ਤੇ ਸਤਾ ਏਹ ਦੋ ਡੋਲਾਈ ਡੂਮ ਸੇ ਇਨਾ ਦੇ ਘਰ ਧੀ ਦਾ ਵਿਵਾਹ ਸੀ ਇਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਕਹਿਆ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਸਾਹਿਬ ਕਹਾ ਜੋ ਅਜੂ ਆਵੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਲੈ ਵੰਡਾਂ ਜੋ ਰੁਪਈਆ ਆਇਆ ਸੋ ਦਿਤਾ ਪਰ ਏਹ ਰਾਜੀ ਨਾ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋਰ ਭੀ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਓਹੁ ਏਹ ਰਾਗ ਕਰਦਾ ਆਏ ਤਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੂੰ ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਨੂੰ ਆਪ ਭੀ ਆਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਇਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਲੈਕੇ ਸਭ ਦੀਆਂ ਨਿੰਦਾ ਕਰੀ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਬਣਾਏ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕੋਪ ਕਰ ਇਨਾ ਨੂੰ ਕੁਸਟ ਹੋਇਆ ਤੇ ਦਲਿਦ੍ਰੀ ਭਏ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਇਨਾਂ ਦੀ ਜੋ ਅਰਜ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਦਾ ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਖੋਤੇ ਤੇ ਚਾੜਾਂਗੇ ਤਾਂ ਏਹ ਉਥੋਂ ਹੋਰ ਕੇ ਭਾਈ ਲਧੇ ਦੀ ਸਰਣ ਗਏ ਲਹੌਰ ਮੇਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਧੇ ਨੇ ਸਿਰ ਮੁਨਾਇ ਕੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰਕੇ ਖੋਤੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕਰ ਢੋਲ ਵਜਦੇ ਨਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਮੇਂ ਰਾਮਸਰ ਉਪਰ ਆਇ ਮਿਲੇ ਦੇਖਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਇ ਲਏ ਕਹਾ ਭਾਈ ਲਧਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਤਾਂ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਇਨਾ ਨੂੰ ਬਖਸ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਏਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੀਪਨ ਭਾਈ ਕਹੇ ਟੂਟੀ ਗੰਢ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕਹਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੀ ਸੀ ਤਿਸੇ ਮਹਿ ਉਸਤਤ ਕਰੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਤੇ ਰਾਇ ਬਲਵੰਡ ਕਹਣ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੀ ਅਭੇਦ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ॥੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਉ ॥ ਤਿਸ ਦੇ ਦਾ ਆਪ ਨਾਉ ਕਰਤਾ ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਸੋ ਕਰੇ ॥ ਹੋਵੈ ਜੋਖੀਵਦੈ ॥ ਜੋ ਖੇਸ ਦੇਨਾ ਵੀਚਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਨ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਦੇਨਾ ॥

ਦੇਵਾਨਾਸਤਿ: ਦੇਵੀਸਿਧਦੇਰਾਹੁਜੋਹੈਸਤਾਂਦੇਏਹਤਰਾਂਦੇਹੋਏਤੇਛੋਡ:
ਕਰਣਾਮੁਦਤਾਦੇਲੈਣਾਹੈਂ ਪਰਗਤਿ: ਪਰਮਗਤਰੂਪੀਦਨਾਂਘੜੀ
ਦਵੈ: ਪਾਵਦੇਹੈਂ ਵਪੜੀਦਾਹੈ ਰਾਜ੦ ਗੁਰਆਈਰੂਪੀਆਂ ਰੋਟ੦ ਨਾਮ
ਰੂਪੀਆਂ ਜਤਾਣੀ: ਬਲੂਦਾਲੀ ਨੀਵ ਸਰਦਾਰੂਪੀਦੇ੦ ਕੋਈ ਲਹਦੇ: ਗੁ
ਰੂਅੰਗਦੁਦੇਾਂ ਢੂਡ: ਛਤ੍ਰਾਂ ਕਾਰਿ ਸਿਫਤੀ: ਕਰੇਜੋਸਿਫਤ ਏਹਾ
ਛੂਹ ਆਤਮਦੇਵਦੀਮਤਿਜੋਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦਿਤੀਹੈਏਹਖੜ੍ਹ
ਗਿਜੋਰਿਵਲਾਗੁਰੂਅੰਗਦਦੇਜੀਦਿਰੂਦੇਕੈ ਪਰਾਕ੍ਰਮ: ਬਲ
ਦਾਲਾਕੀਤਾ ਚੇਲੂ੦ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ: ਰਹਾਰੀਤਕੀਨੀ੦ ਨਾਲੇਰਤੇ
ਪੰਜਪੈਸੇਧਰਕੇਮੱਥਾਟੇਕਿਆ ਸਲਾਮਤਿਥੀਵਦੇ: ਨਇਸਾਬਤ
ਹੈਦਿਆਹੀਂ ਜਾਹਿ: ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੋ ਪਾਛੈਦਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਦੀਦੋਹੀ ਫਿਰਾਈ ਲਹਣੇਦੀਦੋਹੀ ਖਟੀਐ: ਸਿਦਕੀਹੈ ਜੁਗਤਿ:
ਗੀਤੀਛੀਆ ਸਾਹਿ: ਨਾਨਕਜੀਨੋ ਨਿਰੰਜਨੀ: ਹਰਿਦਾਵਾ ਮਾਲਾਇ
ਕਾਮਲਤਪਤਬੈਠਾਗੁਰਹਟੀਐ: ਗੁਰਅੰਗਦਗੁਰਾਈਰੂ
ਪੀਤਖਤਮਲਬੈਠਾਕਰਹਿ੦ ਜੋਛੈਦਾਜੋਗ: ਹਰਿਨਾਲਜੁੜ
ਨਾਏਦਸਿਲ ਅਰੂਣੀ: ਦਿਸੇਰੂਪੀ ਲੈਣਤੇਗਹਿਣਹੈਜੋਗੁ
ਰਸਧਾਰਿ੦ ਕਰਹਰਿਨਾਮਦਾ ਖਟੀਐ: ਖਟੀਦਾ ਖਰਚੇ: ਖਰ
ਚੀ ਖਸਮ੦ ਨਾਨਕਜੀਕੀਆ ਖਹਦੀ: ਪਾਦੀਤੇਅਗੋ ਖੇਰਿ: ਖ
ਰਾਇਤ ਦਖਟੀਐ: ਦੇਦੇਹੈ ਦਖੇਰਦ: ਖਰਾਇਤ ਖਟੀਐ: ਦ
ਰਦੇਹੈ ਨੂਰ: ਅਕਿਦੂ ਅਰਸਹੁ: ਬੈਕੁੰਠ ਦ ਸੁਰਗਦਾ ਕੁਰ
ਸਹੁ: ਤਖਤ ਦ ਬੈਕੁੰਠਦਾ ਸਟੀਐ: ਦੱਰਸਦਾਹੈ ਅਥੇਹਾ
ਬਪਮਾਨੀ ਦਸ੍ਰਦੂਦਹੈ ਸਚ੦ ਕਮਾ ਹਟੀਐ: ਅਸੀਦਾ ਤੁਸੀਂਹ
ਟਦੇਹੈ ਪੁਤ੍ਰੀ: ਸ੍ਰੀਚੰਦਤੇਲਖਮੀਦਾਸਜੀਨੋ ਕਉਲ: ਦਚਨਾ
ਕਰਪੀਰਹੁ: ਕਰਨੇਸੇਪੀਰਸੋਤ੍ਰਦਰੇ ਕਨਅਰਟੀਐ: ਕੈਧਾਸੇ
ਤ੍ਰਿਸਿਆਆਖੋਟੇ੦ ਕਰਾਛੈਦਾ ਪੀਨਿਆਰਵਟੀਐ: ਹਕਾਰਰੁ
ਪੀਛਾਟਦਾ ਉਚਾਇਨ: ਚੁਕਿਆਨੋ ਸੌਨਿ੦ ਗੁਰਨਾਨਕਨੋ
ਆਖੀ੦ ਗੁਰਆਈਦੇਣੀ ਕਰੇ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਕੀਤੀ: ਦਿਤੀਵ
ਅੰਗਦਨੋ ਬਟੀਐ: ਬੈਧਬਹਾਲੀਹੈ ਹੁਣਅਗੇਅੰਗਦ
ਜੀਦੇ੦ ਕਉਹੁਣ ਉਦਟੀਐ: ਖਟੈ ਲਦੇਦਾ ਗੁਰਾਨਾਲ੦ ਜਦ
ਹੈ: ਜੇਕਰਕੇ ਮਾਲਵਰਤੇਤੇਜੇਕ੍ਰੈ ਮਾਲਵਰਤੇ ਗਾਲ: ਜੀਅੰਦੀ
ਆਂਦ ਬਾਲੀ: ਦਸੇਹਰਿਪਾ ਸੁਆ ਆਖੈ: ਆਪਕੇਜਿਸਨਾਦ
ਕਹਾਲੀ: ਸੀਪਪਰਾ ਸੋਤਾਲੀ: ਸੈਕੜੋਸੋਖੀਦੁਪੀਤਾਲੀਆਂ

ਵਾਲਾ ਭੁਮਾਤਿ: ਸਿਖੀ ਦਾ ਸਿਟੀ ਅਸਕਲੇ ਹੋਇ ਇਕੇਰਸਾਣੀ:
ਤਿਨਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਾਤ੍ਰ ਦੇ ਵਿਚ ਗਾਲ ਦਾ ਮਾਂ ਦਣ ਹੋਇਆ ਛਿਦਾ ਖ
ਸੋਮ: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦਾਰ ਦੇ ਦਰ ਦੇ ਸੂ ਹੋਇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਾ
ਣੀ: ਬਣੀ ਹੈ ਬਲਵੰਡ: ਤੈ ਮਕਰੀ ਆਤਾ ਖੀਵੀ ਜੈ ਨੇਕ ਜਨ।
ਏਸਦੀ ਹੈ ਪਤ੍ਰਾਲੀ: ਸਿਖਾਂ ਰੂਪੀ ਦਾ ਕੁਲ ਰੂਪੀ ਦੌਲਤਿ: ਬਨਾ
ਛੁਦਾ ਖੀਰ ਘਿਆਲੀ: ਘਿਉ ਵਾਲੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਰਸ: ਘ
ਦਜਿਸ ਦਾ ਵਖੀਰ॥ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਘਿਉ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤੋਹ ਨਾਜਿਸ ਮੇਰ ਸਹੈ ਪਰਾਣੀ: ਖਾਲੀ ਛੁਦਾ ਸਰਦੀ: ਗੁਰ
ਅੰਗਦ ਨੇ ਘਾਲ ਘਾਲੀ: ਖੀਵੀ॥ ਦਾ ਸਹੂ: ਪਤੀ ਗੋਇ: ਗੁ
ਸੀਆੜ੍ਹ॥ ਗੀਰੁ: ਗੁਰਿ ਆਈ ਪੁਤਾਂ ਤੇ ਰਖੀ ਤੋ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਵ
ਰੈਗ:॥ ਚੇਤੀ ਨ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਹਰਿ ਵਲ ਦਵਾਈ ਆਕਿਕਿਉ ਨ: ਏਹ
ਕੀਕੀਤਾ ਨੇ ਉ ਚਹਦੀ: ਭੂਚੀ ਹਦੂ ਦੇ ਵੇਣ: ਵਚਨ ਨੌਵਰਿ
ਕਿਉ ਨ: ਵਰਨ ਨ ਕਰੇ ਕਹੇ ਅ ਸਾਤੁ॥ ਤੇਨੂੰ ਜਾਣ ਹਾ ਜੋ ਸਮਧਾ
ਨਾ ਪਰਬਤੁ: ਸੀ ਦੂਆ ਚਲੂਆਸ ਧਾਰਿ: ਸਮੁੰਦੂਆ ਰਤਨਾ॥ ਚੌਦਾਸ
ਬਾਅਲਖਸਮੀ ੧ ਪਰਿਕ੍ਰ ੨ ਵੈਦ ੩ ਵਿਖ ੪ ਸੁਰਾ ੫ ਧਾਜੂਧਾ ੬
ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ੭ ਧਾ ੮ ਸੰਖ ੯ ਧਨਖ ੧੦॥ ਕਾਮਧੇਨ ੧੧
ਗਜਿੰਦ੍ਰ ੧੨ ਅਹਿ ੧੩ ਚੰਦ ਜਰਜਾ ੧੪॥੧ ਫਿਲਿ ਕਿਉ
ਨਾ: ਚਮਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਆਹਿ: ਏਹੁ ਵਾ ਏਥੇ ਪਿਤ: ਬਹੁਮੰਤ
ਵਾ ਦੇਹੀ ਨਿਣ ਕਿਉ ਨ: ਠਰਾਇਆ ਹੈ ਦਾਇਂਦ ਮਨ ਕਰੇ।
ਅਸਮਾਨਿ॥ ਪੁਜੀ ਤਾ ਰਕਿ ਆਦੂ: ਜਮ ਰੂਪੀ ਛੁਕਿ ਕਿਉ ਨ: ਖਿ
ਚਿਆਹੇ ਵਾ ਅਜ: ਹੈ ਜੋ ਮਾਨ ਦਾ ਕਿ ਆਰਾ ਜੋ ਛਿਕਿਉ ਨਾ।
ਸਿਕਿਉ ਨ: ਮਿਲੇ ਹੈ ਪਖੇ ਪਖੇ: ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਨਜੋ ਕਿਉ ਨ॥ ਦੂ
ਕੀਤਾ ਨੇ ਅਸਧੇਸ: ਸੇਧਕੇ ਉ ਨ: ਪੈ॥ ੭॥ ਫਿਰੁ ਆ ਣ: ਤੈਕੂ ਦੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਨਸ ਤਿਰਾਰ ਨੇ ਖਡੂਰ ਮੇਦ ਖਡੂਰ ਉਜਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਧਾਜੀ ਦੇ
ਆਂਹੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਸੁਚ: ਨਸਕਰਿਆ ਜਰੂਰ: ਹੈ
ਕਾਰ ਦ ਮੂਚ: ਬਹੁਤੀ ਕਰੀ ਗੁਰੂ: ਵਡਿਆਈਆ ਤੂੰ ਸਮਾ ਆਪਹਿ
ਬਾਤ ਕਹੈ ਲਬ ਵਿਣਾਹੇ: ਖਰਾਚ ਕਰੇ ਦਰਗਾਹ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ
ਵਾ ਸੰਗਤਿ ਨੂੰ: ਅਨੰਦੁ ਜਿਤ॥ ਹਰਿ ਦੀ॥ ਉਹ॥ ਰੂਪ ਨੂ
ਰ: ਠਰਾਇਆ ਹੈ ਕਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਂ ਦਿਵੈ: ਹੈ ਵੰਨੇ ਦੂੰ ਰਿਸੋਆ
ਤਲੋਕ: ਅਸੀ ਅਲਪਾਰਿ ਸੀ ਹਾਂ ਵ ਜਨਾ ਅਰਦਾ ਵ ਸਤਿਗੁਰ
ਮਜਾ ਏ ਜਗੁ ਤਨ੍ਹਾਂ ਤੂੰ ਬਸੁ ਮੇ ਦੂਰ: ਤੁਮਾਰੀ ਦੀਰਘਾ ਦਿਸੀਹੈ।

ਦਾ ਆਪਕੇ ਤ੍ਰਿਠੇ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਹੈ। ਵਾ ਆਪ ਕੋ ਸੁਣੈ ਹੈ ਦੂਰ: ਨਾਸੀ ਪਾਹੁਣ
ਭਿਨ ਭਿਨ ਕਹੇ ਗੇ ਹੈ। ਨਟਿਕਾ॰ ਜਸ ਰੂਪੀ ਏਹਣ: ਜਿਧਾ ਸਨਾ ਦੀਧ
ਣ: [illegible] ਦਾਨਾ ਕੋਰਿਕਾ: ਤ੍ਰਿਹਾ ਪੋਤਾ॰ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਛੁਡਾਇ ਕ
ਰਿਤਾਣ ਰੂਪ ਨਿਹੀ ਮੇਰੁ: ਮੰਦੂ ਚਲਨੂ ਸਹਜ: ਗੀਆਨਾ ਜਤੁ॰
ਰੂਪੀ ਪਲਾਣੁ: ਕਾਠੀ ਸਤੁ: ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਬੋਲਣ ਦਾ ਹੁੰਦਾ: ਦਾ
ਧਾਯਾ ਰੂਪੀ॰ ਧੁੰਤਾ ਅੰਧਾਰ ਸਾ ਸੋ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇਖਿ ਤ੍ਰਣ
ਨੂੰ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ: ਕਿਰਣਾ ਵਾਲਾ ਭਾਣੁ: ਸੂਰਜ ਜਸ ਸਤਹੁ:
ਸਤ ਕਰ ਕੇ ਖੇਤ॰ ਮਹੀ ਦਾ ਖਾਦਾ ਫਿਰਾ ਛਾਵਣੁ: ਛਾਇਆ ਰ
ਖੀਵਣ ਕੀ ਇਕ ਬਾਤ ਤੇਰੀ ਐ॰ ਹੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜਾ ਖਾਣੁ: ਖੰਡ
ਦਖਿਉ: ਗਜਾ ਨਤੇ ਮੈਦਾ: ਕਰਮਕਾਂਡ ਤੇ ਖੰਡ॰ ਉਪਾਸਨਾ ਰੂਪ ਨਿ
ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟਾ ਸ੍ਰਧਾਤ੍ਰਿ॰ ਲਭ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਵਾਉ: ਵਾਸਨਾ ਰੂ
ਪੀ ਕਰਾ ਸੇਰਾਣੁ: ਸਮੇਰੁ ਦਤਾ ਦਾਨ॰ ਹੁਣ ਓਹ ਸਾਨੂ ਦੇ ਜਿ: ਜੋ ਤੈਨੂ
ਹੋ ਜਤੇ: ਮੇਸ ਤੇਰੂ ਮਨੂ ਦਾਣੁ ਦੇਹੋ ਹਿਦਾ: ਦਾ ਹੈ ਗਣੁ: ਅਚਰਜ
ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਧਾਸਿਰਆ: ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰੀ: ਪੂਰਨਾ ਗਿ
ਖੀ: ਜੋ ਮੈਤ੍ਰ ਲੋਵੈ ਸੋਗਤੀ॰ ਜੋ ਦਰਮਨ ਨੂੰ ਆਵੈ ਹੈ ਸ॰ ਹੋਤਾ ਪੈ
ਸਕਾਰਿਆ: ਪਸਾਰਾ ਵਾ ਪੇਸਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਵਾ ਪੈ
ਸਾਕਾ ਦਾ ਪੇਰਨਾ ਵਾ ਸੇਛਕਾ ਨਾਨਕ॰ ਰੂਪ ਭੀ ਅਮਰੂ: ਅਮਰ
ਦਾਸ ਰੂਪ ਭੀ ਸਾਧਾਰਿਆ: ਸੁਧਾਰਿਆ ਹੈ।੧੧ ਚਾਰੇ॰ ਵੇਦ ਵਾ
ਅਵਤਾਰ ਵਾ ਨਾਮ ਵਾ ਰੂਪ ਗੁਰਾ ਚਹੁ ਜੁਗੀ: ਚਹੁ ਜੁਗਾ ਮੇ ਚਾਰ
ਹੁ ਜੁਗੀ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਪਹਿਚਾਣਿਓ: ਪੰਚਮਾਂ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਦਾਦ
ਸਮੂਰਤਿ ਗੁਰੂ ਦ ਵਾਹਗੁਰਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਭੀ ਥਿਸ: ਆ
ਸਰ ਦੇ ਹੋ ਪਟੀ: ਮਸਤਕ ਰੂਪੀ ਕਲਮ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਹਾਰ॰
ਘੁਮਾਰੂ ਪੀ ਉਮਾਤ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨਵਾਂ ਨਰੋਆ: ਅਰੋਗ ਹੋਇਆ
ਸਿਵੈ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਰੂਪੀ। ਉਗਵਦਿਣਹੁ: ਉਦਿਆ: ਚਲੁ ਤੇ ਅ
ਥਵਣਹੁ: ਅਸਤਾਚਲ ਪ੍ਰਜੰਤ ਚਕੀ: ਦਿਸਾ ਮੇ ਲੋਆ:
ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੋਆ: ਮਰਣਾ ਜਮਣਾ ਸਭੁ ਲੋਕਾ ਤੇ॰ ਦੂਣੀ ਚਉ
ਣੀ ਦਵ ਦ ਭੀ ਤਿਦਣੀ ਹੋਆ: ਸਿਲਪੁਰ ਭੇਟਾ ਹੈ।੮।੧।੩॥
ਰਾਮਕਲੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਪੀਠਕਾ ਵਿਸੇ ਜੋਗੀ ਕਹਾ ਤਸੀ ਮਧਪੀਆ ਕਰੋ ਤੈ ਕਹੈ ਹੈਂ ਅਸੋ
ਸਾਮਧਪੀ ਹੈ ਗੇ ਕਲਾਲਨਿ: ਮਟੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਲਾਹਨਿ: ਮਸਾ

ਲਾਹੋ ਮੇਲਉ: ਪਾਵਉ ਗੁੜੁ॰ ਦੇਖਾਂ ਅੰਤਸਰ॰ ਏਹਾ ਕਸ:
ਸਨੁ ਭਾਈ ਦਾ ਰਿਹਾਈ ਕੌਈ ਹੈ ਸੰਤ ਅਹਾਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖ ਜਾਕਉ॰
ਤਕਉ ਦਲਾਲੀ: ਨਾਮ ਦੀ ਦਲਾਲੀ ਮੈ ਅਰਥ ਨ ਕਰੋ ਭਾਈ ਦਾ
ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਐਸੀ ਕਲਾਲੀ: ਮਟੀ ਦਾ ਮਦ ਏਕ ਬੀਰ ਭਾਰਿ
ਦੇਇ ਤਾਕਉ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਵਉ॥ ਚਤੁਰਦਸ ੧੪ ਪ੍ਰਤਖੁ ਦ ਦਸ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਚਾਰੁ ਅੰਤ ਹਕਰ ਣਿਆਂ ਤੁਮਿ: ਨਾਲਾ ਮੁੜਾ: ਮੈਦ ਨਕਲਾ
ਮਦਕ: ਮਦ ਕਾਜੋ ਸਹਜਾ ਵਿਖੇ ਸੁਖਮਨ ਨਾੜੀ ਦਾ ਭਗਤੀ ਏ
ਹਾ ਪੀਵਨਹਾਰੀ: ਪੜੀ ਹੈ ਜੋ ਜਮ ਕਰਲੇ ਗਦਿਸਾ ਸ: ਸੂ
ਰਜ ਘਰ ਤਤੇ ਚੰਦ੍ਰ ਘਾਇਣ ਘਰ ਤਕਰਨੇ ਏਭੀਆ ਗਹਨੈ: ਅਰਧੁ
ਣਕਰ ਦਾ ਗਾਹਿ ਣਕਰਨੇ ਵੇਹ ਕੀ ਅਧਿਆਲ: ਪਿਆਲਾ ਹੈ ਵੇਹਕੇ
ਸਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਖੁਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਅਮਰ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਪੇਉ:
ਪੀਨੇ ਹਾਰਾ ਪਾਰ॰ ਦ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਕਬੀਰ॰ ਹੋਗਾ ਛੁਟੇ: ਹੋਛੇ
ਹੈਦ ਤੁਛੇ ਹੈ॥੧॥ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਹੂਆ॰ ਮਹੂਏ ਦੇ ਫੁਲ
ਭੈ ਦਾ ਭਉ ਮਨ ਧਾਰਾ ਏਹੁ ਭਾਠੀ ਨਾਰੀ: ਨਾੜੀ ਦਾ ਭਰਾਤੀਰੂ
ਪੀ ਸਮਾਨੀ॰ ਪੁਧੀ ਹਾਰਾ॰ ਮਨ ਦਾ ਤਤ ਦੇਤਾ ਅਉਧੁ: ਹੇ ਅ
ਵਧੂਤਾ ਚਢੈ॰ ਤੈ ਫੇਰ ਹੋਰੁ ਮਦ ਦਾ ਰਸ ਨਾ ਭੁਵਨ॰ ਦਾਣੂ ਮੈਂ
ਪੂਰ: ਰਕਾਰ ਮਕਾਰ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਗਿਆਨੁ ਦੇ ਰਾਰਗਾ ਭਾਠੀ:
ਪ੍ਰਿਤੀ ਜਲੇਤਾ: ਬਾਲਣ ਜਾਲਿਆ ਸੀ ਜਾਰੀ॰ ਰੋਤਾ ਦਾਬ
ਪੀਆ ਭਾਈ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੁਧਿ ਪਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਗਿਆਨ
ਰੂਪੀ ਤਾਂ ਗੁਰਗੰਮਿਤ: ਬਣੀ ਹੈ ਈ ਗੰਮਤਾ ਉਚਾਰਿ: ਉਣਕਿ
ਦਾ ਮੇਰੁ ਪਰਬਤ॰ ਦਤਦਣਾਹੀ ਮੇਰੀ॰ ਪਤਿਤਾ ਅਬਤਬ:
ਅਣਦਿਅੰਤ ਜਬ ਕਬ: ਜਹਾ ਕਹਾ ਮ ਧਾਤੁਅ: ਤੇਰੋ ਪੀ
ਗਹੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕੇ ਕਹੈ ਕੰ
ਠਕਾ ਜਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਗੋ ਮਗਹਰ ਪੁਣਾਈ॰ ਸੀ ਅਗੇ
ਸੀ ਮੈਆ ਏਹਿ ਹੈ ਸੋ ਸੋ ਕਹੈਂ ਤੇਰੇ ਭਰੋਸਾ ਪਾਈ॰
ਆਧ ਐਸੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਜੈ ਸਾ ਨਜੇਉ: ਫੁਤ ਦਜੋ ਭਾਈ ਦਾ
ਜੌਗਮਾਨੀ ਸੋ ਮਰਤੇ ਫੂਟਿ ਜਾਉ: ਈਰਧਾ ਰੂਪੀ ਅਚੋਭਤ
ਪਾ ਕਉ: ਨਾਣਬਿਲ ਲੰਘਿ ਲਾਤੇ: ਧਿਰਲਾ ਪੁਹੀ ਬਿਲਧ
ਕਰਤੇ ਅਗੌਰਦੇ: ਨਿਦੇ ਨਾ ਕਦ: ਪਰਦੋ ਭਾਈ ਦਾ ਅਬਤਉ
ਸਿਧਾ ਸਾਨਿਦੀ ਜਾਏ: ਜਾਗਾ ਦੇਕਿ ਠਦਾ ਸਰੂਪ ਮੈ ਚਣੈ ਭਾ
ਪੀਨਕਾ ਇਕ ਸਮੇ ਬਿਦਨੀ ਸਮ ਤੇ ਕਾਰਹੂ ਏ ਕਹਾਂ ਕਬੀਰ ਜੀ

ਕਉਤੁਮਾਰੇਸੋਂਦਿਸਲਾਗਕਰਤੇਹੈਤੁਮਕਉਕਾਂਸੀਕੀਕਟਵਾਲੀਏਦੇ
ਸ਼ੁਤੇਕਹੇਹੈਂਮੀਤ॰ਪੁਤ੍ਰਪੁਤ੍ਰਦੈਵੀਸਿਪਦਾਕ੍ਰਾਦੂਤਾ॰ਦੁਸਟਾਂਨੂ
ਪ੍ਰਤਖਵਾਕਾਂਮਾਦਾਤੇਰੇਲਹੈਸੇਵਜੀਅਕੇਸੰ॰ਦਾਕੂਕਰ:ਸੇਵਕਾ
ਢੋਦਾਤੇਰੇਆਗੇਯਦਨ:ਮੁਖਰਸਾਰਭਉਕਹਿ:ਜੈਸੁਕਰੇਆਜੇ
ਕਹੇਤੇਹਟਜਾਇਤੋਕਹੈਸੇਵਕ॰ਖੋਜਮਿਟਿਆ:ਹਟਿਆਢੋਇਆ
ਸਾਹਜੌਕੀਧੁਰਤਿਤੇਰੇਦੁਆਰੇ॰ਕਰੇਏਹਮੇਰੇਮਾਥੇਦਗਾਈ:ਦਾਗਹੈ
ਜੈਸੇਪਾਤਸਾਹੀਨੌਕਰਨੂਮਥੇਦਾਗਦੇਤੇਹੈਨਿਸਾਨੀਤੈਸੇਦਾਗੇ॰
ਹੋਹਿਹੈਜੇਆਰਨ॰ਕਮਾਣਦੇਕਾਦੇਕੋਠਰੇ:ਤਨਾਕੋਠਰੀ:ਰਿਦੇਰੂਪੀ
ਤਿਸਮੋਂਬੀਚਾਰ॰ਰੂਪੀਹੈਂਬਸਤੁ॰ਆਤਮਾਸੋਹਾਗੁ:ਅਨਿ
ਦਾ॥੪॥ਜਿਹ:ਜਿਸਹਰਿਦੇਵਾਜਿਸੁਮੁਖਤੇਵੋਲਣਾਹੈਏਹਮਨੁਸੋ॰
ਹਰੀਦਾਵਾਜੋਮੁਖਤੇਹਰੀਦਾਅਬਿਸਰੁ:ਵਿਸਾਰਨਾਵੋਲਣਾਤੇਸੋ
ਪੰਡਤਕੋਜਸੋ॰ਪੰਡਿਤਾਕਿਉਦੋਜਕਕੁਕਰਹਿ:ਨਰਕਪਵਹਿਗਾ॥
ਭੋਜਨ॰ਕਰੇਹਠ:ਹਠਦੋਅਮਾਵਸ॥ਬਿਤਮੇਵਾਮੋਤਿਲਕਾਦੇ
ਕਰ॰ਮੋਹਮਰੇ॰ਦਿਜਦਾਮਤੋਪਾਂਡੇ॰ਨੂਮਨਪਾਤਰਦਬ:ਹਰੀ
ਰਾਰ:ਬ੍ਰਹਮਣਦੀਸਾਖਾ:ਤੇਤੀਸਕਰੋੜੀਦੇਵਤਾਪੁਸਪਪਤ੍ਰ:
ਸੂਖਮਅਸਥੂਲਜੀਵਾਰਸ:ਚੈਤਨਤਾਰੂਪੀਸੋਂਫਲਤਰਵਰ:ਬ੍ਰ
ਹਮਾਂਡਾਰ:ਮਹਤਤਦੀਸਾਖਾ:ਪੰਚਤਤਤੇਪਚੀਸਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ
ਪਤ੍ਰ॰ਜੀਵਾਪੁਸਪ:ਕਰਮਾਤਨਕੋਰਸ:ਚੈਤਨਤਾਰੂਪੀਤਿਸ
ਨਾਲਾਏਹ॰ਸੰਸਾਰਨਮਾਜਾਨੀਜਾਨੀ:ਮਨਦੇਕਰੋਂਢੋਰਾ
ਰਾਮਦੀਜੋਤਿਦਾਹੋਆਹੈਅਜਾਨੀ॰ਹੈਜੋਤਿਅੰਦਰ॰ਮਨਦਾਜੋ
ਭਣਾਸੂਤਾਈਧਾ:ਤਦਾਕਾਰਹੋਆਬਾਰਹ:ਬਾਰਾਂਅਛਰਮੰਤ੍ਰ
ਵਾਬਾਹਰਜਾਤਾਅਸਲੇਕੇਜੋਰਹ:ਸੋਲਾਅਛਰਾਕਾਮੰਤ੍ਰਮਧੇ
ਪਵਨਸਕੋਰਿਆ:ਸਹਜਮਿਲਾਇਵਾਨਾਮਸੰਧੇਪਵਨਸਕੋਰਿ
ਆਤੇਸੋਰਹੇ॰ਥਿਰਅਕਾਸੇ:ਚੈਤਨਰੂਪੀਟਰੇ:ਲੁਟਰਿ
ਆ:ਟਰਿਆ:ਟਲਿਆਜੋਕਣਾਸਾਖਜਾਤਕਾਰਹੋਆਹੈਸ੍ਰੀ
ਤਿ॰ਜੋਹੋਇਕ:ਅਦ੍ਵੈਤਰੂਪੀਅਬਿਰਦ:ਬ੍ਰਿਛਾਧਰਤੀ:ਬੁਧੀ
ਦਾਅਸਲਹਰ:ਜਲਪਦਾਰਥਾਦੀਇਛਾਰੂਪੀਅਬਿਰਦਾ:ਬਿ
ਰਹਚੈਤਨਰੂਪੀਰਿਦੇਮੋਂਦਾਪੀਠਕਾਕੇਸੋਗੀਕਹਾਜੇਤੁਮਜੋ
ਗਧਾਰੇਤੇਕਹੇਹਮਧਾਂਰਾਹੈਤੇਜੀਧਾਰਾਮੁਨੂ॰ਹਮਧਾਰੀਹੈ
ਅੰਤਰਬਾਹਰਮੋਨਿਰੂਪੀਆਂਦਾਇਆ॰ਰੂਪੀਕਰਿ॰ਕੀਤੀਹੈ॥

ਛੁਟੈਦਾ॥ਬੀਚਾਰੁ ਕਾ ਪਦੁ:ਪਾਰੁ ਕਰਹੁ ਰੇ॥ਛੁਟੈਦਾ ਅਪਨਾ॥ਹਰੀ ਨਾਲ ਏਹ
ਭਿਖਿਆ ਕਰੀ॥ਅਧਾਰੁ:ਆਸਰਾ॥ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੀ ਹੋਵੈ॥ਬਾਪਿ॥ ਅਪਨੀ ਸੁਰਤਿ:ਤੋਰਿਆ
ਕਰ ਜੋ ਬੂਹਾ ਆਦਿ ਜੋ ਦੇਖਹਿ ਏਹਿ ਹਾ ਛੁਟੈਦਾ॥ਮੇਦ ਤਨ ਨਗਰੀ ਤੋਂ ਬਿ
ਤਮਿਲਾਈ ਹਰਿ ਮੈ ਏਹ ਸ੍ਰੀ ਕੀ ਨਗਰੀ॥ਮੇਦ ਤਨ ਨਗਰੀ:ਕਿਰਾਤ ਤਨ॥ਕਾਸੁਭ
ਗਗਕ ਰਿਕੈ ਫਿਰ ਭੂਕ ਜਗ ਮੈ ਤੋ ਅਕਿਰਾਰੀ:ਕਿਰਾਤ ਤਨ॥ਕਾ ਸੁਭ ਬਿਖਿਆ ਬਾੜੀ:ਸਗੀ
ਦ ਦ ਸਤ ਮੈ ਤੋ ਖਾਇ ਬਿਸੁਣਾ॥ਨਿਰਾਲਮ॥ਹਾਰਿ ਦਿਖੋ॥ਬਾੜੀ:ਸਗੀ ਦਾਸ ਤੇ ਧਮੁ॥ਜਨੁ ਮਿ॥ਕੋ
ਚੀ॥੧॥ਪੀਨਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ॥ਕਾਜ॥ਦਾਸ ਤੇ ਧਮੁ॥ਜਨੁ ਮਿ:ਪਰਤੀ:ਪਰਨੀ
ਮਾਲਿ॥ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ॥ਕਾਉ:ਪ੍ਰੇਮੁ ਦ ਗਮਨਾ॥ਪਰਤੀ:ਪਰਨੀ
ਮਾਲਿ॥ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ:ਜਨਮ ਮਰ
ਰੀਤੇ ਪਰਕੀਨਿ ਦਾ ਬਾਦੁ:ਸ੍ਰੀਗਾਤੁ॥ਅਦਗਾਦਨ:ਜਨਮ ਮਰ
ਨੁ॥ਛੁਟੈਦਾ॥ਸੋਹ ਸਿਤਨ ਘਰ ਕਥਾ ਹੈ ਤ ਹਰਿ॥ਤਾਹਿ॥ਸਿਪਟ:ਪਗੜੀ
ਆਲਿਪਟਲੇ ਚੋਰਾ ਦੂਤ:ਚੁਗਲ॥ਅਤੁਦਾਰੇ:ਮਦਮਤ ਜੋ ਹੈ॥ਸਥੈ:
ਸਿਪਦਾ ਨਾਹੀ॥ਕਰੀ॥ਭੀਰ:ਕਾਇਰ ਮੈ ਜਨ ਕਉ ਰਾਖਹੁ ਹੇ ਹਰਿ॥
ਪਾ॥ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ ਹੋਇ॥ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਆਤੁਰ:ਸਬਦਾ ਕਤਿ:ਬਿਬੇਕੀ
ਨਨਕਾਰ:ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਹੋਤਾ॥ਬਾਰੁ:ਦੁਖਾਂ॥ਨਾਹਿ॥ਹੈ ਦੈਰਾਗ॥ਲਿਲ:ਅ
ਨੰਦੁ॥ਦੀਪਕ:ਦੇਹਿ ਭੂਪੀ ਦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥ਤੇ ਬਲ॥ਪ੍ਰਤਖ ਪ੍ਰਤੱਖ ਤੋਬਿ
ਨਾ॥ਦੀਪਕ:ਹਰੀ ਦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥ਅਮਰ ਕੁ:ਅਮਰ ਹੈ॥ਲਿ:
ਹੈ॥ਰਾਖੁ:ਬਭੂਤਿ ਨੂੰ ਦ ਰਾਖ ਉਤਾਰਿ:ਨਾਭ ਲਾਰਖਾ॥ਕਾਨ:ਤੇਕ
ਲਦੋ ਪਾਠ ਹੈ॥ਮੰਦਾਰਿ:ਸਰੀਰ ਮੇ ਦ ਸਰੂਪ ਮੈ॥ਪਟ ਚਰ:ਪ੍ਰੇਮੁ
ਦ ਗਮਨਾ ਰੂਪੀ॥ਸੇਜ॥ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ॥ਪੀਉ:ਪਤੀ ਦਾ ਦ ਪੀਉ ਰਸੁ॥
ਬਲਾਇ:ਅਵਿਦਿਆ ਮਾਇਆ॥ਅਨ ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ॥ਮਨਿ
ਬਲਾਇ:ਅਵਿਦਿਆ ਮਾਇਆ॥ਛੁਟੈਦਾ ਬੈਰਾਗ॥ਦਾਜ ਗੁਤੇ ਜੋ
ਰੰਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈ ਐ॥ਛੁਟੈਦਾ॥ਅਧਾਰ:ਆਸਰਾ ਹੈ॥
ਇਆ ਸਿ ਜੋ ਬੁ॥ਪੂਰਬ ਦੇਕਕਾ॥ਬਾਰ:ਦੁਖ॥ਅਧਾਰ:ਆਸਰਾ ਹੈ॥
ਆਰੰ॥ਚਲੇ॥੮॥ਰਾਮਕਲੀ ਘਰ ੨ ਕਬੀਰ ਜੀ॥੧ ਓ ਪੀਠਕਾ
ਜੋਗੀ ਕੋ ਕਹੈ॥ਬੰਧ ਚਿ:ਪ੍ਰਾਣਾ ਨੂੰ ਜਾ ਮੁਕਤੇ॥ਤਇ ਖਟ ਚਕ੍ਰ॥
ਜੋਗੀ ਕੋ ਕਹੈ॥ਬੰਧ ਚਿ:ਸੁਖਮਨਾ ਵਿਚ ਪੂਰਕ ਕਰ ਕੇ
ਅਨਲੁ:ਪਵਣ ਦਾ ਤੇਦਾ॥ਮਨਿ:ਸੁਖਮਨਾ ਵਿਚ ਪਤਿ:ਜੋ ਹੈ ਮਨੁ॥ਛੁਟੈਦਾ
ਕਚੀ ਨਾ॥ਅੰਤਰਿ:ਦਸੋ ਦੁਆਰੇ ਮੈ॥ਪਵਨ ਪਤਿ:ਜੋ ਹੈ ਮਨੁ॥ਛੁਟੈਦਾ
ਉਨਮਨਿ:ਤੁਰੀਆ ਮੈ ਧਰਾ ਰਹਨੁ ਲਗਾ॥ਤਹਾਂ॥ਨਹੀ॥ਲਿ:ਹੈ॥
ਸਕਤਿ:ਪਵਣਿ ਜਹਾਰੀ:ਧਰੀ ਹੈ ਕਹਾਂ॥ਪੇ ਸੀਲੁ:ਪ੍ਰੇਵੇਸ ਕੀ
ਤਾਹੈ॥ਗਗਨ:ਦਸੋ ਦੁਆਰ ਦੇ॥ਚਕ੍ਰ॥ਛਿਅ ਤੇ ਨਾੜੀ ਭੁਅੰਗਾ:ਭੁ
ਅੰਗਨਾ ਮੁਤੋ॥ਰਾਣਿ:ਹਰੀ ਆਲੇ:ਹੈ॥ਮਾਇਆ ਆਸਾ:ਮਾਇਆ ਦੀ
ਆਸਾ॥ਸਾਸਿ:ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਰ ਨੋ॥ਸੂਰ:ਇੜਾ ਸੁਰ ਦਾ ਪਵਣ ਭਾਗੁ
ਲਕ:ਸੁਖਮਨਾ ਮੈ ਬੀਨ:ਸਬਦ॥ਅਬਦ ਭਰੰਦੀ ਰੂਪ॥ਜ

ਪ੍ਰਭਈਤਾਂਬਿਧਾਤੇ:ਬੇਧਨਵਾਲੇਹੋਕੇਕਾਮਾਦਿਕਾਂਨੂੰਵਾਬੇਧਨ
ਵਾਲੇਕਾਮਾਦਿਕਾਂਨੂੰਅਨਲ:ਤ੍ਰਿਸਨਾਅਗਨਿਨੂੰਅਰ:ਜੀਵਾਂ
ਰੀਰੂਪਪੂਰਣਅੰਤਰ:ਨ੍ਰਿਦੇਮੈਂਪਵਨਪਾਤੇਉਨਮਨਰਹਿਨ
ਖਰਾਂ:ਜੀਵਦਾਨੂਰੀਅਮੈਰਹਿਣਾਹੈਅਖਰਾਂਲੇ।ਬਤੀਸ
ਕਤਿ:ਮਾਯਾਵਲੋਂਸਹਾਰਿ:ਧਰੀਕਹਾਜੋਮੀਲੇ:ਪ੍ਰਵੇਸਕਰਗ
ਈ:ਗਗਨ:ਬ੍ਰਹਮਦੋਂਨੂੰਦਾਬੇਧੀਅਲੇਕਲਰੂਪੀਭੁਅੰਗਾ
ਛਲੂੰ।ਵਾਜਿਸਦਾਵੇਗਹੋਰਣਾਇ:ਹਰੀਨੂੰਜਾਪੈ:ਸਤੋਗੁਣ
ਨੈਸੂਰ:ਤਮੋਗੁਣਨੂੰਕ੍ਰਿਤਕ:ਸਾਰੇਸਰੀਰਾਂਮੈਲੀਣਾ:ਲੀ
ਣਆਂਣਾਆਹੈਬੀਣਾ:ਰਾਮਨਾਮਦਾਉਪਦੇਸਰੂਪੀਆਵੇਵੇਸ
ਰਸਈਹਾਂਏਕੋਹੀਂਬਕਤੇ:ਗਾਵਨੇਸੁਨਤੇ:ਜਗਮਾਸਨੇਗਕ
ਰਿਕਰਤਾ:ਕਰਤਾਕਰਤਾਕਰਕੇਂਗਵਾਲਿਾ।ਇਹਾਕਹਾਹੈਸਾਰਿ:
ਸਾਰੂ॥੧੦॥ਸਰੂਪ।ਹੈਨਾਇਨਜੋਤੀ:ਜੋਤਵਾਲਾਹੈਜੋਤੀ:ਹਰੀਦੇ
ਪਸਾਰੂ:ਪਸਾਰਾਤੇਪਸਾਰੇਅੰਤਰਿਧਾਰਿਆਜੋਤੀਅਹੀਰਾ:ਹਰੀਨੂੰ
ਦੇਖਿਆਨੇਤ੍ਰਕਰਾਹੀਰੇ:ਹਰਿਨੂੰਮਨਕਰਾਅਲੇਖੂੰ।ਜਾਣਕੇਂ
੧੧॥ਉਪਦੇਸਕਹੈਹੁਸੀਆਰ:ਸੁਚੇਤਹੋਵੋਜੋਕਹੈਹਮਬੇਦਾ
ਰ:ਸੁਚੇਤਹਾਂਤੇਕਹੈਹੈਅਸੀਆਤ:ਛੂਟੀਦੋਜੇਕਹੋ।ਹਮਾਰੋਨਿ
ਗਮ:ਵੇਦਰੂਪੀਅਹੁਸੀਆਰ:ਸੁਚੇਤਹੀਪਹੁਰੀਆਤੇਕਹੈਤਿਨਕੋਦੇਖ
ਤੂੰ।ਹੀਆਤੁਮਕੇਤੇਨੀਬੂੰ।ਵਾਸਕਾਮਕਰਮਸੋਜੋਕਈਆਂਬ।ਵਾਮ
ਨੈਤੇਜੋਆਂਬ।ਵਾਮਿਠੇਨਿਸਕਾਮਕਰਮਸੋਭਈਏਨਿਬਵਾਨਕੋਕੜੂਤਾਂਤੇ
ਭਈਮੂਰਖਾਕੋਲਾਪਾਕਾਸ੍ਰਾਰਿ:ਕੇਲੇਵਾਸੁਖਦਸੀਆਮਸੋਪਾਕਾਦੂ
ਖਦਸ੍ਰਾਰ:ਮਲਿਹਵਾਤੇਜੋਸ੍ਰਾਰ:ਕਾਮਸੀਮਲੇਵਾਦੂਖਦਸੋਪਾਕ
ਕੇਲੇਵਾਸੁਖਦਤਾਂਤੇਕਈਸੁਗਾਧਾ।ਨਾਲੀਏਰਫਲੂੰ।ਵਾਸੀਸਤਿ
ਸੈਗੁਸੋਸੋਧਾਰਿ:ਸਿੰਮਲਵਾਪ੍ਰਸਾਦੂਪਾਕਾਤੋਸਿੰਮਲਵਾਸੀਕ
ਸੈਰਾਸੋਨਾਲੀਏਰਫਲਵਾਪ੍ਰਸਾਦੋਪਾਕਾ।ਤੋਂਤੇਕਈਏਗਦਾਰਾਨੂੰ।
ਨ੍ਰਿਸਾਂਤਾਇਕੁਕੇੜਾਮਿਠਾ੧।ਦੁਖਦਾਈਸੁਖਦਾਈ੨।ਰਹਿਣਤੇ
ਤਿਆਗ੩।ਉਚਾਰੀਚਾ।ਨਾਸਾਂਡੂ।ਰੂਪੀਰੇਤ।ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ
ਬਿਚਾਰਿਓ:ਮਿਲਿਓਹਮਤੀ:ਹਸੀਹਿਕਾਰੂਪੀਹੋਕਰਕੀਤੇਜੋਪਤ
ਪਸਾਧਨਰੂਪੀਹਧਾਕਰਕੀਆਚੀਟੀ:ਕਿਮਰੀਭੂਤਿਹੋਇਕਰਾ॥੧੨॥
[illegible] ੧ਓਪੀਠਕਾਇਕਸੋਨਾਮਦੇਵਕੇਧਾਰਿ
ਤ੍ਰਿਲੋਚਨਜੀਗਏਅਗੇਨਾਮਾਜੀਛਾਇਲਾਠੇਕਦਾਸੀਤਾਂਤ੍ਰਿਲੋਚਨ
ਕਹਾਂਮਲਿਕਾਨਾਮਾਮਾਇਆਮੋਹਿਆਕਹੇਤ੍ਰਿਲੋਚਨਮੀਤਾਕ
ਹੇਛਾਪੇਛਾਇਲਾਰਾਮਨਾਲਾਉਚੀਤਾਤਿਸਕਾਉਤ੍ਰਨਾਮਾਜੀਕਹੇਹੈਂ॥

ਰਦਾਲਾ

ਸਲੋਕਾ।ਨਾਮਾਕਹੇਤ੍ਰਿਲੋਚਨਾਮੁਖਤੇਨਾਮਸਮਾਲਾ।ਹਾਥਪਾਵਕਰਕਾਮ
ਸਭੁਚੀਤੁਨੀਰੰਜਨਨਾਲਾ।ਤ੍ਰਿਸਪਰਿਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤਾਇਸਸਬਦਮੈਕਹੇਹੈ
ਛੈਦਾ।ਜੈਸੇਕਨਿਕੰਦੀਕਲਾ:ਜੋੜਿਨਲਗਾ।ਸੁਨਿਆਰਾ।ਚਿਤਨਾ।
ਮਾੜੀਅਲੇ:ਧਾਰਦਾਹੈ।ਐਸੇ॰ਮਨੁਰਾਮਨਾਮਾ॰ਮੈਬੇਧੀਅਲੋ।
ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤਾ।ਜੈਸੇਭੁਰਮੀਅਲੇ:ਭੁਰਮਾਈਦੀਹੈ।ਪੰਚਿਜਨਾ:ਚੜਿ
ਕੈ।ਧਤੂਆ:ਧਤਾਉਣਾਕਰੇਓਹੁਗੁਡੀਵਾਲਾ।ਡੋਰੀ:ਡੋਰਵਿਖੈ।
ਰਾਜਕੁਆਰਿ:ਰਾਜਾਕੀਦਾਸੀਆ।ਪੁਰਿੰਦਰੀਏ:ਪੁਰਦੇਦਰਨੂੰਆਵ
ਦੀਹੈਂ।ਹਸਤ:ਹਸੇਲੀਆਂ।ਬਿਨੋਦ:ਅੰਗਾਕਰਕੈਤਕਭੀਕਰੇਤੋਹੋਰਸਖੀ
ਸਾਥਾ।ਚੀਤੁ॰ਵਿਖੈ।ਮੰਦਰੁ:ਨਗਾਰਾ।ਚਰਾਵਤੁ॰ਹੈਗਉਵਾਲਾ।ਚੀ
ਤੁ॰ਵਿਖੈਸੁੰਗਊਆਂਤੇਲੋਚਨ॰ਜੈਸੇ।ਪਾਲਨ:ਪਗੂੜੇਪਰਾ।ਬਿਰੂ
ਧੀ:ਵਿਸੇਸਕਰਰੁਧੀ।ਮਾਤਾਤੇ।੧।ਛੈਦਾ।ਗੀਤ:ਰਾਗਵਾ।ਜਸਹੋਰਕੋ
ਕਾ।ਦਾਰੋ॰ਹੇ।ਅਨਿਤਾ।ਛੈਦਾ।ਮੰਡਲਮਾਹਿ।ਨਿਰੰਕਾਰ॰ਤਿਸਦੇ।
ਬੇਣ:ਸਬਦੁ।ਬੈਰਾਗੀ॰ਹੋਕਰ।ਅਨਹਦਿ:ਇਕਰਸਹੋਰਾ।ਤਾਂ॰
ਸਕੋਮੈ।ਅਕੁਲ:ਹਰੀ।ਧਿਆਰਿ:ਸਤ੍ਰਮੈਨਾਵ।ਸਰੂਪਲੀਆ।ਰਹਾਉ:ਛੈ
ਡੋਰਾ।ਦੁਇ॰ਸੁਰਗਾ।ਪੰਜਊ:ਬੈਠਉਮੀ।ਤੀਰਥ॰ਰੂਪਾ।ਪੰਚ:ਪੰ
ਚਹੋਕਰਾ।ਸੋਕੁ॰ਭੀਨਾਕਰਾਉਤੇ।ਆਪੁਨੂਾ।ਰਾਨੁ॰ਹੈ।ਨਾਪੀਲ
ਸਬਕਛੁਨਹੀਖਾਤਬਾਕਿਆ।ਖਾਤੁ।ਕਹੈਂ।ਜਬਮਨਾਇ:ਮਾਤਾ।ਹੋ
ਤੀ।ਖੀਆ।ਹੋਤ:ਖਾ।ਕਵਨ॰ਖਾ।ਜੀਵਤੋ।ਰਾਮ:ਹੇਭਾਈ।ਦਰ॰ਪਰ
ਪੰਖ:ਪੰਛੀਆਂ।ਹੋਤਾ:ਖਾ।ਆਇਆ॰ਸੀਆ।ਖੇਚਰਭੁਚਰ॰ਨਾਮ
ਮੁੰਦ੍ਰਾ।ਦਾਹੈ।ਓਹਕਿਸੇਪਾਈ।ਆਤੋ।ਕਿਸੇ।ਮਾਲਾ॰ਪਾਈਤੋਹਆਵ
ਖੇਚਰ:ਅਕਾਸਚਾਰੀ।ਭੂਚਰ:ਧਰਾਚਰ।ਇਨਮਾਲਾ:ਸਮੂਹਮੈਜੋ
ਤੁਲਸੀ:ਤੁਲਹੈਸੋਹਰੀਹੈ।ਮਾਤਤ:ਸਰੂਪਾ।ਡ੍ਰਪੀਨਕਾ।ਨਾਮਮਨ
ਕਹਿਕਾਈਦਾਰ
ਤਮਕਹਾਹੈ।ਉਲਟਿ:ਭਉਭਉਕੋ।ਅਗਨਿ॰ਮੈਦੇਹੀਨਾ।ਕਲਪ॰ਪੁ
ਪੀਤ੍ਰਵਾ।ਤਿਸਦੀਆਂ।ਗਰਭ:ਰੁਜਾ।ਜਰਿ:ਜਦੁਸਾ।ਮਨ॰ਮੈ।
ਜਉ:ਜੇਕਰ।ਆਤਮ:ਮਨਿਨਾਰਾਇਣ॰ਦਾ।ਕੀਦ:ਪੁਰਾਤਨ:ਸੋਈ
ਸ੍ਰਿਤ ਰਸ॰ਨਾਮਰੂਪੀ।।ਓ।।ਰਵਿਦਾਸੁਰਾਮਕਲੀ।।੧ਓਕਉ:ਗਿ
ਆਨਵ ਸਰੂਪਾ।ਲੋਹਾ॰ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਜੀਵਾ।ਕੰਚਨਹਿਰਨ:ਕੰਚਨ
ਧਾਰਾ।ਵਿਨੀਆਂਦਾ ਵ ਸੁਧਾਗਿਆਨੀਹੋਇ।ਪਾਰਸਾਹਿ॰ਪ੍ਰਤਖ
ਵ ਗੁਰੂ।ਦੇਵ ਹੇਦੇਵਾ।ਕਥ:ਕਹੀ ਹੈ ਤੇ ਐਸੇ ਸਭਕਰੋ।ਕਥਹਿ:ਕ
ਥਾ।ਜਨੋ:ਸਹਿਤਕੋਦੇਹਿ ਵ ਸਭੇਜੀਵਾ।ਜੀਵਨ॰ਦੇਪੂਜਾ।ਕਾਧਨ
ਰੂਪਹੈ ਵ ਜੀਵਨਤੇਧਨਰੂਪਹੈ।੧।ਰਾਮਕਲੀਬੇਣੀਜੀਆ।ਤਹਪਿ
ਰਾਰੀ:ਤਿਸਪਿੰਗਲਾਗਾਮੈ।ਗਮਿ॰ਤਾ।ਕਰਾਤਹਾਂ:ਵਸੇਦਾ।ਰਮੈ।ਪ੍ਰਸਾ

ਪ੍ਰਸ੍ਨਾ ਦੇਵਜਬਾਵੈ:ਅਸਥਾਨਦੀ।ਉਤ੍ਰ।ਤਹਬਾਜੋ।ਸਾਖੀ੦ਕਰਕੇਬਪੀਆ
ਗਗਨੰਤਰਿ:ਦਸਵੈਦੁਆਰਅੰਦਰ।ਕਲਾ:ਪਉਣਦੀ।ਤਾਸ:ਤਿਸਨਾਂ।ਅਖਾ
ਰਾ੦ਜੋਹੈਜੋ।ਘਾਟੀ:ਜਾਗਾਹੈ।ਉਪਰਿ੦ਸਰਬਦੇਹਾਂਦੇਹਾ੦:ਨਰਦੇਹੀ।
ਆਲਾ:ਦਸਵੈਦੁਆਰਤਿਸਾਬਾਧੀ:ਬੋਲੀਆਤਮਵਸਤੂ।ਤੀਨਿ੦ਗੁਣ
ਤ੍ਰਿਲੋਕ:ਤੀਨੇਲੋਕਭੀ।ਸਮਾਣਿਬੈ੦ਕਰਾ।ਪਲੋਟੈ:ਅਭਾਵਕਰੈ।ਗ
ਹੈ:ਰਹੇ ਦ ਗਗਨਿਕ੍ਰੈ।ਅਲੀਆ:ਸੂਠਦਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ।ਭ੍ਰਾਖੇ:ਕਹੇ
ਦ ਭਖੇਨਹੀ।ਸਾਖੀ:ਸਿਖਨਾ।ਪਰੀਤਿ੦ਅਰਥੁ:ਵਸਤੇ ਨਿਮਾਤਿ।
ਛੇਦਾ।ਪਲਦ:ਪੜਰਿਦੇਕਵਲਦੇਬੀਚਾਰਕਰਿਤੇਸਾਖਾ।ਨਾੜੀਦਾਥੀ
ਚਾਰਕਰੈ।ਛੇਦਾ।ਅਸੂਰਨਦੀ:ਪਉਣਜੋਹੈਮੂਲਦੁਆਰਕਾਜੋਬੈਪੈ
ਪਛਮ:ਪਿੰਗਲਾ ਸੂਰਦੀਪਉਣਨੂੰਠੌਰਕੈਚੜਾਵੈ ਸੂਰ:ਇੜਾਮੈ
ਅਸੂਰ੦ਜੋਹੈਪਉਣ ਦ ਹਰੀਆਇੜ੍ਹੂ:ਇਕਰਸਾ।ਗੋਸਟਿ:ਚਰਚਾ
ਦ ਮੇਲਾ।ਜੋਤਿ੦ਰੂਪਹੈਦਾਅਰ੦ਦਸਵਾ।ਪਲੁ:ਪੜਾ।ਅਨਤ:ਬਹੁਤੇ
ਦ ਗਿਰਦੋਮੂਲ੍ਹ ਹੋਰੀ।ਕਲਾ:ਸਕਤੀਆਂਨੂੰਅਨੁਮਾਣਕੁ:ਮਣੀ
ਆਮਾਣਕਰੂੰਪਜੋਹੈਗੁਣਸੋ।ਰਤਨ:ਸੁਆਸਾਮਹਿ ਰਾਹੈ:ਗੈਦੋ।
ਦ ਮਨਮਾਣਕਰੂੰਰੂਪ ਰਤਨਾ:ਪੂਣਸੈਦ ਮਨਸੂਧਨੂਸਤਅਦਿਗੁਣਸੋਊ
ਦੇ ਮਸਤਕਪਦਮ:ਦਸਵਦੁਆਰ ਦੋਮਣੀ:ਮਾਸਦੀਆਂਮਾਹਿ:
ਤਿਸਮਾਹਿ।ਪੰਚ:ਪੰਜਾ।ਪਨ੦ਵਤ ਦ ਬਦਲਾ।ਦੈਤ੍ਰਹੁ:ਕਮਾਦੇ
ਕੋ।ਵੇਦੀ:ਕਹੈਹਮਤੋ।ਅਬਦਾਦੂਜਾਅਰਥਸਾ।ਅਬਸਤਿਕੋਪਰਾਗ
ਰੂਪਦਰਸਨਕਰਤੇਹੈ।ਰਹਾਉਤੇਤੁਕਲੇਹੀ।ਪ੍ਰਸਨ ਦੇਵਜਬਾਵੈ:
ਸੈਤੇਕੇਸਤਸੈਗਕੀ ਕਿਆਨੀਸਾਣੀ:ਕਿਆਚਿਹਨਹੈ।ਉਤ੍ਰ।ਤ
ਹਬਾਜੇਸਬਦਅਨਾਦਬਾਣੀ:ਤਿਸਸਤਸੈਗਮਹਿਬਾਣੀਦੁਆਰੇ
ਅਨਾਹਦ:ਇਕਰਸਰਾਮਨਾਮਰੂਪਾਸਬਦ ਬਾਜੇਹੈ।੧।ਪ੍ਰਸਨਾਕੈਸੇ
ਹੈ।ਪਾਗਰੂਪਹੈਪ੍ਰਸ੍ਨਪ੍ਰਿਗਾਮੈਤਾਂਰੀਗਾਜਮਨਾਸੁਰਸਤੀ ਆਦਿ
ਚਲਤੀਹੈਈਹਾਂਕੌਨਹੈ ਉਤ੍ਰ।ਇੜਾ:ਗੰਗਾ ਭਗਤੀਰੂਪੀਤੇ ਪਿੰਗਲਾ:
ਜਮਨਾਨਿਸਕਾਮਕਰਮਾਂਰੂਪੀਸੁ ਸੁਖਮਨਾ:ਸੁਰਸਤੀ ਬ੍ਰਹਮਵਿਚਾਰ
ਰੂਪੀ।ਤੀਨਿ੦ਜੋਗੰਗਾਜਮਨਾਤੇਸੁਰਸਤੀਹੈਸੋ ਬਸਰਹਿਇਕਠਾਈ
ਸੈਤਾਂਕੇਸਤਸੈਗਰੂਪੀਪਰਾਗਰਾਜਮਾਹਿਬਸਰਹੇਹੈ।ਬੇਣੀ:ਤ੍ਰਿਬੇ
ਣੀਰੂਪ।ਮਨਉਪਾਸਨਾਤੇਕਰਮਰੂਪੀਕਾ ਤਹ:ਤਿਸਸਤਸੈਗਰੂਪੀਪ
ਰਾਗਮਾਹਿਹੀਸੰਗਮੁਹੈਤੇ ਤ੍ਰਿਬਾਣੀ:ਤਿਸਮਾਹਿਹੀਜਰਮਨਾਜੂਅੰਕ
ਮਨ ਮਜਨ:ਸ੍ਨਾਨਕਰੈਹੈ।ਸੈਤਹੁ:ਹੇਕਾਈਸੈਤਜਨੋ ਤਹਾਂ:ਤਿਸ
ਪਿਰਾਗਮੇਹੀ ਨਿਰੰਜਨ:ਮਾਇਆਤੇਰਹਿਤ ਰਾਮਾਇਸਾਖਿਤਹੈਤਿਸ
ਕੇ ਗੁਰਗਮਿਚੀਨੈਬਿਰਲਾਕੋਈ:ਗੁਰੋਕੀਗੰਮਤਾਦੁਆਰੇਕੋਈਬਿ

ਗਿਆਨੀ ਚੀਨੈ ਹੈਂ ਤਹਾਂ: ਤਿਨਾ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਹੀ ਨਿਰੰਜਨ
ਰਮਈਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਹੈਂ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥੧॥ ਤਹਾਂ: ਤਿਨਾ ਜਗਿਆਸੂਆਂ
ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਚੇਤਨ: ਜੜ੍ਹਤਾ ਅਵਿਦਿਆ ਭੀ ਨਹੀ ਹੈ ਸੂਰਜ: ਤਮੋਗੁ
ਣ ਭੀ ਨਹੀ ਹੈ ਤੈ ਪਉਣ: ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਪਵਣ ਭੀ ਨਹੀ ਅਪਾਣੀ॰
ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਵੀ ਨਹੀ ਹੈਂ ਸਾਖੀ ਜੋਗੀ: ਜਿਨਾ ਕੀ ਗੁਰਾ ਦੀ ਸਿਖੀ
ਦੁਆਰਾ ਬੁਧੀ ਜਾਗੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮਾਹਿ ਨਹੀ ਹੈ ਇਹ ਚਾਰਤ
ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ॥ ੨॥ ਉਪਜੇ ਗਿਆਨ: ਤਿਨਾ ਗੁਰ
ਮੁਖਾ ਨੂ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਿ ਦੁਰਮਤਿ:
ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਤਿਨਾ ਦੀ ਛੀਜੈ: ਨਸ਼ਟ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈ॥ ਪੁਨ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਸ॰ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਰਸਨਾ ਦੁਆਰੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥
ਤੇ ਗਗਨੰਤਰ ਭੀਜੈ: ਚੇਤਨ ਰੂਪੀ ਆਕਾਸ ਕੇ ਅੰਤਰ ਤਿਨਾ ਕਾ
ਮਨ ਭੀ ਜਰ ਰਹਾ ਹੈ॥ ਏਸ ਕਲਾ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਵਿਦਿਆ ਕਾ ਵਿ
ਰਦਾ ਜੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ: ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਭੇਉ: ਭੇਦ ਨੂ ਜਾਣੈ ਹੈਂ
ਭੇਟੈ ਤਾਸ ਪਰਮ ਗੁਰ ਦੇਉ: ਤਾਸ: ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੂ ਪਰਮ ਗੁਰ
ਦੇਉ: ਹਰੀ ਭੇਟੈ: ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ੩॥ ਪੁਨ ਸੰਤੋ ਕੀ ਮਹ
ਮਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਦਸਮ ਦੁਆਰ: ਸੰਤੋ ਕਾ ਸਤਸੰਗ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਅਗਮ ਅ
ਪਾਰ: ਅਗਾਮ ਅਪਾਰ ਜੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਘਾ
ਟੀ: ਘਾਟ ਹੈ ਕਿਆ ਮਾਰਗ ਹੈ॥ ਵਾ ਜਾਗਾ ਹੈ ਕੈਸੀ ਜਾਗਾ ਹੈ॥ ਊਪਰਿ
ਹਾਟ: ਸਭ ਜੀਵਾ ਊਪਰਿ ਜਿਸ ਦੇ ਹਿ ਹੈ ਤੇ ਹਾਟ ਪਰਿ: ਮਨੁਖੋ ਤੇ ਪਰੰ
ਮਉਤਾ ਕੈ ਸ੍ਰੂ ਆਲਾ: ਸੰਤੋ ਕਾ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ ਆਲੇ: ਅੰਤਸ
ਕਰਣ ਰੂਪੀ ਆਲੇ ਕੇ ਭੀਤਰਿ: ਵਿਖੇ ਬਾਤੀ: ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਇਸ ਥਿ
ਤ ਹੈ॥ ੪॥ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ: ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਗਿਆਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮਹਿ ਜਾਗਤੇ ਰਹਤੇ
ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਨ: ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈ ਸੋਵਤੇ ਹੈਂ॥ ਪੁਨ: ਤੀਨਿ॰ ਗੁਣ ਤਤੇ
ਤ੍ਰਿਲੋਕ: ਤਿਨਾ ਲੋਕਾ ਨੂ ਸਮਾਧਿ॰ ਕਰਿਕੇ ਹਰਿ ਮੈ ਪਲੋਵੈ: ਅਭੇਦ ਕਰੇ॥
ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰ: ਪ੍ਰਣਵ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਲੈ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ ਰਹੈ: ਗਹੈ ਦ੍ਰਿੜਹਿ
ਤ ਕਰੇ॥ ਪੁਨ: ਮਨੂਆ: ਮਨ ਕੋ ਉਲਟਿ: ਉਲਟਾਇ ਕੈ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਸੁੰਨ॰ ਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾ ਮਾਹਿ ਰਹੈ: ਗਹਿ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੇ॥ ਜਾਗਤ ਰਹੈ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਾ ਨਾਮ
ਜਪਨੇ ਮਾਹਿ ਜਾਗਤ ਰਹੈ ਨਾ ਮਲੀਆ ਕਾ ਖੈ: ਝੂਠ ਨੂ ਨਹੀ ਭਾਖੈ: ਕਹਿਾ
ਪੰਚ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂ ਬਸਿ ਕਰਿ: ਬਸੀਕਾਰ ਕਰਿ ਰਾਖੈ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ: ਗੁ
ਰਾ ਕੀ ਸਿਖ੍ਯਾ ਨੂ ਚੀਤ ਮਾਹਿ ਧਾਰਨ ਕਰਿ ਰਾਖੈ॥ ਮਨ ਤਨ॰ ਨੂ ਅਰਪੈ: ਅ
ਰਪਨ ਕਰੇ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ॰ ਕੀ ਪਰੀਤਿ॰ ਅਰਥ॥ ਧਾਰ ਕਰ ਪਲਵ ਸਾਖਾ ਬੀਚਾਰੇ:
ਵੇਦ ਕੀ ਆਂ ਜੋ ਸਾਖਾ: ਰਿਚਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੇ ਏਹੀ ਪਲਵ: ਜਾਹ
ਜ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਰਨੇ ਵਾਸਤੇ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਕਰੇ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਅਪਨਾ

ਜਨਮਜੂਏ॰ਰੂਪਜਿਸਾਰਮੇਕਮਾਣਕਕਾਕਰਿਨਹੀਹਾਰੇਹੈ॥ਅਸੁਰ:ਆਸ
ਰੀਜਿਪਦਾਰੂਪੀਜੋਨਦੀਹੈਤਿਸਕਾਮੂਲ:ਕਾਰਣਜੋਮੋਹਦਾਅਗਿਆਨ
ਹੈਤਿਸਕੇਬੰਧੈ:ਦੂਰਕਰੈ॥ਪੁਨ:ਪਙ੍ਕਮਿ:ਸਿਸਾਰਦਾਲੋਟੈਰਿ:ਕੇਪ੍ਰੀਤੀਨੂ
ਚਤ੍ਰਾਦੈ ਸੂਰ:ਹਰੈ॥ਮੋ॥ਅਜਰੁ:ਕਾਮਾਦਿਕਾਨੂਜੋਪੁਰਸ ਜਰੈ:ਦੂਰਕਰ
ਤਾਹੈਵਾ:ਤਿਨਕੀਪੀੜਾਨੂਜੋ ਜਰੈ:ਸਹਾਰਤਾਹੈ॥ਜੁਨਿਸ੍ਵਰੁਸ੍ਵਰੈ:ਜੋਪੁਰਸ
ਨਿਸ੍ਵਰੁ:ਇਕਰਸਆਤਮਆਨੰਦਨੂ ਸ੍ਵਰੈ:ਪਾਨਕਰੇਹੈ॥ਪੁਨ:ਜਗੀਨ
ਥ॰ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥ਸਿਉ:ਸਾਥ ਗੋਸਟਿਕਰੈ:ਮਿਲਾਪਨੂਕਰੈਹੈ॥੭॥ਪੁਨ:
ਵਹੁਜਗਮਾਸੂਆਂਨੂ ਚਉਮੁਖਦੀਵਾਜੋਤਿਦੁਆਰ:ਗਿਆਨਰੂਪਜੋਚ
ਉਮੁਖਾਦਾਲਾਦੀਵਾਹੈਤਿਸਦੁਆਰੇ ਜੋਤਿ:ਜੋਤੀਮੈਮਿਲਾਵਤੇਹੈ॥
ਪੁਨ:ਵਹੁਜਗਮਾਸੂਕੈਸੇਹੈ ਪਲੂਅਨਤਮੂਲਾਬਿਚਕਾਚ:ਜਿਨਾਕੇਪ੍ਰ
ਦੇਰੂਪੀਮੂਲ:ਕਦਲਮਾਹਿ ਗੁਣਾਰੂਪੀ ਪਲੂਅਨਤ:ਅਨੇਕਪਾਤੇ
ਕਾ॥ਬਿਚਕਾਰ:ਬੀਚਾਰਕਰਰਹੇਹੈ॥ਤਿਨਾਜਗਮਾਸੂਆਂਨੂ ਸਰਬ
ਕਲਾ:ਸਕਤੀਆਂਕਰਿਸਰਬਨਿਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਤਿਨਾਂਕੇਲੇਕੇ ਅਪੇਰਹੈ:
ਆਪਨੇਮਾਹਿਇਸਥਿਤਕਰਲਾਹਿਤਾਹੈਹੈ॥ਕਿਨਾਨੂਜਿਨਾਕੇ ਮਨਮਾਣ
ਕੂਰਤਨਾਮਹਿਰੂਹੈ:ਸੁਧਮਨਮਾਹਿਦੈਵੀਗੁਣਾਰੂਪੀਰਤਨਾਂਕੇ ਰੂਹੈ:
ਜੈਦਨਕਰੇਹੈ ਅਖੇਦਧਾਰਨਕਰੇਹੈ॥੮॥ਪੁਨ:ਵਹੁਸੰਤਕੈਸੇਹੈ ਮਸਤ
ਕੇ:ਸਰਬਤੇਸਿਰੋਮਣਿਹੈਪੁੰਨਾਤਿਨਾਕੇ ਪਦਮ:ਹ੍ਰਿਦੇਕਵਲਕੇਵਿਆ
ਲੇ:ਚਾਰੇਰਤੇ ਮਣੀ:ਕਰਣਾਮੁਦਤਾਂਦੇਮਣੀਆਂਕਰਿਵੇੜ੍ਹੇ ਆਹੁਆ
ਹੈ॥ਆਹਿਨਿਰਜੋਨਾਤ੍ਰਿਭਵਦਵਧਣੀ:ਪੁਨ:ਤਿਨਾਕੇਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ:ਤ੍ਰਿਖੇ
ਤੀਨਭਵਣਕਾਜੋ ਧਣੀ:ਸੁਆਮੀਕਿਰਿਜਨਹਰੀਹੈਜੋਇਸਥਿਤਹੋਇ
ਰਹਾਹੈ॥ਪੁਨ:ਤਿਨਾਕੇਹਿਰਦੇਮਾਹਿਹੀ ਪੰਚਸਬਾਦਿ॰ਜੋਹੈਤਤਤੀਆ
ਦਿਕ ਨਿਰਮਾਣਇਥ:ਨਿਰਮਲਜੇ ਬਾਜੇ:ਬਜਾਰਹੇਹੈ॥ਪੁਨ:ਤਿਨਾ
ਜੀਤਾਕੇਊਪਰਿ ਢੂਲਕੇ:ਹੋਇਰਹਾਹੈ ਚਵਰ॰ਪ੍ਰਤਖਦੇਜਸਰੂਪੀ॥
ਪੁਨ:ਵਹੁਸੰਤ ਸੇਖ:ਸੇਖੋਕੀਆਧੁਨੀਆਕਰਤੇਹੈ॥ਤੇ ਪਨ:ਸੇਖੋਕੀ
ਨਿਆਈਪ੍ਰਮੇਸਕੇਗੁਣਾਂਕੇ ਗਾਜੇ:ਉਚਾਰਤੇਹੈ॥ਦਾਲਿਮਾਲਿਦੇਤਹੁਗੁ
ਰਮੁਖਾਗਿਆਨ:ਐਸੇਜੋਗੁਰਮੁਖਿਹੈਤਿਨਾਨੇਗਿਆਨਦੇਬਲਕਰਿ
ਕਾਮਰੂਪੀਦੈਤਹੂਕੇਦਾਲਿਨੂਮਾਲਿਨਾਕਰਿਆਹੈ॥ਬੇਣੀ॰ਭਗਤ
ਕਹਤੇਹੈਪ੍ਰਭੂਮੈਤਾਂਤੇਰਾਨਾਮਹੀਜਾਚਦਾਹੋ ਅਥੇਹ ਮਾਂਗਤਾਹੋ ਤੇਐ
ਸੇਤਾਕਾਸਿਖਾਮਾਂਗਤਾਹੋ॥੯॥੧॥ਰਾਗੁਨਟਨਾਰਾਇਨਮਹਲ
੪॥੧॥ਹਰੇ:ਹਰਿਦੇ॥ਬਹੁ॰ਤੇਹੀ॥ਪਰਹਰਿ:ਪਰਹਾਰਕਰਕੇ॥ਪਾਸਿ
ਧਾਰੇ:ਦੂਰਕਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ਜਪਾਹਿ:ਜਪਤੇਹੈਬਾਣੀਕਰਿ ਤੇਹਿਰਦੇਕਰਿ
ਭਾਇ॰ਕ[illegible]ਰਕੇਪਰੇਨਬੈਹੈ॥ਬਿਖ॰ਕੀਤੇਦੋਖਭੀ॥ਨੀਕਾਰਿ:ਨਿਕਲ॥

ਮੇਲ॰ ਨੂ ਹਰੇਆ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ॰ ਮੈ ਜੋ ਨਰ ਨਰ ਹਰੇ: ਜੋ ਨਰ ਨਰਹਰਿ ਕਰ ਹਰੇ ਹੋ ਵੇ
ਖ: ਕੰਮਾ ਦਿਆ ਨਰਾਂ ਬ: ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਪਲ॰ ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨੇ ਹਰੇ॰ ਭੁਏ ਨੇ ਸ
ਕਿਆਂ ਤੇ ਵ ਗੁਣਾਂ ਕਰਿ ਦੇਹਿ॰ ਹੇ ਅਨਿਸ ਤਰੇ: ਕਾਲਿਆ ਨੂੰ ਹੋਆਂ ਛੇਦਾ।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਭੂਪ ਜਗ ਜੀਵਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਧਰੇ॰ ਕੋ ਛੇਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਰਾਖ
ਹੁਲਾ ਜਾ ੧।ਨਟ ਮ:੪ ਛੇਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਜਪਿ ਕੇ ਜਨ ਰਮੇਰ ਲੈ ਛੇਦਾ ਸਭੋ
ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਲੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਮਿਲੇ: ਮਿਲੇ ਹੈ ਜਿਉ ਸਭ
ਲ ਸਲਲੇ: ਜਲ ਮੈ ਜਲੁ ਮਿਲੇ ਸਿਤ॰ ਨਾਲੂ ਮਿਲਿ ਕੇ ਵਾਏਲਿ ਚਲਲੇ:
ਚਾਲਿ ਗਾਭੂ ਚਾਲੇ ਹਾਰ ਹਾਂ ਜਨਿ: ਜਨਾਂ ਨੇ ਦਲਲੇ: ਦਲੇ ਹੈ ਤਿਸਾ
ਧਾਤੁ: ਧਾਂ ਉਤੈ ਵਾਲੇ ਹੋਂ ਧਰਲੇ: ਨਾਸੂਾ ਸਿਤ: ਸਿਤਾ ਕਾਲੂ ਮਾਟੀ ਦੀ
ਸਾਮਿ ਧੂਕਮਲੇ: ਲ ਚੰਦ ਮੁਖੀ ਆਦ੍ਰਿਸਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਸੇਉਨ ਦੈ: ਓਗਾਹੂੰ ਕੇ ਝ
ਕਰੈ ਘਨ: ਬਦਲ ਘਨ: ਗਾਜੈ ਘਨ ਹਰਿ: ਸਬਦ ਦੀ ਘਨਘੋਰ
ਕਰਕੇ ਗਰਜੇ ਮਾਨਿ ਮੈਾ ਬਿਗ ਸੈ ਮੋਰ ਜੋ ਹੈ ਪੰਛੀ ਮੁਰਲੇ: ਕੋਲਾਰੇ ਮੋਰ
ਵ ਨਰੂ ਵਾ ਬ੍ਰਿਸਾ ਤੇ ਸੇਉਨ ਦੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਘਨੁ: ਬਦਲ ਰੂਪ
ਰੂਪੀ ਘਨ: ਗਾਜੈ ਗੁਣਾਂ ਕਰਿ ਕੇ ਘਨਿ ਹਰਿ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਘਨ
ਘੋਰ ਕਰਿ ਗਰਜੈ ਤੇ ਅਨਿ ਮੇਰਾ ਮੁਰਲੇ॰ ਵਤਾ ਹਮ ਕੋ ਹਰਿ ਮਿਲੇ॰
ਜੋ ਹੈ ਸਿਤ ਤਿਨਾਂ ਹਾਰ॰ ਨਾਮ ਅਮਲ ਾ ਵਿਖੇ ਹਮ ਹਰਿ ਨੇ ਲਾਏ ਹੈ ਭ
ਲੇ॰ ਹੈ ਵੈਾ ੨।ਨਟ ਮ:੪ ਸਖੇ: ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਛੇਦਾ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ
ਚਰਨ ਪਖੇ: ਪਖਾਲੇ ਵ ਧੋਖੇ ਵ ਪਖੁਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਹਮ॰ ਸਾਰ ਖੇਜਿ
ਨੂ ਪਾਪੀ ਮੁਖੇ: ਮੁਖ ਮੈ ਵ ਮੁਖਾਂ ਉਚ॰ ਹੈ ਕੀਚ ਹਮ ਨੇ ਛੇਦਾ ਗੁਰ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਖੇ ਦੇ ਸਾਂਗਾ ਧਮ ਸਖੋਂ: ਧਮ ਦੇ ਨੇ ਤਿਸ ਮੇਾ ਵਿਖਿਆ
ਵਿਖੇ ਕੇ: ਵਿਖਿਆਂ ਵਿਖਿਆਂ ਦੇ ਾ ਧਉ ਧਾਰ ਧਾਰਾ ਨਿਮ ਖੇ: ਬਹੁਤੇ
ਹੀ ਧਾਰਿ ਧਾਰ ਨਿਮਖਾ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਕੀਤੇ ਹੋ ਇਹ ਪਾ ਬਰ॰ ਵਤੁ ਭਾਰੇ
ਬੇਹ ਮੁਾ ਜਨ ਖੇ: ਜਨਾਂ ਦੇ ਾ ਛੇਦਾ ਜਿਨ ਕਉ ਹੇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮਰਾ
ਖਣਾ ਕ੍ਰਿਖੇ: ਖਿਚੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ: ਨਾਸ ਹੋ ਵੈਂ ਹਰ ਣਖੇ: ਹਰਿ ਣਾਖ ਸੁ ਸਾਰਖੇ
੩।ਨਟ ਮ:੪ ਰਗੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਾ ਲਗੇ: ਲਗੁ ਕੇ ਭੁਲ ਚੁਕ: ਕਲੇਦੁ
ਕੋ ਨਗੇ: ਨਗ ਤ੍ਰਿਾ ਗਾਤਿ: ਗਤਂ ਨੂੰ ਪਾਪਗੇ: ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋ:
ਕੋਣੁ ਕੋਣ ਾ ਪਵਗੇ: ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨਾਂ ਛੀਪ॰ ਨਾਮਾ ਤਿਸਦੇ ਦੂਟਾਰਿ:
ਭਸਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਿ ਓ ਜਨਗੋ: ਜਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਿ ੩: ਮਾਨ ਮਾਨਿ ਕਿਰ ਗੋ ਤਿਨ
ਗੇ: ਤਿਨਾਂ ਤੇਹਾਂ ਵ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਉਪਰੋਂ ਭਦਨ ਕਦਰ: ਪਾਰਿਧਾਰਿ ਾ ਧਰੇ:
ਪਗਾਂ ਦੀਆ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡ ਰਗੇ: ਵਡਿਆ ਤੇ ਵਡੇ ਪੁਰਖ ਹੋ ਤੂ ਮਜਨ
ਪਗੋ: ਤੇਰੇ ਜਨਾਂ ਦੇ ਪਗਾਂ ਨੂੰ ੪।ਨਟ ਮ:੪ ਮਨੇ: ਮਾਨੀ ਦਾ ਹੋ ਵੈਗਾ ਵ ਮਨ
ਦੇ ਜੋਗ ਨਾਮਾ ਛੇਦਾ ਜੋਗੀ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ

ਅਤਿਕਰਕੇਨਾਮ ਧਨੇ: ਲਧੇਹੈਂ।ਹਰਿਜਨ:ਜਨਾਂਨੇਹਰਿਜਸੁਹਰਿਹਰਿਨਾਮ
ਰੂਪੀ।ਗੁਰੂ:ਘੜਾਗੁਰ॰ਤੇ ਸੁਨੇ:ਸੁਣਕੇ।ਹਰਿ॰ਦਾਜਪੁਕੇਦ ਦੇਨੇਵਾਲੁ
ਨੇ:ਦਾਤਿਦਾਂਹੈ।ਗੁਨੇ:ਗੁਣਾਂਨੂੰ।ਅਪਨੇ॰ਤੂੰਸੁ।ਆਪੁਹੀ।ਖਸਬੰਧ:ਨੋ
ਸੀਹੈ।ਬੰਧਨਵਾਲੀ।ਤਿਸਨੇਨਭਾ।ਖੂਲਖੂਲਨੇ:ਖੂਲੇਨੇ।ਆਪੁਤੇਔਰ
ਨੂੰਖੋਲਨਵਾਲੇਭਏਹੈਂ।ਜਲ॰ਮੈਂ।ਮੋਖਮੁਕਤੇ:ਮੋਖਭਜਾਹੈਤੋਦੂਜੇ
ਤੋਤੇਫੇਰਜਗਤੂਤੇਵਤੋਦੂਆਵਤੀਮੋਖਤੇਗਜਭੀਮੋਖਕਜਾਦਾਸੁਕ
ਤਿਭਜਾ।ਤੂੰਸ॰ਕਉਖੋਜਹੁਹਮਾ।ਜੁਗਜੁਗਨੇ: ਜੁਗਾਂਜੁਗਾਂਮੇਂ।
ਪਾਈਨਹੀਪਾਵੈਂ॰ਤਿਨਾਂਕਾਲਮੇਕੋਈ।ਵਡਨੇ:ਵਡੇਹੈਂ।ਪਾਨਮ:
੪।ਕਾਇ॰ਸੁਗਮੈਂ।ਪੂਵਣੇ:ਪੂਵਣਹੈਂ।ਛੋਦਾ।ਪਭਨੇਦਾਇਆ।
ਲਾਗੀ:ਮਿਲਾ।ਜਪਣੇ:ਜਪੇਹੈਂ।ਗੁੜਣੇ:ਮੀਟਰੁਤੇਨਾਂ।ਵਡਕਟ
ਖਹੇ:ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸਟਹੈ।ਰਣੇ:ਰਟੇਨੋ।ਸਭ॰ਮੈਂ।ਜੁਗਣੇ:ਜੁੜਿਆਹੈ
ਸਲਲੇ:ਸਲਲੁ।ਵਿਖੇਸਲਲ॰ਦੀਆਂ।ਮਾਇ॰ਫੇਰੂ।ਸਮਾਣੇ॰ਜੈਸੇ
ਹਰਿਮੈਜੀਵਸਮਾਵੈ।ਗਹਣੇ:ਗਹਿਜੁਗਤੀ।ਅਰਿਦ:ਰਿਦੈਮੈਂ।ਆਪਨੀ
ਧਾਰਦੂ:ਦੇਵਹੁ।ਰਣੇ:ਰਣ।ਗਨਿਧਿ॰ਹੇਤੋ।ਆਪੇਦਾਵਿਚੋਹੇਹਰਿਮਾਨਸ
ਰੇਵਰਹੈ।ਫਲਣੈ:ਫਲਪਾਵੈ।ਹਰਿ੪:ਹੇਹਰਿਹਰਿਤੇਰਾ।ਹਰਿਹਰਿਨ
ਸੁਧਾ।ਛੋਹਰਿ।ਕ੍ਰਿਪਣੇ:ਕ੍ਰਿਪਾ। ਨਟਨਾਰਾਇਨਮ:੪।।ਪੜਤਾਲ।
੧ਓ ਸੇਵ ਸਫਲ॰ਹੈਹਮੀਦੀਜੋਧਾਲਤੂੰ।ਰਦਾਲ:ਜਰਾਮਾਤ੍ਰਕੀ।
ਦਾਲਦ॰ਭੀ ਭੀਜੇ: ਭੀਦਵਨਹਾਰਾਹੈਤੇਦੂਖਲੀ ਦਾਲ:ਦਲੇਗਾ।
ਹਰਿਹੋਹੋ: ਹਰਿਜੋਹੈਹੇਭਾਈਸੋਹੈਵੈਂਗਾ।ਟਦਾਰਿਨਿਹਾਲ:ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿ
ਸਟਿਹੁ:ਸਰੀਰੁਰੂਪ।ਹਰਿਰੰਗ:ਹਰਿਰੰਗਾਂਵਿਚੋ ਰੰਗਮਹਲ:ਸੁੰਦ੍ਰ
ਮਹਲਵੇਅੰਤਿਹੈ।ਲਾਲ ਲਾਲਹਰਿਲਾਲ:ਲਾਲਾਂਵਿਚੋਲਾਲਹੈਹੇਹਰਿਲਾ
ਲ:ਪਿਆਰਾਦਾਹਰਿਲਾਲਾਂਵਿਚੋਂ।ਆਏ੬॰ਜਬਹਮਹਰਿਕੀ:ਹਮ
ਗੀਤੇਹਰਿਕੀਗੁਰ॰ਨੇਕੀਕੀਤੀ ਘਸੀਠੀ:ਵਕੀਲਗੀ।ਛੋਦਾ।ਤਾਂਹ
ਸੁਹਾਗਿਨਿਹਾਲੂਰੂਪਦੇਖਕੇਭਈਨਿਹਾਲ॰ਮਨਾਂਦਿਕਰੋ।ਆਵਤੇ:ਪ੍ਰ
ਧਾਤਿਹੈ।ਹੁਕੀ।ਅਨਿਤਾਨੇ॰ਨੂੰ।ਲਾਲਹਰਿਲਾਲ:ਪਿਆਰੇਹਰਿਲਾਲ
ਰੂਪਦਾਹਰਿਲਾਲਾਂਵਿਚੋਲਾਲਰੂਪ।ਗਲਤਾਨ॰ਤਿਸਮੈਂ।ਹਾਲ:ਸੀਗ੍ਰ
ਭੁਨਿਹਾਲਵ:ਮਨਾਂਦਿਕਰੋ। ੧ਨਟਮ:੪।। ਸਭਦੇਤੀ:ਸੁਭਗੁਣਾਂਵਾਲੀ
ਵਾਲਿਆ।ਵਲੀ।ਸੁਖਦੇਤੀ। ਸੁਖਦਲੀ।ਲਹੇਤੀ:ਲਹਾਵੇਂਦੀਹੈ।
ਹਰਿਹੋਹੋ:ਹਰਿਤੂੰਦਰੋਂਧਾਪਾ।ਤਿਹੇਭਾਈਜੋਹੈਵੈਂ।ਲਿਖਤੂਲਿਖੇਤੀ:ਲੇਖ
ਮੋਇਖਤਾਹੈ।ਅਤ॰ਵਿਖੇਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਹਰਿਕਥਾ।ਭਜੇਤੀ:ਭਜੀ
ਹੈ।ਜਿਨਿਰ:ਜਿਨਜਿਨਾ।ਜਨ:ਜਨਾਂਨੇ।ਧਾਏਤੀ:ਧਾਇਹਾਂ।ਜਨ॰ਦੀ।
ਲਹੇਤੀ:ਲਖਹਿ।ਹਰਿਹੁ:ਹਰਿਹਰਿ॰ਨੂੰ ਹਰਿਰੂਪਹੀ ਹੋਵੇਤੀ:ਹੋਏਹੈਂ।

ਨਟ ਮਃ ੪ ਪੜਤਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਗਾਲੁ: ਗਲੁ ਉਪਦੇਸੁ ਰੂਪ ਬਾਪੁ ਪਿਤਾ: ਬ
ਲਿਹਾਰ ਬਾਲਿਹਾਰੁ ਹਾਂ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਬਾਲਿਹਾਰੁ ਹਾਂ ਮਨ ਨਾਦਿਕਾਰਿਆ ਕੁਲ ਕੁ
ਲ: ਭਾਲਿਆ ਤੇ ਕੁਲਾਂ ਨੂੰ ਭਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬਾਲਦੇ ਹਾਂ ਵੇਖਦਾ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ:
ਹਰਿ ਨਿਹਾਲ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸ ਦਾ ਹੋਵੈਗਾ ਮੇਲਿ ਨੂੰ ਹਰਿ ਦਾ ਮੇ
ਲਿ ਹੋਵੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਾਂ ਹੋਵੈ ਨਿਹਾਲਾ ਮਿਤ: ਸੰਤ ਰੂਪ ਨੇ ਚਾਲੁੰ ਹਰਿ ਦੀ
ਹਰਿ ਚਾਲ: ਜਮ ਨੂੰ ਬਾਲਾਵਦੇ ਹੋ ਵੇਖਦਾ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿੰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਘਾ
ਲੁ: ਕਾਰ ਤਾਂ ਹੋਵੈਗੋ ਨਿਹਾਲ ਤ੍ਰਮਨਾਦਿਕਾ ਆਪ੍ਰਤਿੰ ਨੂੰ ਨਾਣਾਇ:ਰਿਦੇ
ਮੱਧੁ ਨਿਕਟਿ ਹਦੂਰਿ: ਸਮੀਪੁ ਤੇ ਸਮੀਪੁ ਨਿਹਾਲ ਰੂਪ ਹਰਿ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੋਵੈ
ਗੇ ਨਿਹਾਲ ੩॥੭॥ ਮਨਾਦਿਕਰਾ ੭॥ ਰਾਗੁ ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮਃ ੫॥ ੧੯ ਰਾ
ਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਹੇ ਰਾਮ ਉਦਾ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਨੂੰ ਤੇ ਨਾਦ ਰਸਾਵੈ: ਦਰ
ਸਨ ਦੀ ਜਨ: ਭਗਤਿ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਛਾਦੀ ਉਪਾਰਿੰ ਤੇਰੀ ਦਰ ਤੇਰੇ
ਰੂਪ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਦ ਸਰਧਾ ਪੁਰਖੰ ਪਰੁ ਹੋ ਤੁਧ ਨੂੰ ਨਾਹਿ ਗਿਆ ਨੰ ਕਦਨ
ਗੁਨੀ: ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਤੇਨਾ ਵੇਖਦਾ ਸੋਈ ਜੋ ਈ ਜਨ ਨਿਜ ਭਗਤ: ਤੇਰਾ
ਅਪਨਾ ਭਗਤੁ ਹੈ ਰਿਗਲਾਵੈ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਵੈ ਯੁਧਿ ਹੈ ਤੇ ਸਾਈ ਬੁਧ ਦੀ
ਮਿਤੰ ਦੋਰਾਵੈ: ਗਾਵਨੇ ਹਾਂ ਰੂਪੰ ਹਰੀ ਹੁਣ ਮੇਰ ਚਾ: ਜਿਗਾਲਪ
ਹਾਰੂਪੀ ਤਹ: ਤਿਸ ਸਰਭ ਜੋ ਮੈਂ ਸੋ ਫਿਰ ਕਹ: ਕਤ ਆਵੈ: ਅੰਦਦਾ
ਹੈ॥੧॥ ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮਃ ੫॥ ੧੯ ਉਲਾਹਨੋ: ਉਲਾਮਾਂ ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਮਨ
ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਜਾਣਨੋ ਕੋ ਹਰਿ ਨੂੰ ਜੀਓ: ਜੀਵਨੇ ਹਾਂ ਵੇਖਦਾ ਹਰਿ ਤੁਮ
ਹੀ ਈ ਹਾਂ ਹਰਿ ਤੁਮ ਹੀ ਉਹਾਂ ਜਾਣੇ ਹੈ ਦ੍ਰਿਤ੍ਰੇ: ਦਿਤ੍ਰੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਧਾਈ:
ਲਈ ਯਾਤ: ਧਾਤੁ ਕੁਸਲ ਖੇਮ: ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਰਖਿ
ਆ ਸੋਗਿੰ ਕਰ ਕੇ ਪਰਗਾਸਿਓ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਆਈ ਓ: ਦਜਾਦ
ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ॥੧॥ ਨਟ ਮਃ ੫॥ ਧੀਰ: ਧੀਰਦ ਧੀਰ ਜਾ ਹਉ ਮੰਨੂ
ਧੀ ਧੀਰ: ਧੀਰ੍ਹਾ ਧਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹਾਂ ਧੀਰ: ਦੁਧ ਕਰ ਕੋ ਵੇਖਦਾ
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਸੰਤ ਹੈ ਤੇ ਸਿਤ ਸਹਾਈ ਹੈ ਹੇ ਧੀਰ ਦ ਭਾਈ ਹੈ
ਭੀਤਿ: ਧਾੜ੍ਹੇ ਦੋ ਹੀਰੇ ਬੇਧੇ ਹੀਰ: ਜੈਸੇ ਹੀਰੇ ਕਉ ਹੀਰਾ ਬੇਧੀ ਦਾ ਹੈ
ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਰਾਹੀਰੰ ਦਾ॥ ੩॥ ਨਟ ਮਃ ੫॥ ਬਸਾਰਿਓ ਜਨ
ਨੂੰ ਬਾਹਨ: ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਿ ਦਾ ਚਿਹਨ: ਗੁਣ ਅਉਗੁਣਾਂ ਭੁਲ ਓਚੀਨੀ
ਚੀ ਹਰਿੰ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਾਗਰੁ ਮਿਸਾਰੁ ਭੂਪੀ॥ ਹਾਰਿਓ: ਹਾਰੂਹਾਂ
੪॥ ਨਟ ਮਃ ੫ ਹਰਿ ਹਰਿੰ ਦਾ ਜਿਨਾ ਅਪ੍ਰਾਧ: ਕਿਲਾ ਦਿਖਾ ਵੈਰਾਗੀ
ਸੈਸਾਰ ਤੋ ਬੈਕੰ ਦਿਖੋ ਕਰਤ: ਕਹਤੇ ਭੀ ਪਾਇਓ ਓ ਭੀ ਤਰਿਓ ਪਾ॥
ਨਟ ਮਃ ੫ ਡੋਰੀ: ਦ੍ਰਿਤੀ ਹੇ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਮੋਰੀ: ਮੇਰੀ ਸਮੀਚੁਲਾ: ਪਲਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਭੂਪੀ ਗਾਹਾਇਓ: ਪਕੜਾਇਓ ਦਾ ਬੀਧੇ: ਬੇਧਿਆ ਖੋਰੀ: ਖੋਰੂ
ਮੈ ਜਨ ਕਾ ਭਗਤਿੰ ਦਾ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਜਾਲੀ: ਟਹਿਲ ਵੇਖਦਾ ਪੂਰਨ ਕਿ
ਰਪਾਨਿਧਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਸਭ ਮੈਂ ਜਾਨੈ ਹੈ ਹੋਰੀ: ਹੋਰੁ ਦਾ ਦਹੋਰੁ ਖੋਰੀ

ਹੁਈ॥ ਧਨਟ ਮ: ੫॥ ਜਪ ਜਪਿ: ਜਪੁਣ ਕੇ ਹੁਣ ਜਪ ਪ੍ਰਗਾਇਣ ਹੂੰ ਕਰਾਂਗਾ
ਗਾਇਣ: ਗਾਵਣ ਵਾਲਾ ਹਾਰੀ ਹੈ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ: ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਸਮਾਇਣ: ਸਮਾਣੇ ਦਾ
ਸਮੂਹ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਵਡਾ ਜਾਪ ਕੋਟਿ ਤੇ ਜਾਪ ਕੋਟਿ ਤੇ ਲਖ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਪਰੁ॥
ਲਾਇਣ: ਲਗਾਵੇ॥ ਦਾਸ ਨਿਦਾਸ ਦਾਸਣ ਇਣ: ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ
ਸਣੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਵ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ਦਾਸਣ ਮੈਂ ਨੂੰ ਹੂੰ॥ ੭ ਨਟ ਮ: ੫ ਨਿਧਾਨ:
ਖਜਾਨਾ ਤੂੰ ਆਸਰਾ ਹੀ ਹੈ॥ ਮਿਲਿਓ: ਮੇਲਿਓ ਤਿਤਾਂ ਦਾ ਤੂੰ॥ ਏਹੁ ਹਾਰ
ਰਾ॥ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਗਿਆਨੁ॥ ਹੋਵੇ ਵੈਰਾਗ ਪਾਇ ਦ੍ਰਿੜ ੨: ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਹੋਇ ਖੂ
ਝੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵ ਤਾਂ ਤੇ ਆਖਿ: ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ॥ ਜਾਨ: ਜਾਣਿ ਹੈ ਜੋ
ਰ ਹੈ ਤੂੰ॥ ਵਡੇ ਦਾ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਦੇ ਚਰਣ ਕਮਲਾਂ ਦੀ ਸਰਣਿ ਹੈ ਤੂ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਧਾਨੂੰ॥ ਹਾਂ ਪਾਣੀ ਕਰਿ॥ ੮॥ ਨਟ ਮ: ੫ ਗੋਪਾਲ॥ ਰੂਪ ਤੋ
ਪੂਰਨ॥ ਹੈ ਗੁਣਾ ਕਾਰਿ ਹੈ॥ ਜੀਅ॥ ਦਯਾਲ ਧਨ ਮਾਲ: ਸਮੂਹ ਤੁਮ
ਹੈਂ॥ ਦਰਸਨ॥ ਦੀ॥ ਦਰਸ॥ ਦੇ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰਿ॥ ੯॥ ਨਟ ਮ: ੫
੧੯ ਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥ ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ॥ ਅਬਿਧ
ਰੀਤ: ਉਲਟੇ ਦਾ ਉਲਟੀ ਚਾਲ॥ ਚੀਤ: ਚਿਤ ਕੀਤ: ਕੀਤਾ ਹੋਵਦਾ
ਸਾਸਮਿ: ਮੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸੁ ਨੋ॥ ਦੀਤ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ॥ ਜੀਤਆ
ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ॥ ਪੁਨੀਤ: ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਿ ਤਿਸ ਤੋ॥ ਕੀਤ: ਕੀਤਾ
ਹੈ ਆਪ ਣਾ ਆਪ॥ ੧੦॥ ਨਟ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ: ੪ ੧ ਓਅ
ਧਾਰੇ: ਆਸਰੇ ਹੈਂ॥ ਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲੇ ਹੈਂ॥ ਹਰਿ ਪ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਧ
ਣੀ ਕਰਾ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਨ ਕਰ ਸੁ ਣ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਕਰਿ ਧਿਆ
ਵਹੁ ਤੇ ਮੈਂ॥ ਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਪਿਆਰੇ ਲਗੇ ਹੈ॥ ਦੀਨ॥ ਪਰੁ
ਸਧਾਰਿ॥ ਕਰਕੇ ਸੰਵਾਰੇ ਹੈਂ॥ ੧॥ ਮਧਸੂਦਨ॥ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਸੰਧ
ਧਨ ਹੈ ਪਟ ਪਤਿ ਪਾਇਨ ਭੁਧੇ ਨਤੀ: ਨਿਮਿਤ ਪੂਰਧ ਕਥੇ ਨਤੀਆਂ ਪਖਾ
ਰੇ: ਪਖਾਲਣ ਕਰੈ ਏਹ ਦੇਵੋ॥ ੨॥ ਸਹਸ ਨੇਤ੍ਰ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕਉ:
ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸਹਸ ਨੇਤ੍ਰ ਸਹਸ: ਹਜਾਰਾਂ ਨਹਜਾਰ ਨੇਤ੍ਰ
ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਤੋ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਹੈ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਰੇ: ਨਿ
ਰਲੇਪ ਹੈ॥ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ: ਹਜਾਰਾਂ ਹੀ ਮੂਰਤਾਂ ਹੈ ਸਰਗੁਣ ਕਰ
ਕੇ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰਕੇ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ॥ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਤਾਰੇ:
ਤਰਿਦਾ ਹੈ॥ ੩॥ ਸੋ ਦਰ॥ ਦਾ ਉਦਾਰਿ॥ ਮੈਂ॥ ਗਣਕ: ਪਾਇ ਕਾਰ
ਫੇਰੁ ਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲਦਾ ਹੈ॥ ੪॥ ਦੂਜੈ॥ ਦੋਇ ਵਡੇ ਦਾ ਧਿਕਾਰੇ: ਧਿ
ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਲੋਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਅਤਿ ਫਿਕੋ॥ ਨਾਮ॥ ਦੇ ਸੇਨ ਰਹਾ॥ ਅਨੁ
ਸ: ਹੋਰ ਰਮਾਣੇ॥ ੫॥ ਸੁਣਿ॥ ਦਿਆ ਲੋ॥ ਧਰਮ ਰਾਇ॥ ਜੋ ਜਮ ਧੇ
ਸੋ ਵਾ ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਮਦੂਤ ਜੋ ਹੈ ਸੋ॥ ਪਿਆਰੇ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ॥

ਧਾਸ ੩॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਅਤ੍ਰਿੰ ਕਰਕੈ ਨਾਮ ਜਪਾ ਰੇ॥ ਏਹੋ ਅਭਿਆਸ ਰ॥
ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਜੋ ਜਾਣਿ ਨਿਧਿ ਕਾਰੇ॥ ਨਿਧਿ ਕਾਰਾਂ ਵਿਖੇ॥੭॥ ਛੋਦਾ ਹੈ ਤੂ
ਪਾਕ ਰਿਪੁ ਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮੈ ਦੀਨ ਆਇ ਆਹੇ ਸਰਨੀ ਪਨਿਹਾਰੇ॥
ਸੇਵਕ ਹੋ ਵੀਇਆ॥੮॥੧॥ ਨਟ ਮ: ੪ ਰਾਮ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਆਪ
ਬਰੰ ਦਨੁ ਨਿਰਗੁਣੀ ਆਰੇ॥ ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਿੰ ਹਰਿ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੈ ਸਬਦਿੰ ਦੇ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਨੇ॥੧॥ ਮੇਲਾ
ਤੁ ਮਿਲਾਗਾਰੇ॥ ਚੀਨਣ ਤੇ ਚੰਦ ਨਹੋ ਵਾ ਚੰਦ ਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਮਿਲਣੁ ਗਾ
ਰੇ॥ ਗਾਲੋ ਵਜੀ॥ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ॥ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਗੀਧਾਰੇ॥ ਗੀਧੁ ਵਾਲੇ ਦੀ
ਮੂਸਕ॥ ਸੋਭਾ ਮੂਸਕੀ॥ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ॥ ਰਾਛੋਦਾ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ ਕਥ
ਵਿਚੋ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਹੈ ਮੀਠੀ ਵਾ ਕਥਾਂ ਵਿਚੋ ਤੇਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਕਥਾ
ਹੈ ਮੀਠੀ॥ ਜੋ ਗੁਰਿ ਨੀਕੇ॥ ਭਲੇ ਵਚਨਾ ਕਾਰਿ ਜਪਾ ਰੇ॥ ਲੋਗਾਵ
ਤਰ॥ ਗਾਵਤ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਗਾਵਤ॥ ਗਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋਕੇ
ਗੁਰਿ॥ ਹਰਿਨਾਂ ਬਬੇਕੰ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜਮਦਰਜੀ ਹੈ ਤਿਸੰ
ਨਾ ਸਿਕ॥ ਸਿਕਾ ਵਰਣੁ ਜਾਤ ਕਾਂ ਹਾਰੇੰ ਹਾਂ॥੩॥ ਪਾਖੰਡ ਰ॥ ਪਖੰ
ਡੀ ਪਾਖੰਡ ਕਰਿ ਕਰਿਓ ਪਾਖੰਡੁ ਕਰਕੇ ਜਾਗਿਆ ਧਾਰਿਆ ਰੇੰ
ਹੈ ਏਹਾ ਜੋਰੰ ਪਰੁ ਮਾਰੇ ਡੋਰਾ ਕੈ ਮਾ ਦਿਨਸੁ॥ ਦਿਨੁ ਤਾਂ ਆਲੂਜ
ਲ॥ ਪਾਰਿ ਦੇਧੀ ਦਿਆਂ ਨੂ ਸਬਿਖ॥ ਬਿਖੁ ਹੈ ਬਿਖ ਰੂਪ॥ ਸਬਾਰੇ॥
ਸਬਾਰ ਬਾਹੇ ਵਾ ਸਬਾ ਰੂਪ॥ ਸੁਪਨੰਤਰੁ॥ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ॥
ਛੋਦਾ ਬਿਖੁ ਆਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂ ਸੁਪਨੇ ਮੈ ਭੀ ਸਾਰੇ॥ ਜਮਾਲੇ ਦਾ ਬਿ
ਖੇ ਜੋ ਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ ਤਿਨ ਕੋ ਸੁਪਨੇ ਮੈ ਭੀ ਸਾਰਿਆ॥੫॥ ਜੈਸੇ ਕਲਰੁੰ
ਦਾ ਕੂੜ॥ ਕੂੜਾ ਹੀ ਲਵਾਰੇ॥ ਲਵਾੜੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕੂੜੇ ਕਰਮਾਦਾ ਫਲਨ
ਜੇ ਬੇਦੇ ਸੁਪਨਾ ਆਗੈ ਮੂਲੇ ਕਦਾ ਭੂਖ ਰ॥ ਭੂਖ ਕਰ ਭੁਖੇ ਹੈ ਵਾ ਭੁ
ਖੇ ਹੀ ਭੂਖੇ ਹੈਂ ਜੀਦਾਰੇ॥ ਦੂਤਾਦੇ॥੬॥ ਬਿਖੁੰ ਆਂ ਰੂਪੀ ਜਬਦੁੰ ਗੁ
ਰੂ ਦਾ ਕਰਤਾ॥ ਪਾਪ ਤੇ ਕਰ ਜਕੇ ਮੰਗੀਏ॥ ਮੰਗਨ ਵਾਲੇ ਜਮਦੂਤ
ਕਰਿੰ ਦਿਤੇ ਨਾ ਲਗਿ ਦਾਰੇ॥ ਲਗਿਨ ਦਾ ਲੇ॥੭॥ ਜੋੜੁ॥ ਜੋ ਦਾ ਨਕ
ਸੀਨੀ॥ ਨਕੁ ਦਰੋ ਹੋ ਇਨੋ ਨਖ ਹਾਰੇ॥ ਨਖ ਛਾਰੇ ਨੇ ਵਾ ਹੈ ਸੁਖੀ ਚੇ॥
ਪ੍ਰੇਰੋ ਪਿਆਰੇੰ ਨਾ॥੮॥੨॥ ਨਟ ਮ: ੪॥ ਰਾਮ॥ ਹੇ ਰਾਮ ਹਰਿ ੦ਨੇਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਸਰੰ ਸਤ ਸਿਰੋ ਰੂਪੀ ਮਿ ਨਾਵਾਰੇ॥ ਨਾਵਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰਿ ੦ਦੇ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦਾ ਮਿਲਿ ੦ਨੇਕਰ ਕੈ ਕਾਈ॥ ਕਹੋ ਸੁਆ੦
ਤੇ ਜਾਨਕ॥ ਕਾਕ ਉਧਾਰੇ॥ ਉਧਾਰਿ ਆ ਛੋਦਾ ਨ ਪਰਸ ਕੁਬਿ
ਜਾਕਉ ਪਰਸ ਦੇ ਭਏ ਵਾ ਪਰਸਨ॥ ਪਰਸਣ ਜੋ ਗੁਰ ਹਰੀ ਪਰਸ
ਦੋ॥੧॥ ਪ੍ਰਿਤ॥ ਨਾਥਾ ਛੋਦਾ ਨਾਰਾਇਣ ਕਹਿ ਕਰਿ ਬੋਲਾਰੇ॥ ਬੁ

ਲਾਵਤਾ ਭੁਜਾ ਭਾਈ: ਭਾਈ ਓਹੁ ਭਾਵਨੀ: ਸਰਦਾ ਤੇ ਸਦੇ। ਰਾਕ ਥੇਕਾਥਿ:
ਕਾਥਿਕਾਥਿਕੈ। ਆਵੈ॥੦ ਨਾਮ ਦੀ ਤਾਂ ਓਨੁ ਹਾਰਿ ਰਾਮਿ ਨਾਮਿ ਦੇ ਕੇ। ੜ। ਸਮਾਵੈ:
ਲੋ। ਘਰ ਮੰਦਰ: ਘਰੁ ਮੰਦਾਰਿ। ਕਾਢੁ॥੦ ਕੇਤੁ ਪਕਾਢੇ ਆ ਚਾਹੀਐ ਪਾਕਿਹਾਰੇ
ਆਂਨੁ ਲਾਇਕੇ ਪਾਂਣੀ ਤਾਂ ਕਦੂ ਹੋਵੈ ਪਾਪਾ ਤੇ ਤੇ ਸੇ ਜਗਾਦ ਜਥਾ ਮੈਂ ਜਪੁ ਤਪੁ
ਤੇ ਕਦੂ ਹੋਵੈ। ੪। ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਅਥਿ ਸਾਰੇ॥੦ ਹੈ ਜੋ ਸਾਕਤ ਹੈ। ਪਰੈ ਪਰਾਰੇ:
ਪਰੇ ਪਰੇ ਰੇ ਹੋਈ ਏ ਦਾ ਪਰੈ ਖਾਲੀ ਜਾਣ ਕੇ। ਪਾ ਲਾਗੀ ਰ: ਮਿਲਿ ਮਲੁ
ਯਾ॥੦ ਤੀਆਂ ਪੀ ਭਾਵਦੇ ਪੀ ਤਿਲ ਰਾਈ॥੦ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਾਂ ਭੁਜਾ ਲਾਗੈ:
ਲਗੇ ਸ ਯਾ ਆਵੈ॥੦ ਹੈ ਜਿਨਾ ਸੋ। ੫। ਪਰਚਨ: ਪਰਾਚੀਨ ਕਰਮਾ ਦੇਕ
ਮਾਇਕਾ ਰੈ ਅਧਿਆਰੇ॥੦ ਲਗੇ ਹੈ ਸ਼। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ॥੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ੬।
ਲਾਲ ਨ ਲਾਲ: ਪਿਆਰਿਆ ਤੇ ਪਿਆਰੇ। ਗਲਾਰੇ: ਗੂੜੇ ਰੰਗਾਦ
ਲੋ। ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ। ੮॥੩॥ ਨਟਮ: ੪ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ। ਗੂੜ॥੦ ਦੀਸਰਿ
ਨਿਕਰਾ ਵਾਰੇ॥੦ ਭੁਏ ਹੈ। ਚਲਾਇਓ: ਚਲ ਮੈਤ ਲੋਕੋ। ਕਾਰਿ: ਮੂੰਡ
ਉਪਰਿ ਕਹਿਆਂ ਤਾਂ ਕਾਢਿ ਕੋ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ਦਾ ਕਾਰ ਕੇ ਉਪਰਾਲ
ਕਾਢਿ ਕੇ ਜਲੁ ਤੇ ਤੇ ਮੈ ਸਾਬੂਤ ਦੇਵੈ। ਸ਼ੀਕੇ: ਭਲੇ ਹੈ। ਪਾਰੇ: ਪਾਰੂ ਦੇ
ਛੂ ਦੇ। ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਆਖੀ। ਪ੍ਰੇਜ: ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਦਾ ਪਾਤ੍ਰਾ। ੧। ਹਰਿ ਹਰਿ॥੦ ਦੇ
ਛੋਦ। ਸਕਲ ਪਸਾਰੇ ਮੈਂ ਦੇਖੈ ਪ੍ਰਹਮਦਾ ਪਸਾਰੇ: ਪਸਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਇਕ:
ਅਦ੍ਵੈਤ ਹੈ ਜੋ। ਸਭੁ॥੦ ਮੋ। ਨਾਲੂੰ ਦਾ ਸਭ ਜਗਤੁ ਚੇਰੀ: ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਸ
ਮਾਰੈ: ਲੈਹੈ। ਦਾਇਆ॥੦ ਕਰਕੈ। ਕਾਰੇ: ਕਰੈ ਹੋਏ ਵਕਾਲੋ। ੜ। ਦਾਸੁ:
ਸਰੀਧਤਾ ਕਸਤੂਰੀ ਰੂਪੀ। ਮੁਸਕਾਈ: ਸੁਗੰਧਤਾ ਵਾਲੀ ਆਂਸੈਛ
ਰੇ: ਸਿੰਗਾਰਾ ਫਿਰੇ ਹੈ ਝਾੜੂ ਨੂੰ। ਦਾਨ ਰ: ਧਣ ਧਣ ਰੇਦਾ ਧਨ ਬਾ
ਦਿਚੁ। ਧਾਕੀ॥੦ ਤਾਂ ਨ ਪਾਈ ਆ ਜਾਂ ਮਿਲੋ। ਘਰਿ॥੦ ਦਿਚਾ ਦਿਖਾਇ ਕੇ
ਤਿਨਾ ਕੋ। ੪। ਰੂਪੁ॥੦ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਰੂਹੈ ਧਾਣੀ ਰੂਪਾ। ਸਾਰੇ॥੦ ਹੋ। ਆਨੈ॥੦
ਤਿਸ ਨਾ। ਪਾ। ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ। ਖਾਦਾਰੇ: ਖੁਦਾਲੇ ਜੀ ਦਾ ਨਾ ਦੁਖ
ਆ: ਦੁਖਾਇਆ। ਚੁਪੀ॥੦ ਕੋ। ਲੁਕੀ: ਚੁਦਾਤੀ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ
ਨਾਲਾ। ਧਾਛੇ ਦਾ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਜਾਸ: ਸਾਸ ਸਾਸ ਨਾਨੇਹਾਰੇ
ਜੋ ਦੁਖੀ ਨ ਹੋਵਨਾ ਰੂਪ ਰ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਾਰਿਆ ਦੂਰਾਏ॥੦ ਜਨ ਨਾਲੇ
ਜਨ ਪੀਛੈ ਸਭਾ। ੭। ਆਪਨ ਰ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾ ਕਰ ਹੋਦ
ਆਪਿਨ ਆਪਿ: ਸੁਤੇ ਰੂਹੀ ਆਪ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਤੇ ਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆ
ਪਿ॥੦ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ। ੪। ਨਟਮ: ੪ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ। ਲਾਜ ਨਿਵਾਰੇ:
ਮਿਕਾ ਨਗਨ ਹੋਣ ਦੀ ਨਿਦਾਰੀ ਦਾ ਲਜਾ ਰਾਖੀ ਤੇ ਦੁਸਟ ਨਿਵਾਰੇ ਦਾ
ਨੂੰ॥੦ ਹੇਾ ਕਉ॥੦ ਹੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੋਲਿ ਸਾਂ ਨੂੰ। ੧। ਜਾਕਨ॥੦ ਕੋ। ਲੋਲ ਕੂ

ਲਾਰੇ: ਝੁਲੇ ਹੈ ਫਲ ਤਿਨਾ ਕਾ ਕਦੇ ਦੁਖ ਕਦੇ ਸੁਖ ਸ੍ਵਰਗ ਨਰਕਾਦਿ ਆਖਨ:
ਆਤਮਾ ਨੀ ਦਰੁਖਿਆ ਗਟ ਕਾਰੇ: ਭੌਰੇ ਬਾਟ ਗਟ ਕਾਰਾ ੨। ਭਾਈਆ॰
ਕਰਿ ਅੰਗ੍ਰਿ॰ ਮੌਆ ਫੋਕਟ: ਫੋਕੇ ਹੈ ਚੂਰਾ: ਸੁੰਦ੍ਰਾ ਤ੍ਰਾਮ ਫੋਕਟ
ਕ: ਪਸੂ ਹੈ ਕੋ ਚਾਲਿਹੇ ਸਖੀ: ਖਿਆਰੀ ਆਸਾਰੇ: ਸਮਾਲੀਏ ਅੰਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਆਮੇਂ॰ ਨਾਲ ਖਾਰੇ: ਲਖਾਇਆ ਹੈ ੧ ਨਾਰੀ॰ ਤੇ ਪੁਰਖ ਉ
ਤਪਾਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਭ ਨਾਰੀ ਹੋਵੈ ਜੇਦ ਸਭ ਦੇਖੀਏ ਤਾਂ ਸਭ
ਮੈ ਇਕੋ ਪੁਰਖੁ ਮੁਰਾਰੇ ਹੈ ਆਮਾਉ: ਮਿਲੇ ਹਰਿਜਨ॰ ਨਾਲ ਤਾਂ ਹਰਿ ਕੋ
ਪਾਵਣੇਦਾ ਸਭ ਗ੍ਰਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਤੇ ਨਗਰ ਨਗਰ ਫਿਰਿਆਂ॰ ਤਾਂ ਨ ਪ
ਾਇਆ ਜਾਂ ਹਰਿਜਨ ਭਾਰੇ: ਭੁਲੇ ਤਾਂ ਰਿਦ ਅੰਦਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸਰ
ਧਾਰ: ਮਨ ਦੀ ਕਾਮਿਆ ਹਰਿ॰ ਨੇ ਗੁਰ ਤਾ ਗਾਬਿ: ਗੁਰਾ ਨੇ ਨਾਮੁ ਦੇ ਕੇ
ਦਾਪਦ ਨਸਤ: ਪਾਣਾ ਰੂਪੀ ਸੁੜ ਸਭ ਨੀਕਾ: ਸਫਲ ਕਰਿਆ॰
ਜਾ ਸਧਦੂ: ਵਚਨਾ ਨੇ ਜਪੱਰੇ: ਸਤ ਸੰਗੁ ਮੈ ਜਾਇ॰ ਜਬ੍ਰਾ
ਰਸ॰ ਨਾਮ ਰਪੀ ਪੀਆ॰ ਤਬਾ ਨੈਨ: ਅੰਧਾ ਇਹੁ ਵਖੇਨਾ ਨੈਨਾ ਤੇ
ਪ੍ਰਹਮ ਰਪ ਇਹੁ ਆ ੭। ਭਉ: ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਹੈ ਅੰਦਰ: ਮੈ ਦੂਚ ਲਾਵ
ਹੈ ਆਕੀ ਰੈ: ਤ੍ਰਦ ਤੁਹੋਂ ਆਮੇ॰ ਨੂੰ ਤਿਨਾ ਦੂਆਰੇ ਆ ੮।। ਨਮ:੪।। ਅਪਾਰੇ॰
ਨਾ ਤਿਸ ਤਾਰੇ॰ ਗੋ ਸਾਧੂ ਪੁਰਖੁ: ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਪੁਰਖਾ ਪਾਇ॰ ਤਬ੍ਰਾ
ਪਿਆਰੇ॰ ਆਗੋ ਆ ਪੂਜਾਂ: ਦੀਰਘਾ ਤਿਸ ਨਾ॰ ਰੂਪੀ ਦ ਪੀਦਪ
ਨੂੰ ਦੀਦ ਲੋਕ ਪੂਲੋ ਕੂੰ ਦੀਆ ੧। ਪਚੇ: ਪਚਦੇ ਨੇ ਕਾ ਖਪਦੇ ਨ ਦਾਸ
ਭ੍ਰਿਦੇ ਨਾ ਇਕ॰ ਇਕ ਇੰਦ੍ਰੀ ਨੇ ਭੁਤ॰ ਕੰਮਾਦਿ ਸਬਲ: ਸਾਤਬ
ਲਦੇ ਹੈਂ ਨਰ ਦੇ ਹੀ ਮੋ ਮਾਰ: ਖੜੇ ਜੋ ਹੈ ਆ ਪਾਪ॰ ਰੂਪਾ ਨਾ ਰਾ ਏਦਿ॰
ਭੀ ਨਾਰਦ॰ ਨੇ ਕੀਏ ਹੈ ਆ ਪ੍ਰਕਾਰੇ॰ ਨਾਰਦਿ ਪੁਰਾਣ ਹੈ ਮੇਂ ਆਪ ਵਾਦਹੁ॰ ਗੇ
ਸਤਿ ਸੀ ਆ ਗਤਿ ਗਰਾ ਤ੍ਰਾ ਛੋਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮ ਕੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ
ਇਉ ਜਿਵ ਸੂਰ ਸਜਨਾ ਸੇਰ: ਪ੍ਰਥਾ ਤਿ ਜੋ ਸੁਮੇਰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਰਾ ਭੂਨ
ਵੈ: ਝਕਰੇ ਪੱਪਨ: ਚੈਦਲ ਪਨਹਾਰੇ: ਸੱਦਾ ਦਵਾਂਛੈ॰ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁ
ਖਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਆ ੪। ਸਾਕਤ: ਸਕ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ॰
ਸਭੁ॰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਤਾਲ: ਏਂ ਦੂਤੇ ਫਲ॰ ਕਰਮ। ਘਿਸ ਕਾਰੇ: ਦ੍ਰਿਹੁਦ
ਲੈਹੈਂ ਦ ਦੂਖ ਦਾ ਇਕਾ ਸੇਤੀ: ਸੱਖਾ ਛੇਦਾ ਤਿਉ ਓਹੁ ਖਾਰੇ ਛੋੜੇਰ:
ਫੋਲੂ ਫੋਲ ਕੇ ਕਹੈ ਘਿਖ॰ ਅਗਲੇ ਤੇ ਦ ਆਪ ਤੋ ਆ ਪਾ ਮਿਤ ਨ ਮਿਤ
ਸਾਧ: ਮੀਤ ਜੋ ਹੈ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਭਲੋ ਤਿਨ ਮੋ ਆਦ ਸੋਮ ਜੋ ਸਾਂਤ ਅਤ
ਮਾਸੀ ਤਹੋ ਤਿਨਾ ਮੈਂ ਕਾਰੇ: ਕਾਰੁਦਾ ਸਤੋ ਆ ਮੀਤੇ ਮੀਤ: ਮੀਤ ਸਾਂਤ ਰੂਪ
ਕੋ ਕਮਲ॰ ਨੂੰ ਸਦਾਰੇ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੋ ਆਦ ਆਲੋਕ॰ ਦੀ ਆ ਹਲਕ॰ ਦਤ
ਹੈ ਪਾਣੀ ਦ ਦੋਗੁ ਦਾਨ ਦਾ ਦੁਖਿਦਾ ਸਧਿ ਮਾਰੇ: ਦੁਖ ਦੋਆਦੀ ਪਾਕਿ:

ਸਤਿਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗੁਰਿ॰ ਪਾਂਜੋ ॥ ਮਾਰੇ॰ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਕੁਤੇ ਨੂੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਨਾ ਇਕ ਰਿਸੋ॰ ਨੂੰ ਧਾਰੇ ॥ ਧਾਰਕੇ ॥ ਧਰ ॥ ਸੇਕੂ ॥ ਗੁਰੂ॰ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰ ॥
ਪੂਜਾ ॥ ਪਧਾਨੂੰ ਕਾ ॥ ਰਾਗੁ ਮਾਲੀਗਉੜਾ ਮ: ੪ ॥ ੧੬ ਨਰਿ॰ ਦਾ
ਐਤੂ॰ ਕਿਜੋ ਅਗਮ॰ ਤੇ ਅਗਮ ਹੈ ਆਪ ਅਗਾਧ ਹੈ ਤੂ ਸਦਾ
ਅਦੇਸ ॥ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਸਾਡੀ ॥ ਰਹਾਇਆ ॥ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਵੇਦਾ ਮੋਹਿ॰
ਦੇਸ਼ ਗਰਾਏ ਜੀਵ ਨਿਤ ਝਗਰਤੇ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ॰ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥ ਵੇਦਾ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਪੂਜ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ਪਾਲ ਤੂੰ ॥ ਦੇ ਹੋ ॥ ਲਾਇਆ ॥ ਤੇਰਾ
ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਜਨ॰ ਨੂੰ ਹਰਿ ਨਾਖਿ॰ ਸਨੋ ॥ ਲੀਓ॰ ਪਿਤਾ ਤੇ ਤੇ ਸਿਸਾਰਤੇ
ਮਹਲ ॥ ਸਰੂਪ ਪਾਵਣੁ ॥ ਪਾਵੇਗਾ ਕੇ ਸਾ ਹੈ ॥ ਵੇਦਾ ਨਕਿ ਦਾਰਿ॰ ਨਵ
ਲਾਨਾ ਕਰ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਪੂਰਨਾ ॥ ਵੇਦਾ ॥ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪਤਤ ਪਾਵ
ਨ ਹੈ ਭਗਤਿ॰ ਦਾ ਭਉ ਉਤੇ ਜਨ ਹਾ ॥ ਗੁਨ ਵੇਦਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਰ ਉਰਿ ਸੋ
ਨਾਮ ॥ ਨਾਮੀ ਸੋ ॥੧॥ ਮ: ੪ ॥ ਨਾਮ॰ ਜੋ ਹੈ ॥ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਸਾਦ ॥ ਸੁ
ਦਾ ਮੁਖਿ ॥ ਦੁਆਰੇ ॥ ਮਾਇਸੋ ॥ ਮਿਲਨੇ ਕਰਿ ॥ ਦੁਰਮਤਿ॰ ਰੂਪੀ
ਵੇਦਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ॰ ਸੇ ਵ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਸਾਤ ਸਿਰੂ ਭੂਖੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਸੋ ॥ ਕੀ ॥ ਦੀਆਂ ॥ ਜੁਦਰੀਆ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥ ਅਚਿ ਧਾਤੁ ॥
ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ॥ ਲਿਖੇ॰ ਏਅਨੁ ਜਾਭੂ ॥ ਸਾਧੂ ॥ ਸ੍ਰਿਸਾ ॥ ਤਾ ॥ ਤਦਕਰ
ਕ ਜਾਵ ਰੋਗੀਆ ॥ ਸਾਏਵ॰ ਨੂੰ ਮਤਿ॰ ਕਰਕੈ ॥ ਪਕਿ ॥ ਧੂਰਿ ॥ ਪਰ
ਤਾ ॥ ਪਾੜ੍ਹਿਆ ਹਾਂ ਵ ਭਉ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੈਂ ਹਾਂ ॥੨॥ ਮ: ੪ ॥ ਮਨਿ॰ ਦੀਭਦ ਕੀ
ਕਰਿ ॥ ਅਲਖੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨ ਬੀਚ ॥ ਕਰਿਕੇ ਤੇ ਮਧਾਸਿ ॥ ਸਮਾਨਾ ॥ ਲਾਇਓ ॥
ਰਾਜਾ ਨੂੰ ॥ ਗੁਰੂ॰ ਨੂੰ ਤਿਨ ਾਖਿ ਨ ਮੇ ਬੀਧ॰ ਨਾ ਤੇ ਅਸਤ ਕੇ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਿ ਸ
ਲਾਇਓ ॥ ਲਾਈ ਹੈ ਵ ਲਗੁ ਦੀ ਹੈ ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ ਦਰਗਹਿ ਧਾਜਿਆ ॥
ਸਿ ਤਾ ਦੇਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰ ਕੈ ਦਰਗਾਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ॥ ਵੇਦਾ ॥ ਮਗਿਸਿ
ਗਾਇਓ ਤਾਂ ਹਰਿ ਮਹਿਲ ॥ ਨਰਹਰਿ॰ ਦਾ ॥ ਗੀਆ ॥ ਨੂੰ ॥ ਲੋਨ ॥ ਉ
ਣ ਜਲ ਹਿ ॥ ਸੇ ਗਲਾਇਓ ॥ ਗਾਲੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਮਤਿ ॥ ਏਹ ਬੁਧੀ ਦੇਹਿ
ਹੋ ॥ ਵੇਦਾ ॥ ਚਰਨ ਸੇਂ ਸੇਨ ਲਾਇਓ ॥ ਲਾਵਾਂ ॥ ਸਮਾਇਓ ॥ ਸਮਾਈਏ
੩ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਨਾਮਿ॰ ਦੇ ਰਾਜਿ ਸੋ ॥ ਕਮਲ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ॥ ਤੇ॰ ॥ ਹਰਿ ਦੇਕ
ਰਿ ਕਾਇ ॥ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤਿ ਸੋ ॥ ਮਤਿ॰ ਕਰਿਕੇ ॥ ਬਾਗਾ॰ ਦਾਲ ਦਕ
ਰਕੈ ॥ ਮਨਮੁਖ॰ ਦਾ ॥ ਕੁਸੰਗ ॥ ਕੁਸੰਗੇ ਦਤ ਹੈ ਕਚੂਆ ॥ ਕਚਾ ॥ ਚ
ਰਾ ॥ ਚੋਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜਾਇ॰ ਸਖ ਤੇਂ ਪਰਤਾਪੇ ॥ ਦੁਖੀ ਹੋਵੈ ਸੇ ਖੇ
ਲਾ ਕਾ॰ ਆਗੋ ॥ ਵੇਦਾ ॥ ਸਾਧ॰ ਦੀ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਭਈ ॥ ਤਿ
ਅਨਿ ਗੁੜੀ ਤਤ ਪਰ ਦਾ ਗਾੜ੍ਹ ॥੧॥ ਅਮਨੀਓ॰ ਦਾ ਧਹੁ ਤਾ ਕਾਇ
ਆ॰ ਰੂਪੀ ਕਿਪਰ ਨੂੰ ਚੀਰ ਧਹੁ ਫਾਰੇ ॥ ਚੀਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪਾੜੇ ॥ ਸ

ਟਪਰਕਸਤੀਬਨੇਤਾਂਬੀਹਰਿਦਾਸਕਾਰਾ:ਭਾਗਾਵਾਲਿਆਂਵਾਹਿਦ
ਗੁਰਸੇਵਕਾਰੂਪਮਿਲੈਤਾਂਹਰਿਦਾਰਸੁਚਾਣਿਓਨਾਚਖੂਲੇ॰ਮ:॥
ਪਖਾਰੈ:ਪਖਿਆਲਨਕਰੋ॥੪॥ਮ:੪॥ਵਾਹਿਗੁਰੂਦਾਗੁਪਾਲਦਾਕਮਾ॥
ਨਮੈ:ਨਾਮੁਮੈਆਤੈ॰ਵਿਖੇਗੁਰਮਤਿਕਰਕੈਰਸ ਰਸਾਲ:ਰਸ
ਦਾਆਲਯਾਪਾਣੀਹਰਿਹਰਿ॰ਦਾਵਾਹਿਗੁਰੂਦਾਮਤਿਮਾਲਾਕਰਿ
ਹਰਿਜਪੁਜਪੀਐਹਰਿ॰ਨੇਲੇਖਾਤਿਨਕੋਬਨਮਾਲਾ॰ਵ
ਲਾਤਿਨ॰ਕੋਹਰਿ॰ਨੇਵਾਲਾ॰ਸੇਲਕੋਮਿਪਤਾ॰ਦਤਾਜੈਸੇ
ਬਾਲਕਅਗਾਨੀਸੇਰਖਪਾਵਦਾਹੈਤੈਸੇਹਮੁਕੀਕਰੋ॰ਸਹ
ਰੂਪੀਆਏਆਬੁਧੀਅਗਾਨੀਸੈਨਿਤਸੇਲਤੇਖਾਲ:
ਆਲਤਾਕਰਕੇਸੈਲੇ॰ਖੇਅਬੁਜਾਲ:ਸਾਤੂੰਦਨਾਹਿ
ਹੈਸਪਾਰਿ॰ਕਰਕੇਵਨਾਨਿਹਾਲ:ਨਿਹਾਲਕਰੇਦੇਖਿਆ
ਪਾ॥ਮ:੪॥ਕਟ॰ਤੁਹਾਰਾਹੈਪਰੈ॰ਦੂਸਾਰੋਕੀਜੈ॰ਹੇਗੁਰਮ
ਪਣੀਵਾਟ:ਰਸਤਾਕੀਸੇ:ਤੀਸੇਨੂੰਕਟਿਕਾਟ:ਕਟਕਟਕੇ
ਕਾਅਰਪਣਤੇਅਰਪਣਕਰੋ॥ਬਚਨਿ॰ਕਰਕੈਸੇਵਿਕਾਰ
ਹਿਹਾਟ:ਸਿਤਸਿਤਅਰੋਵਾਹਿਗੁਰੂਦਾਹਟਾਤੇਹਟਕੇਗੁਰਬਚਨਿਪਰ
ਧਿਕਾਂਨੇਅਕਰ:ਮਾਂਗਦੇ॰ਮਾਸਪਾਗਿਰਾਜਸੈਅਧਕਾਇਕ
ਰਦਇਕਰਿਕਾਂਸੀਸੈਪਾਵੈ॰ਭਾਵੈਂਪੌਰਸਕੀਮੁਰਤਿਨਾਲੋਕਟਿਕ
ਟਿ:ਕਟਿਕਾਟਿਕੇਵਾਹਿਗੁਰੂਦਾਕੀਰਤਿਕੀਤੀਗੁਰਮੁਖੀਤੇਤਿਨਾਦੀਮਤਿ
ਕਰਿਹਰਿਦਾਜਸੁ॥ਸਾਨਿ॰ਦੇਉਘਰੈ:ਖੁਲਿਕਪਟਰੂਪੀਕਪਾਟ॥
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ:ਤਿਨਾਗੁਣਾਂਦੀਤੇਰਿ:ਤੇੜੀਤੇਵਾਹਿਗੁਰੂਦਾਲਜ:ਲਜਾਰੂ
ਪੀਸਟਕੀਭੀਸਟ:ਪਟਕਕੇਤੁਨੀਹੈਕਾਲਿਜਾਰਿ॰ਸਾਰਿਕੂ
ਜੁਗਾਸੈਲਿਲਾਟ:ਲੇਖਾਵਾਹਿਗੁਰੂਦਾਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸ॰ਨਾਮਰੂਪੀਅਤਿ
ਘਟ:ਤ੍ਰਿਖਾਭੁਖਿਆਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾ੧॥ਮਾਲੀਗਉੜਾਮ:੫॥੧੬ਹਰਿ॰ਦੀ
ਸੁਖਰੂਪਸਾਰ॰ਕਰਦਾਹਰਿਦੀਕਰਿਸੁਖਸਾਰਪਾਪਤਿਹੋਵੈਂਸਿ
ਰਿ॰ਪਰਾਸੰਗਾਥ:ਸਤਸੰਗੁਸੈਵਾਹਿਗੁਰੂਦਾਹਰਿ॰ਕੇਸਿਤਜੋਅਪ
ਰਪੁਰਖਹੈਤਿਨਾਨੇਬਿਕਾਰ:ਪਾਪ॥ਅਸਤ੍ਰੀ:ਆਸਾ॥ਸਾਕ
ਤ:ਤੁਸਧਅੰਧਾਰੁ:ਅੰਧੇਰੇਤੇਅੰਧੇਰਾਹਾਰ॰ਤਿਸਨੂੰਵਾਹਿ
ਦਾਅਗਿਅਪਾਰਨਾਮ॰ਹੈਤਿਸਦੇਨਾਮ॰ਨੂੰ॥੧॥ਮ:੫॥ਸਕ
ਰ॰ਹੈਸਾਂਤੀਧਿਧ:ਧਿਧੇਅਰੂਬਹ:ਕੁਲਾਰਾਵ ਸਸੂਹਾਕਉ:
ਤੇਰੇਵਸੰਸਾਰੁਦੇਹਹਰੈ॰ਨਾਦੇਨੇਅਪਦਾ॰ਜਨਮਾਰੂਪੀ॥
ਸੁਚਿਤ:ਨਾਸਹੂਦੇਨਾਹਰਿਦ:ਰਿਦੇਸੈਬਿਗਾਸ:ਅ[illegible]ਤੌਦੋ

ਕਵਲ: ਲਛਮੀਆਦਾਨਾਥ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਵੈਸਾ ਨਿਧਿ। ਕਿਧਾਦਾ। ਬਿਧਾਨ:
ਖਜਾਨਾ ਏਹੁ ਹੈ ਵੈਸਾ ਨਿਦਾਨ॥ ਆ ਛੁਟੇਗੀ ਵਾ ਅੰਤੁ ਕੁਆ ਗਰਿ॰ ਦਾ॥
ਕਰੀ: ਹਾਥੀ ਆਦਿ ਦਾ ਕਰੋਣੇ ਵਾ ਕਰੀ: ਕਾਇਜ ਰਾਮੈਆ ਦਾਸਾ॰ ਰੀ
ਮੈਅਮਾਬਾ॰ ਮੇਰਾ ਤੇ ਸੋ ਤਾਦੇ ਚਰਨ ਹੋਹੈ ਵੈਸਾ ਕਾ। ਮ: ੫॥ ਐਸੋ ਸਹਾਈ:
ਐਸਾ ਸਹਾਇ ਤਾ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਕਾਮ॰ ਹੋਵੈ ਮੈਆ ਬਤਤ: ਤੂਧ
ਤੇਰਾ ਦੀਪਕੁ॰ ਨੂੰ ਜੋ ਸੋ ਅਬ ਭੁਲਤ: ਤੇ ਭੁਲਾ ਅਗਨੀ ਨੂੰ ਜੋ ਸੋਖੀ
ਰ॰ ਮਿਲੈ ਸਖਾ: ਸਕਾ ਵਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ ਭ੍ਰਾਤ ਮਿਲੈ ਆਤੁ: ਮਾਤਾ ਦੇ
ਵੈ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਗਰੇ ਰਖਾਹੇ: ਖੇਤੀ ਨਾ ਸਗਨਿ॰ ਆਇਣ ਸੰਧ:
ਸੋ ਗੁਰਗਰੜ॰ ਮਝਿਰੋਵਾ ਧਿਲਾਜੈ: ਖਿਲੀ ਆਅਤੇ: ਐਆਤੇ ਨੂੰ
ਕੈਜਾਸਿ ਮਰੈ ਦਾਨੇ: ਦਾਨੇ ਦਰਾਹਿ: ਦਰ: ਕਿਲੀ ਪਾਸੁ ਧਰਦੇ
ਨਾ ਉਮਾ॰ ਤੇਰੀ ਮੈ ਆਤੁਹੀ॰ ਤਨ ਕਾਇਆ ਮੈ ਉਚ ਮੂਚੇ: ਉਚੇ
ਅੰਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਹੇ ਸਾਰ: ਸਾਰੇ ਤੂ। ਮ: ੫॥ ਕਾਜ॰ ਭ
ਏਹੈ ਵਾ ਕਰਣੈ ਦਾ ਬਾਨਿ ਦਾਜ: ਵਡਿਆਏ ਮੀਤ ਹ: ਸੋਤਾ ਦੇ ਤੇ
ਮਾਥ: ਸਿਰੁ ਮੇਰਾ: ਮੇਰਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਨੈਨੇ: ਨੇਤ੍ਰ ਕਾਰਿ ਟਹਲ॰ ਕਰੋ
ਧਨ॰ ਮੇਰਾ ਮੀਤਾ ਦੀ ਬਹਲ: ਬਾਹਨ ਹੋਵੈ ਵ ਆਜਰ ਤਹੋ ਵੈ।
ਮਨਾਹਿ: ਮਨ ਤੂ ਲਗੋ ਮੇਰਾ॰ ਹਿਰਦੈ ਡੀਠ: ਡਿਠਿਆ ਮਨਾਇ:
ਮਨ ਅਹਿ ਮੰਤ: ਮੰਤ੍ਰਿਹੋ ਹਿਤ: ਦੂਰ ਭਏ ਮੁਕਾਤੇ॰ ਕੀ ਜੁਗਤਿ
ਕਾਏਹ ਬਿਚਾਰ: ਆਸਰਾ ਅਉਹਾਰਿ: ਵਿਖੇਧ ਸੋ। ਮ: ੫॥
ਸੈਰੀ॰ ਹੈ ਹਰੀਆ ਜੀਓ: ਜੀਵਿਆ ਜਾਸੁ: ਜਿ ਸਦਾ ਸੁਖ॰ ਨੇਾਧ
ਰਿਹਰਿਹਰੇ: ਹਰਿਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹੈ ਅਧੋਰ: ਸਭ ਪਵ ਸਤਸੰਗਮੈ
ਜੀਵਾ ਬਿਰਖਾ: ਖਲੀ ਜੀਤ: ਜੇਤਾ ਦੀ ਵਹਿਣ ਹੈ: ਸਤਸੰਗੁ
ਮੈ ਕਾਣ ਹੋ॰ ਕਿ ਮੈਂਡੀ ਤਾਂ ਕੋ ਕਰਨਾ॰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਕਏ: ਨੂੰਦਾ ਦੋ
ਹਾਰ॰ ਜਾ ਵਾਂ ਜਾਸ: ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਿਲ॰ ਨੇਕ ਬਿਆਤ ਨਏ: ਤੇਨ ਰਾਤ:
ਰਾਤਾ ਹੈ ਅਭਿਓ ਨੇਾਧ ਆਲੀ ਗਾਉਣੂ। ਮ: ੫॥ ੧੯ ਸਰਨ: ਸ
ਰਣ ਹਾਂ ਛੇਦਾ ਧਨ ਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ਜੋ ਹੈ ਅਕਰਨਾ: ਕਰਨਹਾਰ ਹੀ ਐ
ਮਲ: ਲਾਭ ਵਾ ਮੂੜਿਆ ਆਲਜਾਲ: ਧਾਰ ਦੇ ਧੁਚੇ ਤੇ ਮਨੁ ਦੇ ਧਿ
ਕਾਉਹਾਗੁਨ॰ ਨਾਨਉ: ਨਾਮੁ। ੨। ਮ: ੫॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹੇ ਸਮਰਥ ਹੇ
ਦੇਵ ਹੇ ਸਾਹੀ॰ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰੁ ਦਾ ਅਖਿ ਨਹਿ: ਖਿਨ ਮੇ ਥਾਪਿ॰
ਕਹਿ ਰਾਖ ਧਨੜ॰ ਕੇਬੀ ਕਿਨਿਹੂ ਨ ਤੇ ਫਰ ਭੀ ਵ ਧਾਤੂ ਨੂੰ ਭੇਨ
ਨਦੇ ਅਜੇਤ: ਜਿਤ੍ਰੀ ਕੀਨ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਪਾਰਜਨਾ: ਉਤਪਤੀ
ਸਭਨਾ ਤੇਰਾ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹੇ ਉਚਹੇ ਅਗਮ ਹੇ ਅਪਾਰ॰ ਹਾਂ।੩॥

ਮਃ੫॥ ਤਕਿਓ ਵਿਖੋ ॥ ਦੀਨ॰ ਦੋ ॥ ਪ੍ਰਭ॰ ਤੇਰੋ ਮੰਡਲ: ਅਸਥਾਨ ਮੈ ॥
ਕਰਨਿ: ਕੈਨਾ ਕਰਿ ॥ ਜਸ॰ ਸੁਨੋ ॥ ਦਰਸਨ॰ ਦੇਖੋ ॥ ਭਸਨਿ॰ ਕਰਿ ॥
ਅਨਿਖ॰ ਤੇਰੇ ਕੇ ॥੮॥੧੪॥ ਆਸਾ ਗਉੜੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਿ ਨਾਮਦੇ
ਵ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ੳ ਧੰਨਿ ਓਰਾਮ: ਕ੍ਰਿਸਨ ਤੇ ਧੀਨਿ ਬਾਜੇ ਵ ਓਹ ਬੇਨ:
ਧੀਸ ਰੀ ਧੀਨ ਤਾਕੇ ਜੋਗ ਹੈ ਜੇ ਜਧੀਸ ਰੀ ਨੂੰ ਰਾਮ: ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵ ਜੀ
ਹਾਸੇ: ਬਜਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਗਾਜੈ: ਉਚਾਰੋ ॥ ਮੇਘਾਰੇ ਮਾਦਲੀ: ਓਸਛ
ਤੇ ਦੀਰੋ ਮਾਦਲੀ ਭੀ ਧੀਨਤਾ ਕੇ ਓ ਗਹੇ ॥ ਕਾਂਬਲੀ: ਕੰਬਲੀ ਕਾ
ਓਢੀ ਕਾਲੀ ॥ ਬਨ ਖੰਡ: ਬਨਾ ਅਸਥਾਨਾ ਗੋਧ: ਗਊਆਂ ਨੂੰ ॥੧॥
ਬਾਪ: ਪਿਤਾ ਬਡਾ ॥ ਸਾਦਲੀ ਓ: ਜਨਾਂ ਮਰਿਗ ਦਾ ਹੋ ਬਰੈ: ਧਾ
ਰਕੋ ॥ ਗਜ ਹਸਤੀ: ਬਰਾਹ ਸਤੀ ਉਧਾਰੀ ਅਲੇ: ਉਧਾਰਿ ਅਚੇ
ਅੰਬਰ: ਦਸ ਤ੍ਰਾ ਪਾਵਨ: ਚਰਨਾ ਕਰਾ ॥ ਆਈ ਅਲੇ: ਆਏ
ਰਾਮਪਟ॰ ਮੋ ॥ ਏਕਲ: ਏਕ ਹੀ ਮਾਟੀ॰ ਤੋ ॥ ਪਤ੍ਰਿਗ ਮਃ ਪਤ
ਗਾ ॥ ਏਕਲ: ਏਕੁ ਅਨੇਤਾ: ਹਰੀ ਦੀ ॥ ਕਾਮ: ਰਮੁ ਤੰ ਜਾਣਿਆ
ਤ੍ਰਾ ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਮਃ੧ ॥ ਘਰ੧ ॥ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਸਲੋਕਾ ॥ ਸਾਜਨ: ਹੇ ਹਰੀ ॥ ਨੁਹਾਰੀਆ: ਤੇਰੀ ਹਾਂ ਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਹੀ ॥੧॥
ਸਬਦ: ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕੋ ਸਧਾਰ ਉਪਦੇ ਸਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਪਿਛੁਹੁ: ਪਿ
ਛਲੀਆ ਰਾਤੀ: ਰਾਤਿ ਪ੍ਰਤ ਪੜ ਵ ਜੰਗਾ ਅਵਸਥਾ ਵ ਮਾਨਸ ਦੇ
ਹਿਰੂਪੀ ਵਿਖੇ ॥ ਸਦੜਾ: ਉਪਦੇਸ ਹੈ ॥ ਲੇਹੁ: ਲਓ॰ ਜਿਨਾ ਲਿਆ
ਹੈ ॥ ਖੇਮ: ਚੰਦੋਏ ਤੇ ਛਤ੍ਰ ਤੇ ਸਰਾਏਚੇ: ਕਨਾਤਾ ਤੰਬੂਆ ਦੇ ਸਾਨਿ ॥ ਦਿਸ
ਦੇ ਨਰਬ ਧੀੜੇ: ਬਨੇਦ ਫਬੇ ਹੋਏ ਤਿਨਾ ਦਾਸ ਤੇ ਅਰੋਗੀ ਦਾ ਖੇਮੇ॰ ਜ
ਸਰੂਪੀ ਚੰਦੋਏ ॥ ਛਤ੍ਰ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ॥ ਸਰਾਏਚੇ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ॥ ਰਥ॰
ਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨਾਦਿ ਪੀੜ੍ਹੇ: ਬਣੇ ਹੋਏ ਏਹੁ ਸਭ ਕਾ ਸਾਦਿ: ਜੀਅ ਰਹੀਵ
ਸਦੁਕੇ ॥ ਆਰ: ਵਾਲੇ ਹੰਏ ਸੁਕਾਰਿ ਜੋ ॥ ਭਰਮਿ॰ ਵਿਖੇ ॥ ਸਾਦ ਕੀਤੇ॰
ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਫਲੁ ॥ ਪਰ ਫੜੇ: ਪ੍ਰ ਫਲਤ ਹੋਏ ॥ ਲਿਖੇ॰ ਅਨੁਸਾ
ਰੁਹੇ ਮਾਏ: ਕਾਈ ॥ ਅਗਲੇ: ਬਹੁਤੋ ॥ ਦੁਖੇ ਦੂਖ: ਦੁਖਹੀ ਦੁਖਾ ਵਿਖੇ
ਅਦਧੀ ॥ ਵਿਛੜੈ॰ ਓਹ ਅਗੇਣੀ ਦਿ ਛਿੜੈ ਹੈ ॥ ਮੇਲ॰ ਓਹੁ ਅਗੇਹੀ
ਮਿਲੇ ਹੈਂਵ ॥ ਕਿਆ॰ ਕਰੀਏ ਵੀਛੜੇ: ਵਿਛੜੀਏ ਤਿਨਾ ਨਾਲੋਂ ॥ ਕਿਆ॰
ਕਰੀਏ ਅਥੇ ਮੇਲੁ ਕਰੀ ਏ ਤਿਨਾ ਨਾਲ ॥ ਬੇਲੂ॰ ਸਭਾ ॥ ਸੰਜੋਗੀ: ਕਰ
ਮਾ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਨਿ॰ ਕਰ ਕੇ ਨਵੇ ਜੋਗੀ: ਕਰਮਾ ਕੇ
ਵਿਜੋਗ ਕਾਰਿ ॥ ਮਿਲਿ: ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥਾ ॥ ਸੰਜੋਗ॰ ਕਰਮਾ ਕਰਿ
ਦੇ ॥੧॥ ਮਾਝ ਮਃ੧ ॥ ਕਮਾਇਆ: ਬਣਾਏ ਆਹੇ ॥ ਕਰਤੇ॰ ਨੇ ਮਸਤਕੁ

ਪਤ੍ਰਾਲਿਖੁ: ਲਿਖੀ ਹੈ ਦਾਤਿ॰ ਪਦਾਰਥਾਂਦੀ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਆਈ: ਮਹੰਤਤਾ ਆਈਆ॰ ਸੇਵਦੀ ਅਰਦਾਸਹਿ: ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਾਸ
ਸੋ: ਖਸਮੁ ਦਾ ਨਦਰਿ ਹੋਆ ਜਾਦ: ਸਾਦੁ ਦਿਸ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਹਜ: ਸਹਜੇ
ਵਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਪਰ॰ ਮਿਟਿ ਦੇਵਤਾ ਤਨ ਰੂਪੀ ਪਾਖਾ ਸੋ: ਪਾਈਏ ਤੋ ਸਕ੍ਰ:
ਧਵਾਤਨਾ ਕੇਦਾ ਸਜਰੋ: ਛੁਟੇ ਪਟੂ: ਦੂਸਰ੍ਰਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਜੋ: ਆ
ਗਿਆ ਆਪੁਣੀ ਅਹਬੀ ਪਉੜੀ: ਸਮਾ ਦੇਹ ਬਖ ਪਉਣ ਗੇ ਤੇ ਨੂਤਾ
ਏਨਾ ਪਰ॰ ਪੂਤ ਪਵਿਹਾਰਾਂ ਦੀ ਪਉਮ ਸਹਵਾਣੀ ਹੈ ਹੇ ਵਾ ਪਰ: ਤ
ਨਾਤਿਨਾ ਗੁਣਾ ਦੀ ਪਉ ਮਾਣਿ ਵਾਣੀ ਸੋ ਪਾਆ ਹੈ ਹੋ ਪਾਪ॰ ਰੂਪੀ ਪ
ਸੁਰ ਕਾਰਿ ਸਿਮਾਹੁ ਸਿਧਾ ਭਉ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਹੋਵੈ ਧੇਣਾ ਰੂਪ ਤੇ ਸੀਉ
ਹੋਵੈ ਗਾਹੁ: ਕਿਸੇ ਨ॰ ਪਾਵੈ ੨ ਮਾਝ ਮ: ੧ ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸੁ
ਜੀ ਤੇਈ ਵਰੀ ਸੀ ਗੀਗਾ ਜੀ ਦਰਸ ਦੇਵਰ ਸ ... ਇਕ ਵਰੀ ਪਇਕ
ਬ੍ਰਹਮ ਵਰੇ ਸੋਗ ਮਿਲ ਗਏ ਰਸ ਤੇ ਸੋ ... ਤੇ ਆਦ ਤੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ
ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਸੇ ਪੁ ਸੋਗ ਕਾਰਿ ਤੁਮਾਰਾ ਗੁਰੁ ਕੌਣ ਹੈ ਅਮਰ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮ
ਨੇ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਧਾਰਿਆ ਗੰਗਾ ਕੋ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤੋ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ
ਚਾਰੀ ਨੇ ਨਿਗੁਰੇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਬਡਾ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਹਾ ਕੀ
ਤੋਇ ਨੇ ਕਹਾ ਚਿਤ ਮੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਧਾਰੀਏ ਪਰੁ ਅਦਧੀ ਧਣੀ ਬ
ਹਤ ਧਰਮ ਕੀ ਹੈ ਅਧਿਕਿਆ ਹੈ ਣਾ ਹੋਇ ਏ ਪਰ ਗੁਰੁ ਮੇ ਗਾਦੇ ਸੀ
ਦੀ ਬੇਟੀ ਬੀਬੀ ਅਮਰੋ ਨਾਮ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਕੁਲ ਮੋ ਵਿਹਾ
ਹੀ ਹੋਈ ਥੀ ਉਹੁ ਨਿਤ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਦੇਸ ਮੇ ਮਾਝ ਰਾਗ ਮੇ ਪਹਿਲੀ
ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਾ ਤੀਜਾ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਉਸੁ ਸਬਦੁ
ਏਹ ਪਦੁ ਸੁਣਿਆ ਕਾਇਆ ਮਨ ਕਿਚ ਨਾ ਫਿਰੇ ਹੋਵੈ ਜੋ ਗੁਰ
ਮਿਲੈ ਤਿਨੇ ਰੰਗ ਰੰਚ ਧਾਤੁ ਈ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਏਹੁ ਕਿਸਦੀ
ਬਾਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਤੇ ਹੁਣ ਫਿਲਾ ਦੀ ਗਦੀ
ਪਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੀਬੀ ਅਮਰੋ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਆ ਇਕੇ
ਮਿਲੇ ਗੁਰੂ ਪਾਰੇ ਧਾਗਾ ਦਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਫਿਰ ਗੁਰਿਆਈ ਮਿਲੀ ਗੁਰ
ਸੀਖ ਰਸ ਦੇ ਖੇਮ: ੧ ਪਰਸਿ ਗੁਰਾ ਧਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਬਦੁ ਕਹੇ ਉਪਰੇ
ਸੁ ਸਬਦ ਕੋ ਜੋ ਸਬਦੁ ਕਹੇ ਉਪਰੇ ਸੁ ਸਬਦ ਕੋ ਕਰਣੀ: ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਗ
ਮਸਵਣੀ: ਜਿਆ ਹੀ ਹੈ ਪਚੇ॰ ਤੇ ਅਰਥਿ: ਕਰਮਾ: ਫੇਰ ਦਾ ਰਉਗ
ਣਾ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਹੈ ਹਰ੍ਹੇ ਚੇਤਾਸਿ: ਚੇਤਦਾ ਕੀ: ਕਿਉ ਗੁਣ ਗਾਵੈ
ਆ: ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਹੈ ਗੋਵਾ ਤੇਰੇ ਗਲੇ ਮੇ ਫਾਹੀ ਪਵੈ ਗੀ ਜਾਲੀ॰ ਰੂ
ਪੀ ਜਾਣ॰ ਰੂਪੀ ਪਾਪ ਣੀ॰ ਆ ਹੋ ਫਾਈ ਰੂਪ ਹੋ ਗਸਿ ਰ: ਗਸਾ ਸੋ

ਕਾਮਕੋ: ਲਗੂ ਲਿਗ ਕੋ। ਗੁਣੀ: ਗੁਣਾਂ ਕਰਿ ਹੋਤ ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਆ
ਰਦੂ: ਕਠੀ ਲੁਹਾਰ ਗਈ ਆਲੋਕ। ਅਸਬਾਨੀ ਹੈਂ। ਪਦੇ: ਕਾਮਾਦਿ
ਪਾਪ। ਰੂਪੀਆਂ ਵਿਤ: ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ਹੈ: ਨਿਰਗੁਣ ਮਨ ਮੈਲਾ
ਕੋਚਨ: ਸੁਧ ਪਤਿ ਨੇਹ: ਤੇਹ ਸੁਧ ਰੂਪ ਨਾਮ। ਰੂਪੀ ਅਤਿਸ
ਟਾਪਿ: ਉਸ ਪਤਿ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਦੇਹਿ ਵਿਖੈ ਵਾ ਉਸ ਬਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ
ਜਨਮ ਨਹੀ ਪਾਂਵਦਾ ॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਪੀਠ ਕਾਮ ਨਮੁਖਾ ਨੂੰ ਸਿ
ਖਾ ਕਹੈਂ ਜੈਸੇ ਨਿਰਮਲ: ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਮਜਾਰਿ: ਮਧੁ ਜੈਸਾ ਦਾ
ਬਾਸਿਸ: ਯਸ ਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਜਲ। ਸੋ ਪਦਮ: ਕਮਲ ਕੀਤੇ
ਨਿਜਾਵਲ: ਜਾਲ ਕੀ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਪਦਮ ਤੋ ਨਿਜਾਵਲ ਦੇ
ਚਾਨੂੰ ਜਲੁ ਗਸ ਦਾ ਲੈਦੀ ਸੋਗ ਤੇਹੋ ਤਿਤੇ ਪਦਮ ਨੂੰ ਜਾਲੇਦਾ
ਸੋਗ ਦੋਖ ਲਗਦਾ ਦਾਦਰ: ਡਡੂ ਵਤੂ ਨ ਬਧਾਇ: ਕਰੋਕੀ
ਨਹੀ ਜਾਨਸਿ: ਜਾਨਦਾ ਕਮਲ ਨਾਲੋਂ ਨ ਬਧਾਸਿ: ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਸਿਬ
ਲ: ਜਾਲਾ ਪਾਣਿ ਰਖਾਂ ਰੂਪੀ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਨ ਕਵਲੂ ਦੀ ਸੁਗੰਧ ਤੇ
ਰੂਪੀ ਬਸੁ ਜਲ: ਰੂਪ ਸਦਾ ਹੈ ਜਲ ਵਿਖੇ ਨਿਤ ਹੀ ਤੇ ਨ ਬਸਤ:
ਨਹੀ ਵਸਤੇ ਅਬੀਂ ਅਲ: ਭਉਰੀ ਆਂ ਭਉਰੇ ਮੇਰ ਚਰਾਗਨ
ਰੇ: ਉਪਰੋ ਆਣ ਇਕੇ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਭੁਗਜਾਂਦੇ ਨੇਰੇ ਭਾਈ ਹੋਰ ਕਿਤਾਂ
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮੂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕੁਮਦਨੀ ਆਂ ਦੂਰਹੁ ਹੀ ਬਿਗਸਾਸਿ: ਪ੍ਰ
ਕਾਸ ਦੀਆਂ ਨੇ ਵਾ ਨਿਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਉਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੀ ਦਾ ਅਮ੍ਰਿ
ਤੁ: ਸੁਭਾਗਦਾ ਤੇ ਅਧੁ: ਜਾਹਿ ਤ ਭੀ ਸੋਚਾਸਿ: ਪਾਈ ਏ ਰੂਪ:
ਰੂਪਾਂ ਚਾ: ਯਹੂ ਕੇ ਨ। ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਆਤਰ: ਅੰਤਰ ਦੇਤ ਸੁਰਗਿ ਲਾਵ
ਲਾਵ ਮਿਠੇ ਦਾ ਸੁਆਤ ਦਦਤ ਅਪਨਾ ਅਪਸਾਨਿ: ਚੁਗਲਦੀ
ਚੁਗਲੀ ਨਾਲੁ ਹੈ ਵ ਚਿਚ ਫੜੀ ਲਹੂ ਨਾਲ ਹੈ ਪੰਡਿਤ ਹੁੰਦਾ ਆ
ਗਮ: ਸਾਸ ਫੁਨੇ ਸਾਸ: ਵੇਦ ਭੀ ਸੁਨੇ: ਓਹ ਮੂਰਖ ਮੂਰਖ ਤਾ ਅ
ਹੀ ਫਿਰਦਾ ਜੈਸੇ ਤੇਸੋ ਜਾਇਉ: ਜੈਸੇ ਵਾ ਜਿਸ ਮੋਸ ਪੀਨ ਕਈ
ਨਾਮਿ। ਵਿਖੇ ਚਰਣੀ। ਲਗੇ ਹੈਂ ਪਾਵਾਸਿ: ਪਾਵੈਂ ਵ ਪਾਏਗਾ
੧ ਨਿਰਮਲ ਅਸਾਰ: ਸੁਧ ਜਿਨਾ ਦਾ ਰਿਦਾ ਜਲ। ਸੋ ਸਾਰਰੂ
ਪੀਆਂ ਪਦਮ: ਸੋਨ ਗੁਣ ਸਤ ਸੋ ਤੋਖ ਆਦਿਕ ਨਿਜਾਵਲ: ਪਰ
ਰਖਾਂ ਰੂਪੀਆਂ ਦਾਦਰ। ਦਤ ਮਨਮੁਖਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤੁ। ਉਪਦੇਸੁ
ਦਾ ਅਕਿਦਾਨ ਦਸਤ: ਉਦਾਸ ਹੈ ਅਲੀ ਅਲ: ਜਗਿਆਸਣ
ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪੀ ਮੇਰ: ਉਪਰ ਤੇ ਦੂਰ ਆਇ ਇਕੇ ਚੁਗ ਦੇ ਨਗਣ

ਨ੍ਹਾਤੇ ਹੈ॰ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਅਕੂਮਦਨੀ॰ ਦਾਜ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਖੰਡ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਦੁਧ॰ ਸਰੂਪੀ ਸਿਧੁ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਤੀਰੂ
ਧ॰ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪੀ ਮੈਨ ਚਾਤਰੁ: ਧਰਹੌਨ ਆਤਰ: ਸਨਮੁਖ
ਹੋਵੈ ਅਗੇ ਓਹੀ ਅਰਥੁ ਹੈ ॥੪॥ ਮ: ੧ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਲਾਗ: ਲਗਾ
ਹੈ ਜਿਨਾ ਦਾ ਤੀਰਥ॰ ਰੂਪ ਭਾਰ॰ ਹੈ ਜੋ ਪਾਦੈ ॥੧॥ ਸਚ ਧਰਾ ਦੋਪ
ਦੂਪ ਹਿਲੋ ਵਰਤਣੇ ਅਰਥ ਰਹਾਉ ਤੇ ਕਰਨਾ ॥ ਪ੍ਰਨ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ
ਰਾਖਾ॰ ਹੇ ਰਿਦਾਨੀ: ਦੁਖੀ ਹੈ ਸਜੁ ॥ ਸਿਰਿਆ ਧਰ: ਮੇਧਨਾ ॥ ਸਭ
ਦਦਾਤਿ ਜਾਤੇ ਚੌਥਾ ਪਦ ਕੀ ਛਨਿ ਹੈ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ॰ ਮੈ
ਨਾ ਭਰਹੁ: ਸਿਮਰਹੁ ਸਨੇਹੀ ਨਾ ॥ ਉਕੁ ਕਹੈ ॥ ਪਹਿਲੇ ਪਦ ਦੇ ਮੈਂ ॥
ਹੈ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀ ॥ ਗਹੇਲੀ: ਗਹਿਲਈ ਹੈ ॥ ਸੁਣ॰ ਤੂ ਸਾਹ
ਮੀ ਰੂਪੀ ਸਹੁ ॥ ਸੁਹੇਲੀ: ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ॥ ਦੋ ਪਦ
ਤੀ ਜਾਤੇ ਚੋਥਾ ਕਹੈ ॥ ਦਨ: ਦਨਾ ਹੈ ॥ ਸਿਰਿ: ਸਿਰੋਮਣਾ ਕਰੀ:
ਕਰਾਏ ਹ ਏਹਿ ॥ ਧੀਦਾ: ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਹੈ ॥੧॥ ਮ: ੧ ॥ ਮੂਲ
ਖਰੀਦੀ: ਜਰਖਰੀਦੁ ਹੈ ॥ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ: ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸੁ ॥ ਸਭ
ਕਾ: ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਹਾਟ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੈ ॥ ਲਾਏ: ਦਾਸੁ ਦੀਕਰੇ
ਅਗੇ ● ਕਮੁ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਰ ਹੋਰੁ ਕਛੁ ॥ ਲਾਲੀ: ਮਾਤਾ ਮੇਰੀ
ਰਿਪ ਤਾਜੀ ਵੀ ਤੇਰੀ ਬਾਲੀ: ਦਾਸੀ ਹੈ ॥ ਪਿਉ॰ ਕਾਲੂ ਜੀ ਭੀ
ਬਾਲ: ਦਾਸੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ਹਉ॰ ਨਾਨਕ ਭੀ ਓਜਿ ਤੇਰੋ ॥ ਨਾਚੈ: ਤੇਰਾ
ਭਜਨ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੇ ਤਾ ਰਾਂਦੇ॰ ਤੈ ਦੂਹੀ ਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰੀ॰ ਹੇ ॥
ਅਥ ਦਾਮਾ॰ ਦਾਧਿ ਰਿਆ ॥ ਪਿਉ॰ ਸੇਤ ਖੂ ਰੂਪੀ ॥ ਹਉ॰ ਜੀਵ
ਭੀ ॥ ਲਾਲੇ: ਧਧਿ ਤਿਸੈ ਤੇ ਪਕਾ ਜਾਇਆ ॥ ਪਾਲਿਆ ਹੈ ॥ ਆਹਾਂ
ਪੀਆਹਿ॰ ਜੇ ਤੂੰ ਅਣਦੀ: ਲਿਆਵੰ ਹੈ ॥ ਪੀਸ ਣੁ॰ ਨੂ ਪੀਸਾਂ ਨਾਲੇ
ਤੈ ਆਖੇ ਤਾਂ ਪਖਾ ॥ ਜਪਤ: ਜਪੁਦਾ ॥ ਨਾਉ॰ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਤਾਂ ॥ ਲੂਣ
ਹਰਾਮੀ: ਕ੍ਰਿਤਘਣੁ ਜੋ ਹਾ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤੇਰਾ ॥ ਧਖ ਸਾਹਿ॰ ਤਾਂ ਨੂੰ ਧਨੁ ॥
ਪਾਈ॰ ਕਿਸੇ ॥੨॥ ਮ: ੧ ॥ ਪੀਠ ਕਾਜ ਧੁ ਸੂਲ ਤਾਂ ਨਪੁਰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਦਿਵਾਨੇ ਭਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਹੈ ਰੂਹੁ ਕੋਈ ਕਛੁ ਸੋ ਕਾਈ ਧਾਏ ਨੂੰ ਕਹੋ
ਬੇਤਾਲੁ॰ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਤਿ ਹੈ ॥ ਆਦਮੀ॰ ਹੈ ॥ ਦਿਵਾਨ: ਮਸਤ ਸਾ
ਹਕ॰ ਕੀਤਾ ॥ ਧਹ ਦੁਵਾਨਾ॰ ਕਹੈ ਲੋਕਾ ॥ ਵੈ॰ ਹਰਿ ਦੇ ਕਾਰਿਆ ਬਹਰ:
ਬਿਨਾ ॥ ਅਵਰ: ਹੋਰੁ ॥ ਏਕ॰ ਨਾਮੁ ਕੀ ॥ ਕਾਏ: ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਸਾਹਿਬ॰
ਨਾਲਾ ॥ ਸਿ ਸਾਰੁ॰ ਨੂ ਜਾਣੈ ॥੧॥ ਮ: ੧ ॥ ਧਨੁ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਸਰਬ॰

ਮੋਆ ਫਿਰਹਿ ੦ਹੋਰਥੇ ।ਸਿ: ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਹੈ ਆ
ਇਸ ਧਨ ੦ਵਾਲੇ ਕਉ: ਨਾ ਮਾਤੁ: ਮਸਤ ਹੋਏ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਮਸਤੀ ਆਈ
ਜਾਈ: ਜਾਵੈ ਹੈ ਤੇ ਉਤਰੀ ਨਹੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਭਾਈ ਨਰ ੦ਹੁਣ ਪਾਈ ੦ਹੈ
ਚਾਰੁ ਜੁਗ ਮੇਂ ਸੁਣਾਏ ੦ ਜੋ ਸੋਆ ਪਾਏ ੦ ਜੀਵਾ ॥੮॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ॥ ਸੂਰ
ਸਰੁ: ਸੁਰਜ ਕੀ ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਪਵਨ ਨੂ ਸੋਸਲੇ: ਖਿਚ ਲੈਤੇ ਕੁੰਭ
ਕਰ ਕੈ ਦੂਜੀ ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਰੇਚਨ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ੦ ਸੋਮ ਸਰ: ਚੰਦ੍ਰ
ਮਾਈ ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਪੋਖਿ ਲੇ: ਖਿਚ ਲੈ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੇ ਪਵਣ ਨੂੰ
ਕੁੰਭਕ ਕਰਿ ਪਾਹਿ ਪੀਵ ਦੁਆਰੇ ਰੇਚਨ ਕਰੇ ॥ ਸੂਰ: ਸਜੀ ਸਰੁ:
ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਸੋਸਲੇ: ਚੜ੍ਹਾਏ ਪਵਣ ਨੂੰ ਤੇ ਫੇਰ ਸੋਮ: ਖਬੀ
ਸਰੁ: ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਪੋਖ ਲੇ: ਤਿਆਗੇ ਇਸ ਅਮਰਤ: ਪਵਣ ਸੁ:
ਸੋਆ ਸੁਨ ਧਿਧ: ਰੋਕਣ ਦਾ ਸੋਗ੍ਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਮੀਨ ਕੀਨਿਆ ਏਹ
ਪਉਣ ਜੋ ਮਨ ਹੈ ਇਸ ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਦ੍ਰਿੜ ਰਾਖੀ ਸੋ ਫੇਰ ਉਤੇ
ਰ ਹੈ ਸ: ਜੀਵ ਫ ਮਨ ਵਸਨ ਕਾਰਿਆ ਰੋਧ: ਤਨਾ ਕਾਏ ਚੇ: ਕਿ
ਸੁਵਾਸ ਤੇ ਭ੍ਰਮਿਆ ਵਿਖੇ ਭੁਲਾ ਹੈ ਆਨੀ ਦੂ ੦ਨੂ ਬੈਰਾਗੀ: ਇਕ
ਤਤੋ ਕੋ ਆ ਅਸਰ ੦ ਜੋ ਹੈ ਕੁਆਦਿ ਗਹੁ: ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਜਾਰਿ:
ਜਰ ਲੈ ਆ ਅਮਰ ੦ ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਗਹੁ: ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ
ਆਪਿਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਪੀਆ ਜਨੋ: ਜ
ਨੂਰ ਦੈ ਜੋ ਹਰਿ ਨੂ ਮਨੋ: ਮਨ ਮੈ ਆ ਮਨ ਨੂ ਪਵਨ ਸਿਉ ੦ ਵਸ ਕਰਕੇ
੯ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ॥ ਸਰੁ: ਸੰਸਾਰ ਸਰੂ ਚੀਆਂ ਲਹਰੀ ੦ ਵਾਸਨਾ ਰੂ
ਪੀ ਸਿ: ਸਰਾਫਾ ਵਿਖੇ ਮਤੁ: ਮਸਤ ਹੋਆ ਆਪੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸੋ ਸਰੀਰੁ
ਰੂਪੀ ਬੋਹਿਥ ਸੰਸਾਰੁ ਜਲ ਤੇ ਤਰਿਕੇ ।ਸਿਰਿ: ਕਿਨਾਰੇ ਟਿਕੇ ।
ਜਿਤ: ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਆਣਕ ਰੂਪ ਮਨ ਮਾਹਿ ੦ ਜੋ ਅਸ
ਧਮਨ ਨੂ ਮਾਰਸੀ: ਮਾਰੈ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਚੇ ਨੂੰ ਆ ਕਤ: ਕਲੇਕ ਰਾਜਾ ੦
ਸੋਈ ਹੈ ਤੇ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਤਖਤ ਵਿਖੇ ਟਿਕੈ ਤੇ ਸੋਈ ਰਾਣੀ
ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ੦ ਕਮਕੇ ਹੋਈ ਵ ਕੁਈ ਹੈ ਪਛਾਣਿਏ: ਸਤ ਸੰਗ
ਦਾ ਗਿਆਨ ਵਿਖੇ ਰਤ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਆ ਬਾਪਾ: ਹੋ ਭਾਈ ਜੋਤਿ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ
ਸੋਵ ਚਿਤਨ ਤਾ ਹੈ ਲੇਖੁ: ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਭੁਧਾਰੀ ੦ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ੦
ਸੋਆਦ ਸਭੋ ਕਹਿਏ ਨ ਜੋ ਜੋ ਹੈ: ਜੋ ਸੋ ਬਦੈ ਨਾ ਅਰੀ: ਵੇਮੁਖ
ਹੈ ਜੋ: ਅੰਧਾਰੀ: ਹੰਕਾਰੀ ਹਿ ਕੋ ਜੋ ਰਾਮ ੦ ਤੇ ਜੋਧ: ਜੋਧੇ ਹੈ
ਪਰੰ ੦ ਕਚਿ ਕੇ ਕਢਏ ਹੈ ਸੇਵਾ ੦ ਹੀਣ ਨਿਧਨਿਆ ੦ ਦਾਧਨ ਤੂ ਹੈ
ਸੋ ਸੇ ਕਰ ਦੈ ਤੇ ਤੇ ਪਦੁ ਅੰਧੁਲੇ ੦ ਜੀਵ ਨੇ ਆਣਕ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ

ਗੁਰ: ਦੁਆਰੈ ਜਪ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਜਾਣਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਮਤੀ: ਮਤਿ
ਕਰਕੇ ਸੂਠਾ ਕਰਕੇ ਦਾ ਝੂਠਿਆ ਨੂੰ ਤੋ ਸਰੀਆ ਨਰਤਨਿ ਕੁਰਕੈ
ਮਨਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਰਤਨ ਰੂਪੀ ਮਨ ਨੂੰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਰਤ
ਨਿ: ਵੈਰਾਗੁ ਕਰਕੈ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਂਜੀਐ: ਸੁਧ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਨਦੀ
ਹੇਕ ਭ੍ਰਾਤ ਨਦਿ ਵਿਖੇ ਸਾਚ ਸੋਇ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ॥੧੦॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥
ਪੀਠ ਕਾ ਸੋਧ ਲਾਂ ਦੀਪ ਮੇਰਾ ਜੋ ਸਿਦ ਨਾਭ ਦੇ ਬਾਗ ਮੇ ਬਾਰਾਂ ਦਰੀ
ਮੇ ਬੈਠੇ ਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਹਾਂ ਰਾਜਾ ਮਿਲਨ ਨੂੰ ਆਇਆ ਬਾਬੂ ਸਲ
ਕੇਕ ਹਿ ਨੂੰ ਲਗਾ ਅਰਥਾਇ ਸੁ ਸਬਦ ਦੇ ਦਾਰ ਹਾਉ ਠੇ ਕਰਣਾਰ
ਸਾਈ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੇਰਾ ਕਹਾ: ਕਿਆ ਹੈ ਨਾਮੁ ਕੈਸੇ: ਕਿ
ਆ ਹੈ ਤੇਰੀ ਜਾਤੀ ਜਾਤਉ: ਜਾਨੁ ਸੀ ਮਹਲਿ: ਬਾਰਾਂ ਦਰੀ
ਦੇ ਬਲਾਵਹਿ: ਆਗਿਆ ਕਰਕੇ ਸੱਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰੁ ਭੀ ਨਿਰੰਤੀ:
ਨਿਰੰਤਰੁ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾਂ ਆਵੈ ਤਾਂ ਆਇ ਕੇ ਪੁਛਿ
ਆਂ ਕੁਮਜੋਗੀ ਹੈ ॥੧॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ ਕਾ ਛਤਰੀ ਹੈ ॥ਰਹਾਉ॥ ਉਦਾਸੀ ਹੈਂ
ਕਿ ਨਾਮੇ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈ ਰਧੂ ਸ੍ਰੀ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜੋਗੀ ਸੋ ਜੋ ਜਾਗ
ਤਿ ਨਾਮੁ ਦੀ ਕਾਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲ: ਸੁਧ ਹੋਵੈ ਰਾਤੀ: ਰਤੀ ਚੀਲ
ਗਦੀਆ ਛਿਦਾ ਨਾਥ ਸਚ ਨੂੰ ਸਦਾ ਜਾਣੈ ਸੋ ਗੋਆ ਗਤਿ: ਤਰਾਤ
ਸੁਕੀ ਬੀਤੀ: ਨਾਸੁ ਹੋਣੀ ॥੨॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਗਿਆ
ਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦਾ ਹੋਵੈ ਛਿਦਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪਾਤੀ: ਪੜਣੇ
ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਾਰਿ ਪੂਜੈ ਛਿਦਾ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਜੋ ਹੈ ਨਾਰਾਇਣ ਏਕ:
ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਸੋ ਜਪੇ ਜੋਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣੈ ॥੩॥ ਜਿਹਦਾ ਰੂਪੀ ਤੇਰੀ
ਕਰੈ ਧਟੂ: ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਛਾਬਾ ਰੂਪੀ ਕਰੋ ਤੋਲਉ: ਬਿਚਾਰ ਨੇਹਾਂ
ਸਮਜਾਚੀ ਦਾ ਹਾਟ ॥ ਸਤ ਸੈ ਗੁਰੂ ਪੀਆ ਸੋਰਿ ਪਰੂ ਏਕੋ ਹੈ
ਹਰੀਆ ਵਣਜਾਰੇ: ਸਰਣਾਸੀ ਤਾਂਤੀ: ਨਾਮੁ ਦੀ ਚਾਹ ਦਾ ਲੋ
ਸਿਰੇ: ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਜਸੁ ਦੀ ਏਕਾ ਵਿਖੇ ਨਿਲ ਰਾਤੀ: ਨਿ
ਸਕ੍ਰਮਾਦ ਸਾਏ ਮਨ ਕਾਰਿ ਛੇ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿਆ ਛੇਦਾ ਸਦਾ ਦੇ
ਨਰਾਤੀ ਸੋਦ ਕਹੇ ਦੈਤ ਨੂੰ ਕਰਿਆ ਗਾਗਨੁ: ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰੁ
ਰੋਰਖ: ਹਰੀ ਹੈ ਛਿਦਾ ਤਾ ਅਗਮ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪੁਨਿ ਦਾਸੀ ਤ
ਇਆ ਹਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਉ ਦਾਸੀਆਂ ॥੪॥
੧੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੧ ੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹੈ ਸਕ
ਕੋਣੀਦ: ਅਦਿਸ਼ਟਾ ਰੂਪੀ ਵੇਦਨ: ਚਹਾ ਰੂਪੀ ਕਾਨ: ਬਾਣ

ਕਾਰੀ: ਅਉਸਦੀਆਸਿਫਤੀ: ਸਿਫਤਿਮੈ ਨਕਿਸੰ॰ ਨਾ ਸਾਰ: ਸ
ਨਸੁ ਸਘਾਦਿ॰ ਨਾਲੁ ਤਥਾ: ਏਹੁ ਤ੍ਰੈ ਸਹਜ ਸੇਤੀ: ਸੰਤਿਵਖੀ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਭੂਖੀ ਤਿਖਾ ਤਸੁਨੇ ਸਹਸਾ॰ ਅੰਦਰ ਦਾ ਭਰਮ॰
ਵਾਹਨ ਦਾ ਸਿ[illegible] ਫਤੁ ਰੂਪੀ ਅਛੋਦਾ ਮਨੁ ਮਾਰੈ॰ ਤਾਂ ਮਰੈ ਸੁ ਨਉ
ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ [illegible]ਗੁਧਾਰੀ: ਜੋਗਦੇਯਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਆ ਹਉਮੈ॰
ਕਰਿਜਾਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੋਹਰਿ ਨਾਦ ਵਜਹਿ॰ ਤਿਸਨੂੰ ਕਰਾਰੇ: ਤ
ਗੜ੍ਹਾ ਕਹਿਐ: ਕਹੋ ਹੈ ਏਸੀ ਮਲਈ: ਮਾਇਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਕ੍ਰ
ਰੀ: ਜੋਕਾਰੀ ਧੁਣੀ ਹੈ ਹੋਆ ਮਤ॰ ਕਰਿਜੀਵ ਆਖਿਆ ਆਲੀ: ਧਿ
ਯਿਆਮੈ ਜਾਲੀ॰ ਮੋਹ ਹੇਤ: ਮੋਹਿਆ ਤੰ: ਤਸੁਕਾਰਿ ਕਰਤਾ॰ ਅਬ
ਕੀਆ॰ ਪਿਛੈ ਕੁਛਾਚਾਰ: ਜੋ ਕੁਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਜੇ ਤਾਂ ਨਾ ਮਾਰੀ॰ ਹਾਂ
ਹੈ ਮਹਾਂਰਾਜ ਜੀਉ॥੧੩॥ ਮਾਰੂ ਮ:੩॥੧੬ ਦੋ ਸਾਲਾਹੇ: ਧਰਾਏ
ਜਾਵੰ: ਪੁਰਖਾ ਨਗਰੀ: ਦੇਹ ਮੈ ਬਾਦ: ਪੁਰਖੁ ਵਾਹਿ ਦੇ ਰੂਪੀ
ਛੋਡਾ ਵਾਚਾਤੁ ਦੋਹਿ ਤੰ ਸਚ ਗਾਵਾ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੀ ਨਗਰੁ ਸੰਦ
ਸਾਂਵ ਹੇ ਧਾਧਾਂ ਜੁਧਲਗੁ ਦੇਹਿ ਵਿਖੇ ਵਸੰ ਸਚਨੁ ਗਾਵਾ ਸਾਹਿਲੰ
ਪਦੁਮੈ ਖੁਲਾ॰ ਜੋ ਵਿਕਾਰਾ: ਵਿਕਾਰੁ ਹੋਆ ਹੋਆ॰ ਜੋ ਸਾਰ: ਸੰ
ਸਾਰ ਵਿਖੋ ਧਾਤੁ: ਧਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਆ ਸਚਲ ਕਹੀਅਤੁ: ਕਹੀਏ
ਆਂ ਹੋਈ॰ ਆਨੋ ਵਿਚਾਰੀ ਤਾਂ ਐਸਾ: ਐਸੋ ਏਕ॰ ਦੇਖੋ ਕਦ
ਨਾ: ਕੈਹ ਜਾਂ: ਜਦੁ ਤ੍ਰਾਸ ਕ: ਤ੍ਰਾਸ: ਰਖਿਆ ਕਰਿ ਰਖਿਆ ਕਰਿ
ਵਾ ਤਿਨਾ ਤਿਨਾ ਸਹੈ॰ ਜੋ॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮ:੩॥ ਬੀਐ॰ ਜਾਂ ਸੋਇ॰
ਨਰੂ ਦਾ ਹਰਿਆ ਏਮਨੁ: ਹੇ ਭਾਈ ਤੂ॰ ਤਾਂ ਸਾਚਿ ਵਿਖੋ ਪਾਏ: ਪਾ
ਵੈਰਾਦਾ ਪਾਇਰਾ ਅਛੋਦਾ ਸਭਿ ਜੋਤੀ ਆਨਿ: ਦਾਹੇ ਘਿਸਟ: ਗ
ਰਯਾ ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਹੋਆ ਕ
ਰਿ: ਕਰਦੇ ਨਤਿਨਾ॰ ਨਾਨਾਮ॰ ਦੀਆ ਦਾ ਕਰਕੇ॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮ:੩॥
ਜੀਉ: ਹੇ ਜੀਵ ਪਾਏ॰ ਆਪਹੇ ਮਨ ਨਾਰਹਾ: ਰਹੁ ਹਰਿ॰ ਦਾ
ਰਹਾ: ਰਹੁ ਇਕ: ਇਕਾਗਰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੋਇ ਏਕੋ ਭਾਏ: ਇਕਰਮੁ
ਦਇਕੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਾ ਐਸੇ ਸੇਵੇ ਨਤੀ ਕਰੋ ਨਾਮੈ: ਨਾਮੇਰੀ ਜਾਤਿ
ਹੋਆ ਕ੍ਰੋਧ: ਜਾਇ ਕੋ ਫਿਰੈ: ਫਿਰਦਾ ਹੋਆ ਲਾਗਾ ਜਾਏ: ਮੇਰ
ਲਾਜਾ ਏਦਾ ਦਰਤ ਨਾਹਾਰੇ ਜੁਹੀਆ ਛੋਦਾ ਕੂੜੁ ਧੀਧੇ ਮੋਓ
ਨ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ॰ ਨਾਤਿਨ ਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤੁ॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮ:੩
ਟੋਲ: ਟੂਟਾ ਅਗਾਰ॰ ਦਾ ਦਖਣ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕਾਲ: ਦਾ ਦਾ
ਸੇਵਦੀ॰ ਹੋਸੁਜੀ ਭਾਰਿ॰ ਕਾਰਿਆ ਸਚੁ: ਹਰਿ ਨਾ ਭਗਤੀ॰
ਦੀਆ ਵਿਚਿ॰ ਭੀ ਜਾਏ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਰਾਖ ਛੋ: ਖਤ੍ਰੈ: ਰ
ਛੋਮੁਖਿ॰ ਦੋਤਾਂ: ਤਿਨਾ ਤੇ ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਨਾਮ ਕਰੇ ਹਰਿ ਤਿਨਾਨੂੰ

ਸੀ।ਮਾਰੂਮ:੩।ਮਾਰੂ੦ਬਲਵੰਤਤਪਾਇਆ।ਗੁਰਮੁਖਿ੦ਹਰਿ।
ਪਾਇ:ਪਾਈਏ।ਕਿਰਨਿ੦ਗੇਓਹੁ।ਤਿਸਨੂੰ ਤਿਲਰੁ:ਤਿਲ
ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ।ਮਿਲਾਇ੦ਲੈਏਗਾ। ਪਾ।ਮਾਰੂਮ:੩।੨੧ ੳ ਸੁਕ੦ਦੇ
ਵਨੇ ਜਨਕ ਗੁਰ ਦੇ ਬਚਨੀ: ਬਚਨਾਕਰਿ।ਦਾਲਦ: ਦਾਲਿਦੁ
ਨੂੰ ਭੀ।ਜਿਨਾ ਹਾਰਾ।ਸੁਦਾਮੇ ਨੂੰ।ਤਰੇ੦ਓਹੁ ਭੀ।ਤਾਰਥੁ੦ਕਰਨਹ
ਰਾ।ਮੁਖਿ੦ਪਰਤੁ ਦੇ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ।ਉਧਰੇ੦ਹੇ ਸਭੁ।ਦਾਸੀ:ਟ
ਹਲਣ ਦਾ।ਤਰੇ੦ਹੈ।ਓਦਾ।ਪਦਾਰਥੁ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ।ਜਨ:ਜਨੁ
ਇਸੁ ਕਰਿ ਉਧਰੇ ਹੈਂ।ਚਾਰੇ:ਚੁਮੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਇਨੇ ਦੇਵ ਰਹਿਆ
ਗੁਰਦਿ ਦਾਸੁ ਦੋ।ਟਰੇ:ਟਲੇ।ਰੋਖ:ਪਾਪੁ।ਰਦਤ:ਕੋਬਾਤਾ।
ਛੋਦਾ।ਬਿਲੈ।ਇਕ ਦੇਰੁ ਨਰਹਰੇ ਦਾ।ਕਾਰਣ ਇਹਨਾ ਮੁ।ਬੀਧਨਿ:
ਕੁਸੁਟੀਕੈ ਦੁਦੇ ਦੇ ਸੀਸਾ ਗੁਰੁ ਦੋ।ਅਨੁਗਹੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ।ਦਾ।ਧਿਆ
ਨ।ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪੱਖਾ ਤਿਨਾਂ ਦਾ।ਸੇਵਕ੦ਦੀ।ਪਰੇ੦ਜੇਜੇ
ਕਾਰ ਹਰੇ: ਹਰਿਦੇ।੧।ਮਾਰੂਮ:੪।ਛੋਡੋ।ਦਾ।ਇਕਿ ਦੂਲਾਈ।ਜਾਪਿ
ਉਤੇ ਸਾਧਿਕ ਤੇ ਮੁਕਿ੦ਆਂ ਭੀ।ਸੀ ਨੌਖੀ੦ਆਂਤੋ।ਮਖਿ੦
ਜੋ ਹੈ।ਰਦਿਆ:ਜਪਿਆ।ਪਰੇ੦ਹੈ ਜੋ ਤੋੜਿਨ।ਭਾਏ੦ਹੈ
ਹਰਿ ਨੂੰ।ਪਾਇਆ: ਪਾਏ ਹੈ।ਤਰਿਆ੦ਹੈ ਜੋ ਤਰਿਆ ਸੋ।ਬ
ਣਦਾਰ: ਰਹਾ ਮਾਰਨਹਾਰਾ।ਗੀਧਰਧੇ: ਗੀਧਰਧਾਨੋ।ਸਰਿ
ਖਖਪਰੇ: ਜਮੁ ਵਿਚਾਰੇ ਦੇ ਰਿਖੀ ਜੋ ਹੈ ਵਿਚਾਰੇ ਤਿਨ ਭੀ।ਦੇਵੀ:
ਦੇਵੀਆ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਭੀ।ਮੁਖਿ੦ਜੋ ਹੈ।ਨਾਮੁ੦ਸਭੁ ਨੇ।ਕੋਟਿ੨:
ਕੋਟਾਨਕੋਟ੍ਰਿ ਦੇ ਤੇਤੀਸ ਕੋਟਾਂਨ ਕੂੰ ਤੂੰ ਦਾਰੀ।ਮੁਖਿ੦ਜੋ ਹੈਂ ਦਾ ਕਰਿ
ਰਸਾਲੁ: ਸ੍ਰਿਦ੍ਰੇ ਦੇ ਰਸਾਂ ਦਾ।ਘਰੁ।ਤਰੇਗੀ੦ਦਾ।ਸਾਰਿਆਂ੦ਤਿ
ਨਾਂਦੀ।ਬਾਣੀ: ਸਤਸੰਗੁ ਦੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ।ਪ੍ਰਭੁ੦ਦੋ।ਲਾਇਆ੦ਤਾਂ
ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ।੨।ਮਾਰੂਮ:੪। ੧੪ ਲੈ੦ਹੇ ਭਾਈ।ਗੁਰਮਤਿ੦ਦੂ
ਆਰੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਪਾ ਸੋ।ਅੰਤ੍ਰੇ: ਅੰਤਸਮੇ੦ਦੁਤਾ।ਪਾਸੇ ਭੀ।ਅ
ਦਪਾਣਿ: ਐਥਾ ਅਸਥਾਨ ਨਰਕੁ ਭੂਪੀ ਤਿ ਤੌਤੁ ਸਦੀਆਂ।ਸੇ੦
ਨਾ।ਬਿਧਪੋ੦ਹਰਿਹੀ ਹੈ।ਮੇ: ਮੇਰਾ।ਨ੦ਹੀਰਹਿ ਮਾਇ: ਹੇ
ਭਾਈ।ਛੁਦਾਮੇ: ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ।ਬਿਰਹੀ: ਪਿਆਰਾ ਹੈ
ਮਾਇ: ਹੇ ਭਾਈ।ਜੋ ਦੜੀ: ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂ ਦਾ ਕਿਸੜਾ ਕਰਾਂ।
ਛੋਦਾ।ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਇਆ ਦਪੁਰਖੁ ਹਰਿ੦ਨਾਮਾਰਿਜਾ
ਪੁ: ਮਾਰਿਆ ਰਿਜਮੁ ਦੇ ਨਾ ਜੋਨਿ: ਭਗੁ ਦੇ ਜੂਨਾਂ ਮੇਂ।ਛੋਦਾ ਮ
ਰਿਜਾਇ ਤੇ ਜੰਮਾਹੀ ਆਦੈ।ਹਰਿ੦ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਭੀ।ਪ੍ਰਭੁ੦ਸਾ

ਤੁਮ੍ਤੇਰੀਆਛੇਦਾਹਰਿਜਰਾਜੀਵਨਾਧਾਰਿਕ੍ਰਿਪਾਕਾਰ:ਪ੍ਰਭਜਾਸਰਣ
ਇ:ਸਰਣੂਦੇਹੁਸਾਂਨੂਆਹਰਿ:ਗੁਰੂਵਾਛੇਦਾਹਰਿਨਮੇਲਾਇਜਾਨੂ
ਤ੍ਰਾਆਰੂਮ:ਨਾਮੁ੦ਰੂਪੀਦਸਾਇਦਾ:ਖੁਛਾਇਦਾਕਾਸਿ:ਪ੍ਰ
ਜੀਆਪਨਾਪੰਤੀਮੈ:ਟਕਤ੍ਰੈਟੁਕਤ੍ਰੈਹੋਵਨਵਾਰਨੇਵਾਰਿਨੇਹੋਵਨੈ
ਜੋਮੈ੦ਨੂਆਪਾਣਿ:ਸਮੀਪ੍ਰਾਪਤਿਰਿਮਕ:ਪਿਰੀਦਾਸਜਣੁ:ਹਰੀ
ਮਿਲਾਉਸਿ:ਮਿਲਾਵੈਆਮਨ:ਹੇਭਾਈਵਾਮਨਦਾਰਾਸਿ੦ਵੇਵੇਾ
ਪੂਰੇ੦ਦੁਆਰੇਵਾਨੇਾਧੀਰਕ:ਜ੦ਦਿਤੀਐਥੇਤੇਹਰਿਨੇਅਗੋ
ਸਾਧਾਸਿਜੋਗੁਕੀਤਾਹੇਾਹਰਿਵ:ਹੇਹਰਿਹਾਰਾਭੁਰ੦ਜੈਮੈ੦
ਨੂਾਰਾਣਿ:ਪੂਜਿਆਆਨੇ੦ਮੈਨਿਰਜਾਸਿ:ਨਿਰਨੇਕਰਕੇਾ
ਹਰਿਗੁਰ:ਹਰਿਨੇਗੁਰਾਆਪੁ:ਅਪਣਾਆਪੁਾਗੁਰ੦
ਤਾਂਉਹਅਗੇਸਧਾਸਿਜੋਗਕਰੇਂਗੇਛੇਦਾ:ਸਾਗਰ੦ਸੰਸਾ
ਰਮੇਂਹਰਿਭਗਤਿਭੰਡਾਰਪੂਰੇਅਮੁਖਿ੦ਜੋਹੇਗੁਰਤਿਨਾਦੇਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇਹਰਿਦਾਪ੍ਰਗਾਸਿ:ਗਿਆਨਹੁੰਦਾਹੇਾਤਿਖਿ:ਤਿਖਾਤੁ
ਹੋਕੇਾਕਧੀ:ਜਾਤਿਸੰਗਤਿਰੂਪੀਆਛੇਦਾਦਾਤਾਰੁਦਾਤਾਪਾਸਿ:
ਪਾਸੋਂਏਹੁਛੇਦਾਵਿਛੋੜਨਾ:ਵਿਛੋੜਿਆਪ੍ਰਭੁਮੋਲਿਆ
ਸ੦ਹੋਭੁਾਣੈ੦ਤਾਂਅਰਦਾਸਿ੦ਹੀਹੋਾਓਆਰੂਮ:ਸਾਪ੍ਰ
ਭੁ:ਹੇਗੁਰੋਹਰਿ੦ਦੀਪ੍ਰੀਤੀਰਿਦੇਾਂਰਥਾਣੀ:ਰਖਾਂਣਪਾ
ਣੋਅਖਾ੦ਦੇਾਪੂਰੇ੦ਦੁਆਰੇਨਾਮਦੀਪ੍ਰੀਤਿਵਨਾਮਤੇ
ਭਗਤੀਆਛੇਦਾਮਨ:ਹੇਭਾਈਮੇਰੇਮੈਅਨਿਨਨਿਤਸਦਾ:ਨਿ
ਤਾਮੁਖਿ੦ਦੁਆਰੇਅਰਥਦੀਵਾਛੇਦਾਹਰਿਹਰਿਅਰਥੁ
ਦੀਕਥਕਹਾਣੀਗੁਰਮੁਖਿਨਿਤਸਦਾਕਰਿ:ਖੋਜਿ੦ਕੇਾਕ
ਉ:ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਅਰਥ੦ਦੀਕਥਾਅਨੇਮੈਂਛੇਦਾਤਾਂ੦
ਦਾਹਰਿਨਾਮਅਪਾਰੁਹੇਾਸੁਜਾਣੀ੦ਜੋਗੁਰਹੋਂਵਛੇਦਾਗੁਰ
ਪੁਰਖੇਨੇਪ੍ਰਭੁਪੁਰਖੁਮਿਲਾਇਉ੦ਕਧਜਧੁਸੁਰਤੀਜੋਹੇਗੁਰਤੇ
ਨਾਦੀਸੰਗਤਿਮੇਰੇਮੈਂਕਾਗੀਆਂਨੇਾਸੁਪਤ੍ਰ:ਜੀਤੇਸੁ
ਜਾਣੀ:ਚੜ੍ਹਹੇਾਰਹੇਣਿ:ਅਉਧੀਰੂਪੀਆਠੇਰਿਆ:ਤੇਰੇਹਾਂ
ਮੁਖਿ੦ਜੋਹੇਵਾਮੈਛੇਦਾਸਤਿਗੁਰੂਪ੍ਰਭਾਨਾਮ੦ਤੇਭਗਤੀ
ਵਾਦੀਪ੍ਰੀਤਿਰਿਦੇਮੈਂਪਆਰੂਮ:ਓਵੈਰਾਗੀਆ:ਪ੍ਰੇਮੀਆ
ਨੂਰਾਖੁ:ਰਖਿਆਹੇਾਸਧਦੀ:ਸਧਦੁਕੇਦਾਤਿਸਦਆਰੇ
ਚਾਖੁ:ਧਾਰਿਆਹੇਾਬਾਣੀ੦ਕਾਕਾਰਖ:ਕਹੇਹੈਂਅਨੇ੦ਦੇ
ਪੂਰੇ੦ਦੁਆਰੇਾਰਾਖੁ:ਰਖਿਦਾਹੈਜੋਸਧਿਆਈਜੋ੦ਮਨੁ

ਵਰਿਆ ਅਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ। ਤਨ ੦ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਮੈ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਬੀਜੁ ਬੀਜੀ ਐ। ਨਾਮੁ ੦ ਸਾਨੁ ਏਹੁ ਬੋਲਤੀ ਕਰੀਏ। ਪੂਰੈ ੦ ਦੁਆਰੇ
ਹੇ ਭਾਈ ਅਤਿ ਇਸਨਾ ੦ ਕਰਿ। ਆਨੈ ੦ ਮੈਂ। ਦਿਸ ੦ ਦਿਖੈ ਦਾ। ਕਿ ਲੈਆ ਦੁ
ਖੁ: ਲੱਖ ਧਾਰੀ ਦਾ ਲਖੁ ਪਾਸ ਤੋ। ਨਾ ਪ੍ਰਿਗੁ ੦ ਜੋ ਗੁ ਹੈ। ਆਏ ਸਣ ੦ ਗ
ਰਬੁ ਦੇ। ਗਾਖੁ: ਰਖੀ ਏ ਗੇ। ਅਤਿ ਨੂੰ। ਭਖੁ: ਖਾਂਦੇ ਨਾ। ਫਾਹਿ ਦਾਹ:
ਰਖਿ ਅਕਰੋਰ ਰਖਿਆ ਰੇ ਹਮ ਤੇਰੀ। ਵਿਚ ਦਾ। ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਇ
ਅਧਾਰਿ ਕਰਿ ਰਾਖੁ। ਕਰਿ ੦ ਏਹੁ ਸਾਡਾ ਦ ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਂ। ਪਤਿ ੦
ਰਹੇ। ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਸਾਥੁ ਰਹੇ। ਨਾਮੁ ੦ ਕੂਪ। ਆਤਿ ੦ ਕਰਕੇ ਗਾਖੁ:
ਕਹਾਂ ਹੈ ਦ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਦ। ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਘਰ ੫। ੧ ੴ ਭੋਲਾ
ਰਾ ੦ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਚੁਰਾਸੀਹ ਆਰੇ। ਜੀਉ: ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਹ।
ਵਿਚ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਨ ਵਾਲੀ। ਵਿਚ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਅਠਿਨ
ਸਥ ੦ ਦਾ। ਆਸੀ ਮਿਤੁ ੦ ਰੂਪ ਹਰਿ ਦਾ ਜਾਚੈ ੦ ਹਮੁ ਹੇ। ਪਸਾਉ: ਕਿ
ਪਾ ਕਰਿ। ਜਾਤਿ ਰੂ: ਵਿਚ ਦਾ। ਹਰਿ ਸਾਤਿ ਪਿਛੈ ਤੇ ਹਰਿ ਸਾਤਿ ਸਦਾ
ਅਧੁ ਤੇ ਹਰਿ ਸਾਤਿ ਆਗੇ ਸੋ ਹਰਿ ਸਾਤਿ ਅਛਿਦੂ: ਮੁਖਾ ਦੇ ਦੁਆਰੇ
ਨਉ ਸੁਦਹਿ: ਵਾਦੇ ਨ ਬੁਕਾਰਿ ਗਿਰਾਦੇ। ਕਿਤਾ: ਕੀਠੇ ਨਤਿਨਾ
ਵਿਚ ਦਾ। ਜੋ ੦ ਕਰਿ ਜੁ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ। ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ। ਬਿਖਮੁ:
ਕਠਨ। ਮਿਸਾਚੀ: ਸਿਸਾਰੁ। ਵਿਚ ਦਾ। ਜਾਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਬੋਹ
ਥ ਬੋਏ ਤਾਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਜਹਾਜ। ਸਰਧੜੁ ੦ ਕਾਜੁ ਆਮੀ ਤੇਦਾ
ਸੁ। ਵਿਚ ਦਾ। ਮਰਿ ਹਰਿ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਤਾਂ। ੭। ਮਾਰੂ ਮ: ੫। ਰਖਹੁ ੦ ਪ੍ਰਿ
ਦੇ ਮੈਂ। ਮਿਚ ਹੂ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਖ। ਮੈਂ। ਸਧਾਈ। ਸਰਾਣ ਇਤਾ ਕਰੇ
ਅੰਤ ਨੂੰ। ਜਾਪਿ ਹਰਿ: ਜਪ ਕੇ ਹਰਿ ਨੂੰ। ਗਰਿ ਹਰਿ ੦ ਦਾ ਸਾਤਿ ੦
ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮੁ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸਟ ਉਤਮ: ਉਤਮ ਠੇ ਉਤਮ ਅਤਿ ਸੁਦੇ।
ਵਿਚ ਦਾ। ਜਮ ਕਾਲ ਦੇ ਦੂਤ ਜੋ ਹੈ ਦੁਸਮਨ ਤਿਨ ਕੋਂ। ਠੇਹ: ਬਾਂਦਾ।
ਠੀਆ: ਤੇਰਾ ਲੈ ਕੇ। ਸੇਵਕੁ ੦ ਦੋ ਜੁਗ ੦ ਮਾਹਿ। ਧਾਈ: ਖਾਂਦੇ ਲ
ਚਲਤਾ: ਚਾਲਿ ਨੂੰ। ਕਰਤਾਰੇ ੦ ਦਾ। ਸੇਵਕ ਕੁਰਾਣ: ਗਿਆ
ਨੀ ਜਗ। ਸੁਆਮਿ ਠ ੦ ਪੂਰਿਆਂ। ਪਛ ਦੇਖ ਹੈ ਸਭ ਇਦੁਕ
ਹੈਂ। ਵਡਿਆਈ: ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਹੈ। ੮। ਮਾਰੂ ਮ: ਪਾ। ਧਰੁ। ੧ ੴ ਨਿ
ਧੜਾ: ਤਾਰੇ ਗਣ: ਜਲ ਦੇ। ਅਮਰੁ: ਹੁਕਮੁ ਕਰਾਰਾ: ਕਰੜ
ਹੈ। ਏਕ: ਇਕਾ ਸੁਖੀਆ। ੦ ਐਥੇ ਸੁਹੇਲਾ ੦ ਆਰੇ ਨ ਗਨੀ:
ਗਣਨਾ ਦਾ ਹਰੀ ਨੂੰ। ਪਾਰੁ ੦ ਨਭਾ ਵੇਦ: ਵੇਦ ਤੋ। ਤਰੁ ੦ ਦਿਖੇ ਗੀ
ਜੋ ਵਿਆ: ਜੋ ਵਿਆ। ਸੋ ਤਾਮਸੁ ਕ: ਤੀਨੇ ਗੁਣ। ਰੂਪ ੦ ਦਾ ਜੋ ਹੈ

ਉਪਾਇਆ: ਉਪਾਏ ਹੋਏ ਹੈਂ॥੪॥੦ ਰੂਪਾਕਉਲਾ: ਮਾਜਾਮਹਾਰਾ॥੦ ਹੈ
ਹਰੀਮਦਰਬਾਰਾ: ਸਤਸੰਗਤਿ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਨਮੇਮੈਂ॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫: ਨਾਮੁ
ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹੈਂ ਜੋ ਸੋ ਅਮਰ ਅਮਟਾਰੇ: ਅਮਰ ਤੇ ਅਟਲੂ ਹੈ
ਆਦ ਉਨੇ ਅਟਾਰੇ ਇ ਜਾਬਿਤਰੋ ਆਕਾਹਿ ੬॥੦ ਅਜਾਮੇਲੁ
ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦਬਿਦਾਰੇ: ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਦਾਨੇ ਅਗਨਤ: ਜਿਨ
ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੈਂ ਮੈਂਹਿ: ਮੈਨੇ ਦੁਆਰੇ: ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ॥
ਸੁਪਚਾਰੇ: ਚੰਡਾਲ ਜਾਤਿ ਦਬਿਚਾਰੇ॥੦ ਦੋਵੇਂ ਇਕ ਨਦੀ ਵਿਚੋ
ਜਿਸ ਚਤੁਰਭੁਜ ਪੌਛੀ ਲਿਆ ਦਾਸੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਰੂੰਸਦੇ ਹਰ
ਣਾ ਵਿਚੁ ਜਿਸ ਥਾਂਉ ਮਾਰਿਆ ਸੀ॥ ਪਤਿ॥੦ ਤੇਤੇ ਦੂਦਾ ਦੇਵੈ॥
ਲਾਵੈ: ਲਾਦੂਦੀ॥ ਨਖਾਹਿ: ਨਖਾ ਨਾਲੁ ਬਿਦਾਰੇ: ਮਾਰਿਆ
ਉਜਾਰੇ: [illegible]ਕੀਤੇ ਦਮੇ ਧੂਕੀਤੇ ਪਰਾਧ: ਅਪੁਰਾਧ॥
ਮਗਨਾਰੇ: ਮਗਨ ਹੋਰਹੇ ਹਾਂ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾਨਕ ਜੋ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਹੈ
ਤਿਨਕੀ ਸਾਮ: ਸਰਣੁ ਆਇਉ ਦਾ ਸਾਮ॥੦ ਤਨਕਰਿ॥ ਓਟ॥੦
ਮਨਕਰਿ ਪਸਾਰੇ॥੦ ਰੋਹੇ ਹਰਿ ਜੂ॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਚਿਤਨਾਦਿ
ਤ: ਧੀਨੁ ਦੇਨ ਮਿਤ ਧ੍ਯਾਉ॥੦ ਦੇਸ ਮੈ ਧਨ ਦਾ ਸੁਤੋ ਹਰਉ: ਮੈਨੇਹ
ਉਮੈ ਕਰਕੇ ਅਜਾਏ: ਦਿਮਰਬੂ ਕਾਹੂ: ਕਿਸੇ ਦੀਜੈ॥੦ ਅਬੁ
ਹੋਜਾਂਦੇ॥੦ ਕਾਰਾ ਉਦਮਾਤੇ: ਦਿਦਾਨੇ ਦਾ ਸੁਦਾਈ॥ ਨਕਾਰਾ॥੦
ਕਮਾਕਿ ਪਾਏ॥੦ ਹਰੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੀਅਥੁ॥੦ ਹੈਹ ਮਤੇਰੇ ਪਾਜੋ ਅ
ਹਰੂ: ਸੁਰਾਤ ਬਾਤੇ ਦਾਸ ਕੀਰੇ ਣਦੀ॥ ਇਕੈ: ਇਕ ਰੂਪ॥
ਅਨਿਦ॥੦ ਤੇਮ ਹਾਂ॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਜਾਪੀਕਿਹੈ ਜਾਹਿ ਬਪੰਜ
ਦੀਪਾੜ ਜਾਹੀ ਪੂਕਰਮਾ ਕਰਦੇ ਸੋ ਤੇ ਦੋਇ ਨਰਲੜੂ ਦੇ ਸੇਅ
ਪੁਸਮੇਂ ਇਕੁ ਕਹੈ ਤੈਮੈਨੂੰ ਨਾਮੁ ਲੈਕੇ ਗਾਲ ਕਢੀ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਗਾਲ
ਦਾਮੇ ਨਾਂ ਵਿਛੂ ਪੇ ਇਗਾਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਸਾਹਿ ਥਾਤੇ ਸਨੂੰ ਉਪਦੇਸੁ
ਕਹੌਂ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰੁ ਦੇ ਕਦਨ: ਕੇ ਕੈ ਥਾਨ॥੦ ਮੈ ਪਿ੍ਰਿਓ: ਇਸ
ਬਿਨਹੈ ਨਾਮਾ: ਨਾਮਾ ਤੇ ਕਦਨ ਧਮਤਾ॥੦ ਦਾਕਰੋਂ ਵਿਛੋੜਾ॥
ਸੁਨੇਹੇ ਭਾਈ ਉਸਦੇ ਸੰਖਤੇ ਸੁਨਿਕਾਰਿ ਗਾਰਾ: ਗਾਲੀਕਢ
ਣਾ ਚਿਹਨ ਉਪਾਰਿ ਛੋਹਿਓ: ਤੂੰ ਗੁਸੇ ਹੋਆ ਹੈਂ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਇਨ੍ਹਾਂ
ਰੂਮ ਦਾਤੇ॥੦ ਸਹਿਣਾ ਹੈ ਤੇ ਚਲਤੇ: ਚਲ ਣ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਕੀ॥
ਪ੍ਰਾਣ ਜੋਕ ਹੌਂ ਪੰਜਾ ਤਤਾਂ ਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ਜੀਦ ਤੋਂ ਕਢੋ ਓਥੀ॥ ਸਖਿਆ॥੦
ਭੂਪਹੈ ਨਿਕੁਰਾਤੇ: ਨਿਸਕੁਮ ਹੈ ਉਹ ਧਾਤੂ॥ ਸੰਜੋਗਾ॥੦ ਦੇਹਾਂ ਦਾ
ਦੂਰਾਤੇ: ਛੂ ਪਾਉ ਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਸ ਨਹੀਂ ਕਢੀ॥
ਓਦਾ ਜੇ ਕਿ ਪੁਰਖਿ ਧਾਇ ਧਾ ਤੇਰਾ ਚਕੇ ਤਨੁ ਤੇ ਗੱਲਾਂ ਆਹੇ ਸਰੀ
ਰੂ ਨਾਲੇ: ਨਾਲ ਹੀ ਪਉ ਜਹੀ॥੦ ਹੈਕਾਰੀ॥ ਓਦਾ॥੦ ਹੈਕਾਰੀ ਹੀ॥

ਰਚਨਾ॰ਸਾਤਿਆ ਉਸਾਰੈ:ਉਜਾੜੈ।ਇਕਸ॰ਹੀਹੋ।੬।ਮਾਰੂ ਮ:੫।
ਬੀਉ:ਦੂਜਾ ਤਨੁ ਆਪਣਾਇਓ:ਪਾਇਓ ਤਿਨ੍ਹ ਛੋਦਾ ਰਤਨ ਲੈ ਹਰਿ ਗੁਣਾ ਨੂ
ਬਣੈ:ਖਰੀ ਦੇਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀਆ ਚਾਲਿਓ॰ਪੂਲੋਕਿਆ ਕਿਵੇਂ ਕਿ:ਅੰ
ਤਤੇ ਤੀਆ ਲਤੇ॰ਪੂਲੋਕ ਕਾ ਮੋਰਿਓ॰ਕਿਜਾ ਕਾਣਾ ਮੀਨਿ ਆਖੋ
ਕੀਤਾਰਿ॰ਏਹੈ ਨਿਆਂ ਕੀ ਤੇ ਉਠਿ ਕੇ ਕੀਉ ਆਪੂ ਅਕਿ ਦੂਕਉ ਹੀਆ
ਸਖਾ॰ਰੂਪ ਹੈ ਆਖੇ:ਜਿਰੂਪ ਰੂਪ ਲਿਤਾ:ਪੂਲੋਕ ਭੀਆ ਛੋਡਾ
ਥੀਨੁ ਉਹਾ।੭।ਮਾਰੂ ਮ:੫।ਠਾਕੁਰ॰ਦੀਤਾਂ ਗਾਈ:ਗਾਵਹਦਾਲੇ
ਭੁਖੇਆਂ ਆਏ ਬਿਸਰਾਮ:ਸੁਖਾ ਪਾਈ:ਪਾਵਹੀ ਆਖਿ:ਹੋਬਾਈਆ
ਦਾਛੇਦਾ ਮਨਿ ਚੀਤਿਆ ਬੈਰਾਈ॰ਸਬਦ ਦੀ ਦਿਸੈ ਹਜੂਰਿ
ਹਜੂਰੁ ਹੈ:ਹਜੂਰ ਤੇ ਹਜੂਰ ਹੈ ਨਜਰੁ:ਨਦਰੁ ਕੀ ਨਿਦਾਸੋ ਨਜਰੁ:
ਹਰੀਆ ਕਰਤਾ ਹਿ:ਕਦੇ ਨਾ ਛਿਤੇ ਲੀਆ ਦੂਰਾਈ:ਦੂਰਿਆ ਸੁਖ॰ਤੇਸੀ
ਤਲਤਾ ਪਾਪਾ ਤਿਹੋਈ ਤੋ ਪੂਰੀ॰ਰਖੁ ਸਖਾ ਜਾਈ॰ਹਰਿਦੀ
ਉਟਾਈ:ਉਟੂ ਆਈ ਸਭੂ ਬੁਧੀ।੮।ਮਾਰੂ ਮ:੫।ਗੁਣ ਗਾਵਦੇ
ਗਾਇਸਿ:ਗਾਵਦਾ ਰਿ:ਹੇਕੂ ਆਈ ਆ ਤਾਕਉ:ਤੇਰੇ ਕਉ ਆਉਆ॰
ਪਦਾਰਥਾਂ ਧਾਵਜਿ:ਧਾਂਉਦਾ ਹੈ ਆਰ ਜਿ:ਦਾਰਿ ਗਾਗਸਿ:
ਤਦਾਕਾਰੂ ਹੋਏ ਦਾਛੇਦਾ ਬੈਰੀ ਜੋ ਹੈ ਰਾਜਿ ਤਿਕਾ ਬਿਗਾ ਰੇਗਾ:ਪੂ
ਮੂਕਰਕੇ ਆਗਾਸਿ:ਪਾਠ ਕਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਿੜ੍ਹਦਾ
ਤੇ ਜਾਗਸਿ ਪਾਠ ਕਾਈ ਬਣੋ ਦੀ ਬੀੜ੍ਹ ਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਜਾਗਤਾ
ਤੇ ਜਾਲਦਾ ਹੈ।੯।ਧਾਵਜਿ।ਧਾਂਵਦਾ ਸਜਿ ਆਲ:ਗਿਦੜਿਆ
ਲਜਰੂਪੀਆ ਤਾਰੀ:ਤਾਪ ਮਾਤ ਮਾਰੂਪੀਆ ਸਿ ਪਕੀਆ ਟਿਕਾਵ
ਸਿ:ਟਿਕਾਇਆ ਭਵ:ਮਿਸਾਗਸਿ ਧੂਆ ਲਾਵਸਿ:ਲਾਂਉਦਾ ਬੇ
ਝੀ:ਬੁਝਿਆ ਨਿਵਾਲੀ ਬਾਤ ਪੈ।ਕਾਵਸਿ:ਕਾਉਦਾ ਹੈ ਮਨੁ
ਤਿਸੁ ਮੋਪ ਸਾਦੁ:ਅਗੁਗਹੁ ਠਾਕੁਰੁ॰ਦੀਤਾਂ ਗੁਣ॰ਦਾ
੭।ਮਾਰੂ ਮ:੫।ਧੀਧਿ॰ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰ ਦੀਆ ਦਲਾਰਿਓ:ਛੂ
ਪਾਹੋ ਭੀਤਾਰਿ॰ਤ ਬਸਬਾ ਹਚਾ ਮਖੋਰੀ:ਕਿਰਤ ਪਛਤਾ
।ਵਿਦਾਰਿਓ:ਛੂਪ ਕਰੈ ਦਾ ਦਾਰਿ ਜਾਣੈ ਰੋਗ॰ਇਹਾ ਕਾਹੂ॰ਕਿ
ਸੇਕਾ।੮।ਮਾਰੂ ਮ:੫।ਪ੍ਰਭੁ॰ਦੇਣ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਰਿਦੇ ਉਂ ਜਾਣਿਆ।
ਕੀਓ:ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਤੇ ਆਪੇ ਆਪ:ਆਪਸਤ ਰੁ ਹੈ ਆਪ
ਪੇਤੁ:ਤੀਨ ਕਪ ਕਰੋਆ ਗਾਹਿਓ:ਗਹਿ ਣ ਕੀਤੋਂ ਹੋ ਪਾਇਆ॰
ਸੋ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਰਿ।੯।ਮਾਰੂ ਮ:੫।ਘਰ ੩।੧੯ ਆਰਿਆ ਨਬ:ਅ
ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅਦੁ॰ਮੋਹਿ ਰੂਪੀਆ ਕਾਰਬ:ਦਿਅਰਥ ਬੇਓ
ਆਨਬ:ਨਪਾਧਰ॰ਹਰੀ ਨੂੰ ਮਿਰਿ॰ਜਾਣਿ ਬਿ ਸਨਬ:ਸ

ਹਾਇਕੂਾਵਡੂੰਦਾਦਾਸੀਦੇਓਹਿ ਸਿਗਾਲੁਪਾਇ ਓਜਾਇਕੇਸਕਾਇ
ਭ੍ਰਾਕੂਲ॰ਦੇਲੋਕਾਂਨੂਾਹਾਦਥ: ਹਾਂਢਦੀਹੈਅਉਧੀ।ਕਹਾਦਥ:
ਕਾਂਢਸਤੁਹੈਇਕਾਕਰਮਖਾਰਿ ਹੋਤਾ ਜੈਜੋਮਰਣਾਓਨਾਬਿਨਸਤ॰
ਜੀਵਣਾ ਦਾ ਦੇਹਾਜਾਨਥ: ਆਇਆਓਹੋਪਰਕੀ॰ਜੋਹੈਮਾਜਾਗੁ
ਲਕੂਲਾਨਥ: ਭੂਲਮੈਭੂਲਾਹੈਂਨਾਸਿ॰ਕਰਕੈ ਤਰਾਨਥ: ਤਰਨੇ
ਡੂਬੇਦਾਨਕ॰ਜੀਕਿਹੈਗਾਰਜੇਡੁਬਸੇਓਨਾਪਾਰਾਨਥ: ਪਾਰਿਦਾਹੈ
੧੦ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਛੋਡਾਗੁਪਤਕਰਤਾਸੋਪ੍ਰਭੁਸੰਗਿਦੇਖਦਾਹੈ ਤੇਰੇਤੇਜੂ
ਦਸ਼ੋਪ੍ਰਭੁਕਰਤਾਸੀਰਿਹੈਤਿਸਨੂਗੁਪਤੁਜਾਣਿਆਹੈ ਤੂਹਕਾਣੂ
ਏ:ਕੁਮਾਂਦਨਾਹੈ ਮਨੁਖਾਇ: ਮਨੁਖਾਨੂਾਖਾਇ: ਲਾਦੀਏਮੇਆਗੇ
ਹ॰ਚੋਰੀਜਾਰੀਨੂ ਕੁਚਾਲ॰ ਤਨੁਕਰਿਆਕਠੋਰ॰ਮਨਕਾਰਿਆਕਾਮਿ:
ਕਾਮਨਾਕਰਿਆਗਰਧਭੁ॰ ਧੀਦੇਆਕਾਰੇ ਦਾ ਹੈ ਗਰਦਭੁ ਓ: ਚਾਰੇਪ
ਦੁਕਾਮੇਸੇਕਰਨਾਰਾਇ॰ ਰਾਜਾ।ਪਬਿਕਾਰ॰ਰੂਪਿਨਿੰਦ॰ਰੂਪਿ।
ਚੋਟ: ਪੰਡੁ ।ਸਿਰਾਇ: ।ਸਿਰਪਰੁਉਠਾਈ।ਆਗਰੁਸਮੁੰਦੁ: ਜੈਸਾਰੁ
ਜਿਧਾਪਰਨਾ: ਪਾਇਆਜਾਇਆਫਿਰਾਇ: ਫੇਰੁਹਰਿਦਲੋ।ਸਿ
ਲਈ॰ਧੀਦੇਆਂਦਰੋ ਆਇ॰ਆਹੈ।ਪ੍ਰਸਨੁਜੋਕਹੈ ਗਿਆਨੀ
ਕੈਸੇਰਹਿਦੇਨਸਿਸਾਰਮੈ ਤੈਕਹੈ ਉਤਰਜੈਸੇਆਸਰ॰ਜੋਹੈਮਕਤਾਤੇ
ਲਿਪਾਇ: ਲੇਪੁਰਹੈਤੈਸੇਆਸਕਾਦਤ: ਤੇਹੀ।ਅੰਤਰਮਲਾਇ: ਸੁਧ
ਹੈ।ਪਛੂਦਾ॰ਅਦਰਹੁਰੂਪਿ।ਸੁਕਾਇ॰ਗੁਰਾਂਦਾਦਾਸੁਨ੍ਹੈਮਨੂ
ਨਾਮੁ॰ਰੂਪੀਆਨਾਨਕ॰ਹੈ ਗਿਆਪਰਾਇ: ਪਰੋਗਾਪਾਰਤਰੁ॰ਏਹਜੋ
੧੧ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਬਾ: ਬਾਂਛੈਛਾਛੋਇਤਿਸੁਬਾਣੂਮਾਨਕ: ਮੰਨਿਨਾ
ਕਿਆਰੇ: ਹੋਭਾਈਪਾਇਓਕ: ਮਨੁਤਨੁਕਰਿਜਪਹੁ ਹਰਿਪਰਾਬਾਂਮੇ
।ਓ॰ਜੋਆਬੂ।ਉਹਬਾਨੂਾਪ੍ਰਹਮ ਜੋਹੈਸੋਆਬਾਂ: ਬਾਂਨਦੇ ਸਾ ਛੋਡ
ਤਹਬਾਮੈ ਮਿਤ੍ਰਨਾਮਰੂਪੀਅਛੋਦਾਪੂਜੀ॰ਕਿ ਸੁਬਾਆਚਰਣਕੈ:
ਚਰਣ ਪੂਜਜੋਹੈ ਗੁਰਤਿਸਦੇਚਰਣ ਚਰਣ: ਪੂਜੈ ਏਰੋਗਜੋਦ
ਮਨਾਦਿਕਰੈ ਦ ਚਰਣਾਂਵਿਚੋਚਰਣਹੀ ਚਰਣਹਾਰਾਂਦੇਆਪ
ਤੂ॰ਜੋਹੈਮਨੁਸੈਆਛੋਦਾਰਸਦਾਬਾਂਸਹਜੇ: ਹੁਣਸਹਜੇ ਆਦ: ਆ
ਦਣਾਤੋਆਛੋਦਾਸੁਹਸੋਬਾਂਦੇਖੋਛੋਦਾਤਾਹਰਿਮਹਲੁਦਾਬਾਂਮਹਿ
ਲੀ: ਜਰਜਾਸੀਨੇਪਾਇਆ।੧੨ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ।ਸਾਜੇ॰ ਕੇਤਨੂ
ਤੋਫਿਰਾਨਾਹਿ: ਨਹੀ।ਆਨ: ਜੈਸੇਹੋਰੁਰੁਤੀ: ਰੁਤਿਮੈਆਨ॰ਬੀ
ਜਾਤਾਹਿ: ਤਿਸਨੂ ਦਾ ਤੈਸੇਨਾਮੁਦੀਗਤਿਮੈਰੁਰਮਾਦਿਬੀਜਨੁ
ਨਬ॰ਗੀਆਨਾਨੂਲੈ॰ਧਰਮੁਰੂਪਿ।ਛੋਦਾਨਾਉ ਬੀਜਣਦਾਦਕ:
ਨਰੁਤਨੁਰੂਪੀ।ਖੇਤੀ॰ਅੰਤਪਕਰਣਰੂਪੀ। ਸੁਆਉ: ਲਾਭਦਾਛੋ
ਦਾਮਨਕਾਭਰਮਖਾਣੁ: ਰਸਤਾਦਾ ਪਿਛਾਸੋਇਆਕਾਰਿ॰ਨਾਮਰੂਪਿ

ਜਿਉ ਜੰਕਾਂ ਤਾਕੀ ਘਾਲ: ਸੇਹਨਿ ਤਾ ਖੇਤਿ ॰ ਹਿਰਦੈ ਰੂਪੀ ਜੀਆ ॰
ਨਾਮੁ ਜਾਇ ॰ ਓਹੁ ਸਾਂਨਦਾ ਰਸੁ ਉਸ ਨਾ ਅਘਾਇ ਦਾ ਮਨ ਤਨੁ
ਕਾ ॥੧੨॥ ਆਸਾ ਮ: ੫ ॥ ਅੰਡਾ ॰ ਪਾਕੰਦਾ ਪਰਗਾਸ: ਗਿਆ
ਨੁ ਘੋਰੀ: ਬੇਤ੍ਰੀ ਹਿਰਦਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਪੁਤ ਖਾ ਖਲਾਸੁ: ਛੁਟਾ ਵਣਾ
ਜਾਣ ॰ ਤਾ ਤਪਤ ॰ ਸੇਕਤ੍ਰਾ ਹਾ ਫਤ ਸੌ ਨਿਰਗਾਹਾਰ: ਦੇਖਣੇ ਵਖੇ
ਸੈਸ ਮੂਤੁ ਹੈ ਅਟਕ ॰ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ॰ ਹਰਿ ਤੋ ਕੋਟਦ
ਰੁ: ਜਮ ਰਾਜਾ ਭਾਰਾ: ਭਾਰਾ ਜਾਗੋਰ ॰ ਸੀਸਾ ਰਾਗਾ ਕੇਦੇ ॰ ਗਿਆ
ਨੁ ਰੂਪੀ ਧਰਮਾ ॰ ਤਮਾਬਾਨੁ ॰ ਸਾਤ ਸੀਰ ਰੂਪੀ ਬੈਠ ਕਾ: ਨੂ
ਸੁਆਉ: ਲਾਭਾ ਪੂੰਜੀ: ਸਰਧਾ ਵਖਰ ॰ ਨਾਮੁ ਰੂਪੀ ਬਿਤ ਦੀਤੀ
ਤੌਸਕ ਹਰੀ ॥੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੫ ॥ ਪਾਠ ਕਾ ਕਿਸੀ ਪੰਡਤਾ ਵਿਕਾ
ਦੇਹਿ ਕਾਰੀ ਨੂ ਕਹੇ ਕਾ ਮਨ ਕਾ ਪਾਠ ਕਾਈ ਰਾਰ ਦਾ ਸਦੀ ਦੀ
ਤ੍ਰਦਾ ਤੇ ਕਾ ਮਾ ਦਨ: ਪਾਠ ਕਾਈ ਦੀ ਸਤੋਜੀ ਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਕਾਮ:
ਕਾਮਨਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਨਿਕਾ ਦਾ ਤੇ ਕਾਮਾ ਦਣਦਾ ਮਾਠ: ਸੋਨਾ ਹੈ।
ਲਪਨ: ਲਪ ਣਾਦੀ ਨਾਠਾ: ਨੂਠਾ ਹੈ ਆਬੀ ਸੇਲੋ ॰ ਜੋਤ
ਪਸੀ ॰ ਹੋਇ ਧਾਨ: ਧਾਂਦਦਾ ਹੈ ਚਾਰਿ ॰ ਹੋਕਰਿ ਚਾਮ: ਚਰ
ਧਾ ਰੂਧ ॰ ਹੋਇ ਸਕਰਿ ਭਜਾ ਇਗਾਨ: ਮੂਰਖਾ ਧੂੰਧ ਰੁ:
ਰੂ ਰਾਮਦਾਸੀਏ: ਨਿਰਤੀਏ ਉਪਾਦਾ ॰ ਦਜਾ ਤੋ ਭੇਖ ॰
ਕਾਰਿ ਕੇ ਗੀਤ: ਜਸੁ ਮੁਨਾਦ: ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ॰ ਕਥਾ ਰਾਦਾ: ਭਾਂ
ਉਦਾ ਸੋਹ ॰ ਤੇਰ ਹਿਤ ਜੋ ਹੈ ਹਿ ਸੇਰਾ ॰ ਤੇਾਂ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ॰ ਹੈ ਜਾਂਜ
ਸ੍ਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਨੂ ਤਾਂ ਬਕ ਬਾਈਆ: ਬਰੁ ਬਾਦਾ ॥੧॥ ਪ ॥ ਆਸਾ ਮ:
ਪਾ ॰ ਕੋਟਿ ਲਖ: ਕ੍ਰੋੜਾ ਲਖਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਜੋ ਹੈ ਲਖਾ ਹੀ: ਨਿਹਚੇਕ
ਰਿਸਾਰੀ ਪੂਰੀ ॰ ਹੋਇਆ ਭੋਗ ਣ ॰ ਜੋ ਹੈ ਰਸਾ ਛੋਡਿ ਤੇ ਤੇ ਦਿਕ
ਰਾ: ਦਿਕਾਰੋ ਛਿਡੇ ਹੈ ਨਿਧਾਨੁ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਕਾਲਿਆਂ ਣਾਦਾ।
ਛੋਡਿਆ ਇਹ ਸਹਜੁ ਸੁਖ ਹੈ ਸਾਰਾ: ਸਭਾ ਅਹਿ ॰ ਹੋਏ ਰਿਗ ॰
ਪੇਸ ਰੂਪੀਆ ਉਚ ਸੂਚ: ਉਚਿਆ ਤੇ ਉਚਾ ਅਗਮ ॰ ਹੋਣ
ਸਦਾ ਨਕਰ ਜਿਨਕੋ ॥੧੬॥ ਆਸਾ ਮ: ੫ ॥ ਘਰ ੬ ॥ ੧੪ ਓਅੰਕ
ਰਿ: ਪੁਣਦ ਜੋ ਹੈ ॰ ਤਿਸ ਤੇ ਸਾਭਿ ਹੈ ਦਿਨ ਸੁ: ਤੇ ਨੜੁ ਣੁ ॰ ਆ
ਦਿ ਤ੍ਰਿਕੁਟ ਦਣਾ ਅਰੁ ਕਦਾਏ: ਦਸਤੇ ॰ ਏਕੋ ਹੀ ਬਹੁ ਸਾਂਮੀ ਪ੍ਰਜ
ਯੋਗ ਹੈ: ਹੇ ਭਾਈ ਸੂਝੈ: ਦਿਸੈ ਗਣੁ ॰ ਦਾ ਜੋ ਨਰਕ ਕਰਿ
ਸੇਦਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਏ ਹਉਮੈ ॰ ਕਰਿ ਕੈ ਜੀਵ ਗਾਈ: ਬੋਰਿਆ
ਤ੍ਰਭੀ ਸਤਾਰ ॰ ਹੋਏ ਹਉ ॰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਗਲਾਏ: ਗਲਸੋ ਧਾਰੀ ॰

ਜੋਹੈ ਮੋਹਾਰੀ: ਬੇਤ੍ਰੀ ਹੈ ਅਖਾਣੇ: ਮਖੇਦੋ ਹਰਿ॰ ਦੋ ਅਮ੍ਰਤੁ॰ ਕੋਈ
ਕਰਾਵੈ॰ ਕਰਮੁ ਜੀਵ ਤੇ ਜਨਮੁ ਵਖਾਣੀ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ॥੧੭॥ ਮਾਰੂ ਮਃ
ਪਾਹਨੀਆ॰ ਜੀਵਾਂ ਸੰਚੀ॰ ਮਾਇਆ ਛੁਟਦਾ ਛੁਟਲੀ ਆਲੇ: ਛਾਲਿ
ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਹਲੀਆ: ਲੁਾਪਲੀਆ: ਪਾਲਕੁ ਗਾਡੀ ਗਤੁ ਹੈ: ਦਧੀ
ਹੈ ਪਾਤਿਆ ਦ੍ਰਿਖੇ ਇਕਹਿ: ਇਕੁ ਸੂਪਨੈ॰ ਮੋਹ ਬੋਲੀ: ਕੂਠੀ ਹ
ਚਾਲਿ: ਮਾਇਆ ਇਕਹਿ: ਇਕੁ ਨਾ ਸੇਕ: ਇਕਨਾ ਨੇ ਗੁਹ ਜੀ॰ ਜਹੀਓ
ਨਿਕਾਟਿੰ ਕੀ ਪਲੀਆਂ: ਪਲੋ॰ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧ ਰੂਪ ਹੈ ਕੋ ਨਾਨਕ॰ ਜਿਨਾ ਕੋ
ਦ ਜਿਨਾ ਦ ਲੁਾਨਦਾਰਿ॰ ਕਰਿ ਨਿਹਾਲੀਆਂ: ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਸਵਾਕ
ਰਿ ਦੇਖਿਆ ਜੂ ॥੧੮॥ ਮਾਰੂ ਮਃ ੫ ਜਾਤ: ਜਾਂਦਾ ਪਹਰਿਆ ਪਾਲਿਆ
ਛੁਟਦਾ ਪਿੰਡ ਸਾਜਿ ਜੀਉ ਦੇ ਦਰਕੀਏ: ਛੁਪਿ ਜਾਂਦੇ ਪਾਪਨ: ਜਲ ਦ ਬ
ਣਾ ਕਰਣੁ ਪਲਾਹਿ: ਜਤਨੁ ਤਨ ਦੇ ਮਿਟਾ ਹਤੇ ਲਾਟ: ਲਾਉ ਤੇ ਧਣੀ
ਦਾ ਫਟ: ਫਟਿ ਜਾਇ ਤਨਿ॰ ਦਾ ਮਣੀ॰ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਲਾਇਓ॰
ਹੈ ਸਠ ਦ ਮਨਾ ਦਿ ਕਰੋ ਦਾਤਾ: ਦਾਂਉ ਤਾ ਹੈ ਅਦ॰ ਕਰਤੇ ਨੇ ਕਲੋਲਾ:
ਰੋਗਾਂ ਰੂਪੀ ਕਉਤਕੁ ਤਾਊਣੀ॰ ਰਹੀ ਬੋਲਾ: ਬੋਲ ਭਏ ਸੰਗੀ॰ ਹੈ ਦ
ਨਾਲਾ ਠਗਉਰੀ: ਠਗ ਬੂਟੀ ਹਰਿ ਨੇ ਜੀਵਨਾ ਕਿਰਤ: ਕਰਮਾ ਅਨੇ
ਤਾ: ਆਨਿ ਤਹੈ ਦ ਦਿਸੈ ਸੁਕਰਿ ਤਿਤਹੀ ਜਹ॰ ਜੋਨੀ ਸੋ ਤਾਨਿ॰ ਦਿਖੇ
ਬਾਰ: ਬਾਰੁ ਹੈ ਸੇਦ॰ ਕਾਰਿ ਦੋਖ: ਪਾਪ ਤਿਨਾ ਦਾ ਫਲ ਅਗੁ: ਪ
ਹੁਣੋ ਤਾਕੀ: ਤਾਜ ਜਾਈ ਕੀਆ ਬਿਸਰਤ॰ ਜੀਵਾ ਗਰਮੀ॰ ਹੂੰਦਾ ਹੈ
ਪ੍ਰਭ॰ ਦੀ ਜਗਤ॰ ਦਾ ਬਿਦਾਰਣ: ਦੂਰਿ ਕਰਣਹਾਰਾ ਤਾਰਣ:
ਤਾਰਦਾ ਹੈ ਕੂਪ॰ ਸੈਸਾਰੁ ਰੂਪੀ ਤੇ ਭਮਤੇ॰ ਕਰਿ ਸਾਧ ਰੂਪ॰ ਜੋ ਹੈ
ਏਹੁ ਹਰਿ ਨੇ ਅਗਨਿ॰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਇਸ॰ ਜੀਵਾ ਨਾਹੀ॰ ਹੋਂਦਾ ਸਗ
ਜੀ: ਅਗਾਦੁ ਹੈ ਦੇਹਿ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਛਡੇ ਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੇ ਦਾਦ
ਨ ਪਦੁ: ਰੂਪ ਹੈ ਬਿਦਾ ॥ ਮਾਰੂ ਮਃ ੫ ਸਬਤ: ਕਹਾਂ ਤਪ ਕਾਦਹੁ: ਛੁਲਦੇ ਹੈ
ਦ ਲੋਕਾਨਾ ਦੀਨ॰ ਪਰੁ ਕਿਰਪਾਈ: ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੈ ਪਾਈ: ਲਾਈ
ਸਰਣਿ॰ ਦਾ ਦਾਤ॰ ਜੋ ਹੈ ਵਡਾਈ॰ ਦੇਕੇ ਦਾ ਛਡੇ ਦਾ ਆਪਣੀ ਦਾ
ਈ ਰਖੇ ਦਾਈ: ਦੇਣੈ ਦਾਲਾ ਆਪਹਿ॰ ਦਾਜਾ ਧਿਆਈ॰ ਹੇ
ਏ ਚੁਕਾਈ: ਚੁਕਾਕੇ ॥੨॰॥ ਮਾਰੂ ਮਃ ੫ ਛਡੇਦਾ ਸੋਹਿ: ਸੋਧਿ ਗਾ
ਸੇਦ ਕੁਝਾਂ ਲਾਲ: ਪਿਆਰਾ ਪਾਪਨਾ ਦਾ ਦਾਨ: ਦਾਨਾ ਕਮਰੂਪੀ ਜੇ
ਈ: ਟੋਲ ਕੋ ਸੀ ਜਉ: ਦੂਜਾ ਦਾਤਾ ਸਮਾਹੇ: ਅਨਿਦੁ ਦੇ ਕੋ ਹੈ
ਸੀਆ ਹੈ: ਛੇਦਾ ਆਹੇ॰ ਪਿਛੇ ਤੇਹੁਣ ਹੈ ਤੇ ਅਗੋ ਹੈ ਜੀਅ ਸੋਹਿ: ਸੇਰ
ਪਰਕੀ ਜੇ ਹੇ ਲਾਗੋ: ਲਾਗੇ ਤੇਰੀ ॥੨੧॥ ਮਾਰੂ ਮਃ ੫ ॥ ਤਾਰਨ॰ ਭਦ
ਰਨੋ ਬਾਉ ੯: ਮਨਾ ਦਿ ਕਰੋ ਹਰਿ ਤ: ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਮੁ

ਸਨਤ॰ ਥਾਮ ਥਾਉ ਓਟ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਕਰਿ ਕਿਆ ਧਾਰਣ॰ ਹਾਰੇ ਤੇਰਾ ਧਾ
ਰਣ॰ ਵਾਲਿਆ ਦੀਨਾਂ॰ ਦੀ ਸਰਨਿ ਮੀਨਾ॰ ਅਸਥਾਨ ਹੈ। ਧੀਰਣ॰ ਜੋ ਹੈ
ਹੋਆ ਨਾਹਿ: ਚਾਹਿ ਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ। ਖੰਡਿਲ: ਖੰਡੀਆ ਸਾਡੇ: ਹੈ। ਅਟ
ਛ॰ ਆਦਿ ਖਟ ਸੀ ਥੋਥ ਨਹੀਂ ਛੋਡਦਾ। ਸੀ ਤਾਂ ਦੂ ਸਿਗੁ ਤੇਰੇ ਨੂੰ ਦਾਜਾਰਾ:
ਦਾ ਸੰਦੀ॥ ੨੨॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫॥ ਸੰਤਾ: ਸੋ ਤਾਂ ਛੋਡਦਾ। ਜਿਨਾਂ ਗੁਰ ਮੰਤ
ਜਪੇ ਹੈ। ਤਾਕੀ॰ ਕੀਮਤਿ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਚੜਾਈ॰ ਦੇਹੇ ਜੋ ਸਰੋਦ
ਸਿਖੀ ਹੈ। ਲਾਲੋ! ਲਾਲਾ ਵਿਚੋਂ। ਨਾਮੇ: ਨਾਮੁ ਦੇ ਨਾਮੀ ਆ ਨੇ:
ਮਨਾਗਿਆ ਸੋ: ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ। ਅਧੀਆ ਕੋ: ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਹੀ।
ਠਾਣੋ: ਬੈਕੁੰਠ ਦੇ ਇਸਥਿਤੀ ਤੇ॰ ਜੋ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ। ਜਾਗੇ॰ ਹੇ
ਜੋ ਸੋ। ਪਰਨ ਤੂ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੇ ਦੇ ਛੋਡਦਾ। ਤੂੰ ਪਤਿਆਂ। ਧਾਏ ਕੇ ਪੂਰਣ
ਹੋਏ ਹਨ। ਸੁਭਾਏ: ਸੋਭਾ ਦੇ ਦੇ ਸੁਆਦ ਕੂ ਲਗੀ ਹੈ। ਆਇਆ॰ ਕਿ
ਥੋ ਅਖੋ। ੨੩॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫॥ ੧ ੴ ਸਾਧ: ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਤੇ। ਸਿਖ ਬਖਸ॰ ਹੈ ਤੂੰ
ਕਰਣ॰ ਸੋ। ਜਸ: ਜਸ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਦੀਨ॰ ਤਾਂ ਸੁਖ॰ ਸੋ। ਭਜ
ਨੂੰ॰ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੇ ਜੋ ਹੈ ਏਹੁ। ੨੪॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫॥ ਹੋਤ: ਹੁੰਦਾ। ਧਾਰਿ
ਤ॰ ਦਿਕੰ ਤੋ। ਸਾਗਰ॰ ਸੀ ਸਾਰ ਦੇ ਨਰਕ ਸੋ। ਜਖ॰ ਹੈ ਦੇ ਹੈ। ਤਰਨ:
ਲਿਗੁ ਸਰੀਰੁ ਦੇ ਨਾਲੋ। ਝੂਲਤ: ਝੂਲਦੇ ਹੈ ਕਰਿ ਮੋਹਿ॰ ਨਾਸ ਹੋਦੇ।
ਸਾਧ: ਸੰਤਾਂ ਸੋ। ੨੫॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫॥ ਪੁਰਖੁ॰ ਜੋ ਹੈ। ਸੁਖਹ: ਸੁਖਾਂ
ਦਾ ਜਾਣਏ: ਉਤਪਤਿ ਹੋਦੇ। ਮੀਤ॰ ਤਾਂ ਕੋ। ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ।
ਸੀਧ: ਸਿਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਦੇ। ਨਦਲ॰ ਹੈ ਕੇ ਸੇ ਅਖੋ। ਚਤਰ॰ ਦ
ਸਾਕਰਿ। ਈਧਿ: ਧੋਧਿਆ ਹੈ। ੨੬॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫॥ ਛਿਦਾ। ਲਾਇ
ਸਰਿ ਤਸਿ ਉਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਅਦ੍ਰਿਸਾਕੇ॰ ਜਾਣੂ ਤੋ। ਪੂਰੇ॰ ਹੋਦੇ ਨਾ।
੧੭। ਆਪ। ਆਪੁ॰ ਕਾਦਰਾਂ। ਦੀਉ॰ ਦੇਣੋ। ਅਸਹੂੰ॰ ਹੋ ਕੋ। ਰਸੁ॰
ਚਾਈ ਕਾਰਿ ਤੇ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੀਨਾ ਕਰਿਕੇ ਨਾਮ ਦਾ। ਲੀਉ: ਲਿ
ਦਸ ਨੂੰ ਕਰਿ। ਈਧਧ॰ ਦੋਸਾਂ। ਕੀਉ: ਕੀਤਾ ਹੈ। ੨੮॥ ਮ: ੫॥ ਪਾਲਿ:
ਪਾਲਾ ਕਰਕੇ। ਸਾਤ॰ ਕੋ ਸੇਕ ਨੂੰ ਜਠਰ ਅਗਨੀ ਦਾ। ਧਿਥੇਕ॰ ਕ
ਕਿਆ ਟੇਕ: ਓਟ। ਏਕ॰ ਜੋ ਹੈ। ਭੇਖ: ਵਿਚਲੇ ਦੇ ਭੇਖ ਧਾਰ
ਦੇ ਦੇ ਭੇਖੁ ਅਭਿਮਾਨੁ। ਨਾਨਕੁ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਪਕੇ। ੨੯॥ ਮ: ੫॥
ਪਾਦੁਨ॰ ਕਰਨਹਾਰੇ। ਸਾਹਿ: ਸੌ ਧਾ। ਭੂਲਹੋ: ਤੂ ਲਾਏ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਿ
ਸਨੂੰ ਹੋਦੇ। ਸਾਥ! ਸਾਥੇ ਪਰਾ। ਪਨ: ਧ ਪੁਤੇ। ਸਾਦੇ॰ ਜੋ ਸਚਥ
ਥਾਰਣ॰ ਏਹੁ ਅਉਸਰ ਦੇ ਹੈ ਤੇ। ਪਾਥ: ਪਥਰੋਂ ਦੇ ਜਾਲ ਹੈ। ਗਾਥ:

ਕਥਾਤੇਰੀਆਖਾਂ।ਮਾਰੂਅੰਜੁਲੀ:ਬੇਨਤੀਮ:੫। ੧੬ ਧਾਤ:ਤਤੁ
ਉਤਪਤਿਆਸਾਰੇ:ਜਾਹਿਥਾਆਣਇਆਕੈ:ਮਾਇਆਮਨੁਸਾਰਾਭਰੂਆ
ਰੇ:ਭੁਰੂਭੂਕਰਕੇਦੇਗਠਿਆਲੇਦਨੁ।ਊਰਧ:ਤਲੇਮੁਖਹੈਤੋਆਰਾਧਾ
ਰੇ:ਧਾਰੂਹੈਜੋਈ੦ਹਰਦਾਬਾਲਕਾਖਸਮਿ੦ਨੋਆਲੇ:ਕੁਟੇਜਧਾਲ
ਇਆ੦ਤਿਸੁਕਾਰਿਆਜੋਨੀ੦ਅੰਮੋਆਦਾਨਿ੦ਨੋਆਬਾਪੇ:ਧੁਣਾਇਓਹੋਏ
ਥਿਆ:ਹੋਆ।੨੧।ਮ:੫।ਵੈਦੋਨਵਾਈ:ਵੈਦਭੀਨੁਤੇਦਾਈ:ਰੋ
ਗਾਕੀਨਾਵਦੂਦਾਵਾਈ:।ਇਸਮੈਸਾਰੁਰੋਗਮੈਂਨਾਵੈਦੋਨਾਵੈਹੋਦ
ਵੈ੦ਜੋਵੈਦਨਦਾਈ:ਦੁਨੀਆਂਮੋਕਾਈ੦ਹੋਆਹੋ੦ਭਾਈਆਜੋਸੋ:
ਜਿਸਦਾਪਰਧਾਨ:ਮੁਖਹਿਭਾਈਆਧਾਟਿਪਟੋ੦ਨਰੋਮੇਕੀਆਕ
ਮੁ:ਕਰਤਾਨੁਦਾਸਭੋਕਿਮਾਆਧਾਰਾ:ਅਧਾਰੂਨਾਤਿਸੁ੦ਤੋਆਰੂਪ
੧੬ ਮਾਰੂ ਮ:੫ ਗਨਕੁ੦ਤੋਤੇਵਾਲੀਦਾਅਜਾਮੇਲਕੀਨਾਰੀਆਹੂ੦ਕੀ
ਸਰੇਰੀਆਪੰਚਾਲੀ:ਦ੍ਰੋਪਤੀਆਕਰਨਾਮੇ:ਕਿਰਪਾਰੂਪਨੋਆਬਢਾਈ:
ਵਡਾਈਆਨਿਧਿ੦ਦਾਗਹੀ:ਗਹਿਨਕੀਤੀਹੈਆਂਨਕੇ।੧।ਮਾਰੂ
ਮ:੯।ਰੀਮਾਈ:ਹੇਸਖੀਆਕਨਾਈ:ਧਨੀਆਦਾਕਨਿਕਾਆ
ਤੁਕੀਆਤਿਹ੦ਕਾਲੂਨਸਨੋਆਧਾ:।ਇਸੁਆਗਾਈ:ਗਾਇਆ।
ਰਾਮ:੯।ਮਾਈ:ਹੇਸਖੀਆਸਿਰਾਇਓ:।ਬਿਤਾਇਓਆਸੋਵਨਤੇ:
ਸੋਵਨਤਿਆਨਾਹਨਿ:ਨਹੀਜਾਗਿਓਦਾਨਿਭਾਗਿਓ:ਅਭਾਗਿਓ
ਮੋ੦ਤਬ੍ਰਾਆਨਰਾਗਿਓ:ਪ੍ਰੀਤਿਦਾਨਭਇਆਆਪਾਰਗਿਓ:ਰਪੇ:
ਰਗੈਤਾਂ।੨।ਆਰਆਣਪਦੀਆਮ:੧॥ ੧੬ ਕਥੇ੦ਕੀਤੇਸੁਨੇਕੀ।
ਬਧੁ੦ਤੇਤਿਨਾਮੈਧਿਆਨਾਆਭੇਖਾ:ਭੇਖਾਆਏਕਾ:ਤਿਸਾਇਕਾਦੇਖਿਆ।ਅ
ਜਰਾਦਰੂ:ਦੇਵਤਾਤੇਭੀਆਪ੍ਰਿਸਟਹੈਤੋਆਹਾਰੀ੦ਹੈਸ੍ਰਿਸਟੀਆਕਰਾਇਦੇ:
ਕਾਇਕਰਕੇਲੋਆਪਰਹਰਿ:ਤਿਆਗੇਗਾਆਨਾਮਿ੦ਕਰਕੇਹੋਇਆਪੂ
ਰੇ੦ਦੀਆਸਬਾਦਿ:ਉਪਦੇਸਕਰਕੇਹੋਇ।ਤੀਰਥ੦ਰੂਪਾਆਬਿਲੋ
ਵੈ੦ਮਧਾਣੀਕਰਾਅਖੈ੦ਹਥਨਾਲਾਆਤਤ:ਮਾਖਣਾਦਾਬਿਲੋਵੈ
ਜੈਸੇਤੈਸੇਜਲ:ਸਕਾਮੁਕਰਮ:ਮੁਖੈ:ਕਰੇਠੇਤਤ:ਸੁਖਲੋਕੂੰਸੋ
ਦਧਿ:ਦਹੀਨਿਸਕਾਮਕਰਮਾਰੂਪੀਆਵੇਦਾਨਾਮਨਿਧਾਨਾਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਪਾਈਐਆਸਮਾਨਾ:ਜਾਂਉਦੇਨਾਮਰੀਮਰੂਮਰਿ੩।ਹੁਉਮੈਮੇ
ਰਾਕਰਕੇਮਰਿਪਿਛੈਤੇਆਘੁਤੇਅਗੇਆਦਾਪਾਰਾ:ਦੇਣਾਲੈਣਾਆਸੀ
ਸਾਰਿ੦ਮੈਹੋਆਤੋਟ:ਘਾਟਾਹੈਆਬਾਣ੦ਬੇਠਣਦਲਾਆਪਰਧਾਰਾ:
ਘਰੁਹੈਆਭੋਜਨ੦ਤਨਕਾਰਿਤੇਪਾਂਣੀਕਰਿਆਅਧਾਰ੦ਮਨਕਰਿ
ਬਾਣੀ੦ਨਾਮਕੀਕਰਿਆਸਬਦ:ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ।ਜਾਹੀਆ੦ਏ

ਹੁਏਜੋ ਦਾਤੇਦੇਪ੍ਰਤਿਸਾਹੀਆਦੇਸਸਭੋਗਣਕਾਰਿਸੀਪਾਰ॥
ਸਿਪਾਰੁਦਾਹੈ।ਸੋਣ: ਦਸ਼ਾਕਾਰ: ਭਾਰੂਪੇਦਾਹੈ।ਆਣਸ੦ਪਾਸੋ
ਸਾਰ: ਸੋਪੂਰਣਦਾਨ ਵਸਤੂਦਾਦਰਸ਼ੋਈਐ: ਸਿਤਸੰਗਦੇਖੀ
ਦਾਹੈ ਦਾਅੰਦਰੁ ਦੇਖੀਦਾਹੈ ਚੂਕਣੀ! ਹਟਿਦਾਦਪਾਰ: ਦਪਾ
ਰੁਕਰਕੇ॥੧॥ਸਾਰੂਮ:੧ ਪਾਇਖ: ਵਿਖਿਆਦਾ ਚੇਹਬਾ੦ਸਰੀਰੁ
ਰੂਪੀਆਦੀਆ੦ਸੰਸਾਰੁ ਕਿਧੀ: ਪੜਣਦੀਜਾਗਾਪਾਰੁ੦ਹੀਦੇਖੀ
ਦਾਹੈ ਛੋਰੂਪ ਲੋਕਰੂਪੀਆਦਿਸ਼ਟੀ: ਸਾਧਨਰੂਪੀਦਿਜਾਕਰਿਕੀਆਣ੦ਨ
ਕਾਰੂਹੋਇਕਰਣੇਆਖੇਦਣ॥ ਗੁਰੂਰੂਪੀਮਲਾਹਾਹਾਜਲ੦ਹੈਸੰਸਾਰੁਸਾ
ਗਰੁਸੈਆਸਰਾਲ: ਗਿਆਨਰੂਪਜਕੁ: ਜੀਵਣਬਾਸੋਹਿਰੂਪੀ
ਗੁਰੂਹੈ੦ਮਲਾਹਾਤਿਨਾਪਾਸੁਰਨਸੁਰੂਪੀਹੈ ਸਬਦਿ੦ਰੂਪੀਰੁਕ
ਦੀਪਉਣੂਹੈਅਕਾਰ: ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਸਹਾਇਤਾਕਰਣਹਾਰਾਸਚਾ੦
ਹੋਵੈਸਾਚਿਨਾਇ੦ਕਾਰਿਜੋਹੈਸੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਹਜੁ: ਸੰਤਦ
ਗਿਆਨੁਪਿੜਾਈ: ਪਿਟਾਰੀ ਮੈਜੈਸੋ ਓਹੁਦੇਰਿਸ੦ਹੀਦਾਹੈ
ਗਾਰੜੂ੦ਮੰਤ੍ਰਜੈਸੁਣੈਤਾਂਵਿਖੁਉਤਰਦੇਤਾ ਸੋਤੋਸੁ: ਸੋਤੋਖੀਹੋਵੈ
ਸਾਗਰ: ਪੜਾਅਤਿਸੀਤੇਤਿਸੰਗਾਲੁਤੋਤਿਸੰਗਾਲਾਗਿਲਤੇਜਾ
ਤੀਅਢੀਹੈਸੈਕੋ ਸਕਾਤੇਭਾਰੁਸੈਕੋ ਸਕਾਤੇਸੋਜੈਸਨਕਾਸੇ
ਪੜਾਅਰੂਜੈਸੋਹਛੇਦਾਕੂੜੀਦਿਤਾਇਜਾਂਜਾਲੂ ਦਤਾਇ: ਰੈਰਿ
ਕੈਦਾਰੂਰਿਮਤਿ੦ਕਰਕੈਤੈ ਸੋਜੀਦਾਸੁਸਟੀ: ਦੇਖਿਦਾਦਜਾਣਿਦਾ
ਛੇਦਾਜਗਤੁਉਪਾਇਦਿਚੁਹਉਸੋਵਿਖਪਾਇਆਜਾਮਨਸੈਤੁ
ਜਰਾ: ਪੜੇਪਾਇਦੁਖਦ ਜਰਾਆਤੀਦੁਖਾਸਾਚਿ੦ਵਿਖੇਜੋ
ਪਾਦਤ: ਪਾਦਹੋਵਿਖੇਆਮਰਣੁ੦ਦਾਦੁਖਾਸੁਹਟੁ: ਤੈਤਾਜੈਸੋ
ਤੈਸੋਜੀਵਰੂਪੀਸੁਆਇਕਿਰਿਪ੍ਰੇਮਕੈ੦ਵਿਖੈਂ ਹਾਰੁ੦ਨਾਸਚੂਰੁ
ਰੇ: ਤਤਮਿਥਿਆਂਰੇਵਿਚਾਰਕੇਤਤੂਨੂਲਹੈਤੇਨਾਮਰੂਪਾਂ ਉਤੇ:
ਸੋਸੇਰੇਤਾਂਸੋਖਦੁਆਰੁ: ਸੋਖਦਾਅੰਦਰੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ ਦਾਛਾ
ਗੁਹਸਾਇਸੈਤਾਂਸੋਖ ਦੁਆਰੁ! ਗਿਆਨਹੋਵੈਤਾਂਪਸਾਸੁਪਛਾ
ਣੀਐ॥੨॥ਸਾਰੂਮ:੧ ਸਬਦਿ੦ਕਰਕੇ ਆਇਰਿ੦ ਦਾਹੈ ਸਰੁ:
ਜਸੁਨੂ ਜੈਕਰੋਭਾਗੋਤਾਂਸ਼ਾਰਿ੦ਕਰਿਕੈਕੋਭਾਗੀਐ: ਭਜਨਾ
ਦਾਹੈ ਦੀਜਉ: ਦੂਸਰਾਪਾਧਾ: ਹੇਹਰਿਦ ਹੇਭਾਈ ਰੂਚੀ
ਲੂ੦ਤਨਕਾਰਿਤੇਪਾਈਕਾਰਿਆਤਿ੦ਠੋਰਕੋਵੂਛ: ਰੋਈਕੀਛ

ਦਸਤਾਰਕੀਨ॰ ਜਿਸਦੀ ਸੋਪੂਰਾ ਹੋਵੈ॥ ਜੁਭਰ: ਲਭਾ ਲਭਹੈ ਵਡ
ਰਪੂਰ ਹੌਂਤੇ ਕੋਈ ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਜਹਾਜ਼: ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਧਾਇਕ
ਰਕੈ॥ ਧਨੁ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਧਾਧੇ: ਧਧੇ ਨਕਿਤ: ਕਾਨੂੰ ਗਾਡੇ। ਗਾਡੇ॥
ਛਾਰੁ: ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਵਿਛੁੜਿਆ: ਹਰਿ ਤੇ ਵਿਛੁੜਿਆ ਦਾ ਹਰਿਨ
ਲਾ ਛੇਦਾ ਕਿਆ॰ ਹੈ ਨਾ ਹਿਜਾਣ ਈਮੇਂ॰ ਮੈ ਭੂਲੇ ਨੂੰ ਜਾਇ॰ ਗੁਰੂ ਦੀ
ਵ ਹਰਿਦੀ ਆਸਾ ਜਨੁ: ਹਰਿ ਨੂੰ ਗਾਲਿ ਮਿਲਾ: ਅਕੇਦੁ ਹੋਵਦਾ ਛੇ
ਦੂ। ਜਾਂ ਸਾਚੁ ਲੇਖੁ ਪਠਾਇਓ ਪ੍ਰਮਾਣੈ: ਨਿਮਾਣੇ ਧਨੁ: ਜਰਮਾ
ਸੂਖਣੀ ਹੈ ਵਿਖੁ: ਦੇਖਿਆ ਛੇਦਾ ਕਰਮਿ ਨਦਰਿ ਕਾਰ ਵਿਸੇਖੁ
ਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਵੈ॰ ਆਪੁਹੀ ਪਤਿ ਸੂ॰ ਨੂੰ ਮਾਗਉ ਤੇ ਕਿਆ ਜੋ ਪੂਰ
ਣੁ॰ ਨੂੰ ਵਾ ਪੂਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ: ਪਾਲਿਆ ਤੋ ਨਗਰੀ॰ ਦੇਹ ਰੂਪੀ
ਦਾ ਨਾਇਕ: ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਨ ਦਤੋ: ਨਦੀ ਨੂੰ ਹੈ ਲੀਓ: ਲੀਲਾ
ਨੂੰ ਪਿਖਹੁ: ਪੰਖੀ ਵ ਨਪੁੰਸਕ ਹੈ॥ ਸਾਚਉ: ਸਚਾ ਹੈ ਤਾ ਓਹੀ॥
ਲੋਕੁ ਆਰਤੀ ਕਰਦੇ ਨ ਧੂਪ ਦੀ ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਛੇਦਾ ਗੀਤ ਸੁਣੈ ਤੇ ਸਾ
ਦਚਾਖੇ ਪਾਦ: ਵਿਅਰਥ ਸਦ ਕਰਿ ਤੇ ਖਾਦ ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਹੁੰਦੀ
ਸਹੁ॰ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਜਾਂ ਸਾਚਉ: ਸਚੁ ਨੂੰ ਚਵੈ: ਉਚਾਰੇ ਜੋਗ॰ ਪਦਾਰਥ
ਦਾ ਤੇ ਹਰਿਦਾ ਹੋਗੁ॰ ਹੋਵੈ॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮ:੧॥ ਆਦਵੀ॰ ਜਤਿ ਹੈ ਤੋ ਲਾ
ਲਚ: ਲੋਭ ਧਾਦਿ: ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਸਾਚੋ॰ ਵਿਖੇ ਸਾਦੁ: ਸੁਦ ਦੋ ਹੈ
ਰੋ॰ ਈ ਵਿਖ: ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਛੇਦਾ ਸੇ ਸਾਲਾਲ: ਦਾਸੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਹਿ
ਲਾਲ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ਚਲਾ॰ ਹੋ ਲਾਲੇ: ਦਾਸਨੁ ਚਾਕਰੀ: ਸੇਵ
ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਗੋਲੇ ਦੇ ਸਿਰਿ ਪਰਤੂ ਮੀਰਾ ਹੈ ਸਧਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ॥
ਧੀਰਾਂ॰ ਕੁਇਆ ਹੈ ਪੂਰੇ॰ ਨਾ ਪੀਰਾ॰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਲਾਇਆ ਗੋਲਾ: ਦਾਸਾਂ
ਦਾ ਦਾਸੁ ਮੈ ਹਾਂ ਭਾਈ॰ ਅਨੁਸਾਰ ਨੂੰ ਧਣੀ॰ ਤਾਂ ਕਿਉ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਲਇ॰ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੇ ਉਤਰ ਜਬਾਬ ਗੋਲੇ॰ ਦੀ ਖਰੀ॰ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰ
ਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਹਾਦਨੀ॰ ਹੈ ਤੋ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਦੇਕਿ ਧੀਰਕੁ:
ਧੀਰਜ ਧਰ ਕੀ: ਤੇ ਫਣੀ ਦਾ ਅੰਤੁ ਤੇਰੂ ਪਾਏ ਸਣ: ਪੈ ਠਣਾ ਤੇ ਸ
ਚੇ ਵਿਖੇ ਭਾਖਿਆ: ਖਾਦਾ ਸਾਦ ਵਿਤੇ: ਪਤਣੀ ਰਸੁ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਪ੍ਰ
ਰਿ: ਸਤਸੰਗਰੂਪ ਮੈਂ ਸੁਕਾਖਿਆ: ਸੋ ਕਹਿਆ ਆਇਲਜੁ: ਵਿਸਿ
ਮਣ ਰੂਪੀ ਉਜਾੜੀ: ਵਿਸਤਾਂ ਦੀ ਉਜਾੜ ਮੇਂ ਸੰਗ ਣੀ: ਪਦਾਰਥ
ਰੂਪੀ ਬੋਧੁ॰ ਪਾਸੇ ਅਉਧੀ ਛੇਦਾ ਜਾਚੇ ਵਿਖੇ ਨਿਸਤਾਰੀ ਲਾਗੇ ਤ
ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ਨਹਤੇ: ਹਰੀ ਵਿਖੇ ਹੋਤੇ॰ ਦੀਪ ਚਿਤ ਹੋਈ ਹੈ॥
ਦੇਕਾਰੀ: ਵਿਕਾਰਾਂ ਮੇ ਛੇਦਾਸ ਚੀ ਤਾਰੀ: ਧੇਣੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਕਰਿ

ਤੁਰੰਦਾ ਹੈ। ਠਉਰ: ਠੌਰ ਮਨੂ ਦਾ ਸੋਖਿ ਕਰਤੇ ਆਰੋਗਨਾ ਲਾਲਚਿ: ਲੋਕੁ॥
ਜਾਂਉ: ਜਾਂਦਾ। ੧ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਰੈਂਕਾਰਿ। ਸੁਕਾਈ: ਸੁਕਾਵਦੀ॥ ਤਿਆਈ॰
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਜਾਈ॰ ਤਿਸ ਸੁਖਦੀਵ ਹਰਿ ਦੀ ਖਸਮੇ: ਖਸਮ ਦੀ
ਦਿਤੀ ਹੋਈ। ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਤਾਂ ਉਚਰੇ। ਨੌ॰ ਦੋਸਿ ਗਿਪਤ
ਰਸਾਈ॰ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਲਇ ਤਾਂ ਹੋਵੈ ਧੁਰਸਾਈ: ਧੂਰਮਾਈ॥
ਲਾਈ: ਲਾਈ ਧੁਰ ਆਈ॰ ਪਿਤੀ ਚਤ੍ਰੈ: ਦਵੈ ਸਾਹੁ: ਸਾਮੂਤੀ॥
ਸੇਵਿ: ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਸਾਚੇ ਮੇ ਲਾਲਾ: ਦਾਸ ਸੇ॰ ਜੋ ਧੀਧਨ॰ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ॥
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਆਰੁ: ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਾਰੁ: ਸਾਬਤੁ ਦਾ ਸਾਰੀ ਹੈ ਛੋਦਾ
ਸਾਗਰੁ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਰਾਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸਰੁ ਹੈ ਹਿਰਦੈ॰ ਦੁਆਰ ਸੀਨੈ
ਦਾ ਮੰਨਿ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ॰ ਕਰਿ ਧਾਤੁ: ਧਾਵਦਾ ਵਾਲਾ ਚਲਈ॰ ਏਹੁ
ਨਿਰਮਲੇ: ਉਜਲ ਹੈ। ਧਾਮ: ੧। ਫਟੈ ਚੀਰੈ: ਫਟੈ ਲੇਖਾ ਮਨ: ਜੀਵ
ਅਦਰਗਾਹ ਇੰ॰ ਕਰਿ ਛੋਦਾ ਜਮਦੂਤ ਕਹੈਂਗੇ ਜੋ ਦੇਹ ਬਰਿ ਕੀਤੇ ਸੇ
ਸਹੁ: ਸਹਾਰੁ ਸਰੀ ਰੈ: ਰੁਕਰਿ ਜਾਈ ਆਹਿ: ਸਾਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ
ਭ ਸੁਦਾ ਹਾਥੀ ਫਕੀਰੈ: ਖਾਲੀ ਹੋ ਛੋ ਬੀਚਾਰ: ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਧੁਰਿ॰
ਹੀ ਏਹੁ ਅਪਾਰ: ਅਪਾਰੁ ਮੁਖਿ॰ ਮੈ ਭੀ ਤੇਰਾ ਆਈਆ॰ ਜਾਂ॥
ਜਾਉ: ਉਤਸਵ ਹੋਵੈ ਸੋਈ॰ ਹਰੀ ਕੀਆ॰ ਸਿਸਾਰੁ ਜੋ ਸਕਦੇ ਕੇ
ਈ॰ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜਾਣਿਆਂ ਨਹੀ ਸੇ॰ ਬੁਤਾਂ ਧਾਤੁ॰ ਕੇ ਕਰਿ ਬਕੀ ਅ
ਲ: ਧਰਾਂਦੇ ਜੰਜਾਲ: ਧੰਧਿਆ ਕਰਿ ਸਿਰ॥ ਸੇ: ਹੀ ਕਾਲ: ਕਾਲ
ਕੀ ਭਉ॰ ਭੀ ਦਾਦਾ॰ ਹੈ ਆਹੈ ਜਬ ਪੂਰੇ॰ ਹੈ ਹੈ ਪੂਰੇ॰ ਗੁਰੁ ਦੀ
ਹੈ॰ ਤਿਸੁ ਕਰਿ ਹੋਵੈ ਦੇਦੇ: ਦੇਦੈ ਨੂੰ ਬਾਕਿ ਧਾਈ: ਮਾਰਿ ਜਾਇ ਜੀਵ
ਮਾਰਿ: ਧਾਰਾ ਸਥਿਰ॰ ਕੋਈ ਮਹੀਆ: ਮਹੀਨੂ ਸੁਹਾਵਣ॰ ਹੋਵੈ
ਹੁਕਮੁ ਜਸੁ ਮਹੀ ਲਬੀ ਹੈ ਧਨ ਕਾ ਥਿਤ ਧੋ ਗੁਰ॰ ਰੂਪੀ ਸਤਿ:
ਨਿਸ਼ਕਰਿ ਦੋ॰ ਜੋ ਦਾਨ ਤਿਸ ਦੀ ਉਜਲ॰ ਹੈ ਰਾਧਾਰਸਿ॰ ਗੁਰੂ
ਰੂਪੀ ਸਿਗਿ ਕੀਜੈ: ਮਿਲਿਆ ਵਨੀ॰ ਕੁਗਾਲੀ ਰੂਪੀ ਕਿਨਿ: ਕਿਸ ਥੁਕ
ਰੂ ਕੇਖੀ: ਕੇਖ ਕਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਦੀ॥ ਦਾਨੇ: ਦਾਨਾ ਕਰਿ ਕੀਨਾ ਹੈ।
ਮਨੇ: ਮੰਨਣ ਤੇ ਦ ਮੰਨੇ ਦੋ ਗਿਆ ਨੇ: ਨੀ॥ ੧ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਲਹਰਿ॰
ਵਿਰਾਗੁ ਦੀ ਕਰਿਆ ਹੈ ਰੈ: ਤੂੰ ਕਰੈ ਹੇ ਨਾਰੀ ਤੇ ਪਿਟਾਰੀ ਗ੍ਰਿਹ: ਗੁਸਤ
ਦੇਹ ਵਿਚ॰ ਪਰੇ ਤਾਂ ਦੁਰਮਤਿ ਰੂਪੀ ਪਹਿਰੇ: ਘੇਰਿ ਮੈ ਪਏ ਹੈ ਮਧਿ ਡੀ:
ਬਕੀ ਸੋ ਦੇਹਿ: ਪਸੂ ਆਰਦ ਤਰਦੈ: ਰਦ ਵੀਰਦੈ: ਚਾਲ ਮਰਚਲੈ ਸੋ।
ਏਕ: ਇਕ ਦਿਖੇ ਤਾਂ ਸੀ॰ ਧਾਧੀ ਕੇਖ॰ ਕਰਕੇ ਠੇ ਪਾਰੀ ਤਾਇ ਆਂਕ
ਪਰੂ: ਦਸਦੂ ਸਿਖਿ: ਪਰੰਤੀ ਤੇ ਸੌਲੀ॰ ਮੋਂ ਧਾਰੀ॰ ਪਾਈ ਜਗੁ॰ ਨੂ

ਹਰੀ: ਗਫਲਾਈ ਭੁਲਾਣਾ: ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਜਮ ਮੇ। ਸੋ ਸਚ ਮੇਂ ਜਰਮ
ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ੦ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪੂਅਰ: ਪੂੰਦੀਨੂੰ ਤਾਂਪੇ: ਤੇ ਪੋ ਚੀਨਸਿ:
ਚੀਨੈ ਆਪੇ: ਆਪੁਨਾ ਨਿਵਾਸੀ ੦ ਹੋ ਵੈ ਅਤਸ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾ ਤਮ
ਦੂਣਾ ਜਾਪੇ: ਜਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ਪਾਪੇ: ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਧਾਰੂ: ਭਸਮਾ ਮਗ:
ਮਾਰਗਾ ਜਾਣੇ ੦ ਜੋ ਢੂਹੇ: ਗਜੋ ਹੋਵੈ ਪਤੂੰ ੦ ਤੇ ਮੁਖਿ ਤੋਨਿ ਗੁਰੇ: ਧਿ
ਗੁਰੋ ਓਹੇ: ਓਹੀ ਹੈ ਜੋਹੇ: ਜੋ ਕਾਇਮਾ ਨਹੋਵੈ ਅੁਡਾਇ ੦ ਅਬਦਾ।
ਸਿਖ: ਊਚੀਆਂ ਮੇਨਿ ੦ ਦੋ ਆਨਾਂ ੦ ਮਾਨਾ ਵਿਖੇ ਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ॥।
ਧਿਖ ੦ ਆਂਰੂਪੀ ਰਸੂਾ ਕਿਰਤੁ ੦ ਪੂਰਬਲਾ ਸਮਾਨ: ਸਮਾਇਆ
ਕਮੰਡਲੁ ੦ ਲੈ ਹੋਆ ਭੇਖਾ ਭੁਰੀ: ਚੜੀ ਕਾਰਿ ੦ ਆਪਣੀ ਕਰਕ
ਰਿ: ਧਣਾ ਵਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਚੀਨੈ ੦ ਆਪੁ ਸੋ ਮਪਾਣੇ ਪਹੁੰਤੇ ਧਾ
ਰੀ: ਮਸਕਰਾ ਹੋਨਾ ਧਿਖ: ਮਾਯਾ ਨਿਭਰਤੀ। ਕ੍ਰਿਸਮੇ ਕਹਾਉਦਾ ਹੈ
ਤਾ: ਤਿਸੁ ਕਰਕੇ ਵਤੇ ਕੋ ਆਚਿੰਤ: ਅਕੱਜ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਪਾਏ: ਖਾਵੇ
ਧਕੈ: ਧਕਵਾਦਾ ਨਾਮਿ ੦ ਕਰਕੇ ਧੀਰੁ ੦ ਓਹੁ ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਕਰੋ ਆ
ਸ: ਆਸਾ ਤੋ ਤਾੜੀ: ਧ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਧਾਦਾ ੦ ਜੋ ਹੋਵਦੇ ਸੋ ਜਸਰੀਰ ੦ ਰੂਪੀ
ਪਾਇ ੦ ਇਸ ਵਿਚੋ ਛੁਟਦਾ ਸਰੋਜਟ: ਇਸ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਪੀਰ ਮਿਟੀਦੀ
ਚਾਰ ਮੇਰ ਤੇ ਹੈ ਪਤਾਲੀ: ਪਤਾਲਾ ਦੇ ਜੰਤਾ ਮੇਕੀ ਜੋਤਿ ਤੇ ਤਰ॥
ਮੁਕਤਿ ੦ ਆਣਦਾ ਛੁਟਦਾ ਨਾਮ ਧਾਣੀ ਦੀ ਪੁਰਿ ਵਿਖੇ ਹੈ ਜਿਨਾ ਛੋਟ
ਤਾਰੀ: ਬੇੜੀ ਕਾਰਿ ਤਰੁ ਤਾ॥੧ ਮਾਰੂ ਮ: ੧। ਉਪਾਇ ੦ ਹੈ ਜਿਸੁ ਹਾਰਿ
ਓਰਧਿ: ਉਲਟਾ ਹੋਕੇ ਹਰਿ ਮੇ ਤਰੇ ੦ ਪਸੂਤੇ ਉਤਰਾ ਅਫਾਰਿ ਓ: ਸੇ
ਸੋ ਹਿਤਕਾਰ ਕਰਿ ਜੋ ਅਫਾਰੁ। ਆਫਿਰਿ ਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਰਧੀ:
ਪਾਪੀ ਜੀਵਨੂੰ ਮਿਰਿ ੦ ਪਰਗਾਰਿ: ਲਿਕੋ ਲੈ ੦ ਏਨਾ ਸਵ ੦ ਛੋਡਿ
ਕੈ ਸਕਤੀ: ਮਾਯਾ ਦੇ ਪਾਰਿ ਮੈਂ ਭੂਖ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੁਕਤਿ ੦ ਆਣਿਦਾ ਸੇ
ਹਿਖਰੇ: ਧੋਹਿ ਪਕੂਾ ਕਰਣ ਪਲਾਦਾ ਜਤ ਨਭੀ ਪਰੇ: ਪਇਆ
ਤੂ: ਕੂੜੈ ਜੂਣਿ ੦ ਕੇ ਪਦਾਰਥਾਨੂੰ ਪਰੇ: ਕਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਹੈ ਟਰੇ:
ਟਲੋ ਛੀਕਿ ਖਰੇ: ਧੋਇ ਲਏ ਹੈ ਜਹ ਮੇ: ਮੋਹ ਜਾਹੀ ਆ ਧਾਰਿ: ਧਿ
ਤਕਾਰੁ ਧਰੇ: ਪਵੈ ਰਗੀ ਤਨੁ ੦ ਦਾਨ ਵਿਰੂਧੇ: ਰੋਕੋ ਦਫਰੇ: ਚਲੈ।
ਰਹੈ ੦ ਚਲਣ ਤੇ ਛੁਟਦਾ ਲਾਗੇ ੦ ਅਜੋ ਭੀ ਸਾਕਤ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰਾਮ ਨਹੋ
ਰਰੋ ਪਰੇ: ਪਰੁ ਮੈਂ ਦੋਖ: ਦੋਸੁ ਜਮਾਰੇ: ਜਾਦ ਕਾਰਿਕੇ ਖਰੇ:
ਪਤ੍ਰੋ ਕਾਕਉ: ਕਿਸਨਾ ਜਰੇ: ਜਲੇ ਦਾ ਜਤ੍ਰੋ ਹੈ ਛੁਟਦਾ ਰਸਭੋਗ
ਫਦੀ ਖੁਸੀ ਕਰਿ ਟੋਕੰਟ: ਟੋਕੋ ਨਾਤਿ ੦ ਸੁਖ ਤੇ ਸੁਆਸੁਪਰੇ ੦

ਅੰਤਨੂਾਪੂਰੰਨੂਜਾਣਿਆਜਿਨਾ।ਗੁਰੰਦੁਆਰੇਗੋਬਿੰਦਹਰੇਦਾ
ਰੂਪਹੈ।ਜਨੰਕੀਨਾਲਾ।ਛੁਟੇਦਾ।ਗੁਰਪਰਸਾਦਿਗੁਦੁਆਰੇਜੋਹੈਂਹਰਿਜ
ਨਾਹਰੇ:ਹੇਹਰੇਸਾਂਨੂਦੇਵੋ।੮।੧੬।ਮਾਰੂਕਾਫੀਮ:੧।ਘਰ੨।।।
ਆਵਉਵੰਞਉ:ਜੰਮਣਾਮਰਨਾਹੀਹੈ।ਡੁਮਣੀ।ਦੁਮਨੀਹੋਕਰਕੇ
ਭ੍ਰਵੈ।ਕਿਤੀ:ਕਿਤਨੇਹੀ।ਸਾਧਨ:ਜੋਨਾਰੀ।ਵਾਢੀ:ਵਿਛੁੜੀਹੋ
ਈ।ਧੀਰੇਉ:ਧੀਰੀਏ।ਢੋਈਨੀਐ:ਠਾਰਨੇਕੀਤੀ।ਨਹਿ:ਗਿਆ
ਗਹੀ।ਜੋਹੈਜੋਸੁਖਸੋਂ।ਮੇਰਾਲੜਿ:ਮੇਰੇਗਾਲੜਿਮੇਂ।ਅਦਰਣ।ਤਿ
ਸਕਰਿਗਾਜੀਮਹਲਾ:ਜਮਾਲਿਆਹੈਜਿਨਾਤਿਨਾਦਾਸਦੀਂਧਿ:ਸੋ
ਉਣੀਆਂ।ਹੈ।ਤਾਸ:ਸੁਮੂੰਦ੍ਰਾਪਟ:ਰੇਸਮਾਪਟਰੂਪੜੇ।ਹੋਰੁਅੰ
ਗੀ:ਅੰਗਾਮੈ।ਮੁਤੀ:ਜੋਪਿਰੁਨੇਛੁਡੀਹੈ।ਜੋ।ਡੁਖੀ:ਦੁਖੀ।ਰਹਿ
ਤੀ:ਕਿਤਨੇਹੀ।ਜਾਰੁੜੇ:ਸੂਦਦੂ।ਗਾਇਆ।ਮੁ:ਗਿਆਇਆ।ਹੈ।
ਸੀਦਾ:ਦਾਸਦਤੂ:ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ।ਈਹਣ:ਤਖਤਪੋਰੂਰ
ਵੇਸਤਸੀਗੁਰੂਪੀ।ਕਦਰੀ।ਜੀਨਦਰਿਕਰਿਪਿਆਰਿਹੋਣਦਾਹੈ
ਗਿਆਨੀ।ਅੰਤੇਪਾਇਆ।ਡੇਖੁ:ਦੇਖੋ।ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਜੋਬੂ
ਝੈਸੋਸਭਮੈਂ।ਦਾਰਿ।ਆਹੈਜਿਨਾ।ਤਉ:ਤੇਰਾ।ਨਾਮ:ਮੇਰਾ।ਆਹ:
ਨੀਆਂ।ਹੈ।ਛੁਟੇਦਾ।ਨਕਤਿਨਸਰੀਰਤੜੀਆਹਸੋਨਾਹੁਨਾਲਉ
ਨਾਵਿਛੁੜੇ।੯।ਮਾਰੂਮ:੧।ਪੀਠਕਾ।ਮਿਸਾਰਮੈਂ।ਜੋ।ਜੋ।ਆਹ:ਅ
ਜੈ।ਸਹੀਆਹ:ਜਿੰਨੰਸਖੀਆਂਨੂ।ਜਉ।ਵਾਰਿਵਾਰਾ।ਏਤ:ਥ
ਹੁਤਾਹੀ।ਪਿਰੰਦੇ।ਮੋਲਿਮੁ:ਮੋਲੁਮੈ।ਦਿਤਮੁ:ਦਿਤਾਮੈਨੂ।ਦੇਰ:
ਦਿਰਾਣੀਆ।ਤੇਅਪਹੀਆਹ:ਪਿਰਾਂਉ।ਹਿਆ।ਗੇ।ਸਾਮਾਣੀਆ:
ਮਾਮੀਅਨਾ।ਭਾਏਰ:ਭਾਈ।ਤੇ।ਲਤੁ:ਲਦੇ।ਨਾਠੀਆ:ਪਿਰਾਂਉਨਿ
ਆਂਦਰੀਆਉ:ਦੇਤ੍ਰਦੀਨਦੀਉਪਕਾਰੀਗੀ।ਕਰਕੇਰਗਾਵਲੋ:
ਰੰਗਦਾ।ਲਾਹਹੈ।ਥੀਐ:ਜਿੰਦਾ।ਜੋ।ਰੀਗੀ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ।ਰਤੇਤੁ:ਰੰਗਦੇ
ਨਾ।ਸਾਧਨ।ਨੌ।ਰੇਤੁ:ਰੰਗੁਆਪਤਾਵਿ:ਸੀਤਸੀਗਾਤਰੂਪੀਮੈਂ।ਪਾਤ
ਈ।ਗੁਰੂ।ਦੀਸ਼ਬਦਪੁਰਬਾਦਿਲਾਤੂ:ਛੁਟੇਦਾ।ਦੇਵਿੜੇ।ਲਿਗੁਣਦਿਸ਼ਟਾਪ
ਦਿਦੜੇ:ਪੇਦੇ:ਜਿਗਦੇ।ਗੁਰੰਜਿਨਾਨੂਲਿਪਾਇਆਹੈ।ਨਾਮੁਸਹਿ
ਕਸੀ:ਇਕਸੀ।ਸਾਦਿਆ:ਤਿਜਾਰੂਹੋਇਆ।ਛੁਟੇਦਾ।ਵਰਨਾਲਿ:ਸ
ਮੁੰਦ੍ਰਮੈਂ।ਗਰੇਭਏਹੈਂ।ਪਾਪਾਕਰਿਗਾਵਾਹਿਜਿਆ:ਖਰੀਦਿਆ।ਹੈ।
ਨਾਲਿ।ਮਿਲਰਹੇਹੈਂ।ਕੋਇ।ਸਾਨੂ।ਮਾਰੀਐ।ਜਿਨਾ।ਜੋਹਤੂ:
ਜੋਹਾਹੈ।੧੦।ਮਾਰੂਮ:੧।ਪੀਠਕਾ।ਆਪਣੀਦਿਸਾ।ਟਿਕਹੋਹਮਤੋ

ਰਾਤਾਂ॰ ਮਨਾਹਾਨਾਵੈ॰ ਹਾਮੈਂ ਨਾਮੁ ਉਤੋਂ ਤਰੀਓ: ਤਰੀਦਾ ਹੈ। ਏਕ
ਹੈ:। ਇਕੁ ਹਰੋ ਹੈ। ਨਾਉ॰ ਜੀਵਈ ਸ੍ਰਾ ਮੂਰਖ॰ ਸੋ ਹੈ। ਰਾਜੀ: ਰਾਜੂਣੇ
ਹੈ। ਮੈ ਜੈ ਚਾਰੇ ਪਦੁ ਕਰਤੋਂ। ਜੋਬਨੁ॰ ਮੈ ਜੋਲਗੇ ਹੈ। ਬਾਧੇ: ਬੰਦੇ ਹੋਇਆ
ਪਾਸੇ ਖੇਲਹਿ: ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ। ਸਾਰੀ:। ਸ੍ਰਿਸਟੀ। ਪਵਾ ਪਾਸੇ: ਤਲੁ ਹੈ ਤ
ਨਗਾਣਾ। ਚਉਪਾੜੁ: ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ। ਸਾਰੀ: ਨਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੈ। ਗਵਾਰੀ:
ਗਵਾਰਿ ਤਾਨਾ ਵਿਖੁ॰ ਆਮੈਂ। ਇਲੇ: ਲਿਖਾਰੀ। ਪੀਠਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂਅ
ਸਾਹੈ ਜੀਵ ਵਹਿ ਜੈਸਾਂ। ਖੇੜੀ॰ ਤੋ। ਕੁਠੇ॰ ਨਦੀਏ। ਬਾਗਾਂ॰ ਵਸਣ
ਪਹਿਰ ਹਿਤੇ ਜਾਵੈ। ਜਿਥੈ ਕਜਲੁ: ਕਾਲਖੁ ਭਰੇ: ਣਤ੍ਰੈ ਦਾ ਣਾੜੂ ਨੀ
ਹੈਵੈ। ਤਿਸੈਂ॰ ਕਾਲਖ। ਪੀਸੇ: ਪੁਵੈ ਸਕਰੇ ਅੰਜਰੇ। ਜਲੋ। ਕਹਾ: ਕ
ਹੀਰੇ ਹੈ ਜਪਾਏ: ਜਾਚੇ ਜੋਇਨੁ ਮੈ ਦਹੁ: ਦੇਤ ਤਦੋ ਹੈ। ਜਾਸੀ॰ ਪਉ
ਕਾ ਵੇਲਾ ਪਉੜੀ: ਚਾੜ੍ਹਨਾ: ਜੋਚ ਤ੍ਰੈ ਜੋ ਅਲਖ ਦਾ ਨਿਦਾਸੀ ਹੈ ਇਹ
ਹਿਸੀ।।੧੧।। ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ।। ਅਸਟਪਦੀਆ ।। ੧ਓ ਸਪ੍ਰਸਾਦਿ॰ ਕਾਰਿ
ਸਹਜੇ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਭਾਇ ਸੰਤ ਕਉ ਏਹ ਨਾਵੈ ਦਨ: ਗੀਤੀਆ ਕਾਰੀ: ਦੈ
ਦਗੀ ਹੈ ਕਾਈ ਜੀ ਉਗਲਾਏ॰ ਗੁਰਾ ਨਾਲੁ ਵ। ਆਪੇ ਆਪਿ ਗੁਰਾ ਦੇਸੈ
ਲੇਸੈ। ਸਾਰ: ਕਦਾਰਿਆ ਦੁ ਸਾਟਿ॰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਸੋ। ਪਾਏ: ਪਾਈਦਾ
ਹੈ। ਸਪ੍ਰਸਾਦਿ॰ ਕਰ ਕੇ ਹੋਇ ਆ। ਪਿਰ॰ ਦਾ। ਗੁਮਾਤਿ॰ ਕਾਰਿਆ ਮਾਤਿ॰ ਨੂ
ਕੋਈ॰ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਜਨੁ ਕਰ ਦੇਖੀ ਐ। ਸੰਮਾਲਿ ਸੇ: ਮਿਲੁ ਨੇਕਾਰਿਆ
ਸੰਦਾ॰ ਭਾਦਾ। ਸਾਰੁ॰ ਦਲੂ। ਮਾਖਿ॰ ਦੀਵ ਦੁਆਰੇ ਇਸ ਨਾਰੂ ਪੀਆਕ
ਲ: ਸਕ ਤੀ। ਧਾਰੀ॰ ਜਿਸ ਮੈਂ ਜੋ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਛੁਟਾ ਨਿਗਮ ਤੇ ਜੋ ਅਗ
ਸਹੈ ਜੋ। ਪਾਰਿ: ਪੁਰੈ ਤਤੁ। ਗਿਆਨੁ। ਆਪੁ॰ ਜੋ ਮੈਂ ਨਿਆਸੀ ਸੋ
ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾ ਵ ਦੁਆਰੋ। ਬੈਰਾਗੀ॰ ਭਏ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ ਵਲੋ ਤੋ। ਦਾਰੀ:
ਵਾਲਾ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੋ। ਮੁਖਿ॰ ਨੇ। ਬੋਲੀ: ਸਹਾਇਕਾ। ਬਾਲੈ॰ ਕੋਈ
ਪੂਰਿ॰ ਦੁਆਰੋ। ਚਾਰੇ॰ ਜਗਜਾਸੀਆਂ ਨੋ। ਤਤ: ਸੋ ਈ ਹੈ ਵੈ ਤਤੁ ਦਾ
ਵ ਏਹੁ ਬਾਤ ਤਤੁ।।੧।। ਮਾਰੂ ਮ: ੫।। ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ਓ ਛੰਦਾ
ਅਚਦਲੁ ਭਾ ਹੈ ਛੁ: ਨਾਸੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਮਾ। ਘਨ ਜਨਾ। ਖਰੀਦਣ
ਕਾਲਰੁ॰ ਪਾਪ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ। ਰਹਨਾ ਬਸਨਾ: ਵਸਰਹਣਾ ਸੀ। ਦਾਈ॰
ਹੈਸੋ। ਲਾਈਉ॰ ਉਸ ਥਾਂ ਨਾਲੂ। ਗਿਹ॰ ਆਦਿਆ ਆਪਣੀ ਤਰ੍ਹੋ॰
ਕਹੈ ਜਿਤਾ। ਨਾਨਕ॰ ਤਾਂ ਫਿਰੁ ਸੀ।। ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ।। ਰਸੁ॰ ਨੂ। ਗੁਰੂ: ਗਾ
ਤ੍ਰਹੈ ਜਿਸ ਦ ਰੋਗ: ਆਨਿਦੁਆਨ: ਮਾਣੂ। ਜਾਨ॰ ਸਾਡਾ ਵ। ਅਸਾਂ
ਸਗਣਿ ਤਾਂ ਕਹੀ: ਕਹਿਦਾ ਮੋਖਿ: ਕੇਵਲਾ ਦੁਆਰੇ: ਪਰਿਹੈ ਵ
ਕੇਵਲੁ ਮੁਕਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦੁਆਰਿਆ ਤਾਰੂ॰ ਨਾਮਦਾ। ਜੀਅ॰ ਈ।
ਸੁਜਾਣ: ਸੌਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਜਿਸੁ॰ ਦੇ। ਮਿਰਤ: ਜਮਲੋਕ ਤੇ। ਬਖਸੁ:

ਵਿਖੇ ਲੈਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਦੁਖ ਦਾ ਪੀੜਾ ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ੦ ਨਾਮ ਦਾਤਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ
ਅਗਾਹ ੦ ਜੈਸੇ ਬੇਰ ॥ ਤੇ ਬੇਦਲੀ ਚਾਰੇ ਏਹੁ ਨਹੀ ੦ ਜਿਸ ਦਾ
ਸਤਾਨ ੦ ਤੇ ਅਧਕ ਹੈ ਸਰਬ ਸੁ ॥ ਸੂਬਿਸ ੦ ਦੇਖਾਂ ਸੋਤਨ ॥ ਸੋਤ
ਦੀਰਾ ਜਿਹੈ ਕੀ ੦ ਏਹੁ ਹੈ ॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮ ॥ ੫ ॥ ਪੀਠ ਕਾ ਸੋਤਾ ਦੇ ਲਖ
ਣਕ ਹੈਹੈ ਜੈਸੇ ਚੰਦਨ ਨੂੰ ਤੀਖ ਹੂੰ ੦ ਕਾਰਿ ਦੋ ਸ ੦ ਕਟਣਦ
ਲੈਨੂੰ ਰਉ ॥ ਜਪੁ ਗੋਬਿੰਦ ੦ ਦੇ ਸੋਤਨ ॥ ਸੋਤਾ ॥੧॥ ਜੈਸੇ ਬੇੜੀ
ਨੂੰ ੦ ਚਰਣਾ ਉਗਾਹਿ ॥ ਦਯਾ ਇਕੇ ਜੋ ਸਰੀਰ ੦ ਤਾਂਕੋ ਜਾਗ
ਭੂ ੦ ਦਾ ਜਲਾ ॥੨॥ ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਕੋ ਕੋਈ ੦ ਚੰਦਨ ਪੀਤਿ ੦ ਕਰ
ਦੀ ਮੂਤ ੦ ਕਰੇ ਤੇ ਪੋ ਦਿਨ ਕਰੇ ਜੋ ਤਿਸ ਦੀ ਤਿਸ ਆਤਮਾ ਕਿਸੇ ਨ
ਮਨੀ ॥ ਮਨ ਦੀ ॥੩॥ ਜੈਸੇ ਅਕਾਸ ੦ ਉਚ ਨੀਚ ੦ ਥਾਨ ਤੇ ਸੂਰਜ ॥
ਧਰਮੀਆਂ ਲਗਨ ॥ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਕਸੁਖ ਛਤ੍ਰ ॥ ਸਭ
ਨੂੰ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਛਤ੍ਰ ਹੈ ਸਮਤ ॥ ਸਮਾਨ ਹੈ ॥੪॥ ਜੈਸੇ ਭਾਨੂੰ ੦ ਕਰਿ ਆਦਿ
ਤ੍ਰਹ ੦ ਥਾਂਨ ਕੋ ॥੫॥ ਜੈਸੇ ਵਾਜ ਸੀਤ ੦ ਲਤੇ ਕਿਛੁ ਪੌਦਾ ਰਖਾਤ
ਸਨਾ ॥੬॥ ਜੈਸੇ ਤੇਲ ਦੇ ੦ ਸਕੋਂਉ ਤੇ ਅਭਾਇਕਾਰਿ ਸਹਜਿ ॥ ਸ
ਹਜੇ ਹੀ ਤੇਜ ਤਿਸ ਦਾ ॥੭॥ ਤੈਸੇ ਸਿਤੁ ਹੈ ਵਛੋਦਾ ਜੋ ਰੀਗ ਰਾਤੇ ਲਾ
ਲਦੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸਰਧੂ ਕਹਿ ਏਹੁ ਮਨ ਲਸਨਾ ਬੋਹੋ ਦੇਹੋ ਛੋਡ
ਜਾਂ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਲ ਨਾਨਕ ਤੇ ॥੮॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮ ॥ ੫ ॥ ਅਸ
ਟਪਦੀਆ ॥੧੯॥ ਚਾਂਦਨਾ ੦ ਵਿਹੋ ਚਾਂਦਨਾ ਆਂਗਨਿ ॥ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤ
ਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਕਾ ਚਾਂਦਨਾ ਹੈ ਇਜ ਮੇ ਸਭ ਤੋ ਪਦ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਨੇ
ਨੀਕਾ ॥ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਾਗਨ ॥ ਭਾਗ ਹੈ ਨਾਰ ਨ ॥ ਨੂੰ ਹੈ ॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮ ॥
੫ ॥ ਅਰੇ ੦ ਕੋ ਸੁਨਾਵਨਾ ੦ ਕਰੋ ਨਾਵਨਾ ੦ ਕਰਿਆ ਹੈ ਭਗਤ ॥
ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਦਾ ਭਗਤੀ ਤੋ ਤਜਾਵਨਾ ॥ ਤਜਣਾ ਹੈ ਪਾਨਰਧਿ ॥
ਟੇਰੁ ਟੇਰਾ ਪਾਵਨਾ ॥ ਪਾਈਦਾ ਕਾਵਨਾ ॥ ਕੁਣਇਆ ਹੈ ਸੀਤ ॥ ਸੀ
ਤੇ ਅਮਦਰੁ ॥ ਹੋਰ ਥਾਂ ਰਉ ੦ ਹੋਰੁ ਆਵਨਾ ੦ ਹੋਇਆ ਹੈ ਚਲਾ ॥
ਚਲਿ ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ੦ ਸੰਸਾਰੁ ਤੋ ॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮ ॥ ੫ ॥ ਜੀਵਣਾ ॥ ਜੀ
ਵਣਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸੁਣਿ ੦ ਕੋਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤੋ ਭੂਖ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੀਤੋ ਖਿ ੦
ਕਰਾ ਤੀਵਨਾ ॥ ਤੁਹੇ ਭੂਰਾ ਰਖਪਾਤਿ ॥ ਰਖਪਤਿ ਤਿਸ ਦੀ ਭੋਗਸਰ ੦
ਸੋਰਸ ੦ ਜਪੁ ਨਾਲੀ ਵਣਾ ॥ ਲੈਣ ਦੇ ਲੀਨੂ ਹੋਣਾ ਤਾਗੇ ॥ ਸਪਨੂ
ਸੁਈ ॥ ਵਿਤੀ ਆਂਤਿਆ ॥ ਮਸਤੁ ਹੋਏ ਹੋ ਜੋ ਅਉਪੀਵਨਾ ॥ ਨਖੀ
ਦੂਹੋ ਏਕਿਆ ਪੀਵੇ ਹੀ ਗਹਿਦੇ ਹੈ ਨਿਧਾਨ ॥ ਸੁਖਾਂ ਦਿਵਾਨ ॥ ਦਿਤਾ
ਸੇਵ ੦ ਸੋਂ ਪੀਵਨਾ ੦ ਕਰੀਏ ॥੬॥ ਮਾਰੂ ਮ ॥ ੫ ॥ ਅੰਜਲੀਆ ॥ ਪਾਰ

ਬਨਾਹੈ॥੧੩॥ਗ੍ਰਿਹਿ॰ਮਾਜਾਦਕੂ॰ਧਹੁਤੀਤੇਨਾਹੋਣੀਇਹੁ ਸਹੇਲਃਸ
ਖੀਆਮਾਰਗ॰ਮੈਨਾਗਿਆਨਾਰਕੂੰ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਤੋਉਦਾਸਧਾਰੇਤਾਰੋਣੇ
ਸੋਧਾ॥ਸੋਏਹੈ॥ਪੂਰਨ॰ਹੈ॥ਜਾਗਤ॥ਨਰੁਦੇਹਮੈਜੋਆਵਿਦਿਆਨੀਂਦ॰
ਵਿਖੇ॥ਹਉ॥ਹਗਤਾਦਿਆਲੀਐ॥ਗੀਐਮਧੀਧਾ॥ਧਧਾਹੋਆਨੀਂਦ॰
ਹੋਏ॥ਮੋਹਿ॰ਦੀਮਗਨਤਾਕਰਕੇ॥ਚਿੰਦਾ॥ਚਿੰਤਾਮੈਂਛੁਟਦਾਧਾਣਿੰਦੇ
ਹਿਆਲੀਐ॥ਹ੍ਰਿਦੇਮੈਰਾਮੁਜਾਨੈ॥ਛੁਟਦਾਕਥਾਤੇਅਕਥਜੋਹੈ॥ਵਾਰਗੀ॥
ਵਾਂਗਾਨਾਹੀ॰ਮਨਤੇ॥ਭਉ॰ਰਹੇਆਇਸਹੀ॥ਇਸੁਮਾਇਆਹੀ॥ਚਉਰ॥
ਜਸੂਦਾਲੀਐ॥ਕਰੀਏ॥ਸੂਰ॥ਪ੍ਰੇਮਿ ਮਰਣ॰ਆਪਾਭਾਵਤੇ॥
ਜਚਨਾ॥ਜਾਚਿਕਾਰੂਵ ਛੁਟਦਾ॥ਚਜਰ॥ਚਜਾਨੂ॥੭॥ਮਾਰੂਮਃ੫॥ਧਿਖੇ॥
ਮੀਸਾਰੂਪੀ॥ਜੀਤ॥ਜੀਵਰੂਪੀਪੰਖੀ॥ਤਤੇ॥ਤਾਂਮਸੀ॥ਅਮਸਤ॰ਜੋਹੋ
ਆਸੀਕ੍ਰਾਨੁਸੋ ਉਦੋਤ॥ਉਦੇਹੂਆਤੈਸੇਕਾਲਰੂਪੀਸੂਰਜਉਦੇਭਾਇ
ਆਕੁਆਰੇਦੜ॥ਕਰਦੇਸੋਜੋ॥ਧਾਣੀਆ॥ਧਰਮਰਾਜਾ॥ਧੋਧਾ॥ਧੋਧੇ
ਮਾਲ॥ਸਮੂਹਾਵਧੇਸਾ॥ਜਾਵੇਂਗਾ॥ਕਰਣਕਰੀਮ॥ਕਰਣਵਾਲਾਜੋਹੈਕਿ
ਰਪਾਦੇਸੋ॥ਪਾਣੀਆਂ॰ਵਿਚਾਤੇਉਜੀਵਾ॥ਖੁਸਿਰ॥ਧੋਇਓ॥ਇਹ
ਖੁਦਾਈ॥ਹਰੀਛੁਟਦਾ॥ਦੁਨੀਆ॥ਮਾਇਆਦੇਖਾਵਿਰੂਪੀਖਾਤਅੰਦਰਿ
ਪਾਇਆਹੈ॥ਅਮਰਿ॰ਤੇਮਰੇਮਰਿ॥ਲੀਮੈ॥ਦੁਰਦੋ॥ਣੀਆ॥ਣੀਖਾਵ
ਤੂ॥ਵਲੋਂ ਵਨਾਲੋ॥ਧਰ॰ਹੈਇਜਮੈ ਭੂਤਤੂਨੈ॥ਸੋਖੁਹਰਖੁਹੀਗਹਿਦਾ
ਹੈ॥ਸਿਦਕਸਬੂਰੀ॥ਨਿਸਚੈਤੇਸੰਤੋਖਦਾਭੇਸਿਤਨਾ॥ਵਰਤੇ॥ਵਰਤੇ
ਭਾਣੀਆਂ॥ਕੂਣੋਆਰੁਸਾਰੂਅਉਲਾ॥ਕਰਤਾਹਰੀ॥ਲਹਾਰਿ॥ਸੰਸਾਰੁ
ਸਿਧਦੀਆਂਲੈਹਰਾਮੋ॥ਨਚਾਰਿ॰ਜੀਵਾਵਿਹੀਣੀਆ॥ਪਇਆਨੂ
ਸਾਰੂਵਰਤਦਾਹੈ॥ਖਸਮੁ॰ਦੇਹੋਈਏ॥ਪਾਈ॰ਦਾ॥ਨਾਮੁ॰ਦਾਰ
ਉ॰ਦੀਜੈਗੁਣਾਦਾ ਗੀਤ॥ਜਮੁਦਾਪਣੀਆ॥ਕਹਾਹਾਂ॥੮॥੩॥੨੦॥
ਮਾਰੂਸੋਹਿਲੇਮਃ੧॥੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਸਚੁ॥ਤਿਸੁਕਾਰਿ॥
ਗੋਈ॥ਛੁਪਾਈ॥ਹੈਜਿਸਨੀ॥ਰਾਖਹੁ॰ਹੇਹਰੀਨੇਤ੍ਰਿਵੈਅਸਾਹਿ॥ਹੇ
ਹਰੀਵ ਹੇਭਾਈ ਸਭਮੈਜੋ ਸਾਈਮੈਤੈਸੇਕਰਣਾ॥੧॥ਕਾਰੀ॥ਕਰ
ਨੇਵਾਲਾ॥ਪਤੀਨਾ॥ਪਤੀਜਿਆਹੋ॥ਮੋਲਿ॰ਨੂ ਮਿਲਾਈ॥ਮਿਲ
ਉਨਾਹੈਂ॥ਸੂਰ॰ਜਹੋ॥ਪੂਰੇਪੂਰਾ॥ਪੂਰਣਹੀਪੂਰਣਹੋ॥ਸੂਰਾ॰ਹੋਕ
ਰਕੇ॥ਛੁਟਦਾ॥ਜਮਕਾਲਜਾਲਲੈਕੇ॥ਲਾਈ॰ਹੈਜੋਨਾ॥ਪਾਸਾ॥ਤਿਨਾਰੂ
ਣਾਰੂਪੀ॥ਜਾਰੀ॥ਨਰਦਾਜੀਵਰੂਪੀ॥ਛੁਟਦਾ॥ਜਗਰੂਪੀਖਿੰਡੂਧਾਧੀ
ਤੁਰਦ॰ਪਤਖਾਸਰਦ॥ਤਾਲੂਕਬੂਹੋਕੇਤਿਨਕੀ॥ਗੇਈ॥

ਗਤੀ ਬੇਣੀ: ਬੰਣੀ ਕਰਿਆ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਸਬ
ਦੁ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਰਤਨ ੦ ਦਤ ਦੇ ਰੂਪ ਹੈਂ ਪਰਖੇ ੦ ਤੈ ਗੁਰੂ ਹੈ ਕਰਿ ਤੇਸਿ
ਖੁ ਹੈ ਕਰਿਆ ਕਿਜਹੀ: ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਸੁ: ਤਾੜੂ ਨਾ ਤੇ ਉਸੇ ਨਾ ਦੇ ੦ ਤੇਆ
ਧੇਆ ਸਰਬਾਣੇ: ਬਾਂਣੁ ਬਾਣੈ ਰਹਿ ਆਹੇ ਜਧ ਤੂੰ: ਸੁੰਦਰ ਗਾ ਕਹ
ਤਾ: ਕਦ ਤਾ ਕੇ ਬ੍ਰਣਤ: ਪੀੜੀ ਦੇ ਬਣਉ ਤਾ ਜਾਤਾ: ਜਾਣੀਦ
ਹੈ ਉਦਰ: ਇਸ ਮੈ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ਦੇ ਇਸ ਖੇਲਾਈ: ਖਿਲਾਇਆ
ਹੋਇਆ ਵਾਲਾ: ਵਾਗੀ ਛੋਦ ਜਾਗਿ ਓਜੀ ਆਂ ਮੈਂ ਨਾਟ ਕਮਾਈ ੦
ਕਬੁ ਸੋ ਕਰੇ ਜੀਵਾ ਆਪੇ ੦ ਰਸਾ ਮੈ ਰਸੀਆ ਹੈ ਕਰਤਾ ਸੰਜੋਗੀ: ਮਿ
ਲਾਰਹਿਆ ਹੈ ਦੇ ਬਾਣੀ: ਘੋਟੀ ਬਾਣਾਂ ਵਾਲਾ ਨਿਰੰਕਾਰੀ: ਰੂਹੇ ਨਿ
ਰ ਭਉ ਵਿਖੋ ਤਾੜੀ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਿ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਖੋ ਸਾਹ: ਸੀਤ
ਵਾਪਾਰੀ: ਜਗਨਾਸੀ ਗੁਰ ੦ ਜਿਨਾ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਦੇ ਉਪ
ਦੇਸ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਕਲਾ ੦ ਕਰਿ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਸਚਾ ਅਫਰਿਓ: ਅਫੜ
ਹੈ ਤਿਦਰ: ਤ੍ਰਿਭਆ ਤ੍ਰਿਭੀ ਬਿਕਾਲ: ਜਨਮੁ ਦੇਵਣੇ: ਬਾਰਰੇ
ਛੇਦਾ ਸਬਦੁ ਸਹਜ: ਅਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦ ਦਾ ਵਰ ੦ ਦਾਦਾ ਹੈ ਛੇਦਾ
ਭਾਇ ਭਗਤ ੦ ਸਾਡੇ ਦੇ ਹਰਿ ਦੇ ਰਾਮ ੦ ਤਬ ਰਹਿਓ ਦੈ ਤਿਸ ਦਾ ਨੀਚ:
ਦਾਸੂ ਦਾਰਿ ੦ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ੦ ਦੀ ॥੧੬॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧॥ ਕਾਇ: ਕਾਸ ਹੈ ਗਾਣ:
ਗੁਣਾ ਦਾ ਕਰੇ ਕਮਾਈ: ਕਮਾਂਵਦਾ ਹੈ ਕਰਣਾ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਲੇਖ: ਲਿਖੇ ਨੂੰ
ਕਰੇ ੦ ਕਰਮ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਚੋਰ: ਚੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਕੇ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ:
ਤਿਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਕਰੇ ਜਾਣੀ: ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਧੂਸੈ ੦ ਨਾਮ ਤੋਂ ਸੁਸੈ ੦ ਹਰੀਆ ਨੂੰ ਦੇ:
ਸਗੜੇ ਭਉ ੦ ਤ੍ਰੀ ਬਾਲ ਸਖਾਈ: ਆਦੂ ਦਾ ਸਹਾਇ ਇਕੁ ਹੈ ਅਛੂ ਮਾਤ
ਲੋਕੁ ਤੋ ਪਾਇਆਲ: ਪਤਾਲਾ ਬਾਲਾ: ਬਣਾ ਹੈ ਨਿਕਟ: ਤ੍ਰਿਆ ਨਕਰ
ਕਿਆ ਸਰੂਪੀ: ਸਰੂਪ ੦ ਸਿਵ ਜੀ ਤੋ ਕਿਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਜਿ ਸੁਦੀ ਬੀ: ਬ
ਲੋ ਸੈਲ: ਪ੍ਰਬਤਾ ਦਿ ਅਕਹਾ ਬਾ: ਆਬਾਕੀ ੦ ਸਿਸੀ ਨਰ ੦ ਦ
ਭਨਾ ੦ ਦੇ ਸਿਰਿ ਪਰੁ ਹੈ ਸੋ ਕਾਇ ਕਰਿ ਮਿ ਲੈ ਤੋਂ ਚੂਕੇ ੦ ਨੂੰ ਲਾਹਿ ੦ ਤੇ
ਆਪੂ ਨਾਦ ਹੁ: ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਕੇਲ: ਵੀਦਾ ਬਣੂ ਤੋਂ ਕਾਸੀ ੦ ਪੁਰੀ ਤੇ
ਦੁਆਰ ੦ ਕਾ ਗੀਗਾ ੦ ਤੇ ਦੇ ਗੰਗਾ ਸਾਗਰੁ ਤੇ ਬੇ ਣੀ ਦਾ ਸਠਿ ੦ ਤੀ
ਰਥੁ ਭੀ ਤੇਰੇ ਅੰਕਿ: ਸਰੂਪ ਮੈ ਮਾਰੀ: ਚਾਰੂ ਦੰਨ੍ਹਾ ਭਾਜਨ: ਰਾਜਾ ਹੈ ਪੀ
ਚਾ ੦ ਤਨਾ ਦੇ ਕਾਰੀ: ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਦਲੀ: ਅਦਾਲਤੀ ਭੇਦ: ਜੀ
ਵਈ ਸਰਦਾ ਤੇ ਜਮੁਦ ਅਮੂਲਾ ੦ ਹੋਰ ਹਿਆ ਹੈ ਕਿਧੇ ਸੋਹਰ ੦ ਦਾਂ ਤੇ
ਬੈਰਾਈ: ਵੈਰੀ ਤਮਾਈ: ਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਸਿਸੀ ਧਾ ਕਿਕੇ

ਰਪਾਰਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਨਿਹਕੇਵਲੁ: ਸੁਧਾ ਛੇਦਾ ਪਰਗਟੂ ਠਾਈ
ਸਭਮੈਂ ਆਪਾਰੈ: ਪਾਰੂ ਹੈ ਸਾਚੇ: ਹੇ ਸਾਚੇ ਮੇਲੇ। ਆਪਹਿ ਤਾਲੁ।
ਤੇਰੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚਿ ਜੋ ਮਿਲੇ ਹੈ ਸੋ ਅਗੋ ਤੂ ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲਾਉਦੇ ਨਵ
ਤੂ ਜੋ ਤੂੰ ਗੁਰਾ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚੁ ਮੇਲੇ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਉਤੇ: ਖਟੂ ਤੇ ਦਾਰਿ।
ਪਰਿ ਘਾਣੀ: ਦਾਨਾ ਉਤਰ ਘਾਣੀ ਹਰਿਦੀ ਗਾਣੀ। ਗਾਣਾਂ ਵਿਚਲੀ
ਪੂੰਜੀ: ਸਰਦਾ ਸਾਚੁ ਕਰਕੇ ਘਰ: ਓਨ੍ਹਾ ਹੈ ਸੀ। ਤਿਨ ਕਾਲੁ ਕਰੈ ਨ ਦੇ
ਖਹੁ: ਦੇਖਨ ਛਾਦ ਦੇਖੁ ਹੈ ਹਰੀ ਵ ਦੇਖਹੁ ਗੋ।੧੬।੨। ਮਾਰੂ ਮ:੧।
ਮਾਤੰ ਵਲਾਂ ਚੋਲੀ ਨੇ ਹਿਰੂਪਾ ਛੋਹਰ: ਮਾਗਿਆ ਤਾ ਨੀ ਦੰ ਸੇ
ਤੀਰੂਪਾ ਕਰੇ: ਕਰੇ ਚਾਰੇ। ਲੋਭ ਨਾਲੁ ਸੂਝੇ: ਲਹੂ ਤੇ ਆਕੀ: ਮਾਠਾ
ਕੀ ਧਾਰ: ਦੇਰਖਿਆ ਸੁਰਤਿ: ਸੁੰਦਰ ਕਰਿ: ਕੀਤੀ ਪਾਰਾ: ਪ
ਰੂਦਾਰੁ ਨੇ ਜੋਤਿ: ਗਿਆ ਤੁਤੇ ਦਾਤ ਜੇਤੀ। ਮਿਤਕੀ ਹੈ ਵਹਿਦਾ ਜੈ
ਤੀਜਾ ਤਹੇ ਜੇਤੀਆ ਦੇਖਹਿ। ਤਾਂ ਘਰ: ਹਿਦੇ ਵ ਸਤਿ ਸਿਗਾਖਾਇ
ਆ: ਧਾਰਿਆ ਥਰਾਪੇ।੨। ਇੰਦ੍ਰੂ ਤੇ ਮਨਾਕ ਮਲ। ਗੁਣਾ ਰੂਪ ਮਿਹਰ
ਸਰਸਭਰ: ਹਿਦਾ ਸਰ ਹਰਿਆ ਭਇਆ ਲਭਾਲ ਕੂਹੋ ਇ ਖਾਈ।
ਜਾਣਿਆ ਨ ਹੋਇਆ ਸੀ ਰੂਲ: ਸੀ ਸਾਰੂ ਬਾਏ: ਲੋਕੁ ਮੇ ਸਮ
ਰ: ਹੁਕਮਾ ਜਿਨਾ ਮਨਿਆ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰਿ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਜੋ ਸਭੂ।
ਦੀਨ ਕਰਕੇ ਪਾਈ। ਆਪਣੀ ਵ ਜਗਤੁ ਦੀ ਗੋ ਇਲਕੂ। ਦਾਂ
ਗੁਰ ਹਿਣਾ ਹੈ ਤਮਾਸਾ। ਤਿਸ ਦਾ ਹੈ ਜਗੁ ਪਰੁ ਹੈ ਧੁਧੂਕਾਰੇ: ਧੁਦ
ਆਕਾਰੁ ਜਿਉ। ਤੇ ਜਿਉ ਭਖੁ ਲਾਈ: ਭੁਲੀਦਾ ਹੈ ਤਖਤਿ:
ਸਰੂਪ ਦੀ ਆਸਿਆ। ਤਿਸੁ ਮੈਂ ਹੀ ਪੂਰੀ ਈ: ਪੂਰੀਆਂ ਤੇ ਤਾ
ੜੀ: ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਨਗਰੀ। ਦੇਹਿ ਤੇ ਹਿਦੇ ਰੂਪਾ ਚਾਦ: ਚਾਹੇ
ਸਾਚੁ। ਨਮਾਸਾਚੇ। ਨਾਮੁ ਕਰਕੇ ਮਿਲੇ ਵਾਈ। ਤਿਨਾ ਜੀਏ: ਜੀ
ਵਨੂ ਹੈ ਵੈ ਦੂਏ: ਦੈਤਾ ਤੀਏ: ਤਿਨਾ ਗੁਣਾ ਕਰੂ ਪਤਿ: ਪਤੀਨੂ ਦ
ਪਤਿ ਸਾਰਲੀ: ਗਲਿਆ ਨੇ ਗਾਤਾ। ਤਿਸੁ ਮੇ ਕਾਈ: ਕੋਈ ਛੁਦਾ
ਜੀਭ ਸਾਚੇ ਰਸਾਇਣਿਆ ਸਿਗੀ। ਭਾਇਆ ਹੁਣਾ ਭਰਦੀ: ਭਰਮੁ ਸੋਤ:
ਸੁਣਿ ਕੇ ਜੋਤਿ ੨: ਜੇਤੀ ਦਿਖੇ ਗਿਆ ਤਾ ਚਖਿ ੨: ਸਆਇ ਸਮਾਇ ਕੰਮ
ਦਿਤੋ ਪਉਣ ਪਰਧਰ ਨ: ਹੀਦੇ ਦੋਹਿ। ਤਾਂ ਥੀ ਤ੍ਰਿਪੁ। ਨੂ ਸਾਲ
ਹੀ: ਹੁਨੇਹਾਂ ਵੈਰਾਗੀ: ਵਿਵੇਕ ਤ ਹੈ ਕੇ ਤੜੀ: ਬੀਤੀ।੧੬।੩। ਮਾਰੂ ਮ:੧
ਪਾਰੈ: ਪਾਰੁ ਹੈ ਹੇ ਜੋਗ: ਜੁਗਤ ਦੀ ਸਾਚੇ। ਵਿਖੇ ਤਾੜੀ ਕਰੈ: ਕਾਰੂ ਰਿ
ਹਾ ਹੈ ਤਾੜੀ: ਥੀਤੀ ਆਪ ਹੈ ਦਿਖੇ ਲਾਈ ਸੀ ਨਾਮੁ। ਕਰਕੇ ਹੋਈ ਅਨਿ
ਆਈ। ਐਥੇ ਤਖਤਿ: ਸਰੂਪ ਦੀ। ਰਤਾਈ ਹੋਈ ਅਗੋਸਿ ਤੇ ਖੰਡਨੂ
ਸੋ ਸਾਤ ਸਤੁ। ਸਭ ਮੈਂ ਵ ਜਤਿ ਸਤਿ ਨਿਰਾਹਾਰ ਗਭੀਰਾ ਦਰ ਤੈ ਸਭ

ਮਃ ੧ ਸਚੁ ॰ ਸੂਪਰ ਖੇ: ਖਰਾ ਹੈ ਵਾਈ ॰ ਜਿਨੀ ਸਾਚੁ ॰ ਕਰਕੇ ਰਜ
ਈ ॰ ਦਾ ਜੋ ਜਾਗਿ ॰ ਮੈਂ ਸਤੁ ॰ ਹੁਕਮਾ ਮੰਨ ਨੂ ॰ ਅਭੁ ਮੁਖਿ ਮੈਂ ਸਭੁ
ਜੋ ਹੈ ਖਾਈ ਹੈ ਅਹੈ ਕਲਾਂ: ਪਦੁ ਦ ਭਾਗਾ ਚਰ ਣੁ ॰ ਰਹੇ ਤੋ ਦੁ
ਖਿਧਾ ॰ ਕਾਰ ਸੁਕੀ! ਹਟਿਆ ਪਦੋ: ਪਏ ਵ ਜਲੋ ਅਦਾਈ:
ਅਦੈ ਕੂਤਾਈ ਮੈਂ ਦਕਰ ਕੋ ਢੂੰਢਦਾ ਸਬਦੇ ਅੰਤਰੁ: ਸਬਦੁ ਅੰਦਰੁ
ਦੇ ਕਿ ਉਰੀ ਸੋ ॰ ਮਨੁ ਦਾ ਹਰੀ ਜੋ ਜੋਸੀ: ਸੂਝਾ ਪੂਰਿ ॰ ਮੋ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਪਰ ॰ ਨੇ ਸਤਿ ਬਾਈ: ਤਿਥੇ ਹੀ ਹੈ ਬਾਏ: ਲੋਕੁ ਦ ਸਤੇ
ਖੇਧੇ ॰ ਹੋਏ ਕਿਮਾਈ: ਕੋ ਗਾਹੀ: ਗੁਰੇ ਨਾਦਾਰ ਥ ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਵੈ ਲਾਹੀ: ਲਾਹੁ ਨੇ ਕਾਰਿ ਕਰਿ ॰ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਧੁਧੀ ਆਈਆ ॰
ਦੀ ਸਚੁ ॰ ਦੀ ਜਿਕਾ ਵੀਚਾ ਰੀ: ਭੁਦਾਂਨ ॰ ਤਿ ਨਦੀ ਨਿਰਾਹੇ:
ਗਿਹਣ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤੈ ਹਰਿ ॰ ਤੇ ਭੂਲ: ਨਾਮੁ ਦਯਾ ਮਿਲਤਾ ਭਾਖੀ:
ਕਹੀ ਹੈ ਛੁਟੇ ਕੂੜੂੰ ਦਾ ਦਰ ਤਾਰਾ ਦਰਤੈ ਜਿਰੈ ਦਾ: ਸਿਰ ਸਰੁਹਾ
ਰਾ ਛੁਟਾ ਛਿਦਾ ਵੀਦਾ: ਥੀਏਆ ਦਾ ਮੂਲਾਂ ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਾਮੀ ॰ ਭੂ
ਪਹੈ ਸਿਤਾ ਵੀ: ਸਿਤਾਂ ਵਦਾ ਆਪ ॰ ਣਾ ਆਪੁ ਤਾਰੇ: ਤਾਰੁ ਨੇ ਛੁਟੇ
ਅਸਿਖ ਰੋ ਟਿ ਜੀਆਂ ॰ ਦਾ ਕਉ ॰ ਹੈ ਤੇ ਤਿਸ ਮੈ ਡਾਰੀ ॰ ਹੈ ਦਾ ਨੂ
ਪਾਰੀ: ਪਾਰੁ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ॰ ਨੂ ਸਾਚੁ ॰ ਨਮੁ ਹਿਰਜਾਈ ॥੧੯॥ ਮਾਝ ਮਃ
੧ ॥ ਸਬਾਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰੇ ਤਾ ਮਿਲਾਏ: ਮਿਲੋ ਜਾ ਹਤਿ ॰ ਪਦੁ
ਮੈ ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਏਹੁ ਜਾਣਿਆ ਸੇਵ ॰ ਲਗੇ ਹ ਸਬਾਦਿ ॰ ਕ
ਗਿ ਵੇਦ: ਭੇਦ ਕਾਰੀ: ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੜਿਆਈ ॰ ਦੋਏ ਦੇ ਰ: ਦੋ
ਦੇ ਨਾ ਕਾਚੋ ॰ ਜੀਦਾ ਮਲ: ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਸਾਚੁ ॰ ਦਿਖੇ ਦਾ ਹਰੀ
ਲਾਈ ॰ ਧੁਧੀ ਅਲਿਦ: ਧ੍ਰਿਤੀ ਲਟੈ ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਸਾਧਨੁ ॰ ਰਹੇ
ਹੇ ਭਾਈ ਕੂੜੈ: ਕੂੜੁ ਕਰ ਕੈ ਗਾਤੀ ॰ ਧੁਧੀ ਤੇ ਤਨੁ ਕਾਰਿ ਜੇ ਪੇਧੇ ॰
ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪੂਜਾ ਕੁ ਕਾਰਿ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾ ਦੀ ਅਮੁਨੀ ॰ ਜਿਨਾ ਦੀ ਧੁ
ਧੀ ਸੋ ਵਾੜੀ: ਵਾੜੀਆਂ ਨੇ ਉਜਾੜੂ ਉਜਾੜੀ: ਉਜਾੜੀਆਂ ਨੇ
ਉਜਾੜੀ ਹੈ ਦ ਉਜਾੜੀ ਦੀ ਉਜਾੜੀ ਹੈ ਉਜਾੜੀਆਂ ਨੇ ਸਾਏ:
ਸਾਏ ਦ ਹਛੁਟਾ ਮਿਲੇ ॰ ਤਾਂ ਧੁਧੀ ਰਤਨੁ ॰ ਕਰਿ ਹੋਈ ਜੋਈ ॰ ਸ
ਭੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਨੇ ਜੋਤੀ ਦਿਖੇ ਭੁਲੀ ॰ ਜਿਦੁ ਧ ਸੁਣੀ ਪਰਿ ਰ: ਜਾਲਿ
ਜਾਲਿ ਅਜਗਰ: ਭਾਰੀ ਕਾਰੁ ॰ ਕਰਿ ਧੁਧੀ ਧਾਦ: ਦਾਦਾ ਦਿਖ
ਲਿਹੁ ॰ ਕੋਈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ॰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿਨਾਂ ਸਾਦੇ: ਧਾਰੋ ਦਾਖਾਦੀ
ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾਤੀ: ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਵਾਹੇ: ਵਾਹੁ ਦੀ ਸਮਾਹੇ: ਪੁਚਾਦੇ ॥

ਛੇਦਾ। ਆਲੁ ਦਾਤਾ ਦੂਰਿ। ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਹੀ। ਆਪੇ ਆਪੇ: ਆਪੇ ਆ
ਪ ਛੇਦਾ। ਗੁਰੁ ਗਤਿ ਤੇ ਪੂਰੀ ੦ ਕਰ ਕੇ। ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਲਖਾਈ:
ਲਖਿਆ ਹੈ। ਵਾਦ ਏ ੦ ਹੋਏ ਤੇਰੇ ਪਾਏ ੦ ਹਰਿ ਦੀ ਗਤਿ ੦ ਤੇ ਜੋ ਹੈ
ਦੇਹ ੦ ਨੂੰ ਲਖਾਈ: ਲੈਪੇ ਉਜਾੜੁ: ਅੰਜਾੜ੍ਹੀ ਆਦਵੀ: ਆਦਕੈ
ਪਚਿ ਰ: ਖੋਇ ਖੋਇਆ ਕੂੜੁ ੦ ਕਰਿ ਕੇ। ਜਾਚਿ ੦ ਮੈਂ। ਛੇਦਾ। ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਮਾਲਿਕੁ ਦੇ ਸਾਥੁ ਤਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਵ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਮਿਲੇ
ਮਨਿ ਭਾਏ: ਭਾਵਦਾ ॥੧॥੫॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧॥ ਧਾਤੁ: ਟਲਧੁ ਦਾਤਾ ਹੈ
ਉਪਾਈ ੦ ਈਸਰ ਹੋਰ ਕੇ। ਪੂਰੇ ੦ ਹੈ। ਵਡਾਈ ੦ ਪਾਪਾ ਤੇ ਹੋਈ ਆ ਰਸੋ
ਰੈ: ਰਸਾਇ ਕੇ। ਪਰਹਰਿ: ਪਰਹਾਰਿ ਆਨਾ ਹੈ। ਸੂਤ ੦ ਆਦਿ ਦਸ। ਲਾਇ
ਕੁਲ: ਸਮੂਹ ਵ ਕੁਲਿ। ਸਾਚੁ ੦ ਨਾ ਪਰੀ ਸਾਹਿ: ਪਰੇਸਹਿ ਵਪਰਖੇ
ਵ ਪਰਮੈ ਅਮਲ ੦ ਰੂਪ। ਕੁਗਤਿ ੦ ਨਾਲੁ ਵਛੇਦਾ। ਓਹਿ ਕਰ।
ਤਿ ਰਹਹਿ। ਪ੍ਰਾਣੀ: ਨਾਸੀ ਹੈ। ਜਪੁ ਰ: ਜਪੁ ਨੂੰ ਜਪਿ ਵਾਈਕ
ਰਿਤੇ। ਕਥਾੜ੍ਹ: ਗੱਪਾ ਵ ਲਬਾੜ੍ਹਾ ਕੂੜੁ ੦ ਕਰਿ ਉਛਾਹਾੜੂ: ਉ
ਤਸਾਹ ਨਾਲ ਵ ਉਛਾਲਿ ਕੇ। ਹਉਮੈ ੦ ਕੌਰਾ ਦੂਰੁ: ਦੈਤੁ ਤਾ ਪਚੇ ੦ ਅ
ਪੁਤ ਹੈ ਰੁਨਾਨਾ ਤਾਤਿ: ਖਾਸੁ ਵ ਹੈ ਪਿਆਰੇ। ਪਾੜ੍ਹੀਰ: ਪਾਇ ਪਾਇ ਕੇ
ਸਖਾਈ ੦ ਹੋਂ ਦੇ। ਛੇਦਾ। ਧੀਯੁ ਓ ਪਟਾਈ: ਤੇਲ ਪਟਤਾ ਛੇਰ ਦੁਛੇਦਾ
ਹੇਕਾਈ ਓ ਬਿਮਲ: ਵਿਸੇਸ ਮਲ ਵਾਲੀ ਨਦੀ ੦ ਵੈਤੁਰਨੀ। ਅਗਨਿ ੦
ਦਾ ਕੁੰਡ ਹੈ। ਬਿਖੁ ੦ ਦਾ ਝੋਲਾ: ਚਹੁੰ ਹੈ। ਭੜੂਰ। ਭੜੂਕ ਭੜਕ ਚਲੇ॥
ਸਾਗਰੁ ੦ ਵੈਤਰਨੀ। ਪਾੜ੍ਹੀ: ਪਾਇ ਕੇ। ਤਾਈ ੦ ਕਰ ਕੇ। ਪਾਹਿ: ਪਾਸਾ
ਦਾਨੁ ੦ ਹੈ ਵ ਦੇਦਾ ਹੈ। ਅਪਣੇ ਕੋਂ ਨੇਕਾ ਜਾਣੇ ੦ ਹਰਿ ਪਾਦ ਣਦੀ॥
ਜਿਨ ੦ ਹਰਿ ਕਮਾਈ: ਕਮਾਂਦ ਨੇ ਕਾਰ। ਚੇਕਾਰ ੦ ਮੈਂ ਨ ਸਿਰੁ ੦ ਪਰ
ਦੇਤਾ ਪਾਪੇ: ਬੀਦਨਾ ਕਰਿ ਆ ਦਾਰਿ ੦ ਹਰੀ ਆਂ ਨੇ ਦਾਰੇ: ਨਦਾਰਿ ਕਾਰਿ।
ਤਾਰੀ: ਚੇੜ੍ਹੀ ਕਾਰਿ। ਨਿਵਾਸੀ ੦ ਹੈ। ਨਾਸੀ ੦ ਰੂਪ ਹੈ ਓਹੁ ਜੀਵਾ ਸਥ
ਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਜੋ ਹੈ। ਨਿਰਮਲ: ਰਹਿਤ ਮਲ ਤੇ ਵ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਰੂਪ। ਅੰਧਿ
ਆਰਾ: ਮੈਲਾ ਵ ਅੰਧੇਰਾ। ਤਖਤਿ। ਸਾਤਿ ਸੀਗਾਦ ਸਰੂਪਾ। ਆਰਾ:
ਵਹੇ। ਜੇਦ ਕੁ ੦ ਜੋ ਹੈ ਸੋ। ਨਾਦੀ ਚਾਰੇ: ਵਿਚਾਰੀ। ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੀ।
ਸਾਥ ੦ ਕਹਿਆ ਪਿਤਾ ਹਾ: ਬਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤਿ ੦ ਹੈ ਬੇਦ ਨਾਤੇ ਨੇ ਸੇ
ਸਾਹੁ ਤੋਂ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ: ਦਾਸ ਦਾ ਦਾਸ ਸਾਹਿ ੦ ਨਾਲੁ ॥੧॥੬॥ ਮਾ
ਰੂ ਮ: ੧॥ ਚਾਰੇ: ਚਾਰ ਹੀ ਮੋਲਾਈ ੦ ਸੋ ਆਪਣੇ ਮੋਂ ਕਾਰ ੦ ਤੋਂ ਤਾਏ:
ਤਦੋ ਧੰਧ: ਧੰਦਿਆਂ ਦਾ। ਛਤੀਹ: ਕੋਈ। ਚਲਾਏ ੦ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ॥
ਗਪਤਿ: ਗੁਪਤ ਤਾ ਹੀ ਧੁਰਹੁ ਜਾਗ। ਚਤੁ ਆਰੇ: ਚਾਰੇ ਮੋ। ਛੇਰਾ। ਸਤ

ਘਟਿ ਘਟਿ ਵੇਖਿ ਦਰ ਮਝਾ ਰੂਦਰ ਤੇ ਏਕਾ ਏਕੀ: ਏਕੋ ਇਕੁ ਆਕਾਰਾ ॰ ਦੂ
ਨਾਰਾ ਮਿਲਿ: ਮੈ ਮਿਲਾਇ ਇਕੋ ਸਰੀਆ: ਪ੍ਰਿਜਿਆ ਛਿਦਾ ਤੀਆ: ਤੇਰੀ
ਦਮੋਹ ਕੇਅਰਿ ਗਾਮਹ ਲੀ: ਸਠ ਮਹਲਾ ਮੈ ਜੋ ਰਿਗਿਆ ਹੈ ਕਿਤ ਲ: ਕੁੰਤਮੇ
ਧਿਆਨੀ ॰ ਬਾਤੇ ਅੰਤਰਿ ॰ ਆਪ ਹੁਤੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਹਲੇ ॰ ਕੋਸਾਖ੍ਰਮੇ ਹਿ
ਖਾਹੇ ਯਤਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਪਾਵੈ ਦ ਲੋਹਨੂੰ ਸਿਦ ॰ ਛੋਡਿ ਕੇ ਤੇ ਘਰਿ ॰ ਮੋ
ਪਿਤ੍ਰ: ਧਜੀ ਧੁਲੇ ॰ ਜੀਵ ਲੋਮਰਿ ॰ ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ॰ ਨੂੰ ਸਾਜਾਦੂ ਕਰਿ ਹੋ
ਵੈਰਾਗੀ ਲਾ ॰ ਸੀਸਜ: ਸੀਧਾਲੁ ਕਾ ਜਾਹਿ ॰ ਤਾਂ ਕਿ ॰ ਆਪ ਜਿਜਾਰਾ: ਸੋ
ਸਾਰੂ ਦਿਖੈ ਗਬੂ: ਵਸਤੂ ਆਤੋ ॰ ਕਰਕੇ ਬਿ ਨਾਸ ੨: ਤਿਨ ਕਦਲ ਕਰੋ
ਮੂਠੇ ॰ ਸੋ ਕੋ ਆਪ ॰ ਨਾ ਬਸਰ ॰ ਵਤਾ ਛੇ ਦਾ ਵੇਹੀ: ਜੀਵਦਾ ਤਨ
ਬਿਰਧ ਭਇਆ ਛੀ ਜੋ ਜਪਈ: ਜਪਦਾ ਅੰਤੁ ਦਾ ਕਾਲੇ ॰ ਜੀਵ
ਸੁਨ ॰ ਕਰਿ ਮਾਰੇ: ਆਰੁਪ ਤ੍ਰੈ: ੨ ਵੈ ਛੁਰੋ: ਫਰੁਪਾ ਪਾਰੁ ਪੀਆ
ਏ ॰ ਜਿਨਾ ਮਾਰਾ ॰ ਧਾਦਿਆ ਮੋ ਪੇ ਪੇ ਸੇ: ਪੇਨੇ ਤੇ ਰਸੀ: ਖੁਸੀਆ ਅਤੇ:
ਹ੍ਰਿਦੈ ਦੀ ਅਸਰ: ਭੁਲੇ ਅਪਸਰ: ਬੁਰੇ ਚਾਰਾ: ਜੋ ਰੁਹੇ ਸਧਾਦਿ:
ਧੂਹ ਮਨੁ ਘਰ ਮੈ ਚਲੇ: ਵਿਚਰੈ ਸਚਿ ॰ ਕਰਕੇ ਪਰਾ: ਏ ਰਾਣ ਸਧੋ
ਦਿ ॰ ਕਰ ਪੇਸ੍ਰੈ: ਪੇ ਦੇਤਿ ਦਾ ਦੀਆ ਛੇ ਦਾ ਏਤੇ ਸਕਾ ਵੈਤਾਂ ਆਪੇ ਬਖ
ਸਿਲਏ ਜਾਣੇ ॰ ਹਰਿਪੁਰਾਣ ਹੈ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਸੀਸਾ ਰੁਪ ਛੇ ਦਾ ਸਚੁ
ਤਾਰਣ ਹਾਰਾ ਤਾਰੇ ॥੧॥੭॥ ਸਾਰੁਮ: ਪਸਾ ॰ ਰਖਾ ਦੀਆ ॰ ਵਿਚੁ
ਅੰਤਰ ॰ ਹੋ ਹਿਸ ॰ ਹਾਂ ਹੋ ਜਾਰੇ: ਸਾਰੂ ਹੋ ਜਸ ॰ ਰੂਪੀ ਜਿਸ ਦੇ
ਅਗਾਹੁ: ਅਗਾਹੋ ਅਗਾਹ ਧੇ ਗਾਹਿਆ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹਹਿ ॰ ਦੁ
ਚਾਰ: ਪਜੋ ਹੋ ਆਤੋ ॰ ਦੇ ਕੋ ਸਜੀਨ: ਜੀ ਨਕਰੋ ਕੁਨੋ: ਕੋਈ ਹੋ
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ: ਜਦਾਸ ਦਾ ਹੁ ਕੀਨਾ: ਕੀਤਾ ਹੋ ਆਪ ਰਸੁ ॰ ਅ
ਸਰੂਪੀ ਪਾਏ: ਪਾਈਏ ਛੇ ਦਾ ਜਗਤਿ ਦਾ ਗੁਰੂ: ਏਤੁ ਨਾਹੀ ਨਰ:
ਠੋਰਾ ਹੋਇਆ ਧਾਰਮਿ: ਕਹੀ ਜੋਗੀ: ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾਰੀ ॰ ਦੋਹਿ
ਭੁਪਾ ਚੋਸ ॰ ਨੂੰ ਹੋ ਇਕੋ ਮਤ: ਗੁਰਮਤਿ ਛਾ ਜੋ: ਦਿਆਪੁਰ ਹੋ
ਚਾਜੇ: ਖੋਲਿ ਰਹਿਆ ਹੋ ਦੁਤ: ਦੁਤਾਂ ਦੀ ਕੀਨਾ ॰ ਕਰਮਾ ਦੋਸ:
ਦੋ ਸਹੋ ਇਸ ਕਥਾ ਚਲਨ ॰ ਦਾ ਖਾਏ ॰ ਤੇ ਰੂਪੀ ਹੋ ਵੈਰਾਸੀ ਹ ॰
ਜੀਨਾ ਮੈ ਸੇ ਖੇਤੇ ਨਰਕ ਸਾਕਤੁ ਨਾ ਕੀਚੇ ॰ ਕਰਮਾ ਬਾਧਾ ॰ ਸੋ ਖੇ
ਤੈ ਸਮਾਨੂ ਕੀੜੀ ॰ ਜਿਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪੀੜੀ ॰ ਦੋਹੋ ਸੁਤ ਆਦਿ
ਕੋਈ ਆਪ ਰਾਇ ਇਹ: ਨਿਮਿਤ ਜਿਸ ਏ ਇਹੁ: ਚੀਰੁ ਪਾਦਿਰਲੇ ॰ ਹੇ
ਜੋ ਅਹਲ ਹੁ: ਦਾ ਆਖਿ: ਦਆਹੇ ਸੋ ਨੇ: ਲਖਾ ਪਰਿ ॰ ਕੁਦਿ

ਸੀ॰ ਸਿਤੁਸੋਆਤਿ॰ ਕਰਿਆ ਰਾਮੇ: ਰਮਨਾ ਸਾਰਦ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ
ਡੇਰੇ॰ ਹੈਂ ਸਿਵ ਸਿਰ॰ ਦਾ ਜੋ ਦਾਹਿ॰ ਤਿਨ ਦਾ ਤੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜੋਤਿਗੁ
ਰੂ ਛਡਾਏ ਵਹੁ ਤਾ ਤੇਰੂੰ॰ ਓਨਾ ਕਾਈ॰ ਕਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਡੀਰਾਂ॰ ਹੈ ਸੋ ॥੮॥
ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਪਾਰਣੁ॰ ਜਿਹਾ ਹਮਾਰਾ ਰਾਮੁ ਹੈ ਰਮਈਆ: ਰਮਿਆ
ਹੈ ਕਾਲ॰ ਕਾਲ ਅਲਖੁ ਹੈ ਅਖਿ: ਅਖਾ ਜੋਈ ਲਖਿਆ ਆਤੇ ਜੋਈ
ਅਖਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਆਗਾਨਿ ਪਾਂਣੀ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਮਿਸਾਰੁ
ਗਹਰਾ: ਭੂਪਾ ਰੁਰ: ਪੂਜਾ ਜੋ ਹੈਂ ਮਾਰਿਜਾਹੀ: ਤਿਨਕਾਲ ਕਰੈ
ਆਪ: ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ ਭਉ ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਜੋ ਲੀ: ਸੁਜਾਗੁ
ਰਾ॰ ਤੇ ਹੈ ਰਾਧਕ॰ ਦਾ ਪਰਮਪਿਰੁ: ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪੀ ਅਰੂ: ਕੌਣਾ
ਵਿਕਾਰ॰ ਦੀ ਅਪੂਤ: ਜੀਵ ਨੂੰ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਅਪਚਾਹਿ: ਜਲਾਹਿ ਪੇਰੈ॰
ਕਰਿ ਲੀਨੀ: ਛਈਦੀ ਹੈ ਓਥੇ ਜਾਂਦੇ॰ ਜਿਥੇ ਧਾਰਾ ਸੂਰਜ
ਅਗਨਿ॰ ਦਾ ਕੁੰਡ ਹੈ ਤੇ ਬਿਖੁ ਦਾ ਝਾਲ: ਧਨੁ ਹੈ ਅਪਤਿ: ਧਿ
ਅਨੁ ਹੈ ਪਸੂ ਮਨ ਮੁਖ ਤਥ ਕਰੈ ਹੈ ਆਹੇ ਅਨਸ॰ ਕਰਿ ਧੁਰਾ॰
ਲਗਾ ਓਸੁ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਕਲਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਸਿਰਿ
ਹੈ ਆਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਲ॰ ਤੇ ਪਾਭੁਲ ਪੇਰਗਾ ਗੁਰ॰ ਪਾਸਾਨ ਲਮਿ॰ ਤਿ
ਸੁਕਰਿ ਹੈ ਇਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਕਲਤੂ॰ ਦਾ ਹੇਤ ਜਾਗਿ ਮੇ ਮੋਹੁ॰ ਦਾ ਸਤੁ:
ਸਾਹੁ ਪਾੜ੍ਹਿਰ: ਪਾਇਆ ਇ ਕਾਹੀ: ਅਗਨੀ ਮੇਂ ਦਾਣ੍ਹ: ਦਾਤਾ ਹੈ
ਕੇਤਾ: ਕਾਮ ਦਾ ਪਾਣਇ: ਧਪੀ ਰੂਪੀ ਪੇਰੁ ਮੇਂ ਤਨ॰ ਜੀਵ ਦਾ ਲੋਕੀ
ਜੈਸੰਤ ਥੇਹੁ: ਸੀਰ ਰੁਖੇ ਹੁ ਮੇ ਰਲੈ ਜੇਲ: ਮਿਲ ਵਧ ਸਕੁ ਹੈ
ਤੇਰੇ॰ ਤਿਸ ਦਾ ਧਲ ਮਾਇਆ॰ ਰੂਪੀ ਭੂਅੰਗ ਮਾਣਿ ਪਿਵਾਲ
ਹੈ ਰਤੁ॰ ਹੇ ਜੋ ਪਤ੍ਰਿਆਰਾ: ਪਠਿਆ ਹੈ ਗਾਰਿ ਦਾ ਨਿਸਚਾ
ਹੋਇਆ ਓਨਾ ਨੂੰ ਅਕਾਂ: ਕਿਆ ਦੇ ਕਦੂ ਧਪਾਹਿ॰ ਸਾਪ ਤੇ ਅਸੈ
ਗਾਂ ਨੂੰ ਸੂਕਰ॰ ਦੇਤਾ ਭਉ ਤੂ: ਭਉ ਭਉ ਕਰ ਕੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇਰ
ਉਭਉ ਕਰੇ ਘਚਨਾ ਕਾਰਿ ਦਾ ਮੇਸਾਂ ਹੂੰ ਮੇਂ ਜਨੁ ਮਕੇ ਭਉ ਣਹਾਰੇ ਹੋ
ਕੋ ਤਨ॰ ਦੋ ਹਾਰੀ॰ ਗੀ ਹੈ ਟੇਕੇ: ਇਕੋ ਸਦੇ॰ ਕਾਰਿ ਪਰੇ
ਕੇ॰ ਪਾਏ ਹੈ ਇਕੁ ਦੀ ਅਮੋਲਕੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਜਸੁ॰ ਹੀ ਨਾਮੁ॰
ਜਪੁ ਤੇ ਲੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਕਰਿ ਹਾਰਿ ਜਪਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ॥ ਛਹਾਰ ਮੇਲਾ ੧੭।
੮ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਪਾਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਅੰਤਰਿ ਗਤਿ: ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਇ
ਧੀਆ ਕੈ: ਨੂੰ ਮੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਿ ਕੇ ਤਾ ਅੰਤਰਾ ਗਤਿ: ਨ
ਸੁਹੈਇਆ ਪਾਰਿ॰ ਮੇਂ ਜੋ ਹਿਣਿ: ਤਕਾਣਿ ਜਾਹਿ॰ ਅਥੇ ਤੇ ਹੋ
ਇ ਦੁਖਾ: ਦੁਖਾ ਮੀਠਾ॰ ਜਿਸ ਦਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਰਾਮ ਰਿਗਾਤੇ

ਕਹਰਾਮਿਤਸ ਸਾਰਾ: ਸਾਰ ਹੈ ਟਿਕਾਣਾ: ਸਲੋਕੁ ਅਥਨ॥ ਤਾਸਦੁ॥
ਭੂਪਤਿ ਤਤੁ: ਗ੍ਰਿਆਨ ਨਾਹਰਿ॥ ਵਿਖੇ ਕਾਉਣ॥ ਨਾਦਾਣਾ: ਦੁਨੀ
ਏਆ ਸਧਾਰੇ: ਧੂਹਮੁ ਮੈਂਹਾਰੁ॥ ਵੇਦ ਨੇਹਾਰਿ ਦੇ ਜੈਮੁ॥ ਦਾ ਮਿਲਿ:
ਮਿਲਾਇ ਕੈ ਰਤਨ॥ ਰੂਪ ਆਤਮ: ਜੀਵਰਾਮ॥ ਰੂਪ ਤੋਂ ਆਤਮ: ਜੀ
ਵ ਰੂਪ ਛੇ ਮੀਤੋਂ ਖਿਆ ਵਿਖੇ ਹਰੁ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨ ਹੁ ਗਹਹੁ॥ ਤੇਸਦਾ
ਆਤਮੁ: ਆਪ ਹੈ ਮੈਂ ਛੀਨਿਤੇ ਪਰਮਤੁ: ਪਾਰਿ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਭਾਇ
ਦੁ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਹੋਇਆ ਟੇਕ: ਟਿਕਿਆ ਹੈ ਅਨੇਕਾਂ॥ ਦੀ ਜੋਨੀ॥
ਮੈਥੋਂ ਤੇ ਅਗੇ ਪੂਰੇ ਸਾਕਤੰ॥ ਨਾਮੁ ਕੈ: ਮੁਕਦਾ ਕੀ॥ ਤਿਨਾਂ
ਸੋਂ ਅਨਰਿਓ: ਸਾਹਿਕਾ ਭੁਤਿਸ ਕਰੁ ਹੋਆ ਅਨਿਰ: ਅ
ਭਿਮਾਨੀ ਜਾਲਿ ਮੈਂ ਧਖਸੇ॥ ਗੁਰੂ ਮਾਨਿ: ਮੰਨੇ ਜੋ ਧਾਰਾਂ॥ ਨੂੰ
ਦ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਂਦ ਹੁੰ॥ ਰੋਗ ਪ੍ਰਕਾਰ: ਪ੍ਰਕਰੇ ਗਾ ਕੀਏ॥ ਆ ਨੁਸਾ
ਭ ਹੈ ਦੇਸ ਹੁ: ਸਹਾਰਾ ਕਾਰਾਰ: ਤਰਕਨੂੰ ਹੇ ਕੇ ਆਇਆ॥ ਪਿ
ਛੋਲਾਇਆ॥ ਅਗੋ ਚਾਲੇ॥ ਅੰਤਨਾ ਛਕੂ: ਪਾਯਾ ਭੂਪਿ ਬਿ
ਕਾਰਾ ਨੂੰ ਮਨੁ ਮਨਾਹਿ: ਮਨੁ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਅਥਨੈ॥ ਮਨੁ ਤੇ ਤਾਂ
ਹਰਿ॥ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਾਤੀ: ਪਾਈ ਦ ਪਛਾਤੀ ਦਪ: ਕਲੀ ਤਿਰਗਾ
ਤੀ ਹੈ ਧਿਧੀ ਅਖਿ: ਦੂਆ ਹੋ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਨੇ ਕਾਮ॥ ਦੀ ਧਖ
ਸੇ॥ ਤੂੰ ਹੈਂ ਇਤ॥੨॥੧੦॥ ਮਃ ੧: ਧਪਰੇ॥ ਹੰ ਹੋ ਧਿਧਾਤੁ: ਫਲਪ੍ਰ
ਦਾਤਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਰੂਪ॥ ਤੇਰਾ ਹੈ ਹੋ ਕਮ
ਤ: ਕਮਾਉ ਦੇਹੈ ਕਰਮਾ ਭਲੀ: ਚੰਗੀ ਹੈ ਤੇਰੀ॥ ਭੀ ਆਪੁ ਤੇ
ਆਪੇ ਭੀ ਲੋਈ: ਲੋਕੀ ਜਗਤ ਦਾ ਉਪਾਇ॥ ਇਦਾ ਸ।
ਗਨੀ॥ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਰਹਾਤ: ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਨਦੀ: ਹਿਸਹੇਨੂ ਲੇਕਰੇ
ਪਾਇਹੁ ਅਗਨੀ ਦੀ ਆਹੋ ਅਸ ਗਲ: ਗਿਆਨਕੁ ਸਧ
ਦਿ: ਧੂਹਮੁ ਮਤਿ॥ ਵਿਖੇ ਦਾਸ ਨਾਹਿ: ਸਾਕੂਦੇ ਨਾਰਾ ਖੇ॥ ਕੋ
ਜੋ ਛੇਦਾ ਅਤਨ ਪਚਤਰੂ ਪਾਰਿ ਮਹਿਦਾ ਸਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਸਧਾਰੇ
ਦੇਰਾਗਿ ਵਿਖੇ ਗਤੁ ਰਹਾਹਿ ਪਤੀਜੈ: ਕਿਸ ਚਾਕਰੁ ਤਾਂ ਟੇਕਾ
ਕੀਜੈ: ਟੇਕਾ ਟਿਕੀ ਐਂ ਛੇਦਾ ਧਰਮ ਮੰਦਰੁ: ਅੰਦਰੁ ਚੋਰ ਮੁਹੇ
ਅੰਤਾਰਿ: ਅੰਦਰੁ ਨਾ ਦੂਤ: ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ: ਰੈਲਾ ਪਾਉ ਦੇਨ ਦੂ
ਤ ਕੂਤ: ਕੂਤਾ ਦਤੁ ਕੀਹਾਲੇ: ਗਿਆਨ ਕਾ ਤਾਣਿ: ਖਿਚਾ ਖਿਚੀ
ਕਰਹਿ ਦਿਸਾ ਵਲੁ ਦੇਤਾਲੈ: ਦੇਤਲ ਦ ਭੂਤਾਂ ਸਧਦਾਂ॥ ਦੀ

ਜਾਤਾ॰ ਫਰਿ ਫਾਥਾ ਕੂੜਿ॰ ਰੂਪੀ ਕਲਰ ਕਾਰਿ ਹੋਵੈ ਦੇਰੀ॰ ਹੋ
ਇਆ ਤੇਰੀ ਰਹੋ ਪਾਪੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਚਾਰਿ॰ ਹੁਦੇ ਛੇਦਾ ਜਮੁ ਕਾਲਦੇ
ਕੋਬਰਿ: ਦੂਤਾਨੇ ਪਰਤਾ: ਪਾਇਆ ਦੇ ਪਛੁਤਾਹੇ ਪਾਪੇ॰ ਨੂ ਅਪ
ਣੀ: ਪਾਪੀ ਦੀ ਬਿਲਲਾਟੇ: ਪੁਕਾਰੇ ਤਿਨ੍ਹਾ ਪਰਤਾ: ਪਾਇ
ਆ ਨਾਮ ਸੀ॰ ਸੋ ਅੰਧ ਦੁਹੇਲਾ: ਅੰਧਾ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ
ਹੈ ਪਾਛੈ: ਜਾਲਿਆ ਕਿਰਖਾ॰ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਈਉ ਮਿਲੇ ਜਿ ਤਿਨ ਜਲ
ਲੇ: ਜਲੁ ਸੋ ਸਿਖ॰ ਨਾ ਜਾਦੇ॰ ਨਾ ਗਾਰ॰ ਨਾ ਰਾਤੀ॰ ਜੋ ਦੁਖ
ਭੇ ਜਨੁ ਨਾ ਕਿਆ: ਕੇਤੀ ਜਾਣੀ॰ ਜੋ ਭਗਤਿ ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਆਪੇ
ਸ॰ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਕਰੀ ਤੋ ਤਨਾ ਦਾ ਕੀਆ ਸਚ ਪਾਈ॰ ਸ੍ਰੀ
ਸੈਂ ਧਾਰਿ: ਜਿਨਾ ਦੇ ਧਾਰਿ ਦੀ ਪਕੁ ਦਿਤਾ ਹੈ ਗੁਰਾ ਤਿਨਾ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਛੇਦਾ ਗਏ ਆਂ ਨਰੂਪੀ ਦਾਰੂ ਸਮਹਾਮੀ
ਸਾਹੈ ਦਰਸਨੁ॰ ਹਰੀ ਦਾ ਧੈਰਾਗੀ: ਫਿਰਕਤ ਹੋ ਰੇ ਮਨੁ ਦੀ
ਯਾਨ: ਮੁਖਿ ਹੋ ਛਿਨਾ: ਛਾਤਾ ਜਿਸੁ॰ ਤੋ ਗੁਰੂ॰ ਦੁਆਰੇ
੧੭॥੧੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧॥ ਹਰੇ: ਹਾਰੂ ਹੈ ਘਰ॰ ਆਦੇ ਚਰੂ ਧਰੇ ਨੇ ਵਿ
ਚਾਰੇ: ਵੀਚਾਰਿ ਕੇ ਵੇਖੇ: ਪਾਲੇ ਤੇ ਆਪਾ ਵਿਕੀਰ: ਕਿਨਾ ਭਿਨ
ਪੰਦੀ: ਰਜੀ ਦੇ ਫੜਾ ਦੇਤ ਦੇ ਅਰੁ ਤਰੁ ਦਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਜਾਪਿ॰
ਮਿਲੇ ਜਾਨ: ਜਾਨੇ ਹਰਿ ਪਾਂਦੇ ਣਦੀ ਦੇ ਨਿ: ਦੇਦੇ ਨੇ ਫੜਾ॰
ਪਰੇ ਰਾਣਾ॰ ਨਾ ਤਤੁ: ਸਾਰੂ ਸੂਚੇ॰ ਕਈਏ ਹੈ ਤੇ ਸਾਚੁ ਨੂੰ ਰਾਰਾ:
ਬੀਜ ਦੇ ਨਾਮ ਸਾਲ ਹੈ: ਸਕੂ ਪਭੂ ਦਾਨਾ: ਦਨਾ ਹੈ ਸਚੁ ਨੂੰ ਪਰਾਖੇ:
ਪਰਖਦਾ ਹੈ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਕੇਤੀ॰ ਆਂ ਜਾਣੀ॰ ਹਰਿ ਭੋ
ਤਾਹਾ: ਤਿਸਟੀ ਨੇ ਦੇ ਬੁਧਿ ਤਿਸ ਹੀ ਹੈ ਦਾ ਧਾਏ: ਅਠੇਦਾ
ਗਾਏ॰ ਵਿਦਾ ਹਾਦੇ ਕਾ ਸੋ ਛੇਦਾ ਏਹੁ ਸਿਰਿ ਪਰੁ ਸਹਾਦਾ ਕਿਰ
ਤੁ ਭਾਇਆ ਹੈ ਦੀਏ: ਪਾਏ ਤੇ ਲੇ ਤੇ॰ ਜੋ ਸੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸੀ
ਲਰੂਪੀ ਸਨਾਹਾ ਪਹਿਰਿਆ ਹੈ ਨੀਕੇ: ਭਲੇ ਹੈ ਗੁਰ॰ ਤੇ ਸੋ
ਹੈ ਛੇਦਾ ਦਖਰੂ ਧਨੁ ਦੇ ਧਨ ਤਾ ਜੋ ਗੁਰਾ ਸਚੇ॰ ਕਰਿ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ
ਹੈ ਕਰੇ॰ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਸਾਧ ਤੂੰ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਸੀਤ ਧੋਤੇ ਰਾਜਿ:
ਸਾਆ ਸਾਰੂ ਪੀਲੀ ਆਂ ਭਾਣੇ॰ ਅਨੁ ਸਾਰੂ ਦੁਜੇ॰ ਕਾ ਦਕਾ ਥਿਆ ਅੰ
ਧਲੀ॰ ਦੇਖ ਣਦਲੇ ਤੇ ਸੁਾਹਿਨ ਦਲੇ ਧੋ ਲੌ ਹੈ ਸੋ ਐਥੋ ਤਰਾ:
ਤਿਥੇ॰ ਪਲੇ ਕੇ ਸੋ ਦੁਖੀ: ਦੁਖ ਸੋ ਜਾਹ: ਜਾਦੇ ਗਾ ਰਿਆ ਨਾਲੇ
ਆਇਆ ਤੇ ਨਾ ਛੇਦਾ ਰਾਰਕੀ ਸਚੀ ਕਰਣੀ ਦੀ ਕਾਰ ਹੈ ਸਿ

ਰੂਪ ਗੁਣ ਜੋ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਓਨਾ ਨੂੰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਧਾਰਾ: ਧਾਤੂ ਪਵੈ ਤਾਂ ਭੁਲ॰
ਦੇਵਲਾ ਰੂਪੀ ਤਨੁ: ਸਾਰੂ ਜੋ ਹੈ ਮੂਲ ਸੋ ਪਰਾਤ: ਪਛਤਾਵ ਭੁਲੀ ਤਰੰ
ਗਤਾ ਅਭੁਮਾਹ: ਉਤਸਵ ਹੈ ਲੋਗ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕਰਾਰੇ: ਤਗਾੜੇ ਦਾ
ਪੂਜ॰ ਕਰਦੇ ਨਾ ਕਾਹਾ: ਕਰਿ ਅਲੀ ਦ ਕਿਸੋ ਦ: ਕਜੀਆਂ ਛੇਦਾ
ਜੋ ਫਤੀਕੀਆਂ ਸਜਾਈ ਦੇ ਕਥ ਕਦਾ ਓਝੂਨਾ ਛੇਦਾ ਹੋਰ ਜਾਈ
ਤਿਦੈ ਰਗਹਿ ਜੀਦਾ ਪੇਖੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਹੁਕਮਿ॰ ਮਨਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕ
ਹੀਐ॰ ਹਮੁ ਅਗੋਕੀ। ਵਡੇ ਵਡੇਰੇ: ਧ੍ਰੂ ਆਦਿ ਦੇਵਤੇ ਬਾਨਕ॰
ਏਹ ਪੇਖਤੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਆਸਾ ਭੂੰ॰ ਭੀ ਮਿਲੇ ਤੇ ਪਤਿ ਕੀ।੧।੧੨।ਸ
ਭੁਮ:੧ ਦਖਣੀ॰ ਬੋਲੀ ਹੈ ਵ ਛੂੰਦੇ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਨਗਰ ਅੰਦਰੁ:
ਵਿਚੋ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਗੁਰਗੜ੍ਹ ਹੈ। ਜਾਚਾ: ਸਚੇ ਦਾ ਦਰਜਾ ਛੇਦਾ।
ਗਗਨ ਦਰਿ ਧਾਰਿ: ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈ ਹੈਂ ਬਾਨ: ਸਤਿ ਸਿਰਾਧ
ਇਦਾ: ਪਾਉਦੇ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਇਸ ਕੋਟਿ: ਦੇਹਿ ਅੰਦਰਿ ਹੁ
ਜੋ: ਟੱਕ ਕੱਟਨਾਦਿ ਹਟ ਨਾਲੇ: ਕੋਠੀ ਆਰੂਖੀ ਲੋਵੈ॰ ਜਿਥੇ ਹੈ
ਪਸਾਰ॰ ਦੇਹੁ ਕਪਾਟ ਜੜ੍ਹੇ ਹੈ ਜਾੜ੍ਹੂ ਤਾ ਰੂਪੀ ਦ ਜੜ੍ਹੇ॰ ਜੀਦਾ ਜੋਲ
ਹੈ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ॰ ਗੁਰਦੇ ਰੂਪੀ ਓਹੁ ਧਰੁ॰ ਸਚ ਪਦੀ
ਜਾਈ: ਜਾਗਾ ਹੈ ਦ ਪਰ ਜਾਗਾ ਹੈ ਪਰੁ: ਦੁਆਰੇ ਛੇਦਾ ਰਕ
ਈਨੋ ਹੁਕਮਿ ਕਰਿ ਕੇ ਦਸਵੇਂ॰ ਦੁਆਰੂ ਮੈ ਹੋ ਅਪਾਰੀ॰ ਜਿਸ
ਇਦਾ॰ ਹੈ ਸੋ ਲਖੁ ਦਾ ਹੈ ਅਗਾਧੀ॰ ਅਨਦੇਤ ਤਾ ਦੀ ਦੇਹਿ ਮੈ ਹੈ
ਕਿਦਾ ਹੈਂ ਖੇਲੁ: ਖਿਲਾਰਨ ਦ ਖੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ਜਾਲਿ: ਅਗਨਿ
ਨਿਧਿ॰ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਜਲੁ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਧਮਤਿ ਪਰਮ ਸਾਲ
ਉਪਾਇਆ ਪਰਲਉ॰ ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਕਰੀ ਤੇ ਪਾਪ ਦਵੈ: ਪਾਣਾ
ਦਾ ਬਾਣੀ: ਸਭਿ ਰਾਂ ਮੈਂ ਤੇਜ ਧੁਪ ਨਾਰ ਪੀਕ ਲਾਣੂ ਠਾਰਗ॰
ਘਨਾ ਸਪਤੀ। ਛੇਦਾ ਫੇਰੀ॰ ਜਗਤ ਮੈ ਏਹੁ ਤੇਗਾ ਚਉਰਚ
ਲੋ। ਸਾਸਿ ਧਾਰਿ: ਗਾੜੇ ਮੈ ਸਰ ਸਮਾਈਦਾ॰ ਤੇ ਗਦਿ ਧਾਰਿ: ਦੇ
ਨਮੈ ਸਾਸਿ ਸਮਾਇਦਾ ਪੰਚਿ॰ ਕਾਮਾਦੀ ਜੇ ਨਾਚੇ ਉਨਰਿ:
ਉਤ੍ਰਿ ਕੇ ਚਿਰਧੁ॰ ਤਨੂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਸਹਜਿ: ਅਭੁਤ
ਨੂਰ ਦੈ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਧਾਹੀ ਕੋ ਬਿਆਰਸ॰ ਰਪਾਇਆ ਇਲਮਿਲ:
ਇਕ ਰਸੁ। ਝਿਲਕੇ: ਪ੍ਰਕਾਸਦਾ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਸਰਜ॰ ਈ।
ਗੈ ਦਾਰਾ: ਨਾਮ ਕਾਸ ਹੈ ਅਕਥ॰ ਮਾਰੋਈ॰ ਜਿਸ ਦਾ ਸੋ
ਕਾਇਦਾ॰ ਬੋਦਦਾ ਛੇਦਾ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਦਾ ਉਜਿਆਲ

ਏਹੁਕਿਰਣਵਿਚਪਸਰੀਆਅਨਹਦ: ਸਬਦਦੀਜੋਹੈਰੁਣਝੁਣਕਾਰ:
ਇਕਰਸੁਸਦਾਧੁਨੀਅਪਾਰਿ: ਸਾਤਿਸੀਗਾਵਜਾਇਦਾ: ਉਚਾਰਦਾ
ਵਾਜੇਨੂ: ਵਜਾਵੈਤਾਂਛੇਦਾਆਪਿਕੈਪ੍ਰਭਛਾਜੇ: ਸੋਭੁਰਹਿਆ।
ਮਧਿ: ਮੁਖਾਨੇਗਾਇਦਾ: ਗਾਉਦੇਨਾਕੌਣੀ॰ ਅਨੁਨੇਹੋਂਦਾਏ
ਕੈਕਾਰੁਨੁਭਾਵੈਤਾਂਮਨਿਵਸੈਸੋਦੂਆ: ਦੇਤੁਤੀਆ: ਤਿਨੇਗ
ਣਾਅਪਰਪਰਿਪਾਰਿ: ਦੇਵਤਾਤੇਚੂਹਮਾਦੇਤਿਨਤੇਭੀਪਰੇਹੈ
ਏਕੋਏਕੁਸੁਅਪਿਆਨੂੰ॰ ਤੇਰਾਗਭੀਰਾ: ਗੀਕੀਰੁਹੈਚੀਰ:
ਲੇਖੁਵਹੁਕਮਦਹਦੂਰਾਕਰਮਿ॰ ਅਨੁਸਾਰੁਜਿਸਨੂਧਰਮ॰
ਹੈਪਰਵਾਹੁ॰ ਤੇਰੇਸੋਲਿ॰ ਹਰਿਦੇਮੈਦੇਖਿ॰ ਸਿਖਹੋਕੇ
ਗੁਰੂਹੋਕੈਸਧਿਜ: ਵੈਕੁੰਠਵਹਿਦੇਰੂਪੀਪਕੇਮੰਦਰੁਸੋਹਰਿ:
ਹੈਹਰਿਤੇਰੇਦਰਸਨਕਰਿਸਾਤਮਨੁ ॥੧੬॥੧੩॥ ਮਾਰੂਮ: ੧॥
ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿਸਾਚੇਦੇਦਰਸਨ: ਰਸਨਾਨੂਰਸਾਇਦਾ: ਤਦਾ
ਕਾਰੁਕਰਿਦਾਹੈਭਈ॰ ਹੈਆਇਦਾ: ਆਉਦੇਨਾਸਾਹ:
ਸੁਆਸਾਲਦਾਇਦਾ: ਲੇਇੰਦੇਨਾਗਣਾਈ: ਗਣਾਉਂਦੇਹੈ
ਹੈਕਰੀਸੁਅਤਿਨੁਰੋਵੇਜਾਣਇ॰ ਐਸੇਤੇਅਗੋਹਿਸਾ: ਜੀਵ
ਹੈਸੋਅਤਿਸੁ: ਜੈਸੁਵੁਐਸਾਅਸਿਮਾਤਭੀਆਵੈ: ਸਹਾਰੈਸੋ।
ਸਾਦਹੁ: ਸਦਦਾਭਾਵੈ॰ ਮਨਿਨੈਨਾਮੇਰਹਿਆ॰ ਤਾਮੇਜਿਨਾ
ਛੇਦਾਗੁਰੂਦੇਸਬਦੁਕਾਰਿਮੈਰਭਉਸਭੁਨੁਜਾਤਾਜੋਮਾਤਿ:
ਤਿਸਕੀਮਿਤਿਦੀਕ੍ਰੋਦਿ: ਜਾਣਿਏਕਰਿਮਨੁਤਿਸਮੈਂਭਉ॰
ਹੈਵੀਚਾਰੇ: ਰੀਸਕਰਾਮੈਂਆਪੇ॰ ਕੂਰੁਹੋਕੇਸਾਚੁ॰ ਜਿਨਾਦੇਸੋ
ਸਬਦੁ॰ ਦਾਭਦਾਣਿ॰ ਸ੍ਰਿਸਟੀਸਾਚੁਨੇਸਾਚੁ॰ ਨਾਮਕਰਿਆਸ
ਚਿ॰ ਗਰੂਨੂੰਵਨਮੁਸਾਚੇ॰ ਨੁਭਾਏਹੈਟਿਰੁਵਿਹੁਧੁਰਹੁ: ਅਧ
ਹੁਈਜੋਧਾਹੀ: ਮਾਰਕੈਰੁਨੇਅਤਿਨੂਮੁਹਲਤਿਪੁਨੈ: ਅਵਧੀ
ਅਦੁਸਦੁਪੁਜੇਸੋਲਿ॰ ਕੇਟੇਭਾਦਾਨੁ॰ ਵੈਟੈਹੋਇਕੈ: ਹੈਸੋ।
ਵੀਚਾਰਾ: ਵੀਚਾਰੁਹੈਕਿਆਛੇਦਾਜੈਕਾਰਕਰਾਇਦਾਸੋਕਰ
ਣੀਹੈਗਦਹਿ॰ ਜੋਪਾਇਦਾ॰ ਹੈਜੀਵਦਪਾਉਦੇਨਾ ॥੧੬॥
੧੪॥ ਮਾਰੂਮ: ੧॥ ਅਰਬਦ: ਗਿਣਤੀਤੇਨਰਬਦ: ਅਗਿਣਤ
ਕਾਲਵਰਤਿਆਹੈਨਾਨੂਸੀਛੇਦਾਅਪਾਰੁਹੁਕਮਵਾਲਾਹ
ਰਿਹੀਸੀਲਗਾਇਦਾ: ਲਗਾਇਰਹਿਆਸੀਖਿਤ॰ ਨ
ਉਭੀਨਾਤੇਸਾਗਰ॰ ਜਪਤਭੀਨਾਤੇਨਾਦਹਾਇਦਾ: ਵਗਦਾ

ਜੀਤਾਦੇ:ਤਦੋਂ ਨਹੀ॰ਤੇਨਜੀਖੇਕਰਨਵਾਲਾ ਜਾਣੀਦਾ:ਜਾਂਦਾਂਪ੍
ਲੋਕਾਂ ਜੋਈ॰ਹੈ ਧਨਵਾਸੀ:ਧਾਨਪ੍ਰਸਤੀਹਾ ਸੁਖਵਾਸੀ:ਹਰਿਜੀ
ਹੈ ਲੇਖ:ਸਿਨਾਸੀਆਦੇ ਨਾਥੁ:ਸੁਆਮੀਨਾ:ਨੀਨਾਪੰਜੀਬ
ਈਕਰੋਨਜਪਨਤਪੂਆਖਿ:ਮੁਧਿਕਰਿ ਉਪਾਇ॰ਕੇ ਦੇਖੁਕ
ਝਿਨਾ:ਸੁਚਾਵਿਚਾਰਖਾਂਨਿਨਾਕਰੋ ਗੁਆਮਾਨ:ਧਾਲਕੇਚਾਰ
ਕਵਾਲੇ ਵਿਸੁ:ਬੈਂਸਰੀ ਆਖੀ:ਜੀਵਾ ਛੇਦਾ ਆਖੀਦੇਸੇ:
ਅਖੀਦਿਸ ਅਉਦੋਜਾ ਲਾਂ॰ਨਾਤੇ ਮਾਥੇ:ਸਿਰੁਪਭੁਾਧਿਦੂੰ॰
ਮਾਤ੍ਰ ਵਾਉਸਤਤੀਆਜਿੰਦੋ:ਈਸਰਾ ਮਾਹੂਦੋ:ਮਛੈਦੂਨਾਬਾਕ
ਤਾਏ ਗਿਆਨੁਨਾਧਿਆਨੁਨਾਕੁਲਨਉਪਾਤੇਹੈਗਣਾਈਦਾ:
ਗਿਣਦਾਦਿਨਵਾਭੁਤਿਤ੍ਰਿਥਾਦੇ ਵਰਨ:ਸਾਦੇਪੀਲੇਰੰਗਾਦੇ
ਵਾਛੇਦਾ ਧਹਮਹੂਪਤ੍ਰੀ॰ਆਦਿਵਰਨਕੀਨਤੇਨਹੀ ਕੇਸ਼੍ਹਾਨ:ਨ
ਨਾਦੇਉ ਆਦਿਚਉਥਾਂਈਕਰੋਂ ਹੋਮ॰ਨਾਜਗਨਤੇਨਹੀ ਦੀਗਖਿ
ਤੇਨਾ ਲਾਈਦਾ:ਕਾਰਦਾ ਮਸਾਇਕ:ਜੋਦਤ੍ਰੀਆ ਕਰਨਵਾਲੇਨਾ
ਦੂਰੀਆ:ਮਾਜਾ ਕਹਿਣ:ਕਹਿਣਾਤੇਨਾ ਕੋ ਸਿਦਸਕਤੀ:ਈਸ
ਮਾਯਾਵਾਸਭੁਤੇਤਮਗੁਣ ਅੀਤੇਂ॰ਨਾਤੇਨਾਂ ਭਾਈਦਾ:ਭੂਤਾ
ਹੈ ਸਤ:ਸਤ੍ਰਾਆਸਤ:ਅਸੱਤਹੋਣਾ ਕਹਤ:ਕਦਤਾਤੇ
ਚਰੂ॰ਹੈ ਲਖਾਈਦਾ:ਲਖਦਾਹੈ ਕਲਾ:ਆਸਰੇ:ਸਤਿਆ
ਭਾਣੂ:ਅਕਾਸੁਾਰਹਾਇਆ:ਰਖਿਆਹੈ ਸੋਹੁ॰ਓਨਾਂ ਦਿਖੋਲੀ
ਹੁਕਮੁ॰ਅਨੁਸਾਰੁਜਨੁਾ ਅਰਿਭੋ:ਅਰਿਭੁਕਰਿਕੀਤੇ ਟੀਆਇ
ਦਾ:ਤੁਕਰਦਾਹੈ ਛੇਦਾ ਨਾਕਸਾਚਾਦਿਸਮਾਦੀਮੰਰਤੇਜੋਗਾ
ਇਦਾ:ਗਾਂਉਦੇਨਾ ੧੬੧੫ ਮਾਰੂਮ:੧ ਉਪਾਇ॰ਜਗੁਤੇਰੋਹੇ
ਆਪੁ ਥਾਨੁ:ਜਤਮੈਗਵਾਤਨੁਾਲਾ:ਲੂਨੇ ਈਧਕੁਂ ਕਾਰਿ
ਧਰੁ:ਦੁਆਰੇ ਆਪਰੇ:ਅਪਰਾਹੁ ਜਾਹਿਰ:ਪੰਚਾਇਦੇ
ਤੇਅਨੁਧੁਧਿਭੁਧੀ ਜਲ॰ਨਸੁਰੁਧੀ ਮੁਖਿ॰ਦੇਤਿਨਾਨੂੰ ਅਣੀ
ਧਕ॰ਮੈਂ ਜੋਤਿਹੈ ਸਧਾਈ:ਜਾਰੇਨਾ ਤ੍ਰਿਆਈ॰ਨੂਾ ਜੋਤਿ:ਪ੍
ਕਾਸਾ ਸਚੇ॰ਨਮੁਕਰੁਜੀਦਵੀਆਗੜੂ॰ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਹਾਟ॰
ਸਿਰੂੰ ਪਟਣ॰ਦ੍ਰਿਦਾ ਵਾਪਾਰ:ਵਪਾਰੁਕੇਤ੍ਰਾ ਤੋਲ॰ਨੂ
ਤੋਲੇ:ਵਿਚਾਰਨੂ ਵਿਚਾਰੇ ਵਣਜਾਰਾ॰ਜੀਵਾਂ ਵਿਸਾਹੇ:ਖਰੀ
ਦਾ ਪਾਈਦਾ॰ਗੁਰੂ ਹੋਰੇ ਹਰੀ ਰਵਹੁ॰ਦੋ ਕਲਲੇ:ਸਕਤੀ

ਆਨੁ ਆਪੇ ਲੈ ਮਹਿਮਾ ਕੈਸੇ॰ ਨਾ ਕਰੇ॰ ਹਰੀ ਤਾਂ ਫੇਟੈ: ਸਟੂਟੇ
ਟੂਨਾ ਖੇਗਾਸੀ॰ ਤਿਤੁ ਅਪਿਆਇੰਦਾ॰ ਹਰਿ ਨੂੰ ਦ ਹਰਿ ਕਾ ਧਰਾ॰
ਨਾਮ ਦੀ ਲਾਲੁ: ਏਸੁ ਪਾਇਦਾ॰ ਜੀਵਦ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਕਾ
ਤੋਲੋ: ਵਿਚਾਰੁ ਮਿਲਾਇ॰ ਹਰਿ ਤਾਂ ਆਇੰਦਾ॰ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਮੋ
ਸਮਾਈਆ: ਰਹਿਆ ਦ ਮਰਿਆ ਕਲਾ: ਸਕਤੀ ਨਾ ਧਰਤੀ॰
ਦੀ ਧਉਲ ਦੇ ਸਿਰ ਧਾਰਿ ਭਾਰਿ: ਭਾਰੁ ਹੈ ਗੈਣਾਰੀ: ਅਕਾਸੁ ਹੈ
ਸਿਦੁ॰ ਧਰਿ ਤੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿਦਾ ਦਸਾ॰ ਜੀਵਦਾ ਹੋਵੈ ਖੇਲੁ: ਸੂ
ਨਵੈ ਮੈਂ ਅਡਾਣੇ: ਤਾਣਿਆ ਦ ਖਿਨਾ ਅਸਰੇ ਰਖਿਆ॥
ਆਗਾਸੀ: ਅਕਾਸੁ ਨਾ ਹੁਕਮੇ: ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿਦਾ
ਸੀ॰ ਰੋਪਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਿਤ ਸਿ॰ ਤੇ ਹੁਕਮੋ ਦੇਖਿ॰ ਦਾ ਸਿਖੁ
ਤੇ ਗੁਣ ਭੂਪਾ ਹੁਕਮਿ॰ ਕਰਕੇ ਪੈਸੇ: ਪੈਨੇ ਪੁਸਾਕੁ ਸਾਜਿ॰ ਨਾਮੋ
ਮਾਇੰਦਾ॰ ਆਪੁਣੇ ਵਿਚੁ ਛਤੀ: ਕੇਈ ਗੁਦਾਰੇ॰ ਅੰਧਕਾਰਿ
ਮੋਂ ਚਾਰੇ: ਚਾਰ ਵੰਨਾ ਪਖ ਧਸੇ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਾਇਆ॰
ਭੂਪੀ ਕੋ ਟਿਕਾਣੂ ਗਾਜੁ॰ ਆਪਣੈ ਨੇਵ: ਚੌਧਦਾ ਰੂਪੀ ਦੇ
ਤੇ ਦ ਚਾਰੁ ਸਾਧ ਨਾ ਖਦਸ: ਸੋਦ ਕਰੂਪੀ ਇਹੁ ਦੇਦ ਸੂਦਣਾਇ
ਰਦਾਸ: ਸੁਖਿ ਦ ਗਿਆਨਾ ਲੋਕੁ॰ ਕਰਿਾ ਪਾਪਿ॰ ਕਰਿਅੰਤ
ਨੂੰ ਨਗਰੁ॰ ਤਨੁ ਰੂਪੀ ਕਾਰੀ: ਚੰਗੇ ਹੈ ਸਜਮੁ॰ ਤੇ ਸਰਣਿ ਸੁ
ਗਰੀ ਦੀ ਹੈ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੋ ਸਧਰੀ: ਸਧ ਦੂਕ ਹਰਕੇ ਤਾਂ॥
੧੬॥੧੬॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਛੁਟੈਦਾਸੁ ਨਿਮਪਰਿ ਧਰਿ ਨੇ ਕਲਾਧਾਰੀ
ਸਭੁ ਮੋਂ ਧਾਰੀ: ਧਾਰਾ ਦੁਰਗਤਿ॰ ਦੁਆਰਾ ਸੁੰਨ ਹੁ ਸੁੰਨ: ਸੁ
ਨਹੀ ਸੁੰਨ ਹੈ ਸਾਜੇ॰ ਹੈਂ ਗਤੁ॰ ਸੋ ਆਪੁ ਰਾਜੇ: ਬਿਸ ਜੋਤਿ ਜੋ
ਤਿ: ਚੇਤਨ ਤਾ ਹੈ ਸੁੰਨੇ॰ ਹੀ ਕਲਾ ਕਰਿ ਰਹਾਇੰਦਾ: ਰਖਦਾ ਹੈ ਸੁ
ਨਹੁ: ਸੁੰਨਹੀ ਤੋ ਸਦਾਏ: ਸਾਰੇ ਪਦ॰ ਨੂੰ ਜੋ ਚੁਕਾਇੰਦਾ॰ ਹੈ
ਸਰੋਵਰੁ: ਸਮੁੰਦੁ ਆਪੇ॰ ਇਤ ਨੇਕ ਹੈ ਤਨੁ ਸਾਰਿ: ਗਿਆਨ
ਸਮੁੰਦੁ ਮੋਂ ਸੁਖ: ਸੁਖਾ ਦਾ ਫਿਰਿ॰ ਓਹੁ ਭਰੇ ਦਾਰੇ: ਅਕਾਸੁ
ਮੋ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨੁ ਤਾ ਸੁੰਨੇ: ਸੁੰਨਹੀ ਤਾੜੀ: ਚਿਤੀ ਸੁੰਨਹੁ:
ਸੁੰਨਹੀ ਨੇ ਕਲਪਾਏ: ਕਲਾ ਪਾਇਕੇ ਸਾਜੇ॰ ਕੇ ਦਿਰ ਮੇਖ
ਲੀ: ਮੇਘ ਰੂਪੀ ਸਾਈ ਸੁੰਨਹੁ: ਸੁੰਨਹੀ ਤੋ ਸੁੰਨ॰ ਵਿਖੇ ਹੀ ਓ
ਤਭੁਜ: ॰ ਆਦਿ ਚਲਤ ਦਾ ਸਿਰਿ॰ ਜਣਾ ਕਰਤੇ ਨੇ ਦ ਉਤਾਰੁ
ਸਟੁ ਭੁਜਾ ਦਾ ਪੇਖਤੇ ਨੇ ਚਲਤੁ ਕੀਆ ਸਿਰਿ ਜਣਾ ਧਿਸ

ਮਾਇ॰ਰੂਪੁਅਪਾਰਾਗੁਰਾਂਦੇਸਬਦਿਕਰਿਅਤੀਤੁ॥ਅਤੀਤੁਹੈਆਪ
ਮੁਖਿ॰ਨਾਨਕ ਦੁਆਰੇ ਰਾਗ॥ ਰਿਗੁਰਬਹੁ॰ਪਾਤ੍ਰੀਦੇਹੋਂ ਵਿਛੋੜਾਹੁਇ
ਸੋਮੁਖ॥ ਪ੍ਰਹਮੈਜੋਮੁਖਿ ਹੈ ਵਿਚੁਭੀ ਤੇਗੁਣੀਮਾਣਇਆਸੋਹੋਇਵੇਲੋ॰
ਸਭਜੀਵਾਵਿਛੇਦਅਲਿ ਦਲਾਏਰਖੋਪਾਰਿ॰ਨੋਰਖਿਆ॰ਹੁਕਮਨੁ
ਛੇਦਾਤੇਰੀਕਲਦਾ ਛਾਇਆ॥ ਪਹਾਇਆਰੇਦ ਸੀਧਾ ਕਲ॥ਸ
ਕਤੀਆਂਤੇਰੀ ਛਾਇਆ॥ ਆਵਿਦਿਆਸੋਦ ਮਾਯਾਮੈ ਹੋਂਪਾਇ
ਆ॰ਹੈਬਿਨਸੋਹਰਿ॰ਸੋਗੁਰਮੁਖਿਦੀ ਗੁਣਦਉਬੇ॥ ਤੁਰੀ
ਆਪਦੁਸੋਪ੍ਰਸਾਕ॥ ਤਮਾਸ ਦਾ ਧੰਧਾ ਕਰਮ॰ਜੋਕਮਾ
ਇਦ॥ਕਮਾਉਦੇਨਾ ਪਉੜੀ॥ ਭਗਤੀਗਾਇਹਿ॰ਹੋਂਆ
ਇਆ॰ਸੋਸੇਤੇਆਰੋਪਤਿ॰ਆਦ ਪਤੀਨਸੁਨਹੁ॥ ਸੁਨਹੀ
ਤੇਪਰਕਾਸ॥ਪ੍ਰਗਟਿਹੋਇਕੋਸੋਜੋਰੀ॰ਹੋਇਆਜੀਵਿਕਰ
ਮਾਦੇਅਤ੍ਰਿਆਸ॥ ਆਸਕਰ ਕੋਨਾਲੀਦੇ॥ਲਿਖੇਹੈਤਿਸੁਕਾਜ
ਰਿਗਲੋ॥ਨਿਰਲੇਪਸੋਰਾਸਿ॰ਕਰਿਮਤਦਾਲੇਕੁਏਹੈਂਲਾਇਦਾ॰
ਹੋਹਰਿਵਿਛੇਦਾਇਸੁਮਨਕਉਮਾਇਆਦਾਹੈਸਨਿਬੇਨਾ॥ਤਿ
ਆਰੁਦਾਵਿਚਾਰੁਸਹਸਾ॰ ਇਨਾਕਰਿਵਿਛੋਦਾਸੋਨਸਚੋਪ
ਰੁਧਾਰੁਮੈਂਸਮਾਣਦੇਲਾਂਦਦਾਹੈਸੋਪਲਦਾਰੁ॥ਪ੍ਰਹਮੁਨਗੁਰਾਦੇ
ਸਬਦਕਰਿਧੁਨੀ॥ ਉਚਾਰੇਸੋ॥੧੮॥੧੭॥ਮਾਰੂਮਃ੧॥ਆਲਾ॥
ਆਲਸੋਅਪਾਲ॥ ਪਾਲਾਨੁਗਤਿ॥ਰੀਤੀਦਾਜੁੜਕੇਸਮ
ਈ॥ਸਮਾਇਵਿਛੋੜਾ ਅਪਾਰਾਇਆਨਿਰਾਲਮਗਹਿਉਦ
ਹੋਛਾਇਆ॥ਪਣੁਦਹੋਦਾ ਅਵਿਦਿਆਮੈਹੋਂਕਮਾਇਆ॰
ਕਰਮਰੇਈਕੁਲ॥ਜੋਦੁਨਾਅਜਰਾ॥ ਦੇਦੁਨਾਤੇਭੀਦਾਆਜ
ਲਹੈਦਾ ਜਰਾਤੇਗਹਿਤਹੋਦਰੁ॥ਸਿਸੋਹੈਸੋਸਬਦੁ॰ਕਰਿ
ਸੀਤਲੁ॰ਭਏਹਾਂਅਲਿਦੁ॰ਨਾਤੇ॰ਗੁਣੁਦੇਰਤਾਇ॥ਤਿਆਂ
ਗੋਗੁਜਾ॥ਗਿਰਾਈਵਿਛੇਦਾ ਸਰਧਸੋਨਿਰਮਲਜਰਾਜੀ
ਦਨਦੀਜੋਤਿਹੈਗੁਰ॰ਨੇਸੋਅਨਹਦਿਸਬਦਿ॥ਪ੍ਰਹਮਾਣੁ
ਦਾਸਿਤਜਨ ਰੂਤਮ॥ ਉਤਮਕ੍ਰਿਸਭਏਹੈਂਹਰਿਦੋਆਤੋਂ॰ਅ
ਪੁਤੇਸੋਰਾਨੁਸਿਸਾਰੁਤੋਵਿਛੋਦਾਸੀਤਜਨਾਦੀਰੇਦਤੋਸੋਤਾਦੀ
ਸੀਗਤਿਚਾਹੋਰਿਉਅਖੇ ਹਰਿ॰ਨਾਦੀਪਾਇਆ॥ਪ੍ਰਕਾਸਿ
ਆ ਗਿਆਨਿ॥ਮਿਲਾਇਕੇ ਆਤਮ॥ ਆਪਹਿਆਪੁ

ਕਰਮਕਰਤੂਤ:ਸੁਭਕਮਾਈਕਰਣੀਰੂਪੀਬਣੀਵੇਲੁਤੇ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ:
ਤਾਰੂਪੀ।ਆਨਿ॰ਮੈਵਾਛੇਂਦਾ।ਨਾਮੁਕਰਿਕੇਹਰਿਰਤਨੁਮਨਾਵਿਚੋਂਪਿ
ਆਇਆ॰ਜਿਸਦਾਹਰਿਮੈਗਛੇਰਾ।ਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਿਪ੍ਰਾਪਤਿਮੈਨੂੰ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਸਿ॰ਨਾਮਰੂਪੀਮੈਰਾਤਾਕੇਵਲੁ:ਕਿਰਾਬੈਰਾਗੀ:ਵਿਰਕਤਹੋਕੇ
ਮਤਿ॰ਦੇਕੁਲਾਇਕਰਿਸਕਾਈਆ:ਮਾਨੁਭਏ।ਅਧਿਆਤਮ:
ਆਪਣੇਆਪਤਮਾਵਾਸਤੇ।ਜਾਤੀ॰ਸਾਰੇ।ਸਬਦੁਰਸਾਲੁ:
ਬ੍ਰਹਮਜੋਹੈਸੋਈਦੂਰਸਾਤੇਨਿਰਸਿਹੋਕੇਰਸਨਾਕਰਿਪਾਏਰਸ
ਲੁ:ਸੁਣਨੇਵਾਲਾਵਜਾਇਆ:ਉਚਾਰਿਆ।ਹੈ।ਜੋਗੀ:ਖਬ
ਰੂਵਰਿਆ।ਤਾਆਤਿ॰ਕਰਕੇ।ਨਾਮਿ॰ਵਿਖੇ।ਛੇਦਾ।ਲਾਇ
ਆਇਹਬਿਧਿਗੁਰਮਤਿਕਰਿਪਛਾਣੁ।ਸਾਰੇ:ਸਾਰੂਮੈ।ਚਾ
ਗਹਿ॰ਤੇਸੈਸਾਰਤੋਂਕੁਲ:ਗੋਬਿੰਦਸਮੁਦ੍ਰਾ।ਦਰ:ਮੰਦਰੂ
ਮੰਦਰੁ:ਬ੍ਰਹਮਨਾ।ਮਹਲ:ਅਸੁਥਾਨ।ਹੈ।ਮਹਲੀ।ਮਹਲਵ
ਲਾ।ਸਚੁ:ਤਿਸਨੂੰਕਰਿਜਾਚਾ।ਤਪਤੁ:ਸੈਸਾਰੁਵਜਤਿਸੋਗੂ
ਪੀ।ਦਸ:ਚੰਦਾਕੁਦਨਰੂਪੀ।ਵਚਾਰੁ॰ਅੰਤਹਕਰਣੁਤੇਦਸ
ਇੰਦ੍ਰੇ।ਏਹ।ਦੁਇ:ਦੋਚੰਦਤੇਸੂਰਜਵਾਰਿਆ।ਨੁਵੈਰਾਗੁ।ਕੀਤੇ
ਹੈ।ਸਾਖੀਨੇ।ਸੇਵਕ॰ਜੋਹੈਪੰਚ:ਮੀਤਾ।ਦੇਤਿਨਾ।ਅੰਤਰਿ॰
ਹੋ।ਧਨੁ॰ਤਾਜੋਗਵਧਨੁਹੀ।ਤਖਤਿ:ਸਤਿਸੰਗਵਸਰੂਪ
ਰੂਪੀ।ਪੰਚ॰ਕਾਮਾਦਿਤਿਨਾ।ਅਤੁ॰ਜਿਨਪਾਇਕ:ਪਾਈ
ਹੈਵਜੋੜੇਗੁਰਮਤੀਆਂਦੇਸੇਵਕਹੋਏ।ਆ...ਜੁਗਾਦੀ:
ਸਦਾਸਦਾ।ਹੈ।ਤੇਹੁਣਿਹੈ।...ਅਰੋਗ।ਤਖਤਿ:ਸਰੂਪਨਾਮ
ਤਿ॰ਕਰਿਲਿਵਲਾਇਕੇ।ਛੁੰਦਾ।ਜਪਹੁ:ਜਪਰੂਪੀਤਾਰੀਕਉ
ਤਰਵਜਪਹੁਤੇਤਰੁਤਾਰੀ:ਨਦੀ।ਅੰਤਿ॰ਕਹਦਾ।੧੫।
੧੮।ਆਰੂਮ:੧।ਵਡੂਦਾਹੈਵਾਈਜਨਾ।ਜੋਦਿ॰ਤੇਤਾਂਕੀ।ਤਸ
ਕਰ॰ਜੋਹੈਚੋਰੁ:ਚੋਰੀਕਰਨਵਾਲੇ।ਧੁਨਿਤਿਪਜੇਜਿਸਤੇਸ
ਬਦਦੀਸੋਜਗਾਇ।ਆਵਿਨਕਹੀਚੋਰੁਲਗਦੇ।ਰਾਜਾ:ਵਿ
ਆਪਕਵਰਾਜੁਹੈ।ਥਾਨਿ:ਜਤਜਗਾ।ਥਾਨ।ਪ੍ਰਿਦਾਪਣ:
ਤੇਸੇਸੀਤੁਲੋਕਾਂ।ਉਪਾਰਿ:ਦਸੈਂਦੁਆਰਸੋ।ਸੁਨਿ:ਅਨੁਭਵਤਿ
ਸੈਨੂਜਿਨਾ।ਸਿਰਿਕ:ਸਿਰਜੀਸਿਰਜੇਕੇ।ਅਲਖ॰ਜਿਸ
ਨੂਚਾਹੈਤਿਸਨੂੰਆਪਣਾ।ਆਪੁ।ਸਚੇ॰ਹੈ।ਤਿਸਦੇਵਦੀਵੰਨ
ਵਦੀਵਾਨੁਵਲਾ।ਨੀਸਾਨ:ਸੋਤਾਵਪਵੰਨਵਛੇਂਦਾ।ਹੁਕਮ

ਸਚੁ ਨੀਸਾਨ: ਪ੍ਰਵਾਨੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਚਲਾਏ ਜਿਨੀ ਹੈ। ਆਤਮ: ਮਨ
ਕਰਿ ਵ ਆਪਣਾ ਆਪਾ ਨਾਮ ੦ ਕਰਕੇ। ਸਰਬ ੦ ਵਿਖੇ। ਸੁਜਾ ਨੂੰ:
ਨੂੰ ਹੈ ਵ ਜੈਸਾ ਹੁਇਆ ਹੈ। ਅਦੱਲ। ਅਦਾਲਤ। ਾਗਿਆ ਨੂੰ ਕਰਿ ਜੀ
ਵਤਿ ਜਮੈ ਦਾ ਕਿ ਦਰੌ ਬਾਹਿ: ਸਤਜੋਗ ਮੈਂ ਆਪ ੦ ਨਾ ਵੀ
ਚਾ ਵਾ: ਰੁਕਾਰਿ। ਮਹਲ ੦ ਵਿਖੇ ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਉਣ
ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ। ਜੋਗੀ: ਪ੍ਰਾਣਾ ਯਾਮੀ ਵ ਜਗ ਜਾਸੀਆ ਦਾ ਦੇਂ: ਵ
ਜਾਦੂ ਵ ਉਚਾਰੇ। ਧੀਰ ਸਬਦੁ ਝੁਣਕਾਰੁ:। ਇਕ ਰਸੁ ਹੋਏ ਹੈ ਜਿ
ਨਾ ਨੂੰ ਸੋਰ ਹੈ। ਪ੍ਰਬ੍ਰਿਤਿ ੦ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਵਾਇ: ਵਜਾਇ ਕੇ। ਕਉ ੦ ਜੀਸ
ਰੁਤੈ ਜਿਸ ਨਹੈ ਆਈ। ਰਾਗਾ ਜੋ ਸਹਜ ੦ ਪਦ ਮੈਂ ਅਨਹਦਿ: ਧ੍ਰ
ਮੁ ਮੈ। ਅੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ੦ ਮੈਂ ਸਾਰਿ: ਤਰ: ਖਪਰੂ। ਸਰਬ ੦ ਮੈ ਉਸੁ ਜਾਣਿ
ਅਨਾਪ੍ਰਭੂ ੦ ਆਪੁ ਹੈ। ਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ ਜਨਕ ਟੇਤੇ ਫੇਕੂ। ਮਿਲਿ
ਸੋ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਛੁਟਦਾ ਜੋਨਿ ਰਿਜਕੁ ਕੇ ਜਾਣੈ ਜੋ ਕਾਲੇਨੁ ਕਦਲੁ:
ਕਰੂ ਸਲੈਦਾ ਹੈ। ਕਰਮੁ ੦ ਏਸੁ ਨਾ ਸੁਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਨਾ ਆਪੇ: ਅ
ਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣੈ ਤਾਂ ਆਪੁ ਹੀ ਚੋਜ: ਕਉਤਕੁ ਹੋਤ ਸਬਾਈ
ਆ: ਸਭ ਮੈ ਸੋ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਾਹੁ: ਗੁਰੂ ਵ ਧਨੀ ਹਾਰਾਂ ੦ ਹ
ਰੀ ਕੁਲੇ ਧੁਰੋ ਛੁਟਦਾ ਕਸਦਟੀ ਦੀ ਕਾਜਾ ਛੁਟਦਾ ਦਇਆ ਨਿ
ਧਤੂ ਨੇ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਵਾਰੀ ੦ ਜਾਣੈਆਂ ਹੈ। ਨਿਹਕੇਵਲ: ਸੁ
ਪੁਸੈ ਪੁਰਖ ਕੂਰ ਪੁਰਖੈ ਨੇ ਮਿਲਾਇਆ ਵ ਗੁਰ ਪੁਰਖੈ ਨੇ ਜੋ ਪੁ
ਰਖੂ ਾਧੀਨ: ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਏਟੇ ੦ ਤਾਂ ਛੁਟਦਾ ਆਸ
ਤੇ ਜੋਨੀਆਂ ਵਿਚੋ ਨਿਰਾਲਮ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸਾ ਸਬਦਿ ੦ ਕਰਕੇ ਤਾਂ
ਆਪ ੦ ਨਾ ਜਸ: ਅਸਤੋਤ੍ਰ ਤੇ ਹਰਿਦੇ ਗੁਣ। ਉਪਕਾਰੁ ਲਾ
ਹਾਰੂ ਪਾ ਸੰਗਤਿ ੦ ਵਿਚ ਏਹੁ। ੧੫।੧੯। ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸਚੁ ੦ ਨਾਮ
ਨੂੰ ਰਹਣਾ ੦ ਹੋ ਦੈ। ਗੁਰ ੦ ਮਲਾਹ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪਾਸ ਜਾ ਬੋਹਿਥ: ਜ
ਹਾਜ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੰਸਾਰੁ ਸਿੰਧੁ ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਨੂੰ। ਬੇੜੀ ੦ ਭਗਤੀ ਰੂ
ਪੀ ਆ ਸਾਨ ਦੀ ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ। ਤੁਲਹਾ ੦ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸੰਕਲਪ ਵਿ
ਕਲਪ ਰੂਪੀ ਵਾਹ ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਪਾਇਆ: ਲੋਪਿ ਰੋਗ ਾਧਿਨ
ਸਨ: ਬਿਨਾਸ ਕੀ ਤੇ ਹੈ ਜਿਸੁ ਤਿਸ ਦੇ। ਮਕਤੇ: ਖੁਲੇ ਹੈ ਜੋਗ ਕਰਿ
ਆਸਨ ੦ ਕੀਤਾ। ਉਪਰਿ ਪਰੇ ਪਰੈ ਅਪਰ ਪਰ: ਸਭ ਤੇ ਉਪ
ਰਿ ਕਾ ਜੋ ਤਿਨਾ ਤੇ ਪਰੇ ਦੇਵਤਾ ਤਿਨੁ ਤੇ ਪਰੈ ਇੰਦ੍ਰ। ਦੇਵਤਨੂੰ ਤੇ। ਆ
ਪਰੈ: ਪਰੈ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਿਨਾ ਤੇ ਪਰੁ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ। ਸਿਦੰ ੦ ਕਰਿ।

ਅਕਲੁ॰ਨੁਗਾਇਓਫੇਰੁ॥ਸਰਣ:ਸਰਣੁਹਰਿਦੀਜਿਤੇ:ਜਿਸੋਅ
ਕਥੰ॰ਨਾਪਾਰੁ॰ਨਾਜਾਇਆ:ਉਤਿਪਤਿਹੋਆ।ਸਚੁ॰ਨਾਮੁਜਾ
ਵੈ॰ਹੀਸਦਾਜਾਣਿਈਨੁ॰ਹੈਤਿਸੁਕਰਿਆਈਖੁ॰ਆਂਨਾਲਾਵੈਦਾਪਰ
ਹੈਅਤੀਤੁ॰ਸੰਸਾਰਤੇਤੇਗੁਰਮਤਿਲੈ ਉਪਾਰਿ:ਉਤਾਰਿਨਾਇਤਿਸੁ
ਕੈ:ਦੋਪਾਰਿਨੁ ਪਾਇਆ:ਪਾਉਂਦਾਹੈਦ ਗੁਰਮਤਿਲੈ ਉਪਰ:ਓ
ਪਰਾਮੁਹੋਕੈਰਹੈਅਤੀਤਾਕੈ:ਨੁਪਾਰਿਕਿਹੀਪਾਇਆਅਤਿਸਨੇ
ਜਗੰ॰ਦੋਜਾਈ:ਜਾਂਦੇਹੈਂਧਪਾਇਆ॰ਜੂਨਾਮੇਂਆਵਦੇ:ਫਾ
ਮਤਿ॰ਵਿਖੇਗੁਰਮਤਿਕਾਰਿਆਮੋਖ:ਕੇਵਲਾਭਈ॰ਬੰਧਨਾਤੇਤਾਂ
ਤਮੁਆਤਿ॰ਲਈਹੈਜਿਸੁਆਧਾਰੇ:ਧਾਰਿਆਹੈਚੀਜਿਪਵੁਮਤਿ॰
ਲਈਹੈਜਿਸੁਨੇਸਾਈਰਿਪਰ੍ਹਾਤਾਰੇ॰ਹੈਂਰਾਮੁਨੇਾਲੇਹੁ॰ਜਿਸੁ
ਕਰਿਵਛੇਦਾਅਤਿਸਚੁ ਨਾਰੀਲੇਹੁ ਅੰਤਰਹੁਸੰਸਾਰੁਤੇਦ ਸਚੁ
ਲੇਹੁਤਾਂਤਰਹੁ ਤਾਰੀ:ਨਦੀਆਵਛੇਦਾਆਤਮੁਮੁਰਾਰੀਰਿਦੋਜ
ਪਿੰ॰ਕਰਿਤੋਵਛੇਦਾਅਤਿਕਰਿਸਖੇਗੁਰਕਾਈਭਏਹੈਪੰਚਕਾਂ
ਇਵਾਇਓਵੋਅਗਨਿ॰ੜਿਸੂਸਾਮਾਈ॰ਹੈਮਨਿ॰ਕਰਿਤੇ
ਮੁਖਿਕਾਰਿਕਾਜੀਵਨੰ॰ਦਾਗੁਰਾਂਨੇਸਥਾਪਿ:ਥੂਹਮੇਾਕੀਜੇ॰ਓ
ਭੁਆਪੁ॰ਨੂਤੋਕਾਇਆ:ਭਾਉਦਾਪੰਡਿ:ਤਨੁਮੋਹਾਰ॰ਤੇ
ਆਪਾਸਥਾਪਿਆ।ਸਭਤੇਦ ਸਭਮੈਆਇਆਹੈਮਤਿ॰
ਕਰਿਵੈਲਹੁਆਖੀ:ਨੇੜਾਸੁਣੈ॰ਜਿਹਧਾਕਰਿਕਥਦਾਰਿ
ਗਾਇਆ॰ਮਨਾ।੧੫।੨੦ ਮਾਰੂਮ:੧॥ਨਿਚਿੰਦਾ॥ਚਿੰਤਾਤੇਰਹਿਤ
ਗਾਲਾ॰ਹੋਇਆਤਿਸੁਨਰਿਹਰਿਰਜੁਅੰਤਰਾਚਮਾਕਿ:ਚਮਕੇ
ਤੇਜੈਸੇਚੰਦਦੀ ਚੰਦਾਇਣ:ਚਾਂਦਣੀਦ ਚਮਕਦੀਚਾਂਦਨੀਨੁ
ਤੈਸੇਅਹਿਨਿਸਿਰੂਪ:ਰੂਪਵਾਲਾਗੁਰ॰ਨੂਵਿਛੇਦਾਗੈਣ
ਰੇ:ਅਕਾਸੁਪਾਰਿਸੰਸਾਰਿਸੂਰਦੀਪਕਹੋਵਦੇਖਿ:ਦੇਖਣਤੇਜੋ
ਲਾਗੀ:ਲਾਈ॰ਤਾਂਜਾਣੈਰੋਗਸਭਜੇਹੈ ਸਥਾਪਿਆ:ਸਭਮੈਆ
ਇਆਹੈ।ਰਸੁ॰ਨਾਮਰੂਪੀਆਪਦਵੀ॰ਤਿਸੁਪਾਈਹੈਓਚੋ
ਊਚਾ:ਊਚਿਆਤੇਓਚਾਸਥਾਨ:ਧੂਹਮੂਨਿਜਿਸੁ ਕਮਾਇਆ:
ਅਤਿਆਸੁਕੀਤਾਪੰਥੁ:ਪਾਰੂਹੈਜਿਸਦਾਵਛੇਦਾਅੰਬਾਰ
ਸਪਿਆਰਾਨਮੁਹੈਅਤਿ॰ਤੇਕਸੋਤਿਸੁਦਾਵਛੇਦਾਕਾਮੁ
ਤੇਹੀਰ:ਗਿਆਨਾਮਨੁ॰ਸੁਧਮਨਤੇਹੀਹੋਆਦਾਪਾਟਾ
ਟ:ਸੈਖੇਘਾਟਤੇਸੈਖੇਘਾਟਮੈਂਭੀਪਜਾਇਆ:ਉਤਪਾਤ
ਉਦਾਭਿਗਤਿ॰ਦਾਹੈਤਾਂਤਰਿਗਾ:ਸਮੁੰਦੁਹੈਜਸੁ॰ਤੋਵਿਦ
ਮੰਗਾ॰ਗੁਰਾਂਵੇਗੁਰ॰ਦੋਹਰਿ॰ਨਾਮਵੇਖੋਅਤਿ॰ਦੇਦਾਕੈ:ਦ

ਕਾਕਰਿ।ਛੁਟੇਦਾ।ਜਮਕਾਲਦੇਫੰਧਨੁਸੇਦਬੂਹੈਂਤਾਕੇਪਗ॥: ਚਰਣਂਦੇ।
ਗਤਿਮਿਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀਦੀਮ੍ਰਯਾਦਾਹੋਈ।ਜਗ: ਜੀਵਦਾਜਗਤਾ
ਜੋਲੂੰ।ਤੋ।ਗੁਰ॰ਦੇਕਹਿਆਦੁਬਿਦਾ: ਦ੍ਵੈਤਾਖੋਇ: ਸਤਸੰਤੋਖਾਦ
ਕਾ।ਗਗਨੇਤ੍ਰਾਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੇਅੰਦਰੁਅਗਿ੍ਰਰੂਪੀ।ਗਨਰਿ॰ਨੋ।ਵਾਰਿ॰ਨੇ
ਛੁਟੇਦਾ।ਗੁਰਗੋਪਾਲਦੀਭਗਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਈ।ਅਨਿਦਿ॰ਦੀ।
ਅਨਾਹਦੁ: ਇਕਰਸੁ।ਸਬਦਾਦਿ॰ਕਾਹਿ।ਸੋ॰ਜਿਸਦੇ।ਰੂਦ
ਮਤਿ॰ਕਰਿਕੇਦਿਖਾ: ਦੇਖਤਾਹੈ।ਸਿਭਉ: ਜੁਤੇਰਹੈ।ਮਾਤ੍ਰਿੰਕ
ਰਿਆਸਤਿਗੁਰ: ਚਰੀ।ਸਬਦਿੰਕਰਿ।ਦੇਖਿ॰ਆਪਣੈਸੇਸ
ਭੇਮੋ।ਅਨਤ: ਹੋਰੁਬੇ।ਅਭ: ਹੁਣੈ।ਥਸਿਆ॰ਮਨੁ।ਸੰਗਤਿ॰
ਤੋ।ਚਲਤੇ॰ਮਨੁਕੁ।ਛੁਟੇਦਾ।ਸਰਬਤਿਦੁਲੋਕਾਦੇਉਪਰਅ
ਦਿਸਦੂਹੈਸੋਦਸਰਬਦੀਆਦਿਤੇਤਿਹੁ ਲੋਈ: ਲੋਕਾਂਤੇਉਪ
ਰਿਸਭੁਜੋਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸੁਸੋਪਾਇਆਨਾਨਕਸਾਇਬਕਹਿ
ਦੇਨ।੧੫।੨੧।ਮਾਰੂਮ: ੧।ਪਾਰ: ਪਾਰਹੈ।ਚਾਰ: ਜੋਉਰਾਰ
ਲਇ॰ਜੀਵਤੇ।ਆਪਾਤਾਰ: ਏਕੋ।ਸਮਾਇ॰ਉਸਮੇ।ਸਮਾਇ
ਆਂ: ਜਾਂਦਾਹੈ।ਦਾਰ: ਦੇਖਦਾ ਦਾਦਾਲਾਹੈਨਾਲੁ।ਸਾਰ: ਸਾਰ
ਏਹੁ।ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋ।ਛੁਟੇ।ਗੁਰਸੂਰਮਾਉਦੇਕੋ।ਭੂਲਾ॰
ਜੀਵਾ।ਛੁਟੇਦਾ।ਹਰਿਜਸੁਧਨਾ।ਕੋ॰ਤਿਸਦਾ।ਅਥਾਹ: ਸਰੂਪੁਸੇ
ਪਤਿ॰ਸਾ।ਸਾਕਤਿ॰ਨਾ।ਮਦਾਰਿ: ਆਦਿਸੰਤਮੇਂਓਹੁ।ਗੁਰ॰ਜੋ
ਸਮੁੰਦ੍ਰਵਤਹੈ।ਰਤਨ: ਉਜਲਧਨਦਾ।ਸਾਰਿ: ਸਤਸੇਗੁਰਾਗੁ
ਰ॰ਦੁਆਰੇਸਿਤੋਖ਼ੁਰੂਪੀਸਿਰ।ਸੋਕ: ਗਿਲਾਨੀ।ਜੇ: ਏ।ਨਾਸ
ਨੂੰ॰ਹਾਰਾ।ਰੋਗੁ: ਜਨਮੁਮਰਣੁਰੂਪੀ।ਭਾਦੇਂ॰ਜੋ।ਦੂਜਾ॰ਹੋਏਜੋ
ਮਰਿਗੁਰਮੂਰਤਿ ਏਕਾਦਰਤੇ: ਮਰਿਗੁਰਮੇਤੇਗੁਰਹਰਿਮੇ।ਗ
ਨਾ॰ਆਦਿ।ਛੁਟੇਦਾ।ਸੁਨਹਿਕਾਨਤੋਇਕੁਬਾਣੀਕਰਿਸੁਨਦ
ਹਿ।ਅਜਗਰਕਪਟ: ਭਾਰੀਤਪਤੋ।ਤ੍ਰਤ: ਸਾਗਕਿਥੇ।ਗਬਿ
ਭੁਤਿ॰ਦਾਰੋਲਤੋ।ਹਉਮੈ॰ਚਤੁਾਲੀਹੈ।ਜੋਗੁ: ਜੁੜੂਨਾਥ
ਇਆ॰ਕਿਸੇ।ਆਨ॰ਮੇਰਹੈਭੀ।ਜਾਇਆ: ਜਾਂਦਿਆਂਫਿਉ
ਲੀਕਰਮ: ਨੇਤੀਧੋਤੀਆਦਿਕਰੇਤੋ।ਆਗਮ॰ਨਾੜੀਨੂੰਸਾਧੇ
ਤੇਬਾਣੀ: ਦਸੇਦ੍ਵਾਰਮੈਂਪੂਰਕ॰ਕਰੇਮਨਦੇ ਹਠੀ: ਹਠਕਰਿ
ਧਰਮੁ॰ਕਰੇਤੋ।ਗੁਰ॰ਦੇ।ਕੂਦਰਤਿ: ਰਤੀਨੂਨੇਨਕਰਿਭੀਸ
ਭੁ॰ਮੋ।ਸਬਦਾਇਆ: ਸਭਮੈਂਆਇਆਹੈ ਗੁਰਿ।ਪ੍ਰਸਤਿਗੁ
ਰਿਨੇਸੋ।੧੫।੨੨।ਮਾਰੂਸੋਹਲੇਮ: ੩।।੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਹੁਕਮੀ: ਹਰਿ ਨੇ ਵ ਹੁਕਮੀ ਨੇ ਆਪਿ ਹੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰੇ ਵਡਿਆਈ:
ਇਹੁ ਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇ॰ ਜੀਵ ਤੇ ਤਿਨਾ ਪਾਸੋਂ ਕਰਮ ਕੀਦਾ ਕਰੇ॰ ਸ੍ਰਿ
ਸ਼ਟੀ ਤੇ ਧੁਰਮਾ ਦੁਆਰੇ ਕੀਤਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮੇ: ਹੁਕਮੁ ਵਲ ਸਕਮੇ
ਹੇ॰ ਭਾਈ ਵ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੈ ਸਮਾਇ ਕਿ ਕੇ ਕਰਿ ਲੈਂਦੇ ਸਮਾਇਆ॰ ਦ
ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਜਗਤੁ ਮੈਂ ਗਯਾ: ਗੁਰ ਧਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਵੀਠ
ਗਃ ਵੰਡਾਂ ਨੂੰ ਕਰੈ॰ ਜਿਸੁ ਪਰ ਸੋ ਪਾਏ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਦੁਆਰੇ ਆਪਾ
ਪਹਿ ਮੇਲਿ ਮੇਲੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈਣੇ। ਪਰਸਾਦੀ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸ
ਪਰ ਹੋਈ ਤਿਨਾ ਪਹੁਤ॰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖੁਆਈ: ਖੋਈ ਗਈ ਹੈ
ਹਉਮੈ: ਹੰਗਤ ਮਮਤਾ ਤੇ ਪਾਈ॰ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਭੂਲੇ: ਭੁਲਿ
ਅੰਨੇ ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮੁ ਮੈਂ ਨਾਮ॰ ਰੂਪ ਵਿਤੇ ਮਨਸਾ: ਮਨ ਦੀ
ਆਸਾ ਮਨ॰ ਹਰਿ ਪੇਲ॰ ਜੈਸਾ ਰੂਪੀ ਹੋਇ॰ ਤਿਸ
ਨੂੰ ਬੁਝਾਈ। ਬੁਝ ਆਈ ਹੈ ਆਪੁ॰ ਭਾਵਗਦਾ ਏਕੋ।
ਪ੍ਰੀਤਮੁ॰ ਗੁਰੂ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਬਾਦਿ ਕਰਿ। ਪਿਆਰੁ॰ ਕਰਿ
ਸਹਜਿ ਮਤੇ: ਸਾਂਤਿ ਆਤਿ ਨਾਲ ਵ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਦਾ ਰਹੁ ਹਰੀ
ਮਿਲਿਆ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਲਾਏ॰ ਪ੍ਰੇਮੁ ਵ ਸੰਗਤਿ ਨਾਲ
ਭਉ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ
ਛੋਡਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਸਚੇ ਸਬਾਦਿ ਨੂੰ ਜਗ॰ ਤੋ ਧੋਪੈ: ਸੁਕੇ
ਵਿਕਾਰ॰ ਮੈ। ਧੁਆਈ॰ ਤਿਸੁ ਨੂੰ ਆਈ ਹੈ। ਨਾਸ॰ ਨਾਲਿ
ਗਇਆ: ਜਪਿਆ ਨਿਹਕੇਵਲੁ: ਸੁਧ। ਸਬਾਦਿ॰ ਕਰਕੇ।
ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਵ ਉਪਦੇਸੁ। ਬਾਣੀ: ਵੇਦ ਰੂਪੀ ਵ ਰਸਨਾ
ਮਈ ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਹੋਕੇ
ਤਿਨਾ ਦਾ ਸੇਵਹਿ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਦਰੁ: ਸਤਸੰਗ ਵ ਅੰਦਰ ਹੀ
ਹਰੀ ਲਸੈ: ਪ੍ਰਗਟ ਦਾ ਹੀ ਹੈ ਵਡਿਆਈ: ਮਤ ਤਾ ਏਹੁ ਜੋਰਿ
ਸਨਾ ਰੂਪੀ ਆਪੇ ਆਪੁ: ਆਪ ਹੋਆ ਪ੍ਰਤਿ ਵੇਖੋ ਦਾਸੈ॰ ਸਭ ਕੁਛ
ਧਰਮਾ ਧਰਮਾ ਹੁਣ॰ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਨਾ ਦਾਤਿ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਸ
ਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਵਜਾਈ: ਉਚਾਰੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਰਿ: ਤੇਰੂ ਦਾਤਾ
ਰੀ ਦਾ ਪਾਈ॰ ਸੰਗਤਿ ਦੀ ਪਾਪ ਤੀ। ਕਰੇ॰ ਜਿਸੁ ਪਰ ਸੋ ਪਾਏ
ਰੀ। ਛੋਡਾ ਭਤਦੀ ਤਾੜੀ: ਧ੍ਰਿੜੀ। ਛੋਡਾ ਕੀਖਿਆ ਨਾਮ ਦਾਰਿ:
ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਦੀ ਭੀਖਿਆ॥੧੬॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਭ॰ ਸੋ ਆਸ

ਣਾਏ॰ਜਬਤੂਹਰਿਨੂੰਜਮਾਹੇ:ਪਛੁਚਾਏ ਹੋਰ॰ਪਾਜੋਵ ਪੂਕਾਭੂਨ
ਮਾਇਨਾਛੈਦਾਮੈਧਾਰ:ਉਂਕਾਰੁਕਰਕੇਅਪ੍ਰਹੋਇਰਹਿਆਂਜੀ
ਵਾਮੇਰਾ॰ਤੇਰਾਏਹੁਜਦਿਨਰਾਤੀ:ਸਦਾਸਦਾਵਾਤਿਨਨੂੰ...ਨ
ਤੇਰਾਤੂਹੋਈਹੈ।ਜੋੜੂ॰ਜੀਦੰਨੂੰਜੀਦੰਨਾਲ ਵ ਅਪਣੇਨਾਲੂਤੇ
ਹੋਗਨਿ:ਹੋਰੁਨਾਪਸੋਂਅਲਾਰੇ॰ਜੀਰਾਤੇਮੈਂਕਾਰੋ॰ਤਿਨਾਦਾਸ
ਬਦੂ॰ਜੋਹੈ।ਮੇਲੇ॰ਗੁਰਾਂਨਾਲੁਤਿਨਾਦੁਆਰੇਆਪਣੇਮੇਲਿਐਂ
ਜੋਵ॰ਸਾਰੇਹੀਸੁਖ॰ਕਾਦਾਤਾ॰ਤਿਨਾਨੂੰਸੁਖੁ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।
ਮੋਹੁਕਰਕੇਆਪੀ:ਨੇੜੀਵ ਕਰੀਧਾਤੁ।ਦਿਨਰਾਤੀ:ਸਦਾਸਦਾ
ਪ੍ਰੀਤਮ:ਹਰੀਵ ਗੁਰੂਤੇਸੁਖਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਧਾਤੁ:ਧਾਇਕਰਕੇਹ
ਮਾਯਾਕਰਕੇਦੂਜੇਭਾਵੈਮੈਂਕੀਨ:ਕਿਉਨਾਮੁਓਸੋਆਵਤਜਾ
ਤ:ਆਂਵਣਜਾਣਮੈਪਿਆਨੇਹੋਈ।ਕੁਸੁਧ॰ਹੋਈਨੂੰਜਤੁ॰ਵ
ਰੀਕੀ।ਸਬਦਿ॰ਕਰਿ।ਕਾਂਇਆ:ਤਨਨੂੰਵ ਧੁਪੀਨੂੰਜੀਧਾਰ
ਦਿ:ਮਾਰਹਿ।ਜੇਮਹਿ॰ਜੋਮੋਹ॰ਦਾਸੁਪਨੇ॰ਵਿਚਿਸੁਧਿਨਹੋ
ਬੀਤਿਉਬਿਹੋਸੁਹੇਜੀਵ।ਸਬਦਿ॰ਮੈਂਆਇ:ਇਸਜਨਮ
ਮੇਵ ਆਇਕੈਭਾਗੋ:ਭਾਗੀਅਨਾਜਾਚੂ॰ਨੂੰਕਰਿ:ਪ੍ਰੇਮੁਮੇ
ਸਹਜਿ:ਹਰੀਮੈਚਾਲ:ਗਹਿਣੀਬੈਹਿਣੀ।ਸਬਦਿ॰ਕਮਾਉ
ਣਤੇ।ਨਿਵਾਪੇ:ਜਿਆਣੀਦਾਹੋ।ਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਨਾਰਸਨ:
ਭੀਰਸਾਛੇਦਾਹਉਮੈਨੂੰਸਬਦਿਕਰਕੇਮਾਰੇਨਿਵਾਰੇਵਸ
ਧਾਇਰਿਗਤਮਾਰੇਤੇਅਮਤਾਨਿਵਾਰੇ।ਛੇਦਾਰਖੇਉਰਧਾਰੈ:
ਉਰਿਮੇਧਾਰਿਰਖੇ।ਸਹਜੇ:ਸੁਭਾਵਕਹੀ।ਸਹਜੁ:ਗਿਆਨੁ
ਧੂਣੈ॰ਜੋਸੋ।ਸਾਚਾ॰ਗੁਰੂ।ਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਕਰਕੇ।ਬੀਚਾਰੀ:
ਬਿਚਾਰਦਾਨੈ।ਦੇਵਦੇ॰ਜਿਨਾਤਿਨਾਦੀਪਕੀਹੈ ਸਾਰੀ:ਨਰ
ਦਏਹਿਰੂ।ਨਾਮ॰ਕਰਕੇ।ਸਾਰੇਮੈਤੇਸਚੇਤੇ॰ਕਰਕੇਧਾਤੁ॰
ਸਾ।੧੬।॰ਪਮ:੩।ਦਾਤਾਹੈ।ਸਬਦਿ:ਬ੍ਰਹਮ ਵ ਉਪਦੇ
ਸ।ਅਮਰ:ਹੁਕਮ।ਪਾਤਸਾਹੀ:ਰਾਜਧਾਨੀ ਬੈਕੁੰਠ ਵ ਸਤਸੰ
ਗਤਰੂਪੀ।ਜੁਗਾਜੁਗ॰ਸਬਦੋਸਿਰਪਰਿਆਪ॰ਨਾਆਇ॰
ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ।ਸਬਦਿ:ਉਪਦੇਸੁਮੈਗਾਵੈ॰ਇਸਤੇਨਾ
ਮ॰ਕਰਕੇ।ਨਿਰਵਕ॰ਨੇਤ੍ਰਤੇ॰ਸੁ ਪਰਮਹੰਸ:ਤਤਵੇਤਾਤੇ

ਬੈਰਾਗੀ: ਬੈਰਾਗ ਕੁ ਹੋਆ ਨਿਜ ਘਰਿ: ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਵਾ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ।
ਤਾੜੀ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਿਨਾ ਮਰੇ॰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੋ ਸੁਣਾਇ॰ ਨਾਮ ਸੂਰਾ:
ਸੂਰਮਾ ਵਡੇ ਨਾ ਗੁਰ ਸੂਰਾ ਸਰੁ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੀਵਦੇ॰ ਜੋ ਭਾਇ:
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕੇ ਭਾਇਆ । ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਇ ਮਾਂਨਾ ਪਹੁ: ਹਿਰਦੇ ਨੂ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ । ਪਾਈ ਐਸੇ॰ ਤੇ ਲਮਾ ਬਿਨਾ ਸਬਦੇ॰ ਕਹੁ ਧਾਵਣ
ਨਕਾਤੀ: ਸਦਾ ਸਦਾ । ਭਰਮਿ॰ ਕਰਕੇ ਵਾ ਦੇਸ ਹਿਤ ਭੇਖਿ ਜਿ
ਨਾ ਧਾਰਿਆ ਜੋ ਭਰਮਾਈ॰ ਵੇਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਧਨ ਵਾ ਨਰਕੁ ਐਸਾ ਮਹਿ॰
ਹੈਂ ਸਬਦਿ॰ ਕਰਕੇ ਮੂਏ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੇ ਸੋਭ ਏਹ ਰਿਨਾਂ ਐਸੇ
ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਐਂ ਰਾਤੇ: ਰਤੇ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਕੁਰਗਤਿ ਐਸੇ ਚਿਤ ਦੀ ਬ੍ਰਿ
ਤੀ ਛੇਦਾ ਲੇ ਭੁਰੂਪੀ ਕੁਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਜੋ ਭਉਕੇ ਵਾ ਲੋਭ ਜਿਸ ਜੇ
ਭਉਕੇ ਜਿਉ ਕੁਤਾ । ਤ੍ਰਿਸਨੀ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਵਾ ਰੋਂਵਦਾ ਹੈ ਹੋ । ਪਤਿ॰ ਲਜ
ਪਾਇ॰ ਆਦੋ ਹੀ । ਵੀਚਾਰੀ: ਹੁੰਦਾ ਹੈਂ । ਕਾਰੀ: ਕਾਰੂ ਐਸਾ
ਮਿਲਾਇ॰ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ । ਜਾਈ: ਉਤਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂ ਵਾ ਭ
ਉਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ । ਕਰਹਿ॰ ਪਰਹਰਿ ਨਾਲ ਸਬਾਹਿ: ਸ੍ਰਗਾੜੀ
ਦੇ ਹੈਂ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਐਰਤੇ ਜੋ ਇਕਰੰਗੀ: ਰਾਹੇ ਕੇ ਤਿਨਾਂ
ਹੈ ਸਬਦਿ ਐ ਬੁਧੀ ਵਾ ਛੋਦਾਰ ਤੇ ਹੈਂ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਸਾਚੇ ਸਬਦਿ
ਐਂ ਮਿਲਾਈ ਬੁਧੀ ਜਿਨਾ ਜੋ ਇਕ ਰੰਗਿ ਭਏ ਹੈ ਹੋ । ਜਿਹ ਜੇ॰ ਸ
ਭਨੂ ਤੇ ਜਿਸ ਨ ਭਾਵੈ ਤਿਸ ਨੂ । ਕਾਣੇ॰ ਅਰੁ ਸਾ ਭੂਸੰਗ ਤੂ ਐਸਾ ਕ
ਰੇ॰ ਜਿਲੁ ਪਰੁ ਤੇ ਸਦੇ ਆ ਇਉ॰ ਬਾਣੂ ਸੋ ਦਿਨ: ਸੋ ਦਾਨੂ । ਕਾਚੇ:
ਝੂਠੇ । ਤਉ॰ ਜੀਵਾਂ ਨੂ । ਭਾਗਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਰਿਕੇ
ਵਨੂ । ਸਬਦਿ॰ ਕਰਕੇ । ਨਦਰੀ ਰਦੀਨ ਦਰੂ ਕਾਰਿ ਸਹਜਿ:
ਸਰੂਪ ਦਾ ਗਿਆਨ । ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲਦਾ ਹੈ । ਆਇਆ॰
ਕਰਕੇ ਮੇਲਨੂ ਕਮਾਇਆ: ਕਠੀ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਦੂਜਾ: ਜਿਨਾ
ਨੂ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਮਨਿ॰ ਦੀ । ਲਾਈ: ਲਾਇਕੇ । ਕਰਮੀ॰ ਤਿਨਾ
ਕਾਲ ਐ ਹੋਜੀ॰ ਆਗੈ । ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ । ਛਿਆਈ॰ ਐਸੇ ਤੇ
ਦਰਿਬੁਝੇ ਐ ।੧੬। ੩। ਮਃ ੩। ਸਾਜੀ॰ ਜਗਤੁ ਤੋ । ਭਾਇ॰ ਵਿਖੇ
ਹੈ ਜੋ ਜੋ । ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸਾਚੇ ਐ ਹੋ ਬੀ ਤਿਨਾ ਦੀ । ਦੇਖੈ:
ਪਾਲੇ । ਲੇਖ॰ ਪਦੈ ਵਾ ਲੇਖਾ ਸੁਧਿ॰ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਹੋਇਆ ਸੁਣੇ॰
ਕਮਾ ਪਰਮਾਣ ਹੋਇਆ ਸੋ । ਤਾਈ ਹੋਆ ਸਾਹ ਐਸੇ॰ ਹੋਇ ਸਕਾਰਿ
ਜਨਮੁ॰ ਦੀ ਆਉ ਦੀਭੌ । ਸਾਚੇ॰ ਮੈ ਹੋ ਬੀ ਤਿਨਾ ਦੀ ਅਰੁ

ਰਾ: ਅਸੁਧ ।ਕਿਤਨਾ: ਸੁਧ ਸਬਦ ਪੂਰਾ ॰ਪਾਰਸ ਰੂਪ ।ਐਸੇ॰ ਤਾਂ ਜੀ
ਦਾ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਮੋ ਮਿਲਾਈ : ਮਿਲਾਇ ਕੈ ਦਾਸ
ਲਕੋ ।ਅਤਿ॰ ਵਡੀ ਸੁਣੀ ਐਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਆ ।ਗੇ ।ਪ ।ਆਨਰਿ: ਹਾਰਿ
ਹੈ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ।ਨਾਉਂ ਕਾ: ਸੂਰਜ ਦਾ ਕੈਸਾ ।ਅਤਿ ॰ ਕਰਕੇ ।ਕਿਤ॰
ਨੂੰ ।ਜੂਠੀ: ਅਪਾਵਿਤ੍ਰ ।ਜਾਤਿ: ਸੁਜਾਤਿ ਦਾ ਰਹਸੁ ।ਪਾਈ॰ ਪਤੀ
ਦੀ ।ਅਤਿ॰ ਵਡੀ ਖੋਟੀ ਖੋਟਹੀ ।ਪਿਰੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਪਿਰ ਖਸਮ ਨੂੰ
ਹਾਰਿ॰ ਹੇ ਹਰਿ ਦੇ ਮੋਹਲਿ ਮੇ ਦਾ ਦੇ ਮੋਹਲਿ ਮੇਂ ।ਵੇਖੇ: ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਦਾ ਪਾ
ਲਦਾ ਹੈ ।ਇਕਨਾ ॰ ਦੋ ।ਲੇਖੇ॰ ਨਾ ।ਰਤੇ॰ ਤਿਨਾ ਸਚ ਨਾਮੁ ਦਾ ਸੁਖ
ਆਪੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਾ ਆਪਣੇ ਮੋਹਲਿ॰ ਮੇਂ ਮੇਲ ਲਏ ਹੈ ।ਧਾਤੁ॰ ਤੇਮਾ
ਧਾ ਦੇ ਮੋਹ॰ ਕਰਕੇ ਗਜਿ: ਰਜਾ ਮੇਂ ਲਾਈ ਹੈ ।ਸੁਣੀ ।ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਂ
ਦੀ ।ਜਹਾਜ॰ ਮੇਂ ਹੋਈ ਈਏ ਉਨਾਂ ਦੀ ।ਮੇਲੇ॰ ਆਪਣੇ ਮੇਂ ਦਾ ਤਤ
ਨੂੰ ਤਾ ।ਕਰਿ॰ ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਦੇਖੇ: ਪਾਲੇ ।ਪਾਈ॰ ਕਿਸੇ ਹਰਿ ਦੀ
ਜਨ: ਮਿਕਾ ਮੋਹਿ॰ ਕਰਕੇ ।ਕਰੇ॰ ਜੀਵ ਦਾ ਪ੍ਰਿਸਟੀ ਤਾ ।ਜਾਈ॰
ਤਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਦਾ ।ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰਕੇ ਕਾਲ ਨੂੰ ਮਾਰਿ
ਨਿਵਾਰੇ: ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ।ਰੱਖੇ: ਰਖਿਆ ਹੈ ।ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ ।ਮੈਂ
ਤਨੂੰ ਹੋਈ ।ਦੋਵਨੀ: ਕਮਲੀ ਪ੍ਰਿਸਟੀ ।ਮੋਹਿ॰ ਕਰਕੇ ।ਪਾਈ॰
ਹਰੀ ।ਸੁਖ॰ ਰੀ ਉਤਪਤੀ ।ਕਰਕੇ॰ ਕਰਮ ਸੁਭ ਅਸੁਭਾ ।ਚਲਾਈ:
ਚਲਾਂਵਦਾ ਹੈ ।ਕਰਤਾ॰ ਹੈ ਦਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦਾ ਕਰਮ ਕਤਾ ।ਭੁਗਤਾ॰
ਜੀਵ ਹੈ ਦਾ ਜਾਚਕ ਦਾ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ।ਜੁਗਤ: ਜੁੜਿ ਰਹਿਆ
ਹੈ ।ਇਕਥੈ: ਇਕ ਥਾਂ ਮਨਮੁਖਾ ਤੇ ਗੁਪਤ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰ
ਗਟ॰ ਦਾ ਮੁਖਿ॰ ਨਾਨਮ॰ ਕਰਕੇ ਸਬਾਦਿ: ਸੁਹਾਉ ।ਨਾਮ॰
ਕਰਕੇ ਵਾਚੀ ॥੧॥੫॥ਮ: ੩ ।ਢਾਕੇ ਦਾ ।ਗੋਤੀ ਹੈ: ਗੋਤਿਰਨੂੰ ਸ
ਲਾਹੀ: ਜਲਾ ਨੂੰ ਹੈ ਹਾਂ ।ਚੀਰੇ: ਦਫ॰ ਤਰਾ ।ਭੋਗਦੇ: ਭੋਗਦਾ ਹੈ ।
ਸੁਖ॰ ਮੇ ।ਨਿਵਾਸੀ: ਨਿਵਾਸ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ।ਅੰਤਰਿ॰ ਤਾਂ
ਪ੍ਰਭ ਨਾਕਿਸ ਨੂੰ ।ਉਤਰ ਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ॰ ਨੂੰ ।ਸਬਦਿ: ਪ੍ਰਭ
ਨੂੰ ।ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ।ਪ੍ਰਗਾਸੀ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਲਾ ਹੈ ।ਅ
ਮਿਕਦਾਰ: ਨਿਆਈ ਹੈ ।ਬਿਨਸੈ॰ ਕਾਗਦ ਤਿਉ ਉਸ ਨਾਂ ਕ
ਉਆਂ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋ ।ਬੁਝੈ ਐਸੀ [illegible] ਕਾ॰ ਪਤ ਪੁਦਾ ਰਿਦੈ
ਰੂਪੀ ।ਜਗਤ: ਗਿਆਤੇ ਹੈ ।ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ ।ਸਤੁ॰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਆ

ਰਾਗਬਾਣੀਕਬੀਰਜੀਉਕੀ॥੧੯ ਪੀਠਕਾਕੋਈਪੰਡਤਕਬੀਰ
ਸੀਓਂਕਹਤੇਲਭਾਤੂਅਜੁਲਾਹੇਹੋਇਕੇਲੋਕਾਂਕੋਉਪਦੇਸਕਰਤੇ
ਹੋਅਰੁਹਮਾਰੇਕੋਨਹੀਮਾਨਤੇ॥ਤਿਸਕੋਕਹਤੇਹੈ॥ਪੜੀਆ:ਹੇਪੰਡ
ਤਾਕਵਨ:ਕਿਸਾ॥੧॥ਅਖਰਛੇਦਨਜਸਕਾਰ:ਜੈਸੇਖੇਤਕੋਉ
ਛੇਦਨਕਰਤਾਕਾਰਹੋਤਾਹੈ॥ਛੇਦਨਕਾਗੁਣਨਹੀਜਾਨਤਾ॥ਤੈਸੇ
ਤੂਅਗਦੇਹੋਤੇਪੁਸਤਕਛੇਦਨਕੀਨਤਾਈਹੈਤੂਜਾਤਿਸਕਾਤ
ਤਪਜਨਮੀਆਂਨਤੇ॥੨॥ਬੇਦਦੇਹੁ:ਬੇਦਦੇਹੋਅਬੋਹਕਥਾਆਦਿ
ਕਰਕਰਕੇਪੀਨਕਥਾਕਰਤੇਹੋ॥ਤੁਮਾਰਾਆਪਿਰਸ:ਨਿਸਫਲ
ਜਾਇਹੈ॥੩॥ਰਾਮੈ:ਉਚਾਰਨਕਰੋ॥ਬੂਡੇ॰ਹੇਤੇਰੇਜੇਹਰਾਭਾਈ।
੪॥੧॥ਪੀਠਕਾਅਣਾਕਿਸੀਪਨਧਾਮਾਂਪਖੰਡੀਨੂੰਕਹਤੇਹੈ॥ਤੇ•
ਮਹਾਤਮਾਪਰੇ॰ਭੁਡੇਹੈਸੰਸਾਰ॰ਮੈ॥੧॥ਰਾਮਾ:ਹੇਭਾਈਰਿਰਿ:
ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਰਟੋਂਹੁ:ਉਚਾਰਨਕਰੋ ਆਠਮੇ:ਹ੍ਰਿਦੈਮੈ॥ਰਾਮੁ:ਰਮਕੇਨ
ਮਕੋ॥੧॥ਰਾਮਅੰਜਨ॰ਮੁਖਗਜਨਰੂਪੀ॥ਜਇਸਪ੍ਰਪ੍ਰਜਾਣਾਦੋ॥ਅਖਰ
ਰੈਖਨਹੋਇਕਾਵਿਮਹਲਨਤੁਣਖਣੀਅਵੈਕੁਛਾਮਦਰੁਸਮਕਣਜ
ਹਿਰੀਸਤਛੈਲਜਣੀਆਟੂਕੋਂ॰ਬੋਰੀਆਪਵਿਤ੍ਰਨੂ:ਅਚਰਜਾ॥੨॥ਮਾਰੂ॥
ਪੀਠਕਾਯਾਮਣਕਰਤੇਹੈਮੈਨੂਸਘਾਜਧਪ੍ਰਪਾਤਿਹੈ॥ਤਾਂਕੋਕਹਤੇਹੈ॥ਘਰਿ:
ਘਰਿਦਜੈਨੀਆਬਹਰਿਕੈ:ਭਰਮੋਸਮਾਤੁਮ:ਮਨਾਤਾਰਿ:ਬੇੜੀਆਕ
ਰਹੁ:ਸੁਧਾਸਮੁਦ੍ਰੋਪਾਰ:ਦੂਰਤੇਦੂਰਾ॥੩॥ਮਾਰੂ॥ਸਾਖਿਆ:ਸਾਰਿ
ਆਪਦਾਨ:ਪਾਵਨਾਹੁਕਮ:ਭਾਂਣਾਦਵੇਦਾਰਚਨ:ਦੇਹਹਿਗਜਰੂ
ਪੀ॥ਭੁਰਮ:ਜਦਰਣੂ॥੪॥ਮਾਰੂਪੀਠਕਾਹਰਿਕੋਪ੍ਰਤਖਕਹਤੇਹੈ॥ਧ॥
ਮਾਰੂ॥ਉਪਦੇਸੁਸਭਕੋਕਾਲ:ਮਰਣਾ॥ਅਕਾਲ:ਜਨਮਾਦਿਧਾਮ
ਰਾਗਾਦ:ਨਗ੍ਰਦੇਹੀਰੂਪੀ॥ਧਰ॰ਤੀਧੁਧੀਰੂਪੀ॥ਮਹਤਉ:ਪਟ
ਵਾਰੀ॰ਜੀਵਰੂਪੀ॥ਰਸ॰ਨਾਪਤਿ:ਤੁਰਾਕਾਇਥ:ਮੁੰਨਸੀ
ਹੇਤੂ:ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ॥ਅਕ੍ਰਿਸਾਨ:ਇੰਦ੍ਰੀਆ॥ਖੇਤ:ਸਰੀਰ॥੧੯
ਪੀਠਕਾਬੈਰਾਗੀਮਿਤ੍ਰਬਾਸੁਧਾਲੂਉਸਕੋਕਹਤੇਹੈ॥ਅਨਭਉ:ਸੁ
ਭਾਵਣਾਹਿਥੇ:ਇਸੀਤਰਾਘਣਦਾਹੈ॥ਜਾਲ:ਅਗਿਆਨਣਾਹੇ
ਬੈ:ਐਸੇਹੀਘਣਦਾਹੈ॥੧॥ਮਾਰੂਪੀਠਕਾਕੋਈਬਲਤੇਹਸਤਨਾਪੁ
ਰਗਇਕ੍ਰਿਸਨਜੀਦੁਰਜੋਧਨਕੋਕਹਤੇਹੈ॥ਹਸਤੀਦੇਖ:ਹਸਤੀਦੇਖ
ਣਲਗੇਅਬਮਾਨਸੋਂ॥੮॥ਮਾਰੂ॥ਗਗਨ:ਊਚਾਨਿਸਾਨੈ:ਮੁਖ
ਘਾਉ:ਉਤਸਦਾਊਚ:ਗੁਰਉਪਦੇਸਰੂਪੀਨਗਾਰਾ॥ਮੁਖ॰ਜ

ਗੁਣਾ ਸੁਕੇਂ ਚਾਉ ਭਗਤਾ ਮਾਤ੍ਰਉ: ਸਮਝ ਥੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀਆ ਦਾਉ: ਸਮਾਂ
ਦੀਨ: ਧਰਮ ਆਖੇਤ: ਕੰਮਾ ਨਾਦੇ ਓਂਕਾ ॥੧੦॥੧ੴ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਕਾ ਰੈ:
ਕਮਣਾ ਗਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਛੁਟੇ॰ ਜਸੁਰੂਪੀ ਸਿਉਧ: ਤੀਨ ਤਪ ਕਾ॥੧॥
ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਕਾ ਮਾਤ: ਮਾਤ੍ਰਾ ਧੋਕਮ: ਧਿਆਵਥ ਦੇ ਨਕੇ ਮਾਸਿਰਾ
ਨੈ: ਪੀਤ੍ਰਾਉ॥੧॥੧ੴ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਸਤ: ਸੁਰਾਨਾਦ: ਸੁਖਮਨਾ ਤੇ
ਇਆ: ਖੋਲਿਆ ਦ੍ਰਤ: ਦੇਵਾ ਪੂਰਿਆ: ਕੁੰਭਕ ਪੂਰਿਆ॰ ਸੇ
ਲਾਦਰੀ ਕੁੰਭਕ॰ ਚੌਠਦਾਰੀ ਰੇਚਕ॰ ਬਤੀਦਾਰੀ ਮੈਂ ਜਪੁਕੇ
ਬਾਲ॰ ਸਰੀਰ ਦਾ ਚਲ॰ ਇੰਦ੍ਰੇ ਖੋ ਅਧਾਤ੍ਰੈ॰ ਮਨ ਬਾਆ ਅਧਿਉ:
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇਰੀ ਨਾਲੁ ਮੇਰੀ ਪਦ ਜੋ ਤ੍ਰਨਾ ਅਰਾਧਿ: ਅਰਾਧੇ ਨੇ
ਜੋਗ ਜੋ ਹਰੀ ਸੋ ਜਗਧਿ: ਸਧਾ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬਦਤ: ਕਹਿੰਦੇ॥
ਜੈਦੇਵ: ਪ੍ਰਭੁ ਰਮਿਆ: ਜਧਿਆ ਸਦਿਦ: ਸੁਤੀ॥੧॥ ਮਾਰੂ॥
ਕਬੀਰ ਕਾ ਧਸਣ ਵਿਰਾ: ਧਲ ਚਲੇਰਾ॥੧ੴ ਰਵਿਦਾਸ ਕਾ ਵੇਤ: ਛੇ
ਹੁਦਰੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸਰੇ: ਬ੍ਰਹੇ ਰਾਮਾ ਭੂਸਾਰੇ: ਹੋ ਲੈ॰ ਪੀੜ੍ਹਾ
ਤ੍ਰ॥੧ੴ ਮੀਰਾ ਕਾ ਭਾਈ ਬਨੋਕੀ ਧੀਤੁ ਮੈ ਹੋ ਆਈ: ਹੇ ਸਖੀ
ਤੀਰ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਭੂਪੀਆ ਪੀਰ॰ ਵਿਛੋੜੇ ਰੂਪੀ ਆਪਨੇ ਰਾਹ॰ ਪਦ
ਕਾ ਮਨ ਦੁਰਕੂ ਮੈਂ ਕਰਣਾ॥੧॥੧੮॥ ਭਗਤਾ ਕਾ ਸਮਲਾ ਭੂਮੁਰਣਾ
੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਦ ਬੇਦੀ ਧੀਸਾ ਵਤੇ ਸ ਚਰਨ ਕਵਲ ਭੋਜੇ

ਤੁਖਾਰੀ

ਨਮਾ: ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ ਮ:੧॥ ਬਾਰਾਮਾਹਾਂ ਸਟੀਕ ਲਿਖਤੇ ਅਬ ਆ
ਦ ਮੇ ਮੰਗਲ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਮੂਲ॥ ਤੂ ਸੁਣਿ ਕਿਰਤ ਕਰੰਮਾ ਪੂਰਬਿ ਕਮਾਇਆ
ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸੁਖ ਸਹੰਮਾ ਦੇਹਿ ਸੁ ਤੂ ਭਲਾ॥ ਟੀਕਾ॥ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਪੂਰਬ ਜੇਕ
ਰਮ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ਤਤ ਤਤਾ ਕਿਰਤੋਂ ਨੁਸਾਰ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਸਿਰਿ ਧਾ ਸਿਰਿ
ਸੁਖ ਅਰੁ ਸਹੰਮਾ: ਦੁਖ ਜੋ ਤੂ ਦੇਹ ਸੋ ਭਲਾ ਹੈ ਜਦ ਦਾਤੂ ਭਲਾ ਹੈ ਕਾ
ਨ੍ਰਿਦੋਸ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਰਚਨਾ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਗਤਿ ਮੇਰੀ॥ ਟੀਕਾ॥ ਮੇਰੀ ਕੀਗ
ਤੀ ਹੈ ਦੈਗੀ ਜਿਸ ਤੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਮੈ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਬਿ
ਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਾ॥ ਟੀਕਾ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈ ਘੜੀ ਭੀ ਨਹੀ ਜੀਵਦੀ
ਹਾਂ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਝੁ ਦੁਹੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ॥ ਟੀ
ਕਾ॥ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈ ਪਰਮ ਦੁਖੀ ਹਾਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਾਂ ਜਾਂ ਤੇ ਜੀਵਾਂ॥ ਰਚਨਾ ਰਾਚਿ ਰਹੇ
ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਟੀਕਾ॥ ਮੇਰੇ ਚਤੁਰ ਸੋਂ ਅੰਤਹਕਰਣ ਤੇ ਫਿਰ ਕਾਰੀ ਦੀ ਰਚਨਾ
ਮੇਰਚ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਨ ਕਰਮ ਸੁਕਰਮਾ॥ ਟੀਕਾ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਮ

ਧਮ ਕਰਮੋ ਕੇ ਭੀ ਸੁਕਰਮ ਕਰਕੇ ਮਨ: ਮੰਨਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕੁ ਪੰਥੁ ਨਿਹਾ
ਲੇ ਸਾਧਨ ਤੂ ਸੁਣੁ ਆਤਮਰਾਮਾ ੧। ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਪੰਥ
ਇਹ ਸਾਧਨ: ਦਾਸੀ ਨਿਹਾਲਦੀ ਹੈ ਤੂ ਸੁਣੁ ਹੇ ਆਤਮਰਾਮ ਮੇਰੀ ਬੇ
ਨਤੀ ਕਿਆ ਜੋ ਸੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੀਏ ਮੁਝੇ।੧। ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਬੋ
ਲੇ ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆ: ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਬਾਬੀਹਾ ਜੋ ਸਕਣ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ
ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਕੋਕਿਲਾ ਜਿਹਬਾ ਕੋ ਰਸ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜੂਹੀ ਸਾਧ
ਨ ਸਭਿ ਰਸ ਚੋਲੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀਆਂ: ਸਾ ਜੋ ਧਨ ਹੈ ਸੋ ਅੰਕਿ:
ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਮਾਈ ਹੈ। ਤਿਸ ਜੀ ਤਿ ਸਭ ਰਸ ਤਿਸ ਨੇ ਚੋਲ ਲਏ ਹੈਂ ਆਦ ਰੇ
ਲ: ਸ੍ਰੀਰ ਮੇ ਹੈ ਸਭ ਰਸ ਤਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਨ ਚੋਲੇ ਭਿਨ ਕੇ ਰਤ ਭੇ ਪ੍ਰਿਆ
ਰੇ ਕੇ ਤਾ ਤਿਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਸਾ। ਹਰਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ਸਾ ਸੋਹਾ
ਗਣ ਨਾਰੇ: ਅੰਕ ਸ੍ਵਰੂਪ ਨੇ ਕੂਹੇ ਭੂਏ ਹੂਏ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਣੀ ਤਾਂ ਅੰਕਿ:
ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਮਾਈ ਜੋ ਨਾਰੀ ਸੋਹਾਗਣ ਹੈ।੨। ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਦ ਸ ਕਹਤੇ
ਹੈਂ ਨਵ ਘਰ ਥਾਪ ਮਹਲ ਘਰ ਊਚੋ ਨਿਜ ਘਰ ਵਾਸੁ ਮੁਰਾਰੇ: ਜਿ
ਸ ਮਹਲ: ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਘਰ: ਸ੍ਰੀਰ ਮੇ ਨਵ ਦੁਆਰੇ ਥਾਪ ਕੇ ਸ੍ਵ ਘਰ
ਊਚੋ: ਦਸਮ ਦ੍ਵਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿਜ ਘਰ: ਮੁਰਾਰੀ ਮੇ ਵਾਸ ਤੋ
ਸੋਧਨ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ।ਵਾ। ਜਿਸ ਜਗ ਤਾ ਪੂਤ ਨੇ ਨਵ ਦ੍ਵਾਰੇ ਘਰ: ਸ੍ਰੀ
ਰ ਮੇ ਸ੍ਵ ਸ੍ਥਾਨ ਮੇ ਥਾਪ ਕੇ ਅੰਤਰਮੁਖ ਕਰਕੇ ਊਚੇ ਮਹਲ: ਦਸ਼
ਦ੍ਵਾਰ ਮੇ ਘਰ ਕੀਆ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰ ਕੇ ਤਿਸ ਦ੍ਵਾਰ ਨਿਜ ਘ
ਰ: ਮੁਰਾਰੀ ਮੇ ਵਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ।ਕਿ।ਵਾ। ਨਵ: ਪੰਚ ਤਤ ਤੇ ਪੁਰਖ
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਤਤ ਹੰਕਾਰ ਇਨ ਨਵੋਂ ਕਰ ਘਰ: ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਥਾਪ
ਕੇ ਹੇ ਮਹਲ: ਭਗਵੰਤ ਸਾਤ ਲੋਕ ਤੇ ਊਚੋ ਨਿਜ ਘਰ: ਬੈਕੁ
ਠ ਕਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿਜ ਘਰ ਮੇ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਹੇ ਮੁਰਾਰੇ ਕਿਆ ਸ
ਰਧ ਤੇ ਪਰ ਹੈਂ। ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਰੰਗ
ਰਾਵੈ: ਤੂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੀ ਰਚੀ ਹੂਈ ਹੈ ਏਹਧ
ਨ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਰਾਵੈ: ਉਚਾਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰੇ ਭ
ਜਨਾਨੰਦ ਕੋ ਰਾਵੈ: ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਇਹ ਦਾਸੀ। ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ
ਚਵੈ ਬਾਬੀਹਾ ਕੋਕਿਲ ਸਬਦ ਸੁਹਾਵੈ: ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗ
ਵੰਤ ਨਾ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਬਾਬੀਹਾ ਹੇ ਪ੍ਰਿਉ ਹੇ ਪ੍ਰਿਉ ਉਚਰੇ ਹੈ ਤੇ ਰਸਨਾ
ਰੂਪੀ ਕੋਕਿਲਾ ਸੁਹਾਵੈ: ਸ਼ੁਧ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕ
ਰਤੀ ਹੈ।੨। ਤੂ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਰਸ ਭਿੰਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ ਟੀਕਾ।

ਧਰੀਪ੍ਰੀਤਮਆਪਣੇਤੂਸੁਣਮੇਰੇਮਨਾਦੇਕਾਈਂਦੂਤੇਤੇਰੇਰਸ:ਪ੍ਰੇ
ਮਅੰਭਿਨਹੂਏਹੈਂਮਨਤੂੰਰਵਤਰਵਨੇਘੜੀਨਵੀਸਰੇ:ਹੇਰ
ਵਨੇ:ਸਰਬਦਾਬਕਮਨੁਤਨਮੇਰਵਾਹੇਤੂਏਕਘੜੀਭੀਨਹੀ
ਬਿਸਰਤਾਵਾਮਨਕਰਕੈਰਵਤ:ਸਿਮਰਨਕਰਤੇਹੈਂਤਨਕਰਕੈਭੀ
ਰਵਨੇ:ਗਾਵਤੇਹੈਂਸ੍ਰਵਣੋਦ੍ਵਾਰਾਬਾਣੀਦ੍ਵਾਰਾਘੜੀਨਹੀਬਿਸਰੈ
ਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੂਏਅਰਿਉਘੜੀਵਿਸਾਰੀਹਉਬਲਿਹਾਰੀਹ
ਉਜੀਵਾਂਗੁਣਗਾਏਸੁਰਾਮ:ਨਾਰੋਈਮੇਰਾਹਉਕਿਸਕੈਲਾਹ
ਰਿਖਿਨਗਹਿਣਨਜਾਏਸੁਰਾਮਾਪ੍ਰਮਾਣਾਹਮਰਾਕੋਨਹੀਹਮਾਰੈ
ਸਪੂਕੇਨਾਹਿਓਟਗਹੀਹਰਿਚਰਨਾਨਿਕਸੇਭਏਪਵਿਤਸਰੀ
ਰ ਟੀਕਾ ਬਾਣੀਦ੍ਵਾਰੇਭੀਤੇਰੀਓਟਗਹੀਹੈਉਚਾਰਨਰੂਪਾਸਹੇ
ਹਰੀਤੇਰੇਹੀਚਰਨੋਂਵਿਖੇਮਨਕਰਕੈਨਿਵਾਸਕੀਆਹੇ ਅਸਰੀਰ
ਕਰਕੈਭੀਹਮਪਵਿਤ੍ਰਭਏਹੈਂਤੇਰੀਸੇਵਾਕਰਕੇ।ਨਾਨਕਾਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਦੀਰਘਸੁਖਪਾਵੈਗੁਰਸਬਦੀਮਨੁਧੀਰਾ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈਂ
ਦੀਰਘਦ੍ਰਿਸ:ਗਿਆਨਦ੍ਰਿਸਟੀਦ੍ਵਾਰਾਹੀਜੀਵਸੁਖਪਾਵੈਹੈ ਨਨੂੰ
ਗਿਆਨਦ੍ਰਿਸਟਿਕਿਨਾਕੋਪ੍ਰਾਪਤਹੂਈਹੈ।ਉਤ੍ਰ ਗੁਰਾਦੇਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰਾ
ਗਿਜਿਨਾਕਾਮਨ ਧੀਰ:ਇਸਥਿਤਹੂਆਹੈਤਿਨਾਕੋਪ੍ਰਾਪਤਹੂਈਹੈ
੩॥ਬਰਸੈਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਬੂੰਦਸੁਹਾਵਣੀ ਟੀਕਾ ਗੁਰੂਰੂਪਿਬਾਦ੍ਰ
ਰਸਤੇਹੀਉਪਦੇਸਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾਬਰਖਤੇਹੈਂ ਤੇਜਗਿਆਸੂ
ਪ੍ਰਤੀਸੁੰਦਰੀਬੂੰਦਨਾਮਰੂਪੀਸੁਹਾਵਣੀਦੇਤੇਹੈਂ।ਜਥਾਚਾਤ੍ਰਕਕੋਘ
ਨਦੇਤਾਹੈ।ਸਾਜਨਮਿਲੇਸਹਜਿਸੁਭਾਇ ਟੀਕਾ ॥ਸੇਸ ਜਥਾਸ
ਜਨ:ਗੁਰੂਮਿਲੇਸਾਂਤਿਸੁਭਾਸਹਜੇਹੀਸਾਂਤਿਹਰਿਜੇਉਪ੍ਰੀਤਿਵਾ
ਣੀ।ਹਰਿਮੰਦਰਆਵੈਜਾਂਪ੍ਰਭੁਭਾਵੈ॥ਜਾਂਪ੍ਰਭੁਗੁਰੂਕੋਭਾਵੈਤ
ਬਹੀਹਰੀਹ੍ਰਿਦੇਮੰਦਰਵਿਖੇਆਵੈਹੈ ਕਥਾ ਅਨਭਵਹੋਤਾਹੈ।ਵਾ
ਜਾਂਹਰਿਪ੍ਰਭੁਕੋਜਗਿਆਸੂਭਾਵੈਤਬਹ੍ਰਿਦੇਮੰਦਰਵਿਖੇਆਵੈਹੈ
ਧਨਉਭੀਗੁਣਸਾਰੀ॥ਇਹਜਾਨਕੈਮੈਸੋਧਨਹਾਜੋਉਭੀ:ਧਨੀ
ਹੂਈ ਸਾਂਤਿਕਾ ਆਨੰਦਚਿਤਹੋਕੈ ਗੁਨ ਸਾਰੀ:ਸਿਮਰਣਕਰਤੀ
ਹਾਂ।ਘਰਘਰਕੰਤਰਵੈਸੋਹਾਗਣਿ॥ਸਰੀਰਸਰੀਰਪਰ
ਮੈਸੋਹਾਗਣਿਕੋਹਰੀਰਿਤਰਾਵਤਾਹੈ।ਹਉਕਿਉਕੰਤਿਵਿਸਾਰੀ॥
ਕੰਤਨੇਮਨੂੰਕਿਉਵਿਸਾਰਿਆਹੈ ਸਾਥਦਾਗੁਰਮੁਖਸੋਹਾਗਣਾਂਨਿ
ਜਾਨਿਣ ਘਰ:ਸਰੀਰਮੈਕੰਤਰੋਰਾਵਤੀਆਂਹੈਤੇਮੈਕਿਉਂਵਿਸਾਰੀਕਕੇ

ਭਾਵੇਂਹਮੁਸ੍ਰੇਣੀਜਾਦਕਰਾਚਾਹੀਏਐਸੇਜਾਪਤੀ॥ਉਨਵਘਨਛਾਏਬ
ਰਸੁਸੁਭਾਏ॰ਜੈਸੇਗੁਰੂਰੂਪੀਘਨ:ਬਾਦਲ ਉਨਵਛਾਏ:ਕ੍ਰਿਪਾਰਸ
ਸੋਹਣੀਰੀਤੁਪਦੇਸਰੂਪੀਬਰਸਾਕਰਤੇਹੈ ਸੁਭਾਏ:ਸੁਭਾਵਕਹੀ॥
ਮਨਤਨੁਪ੍ਰੇਮੁਸੁਖਾਵੈ॰ਤਿਨੋਂਕੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਮਨਤਨਵਿਖੇਪ੍ਰਭੂ
ਕਾਪ੍ਰੇਮਸੁਖਾਵਤਾਹੈਕ੍ਯਾ ਭਾਵਤਾਹੈ॥ਨਾਨਕਘਰਿਮੈਂਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾ
ਣੀਕਰਕ੍ਰਿਪਾਘਰਿਆਵੈ॰ਜਬਨਾਮਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਦ੍ਵਾਰਾ
ਬਖਤੇਭਏ ਤਬਹੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਘਰਮੈਂਆਵਤੇਭਏ॥ਐਸੇ
ਮੈਂਮੰਗਲਾਚਰਨਕਰਕੇਆਗੇਬਾਰਹਮਹਾਕਹਤੇਹੈਂ॥੪॥ਚੇ
ਤੁਬਸੰਤੁਭਲਾਭਵਰਸੁਹਾਵੜੇ॰ਜਥਾਬਸੰਤਮੈਂ ਵਿਜੋਗਵਤੀਸ੍ਰੀ
ਪਤੀਕੀਅਪੇਖ੍ਯਾਕਰਕਹੈ॥ਤਥਾਸਾਹਿਬਅਪਣੀਪ੍ਰੇਮਦਸਾਕਹ
ਤੇਹੈਂ॥ਚਾਹੀਆਚੇਤਮਾਸਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਚੇਤਨੇਕਰ ਚੇਤਪ੍ਰੇਮਕਾਮਾਸ
ਕਹਾਹੈ॥ਕ੍ਯਾਉਤਮਬਸੰਤਰਿਤੁਆਨੁਖਾਵੇਹਿਤਸਾਵਿਖੇਭਵ
ਰਸਰਸ੍ਯਾਸੂਰਗਣ ਆਨੰਦਤ ਹੂਏਗੁਣਰੂਪੀਸੁਗੰਧਿਲੇਤੇਹੈ॥ਬ
ਨਫੂਲੇਮੰਝਬਾਰਿਮੈਂਪਿਰੁਘਰਿਬਾਹੁੜੈ॰ਪ੍ਰਥਮਜੇਸਾਰ ਬਾਰ:ਉ
ਜਾੜੁਮਾਹਿਸੰਤੋਰੂਪੀਜੋਬਨਹੈਸੋਧਰਮਰੂਪੀਫੂਲੋਂਕਰਕੇਫੂ
ਲਤਹੈ॥ਐਸੇਸਮੇਮੇਂਮੇਰੇਘਰਵਿਖੇਪਿਰ ਬਾਹੁੜੈ:ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈ
ਐਸੇਉਤਰੂ ਨਾਲਗਰਹੀਹੈ॥ਤਿਸਕੇਨਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਨੇਕਰ ਕੈਸੇਸੁ
ਖਹੋਵੈਸੋਕਹਤੇਹੈਂ॥ਪਿਰੁਘਰਿਨਹੀਆਵੈਧਨਕਿਉ ਸੁਖੁਪਾਵੈ
ਬਿਰਹਿਬਿਰੋਧਤਨੁਛੀਜੈ॰ਪਿਰਜੋਮੇਰੇਘਰਨਹੀਆਵਤਾਤੋ
ਸਤੇਜੇਹ ਧਨ:ਦਾਸੀਕਿਉਸੁਖਪਾਵੈਕਾਹਿਤੇਬਿਰਹੁਜੋਬਿਰੋਧ
ਕਰਤਾਹੈਤਿਸਕਾਬਿਰਹਿਰੂਪੀਵਿਰੋਧੀਕਰਕੇ ਅਥਵਾਬਿਰਹ
ਪਾਨੇਹਾਰੇਕਾਮਾਦਿਕੋਂਕਰ ਤਨੁਛੀਜਤਾਹੈ॥ਕੋਕਿਲਅੰਬਿਸੁ
ਹਾਵੀਬੋਲੈਕਿਉਦੁਖੁਅੰਕਿਸਹੀਜੈ॰ਸੰਤਰੂਪੀਅੰਬਹੈਤਿਸਮ
ਹਿਬਾਣੀਰੂਪੀਕੋਕਿਲ ਸੁਹਾਵੀ:ਸੁੰਦਰਬੋਲਤੀਹੈ ਬਾਣੀਕੇਹ
ਕੇਅੰਤਰਗਤਿਹੋਤੀਹੈ ਜੈਸੇਪਿੰਜਰੇਮੇਕੋਕਲਾਹੋਤੀਹੈ॥ਤੈਸੇ
ਪਿਰਕੇਬਿਰਹਰੂਪੀਰਿਪਕੇਜਨਤਦੁਖੁ ਅੰਕਿ:ਹ੍ਰਿਦੇਮੇਕੈਸੇਸ
ਹਾਰੀਏ॥ਜਥਾਕਾਮਹਿਕੌਰਕੋਕਿਲਾਬੋਲਤੇਹੈ ਤਥਾਸਾਹਿਬਕ
ਹਤੇਹੈ॥ਭਵਰੁਭਵੰਤਾਫੂਲੀਡਾਲੀਕਿਉਜੀਵਾਮਰੁਮਾਏ॰ਕ੍ਰਮ:
ਜੋਕਾਮਾਸੁਰਗਣ ਭਵਰ:ਗੁੰਜਰਹੇਹੈਂਪ੍ਰਫੁਲਤ ਡਾਲੀਆਂਕਰਕੇ
ਮੇਰੀਆਂਦਕਤਿਨੋਪਰ ਕਿਆ ਅਨੰਦਨਕਰਰਹੇਹੈਂ॥ਅਥਵ

ਤੂਲੀਆਂਬੇਦਸਾਖ੍ਯਾਸੋਂਤੋਨਾਲਹੈਂਤਿਨੋਪੈਭਏਕ੍ਰਿ: ਬਹੁਵਚਨਹੈਐਸੇਸਮੇਂ
ਮੇਂਭਰਤਾਬਿਨਾਕਿਉਂਮੈਂਜੀਵਾਂ ਮਰ: ਮੈਂਤਾਂਮਰਲਖੀਹਾਂਹੇਮਾਏ: ਸੰਤੋ
ਸਖੀਓ ਜਾਂਤੇਮੈਕੈਸੇਸੁਪਨੂੰਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਵਾਂ ਤਿਸਪਰਕਹੈਹੈਂ ਜਾਨਕਰੋ
ਤੇਸਹਜਸੁਖਪਾਵੈਜੋਹਰਿਵਰਪਰਮਪੁਨਪਾਏ ॥ ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈਂ
ਬਸਿਤ ॥ ਮਾਨੁਖਾਦੇਹਵਿਖੇਜੋਚਤੁਰਾਈਆਹੈਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਚੇਤਨਾਸਾਤਿ
ਸਾਵਿਖੇਜੇਕਰਹਰਿਵਰਨੂੰਪਰਮੇਸਰਪੁਨਪਾਏਤਬ ਸਹਜ:
ਅਰੁਤਸੁਖਪਾਵੈਇਹਦਾਸੀਹੇਪਿਆਰੇਸੰਤੋ ਯਥਾਸਖੀਪ੍ਰਤੀਸਖੀ
ਕਹੈਰਤਾਜੋਹਦਾਕੁਹੈਪਾਪੀ ਵਿਸਾਖਭਲਾਸਾਖਾਵੇਜਕਰੇ ॥ ਪ੍ਰਾਹਰਲ
ਪ੍ਰਸਿਧਹੈਵੈਸਾਖਦੂਰਿਕਹਤੇਹੈਂ ਵਾ ਬੇਦਕੀਆਂਜੋਸਾਖਾਹੈਂਤਿਨੋਕਰ
ਕੈਜਗਤਾਸੁਭਲਾਵੇਜਕਰਤੇਹੈਂ ਅਥਵਾ ਵੈ: ਬੇਦਨਦਪ੍ਰਤਿਪਾਦਕ
ਸਾਖ: ਤਤਮਿਥਿਆਕਾਵਿਵੇਕੁਸੋਕਹੀਏ ਵੈਸਾਖ ਤਾਮੈਸੋਸਾਰਰੂਪੀ
ਬਾਰ: ਜੋਗਲਮੈਜੋਤਾਰੂਪੀਅੰਬਿਕਾਬਾਗਜੋਅਪਭੁਲਾਵੇਸਕਰਤੀ
ਆਂਹੈਂਕਤਾਸਰੂਪਗਿਆਨਫਲਜਾਹਿਤੇਹੋਤੀਅਥੈਂ ਵਾ ਵੈਸਾਖ: ਵੈਜੋ
ਸਾਖੀਹੈਸੋਭਲਾਹੈਕਾਹਿਤੇਜਾਕੇ ਵੇਸ: ਸਰੂਪਕੋ ਸਾਖਾ: ਬੇਦਕੀਆ
ਰਿਚਾਵਰਨਨਕਰੇਹੈਂ ਪਨਦੇਖੋਹਰਿਦੁਆਰਅਪਦੁਦਾਇਆਕ
ਰੇ ॥ ਹੇਹਰੀਇਹਜੋਯਨਦਾਸੀਹੈਸੋਤੇਰਾ ਦੁਆਰ: ਸਤਸੰਗਾਦੇ
ਪਤੀਹੈ ਐਸੇਸਮੇਂਦਯਾਰਕੇਆਈਹੈਕਾਪ੍ਰਾਪਤੁਹਈਏ ਪ੍ਰ
ਨ ਰਸਾਓਪਿਆਰੇਦੁਤਰਤਾਰੇਤੂਧਾਵੈਂਅਦਨਮੇਲੁ ॥ ਹੇਪਿਆਰੇ
ਮੇਰੇਪਰਮਪਿਆਰੇਤੇਮੇਰੇਰੋਦੁਸਤਰਸੰਸਾਰਤੇਤਾਰੋ ਠੇਤੇਰੇਬਿ
ਨਾਮੇਰਾ ਅਦ: ਦੋਕੌਡੀਕੀਮੋਲਨਹੀ ਜੇਕਹੋਮੇਰੀਪ੍ਰਾਪਤਿਸੋਂਕਿਆ
ਹੋਇਗਾਤਹਾਂਸੁਨੋ ਕੀਮਤਿਕਉਨਕਰੇਤੁਧਭਾਵ ॥ ਜੋਤੈਨੂੰਭਾਂਵ
ਵਾਂਤੂੰਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੇਂ ਤਦਮੇਰੀਕੀਮਾਤਿਕੌਣਕਰੇਗਾ ਲਾਲਾਦਿਕੋਂਤੇਭੀ
ਮੇਰੀਕੀਮਾਤਿਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਹਿਯੇਮੇਰੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਨਕਠਨਹੈ ਮੈਤੋਅੰ
ਤਰਹੀਹੈ ਤਿਸਪਰਕਹਤੇਹੈਂ ਦੇਖਾਦਿਖਾਵੈਢੋਲੋ ॥ ਹੇਪਿਆਰੇਜਦ
ਪਿਤੂੰਅੰਤਰਹੀਹੈਂਪਰਤੂੰਯਹਦਾਸੀਤਦਤੇਰਾਸਰੂਪ ਦੇਖਾ: ਦੇਖੇ
ਜਦਤੂੰਗਿਆਨਦਿਸਟੀਦੁਆਰਾਦਿਖਾਵੈਂ ਦੂਰਨਜਾਣਨਾਅੰਤਰਮਾ
ਨਾਹਰਿਕਾਮਹਲਪਛਾਨਾ ॥ ਤਾਂਤੇਏਹੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਜੋਤੇਰੇਕੋਮੈਂਦੂਰ
ਨਜਾਨਾਪ੍ਰਸਨਪਟਵਤਜਮੀਪਜਾਨਣੇਕੀਇਛਾਹੈ ਉਤਰਨਾਹੀ
ਅੰਤਰਮਾਨਾ: ਬਾਹਰਾਪਟਵਤਭੇਦਦੂਰਕਰਕੇਆਪਣੇਸਰੀਰ
ਕੇਅੰਤਰਹੀਮੰਨਨਕਰਾਂ ਮੇਪ੍ਰਮੇਨ ਅੰਤਰਤੋਅੰਤਹਕਰਨਭੀ

ਹੈਤਿਸਕੋਅੰਤਰਮਾਨਣੇਕੀਅਪੇਖਿਆਨਹੀਹੈ।ਉਤਰਾਹਾਹਰਿਕਾਮਹਲਪਛਾਨਾ॥ਜੋਹ
ਰੀਅੰਤਰਬਾਹਰਆਕਾਸਵਤਪੂਰਨਹੈਤਿਸਕੇ ਮਹਲ: ਸਰੂਪਕੇਪਛਾਨਨ
ਕੀਅਪੇਖਿਆਨਹੀਹੈ।ਮੂੜਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨਜੜਹੈਤਿਸਕੀਨਹੀਹੈ।ਅਬਮਾ
ਸਸਮਾਪਤਕਰਤੇਹੂਏਮਹਲਪਛਾਨਨੇਮੈਫਲਦਾਸਿਧਸਾਧੂਕਹਤੇਹੈ।
ਨਾਨਕਵੈਸਾਖੀਪ੍ਰਭੁਪਾਵੈਸੁਰਤਿਸਬਦਿਮਨਮਾਨਾ॥ਜਿਨੋਨੇਗੁਰੋਂਕਾ
ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ: ਧਿਆਨਪੂਰਵਕਪ੍ਰੀਤਿਕਰਕੇ ਮਨਮਾਨਾ: ਮਨੋਵਿਖੇਮੰ
ਨਾਹੈਉਨੋਹੀਸਾਧੂਕਰਿਆਹੈ ਵੈਂ॥ਪੁਰਸਸਾਖੀਪ੍ਰਭੁਕੋਪਾਵਤੇਹੈਂ।ਇਹਫਲ
ਪ੍ਰਾਪਤਭਯਾ॥੬॥ਮਾਹੁਜੇਠੁਭਲਾਪ੍ਰੀਤਮੁਕਿਉਬਿਸਰੈ॥ਜੇਠ:ਬਡਾਜ
ਤੀਵ੍ਰਬੈਰਾਗਭਯਾਹੈ ਸੋਈਜੇਠਮਾਸਹੈ।ਤਿਸਮਾਹਿਹੈਭਲਾਪ੍ਰੀਤਮਤੂ
ਕਿਉਬਿਸਰੈਹੈ ਭਾਵੇਂਹ ਮੰਦਵੈਰਾਗਮੇਂਵਿਸਰਨੇਕਾਆਸ਼ੰਕਾਨਹੀ
।ਬਿਨਾਬਿਉਬਸੇਮਿਲਬੇਮੇ ਹੇਤੁਕਹਤੇਹੈ।ਥਲਤਾਪਹਿਸਰਭਾਰਸਾ
ਧਨਬਿਨਉਕਰੇ॥ ਭਾਵ ਵਿਜੋਗਾਗਨੀਕਰਅੰਤਹਕਰਨਰੂਪੀਥਲ
ਸਰਭਾਰ: ਸਾਰਸਭਤਨਕੇਤਪਰਹੇਹੈਂ।ਇਸੀਤੇਸਾਧਨਬੇਨਤੀਕਰ
ਤੀਹੈ।ਧਨਬਿਨਉਕਰੇਦੀਗੁਣਸਾਰੇਦੀਗੁਣਸਾਰਿਪ੍ਰਭੁਭਾਵਾ॥
ਧਨਬੇਨਤੀਕਰਦੀਹੈ ਬਾਣੀਦ੍ਵਾਰਾਗੁਣਤੇਰੇਸਾਰੇਦੀਹੈ।ਅਮਨ
ਕਰਕੇਭੀਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾਆਦਿਗੁਣਤੇਰੇਸਾਰੇਦੀਹੈ।ਇਸਮੇਂਹੇਤੁਇਹਜੋ
ਗੁਣੋਂਕੋਸਾਰੀਤਾਂਹੇਪ੍ਰਭੁਤੈਨੂਭਾਵਾਂਗੀ।ਜੇਭਾਵਾਂਗੀਤਾਂਤੈਨੂਮਿਲਾਂਗੀ।
ਜੇਕਹੀਏਗੁਣਤੋਸਾਰਨੇਮੇਂਭੀਕ੍ਰਿਛਈਪ੍ਰਭੁ:ਕਾਕਸੂਰਹੈਤੂਆਇਮਿਲ।
ਤਿਸਪ੍ਰਤਿਕਹਤੇਹੈਂ।ਸਾਚੇਮਹਲਿਰਹੈਬੈਰਾਗੀਆਵਣਦੇਹਿਤਾਆਵਾ॥
ਹੇਬੈਰਾਗੀ: ਸਰਬਤੇਨਿਰਲੇਪ ਸਾਚੇਮਹਲ ਆਪਣੇਸਰੂਪਮੇਂਤੂਸਥਿਤ
ਹੋਇਕੇ ਰਹੈ: ਰਹਤਾਹੈ ਵਾ ਸਤਸੰਗਤਰੂਪੀਮਹਲਮੇਂਤੂੰਰਹਤਾਹੈ।
ਤਹਾਂਬਿਘ੍ਨਗਣਆਵਣਦੇਹਿਤਾਂਆਵਾਂ ਤਾਂਤੇਮੇਰੇਵਸਨਹੀਇਹੀ
ਕਸੂਰਹੈ ਵਾ ਕਾਮਾਦਿਕਵੈਰੀਆਵਣਦੇਹਿਤਾਂਆਵਾਂ ਤਾਂਤੇਤੂਹੀਇਨ
ਕੋਦੂਰਕਰੇਤਬਦੂਰਹੋਵਹਿਗੇ ਤਾਂਤੇਮੇਰੇਦਾ ਬਿਰਿਛਨਹੀਹੈ।ਜੇਆ
ਗੇਕਹੇਹੈਂ।ਨਿਮਾਣੀਨਿਤਾਣੀਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉਪਾਵੈਸੁਖਮਹਲੀ॥ਮਨ
ਕਰਨਿਮਾਣੀਤਨਕਰਨਿਤਾਣੀਹੈਗੁਣਸਾਰਨੇਵਿਖੇਤੋਅਸਕ
ਤ ਹੇਹਰੀਤੇਰੀਕਿਰਪਾਬਿਨਾਜਹ ਮਹਲੀ: ਦਾਸੀਸਰੂਪਸੁਖਕੋਕੈਸੇ
ਪਾਵੈ।ਵਾ ਹੇਹਰੀਤੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਬਿਨਾ ਸੁਖਮਹਲੀ: ਸ੍ਵਰੂਪਸੁਖਜੋਹੈ
ਸੋਕੈਸੇਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈ।ਨਾਨਕਜੇਠਿਜਾਣੈਤਿਸੁਜੈਸੀਕਰਮਿਮਿਲੈਗੁਣ
ਗਹਲੀ॥ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈ ਜੇਹੜੀ ਜੇਠ: ਤੀਬ੍ਰਵੈਰਾਗਧਾਰਕ
ਰਤਿਸਕੋਜਾਣੈਸੋਤਿਸਹੀਜੈਸੀਹੈ।ਅਰੁਜੇਕਰਮਕਾਂਡਮੇਂ ਮਿਲੈ: ਤਦ
ਰੂਪਹੋਰਹੀਹੈਸੋ ਗੁਣਗਹਲੀ: ਤੀਨੋਗੁਣੋਂਨੇਗ੍ਰਹਲਈਹੈ।ਕਿਆ

ਨ੍ਰਿਗੁਣ ਸਰੂਪ ਨਹੀ ਹੁਈ। ਅਥਵਾ ਗੁਣੋ ਮੈ ਗਾਹਲੀ: ਭੂਲੀ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਨੇ
ਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਗਾਹਲਾ ਭੂਹ ਨਜਾਣ ਹੁਈ। ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣੁ। ਅਥਵਾ।।
ਜੇਹੜੀ ਜੋਠ: ਘਟੇ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਜਾਣੈ ਸਾਂਤ ਸਜੇ ਸੀ ਹੈ। ਨਨੂੰ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਸੰਤ
ਸਾਂਕੋ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਉਤਰ। ਕਰਮ ਕਹੀ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸੁਤਗੁ
ਣੋ ਮੈਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਨੇ ਗਾਹਲੀ॥ ਨੀਚੈ ਆਪਨੀ ਓਰ ਮੁਖ ਹੋ ਆਪਨੇ
ਸਾਥ ਆਪ ਭੇਦੁ ਕਰ ਲੀਤੀ ਹੈ। ਅਸਾਡੂ ਭਲਾ ਸੂਰਜ ਗਗਨ ਤਪੈ॥
ਯਥਾ ਅਸਾਡੂ ਮੈ ਭਲਾ ਸੂਰਜ ਤਪੈ ਹੈ ਤਥਾ ਅਸਾਡੂ ਕਹੀਏ ਆਸਾ ਰੂਪੀ
ਅ ਅਸਾਡੂ ਮੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਮੇਰੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਗਗਨ ਵਿਖੇ ਤਪ ਰਹਾ
ਹੈ। ਗਦੂਖ ਆਦਿਕ ਹੈਂਕਰ ਰਪੂ ਭਾਸਮਾਨ ਹੈ। ਨਨੂੰ ਅਗਿਆਨ ਆਦਿਕ ਉਕ
ਹਾ ਹੈ। ਉਤਰੁ ਏਕੋ ਰੰਗੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਯਥਾ ਗੁਸਾਂਈ ਜੀ ਨੇ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਇ
ਣੁ ਕੇ ਸਪਤ ਮਕਾਂਡ ਕੇ ਅੰਤ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਪਤੰਗ ਘੋਰ ਕਿਰਣੈ ਨੇ
ਦਹਯਤਿ: ਮਾਨਵ: ਜੈ ਪੁਰਸ ਰਾਮ ਆਜਨ ਰੂਪੀ ਸਰ ਮੈ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਾ
ਮਾਨਵ ਸੰਸਾਰ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੀਆਂ ਘੋਰ ਰਾਗਾਦਿਕ
ਕ੍ਰਿਨ ਮਧੇ ਨੋ: ਨਹੀ ਦਹਗਾਵਹੁੰਦਾ। ਅਥਾਤਿ ਸਕਾ ਕਾਮਿਕ ਕਹਤੇ ਹੈ।
ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹੈ ਜੈਸੇ ਖੇ ਅਗਨ ਨਿਭਖੇ: ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਦੁਖ ਸਹਾਰਤੀ
ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਣੋ ਰੂਪੀ ਰਿਸਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਜਿਸਰੇ ਅਗਨ ਭਖੇ: ਅਗਨੀ
ਵਤ ਭਖਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਕਰਕੈ ਬੁਧੀ ਭਖ ਰਹੀ ਹੈ ਅਗਨੀ ਵਤ ਆਮ
ਗਰਿਰਸ ਜੈਖੇ ਮਰੀ ਸੇ ਧ੍ਰਿਖੀ ਭੀ ਸੋ ਕਿਰਣਨ ਹਾਰੇ॥ ਅਗਨੀ ਵਤ ਭਖ
ਕਰਕੈ ਗੁਣੋ ਰੂਪੀ ਰਸ ਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਧੋਖ ਜੋ ਸੋ ਮਰਤੀ ਹੋ ਕਿਆਸ ਨੀਏ
ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ। ਆਖੀ: ਬਹੁਤੂ ਅਗਿਆਨ ਅਪਨਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਕਿਰਤਨ
ਹੀ ਹਾਰਤਾ ਵ ਬੁਧਿ ਜਿ ਕਰਮ ਭੋਰੀ ਚਾਹ ਰੂਪ ਅੰਕੁਰ ਵਤ ਨਹੀ ਹਾਰਤੀ
ਰਥਾ ਫਿਰੈ ਛਾਇਆ ਧਨ ਤਾਂ ਕੋਟੀ ਡਲਦੈ ਮੈ ਸਿਧਾਰੇ: ਅਸਾਡੂ ਦੀ
ਬਾਹਰ ਮੀਮੇਰ ਥਰ ਵਿਕਾਰ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਛਪਾਕੇ ਦੇਖਣੀ ਹੋਇ ਥਿਆ
ਦਿ ਕੋਕੀਆ ਅੰਦਰਿ ਰਥਾ ਫਿਰੈ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਥ ਫਿਰਤਾ ਹੈ
ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਰੂਮੇ ਸਤ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਭੁਈ ਹੈ। ਤਿਸ ਸੀਤੇ ਧਰ ਕੁ ਬੁਧੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ
ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਤਕਤੀ ਹੈ। ਵਾ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਤਕਤੀ ਹੈ। ਟੀਕਾ: ਥਿ
ਰੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਲਾਵਤੇ ਹੈ ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਧਾਰੇ: ਜੋ ਰਾਗ ਮਨਿ ਦਾ ਇਤ੍ਰੂ
ਪਖਿਤੇ ਸੀਰ ਧਾਰ ਮਿਸ੍ਰ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਮੁਖੋਹ ਜੋ ਸੇਵ ਰੂਪ ਧਾਰਤੇ ਉਰ
ਉਤੇ ਧ੍ਰਿਖੇ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਤਥਾ ਈਹਾਂ ਇਤ੍ਰੇ ਬੈਠੇ ਧਿਖਣੇ ਦਲ
ਧਾਵਤੇ ਤੇ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਨਹੀ ਹੋਨੇ ਦੇਤੇ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਬਿਨਾ ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ। ਅਵਗੁਣ ਬਾਧ ਚਲੀ ਦੁਖਆਰੀ ਸੁਖਤਿ ਸਸਾਚ ਸਮਾਲੋ॥

ਜੋ ਧਨ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਬਾਂਧਕੇ ਚਲੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਦੁਖ ਹੋਤਾ
ਹੈ ਜਿਆਂ ਦਾਤੇ ਜੋ ਸਾਚ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲਨ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਾਂਧਕੇ ਚਲੀ ਹੈ
ਤਿਸਕੋ ਆਗੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੋ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਆ ਮਰ
ਣੁ ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲੇ ॥ ਅਬ ਸਾਹਬ ਅਪਨਾ ਨਿਸ਼੍ਚਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਹਮ ਨੇ ਜਿ
ਸ ਨੋ ਇਹੁ ਮਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹਮਾਰਾ ਮਰਨ ਜੀਵਨ
ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣ। ਮਰਣਾ ਬਿਸਮਰਣੇ ਗੋਬਿੰਦ: ਜੀਵਣੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਵ
ਣਹਾਰ ॥੮॥ ਸਾਵਣਿ ਸਰਸ ਮਨਾ ਘਣ ਵਰਸਹਿ ਰੁਤਿ ਆਏ ॥ ਸਾਵਣ:
ਮਾਨਖਾ ਦੇਹ ਰੂਪ ਸਰਸ: ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਐਸੀ ਸਾਵਣ ਰੁਤਿ ਕੇ ਆ
ਏ ਹੂਏ ਘਨ ਗੁਰੂ ਬਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ: ਪਿਆਰੇ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸ
ਹੁ ਭਾਵੈ ਪਿਰ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ: ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਨ ਨੋਂ
ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਪਿਰ ਸੋ ਪਰਦੇਸ ਕਹੀਏ ਅਸਥ ਜਾਤ ਹੈ। ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆ
ਵੈ ਮਰੀਐ ਹਾਵੈ ਦਾਮਨਿ ਚਮਕ ਡਰਾਏ: ਦਾਮਨਿ: ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਬਿਜੁਰੀ ਹੈ
ਪਤੀ ਬਿਨਾ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੂਪ ਸਰੂਪੀ ਚਮਕ ਕਰਕੈ ਸੇਜ ਇਕੇਲੀ
ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਮਾਏ: ਸੇਜ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸੇਜਾ
ਇਕੇਲੀ ਹੈ ਤੇ ਪਤੀ ਬਿਨਾ ਦੁਹੇਲੀ। ਦੁਖੀ ਮੈ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹਾਂ ਤੇ ਹੇ ਮਾ
ਏ: ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਰਣੇ ਕਾ ਦੁਖ ਉਤਪੰਨ ਭਇਆ ਹੈ। ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨੀਦ
ਭੂਖ ਕਹੁ ਕੈਸੀ ਕਾਪੜੁ ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵਏ: ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਨੀਦ ਕੈਸੀ ਅ
ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਸੁਖਾਵੈ ਜੋ ਕਾਪੜੁ ਹੀ ਤਨ ਪਰ ਨਹੀ ਸੁਖਾਤੇ ਹੈਂ। ਭਾਵੇਂ ਹ
ਜੋ ਸਾਧੂ ਸਧਰਮ ਵਿਚਾਰ ਕੋ ਹੈ ਜੋ ਇਹੀ ਨ ਸੁਖਾਵੈ ਤੋ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਛੁਧਾ ਕੇ
ਸੀਲ ਗੁਣ ਜੀਵ ਕੋ ਨੀਂਦ ਕੈਸੀ ਸੁਖਾਵੈ। ਨਾਨਕ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਕੰ
ਤੀ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ: ਕੰਤੀ: ਸੁਹਾਗਣਿ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ ਅੰਕ:
ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਵੈ। ਪੁਨ: ਅਪਨੀ ਦਸ਼ਾ ਭਾਦੋਂ ਮਹੀਨੇ ਦੁਆਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ, ਭਾਦੋਂ ਇਕ ਕਹੀਏ ਭਜਾ ਜੋ
ਭਾਦਉ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਪਛੁਤਾਣੀ: ਭਰਮ ਮੈ ਭੁਲੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਭਰ ਜੋਬਨ: ਆਸ
ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੁਲੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਪਛੁਤਾਣੀ: ਪਛੁਤਾਵਨੀ
ਰੀ ਸਿਧ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਸਿਧ ਘਟ ਭਇਆ ਹੈ। ਜਬ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਭਰੀ
ਹੋਨੇ ਕਾ ਕਾਲ ਕਠਿਨ ਜਾਨ ਕੇ। ਭਾਵੇਂ ਹ ਜਬ ਜੋਬਨ ਕੋ ਆਸਰੀ
ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਕਾਮਾਦਿਕ ਉਪਦ੍ਰੋ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਇਸੀ ਤੇ ਭਰ ਜੋਬਨ ਕੋ ਆਸਰੀ
ਕਾਮ ਘਟ ਰਹਾ ਹੈ। ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ ਬਰਸ ਰੁਤੇ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ:
ਬਾਹਰ ਸਰਜੇ ਸੇ ਭਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਅੰਦਰ ਜਲ ਥਲ: ਇੰਦ੍ਰੇ ਸਬ
ਵਿਸ਼ਯ ਰਸਾਦਿਕ ਨੀਰ ਸੇ ਭਰੇ ਹੈਂ। ਬਰਸ ਰੁਤੇ: ਐਸੀ ਰਿਤ ਵਿਖੇ ਮੈ
ਹਰੂਪੀ ਘਾਣੀ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਬਰਖਾ: ਬਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਕਾਮ

ਹਿਆਂ ਤਹ ਕਰ ਹਰਿ ਰੰਗ ਮਾਣਤੇ ਹੈਂ। ਕਿਆ ਉਪਰਾਮ ਨਹੀ ਹੋਤੇ। ਪ੍ਰਸੰਗ ਮੈਨਿ ਸਕਾਲੀ ਕਿਉ
ਸੁਖਬਾਲੀ ਦਾਦਰੁ ਮੋਰਲਵੰਤੇ।੧੦। ਪ੍ਰਸੰਗ: ਏਕ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਧਰਮ। ਨਿਸਕਾਲੀ:
ਦੁਤੀਅ ਆਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕਾਲੀ ਹੈ ਪਾਪੋਂ ਕਰਿਕੈ ਤ੍ਰਾ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ
ਕਾਲੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਤੀ ਅਨੁਕੂਲ ਪ੍ਰਤਿਕੂਲਿ ਕਥਨ ਤੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੇਖ ਰੂਪੀ ਦਾਦਰ ਬੋਲ
ਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪ ਮੋਰ ਕੋਰਗੋ ਰੂਪੀ ਜਿਰ ਪੰਕੇ ਖ੍ਯਾ ਨੇਹਾਰੇ।
ਲਵੰਤੁ: ਉਦਤ ਹੁਇ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਸਕਿਉ ਸੁਖ ਬਾਲੀ: ਏਰ ਮੇ ਧਾਲੀ ਕੈ ਕੈਸੇ
ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਪੀ ਧਾ ਬਿਨਾ ਜੋ ਪੀ ਜਾ ਕੀ ਚਾਹਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਬਿਨ ਸੁਖ ਹੋਵੈ।
ਜਥਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਕ੍ਰਵਾਕਿਆ ਨਹੀ ਤਿਨ ਸੁਖ ਨੀ ਦਾਬਿ ਹਾਇਆ ਸੋ ਨੀਕੀ
ਹੈ ਕਿ ਏਕੋ ਚਿਤ ਪੀ ਜਾ ਬਿਨਾ ਆਰਾਮ ਨਹੀ ਪਾਉਤਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ
ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲੇ ਭੁਇਅੰਗਮ ਫਿਰਹਿ ਡਸੰਤੇ।੭। ਚਿਤਰੂ
ਪੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਰਤੀ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਹੈ ਜਥਾ ਬਬੀਹਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਬੋਲਤਾ ਹੈ
ਪੁਨ: ਭਾਵੇ ਸੇ ਸਰਪ ਧਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾਂ ਜ ਧਰਾ ਦੇ ਭਯਾ ਵ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਤਥ
ਕਾਮਾਦਿਕ ਜੋ ਰਮ ਫਿਰਹਿ ਤ੍ਰ ਸੈਤੇ: ਡੰਗਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ। ਪੁਨ: ਭਾਵੇ
ਚਿਖੇ ਮਛਰ ਕਾ ਡੰਗਨੋ ਤਾਹੇ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਮਛਰ ਡੰਗ ਸਾਇਰ ਭ
ਰ ਸੁਭਰ ਬਿਨ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸੁਖ ਪਾਈਐ। ਮਤਸਰ ਰੂਪ ਦੇ ਭਾਵੇ ਮਛ
ਰ ਡੰਗ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਸਿਸਰ ਸਾਇਰ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨਾਦਿ ਜਲ ਸੇ
ਸੁਭਰ: ਲਬਾਲਬ ਭਰ ਰਹਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਬਿਨਾ ਹ
ਰਿ ਤੇ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ਜੈਸੇ ਸੋ ਜਾਇ ਰਮੇ ਮਲਾਹ ਤਾ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਹੁ ਗੁਰ ਦੁਆ
ਪੈ ਜਹ ਪ੍ਰਭੁ ਤਹ ਹੀ ਜਾਈਐ।੧। ਤਿਸ ਸਹਿਤ ਕੈ ਪਾਵ ਨੇਕਾ ਸਾਧੁ ਰੂ
ਪੀ ਹੈ ਜਹਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੁ ਵਸੈ ਤਹਾਂ ਜਾਈਐ ਕ੍ਯਾ ਜੋਈ ਸਾਧੁ ਕਰੀਐ।
੧। ਅਬ੍ਰਿ ਅਸੁਕਾ ਅਲਿਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਅਸੁਨਿ ਆਉ ਪਿਰਾ ਸਾਧਨ
ਝੂਰਿ ਮੁਈ।੮। ਪਿਰ ਕੀ ਜੋ ਆਸਾ ਲਾਗੀ ਹੈ ਏਹੀ ਆਸੁ ਹੈ ਇਸ ਜੀਆ
ਉਮੇ ਪਿਰਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਸਾਧਨ ਝੂਰਿ ਕਰਿ ਕੈ ਮਰਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਜੀ ਪ੍ਰਮਿ
ਲਿਆ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਈ: ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਕਰਿ ਕੇ
ਸੇ ਖੁਈ: ਭੂਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਂ ਤੂ ਮੇਲੇ ਤਾਂ ਮਿਲੀਐ ਤੇਰੇ ਸਾਥ
ਪੁਨ: ਤੇ ਨਿਰਦੋਸ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਮੇਰੀ ਵੋ ਸਹੋ ਜੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਝੂਠਿ ਵਿ
ਗੁਤੀ ਤਾਂ ਪਿਰ ਮੁਤੀ ਕੁਕਹ ਕਾਹੇ ਸਿਰ ਫੁਲੇ।੯। ਜਬ ਮੇ ਝੂਠੇ ਵਿਜੋਗ ਵਿ
ਗੁਤੀ: ਖਰਾਬ ਹੁਈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਰ ਨੇ ਮੁਤੀ: ਛਡੀ ਹਾਂ ਅਬ ਜ

ਰਅਵਸਥਾ ਭਈ ਹੈ ਫੁਕਰ: ਪਿਲਛੀ ਕਹਾਸਿ: ਕਾਹੀ ਫੂਲੇ ਹੈ ਜੈਸੇ
ਅਸੂਅਹਿ ਤਬਾ ਫੂਕਹਿ: ਪਿਲਛੂੰ ਵਤ ਜਰਾਅਵਸਥਾ ਤੌ ਕਾਹੀਵ
ਤ ਸੇਤ ਲੋਮ ਜਾਹਨੂੰ ਆਸਿਰ ਕੇ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਕਹੀਏ ਕਸਾਚਿਤ ਸਾ
ਧਨ ਕਾਰਿਤ ਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਗੇ ਘਾਂਮ ਪਿਛੈ ਰੁਤਿ ਜਾਡਾ ਦੇਖ
ਚਲਤ ਮਨ ਡੋਲੇ ॥ ਆਗੇ: ਪਾਹਲੇ ਘਾਮ: ਜੁਵਾਬੀ ਗ੍ਰੀਖਮ ਰੁਤ ਕੀ
ਆਈ ਪਾਛੈ ਰੁਤ ਜਾਡਾ: ਪੀਛੇ ਅਬ ਰੁਤ ਬ੍ਰਿਧਾਅਵਸਥਾ ਜਾਡਾ:
ਸਰਦੀ ਭੂਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ਸੀਤ ਰੁਤ ਕੀ ਆਈ ਐਸਾ ਚਲਿਤ
ਦੇਖਕੈ ਮਨ ਡੋਲਤਾ ਹੈ ਕਾਹਿਤੇ ਬ੍ਰਿਧਾਵਸਥਾ ਮੇ ਸਾਧਨ ਕੀਏ ਨਹੀ
ਹੋਇ ਸਕਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਏਕ ਆਸਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦਹ ਦਿਸ ਸਾਖ ਹਰੀ
ਹਰਿਆਵਲਿ ਸਹਜ ਪਕੈ ਸੋ ਮੀਠਾ: ਜੈਸੇ ਬਾਗ ਕਾ ਦਹ ਦਿਸ ਹਰੀ ਸਾਖਾ
ਕੀ ਹਰੀ ਹਰੀ ਹਰਿਆਵਲੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜੋ ਅੰਨ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪਕੇ
ਹੈ ਸੋ ਮੀਠਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜੋ ਅਪ੍ਰਪਕੂੰ ਤੋੜੀਏ ਤੌ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਰਸ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ ਤੈਸੇ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਦਹ ਦਿਸ: ਚਾਰੋ ਤਰਫ ਤੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ
ਭੂਮੀ ਮੇ ਸਾਖ! ਖੇਤੀ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਸਾਧਨ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪਾ ਹਰੀ ਹੋਇ ਆ
ਸੋ ਨਿਰਗਧ ਧਫਰ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਭਗਤੀ ਉਪਾਸਨਾ ਰੂਪਾ ਖੇਤੀ ਹਰੀ ਹੋਇ
ਤਾ ਹੀ ਤੇ ਹਰੀਆਵਲ ਹੈ ਵਾ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੇ ਸਾਖ: ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾਂਧ
ਮਾਣਰੂਪਾ ਹਰੀ: ਸੋ ਨਿਰਗਧ ਧਫਰ ਰਹੀ ਹੈ ਯਾ ਹੀ ਤੇ ਹਰੀਆਵਲ
ਹੈ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਮਿਲਨੇ ਮੇ ਜਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਧੀਰਜ ਕਰਤੀ ਹਾ
ਜੈਸੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਅੰਨ ਪਕਾ ਹੂਆ ਮੀਠਾ ਰਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਗਤ ਕਾ ਸਰ
ਚਾਹੀਏ ਧੀਰਜ ਸਹੀਤ ਬਧੀ ਕਰਕੈ ਸਨੇ ਸਨੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਣੇ ਕਾ
ਲੀਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਕੂੰ ਸੋਗ ਮਿਨ ਕਰਕੈ ਸਨੇ ਸਨੇ ਤਿਸ ਆਤ
ਮਾ ਕਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ਅਉਰ ਅਨਾਤਮ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀ ਚਿੰਤਨ
ਕਰੇ ਤਥਾ ਇਸ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਮਿਠਾ ਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ
ਵਾ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ ਮੇ ਪਰਪਕ ਹੋਵੈ ਤੌ ਇਸ ਕੋ ਮੀਠਾ ਰਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰ
ਦ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਜੈਸੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰੇ ਰਾਜਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ
ਤੈਸੇ ਕਹਤੀ ਹੈ ਨਾਨਕ ਅਸਾਨਿ ਮਿਲ ਪ੍ਰਿਅ ਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ
ਬਸੀਠਾ ॥ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਰੂਪ ਅਸੂ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ
ਕਾ ਇਸ ਮੈ ਅਬ ਤੌ ਮਿਲ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਚ ਬਸੀਠ:
ਵਕੀਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਕਤਕ ਕਿਰਤ ਪਾਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥ ਕ:
ਬ੍ਰਹਮ ਭੀਤ ਇਸ ਕੇ ਤਕ ॰ ਦਾਹੇ ਕਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਕਿਸ ਕੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ
ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਭਿ ਜੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਕਾ ਅਚਾਰ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਤ ਬਾਣੀ

ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ।ਜੇ ਜਤੇ ਕਿਰਤੁ ਪਾਇਆ: ਕੋਈ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮ ਪੁੰਨ ਰੂ
ਪ ਲੇਖੇ ਮੈ ਪਾਇਆ ਹੈ ।ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦੁਆਰਾ ।ਦੀਪ
ਕੁ ਸਹਜਿ ਬਲੈ॥ ਸਹਿਜ: ਗਿਆਨ ਰੂਪਾ ਦੀਪਕ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੰ
ਦਰ ਮੈ ਬਲੈ ਹੈ ।ਤਿਨੀ ਦੀਪਕ ਤੋ ਅਗਨਿ ਸੇ ਬਾਲਿਤਾ ਹੈ ।ਪ੍ਰਭੁ ਤਕਾ
ਤੁ ਜਲਾਇਆ: ਤਤੁ: ਚੇਤੰਨ ਰੂਪਾ ਅਗਨਿ ਨੇ ਜਲਾਇਆ ਹੈ
ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਅਗਨੀ ਕੇ ਸੰਬੰਧ ਕਰ ਦੀਪਕ ਜਾਗੈ ਹੈ ।ਤੈਸੇ ਚੇਤੰਨ
ਸਰੂਪ ਗਿਆਨ ਅਗਨੀ ਕੇ ਸੰਬੰਧ ਕਰ ਅਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਇਤਦਾਕਾਰ
ਬ੍ਰਿਤੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਜਲਾਇਆ: ਬਾਲਿਆ ਹੈ ।ਦੀਪਕ
ਰਸ ਤੇਲੋ ਲੈ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੋ॥ ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਮੈਂ ਰਸ: ਪ੍ਰੇ
ਮ ਰੂਪੀ ਤੇਲੋ: ਤੇਲ ਹੈ ।ਐਸੇ ਦੀਪਕ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੇ ਅਗਿਆਨ
ਅੰਧਕਾਰ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਣੇ ਤੇ ਧਨ: ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਿਰ:
ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲੋ: ਮੇਲ ਭਿਆ ਹੈ ।ਕਿਆ ਏਕ ਮੇਕ ਭਏ
ਹੈ ।ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਧਨ ਉਮਾਹੇ ਸਰਸੀ॥ ਧਨ: ਜੀਵ ਰੂਪਾ ਉਮਾਹੇ:
ਉਤਸਾਹ ਕਰ ਯੁਕਤ ਭਈ ਹੈ ਸਰਸੀ: ਸਹਿਤ ਰਸ: ਅਨੰਦ ਕੇ
ਭਈ ਹੈ ਵਾ ਸਰਸੀ: ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਭਈ ਹੈ ਆਪਣੇ ਪੂਰਣ ਪਤੀ
ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ।ਅਰਥੋ ਅਉਗੁਣ ਮਾਰੀ ਮਰੈ ਨ ਸੀਝੈ ਗੁਣ ਮਾਰੀ ਤਾਂ
ਮਰਸੀ॥ ਅਵਗੁਣ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਹੈ ਫਿਰ ਦਲੋ ਪ੍ਰਮਾਦ ਨੂੰ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਰੂਪ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੈ ਨਹੀਂ ਹੈ ।ਇਸੀ ਤੇ ਨ ਸੀਝੈ:
ਕਲਿਆਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ।ਗੁਣ: ਅਰਜਵਾਦਿ ਰਾਗਿਆਦਿ ਗੁਣ
ਨੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਭਾਵ ਤੇ ਮਾਰੀ ਵਾ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕੀ ਵਿਰਤੇ ਹਟਾਈ ।ਤਾਂ ਹੀ ਗਿਆ
ਨ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਸੀ: ਮਰਦੀ ਹੈ ਪਤੀ ਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੇ
ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਭਗਤ ਦੇ ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠੇ ਅਜਹੁ ਤਿਨਾੜੀ ਆਸਾ॥
ਨਾਮ ਤੇ ਭਗਤੀ ਜਿਨਾ ਕੋ ਤੈਂ ਨੇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਸੋ ਨਿਜ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਮੇ
ਸਥਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ਤਥਾਪਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੈਂ ਨੇ ਕੀਆ
ਜਹੂ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ।ਨਾਨਕ ਮਿਲਹੁ ਕਪਟ ਦਰ ਖੋਲਹੁ ਏਕ
ਘੜੀ ਖਟੁ ਮਾਸਾ॥੧॥ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਹੁ ਮੁਝ ਕੋ
ਕਪਟ ਰੂਪਾ ਦਰ: ਦਰਵਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਖੋਲ ਕੇ ਤੇ ਆਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ
ਏਕ ਏਕ ਘੜੀ ਮੁਝ ਕੋ ਖਟੁ: ਛੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਤਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਸੀਘਰ ਹੀ ਮਿਲਹੁ॥੯॥੧੨॥ ਅਬ ਜਿਸ ਕੋ ਪ
ਰਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ।ਮੰਘਰ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਕਰ ਕੇ

ਮੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂ ਭਲਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥ ਉਨੋ ਕੋ ਮੈ ਪਰਕਾਸ਼ਤਾ ਹੈ
ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੈ ਵ ਮੈ ਪਰ: ਮੇਰਾ ਜੋ ਪਰ: ਸੀਰੈ
ਸੋ ਮਾਹੁ: ਪੁਤ੍ਰ ਸੇਵਕ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਸ ਤੇ ਜਿਸ ਤੇ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ
ਵਾਲੇ ਗੁਣ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਅੰਕਿ: ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈ ਗੁਣਵੰਤੀ
ਗੁਣ ਰਵੈ ਮੈ ਪਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਭਾਵਏ ॥ ਗੁਣਵੰਤੀ: ਗੁਣਾ ਵਾਲੀ
ਆਜੋ ਹੈ ਸੁਹਾਗਣ ਸੰਤ ਰੂਪ ਤਿਨਾ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕੈ ਮੈ ਨੇ ਭੀ
ਪਿਰ ਕੇ ਗੁਣ: ਉਪਕਾਰ ਰਵੈ: ਉਚਾਰੇ ਹੈ ਪੁਨ: ਪੁਨ: ਚਿੰਤਨ ਕੀਤੇ ਹੈ
ਤਾ ਹੀ ਤੇ ਮੈਨੂ ਪਿਰ: ਪ੍ਰੇਰਕ ਨਿਹਚਲ: ਕੂਟਸਥ ਰੂਪ ਭਾਵਏ:
ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਪਿਆਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕੈਸਾ ਹੈ ਨਿਹਚਲ ਚਤੁਰ
ਜਾਣ ਬਿਧਾਤਾ ਚੰਚਲ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥ ਨਿਹਚਲ: ਕ੍ਰਿ
ਹੀਨ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਹੈ ਚਤੁਰ ॥ ਹੈ ਸਤਾ ਸਫੁਰਤੀ ਕੇ ਦੇ
ਸੁਜਾਣ ॥ ਹੈ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਣਨੇ ਤੇ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ
ਲਦੇ ਹੋਨੇ ਤੇ ਸਬਾਇ: ਸੰਪੂਰਨ ਜੋ ਜਗਤੁ ਹੈ ਸੋ ਚੰਚਲ: ਖਿਨ ਭੰ
ਹੈ ਤਾ ਹੀ ਤੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ ਤਾ
ਆ ॥ ਜਿਨੋ ਸੰਤੋ ਕੇ ਅੰਕਿ: ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਆਦਿ ਗੁਣ ਸਮਾ
ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਣੇ ਹੈ ਜਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਉਨਕੇ ਪੀਛੇ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਜੋ
ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਜਾਤੇ ਤਾ ਮੈ ਤਤਪਰ ਹੈ ਜੈਤਾ ਵ ਗਿਆਨ
ਨੂ ਹਮਾਰੇ ਅੰਕ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਕਿਸ ਤੇ ਜਿਸ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ:
ਹੋਹ ਨਹੁ ਲਗੇ ਹਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਮਾਨੀ ਕਿ ਜਗਤ ਮੇਰਾ ਆਤਮ
ਨੀ ਕਿ ਜਗਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਯ ਜਹੇ ਇਸ ਭਗਵਤ ਕੇ ਪ
ਪ੍ਰਭੂ ਅਸੀ ਭਾਣੇ ਹਾ ਤਾ ਜਾਨੂ ਭੀ ਸਭ ਭਾਇਆ ਹੈ
ਆ ਸਰਬ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਰੂਪ ਹੀ ਜਾਣੂ ਹੋ ਹਾ ਸਰਬ ਸਾ
ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸਿਕਾ ਨਾਨੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਜਨ ਨ
ਦੀਖਤ ਨੇ ਤੇ ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਕੈ ਨਿਆਇ
ਵਸਧਨ ਹੈ ਸੁਣੋ ॥ ਗੀਤ ਨਾਦ ਕਵਿਤ ਕਵੇ ਸੁਣਿ
ਦੁਖ ਭਾਗੇ ॥ ਗੀਤ: ਗੋਬਿੰਦ ਗੀਤਾ ਆਦਿਕਾ ਤੇ
ਤ ਵਾਲੇ ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ ਸੂਰ ਸਾਗਰ ਆਦਿਕਾ ਤਿਨਾ ਤੇ
ਗਿਆਨ ਨਾਦ: ਬੇਦਾਂਤ ਕਵਿਤ: ਕਾਵਿ ਆਕੇ ਕਰਨੇ ਵ
ਕਵੀਸ਼ਰ ਜੋ ਬਿਦਿਆ ਸਾਦਿਕ ਹੈ ਤਿਨਾ ਤੇ ਸੁ

ਤਾਂਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਤੇਜ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਹੀ ਦੂਖ ਭਾਗੈ: ਸਰਬ ਕਲੇ
ਸ ਆਦਿ ਜਿਤਨਾ ਕਿ ਦੂਖ ਹੈ ਤੇ ਭਾਗੈ: ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ਸਾਂਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਸਾਧਨ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ਅ
ਭਿਉ ਭਗਤੀ ਪਿਰ ਆਗੇ ॥੩॥ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧਨ: ਸਾਧੂ ਰਬੇਕ
ਤਰਾਂ ਵਾਲੀ ਧਨ ਨਾਹ: ਸੁਆਮੀ ਕੂ ਪਿਆਰੀ: ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗੀ ਹੈ
ਕਿਸ ਤੇ ? ਜਿਸ ਤੇ ਅਭਿਉ ਭਗਤੀ: ਜਰ ਪੋਰ ਤੇ ਭਗਤੀ ਜਿਵ ਉਪਾਸਨਾ
ਪਿਰ: ਪਤੀ ਕੇ ਆਗੈ: ਸਨਮੁਖ ਕਰੈ ਹੈ ॥੧੩॥ ਅਥ ਪ੍ਰਿਥਾਇ ਦਸਵਾਂ ਕੀ
ਬਹੁਰ ਜਾਤਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੋਖਿ ਤੁਖਾਰੁ ਪੜੈ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਰਸੁ ਸੋਖੈ: ਪੋਖ:
ਪ੍ਰਿਥਾਇ ਦਸਵਾਂ ਦੇ ਪੁਸ ਹੈ ਜਿਤੇ ਤੁਖਾਰ: ਜਲ ਤਾਪ ਪੜਤੀ ਹੈ ਵਣ: ਸੀਰ
ਸਪਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪਾਰਤਾ ਫਿਰੀ ਵਣ ਕੀ ਬਿਆ ਤ੍ਰਿਣ: ਏਉ ਦੇਖੂ ਪਾਲੋ ਤ੍ਰਿਣ
ਨੇ ਨਸੇ ਜੋ ਸਕੂ ਹੈ ਸੋ ਕਰਹੀਏ ਰਸ ਤਿਸ ਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਸ੍ਰੀਰ ਤੇ
ਪ: ਅਸਕ ਹੁਇ ਗਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਆਖੀ ਦੇਖ ਪਤੀ ਹੀ ਆਂ ਸੁ
ਮੁਹਿ ਮੈ ... ਕਿਆ ਆਵਤ ਕੀ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਹਿ ਮੁਖੇ: ਹੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਅਵ ਜਬ ਦਿਖੇ ਆਵਤ ਕੋ ਨਾਹੀ ਦੂਰ ਭੀ ਤੂੰ ਨਹੀ ਕਾਹੇ
ਕੂੰ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖ ਮੈ ਭੀ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਕਿਆ ਸਤ ਦੇਹ ਰਹਾ ਹੈਂ ਮਨਿ ਤਨਿ
ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗ ਮਾਣੀ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨਿ ਤ
ਮੇਰ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਗਜੀਵਨ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ: ਗੁਰ ਉ
ਪਾਪੂ ਦੁਆਰੇ ਰੰਗ: ਆਨੰਦ ਨਾਨੂ ਮਾਣੀ: ਮਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿਆ ਭੋਗ
ਤਿ ਤੇ ਜੰਤੂ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਘਟਿ ਘਟਿ
ਕਲਾ ਸਮਾਣੀ ॥ ਇਨ ਚਾਰੋ ਖਾਣੀਆਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਕੇ ਘਟਿ ਘ
ਟੇ ਸੀਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਆਪਣੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਕੀ ਜੋਤਿ: ਚੈਤੰਨਤਾ ਸਮਾ
ਨਕੁਰ ਜਾਣੀ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਨ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਜੀ ਦੀ ਸੋ ਪ੍ਰਤਨ
ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ ਜਿਸ ਕੇ ਚਾਂਦਨੇ ਸਾਰ ਸਭ ਮੈਂ ਚਾਂਦਨਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਨਾਮ ਤੇ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਦਇਆਪਤਿ ਦਾਤੇ ਗ
ਸਿਖ ਤਵ ਮਤਿ ਦੇਹੋ ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਪਤੀ ਦਇਆ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਜੀਆ
ਜਹੂਆ ਕੋ ਆਤਮ ਮਦ ਸੋ ਹੀ ਮਤਿ ਦੇਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ
ਘੜੀ ਪ੍ਰਾਪਤੋ ਹੇ ਪਤਿ ਦਾਤੇ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦਰਸਨ ਮੈ ਨੂੰ ਭੀ
ਕਪਟ ਜਿਸ ਕਰ ਗਤਿ: ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਵਉ ਤੇ ਐਸੀ
ਏਕ ਏਕ ਮਤੀ ਦੇਹੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ
ਤਾਂਤੇ ਰਸੀਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨੇਹੋ ॥੧੪॥ ਐਸੀ ਉ
ਰਕਾਸੀ ਆਰਜ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਰਸੀਆ: ਹਰੀ ਕੇ ਰੰਗ: ਆਨੰਦ

ਹਰਿਸਿਊ: ਹਰਿਹੀਕੇ ਸ... ਪੀ:
ਰਦੈ: ਮਾਨੁਹ: ... ਅੰਤ੍ਰਪ੍ਰੀਤੀਹੈ।੧੭। ਜੈਸਨ
ਸਨੇਹ: ਮੋਹਹੈ। ਭ੍ਰਾਂਦਿਹ ... ਅਹੈ ਪਤੀਕਾਰਸ ਤਿਸਨੇਸਰ
ਣਾਪਤੀਪਾਇਆਹੈ ਤੇਜਾਨਿਆਹੈ ... ਕਾ ਫਲਪਾਯਾਹੈ ਸਤ
ਸੁਧੁਤਜਗਾਦਾਨਾਦਿਕ ਸੁਭਕਰਮਕਾ ... ਕਰਕੇ ਮਾਘਪੁਨੀ
ਭੂਹੈ ਜਾਹਿਕਹਿਤੇਹੈ ਮਾਘਦੇਮਹੀਨੇਕਰਕੇ ... ਸਤੋਗੁਣਰੂਪ ਮਾਘਰ
ਤੀਰਥਅੰਤਰਜਾਨਿਆ।੭। ਮਾਘ: ਸਤੋਗੁਣਰੂਪ ... ਪ੍ਰਯਾਗਰੂਪ ਤੀਰਥਰਿਦੇ
ਬੁਧੀਪੁਨੀਤਭਈ ਤਬ ਅਨੇਪ੍ਰਯਾਗਰੂਪ ... ਆਤਮਰੂਪ ਤੀਰਥ
ਹੀਜਾਨਿਆ। ਫਿ ਪਰਮਪਾਵਨਰੂਪ ਆਤਮਰੂਪ ... ਕਰਹੀ। ਜਾ
ਨਿਆਹੈ। ਤਿਸਪ੍ਰਤਕ ਤੀਰਥਕੇ ਜਾਨਣੇਆਦਕਰਹੀ ... ਸਾਜਨ: ਜੋਗਿ
ਜਿਸਲੈ ਗੁਣਗਾਹਿਆਕਿ ਸਮਾਨਿਆ।੭। ਸਾਜਨ ... ਨਤਾਰੂਪ ਮੇਲਕੇ
ਸਜਾਜੇ: ਜਾਂਤ੍ਰਰੂਪ ਜੋਮਿਲੇਹੈਂ ਪਰਿਓ ... ਅਰਿ: ਰਿਦੇਮੇ
ਤੇ ਤਾਹੀਤੇ ਗੁਣਾਨਰੂਪੀ ਗੁਣਨੁਗਾਹਿਕੇ ... ਰਿਦੇਮੇ ਅਹਿਬੁਧ
ਆ: ਸੀਮਕਮਾਨਿਆਹੈ। ਭ੍ਰਾਂਦਿਹ ਰਿਦੇਮੇ ... ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਅ
ਪ੍ਰਕੀਤਾਹੈ: ਪਾਪਾਹੈ। ਭ੍ਰਮਕਾ ਪੜਦਾ ਦੂਰਕਰਕੇ ...
ਦਕਾ ਅਭਾਵਹੈ ਤਬ ਪਾਪੀਕਲਪਿਤ ਉਪਾਧੀ ਕਲੇਦਨਾ ... ਤਥ
ਕਰਕਹਿ ਤੀਹੈ। ਪਾਪੀ ਤਮ ਅਗੁਣਆਂਕੇ ਸਾਦ ਪ੍ਰਭ ਧੀਕੇ ਤੁਧ
ਸਰਨਾਂਦਾ।੭। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰੂਪੀ ਤਮ ਧੀਕੇ ਸਣ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਅਕਿ:
ਧਾਰੇਹੈ ਭਾਂਤੇ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾਕਾਰਿ ਜੋਤੈਨੁ ਕਾਂਦ ਤਾਂ ਇਸ ਸਜ:
ਪ੍ਰਯਾਗਮੇਹੀ ਨਾਦੰ ਅਪਜਨਾਂ ਜੰਦ੍ਰਾ ਅਬਦ ਜੋਹ
ਦਦੇਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਸਰਮੇ ਨਾਦਤੇਹੈ। ਕਹਿਤੇ ਹਰਿਕਿਰਪਾ
ਸੰਗਮਹੀ ਮਿਲਤਾ ਕੈਸਾਹੈ ਸਤਸੰਗਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ
ਮੂਲਤਹ ਬੇਣੀ ਸੰਗਮ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਵਦਾ।੭। ਰੀਗ: ਭ
ਜਮਨ: ਕਰਮਕਥਾਰੂਪੀ ਜਮਨਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆਰੂ
ਤਹ: ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਮੇ ਬੇਣੀ: ਤੀਨੋਕਾ ਸੰਗਮਹੈ। ਵ
ਸਾਤੀਨੇ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰਮੇ ਸਮਾਵ: ਸਮਾਵਤੇਹੈਂ ਤੇ ਸੇ
ਸਾਤ: ਸਾਂਤ੍ਰਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਰੂਪ ਸਮੁੰਦ੍ਰਹੈ ਤਿਸਮੇ
ਹੈ ਅਥਵਾ ਜੋ ਕਰਮ ਭਗਤ ਗਿਆਨ ਦਨ ਜਨ ਨੋਹੈ ਸੋ
ਹੀ ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਵ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਭੀ ਤਿਨਾ ਸੇਤੇ ਮ
ਰਹੇਹੈ ਚਤੁਰ ਸਾਧਨ ਤੇ ਸੁਦਨਾਂ ਦਿਤੀਨ ਇਹ ਸਾ
ਦ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਧਰਮ। ਧੀਰਜ ਵੀਚਾਰ ਗਿਆ
ਇਹ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਨਦਾ...

ਤ੍ਰਾਤਨ ਨਾ ਦੇਵੈ ਜਾ ਤ੍ਰਾਣ ॥ ਦਾਮ ਤਨ ਪਕਰਹੀ [illegible] ਕਰ ਕੈ ਪੂਜੇ
ਸਾਦਿਆਦਿਕ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਈਹਾ ਅੰਙ੍ਰਾਦ ਮੈਤ੍ਰੀ ਰੂਪੀ ਪੂਜਾ ਗੁਰਾ ਸ
ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰ ਕੇ ਕਰਮ ਭਗਤੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪਾ ਸੁਰੀ ਸੁਗੀ ਮੈ ਜੋ ਏਕ
ਭਿਕੁਗਾਤਰ ਕੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਏਹੀ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਮਿਤੀ ਪਾਤ
ਤਗੁਣਾ ਖਵੇ ਮੈ ਜੋ ਕਰੀ ਸੋ ਪੁੰਨ ਕਹੀਤੇ ਹੈ ਜੋ ਕੁਰੁਖੇਤ੍ਰਾਦੀ ਤੀਰਥੋ ਮੇ
ਕਿਸਤੇ ਜਿ ਸੋ ਦਾਨ ਕਹੀਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਤਿਮਾਦਿਕਾ ਕਾ ਸਨਾਨਾਦਿਕ ਕਰੀਏ
ਪਿਰ: ਪਟਾਰ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿ ਮਹਾਰਾਜ ਜਿਹਿ ਰਿਜਪਿ ਅਠਸ
ਬਹੁ ਮਾਤ ॥ ਬਿਨਾਤ ॥੧੫॥ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਜੋ ਏਕ ਕੇ ਜਾਣਨੇ ਸੇ
ਬ੍ਰਿਧਾਦ੍ਵ: ਬਧੀ ਮਹਾਰਸ: ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਨੈ ਪਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ਹਾਂ ਕਿ
ਸੰਪਤਾ ਹੈ ਪਰੰਹੇ ਹਰਿ ਐਸੇ ਜਪਕੇ ਆਨੰਸਠਿ: ਅਠਾਈਠ ਤੀਰ
ਥੋ ਨੈ ਸੇ ਆਤੁ: ਨਾਦ ਨੇਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ॥ ਸੁਬੇਹ ਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ
ਪਰ: ਅਸਕ ਨਿਦਰਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥
ਸੈਪੁਹਿਮੀ [illegible] ਰਤੀਤੀ ਹਰੀ ਜੋ ਪਾਪਾ ਨੂੰ ਹਰੇ ਸੋ ਹਰੀ ॥੧੫॥ ਅਬ ਪਾਂ
ਲੁਮੈਸੀ [illegible] ਕੀ ਸਿਧੀ ਨੂੰ ਫਾਗੁਣ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਕਰਿ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਕੁੰਨਨ [illegible] ਫਲਗੁਣਿ ਮਨਿ ਰਹਸੀ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ ॥ ਸਭ ਗੁਣ
ਨਹਿ [illegible] ਫਲੇ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ਜਾਹੀ ਤੇ ਮਨ ਰਹਿਸੀ: ਮਨ
ਮਰ [illegible] ਦੂ [illegible] ਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਸੁ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਸੁ ਭਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇ
ਕਲਾ ਸਾਮਨਾਦਿਕ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਰਹਸ: ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭ
ਨੇ ਸੇ ਕਿਰਾਕੈ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਦੂਖਦਾਤਾ
ਨਕਰਨਾ [illegible] ਨਦੇਹਾਦਿਕਾ ਮੇ ਆਪਾ ਬਾਦ ਬਾਸੋ ਗਵਾਇਆ:
ਤਾਤੇ [illegible] ਕਾ ਹੈ ॥ ਮਨਿ ਮੋਹਿ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ
ਨਾਮਤੇ [illegible] ਪਾਪਰਿਆਉ: ਛੋਡਾ ਜਾਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਭਾਇਆ
ਸਿਤਵ [illegible] ਨੀ: ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਮੋਹਿ ॥ ਕੁਟੰਬਾਦਿਕੋ ਮੇ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਜਹੂਆ [illegible] ਕਾ
ਪਤ੍ਰੀ [illegible] ਏਆਪ ਸ਼ਤ ਪਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕ
ਕਪਟ [illegible] ਜੋਸ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੇ ਆਉ: ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ॥
ਏਕ ਏਕ [illegible] ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕਰੇ [illegible] ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਹਤੀ ਹੈ [illegible] ਪ੍ਰਤੇ
ਤੰਤੋ [illegible] ਘਰਿ ਆਇ ਹਮਾਰੇ [illegible] ਲੀ ਲਹ [illegible] ਬਾਉ: ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ
ਰਕਾਮਿ [illegible] ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਦੇਸ ਕਰੀ: ਮੇ ਘਰਤੇ

ਦੀ ਸਿੰਗਾਰ ਰੂਪ ਕਰੀ: ਕਰਤੀ ਭਈ ਮਹਲੀ: ਹੋਵਹੁ ਤੇਆਂ ਮਹਲਾਂ ਦੇ ਸੁ
ਆਮੀ ਤੈ ਭੀ ਮੈ ਬਾਉ: ਆਪਨੇ ਅਧਾਰਨ ਲਹਾਨ: ਲਾਵਿਆ ਨਹੀ: ਪ
ਇਆ ਨਹੀ ਹੈ ਮਾ ਹਾਰ ਡੋਰ ਰਸ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਿਰ ਲੋੜੀ ਸੀਗਾਰੀ:
ਜਬ ਪਿਰ ਨੇ ਲੋੜੀ: ਚਾਹੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਕੇ ਤਬ ਹਾਰ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਰੂਪਾ ਤੇ ਡੋਰ: ਤਦਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਚਾ ਪਾਟ: ਕਪੜਾ ਸ
ਤ ਸਰਮਦਾ ਪਟੰਬਰ: ਪਟੰਬਰ ਜਤ ਰਵਤਾ ਦ੍ਰਿੜ ਤੇ ਕੋਮਲ ਗਯਾਨ
ਏਹ ਸਚੇ ਭੂਖਣ ਸੀਗਾਰ ਕਰੀ: ਕਰਕੇ ਸੀਗਾਰੀ ਨਾਨਕ ਮੇਲ ਲਈ ਗੁ
ਰ ਅਪਣੇ ਪਿਆਰਿ ਦਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਰੀ: ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਗ ਪਾਸੂ
ਪੀ ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਗੁਰ: ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਅਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮੇ
ਲ ਲਈ ਹੈ ਸੋ ਨਾਰੀ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਣੇ ਪਿਆਰਿ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੇ ਦ
ਰਿ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਵ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਐਸੇ ਜੀ ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਜਬ ਗੁਰੂ ਗਾ
ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲਈ ਤਬ ਤਿਸ ਨਾਰੀ ਨੇ ਪਿਆਰਿ: ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇ
ਹੀ ਆਪਨੇ ਦਰਿ ਕੋ ਪਾਇਆ ॥੧੫॥ ਪਤੀ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਮੇ ਸਰਬ ਕਾਲ
ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਕਹਤੇ ਹੈ ਬਾਰਾਮਾਹਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਬੇਦਸ
ਮਾਹ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਸਾਚੇ ਆਏ ਸਹਿ
ਜਿ ਮਿਲੇ: ਬੇ: ਦੋ ਤੇ ਦਸ: ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਖਟ ਰੁਤੀ ਤੇ ਪੰਦ
ਥਿਤੀ ਤੇ ਸਤ ਵਾਰ ਤੇ ਘੜੀ ਤੇ ਮੂਰਤ: ਮਹੂਰਤ ਦੋ ਘੜੀ ਪ੍ਰਮਾਣ
ਤੇ ਪਲ ਜਾਂ ਦੋ ਇਹ ਕਾਲ ਸਭੇ ਤਬ ਹੀ ਭਲੇ: ਜੋਭਨ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹੈ
ਇ ਜਬ ਹਰੀ ਸਾਚੇ ਹਰੀ ਰਿਦੇ ਮੇ ਸਹਜਿ: ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਇ ਮਿ
ਲੇ ਸਾਚੇ॰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜਬ ਸਹਜੇ: ਸ਼ਾਂਤ ਮੂਰਤੀ ਹਰੀ ਆ
ਇ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧ ਜਾ
ਣੈ॰ ਪ੍ਰਭੁ: ਸਮਰਥ ਪਿਆਰੇ: ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਆਸਪਦ ਮਿਲੇ ਹੈ
ਅਰੁ ਦਰਕਰੇ ਹੈ ਜਾਹਿ ਤੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ: ਸਰਬ ਬੇਧਨਾ ਕੀ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ
ਰੂਪ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ: ਸਿਧ ਕੀਤੇ ਹੈ, ਤੈਨੇ ਕਛੁ ਕਹਾਬਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ
ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਬਿਧ ਜਾਣੈ ਹੈ ਬਿਨਾ ਕਹੇ ਹੀ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਕੀਏ
ਹੈ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਸਦਾਮੇ ਨੇ ਨਹੀ ਭੀ ਕਹਾ ਥਾ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਆ
ਪ ਹੀ ਤਿਸਕੋ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਨਕੇ ਅਪਨੀ ਦੁਆਰਕਾ ਸਾਰਖੀ ਦੁਆ
ਰਕਾ ਬਨਾਇ ਦੇਈ ਥੀ ਸੋ ਭਗਤੁ ਮਾਲ ਮੇ ਲਿਖੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਜਿ
ਨਿ ਸੀਗਾਰੀ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਰੀ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ ॥ ਜਿਨਿ:
ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਗੁਰ ਬੋਧ ਕਰ ਸੀਗਾਰ ਕਰ ਸੀਗਾਰੀ ਹੈ: ਸੀਗਾਰਦ

ਤਾਂਤ ਮੌਨਾਦੇਕੋਜਾਤ [illegible] ਦਾਮਤ [illegible] ਪਕਰਹੀ [illegible] ਕਰਕਪੂਜ
ਸਆਦਿਆਦਿਕਕਰਤੇਹੈ ਈਹਾਅੰਤ੍ਰਦਸੇਤੇਰੂਪੀਪੂਜਾਗਰਾਸ
ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਰਕੇਕਰਮਭਗਤੀਰਜਾਨਰੂਪਾ ਜੁਗੋਜੁਗੋਮੇਸੋਏਕ
ਭਿਕੁਜਾ[illegible]ਰਕੋਜਾਨਜਾਹੈਏਹੀਪੁੰਨਦਾਨਪੂਜਾਕਰੀਹੈ ਅਤੀਪਾਤ
ਤਗੁਣਾ[illegible]ਵੋਮੇਜੋਕਰੀਸੋਪੁੰਨਕਹੀਤੇਹੈਂ ਜੋ ਕੁਰੁਖੇਤ੍ਰਾਦੀਤੀਰਥੋਮੇ
ਕਿਸਤੇ [illegible]ਸੋਦਾਨਕਹੀਤੇਹੈ ਜੋਪ੍ਰਤਿਆਦਿਕਾਕਾਸਨਾਨਾਦਿਕਰੀਏ
ਪਿਰ:ਪ[illegible]ਕਰਹੀਤੀਹੈ [illegible]ਨਕਮਾਧਿਮਹਾਰਾਜਿਹਰਿਜੀਪਾਅਠਸੁ
ਬਹੁ[illegible]ਬਿਨਾਤ ੧੫ ਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈ ਐਸੇਸੋਬੇਕੇਜਾਣਨੇਸੇ
[illegible]ਪ੍ਰਾਦ[illegible]:ਬਾਧੀਮਹਾਰਾਸ:ਪ੍ਰਮਾਨੰਦਨੈਪਰਾਪਤਭਈਹੈ ਹਰਿ[illegible]
[illegible]ਪਤਾਹੈ ਪਰਿਹੈਹਰਿਐਸੇਜਪਕੇ ਆਨੰਦਸਹਿ:ਅਠਾਏਠਤੀਰ
[illegible]ਨੇਸੋ [illegible]ਤੁ:ਨਾਦਨੇਕਾਫਲਪ੍ਰਾਪਤਹੂਆ [illegible]ਸ੍ਰੇਹ ਸਨਾਨਕਰਨੇਸੇ
ਪ[illegible] ਅਸਰ [illegible]ਨਿਦਰਤੀਹੋਤੀਹੈ ਜੋਨਾਮਕੇਉਚਾਰਨੇਸੇਹੋਤੀਭਈ।
[illegible] ਸ੍ਰਤੀਤੀ ਹਰੀ ਜੋਪਾਪਾਨੂਹਰੇਜੋਹਰੀ। ੧੫ ਅਬ[illegible]
[illegible] ਕੀਸਿਧੀਨੂ ਫਾਗੁਣਕੇਮਹੀਨੇਕਰਿਕਹਿਤਹੈਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
[illegible] ਫਲਗੁਣਿਮਨਿਰਹਸੀਪ੍ਰੇਮੁਸੁਭਾਇਆ:ਸਭਗੁਣਾ
[illegible] ਫਲਫਲੇਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਭਏਹੈ ਜਾਹੀਤੇ ਮਨਰਹਿਸੀ:ਮਨ
ਮਰ ਦੁਤਭਈਹੈ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਪ੍ਰੇਮਾਰੰਗਕਾਪ੍ਰੇਮਹੀਸੁ
ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਆਹੈ ਅਨਦਿਨੁਰਹਸੁਭਇਆ ਆਪੁਗਵਾਇ
ਕਲ[illegible]ਅਨਦਿਨ:ਨਿਰੰਤਰਹੀ ਰਹਸੁ:ਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤਭ
ਨੇਸੀਵਰਿ[illegible] ਕਿਸਤੇਜਿਸਤੇ ਆਪੁਗਵਾਇਆ! ਦੂਖਦਾਤਾ
ਨਕੁਰਜਾ[illegible]ਨਦੋਹਾਦਿਕਾਮੇ [illegible]ਵਾਦਬਾਸੋ ਗਵਾਇਆ:
ਤਾਤੇ [illegible]ਕਾਹੈ ਮਾਨਮੋਹਿ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾਤਿਸਭਾਇਆ
ਨਾਮਤੇ [illegible] ਆਪ ਪਰਿਆਉ: ਛੋਡਾਜਾਂਤਿਸਪ੍ਰਭੁਨੂਭਾਇਆ
ਅਤਰ[illegible] ਆਨਿ:ਅਭਿਮਾਨਤੇਮੋਹਿ·ਕੁਟੰਬਾਦਿਕੋਮੇਤਿਸਨੂ
ਪਤ੍ਰੀ[illegible] ਰੋਆਪਸ੍ਵਤੰਤ੍ਰਪਾਰਖਨਾਕਰੀਹੈ ਪ੍ਰਭੁਕਿਰਪਾਕ
ਕਾਰਕੈ[illegible] ਸੀਤਹਕਰਣਮੇ ਆਉ:ਸਾਧੁਜਾਤਕਾਰਹਦਾ
ਏਕਏਕ [illegible]ਕੀ ਸਾਧਨਕਰੋ ਅਤਿਸਪੂਕਹਤੀਹੈ ਬਹੁਤੇਦੇ
ਤੰਤੋਕੇ [illegible]ਰ ਸਾਧਾਸੁਮਾਹਿ ਲੀਲਿਹਾਨਬਾਉਜੋ: ਹੇਪਿਰ ਤੇਰੇਬ
ਰਕਾਅਪਾ [illegible] ਬਿਨਾਬਹੁਤੇ ਵੇਸਕਰੀ:ਮੇਘਣੇਤੇਵੇਸਵੇ

ਦੀਸੀਗਾਰਰੂਪ ਕਰੀ:ਕਰਤੀਭਈ ਮਹਲੀ:ਹੋਵਹੁਤੇਆਂਮਹਲਾਂਦੇਸੁ
ਆਮੀ ਤੇਰੀਮੇ ਬਾਉ:ਆਪਨੇਅਧਾਰਨ ਲਹਾਨ:ਲਾਗ੍ਰਿਆਨਹੀ:ਪਾ
ਇਆਨਹੀਹੈ।ਹਾਰਡੋਰਰਸਪਾਟਪਟੰਬਰਪਿਰਲੋੜੀਸੀਗਾਰੀ:
ਜਬਪਿਰਨੇਲੋੜੀ:ਚਾਹੀਮੇਰਾਪ੍ਰੇਮਦੇਖਕੇਤਬ ਹਾਰ:ਹਰਿਹਰਿਨਾਮ
ਰੂਪਾਤੇ ਡੋਰ:ਤਦਾਕਾਰਬ੍ਰਿਤੀਰੂਪ ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮਸਚਾ ਪਾਟ:ਕਪੜਾਸ
ਫਲਸਰਮਦਾ ਪਟੰਬਰ:ਪਟਕੇਬਸਤ੍ਰਰਵਤਾਕ੍ਰਿਤੂਤੇਕੋਮਲਗਜਨ
ਨਾਂ ਦੋ ਇਹਸਭੇਭੂਖਣਾਂਸੀਗਾਰਕਰੀ:ਕਰਕੇਸੀਗਾਰੀਨਾਨਕਮੇਲਲਈਗੁ
ਰਅਪਣੈਘਰਿਦਰਿਪਾਇਆਨਾਰੀ।:ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈਜਗਪਾਸੂ
ਪੀਨਾਰੀਨੇ ਗੁਰ:ਗੁਰਦੁਆਰੇਆਪਣੇਸੁਆਮੀਨੇਆਪਨੇਸਾਥਮੇ
ਲਲਈਹੈ ਸੋਨਾਰੀਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਆਪਣੇ ਘਰਿ:ਅੰਤਹਕਰਣਮੇਵ
ਰਿਪਾਇਆ ਹੈ।ਵ ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈ ਐਸੇਜੀਨਾਰੀਨੂਜਬਗੁਰਨੇ
ਆਪਣੇਸਾਥ ਮੇਲਲਈਤਬਤਿਸਨਾਰੀਨੇ ਘਰਿ:ਅੰਤਸਕਰਣਮੇ
ਹੀਆਪਨੇਵਰਕੋਪਾਇਆ।੧।ਧਾਪਤੀਕੇਪਾਵਣੇਮੇਸਰਬਕਾਲ
ਕੀਸਫਲਤਾਕਹਤੇਹੈ ਬਾਰਾਮਾਹਾਸਮਾਪਤਕਰਤੇਹੂਏ ਬੇਦਸ
ਮਾਹੁਰੁਤੀਥਿਤੀਵਾਰਭਲੇਘੜੀਮੂਰਤਪਲਸਾਚੇਆਇਸਹਿ
ਜਿਮਿਲੇ।:ਬੇ:ਦੋਤੇ ਦਸ:ਬਾਰਾਮਹੀਨੇਤੇਖਟਰੁਤੀਤੇਪੰਦ
ਥਿਤੀਤੇਸਤੂਵਾਰਤੇਘੜੀਤੇ ਮੂਰਤੇ: ਮਹੂਰਤਿਦੋਘੜੀਪ੍ਰਮਾਣੁ
ਤੇਪਲਜਾਦੇਇਹਕਾਲੁਸਭੇਤਬਹੀ ਭਲੇ:ਜੋਭਨਮੰਗਲਰੂਪਹੋ
ਇਜਬਹੀਸਾਚੇਹਰੀਰਿਦੇਮੇ ਸਹਜਿ:ਸੁਭਾਵਕਹੀਆਇਮੈ
ਲਾਵਾ ਸਾਚੇ।ਗੁਰਦੁਆਰੇਜਬ ਸਹਜੇ:ਸਾਤਮੂਰਤੀਹਰੀਆ
ਇਮਿਲੇ।ਪ੍ਰਭੁਮਿਲੇਪਿਆਰੇਕਾਰਜਸਾਰੇਕਰਤਾਸਭਬਿਧਜਾ
ਣੈ।ਪ੍ਰਭੁ:ਸਮਰਥ ਪਿਆਰੇ:ਪਰਮਪ੍ਰੇਮਕੇਆਸਪਦਾਮਿਲੇਹੈ।
ਅਰੁਵਹਕਰਤੇਹੈ ਜਾਹੀਤੇ ਕਾਰਜਸਾਰੇ:ਸਰਬ ਪ੍ਰੇਧਨਾਕੀਸਿੱਧੀ
ਰੂਪਕਾਰਜ ਸਾਰੇ:ਸਿਧਕੀਤੇਹੈ।ਤੇਨੇਕਛੁਕਹਾਥਾ ਨਹੀਕਰਤੁ
ਆਪਹੀਸਭਬਿਧਜਾਣਤੇਹੈ ਬਿਨਾਕਹੇਹੀ ਸਭਕਾਰਜਸਿਧਕੀਏ
ਹੈ।ਸਾਖੀ।ਐਸੇਸਾਈਨੇਨਹੀਭੀਕਹਾਬਾਤਬਭਗਵਾਨਨੇਆ
ਪਹੀਤਿਸਕੋਦ੍ਰੋਪਦੀਜਾਨਕੇ ਆਪਨੀਦਆਰਕਾਸਾਰਥੀ ਹੁਆ
ਰਕਾਪਨਾਇਦੇਈਥੀ ਸੋਕਰਤੁਮਾਲੂਮੋਇਖੀਹੈ।ਤਾਤੇ ਜੋ
ਇਸੀਗਾਰੀਤਿਸਾਹਿਪਿਆਰੀਮੇਲਭਾਇਆਰੰਗਮਾਣੇ।੨।ਜਿਨਿ:
ਜਿਸਪਿਆਰੇਨੇਪੂਰਬੋਕਤਸੀਗਾਰੁਕਰਾਸੀਗਾਰੀਹਾ:ਸਿਗਾਰਦ

ਲੀਕਰੀਹਾ।ਤਿਸਨੂੰਹੀਪਿਆਰੀਭਈਹਾ ੨ ਲਗਿਹਾ।ਅਥਾਤਿਸ
ਕੇਸਾਥਮੋਲਿਭਾਇਆਹੈ ਲਾਲਸਾਥਲਾਲਕੀਏਮਕਦਤਾ।ਤਿ
ਸੀਤੇ ਰੰਗ: ਅਨਦਿਨੁ ਮਾਣੇ: ਮਾਣਦੀਹਾ: ਖ੍ਰਿਤੀ ਕਰਜੀਵਨ
ਮੁਕਤਅਵਸਥਾਮੈਭੋਗਦੀਹਾ।ਘਰਸੇਜਸੁਹਾਵੀ ਜਾਪਿਰਰਾਵੀ
ਗੁਰਮੁਖਮਸਤਕਭਾਗੋ॥ ਪਦ: ਜਿਗਿਮੈ ਜਾਂ ਪਿਰਿਨੂ ਭਾਈ ਤਾਂ
ਅੰਤਹਕਰਣਰੂਪ ਸੇਜਸੁਭਣਿਇਮਾਨਭਈਹੈਪਿਰਿ ਗੁਰੋ ਮੁਖ: ਦੁਆ
ਰੇਮਿਲਾਹੈ।ਅ ਗੁਰੂਮਸ੍ਤਕਕੇਭਾਗਾਨੁਸਾਰਮਿਲੈਹੈ।ਨਾਨਕਆਹ
ਨਿਸਰਾਵੈਪ੍ਰੀਤਮਹਰਿਵਰਥਿਰਸੁਹਾਗੋ।੧੭। ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਕਹਿਤੇਹੈ ਅਹਿਨਿਸ: ਦਿਨੇਰਾਤੀ: ਨਿਰੰਤਰ ਸਰਬਦਾਕਾਲਹ
ਰਿਵਰ ਪ੍ਰੀਤਮਪਿਆਰੇਪਤੀਨੂ ਰਾਵੈ: ਅਭੇਦਚਿੰਤਨਕਰੇਹੈ
ਜਾਹੀਤੇਥਿਰਹੈ ਸੁਹਾਗੋ ਅਥੇਹ ਅਚੁਤਅਨਿ ਦਪ੍ਰਾਪਤੂਆਹੈ
ਇਤਿਸ੍ਰੀਗੁਰੂਗਿਰੰਥ ਸਾਹਿਬੇਰਾਗਤੁਖਾਰੀਬਾਰਾਮਾਹਾਸਮਾਪਤੰ॥
ਟੀਕਾ॥ ਤੁਖਾਰੀਮ:੧।ਅਬ ਗੁਰੂਜੀਜੀਵ ਆਜਕੋਰਾਤ੍ਰੀਕਹਕੈਤੇ
ਸਕੇਚਾਰਪਹਰਵਰਨਣਕਰਿਕੈਉਪਦੇਸਕਰਤੇਹੈ ਜੌ ਦਸ੍ਰੀਕੋ।ਪਹਲੇ
ਪਹਰ: ਜੋਹੈਬਾਲਅਵਸਥਾਰਿਕਚੌਰੇ ਰੈਣਾਨੀਆ ਸਲੋਨੜੀ
ਏ: ਸੁੰਦਰ ਸਾਫਨੇਤ੍ਰਾਂਵਾਲੀਏ।ਦਖਗਿਆਨਾਰੂਪੀਅਸਈਏ:
ਹੇਪਿਆਰੀ।ਰਖੁ: ਪਹਰਾਖੂਸ ਏ: ਪੀਵੈਦ ਮਾਰੇ।ਪਹੁ ਉ੦ਕਾਮ
ਦੀ।ਨੀਦ੦ ਮਮਤਾ।ਚੋਰ: ਵਿਸੇ।ਦਬ੍ਰਤ: ਉਦੇ।ਨਥਿਹਾਰੇ: ਦਿਨ
ਸਰੀਰ੦ਭਸਮਦਤਾ।ਰੀਠ੦ਪਾਹਰਰੂਪੀ।ਲੂਣੀਐ: ਵਰੀਏ।ਗੁ
ਰਣ੦ਲੈਨਾ।ਰਾਮ:੧ ਜਿਗਨਾਰੂਪ ਸੂਕਰਤੌਹੈ।ਤਾਰਾ੦ਪ੍ਰਮਾਤਮ
ਰੂਪੀ: ਅਨਿਹਾਲਿਆ: ਦੇਖਿਆ।ਜਾਵੈ।ਕਰਮਾ: ਚਾਰਸਾਧਨਾ।ਸਹਿਤ
ਨਾਮੁ।ਪਹਿਰ੦ਇਸ੍ਰਕੇ।ਅਖਿਖੁ: ਵਿਸੇ।ਜੋਤਿ: ਸਖਿਆਤਕਾਰਲਾ
ਦੇ।ਸਾਖੀ: ਉਪਦੇਸੁਦ ਗੋਰਾ।ਕਰੀਮਾ: ਕਰਮਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਂ।ਲੈ
ਮਾ੦ਦੇਖਣਾਹੈ।੧।ਅਭ: ਰਿਦਾ।ਮਾਣੀ: ਮਨੋਤ ਭ੍ਰੋਰੁ: ਗਿਆਨਕ
ਪੀਰਿਕਾ।ਜਾਬਾਤ: ਸੰਧਦਾ।ਜੋਤਿ: ਗਿਆਨ।ਜੋਤੀ੦ ਸੁਖਾਰੇ
ਹੁ੦ਅਵਿਦਿਆਰੂਪੀ।ਰਾਚੀਆ: ਉਪਜਿਆ।ਅਮਨ: ਸਧਮਰਧਮ
ਰਾਤ੍ਰਿਥਿਧ: ਰੈਣਹਾਰੀ।ਰਾਚੇਲਾ: ਤਰਵੈਤੌ ਸਨਾਪਕੈ: ਏ
ਹਲੋਕਾ।ਸਹਰੇ: ਪਰਲੋਕ।੧।ਰਾਮ:੧।ਅਰਧਾਨ੦ਭੂਲਾਏ।ਸੁਤੀ੦
ਏਸੋਅਤੀ: ਛਡੀਆ।ਦਿਧਣ੦ ਇਖ ਭੂਪੀ।ਰਤੇ: ਰਾਤਾ।ਤਾਰੇ: ਰਿ
ਸਤੇ।ਭੁਲਭੁਲ੦ਵਿਸਤਾਮੇ।੧। ਨਿਜਪਹਰ: ਪ੍ਰੇਮਰੂਪਾ।ਦੇਗੀ:

ਏਹੀ ਅੰਤ੍ਰਿਸੀ ਮੁਖਾ ਛੇਦਾ ਰਸ ਮਾਤੇ ਨਰ ਸਹੋਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦੀ
ਰਸਨਾ ਕਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪੀਜੈ ਸੀਗੀ ਸਾਬੀ॰ ਦੋ ਲੋਕੁ ਕਾ
ਛਿਆ ਪਦੂ ਫੇਰੁ ਥੋਨਤੀ ਨ ਦੇਸ: ਰਿਦਾ ਬਦੇਸ: ਅਪ੍ਰਪਤਾ
ਵੇਦੀ: ਪੁਛਦੀ ਦਾ ਜਪਾਦੇ ਕਰਨੇ ਤਿਨ॰ ਸਜਣਾ ਦਾ ਤਿਸ ਸਜਣ ਦੀ
ਮਾਰਗਾ॰ ਮੈ ਪੀਥਾ ਪਾਰੇ: ਪਾਰ ਹੋ ਉਤ੍ਰਸ ਦ੍ਰਿਖ॰ ਗੁਰੂ ਗਸ:
ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਗਲਾਈ: ਜਗਤਾ ਸਾਰ ਤਤੁ ਰਿਦੇ: ਰਤਨਾ ਹੋ ਆਂ।
ਰੋਜ॰ ਰਾਗ ਦ੍ਰਿਖਿਆ ਨਾਚੀ॰ ਜਗਤਾ ਸਾਮੈ ਪ੍ਰਗਟ: ਲੋਕ ਲਾਜ।
ਸਟਕੀ: ਦੋਹੋ ਹਾ੪। ਮ:੧ ਲਾਲਾ ਪਜਾਰੋ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰਿਏ: ਅਨੰਦੀ ਲਾ
ਲਨ ਕੇ ਲਾਲੇ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸਾ ਭਾਲੇ: ਦੇਖ ਦੇ ਸਚੁ॰ ਨਾਮਾ ੧ ਪ੍ਰਾਰੰ॰ ਹੋਇ
ਕੇ ਰਹੇ॰ ਜਗਤੁ ਕੋ ਹੀਰਾ॰ ਜਦਿਾ ਹੀਰੋ॰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬੇਧਿਆ: ਤਦ ਕਾਰ
ਕੀਆ ਪਰੋਦੇ: ਪਰੋਇ ਕਰ ਕੇ ਗੁਣ॰ ਤੀਨੋ ਗੁਣ॰ ਸਤਿ ਆਦਿ
ਮਸਤਕਿ: ਅਗੋ ਸਚੁ॰ ਨਾਮਾ ਗਾਵੈ: ਭੰਦ ਦਾ ਹੀਏ ਰਾਥੇ: ਪਾਸੋ।
ਦਾਨਾ॰ ਦੀਆ ਸਾਈਆ ਚਰਣਾ: ਅਨਾਦੀ ਜੋਤਿ: ਉਠੀ ਉਚਾਪਤਿ:
ਉਚਾਬਤਿ॰ ਧਨ ਪਾਨਾ ਦਾ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਤਾਰੀ੧: ਨਦੀ ਤਦ ਬੇੜੀ ਕਰ
ਕੇ ਪਮ:੧ ਕਿਰਤ: ਕਰਮੁ ਦੂਤਰ: ਕਠਨ ਸੀਸਾਰ ਸਾਗਰਾ ਦੁਲੇ
ਲਾ: ਦੁਖ ਰੂਪਾ ਅਦ ਘਾਟ: ਕਠਨ ਬਾਨਾ ਸਾਲ: ਗੀਹ ਦੇ ਬਾਧੇ॰
ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਗੁਰੁ॰ ਨੇ ਖੋਲਿ॰ ਮਾੜਾ ਸੈਨ: ਮਿਤ੍ਰਾ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਗਰ:
ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਰਸਾਇ: ਮਿਲ ਕੇ ਰਸੀਆ ਹੈ: ਸੋ ਤਾ ਕਲੂ ਸਾਰ ਹੈ: ਪ
ਇਹ ਭਾਈ ਦੀਪਕੁ: ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਕੇ ਸਾਰਏ:
ਸਉਰੇ ਰੂਪ: ਸਦਾ ਈ ਰੋਗ: ਅਨੇਦਾ ਬੁਕਾਇਸੀ: ਚੁਕਾਵੈਗਾ।
ਕਾਉ: ਗਿਆਨਾ ਸਬਾਦਿ॰ ਕਰ ਕੇ ਛੇਦਾ ਸਚੁ ਮਹਲ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣ
ਹੋ ਪਾਰਿ॰ ਸਰੂਪ ਮੈ ਸ੍ਰੇਲ: ਦਿਸੋ ਸਬਲ ਕੇ: ਹਟਾਇ ਕੇ ਛੇਦਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪੀਆ ਪਉੜੀ॰ ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ॰ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ।
ਥੇੜੀ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਅੰਬਰੂ: ਆਪ ਰੂਪ ਸੁਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਲੀਆ:
ਖੁਸੀਆ ਸੋਗਤਿ॰ ਕਰ ਕੇ ਪਾਇਆ ਧਿ: ਕਹਿ ਦੇਨਾ ੫।੧ ੬
ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮ:੪ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਣ ਰਾਤੀ: ਆਦਿ ਸ੍ਰਾਰੂਗਿ
ਤਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦਿਨ ਭਾਇਆ ਜਾਗਿਆ: ਸਮਾਲਿਆ ਰਸ
ਰਦ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਜਪੀ ਹੇ ਨਿਪ੍ਰਿਉ: ਪਿਆਰੋ ਸਭੁ॰ ਹਰੀ ਸ਼ਬਦਾਂ: ਉ
ਗਾਰਾਂ ਪਥਰ: ਜਾਣ ਦੇਤਾ ਬਿਖੁ: ਕਠਨਾ ਜੋਤਿ: ਹਰੀ ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰ
ਥੀ ਰਟੇ: ਭੇਟਾ ਅੰਕਿ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ੧ ਤੁਖਾਰੀ ਮ:੪ ਰਾਗ ਹਤਾਂ ੫

ਦਾਨਹੁਜਾਤਕੀ॥ ੨।ਮ:੪। ਭਾਦਨੀ: ਜਰਧਾ। ਭਉਂ ਤਨੁਕਾਗਿਅ
ਉਂ ਮਕਕਰਿ। ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਾਣੀਦੀ॥ ੩।ਮ:੪। ਪੀਠਕਾ। ਗੁਰੂਮੁਖ
ਦਾ ਸਜੀਰਿਗਾ। ਏਤ ਪਕਹੇ। ਅਭੀਚ: ਅਧਾਜਿਤ ਨਛੱਤ੍ਰ੍ਪ
ਰਧ: ਗਹਣ੍ਹਾ। ਦਿਖ: ਕਦਮੁ। ਦੋਆ: ਭੇਟਾ। ਜਗਾਤੀ: ਕਮਲੋ
ਕੈਤਕ: ਅਚਰਜ। ਚਛ੍ਰਤ: ਚਾਲਿਤ੍ਰ। ਅਚੁ: ਅਧਾ। ਦਾਮ: ਦੋਕੈ
ਤੀ॥ ਮੋਹਣੁ: ਮੂਹੂੰ। ਦਮੋਹਣੀ। ਜੋਆਦ ਪੌੜੀ ਜੇਪਦੀ ਪੜ੍ਹੈਸੋਤ
ਨਤੇਛੂਟੇ। ਏਲਕ: ਗੋਲਕ॥ ੧।੪।੨।ਮ:੫ ੧੬ ਸਦਕਾ: ਦ
ਸਤੋਖਨਿਮਕਾ: ਨਿਮਖਦਾ। ਮਿਸਤਾ। ਰਾਗਦਾ ਜੋਤ੍ਰ॥ ੧੧।੧੬ਕ
ਦਾਰਾਮ: ੪। ਲਖਾਵੀਐ: ਲਖੀਐ॥ ੧੬ ਮ:੪। ਰਹੁ: ਹਤੁ। ਅਧ
ਨੁ ਸਰੂਪਾ। ਪੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤੁ॥ ੧੬ ਮ:੫ ਨਿਧਾਨੀ: ਧਾਨੀ। ਸਤਿ ਅਜਾ। ਤਿ
ਸਨਾ ੧੬ ਬਿਕਰਾਲ: ਕੰਮਾਦਿ। ਪਾਲ: ਪਲੇਦ। ਪਾਲਨ ਦਾ ਪਾਸਾ
੧੬ ਮ:੫ ਪਾਰ ਪਾ ਨਾਮ ਦੀ। ਹਰਿ ਨਾਮੁ। ਨਾਨਕ ਕੇ ਮਨ ਛਉ:
ਓਨ।੬। ਤਾਰ: ਲਿਵ। ਪਲ ਕਾ। ਪਲ: ਜਨਦੰਹਿਸਾ। ਪੜ੍ਹੀਦਾ। ਅਰਿ
ਹਾਰੀ: ਕੈਸੀ। ਧਾਪਟ: ਸੀਪੂ। ਅਭਿ: ਸਰਬ ਵਰਤੇ। ੪।ਮ:੫।ਰ
ਟ: ਧੂਰ: ਦਸਣ੍ਹਾ ੬।ਮ:੫ ਮਾਤ: ਮਤਾਦਾ। ਮਾਤ੍ਰਾ। ਦੋਦ ਮੰਤ੍ਰਾ। ਖਾਤ:
ਖਾਤਾ ੭।ਮ:੫। ਛੇਦਾ। ਮਿਸਾਰ ਸਾਗਰਾ।੮।੧੬ ਮ:੫ ਸਥਿਖੇ ਦਸਨ
ਲਾਏ। ਜਰੀ: ਜਲੀ। ਜਲੁ ਬਿਨ: ਮੀਨ ਲਾਏ। ਟਾਦ: ਖੋਇਦਾ। ਦਾਰੀ
ਸਰੀ: ਘਣ੍ਹਾ। ਗੀਠ। ਪੀਤ ਰੂਪੀ ਦਮਨਾ। ਦ੍ਰਿਖੋ।੧। ਕਿਦਾਰਮ:੫। ਖੋ
ਰੁ: ਖੋੜ੍ਹ। ਓਹੁ: ਤਰਣੁ। ਗਰਤ: ਚਿਕਤ੍ਰ। ਧੋਰੁ: ਫੇਰੇ। ਉਧਰਤੇ: ਉਧਾ
ਰਲੈ। ਮੋਰੁ: ਮੇਰ੍ਹ। ਸਹੋਰੁ: ਰਖਕ੍ਰ। ਨਿਹੋਰੁ: ਮੂਲਾਜਾ॥ ੨।ਮ:੫। ਦੁਰੰਤ:
ਧਿਅੰਤ। ਜਰਪਰ: ਤਿਸੈ ਕਰਕੇ। ੩। ਬਿਸਾਰੁ। ਅਗਨਿ। ਸੁਖ। ਪਚ
ਰਥਾਕੇ। ਮਿਗਲ। ਸਰੀਰ ਕੇ। ਅਨਿਦ। ਹਿਰਦੇ ਕੇ। ਜਾਰੁ: ਤਤੁ। ਸਾਰ
੪।ਮ:੫ ਸੋਤ: ਸਦਣ੍ਹਾ। ਕਤਿ: ਕਦਾ। ਧਿਖ: ਬੋਲਾ। ਜੀਭੀ: ਕੋਲਦ
ਤੋਲੀ। ਰੋਤ: ਹਦੇ। ਪਰੋਤ: ਪਰੋਕੇ।੫। ਅਭੂਤ ਜੋਹ ਹੀ ਹੋ। ਹਲੀ:
ਰੂਲੇ। ਪੂਰਨ ਜਣ੍ਹਿਆ। ਜਲੀ। ਬੁਧੀ। ਚਲੀ। ਹੋ ਬੁਧਿ।੬।ਮ:
ਚੈ: ਧਰੁਤ। ਸੁਝੈ: ਦੇਖੀਏ। ਲੁਝੈ: ਝਗੜੈ॥ ੭।੧੫।੧੬ ਛੰਤ ਮ:੫
ਜਾਤ। ਸੋਮੋ। ਪਪਾਲਿਆ: ਕੀਤਾ। ਧਿਕੋਹਾ: ਦਿਕੋਤ੍ਰ। ਪਾਹੀ: ਪੈਦ
ਹੋ। ਰੈਨ। ਅਦਿਨਾ। ਰੂਪੀ। ਚਕਦੀ। ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ। ਸੂਰਜ। ਰਾਰੂਪੀ
ਕਿਰਣ। ਬਚਨ ਰੂਪੀ। ਦੇਹੁਰੀ: ਦੇਹਿ। ਦਰਸ। ਹਰਿ ਪਦਾਰਥ ਕਿ

ਪ੍ਰੇਮੀ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਕਤਹੂ: ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਵਹਿ ਕਿ: ਹੋ ਦਾਸ ਪੂਰਾ: ਸ
ਮੂਹਾ ੧੫ ਜੋੜਾ ੧੮ ।੧੯ ਕਬੀਰ ਕੀ ਆਪਿ ਬੀਚ ਰਾਜੇਤ: ਮਹਿਤਾ ਆਦਿ:ਅ
ਪਿਆਏ ਕਆਪ: ਵਿਰਲ ਦੇ ਏਕ ਰਾਮ ਨੀ ਆਪ ਜਗਮਾਸੀ ਚਾਂਦਨ:
ਨਿਰਭਉ ਰੂਪੀ ਅਪੇਰਾ ੦ ਕੂਮ ਰੂਪੀ ।੧। ਹੀਰਾ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਿਸਾਰੀ ੦
ਕਾਰਦ ਰੀਨਾ ਭੇਡਾਰੀ ੦ ਹਰਿਆ ਬਾਮਾ: ਦੂਵੈਤਾ ਪਾਰੀ: ਪਾਰਹੋ ਭਰਿ ੦
ਗੁਣਾ ।ਨ। ਕਲ ਵਾਰਿ ਕਲਾ ਵਲੀ ਛਿਦਾਰੀ ਮਾਤਾ ਮੇਰ: ਦਸਦੂ
ਰਾਜਰ: ਸਾਦੂਸਾ ਰਾਮ ੦ ਪਾਦ ਕੇਸ ਲੇਸ ਕਰਨਾ ਮਾਤ੍ਰ ੦ ਮਦੂਾ ਕਾਉ ਕਰਿ
ਆਨਾ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ੦ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਦ ਤੀਨੇ ਗੁਣਾ ਦਸਵ
ਦੁਰਿਤਾ ਲਾ ਦਸਵ ੦ ਭਗਵਤਾ ਦਾਰਿ: ਅੰਦਿਰਾ ਉਵਟ: ਉਲਟ
ਖੋਦ: ਪਿਆ ਅਦਪਾ ਜੋ ਸੇਵਾ ਰਤੀ ਖੋਦ ਕੇ ਪਨ ਪਾਦੇ ਨਾਂ ਖੁਸਾਰੀ ।ਤ ਲੀ
ਨ: ਲਏ ਦ ਮਾਰੇ ਆਖੇ: ਬੁਧੀ ਕੂਪਾ ਲਿਤ ਪ੍ਰਮਾਨ ਨੌਦ ਵੇਕ ਆਂਖੀਆਂ
ਪੀਭ ਪੀਨਾ ਅਕਹਾ ਦੇਸਿ ਤੂ ਸ੍ਰੂਠ ਵੇਲ ਲਾਪੇ ਟਿਰੇ ਜਰਾ ਸੇ ਭਏਸ
ਹੇਤੂ ਮੂੰਦੇ: ਪੂਰੇ ਖੇਦੇ: ਮੜ੍ਹੇ ਦ ਲਪੇਟੇ ਦ ਪੂਰੇ: ਪੂਰੀ ਹੋ ਪੀਨਾ ਰਹੇਕ
ਤਲਾ ਵਲੂਆ: ਰੇਤਾ ।੮। ਬੀਰ ਖਾਨ: ਸੂਰਮੇ ਖਾਨੇ ਦ ਪਾਨਾ ਦੇਵੀ
ਤ੍ਰੇਖਾਂ ਹੋ ਕਰੇ ੦ ਮੇਰੇ ਕਾਮ ਰਾਜ ਕੇ ਦਿਦ ਨੇਮੋ ਹੈਮਾ ਨਿਦਾਨਿ: ਖੁਸਪਾਲੂ
ਪਾ ਖਟੀਆ: ਬਾਹਰ ਬਿਆ ਜਾਣੀਆ ਗਠੀਆ: ਗੰਡ ਸੋ ਮਟੀਆ:
ਮਿਟੀ ਮੇਂ ਦਬ ਜਾਣੀ ਮਹਰੀ: ਨਚੀ ਪਾਟਨ: ਬ ਸਤ੍ਰ ਦਜੇ ਸੁਪਦਾ।੧।
ੳ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ ਕੁਲ: ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਤੁਲਿ: ਬਿਚਾਰੇ ਆ ਆਰਿਓ:
ਅਪਾਵੂ ਕਿ ਸੁਆਨ ਸਤ: ਸ੍ਵਾਨ ਭਖਕ ਦ ਸ੍ਵਪਾਕਾ ਮੀਨ ਭਖਕ
ਪ੍ਰਦੇਸ ੦ ਜ ਸਾ ਪਿਗਲਾ ੦ ਦੇਸਦਾ ਲੂਪਦ: ਬੀਦੂ ਕਚਰ ਤ੍ਰਜ
ਛੀ ਮੂਨੀ ਨੂ ਲਾ ਇਦੀਆ ਦ ਲਪਦੂ ਕੂਸਨ ਕੇ ਬਾਹੂ ਕਰਪ੍ਰਹਾਜਾ
ਹੈ ਕੇ ਸਨੋ ।੭। ਜੋੜਾ ੧੯ ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਮ:੫ ਦੇਖਾ ਕੇ: [illegible] ਲੋ ਖਾ
ਪ: ਇਸ ਥਿਤਾ ਉਬਾਪ: ਨਾਸੂ ।੧।੧੯ ਮਨ। ਮੇਰਾ ।ਨਾ ਛੋਦਾਰ
ਹਸ ਜਾਚਾ: ਬ੍ਰਹਮਾਣੀ ਦਾ ਜਾਲੇ: ਦੁਖਾ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਦ ਬੇੜੀ ਸ
ਹਿਜ: ਗਿਆਨਾ ਅੰਧ: ਗਿਆਨ ਦੀਵਾ ਗੁਰੂ ਪੀ ਟੈਨਾਤੇ ਬਿਨਾ ਤ੍ਰਾ
ਭੁੜੀ: ਭੇਤ੍ਰੀ ਦ ਨਰਿ ਮਾਸੈ ਭਾਏ: ਸਿਤ ਪਤਾ ਅਨ: ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ
ਸੌ ਵਹੀ: ਨਿੰਦੂਾ ਰੇਣ: ਸੁਪਾਨ ਦਿਨ: ਬੁਰੇ ਪਾਦ ਪ੍ਰਤ ਖਰਾਤ
ਸਿਨਾ ਉਪਉ: ਉਲਟਾ ਹਰਿ ਦ ਲੋ ਭ ਮਰੀ: ਤੈਲਨੀ ਖੇਦ: ਕੇ
ਮੂਲ: ਸ੍ਵਦਸ ਦ ਗਿਆਨਾ ਲਭੁ ੦ ਨਾਮ ਦ ਸਰੂਪਾ ਪਾਕਾਰ ੦ ਸਿਖਨਾ

ਦੈਸੇ: ਸਰੂਪ ਗ੍ਰਾਹੀ॰ ਸੈਤਾ। ਧਧਨਧਾਰਹੁ: ਹਰੀ ਜਾਨੀ॰ ਭਾਕ੍ਰਿਆ
੧ ਤ੍ਰਿਸਨ: ਖਚਤ ਅਕਿਰਤ: ਕਰਮ ਨੀਰ॰ ਨਮਰੂਪੀ ਚੂਰ॰ ਬਿਸੇ
ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੋਤ: ਸ੍ਰਵਲਕੇ। ੮।੧੯ ਮ: ੩ ਨਬੀਦੇ: ਜਾਣੇ ਅਧਿਕਾਰ:
ਦੇਖ ਅਬਿਦ: ਜਲਦ ਬੀਰਜ ਦ ਜਨਾਂਕੇਟ: ਮਿਲੇ।੧। ਮੂਸੇ: ਲੂ
ਟੇਦ ਸਗਤ: ਦਸੀਕਾਰ ਮਰਿ: ਦੁਖ ਸਹੇ ਨੇਤ੍ਰ॰ ਯੁਧੀਰੂਪੀਰ
ਫਲ॰ ਸਰੂਪ ੩ ਜਿਗਾਰ: ਸਾਧਨ ਭੋਗ: ਅਭੇਦ ਜੋਗ: ਅਰਧ
ਣ ਧਿਰਮ: ਪਿਰੀ ਪੰਚ: ਸਬਦ ਦ ਸੈਤ ਵਜਾਈ। ਉਚਾਰ।੪।
ਮੂਲ॰ ਆਦਿਦਾ। ਕਾਰਜ ਆਦਿਦਾ॰ ਮਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਰਾਣ:
ਪ੍ਰਾਣ ਦਿਸ਼ਾਰ॰ ਪੂਰਬਕਾ ਮਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਗਤ॰ ਜੀਵ ਧਾ
ਰ: ਪ੍ਰਭੂ ਖਉਧਰੇ: ਮੋਖ।੭। ਪਰਿ: ਰਿਦ ਦ ਸਰੂਪ।੮। ਕਾਲਿ:
ਸਕਤੀ ਦ ਚੈਤਨਤਾ।੯। ਰਹੁਤਿ: ਸਮਾ ਬਣਏ: ਸਰੂਪ ਸਾਰੁ: ਤ
ਤਾ ਅਸਿਨ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ।੧੦।੧੯ ਮ: ੩। ਪ੍ਰੀਤਮ: ਹਰੀ ਸੁਰਤਿ:
ਗਿਆਤਾ ਸੁਖ॰ ਸਰੂਪ ਅਚਉਥੀ: ਤੁਰੀਆ ਸਿਰ॰ ਪਰਾਜਾ
ਇਆ: ਜਮੋ। ਘਧਾਈ: ਮਿਸ਼ਤਾ ਨ ਦੀਸਟ: ਗਠਭ੍ਰਾਰੋਗ:
ਅਗਜਨਾ।੩। ਪਭੁ: ਗੁਰੂ ਮੂਲ: ਸੁਕਰਮ ਦ ਨਾਮ ਲਾਭ॰ ਸੁ
ਖ ਦ ਮੋਖ ਲਾਹਾ: ਦਿਨੇ ਜਮ॰ ਕਾਲੁ ਕਰਨ ਵਲਾ ਪਹਿਲੇ: ਬਹੁ
ਤੇ ਲੂਝਹਿ: ਸ੍ਰਿਗਤ੍ਰੋ ਬਾਦ: ਧਿਮਰਥ ਦ ਬਾਦਰਾਜਾਦੇ ਪਰ
ਮਗਤਿ: ਕੇਵਲ ਮੋਖ।੪। ਨੈਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟ ਦ ਅਕਾਸ ਦ ਧਾਤ
ਦ ਨੈ: ਨਦੀ ਸਹੁ: ਸਾਝਸਾ ਤ੍ਰਿਪਤਤੇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਦ ਤ੍ਰਿਪਤ
ਅਤੇ ਆਤਮੇ ਨੈ: ਨਾ ਕਿਹੁ: ਕ੍ਰਹਮ ਜੋਤੀ। ਹਰੀ ਜੋਤਿ: ਜੀ
ਵ ਸੈਤਾ ਨਿਸਤਾਰਾ: ਉਧਾਰ।੫। ਅਧਮ: ਨਰ ਦ ਮਾਣਸ ਹਿ
ਤਾ ਨ॰ ਕਿਸੇ ਪਭੁ॰ ਗੁਰਾ ਸਬਦ॰ ਦੇਕਰ ਸੋਹੇ: ਸੋਧੇ ਸੈ
ਗ: ਮਨਿ ਦੁਆਰ ਲੀਆ: ਖਸੀਆ। ਦਲੈ ਹੇਤਾਈ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ
੧ ਦਰੁ: ਅਦਿਰਾ ਤ੍ਰਿਸਾ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਦਰਬਾਰ। ਦੁਰ ਦਾਮ
ਗਹਿ: ਦੇਹ ਹੀ ਗਤਾ ਜੀਵ: ਸਰੂਪ ਦੁਆਰਿ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ।੮। ਖਟ:
ਇਕਤ੍ਰ ਧਾਣਏ: ਧਾਵੈ ਸੁਪਨੇ: ਕਦਾਚਿਤ ਕਮਾਵੇ॰ ਕਰਮਾ ਹੋਇ॰
ਫਲ ਹੋਵੈ॰ ਧ੍ਰਿਤੀ ਅਪਰ॰ ਗਿਆਨ ਦ ਨਾਮ ਦ ਉਪਦੇਸ।੯।ਭ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਿਰਦਾ ਦਕੀ ਘਾਤ ਕਹੇ ਮ: ੩ ਅਵਾਰ॰ ਨਾਰਦਾ ਰਾਮ: ਤੁਭਾ ਸੈ
ਤ।੧। ਮਰਕ ਰਾਪਤੁ ਸੂਖ਼ਦੇ ਖੜ੍ਹਗ॰ ਲੇ ਥੀਮਉ: ਥੀਮ ਰਾਇਕੀ

ਹ: ਇਕਿ ਦ ਕਈ ਦ ਇਕਾ ਦਾ ਦੇਕੀਆਂ ੭॥ ਨੇਕੀਆਂ ॥ ੭॥ ਜਮੁਰੇਕੀਆਂ
॥੧੦॥ ਦੈਤ • ਕ੍ਰਮਾਣਦਿਦ ਦੀਤਾ ਸੋਤਜਨ ਦੇਵਤੇ ਦ ਸੋਤਾ ਦੀ • ਪਾਤੋਂ ਪੋਈ:
ਦੂਰ ਕਰੀ ਅਚਿੜ੍ਹਾਇਆ ॥ ਮ ਚਾਇਆ ਦ ਚਮਕਾਇਆ ॥ ਪੇਸ: ਪੜਿ
ਗੁਣਾ ਦਰ: ਅੰਦਰ ਦ ਪ੍ਰਮਦਰ ਦ ਸਭੁਪਾ ॥੧੧॥੧੬॥ ਮ: ੪॥ ਗੁਰਸਾਧੂ
ਸਰਾਮੈਂ ਮੂੜ੍ਹਾਬਿ ਆਸਨਾ ਇਣਾ ਗਦਾਇਣ: ਗਦੇਤੋ ਦਸਾਇਣ:
ਦਾਸਹਾਂ ॥੧॥ ਸ: ਸੋਈਆ ਤਰੀ • ਦਾ ਹੋਆ ਕੂਟਿ ਤਾਰਿ: ਕੋਟਨ ਕੋਟਾ ॥੨॥
ਘਾਲ • ਸਪੂਰਨਾ ਘਾਲੀ: ਕਰੀ ਅਪੜੀਐ: ਸਟਰੋਆ ਟਕਸਾਲੀ:
ਸਤੂ ਸੋਰਗਤੋਂ ਆਨਿਹਾਲੀ: ਨਿਹਾਰੀ ॥੩॥ ਬਾਪੁ: ਰਖਕ ਤੈਤੂਮਾ ॥੪॥
੧੭ ਮ: ॥ ਧਾਤੂ: ਧਦਨਵਾਲੋ ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪਖਾ ਸਮੂਰਤਿ:
ਸਲਾਹਾ ਹਬਿ • ਤੇਰੇ ਤੇ ਹੋਸੀ • ਤੀਨੇ ਕਾਲੇਮੋ ॥੧॥ ਤਿਸ • ਸੀਤਾ
ਘੁਲਾਵੈ • ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੋ ਬੋਲੇ • ਜਿਖ ਹੋ ਕੈ ਸੀ • ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ॥੨॥
ਤਰੇ ਹੈ: ਤਰਨਾ ਹੋਇਆ ॥ ਜਨ: ਸੋਤਾ ਬਹੁ: ਸੋ ਬਤੇ ਬਦਹੈ:
ਧਾਇਹੈ ॥੩॥੧੭॥ ਜਨਮ ਅਮੋਲੀ ਲੋਕਾ ਕਰੀਤਿ ਸਪਕਹੋ ਹੋਆ
ਸਤਨਰਿ: ਪਾਜਕਰਾ ਕਚਰਾਇਣ: ਕਚੁਪੂਣਾ ਦ ਕੂਚਰ ਆਇਣ:
ਖਰਿ ਤੇ ਜਮਾਇਆ ਚੋਰੁ: ਚੋਰੀ ਅਪਰਾਧ • ਲਗੋ ਲਰੋਸੀ: ਲੋਰੀ
ਜੋਨੀ: ਜਨਮਾ ॥੧॥ ਪਾਰਿ: ਰਿਦੇਆ ਕਦੀ ਗਤੋ ਸੈਮੇਲੇ ਕਬੀਰ ਕੇ
ਕਬੀਰ ਕਾ ਵਚਨਾ ਹ: ਮਹੀਨਾ ਰਮਦਾਨ: ਰੋਜਿਆ ਦਾ ਨਿ
ਦਾਨਾ: ਅੰਤੁਨਾਮ • ਦੀਪ ਦੋਹਦਰੀ ਐਥਿੜ: ਦੇਹਾ ॥੩॥ ਪਜਿਦੀ
ਧਾਤਸਾਹੀ ਕੋ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਸਿਕਾਰ ਭਲੋ ਸਾਹ ਬਕਹੋ ਸੀਮਰਗੀ:
ਇਕੀਆਂ ਸੀਮਰਗ: ਕਾਮਾਦਿਆ ਸਿਦ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦ ਸਤੋਗੁਣਾ
ਬਾਣੀ • ਰੂਪੀ ਬਾਣਾ ਪੋਰ: ਗਆਨ ਹਥੀਆਰ: ਸਾਬਨਾ ਅਖੇ
ਰ: ਸਿਕਾਰਾ ਅਹੇਰਾ: ਸਿਕਾਰਾ ਗਾਇ: ਜਗਾ ਮੋਟਾ ਟੀ: ਹਟ
ਕੇ ਚੁਖ: ਚੁਕਾ ॥ ਬਾਦੇ: ਵੰਡੇ ਦੇਦੀ ਸਿਪਦਾਦੇ ਗੁਣਾ ਕਾਮ ਕੋਸ
ਤਲੋਭਕੋ ਸੋਤਖ ਮੋਹ ਕੋ ਵੈਰਾਗ ਕੋ ਧਕੋ ਸਾਂਤ ਅਹੰਕਾਰ ਕੋ ਨਿਸ
ਤਾ ਬਾਬਿ: ਹਿਸਾ ਦਾਨ • ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਰਲੋਚ: ਚਹਾ ਕਹ ॥ ਮਨਿ
ਖਲਕਾਤੁ: ਤੁੜੀਆ ਨਕੂਣਾ ॥ ਧਾਪੀਰ: ਪੀੜੂ ਦ ਪੀਰ: ਪੂਜਸਾਨ
ਛੋਮ: ਆਸਰਾ ॥ ਸਾਮ: ਸਣਾਧਿਚ ਰੀਤਿ • ਧੁਧਾ ਪਰਾਣ: ਆ
ਜਰਾ ॥੫॥ ਦਜ: ਹਰੀ ਆਧਿਕਾਰਿ: ਜਮ ਮਾਰਗ ॥ ਸਾਸ ਤ੍ਰਸਉਣ:
ਜੋਤ ਸਸਾਸ ਤ੍ਰਾਸ ਹਿਜ ਸਖਕੇ ਗਿਹਾ ਅਨੰਦ ਕੇ ਭਉਣ ਹੋਇਆਂ ॥
ਬੀਦਿ: ਹੋਇਹਾਂ ਦਰਬਾਰੋ: ਹਾਰਕੇ ॥੭॥ ਬਾਬ: ਜਹਾ ਇਕਦਜ
ਲਦਤੁਸਧ ਦ ਰੋਗ ਰਹਿਪ ਖਦਤੋ ਹੋਆ ਭ੍ਰਮਾਸ: ਭ੍ਰਮਨਾ ਦ ਭ੍ਰਮਾ

ਤੇਆਸ:ਰੋਗਾ।ਸਾਦਨ:ਸ੍ਵਾਦਾ।ਰਸਬਾਰ:ਰਜਦ੍ਰਾ।ਪ।ਖਿਰਥੀ
ਏਦੇਕਹੇਸ੍ਰੀਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਕੋਬ੍ਰਹਮਨਨੇਦਿਖਦਹੀਮੇਦਬਾਸੀ
ਤੇਕਹੇ।ਮ:ਪ।ਲੇਪ।ਚੰਦਨਦਾ।ਤਿਲਕ:।ਤਿਲਮਾ।ਤ੍ਰਾਇਆ।ਣ
ਪਾਪੀ:ਬਾਲਪਾਤੀ।ਪਚਾਇਆ:।ਦਗਾ।ਦਾ।ਮਲ:ਧਨਾ।ਏਡੁ:
ਏਡੁਵਾਲਾ।ਕਿਰਸੰ।ਧਨਤੇ।੯।ਖੁਧਪਦਛਿਜਕਰਕੇਤ੍ਰਿਕਾ
ਅਰਥਕਰਨਾ।੧੨।ਖੂਧਨਅਹਾਰਕਉਚਾਰਪਦਜੁਗੋਕਾਅਰਥ
ਕਰਨਾ।ਖੂਧਪਦਚਾਰੁਜੁਗੋਕਾਅਰਥਕਰਨਾ।ਨਰਜ:ਸੁਧਾਕਰ
ਮ:ਕਰਨਾ।ਗਨੀਦ:ਧਨਾ।ਦੁ।ਪਨਹ:ਸਰਣਾ।ਅਲਹੁ:ਅਲਖ
ਦਿਲ:ਰਿਦਾ।ਪਰਾਨ:ਪ੍ਰਾਣਾਕਾਪਤੀਹੈ।੧੦।ਸ:ਪਾਸਹੁ:ਸਾ
ਰਨਾ।੧੧।ਕਲਿਆਣ:ਚਾਰਮੁਕਤੀਆਂ।ਜਹਾਨੁ:ਚਾਰਦਰਣਾ।
੧੨।ਪ੍ਰਥੀਏਪਰਕਹੇ।ਮ:ਪ।ਬਿਪਰੀਤ:ਉਲਟੀਗਤੀਮੀਤ੍ਰ
੧੬।ਮ:੫।ਕਦਨ:ਕਿਆਹੈ।ਚਿਤਦੀਏ:ਚਿਤਾਰਨਾ।ਦਾਸੀ:
ਮਾਇਆ।ਤਨੁ:ਨਾਲਾ।ਆਪੁ:ਆਪਭਾਵ।੧।ਗਹ:ਗਹੀ॥
ਉਦਾਸਾਏ:ਉਦਾਸੀਆਮਾਏ।ਭਾਈ।ਜਤ:ਜਤੀ।ਕਾਪੜ੍ਹਾਏ:
ਕਪੜੀਏਕੇਭੇਖਹੈ।ਨਟ:ਬਾਜੀਗਰਾ।ਚਹੁਬੇਦਾ।ਛਿਸਾਸਤ੍ਰ
ਦਸਅਸਟ੧੮।ਸਿਮਰਤੀਆ।ਅਗਾਹ੦ਮਨਤੇ।ਅਗਾਹ੦ਤ
ਨਤੇ।ਕੀਮਕਾ:ਕੀਮਤਤ੍ਰਿਕਾਲਕਰਨਾ।੨।ਬਿਖ:ਭੋਗਸ
ਭੰਗਸਿਖ।ਪਰਗਿਹਜਾਏ:ਧਨਬਾਗੀਏ।ਮਾਥਿਆਂ੦ਬੇ
ਲਾ।ਠਗਉਰੀ:ਠਗਬੂਟੀਮਾਇਆਭੂਨਿਦਸਤ:ਹਰਿ।ਕਲ
ਟ:ਲੇਖਾ।ਕੋਸਭੂਪੀਕੈਪਾਟ।੩।ਪਰਾਤ:ਪਛਾਤਾ।ਪਾਹਿ:ਖੋਹੁ
ਏਦਵਦੀ।੪।ਕੜੀਏ:ਸੂਰੀਏ।ਕਾਏ।ਭਾਏ।ਮਰਤ:ਮਾਰਤ
ਹੋਏ।ਧਿਗੂਣਾ:ਜੋਰਾਵਰੀ।ਰਿਸ੍ਰਾਣੇ:ਮਾਰੇ।ਕਾੜੂ:ਖਪਣਾ।ਤੇਰਾ੦
ਦਾਸਹੈ।ਪੇਜ:ਪਤਿ।ਪਾਜੀਲ:ਤਾਰਾ।ਅਮਰੈ:ਹੁਕਮਦੇ।ਮ
ਤਿਤ੦ਕਰੇ।੬।ਮੇਗਲ:ਹਾਥੀ।ਰੋਗ੦ਵਿਸਤਾਂਦਾ।ਪਾਰਿ:ਦ
ਗਦਾ।ਕਰੋਗਾ:ਹਰਨਾ।ਜੋਗੀ:ਜਿਤਾਇੰਦ੍ਰੇ।ਹੇਤ:ਮੋਹਿ।ਤ੍ਰ
ਧਿਧਿ:ਤੀਨੇਤਾਪ।ਰੋਗੇ:ਅਗਿਆਨਾ।ਰਹਨ:ਇਸਬਿਤਾ।ਰੋਗ
ਹੁ:ਸਿਮਰਤੇ।੭।ਭੇਜ:ਨਾਸ।ਰਿਗ:ਪ੍ਰੇਮਾ।ਰਾਕ੦ਇਨਰ
ਹੋਏ।ਹਾਲ:ਗੁਰੂ।ਨਿਹਾਲ:ਨਿਦੋਖ।ਸਦਨ:ਘਰ।
ਭਰਿਤ:ਗੁਣਾਸੋਸੁਨਿ:ਅਤੁਰਾ।੮।ਬਾਪੁ:ਹਰਿਦਗੁਰੂ।
ਕਾਈ:ਉਪਾਸਕਾ।ਮੀਤ:ਸੋਤਾ।ਬੁਨੇਧਪੰਖਿਆ।ਨਿਜਪਾਰ

ਵਾਸੀਹੋਵੈਰੋਗਸੁਹੇਲੇ: ਸੁਖੀਆਪਿਤਾ੦ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੰਦਰਿ: ਅੰ
ਤਰਕਰਨਵਾਲੇਅਨੂਪੀਆਦੇਸ: ਇਵੈਂਵਾਂਦੇਅੰਤਿ: ਹਰਿਪੀਤਸੋ
ਅਪੂਰਬ: ਜਮਾਤੋਰਾਜ: ਹੁਕਮਵਾਸਭੂਪਾਮਾਲ੦ਨਾਮੁਗੁਲੋਈ:
ਲੋਕਾਂਆਸ਼! ਮਧਾਸੋਪੁ: ਅਤੇਵਤਾਰੀਗਿ: ਆਨੰਦਾ੯।।
ਪਰੂਵਾ: ਆਦਰਨਾਸੁਕੇ: ਧਿਮੁਖਾਹਰਿਆ: ਸਨਮੁਖਾਸ
ਰਿਆ: ਪਦਾਹਾਹਰਾਅਪੋਰ: ਕ੍ਰਿਤਘਨਾ੧੦।ਧਿਦਾਤਾ: ੮
ਲਪਦਾਤਾਦੇਵਿ: ਪੂਜਦਾਦੇਵਤਾ੧੧ਮਨ: ਜੀਵਾਪੁਰਬਾ
ਇਆ! ਪੁਰਬਾਦਾਫਲਪ੍ਰਾਪਤਿਆਮਜਨਾਇਆ: ਸਨਾਭਇ
ਆਪਰਗਟ੦ਹੋਆਸਰੂਪਭੂਪੀਉਜੀਆਰਾ ਧੁਨਧਾਰ:
ਪ੍ਰਾਹਸਚਤਾ੧੨।ਪੂਰਨ੦ਕਰਨਾਹਾਰੀ। ਹਾਰਹੈਸੁਕਰ: ਭਰ
ਭੂਰਾਬਾਨ੦ਸੂਪਾਪੂਰਾ੦ਮਿਲੇਤਾਭੁ: ਲੂਾ੧੩ਜੀਗਾਰੀ:
ਸਾਧਨਾਜੋਭੂਪ: ਸਟਾਈਰਗ: ਪੋਮਾਦੁਖਅਜ਼ੀਰਦੋਸ
ਤਪੁ: ਵੈਤਾਪੰਦਾ੧੪।ਭਜਤ: ਭੈਗਤਾਨਿਵਾਭੂਪੀਬਜਰਾ
ਰੋਗ: ਕੈਤਕਵ ਅਨੰਦਾਗਾੜੂਬਾੜੂ: ਸਗਤ੍ਰੋਕਉਤ੍ਰੀ: ਮਾਇ
ਆਤਰਨ: ਤੁੜੂਟਾ੧੫।ਕਿਲਬਿਖੁ: ਭਾਰੀਪਾਪਾ੪।ਸਨਿ
ਦਾਨ: ਖਜਾਨਾ੧੬।ਅਪਰ: ਅਪਾਰੁਦੇਵਤਾਤੇਪਰਿਆਧਨੀ: ਸੁਆ
ਮੀਅਸੁਆਉ: ਲਾਭਵਾਪ੍ਰਯੋਜਨਾਅਨਹਦਨਾਦਪੂਰੇ: ਪੂਰੇਨੌ
੧੭।ਜੀਤ: ਬਾਜਾ੧੮।ਦਰਬਾਰਿ: ਸਭੂਪਾਊਚੇ: ਦੇਵਲੋਕਾ
ਬਾਨੁ: ਏਕੋਨਾਫਟ੦ਤਨਸੋਆਸ੦ਮਨਸੋ੧੯।ਹੋਜ: ਰੋ
ਵਣਾਵਰੋਸ੦ਰੋਣਾਬਲਨ: ਦੁਲੇਦਾਕਰੇਭਰੋਣਾਬਰਤਨ: ਵਿ
ਹਾਰਕਰਾਚਾਹੇ੨੦।ਰੋਰੀ: ਕੌੜੀਅਹਾਮ: ਸਹਾਰਾਕਕਤਿ: ਸ
ਤਾਕਿਧੁ: ਸੀਰਾਅਤ੍ਰਿਚਾਦੇ: ਭੂਰਾਦੇਪੂਜੇ੦ਤਿਨਕੋ੨੧।ਨਾਦ:
ਸਿਖਾਦਿਮਜਨ: ਪੁਰਬਾਸੁਤ੍ਰਿਨ੍ਹ੦ਸਗਨਕਾਸੋਜੋਗਾਕਰੇਸੋ
ਨਜੋਤਸਾ੨੨।ਰੋਗ: ਅਗਮਨਾਭਾਈਆਨ: ਕਮਾਇਦਾ੨੩।
ਮੰਡਲ: ਸਮੂਹਾਦੁਰਤੁ: ਪਾਪਾਰਹੇ੦ਜਾਇਆਆਜਨ: ਸਤ
ਸੰਗਾਵਿਤਪੋਤ: ਤਾਨੇਪੇਟਾਮਿਤਹਰੀ: ਹਰੀਮਿਤਾ੨੪।ਕਦ
ਨੂੰ੦ਹੋਇਆਨਸੋ: ਨਹੀਸਾਅਮੂਲ: ਮਕਨਾਈਦਾਹੇਸਿਤਨਸਾਅ
ਮੀਸਾਹਿਮਰਦਾਸਿਪਾਜ: ਅਗੋਹੋ੨੫।ਭੈਰਉ ਮ: ੫।।
ਦੀਰ: ਪੂਲੋਕਾ੨੬ਪੂਰੀ੦ਬ੍ਰਧਿਵਿ ਕਰਨੀ੨੭।ਦੇਸ੦ਕੇ

ਰਾਜਾ ੨੮॥ ਵੇਖ॥੦ ਕਮਾਣਦਿਾ ਸਾਰੇ: ਸਾਰੀ ਵਾ ਦਿਤੀ ਹੋਇ ਸਿਟੀ॥੦ ਧੀ
ਰੂਜਾ ਆਈ॥੦ ਜਰਮ॥ ੨੯॥ ਖਤੇ: ਦੋਸ ਨਿਵਾਨ: ਨਿਦੂਖਦ
ਨਿਹੁਲਾ ੩੦॥ ਮੂਰਾਜ: ਗਿਆਨਾ ੩੧॥ ਲਾਜ: ਲਜ ਵਾ ਨ੍ਰਿਗਕ
ਰਾ ਸੋਵੈ: ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ ਸੰਲ: ਜੂਕੂਮ ਸਾਧ: ਸੁਖਾ ਮੇਲ:
ਹੋਇ ਅਮਤਾ ਬੀਦਨ॥੦ ਮੋਹ ਨਵੋਂ ਮੇਲੁ: ਸੁਖਦ ਸੁਾਲ ਗੁਰਮਾਪ
ਲ: ਸਮੂਹ ਖਾਵੇ: ਧਾਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਭੁਖ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੋਗ॥੦ ਅਰ ਮਾਲੂ
ਜਾਂਪਿਆ: ਜਾਣਿਆ ॥੩੨॥ ਪਰੇਤੂ: ਭਰਮ ਦ ਕਮਾਣਦਿ ਨਿਹਾਰੇ:
ਵੇਖੈ ਜੈ ਖਾਲੀ ਵਜਾਇ ਨਾਮ ਤੇ ॥੩੩॥ ਸਰਣੁ: ਆਸਾ ਕਾਣੀ: ਭ
ਵਦਾ ਹੋ ॥੩੪॥ ਕੀਨੇ॥੦ ਹੈ ਦਾਸਾ ਚੀਨੇ: ਜਾਨੇ ਦ ਚਿਤਾਰੇ ॥੩੫॥
ਰਸਕਿ: ਤਦਾਕਾਰ ਦ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਰਾਖ: ਰਾਇਣਾ ਦੇ
ਤਰੇਉ: ਕਾਮਣਦਿਾ ਧਧੈ: ਵਧੈ ਵਧ੍ਰੀ ਧੋ ਰੁਧੈ: ਰੁਕੋ ਧੋਲ: ਪ
ਰੂੀ ਅਇਕੇਲ: ਇਕਾਂਤਾ ਜਾਤਿ: ਸੁਭਦ ਰਣ ਅਗਿਆਤ: ਸੀਕੂਦ
ਣਾ ॥੩੬॥ ਵਬੁ: ਵਸਤੂ ਦੁਸਮਨ॥੦ ਕੁਮਾਣਦਿ ਸਾਰੁ: ਸਾਰ ਸੂ
ਤਿ: ਹੁਕਮ ਦ ਸਤਾ ਜੋ ਜੰਦ ਸਕਤੀ: ਤਿਨੇ ਗੁਣ ਦ ਮ ਜਾਈ ਸੋ
ਸਾਗਰ॥੦ ਮੀਸਾਰੁ ਜੋ ਰਾਤਿ ਪਦ ਕੇ ਸਲੇਸ ਕਰਨਾ ਹੋ ਜਨ ਉ
ਣਾ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਤਾਕੋ ॥੩੭॥ ਸਾਰੁ ਖਧੂ ਧਰ: ਆਸਰਾ ਤਨੇ
ਸਾਰੇ: ਸਾਰੇ ॥੩੮॥ ਧਾਮ: ਮੋਖ ਧਾਮ: ਚਾਹੈ ਦੇਵਤਾ ॥੩੯॥ ਪੀੜ
ਮਸਬੀ: ਪੀਸ ਮਸਬਾਦਾ ਦ ਪੀਸ ਪੀਰਿਆ ॥ ਛਕੂ ॥ ਤਿਲਕਾਮੂ
ਠ: ਲੂਟੇ ਕੁਦਰਤਿ: ਹਰੀ ਸਾਲਾਹਿ: ਧਾਦਹਿ ਆਇ ॥ ਲਿਆ
ਦੈ ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ॥੪੦॥ ਮ: ੫॥ ਪ੍ਰਿਥੀ ਏਹ ਪਰਾ ਆਹਾਰੁ: ਕੂਮਾਣ
ਦੀ: ਈਸਰ ਨਕਿਨ ਤਿ ਸਦਾ ਨਿਦਕ ਕਤ੍ਰਿ ਨਿਚਾ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖ
ਲਾਥੇ ਸਾਰੇ ॥ ਸਾਬਾ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਸੋਗ ਤੂਤੇ ॥੪੧॥ ਕਰੀ॥੦ ਬਾਦੀਦ
ਦੇਹੀ ॥ ਦਾਇਆ॥੦ ਸਰਣਾਤੇ ਸੰਤੋਖ॥੦ ਸਖਾਲ ਕਾ ਖੇਰ: ਪਦਾਰਥ
ਲਾਤੂ: ਪਲ ਸਹਰੂਪੀ ॥੪੨॥ ਗਿਆਨ: ਬੁਧੀ ਦਾ ਵਿਸਾ ਵੀਸ
ਬਿਸੂਏ: ਨਿਸਚੋ ॥੪੩॥੧੬॥ ਪੜ੍ਹਤਾਲ ਗਨੀ: ਗਿਾਵਿਦੇ ਰੰ
ਗ: ਸਤੇ ਤਮੋ ਰਜੋ ਗੁਣੀ ਦ ਵਡੇ ਕਰੇ ਤਰਿਗ: ਜੀਦ ਤਾਪ॥੦ ਤ੍ਰਪੇ
ਗੁਨਿਤ: ਗਨੀ ਧੁਨਤ: ਉਚਾਰੇ ਲਲਤਿ: ਸੁੰਦਰ ਮੁਨੀ॥੦ ਮੋਨ
ਨਾਦ: ਰਾਗ ਬਾਜ: ਬਾਜੇ ਦਸ ਅਛਰਾ ਅਥਾ ਪੇਛੋ ॥੩॥ ਟਾ॥੦
ਤੀਰਥਾਂ ਕੇ ਖਟਾ॥੦ ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਭੇਦਨ॥੦ ਚੋਦਾ ਦ ਚਾਰਧਾਮ ਪ
ਟੀ: ਪੁਨਿ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਕੋ ਸੇਵਕ ਰਹੋਇ ॥੧॥੧੬॥ ਅਸਟਪਦੀ॥

ਆਤਮ: ਜੀਵ ਹਉ: ਹੰਗਤਾ ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰ ਭ
ਣੇ: ਭਾਇਆ ਸਾਚਿ: ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਜੋਈਐ ਪਉਣ ਹਰ ਜੋ ਪਾਣੀ॰
ਸਤੋ ਏਹੋ ਸਿਤਰੂ ਤਮੋ ਦ ਤਤਪਲੀ ਭੇਰੀ: ਨਰਦ ਭੋਗ ਪਦ:
ਸਰੂਪ ਰੋਗੀ: ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਸੋਂ ਕਰਿ॰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਨਨਾ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਬਪਰੇ: ਬਿਚਾਰੇ ਉਨਿ ਹਨ ਜੇ ਮਿਠ ਰਸ ਭਜੇ ਬਾਦ: ਬਿਨਰਥ
ਬਿਬਾਦ: ਸ੍ਰਧੇਨੂੰ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ੧।੧ ੴ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ:
ਪਾ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਅਨਹਦੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ਕੇ ਜੇ ਜੇ ਸੋ
ਪਰ: ਪਰਾਈ ਦਿਰਤ: ਬਿਰਤੀ ਸੋਣ॰ ਰਮੁ ਨਾਮੁ ਉਪਦੇਸ
ਨਾਰਦ ਕੀ ਕੁਲ ਦ ਕਸਪ ਕੀ ਗਾਲਿ: ਕਲਕਾ ਕਾਰਜ॰ ਰਾਮ
ਜਪੋ ਸਾਹਿਬ ਕਹੋ ਪਾਈਐ: ਛਡਿਆ ਬੋਲਿ: ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਬਿ
ਮੋਮੋ ਕਹਿਕੇ ਨਿਦਰੂ ਸਾਕੋ॰ ਪਸੂ ਪਾਆਂਚ: ਲਾਟ ਰਾਤੀ
ਨ: ਰਾਈ ਲਾਈ ਦ ਰਤੀ ਤੇ: ਰਾਈ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਸੂਤੀ: ਭੈੜੀ॥
ਸਿਰਿਭਾਰ: ਸਿਰਿ ਪਰਨੇ ਦ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਦ ਭਾਰ: ਉਪਦੇਸ ਬਿ
ਨਾ ੧ੴ ਮ: ਪਾਪਨ॰ ਦੇਜੁਖਾ ਸੈਨਾ॰ ਦਤਬਾਹੀ ਹੈ ਸਾਸਨ: ਮ
ਨਾਇ ਸਬਿਤਾ ਤਖਤ: ਸਰੂਪ ਏਥੇ ਪਤਿ: ਓਥੇ ਦਿਸਾਹੁਆ ਨੂ
ਚਾ: ਬਹੁਤਾ ਪਹਾਰ: ਪਸਾਰਾ ੧ ਸਮਾਇ: ਮਾਰਫ ਮਾਰਦੇ
ਲੋ ਜੋਦ ਕਾਇ: ਦਾਸੀ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸਹਿਜਾਇ: ਸੋਗ
ਉਪਾਰਜਨਾ: ਉਤਪਤੀ ਬੈਕੁੰਠ॰ ਕੇਸੁਖ ਅਖਾਰੇ: ਤਮ ਸੋਸ
ਕਤਿ: ਸਿਦ ਤਮੋ ਸਤੋ ਦ ਸਿਧ: ਸਿਦ ਤੀਰਥ॰ ਠਲਾ ਰਾਤੁ:
ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਪਾਦਿਕ ਭਏ ਹੈ ਹਿਸੁ॰ ਵਤ ਜੁਧ ਹਿਸੁ॰ ਅਦ ਤਾਰਾਦ
ਗਿਆਨ ਦਾਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੁ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਦ ਅਸਿਨਾਰਦ ਦਾਦਿ ਪ੍ਰਗ
ਸ: ਗਿਆਨਾ ਕਾਬਿ ਨੋਦ: ਅਨਿਦ ਆਚਿਤ: ਹਸੀ ਦ ਅਕਸ
ਮਾੜਾ ਸਿਧੀਤ: ਬਿਧ ਦ ਤਤਾ ਦਾਦੇ: ਉਚਾਰ ਗਾਜੇ: ਪ੍ਰਗਟ
ਚੋਰੀ: ਚੜ੍ਹੀ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਹਥਿ ਟੇਕ: ਸਰਣਾ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨ
ਨਕ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮਾਈਆ ੩।੧। ੴ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਕੀ ਰਾਜ
ਆਇਆ ਸੀਤ ਤਸਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ਸੁਣਾਇਆ ਬਾਧੇ: ਉਪਦੇਸ ਦੇ
ਹੈ ਬੇਚ: ਪੂਜਾ ਨਹੀ ਲੇਤਾ ਦਾਰੀ: ਬਗੀ ਚੀਆ ਮਾਇਆ: ਰਖ
ਦਿਆ ਪੂਜੀ: ਰੋਕ ਰੂਪਾ ਤੇ: ਸੇਵੇ: ਸੰਪਤਾ ਕਲਤੁ: ਇਸਤ੍ਰੀ ਰਮੂ
ਰਖਾ ਜਾ ਸਾਰੀ: ਜੂਏ ਬਾਜ ਮਸਕਰਾ ਸੁਨਾਰੀ: ਵਿਸਜਾਂਤੇ ੨।ਭੋ: ਮੇ
ਲਾ॰ ਹਾਰ ਦ ਮੋਲਇਕ ਕੋਈ ਸਾ: ਕੋਈ। ਦ ਬੀਸ ਦਰ ਣਾਇਆ

ਵਿਨ ਤੀਜ: ਮਾਯਾ। ਤਿੰਨਾਂ ਤੇ ਸਿਦਾ ਦਿਯਾਰਾਂ ਰੁਦਰੀ। ਸਹੇਤ: ਸਹਿਤਾ। ਹਿੰਸ: ਜੀ
ਵਾੜ। ਤ੍ਰੈ: ਮੂਲਾਂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਮਕ: ਮਕੇਸਰ। ਇਥਸ: ਰਿਦੇਨਾ ਕੋਟਾ। ਗੁ
ਰ: ਪੀਰ। ਧਾਗ: ਜੋਰਿ ਕਾਉ ਚਾਰਕਾ। ਨਿਵਾਜ: ਹਰਿ ਆਗੇ ਨਿਵਣਾ। ਮਿਸ
ਮਿਲਿ: ਕੌਣ ਤਮਸ: ਤਮੋਗਣ ਕਾ ਕਰਾ। ਵਦੂਰੀ: ਕਟਣਾ। ਸਬਰੀ: ਸੰ
ਤੋਖਾ। ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ: ਰੋਕ ਰੋਕ ਕਾ ਦਮੋਣ ਮੋਣਾ। ੭। ਤੈ: ਕੋਈ ਕਛੋ ਤੂੰ ਧਿਰਾ
ਗਾਹੈ ਤ੍ਰਿਸੱਕੰਕ ਕਹੇ ਹੈ। ਸਲਤ: ਨਦੀਆ ਨਿਧਰੀ: ਗਈਆ। ਦੁਹਾਈ: ਜੁਗੀਦ
ਚਾਰਿ ਤੈ: ਪਖੰਡਨਿ ਦੇਹੈ। ਝਾਨ: ਭੇਖਾ। ਖਿਲਉਨਾ: ਬਾਲਕਾ। ਮਰਮ: ਭੇ
ਦਾ। ਪੂਜਉ: ਤਨ ਕਰਾ। ਮਨਾਵਉ: ਮਨ ਕਰਾ। ੮। ਤੈ। ਉਲਟ: ਬਿਸਾਰ ਤੇ
ਸੀਨ: ਅਫਰਾ। ਸਹਜ: ਚੇਤਨਾ। ਬੁਣਤ: ਉਣਤਾ। ਬੇਰਤ: ਕਲੰਦਰਾ।
ਛੂਟੇ: ਇਨਕੇ ਮਤਿ। ਪਹਿਰਾਵਉ: ਅਨੰਦ ਲੈਉ। ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵ। ਤ
ਹਾਂ: ਰਿਦੇ। ਇਖ੍ਰਾਜੁ: ਪ੍ਰੇਮ। ਅਮੀਰ: ਪ੍ਰਭੂ। ੭। ਤੈ: ਕਲਾ: ਸਕਤੀ। ੮।
੧੦ ਕਬੀਰ ਕੀਆ। ਪਾਈ: ਸਫਲ ਹੋਈ। ਕਜ: ਕਰਾਮਨ: ਹੇਪਿਆ
ਰੇ। ਸਾਰੁ: ਕਰਦ ਸਾਰ ਹੈ ਦ ਸਾਲੂ। ਤਖਤੇ: ਰੋਸ ਦਕੁਮਰੂਪ। ਬਾ
ਟ: ਰਸਤੇ। ਅਉਸਰ: ਕਲਜੁਗ। ਬਾਰ: ਨਰਦੇਹੀ। ਰੰਕੇ: ਭਾਟੇ।
੧। ਤੈ: ਸਿਵ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਪੁਰੀ: ਦਸਵੰ ਦੁਆਰ। ਧਿਆਪਿ ਸਾਰਿ: ਸੇਸ
ਧੁਧੀ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀਆਂ ਈਤ: ਤਿਨ ਚਕ੍ਰ ਤਲੇ ਕੇ। ਤ੍ਰੈ: ਤੀਨ ਚਕ੍ਰ ਉ
ਪਰਕੇ। ਨਿਜਪਦ: ਦਸਵੰ ਦੁਆਰ। ਰਾਜਾਰਾਮ: ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੋਤ
ਸਰਬ ਹਮ ਕਾ ਭਤਾ। ਰਿਆਨਾ। ਮੇਰ: ਮੇਰੇ। ਕਿਸੰ: ਤਰਾਂ। ਬੀਸਿ
ਆ: ਪੌਣ ਬੀਧਿਕਾ। ਰੋਕਿਆ। ਹੋਨ। ਹਾਦਿ: ਇੜਾ। ਚੰਦ: ਪਿੰਗਲਾ।
ਪਛਮ: ਸੁਖਮਨਾ। ਸੂਰਜ: ਦਸਵਾ ਦੁਆਰ ਤਪੇ। ਤੈਰ: ਦੇਹਿ ਕੇ। ਸਿ
ਰ ਪਰ ਮੇਰ: ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਕਾ। ਉਪਰ: ਉਤਕ੍ਰਿਸ। ਦੁਆਰੇ: ਤਰਭ੍ਰ।
ਖਿਲ: ਮਾਮਦੀ ਬੇਟੀ। ਉਤ੍ਰੂ: ਉਨਾ। ਖਿੜਕੀ: ਮਾਮਦੀ ਬੇਟੀ।
੧। ਦ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ। ਸਿਵ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਪੁਰੀ: ਸਤਸੰਗ ਤਾਂ। ਧਿ
ਸਾਰਿ: ਸੇਸ ਆਤਮ ਦੇ ਮੋਣੀ ਧੁਧੀ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ। ਈਤ ਤ੍ਰੈ: ਲੋ
ਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦ ਜੀਵ ਈਸ੍ਵਰ ਦ ਬ੍ਰਹਮ। ਪਰਮਾਤਮਾ। ਭੇਦ। ਮੇਰ। ਕਉਨ
ਕਰਮਕਾਰਿ ਕਰਮ ਹੋਨ। ਨਿਜਪਦ: ਸਰੂਪ। ਮੂਲ ਅਤਿ ਤੂਲ।
ਅਵਿਦਿਆ। ਦੁਆਰੇ: ਛੁਤਰਦਾ। ਬੀਧਿ: ਰੋਕਿਆ। ਗਦਿ:
ਤਮੋਗੁਣ। ਚੰਦ: ਸਤੋਗੁਣ। ਪਛਮ ਦੁਆਰੇ: ਅਗਿਆਨ। ਸੂ
ਰਜ: ਗਿਆਨ। ਤੈਰ: ਏਹ। ਮੇਰ: ਸਰੂਪ। ਉਪਰਿ: ਸਿਖਿਆ।
ਸਛਮ ਦੁਆਰੇ: ਆਗਿਆਨ। ਸਿਲ: ਆਤਮ ਸਨਾ। ਖਿੜਕੀ।

ਸੁਖਮਣਾ ਨਾਦ ਸਦੰ ਦੁਆਰ: ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਾ ਜੋ ਨਰ ਸਰਬਾਆ
ਜਾ ਦਿਛੋ ਡਿਕੇ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਕੋ ॥੨॥ ਭੈ: ਜਰੇ: ਲਰੋਂ ਮਰਦੇ: ਸੰਲੋ
ਕਤ: ਕਿਤਾ ਦੂੰਦਰ: ਦ੍ਵੈਤ ਦ ਰਗੜ ਦੇਖਾ ਸੁੰਦਰ: ਹਰਿ ਕਾ ਵ
ਸੀ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਦਰ ॥ ਧੋ ਟੋਏ ਪਾ ਦੇ ਹਰਿ ਕੋ ॥੩॥ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀਅ
ਗਨੀ: ਗਿਆਨ ਤਾ ਕਾਇਆ: ਦੇਹ ਹਿ ਗਤਾ ਪਰ ਜਾਰੇ: ਭੂਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾੜੈ ਕੀ: ਦਾਨੀ ॥ ਅਪੁਨਾ ਹਾਰੂ ਸੁਰਤਾਨ: ਜੋਗੀ
ਦਾ ਰਾਜਾ ਜਰ: ਸੁਰਤਿ ਝੁਲਪਿ ਗਲਾ ਦੇ ਜਰ: ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ
ਦ ਸਤ ਸਤਾ ਜਾਤਾ ॥ ਪਵਨ ਦ ਮਨਾ ਗਗਨ ਮੰਡਲ: ਦਸ
ਦੁਆਰ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਲਸ ਕਰ: ਕਠੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇ ਦੇਵੀ ਸੇਵਦਾ
ਵੈਰਾਗ ਹਾ ਛਕੜ: ਜਸ ਭਾ ॥੪॥ ਭੈ: ਸਬਦ ਏਹ ਸਿਰੇ ਪਾਸ: ਪ ॥੧॥
ਦੇਵ: ਹਰੀ ਪਾਈ: ਪੇਰੀ ਅਜਾਈ: ਦ੍ਰਿਅਰ ਬਾਣਨ: ਤੇ
ਗਮੇ ਖਾਣਿਪ: ਟਹੀਕੁ ਕਰਮ ॥ ਜਨਾਨਾ ਦੀ ਆਪ ਹੋਏ ਸੰਗ:
ਭੋਗਾ ਦਿਤਾ ਕਰ ਕੇ ਪਾਦੈ: ਨਾਪਾਦੈ ਏਸ ॥ ਦੂਜੇ ਪਾਰਿ: ਸ
ਰੀਤੁ ॥੧॥ ਭੈ: ਧੇਧੇ: ਮਾਰੇ ਛਿਜੇ: ਮਾਰੇ ਤਿਹ ਕਾਈ: ਭੂਮਾ
ਤੁਰੇ: ਘੋੜੇ ਉਸਟ: ਊਨਾ ਭੇਲਾ: ਮਿਲੈ ਬੀਬਾ: ਬੀਧੇ ਹੋਏ
ਵਾਦਾ ਸੁ ਸੂਤ ॥ ਹਰਿ ਦਿਲੋਂ ਪੀਰ ਦੂਤਾ: ਪੰਚ ਫਰਸਤੇ ਜਬ
ਰਾਈਲ ਅਜਰਾਈਲੁ ਮੇਕਾਫੀਲੁ ਨੇਕਾਈਲਾ ॥
ਬੀਤਰ: ਬਾਂਦਰਾ ਚੀਤੇ: ਚਿੜੀਆ ਸੀਪਤੇ: ਸੀਘ ਦ ਸਮੂਹ
ਗਾੜਰ: ਭੇਡਾਂ ਮੂਲ: ਮੂੰਡਾ ਏਵੀ ਦੂ: ਦਾਫਮਿ ਪਰਤੇ ਦ: ਪ
ਰਤੀ ਆਇਆ ॥ ਲੋਕਾ ਸਾਧੂ ॥ ਗੁਰੂ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਪਾ ਕਾਜ:
ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕਾ ਕਾਜ ਸਦਾ ਰਹਿ ਕਬੀਰ ਦੇ ਯਮਦੂਤ ਪਚਿ ਮੋਰ
ਸੋਰ ਮਠ ਪਾਈ ਦਈ ਸਬ ਕੋ ॥ ਦਾਸ ਅੰਤ ਮੋ ਸਿੱਧ ॥ ਹਕਾਰਾਬ
ਰ: ਹ੍ਰਿਦਾ ਬਨ: ਜੀਵਾ ਦਲੈ: ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਜੋ ਆਰਿ: ਸਿਦਕੂ
ਦ ਵਿਚਾਰਾ ਜਿਤੇ: ਜਿਤ ਮਨੋ ਪੂਰੇ: ਭੁਖੇ ਹਾਰੇ: ਹਾਰ ਮੰਨੇ
ਤਿਰੇ: ਤਰੇ ਦ ਕਨਾਰੇ ਕੇਵਲ: ਇਕੋ ਦਾ ਜਨੂਰ: ਕਈ ਸ
ਛਾਰ: ਸਿਰਦਾਰਾ ਸੇਖ: ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੋ ਹੈਂ ਦੋ ਸੇਖ
ਛਪਨ: ਛਪਿ ਜਾ ਖੇਲ ॥ ਨਦਾ ਲਾ ਪਾਸ ॥ ਕੀਮ ਗਰੀਬ ਕੀ ॥
ਅਰਜਾਗੁ ਜਰਦੈ: ਪੁਚਾਦੇ ਅਜਲਾਸਿ: ਕਚੇਰੀ ਆਹ
ਲ: ਸਰੂਪਾ ਖੇਲ: ਖਿਲਾਰਾ ਪਾਨ: ਭੋਜਨਾ ਲਖ ॥ ਸੁਨਾ

ਵਿਦਾਨਾ: ਜੀਵਜੀਤਾ।ਆਦਮੀ:।ਸਿਵਲੀ।ਖਪਨੇਰੀ:।ਸਿਸੀ।
ਖਲਹਲ: ਸੈਸਾ।ਰੂਪਾਨੀ: ਰੂ:।ਮੁਖ।ਬਾਨੀ: ਰਗਾ।ਕਤੇਬੁ॰
ਦਾਕਹਮਾ।ਸੈਤਾਨੀ॰ ਕਮੂ।ਰੋਜ:ਕੌਪਾ।ਲੋਈ:ਹਸੌ।ਜਬਾਬ:
ਉਤਰ।ਬਜਰਗਾਰੀ: ਗੁਨਾਗਾਰੀ।ਪਨਹ:ਆਸਰੋ।ਰਹਮਾਨ:
ਰਹਿਮਾਦਿਲਾ।੧।ਆਪੁਆਪ: ਅਪਹਿਆਪੁ।ਬਾਤਨ:ਬਾਤ
ਹੀ॰ ਨਿਸੈ।ਹਰਿਕੈ॰ ਚਰਨਮੈਨਿ।ਦਜਾ।ਪਰ: ਭਲੀਪੁਕਾਰ।
ਲਖ:।ਲਿਖਜਾ।ਦੁਆਰਾ: ਕਹਾਂਹੈ।ਆਹਿ:ਹੈ।ਪ ਈਕਾ:ਏ
ਕਾ।ਦੋਦਰ: ਦ੍ਵੈਤਾ।ਤੇਦੂਰ: ਤੀਨਗੁਣ ਦ ਤੀਨਇਛਾ ਸੁਤ
ਵਿਤਲੋਕਾ।ਦ੍ਵੈਤਰੂਪੀਕੋਟ।ਤੀਨਇਛਾਰੂਪੀਖਾਈ।ਪਾਂਚ॰
ਤਤਾ।ਪਚੀਸੰ॰ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ।ਅਤਸਰ:ਠਠਾ।ਆੜੀ: ਢੂਈ
ਜੋਸਤੂਈ ਕਰਨਲਗੇ।ਅਗੇਦਰ੍ਹ।ਮਿਟੀ।ਕਰਲੇਤੇਹੈਦੂਰਕਣ
ਵਾਸਤੇਗੈਲੀਤੇ।ਕਾਮ: ਕੰਮਨ।ਨਕਿਛਰੀ: ਤੁਖਤੇ।ਦਰ
ਵਤੀ: ਚੌਪਦਾਰ।ਪ੍ਰਧਾਨ: ਪੰਚਾਂ।ਦ੍ਰਿਦਰ: ਦ੍ਰਿਦ ਕਰਣ
ਲਾ।ਅਦਮੀ:।ਆਕੀ।ਜਨਹ: ਸੰਸ੍ਰੋਕ੍ਰੀ ਨਤਿਸਨ।੭।ਦ੍ਰਤੀਰ
ਘਟ॰ ਰੂਪੀਕਬਾ।ਨਇਉ: ਇਸਤਰਾਂ ਕ੍ਰਾ।ਪਲੀਤ: ਤੇਦ੍ਰਾ
ਜੁਗਤਿ: ਗਿਆਤਦ।ਬੇਸਪ੍ਰੀਤੀ।ਹਵਾਈ: ਤੇਪ੍ਰਾ।ਗਿਆਨ॰
ਰੂਪੀਅਗਨੀ।ਨਸਿਸ੍ਰਾਇਆ:।ਸਿਤਮਾ।ਸਿਤੋਖ॰ਆਦਿ
ਸੰ॰ ਜਾ।ਰਾਜਾ॰ਮਨਰੂਪੀ।ਵਡੇਦਾ।ਭਗਵਤਸਿਮਰਨਿਕੀਸ
ਕਤਿਮੇਂਬੀਰ: ਕਾਇਰ ਨੇਕਾਲਭੈਠ ਸੀਕਟੀ।ਦੇਹਿਰੂਪੀ॰
ਗੜ੍ਹ।ਛ।ਪੀਠਕਣਸਿਖਾ ਕੈਕਹੈ।ਗੁਸਾਈਨ: ਸੁਆਮਨੀ
ਖਰੇ: ਖਰੈ।ਤ੍ਰਿਗੈ॰ਮੇਰਾ।ਭਾਰਾਈ: ਡਰਾਉਦੇਹੈ।੧।ਓਅਸ
ਟਪਦੀ।ਦੁਗਮ: ਕਠਨਾ।ਘਾਸ।ਘਾਸਾ।ਜੋਤਿ: ਹਰੀ।ਆਬ
ਜਲੀ॰ ਦਤਾ।ਪਉਤ੍ਰੈ॰ ਜੋਏਹੈ।ਵਡੇਦਾ।ਬਰਨ।ਤੇਅਬਰਨੋ
ਹਰਿਹੈ।ਤਿਸਾਸਿਊਮਨ।ਹੀ: ਨਿਸਚੈਪ੍ਰੀਤਿਕਰ ਗਦਹਿ:ਗਾ
ਵਦਾਹੈ।ਸੂਨਕਾਰ: ਇਕਰਸ।ਖੰਡਲ: ਖੰਡ੯।ਸੰਡਲ:ਦੇ
ਸ।ਸੰਡਲ: ਬਹੁਤਾ।ਸੰਡਾ: ਬਾਣਿਆਂ।ਤ੍ਰਿਆ: ਤੀਨ ਪਤਾਲ
ਮਾਤ ਆਕਾਸਾ।ਤ੍ਰੇਤੀਨਿ॰ ਦੇਵਤਾ।ਤ੍ਰਿਆ: ਤੀਨਗੁਣ।
ਧੰਨ: ਵੇਦ।ਅਭ: ਉਦਾ।ਅੰਤ: ਅੰਦ੍ਰਕਦਾਲੀ: ਵੇਸ।
ਰਸ: ਪੂਰੀ।ਦਲ: ਪਤ੍ਰਾ।ਅਭ: ਉਦੇਰੂਪੀ।ਦ ਦਲ:ਅਖ

ਗਾਅਤੁ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਬਿਚਾਰਿ ਅੰਤਿ: ਮੰਤ੍ਰ ਓਨੰਮੋ ਭਗਵਤੇ ਵਾਸੁਦੇਵ
ਜਾ ਅਰਥ: ਤ੍ਰੈਲੋਕ ਉਰਧ: ਉਪ੍ਰਾਇਣ ਅਧ ਅਮੁਖ: ਇਸ੍ਰਾਲਾਂਬੀ:
ਵਿਆਪਕ ਆਕਾਸ: ਪ੍ਰਾਣ ਮਾਸੀ ਨੈ ਮੰਡਲ: ਦਸਵਾ ਦੁਆਰ ਦਾ ਸ੍ਰੀਮੰ
ਡਲ ਸਰੋਵਰ ੦ ਰੂਪੀ ਹਰਿ ਸੋਇ ਇਸਨਾਨ: ਪ੍ਰਾਣਾ ਦਾ ਅਤੇ ਹੋਣਾ
ਘਰਨ ਘਰਨ: ਜਾਤ ਅਜਾਤਾ ਅਵਰ ੦ ਥਾਂ ਸਾਮ: ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਣਾ ਟਰੀ੦
ਪ੍ਰਿਤੀ ਚਲੈ ੦ ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਪੇ: ਸੁਸਰੂਪ ਜੋਤਿ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ
ਕੇ ੧ ਭੈ: ਕਾਬਿਲਾਸ: ਕੈਲਾਸ ਮਰਦਨ: ਮਲਨਾਪਾਕ: ਭੇ
ਜਨ ਪੰਗਤਾ ਸੋ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ: ਦਾਸਾ ਚਉਬਾਰੇ: ਚੁਫੇਰਾ ਪਾਨੀ
ਹਾਰ: ਪਾਨੀ ਦਾ ਲੈ ਬਾਂਧਿ ਰਹਿ: ਦੇਖਦੇ ਹੈ ਕਹੇ ਕੋ ਛਪਨ: ਛ
ਪਿੰਜਾ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ: ਦਾਸੁ ਹੈ ਜਾਦਵਾ ਨਗਰੀ: ਦੇਹਾਂ ਰਖਿਆ
ਤ: ਖੇਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਲਾ ਲਟਛੁਟੀ: ਸਿਰ ਖੁਲੀ ਵਰਤੇ:
ਮਾਇਆ ਅਬਿਦਿਆ: ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਗਿਧ੍ਰਬੀਆਂ ਬਾਦਲ ਛਅ
ਉਤਾਰਾਰੋ ਮਾਦਲੀ: ਰੁਮਾਲ ਅਛੋਹ ਸਾਫ਼ੇਦਾਰ ਦਾਰਾਗਾਦ
ਨ: ਗਾਜੇ ਦਾ ਉਇਰਾਕ ਸਾਂਛਲੀ: ਮੋਹੀਆ ਨ੦ ਜਿਸ ਨੇ ਕਾ
ਕੇ੦ ਰੂਪ ਲਏ: ਘਰ ਘਰ ਰਾਮ ਤਾਰਿ੦ ਜੋ ਪੂਰੇ ਤਿਸ ਕੈ ਆਤਮ
ਚੀਆ ੨॥੧੯ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ॥ ਜਾਤਿ: ੧ ਸੋਇ ਖੀਰਿ: ਟੋਟੇ ਜੋ
ਸਿ: ਜਦੋ ਰਿਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਲੈ: ਲੋ ੧॥ ਪਰਹਰੀ: ॥ ਤਉ ਆਗੀ ਅੰ
ਤਰਾ ਭੇਦਾ ਨਾ ਕਹਿ: ਨਕਾਸੁ: ਹੈ ਲਖਨਾ ਤੂਰ: ਪਤੀ ਲਖਨ
ਵਲਾ ਨਾਦੁ ਹਿ: ਚੋਇ ਕੇ ਘਾਪ: ਨਾਨਾ ਥਾਂ ਅਦੇਵ ਜੀ ਅੰਸ
ਤ: ਦੂਧਾ ਬਾਕਰ੦ ਕਹੇ ਚਿਤ ਮੈ ਭਗਤਿ: ਭਾਕ੍ਰਿਦ ਸੇਤੂਾ ੨॥
ਗਚਿ: ਪਹੁਤਾ ਸੀਗਾਰ: ਸਾਧਨ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਸਧਾਇਕਾ ਧਸੀਨੁ
ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਹੈ ਤ ਉਕ ਹੇ ਹੋਂ ਜੋਗ: ਜੋਗ ਹੋ ਭੈ ਟਲੁ: ਸਿ ਲੋਮ
ਕਰੰਨ: ਸੁੰਡੀ ਦੇ ਦਾ ਕਰ ਤ੍ਰੈ ਦਾ ਚ ਦੇ ਭੇਦ ਕੇ ਚੂਨਾ ਦੇ: ਪਹੁਤਾ
ਹੋ ਤੁਰੈ: ਜਾਤਿ ਦਾ ਦੇਰਾ ਪਨਜੀ: ਚਰਨਾ ਦੇ ਤਲੇ ਹੀ ਹੋਇਆ
ਖਾਣ: ਮੈ ਜਿਸ ਸੁਪੇਦੀ: ਵਿਛਾਦਨੇ ਪਾਇਆ ਰ: ਪਰਾਲੀ ਪ
ਹੀਕ ਤ੍ਰੀ: ਨੀਕੀ ਜਾਦਿਮ: ਜਾਦਵਾ ਪਸਟਾਇ: ਮੁਤ੍ਰਕੇ ਛ
੧੯ ਨਾਮਦੇਵਾ ਨਾਰੀ: ਕੁਟਲ ਕੀਤਾ ਤੁਟ ਜਿ੦ ਪ੍ਰੇਮਾ ਪਾਹਦੇ:
ਕਹਤ ਹੈ ੧॥ ਪਾਲੇ: ਕਰੈ ਬੰਧਿਧ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਲਪਟਨਾਂ: ਫਸਿਆ
ਅਮਗਨੈ੦ ਸੂਨਰੂਪੀ ਅਵਿਖ: ਆਪਣਾ ਕਾਪਰ: ਭੇਖ ਸੀਗਾਰ:

ਸਾਧਨਾ ਤਾਲੁ: ਕਰਮਾ ਸਾਸੁ: ਸਮਾਧਾ ਦਾ ਸੁਰਾ ਕਾਧਰਾ: ਸੁਕਾ ਤ
ਲ: ਤਾਦਵੜੀਆ ਚਟੀਆ: ਚਾਟਕੋ ਜਪਚੋ: ਜੰਪਣਾ ਗਾਲੀ:
ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਮਾਤਾ ਅਦਰੈ: ਚਾਤਮਾਰਫਲਾ ਠਾਨੀ: ਕਰੀਆ ਪਟੋਲੀ:
ਧਹੁਤੀ ਬੋਰੀਆ ਤਬ: ਤੁਲੋਆ ਟੋਰੀ: ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਸੌ ॥੩॥੧ ਓਨਾ
ਅਚੂਪ ਦੀਆ ਤੁਮਾਰੇ ੦ ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਸਮਲ: ਮੁਈਆ ਗਜ: ਧੜਾ
ਚਮਕਾਰ: ਚਮਕਾਇਆ ਦੁ ਮਚਾਈਆ ਧੂੰਗੜੂ: ਪੁਤ੍ਰਾ
ਪੜ੍ਹੈ: ਮਰੈ ਗਾਕੁ ੦ ਕਹੇ ਅਕੋ ਟਾ ਮਾਨ: ਆਦੂ ਲੋਕ: ਹ੍ਰਿਦ
ਕਹੈ ॥੯॥ ਸਰ: ਧਰਾ ਬ੍ਰਹਾ ਸੋਨ ੦ ਭਰਲੇਹੁ ਤਾਲੇ: ਟੈਨੋ ਕ
ਰਾ ਕਰਣਾ ਜੀਰ ਜਾਨੈ ਆਠ ਪਹੜੀ ਕਾ ॥੧ ਰੂਪ ਉੜੀਆ
ਪਰੰਤਣ: ਪਹਿਰ ਦ ਪੰਖਾ ਕ੍ਰਾ ਬਜਾਈਲਾ: ਧਜਾਈਆ
ਭਿੰਕਰੀ: ਟੇਡੀਆ ਉਪਰ: ਗਜੇ ਕੋ ਪਤੀਆਈ: ਪਤਗਲਾ
ਸੇਲਮ ਸੇਲ: ਹੇਸੈ ਲੋਮੁ ਸੂਹਾ ਦਾ ਸੇਲ: ਨਿਆਣਾ ਮਸੇਲ:
ਮੇਲਕੋ ਤੇ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਕੋ ਅਉਘਟ: ਅਉਖੀ ਪਹੜੀ
ਟਲਮਾਈ: ਕਹੈ ਗਾਈ: ਗਉ ਰਾਮ ਮੁਹੈ ਦਿਖਾਈ: ਦਿਖ
ਇਆ ਹੋ ਹਰਿ ਨੇ ਪਰਦਾਨ: ਜੋਗਾ ਨਾਮਦੇਉ ੦ ਕਾ ਜਸਮਾਨ
ਜੀਦੇ: ਨਜੀਦਦੀ ॥੪॥ ਕੇ: ਬੈਕੁਠ ੦ ਜਾਈਆ ਤਰੇ ੦ ਕਰਕੇ
ਚਾ ਜਗਮੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ੦ ਪੂਜੇ ਹੋ ਚਾ ਰਜੂ ਗੈਸੇ ਸੁਠੀਓ
ਦਸਭ ਸੇਵ ਗੁਰ ਦੇਵ ੦ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਧਾਦੇ ੦ ਤਿਸਦਾ ਮਨ ਨਾ ਪਚ:
ਕਮਾਣਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦੇਉ: ਦੋਨੋ ਸਲੈ: ਧੁਲੈ ਨਾਸਾ
ਦਾ ਹਰਿ ਸਰੂਪਾ ਫੁੱਲੇ ਦਾ ਸੀਸ: ਜਸਾ ਅਕਾਸੰ ਦਤ ਟੌਲੋ ਕੇਦ
ਜੋ ਲਿਲਾਟ ਹਿ ਲਿਖ ਮਸਤੋ ਹੋਇ ਤੈ ਗੁਰਦੇਉ ਮਿਲੈ ਆਕੇ ਪ: ਸੀ
ਗਾਹਿਰੈ: ਨਾਸੁ ਓਇ ਇਕੇਰ ਫੇਰਿਆ ਸਿ [illegible] ਜ: ਸੇਜਾ ਨਾਈ
ਆ: ਫਲ ਹੋਇ ਪਰਮੋ ਤਨ ਚਕ੍ਰ: ਛਾ ਪੇਲ ਏਤ ਸੋਮ ਸਾਖੀ
ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਤਿ ਰਾਜਾ ਕੀ ਭੁਗਤਮਾ ਧੁਮੋ ਨ ਲਿਖੀ ਹੈ ਰਾਤੀ ਗੋਮ
ਤੀਨਾਇਆ ਛਾ ਪੇਭ ਏ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਰਾ ਦੂਆ ਪੰਸਮੇ
ਦ: ਧਾਰੰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਖੀਸੇ ਦੁਕਾ ਫਲ ਹੋਇ ਸੁਖ
ਧਮੇਦ: ਦ੍ਰਿਹੁ ਮਿਠੀ ਮੀਰਾਂ ਦਤਾ ਚਉਹਾਰ: ਸਿਧਾਂ ਤਕੇਪ
ਦੈ ਅਠਾਰਹ ੦ ਪਹਾ ਵਾਲਾ ਭਾਰ: ਮਹਾ ਭਾਰਥਾ ਜਾਣੀ:

ਜਾਗਾ॥੨॥੧੯ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਆ ਦੀ ਸੈਂ॰ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਬਰਨ: ਰਾਮਆ
ਧਾਰ ਵ ਵਰਨ ਨਾ ਆਸ੍ਰਮਾ ਜੋਗੀ: ਜੋਤਾ ਦਾ ਬੀਧ: ਦੂਜੀ ਬਿਧ
ਨਾਮੂ ਨਾ ਪਾਰਸ॰ ਕੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਹੋਰਿ ਹੀ ਹੋਇਆ ਬੂੰਨ ਦੂਆ
ਰੇ: ਹਰਿ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਤ੍ਰੈਲੋਕ ਸਮਾਇ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਅਨਤੋ॰ ਹਰਿ
ਵਿਖੇ ਰਹੈ ਜੋ ਕਰ ਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਇਆ ਨ: ਸਜਾਨੀ ਵ ਨਾਰੀ॥
ਨਿਰਧਨ: ਨਿਰ ਬੀਧ ਬੈਰਾਗੁ: ਵੈਰਕਤ ਵ ਵੈਰਾਗ ਸੋ॥
੨॥੧੯ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਪੂਤਰ ਪੁਰ ਮੇ ਰਹੇ ਕਬੀ ਧਨ ਮੋਤ
ਲਬ ਜਾਇਕੇ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਕਲਿ ਦੂ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਇਕੇ ਤਾਲਸੂ
ਸਲੀਏ ਅਬਦਾਲੀ: ਬੜਾ ਕੁਲਹਾ: ਟੋਪੀ ਕਉਸੇ:
ਚੁਰਨੋ ਕੀ ਪਨੀਆ ਵਾ ਪੂਲਾ ਚਰਮ ਪੋਸ: ਪਹਿਰਨਾ ਸੋ
ਕੈਨ ਵੇਹ ਹੰਮਿਦ ਰੂ: ਘਰਾ ਧੋਹਨ: ਪਰਾਹਨ ਚੋਲਾ ਸੋ
ਲਹ ਸਹਸਰੋਧ ਆਂ ਇਜਾਰਾ: ਸੁਥਨ ਹੈ ਮੁਗਦਰ: ਤੋ
ਰਾ ਜਹਨਕ: ਕੂੰਡਾ ਅਹਿਜਿਦ: ਮਸੀਤਾ ਜਹਜ਼: ਸੁ
ਕਾਦਰਕਾ ਕਾਇਨ: ਨਕਾਜਾ ਤਾਲ: ਢੂੰਢੋ ਪਹਿ: ਪਾਸ੍ਰਾ
ਫਿਰੇ: ਪੰਰਨਾ ਵਦੇ ਸਵ: ਦੇਸ ਬਦੇਸਾ॥੧॥੧॰ ਸੁਅਲਾ
੧੯ ਬਸੰਤਮ:੧॥ ਮਹਾ: ਮਹੀਨਾ ਮਾਹ: ਵਿਹੋ ਮਾਮਾਰ
ਖੀ: ਅਨੰਦੀਆ ਬਸਿੰਤ: ਹਰਿਆ ਪਰਫੜ੍ਹ: ਪਰਫਲੁਤਾ ਪਰ:
ਭਲੀ ਤਰਾ ਫੜੂ ਕੇ ਚਿਤਰੂ ਸਦਾਸ ਦਾ ਜਮਾਲ ਸੋ ਇਕ ਬਾਬ
ਦਾ ਸਾਰ: ਤਤਵ ਸਮਾਲਾ ਸਕਰਮ ਰੂਪੀ ਧੇਤੁ: ਮਾਤਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਨਾ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਹੈ ਧਰਾ: ਭਲੀ ਪਤ੍ਰ॰ ਸੁ
ਏਹ ਪਤਿ: ਪਰਿਹੈ ਚੂ ਕਾਮਨ ਕਾ ਆਗਿਆਨਤੋ ਬਈਸ
ਤੀਏ ਛੰਦ ਖਣੀ ਅਖੀ: ਦੇਖਣਾ ਬਾਣੀ: ਸੁਣਨਾ
ਹੋਵਦਾ ਜਿਸ ਧਨ ਨੂੰ ਪਤਿ ਕਾ ਨਾਮ ਧਨ ਪੂਰਿਹੈ ਆਪ ਪਤਿ
ਨੀ ਦਾ ਆਦ ਹੋਂਸ ਹੁਣਾ ਤਰੇ॰ ਗਣਾਲ
ਜੈਸੇ ਮਹਾ ਤੇ ਭੂਨੀ ਹੈ॥੧॥ ਰੁਤਿ: ਨਰ ਦੇਹੀ ਆਹਿ: ਸਾਂ
ਸੂਕਹੀ: ਪਿਰੁ ਗੁਣ ਹੈ ਰਵਹਿ: ਭਜੈ ਨਾਮ॰ ਦੇਨੋ ਤੇਰੇ ਰੰਗ
ਕਲਿਜੁਗਾ ਇਹ ਦਪਾ ਕਰਾ ਛੋਦਾ ਜਗ ਜੀਵ
ਇਸੋਂ ਹੋ ਗਈ: ਜਗਤ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪਾਇ: ਤੀਨਕਾ
ਨਨ ਮਿਲੈ ਕਾਰ ਬਕਰਨਾ ਵੇਪਾਰੋ ਦੇ ਬੀਰੂ ਪਰਾ ਬਸੰਤ
ਲਕਾਮਾਰ

ਭਾਈਬਲੋਕ ਸਮੰਤ ਆਦ ਬੀੜ੍ਹਕਾ ਅਰਥ ਬੀਸੀਆਂਕੋਕੋਈਪੜੇ
ਕੋਈਤੁੀਰਬਪ੍ਰਸੋਜਾਬੂਨਮ॰ਪੜ੍ਹੋਹਆਹੈ॰ਅਦਗਾੜ੍ਹਾਅਣੌਂ
ਫੁਤ॰ ਹੋਇਕੈਂ ਏਕਸੋ: ਇਕਨਾਨਕ॰ ਕਹੈਸੇਰਾਸਾਹੈਲੇਕਾਪਦ
ਹੈ:੨।ਪਾਵਿਫੁਤਾਕਾਣਿਸੇਦਕਰੇਨਅਧਿਨਾਕੂਆਰੁ: ਗਾਗਾਰ
ਵਿਪਾੜਾਹੋਰਾਬਿਸਥਾਰੁ॰ਪਿਫੁਿਤਾਕਾਕਰੇਤੇਕੀ: ਕਾਸਟਤੋਮ
ਬਹਿਈ ਵ ਪਬਰੀਕੀਾਗਰਤੂ॰ ਜਾਤਕੇਚਾਦਲ੍ਹਾਰਗਾੜੁ:ਮੇ
ਕਿਸੇ ਜਾਮਿ: ਜਪੁਲਗੁਾਪੁਰਬੀ: ਕੁਭਨਾਦੇਜਿਸਾਤੇਸਤੀ
ਰਬਕਾਹੋਇਆਦਰਨਾ: ਰੰਗਰੰਗਾਕੀਯਾਤੂ ਦਾਤਿ: ਦਾਕਦੋ।
ਦਿਨਦਰਾਤਕਰੇਹਾਤੇਨੇਮਕਰੇਕੁਮਸੇਨਾਦੇਾਸੰਧੇ:ਸਿਲਾ
ਪਾਖੜ੍ਹੀਆਸਿ: ਖੜ੍ਹੀਸੇਗੋਏਥੈਂਧਿ: ਬੀਨਾਸਿਰਿ॰ਪਰਾਲਾ
ਰ: ਸਮਾਲੁਆਪਣਾ॰ਜੋਹੁਕਮਕਰਹਿ ਸੋ ਭਿਤਾਰੁ॰ਸਿਭਕੇ
ਛਿਦੇਜੋਸਿਤੇਨੋਕੋਸਿਮਰੇ ਸੋਮੋਖਹੋਇ ੩। ਮ:੧।ਹੋਗੁ: ਹੋਦੋ।
ਨਮਨਿਨਿਰਮਲਹੋਇਕਹੀਦਸਦੈਦੁਆਰਪਾਣਚੜ੍ਹੈਨਾਦੀ:
ਸੀਖਾਦਿਾਖੇਟੀ: ਖੇਦਾਪਾਖੰਡਾਦਿਸਟ: ਲੋਭਾਦਾਸਿਾਰ
ਮਈਆਂ॰ਕੀਪੀਤੀਆਦਸੇਖ: ਹਛੀਕਰੇਸਨਕਾਦੀਪੂਜਾ॰
ਫੁਲਧੂਪਪਾਇਏਕੀਤਾਂ॰ਹੋਆਜੀਦਸੇਵਰੈਤਾਂਕਿਆਹੋਸੀ
ਸੋ॰ ਚਲੇਸਤਿਮਾਰਗੁਾਲੋਇ: ਲੋਕਦ ਨਕ੍ਹਾਭਦਕਸੇ॰
ਤੇਕੀਤਰੇ ਮੋਹਾਦਿ ਧਿਧਿ: ਬੀਦਨਕੀ ਤੁਟਸਿ: ਤੁਠੇ।ਜ
ਮ:੧।ਸਰਬਮੇ ਤੇਹਿ: ਤੇਹੀਾਸੁਰ॰ ਜੈਪੈਨਕਰਹੋਇਆਦੇਵ॰
ਜੋਅਜਾਨੇਹੈਧੁਹਮਾਰੇ ਸੈਕਲਪਤੇਾਆਗਿ: ਤਨਦ ਹਿਦਾ
ਸਾਵ: ਤਤਰੂਪ ਵ ਸਮਾਲ੍ਹਾਨਬਿਖ: ਬਿਖੇਾਹਉਮੈ: ਰੰਗਲਾ
ਪਰਹਰਾਈ: ਤਤਾਗੀਆਦੂਦਾਹਰਿਗੁਣ ਸਰੀਰੁ ਮੈਹੋਈ
ਦਿਹੀਭੂਅਗਾਤਿਮਿਤਿਹੈਆਤਿ: ਜਿਪਾਹੀਰੁ: ਸੁਧਾ
ਪਾਮ:੧।ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀਾਬਨਹੁ: ਮੇਰਾਭਾਇਆਗੀਸਾਲ:
ਅਨੈਦਾਸਾਇ: ਜਾਬਾ ਕਹਹੁ ਕਾਇ: ਕੇਸੇਲਖੋਾਰੰਗ
ਸਖੀਕਿਹੋਬਕੈ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਰ: ਸਿਸਾ ਮਨੇ: ਮਨਿਆ
ਨੀਹਿ॰ ਪਾਣੇ ਸਰਬ॰ਕਾਮੇਉ: ਪਿਆਰਾਛੋਦਾਰੰਗ
ਮੁਖਚੀਨੇਸਿਗਦੇਵਾਬਰਕੋਂਦਾ ਚੀਨੇਸਿਗ ਦੇਦ ਤੇਹੋਇ
ਹੈਬਿਰਾਜਪੇਉ: ਜਪਨੇਹਾਂਛੋਦਾਮਨਰਾਰਮੁਖਸਬ

ਵਿਮਲੁ ਪੋ ... ਏਰ ਮਲੁਾਗੁਰ॰ ਸੰਜੋਗੁ ਕਰਮਨੁ ਆਰਉਗਾਵੈ:
ਜੇਪੇ ਜੋਗੁ: ਜੁੜ ਕੋ ਦੁਖ॰ ਮਨ ਦੋ ਰੋਗੁ॰ ਤਨੁ ਦੋ ਵਰੁ: ਸਿਜਾ
ਸਹਜ: ਅੰਦੁਤਾ ਜੋਗੁ: ਜਾੜੁ ਨਾ ਹੋਇਆ ਵਾਮ: ੧) ਕਦਰਤਿ:
ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕਰਆ ਵੇ ਨਿਮਾਂਣੁ ਵਾਛੇਦਾ ਆਪਿਣੇ ਪੇਤੂ ਸਭੁ
ਨਿਆਣੁ ਰਾਜੁ ਮੇਜੁ: ਰਾਜ ਨ ਕਾਰ ... ਮਤਿ: ਸਿਖਿਆ ਵ ਸਿਦੰਤ
ਸੋਗੁ॰ ਲੋਕ ਮੋਂ ਜਾਇਉ॰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸਹਜ: ਸਚੀ ਆਬਿ: ਮਾ
ਪਾਤੇਲ: ਵਿਚਰਾ ਹੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੁਰੇਵਹਿ: ਸੇਵਹਿ
ਤੋਰੁ: ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਸਿ: ਭਾਵਦੀਆ ਭਾਗ: ਮੰਗਿਆ ਦਾਤਿ: ਦਾਨ
ਭਗਵਤਾ ਤੁਸ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ੭। ਮ: ੧ ਗਲਤ: ਗਲਤਾਕਾ
ਰਵਤੁ: ਲਗਾ ਕਾਮਾ: ਕੰਮ ਦ ਕਾਮਨਾ ੮।੧੯ ਪੀਠਕਾ ਪ੍ਰਹਮ
ਣ ਕਹਾ ਤੁਮ ਪੂਜਾ ਕਰੋ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤਾ ਮ: ੧ ਹੋਇ ਇਪੁ ਵਾ ਸਾ
ਲਗਾ ਮਭੀ ਪੂਜਤੇ ਬਿਪ੍ਰ ਭੀ ਮਨਾਦ ਹਾ ਸੁਕ੍ਰਿਤਿ॰ ਕਰਮ ਕਰੋ ਜ
ਪਕ॰ ਏਕ ਬਾਧਪਾਕਲ: ਵਿਸਹਿ ਤੇ ਗਾ ਨ ਦਿਵਾਲ: ਦੋਹੀ
ਗਚ: ਚੂੰਡਵ ਪਾਲ ਨ ਕਰੋ ਕਾਰਿ ਹਾਰਿ ਹਰਿ॰ ਏਹਣ ਮਾਲ ਖੂਹੁ
ਕਾਧੇਣੁ ਏਰ ਕਰਣ ਮੁਣਤਾ ਦੇ ਕਰੋ ਪਰਿਵਣ: ਧੌਤੀ ਸੋਂ ਬੈ
ਲ॰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆ ਕਿਆਰੇ॰ ਸਿੰਖਿ ਕੋਰਿ ਦੇ
ਮਾਲੀ: ਵਾਲੀਵ ਮਾਲਕੁਾ ਕਾਮਾਦੇ॰ ਨਦੀਨਾ ਦੁਾਇ॰ ਅਖੁਰ
ਕਾਰ ਮਕਾਰ ਦੁ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਬਸੋਲੇ: ਵੇਹੋ ਵੇ ਵਾਰ ਧੇ
ਧਰਤੀ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਹੈ॰ ਭਾਈ ਨਕਿਰਤ:
ਗੋਡਹੁ: ਵਿਚਾਰੋ ਮਣ ਨਰਮਾ ਚਿਤ ਹੋ ਆਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕਰੇਗੋ
ਕਰਤਬ ਆਸੁਣ ਕੇ ਚਾਂਮਣ ... ਪਵਿੱਤ੍ਰੀਆ ਹੈ ਸਲ: ਸੁਧਾ ਚਿਤਾ ੧ ਜਹੁ ਰਤੀ: ਪਲੋ
ਤਾ ਬਗੁਲੇ: ਪਦਾਰਥ ਸਾਣੀ ਮਨੀ ਹੋਆ ਪੇ ਵਕਤੁ: ਇ
ਕ ਵਥੁ: ਦਸਤੂਰੇ: ਕਰਮੁਾ ਦੇਖੋ॰ ਆਪਣੇ ਮਨੋ ਦੇਉ॰ ਕਿਸੇ
ਸਲੋਕ ਮੋਂ ਪਹੁ॰ ਕਰਮਾ ਨਿਸਕਾਮਾ ਅਖਰ: ਲੇਖ ਵਦੇਦਾ ਗਾਵ:
ਰਸੋ॰ ਮਨ ਦਾ ... ਬਾਣੀ। ਬਣਾ ਵਦ ਵੇਦ ਇਤ ਬਾਂਣੀ ਆ ਕਾਟਿ
ਪਾਵੰਦਾ ਪਤੂ ... ਮਜਪਨਾ ਚੋਲੀ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਆ ਛੋਡਾ ਤਾਂਤੁ
ਕਸੀਦਾ: ਰਾਮ ਨਾਮ ... ਦਾਸੀ ਪਾਰਿ: ਅੰਤ ਹਰ ਕਰਨਾ।
ਮਜਾਣੁ ਪਤੀ ਕੇ ਹੋਨਾ ਰੀ: ... ਚੜ੍ਹਾ ਦੁਇ॰ ਕੇ ਹਰਾ ਮਾਨਵ: ਬੋੜੀ
ਬੁਰਾ: ਵਿਜੋ ਪੀਨ: ... ਸਾਚ ਸਮਾਵ: ਸਧੂ ਵਿਖੇ ਸਮਾਵੇਨਾ
ਅਾਂ ਜੋ ਇਕੁ॰ ਜਪੇ: ... ਪਾਲਕ: ਮਨਾ ਨਗਰੀ: ਦੇਹੀ ਦੁਸਟ: ਸ
ਕਰੋ ੨। ਮ: ੧ ਪਾਲਕ ... ਮਾਈ: ਜਸੋਦਾ ਦੇਵਕੀ ਦੁਇ ਬਾਪ॰ ਨੰਦ
ਬਦਾ ਦਾ ...

ਧਜੁਏਦਾ।੨।ਮਨਕੀ॰ਏਮਾਈ।ਆਜਾਏਝਿਜਨਾਂਦੇਦੂੰਕੁਹੋਇਧਪ:
ਭਭਲੋਭਦਦੈਤਰੂਪੀਦਰਾਗੁਦ੍ਵੈਖੁਪੜ੍ਹੀਆਹਿ: ਕਹਿਆਂਕੇ
ਸਾਪ੍ਰਾਣਪਤੀਹੈਜਿਸਦੀਜਕਤਜੋਛੇਦਾਧਨਾਸਪਤਿਮੇਉਲੀਤੀ
ਤਰਾਮਰਾਨਿਰਖੀਹੈਸਾਗਰਪਰਿ: ਪੰਡਵਤੁਪਾਈਆਆ: ਧਧ
ਹੈਚਾਰੁਜੋਜਨਉਚਾਧਰਤੀਤੋਪ੍ਰਗਟ: ਧੂਹਮੰਡਦਾਸਰੀਰਏਹ
ਚੰਦਸੂਰਜਪ੍ਰਭਖਦਸਜਾਏਤੇਆਰੁਖਬਾਸੋਹਾਰਗਿਆ: ਜਾ
ਨਣਾਰਦਰ: ਅਭੇਦ ਇਕਆਈ: ਮਾਣਇਆਦਾਈਸਰਦਾਏਕ
ਤਾਭੋਗ: ਨਾਸਦਾਅਭੇਦਦਾਦਿਸਾਖਿਮਾ॰ਰੂਪਿਨਨੇ॰ਹੇ
ਕਰੋਕੈਹ੍ਰ॰ਜਧਦੀਵਮਨਾਇਦੋਤੋਲ: ਖਿਨਆਜਾਏਤੋਖਿ
ਨਮੋਤੋਲਪ੍ਰਸਿਨਾਆਸਾ: ਸੋਰਠਾ੩।ਮ:੧।ਹਰਿ॰ਕੋਭੁਖ:ਤਿ
ਸਨਾਲੋਕੀ॰ਕੀਦਾਵਿਖੋਆਬਿਨਲਾਗਾਨਹੀਸਤਿਗੁਰਪਾਈ
ਐਬਿਨਸਤਿਗੁਰਨਹੀਕਰਾਤਿਪਾਈਐਬਿਨਭਗਤਿਨਹੀ
ਪਾਈਐਹਰੀਆਬਿਨਕਰਮਾਨਪਾਈਐਸਤਿਸੰਗਬਿਨਸੰ
ਗਤਿਨਪਾਈਐਹਰਿਨਾਮਬਿਨਾਹਰਿਨਾਮਨਮਿਲੇਹਰੀਏ
ਕੈ: ਪਾਏਸੀਤ॰ਜਨਾਕੁਹੈਮਨ: ਭਾਈਜਪਾਤਖਤਿ: ਸਭੂਪ
ਪਾਰਸ: ਹਾਂਰੂਪਾਰਸ: ਸੁਧਾਖੀਏ: ਹੋਏ।੪।੧੦।ਮ:੩।ਮ
ਹਾ: ਮਹੀਨੇਧਮਿਤ: ਹਰੀਆਕਿਰਮੁਜੀਤੁ: ਸੁਖਮਜੀਤੂਦੁਲਰੁ॰
ਜੀਸਾਕੁਵਿਖ: ਦੁਖਾਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਸੁਖਾਫਲ: ਸੁਖਦੁਖਾਕਰੇ॰
ਜਗਤਾਕਰਾਇ॰ਕਰਮਾਜੋਤਿਸਨੁਭਾਵੈਫਲਖਦਾਇਆ
ਸੋਤੈਸੈਖਵਾਏਮਨਹਿ॰ਦੂਜਾ।੧।ਮ:੩।ਕਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾਸਧ
ਜਿ: ਸਰੂਪਾਲੋਭ॰ਪਦਾਰਥਾਲਭਾ: ਲੋਭਜਾਹਿਪਛੁ
ਤਨ: ਪਛੁਤਾਦੈਰਾਗਾਸੇਵ॰ਨਾਲੂਆਂਰਾਗ: ਰੋਗੀਮਨਾਕੁਰੋ:
ਕੁਗਾਅਨੁਸਾਰਗੁਰਾਂਦੇਹ॰ਸਥੂਲਸਰੀਰ॰ਇਗਾ
ਅਗਨੀਰੂਪ॰ਹਿਮਾਹੇਤੁਲੋਭਕੋਪ।੪।ਤਨ॰ਨੂਚਾਰੇ: ਚਰੇ
ਕੁਆਸਾੜੂਹੈਤਿਸਜਨਾਂਕੀਜਲਲੈਪਾਜ਼ਏਅਹਿਕਾਰਸੋਧ
ਤਾਰੇਨੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪੀਜਲਧਾਰੇ: ਧਾਰਿਆਆਦਾਸ
ਚ॰ਨਾਆਸਮਹਾਜਿ: ਸੰਤਤੀਪਾਪਾਤਾਸਾਚਿ॰ਨਾਮੁਆਸ
ਚਿ: ਸਰੂਪਾਲਾਇ॰ਆਪਦੇਦਿਖੈਤਿਲੁ॰ਮਾੜਾਤਮਾਇ:
ਇਛਾਚੁਕੇ: ਮੂਕੋਪੂਰਿ॰ਜਾਣਿਆਦਾਰਿ: ਅੰਦਰੂ
ਦਾਰਿਸਾਉਂ: ਸੀਗਾਤਮੇਰਰਹੈਪਾਰਿ: ਸਰੂਪਾ।੪।ਮ:੩।
ਕੋਇ: ਕੋਈਏਹੁਪ੍ਰਜਾਲੋਕੀ: ਸਿਖੀਮੇਨੋ: ਮੈਨਾਮ

ਤਿਲਿਆ: ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਦਾਸ ਤ: ਦਾਸਾ ਸਭ ੦ ਵਿਖੇ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ
॥੪॥ਮ:੩॥ ਸਾਚੈ: ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ: ਸਤਿਸੰਗ ਜਾ ਛੋਡੇ ਦਾ ਸੋ ਜਾਚੇ
ਜੋਗੁ … ਹੇਤਿ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਕਰੇ ਹੈ ਸਾਬਤ: ਅਨਿੰਦਾ
ਸੁਕਾ: ਦੁਖੀ॥ ਸਰੀਰ ੦ ਜੋ ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿ॥੫॥ਮ:੩॥ ਸੋ
ਹਿੰ ੦ ਨਾਮ ਸਚੁ ਦਿ ੦ ਕਰ ਕੇ ਭਾਈ: ਭਾਵੈ ਤੂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਇ ਰਖ:
ਗਾਵੂ ਦੁਆਰਿ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ੦ ਸੋਈ ਸਭੁ ੦ ਨਾਮਾ॥
ਫਲ ੦ ਗਿਆਨ ਤੇ ਤੂੰ ੦ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੂਰ ੦ ਮਨਮੁਖਾ ਛੁਡਾਵ:
ਸਾਂਤੀ॥ਪਦ ਨਰਾਇਣ: ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਦ ਵਿਗਸੇ: ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਦਿਨ
ਰਾਤਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਵ॥ ਦਿਨ: ਗਿਆਨ ਰਾਤਿ: ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਦ
ਰਾਤਿ ਤੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੁਗਤਿ: ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨਾਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ:
… ਦਾ ਹਰੀ ਛੇਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਕੇ ਪਾਈ
ਐ ਨਾਮ ਵ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰ: ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਸਚ ਪਾਦਿ ੦
ਗੁਰਾਂ ਦਾ॥੬॥ਮ:੩॥ ਸਚੁ ੦ ਨਾਮ ਦੀ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਆ
ਪੁ ੦ ਭਾਵਦਾ ਬਾਣੀ ੦ ਨ ਅਨੂਪੀ ਸਮਾਣੀ ੦ ਸੋ ਭਾਰ ਸ: ਅਨਿ
ਦੂਜਾ ਨਾਮ ੦ ਕਰ ਕੇ॥੭॥ਮ:੩॥ ਭਗਤਿ: ਸੇਵਾ ਦੇਖਿ ੦ ਦੇਨਾ
ਪਦਵੀ ੦ ਮੋਖ ਆਇ: ਭਾਈ ਨਿਜ ਸ ੦ ਗਰਬ ਹਰੀ ਆਗਿ
ਆਨੂ ੦ ਪੂਰਬ ਕ ਵ ਗਿਆਤ ਰੋਇ: ਹਰਿ ੦ ਤੂ ਪਦਵ ਨਾ ਨਿ
ਸ਼ਾਹ: ਪਛਾਣ॥੮॥ਮ:੩॥ ਜੀਵਨ ੦ ਭਵ ਅਮਰ ੦ ਨ ਕਾਲ ਮੈ
ਗਹੀਰ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਆਦੇਸ ਵੈ: ਇਤ੍ਰਾ ਵਿਹਾਰ ਸੋ ਜਰੂਰ
ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਆਹੁ: ਅਉਕੜ ਦਾ ਉਤ੍ਰਾ ਕਰਨਾ ਨਿਸਾਣੈ:
ਪ੍ਰਗਟਾ ਸਚੁ ੦ ਕਰ ਕੇ ਜੋਇ: ਸੋ ਕਾ ਦੂਜੇ ੦ ਭਾਵ ਬਾਣੀ ਸੋ॥
ਸਮਾਣੀ ੦ ਬਧੀ॥੯॥ਮ:੩॥ ਪੂਰਬ ਦੇ ਸੁ ੦ ਭ ਕਰਮ ਪਾਇਆ॥
ਸਭ ੦ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨਦੀ ਸਟ: ਗਰਭ ਅਨਾਇਆ: ਛੁਡਾਇਆ॥
ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਈ ੦ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਨਾ॥੧੦॥ਮ:੩॥ ਗਹੀਰ: ਸ
ਮੂਹਾ ਸਾਦ ੦ ਮਨਾ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਅਰੁ ਵਿਚਾਰ ਸੋ ਖੋਜਹਿ
ਸਚਾਦਿ: ਪ੍ਰਭੂ ਮਾ॥੧੧॥ਮ:੩॥ ਭ੍ਰਮ ੦ ਸਹਿਤ ਸੀਜਸ ਪ੍ਰ
ਤਪਾ ਹਉਮੈ ੦ ਅਗਨੀ॥ ਸਾਰਾ: ਪਸਾਰ ਸੋ॥੧੨॥ਮ:੩॥
ਕਿਰਮ: ਪਸ਼ਮਾ ਆਦਿ ਸਤ ਰੋਣ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਪੂਣ ਦਾ ਸੇ
ਰੀ ਸਾਇ: ਪੰਖੀ ਵਾਦਿ: ਜਗਤੂ ਦਾ ਦਿਅ ਰਖਾ ਕਮਾ: ਕ
ਮਾ॥੧੩॥ਮ:੩॥ ਮਨ: ਭਾਈ ਆਖਿ: ਸੁਖਾ ਕੋਇ: ਕੋਈ ਵ

ਕੁਟੈ॥੧੪॥ਮਃ੩॥ਜੁਗ:ਜੀਵਾ॥ਮਾਤਮੈਂ:ਬਾਧਿ॥ਬਿਤਿ:ਟੀਸਲਾਓ
ਇ:ਲੋਕਾ॥ਫਲਹਿ:ਗਿਆਨਾ॥ਫੁਲੀਆਹਿ:ਪਰਮਾਤਮਾ॥ਮਾਤ
ਮਾਯਮਿਤੁ:ਅਨੰਦਾ॥ਹਰਿਆ:ਪ੍ਰਸਿਨਾ॥੧੫॥ਮ:੩॥ਹਾਏ॥ਗੁਰੂ
ਜਗਤੁ:ਸੇਵਾ॥ਬਸੰਤੁ:ਹਰਿ॥ਸੋਇ:ਕਣ੍ਹ॥ਸੋਇਆ॥ਪ੍ਰਤੀ॥ਭਾਵਾ
ਢੋਇ:ਵੈਰੁਹੇ ਪ੍ਰਕਟ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ॥ਭੇਟੈ:ਮਣਹੇਠਾ॥ਅੰਬਾਦਿ॥ਰੂਪੀ
ਅਗਨੀਸੋਂ॥੧੬॥ਮ:੩॥ਫਲਹਿ:ਪ੍ਰਸਿਨਾ॥ਪਾਂਈ:ਮੁਕਤਾ॥ਕਾਏ:
ਅਨੁਸਾਰ॥ਮੂਲ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥ਵਾੜੀ:ਬਾਗੀਚੀ॥ਅਨਿਕਾਲੀ:ਅ
ਲੇਪੁਰਹਿੰਦਾ॥੧੭॥੧੬॥ਮ:੩॥ਯਾਣੀ:ਸਿਖ॥ਸਬਾਦਿ:ਉਪਦੇ
ਸੁਣਵਿਣਹੁ॥ਤਿਪਰੋਂ॥ਵੁਠ:ਵਸਣਾ॥ਧਾਰਿ:ਆਪੋ॥ਓਨ:ਤੇ,
੧੬ਮ:੪॥ਜੋਤਿ:ਪ੍ਰਕਾਸ॥ਓਤਿਪੋਤਿ:ਤਾਣੈ ਪੇਟੈ ਇਕਹਰੀ॥ਪ੍ਰ
ਗਟੁ:ਸਖਣ॥ਪ੍ਰਕਾਰ॥੧॥ਮ:੪॥ਸਦੇ:ਅਵਾਜੇ॥ਆਲਸ:ਦਾਲਿ
ਦ੍ਰਾ॥ਹਉਮੈ॥ਕਰਕੈ॥ਕਾਲਿੰ:ਕੁਖਿਆ॥ਛੋਡਾ॥ਹਰਿਦੇਹਰਿਹਰਿਨਾਮ
ਸੋਂ॥੨॥੧੬॥ਮ:੪॥ਗੜ੍ਹ:ਸਰੀਰਰੂਪੀ॥ਮੰਦਰਿ॥ਅੰਦਰਿ॥ਪਾਇ:
ਪਾਈਦਾ ਹੈ॥ਨਗਰੀਆਂ:ਸਰੀਰਰੂਪੀ॥ਹੇਰਿਆ:ਢੂੰਡਾਇਆ
ਪਰੈ:ਪਏ॥ਧਨਰਾਸਿ:ਸਾਬਾਤ॥ਰਾਸਿ:ਪੂੰਜੀ॥ਵਾਸਚਾ॥ਛੋਡਾ
ਸਾਧੂਪੁਰਖੂ ਮਿਲੈ॥ਗਾਵੈ:ਗਾਈਐ॥੧॥ਮ:੪॥ਤੁਮਨਛੋ:ਤੁਮ
ਗੋਰ:ਪੂਜਾ॥ਯਨਛੋ:ਬਾਛਨੇਹਾਂ॥ਕਿਰਪਛੋ:ਕ੍ਰਿਪਾ॥ਹਨਛੋ:
ਹਨਕੈਛੋ ਦਹਛੇ ਸੇ॥ਪਵੀਛੋ:ਪਵਿਤ੍ਰ॥ਦਿਨਛੋ:ਦੇਂਦਾ ਹੈ॥ਮ
ਨਸ:ਮਨੋਰਥਾ॥ਤਿਨਛੋ:ਤਿਨਦੇ॥ਉਰਛੋ:ਉਗਾਵਖੇ॥ਦੀਰੇ:
ਇਟਦਵੀ॥ਹਾਦੀ॥ਮ:ਚਿਲਾਵਤੁ॥ਮਲਛੋ:ਮੇਲੀਏ॥ਪਰਿ
ਛੇ:ਪਵਿਤ੍ਰ॥੨॥ਮ:੪॥ਖਿਨੁ:ਮਾਤ੍ਰ॥ਗਿਧੇ:ਗਿਧਾ॥ਰਸਾਰੈ:ਪ੍ਰੇਮੀ
ਕਾਦੇ:ਕਦਾ॥ਦਿਆਰੋਲੀਤਾ॥ਧੋਲੀਧੇ:ਧੋਲਾ ਪੁਕਰੋ॥ਧੀਧੇ:
ਤਦਾਕਾਰਾ॥ਸੀਧੇ:ਸਿਧਕਰਣਾ॥ਸੁਕਲੀਧੇ:ਸੁਕਸਾਤੇਹੇਂ
ਪ੍ਰਧੇ:ਪ੍ਰਛੈ ਦਾ ਪਰੋ ਸਤਾ॥ਨੀਧੇ:ਨਿਧਾ॥ਬਿਚਰਹੁ:ਬਿਚਾਰੋ
ਅਪਨੀਧੇ:ਆਪਹੀ॥ਧਿਨਉ:ਧਿਨੈ ਪੁਰਖਕ ਦਾ ਸੋਧਿਨ
ਉਕਰਨਵਾਲੇ ਕੀ॥ਪਦੀਧੇ:ਪਾਈਏ॥੩॥ਮ:੪॥
ਭ੍ਰਮਾਦਿਖੇ॥ਘਰ॥ਢੂੰਡ ਦਾ ਸਰੂਪ॥ਮਨਿ:ਰੂਪੀ॥ਭਰਮਕਰਕੈ
ਕਸੂਆ॥ਅਗਿਆਨਰੂਪੀ ਰੋਗ ਕਾ॥ਦਾਰੂ॥ਅੰਦਰਿ॥ਬਿਕੋਸੀ
ਰਤਨ:ਵੈਰਾਗ॥ਲਾਲ:ਪ੍ਰੇਮ॥ਮਾਣਕ:ਸੁਭਗਣਾ॥ਅੰਦਰਿ॥
ਭਰੇ ਦਾ ਪੂਰੇ॥ਓਤ:ਸੇਗਾਰ॥ਜਸੰ:ਕੂ॥ਖਿਨ:ਮੋਂ॥ਵਸਤੁ

ਕਾਮੇ ਦੇ ਸ[illegible] ਪਾਲਹਾਈਐ: ਲਹੀਏ ਸਾਧ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਜੀਵਾਈਐ:
ਜੀਵ[illegible] ਕਉੜੀ: ਮਾਇਆ ਧਾਰੰ ਕਰਿ ਜਾਈਐ: ਜੰਦਾ
ਗਾਈਐ: [illegible] ॥੪॥ ਮ:੫॥ ਸੁਜ੍ਹਿਵੀ: ਸੁਇਦਾ ਸੁਈਵੀ ਜਾਸੁਲੰਦ: ਢੋਲਾ
ਢੋਗਾ ਦੇ ਸ: ਸਹਿਤ ਲੂੰਦ: ਕੁੰਜਾਦੇ ਤੁ ਕਰੇ: ਸੁਇਵਿਤ ਕੂਟਾ
ਭੁਦ: ਭੁਰਣੇ ਦਿ: ਪਾਈਏ ਭੁਦ: ਭੋਜਨ ਲਿਦ: ਲਈਏ
ਉਦ: ਜਾਈਏ ਲਿਦ: ਲਈਏ ਭੁਦ: ਭਜਨ ਨਾਪ ॥੬॥
ਮ:੫॥ ਤੁਮ: ਤੇਰੇ ਫਾਗੁ: ਹੋਲੀ ਮੰਗੀ: ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਮਹਿਲਿੰਓ: ਗੁਣ ਸੈਂਖਿਆ ਤ੍ਰਿ ਸਕੇ: ਅਪ੍ਰਮਿਤ ਰੂਪ: ਪਾਲਾ
ਧੁਪ: ਤਪਤ ਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਰੁਤੀਂ ॥ ਵਿਚ ਰੁਤਿ ਨਰਦੇਹਿ
ਪ੍ਰਸਿਤ: ਅਨਿੰਦਾ ਬਿਰਖ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਫਲ: ਰਤਨ ਵੇਰਾ
ਗਾਇਆ ਫਲ: ਭਾਂਤਿ ਗਜਾਨਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋ
ਕਦੇ ਮਨੁ ਤਨ ਦੇ ਅਪਨਾ ਇਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਏ ਹਰਿ ਦ੍ਰਿ: ਮਨ
ਤਨ ਵਚਨ ਸੋਂ ॥੧॥ ਮ:੫ ਹਟ ਪਟਨੀ: ਬਾਂਹੀਂ [illegible] ਸਮ
ਗੀਆ ਕੀਤ: ਕਰਦਾ ਹੈ ਰੋਗ: ਹਿਤ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ [illegible] ਜੀਵ
ਕਉਲਾਰ: ਕਵੀਆਂ ਇਕਰੰਗ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ॥੨॥ ਮ:੫॥ ਕਮ:
ਭਜਨਾ ਗਨੀ: ਧਨੀ ਦੇ ਗਿਨੀਆਂ ਬਾਂਹਿ: ਇਸ ਬਿਨਾਸ
ਦੁੰ ਨਾਮ ਦੇ ਸਤੁ ਸਿਗਾਨਾਈ: ਬਾਇਕਰੇ ਖੋਜੇ ॥ ਮਨ ਸੋਂ
ਪੀਤਿ ਵਚਨ ਸੋਂ ਚੀਤੁ ॥ ਰਾਹਿਤ ਸੰਤਾਂ ਸੋਂ ਸਾਹਿਸੁ ॥ ਸੁ
ਖਾਮਾਨੁੰ ਦਾਦੇ ਆਦਰੁ ॥੩॥ ਮ:੫॥ ਛੋਡਾ ਸੋਮੁ ਗਧ ਜੋਤ
ਧਾਰਿ ਸੁੰਦਰ ਕੀਨਾ ਕਾਰਣੁ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਬੇਕ: ਪਦਾਰਥਾ
ਸਾਰੁ: ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਦਾਸਾਰੁ ਪਾਤੁ ॥ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ॥ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ
ਦੇਹਿ ॥ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ॥ ਨਾਮ ਕਾ ਬੋਲ ॥ ਣਾ ਇਹੁ: ਇਸੁ
ਖੇਲ: ਜਗਤਾ ॥੪॥ ਮ:੫ ਸੀਰਿ: ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਮਾਣਇ: ਪਿਆ
ਰੇ ਹੇ ਗੁਰ ॥ ਕਰਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਾ ਅਧਾਰਾ ਧਾ
ਰਿ ॥: ਚਾਰ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਛਿਕਰ ਕੇ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਾ ਅਰਥੁ ਕਰੋ
ਸੇ: ਰੂਪ ਧਾਏ: ਕਾਲਾ ਜੈ ਜੈ ॥ ਕਾਰ ॥੫॥ ਮ:੫॥ ਹਉ ਤਿਸੁ ਮੈ ॥
ਛੂਟਾ ਬਰਿਆਂ ॥ ਗੁਣਾਂ ਸੋ ਅਮੀਰ: ਰਾਜਾ ਪੀਰ: ਪੂਜਾ

ਤਿਸੰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਕੇ ਨਿਧਾਨ ਖਜਾਨਾ ਦਾਸਿਆ [illegible] ਖਾਨ:ਖ
ਹੀਦ ਖਾਣ ਹਜਾਰ: ਕੁਦਰਤਾ ਗਤਿ: ਸੇਖਾ ਕੀਤ: ਕ[illegible]ਸੇਆ
ਤਨ ਪਾਵਹਿ ਜੈਸੇ ਜਲ ਹਿ ਕਾਮੀਨ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ ਹੈ [illegible] ਮ: ਬਹੁਤਾ
ਗਨੀ: ਗਿਣੀ ਦੇਨੋ ।੯। ਮ: ੫। ਤਿਸੰ ਹਮੀ ਕੋ [illegible] ਕੇਰੁ: ਦਾਸਾਸੇ
ਤਿਦਾਰੀ: ਖਜਾਨੇ ਦਾ ਸ੍ਰਾ ਬਹੁਤ: ਏਤੇ ਫੜੋ [illegible] ਗਰਬਾ :ਪ੍ਰੇਮ
ਨਾਮਾ ਨਮ: ਰਾਜਾ ਦੇ ਦੁਹੇਲੀ: ਦੁਖਦਾਈ ਸਦਾ: ਏਕੁ ਪਲੋ
ਕਮੈਂ ਪਾਰਗਰਾਮ: ਗਣਮ ਜੋ ਸਭ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਤੀ ਗਤ: ਜੋ ਸਾਰਦ
ਸਤੁ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਤਤ: ਗਿਆਨ ਸਾਰੂ ਹੈ ਸਧ ਕੀਰਤਨ ਆਹਿ ਹਰਿ ਕੀ
ਰਤਨ ਧਨ ਉਤਮਾ ।੮। ਮ: ੫। ਰਾਮ ਨਾਮ ਸ੍ਰਿਜਿਨ ਸੋਂ ਬੋਲਿਆ
ਮਰਾਮ ਧਨ ਨਜੋਂ ਕਰਮ: ਮਨੋਰਥ ਕਾਲ: ਜਨਮਾ ਸੋਂ ਕਰਤੂਤ:
ਕਰਣੀ ਤਿਸ ਤੇ ਏਹੁ ਕਰਮ: ਜੇਦਾ ਸੁਰਿਨ ਰਿਦੇ: ਸੁਰਿਦੇ:
ਇਦੁਨਾਨਿ ਰਿਦੇ: ਸਿਰੁਮਣਿ ਦ ਬ੍ਰਹਮਾਦ ਰਾਜਾ ।੯। ਮ: ੫। ਜਿਆ
ਸ: ਨਹਾ ਜਾਪਿਓ ਬਹਤ ਜੋ ਰੋਗ: ਅਨਿਦ ਹੋਵਦਾ ਫਿਰ: ਦਿ
ਸੇ ਸਕ[illegible]ਲਾ: ਸਕਤੀਆ ਨਿਹਾਲ: ਨਿਦਖਦ ਨਿਰਕਾ ।੧੦। ਮ:
੫। ਸੰਧੇਟ: ਕਰਮਾ ਨਿਰੰ ਸੁਨਾਮੋ ਰੋਗ: ਅਨਿਦਾ ਸਰੋ: ਨ
ਲਹੈ ਵਹ ਹਨਾ ਸਾਰ: ਸਦਰੇ ਹਜੂਰਿ ਨੋ ਵਿਕੇ ।੧੧। ਮ: ੫। ਮਚ
ਦੇ: ਉਚਾਰਾ ਏਕ: ਇਕਾਗਰਾ ਕਰਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਦ ਇਕ ਰਸ੍ਰਾਵ
ਠਿ: ਸਰੂਪ ਦ ਅਭੇਦਾ ਦੂਤ: ਦੂਤੀ ਕਰਨਵਾਲੇ ਜਾਇ: ਜਾਗਾ
ਦੁਖ ਹੋਇਆ ਜਕਾਜਿ: ਸਕਦਾ ਰਸਨ: ਜਿਹਬਾ ।੧੨। ਮ: ੫
ਸਰਦਤ: ਸੇਵਨਾ ਸ੍ਰੁਤਿ ਨਰਦੇਹੀ ਬਿਲਲਾਤੀ: ਪੁਕਾਰਦੀ
ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ਰਾਜਿ: ਪੁਜੀ ਸਯਾ ਰੂਪੀ ਜਾਲਿਬਾਏ ਮਹੀ: ਧਰ
ਆਲਿ: ਅਕਾਸ ਆਕਾਸ ਟਿਸਿ ਧਾਣ ਦੇ ਇਹ ਪਾ ਧਾਤੇ ਹੋਤ
ਸ੍ਰਾ ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੈ ।੧੩।੩। ੧੬ ਮ: ੫। ਇਛਿਆ
ਵਿਛੜਿਆ ਰਦਹੁ: ਜਪਹੁ ਦ ਜਪਨੇ ਹਾ ਕੋਗੁ ਨ੍ਰਪਤਿ
ਸੇਜ ਨਿਦੇਰਾਗੀ ਰਜਿ: ਅਨਿਦਾ ਪੂਜਾ ਰਿਆ ਪੂਪਤਿ
੧। ਮ: ੫। ਲਾਤੂ ਚਰਨਾ ਰੂਪੀ ।੨। ਮ: ੫। ਹਮ ਪਾਲੇਕ ਦ ਹਰਿ
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਥਾਪਿ: ਥਿਤਾ ।੩। ਮ: ੫। ਪਰ ਨਾਮ ਦ ਗਜ
ਨਾ ਧਾਹ ਧੁਧੀ ਰੂਪੀ ਆਪਿ ਹੋ ।੪। ਮ: ੫। ੧
ਦੁਲੇ ਹੋਏ ਦੁਲੇ ਦਤ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਦੁਲੋ ਦੇਖ ਕਗਿਤ

ਆਰੋਂ ਹਿਤਾਕੀ ਤਿਆਗੋ ਪਾਰੋ: ਰਪੋ ਬਾਸ: ਸੁਗੰਧ ਰੂਪੀ ਫੂ: ਕੋ
ਲੇ: ਦ੍ਰੋ... ਕਨ੍ਹੇ ਨੋਹਾਇਆ ਸੂਕ ਗੁਣ ਰਹਿਤਾ ਕਠੂਲੇ: ਕਠਨਾਹੁ
ਤਿੰ ਨਰ ਭੂਨ... ਕੋ ਮਲਤੇ ਫੂਲ ਹੋਹਿ ਕਠਨ ਫੂਲ ਫੇਰ ਹੋ ਗਏ
ਬੋਦਹੁ: ਦੀਜ... ਅਨ: ਹੋਰ ਕੀਆ ਅਨੁ: ਹੇ ਭਾਈ ਦ ਮੰਨਲੇ ਅਚਾ
ਰਕ ਛਿਕੋ ਰੋਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋ॥੫॥੧੬॥ ਮ:੫। ਮਿਲਹੁ: ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ
ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੋੜੂ: ਮੇਲੀ ਸਰ: ਜਢਾਈ ਰੂਪੀ ਪਾਸਾ: ਰਬ
ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਸਰਧ ਮਤ ਕਰਣਾ ਸਾਰੀ: ਨਰਦਾ ਜੋਏ: ਜੁ
ਤੋ ਪਿਖਕ੍ਲੇ: ਕਠਨਾ ਦਾਉ: ਬਾਊ ਜਾਤੇ: ਜਾਈਏ ਪੇਖੇ ਲੇ:
ਸਿਖ ਹੋਏ ਦੇਖੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇਆ ਯਾਜੀ ਨਰਜ ਨਮਕੀ ਦਾਰੀ
੫ਮ:੫। ਕਉਣੁ ਤੋ ਬਾਨ: ਸਤਿਸੰਗ ਦ ਸਰੂਪ ਰਿਗ: ਕਉਤ
ਕੁਤਸੂਤੇ: ਰੂਸਿਤ ਰੂਪ ਹੋਇ ਇਕੋ ਦਾਣਾ: ਚਰਾ ਛਾਣਾ ਮਨ
ਹਾ॥੨॥ ਮ:੫। ਮੂਲ ਕਰਤਾ ਬੀਦਾ ਅਨੀ: ਮਨ ਬੈਰੀ ਦਸਿ
ਲਾ ਰੂ॥੧੭॥ ਮ:੮। ਗਜ: ਇਸਾ ਰੋ: ਜੇਤਾ... : ਆਕ
ਲ ਨਾ ਹੋ॥੧॥ ਮ:੮। ਛੇਦਾ ਪਾਪੀ ਕਾਮ ਹੀ ਅੰਮੇ ਧ ਸਤ ਹੋਏ ਜਾ
ਤੇ: ਇਸਤੋ ਦਾਸ ਕਾਮ ਰੂਪੀ॥੨॥ ਆਇਆ ਦੀਤਨ ਮ
ਕੁਗਹੀ: ਗੁਹੀ॥ ਤ੍ਰਨਕੋ: ਕਿਸਾ॥੪॥ ਸੂਠੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੇ
ਧਾਰ: ਧਾਰੀ॥੫॥੧੬॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ:੧। ਪੀਨਕਾ ਸਿਗਲ
ਦੀਪ ਸਿਰ ਰਾਜਾ ਸਿਦ ਨਾਭ ਕੇਨ ਗੁਣਾ ਹਿ ਧੁਗ ਏਰਾ ਜੇ ਦਾਸੀ
ਆਂਛੂਲਨ ਨੁਕੋ ਜੀਆ ਤਿਨਾ ਕੇ ਕਹੇ ਹੋ ਕਊਆ: ਕਾਗਪ
ਪਾ ਕਰ ਕਾਲਾ ਦਿਸੇ ਰੂਪੀ ਕਰਿ ਗਪਰ ਬੈਠੇ ਜੀਦਾ ਛੀਤ: ਚੋ
ਗਾ ਅਨੀ ਤਿਣ ਵ੍ਰਿਖੇ ਚਲਦਾ ਦ ਆਨਿਤ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕੇਲਗਾ ਹੇ
ਰੁਟੀ: ਤੇਤ੍ਰੀ ਹਮਨੇ ਪਜਰ ਫਤ ਦ ਭਾਰਾ ਗੁਨ ਮਾਤੁਸਦਿ
ਦ ਸਾਧਨਾ ਚਾਰਿ: ਸੀਤੂ ਦ ਚਾਰ॥੪॥ ਧਾਲੂ: ਰੇਤਾ ਦ ਰੋਹਿ
ਰੂਪੀ॥ ਧੁਮਨ ਪੋਰਿ ਜਲਦੀ ਦ ਰੈਗੁਣ ਹਾ ਦੋ॥ ਧਰਖਾਸਿ:
ਧਰਖਾ ਬਾਣੀ: ਬਹੁੰਤਾ ਹੇਸਿ: ਦੇਖੀਏ ਛੇਦਾ ਜੇ ਜੇਬੇ
ਦਮਾਤ੍ਰ ਪਰਤੇ ਕਲਾਲ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਦੇ ਫੇਰਿ ਕਰ ਸਕੇ॥੧॥ ਪਰਤ੍ਰੀ
ਪਰਬੀਦਸਕੇ ਤੇ ਚਕ੍ਰ ਕਾ ਫੇਰੁ ਜੋ ਸੇ ਬਿਰਨਹੀ ਤੇ ਸੇ ਜਗਾ ਅ
ਬਿਰਹੇ॥੩॥ ਇਕ ਪਦ ਕੇਤੀ ਨ ਅੰਗਾ ਹੇ ਸਰਬ ਸਿਮ੍ਰਤੀ॥

ਜੋਤਿ: ਹਰੀ ਦ ਕਲਾ ਦੂਜੇ ਅਰਥ ਮੋਾਂ ਚੋਰਿ: ਦਾਸੀ। ਉਪਾਈ ਓਸੇ
ਭਾਉ ਪਾਇ॰ ਨਾਮ ਕਾ ਚਾਹਉ: ਦੇਖੋ ਦੁਰਾਇ: ਜੋ ਜਿਧਾ
ਇਖ। ਬਿਖੀ ਅਚਾਲੁ: ਪਲੇ ਭਿਦੇ ਰੂਪੀ ਰਜਾਇ:। ਸਗਲਾ
ਹਰਿ ਕਾ ਕੈਸਾ ਨੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇਆ ਕਾਮਨਿ: ਨਾਲੀ ਧਾਲੇ: ਖੇਡੇ
ਖੇਲੇ: ਵਿਚਰੋ ਕੀਨਾਸਿ: ਕਿਤਨਹੀ ਦ ਕੀਨਾ ਪ੍ਰਪਤਿ ਦੇਹ॰
ਰੂਪੀ ਮਾਟੀ ਫੂਲੀ: ਫੂਲ ਦੁਨਾ ਬਿਚਾਰ: ਦਾਦਾ ਜਾਲਮ ਰੂਪੀ।
ਘਰ: ਹਿਦਾ ਇਦ੍ਰੈ ਧਾਰਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹੋ ਗਾਛਹੁ: ਜਾਂਦਾ।
ਕੁਆਰਿ: ਦਾਸੀ ਦੇਖਿ: ਸੂਰਜ ਕੇ ਉਦੋਸ ਦਾਰੁ: ਜਦ ਰੇ ਛੂ
ਦਾ ਪ੍ਰਿਉ ਪਲਸੇ ਦਹੁ ਤ੍ਰੈ ਪੇਸ ਕਾ ਕਰੋ ਅਧਾਰਿ ਤਿਆਸ:
ਤਿਸ ਨਾ ਜੇਹ ਮਰੋ ਛਲੋ ਤੋਹਿ: ਤੁਆ ਨੂਾ ਚਾਹਹਿ: ਦੇਖਦ
ਸੰਤੋਖੇ: ਸੰਤੋਖੀ ਹੋ ੧ ਲੂਘਦ: ਬੀ ਦਸੂ ਦਨਾ ਏਕਤਾਈ: ਉ
ਕਲਸਾ ਤਾਰ: ਤਰਾ ਅਧਿਲ: ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦਾਸੀ ਸੇਗਲ:
ਹ ਸਲੀ [illegible] ਹਾਰਿਆ ਦੇਦਾ ਲਾ ਕਾਢੁ: ਕਸਕੇ ਮਾਰਿ॰
ਹਾਥਾ ਨੂੰ ਕੁੰਡਾ [illegible] ਜਮ ਡਿਡਾ ਦਾ ਭਰ: ਡਰੁ ਦਤੂ ਧਕੇ ਦਾਰਿ:
ਹਰਿ ਦਰ ਦੇ ਸਤਸੰਗ ਦਾ ਹਿਦੇ ਸਰਾਧੀ: ਜਗਧਿਆ ਬੀ
ਨ: ਬਿਨਾ ਲੀਨੁ: ਜੋ ਨਹੀ ਇਨ ਸੇਵ ਲੀਨੋ ਹੋ ਏਹੋ ਜੇਹ ਰਸ
ਰਹਿਤਾ ਦੁਖ ਸਖ ਥੀ ਦੁਖ ਹੀ ਸਧੇ ਰਹੇ ਦ ਦੁਖ ਹੀ ਸਖੇ ਰਹੇ
ਬੀਤਿ: ਬਿਨ ਦ ਚੂਣੇ ਹੋ ਚਲੇ: ਚੰਚਲ ਜਾਦੀ: ਜਾਦੇ ਧ
ਤਿ॰ ਸੋਖੇ ਸਾਧੂ ਅਗੋ ਧਾਰਣ॰ ਜਿਸੀ ਦੇਖੇ: ਪਾਲੋ
ਮੇਲਿ॰ ਹਰਿ ਆਇ: ਸਖੀ ਕੋਇ॰ ਜਾਣੈ ਮਨ: ਹੇਭਾਈ।
ਤੂ ਅਭੂਲੋ॰ ਪਿਛੋ ਨ ਭੂਲੋ॰ ਆਤਾ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ਭੂਲੋ॰ ਅਰੇ
ਦ: ਤੂ ਅਭੁਲਾ ਭਉ ਨ ਭੂਲੈ ਕਦੇ ਹੇ ਨਾਹਿ ਸੁਣਾਇਓ ਸੁਣੇ॥
ਸਟਉ: ਧੁਤਾ ਸਬਦੁ: ਸੰਸਾਰਾ: ਨਾਥਿ: ਵਿਚਾਰਾ ਦਿਖਾਣ॰
ਕੇਵਰਹਿ ਦ ਦਿਖਾਨ ਕਰਦਾ ਲੋ ਕਲ: ਅਜਰੋ ਦ ਦਾਸ॰ ਬੀਆ
ਕਲ ਜੋ ਦਾਹੀ: ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ: ਦਰ ਤਕ ਕਹਣਾ ਸਧਾਦ:
ਉਪਦੇਸ ਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਧਰਾ॰ ਗਿਆਨ ਦ ਲਸੂ ਤਾਰਿ: ਇਕੁ
ਸਾ ਤਪਤੁ॰ ਸਤਸੰਗੋ ਧਾ ਤਿਸ ਸਾਹਿ: ਹਰਿ ਸਾਰੂ॰ ਸਭ।
ਸਾਚੀ ਕਰਣੀ: ਨਾਮ ਜਪਣ ਸਿਹਆਣੁ: ਪਿਰ ਹੂਏ ਦਤੁ॥

ਰਵਉ: ਭਤੋ ਭਾਵਉ: ਚਾਹੋ ਹਉਮੈ ॰ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਆਦਿ ਖਾਇਆ ਦਿ
ਸਿਆਣਿਆ ਹੂ [illegible] ਗ ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਬਾਰਾ: ਤੇਰਾ ਮਰੀਐ:
ਮਰੀ [illegible] ਅਉਖਧ ॰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖ ਕਰੇ ਦੂਰ ਤੇ ਸੁਖ ਦਾਤੇ
ਧੁਸੈ: [illegible] ਧੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਜਰ ॰ ਜਗਾ ਦੇ ਖਿ ਕੇ ਦੇਖਾਉ
ਦੁਖ ਅਪਨਾ ਦੇਖ ॰ ਆਪੁ ਸੋ ਮਹਲੀ: ਮਹਲ ਦਾ ਲੋਆ ਨੂ
ਆ: ਮਨ ਜਾ ਜੀਤਾ: ਚਿਤਾਰਾ ਅਤੀਤ: ਨਿਰਲੇਪ ਸਹਜ:
ਸਾਂਤਿ ਪੂਰਬਕ ॰ ਮਰਉ ॰ ਜੀਵਤ ਭਾਵਤੇ ਤਉ ਜੀਵਦਾ ਹੀ ਜੀ
ਵਹੁਗੇ ਆਪਣੇ ॰ ਦਾਸ ਗੁਰ ॰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰਦੇ: ਉਚਾਰੇ ॥
ਹਿਤ ਚੀਤ: ਚਿਤ ਦੇਹੀ ਤਾ ॥੪॥ ਮ: ੧ ॥ ਨਾਗੇ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈ ਭਸਮ
ਸ: ਭਸਮ ਕਰਕੇ ਜੋਗ: ਜੁੜਨਾ ਤੋ ਨਰਾ ਕਹੇ ਤੂ ਮਕਾਜ
ਣਾਹੇ ਕਾ ਕਹੂ ॰ ਮੇਰਾ ਪਾਇ: ਪਾਤਾ ਪੇਖਣੁ: ਪੇਰ ਧੋਧਨ
ਜਾਹਿ: ਜਿਸ ਕਰੋ ਆਪ ॰ ਭਾਵਾ ਪਾਕਤੇ ॰ ਕਿਉ ਮਿਰਜਿ: ਪ
ਲੋ ਸਰਗਲੀ ॰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਅਚਾਰ ॰ ਕਰਤਣਾ ਟਿਕਾਵੈ ॰ ਮਨ
ਧਾਤ ਦਰ ॰ ਸਿਖ ਰੂਪੀ ਫੂਲ ॰ ਪਰਮਾਣ ਦਿ ਬੇਲ ॰ ਸਰਧਾ ਰੂ
ਪੀ ਮੀਤਿ ॰ ਸੰਤਾ ਤਰਵਰ ॰ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਫਲੇ [illegible]
ਧਨ ॰ ਜੈਸਾ ਰਰੂਪੀ ਸੋ ਭਜਨ ॰ ਕਰਹ ਹੇ [illegible]
ਦੈ: ਜਪੇ ਦਾਸ ਹੋ ਕਰਾ ਬਾਪ ॰ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕਟ [illegible] ਅਮਰ ਜੋ [illegible]
ਪੀ ਗਉ ॰ ਉਪਨਾ ਛਿਦ ਰੂਪੀ [illegible] ਰ ॰ ਗੀਤਾ ਰੂਪੀ ॥੧॥ ਦਿ
ਸਿਖ ਰੂਪੀ ਵਛਾ ਗਊ ॰ ਭਗਵਤ ਰੂਪੀ ਦੁਧ ॰ ਉਪਦੇਸ
ਰੂਪੀ ਕਾਮ ਰਬਾਜੋ ਨਾਲਿ ਆਉ ਹੁ ਜਾਣੇ ਮਥਿ ॰ ਪ੍ਰਣ
ਰੂਪੀ ਹੇ ਜੋਤੀ ਅਸੰਖ ਜੀਆ ਸਰ: ਸਦ ਸਾਗ ਹੀਰ: ਸਮੁ
ਹਾ ਹੀਰ: ਸੁਧਾ ਲੋਗ ॰ ਤੇਰੇ ਧਾਜਦੇ: ਬਾਰਥਾ ॥੭॥ ਉ ਮ: ੧
ਪੀਠ ਕਾ ਏਹੁ ਸਬਦ ਕੇ ਮੈਨਾਨ ਕਮਾ ਹਿਧੁ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ॥
ਨਉ ॰ ਖੰਡਾ ਸਾਤ ॰ ਦੀਪਾ ਚਉਦਹਿ ॰ ਲੋਕਾ ਤੀਨ ॰ ਗੁ
ਣਾ ਚਾਰਿ ॰ ਜੁਗਾ ਮਹਾ ਲਤਿ: ਮਹਲ ਦਾਸ ਮੁਹਾ ਚਾਰਿ
ਦੀਵੇ: ਵੇਦ ਚਹੁ ਜੁਗਾ ਦੇ ਹਾਥਿ ਏਕਾ ਏਕ: ਇਕਾ ਇਕਦੀ
ਪਾਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਪਾਵਕ: ਅਗਨੀ ਦ ਦਾਸ ਲਸਕਾਰਿ: ਸੈਨ
ਸਿਕ ਦਾਰੀ: ਠਾਣੇ ਦਾਰੀ ਮਿਲੇ ॰ ਖਾਣਾ ਦੇਰਾ: ਚਾੜੀਸਾਂ
ਉਣੀ ਭਾਰ ॰ ਜੋ ਜੀਵੰਦੇ ਸਾਧੂਰੁ: ਸੰਤੋਖਾ ਨਾਰਦ: ਮ
ਨਾਮ ਧੇਰ: ਅੰਦਰ ਮਧੇਰਾ ਲਹਾਰੀ: ਧੇਰੂ ਪੂਜੀ: ਕ
ਸਾਮਨ ਸਾਰ ਦਾ ਪੂਜਕੇ ਕੂਟ ਦਾਰੀ: ਚੁਰਾਲ ਧਜੀਧੁ

ਹਿਮਣ ਹੋਤੇ ਸੇਖਾਂ ਦੀ ਕੇਵਲ॰ ਮੈਂਦਗਾ ਕਾਰਿ॰ ਤ੍ਰੈ ਨਾ ਰੂਜਾ: ਅਸ
ਤੁਵਾ ਨੀਲ॰ ਕਾਪਾ ਹਿਰਣ ਹਾ ਹੇਥਨ ਵਾਰੀ ਅੰਮੀਆਂ ਕਹੀਂਦਾ
ਹੈਂ ਜੀਆ॰ ਨੂੰ ਅਦਰ: ਹੋਰ ਭਈ ਅੰਮੀਰਾ: ਰਾਜਾ ਜ਼ੁਹੰਗਤੇ:
ਸਕਤਾ ਨਾਮ ਸਕਾਰ॰ ਨੂਹੀ ਸਲੂਆ ਉਸਤਾਦ॰ ਰਹੀਸ
ਹਤਾ ਇਕ ਬਿਨਤੀ ਸੁਣੋ। ੮। ਅਮ੍ਰਿਤ: ਜਲ ਏਹ ਕਿ
ਛਕੇ ਈ ਦ੍ਰਿਹਾੜੀ ਲਾਹਾ ਮਿਲੇ ਮੇਰਾ: ਏਕਾ ॥੮॥੧॥ ਮ:੧॥
ਧਾਲਕ: ਮਨ ਭਰਮਾ ਈ॥ ਭਰਮ ਦਾ ਠਾਕਰ: ਗੁਰਾਇ
ਕਤ: ਏਕਤਾ ਮਿਰਤਕੁ: ਮਿਟੀ ਰੂਪਾ ਮਾੜਾ: ਮੁਰਦਾ ਹੂਆ
ਇਆ॥ ਚੋਇਆ ਹਰਿਆਂ ਗਾਣਾਂ ਸੋ। ਰਜਿਆ: ਤਦਾ ਕਾਰ
ਗੁਰ॰ ਜੋ ਮੁਖ ਹੈਂ ਘਰ: ਤ੍ਰਿਦੈ ਮੋਂ ਦੀ ਨਾ ਧਰਿ ਦਇਆ
ਲੂਮਦਾ ਦੀਨ ਤੇ ਦੀਨ ਉਪਰਾਜਾ ਵਰੀ: ਜਰਦਾ ਕਿਛੁ॰ ਦੀ
ਆਪ ਜੁਦਾ ਮਾਦਾ ਮਾਰ ਕਾਗਜ਼ਾ ਹੀਰ ਹਾ ਆਣਇ ਦੇ ਆਗੇ।
ਕੈਸਾ: ਭੇਜੇ ਤੇ ਅੰਤ ਕੋ ਧੋਜ: ਪਤਰ ਗੁਣਾ ਤਤੁ ਲ॰ ਮਾੜਾ ਮਲੂ
ਕੀ: ਚੂਆ ਤੀ ਕਛੂ ਗੁਣ ਨ ਰਹੀ ਕਛੂ ਹੋਰ ਲੇ ਏਰੂਨ ਪੂਰਾ
ਜਾ ਜਾ ਸੋ ਹੂ ਪਦੇਸਾ ਆਪੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਹਜੇ: ਸਹਜੇ
ਦਾ ਤਾਰਾਂ ॥੧॥ ਮੁ: ਪ। ਅਸਟਪਦੀਆ ਸਾਖੀ॰ ਆਂਦੇ
ਨ॰ ਤੁੰਮਤੇ ਨਿ: ਤੈਰਾ ਧਮ: ਤੀਕਾ ਅੰਗ ਜਟਧਾਰਿ: ਚਰ
ਨ ਉਤੇ ਚਰਨ ਧਰ ਕੇ ਅੰਤ ਧਾਰ: ਅਉਖੇ ਵੇਲੇ ਧਾਲ:
ਮੋਟੀ ਮਿਲਿ॰ ਧੀ ਨੇ ਨਾ ਰਹਿ: ਹਤਾ ਮੇਦ: ਏਦ ਨਿ
ਸਚੇ ਕਾਰਾ ਕਹੁ॰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਪਾਇ: ਪਉਰਾਖਿ॰
ਕਾਲੁ ਤੇ ਏਕ ਰੰਗਿ: ਇਕ ਰੂਪਾ ਅਨੂਪ॰ ਤਰਾਸੇ ਵਾ ਜੋ ਹੈ
॥੧॥ ਮ:੧॥ ਖੀਰ ਖੰਡ: ਜੂਨੀ ਪਾਣ ਉਕੇ ਮਰੋਂ ਦਾ ਹੀ ਮਰਦਾ ਹੈ
ਕਾਜ॰ ਮੈਂ ਧਾਦਰ ਵੰਤਾ ਕਰਤੇ: ਕਰਦਾ ਲੇਭੁ॰ ਭੂਪੀ
ਨ ਦੀਮੇ। ਧਾਧੇ: ਬਾਧਾ ਵਦਿਆ ਪਉਤ: ਧੈ ਦੋਆਈ
ਠ: ਪਿਆਰਾ ਬੀਜਿ॰ ਕੀਤਾ ਪਾਨਿ: ਭੋਗੇ ਕੀਨੇ: ਲੀਨੇ।
ਸੋ॰ ਸਚੀ ਧੀ ਕਰਮਿ ਆ ਕਰਿ ਕਿਰਤਿ ਰੇਖਾ ਛੁਟਦਾ ਅਰਥ
ਕਰਮ ਜੋ ਕਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀਤੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਲਿਖਤ
ਪਈ ਤਿਸ ਕਰ ਭਰਮਿਆ ਕਰਤਾ॰ ਪੇਰ ਧਾ ਕਰ ਨਾ
ਰਮ ਧਾ ਮੇ ਸੇਹੀ ਤੀਜਾ ਤੂ ਕਰਣ ਹਾਂ ਅਗੋ ਉਚਾ॰
ਪਿਛਾ ਬਹੁ॰ ਤ ਅਧਾ ਤੇ ਅਧਾਰ॰ ਆਗੋ ਗਲਾ ਤੂੰ॰ ਰਹ
ਨਾ ਰੂਪੀ ॥੨॥੧॥ ਓ ਧਸੀਤ ਕੀ ਦਾਰ ਮ: ਧਾਤਿ ਨਪਉੜੀਆਂ

ਰਚੀਆਂਜਬਬਿਮ੍ਰਤਕਪਰਤਾਂਜੀਵਿਦਜਾਵਲਾਂਗਰੀਕੁਹਿਆ
ਪ੍ਰਸਾਦਿਤ੍ਰਿਆਰਹੈਤਾਂਤ੍ਰਿਨਹੀਰਹੀਆਂਜਣਾਦਾਜੋਸਿਖ
ਹੋਦੇਪ੍ਰਸਾਦਿਤ੍ਰਿਆਰਹੈਵੈਤਾਂਅਦਬਕਰੇ।ਗਰਪਿਛੈਦ
ਇਪਹਿਲਾਏਹੁਫੇਰੁਦੇਵੋਤਾਬੀਗੁਰਦਾਸਦੀਆਂਇਕਟੋ
ਗੁਰੂਕੇਗਾਦੀਪਰਿਜਿਕਰਕੇਪੜ੍ਹੋ।ਗੁਤਿ:ਨਰਦੇਹੀ।ਵਣਿਤ੍ਰ
ਣੋਕਾਅਸਾਰ।ਜੋਤ੍ਰਿਭਵਣਿਹੈ।ਛਾਈ॰ਧਾ।ਕੁਪੀ।
ਧਾਈ॰ਜਨਮੈ।ਢੋਆ:ਪੇਰਾਨਾਮਦਾ।ਦਰਸ:ਦੇਵ॥
ਕਵਾਨਿਰੋਆ:ਅਰੋਗ।ਮੋਆ:ਮਰਨਾ।ਤਾਪ੍ਰਸ੍ਰਾਇ
ਕਪਦਦਾਂ।ਉਤ੍ਰਾ।ਖਸਮਤੇਉਪਜੋ।ਖਸਮਕੇਵਿਖੇਰਹੈ
ਖਸਮ॰ਕੇਵਿਖੇਸਮਾਵੈ।ਸਹਾਵੈ:ਜੋਭਨੀਕਾਲਵੈ:ਸਦ੍ਰ
ਸਾ॥੩॥੧੯ ਬਸੰਤਕਬੀਰ।ਗਾਧਰਤੀ॰ਕੇਲੋਕਾ।ਅਕਾ
ਸ॰ਕੇਲੋਕਾ।ਮਉਲਿਆ:ਹਰਿਆਹੋਇਰਹਿਆਹੈ।ਪੂਗਾ
ਸ॰ਰੂਪਹੈ।ਵਰਾਇ॰ਪ੍ਰਕਾਰਾ।ਸਿਉ:ਸਹਿਤ॥੧॥ਸਕ੍ਰੇ
ਜੀਵਅਹਿਕਾਰਸਿਯੁਤਹੈ।ਭੇਦ:ਪ੍ਰਕਾਰ।ਅਰੂਰ:ਅਕੁ
ਰੂਰ।ਅਲਿਕੂਰ!ਪ੍ਰਛਾਵਾ।ਧਾਰਿਲੈ।ਕੁਰ:ਸਪਨੁਰੇਂਦਾ।ਫੁਲੇ॰
ਸੁਰਗਮੇ।ਜਾਗਤੇਈਸੁਏਹੈ।ਬਾਹੁਪ੍ਰਕਾਰਕਰਿਕੇ।ਜਗਤ:
ਜਾਗਣਾ।ਸੋਵਤ:ਸੋਵਣਾ।ਬਾਹੁ॰ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ।ਸਾਰ:ਸ੍ਰਿ
ਸ੍ਰਾ।ਦੇਹੀ:ਜੀਵਾਂ।ਅਧਿਕ!ਬਹੁਤਵਾਬਹੁਤੋ।ਦ੍ਰਾਮ॥
ਦੋਅਰਥਹੈਂ।ਸਿਖਨੇਕਹਿਆ।ਜਗਤਸਤਕੇਅਸਿਤਹੈ।
ਕਬੀਰਜੀਕਹੈਂ।ਜਾਤਿਸੇਸੋਹੈ।ਜੈਸਾ।ਹੋਇ:ਨਚੀਆ।ਕ੍ਰੋ॰
ਨੇ।ਸੂਦਕ:ਅਸਥਣਾ।ਕਲਾ।ਸਮੇ।ਮੁਕਲਾਈ:ਮੁਕ
ਲਾਵੈਆਂਹੀ।ਹੁਰੀਆ:ਛਾਲਾ।ਬਾਸਨ:ਵਾਂਰੋ॥੧॥ਅਰ
ਬਾ।ਹੋਇ:ਮਾਇਆ।ਖਸਮ:ਈਸ੍ਵਰ।ਜਾਇਆ॰
ਹੈਜੀਵ।ਪੁਤ੍ਰ॰ਜੀਵਕਾ।ਬਾਪੁ॰ਈਸ੍ਵਰਨੇਚੇਤਨਤਾਏਕ
ਰਖੇਲਾਇਆ:ਚੇਸਟਾਕਰਾਈ।ਬਿਨਅਸਥਣਾ:ਸੋਹਿ
ਰਖੀਦੁਧਾ।ਸੁਤ:ਜੀਵਕੇ।ਸੰਗਲਾਈ:ਆਪਣੀਸੰਗਿ
ਬੈਠਾ।ਆਉ॰ਮਾਇਆਰੂਪੀ।ਮਨਪਰਗਾਬਿਨ:ਸਾਧਨ
ਰੂਪੀਪਾਵਾਂ।ਬਿਨਾ।ਹੁਰੀਆ:ਛਾਲੀਸ੍ਵਰਗਆਦਿਦਾਸ
ਨਾ।ਬਦਨੇ।ਬਿਨਮਨਹੋ।ਸਤਾਂ॰ਦੇ।ਸੰਗਲੋਗਪਾਇਕੇ।
ਅਵਿਦਿਆਰੂਪੀਨਿੰਦ੍ਰਾ।ਬਿਨਾਸੀ ਸੋਵੈ।ਜੀਵਦਸ਼ਾਦਸੀ

ਨ੍ਰਿਆਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀਖਿਰੁਕਾਰੂਛੁ ਬਾਸਨ:ਆਸਰਾਨਹੀਤਿਸ
ਖੀਰਨੂ ਨਥਿ ਛੁਵੈ: ਚਾਹੇਆਣਇਆਰੂਪੀਗਊਣਿਨ ਅਸਥਨ:ਸੁ
ਖਾਂਤੋਇਸਜਣਾਂਈ ਛਵੇਰੀ:ਸੁਖਰੂਪਾਖੇਤ੍ਰੋਬਿਨਹੇਜਰਿਆਖ
ਣਾਆਪੁਤਿਸਮੈਥਾਨੂਪਨੇਰੀਮਾਨਤਾਹੈਗੁਰ੦ਪ੍ਰਪਤੀਦੀ
ਥਾਣ੦ਭਗਤੀਰੂਪੀ।ਤ੍ਰਛਿਦਾਥਹੁਬਾਲੁਸਖਾਸਿਗਲੀਏ
ਆਲ:ਪਰਕਾਜਾਲਿ:ਧੀਧਾਬਾਧਾ:ਪਾਂਧਾਧਾਇ੦।ਲਿਵੇ
ਪਾਂਧੇਕਹਾਤ੍ਰੂਰਾਮਾਗਿਰ੦ਜਲਦਾਲੋ ਪਹਾਰੂ੦ਜਲਾਬਿਠਾ
ਗਾਰਿ:ਗਲਾਦ ਕਲਿਕਾ ਪਾਲਿ:ਪਾਇਣਾਕੋਧਿਓ੦ਬਾਹਰਾ
ਰਸ੦ ਮਨਮੈਂਨਕੂੰ:ਕਰਕੈ ਛੁਟਿਦੇਓ:ਮਾਰਿਓ ਨਧਿਦਾਰਿ:ਚੀ
ਰਕੈਧੋਣਾਭੇਦ:ਭਾਇਆਹੈ ਪਾਰ:ਐਤਾਧਾਰ:ਦੇਰੀਾਤੁ
ਗਾਮੈਅਵਤਾਰਧਾਰਕੇਦਾ ਗਿਰਜਲੁਆਗਨਤੇਦਾ ਧਾਰ:
ਬਾਲਕੋ।ਪਾਹਿਰ:ਚੌਰਾਣਿਆਕਾਹਿ:ਕਿਸਨੂਚਪਲਰੂਪੀ੦
ਕਾਮਾਦਿਆਨਾਰਿਕਮਲਿ:ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਸਭਕੀਸੈਭੀਸਾਨੈ।
ਸਾਰ:ਸੀਧਾਲੁਕੋਪਆਣਥਿ:ਅਸਤਨਮਭੂਰਕਰਾਧੀਰ:
ਹੇ:ਸ੍ਰੀਜਮਾਦਾਨੋ।ਸਾਗਰ੦ਤੁਰੈਾਰਉ:ਉਚਾਰਦਾਹੈ।੫॥
ਨਾਇਕ੦ਜੀਵਰੂਪੀਆਕਮਾਣਿ੦ਬਨਜਾਰੇਪਬ੍ਰਰਧ:ਬੇਲਦ
ਪਾਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾਰੂਪੀਆਸਿਰਿ੦ਸਾਥਾਕਾਚ:ਕਚਾਹੈ ਨਉਦੂਆ
ਰੇ ਥਹੀਆ:ਚਦਾਤ੍ਰੀਆਂ।ਗੋਨੈਇੰਦ੍ਰੀਆਂਰੂਪੀਕਸਨ:
ਸੇਥੇ ਥਹਤਰਨਾੜੀਆਂਰੂਪੀਦਣਜ੦ਦਿਸੈਰੂਪੀਅਲੁ੦
ਸਾਸਰੂਪਆਣਥਿਆਜ੦ਪਾਪਰੂਪੀਸਾਣਿਤ ਸੂਤ:ਸਤੌਧਣੂ
ਕਾਸਰੀਰਾਭਾਦਨੀ: ਸ੍ਰਧਾਜਗਾਤੀ:ਗੁਣਹਾਰਾਰਿ:ਖਿ
ਚਾਖਚੀਾਧਨਜਾਰੇ੦ਜੀਵਰੂਪੀਪ੍ਰਜੀ੦ ਨਦਸਾਰੂਪੀ
ਟੂਟ:ਪਪਾਟਾਟਾਂਡੋ:ਸਾਥਾਫੁਟ:ਤਤਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾਦੇਦਤਿ
ਔਂਸੋਮਿਲਗਏ।ਸਰਸੀ:ਜੌਦਰੇਕਾਸਹਜ:ਗਤਾਨ
੬।ਪੀਠਕਾਕਬੀਰਜੀਐਸੇਦੈਸੇਬਾਣੀਨਿਪਾਦਤੇਸੈਂਪ
ਰਤਦੇਖਕੈਕਹਾਭਗਤਹੋਕਰਐਸੀਕਰੈਤਬਕਹੇਹੈ
ਮਾਤਾ ਜਠੀ:ਅਧਿਦਿਤ੍ਰਾਫੁਲ:ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਆਆਦਹਿ:ਦੇ
ਸਾਜਾਹਿ:ਬਦੇਸਾਣਇੰਦ੍ਰੀ:ਲਿਕ੍ਰਾਬ੍ਰਹਮ੦ਹੋਗਤਾ॥
ਪਰੀ:ਪਾਈਹੈ।੭।੧੬ਲੋਕਾਕਹਾਸੀਰਾਮਾਨੰਦਜੀਕੋ
ਬ੍ਰਹਮਅਸਥਲਪੂਜਨਚਲੇਆਨੁਸੇਲਾਹੇਤੋਕਹੇਹੈਂ

ਕਤ ਜਾਈਐ: ਕਿਥੇ ਜਾਵੇਂ: ਪੰਗ੍ਰਾ: ਪਿੰਗਲ: ਹੀਰਾਦਾਸ ਮਨਾ।
ਭੁਈ ॰ ਥੀਆ ਉਮਗਿ: ਚਹਾ ਗੁਰ: ਰਾਮੂ ਠਾਇ: ਸਭ ਸਥੂਲ
ਜੋ ਧਾ ਹਰੂਪ ਦਿਦਾ ਲਬਾ: ਬੇਦ: ਦੇਖੇ ਪੁਰਾਣ ॰ ਜੋਇਆ ਤੂ
ਰਿ: ਤੁਮਾਰੋ: ਸਕਲ ॰ ਸੰਕਲਪ: ਬਿਕਲ ॰ ਪਾ: ਸੁਆਮੀ:
ਗੁਰਾ ੧।੧ਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ: ਸੰਕਟਵੈ: ਸੰਕਟ ਦੇਵੈ: ਭਜੈ:
ਭ੍ਰਾਮੈ ਕੁਲ ॰ ਜਾਨਕੀ ਦਾਦਕੀ: ਮਾਤੁ: ਧਾਰਦਾ ਹੈ: ਕਾਮਾ।
ਕਾਂਮਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮਾ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਜਾਂ ਸੇਵਕ ਹੋਵੈ ੧। ਨੀਝ
ਰਿ: ਇਕਰਸਾ ਬਾਜੈ: ਚਲੀ ਦਾ ਹੈ ਕਾਇਆ ॰ ਪੁਰਖਰੂਪੀ
ਤਾਰਿ ਤਾਰਿ: ਤਾਰੂ ਤੇ ਤਾਰਿ ਲੈ ਬਾਪ ਤਾਰਿ ਲੈ ਤਾਰਿ ਲੈਵ
ਹੇ ਤਾਰਿ: ਮਲਾਹ ਹੋ ਤਾਰਿ ਲੈ ਅਨਿਲ: ਪਵਨ ਦਾਸ ਨਾਰੂਪੀ
ਬੇੜ੍ਹ ॰ ਤਨ ਰੂਪੀ ਖੇਵ ॰ ਰੋਕ ਪਾਇਆ ॰ ਜਪਤਾ ਬਾਹਿ ॰
ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ: ਦਾਸ ਫੇਰੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਸਾਧਨ ਕੇ ਜਾਵੈ ਪੀਛੋ ਨਾ
ਗੀਧ ਸੁਤ ਕੀ ਗਾਡੀ ਲਿਆਏ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਵਲਿ: ਆਦਿ ਵ
ਨਉ ਦੇਹੀਆਂ ਧੂੜ ਮਣੀ: ਮੈਲ ਪਏ ਗਾਦੀ ਗੋਡਾ ਗਾਡੀ ॰
ਲੈਕੇ ਤਿਨਕਾ: ਹੂੰਮਕ ਸੋ ਪਨਕਤ: ਗੋਹੇ ਕੀ ਗੋਲੀ: ਥੂ: ਧੂ
ਕੈਸਾ ਟਿਟ: ਭੂਤਣੀ ਕੀ ਤੀਦਾ ਹਾਂਕਤੀ: ਰੇੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ਪਰੋਰਾਹ:
ਪੇਮਾ ਬੀਰੱਤਾ: ਬਿਸੇਖ ਰਾਤ੍ਰ ਹੈ ਪੀਠ ਕਾਇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹਾ
ਪਟਸਾਲ ਕਾਰਿ ਧਰੋਤ ਧੂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ॰ ਚਰਨਾ ਦੇਵ: ਹ
ਭਿਆ ਇਕ ਅਰਥ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਹੁਜਾ ਅਵਲਿ: ਬਾਲ ਅਦ
ਸਬਾਰੋ ਧੂੜਿ: ਧਰਤੀਆ ਵਿਕੂਤਾ ਮਣੀ: ਮਈ: ਸਰੂਪ
ਗਾਡੀ ॰ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਚਾਲਤੀ: ਚਲਾਵਤੀ ਹੈ ਦਾਪੀਅਤ
ਨਕਾ ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਬਾਰਿ ॰ ਜਤ ਸੈਰਗਾ ਬੇਦਨ ॰ ਦੇਹਿ ਦਸ਼
ਲਾਡਲੀ ॰ ਬੁਧੀ ਧੋਵੀ ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਪੀਠਕ ਤਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪ
ਤੋ ਹਰਿ ਚਰਨਾ ੩।੧ਉ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪਹਿਰਾਵ: ਦੇਹ
ਬੀਤ੍ਰ ਦਸ ਤ੍ਰਾਹੋ ਊਭਿ: ਗਰਬਾ ਕਾਇ: ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਰਾਜੁ ॰
ਜੂਠੀ ਰੂਪੀ ਪਰੁਵੈਸ: ਝਾੜੀਆਂ ਰੂਪੀ ਅਧ: ਆਪਣੇ।
ਵ ਜਲਾਵਤ ਤੋਕੋਟ ਟੇੜ੍ਹੇ: ਕਰੇ ਕਰਮਾ ਸਹੇ: ਸਹਾਰੇਗਾ।
ਕਾਮ: ਪ੍ਰਯੋਜਨਾ ੧।੧ਉ ਕਬੀਰ ਜੀ। ਦੋ ਅਭਖ ਹੈ ਏਹ
ਬਾਹਜਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਘਰੁ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸੁਆਨੀ ਆਈ

ਤ੍ਰਿਸਨੋਕਹੇਹੈਂ।ਸਭਹਿ:ਗਊਆ।ਬਾਲ:ਰੋਮੁ।ਚਾਕੀ॰ਕਿਉਂ।ਭੂ
ਰਿ:ਆਣਾ।ਚੋਲੈਤ੍ਰੁ:ਪਰੌਲਾ।ਕੋਉ॰ਕਮਾਲਾ।ਦਿਆਈਟ॰ਪ
ਕ੍ਰਾਦੁਰੀਮ॰ਕਚੀਆ।ਵਿਅੰਤਰੀਵਕੋਂ।ਦੂਜਾ।ਅਰਥੁਕਹੇਹੈਜੋਦਿ
ਕੋ।ਸੁਗਹਿ:ਦੇਵਤਾ।ਚਾਲ॰ਧਰਮ।ਮਾਰਗਮੇਂ।ਪਹੁੰਚਾਇ:
ਪਹੁਚਾਇਬੀਰੂਪੀ।ਬਾਲ:ਵਾਲਸੁਭਗੁਣਾ।ਰੂਪੀਦਿਪਹੁੰਚਾਇ:ਪਿ
ਛੁਤੇਰੇਗੁਣਕਹੀਦੇਨੇ।ਘਰਿ:ਹਿਰਦੇ।ਹੇਜੇਹਰੀ।ਦਾਦੂ:ਦਿਲਾ
ਰਕੇ।ਖਾਇ:ਧਾਰਾ।ਕਿਸੀ॰ਦੇਵੀਦੇਵਤਾ।ਚਕੀ।ਅਲਾਇਆ
ਰੂਪੀ।ਨਚਾਣਹਿ॰ਕਿਉਂ।ਚੂਨਿ॰ਨਮ੍ਰਰੂਪੀ।ਚੀਕਰਾ॰ਸੀਰ
ਰੂਪੀ।ਛੀਕਿ॰ਸ੍ਵਰਗ।ਰੂਪੀ।ਪੀਠਕਾ।ਸ੍ਵਰਗ।ਗਇਓਇ।ਸੁ
ਕਰੀ:ਈਰਖਾ।ਰੂਪੀ।ਸੋਟ॰ਮਿਤ੍ਰਵਣਰੂਪੀ।ਕੁਚੀਰ॰ਪ
ਛੇਤਾ।ਪੀਠਕਾ।ਅਬਾਤੇ।ਆਗਾ।ਕੋਉ॰ਕਰਮਾ।ਈਟ॰ਸੁਤ
ਮਾਰਨਾ।ਦਿਆ।ਦ੍ਰੀਮ॰ਦੇਹਿਦੇਰੋ।ਗਾਵੋਂਦਾ।੧।੧।ਓਸਾਰਗਮ:
੧।ਜੋਤਿ:ਪ੍ਰਕਾਸਕਾ।ਸਬਦੁ:ਉਪਦੇਸ।੧।ਹੀਨ॰ਗੁਣਾਂਤੇ।
ਹੋਛੀ॰ਸੰਸਾਰਕਾ।ਸੂਠੀ॰ਬਾਣੀਕਰਕੇ।ਤਨਿ:ਡਾਲੇਸ
ਬੀਰ॰ਪੀਰਾ।ਅਰੋਗੀਲੇ।ਅਨਦੀ।ਕੁਤ ਭੀਤੇ ਭੂਰ ਭੀਰੋਪ
ਕੁਹੋ।ਕੁਤ:ਵਰਤਮਾਨਾ।੧।ਸਦ:ਭਜਨਰੂਪੀ।ਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮਾ।
ਜਲਦਤੁਜੋ।ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮਹੈ।ਕਮਲ॰ਦਤਾ।੧।ਅਰਥਤੁਹੈ।
ਉਨਦ:ਓਰਕ੍ਰਾ।ਬੈਰਾਗੋ:ਰੀਜੈਹੈ।ਤਰਵਰ॰ਸਣਦੇ।ਬਿ
ਰਖ॰ਬਾਗਾਂਕੇ।ਤੇਜੋ।ਪਰਬਿਰਹੇ।ਧਨ:ਨਾਰੀ।ਸੁਹਾਗੋ:
ਅਨੰਦਹੋ।੧।ਅੰਝੀਵਾ।ਉਨਦ:ਉਤ੍ਰਕੇ।ਕਨਾ।ਕ੍ਰਿਪਾਲੁਹੋਇ
ਕੇ।ਪਨਹਰਿ॰ਗੁਰੂਰੂਪੀ।ਬਾ।ਦ੍ਰਾ।ਗਾਰਜੈ॰ਵਰਨਰੂਪੀ।
ਜਲਵਰਸੈ॰ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ।ਕੋਕਿਲ॰ਬਪੀਹਰੂਪੀ।ਸ
ਰ॰ਮਨਰੂਪੀ।ਤਰੋਵਰ।ਸੋਵਰਗੁਣਾਂ।ਰੂਪੀ।ਬਿਰਖਾ।ਣਿਹੰਗ॰
ਸ੍ਰਿਦ੍ਰੈਰੂਪੀ।ਕ੍ਰਾਇਅੰਗਮ॰ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ।ਇਨਾਕਰਘਰਿਪ
ਰਧਨੁਸੁਹਾਗੋ।ਕਰ।ਕ੍ਰਿਪਾਲਹੋਇਕਰਗਗਾਂਵ।ਚਨਉਪਦੇ
ਸਦੀਆ।ਬਾਧਿਮਨਬੈਰਾਗੀ।ਸੋਸੰਜੋਗੀ।ਜੈਸੇ।ਤਰਵਰ:ਚੰਦ
ਨਾਤਿਸਕਰ।ਕੁਇਅਗਮ ਪ੍ਰਮਿਨਹੋ।ਇਆ।ਬਿਰਖ[illegible]
ਗਬਿਹਿਰਗਮੇਂ।ਹੋਏਹੈ।ਤਰਵਰ।ਰੂਪਿਰਘਰਪਾਨ੍ਹਸੁਹਾਗੋ।
ਤ੍ਰਾ।ਅਰਥਾ।ਕਾ।ਕੋਚਿਲ:ਅਪਾਵਿਤ੍ਰਾ।ਕੁਰੂਪਿ।ਨਸਟ
ਈ।ਕੁਨਾਰ:ਭਾਰਜਨਾਰੀ।ਕੁਲਖਣੀ:ਆਸੀਗਣ

ਵਾਲੀਆ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਰੰਗੁ: ਅਨੰਦੁ ॥ ਰਸਨਾ: ਜਿਹਬਾ ॥੩॥ ਦਾਰਦ ੦ ਅਭਿ
ਤਹਕਰਣਕੇ ॥ ਕਾਮ: ੧ ॥ ਸਨਬੰਧੀ ੦ ਵਾਲੀਆ ਜੁਰਾ: ਜਾਣਕੇ ਯਾ
ਰੀ ੦ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੪॥੩॥੧੯ ਮ: ੫ ॥ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤ੍ਰਿ ॥ ਭਾਈ ੦ ਬੁਧੀ ॥
ਕੂਰਿ: ਕੂੜਾ ॥੧॥ ਲਖਾਰੀ: ਲਖਿਆ ਹੈ ॥ ਛੂਟੈ ਦਾਸ ਸਰਣਪਰਣੀ ਪਰ੍ਹ
ਕੂਰਿ ਰਾਕਲ: ਸਕਤੀ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਕਰਾ
ਹਰੀ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੁਪਾਇਆ ੦ ਉਪਦੇਸੁ ਪਰਚਾ: ਪ੍ਰੇਮਾ
੩ ॥ ਸਹਜ: ਅਨੰਦ ਤਬ ਪਾਇਆ ॥ ਮਨੁ ਕਾ ਮਨੋਤ ਨੂੰ ਮਾਨੀਆ ਛੂਟੇਦਾ
॥੧॥ ਮਨੁ ੦ ਕੋ ਮਾਨੀ: ਮਨੀ ਕਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋ ਕਾ ਜਨ ਸੇਵ ਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਹਾ
ਦੀਨ ਜਨ ਉਪਰ ਦਾਇਆ ਲਹੋ ਕਾ ਜਨ ਸੇਵਹੁ ਆਏ ॥ ਕਰੇ ਕਾਲਿ ਆਏ ॥ ਉਨਿਮ
ਨੀਆ ਵਸਗਤਿ: ਵਸੀਕਾਰ ॥ ਆਣੇ: ਕਰੇ ਕਾਲਿ ਆਏ ਹਾ ਉਨਮ
ਨੀਆ ਕਸਗਤਿ: ਕਸੀਕਾਰ ॥ ਪਦ ਲਗਾਨੀ ੦ ਬ੍ਰਿਤੀਆ ॥੫॥ ਮ: ੫
ਨ: ਉਲਟ ਕੇ ਕਾ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਨਾਲ ਲਗਾਨੀ ੦ ਬ੍ਰਿਤੀਆ ॥੫॥ ਮ: ੫
ਸਿਰਭਾਰੁ ੦ ਪਦਾਰਥ ਪੀਆ ਕਾ ਸਿਰਭਾਰ: ਸਿਰ ਪਰ ਨੇਤਰ ਕਮੈ
ਸਿਰਭਾਰੁ ੦ ਪਦਾਰ੍ਥ ਪੀਆ ਕੀ ਕਰੇ ਕਹੈ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਬੇਟੋਕੋ
ਦਾ ਮਾਤ੍ਰ ਗਰਭ ਮੇ ॥੬॥੧੯ ਪ੍ਰਿਥੀ ਇਕੋ ਕਹੈ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਬੇਟੋਕੋ
ਪਾਪ ਨਹੈ ਇਆ ਅਧਿ ੦ ਹਾ ॥ ਆਦਿ ਬਿਆਧਿ ਦੂ ਉਪਾਦ ਕਾ ਸੁਤ
ਧਾ॥੭॥੧੯ ਮ: ੫ ॥ ਪੜ੍ਹਤਾਲ ਛੂਟੇ ॥ ਕਾਮ: ੫ ॥ ਕ੍ਰਾਂਤ: ਤਰਾ ਛੂਟੇ
ਦ੍ਵਾਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤਿ ॥੧॥ ਨਿਗ੍ਰਹ: ਗੀਤਾ
ਪੰਚ ਸਬਦ ੦ ਦਸੋਂ ਦ੍ਵਾਰ ਕੇ ਕਾ ਮੀਤਾ ਕੇ ਅਘੋਰ: ਮਸਤਕ ਕੂਕੇ
ਪੰਚਿ ਸਬਦ ੦ ਦਸੋਂ ਦ੍ਵਾਰ ਕੇ ਕਾ ਮੀਤਾ ਕੇ ਅਘੋਰ: ਤਿਨ ਮਨੋਤ ਨ ਕਰੇ
੨ ॥੯॥ ਪਦ ੩: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ॥ ਪਰ: ਭਲੀਤ ਰਾ ਭਵਨ:
੩ ॥੧੦॥ ਸਾਤਿ ੩: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ॥ ਪੜ੍ਹਤਾਲ ਹਰਿ ੩: ਹਰਿ
ਭਉ ਹਾ ਅੰਗ: ਪਖਾ ॥੪॥੧੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਪੜ੍ਹਤਾਲ ਹਰਿ ੩: ਹਰਿ
ਕੇ ਜਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਨਮਹੈ ਇਹੁ ਕਰੋ ॥ ਅਰਥਾ ਸੰਧਿ ਆਸੀ ੦ ਬੁਧੀ ॥
ਪ॥੧੨॥ ਸਰਬਪਰੇ: ਸੂਖ ਗਾ ਕਾ ਸਰਬ ਕੇ ਅਗੇ ਪ੍ਰਗਟਾ ॥ ਸਭ
ਤੁ: ਸਭ ਕਾ ਆਪੇ ੬: ਦੇ ਕਾ ਰੀ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ॥ ਰਾਮ ੩: ਤਿਨਕਾ
ਲਕੋ ਅਰੇ ਪਿਛੇ ਸਤ ਨਿਜੁ ਗਾਮੇਂ ਕਾ ਹੁਣ ਤੇ ਅਗਲੋਕ
ਲੁਮੋ ਕਾ ਦੁਸਮਨ ੦ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਦੁਖ ੦ ਤਾਪਾਦਿਕਾ ॥੬॥੧੨॥੩॥੧੯
ਮ: ੫ ॥ ਛੂਟੇ ਦਾਸ ਸੰਪਾਣੀ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੇ ॥ ਅਸਰਾਉ: ਆਸਾ
ਧਾਰਿ ੦ ਬਾਲਮੀਕ ਕਾ ਤਾ ਗਤਿ ੦ ਅਜਾਮੇਲ ਕਾ ਕੂੜਾ ਬਾਉ ੦
ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਕਾ ਕੂੜਾ ਏਕ ਮਤੇ ਲਾਖ: ਇਕ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੋਆ ਆਲਾ
ਪਤਿ ਏਕ: ਬਹੁਤ ਤੇ ਏਕ ਹੋਵਾਂ ॥੧॥ ਜਾਨੂ: ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਪਵਨ:
ਪਾਦ ਕਾ ਨਾਮ ੦ ਕਹਾਂਦੇ ਸੋਮ ਪਾਕ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਇਣ ਬਰਤ ਸੋਮ
ਜੋ ਚੰਦ੍ਰ ਮਹਾਤਮ ਕੋ ਦੇਖ ਕੇ ਕਰੇ ਪਾਕ ॥ ਭੋਜਨ ਕਾ ਜਗੁਪਿ

ਹੇ ਜਗਤ ਕਰਤਾ ਜੇ ਪਾਨ ਕਰੇ ਸੋਮਪਾਕ: ਗਿਲੋਇ ਕੀ ਵੇਲਿ ਕਾਰ ਸੁਆਸੀ
ਥਿਆ॰ ਤਿਨਾ ਸਫਰੀ: ਮੰਦਾਗੀਵ ਮਸਾਣ ਰੁਦ੍ਰ ਮਛੀਆ ਦੇਫਨ:ਦੇ
ਹੁਣ ਵਿਭ ਵਾਕੁੰਡੀ ਕਰਿ ਨਾਸ ਜੋ ਹਾਥੁ ਸ੍ਰਾਤ੍ਰੰ॰ ਵਿਸਜਾਂ ਰੂਪੀ ਆਦਿ
ਸਾਨ: ਵਿਸ ਤੇਵਾ ਵਿਸਥੀਆ ਸਗਨ: ਸੁਰਣ੍ਹਾ ਰਾਮ: ਧਾਨ ਚਲੋ॰
ਜੂਨ ਮੇ ਅਪ੍ਰਸ: ਪਤੀ ਕੇ ਕਵਰੇ: ਕਮਲੋ ਧਾਰਹ: ਧਾਰਾਵਾਨੀ
ਹੋਆ ਧਾਜਿਓ: ਘੜੀ ਆਲਾ ਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹ੍ਹੰ॰ ਹਰਿਆ ਵਾਲਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂ
ਪੀ ਅਸਿਹਣਾ॰ ਸਕਾਮ ਕੁਮਾ ਰੂਪੀ ਉਲਾਸ੍ਰ: ਫਸਾ ਕਠ॰ ਵਿ
ਸਜਾਂ ਰੂਪੀ ਲਾਲ॰ ਨਮਫ ਸਦਾਸੁਆ ਦਾਸਿ: ਮਾਜਾ ਮਸਾਣ: ਚੁ
ਪਾਂ ਜਤ੍ਰ ਵਤ੍ਰ: ਪਥਰਾ ਦਾ ਪੀਠ ਕਾਜਮ ਐਸੇ ਟ ਵੇਰੋਂ ਸਾ
ਗਿਰਾ: ਸੈਨ ਦੇ ਮੋਹਿ॰ ਪਾਸੇ ੪ ਰਹੀ॰ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਅਪ੍ਰਆ॰
ਲੀਏ ਤਿਨ॰ ਜਰਾਕਾ ਦੇ ਸਾਗਿਓ: ਦੇਸੁ ਅਮ੍ਰਦਾਗਿਓ: ਅ
ਰਦਾ ਸੁਆ ਪ ਸਤਿ੬: ਦੇਦੇਰ ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਕੇ ਮੇ ਵਛੀਰ: ਖਿਚਾ ਧੇ
ਨਧਾ: ਧੇਨਾ ਸਾ ਧਧਨ ਵਰੁ॰ ਸਾਫ ਰੂਪੀ ਚਾਰ॰ ਧੇਦਵ ਵ
ਹਾ ਖਟ ਚਿ॰ ਸਾਸ੍ਰਵ ਦਰਸਨਾ ਆਪੇ ਪ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੇ
੬ ਧਾਸ॰ ਕਰਨ ਮੁਦਤਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਉਪੇਖਤਾ ਰੂਪੀ ਫਲ॰ ਅ
ਰਥ ਧਰਮਣ ਦੀਆ ਨਦ: ਤੁਕਾਤ ਹੋ ਧ੍ਰਿਥਾਨਦ: ਧ੍ਰਿਥਾ ਹੈ
ਸਗਨਿਤ੍ਰ: ਤ੍ਰੈਮਨਾ ਦੀ ਕਰੋ ੭ ਪਏ: ਪਾਇ ਕਿ ਉਲਟੀ॰ ਧ੍ਰਿ
ਤੀਆ ੮ ਕਹਾਵਤ੍ਰ: ਕਹਣੀ ਆਚੀਤ: ਅਕਸਮਾਤ੍ਰਾ ਜੈਸੇ॰
ਲਾਲ ਕੀ ੯ ਸਤ੍ਰਿਣ॰ ਸਕਾਮ ਕੁਮਰੂਪੀ ਪਾਵਕ॰ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ
ਕਾਲਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਅਵ੍ਰਸਤ੍ਰ॰ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਸੰਸਾਰ॰ ਰੂਪੀ
ਕਾਸਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਕੀਕੋਠੀ ਸ੍ਰੋਰੇ: ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ਪੇਤ॰ ਸਦ
ਸਾ ਰੂਪੀ ਤਾਲ॰ ਜੀਰ ਰੂਪੀ ਖਾਇ॰ ਫਲ ਭੋਗਨ ਰੂਪੀ ਸਰਸਾਤ
ਲ: ਨਰਕ ਮੇ ਅਣਿਟੀ: ਜਰਾ ਸਿਰ ਭਾਰੋ: ਸਿਰ ਧਰਨੇ ੧੦॥
ਪਚਾਰ: ਦਿਖਾਵਦ ਵ ਠਗੀ ਪਸਾਰੇ: ਵਾਹੇ ਨੇਰ੍ਹ ਮਖਣ ਸਰੀ
ਸੈ: ਕ੍ਰਿਕਲੈ ੧੧ ਜਾਨ॰ ਮੈ ੧੨ ਸਹਜ: ਅਚੁਤਾ ੧੩ ਸੋ
ਰਲੇ: ਮੇਰਿਆ ਗਤਿ: ਨਾਸਾ ਭੀਤਿ॰ ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ੧੪
੧੦ ਚੇਦਨਾਈ: ਧੇਦਨ: ਪੀਤ੍ਰਾ ਭ੍ਰਮ ਕਾਈ: ਉਮਗਣਾ ਜਾ
ਈ: ਜਾਗਾ ਸੈਰੋਰਾ: ਉਪਕਾਰ ਵ ਭੁਸਮਤਾ ੧੫ ਨਰਕ॰
ਮਾਤਾ ਗਲੂ ਸੋਆ ਕੁਸਮਾਈ: ਕੁਸੁਬੇਦਤ ਵ ਪੁਸੰਦਾਵਤ੍ਰਾਕਾ

ਲ: ਕਾਲੇ॥੧੬॥ਸੁਹਾਈ: ਸੁਹਾਵੈ॥੧੭॥ਗੁਸਾਂਈ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥੧੮
ਖੁਲਾਸ: ਮੁਕਤਾ॥੧੯॥੧੯॥ ਮ: ੫॥ਕਉ: ਪੂਰਨਾ॥ਛੇਦਾ॥ਏਹੋ
ਪਨ: ਪੀਹੂੰ॥ਅਘਾ॥ਵਨਕਉ॥੨੦॥ਧਰਮਸਾਲਾ॥ ਸੁਖਦਾਈ
ਆਨ: ਦੂਜਾ॥ਬੀਓ: ਉਤਪਤਿ॥੨੧॥ਰੋਮਟ॰ ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ
੨੨॥ਰਮਤੁ: ਮਨਤ[illegible]ਕਰੇ॥੨੩॥੧੯॥ਮ: ੫॥ਚੌਦਰੀਆ:
ਚੇਨੜੀ॥ਭੁਲ॰ ਮਨਦੀ॥ਚੂਕ॰ ਵਚਨਦੀ॥ਚਰੀਆ: ਚੇਰੀ॥
ਭੁਰੀਆ: ਪੌਣਇਆ॥ਧਾਰਦੇ: ਪੜ੍ਹਦੇ॥ਧਰੀਆ: ਵਰੇ॥ਭੀਰ:
ਸਮੁਦਾਇ॥ ੨੪॥ਬਿਖਿਆ॰ ਸਰੂਪਰੂਪੀ॥ਆਲਿਪਾਰੀ: ਅ
ਲੇਪੁ॥ਸਦਕਾਰੀ: ਸਦਕੇ॥੨੫॥ਬਿਰਕਾਤੇ: ਵਿਰਕਤ॥ਗਾਤੇ:
ਗਤੀ॥ਤਾਤੇ: ਤਰਾ॥ਪਰਾਤੇ: ਪਛਾਤੇ॥ਰਾਤੇ॰ ਅਉਧੀਰੂਪੀ॥
੨੬॥ਅੰਧਲੇ॰ ਅਗਿਆਨ ਕਰ॥ਆਹਰ॰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਰੂਪੀ॥ਬਬੇ
ਕ: ਬਬੇਕ ਕਰਕੇ॥੨੭॥ਨੀਰਿ: ਨਰੋਸ ਪਾਏ॥ਬਿਜਨ: ਸਲੂਣੇ ਵ
ਸੇਵਿਵਾਲੇ॥ਰੁਚਾਗੇ: ਰੁਚੀ ਕਰਕੇ॥ਲੇਭਾਗੇ: ਲੋਭੇ॥ਸਰਧਾਗੇ:
ਸਰਬਗਾ॥ਪਠਾਇਓ॰ ਸਜਾਦਰੂਪੀ ਚਿਠੀ ਦੇਕੇ॥ਗਾਉ: ਅਭੇਦ
੨੮॥ਬੈਰਾਗਾਨ: ਹੇਕਾਰਾ॥ਮੰਦਰ॰ ਗੁਣਾਕਰ॥ਸਿਆਨੇ॰ ਬੁਧੀ
ਕਰ॥ਸੁਘਰ॰ ਸਰੀਰ ਕਰ॥ਸੁਜਾਨ॰ ਵਚਨ ਕਰ॥ਨਾਇਕ: ਤ੍ਰੈ
ਟੇਰਾਜਾ॥੨੯॥ਰਗਾ॰ ਹਰਿਆਰ ਜਨ: ਰਲਿਆ ਜੋਗਾ: ਜਾਗਾ ਵਲੇ
ਗਕਰ॥ਨਾਕਮਾਣਦੇਕੇ ਸੰਭੋਗ: ਅਭਿਦਾ॥ਪਾਠੇਗਾ: ਸਧ ਧੁਰਾ
ਦੇ॥ਵਪਾਰਦੇ ਪਖ ਕਰਕੇ॥ਤੂੰ॰ ਨਾਦ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ॥ਧ
ਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਦਾ ਬਕੁੰਠ ਦਾ ਸਰੂਪ॥ਆਨ: ਸਰਣ ਦੇ ਪੈਸਾ॥੩੧
ਥਾਨ: ਇਵੇ ਅੰਤਸਕਰਣਾ॥ਸੂਰਟ: ਸੁਰਮੇ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ਗੜ੍ਹ ਮੈ
ਗਾਰ: ਖਾਈ ਦੂਖ ਬਣਾ॥ਜਾਨਥ: ਸਹਾਇਕਾ॥ਛਤਾਨੇ॰ ਗੁਣਾ
ਦੇ॥ਪੂਰਨ: ਪਪੂਟੀ: ਪੀਤਾ॥੩੨॥ਪ੍ਰਾਨਦਾਨ: ਪ੍ਰਾਨਾ ਕਾ ਰਖਕਾ
ਅਰਧ॰ ਸਿਕਲਪ ਕਰ॥ਮੰਡ੍ਰ॰ ਕਮਾਣਦੇ ਸਰੂਪ ਲੀਏ॥ਅਉਖ
ਦ॰ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਲੀਏ॥ਪ੍ਰਬੀਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥ਖਜੀਨਾ॰ ਗੁ
ਣਾਰੂਪੀ॥੩੩॥ਸੰਘਾਰ: ਸਮੂਹ ਦਾ ਜੂਨ ਮੇਲਾ ਸੋਹਣਾ॥ਗਾਧੂਤ:
ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਕਰਕੇ॥ਜਗਤੂ: ਜੀਵਾਂ॥੩੪॥ਸਹਾਮਾ: ਸਹੀਏ॥੩੫॥
ਬਾਹਿ॰ ਬੁਧੀਰੂਪੀ॥ਦੋਲਾ: ਪਿਆਰਾ॥ਓਲ੍ਹਾ: ਆਸਰਾ॥ਤ
ਧਜੋਹੀ: ਸੋਧਤੀ ਹੈ॥ਰਹਸ: ਅਨੰਦ॥ਆਨ: ਮਨਨਾ॥ਜੋਹ:
ਨਾਸੁ॥ਤੋਹਿ: ਤੇਰੇ ਨਾਲ੍ਹ॥੩੭॥ਚਲਤ: ਅਚਰਜਾ॥ਚਲਾਵੈ॥

ਮੇਟਿ ਆਤਿ॥ ਤੂ ਤਾਰੇ ਸਧਾਰਿ॥ ਦੇਹੰ ਕੋਇ ਬਿਨਾ ਹਿ: ਪਿਤਾ ਸੈ ਅਧਿ
ਕੁਪ॥ ਅਰਗਾਨ ਰੂਪੀ ਸੂਪ੍ਰਹਾਵਣ: ਸੋਰਾ। ਤ੍ਰ੯। ਨਿਰਹਿ: ਗਰਸਾਤੁ
ਵੈਸਿਸਾਰਾ ਰਸ: ਵਿਜੈ ੪॥ ਬਾਣਿਆ: ਵਾਸਨਾ ਬਾਲਿਤ੍ਰ: ਤ੍ਰੈਕ
ਲਕਰੋ ੪੧। ਬੀਰ: ਬੇਠਾ ਵਾਵੀਠਲਾ ੪੨। ਸਮੂਹ॥ ਜੋਹੋਸ
ਭੁੰਨਾਕਾ ੪੩। ਕਤ: ਕਿਦੇ ਮੋਹਨ: ਮਾਣਜਾ ਵਾਦਰ: ਬਾਦਰੋਸ
ਗਲੰ ਗੁਣਾ ਪਾਈ॥ ਹਰੀ ੪੪। ਪਾਹਿਲਰੀਆ: ਪੇਹਿਲੀ ਲੁ
ਜ: ਸਰਮਾ ਬਿਸਰੀਆ: ਬਸਣੇਦੀ ਸੋਰ: ਭੁਲੀ ਤਰਾਂ ਵਮੇਖ
ਕਰ ਜੈਤਰੀਆ: ਜੈਤੂਆ ੪੫। ਸੁਹਾਰਾ: ਅਲੈਦਾ ਮਾਰ: ਆ
ਦਰਾ ੪੬। ਖਖੁ: ਨਾਸੂ ਦਾਸੁ: ਦਸੂ ੪੭। ਖਿਲਾਵੈਂ॥ ਤਨੁ ਕਰਾ
ਲਤਾਵੈ॥ ਮਨ ਕਰਾ ਅਮਨ ਦਾਈ: ਅਨੈਦਾ ੪੮। ਪਾਰਿ: ਸਤਿਗੁ
ਰੋਨੰ ਵਤੁ ਰਾਲਜਾਈ ਐਮਾਤਿ: ਸਿਖੁ ਬੁਧਿ॥ ਮੈਂ ਚੂਕੀ: ਮੁਕੀ
ਮੂਹ ਤਾਈਐ: ਮੁਬਾਜੀ ੪੯। ਮਹਤੁ: ਮੁਰਾਤ ਬਾਸਿਲਕ: ਪ
ਜੀਪਾਪਾਦੀ ੫੦॥ ਸਭੁ॥ ਅਰਥਾਦੇ ੫੧। ਪਾਰੇ: ਪਾਰਕਰਾ
ਜਪਾਰੈ: ਜਮੁਹਾ ਸਾਰੈ: ਕਹੈ ੫੨। ਕਾਲੈ॥ ਜਨਮਾਣਿ ਭਉ॥ ਜ
ਮੈਂਕਾ ਲਾਭਲੈ: ਲਛਾਵਨ ਹਾਰੇ ਗੋਹ: ਪਿਦਾਵ: ਸੁਵਣ
ਏਦਾ ਬੇਨੇਦ॥ ਨੇਤ੍ਰੇ ਦਾਆਨੰਦ: ਕੋਤਾਨੇਦਾ ਕਰਨ॥ ਜਗ
ਤਦਾ ਕਰਾਵਨ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਤੇ ਅਜੀਪਾ ਪਾਵਿਓ: ਆਪੇ
ਆਪੁ ਹੈ ੫੩। ਬਿਖ: ਬਿਖੇ ਆਸਨ: ਸਤਸੰਗ ਪਰਸਟ:
ਸਗੁਣਾ ਗੁਪਤਾ: ਨਿਰਗੁਣਾ ਪ੍ਰਗਟ: ਪ੍ਰਦਾ ਰੂਪਾ ੫੪। ਭੂਲੰ॥
ਭੂਪ ਹਰੀ ਥਾਨ: ਸਤਸੰਗਾ ਮਾਨ: ਆਦਰੰ ੫੫। ਜਗਨਾਥ
ਕਤ੍ਰਾ ੫੬। ਅਪਨੇ॥ ਜੂਆ ਮੀਤ ਬਿਰਥਾ: ਦਰਤੰਤਾ ਅਰਥਾ:
ਪਰੋਜਨਾ ਬੇਰਕ: ਪਦਾਰਥਾ ੫੭। ਨਉਮਰੈ: ਉਮਰਾਇ ਅਮੀਰ:
ਰਾਜੇ ਮਲਕ: ਬਲੈਰਾ ਖਾਨ: ਪਠਾਣਾ ਪਠ: ਪਾਨੰ ਬੀੜੇ।
ਬੀਧਰੋ: ਬੀਧੂਆ ਮਾਰਨ: ਆਸਰਾ ੫੮। ਇਤਨੀ॥ ਮਰਣਦੀ
ਵਰੈ ਚਕਾ ਜਾਰੀ: ਜਮਾਲੀਵ ਸਦਾਰੀ ਧਾਵਰਤਾ: ਧਾਂਦਾ
ਕਾਰੀ: ਔਖੀ ਬਣੇਰੀ ੫੯। ਰਾਚਿ॥ ਤਨ ਸੋਂ ਮਾਚਿ॥ ਵਚਨ ਸੋਂ
ਹਿਤੁ॥ ਮਨ ਸੋਂ ੬੦॥ ਮੋਹਤੁ: ਠਗਦੀ ਹੋਰੀ: ਹਟਦੀ ਬੋਰੀ:
ਬੋੜ੍ਹੀ ਚਕੂ: ਤਿਲਕਾ ਰੋਲੈ: ਪਿਛਾ ਪਤਿ॥ ਪਿਆਜ
ਹੁ: ਜੀਵਿਆ ੬੧। ਖਾਟਲੀ॥ ਮਾਣਜਾ ਚਾਮਰੋ: ਚਮੂ ਸੁਨਾਹੀਵ
ਤੁਜਸਰੀ। ਜੀਰਣਾ ਮਾਟਲੀ: ਦੇਹੀ ਮਿਟੀ ਦੀ ੬੨॥ ਉਹੀ॥ ਸ

ਹਾਅਨੇਤ ਨਹੀ॥ ਉਹਾਂ ਜਹਾਂ ਅਨੇਤ ਹੋਇ ਯਾਸਾਂ ਪਹਿਰਿਆ ਬਾਟਲੀ:
ਬਡੂ॥ ਸਫਰੀ: ਮੈਂਦਾਰੀ ਦ ਗਾਹੀ॥ ਹਾਟਲੀ: ਹਟਾਂ ਅਰੀ ਪਾਖੰਡ ਦ
ਹਟੀਕੈ॥ ਬੂਠੰ ਰਸ: ਰਸਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਲਗਾ ਹੋਇ॥ ਭੀਰ: ਭੀੜੀਆ ਬਾ
ਟਲੀ: ਘਾਟ॥ ਗਾਟਲੀ: ਗੀਡ ਪੂਨਾ ਦੀ ਅ॥੬੧॥ ਜੋਧ: ਜੋਧੇ॥੬੨॥
ਮਹਾਜਨ:॥ ਸ੍ਰਿਸਜਨ ਬਹੁਤੇ॥ ਪਿਚਾ: ਪੇਚ ਦੇ ਚਾਰੂ॥ ਬੀਯਾਨੁ: ਗੀ
ਤੀ॥੬੩॥ ਧਿਆਨ: ਧਿਆਨਾਂ॥੬੪॥ ਜੋਰੀ: ਜੋੜੀਆ॥੬੫॥ ਨੇਤ ਨਹੁੰ ਹਾਥੇ
ਕੇਸ ਨਾਇਓ: ਕੇਸਾ॥੬੬॥ ਅਲਪ: ਅਲੇਪ॥ ਪਾਗੀ: ਚਪੀ ਪ੍ਰੀਤ
ਬੈਰਾਗੀ: ਰੋਤਾਂ॥੬੭॥ ਪੁਕਾਰੈ: ਫਿਰਿਆਦ॥੬੮॥ ਸਮਤ:
ਸਮਾਨ॥ ਨਾਦ: ਸਬਦ॥੬੯॥ ਫਲ: ਅਰਥ ਦੀ॥੭੦॥ ਪੂਲ: ਪ
ਈਆ ਛੇਦਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॥੭੧॥ ਛੇਦਾ ਹੇ ਜਨਆ
ਨਾ॥੭੨॥ ਸੂਤ: ਚੇਤਨ ਜਤਾ॥ ਲਾਭੁ: ਲਾਹਾ॥ ਲਾਭੁ ਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲਾਹਾ॥
੭੩॥ ਅਨਦ ਦਰ: ਮਨ ਪਚ ਕੂਮ ਕੂਰੋ॥ ਅਪਨੇਂ ਦਾਸਾ॥੭੪॥ ਗਤਿ:
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਆਨੰਦੀ: ਸੀਤਲਾ॥ ਜਲਤੇ: ਜਲਦਾ॥ ਦੂਖਾਂ ਸ੍ਰੀਰਦਾ
ਦੁਰਦੂੰ ਰਿਦੇ ਦਾ ਭ੍ਰਮ: ਅਦਰਣਾ॥੭੫॥ ਆਜੁ ਆਉ: ਪ੍ਰਜੋਜਨ
ਅਧਿਆਉ: ਭੋਜਨਾ॥੭੬॥ ਘਛੇਦਾ ਹੋਤ ਨਹੀ ਕਛੂ ਕਰਣੀ ਕਦਾ
ਕਰਣੀ ਕਰੀਏ ਅਦੋਖਾਂ ਕਾਮਾਦਿਆਂ ਛਿਦ੍ਰ: ਕਲਕਾ॥ ਬਿਆਧਿ॥
ਰੂਪ ਨਿਦਨਸ: ਦਿਨਾ ਬਾਲਿੰਨਾਂ ਜਰਣੀ: ਜਰਾ॥੭੭॥ ਨਾਦ:
ਸ੍ਰਵਣ ਨਾਮ ਸੋਂ ਨਬਿਖਾਦੁ: ਵਿਰੋਧਿ॥ ਬਿਖਾਦਿ: ਲਦਕੇ ਮਨਰੂ
ਪੀਬੇਲ ਤੇ॥ ਉਚ: ਊ[illegible] ਊਚੇ॥ ਦੇਵਤਾ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਦ ਹਰੀ॥੭੮॥
ਕਾਣੀ: ਕਾਣੇ॥੭੯॥ ਸਾਖੀ: ਸਾਂਜਾ॥ ਨਿਹਾਰੈ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਵਦੇ
ਕੋਵਣ ਜਪੁੰ ਵਚਨ ਸੋਂ ਸਿਚਹੁੰ ਮਨ ਸੋਂ ਕ੍ਰਿਤ ਰੋਂ ਮੀਤਕੇ
ਸਿਦੋ॥੮੦॥ ਮਿਲੰ: ਰਕਤਾ ਥੀਦਾ॥ ਸਾਧ: ਮੀਤਾ ਰੂਪੀ॥ ਆਨਾਦ: ਚੇਤ੍ਰੀ
੮੧॥ ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸੁ॥੮੨॥ ਜਾਤੇ: ਜਬ ਤੇਆ ਬੇਰਸਾ: ਪੀੜ੍ਹਾ ਸਚੀ:
ਸਚਾ ਵਾਸਿ ਸਚੋ ਅਮਹੀ: ਹੈਸੀ॥ ਸਮਹੀ: ਸਮਾਈ॥੮੩॥ ਸੁਆ
ਉ: ਸੁਆਦੁ॥੮੪॥ ਵੈਕੁੰਠ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾ ਵ ਵੈਕੁੰਠ ਕਾ ਸੁਖਆ
ਬਿਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ॥ ਪਧ: ਪਾਸੋ॥ ਪਰਨ: ਪਰੋਹੇ॥ ਊਰੀ: ਹੀਣੀ॥੮੫॥
ਪਾ ਅਨਦਨੀ: ਸ੍ਰਧਾ॥੮੬॥ ਦਸੋਂ ਹਰੀ ਸੋਂ ਸਕੰ ਜੀਵਾ॥੮੭॥ ਪੇਖਾ:
ਪੇਖੀਏ ਰੇਖਾ: ਪੜ੍ਹਦਾ॥ ਸਾਸ: ਨਿਜ ਚੈਸੇ॥ ਸੇਖ: ਵਿਸੇਸ ਦ
ਹੋਰੂ ਕੁਮਾ ਕਾਲੇਖਾ: ਕਾਲਖ੍ਯਾ ਰਾਜਿ: ਪ੍ਰੰਜੀਆ ਭੇਖਾ: ਦੇਵਿੰਦ
ਤਾਂਦ ਭੈਖ੍ਰਾ ਅਗਨੰ ਤਾਂ ਅਰਥ: ਪ੍ਰਯੋਜਨਾ॥੮੮॥ ਗਿਆਨੰ

ਸਾਸਤ੍ਰੀ॥੮੯॥ਕੋਈਕਿਸੈਨੂਕਹੈਤੂਧੂਰਤਹੈਤਾਂਸਾਹਿਬੂਕਹੈ॥ਧੂਰ
ਤ:ਚਤੁਰ ਠਗ॥ਧੂਰਿ:ਅਸਾਂਨ॥ਧੁਰਧਰ:ਧੁਰਮਰਜਾ
ਦਾਧਾਰੀਕ ਨਾਰਦ॥ਧਸੁਧਰੁ:।ਧਿਸੁਧਰਕ ਦਸਤੁਧਾਰੀ॥
ਰਸ:ਅਨੰਦ॥ਧਾਰੋ:ਤੁਦਾਕਾਰ॥ਮੂੜ੍ਹ:ਮੂੜ੍ਹੈਰੂਪ:ਸੂੰਦੂ
੯੦॥ਜੀਵਨ੦ਬੂਟੀ॥ਬੋਗ੦ਤ੍ਰਿਆਰੋ॥ਸੀਵਨ:ਰੋਕਣਾਵਧ
ਰੋਇਆ॥ਖੀਦੌਨ:ਸਮਤ੍ਰਾਹੋਇਆ॥੯੧॥ਧੇਤਾਲ:ਕੂਤਾਜੋ
ਜਾਲ:ਧੀਦੇ॥ਕਾਲ:ਸਮਾ॥ਮਾਲ:ਸਮੂਹ॥੯੨॥ਗੋਂਧੇ:ਗਿ
ਜੋ॥ਸਿਸਾਰ੦ਦੁਖਸੁਖ॥ਸਿਮਰਨ੦ਮਨਜੋ॥ਆਚਾਰੁ:ਕ
ਰਤਬ॥੯੩॥ਤ੍ਰਾਹਿ੦ਪ੍ਰੀਤਿ॥ਗਾਰੁਰ੦ਕਚੀ॥ਖੋਰੀ:ਖੇਤ੍ਰ
ਆਨ:ਹੋਰੂ॥ਹੋਰੀ:ਕੋਈ॥੯੪॥ਅਮੀਠ:ਖਿਆਲੋ॥ਸਮਾਹਿ:
ਸਮਾਵੈਕ ਅਨੰਦ॥੯੫॥ਖੇਮ:ਰਖਿਆ॥ਸੁਖ:ਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿ
॥੯੬॥ਸੋਇ:ਸੋਭਾ॥ਕਰਮ:ਕਰਮਾਕਰਕ ਕ੍ਰਿਪਾ॥ਤੋ॥ਆਖਨੋ
ਦਾਸੁ॥੯੭॥ਧਾਣ:ਧਾਨੈ॥੯੮॥ਪਤਿਤ੦ਪਈਹੈਂ॥ਪਹੁੰਚੀ੦
ਐਥੋ॥ਗੁਧਾਰੁ੦ਆਰੋ॥੯੯॥ਸਭੋ੦ਪੀੜ੍ਹਾ॥ਆਤਮਜੀ
ਵਾਧੂਪ:ਤ੍ਰਿਪਤਿ॥੧੦੦॥ਆਤਰ:ਦੀਨਵਾ॥ਕੂਮਾ॥ਇਤ:
ਇਸੇਕਰ॥ਕਿਕਰ:ਦੂਤ॥ਗਦਰ:ਧੂੜ੍ਹ॥੧੦੧॥ਠਗਉਰੀ:
ਰਸ:ਬੂਟੀ॥ਵੀਉ:ਧਾਨਾ॥੧੦੨॥ਗੁਣਧਾਰੇ:ਗੁਣਨਿੰਦ
ਮਾਦ:ਮੰਦੂ॥ਬਿਖਾਦ:ਝਗੜਾ॥੧੦੩॥ਬਜਰ:ਭਾਰੋ॥ਸਈ
ਆਂ੦ਸਖੀ॥ਪੋਟ:ਜੁੜ੍ਹੋ॥ਕਸਾਟ:ਜੋ॥ਲੋਟ:ਭੋਗ॥ਦਾਟ
ਟ:ਸਟਨੂ॥੧੦੪॥ਗਟਕ:ਗਣਿ॥ਤਤ:ਸੋਵਤਤਕਾਲ
ਰਦਾਣ:ਖੋਇਕ ਮਾਰਕੇ॥ਮਾਇਆ੦ਅੰਤਿਨੂ॥ਮਟਕ:ਪ
ਟਕਾ॥ਆਪਨ:ਅਪੇਹੀ॥ਕਟਾਰੀ:ਅਵਿਚਾਰ ਰਹਿ॥੧੦
ਪਾਟੂੜੀ੦ਅਵਧੀ॥੧੦੬॥ਪਰਤੀਤ:ਜਿਦੁ॥ਜਾਰੋ:ਜਲੇਜੀ
ਵ॥੧੦੭॥ਦੀਨ੦ਮਾਲਸਾ॥ਉਦਰ:ਅੰਦਰੁ॥ਮਾਦ੦ਮਦ
ਚੀਨ:ਜਾਣਨਾ॥੧੦੮॥ਬਹੀ:ਰੂੜ੍ਹੀ॥ਸਹੀ:ਪ੍ਰਗਟਕ ਫਿਸੋ
ਫਹੀ:ਫਸੇ॥੧੦੯॥ਆਈਰੀ:ਹੇਸਖੀ॥ਧੂਮਾਰੋ:ਮਸਤ੍ਰ
ਕਾਰੋ:ਕਲਿਕੂ॥ਡੋਰੀ:ਧੇਤੀ॥ਬੋਰਾ:ਦਿਰਕਨਾ॥੧੧੦॥ਰ
ਕੁ੦ਜਨੀ॥੧੧੧॥ਚਰਗੀਚੀ੦ਕਟਲੋ॥ਤਾਰੂਪੀ॥ਕੁਠਾਰ੦ਗਿ
ਆਨਰੂਪੀ॥ਆਰਣੀ੦ਰਮਨਾ॥ਮਰੁਹਿ॥ਪਰਗਰੋ:ਨਾਸਕ)

ਥਨ: ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਰੂਪ ॥੧੧੩॥ ਦੁਰਤ: ਦੁਸਟਤਾ ਸਾਤਿ ਤ੍ਰੈ: ਤ੍ਰੈ ਕਾਲ ਕਰੋ
॥੧੧੪॥ ਮਸਤਕਿ: ਮਥਿਆ ਨੀਦ: ਪ੍ਰਤੀਤ ਦਾ ਸੰਧਯਾ ਦਲਈਆ ॥੧੧੫॥ ਪਾਨਿ
ਧਰੀ॰ ਆਦ ਅੰਤ ਤੇ ਰਖੀ ॥ ਰਾਸ: ਸਰਧਾ ॥੧੧੬॥ ਪਰਮਾਦਿ: ਅ
ਗਿਆਨਤਾ ਖਾਦਿ: ਦੂਰ ਕਰੋ ॥੧੧੭॥ ਸਮੂਹ॰ ਜੀਵ ਕੋ ਲੂਹ: ਸਾੜ੍ਹ
ਨਾ ਖੂਹ॰ ਮਹਿੰ ਪੜ੍ਹੋ ॥ ਹੂਹ: ਹੂਕਤਾ ਦਾ ਜਿਦਾ ਤਨ॰ ਰੂਪੀ ॥ ਜੂ
ਹ॰ ਮੇ ॥੧੧੮॥ ਕਾਚ: ਮਾਇਆ ॥ ਭਾਗੀ: ਭਾਗੋ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ॰
ਸਾਗਰ ਤੇ ਪਾਰ: ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾ ॥੧੧੯॥ ਕਰਣ: ਕੀਰਣੇ ਪਲਾਹ:
ਯਤਨਾ ਚਾਲਾ॰ ਸਰਣ ਰੂਪੀ ॥੧੨੦॥ ਕਾਂਖੀ: ਚਾਹੇ ਸਾਂਖੀ॰
ਆਂ ॥੧੨੧॥ ਮਾਖੀ॰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ॥ ਪਾਖੀ: ਪਖ੍ਯਾ ਸਾਖੀ॰ ਸ
ਹੋ ॥੧੨੨॥ ਸਕਤ: ਸਕਦਾ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਜੋਰਿ: ਪੂਰਬ ਤੇ
ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਦੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਸਾਗੋਰ॰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਨਹੋਰ:
ਮੂਲਾ ਜਾ ॥੧੨੪॥ ਸੋਇ: ਸੋਭਾ ਸਾਧੂ: ਸ੍ਰੇਸਟ ॥ ਬਿਕਾਰ: ਪ
ਪ੍ਰਾ ਅੰਕਿਰ: ਬੀਜ ਤੇ ਫਲ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ॥੧੨੫॥
ਖਾਰੁ: ਖਾਣ ਇਆ ਮਾਰਿ: ਮਾਰਨਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ ॥੧੨੬॥ ਮਾ
ਨੀ: ਮਨ ਕਾ ਤੂੰ॰ ਜਿਦਾ ਮਾਨੀ: ਮਾਨਯੋਗ ॥ ਨਿਕਟ ਵਰਤਨਿ:
ਭਜੋ ਸਦਾ ॥੧੨੭॥ ਛੇਦਾ ਬਿਨ ਕਹਨ ਯਕਲੋ ਬਿਨ ਕਹਾਦ
ਨਾ ॥੧੨੮॥ ੧੬ ਮਃ ੫॥ ਅਸਾਰਿ: ਦ੍ਰਿਜ ਰਖਾ ਜਲ ਤੂੰ: ਜਲ ਦਾ
ਸਾਰਿ॰ ਸਮਾਲੂ ॥ ਸ੍ਵਾਰ: ਸ਼ਾਤੂ ਚਲੇਗਾ ॥ ਗੁਪਤ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ
ਮਤਿਗ: ਹਾਥੀ ॥੧੨੯॥ ੧੬ ਮਃ ੫॥ ਪਤੂਤਾ ਲਾ ਨਕਿ: ਕਿਉਂ ॥
ਕਰੀ: ਕਰਨਾ ਹੋ ॥ ਕੇਲ: ਅਨੰਦ ॥ ਸਿਖਨੀ: ਸਿਖਣਾ ॥੧੩੦॥
ਦਤ! ਦਾਨਾ ਅਰਪਧਰ: ਸੰਕਲਪ ਕਰ ਯਕਜਾ ॥ ਸੋਚਿ: ਚਿ
ਤਵਣ ਸਚਾ ਦਿਮਨ ਕਬਿਆ ਪਾਦਿਤ॰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਧੁਨੇ: ਧੁਨੀ
ਦੇ ਯੀਧਿ: ਮਿਲ ਹੂੰ ਸਦਾ ਕਰਣੇ ਚਾਰ: ਕਰਮਾ ॥ ਕੂਟ: ਕੀ
ਟਿਰੇ ਪਾਕਸਾਰ: ਭੋਜਨਾ ॥੧੩੧॥ ਰਾਮ ਤੇ: ਤ੍ਰੈ ਕਾਲ ਕਰੋ
ਲਾਬਿਧ: ਲਾਭਾ ॥੧੩੨॥ ਧਾਨ: ਸੁਧਾਣਿਆ ॥ ਹਤ: ਰਹਨੀਰ
ਹੋ ਸਾਰਭੂਤ: ਸਾਰਰੂਪ ॥੧੩੩॥ ਕਾਮੀ: ਕਾਮਨਾ ਨਾਦ:
ਥੋੜੀ ਪਾਰਗਰਾਮੀ: ਸਮੂਹ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰੇ ॥੧੩੪॥
ਏਕ॰ ਮਨਾ ਪਗ: ਪਗਾਂ ਕਉਂ ਰਉ: ਸਿਮਰੋ ॥ ਗਾਰ: ਖਯਣ
ਦਾ ਗਾਠ: ਹੈ ਗਤੁ ਰੂਪੀ ਰਿਦਾ ॥੧੩੫॥ ਪਾਗੀ: ਗਿਆਤਾ ਦਾ ਖਸੂ
ਰ: ਦਰਸਨਾ ਸਾਧੂ: ਸ੍ਰੇਸਟਾ ਕਾਮਕਰੀ: ਕਾਮਨਾ ਜੇ ਕਰੀਆ ਹੋ
ਸਾਨਦ ਉ: ਪੂਜੋ ॥੧੩੬॥ ਧਾਰਾ ਇਪਰੀ: ਹੋਇਗਈ ਸਾਤਰ: ਮਾ

ਤ੍ਰਾਪਿਤਰ:ਪਿਤਾਮਾਤਰਿਹਰੀ॰ਕਾਜਮੁਏਹੋਇਪਵੀਅਕਿਰਤਿ:
ਕਲਿਆਣਾ॥੧੩॥ਲਾਲਨ:ਲਾਲਾਂਵਿਚੋਂਲਾਲਾ॥ਪੂਰਿ:ਸਮੂਹਾ॥
ਰਸਾਲੁ:ਅਨੇਕਾਂਨਹਰਰਨੀਨੀਚਵਰਨਾਵਾਰਨ:ਉਚਵਰਨਾ
ਨਹਰੂਲਹ:ਵੀਨਕੁਲਾ॥ਕੁਲ:ਉਚੀਕੁਲਾ॥ਸਭਪਰ॰ਪੀਨਕਾ॥
੧੩॥ਕਰਤੁ॰ਮਾਯਾਮੋਹਿ॰ਕੋਨਦੂਰ:ਹਰਖਸੋਗਾਦਿਦੂੰਦਾ॥
ਨਉਪਰੀ:ਨੂਪਰਾ॥ਕਾਉ:ਕਾਫਾਹੈਹੈ:ਠਗੋਸਹੀ:ਸਹਾਰੀ
ਵਾਨਿਸਚੋਂਹੋਹੈ:ਹਰਿਲਹਿਰਾਵੇਓਹੈ:ਓਹ॥੧੩੮॥੧੬ਮ:
੯॥ਕਾਰੀ:ਕਿਸਕੋਆਪਨਾਈ:ਆਪਣੀ॥੧॥ਯਾਦਰ:ਬੰਦ
ਲਾਗਾ॥:ਗੁਹਿਹਕਰਾਰਜਗ:ਜੀਵਾ॥੩॥ਅਸਕਤਿ:ਪ੍ਰੀ
ਤਾ॥ਕਹਾਇਓ:ਮਨਕੰਦੂਦਾ॥ਸਮਝਾਇਓ:ਗੁਰਸਾਸਤ੍ਰਕੋ
ਕਰਨੀ:ਕਰਤੂਤਾ॥੪॥੧੬ਮ:੪॥ਅਸਟਪਦੀਆ॰ਮਾਈ:ਸ
ਖੀਆਰੋਨ॰ਅੰਤੁਪੀਭੂਪੀਆਸੁਦਾਈ:ਸਾਰੀਆਪਰਾਈ:ਸਾ
ਡੀਆਸਹਤ॰ਮਨਾਰਦਤ:ਉਚਾਰਨਾ॥ਬਿਜਮ:ਅਚਰਜਾ
ਨਿਧਚਲ:ਇਕਰਸਾਪਟੈਨ॰ਹਰਿਦਾਸਿਨਦਪੀਤਿਆਦੂ
ਤ॰ਕਆਦਿਪੰਚਾਨਿਖਿ:ਸਾਤੁਦਿਆਉਪਜੀ॰ਪੀਤਿਆ॥
ਰੋਗਲ:ਰੋਗਵਾਲੀਅੰਧਰਸ:ਸੁਧਾਰਸਾ॥ਤਤ:ਸੋਅ
ਨੂ॰ਇਸਾਥਿਤਾ॥੧॥ਨਉਰੰਗੀ:ਨਵੀਨਰੰਗੀ॥ਅਨਭਉ:
ਹੇਰਭਉ॥ਦੂਰਭਾਗੀ॰ਹੋਇਆ॥ਅਭਰਤ:ਖਾਲੀਆ॥ਕਿਸ
ਉ:ਹਰੀ॥੨॥੧੬ਮ:੩॥ਨਿਖਜਿਨ:ਨਸਟਾਤਰੰਗ:ਸਿਕਲ
ਪੁ॥ਸਰ:ਸਦੂਸਾਜਚੋ॰ਨਮਾ॥੧॥ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮਾ॥ਕ੍ਰਮ॰ਸਹਿ
ਤਾ॥ਸਚੋਸਬਦਿ:ਉਪਦੇਸਾ॥ਮਰੈ॰ਆਪਾਭਾਵਤੋਨਦ
ਰਿ:ਕ੍ਰਿਪਾਦੂਜਾ॥ਬੈਰਾਗੀ:ਵੈਰਕਤਾ॥੨॥ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ
ਨਾਦੈ:ਸਨਾਨਾ॥ਆਦਰਾਉਨ:ਆਵਣੁਜਾਣਾ॥ਦਰਿ:ਪੂਲੋ
ਕਦਾ॥ਅੰਦੂਆਦਿਗਾੜੂਉ॰ਜਨਮਾ॥ਦੇਵੈ॰ਗੁਰਹੋਕੋਨਦੇਖੈ:
ਪਾਲੋਆਏਆਇ:ਸਭੂਪਾ॥ਪਾਤ॰ਜਾ॥੩॥੧੬ਮ:੫॥ਕਰਨ:ਕ
ਗਤਾ॥ਬੀਨ:ਬੀਨਲਦਾ॥ਬੈਠਾ॥ਰਾਣੁ:ਬਹਾਪਰਾਉ:ਟਿਕਾ॥
ਰਾਜ॰ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ॥ਕਹਣੁ:ਕਹਿਣਾ॥ਸਲਾਮਤਿ:ਇਸਥਿਤਾ
ਰਾਸਨ:ਹਰੀ॥ਪਹੁਚਾ:ਪਉਚਹੈ॥ਬਚਨ:ਸਾਜੁ॥ਸਿਰੋ॰ਗੰਧ
ਆਲੈ॥ਪਰਣ:ਪਰਤੀਰਖੀਹੈ॥ਏਕਤ:ਇਕਤ॥ਸਿਰੋ॰ਵਿਰੋਧ
ਕਰੋ॥ਪਾਟਿਪਾਟਿ:ਤਤੋਤਨਦਾ॥ਅਸਮਾਨਾ॥ਪਾਰਿਪਾਰਿ:ਸਾ
ਕ੍ਰਮਾਕ੍ਰਮੇਨ॰ਸਰੀਰੁ॥੨॥ਉਮਹਾ:ਉਤਮਦਾ॥ਸਮਾਹਾ:ਪ੍ਰ

ਚਾਹਿਆ ਅਸਲਾਤਿ: ਜਲਾਹਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕਰਿ॰ ਪੁਕਾਰਾ ਕਰੂ
ਛੀ॰ ਕਾਲੂ ਨਦੀ ਮੈਂ ਅਕ੍ਰਿਪਾਲ॰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਨੀਚ: ਛੂਟੇ ਤੇ ਛੂਟੇ
੧।੧੬ ਮਃ ੫ ਪਾਠ ਕਾ ਇਸ ਸਬਦੁ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੀ ਸਭਾ ਕਹਿਗੇ
ਸਭਾ: ਕਹੇ ਸੀ ਹੋਵਤ: ਹੋਵੈਗਾ ਪਰਗਾਸਿ: ਗਿਆਨ ਕਾ ਅੰ
ਜਾ: ਕਲਾ ਊਰੰਭ: ਖੜੇ ਨਖਿਆਤਿ: ਤਾਰਾਗਣ ਸੁਖ ਪਾਵੈਨ:
ਕ੍ਰਿਸਨ ਦਾ ਨਾਰਦ ਜੁਗਤਿ॰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਨਿਧਾਨ: ਚਤੁਰਾਕਨ
ਕ: ਸਾਇ ਨੇ ਕੋ ਤਿਹਿ: ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਜੁਗਾਵੇ: ਸਾਤਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜ੍ਰ
ਗਾ ਉਪਾਤਿ: ਉਤਪਤਿ ਨਗੇ ਹਂ॰ ਸੈਸਾਰਦ ਸਰੂਪਾ ਧੁਨਿ
ਤ: ਉਚਾਰੇ ਲਲਿਤ: ਰਾਗ ਦਾ ਸੁੰਦੂ ਦਾ ਜਿਹਦਾ ਸੰਗੀਤਿ:
ਰਾਗਾ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਰੀਸ ਰਾਗਾ ਨਿਰੂਪ ਹੋਇ ਜਿਸ ਮੈ ਦਾ ਸੀ: ਭਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਗੀਤ: ਜਸਾ ਛੰਦਾ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਹ ਗੁਪਤ
ਗੀਤਿ: ਪਚਿ ਰਹਾ ਸੂਨਕਾਰ: ਇਕ ਰਸਾ ਅਸਥਾਨ: ਸਤਿ
ਗਾ ਦਾ ਵੇਕਿ ਠਾਨ ਦੁਆਲ: ਨਿਰੂਪਾ ੧੬ ਛੰਤ ਮਃ ੫ ਆ
ਨਬੇ: ਨਿਵੇਤਾ ਘਟਾਏ: ਘਟਾ ਨੂੰ ਵੀਆ: ਦੂਜਾ ਥੀਆ: ਹੋਆ
ਅਨਭੈ: ਗਿਆਨਾ ਖਿੰਚੇ: ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਸਾਧਹੁ: ਸਤਾ ਨੂੰ ਸਾਧੇ
ਲ: ਜਮੇ ਨਾ ਆਈ॰ ਸੈਤਾਂ ਦਾ ਕਰਾਰ ਦੇ ਮਹੂਰਤਾ ਕੈ ਦੇਖੈ ਦੀ
ਘੜੀ ਆਈ ਅਰਥ॰ ਮੇਰੇ ਆਵੈਗਾ ੨ ਕਹ: ਕਹਾਂ ਉਤਰ
ਨ ਗਿਆ ਦਾ ਹੋ ਜੁਗਤ: ਜੁਆੜਿਆ ੨ ਸਹਜਾਇਆ: ਸਹਿ
ਜੈ ਆਇਆ ੧।੧੬ ਦਾਰਮ: ੨ ਧੁਨਿ: ਮਾਹਮਾ ਹਸਨ ਰਾਜਪੂ
ਤ ਬੇਪਰਵਾ ਕਰ ਮਰੇ ਦਾ ਗਤਿ ਨਾ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਆਪੀਤਿ ਸਧੀ ਨੀ
ਪਰਵੇਹੁ ਗਾਦ ਹੀ ਸ: ਸਾ ਗੁਰੂ॰ ਰੁਣਝੁਣ ਰੂਪੀ ਧਨ ਦਾ ਧੇਲੇ ਕੁੰਜੀ॰ ਧੂ
ਰਆਧੀ ਦੁਲਾ ਪਾਹੂ: ਪਾਸੂਣਾ ਨੈਦ ਲੂ: ਜੈ ਦੂ ਆਗਿਆ ਨ ਰੂਪੀ॥
ਮਨ: ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਕੈ ਠੇ ਅਸਥਾਨੀ ਹੋਆ ਤਾਂ ਨਂ॰ ਅਸਥੂਲ ਛੂਟੇ ਤੋ ਹੋਆ
ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਜਿਨ ਦੇਦੀ ਕੁੰਜੀ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਹੋ ਨਕੋ ਨਾ॰ ਰੂਪੀਆ ਛਤ:
ਰੂਪੀਆ ਤਾਕ॰ ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਖਾਸ ਮਃ ੧ ਸੁਰਤੀ: ਚੜ੍ਹਾਈ: ਨਗੀਆਨੀ॰
ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੋ ਲੇਗ॰ ਅਪਾਰੀ ਨਰੋਤਿ: ਰੇਣ ਦੇ ਨਿਤ ਮਾਲੀ:
ਮਾਲਦ ਮਾਲਿਆ ਰੰਗਿ॰ ਭੇਖਾ ਦਾ ਦਾਤੀ॰ ਸਭ ਸੋਮਾ ਪੂਨਿ॰
ਪਰਥਾਮੇ ਜੋ ਕਰੀ ਏ ਸੀਨਿ: ਰੂਪਾ ਭੇਦਿ: ਰੁਧਾ ਸੂਰੂ॰ ਦ
ਲੈਤ ਨਕੋ ਦਮੜੂ ਕੈ ਧੂੜ ਹੋਦੈ ਕਾਇ: ਅਨੁਸਾਰਾ ਨਾਇ ਨਾਮੁ
ਮਃ ੧ [illegible]॰ ਦਿਜਾ ਕਰਹਿ ਆ ਛੋਆ॰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੇਖਟ॰ ਧੇਦੂ ਕੇ
ਸੰਗਾ ਜਿਖਿਆ ੧ ਕਲਪ ੨ ਵਿਆਕਰਣ ੩ ਨਿਰੁਕਤ ੪ ਜੋਤਿ

ਪਾਈਐ॥ਗਲ ਧਾਰਾਰ: ਮਹਾਂਭਾਰਥਾ ਅਕਾਰ: ਆਕਾਰਾਂ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਾ
ਹੈ ਤੇਹਿ: ਤੇਰਾ ਨਾਉ: ਨਾ ਕੀ ਜਾਣਿਆ॰ਨਾ ਕੀਤਾ ਤੁਧ ਜਾਪੈ। ਸਚੁ:
ਹੁਕਮੁ ਸਚੁ: ਹਰੀ॥੫॥ਮ: ੨॥ਦੇਖੁ: ਭਿੰਨਾ ਵੇਖੈ॰ਅਧਿਕਾਰੀ॥
ਅਗਲਾ। ਬਹੁਤਾ ਵਿਥਾਰੁ: ਵਿਸਥਾਰੁ ਕਰਿ: ਹਾਲੁ ਹੋਇਗਾ
ਵ ਕਰੀ ਜਾਇਗੀ॥ਮ: ੧॥ਜਿਨਿ ਨਿਮਿ: ਸਦ ਸੁਣਾ ਜੋ ਨਿਮਿਸ: ਪਾਥ
ਪੂੰਨਾ ਵੇਸੁ: ਦੋਹਾਂ ਅਉਧੂਤੀ: ਮੰਗਤਾ ਕਾਇਤ। ਕਿਸ ਵਸ
ਤਾ ਪਰਵਾਣੁ: ਹੁਕਮਾ ਤਪਾਵਸ: ਕਿਆ ਉਹਾ ਕਹੈ॰ਅਪਾਰ
ਹਾਇ॰ਅਉਰਤਾ ੨ਪੈ: ਸਕਤਿ: ਮਾਇਆ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਨ ਤਾਪੈ
ਤੈ: ਖਜਾਨੋ॥੨॥ਮ: ੨ ਸਾਹ: ਹਰਿ ਵਣਜਾਰਿਆ: ਜੀਵਾ ਵਸ
ਤੁ॰ਨਾਮਾ ਹਾਹਾ॰ਨਾਮੁ ਮੂਲਿ: ਸਦਸੁਣਾ ਥੋੜੂੰ॰ਧਨਾ ਦਿਲਾਇ:
ਲਿਆਇਆ ਰਾਸਿ॰ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ਮ: ੧॥ਜੁੜੇ॰ਧਨ ਸਧੀ ਦੀ ਪਕਿਆ
ਜਾਤੀ॰ਪਿਛੇ ਜੋ ਹੂਣ ਹੁਏ॰ਜਾਤੀ ਕਾਰਿ॰ਪਰਾ ਕਰਿ॥੪॥ਚਾਰ
ਜੁਗ ਕਰੋ ਨਦਰੀ: ਹਰਿ ਨਦਰਿ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ॥੨ਪੈ: ਆਲ
ਹਿਆ: ਕਹਿਆ ਪ੍ਰਤੁ॰ਸਾਥ ਮੋਹਾ ਕਲਿਤੁ॰ਸਾਥ ਹੇਤੁ ਹਾਹਰਿ
ਏਵੇਂ ਤੁ॥ਮ: ੨॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ਨਾਮੁ ਦੂਜਾ॰ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਦੇਕ
ਰੀਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ॥ਮ: ੨ ਭੰਡਾਰ: ਸਤੁ ਮਿਲਾ ੨ਪੈ: ਮਤਿ॰ਰੂਪੀ ਵਸ
ਨਾ॥੫॥ਮ: ੨॥ਅਰਕ ਨਾਰੂਪੀ ਚੀਰੀ: ਚਿਠੀ ਕਾਰ: ਕਰਨੀ ਰੂ
ਰਮਾਣੁ: ਹੁਕਮਾ ਕਰਣੈ: ਰਸਤੇ॥ਮ: ੨ਪੈਤੇ: ਖਜਾਨੋ ਦਰਿ:
ਦਲੈ ਖਜਾਨਚੀ ਕੂੰਜੀ॰ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾ ਰੂਪੀ ਗੁਣ॰ਦੇਦੀ
ਸਿਫਤਾ ਦੋ ਕੀ ਆਹਿ: ਕੀਤੋ ਨੀ ਸਾਹੁ: ਪ੍ਰਗਟਾ॥੨ਪੈ: ਮ
ਨਿ: ਮਨਨਾ ਨਦਿਸਰੈ॰ਏਨਿ ਧਣਾ ਸਹੁ ਸਚੁ: ਨਿਸਚੇ॥੭॥
ਮ: ੧॥ਜੀਉ: ਜੀਅ ਕੈ ਕੁਲ ਮਧਿ ਮਾ ਬੋਲ: ਉਪਕਾਰ ਨਾਲੁ
ਤੋਲੁ॥ਵਿਚਾਰੁ ਤਾਰੁ: ਭਾਰਾ ਹੈ॥ਕਿਤੇ॰ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ॥ਜੁਨਿਆ
ਰ॰ਪੈ ਤੇਤ ਰੂਪੀ ਤੋਲ॰ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਆਸਾ॰ਪੁਰਾਣਾ ਰਤਕ॰ਸਿ
ਮ੍ਰਤੀ ਅੰਮਾ ਪੀਠਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਤੋਲ ਪਾਇਆਂ ਪਰਿਤਪੁ
ਰ੍ਹਿਆ ਕਿਆ ਪੂਜਾ ਵੇਗੈ ਧਾਤੁ: ਧਾਂਦਣਾਂ ਕਹਿ ਕਹਿ: ਅਮ
ਰ ਜਾਂ ਦੇ ਕਹੇ ਕ੍ਰਿਆ ਆਪੁ: ਵਡੇ ਹਮਹੋ॥ਮ: ੧॥ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਦਾ
ਅਖਾਣਾਂ ਨਾ ਕਿਤੁ: ਕਛਾ ਅਉਧਾਟ॰ਜਾ ਜਾਪੈ: ਜਾਣੀ
ਐਮਾਖਿ॰ਣਾ ਰਪੈ: ਉਪਜੈ॰ਰਿਦੈ ਮੋਂ॥੬॥ਮ: ੧॥ਪੀਠਕ
ਗਾਧਿ ਨਜੂਠ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ ਚਿਦ ਸੂਰਜ: ਏਤੂ ਧਿਗਾਲਾ ਭੇਦੀ:

ਸਾਦਨੇਕਰਾ।ਵਾਡੈਦਸੂਰਜਦੇਸੂਤੰਦੇ ਭੇਦੀ। ਭੇਦਕਰਾ।ਅੰਨੀ:ਅੰ
ਨਦਾਨਾ।ਨਾਈ:ਨਾਦਣੁ ਦ ਨਾਮਾ।ਬਾਣੀ:ਮਟੀਕਰਥਾਂਦਾ।ਦੀਜਨ
ਉਤ੍ਰੇਤਿਸਨਰਦੀਨਜਾਈ।ਧਰਤੀ੦।ਵਿਚੁਤਪਕਰਾ।ਪਾਣੀ੦।ਵਿ
ਚੁਤਪੁਕਰਾ।ਪਉਣੈ! ਪੂੰਣਾ।ਜੰਮਕਰਾ।ਗਗਨ੦।ਕਿਏਸਾ।ਪੁਨਕ
ਰਕੋ।ਆਹਿ੦ ਗੁਰਾਂਤੋ।ਮ:੧।ਹੋਰੁਜੁਲਾ।ਦੇਬੂਰੀਆ।ਨਹੀਪੁਦ
ਣਏਹੁਕਰੋ।ਜਰਤੇ:ਵੇਦਪਾਠਤਕੈ।ਸਤ੦ ਬੋਲਣਾ।ਦਾਨ੦
ਕਰਣਾ।ਪਾਨ੍ਹੀਆ੦ਨੂਸਕਕੈਸਚੁਕਾ।ਪੇਆਨੂਾ।ਪਿਤਾ:ਉਤ
ਪਾਤਿਕਰਤਾ।ਖਾਈ:ਖਾਟੈਂ।੨।ਪੌ: ਸਹਜਿ:।ਗਿਆਨਾ੭॥
ਪਾਤ੍ਰੁ੦ਨਾਸਕੇਤਤੇਗੜ੍ਹਕੇ।ਪੰਡਿ: ਬਹੁਪੀੜ੍ਹਾ।ਜੀਉ੦ਐਸੇ
ਬੋ।ਰੋਇ੦ਆਗੋ।ਨਸਿਫਤੀ:ਹਰੀਅਹਾਰਿਆ੦ਗੁਣਾਂਕ
ਰਾ।ਅਗੀ੦ਕਮਾਦਿਵਿਸਨਾਂ।ਰੂਪੀ।ਦੁਖ੦ਸਾਧਨਰੂਪੀ।
ਮ:੧।ਰਿਗ:ਆਨਿਦਾ।ਭੁਸਹੁ:ਪਿਛੈ।ਭੁਸੁ੦ਅਬਾ।ਏਹ੦
ਅਗੋ।ਭੁਸੋ੦ਬਾਲਪਣੈ।ਭੁਸ੦ਜੁਬਾਨੈਂ।ਭੁਸੁ੦ਬਿਰਧੇ
ਮੈਂ।ਵਿਚਹੁ੦ਦੇਹੀਦੋ।ਭੁਸ੦ਕਰਮਾ।ਦਸੂਈ:ਦਸੋਂਦਿਸਾਂਤੇ
ਪਾਇ੦ਧ੍ਰਿਤਕਾਰਾ।੨੮।ਸਚੁ੦ਹਰੀ।੮।ਮ:੧।ਸਰਦਾਇ
ਨਪੂਜਥੰਡੋ।ਸਕਾ੦ਪਾਰਖਦਾ।ਕੀ।ਛੁਰਾ੦ਕੇਸਰਾ।ਮਨਾਏ:
ਪੁਜੋ।ਮਾਣੂਆ:ਮਾਨੁਖਾ।ਝਗੜੂ:ਪੂਜਾ।ਸਥੇ:ਪੂਜਾਰੀ
ਆਂਦੀ।ਸ:੧।ਸੁਰਤੀ: ਗਿਆਤਾ।ਜੋਗਸਬਿ:ਆਸਾਗ
ਜੋਗਾ।ਕਰਣੇ:ਕਰਤਤਾ।ਬਾਨ:ਦਿਵਾਲੇ।ਅਮਰ:ਹੁਕਮ
ਖਲ:ਖਾਣੋ।ਜੋਗ:ਜੁੜ੍ਹਨਾ।ਪੁਰੀਆ:ਅਤਾਲਾ।੧।ਅ
ਕਾਸਾ੧।ਦੀਪਾ੧।ਏਹੁ੨੧।ਪੁਰੀਆਂ।ਕਰਮੀ੦ਅਨੁਸਾਰ
ਸਕਾਂ੦ਮੈਤਕੀ।ਦੀਬਾਨ:ਆਸਰਾ।੨।ਪੌ:ਪਾਤਿ੦ਸਾਖੀ੦
ਭਕ੍ਰਤਿਰੂਪੀ।ਲੋਈ:ਸ੍ਰਿਸਟੀਕਾ।ਪੂਕਾਸਕਜਾਣ੍ਹਾ।ਹੈ।੮।ਮ:੧।
ਸਿਰਕਰੇ:ਸਿਰਪਰਖਣ੍ਹੇਕਰੇਸੇਵ ਕਰਾਦਣਨੁ ਦਾ ਸਿਰਪਰੇ
ਫਿਰੇ।ਆਰਿ:ਰੋਕਾ।ਅੰਡੀਤਲੇ:ਕਪਾਲ੍ਹ।ਆਜੋਨਾ।ਟਿਕ:ਧਰ
ਤੀਤਧਲਤੇਕਣ੍ਹੇਏਕਕਹੈਮੈਂਕਰੋ।ਆਸਣ੍ਹਾ।ਦੋ।ਕਿਸੇ:
ਕਿਸਪਰਜੋਰੁਹਿਕਾ।ਹੁਕਰੋ।ਕਹੀਐ: ਕਹੋਂ।ਦੇਹਿ੦ਆਪਣਾ
ਆਪੁ।ਰਗਾਏ:ਰਖੇ।ਮ:੧।ਕੌਣਿਪ! ਤੀਨਕਾਲਕਰੋ।ਆ
ਖੁ:ਆਖਾਹਾਨੂ।ਹਉ:ਮੈਂ।ਠਾਕੀਆ:ਰੋਕੀਆ।ਜੋਤਿ!ਸਕ
ਤਿ।ਰੁਖ:ਰੈਚਕਾ।ਉਪਰ੦ਏਸਤੋ।੨।ਪੌ:ਕੁਲ:ਪਿਤਾਦਿ

ਬਡੋ ਕੁਟੰਬੁ: ਨਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਮੀਨਿਮੈ: ਮਨਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨ
ਤੇਂ ਸੁਣਿਕੈ ਉਪਰੋਂ ਰਜਾਇਆ: ਤਦਾ ਕਾ ਨਾ ਜਿਨ ੦ ਕੋਹਰਿ ਨੇ
੧੦ ਮ: ੧ ਕ੍ਵਾਰ: ਬਨਾਸੁਪਤੀ ਅਲੋ ਸਲੋਅ: ਲੋਕਾ ਲੋਕਾ ਕਾਰਿ:
ਕਰਣੀ ਦ ਹਦੂ ਆਖਹਿ: ਅਖਣੁ ਨ ਫਿਨ: ਤੰਤ ਕਾ ਬਪੜੀ:
ਪ੍ਰਿਚਾਰਿਆਂ ਮ: ੧ ਅਖੀ: ਪੈਰਾਂ ਗਿਆਨੀ ਪੰਡਿਤ: ਬ੍ਰਹ
ਮਨੇਸੀ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ: ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੋਤੀ ਦੇਵ: ਦੇਵਤਿਆਂ
ਜੋਧ: ਸੁਧਾ ਅਵਤਾਰ ੦ ਧਾਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ: ਸਤ ਸੰਗਤ
ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਛੇਦਾ ਨਿਰਭਉ ਸਾਰ ਭੈ ਵਿਣ ਹੋਵੇ ਗਾ ਪਿਚ:
ਪਿਲਾਦ ਮਿਲਿਆ ੨ ਪੌ: ਉਪਜੈ: ਪ੍ਰਗਟ ਵ ਘਟ ਮੈਂ ੧
੨ ਮ: ੪ ਨਾਉ: ਨਾਮੁ ਸੁਜਾਖਾ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਸਾਹੀ: ਲਿਖੀਵ
ਮੰਦੀ ਸਬਦੀ: ਜੁਪੇਦੀ ਅਰਥ ਸੁਣੀ ਵ ਚੰਗੀ ਆਂ ਭਾਇ੦
ਕਰਕੇ ਸੁਕਾਈ ੦ ਸਿਸ ਦ ਸੁਕਾਇਆ ਨਾ ਵਡਿਆਈ: ਇ
ਛਾਮ: ੧ ਪੀਠ ਕਾਜੀ ਦ ਕਹੇ ਮੈ ਕਰ ਕੇ ਖਾਂਨ ਤੋਂ ਕਹੋਂ ਨਾਸਿਆ:
ਨਹੀ ਸਾ ਕੋਈ ਅੰਗਾ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੈ ਜੀਤੈ: ਸਦਾ ਜੀਵੰਦ ਜੀ
ਵਾਇਆ ੨ ਪੌ: ਪਾਪ ੦ ਵਾਲੀ ੧ ੨ ਮ: ੧ ਪੂਕਾਰਿਤ: ਪੁਕਾਰ
ਦਾ ਹੈ ਆਸਾ ਹੇਤ: ਅਜਾਣ ਹੈ ਕੂਕ: ਪੁਕਾਰ ਮ: ੧ ਤੇਰਾਂ
ਦਾਸ ਦ ਸਰੂਪ ਮੇਰਾ ੦ ਸੁਆਮੀ ਦ ਰੂਪਾ ਹਉ ੦ ਮੈ ਸਕਤੀ:
ਮਾਇਆ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੈ ਨਾਈ: ਵਡਿਆਈਆਂ ੨ ਪੌ: ਕਮ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ੧ ੩ ਮ: ੧ ਕੁਤੇ ਸਚੀ ੦ ਸੁਤਦ ਵਦੀ ਪ੍ਰਿਸੀ ਦੀ ਸੁ
ਰਦਾਰ: ਠਗ ਖਾਣਾ ਬੋਲਿ: ਬੋਲੰਨਾ ਸੋਈ: ਜੋ ਧਾ ਛੇਦ
ਕਰਤਾ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਸੁਕਰੇ ਹੋਇ ਦਾ ਕਰੇ ਜੀਵ ਮ: ੪
ਬੋਧੀਆ: ਮਤਿ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਈਆਂ ਦ! ਮੂਰਖਾ ਭਿਨ:
ਭਜਗਈ ਅਹਾਜੁ! ਹਰਾਮੁ ਸਰਮ: ਟੈਰਾ ਰਾਂ ਪਰਿ: ਕ੍ਰ
ਬਮੈ ਰਹਾ ਪਤਿ੦ ਜੋਂ ਕੁਲ ਭਿ੦ ਦੇਖਾ ੨ ਪੌ: ਗੁਬਾਰੀ: ਅਗਿਆ
ਤਦ ਲੋਕਾਂ ਪਸਾਰੀ੦ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੂਐ੦ ਬੀਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਾਜੀ੦
ਨਰਦੇ ਹਿ ਰੂਪੀ ੧੪ ਮ: ੧ ਲਖ ੦ ਵਰਿਆਂ ਜੀਵਣਾ ਖੁਸੀ
ਆਂ੦ ਮਨ ਕਰਣਾ ਚਾਉ੦ ਤਨ ਕਰਣਾ ਵਿਛੁੜਿਆ ੦ ਪਦਾਰਥਾਂ
ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ: ਵਿਛੋੜੇ ਕਰਕੇ ਰਸ ਸਭ: ਵਿਸੁ: ਦੁਖ ਪੀਠ ਕਾ
ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਸਰੇ ਜਾਨ ਹੈ ਮੀਠ: ਸੁਖਾ ਕਉੜ: ਦੁਖ
ਵਿਗੜੇ: ਪ੍ਰਬਹੋ ਇਆ ਰੋਗ: ਰੋਗੀਆਂ ਸੁਪਤ੍ਰ: ਮਨਾ ਵਿਕਰੋ

ਸੁਖ: ਵਿਅਰਥਾ ਦੁਖ ਦਾ ਸੁਖ ਹਿ ਤਿਨ ਪਾਸ ਸੁਖ ਸੁਖਿ ਜਾਹਿ ਸੁਖ
ਹਿ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੁਖ ਦੇ ਵਾਲਿਆ ਆਪਣਾ ਸਿਤੁ ਥੀਆ ਮ: ੧ ਕਪਾੜ੍ਹ: ਗਾੜ੍ਹਿ
ਆਂ ਲਾਲੁਸ ਬਜਾਰਿ ਸਿਤਾਰ ਗੇਰੂ ਆਣਦਾ ਰੰਗਾਣਠ: ਰਗੜਿਆਂ
ਨੈ ਮੰਜੂਠ ਦੇ ਕਲੂਮਾ ਣੀ ਛਤਾ ਤੇ ਸਿਤਾੜ੍ਹ ਬੋਧੇ ਰਾਗਾਣਾ ਰਾਗ:
ਚੀਨੇ ਜਾ ਬਾਗੋ ਬਾਗ: ਬਾਗ ਹੀ ਬਜਾ ਵੇ ਚਿ ਟੇਮ ਦੂ ਬਾਗ:
ਸੋਹਟੀ ਪੁਸਾਕੁ ਸਹਾਜਿ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਾਦ: ਸ੍ਵਾਦਾ ਮੋ ਕਰਿ
ਆਹੇ ਤੇ ਸਹੁ: ਤਿਸ ਸਹੁ ਪਾਸਹੁ ਅਗੋ ਕਹਣ: ਭੁਲ
ਮਾਕਉ ਰੂ: ਰਜਤੇ ਰਾਮ ਸਿਠ ॰ ਨਾ ਮੁਖ ਪੇੜ੍ਹ: ਪਲੋ ਸੁਲਿਖਿਆ
ਇਆ: ਲਿਖਣਹਾਰਿਆ ੧੫ ਮ: ੨ ਕਥਾ ॰ ਬਣੀ ਕਹਾਣੀ ॰
ਛੋਟੀ ਬੇਦੀਆ ਣੀ: ਬੇਦਾ ਚੀਆ ਅਦਤਾਰ ॰ ਉਤੇ ਦ ਜੋਤੀ
ਮੋ ਸੁਰਤੀ: ਸਪੂਤਾ ਰਖੇ: ਥਿਤਾ ਦੇਖੇ: ਪਲੋ ਆਗੋ ॰ ਸ
ਰਣਤੇ ਦ ਬੁਧਿ ਦੇ ਅਰੋਮ: ੧। ਬੀਉ: ਬੀਜਾ ਖਾਦਾ ॰ ਹੈ
ਜਪਾ ਗਿਆਨੁ: ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ ਬੀਜੇ: ਉਚਾਰੇ ਭੁਗਟੇ:
ਉਪਜੇ ਰਿਦੇ ਮੋ ਦਰ: ਅੰਦਰੁ ਗਾਹ: ਜਾਗਾ ਰਿਦੇ ਰੂਪ॥
ਬਾਉ: ਸਰੂਪ ਵਿਚਾਰੀ: ਸਾਹੁ ਗਿਆਨ: ਗਿਆਤਾ ਲਾਹਿ ॰
ਗਜਾਨ ਸਾਂਤਿ ਆਦਾ ੨। ਪੌ: ਰਸ: ਦੁਧ ਦਾ ਸਰੂਪ ਨਿਗਾਰੀ
ਮੋ: ਦਸੁ ਪਾਬਿਖ: ਸੂਹ ਰਾ ਬੂਟਾ ੧ ਧਾਮ: ੧। ਸੂਰਾਤਿ: ਸਹੂ
ਰਤਾ ਲਾਦੇਆ: ਹੁਣ ਮਰੇ ਲਦੂ ਚਲੇ: ਲਦੂ ਗਏ ਅਗੋ
ਬਧੇ ਭਾਰ: ਮਰਨ ਲਗੇ ਸਾਬੜੀ: ਸਗਤਾ ਈ ਕਰਿ ਮਾਰੂ।
ਸਾਰੁ: ਸਮਾਲ ਲਿਖਿਜੇ ਨਾਲੇ ਬਧੇ ਧਾਰੂ ਦਮਾਮਿਆ: ਨ
ਮਾਰੇ ਬੀਕ: ਸੀਦੂ ਣਾ ਨਕ ॰ ਦੋਹਿ ਮ: ੧। ਫੇਰੀ ॰ ਦਲਾਰੋ
ਟਿ: ਸੀਰਾ ਚੋਰ ॰ ਮਨ ਰੂਪ ਜਿਦਿ ਜੀਆ: ਹੇ ਸੀ ਖੋਟਿ ਖੋਟ
ਹੀ ੨। ਪੌ: ਛੇਦਾ ਜਿਨ ਦੁਸਟਾ ਮੰਦਾ ਰਿ ਨੈਦਾ ਹੋ ਮਦੂ ਦੇ ॰
ਹੈ ਅਦੋ ਕੂਪ ॰ ਅਉਗਣ ਦੇ ਕਰਾ ਕਾਲੇ: ਕਲਿ ਕੀ ਕਲਕੇ:
ਨਿਤ ਨਿਤਾ ਬੁਝਾਇਆ: ਵਿਸਾਰਿਆ ਕਰਹੁ ॰ ਪ੍ਰਾਤਿਆਰੇ
ਰਤਿ: ਕਰਮਾ ੧੧ ਮ: ੪। ਆਪੁ ॰ ਤੂ ਆਪਿ ਸਹਿਲੁ: ਸੁਖੀ
ਆ ਮ: ੪। ਆਪੇ ॰ ਗੁਰੂ ੨। ਪੌ: ਮੇਲਿਆਨ: ਮੇਲੇ ਹੈਨਾ ੧੫
ਮ: ੧। ਅਦ੍ਰੀ: ਹੋ ਗਾਦਿਨ ॰ ਭੁਏ ਮ: ੧। ਚੜ੍ਹ: ਉਦੇ ਰੂਪੀ
ਦਿਨਾ ਵਿਜੋਗੁ: ਅਸਤੇ ਰੂਪੀ ਰਾਤਾ ਵੇਰਾ ॰ ਹਾਰੇ ਨਾਮ ॰ ਜਿ

ਨੌਰੰਗ:ਸਤਸੁਣਾ ਆਖਹੁ: ਕਥਾ ਕਹਿਣ: ਕਹਾਣੀਆਂ ਰਾਧੇ:।
ਪੋਤੇ: ਖਜਾਨੇ॥੧੯॥ਮ:੧॥ਲਿਖਿ:ਲਿਖਿਕੈ ਵਿਜਪੁਕਰਕੈ ਵਿਕ
ਸਾ ਕਰਕੈ ਖੇਤੀ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਜਸੁ ਧਾ ਖਲਵਾੜੇ॰ ਸੁਖ ਦਾ ਮੋਖ ਾ ਸ
ਰਮੇ: ਵੈਰਾਗ ਦਾਨਾਇ: ਭੁਤਿ ਦਾ ਫਰਿਆ ਦੁ ਐਤਾਨੁ: ਭੁਤਾਇ
ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਥਾ ਮ:੨ ਕਿਰੇ॰ ਕਰਮਾਤੇ ਸਾ॰ ਨਾਮਾ ਪਰਜੇਆਂ ਸੀ
ਘਨੇ ਸੁਗਤਿ: ਜਸੁ ਰਿਕਨਾ ਤੁਚ ਪਦੇ ਸੁਦ ਕਿਧੀ ॥ਫਿਰਕੁ: ਪੀਨਤ
ਗੁਣਾ ਸੌਂ ॥ਸ਼ੈਂਕੁ: ਖਾਲੀ ਜੁਗਤਿ: ਮਨਖਦੀ ਦੁ ਹਰਿਦੀ।
ਓਸੁ: ਉਨਾ ਮਿਤਾਨਾ ਮੁਗਤਿ: ਹਰਿ ਮੁਗਤਿ ਾ ਰਾਧੇ: ਸਧਦੀ: ਸ
ਧਰਦਲਾ ਗਲਿਆ: ਅਭਿਦਾ ਬੋਲਿਆ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਆ ਗਿਰ
ਭਿ॰ਕੁਠਿਆਲੀ ਮੈਂ।੨੦॥ਮ:੧॥ਜੇਕਰੇ॰ਤੇਮਾਣਸ: ਨਰਾਕੇ
ਈਰੋਇ: ਕੌਰੇਪਾਏ ॥ਸ:੩॥ ਸਚੁ॰ ਬੋਲਣੇਦਾ ਉਚਰੇ: ਉ
ਚਾਰੇ ਪੁਨਾਦੁਆਰ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਪਹਿ॰ ਕਾਮਾਦੇ ॥ਸਿਖ:
ਸਿਖਣਾ ਰਾਧੇ: ਰਿਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ਕਲਤ: ਨਾਰੀ ਤੇ ਨਦਿਸ
ਨਦਿ: ਇਤਧਾਰ ਕਰੇ ॥ਧਧਿ: ਠਗਾ॥੨੧॥ਮ: ੧ ਮਸੀਤ ਸਾਇ
ਚਾਪਾਰਿ ਦਾ ਧਾਰਿਹੀ ਮਸੀਤ ਪਾਲੀ ਦਾ ਕਹੇ ਮਸੀਤੀ ਮੈਹੀਨੇ
ਤ੍ਰੈਹੈਪਰਿ ਹੀ ਦੇਹੁ ਾ ਫਕਰ॰ ਭੇਸੁ ਾ ਜਾਤਿ॰ ਕੁਲਦੀ ਪੀਰ:
ਚੂਜਾ ਮੂਲ: ਕਦਾਂਚਿਤਾ ਪਾਇ: ਪੇਰੀ ॥ਮ:੧॥ ਅੰਧੇਕੂਪ:
ਅਗਿਆਨ ॥ਪੇਰਦੁ: ਧਰਮੁ ਪਦੇਸ ॥ਕੁਰੂਪ: ਭੈੜਾ ॥ਨਕਾਜੁ
ਪਦੁ: ਤਨ ਸੁਦੂ ਸਰੂਪ: ਸਚਾਈ ਗੁਣਾਂ ਸੌਂ ਛੁਟੇਦਾ ਨਾਦੇ॰ ਰ
ਸੁ ਾ ਬੇਦਰਸੁਦੀ ਰਹਿਆ: ਗਿਆਤਾ ਰਧੁਕਸੁ: ਮਿਠੇਕਸੈ
ਸ੍ਰੋ ਸੁਧ: ਸੁਚਤਾਦੀ ॥ਜਰ: ਖਬਰ ਅਸਲ: ਚੰਗੇ ਰਾਧੇ:
ਧੀਨ: ਰੌਥਾ ਸਿਧੇ: ਪੁਰਾਣਦੇ ਮਾਣਿਆ: ਭਥਾਦੇ ॥੨੨॥ਸ:੪॥
ਸਹਜੇ: ਸਾਂਤਿ ॥ਜ: ਅਗਾਹ ਤੈ: ਜਾਤਦੀਦਾ ਧੀਦੇਦੀ ॥ਦਿਖ:
ਕਦਮੁ ਕਰਮ ਭੂਪੀ ॥ਭਰੇ: ਧਰੇ ॥ਦਿਖਾ: ਕਦਮੁ ਪਾ ਪਰੂਪੀ।
ਚਾਕਰੀ: ਚਾ ਕਰਕੇ ਕਰੀ ॥ਸਚੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ॥ ਰਾਧੇ: ਗਾਹਿਗੀ
ਆ: ਕੀਤੇ ਸਾਧ ਤਾ: ਸਹਿਤ ਧੋੜੇ ਕਰਿ॰ ਭੋਜਨਾ ਮੇਲ॰
ਦੇਹਿ ॥੨੩॥ਮ:੩॥ ਅਤ॰ ਬਡਾ ਹੈ ਗੁਣ:। ਸਿਸੀ ਦਿਦ ਤੇਰ
ਜੇ॰ ਸੂਤਾ ॥ਸ:੩॥ ਦਸਤ॰ ਤਨਸੁਣਾ ਦੇ ॥ਸਲਾਹਿ॰ ਬਾਣੀ ਸੌਂ
ਰਾਧੇ: ਗੜ੍ਹੁ॰। ਨਿਆਈ ਕਤੀ ਟਿਆ: ਘਸ ਤੁ ਘਰ: ਧਾਰੀ

ਮਾਈ: ਮਾਯਾ ਕੋ ੮।ਸ:੩।ਸਿਖਾਵੈ: ਨਮ੍ਰਤਾ ਸੇਓ: ਗੁਰੂਾਂ ਵਿਖੇ ਰਾਗ
ਲਿ: ਅਭੇਦਾ ਲਗਾਇ: ਕਰੀ ਪਧਰਾਇ: ਸੁਖ ਵਾ ਮੇਲੇ। ਮੀਤ੍ਰ ਵਕਰ
ਮਸੋਂ ਮਿਲਾਇ। ਜਗਪ੍ਰਾਸੀਵ ਓਨਰਾ।ਮ:੧।ਚੋਰੁ: ਵੇਮੁਖਾਨ
ਨਕ। ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ ਹੋਰ। ਨਾਕਰ ਕੋ।੨।ਪੌ: ਮੰਨਿ। ਕਰਾਹੇ
ਵੀ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ।੨੫।ਸ:੩।ਮਿਨੀ: ਮੀਨ ਦੋ।ਸ: ਪਾਯ ਗਤਿ: ਵੇਲੇ
ਕਾ ਅਕਾਸ: ਪ੍ਰਲੋਕਾ ਵਿਹੂਣਿਆ: ਖਾਲੀ। ਕਾਂਉ: ਅੰਮੇਥੇ ਵਨਕੇ
੨।ਪੌ: ਗਵਿ: ਜਪੁ। ਪਾਸ: ਅਭੇਦਾ।੨੬।ਸ:੩।ਲਹਰੀ: ਕਾਅਰੇ
ਸਿਰਿ: ਦੋਹਿ ਹਿਕਾਰ।ਮ:੩।ਜੇਵ ਧ੍ਯਾਸ ਵ ਨਿਜ ਕਾਮਾ ਚਾਕਰੀ।
ਦੂਰ ਵ ਸਕੰਮਾ ਆਪਤ: ਆਪਾ ਭਾਵ।੨।ਪੌ: ਮਨੂਰ: ਵਿਅਰਥੁ
ਤੋਰੀ: ਨਦੀ ਬਿਰਹੀ।੨੭।ਸ:੩।ਸੁਖ। ਸਰੂਪਦਾ।ਮ:੧।ਸਹ
ਮ: ਸਹਾਰੇ।੨।ਪੌ: ਸਦ: ਸਦਾ ਵ ਸਦਕੋ। ਭੇਟ: ਭੇਟਾ। ਬੁਨੀ:
ਸਬਦਾ। ਦਾਰਿ: ਜਿਸ ਦਰਵਾ ਆਂ ਦਿਰਾ।੨੮।ਮ:੩।ਗਾਰਕੀ।
ਕਹੀ।ਸ:੩ ਦੋਇ ਬਹੋਰ ਹੈ।੨।ਪੌ: ਸੁਤਿਆ: ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਮੇਂ
੨੯।ਸ:੩।ਕਰੇਂ। ਕਰਮਾ ਦੀ।ਸ:੩।ਕਰਮ: ਕਿਰਪਾ।੨।
ਪੌ: ਨਿਤ: ਸਦਾ। ਮੰਡਪ: ਚੌਤ੍ਰੇ ਮਹਿਲਾ ਯੇਤਾਲਿਆ: ਭੂਤਾਂ ਦੀ।
ਤੂੰ।ਸ:੩।ਸੁਆਇ: ਲਾਭ ਕੋ।ਮ:੩: ਵਹਜਾਹਿ: ਉਪਦੇਸ਼ ਮਾਸੇਵ
ਦੇ: ਜਪਦੇ।੨।ਪੌ: ਅਲਿਪਤਿ: ਅਲੇਪ।੩੧।ਸ:੩।ਆਮਾ
ਹੋ। ਤਕਾ ਦੀਆ ਅਦੂ: ਕੌਣ ਹੀ। ਪਾਰਖੀ: ਸੀਤਾ ਬਾਵਹੁ: ਪਾਸਾਂ
ਵਖੁ: ਨਾਮ ਵਸਤੁ: ਤੇਰੂ ਰੂਪ ਗੁਹਾਰਿਆ ਗਹਾਇ: ਜਾਣਾਵੇ। ਮੇਂ
ਕੁਛ ਹੈ।ਮ:੧।ਪਤਿ ਜਾ।੨।ਪੌ: ਕਲਤ੍ਰ: ਪੁਤ੍ਰ ਦੀਨਾਰੀ।
ਵੈਰੁ: ਵੈਰੀ ਯਨਾ ਵਿਰੋਧ: ਵਿਰੋਧੀ ਕੁਟੰਬੀ।੩੨।ਸ:੩।
ਨਾਨਕ ਏਹੀ ਰਸ ਕਸ ਸਹੈ ਜੋ।ਮ:੩।ਸਹ: ਸਹਾ ਭੇਖ। ਧਾਰਾ।
ਧੋਇ। ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ।।੨।ਪੌ: ਮੰਦ: ਮੰਤ੍ਰ ਵਾ ਵਿਸ਼ੇ। ਰਿਧ:
ਸਰੀਰਾ ਸਬਾਇਆ: ਸਬ ਨਾਤੇ।੩੩।ਸ:੩।ਮੇਖ ਦੂਆ
ਰੂੰ। ਕੂਟੇ।ਮ:੧।ਸਰੇ: ਸਰੂਦੀ। ਧੀਦ: ਰੇਚਕ ਨਾ ਚੰਦ: ਚਿ
ਤਾ ਮੇਂ: ੪।ਸਾਵਹੁ। ਨਰ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਸਿੰਮ ਸਿੰਮ: ਇਕ ਰਸ
ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸੇਗਨੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦਰਕਾਰ ਕਰੀ ਦੁਖ। ਤਨਦੇ
ਭੁਖ। ਪਦਾਰਥ ਬਾਦੀ। ਅਹੂ। ਨਾਮ ਜੁਲਾ ਵਿਠਾ: ਵਸਨਾ ਧਰ
ਤੀ: ਧੂਪੀ। ਹਰਿਆ ਵਲੀ। ਗੁਣਾਂ ਕਰਾ ਅਨਿ। ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ

ਬੋਹਲ॰ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ।। ਅਚਿੰਤ। ਅਕ ਸਮਾਣਾ ਬੁਲਾਵੈ: ਪ੍ਰੇਰਿਆ
ਇ: ਜਹੂਪਾ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭ ਸੁਭਾਇ ਕਰਾ।। ਰਾਖੈ: ਦਾਤਿ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ।। ਤ੍ਰਿਸ: ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ੴ ਨਮਾਮਿ: ਤੁਰੀਆ ਆਛਾਈ: ਖਿਤਪਾ
ਕਾ।। ੩੪ ਮ: ੩ ਅਮਰ: ਹੁਕਮਾ ਵਾਲਾ ਵ ਸੋਹਰੀਆ ਹਜਤ: ਤਰਕ
ਸ: ੩ ਜੋਤਿ: ਸਕਤਿ ਸੁਰਤਿ: ਸੁਣਤਾ ਹਉਮੈ: ਹੈ ਗਤਮ
ਮਨਾ ਮੇਰੀ॰ ਮਾੜੀ ਹੈ ਟੇਰੀ॰ ਜੂਨਾ ਦੀ।। ਰਖੈ: ਖਾਣਾ॰ ਦਾ
ਛੁੱਕਣ ਤਿਜ ਅਪਣਾ ਪੈਨਣ। ਸੁਦਹੁ ਕਰਕਾਤਨ ਸੋ ਅਧਾਰੁ॰ ਮ
ਨਸੋਂ ਅਸਿਫਾਤਿ॰ ਹਰੀ।। ਜੈਕਾਰ: ਅਜੀਰਘਾਦਾ।। ੩੫ ਮ: ੫
ਪੀਠਕਾ ਦਰਖਾਨ ਹੋਵੈ ਤ ਦ ਸਾਹਿਬੁ ਅਮਰ ਦਾਸੁ ਕਰੀਆ ਸਭੋਜੀ
ਅ॰ ਸਮਾਇਲਾ ਕਾਰਿ॰ ਕੋਆ ਨਿ॰ ਗੁਣਾ ਭੂਪੀਆ ਪਾਣੀ॰ ਪ੍ਰੇਮਭੂ
ਪੀ।। ਸੁਚ: ਬਹੁਤਾ ਦੁਖ॰ ਤਨ ਦੋਦਾਲੂ ਦ॰ ਪਦਾਰਥਾਦਾ।
ਤਰਿ: ਅਤ ਸੈਂਦ ਦਾਏ ਦਰੂਪੀਆ ਬ੍ਰਿਛਾ ਨਗ੍ਰਿਸ ਸਿਖਾਂ ਰੂਪੀਆ।
ਠਾਰ। ਠੰਡੀ ਸਾਂਤੀ ਕਰਾ ਪਾਰਿ: ਸਤ ਸੀਰਾ।। ਮ: ੫ ਅੱਗਲਾ:
ਬਹੁਤਾ।। ਰਖੈ: [ਅਗਲ: ਬਹੁਤਾ] ਵਰਤਦਾ॰ ਪਿਛੋ ਅਗੋ
ਆਪੇ ਹੈ॰ ਅਦਾ।। ਚਲਾਈ॰ ਤਿ ਨਕਾਲ ਮੈਪਰ ਜਾਈ॰ ਅਗਰਜ
ਮੈ।। ੩੬।।੧੯ ਸਾਗਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ।। ਸਨ: ਸਤਾ ਨਤ: ਅ
ਨਾਟਕਾ: ਰੂਪੀਏ ਜਾਰਿ: ਦੋਚਾਰ ਸੇ।। ਗਾਂਠੀਏ: ਗੀਤੇ ਸੇ
ਗਾਉ: ਨਗ੍ਰਾ ਵਜਾਤ: ਸਿਰ ਦੀ ਬਿਰਲ ਜੁਦ ਆਂਮ ਦਾ ਇਤਸ
ਪਿਛੀ: ਪਾਤਸਾਹੀ ਅਧਨ: ਬਹੁਮੋ ਅਬੋਲਤ: ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ
ਗਾਤਿ: ਸਿਰੁ।। ੧।। ਕਲਾ ਸੂਮ: ਅਸੂਮ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬੈਠੀ ਠਰੂ
ਪੀ ਹੈ ਰਮਾਤਾ ਤੇ॰ ਤੇਰੇ ਹੇਤੀ: ਦਾਸੀ ਕੇ ਸੀ ਹੈ ਰਾਜਧਾਨੀ
੧।।ਰਮਤੇ ਜਾਇ: ਰਸ ਤੇ ਰਾਏਸੇ ਸੈ ਦਿਨੋ ਆਵੈ: ਸਨਕਾਦ
ਕਾਕੇ ਸੂਪਸ ਰੋਵਤੇ ਆਏ ਰੋਵਤ ਜਾਇ ਜੇਹਾ ਸੋ ਜਖੀ। ਇਕ
ਰਾਜਾ ਦੀ ਕੰਨਿਆ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਠੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਾਂ ਉਹ
ਕੰਨਿਆ ਪਰੇਤ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਲ ਹਾਸੀ ਕਰਦੀ ਆ ਕਰੇ ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ
ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਪਰੇਤ ਨੇ ਉਸ ਕੰਨਿਆ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਨਾਲ ਮੰਗਿਆ ਤੇ
ਉਨੂ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਤਬ ਸਦੂ ਕਹੀ ਜਾਈ ਸਭ ਗਲ ਨੂੰ ਸਾ ਰਾਜਕੇ
ਰਪਾ ਮਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਮੂਰਖ ਜਾਣ ਕੇ ਮੈ ਹਲੋਤ੍ਰਿ ਗਦਾਇ ਦੀ
ਆਹੇ ਨਦੇ ਦੀ ਕੇ ਮੈ ਦੁਪਰਾਗੀ ਕ੍ਰਿਆ ਜੀ ਕ ਟਕੀ ਗਈ ਤਾਂ ਦੇਦੀ
ਪੁਸ਼ਨ ਹੋਇ ਕੇ ਦਰਦੀ ਆ ਦਿਦਿਆ ਕਾਏ ਫਹੁ ਪੀਤ ਤਕ ਜਾਂਦ

ਰੋਵਤ ਜਾਇ: ਰੋਵੇ ਹਾਇ ਏ ਦੇਵਤੇ ਥੇ ਕੂੰਨਿ ਮੋ ਵਖੀ ਗਜੇਂ ਧੂਮੋਂ ਜੋ ਹਾਸੇ:
ਹਸਤੇ ਆਏ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਵੈਂਗਾ ਏਹੁ ਜੁ ਹਿੰਕੋ ਗਉ ਜਰ: ਬਾਲੀ॥
ਬਾਲੇ: ਸੁਗ੍ਰੀਵ ੧ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਰਿਖੀ ਜਿੰਕਾ ਰੀਛੁ ਜਾਤੇ ਰਿ
ਖੀ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਸਮਾਧੀ ਇਸ ਖਿਤ ਕੁਪਾ ਏਹੁ ਸਾਖੀ॥
ਜਲ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਥਲ: ਵਿਮੁਖਾ ਥਲ ਕਰ: ਵਿਮੁਖ ਕਮਾ ਰਿਖੀ॥
ਕੂਆ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਕਮਾ ਗਜਾ ਕੂਪ: ਨੀਚ ਮੇਰ: ਊਚਾ ਮੇਰ ਕਰਾਵੇ
ਬਾਲਮੀਕ ਵਤ ਔਗਿਰਾ ਦੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪਵਤਾ ੨ ਤੇ ਪਾਰੀ॰ ਦਾਰ
ਬਕੋਵਤ ਵ ਵਿਕੀ ਖਣ ਕੇ ਅੰਗ ਹੀਣ ਨਰ ਵਤੁ ਵ ਸਕਧਾਰ
ਜਵਤਾ ੨ ਖਲ: ਅਤਸੇ ਮੁਗਧਾਰੀ: ਮੁਰਖ ਤੇ ਅਜਾਮੇਲ
ਵਤੁ ਪੰਤਿਤ ਤੇ ਦੇਸ ਦਾ ਕਰੀ ਹੈ ਰੂਅੰਤ ਸਮੋਂ ਤ ਪ੍ਰਕਰਾ ਪੰਤਿਤਕ
ਜਾਦਾ ਬਿਲਮ ਗਿਲ ਵਤੁ ੨ ਜੋ ਨਾਰੀ: ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ੯॰ ਸੁਤ
ਜਾਏ ਤ ਦੂਵਤ ਵ ਸਪੰਡੀ ਵਤ ਨਾਰੀ ਤੇ ਨਰ ਤ ਜਾ ਵ ਬਾਲੀਕ
ਪਿਤ ਵਤੁ ਨਰੁ ਤੇ ਨਾਰਿ ਫਿਰਿ ਨਾਰਿ ਤੇ ਨਰੁ ਕਾ ਪ੍ਰਿਤਮ॰ ਹਰੀ ੨ ਰਾ
੧੯ ਬਾਣੀ ਨਾਮੁ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਰੇਮਨ: ਹੇਤੁ ਬਾਈ ਅਰੀ: ਬੂਟੀ
ਲੀਲਤ: ਨਿਗਲੇ ਲੋਹ: ਕੂੰਡੀ ਨਾ ੧ ਲੀਨੋ॰ ਸਕਾਰੀ ਨੇ ਛਾਹੁ:
ਪ੍ਰੀਆਂ ਬਾਛ: ਵਛੇ ਦੇ ਪਿਲਾਉ ਦੋਹਿ: ਚੋਏ ਅਹੀਰ: ਹੁ
ਜਗਾਧਰੇ: ਧਰ ਬੀਆ ਸੀਚੇ: ਕਠੀ ਕਰੇ ਧਰਤੀ॰ ਮੈਂ ਰਹਾਂ ੨।
ਤਾਚੀ: ਤਿਸ ਕੀ ਆਣਿ: ਸਰਾਣਿ ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਨਾਮੇ ਰੋ ਹਰਿ
ਮਿਲੇ ਸਬਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕਹੇ ਮੈ ਘੁਰ ਧਾਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕਹੇ ਸਿਤ ਬਤੇ
ਤਿਸੁ ਪਰਕਹੇ ਬਦਹੁ: ਕਰਹੁ ਹੋੜ: ਜਿਦ ਵ ਸੁਤਾ ਜਨਾਂ॰
ਜਾਣੀ ਜਾਹੈ ਠਾਕਰ॰ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਖੇਲ: ਜਿਦਾ ੧ ਆਪ
ਨੰ॰ ਆਧੇ ਦੇਹੁ: ਦੇਵਾ ਦੇਹਰਾ: ਮੰਦਰਾ ਲਗਾਵੇ: ਕਰੇ ਵਰੂ
ਜਾ: ਰੋਤੁਰਾ: ਬਾਜੇ ਜਨ: ਦਾਸਾ ਉਰਾ: ਖਾਲੀ ੨ ਤੇ ਹਰੇ
ਕਹੇ ਸੋਤੂੰ ਸੋ ਚੁਕਹਿਆ ਤੋ ਸੁਣ ਜਾ ਅਉਨਿਨ: ਪ੍ਰਭੁ ਤਕੁ ਮੇਰ
ਨ: ਨਾਸੰਕਾ ਨਹਿ ਕੂਪ: ਗਿਹਾ ਰੇ ਧੇ ਵਨ ਤੇ ਬਾਧੀ॰ ਪੁਤਰਕ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਸਸੁ ਤੇ ਜਨ ਵਤਾ ਬਾਂਧੇ॰ ਜੌ ਪੁਤ ਗਜਾ ਜੇ ਸੇ ਕੀਸ
ਸਕਹਾ ਸੋਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਸਜ ੨ ਧਰਾ ਤੂੰ ਵੈਂਗਾ ਅਰੁ ਜਸੁਦਾ ਟਿਆ
ਪ੍ਰੌਹ ਬਕਾ ਚਕੂ ਮਾਰਿਆ ਗਹੇ ਬਾਂਧੇ॰ ਜੇਸੇ ਯਾਂਦੀ ਉਖਲ ਤੇਣ

(left margin, vertical:) ਪ੍ਰੋਕਸ਼: ਸ਼ਬਦ

ਮੁਦ੍ਰਾ ਗੁਣਹ ਧੀਯ: ਗੁਣਾ ਕਾ ਧੀਧੂ ਤਾਂ ਕੌ: ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ॥੩॥੧੦ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਕਿ ਗੁਰ ਭਾਈ ਥੀ ॥ ਅਨਪਾਵਨੀ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਨੇਹ: ਹੋ ਭਾਈ ਥਾ ਪਾਰਿ: ਪਾੜ ਕੇ: ਲੁਟ ਕੇ ॥ ਮੂਸ: ਖੋਸ ਕੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ਐਸੇ ਧੋਆ ਪਾਲੀ: ਕਰੀ ॥ ਚਾਲੀ: ਚਲਾਈ ॥੧॥ ਛਡ ਮਨ ॥ ਐਸੇ ਹਰਿ ਤੇ ਬੇਮੁਖਨ ਕੇ ਸੰਗ ॥੧੦ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਸਰਬਸੁ ਸਭ: ਨਾਰੀ ਪੀਨਾ ਦਿ ਧ੍ਯਾਨਿ: ਸਪਰਦਾ ਸ੍ਵੈਰੂ: ਛਿਦਲਗੀ ॥ ਥੋਰਕ ॥: ਪਦਾਰਥ ਭ੍ਰਾ ਵਾਦਨ: ਮੁਖ ਹਰਿ ਕਾ ॥ ਅਲੋਕੁ: ਦੇਖੇ ਜੋ ਕਿ ॥ ਰੂਪ ਰਕ ਕਰਿ ਮਰੇ ॥ ਦੀਨੋਂ ॥ ਸਦਾ ਰਾਤਾ ਇਹੁ: ਏਹ ਲੋਕ ॥੧॥ ੧੦ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ॥ ਫਨਕ: ਨਾ ਸਭੂਪ ॥ ਤੁਲਾ: ਪੂਲਾ ਦੀ ਆਕੂੰ ਡੇਕ: ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਤਨਕ: ਜਰਾ ਕੁ ॥ ਠਨਕ: ਹੈ ਜੋ ਤਪ ਸ੍ਰ ਪਾਇਆ ਜਨਕ: ਸੀਤਾ ਕੀ ॥ ਬਿਤਨ ॥ ਵਾਲਾ ॥ ਧਨਕ: ਧਨਕੇ ਵਕ੍ਰਾ ॥੧॥੮॥੧੦ ਸਤਿਨਾਮ ॥ ਰਾਗ ਮਲਾਰ ਮ:੧

ਤੁਧਨ: ਤੈ ਨੇ ਹੇਰ ਕੀਆ ਤ੍ਰਸੂ: ਤੈਨੂ ਦੇਵੈਗੋ ॥ ਲੇਵਹਿ ॥ ਮੁਤਧਨਾ ਦੇਆਰ ਹਹਿ ਨਹੀ ॥ ਮਗਾਹੂੰ ਦਾ ਸੂਤਾ ਦਿਆ ਜੀਉ: ਚੇਤਨਤਾ ਸੇਭ ॥ ਪਾਪਾ ਕਰਾਰੁਤ: ਚਾਰ ਜਗਾ ਕਾਇਆ: ਧੁਧੀ ॥ ਸੁਖ ॥ ਪਦਾਰਥਾ ਦੇਆ ਵੇਹੀ: ਦੋਹ ਲਿਸੀਂ ਦ ਉਮਰਾ ॥੧॥ ਮ:੧ ॥ ਧਨ ਥੋਰ: ਉਦਿਸਦੀ ਆਸੋਗ ॥ ਦਤਾ ਰਤੀ ॥ ਧੁਧੀ ਆਧੀਦਾ ॥ ਨਾਮੁ ਆਖੋਗ ਗਾਹਿ: ਪ੍ਰੇਮਣਾ ਧਨ: ਕਾਰਿ ਸਚ: ਹਰਿ ਪਤੀ ਕਰਾ ॥ ਰਾਜ ਗਾਰਿ ਚਾਰਿ: ਭਾਰੀ ਭਾਰੂ ਭੇਖ: ਸਰੀਰਾ ਸਚੁ ॥ ਨਾਮ ਤੇਜ ਅਹਿਕਾਰਾ ॥ ਪਰਹਰਿ: ਛਡਿਆ ॥ ਜਤਕੋ: ਗਰਭ ਕਾ ਥਾਤ ਤਹੀ ॥ ਜੂਨੀ ਆਇਤਹੀ: ਐਥੇ ॥ ਨਤੇ ਤਹੀ ॥ ਨਰਕਾ ਸਾਹਿਤ: ਗੁਣਾ ਨਾ ਸੁਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਰਹਾਸਿ: ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰਾ ॥ ਖੋਜੀ: ਹਮੁਖਾ ਉਪਜੇ: ਬਿਧਰੋ ਆਤਮ: ਆਪਣੂ ਆਪਾ ਚੀਨ ਤਾ ਨਹਾ ਵੈਸ: ਵੈਠਾ ਨਾਥ: ਧੂਹ ਆਦਿਆ ਦਾਰਿ: ਸਤਸੰਗਾ ਧਾਰਾ ਯਾਰ ਹੋਕੇ ॥੨॥ ਬਿਲਖ: ਦੀਨਾ ਬਦਨ: ਮੁਖਾ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥ ਦੇ ਹਿਆ ਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ਜਗ: ਜੀਵਾ ਤੇਰਾ ॥ ਸਰੂਪ ਹੋਆ ਦਿਸੀ: ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਈ ਸਾਧੁ ॥ ਗੁਣਾਂ ਕਰਾ ॥੪॥ ਧਰੂ: ਉਪਰ ਵਤ ਲੀਤਰਾ ਆਰਤਨ ॥ ਨਾਮਾ ਅਚਾਰ: ਕ੍ਰਤ ਧ੍ਯਾਵੇ ਦਾ ਮਹਲ:

ਮੈਦਰਿਗਾਉਆਆਪਣੂਆਹਿਲੀਆਂਦਰੂਕਾਇਆਮਹਲਏਘਰੁ
ਮਹਿਲ: ਸਰੂਪਾ॥੫॥੧੬॥ਮ:੧॥ਜਾਤਿ: ਉਤਪਤੀ ਜੋ ਹਰਿ ਤੇ ਆਗ
ਇਨਕਾਮਨਾਵੇ ਨਿਕੁਰਾਤਿ: ਨਿਭੂਮਹੋ ਬਾਉ: ਸਰੂਪਾ ਮਾਣਿ: ਕ੍ਰ
ਈਆ ਆਖਿ: ਮੁਖਾ ਊਪਰ: ਉਤ ਕ੍ਰਿਸਾ ਦਾਰਿ: ਮਾਤ੍ਰ ਲੋਕ ਦ ਦਾਰਿ
ਤਿਸੁ ਦਾ ਹਿਆਣਿ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕੇਸਾ: ਕਿਹਾ ਨਾਉਂ ਜਪਦਾ ਹੈਂ
ਕੁਲੀਨ: ਊਚੀ ਕੁਲ ਜਤ ਦਲਾ ਤਾਕਾਂ ਜਸੁ ਸਨਾਤੀ ਸਾਂਗੀ
ਭੀਲ ਦੀਨ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਕੁਮਕੀ॥ ਧਰੂਰ ਨਾਮਕ ਮਸਤ ਸੇਤ ਚੋ
ਦਸਦਾ ਤਸਕੇਂ ਕਹੈ ਭੁਖ ਹਰਿ ਦੀ॥ ਸਕਤਿ: ਬਲੁ ਦਾਰ:
ਦਲਾ ਲਾਇ: ਖਦਾਇਆ ਮਨ: ਜੀਦ ਭੋਲੇ: ਅਜੋਹਾ ਦਾਸੁ:
ਸੁਗੀਦਾ ਸਾਸੁ: ਸਦ ਸੁਹੀ ਦੀਆਂ ਨਾਮ ਜਪੋ ਖਾਇ ਰੋਟੀ ਕੀ
ਕੇਦਨ: ਸੁਧਾ ਹੋਸ: ਜੀਦਾ ਛੁਟਸਿ: ਛੁਟੇਗਾ॥੭॥ਮ:੧॥ਪੀੜ
ਕਾਮ ਹੁਣਕ ਚਾ ਮਾਰੇ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਏਹੀ ਸੁਧ ਕਰੇ ਸੋ ਕਹੋ॥
ਦੁਖ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਮਾਰਣੁ ਵੈਦੋ ਅਰਥ ਅਸਾਡ ਦਮ
ਰਹੇ ਕੋ ਮਿਲ: ਖਰਲਾ ਪੀਸ ਹਾ ਦਟਾ ਹਬ: ਹਥੋ ਦਾਨ
ਕਰਨਾ ਲੇਹੂ ਐਸੀ ਐਖਦੀ ਜਸੁ ਨਾ ਠੇਹ: ਬਾਂਦ ਠੇਗਾ ਦ
ਨਾਲ ਹੁਗੇ ਐਖਦਾ ਦਾਠ ਮਾਰੇਗਾ ਤੇ ਨਾ ਖਾਹਿ ਹੋ ਛਦ: ਛੋ
ਇਆ ਦਤੁ ਹੋ ਅਰਥ ਸੂਰਜ ਦਾ ਬਾਦ: ਬਾਂਦਿਸ ਦਾ ਹੋ ਧਿਰੁ
ਦੀ ਛਾਂ ਹੋਰ ਥੇ ਹੋਇ ਐਂਹੀ ਦਾ ਛੰਦ ਪਾ ਦਰਥ ਰੂਪੀ ਧ
ਰਧਕਰਮ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਆ ਬਾਂਦ ਨਰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹੋਦੇ ਅਗੇ
ਐਥੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਅਦਿ ਦੁਜਾ ਉਥੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇ ਦੇਹੁ: ਦੁ
ਨਗ ਜਾਂ ਰੂਪੀ ਨਾ ਧੂਹਮਣ ਕਰਾਂ ਕੁਛ ਜਰਾ ਹੇਮ ਕਰਿਆ ਕਰੇ
ਤੁਕ ਹੇ ਹੈਂ ਸਾਦ: ਸ੍ਵਾਦਾ ਕੁਤਿਆ ਰਗਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾ ਤਿਆਰਾ
ਏ ਧਿਉ ਤਾ ਤੇਲ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਦਾ ਅਗਨਿ ਬੁਹਮਾਰਿਆ
ਰੂਪੀ ਸਰੂ ਦਾਹੇ ਧਰਦ ਏਹੁ ਸਾਨਣਾ ਪੁਰਾਣੋ ਦਾਧ
ਠੋ ਝਾਕਾ ਗਰ ਦਤ ਹੋ ਨੀਸਾਨ: ਲੇਖ ਹੈ ਨਿਧਾਨ: ਖ
ਜਾਨਾ ਨਾਮ ਦਾ ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੋ ਜਾਣਿ: ਇਸ ਬਿਤ ਹੋ ਇਨਾ
ਨਕ ਤਿਨਕੀ ਧਨੀ: ਧਨ ਤਾਜੇ ਰਾਮਾਣਿ: ਹੇ ਭਾਈ॥੮॥ਏ
ਕੁਸਮੇ ਕੁੰਜਾ ਦੀ ਡਾਰ ਦੇਖਕੇ ਸ੍ਰਿਦਾਰ ਕੂੰ ਜਨਕ ਰੈਣ ਕਾਧ ਡਾਹੀ
ਟਾਰਿਗਾ ਧੀਆਂ ਦਾ ਨਕ: ਚੂੰਜਾ ਭੇਦੁ: ਹੈ ਭਾਈ॥੧॥ਤਿਕੂ ਜਕਹੇ
ਤੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਮਥ ਦੇਤਾ ਨਿਕੇ ਦੋ ਹੂਗਰ: ਧੁਧਨਾਤੀ

ਰ:ਕਨਾਰੇ ਸਾਹਿਬ॰ ਹੈ ਹੇ ਬੀਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਖਾਣੇਂਦੀ ਵਿਸੁ: ਥਕਾ
ਧੀਰ॰ ਜਾ ਬੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ੩ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਸਨਬੰਧ॰ ਸਰੀ
ਰ ਦਾ ਹੈ ਕਰਿ॰ ਧਾਰ ਕੇ ਗੁਰ ਪੀਰ: ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਹੋਹਾਂ ਕੇ ਕਹੇ
ਸਰੀਰ॰ ਦੇਹੂ ਦਿਆਂ ਹੀ ਜੋ ਦਿਣ ਮੁਕਤਿ ਤਾਂ ਵਿਉਹਾਂ ਹੀ ਇਕੁ ਸਾਧ
ਸਿਖ ਬਾ ਸਾਧਨਾ ਮੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਾ ਬਿਨਾ ਸੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਕਾਧ
੩॰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਬੈਹੁ॰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਕੇ ਨਕੂ॰ ਸਸੂਪੀ
ਕਾਲੇ: ਮੁੰਡੂ ਕੇਨ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਭੇਣੁ: ਹੇ ਭਾਈ ੧ ਸਾਧ ਕਹੇ
ਉਤਾਂ॰ ਪਤਿ ਹਰ ਕਰਾ ਅਸਮਾਨ: ਦਸੈਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਵਾਸਿ ਧੀਆਂ
ਕਰਕੇ ਤਾਣਿ: ਥਲ ਕਰਾਂ ਤੀਰ: ਕਨਾਰਿਆ ਮੈਂ ਤੁ ਪੁਕਰ ਕੇ
ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਹੇ ਬੀਰੁ ਤਨੁ: ਸਰੀਰ ਖੇਤੁ॰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਖਾਣੇਂਦੀ ਵਿਛਣੇ॰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਨਦਾਰਿ: ਕ੍ਰਿਪ
ਕ੍ਰਿਪਾ ੩ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹੈ ਕਰਮ: ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਜਪੀ ਸੇ॰ ਨਾਮਾ ੮੧੧ ੳ ਸ:੩ ਵੇਖੈ: ਪਾਲੇ ਸਚੁ ਹੀ ਸੇ: ਪਾਈ
ਏ ਸਕਤਿ: ਮਾਇਆ ਤਿਸ ਕੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਕੇ ਸਿਵੈ ਧਾਰਿ: ਮੋਖ ਧਾਰਿ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਤਿਨਾ ਦੇ ਪਖ੍ਯਾ ਸਹਸਾ ਭਯਾ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਖ: ਮ
ਨਮੁਖਾ ਅਵੀਚਾਰੀ: ਤਤ ਮਿਥ੍ਯਾ ਦੋਹਾਂ ਬਿਬੇਕ ਬਿਨਾ ਸੇਵ:
ਭਗਤੀ ਏਕ॰ ਨਾਮਾ ਬਿਸਾਰਾ॰ ਨਾਸੀ ਵ ਹਰਿ ਰੂਪਾ ਪਸਾਰਾ:
ਧੀਧਾ ੧ ਜੋ ਮੇਲੇ॰ ਹਰਿ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਜਬ ਧਨੁ॰ ਕਮਾਵੇ
ਧਾਤ: ਧਾਂਵਣ ਹਾਰੀ ਕਿਰਤ: ਕਰਮਾ ਫਿਰਹਿ॰ ਜੀਵ ਜੂਨਿ
ਮੈਂ ਮਨ: ਮਨੈ ਤਤੇ ਕੀਮਤਿ॰ ਕਿਤਨਾ ਕਹੇ ਕਹਣ॰ ਜਸੁ
ਹਰਿ ਦਰਿ: ਸਤਿ ਸੰਗ ਵ ਏਕੰਠਾ ਕਰਦਾ ਤਾਂ॰ ਮੋਖ ਕਾ ਸਦਾ
ਪਿਛੋ ਅਬੂ ਅਗੋ ਸਮਾਇ ਗੋ ਮੈਂ ਤਸਰੂਪ ਫਿਰਹਿ॰ ਧੀਰ
ਆਮੋ ਨਾਇ॰ ਨਿਬੇ ਸਧ ਧੀ ਧਰੁ॰ ਕੋੜ ਵ ਅਸਾਧ ਗੁਰੁ
ਮੁਖਿ: ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਸਹਜਿ: ਸੌਤਿਆਂ ੩ ਗੁਰ॰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ
ਕਿਸ ਥਾਹੀ: ਸਲਾਹੀਏ ਅਨਦਿਨ: ਨਿਤ ੩ ਕੂੜੁ: ਕੂੜਾ
ਬਿਖ॰ ਆਂਦੀ ਜੀਆ ਦਾਨ: ਜੈਨ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਰਖੇ ਅੰਤ੍ਰਿਪਤਾ
ਸੇ: ਮੈਂ ਤੇ ਪਕਰ ਕੇ ਤੇ ਦਿਆ: ਮਨੋਰਿਆ ਮਲਕਮ ਨਾ ਧਾਣੀ॰
ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕਰਾਹੀ॰ ਜਾਣੀ ਹੈ ਸਹਜਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਿ
ਲਿਆ॰ ਗੁਰੂ ਮਨੁ: ਮੈਂ ਕਾਹੀ ਤੇ: ਤਿਸ ਤੇ ਮਨ: ਮਨ ਕਰੇ
ਮਨ: ਜੀਵਾ ਮਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਸਚੇ॰ ਪੁਰਸੁ ਸਾਚਿ: ਨਿਬੇੜੈ

ਰਾਗ ਮਲਾਰ ਮਃ ੩।

ਅਧੁ: ਆਪਾ ਭਾਵਣਾ ਮੀਠਾ ॰ ਜੋ ਜਪੈ ਸੋ ਜਪੁ ॰ ਜੀਵਾ ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰੂ
ਧੁਰਿ: ਆਖੇ ਸੋ ॥੪॥ ਗਣ: ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨਾ ਵਸਿਇਆ ॰ ਹਿਰਦੇ ਮ
ਜੋ ਉਜਾੜਿਆ ਆਸੀ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸੈ ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਆ ਮਿਲਾਇ ॰ ਜੋ ਮਿਲੇ ਆ ਦਾਤਿ:
ਦਿਤਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ॥ ਪਖੰਡ: ਦੇਸ ਦੇ ਕਪਟ ਦਾ ਵੇਲਾ ॰ ਨਰ ਦੇਹਿ ਭਾਰਥ
ਖੰਡ ॥ ਬਿਸਨ: ਭਾਰਤਾ ਸੁਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਜਮੋਇ: ਸਮਾਈ ॥ ਲ
ਖਾਇ: ਲਖੀ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ॥੫॥ ਪਾਰੁ: ਹਿਰਦੇ ਸੁਖ ਦਾ ਕਾਦਰੁ: ਅੰਦਰੁ ॥
ਮਹਲੁ: ਸਰੂਪ ॥ ਬਿਧਿ ॰ ਚੰਚਲ ਹੈ ਸੋ ॥ ਵਦ ਸੁਕਰਨ ਦੀ ॥ ਸਦ: ਜੋ
ਸਾ ਮਨ ਕੀ: ਮਨ ਮੰਦਰੀ ॥ ਮਨ ਹੂ: ਸੁਧ ਮਨ ॥੬॥ ਧਿਆਈ: ਧਿ
ਆਵਣ ਵਾਲੇ ॥ ਅਤਿ: ਸਿਖ ਜਾ ॥੭॥ ਨਿਵਾਰਣੁ ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬ
ਦ ॰ ਉਪਦੇਸ ॥ ਸਾਖੀ: ਚੇਤਨਾ ਜੋਤੀ: ਹਰੀ ਦਾ ਰੂਪ ॥ ਜੋਤਿ: ਚੇ
ਤਨ ਸਤਾ ਦੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ॥ ਮਿਲਾਈ ॰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ॥ ਵਜਾਏ: ਬੁਲਾਏ
ਚਲਾਇਓ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅਮਰ ਪਦ ਦੀ ॥ ਕੇਈ ॰ ਸਾਧਨ ਕਰਮ ਪ੍ਰ
ਕ੍ਰਾਂ ॥੮॥ ਅਜਗਰ: ਸੁਪਦਤੂਕਾਰੀ ਦੇ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਸਪਾਂ ਦੀ ਕਾਮੀ:
ਕਾਰੂ ਗਾਰੜੂ: ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਇਆ: ਚਖਿਆ ਨਾ ਬਿਖੁ: ਵਿਹੁ ਦਾ
ਜੋ ਹਰਨਾ ਹਰਿ ॰ ਨਮਕਾਰਾਂ ਤਾਰੀ: ਬੇੜੀ ਸਰੀਧ: ਗੀਧਾ ਵਿਚੋਂ ਪਾਰਕ
ਰਮਣੀ ਮਹਾਨੂ ਸੋ ਜੇ ਸੁਪਾ ਵਿਛੁੜੇ ਕੇ ਲਗੇ ਜੋ ਚਿਰ ਦਾ ਨੇ ਹੈ ਸੋ ॥ ਜਾਗੀ ॰ ਮੈਂ ਕਰੇ
ਜੋ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜੋ ਸੁਣੇ ਹਰਿ ਰੂਪ ਹੋ ਹੈ ਸੋ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀਖਾਇ
ਧਾਰਿ: ਧਾਰੀ ਏ ॥੮॥੧੬॥ ਮਲਾਰ ਮਃ ੩ ॥ ਕੋਈ ਦਿਜ ਆਇਰਕ
ਹਮਾ ਹਮਪੁਹ ਮਣ ਪੂਜ ਹੈ ਸੋ ॥ ਤੇ ਸਾਹਿਬੁ ਕਹੇ ਮਨ ਸਿ ਗਤ ਕਾਰ
ਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋਵੈ ਸੋਕ ਹੈ ਸੋ ॥ ਗਿਹ ਪਾਇ ਇਕ ਰਹਿ ਗਿਰਹੀ ॥ ਉਦਾਸ ਕ
ਰ ॰ ਉਦਾਸੀ ॥ ਅਦਰਨ ॰ ਕਰ ਬੁਧਾ ॥ ਬੋਧ ਕਰ ॰ ਅਦਰਨਸੀ
ਚੰਚਲ ਸਿਗਾਤ ਕਰ ॰ ਚੰਚਲਤਾ ਵੈਰਾਗ ਕਰਿ ॰ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਸ
ਮਤਾਂ ॰ ਤੇਰੀ ॥ ਭਾਰੂ ॰ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ॥੧॥ ਸਾਹਿਬੁ ਕਹੇ ਉਤ੍ਰਾ ਪ੍ਰ
ਭੂ ॰ ਨਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਨਾ ਹਮਾਰੇ ਆਤਿ ਤੌ ਮੈਂ ਪੰਡਿਤ ਸੋ ਹੈ ਸੋ ॥ ਗੁਣਾ ਕੀ ॰ ਤੇ
ਹਿ ਦਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ: ਹੰਗਤਾ ਦੇ ਸੁਭਾ ਦਾ ਜੀਸ ॰ ਦਾ ਹੰਕਾਰ
ਧਾਣ ॥ ਬੀਦਨਾ ॥ ਬਿਧਿ: ਰੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ॥ ਕੂਕ: ਆਗਿਆ
੧੦ ॥ ਕੈਦਾ ਕ੍ਰਿਸੁ ਦੇਖ ਮਕਰ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਾਈ ਜੋ ਨਿਸੋਂ ਧ
ਰੂ: ਹਿਰਦੇ ਸੋ ॥ ਕਉੜੀ: ਮਾਇਆ ਹਉਮੈ: ਹੰਗਤਾ ॥ ਹਾਸਰੂ
ਜਾਰਿ: ਨੇੜੇ ਤੇ ਨੇੜੇ ॥੧੧॥ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ॥
ਸੁਗਧ ॰ ਮਨ ਕਰਾ ॥ ਗਦਾਰ ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਾ ॥ ਰਸਨ ਰਸਾਇ: ਰ

ਸਨ: ਜਿਹਬਾ ਰਸਾਇ: ਤਦਾਕਾਰ ਹ੍ਵੈ ਰਸ: ਰਸਾਂ ਵਿਖੇ ਨਰਸਾਇ:
ਨਾਰਸਾਈ ਬੁਧੀ ਧਾਰਿ: ਹਰਿ ਪਾਸੁ ॥੧੨॥ ਰਸਨਾ॰ ਕਰਕੇ ਨਾਮ॰
ਕਾ ਫਲੁ ਨਹੀ ਜੈ: ਸਿਮਰੀਏ ਬਾਧੀਹਾ॰ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਬਿਲ
ਲਾਈ: ਪੁਕਾਰੇ ਨੀਦ॰ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ॰ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੀਏ
ਦੈਸੇ ਬਿਚਾਰਦਾ ਹੈ ਮੈਲ॰ ਮਨ ਮੈਂ ਵਿਕਾਰੁ॰ ਤਨ ਮੈਂ ਰੋਗੁ॥ ਮੰਤ੍ਰ
ਮਾਨੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਨੋ ਸੋਕੁ॰ ਐਸੇ ਬਿਕਰਮਲ॰ ਮਰੋਗ ਰਾਮ
ਪ: ਜਨਮੁਖਾ ॥੧੩॥੧ ੴ ਮਲਾਰ ਮ: ਨ ਮਾਤਿ ਦੂਖ॰ ਦਾਈ ਮਤਿ
ਇਕਟਿਕ: ਸ੍ਰਮ ਕਣ ਹੋਤੋ ਪੈਲ ਨਾ ਦੂਸਾ ਗਾਰੀ: ਗਾਲਿ ਹ੍ਵੈ ਕਲਿਕ
ਪਰਪੂਤਿ: ਸੁਤ ਕਾਜ ਨਹਾ ਸਾਦੁ: ਜਿਸ ਪਾਪਨ: ਜਗ ਜਾਂ ਸੂਰੁ
ਪੀਨਾਰੀ ਪਿਰ॰ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਇਕਠੀ॰ ਜਰਗਾ ਕਰਮੀ: ਤ
ਗੜੀ ਤੇਰੀ: ਤੇੜੀ ॥੧॥ ਭੁਰੇ॰ ਜੈਹੈ ਨਰੁ ਮਜਨ: ਸਨਾਨ ਹ੍ਵੈ ਪੁਰ
ਬਾਦਾ ਨਾਈ: ਨਾਮ ਹ੍ਵੈ ਨਾਦ ਹੋਵਾ ਜਾ ਹਰਿ ਨਵੀ: ਜਾਨਦੀ ਜੋ ਹੋਰੀ
ਗਾ ਤਪੇ: ਤਪ ਕਰਕੇ ਮਹਸਾਈ: ਮਹਿ ਸਜੀ ਕਾਸੀ: ਬ੍ਰਿੰਦਾਬ
ਨਾ ਪਾਈ॰ ਤੀਰਥ ਥਾਨੋ ਦੇਵੀ: ਦੇਵਤਿਆਂ ॥੨॥ ਪਧਿਆਵੈ॰ ਮਨ
ਸੋਹਾ ਟਿਧਿ ਹਾਸੈ! ਮੁੱਲ [illegible] ਏ ਭੂਲ॰ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਜਿਨ॰ ਹਰੀ
ਜਿਸੁ॰ ਨਰਦੇ ਤ੍ਰ ਕਾਰਿ: ਕਰਮਾ ਭੂਮਿ ਕਰ॰ ਭੂਮਿ ਜੀਉ॰
ਪਥਰਾ ਮਤੁ: ਸਮਾਦਾ ਸਰੇਹਹਿ: ਸੇਵਹਿ ਪਾਲਿ: ਕਸ
ਬੀਆ ਬਿਦੇ: ਜਾਣੇ ਛਾਦਨ: ਬਸਤ੍ਰ ਬਸਤ: ਸਮਗੀ ਜੋ ਬ
ਪਸਾਤਿ ਪਾਠ ਹੋਏ ਤਾਂ ਧਿਧਿਆਂ ਦੀ ਸਿਧ ਵਸਤੂ ॥੩॥ ਭਤਲ॰ ਰ
ਹਿਣੀ ਦੀ ਭਗਤਿ: ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਲ: ਹੈ ਸਾ ਤਾਤਿ: ਤਾਤ ਕਾਲ ਹ੍ਵੈ
ਹੈਤਾ ਤਾ ਪਲਕੈ: ਖੁਲਾਹੈ ਆਪ॰ ਹੋਇ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਬੀਜ
ਈਜਿਆ ਚਿਹਨ: ਸਰੂਪ ਆਪੇ: ਆਪ ਹੋ ਤ੍ਰਗਤਿ: ਤਤ
ਕਾਲ ਹ੍ਵੈ ਤਰੀ ਆਪ ਤਰਾਵੈ ਅਰੋ ਪਰੋਗ॰ ਅਕਾਲ ਰੂਪੀ
ਕੁਲ॰ ਦਾਸ ਮੁਹੂ ਜਗ: ਜਗਤਾ ਬਿਖ: ਬਿਖਨਾਂ ਰੂਪੀਨ
ਦੀਸੈ ਧਾਪ ਸਾਦੀ॰ ਨਸੋਂ ਜਲਤ: ਜਲਦੇ ਨੇ ਸਾਈ: ਖਾਂਣਾ
ਲਜਾਈ: ਲਜ ਪਾਵੈ ਸਿਧ: ਮੋਖਾ ਦੁਖ: ਪੀੜਾ ਸਬਦ:
ਰਾਮਨਾਮ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਨਾਦ ਪ੍ਰਗਟਾ ਨਾਦ: ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਾਗਾ
੭॥੧੬ ੴ ਮ: ੪ ਤੋਰੁ: ਤੇਰੀ ਧਨ ਜਾਹੁ॰ ਬਾਣੀ ਸੋਂ ਸੀਚਹੁ॰ ਮਾ
ਨਸੋਂ ਧੋਰੁ॰ ਪੁਨੀ ਸੋਰ: ਤ੍ਰਗਾੜ ਹ੍ਵੈ ਸੋਗ ॥੮॥ ਸੁਖ ਲਾਗੀ:

ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ॥੯॥੧੬ ਮ: ੫ ਜੋ ਚਾਹਿ॰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਅਚੇਤ ਵਹਿ॰ ਮਨ ਕਾਰਿ
ਉਪਾਏ॰ ਤਨੁ ਕਰ ਅਨੇਕ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਪਾਹੁਨ: ਪਾਹੁਣਾ ਹਰਿ ਰੂਪੀ
ਸਮਾਏ॰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਭੋਜਨ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਬਿੰਜਨ: ਸਲੂਣੇ
ਸਾਂਤਿ ਆਦਿ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਮਿਸਟਾਏ: ਮਿਠੇ ਭੋਜਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਦੇ ਸਲੂਣੇ॰ ਬਿੰਜਨਾ ਮਿਠੇ॰ ਮਨ ਨਾ ਭੋਜਨ॰ ਨਿਧ ਧਨ ਨਾਸ ਨਾ
ਪਾਕਸਾਲ: ਕੁਮੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਸੋਚ: ਪਵਿਤ੍ਰ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਭੋਗ॰ ਸਭ ਜਾਤ ਕਾਰਾ ਦੁਸਟ॰ ਸੁਲਹੀ ਆਦਿ ਦੇ ਕਾਮਾਦਿ ਦਾਸ ਭ
ਨ: ਜਿਕ੍ਰ ਜਿਤ ਦੇ ਸਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਅਪਨਾਏ: ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਕੇ ਰਖਿਆ
ਏ॥੧॥ ਨੀਰੈ: ਪਾਸ: ਪਰੋਸੈ ਕਾਰਿ ਮੇਲੇ: ਹਥ ਪਾਦੇ ਜੋ ਜੋ ਪਿਤ
ਹਲਦਾ ਕੀਨ ਕਹੇ ਜੋ ਮਗੋ ਬਾਲਕ ਬੋਦੇ ਹੇ ਤੈਸੇ ਪਠਿ ਕਾ ਪਿਤਾ ਰੂਪ
ਹਰੀ ਦੀਨੋ॰ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਮੁਖ: ਮੁਖੀਆ ਨਾਨਕ॰ ਮੇਰਾ ਦਾਇ ਬਿਧੀ॰ ਸਾ
ਧਨਾ ਜਰ: ਜੋੜ ਕੇ ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਪਾਜੈ: ਬਸਦੀ ਧਾਮ: ਧੁਨੀ
ਸੁਹਾਵੀ॰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾ ਅਨਾਹਦ ਕੀਆ ਭੋਰ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਸੁਹਲਾਵੀ: ਜੋਹਿਲੇ ਦੇ ਸੁਹੇਲੀ ਬਾਨਾ: ਸਰੂਪ ਮੇਟ ਦਾ ਇਉਂ ਹੋਆ
ਸਨਿ॰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਇਸੁ ਬਿਤਾ ਬਕਾਰਿ॰ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲੁ ਦੋ
ਖ: ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ ਅਰਥ ਏਹੁ ਸੂਚ ਜੀ ਦਾ ਨਾਲੁ ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ॥
ਜਠਰ: ਪੇਟ ਬਿਛੇ ਤੇ ਹਰਿ ਦੂਲੋ ਆਤਮ ਧਾਰੀ ਟੇਕ: ਸਰਣ
ਮੂੜ॰ ਮਨ ਸੋ ਮੁਗਧ॰ ਤਨ ਸੋ ਖਲ॰ ਬਾਣੀ ਸੋ ਪਰਤੇ: ਗ
ਧੋ ਕਾਗਰ: ਕਾਗਤਾ ਤਰਤੇ: ਤਰੰਗੇ ਅਜ ਕਲੂ ਨਾਰਦੁ: ਡੂ
ਬਦਾ॥੪॥੧੭ ਮ: ੫ ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰੂ ਜਾਗੀ॰ ਬੁਧੀ ਜਾਗੀ: ਰੰਗੀ
ਬੁਧੀ ਭਾਗੀ॰ ਹੋਇ ਰਹਾ ਪਾਰਗੀ: ਪਾਈਦੇ ਪਗਾ ਦੀ ਪਾਕਰ॰
ਸਿਦੁ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪੀ ਸੁਤੀ: ਅਭੇਦਾ ਦੀਠਾਈ: ਦੀਠ ਤਾ ਰੇਹਿ:
ਅਉਧੀ॥ ਧਾਸਧਾਰੇ: ਸੁਧਾਰੇ ਦਾ ਆਸਰੇ ਦੇਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਬੀ
ਧਰੁ ਦਾਸੀ ਦੋਹਿ ਹਰਿ ਤਾਕਰ॰ ਚੇਰੀ: ਦਾਸੀ ਅਚਾਰ: ਕਰ
ਤਧਾ॥੧॥ ਦਿਆਪੇ: ਦਿਪਤਾ ਦੇ ਦਯਾ ਏ॥੮॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਜੀਵਨ॰ ਕਾ ਧਾਮ ਧ: ਇਸਜਨਮ ਮੋ ਅਨੇਕ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਉ
ਭੇਤ: ਉਦੋਂ ਆਦਿ॰ ਪੂਰਬ ਕਰਮਾ॥੧੦॥ ਜਗੁ॰ ਤਜਰ ਜਾਮੀ
ਰੂਪੀ ਨਿਦੇ॰ ਨਾ॥੧੧॥ ਜੀਵਨ॰ ਕੋਮਾ ਤਿਰਿ: ਭੇਦਾ॥੧ ਮਾਤਿਰ
ਰੋ: ਨਿਲੇਯਾ॥੧੩॥ ਹਰਿਹਾਟ: ਸਤ ਸੰਗਾ ਛੂਟ: ਛੂਟ ਦਰੋ ਡੋਰਾ॥

ਮਟ: ਮਟੀਆਂ ਆਵੈ॥੧੪॥ ਜਹਿਰਾਲੇ: ਹਰਿ ਓਨਾ ਚਿਰ ਲੋ: ਚਿਰਕਾਲ ਕਾ ਦਾ ਚ
ਰਨਾ ਕਾ ਸਿਗ੦ ਹਰਿ ਜਾਇਹ ਜੀਨਦੇ॥੧੫॥ ਦੁਸਟ੦ ਕ੍ਰਮਾਦਿਕ ਨ ਬਿਖ੦
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਮਾਈ: ਹੇ ਸਖੀ ਅਲਤੂ੦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ॥੧੬॥ ਰਵਿ ਨੇ: ਜਪੀ
ਐ ਪਤਿ੦ ਗਿਆਨ ਦੈ ਰਾਗ ਰੂਪੀ ਮਾਰਗ ਹੈ੦ ਕ੍ਰਮ ਗਤੀ ਰੂਪੀ ਡਾਹਿ: ਰ
ਖਿਆ ਕਰੋ ਜਲ ਤਉ: ਜਲ ਦੇ ਹਾਂ ਤਿਸ ਨਾ ਅਗਨੀ ਕਰ ਕੀਜੈ: ਕ
ਕਰਕੈ ਨਾਮ ਜਲ ਦੇ ਕਰ੦ ਮਨ ਰੂਪੀ॥੧੭॥ ਵਡ ਫਲ: ਧਿਆਨ ਕਾ ਅਗ
ਗਮ ਹਿ੦ ਸਾਤ੍ਰਾ ਤਤੀ ਵਾਉ੦ ਦਾਸ ਨਾ ਰੂਪੀ ਜੁਖ: ਜੈ ਜੁਖਾ॥੯॥
੧੬ ਮ: ੫॥ ਗੁਰਮੁਖ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੂ ਆ
ਦੂਪਦ ਦਾ ਅਰਥ ਪਿਛੋ ਦੂਜੇ ਦਾ ਆਦੂ ਨਾਵ: ਤਾਤ ਪਜਾਵੈ
ਹਿਥ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋਨ: ਜੈਨਾ ਜੀਵਨ੦ ਰੂਪੀ ਵਰਤਣ: ਖਾਣ
ਪਾਨ ਪਹਿਰਨ ਮਕਾਨ॥੧੮॥ ਦੂਖ੦ ਹੁਕਮ ਮੈ ਸੁਖ੦ ਰਜਾਇ
ਮੈ ਸੀਰਿਆ੦ ਦੁਖ ਸੁਖ ਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਬੁਝਾਹੇ੦ ਗੁਰੂ ਹ
ਇਕ ਰਿਸੁ ਨਿ੦ ਕੋ ਆਖਿ: ਮੁਖਾ ਵਖਾਣ ਹੈ ਅ ਸਿਖ ਹੋਇਕ
ਰਾ॥੨੦॥ ਪੂਰੈ: ਸਮੂਹਾ ਪਾਇਆ੦ ਹਰੀ ਭੀ ਨਾਤੇ ਭੀ ਜਨ ਦੋ ਪਾ
ਹੈ ਕਾਲ੦ ਦਾਤੇ॥੨੧॥ ਸੋਇ੦ ਗੁਰੂ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ॥੨੨॥
੧੭ ਮ: ੫॥ ਮਨਾਰਿ: ਸੁੰਦਰ ਮਨਾਏ ਰੀ੦ ਸਖੀ ਸੀਗਾਰ੦
ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਅਧਿਕਾਰ੦ ਕਮਲ ਦਿਨ ਧਾਵਤੋ੦ ਮਨ ਅਮੋਲੋ੦ ਜਨ
ਮਾ ਆਪੁ੦ ਦੇਹਿ ਭਾਵ ਅਨਹਦ: ਇਕ ਰਸ ਨਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਵਦ
ਸਦੇਂ ਦੁਆਰ ਦੇ ਕੋਕਿਲ੦ ਜਿਹ ਧਾ ਸੁਹੀਆ: ਸੁੰਦਰ ਸੋਭ:
ਸੋਭਾ ਅਮੋਘ: ਸਟ ਫੁਲ ਦੁ ਸਨੂ ਮਾਲੂ: ਮਾਲਾ ਹੈ॥੨੩॥ ਉਮਕ
ਤਿ: ਉਮਗ ਕੇ ਹਜਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਆਈ੦ ਸਭ ਕੋ॥੨੪॥ ਹਾਹਾਹੂ
ਹੂ੦ ਨਾਮ ਹੈ ਗੰਧ੍ਰਬ ਕਾ ਅਪਸਰਾ: ਉਰਬਸੀ ਆਦਿਕਾਂ ਨਿਕੀ੦
ਕਾਂਤਾ ਪ੍ਰਨਤ: ਉਚਾਰਨਾ ਲਲਤ: ਸੁੰਦਰ ਰਾਗ ਕਰਾ ਗੁਨਰਿ:
ਗੁਣਗਿਆਤਾ ਛਾਵਨੀ: ਛਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵਨੀ: ਜਰਦਾ॥
੨੫॥ ਗਾਏ ੨ ਮਿਤ੍ਰ ਨਕਰਾ ਉਜੀਆਰੇ: ਗਿਆਨ ਕਰਕਾ ਬਿਸ
ਮਤ੍ਰ॥ ਅਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ ਦੇਖ ਕਰੂ ਅਚਰਜਾ ਦੁਆਰੇ:
ਸਤਗਿਰਾ॥੨੬॥ ਹੇ ਗੁਰੋ ਧਰਸ: ਧਰੋ ਸਰਸ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਸ
ਹਿਤ ਰਸ ਦੇ ਆਗਿਆ੦ ਹਰਿ ਦੀ ਕਰਾ ਪਰਭੂਰੈ: ਪ੍ਰਫੁਲ
ਤਰਵ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਨੂਕੇ ਧਰ੦ ਤੀਆ ਸੁਹਾਗ: ਅਨੰਦਾ॥

ਘੋਰ:ਧੀਲੀ।੩੧।ਅਨੁ:ਹੋਤ੍ਰਾ ਨਪਾਪ੍ਰਨ੦ਗੁਰੂਰੂਪੀਅਗਰਜ:ਉਪ
ਦੇਸਕਰੇਂ।ਭਰਨ:ਸਹਾਜਾਪਜਕ:ਰਾਹੀਜੈਸੇ।ਤੈਸੇਹਮਾਰਾਆਤਮ੍ਰਾ
ਨਦਾ।ਰੂਪ੦ਸੈਸਾਰਰੂਪੀ।ਤ੍ਰ੦।੧੬ਮ:੧।ਅਸਪਰੀਏਪ੍ਰਿਅ:ਸੂ
ਰਜਦ ਚਕਵਾ।ਤਿਸਾਈ।ਤਿਖਾਵ।ਤਿਸਕੀ।ਸਰਵਰ:ਸਰੋਵ
ਰਮੇਂ।ਅਕਾਸੀ:ਅਕਾਸਮੇਂ।ਟੇਰੈ:ਪੁਕਾਰੇ।ਨਬਿਲਲਾਈ।ਨਬਿਲਪ
ਬਿਲਾਪੁ।ਮੀਨ੦ਜਗਜਾਸੀਰੂਪੀ।ਤਾਈ੦ਨਾਲਾਵਾਦੀ:ਦਿ
ਜੋਗਕਰਾਵੇਸੂ:ਹਿਦੈ।[illegible]ਜਬਦੂਸਰੇਪਾਹਿਧਰਾਈ
ਰੜੀ੦ਧੁਧੀ।ਜੇਤੀ੦[illegible]ਜੀਉ:ਜੀਵਨਰੂਪੀ।੧।ਜਾਗ
ਤ:ਜਾਗ:ਜਾਗਦੇਹੀਜਾਗਦੇਵ ਜਗਾਤਤੇਜਾਗਦੇ।ਆਂਚੁ:
ਅਗਨ[illegible]ਸੇਕਾ।ਦਾਹਿ:ਢਲਾਕਾ।ਸਰੂਪੀ।ਆਚੁਕਰਦੇਹਿਰੂ
ਪੀਕਚਾ।ਰਾਖੇ:ਪਾਲੇ।ਪਰਖੇ੦ਜੀਵਦੇਹਮਾ।ਰੂ।ਅੰਜਨ੦
ਗਿਆਨਰੂਪੀ।ਨਬਿਕਾਲ੦ਜਨਮਾ।ਨਚਿਤਮੰਈ:ਨਚੇਤਰਾਵ
ਤਾ।ਪਵਨ:ਪਾਵੈ।ਪਤਿ:ਸੋਭਾ।ਤਾਈ।ਨਵਿਖੇ।ਉਖਿ:ਸਮੀਪ।
ਸਰਪਨ੦ਕਾਉਲਟੀ:ਦਾਹਣੇਲਗੀ।ਦੂਜਾ:ਦ੍ਵੈਤਾ।ਗਾਰੜ੦
ਮੰਤ੍ਰਾ।ਹੇਵ:ਸੀਤਲਾ।ਜੇਤੀ੦ਨਿਸਟੀ।ਸਾਚੁ੦ਨਾਮਾ।ਸੁਨਿ:
ਅਪਰੋਖ।ਗਿਆਨ।ਸ੍ਰਵਨਿ:ਪੇਖਿ।ਅਨ:ਜੀਵ।ਪ੍ਰਭੁ:ਗੁਰੂ।
ਨ।ਸਾਰਿਗ:ਮ੍ਰਿਗ ਜਾਈ:ਚੇਗੀ।ਦੀਨਤਾ।ਰੂਪ।੦ਤਿਸਕਾਰੂ
ਪੀਕਰਹੁਣ।ਤਾਰ੦ਇਕਾਇਕਾ।ਲਲਤਾ:ਜਿਹਯਾ।ਰਜਾਈ:
ਹਰੀਦੇ।ਤਾਪੈ੦ਹੰਕਾਰਕਰਾ।ਨੀਦ:ਸਾਂਤੀ।੩।੧੬ਮ:੧।ਅ
ਚਲੀ੦ਨਾਮਦੀਗਕਾ।ਜਲ੦ਦੀਆਗਰ:ਫੇਰਿਜਲਮੁਕਾਤਾ
ਗਿਰੀ।ਅਮਖਲੀ੦ਜੀਵਰੂਪੀ।ਪੁਨਾਰੂਪੀਜਲਦੀਨਾਲੁ।ਤੁਰਮਰ:
ਊਚਗਤੁ ਸੁਰਗਾਦਿਕਾ।ਭੋਗਕੇਗਿਝੇਨਰਕਰੂਪੀਪਤਾਲਿਨਾ
ਗਾਰ੦ਸੈਸਾਰਮੁਕਤਾ:ਖੁਲਾ।ਜੋਤਿ:ਚਾਨਣਾ।ਕੇਤਿ:ਤਾਤਪ੍ਰਜ
ਤਰੀਐ:ਆਜਰੇ।ਤਾਨਿਹਿ:ਧਲਭਜਾ।ਰੂੜੀ:ਸੁੰਦਰਾ।ਖੇ:ਤੇਨਿ
ਰਾਹਿ:ਪਛਾਣਾ।ਧਾਰੁ:ਧਾਰਾ।ਪਹਾੜਾਦੀ।ਅਗਨ:ਮਸਤਨਾਹ
ਰ੦ਦਲਾ।ਧੀਜਉ:ਦੂਜਾ।ਛਾਪੇ:ਅਵਿਦਿਆ।ਭ੍ਰਮ।ਨਾਇਆ।
ਕਰਣਪਲਾਵ:ਧਾਤੁ।ਤਾਪਲ੦ਕਾ।ਪ੍ਰਿਕਜ:ਨੈਨਾ।ਕੀਨਜਿਸ
ਥੇ:ਪਛਾਣੇ।ਅੰਧੇ:ਨੈਨਗਿਆਨ।ਦੇਸੇ।ਦੁਆਰ:ਗਿਆਨ
ਇੰਦ੍ਰ:ਧਵਲਗੁਰੂਰੂਪੀ।ਪਰਗਤਿ੦ਧੁਪੀਰੂਪੀ।ਸਮਾਣੀ੦ਜਾ

ਹੀ ਹੈ। ਬੀਜਮੀ: ਬੀਜਿਆ ਨਹੀ ਉਗੈ ਅਨਿਜਾਣੀ॰ ਉਪਦੇਸੁ ਨਹੀ ਫਲੇ
ਬੈਆਲੀ: ਬੈਅਬੋਆਬੋ: ਮੂਲਾ ਆਲੁ: ਧਾਰਿਜੋ ਅਮੁਲ ਧਾਰਿਸ
ਰੂਪ ਰੂਪੀ। ਉਭਉ: ਖੜ੍ਹੋ। ਓਅਮਰਨਿ॰ ਆਪਾ ਭਾਵਤੇ ਅਸਿ ਸਾਰ ਸਭੁ
ਨੂੰ ਦੇਕੈ ਕਿਠੋ। ਆਣੜੂ॰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ। ਆਣੂ ਨਾਮ ਪੰਛੀ ਕਾ ਜੋ ਜੀਆਂ
ਨਾਭ ਦਾ ਹੈ ਧਾਈ ਜਾਂਦੀ ਅੰਗੂਰੀ ਆਣ ਵਿਚੋ। ਇਕ ਜੀਅ॰ ਰੋਵ
ਸੈਤੋ ਰੋਜੀਅ: ਰੋਈ ਜੀਵ। ਤਅਤੀ॰ ਕਹੰਦਨੀ ਏਹ ਮਾਰੇ ਜਾਨਤੇ
ਪਤ ਪਾਲੀ: ਦਜੀ ਕਾਰ ਪੰਖ॰ ਨੈਣਾਂ ਦਿਆਈ ਦ੍ਰੋਅਰ ਗਿਆ ਅਨਹਰੀ।
ਸਧਾਰਿ: ਧੁਰਮ ਦਉ ਧਰੇਸਾ। ਪ।੧੬ ਮ: ੩ ਕੀਚਨ: ਸੁਧਾ ਜੀਵ॰
ਸਰੂਪ ਦਿਖੋ। ਜੇਮੈ: ਇਸ ਪਿਤਿ ਸਕਤਿ: ਮਾਇਆ ਸਮਨ: ਏਕ
ਬੀ। ਲਿਲਾਟ: ਲੇਖ। ਪੂਰੇ: ਪੂਰਨਾ।੧। ਦਾਹੁਦਾਹੁ: ਧੀਰਜ ਰੂਪੀ ਨਰ
ਰੂ। ਆਹਰੇ: ਬਣੇ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਜਲ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਰੂ ਸੋ ਧਾਰੂਪੀ
ਧਰ ਸੋ। ਕਛਤਾ ਪੁਦ: ਚਾਹਿਦਾ।੨।੧੬ ਮ: ੩। ਪਲਰੁ: ਤ੍ਰਿਆ
ਗੀਏ। ਦੁਹਿਚਾਰਣੀ: ਦੁਰਾਚਾਰਣੀ ਅਨ: ਮਰੈ ਤਾ। ਕਮਲ: ਰਿਦੇ
ਬਦਲਾ। ਅਪਾਰਿ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪਾ।੩।੧੬ ਮ: ਪਾਛੈ ਤਾ। ਪ੍ਰੀਤਮ:
ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਅਭੇਦ ਹੋ। ਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲੋ। ਭੁਜਾ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ। ਅਧਿਕ
ਦੇਤ। ਬਿਨਤੀ ਸਹਿਤ।੧। ਜੋੜ।੧੬। ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੧।।
ਕੈਲਾਸ ਤੇ ਮਾਲਦੇਵ ਸੁਰਮੇਰ ਏ ਹੈ ਜੁ ਪਕਰਿਆ ਤਿਸ ਕੀ ਵਾਰ ਦੁ
ਹੀਆਂ ਆਪੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਧੁਨਿ ਉਪਰ ਗਾਵਨੀ ਏਹ ਮ: ੩। ਵਾਹੁ
ਨੋ: ਦਰਖਾਦੇ। ਸੀਗਾਰ: ਪਾਸ ਬ੍ਰਿਛਾ ਦਿ। ਛੇਦਾ। ਤਾਲ ਸਰਤ
ਕੇ ਸੁਭਰ। ਸਰ: ਸਾਦਰ ਸਾ। ਸੁਭਰ: ਲਬਾਲਬ ਅੰਦਰਿ: ਅੰਤ
ਸਕਰਣ। ਕਮਲ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ। ਤਰਫ: ਉਰਦ ਫੈਲਦਾ ਧਰ
ਦਾ। ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ: ਦੇਖਹੁ। ਨਦਰਿ॰ ਕਰਕੇ। ਸਬਾਦਿ: ਬੁ
ਹਸ ਨੂ ਉਪਦੇਸੁ ਦਵੈਦਾ। ਸਿਤੇ ਖੀਆ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇਆਂ। ਆਲੁ:
ਧਰੁ ਦੇ। ਮੂਲਿ: ਸਾਜ ਦੇ ਆਧਿਸਟਾਨ ਪਉੜੀ: ਭ੍ਰਮਕਾਰ ਕਰ
ਤੀ ਨਦ ਦਾ ਰੂਪੀ। ਬੋਹਿਥਾ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਤਤ: ਹਰਿ ਸੋ। ਲੇ: ਇਕ
ਸਧੁ: ਸਿਮ੍ਰਿਤਾਸ: ।ਪ। ਧਰ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਦਰਿ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਗਰ॰ ਪਾਸਾ। ਪਉੜੀ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਥਾਨ: ਸਰੂਪ। ਰੂੜੂ: ਸੀਦਾ
ਪੈ: ਆਖੀਨੈ: ਆਪੋ। ਮਾਜਿ: ਰਾਚਿ ਕੇ। ਅੰਧ ਧਰ ਧਰਤ: ਅੰਤ
ਰਚਕੇ। ਚੰਦੋਆ॰ ਦਤਾ ਸਚਾਰਿ: ਏਦਚਨਾਨਿ ਸਣਿਆ: ਪ੍ਰ
ਗਟ ਹੈ ਦ ਧੂਹਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਦ ਦੇਰੇ ਸੈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੈ ਹੈ। ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਦ

ਕੀਧਾ ਮੋ ਵੇਦ॰
ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਵਿਗਾਣਿਆ: ਅਚਰਜ ਜਿਹੋ ਪਰਵਾਣਿਆ: ਕੀਧਾ ਮੋ ਵੇਦ॰
ਸਕੁ ਮਹਾਤਮੁ ਕਹੋ ਸਰ: ਸਦੂ ਸਾ ਤਖਤ: ਸਰੂਪਾ ਸਚੋ॰ ਜੋ ਜਗਤ
ਸਕੁ ਮਹਾ ਤੁਮ ਕਹੈ ਸਰ: ਸਦੂ ਸਾਤਖਤ: ਸਰੂਪਾ ਸਚੋ॰ ਜੋ ਜਗ
ਜੀ ਹੋਰ॰ ਜੋ ਜਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਮਨਮੁਖਾ ॥੧॥ ਮ: ੧ ਸਾਵਣ॰ ਮਨਖਾ ਜਨਮ
ਪੀਵਣੇ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘਾ ਨਾਗ: ਸੂਪਣ ਸਮਾਧੀ ਦਾ ਸੁਵਣਾ
ਮਿਰਗਾ: ਹਰਣੁ ਦੇ ਘਾਤ ਪ੍ਰਸਤੀ ਦੇ ਮਨਨ ਮਛੀਆਂ: ਮਛੀ
ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਦਾ ਨਿਧਨ ਸਾਵਣਾ ਰਸੀਆ: ਭੈਰਗੀ ਦਾ ਗਿਆਨੀ ਦਾ ਸਾ
ਧਨ ਕੁ ਕਾਰ ਧਾਰਿ: ਮੰਡੂ ਦਾ ਹ੍ਰਿਦਾ ਧਨੁ: ਮਾਇਆ ਦਾ ਗਹਣੁ
ਧੀ ਮ: ੧ ਗਾਈ ਪੁਤ: ਦੌਲ ਦਾ ਆਲਸੀ ਆਂ ਨਿਰਧਨ: ਫ੍ਰਿਣੀ
ਦਾ ਗੁਣੁ ਗਾਹਤਾ ਪੀਥੀ: ਰਗੀਆਂ ਦੇ ਖਟ ਦੂਸਾ ਦਿ ਪਖੁ ਵਾਲੇ
ਆ ਚਾਕਰੁ: ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਵਿਸਾਦੇ ਕਰਮਾ ॥੨॥ ਪਉੜੀ: ਸਾਚਿ॰ ਹੁ
ਕਮਾ ਕਦਲ: ਧੁਰ ਮਾਲੁ ਕਦਲ ਕੀਮੇ ਜਬਾਣਿਆ: ਸ
ਥਮੇ ਆਇਆ ਹੋ ਭੁਖ॰ ਤੇਰ ਜਾ ਧਿਆਸੁ॰ ਤੇ ਧਾਇਆ॰
ਰਿਖ ਤਰਾ ਸਮੋਈ: ਮੇਲਿਕੇ ॥੨॥ ਮ: ੧ ਸਾਹਿਬ ਦੇਦਾ ਸ
ਤੇ ਦੇਦ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਹਬਦੇ ਖਾਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ
ਕਰਕ॰ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਹੈ ਮ: ੨ ਵੈਦ॰ ਰੁਗੀ ਮੇ ਸਵੈਦ: ਸੂਸ
ਟਵੈਦ ਹੋ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾ॰ ਅਪਣਾ ਦਵੈ ॥ ਜਾਂਦੇ ਧਾਣ: ਸਮੂ
ਦਾਰੂ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਉਠਾਹਿ: ਨਾਹ ਹੋਵੇ ਰੋਗ: ਅਰਮਾਨਾ ॥੨॥
ਪੇ: ਲਾਇਆ॰ ਜਗਤ ਨੂੰ ਆਈਸ॰ ਜੋ ਮਾਹਿ ਸਰ ਹੋ ਜੋਦਿ: ਪੂਜਾ
ਤਖਤ: ਸਿਜਾਰਾ ਧਰਮ॰ ਦੇਰ ਕਾਤਿ ਸਕੋ ॥੨॥ ਮ: ੨ ਕਿਤੇ॰ ਦੇ
ਮਿਲਣੇ ਕੋ ॥੨॥ ਪਉ: ਛਿੰਝ: ਪਾਲ ਨਾ ਮਲ: ਗੁਰਮੁਖ ਮਨਮੁ
ਖਾ ਅਖਾੜਾ॰ ਸਸਾਰ ਰੂਪੀ ਲਬੇ: ਉਤਰੇ ਭੜਥੂ: ਢੋਲ
ਵਜਾਇਕੇ ਪਠਿਕਾ ਜਾ ਹਿਬ ਕਹੇ ਸਾਰੇ ਨਿਸਚੇ ਹਰੀਆ:
ਪਤਿ ਰੂੰ ਕਾਰਜ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਹੁਕਮੀ॰ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ॥੪॥
ਮ: ੩ ਉਨਦੇ: ਉਰਕੂ ਦਾ ਕਿਦ ਕੋ ਹੋਰ ਕਰੇ ਦਾ ਦਿਨ: ਚਾਲਤੇ
ਜੁਬਾ ਤੋ ਧੀ ਪਿਤਾ ਕੇਦ: ਕਿਸਤਰਾ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਗਿ
ਆਨਾ ਮ: ੩ ਆਇਆ॰ ਧਰਲ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਨਿਪੰਗਾ: ਸੁ
ਘਦ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜੁਧਾ ਕੇਰੂ: ਤੁਟਾ ਹੋਆ ॥੨॥ ਪਉ: ਤਰ
ਠ: ਅਵਤਰ ਗੁਰਮੁਖ ਮਨਮੁਖਾ ਨਹਿ ਤੂ ਤੁਰਕਾ ਇਕ॰
ਪੁਕਮਾ ਦਾਦ: ਸੁਗਤੂ ਧਾਤਿਆ: ਪਾਇਆ ਹਾਠਾ: ਤ
ਰਠ ਦਾਧਿਰਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਾਣੋ ਸੋਏ ਧਾਰਿਆ: ਦਕੀਲ
ਸਬਦ ਸੁਰ! ਸਬਦ ਦੇ ਸੁਰਮੇ ਮਹਲ ਸਰੂਪਾ ਦਿਟਉ:

ਉਪਜੈ। ਧਾਮ: ੩।। ਉਨਦਿ: ਸੁਕਕੈ। ਸੁਣੀ: ਇਕਰਸੁ ਕਿਤ: ਗੁਰੁ
ਦਾ ਹਰੀਆ ਵਲੀ: ਪ੍ਰਸੀਆ ਮ: ੩ ।ਅਉਤ੍ਰਲਗਾਰ ਹੀ ਕਥਾ ਮੈ ਕ੍ਰਿਠ
ਬੇਲੋਕ ਤੰਬਦ ਦਲ ਹੋਆ ਲੋਗ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹੋਂ ਤਿਨ ਕੇ:
ਤਿਸ ਦੇ। ਸੁਭ। ਮਿਲੀ। ਕਰਣ: ਕੀਗਣ ਹੈਆ। ਪਲਾਹ: ਜੇ
ਤਨਾ। ਰਪੈ: ਸਰੈਵੀਐ: ਸੇਵੀਐਆ। ਅਸਾ ਤਾਣੇ: ਤਾਨਣ ਦ
ਤਾਏ ਬੀਸੁ ਜੋ ਧਿਨਾ ਥਿਮਾਰੇ ਦ ਚਿਦੋਦਾ। ਕੁਦਕਾਤੁ: ਹਰੀ।।
ਕਿਥਕੇ: ਕਿਥਕੁ ਦਾ ਹੈ ਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸੇ: ਅਕੈ। ਧਾਮ: ੩।
ਧਧੀਹ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਛ। ਚਿਤਾ। ਮ: ੩। ਕਲਮਲ: ਦ੍ਰਿਜਾ। ਕਲ
ਧੀਰਕ: ਧੀਰਜ। ਪਾਇ ਦੇ। ਗੁਰੂਰੂਪੀ। ਅਨਿਧਿਨ: ਅਨਿਹੀ ਧਨ
ਧਰੁਧਣ: ਧਰੁਤ ਤੇ ਧਰੁਤਾ ਸੋ ਧਾਰਹਿ: ਪ੍ਰਭਾਇ ਦਾ ਰਪੈ:
ਸਚੁ: ਨਿ ਸੈ। ਕੂੜ। ਦਿਖੋ। ਜਾਇ। ਤੇਰੈ ਦੇਖੋ। ਜੋ ਕੂਕੇ।
ਅਭਿਆ ਦਿਠੇ ਰੂਸੈ: ਧਰਤੀ ਤੇ ਅਕਾਸਾ ਮੋਹ। ਵੈਰਾਗੁ
ਜੋਗ। ਹਰਖਾ ਦਿ ਜੋਗੁ। ਸੰਜੋਗੁ। ਅਵਿ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਰਿਦੈ
ਵਿਖੈ। ੭ ਮ: ੩। ਪਨੇ। ਦਫਤ ਕੁ। ਮ: ੩। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ। ਨਾਮ
ਰੂਪੀ। ਦ੍ਰਿਸਟਿ: ਦ੍ਰਿਸਟੀ। ਰਪੈ: ਤੋਲੇ: ਦਿਸਾ ਜੋ। ਜਗਤ:
ਸੈਸਾਰੁ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ। ਸਭਜਨਾ ਧਿਨਾ। ਪਾਰਿ: ਅੰਤਿਸਕ
ਰਹਾ ਦੂਤੁ। ਪੀਚਾਇ ਦੇ ਵਕਾਮਾ ਦਿ। ਮ: ੩। ਧਧੀਹ: ਨਿ
ਤਰੂਪੀ ਅਨ। ਗੁਣ ਦਿ ਦਗੁਣ ਦਦਨਿ: ਦਦਣ ਮਨ ਨਾ ਕਿਧ ਮਾਸ
ਣ ਸਾਧਨਾ ਤਕਾ। ਮ: ੩ ਜਲ। ਹਰੀ ਰੂਪੀ। ਰਪੈ: ਜਲੁ
ਖਿਧ: ਜਲੁ ਹਰਿ ਜਿਲਾ। ਅਸਰਾਧ: ਜੈ। ਨਕੁ। ਨੀਲ:
ਗਿਣਤੀ ਤੇ। ਅਨੀਲ: ਅਗਿਣਤ। ਸਰਜੀਤ: ਸਿਰਜੀ
ਆਵਦ: ਪੌਣ। ਭੁਖ ਪਤਿ ਦਾਇਆ: ਭੁਖ ਤਿਖ। ੯ ਮ:
੩ ਜਲ। ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮ: ੩। ਭਗਤਿ ਨੀ। ਸੁ ਲਾਲੁ। ਰੰਗੈ। ਅ
ਉਪੀ। ਚਮਕਿਆ: ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਆ। ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਧਸ ਲੁ। ਰਪੈ:
ਕਮਾਏ। ਧ੍ਰਹਮ ਕੇ। ੧੦ ਮ: ੩। ਜਗਤੁ। ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ।
ਪ੍ਰਤਖ ਤਿਖ: ਤਿਸ ਨਾਲ ਲਾਗੀ। ਤਿਸ ਕੌ। ਮ: ੩। ਸੰਤੁ।
ਸਿਦੇ ਕੋ। ਦਰਦੈ: ਦਗਤਿ ਆ ਜਾਣ ਹੀ ਐ। ਮ: ੩। ਦਰੋ: ਉ
ਪਦੇਸੁ। ਜੁਗਤਿ: ਜਾੜ੍ਹਿਨਾ। ਧਰਹੀ। ਧੁਪੀ। ਸੀਗਾਰ।
ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ। ਜਾਏ। ਚੇਤਨ ਸੰਤਾ। ਰਪੈ: ਕਹੀ: ਕਿਣੀ

ਓਅਣੀ: ਵਡਿਆਈ।ਭੁਲ੦ਮਿਹਰਾਮਿਸ: ਵਿਛਾਵਣੀਂ੦ਜੀ
ਭੁਤੇਮਾਲਾਦੇਰੁਖਾ।ਨਾਵੈ: ਨਾਮ।ਕਹੀ: ਮੇਚਕਵਾਉਸੋਵਾਇਕੁ
ਅਖਰੂ।੧੧।ਮ:੩।ਸੋਹਲ: ਸਰੂਪ।ਦੇਖਿ੦ਵੀਦੀ।ਪਾਲਉ੦
ਕਰੇ ਤਾਂ ਜਾਣੈ ਮਹਲਨੂ।ਆਪਣੈ੦ਮਨਦੇ।ਦਾਤਾਰੂ ਹੈ੦ਤਿਸਦੇ
ਯਪਤੁ: ਵਿਚਾਰ।ਮ:੩।ਨਵਿਨੀ੦ਪ੍ਰੇਮਕਰ।ਜੁਲਾਈ੦ਮਾਨਾ।
ਜਲੁ੦ਨਾਮਰੂਪੀ।ਜੀਉ: ਜੀਵਨ।ਆਧਿ੦ਭਾਵ।ਚਸਾ੦ਕ
ਲਦ ਸਮੇ ਕਨਾਮ ਹੈ।੨।ਪੌ: ਗੋਈ: ਕਾਲਕਰਿਛਪਾਈ।ਕੁ
ਹਹਿ੦ਆਪਹ ਮੁਰਾਜੇ ਖਾਂਨਮਲੁਕ ਹੈ।ਕਹਾਵਹਿ੦ਮੋਰਾਂਤੇ
ਘਾਜਰੀਆ: ਮਜਕੂਰ।ਕੀਹਾਂਵਲ: ਭਿਆਨਕ।੧੨।ਮ:੩
ਗੁਣਵੰਤੀ: ਗੁਣਾਂਵਾਲੀ।ਕੂਕਦੀ: ਪੁਕਾਰ।ਮ:੩।ਜੀਅਦ
ਨੂ: ਜਨਮਮਰਨ ਤੇ ਰਖਣਵਾਲਾ।ਧਿਆਨ: ਨਿਧਾਕਾਘਰ।ਵੇਲੀ: ਰ
ਖਕ।੨।ਪੌ: ਕਿਤ: ਕਿਸਦਾ ਜੈਂਤੇ।੧੩।ਮ:।ਪਾਰਿਹਾਣੀ: ਸੁ
ਖਕਰ।ਰਤਨ੦ਵੈਰਾਗਾਂਦਿ।ਮਾਣਕ੦ਸੁਵਰਣਾਦਿ।ਜਵੇਹਰ:
ਸਖਾ।ਭਕਰ।ਮਣੀ੦ਕਰਣਮਦਨਾਦਿ।ਮਈਨ੦ਅਗੇਾਸ
ਚੈਦਰ: ਸਤਗੁਰ।੨।ਪੌ: ਕਾਲ੦ਕਰਨਵਾਲਾ।ਜੋਤਿ: ਗਿਆ
ਤਦਾ ਚੇਤਨ ਸੁਤਾ।ਦੀਵ੦ਗਿਆਨ।ਚੇਤਾਲਿਆ: ਭੁਤਦ
ਤਦਾਤਾਲੂ ਜੋਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਰਹਤਾ।ਪਸੂ੦ਹੈ।ਆਨਸ:
ਨਰਾਂ ਦੇ ਹੈ ਮੌਸ।ਸਭੋ ਵਰਤੈ: ਸਭਮੈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ।੧੪।ਮ:੩
ਗੂੜ੍ਹੀ: ਵਡੀ।ਸਿੰਧਾਇਓ: ਪੁਚਾਇਆ।ਮ:੩।ਚਾਤ੍ਰਿਕ੦ਹੈਭਾਈ
ਸਮਾਇ੦ਹਰੀਏ ਜਾਂਚ।੨।ਪੌ: ਵਣਖੰਡ: ਬਹੁਅਸਥਲ
ਸਦ: ਅਵਾਜ ਮੈਨਧਾਰੀ ਹੈ।ਪਾਲਾ: ਸੀਤ ਸਹਾਰੇ।ਹੇਵਈ:
ਸਹਾਰੇ।ਬਿਕਟ: ਭਿਆਨਕ।ਬਿਕਰਾਲ: ਡਰਾਉਣੇ।ਵੇਰੀਵਹੀ:
ਖਰਾਬ ਕਰੇ।ਛਾਰ੦ਹੈਵੈਰਾਗ।ਕਹਿ੦ਮਰੇ।੧੫।ਮ:੩।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ੦ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ।ਮੇਘ੦ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ।
ਮ:੩।ਨਦਰੀ: ਹਰਿਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨਦਰਿ।੨।ਪੌ: ਸਿਰ੦ਨਾਥ
ਦ: ਮੁਨਣਾ।ਕਰਮ੦ਸੁਭ।ਵੈਣਾਤ: ਹਰਿਤੇ ਏਮੁਖਾਸੁ
ਝਾਖਾ: ਇਹ[illegible]ਪਹਿਲੋਂ ਅੰਨਖਾਦੇ ਕਰ ਪਾ[illegible]ਲ ਲਗੋ।ਅਹਾ
ਰ: ਕਰਤਵ ਸਹਾ।ਓਅੰਕਾਰ।ਜਪੇ ਜੋ ਸੋ।੧੬।ਕਾਮਣੀ:
ਬਧੀਵ।ਬਿਸਰੂਪੀ ਨਾਰੀ।ਹੈਤ੦ਹੈ।ਮ:੩।ਸੀਗਾਰ੦ਸਾਧ
ਨਾਰੂਪੀ।੨।ਪੌ: ਹ[illegible]ਕਰਕੇ।ਪਰੀਆ: ਗਾਗਣੀਆਂ।

ਰਾਗ॰ ਕਰਕੀਆ ਭੁਗਤਿ॰ ਸਚੀਆ ਕੀਆ ਕੀਜਈ: ਕੀਕ ਗਲੀਆ
ਪੀਜਈ: ਪੀਰ ਜੋ ਕਰਮ॰ ਕਰਕੇ ਦਇਆ ਹਿ: ਵਧ ਦੇਨੇ ਵ ਬੰਧੇ
ਵਵਧੇ ਲੋਅ: ਲੋਕਾਂ ਤਾਕਰ ਵ ਲੋਕਵ ਲੋਕ ਠਾਂਹੇ ਦਾ ਰਾਣਾ ਦੇਹੋ
ਵੈ ਜੀਸਾਰ॰ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਨ ਮੁਾ ਅਸਨੇਹੁ: ਸਨੇਹੁ ਪਾਪੀਜਈ: ਪਿ
ਅਈ।੧੭।ਮ: ੩ ।ਸਹੁਮਨ: ਨਿ ਥੋਕਰ ਮਨਨੁ ਕਥਾ ਮ: ੩।
ਇਦੂ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਲੋਕਾ: ਜਾ ਕਾਸੀਆਂ ਰਾਧੇ: ਸਰ: ਤਾਲੁ
ਤੀਰਥ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਆਇਆ: ਆਵਣਾ।੧੮।ਮ: ੧।ਕੁਲਹ:
ਦੇਪੀਆ ਆ ਪਾਵਲੇ: ਵਾਵਰੇ ਜੋ ਸਿਖ ਤਾਪਰ ਖਕੇ ਨ ਦੇਵੈ ਸਿਖ ਨੂ
ਸੋ ਗੁਰੂ ਲੈਦੇ॰ ਜੋ ਚੇਲੇ ਗੁਰੂ ਬੋਧ ਸਾਧਨ ਜਾਣਕੇ ਨ ਪਾਰੇ ਖੰਡ:
ਪੂਰਮ ਭੂਪੀ ਖੰਡ ਮੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੇ ਨਹੀ ਤਿਕਲੂ: ਲਕੁਮੇਂ ਛ
ਜ॰ ਚੇਲੇ ਰੂਪੀ ਦਾਮਾਈ: ਅਸੀ ਸਾਸ੍ਰ ਠੀਆਂ ਜਾਇ॰ ਪ
ਲੋਕ ਮੋ ਅਹਾਰੂੰ: ਦਿਨੇ ਵ ਛਿਇ ਮਹੀ ਨੇ ਪਾਂਸ ਵੇ ਸਾਦ
ਈ: ਰਾਤੀ ਵ ਜੀਤੁਕਾ ਲੁਟੇ ਛੀ ਮਹੀਨੇ ਪੀਠਕਾਂ ਕਈ ਕਹੇ
ਮਾਮਲਾ ਦੇਦੇ ਹੈ ਤੁ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਹਿਦਰ: ਪੂਵਨ ਵ ਸਜਾਰ ਦ
ਪੀਠਕਾਰਾ ਜਾਣਕੇ ਦਗਾ ਤੁਲੈਂਦੇ ਤੁ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਮ: ੧ ਪੀਠਕਾਉ
ਹੁਤਾਂ ਭੋਗ ਭੋਗਦੇ ਹੈ ਤੁ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਜਉ: ਸਵਾਸੋ: ਸਵਾਦ
ਵਾ: ਪਠ ਵ ਸਤੁ ਮਹਾ ਪੰਜ ਮੋ ਮਹ: ਦਾਰਾ ਆਣ ਦੇਦੇ ਰੋਟੀ
ਖੁਰਾ ਕੂਣਾ ਤਕੇ: ਪੇਲੇ ਵ ਕੋ ਝੂਪੇਲੇ ਟਕੇ: ਟਕਦਾ ਹੋਵ ਸ
ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ਪਾਇ ਉਤਾਇ: ਮਿਟੀ ਪਾਵੇਂ ਵ ਵਿਸੋ ਭੋਗਣੇ ਸ
ਹ: ਪਾਣਾ ਅਂਧੀ॰ ਸਿਸੀ ਟਕ॰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਰੋਲੇ ਲਾ
ਗਿਰਾਸਾ ਮੇਣ: ਅਕਾਸਾ ਪਬੋਲ ਲਾਇ: ਬੋਲਕੇ ਵ ਚਿੜੀ
ਸਗਸਾਸੀ ਰੂਪੀ ਅਪਗਲੋਲ: ਬੇਰੂ ਖਾਣਾ ਅਾਤਮ।ਅਕ
ਸਮੋ ਸਬੋਲ ਲਾਇ॰ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਸੀਹ: ਸੇਰ ਵ ਰਾਜੇ ਸਿ
ਰਿਆ: ਸਿਰਗਨੁ ਵ ਲੋਕਾਨੂ ਡੇਨੇ ਸਕ॰ ਗਿਦੜੁ ਵ ਵਜ਼ੀਰ
ਕਿਪੂਰੇ: ਪੂਰੇ ਵ ਤਨੇ ਮੋਂ ਅਕ: ਘਣਾ ਟਿੜ: ਧਾਨ ਪ੍ਰਸਤੀ
ਤਾਲੀ॰ ਕੁਟੀ ਮੋਂ ਪਾਇ॰ ਪ ਤ੍ਰਾ ਦੇਨਾ ਛਾਡ॰ ਆਇਆ ਪਸ
ਥੀ॰ ਜੀਵ ਦੁ ਮਾਧਨਾ ਸਿਠੇ: ਲੋਭ ਵ ਮਿਠੀ ਜਾਣਕਰ ਸਿਚੇ
ਇਕ॰ ਮੋਂ ਸਿਤੇ ਪੀਆ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਈਆਂ।੧੯।ਮ: ੧।ਕਾਲੁ॰
ਸਮੇਕ ਰਾਪਗਾਲ: ਥਾਲੀ ਭੂਲਿਆ॰ ਜੋ ਜੀਵ ਪੇਹੋ ਤਾਲ:

ਤਰਾਤੋਅਸੋਰੁ:ਖਾਤੋਨਰਕੁਰੂਪੀਓ॥ਮ:੧॥ਦਾੜੀ:ਵਿਆਰਥਵਸ
ਗੜ੍ਹਾਵਿਨ:ਰੋਗਾਦੂਖੀ॰ਰਹਿਆਬਿਧਤੋਓ॥ਰਹਿ:ਕਿਸੁਪ੍ਰਕ
ਰਾ॥ਨਸੀ:ਨਹੀਸੀ॥ਸੀ:ਹੈਸੀਸੋਜੋਕਧੋਨਹੀਸੀਤੋਦਿਸਦ
ਹੈਜੋਕਹੀਏਹੈਸੀਤੋਰਹਾਕਾਹੇਨਾ॥ਰੋਈਆ:ਕੀਤੀਆਂ॥
ਚਾਉ:ਅਨੰਦਾ॥ਰਲੀ:ਖੁਸੀਆਂ॥ਜਿਖਰੁ:ਜਨਮੁਤੇਮਰਣ
ਤਾਕਰਵਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਮੋਂ॥ਪਤਿਪਾਣੀ:ਪਤਿਸਾਨਸਹੋਈ॥
੨:ਪੌ:ਵਿਖਿਆਂ॰ਕਰਕੇ॥੨॰॥ਮ:੧॥ਸਰਮੋਂ॰ਵੈਰਾਗਾਧ
ਰਮ॰ਵਰਣਾਦਿਕਾ॥ਨਾਨਕ॰ਇਨ੍ਹਾਕਢਓ:ਕਹੀਓ॥
ਧਨ॰ਮਾਇਆਰੂਪੀ॥ਮ:੧॥ਦੂਜੀ:ਮਾਯਾ॥ਬੁਖ॰ਤ੍ਰਿਸਨੂ
ਪੀ॥ਭੂਪੀ॰ਦੇਖਣਕਰਾ॥ਮ:੧॥ਚਕਤੂ:ਸਕਾਮਕਰਮਦ
ਖੂਰਾਕਓ ਜਦੀਆਂ॥ਪਥਰ॰ਨਿਸਕਾਮਕਰਮਦਵਡੇਪਦਾ
ਰਥਖਾਏਰਾਜਿਆਂਤੋਐਸਰੀਤਿਜੋਗਾਦਿਕਰੋਰਖਿ॥ਆਗਾਧ
ਧਏਸੋਧਨਹਾਕਾਰਿਨਾਰਹੇਸਰੀਰਤੇਅਧੁਕਹਾਂਰਹੇ॥ਧੀਪਤ
ਣ॰ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ॥ਧੋੜੀ॰ਭਕਤਿਰੂਪੀ॥ਤੁਲਹਾ॰ਨਾਮਰੂ
ਪੀਜਹਾਜੁ॥ਹਾਥ॰ਗਿਆਨਰੂਪੀ॥ਮ:੧॥ਪੌੜੀ:ਪੌੜੂ
ਆਂ॥ਅਗਨਿ॰ਕੀੜੈਨਰਕਮੋ॥ਪਾਣੀ॰ਵੈਤਰਣੀਨਦੀ
ਰੂਪੀ॥ਅਸਗਾਹੁ:ਜੋਤਰਿਆਨਜਾਵੈ॥ਰਿਧੀ:ਉਰਾਰਪਾਰ
ਦੁ:ਜੀਨੰਦਾ॥ਧਾਹੀ:ਛਾਹੀ॥ਸੰਧੋ:ਪੀਦਰਧਾਣੀਓ:ਧਾਂਬ
ਰਾਂਦੋਧਾਣੁ ਚੰਚਲਤਾਦ ਧੀਦੂਰ ਬਦੀ ਦਾ ਪੀਦੂਦੇਨੇਜਮਦੂ
ਤਾ॥ਜਾਣੀਓ:ਜਾਣਿਆਜਾਏਗਾ॥ਲਾਇਤਧਾਰ:ਦੁਗਲਾ
ਹਤੁਦਾਣੀਓ:ਹਤੁਵਾਲੀਨਦੀਸੰਸਾਰਰੂਪੀ॥੨੧॥ਮ:੩॥ਨ
ਕੀਰੈ:ਤਿਸਨਾਕਰਜੋਮੰਗਤੇਰਾ॥ਐਹੇ॥ਮਾਰਖ:ਅਗਮਾਤਮਰੂ
ਪਤੋ॥ਅੰਧੇ॰ਬੁਧੀਰੂਪਨੇਤ੍ਰਾਤੇ॥ਪਾਰਖੂੰ:ਸਿਆਣੋ॥ਗੁਆਉ:
ਕਾਹਿਣਾ॥ਵਿਲਤ:ਹੁਜਤਾ॥ਕੂੜੀ॰ਧਾਤਕਰਾ॥ਮੁਖਿ:ਦੂਅ
ਰੇਅ:੧॥ਹਰਣ:ਪੜਿਆਹੋਰੁਸਿਗਲਧਾਇਛਸਾਵੇ॥
ਬਾਜ:ਪੜਿਆਹੋਰੁਧਾਜਲਾਇਛਸਾਵੇ॥ਜਿਕਦਾਰਾ॰
ਪੜਿਆਕੁਟੰਬਪਾਸੋਂਦੈਰਲੈਂਵੇ॥ਪੜ੍ਹਿਆ:ਪੜ੍ਹੋਹੋਏਨਾਉ
ਹੀਹੈ॥ਦਾਤੀ:ਛਹੀ॥ਪੀਠਕਾਓਜੋਧੋਹੀਨਰਾਂਕੇਅਗੋਨ
ਲੀਧਾ॥ਓਧੀਨਾ:ਚੜ੍ਹਾਜੜ॰ਦੈਤਰੂਪੀ॥ਅੰਦਰਿ॰ਸਿਕਾ
ਧਾਜਾ॥ਸਿਕਦਾਰਾਂਦੇ॥ਉਪਰ:ਜਾਤਭਾਈਦੇ॥ਛਿਉ:ਮ

ਸੰਦਦੇਨਾਦ ਪਹਿਲਾ ਜਰੂਰੂਖਦੀ ਅੰਦਰਧਾਰਨੀ ਦੇਸੋਦੈ ਤੇ ਉ
ਪਰਛੰਉ ਹੂਦੀ ਹੈ ਇਹੁ ਮਾਂਤ ਤੇਦਾ ਮਾਂਤ ਜਨ: ਬ੍ਰਿਤੀਆ ਜਮੇ:ਇ
ਸਥਿਤ ਹੋਵੈ ਉਪਰ: ਜਿਥਾਂ ਨੂੰ ਛਾਉ: ਸਾਂਤੀ ਦ ਮੋਖ ਦੇਵੈ ਸੀਹ:
ਸੇਰ ਸੂਕਮ: ਚੌਦਰੀ ਕੁਤੇ: ਸੂਅਰ ਨਾ ਜੰਗਲ ਦੇ ਸਕਰ ਦੇ
ਖਕੇ ਸੇ ਰੰਨੂ ਜਗਾਂਦ ਦੇਨੇ ਸੋ ਸੇਰ ਮਾਰਤੇ ਕੁਤੇ ਪਿਛੋ ਖਾਂਦੇ ਸੋ
ਦਾਸਾ ਤਸੇ ਮਸੂਦ ਅਰ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਗਲੀਆਂ ਕਰਕੇ ਜਗਾਂਦੇ ਰਾ
ਜੇ ਰੂਪੀ ਸੇਰਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਰ ਹੀ ਲਿਹਦ: ਨਖ ਹੋ ਘਾਉ
ਮਾਰਦੇ ਹੈ ਨਾਰਤ ਪਿਤ: ਲਹੂ ਪਿਤਾ ਸੇ ਰਮਾਸ ਦੇਗਾ ਪਾਏ
ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਕੁਤੇ ਡਿਗਾ ਦੁਠਾ ਖਾਦੈ ਤੈ ਸੇਰਗਾ ਜੇ ਪੰਜਮੇ ਰਟੀਲ
ਵੀਚੋ ਦਰੀ ਆਪੰਜ ਸਤ ਸ੍ਰਾਰੂ ਵਹਿੰਤੇ ਜਾਰ: ਜਸਾਦਾ ਨਕੀ:
ਨੇਕਾਦਵੀ ਏਗਾ ਲਾਇਤ ਧਾਰ: ਚੁਗਲਾਂ ਦੇ ਨਪੇ: ਤੇ
ਭਗਦਤ ਦਾ ਸਾਰ: ਖ ਧਰਾ ਨਾਦੈ: ਨਾਮਾ ਰਰਾਮ:੧ ਰੂਪੇਕ
ਮੇਦੋਸ ਤੀਰਕ ਪਲ: ਮਿਲੋ ਭੁਖੇ ਸਾਦੇ: ਵ੍ਰਾਦਰੀ ਦੁਕਰ
ਮਿਲੋ ਲਕੈ ਮਾਲੇ: ਜੈਸੇ ਮਿਚਲ: ਮਿਲੈ ਉਪੀ: ਨੀਦ
ਲੋਨੂ ਸਉਰੂ: ਤੇਗਬਾਂਦਕੀ ਦ ਨੀਰ ਸਉਰੂ: ਸਉਹ
ਦਲਾਪਲਿਆਰੋ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਢਕਰੂ: ਦ੍ਰਿਗਥਾ ਗਿਧ:
ਅਪਾਵਿਤ੍ਰ ਨੁ ਗੀਧਕੀ ਮ:੧ ਠਗੀ: ਠਗਾਂ ਨੇ ਬਾਹਰੇ:
ਰਹਿਤਾ ਮਠੇ: ਲੂਟੀਦੇ ਨਾਪੈ: ਲੇਖੇ ਦਾਰ: ਲੇਖਾ ਰਖਿਆ
ਹੋਇਆ ਉਖਾਂ ਕਰਕੇ ਤਗੀ ਸੇ: ਤੇਹੁ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ ਰੁਖੇ: ੮
ਸੋਰਾਹੂ ਜਮਦੇ ਰਸਤੇ ਗਲੀਆ: ਸਦਰਗਾਦੀਆਂ ਹ
ਥ: ਅਤਿ ਹੁਕਮੀ: ਭਗਦਤਾ ਰਤ੍ਰਾਮ:੧ ਜੀਉ: ਮਿਲਕੇ ਪਸੀ
ਆਪੀੜ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਿਨ ਤਤਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਏਸ ਤੇ ਦੀਪ
ਪਤਾਲ ਸਤਾ ਅਕਾਸ ਸਤਾ: ਰ੧ ਲੋਕਾਂ ਮੋ ਇਕ ਧਾਤ
ਸਹੁ ਇਕਾ ਸਾਰ ਜਾਂ ਸੁਖ ਸਹਿਤਾ ਜਹਰੀ: ਦੁਖੀਆ ਫਕੀ
ਰ: ਸੰਗਤਾ ਚਜੇ ਕਾਲ ਸੋ ਨਥੇ ਸਾਜਾ ਰੂਪੀ ਧਖ ਸੋ ਜਿ
ਸਨੂ ਤਿਸਦੀ ਦਰਨ: ਰੋਗਾ ਚਾਹਿਨ: ਸੰਗਾ ਜਾਪੇ:
ਸਾਈਆ ਹੈ ਸਚੋ ਸਭੁ: ਤਿਨਾ ਕਾਲ ਸੋ ਕਥਨ: ਕਥਾਦ
ਅਕਥ: ਕਥਨ ਤੇ ਪਰੇ ਕਥਾ: ਉਪਦੇਸ ਸੂਹਾਇ ...
ਤੇ ਧ੍ਰਿਯਿ ਆਤਮ ਦਰਸ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਏਸ ਤਾ

ਮ:੧ ਅਰਥ: ਨਾਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕੁੰਮਾਣ ਦਿਆਂ ਸਬਦੋਂ: ਧਾਰੇ ਕੇ ਜਾਣੇ ਕੇ ਰੋਕੇ
ਨੇਤ੍ਰੰ ਦੁਆਰਿਆ ਕੂਲ: ਸਮੂਹ ਧਿਆਸ: ਰੋਕੈ ਆਪੂ ਝੇਂ• ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵਹੁ• ਪੁ
ਨੀਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਮ ਹਰੀ ਕਾ ਹੈ ਨਬਿਰਕੰਧ: ਚਿਰੰਜੀਵੀ ਕੇ ਇਸ ਸਾਬਤ ਤੇ
ਧ: ਸਰੀਰਾਂ ਤੇ ਜਾਣਿ: ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੀਵ ਨੇ ਇਹੁ ਇਸ ਸਾਬਤ ਰੂਪ ਹੈ ਐਸੇ
ਜੋ ਜਾਣੇ ਸੋ ਮਰਤ: ਮਗਨ ਤੇ ਰਹੇ• ਹਉਮੈ ਮਤ ਤ• ਸਰੂਪ ਛੁਟੇ ਦਾ ਨਾਹਿ
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਹੋਵਦਾ• ਹੇ ਕਾਰੀ ਮੇਰੇ ਤੰਨਾ ਹਉ ਤੂ: ਹੈਗ ਤਾਂ ਨਾ
ਮੈ: ਮਮਤਾ ਨਾ ਜੂਠੀ ਪਾਣ: ਪੈਣਾ ਹੈ ਧਾਪੇ: ਤਾਂ ਦਿਨ ਤੇਲੀ ਦੀ ਦਾਂ ਕੂ
ਢੋ ਕੜ੍ਹਾਹੀ ਵਾਂਗ ਤਾਤ ਤਿਆ: ਤਾਇਆ ਯਾਲਦੀ• ਤਿਸ ਨਾਕੂ
ਪੀਅਰਾ ਨੀ ਕਾਦੂੰ ਬਿਧਾ• ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਆਲਾਪਿਆ• ਜੀਵ ਉਠੀ•
ਮਰੇਗਾ ਖੇਲ• ਜੀਹੋ ਉਦਾਤਿਆ: ਅਦੈਵ ਝਾਂ ਸੋਲ: ਮਿਲੇ
ਨੋ ਸਚੇ• ਨਾਮ ਨਾਲ ॥੨੪॥ ਮ:੧ ॥ ਪੀਠ ਕਾਂ ਕੁੰਰ ਖੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਸਾਧ
ਸੰਗ ਗਹਿਣੁ ਗਏ ਤਹਾਂ ਮਾਸ ਮ੍ਰਿਗ ਦਾ ਚਾਲੜਿਆ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮ
ਣ ਲਗੇ ਦਾ ਦੇ ਕਰਣ ਜੋ ਅਚਰਜ ਹੈ ਪੁਰਬ ਮੇਂ ਮਾਸੁ ਖਾਂਦੇ ਰਾਂਸ
ਭਖ ਕਰਹੇ ਤਾ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭਾਵਿਖਤ ਪੁਰਾਣ ਮੇ ਪਾੜ੍ਹਕੇ ਨਾਕ
ਉਤਾਰੇ ਹੋਣ ਹੈਤੇ ਆਪ ਨਾਨਕ ਕਹਾਵੈ ਉਠੀ ਆਇਆ ਤੇ
ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਸਰਕਤ ਬੀਰ ਨਕ ਨਾ ਹੈ ਇਆ ਆਏਹੁ• ਨਿਮਿਆਗਾ
ਧਾਏ• ਦੋਹਿ ਵਿਚ ਆਸੂ ਮੂਹਿ ਮਿਲਿਆ: ਮਾਸ ਦੀ ਜੀਭ ਮੂਹਿ
ਮੇਲਗੀ ਹੈ ਆਸੋ ਅੰਦਰ: ਸਰੀਰੁ ਆਸ ਉਪਜੇ• ਸੁਤ ਸੁਤਾ
ਰਾਸਿ: ਸਰਹ ਹਾਰੇ ਦੈ ਆਧਿਕ ਕਹੇ ਮੂਛੂ ਟੇਹਾਂ ਵਚਨ• ਐਸੇ ਕ
ਰਾਵਨ ਨਾਸ: ਨਾਸੁ ਏਹੁ ਵਚਨ• ਨਾਚਾ ਮਣ ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਨਾਨ੍ਹੇ ਇ
ਛੰ• ਮਾਂਸ ਆਦੈ ਜੋ ਸਾਗ ਹੈ ਨਜਾਇਕੁ ਜੋ ਸਾਗ ਆਦੈ ਸੋ ਮਾਸੁ ਹੈ
ਪੀਠ ਕਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਤੇ ਰੇ ਵੇ ਡਾ ਕਥਾ ਹੈ ਧਨੇ: ਧਣੀ ਹੈ
ਨਕ ਪਕਾ ਕੜ੍ਹਹਿ: ਗਾਇ ਝੀਜਪੇ ਨਕ ਪਕੜ੍ਹ ਕੇ ਆਣ ਸਪਾਇਸ
ੜੀਨ ਕਰਿ• ਨਕ ਕੋ ਕਹੈ• ਸ਼ੁਭ ਵਚਨ ਅਧਿ• ਕਮਾਣ
ਲੋਚਨ• ਧੂਪ ਦੀਦੇ ਨਪੀਨੇ: ਉਪਜੇ ਮੇਲਾ• ਹੋਇਆ ਅਧਿ: ਮਾਸੁ
ਹਮ: ਤਮ ਮਾਸੁ ਪਾਕੇ: ਪਹਿਤਾ ਪਰ: ਨਾਰੀ ਦੇਖਾਇ• ਕੋ ਲੈਣ ਸ
ਅਭਖਿਆ ਸਤ ਸੋ• ਆਦੇ ਸੋ ਭਖਿਆ ਹਮ: ਆਸੀਕ ਸੁਧ ਤਾਪੁ
ਰਾਣੀ: ਪੁਰਾਣ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਗਾਮੇਂ ਵਰਤੋ ਕਾਮਣ: ਧਾਈਦ
ਹੈ ਦਾ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖਾ ਜਜ: ਜਗ ਕਾਜ: ਫੇਰ ਜੇ ਆਦਿ ਦਾ
ਨੰ ਤੁਸਾ ਲੈਣਾ• ਚਾਹੀਏ ਪਿਛਾ ਧਾ: ਯਕਾਦ ਜੇਰਾ ਦਰੀ ਉ
ਪੀਨ: ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ ਤੇ ਪੜ੍ਹਕੇ ਹੈ ਧੀਰ ਸਰੂਪੀ ਜਲ ਤੇ ਹੋ

ਅਹੋ ਜਾਹਿਬੁ ਕਹੈ ਤੋ ਇਉ: ਜਲ ਤੇ ਅਗਨਿ। ਸਭ ਅਗਨ ਕੁਮਾਰ:
ਜਲ ਮਿਠੇ ਰਸ। ਕਪਾਹ: ਸਭ ਘਬੜਾਗੀਨ: ਗਾਈ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤੇਆ
ਆਖੇ: ਜਾਸਤੇ ਮੈ ਜਲੁ ਆਖੇ। ਪੀਠ ਕਾਤੁ ਸਾਤੇ ਕਹੇ ਤਾਂ ਨਵਿਚਾਰ:
ਵਿਚਾਰ ਕੇ। ਰਾਖੇ: ਜੀਭ ੦ ਹੈ ਮੇਰੀ। ਵੀਚਾਰ: ਵੀਚਾਰਿ ਆਹੋ ਜਿ
ਨਾ। ਭਰਮ ਦੇ ੦ ਰੀਰ ਸਾ ਮੈਂ। ਤੁਧ ੦ ਸਭ ਘਟਾ। ਰਤੈਨ: ਦੀਪਮ
ਈ। ਅਖਿ: ਆਪ ਹੀ ਆਪੁ। ਧਾਜਾਰ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਮੇ। ਰਚ
ਇਆ ੦ ਮਨਾ। ੨ ਪਾਮ:੧। ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਸੁਖ। ਨਦਿਸ: ਦੁਖ। ਕ
ਰਣ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ। ਛੇਦ। ਜੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲਿਆ ਚਾਹੇ ਸੋਈ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲੇ। ਮ:੧। ਜਲ ਈ: ਜਲ। ਏਹੋ ਏਨੋ। ਰਾਖੇ:
ਜਰ: ਬੁਢੇਪਾ। ਮਰਣ: ਜਮ ਰਾਜਾ। ਕੀਨਿ: ਸਿਰ। ਧੋਹਬ ੦
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ। ਬੇੜੀ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਤ ਰੂਹਾਰੂ: ਭਠਦਾ ਗੁਰੂ ਜੋ ਕਰ
ਕਹੈ। ਭਥਸੀ: ਸੜ ਸੀ। ਮਾਯਾ ੦ ਰੂਪੀ ਫਾਹੀ ਫਬਾ। ਚੋਰ:
ਵਿਸਯਾਂ ਰੂਪੀ। ਨਿਖਟਸੀ: ਨਾਸ ਹੋਵੈਗੋ। ੨ ਧਾਮ:੧। ਅਮਰ: ਜ਼ਿ
ਦੋ। ਅਧਰਿ: ਸਰੂਪ। ਧੁਨਕਾਰ: ਧੁਨਿ ਦਾ ਲੋਬ। ਬ੍ਰਤ ਤਹ: ਦਸੌਂਦਰ
ਮੇ। ਧਾਜੇ ੦ ਜੋ ਸੁਣੇ। ਸਧਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੀਸਾਨ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ
ਹੈ ਰਾਨ: ਅਚਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜਾ ਰੋ। ਤਾਰ ਘੋਰ ੦ ਅਦੇ। ਤਹ: ਤਿ
ਸਾ। ਸੁਖਮਨ ੦ ਮੈ ਬੈਠਾ। ਕਮਲ ੦ ਫੁਦੇ ਰੂਪੀ। ਅਜਪਾ: ਪ੍ਰਣਵ
ਸਕਲ ਕੀਆ: ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਾ ਕਰਣਾ ਮਣਡਾ ਦੇ। ਪੰਚੇ: ਕਾਮ
ਦਿਦ ਸਤ ਮੀਤੇ ਖਾਂਦੇ। ਮਿਲੇ ੦ ਹਾਰ ਕੇ ਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ। ਮ:੧।
ਚਿਲਮਿਲ: ਚੁਮਤਕਾਰ। ਬਿਸੀਆਰੁ: ਬਹੁਤ। ਛਨੀ: ਨ
ਸ੍ਰੀ ਮਨ ੦ ਮੇਰੇ। ਕੁਲਾਬਿ: ਦਿਲ ਨੇ ਦ ਕਾਲੁ: ਪਾਪ। ਕਰ ਕੇ ਮ
ਨ ੦ ਦਿਲੇ। ਮਨ ੦ ਮੇ। ਕਮੀਨਾ ਕਸ: ਘਟ ਤੇ ਘਟ। ਤਰੀਨਿ: ਅਤ
ਸੇ। ਚੀਜ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਜਹਰਿ ੦ ਵਿਸਯਾਂ ਰੂਪੀ
ਪਰਾਬ: ਪੂਰਿਆ ਆਬ: ਜਲ ਜੋ। ਧਾਮ: ਕਚਾ। ਕੂਜੈ:
ਕੂਜਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਸਰੂਪੀ ਜਲੁ ਨਾਲੁ। ਹਿਕਮਤ ੦ ਤੇਰੀ
ਸਾਥ ਹੈ। ਮਨ ੦ ਮੈਂ। ਤੁਆਨਾ: ਚਾਹੇ ਕਰ ਕੇ। ਕੁਦਰਤੀ ੦ ਹੈ
ਤੇਰੀ ਸੂਨਵਾ ਹੈ ਮਨ ਤੁਆਨਾ: ਬਰੇਤੂ ਕੁਦਰਤੀ: ਮਾਜਾਦਿ
ਸੇ। ਸਗੂ: ਕੁਤਾ। ਦੀਬਾਹ: ਸਤ ਮੀਰ ਦਾ। ਮਸਤਾਨੁ: ਮ
ਸਤਾਨਾ ਹਾਂ ਮੈਂ। ਆਤਸ: ਅਗਨ ਰੂਪ। ਖਨਕ: ਸੀਤਲ ਹੈ
ਨਾਮ ੦ ਤੇਰਾ ਹੈ। ਪੈ ਨਦੀ ਮ:੫। ਭਾਇਆ ੦ ਇਹ ਦਾਰੂ ਦੇ ਹਰੀ

ਵਡਿਹੂ ਪੁਰਖਾ ਹੂੰ ਵਡਿਆ: ਚੜੋਵਤ ਹਿਆ।੨੧।ਅ:੧।ਕਾਗ।
੨੦।ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਕਲਮ।ਬਿਰਤੀ ਰੂਪੀ ਕਾਗਤ।ਤਨ ਰੂਪੀ ਮਸੁ।
ਕੁਮਤਿ ਰੂਪੀ ਲਿਖਾਰੀ: ਮਨੁ।ਅ:੧।ਪਟੀ।ਮਥੇ ਰੂਪੀ ਕਲਮ।
ਲੇਖੁ ਰੂਪੀ ਲੇਖ: ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ।ਵਾਚੇ: ਛੋਡ ਭਰਮ ਕਰ ਕੇ
ਮੁਹੋ ਪਧਿਆਈ: ਪਿਆਂਦ ਵਾਲਾ।੨੧।ਸਲੋਕ ਦਰਨਾ ਲਿਆ
ਪਠ ਜੋੜਿ।੧੬ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵੀ ਲੋ: ਸੇਵੀ ਏ ਰਾਈ:
ਰਜਾ ਕੋ ਜਾ ਚਹਿ: ਮਾਗਹਿ ਜਾਚੈ: ਜਿਸ ਕੋ ਦੇਗ: ਦਿਸਾਧ
ਲਾ ਤੰਨਣ ਵਾਲੇ ਦਿਸੇ: ਦਿਸਾ ਰੂਪੀ ਸਰਾਇਚਾ: ਕਨਾਤਾ
ਚਿਤ੍ਰਸਾਲਾ: ਚੋਹਟ ਵਾਲਾ ਅਸਥਾਨ ਨੀਉ ਦਾਲੇ ਕ।ਮੈ ਪੂਰੀਆ
ਲੇ: ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇ: ਜਿਸ ਕੋ ਕੁਆਰੀ: ਦਾਸੀ।ਕਉਤਕੁ: ਕੀ
ਕਾਲ: ਸਮਾ ਕੋਟ ਵਲ।ਸੋਈ ਹੋ ਸੁਰਗ ਸਿਰੀ: ਸੋਕ ਲੈਂਦਾ
ਸਿਰਾਧੀ ਸਿਰਾ ਕੁਲਾਲ: ਦੁਧੀਆ ਭਾਂਡਾ ਵਕੂ: ਤੁਉਲਣ ਵ
ਲਾ ਧੋਸਨ: ਸਮੁਦ੍ਰਾ ਧਾਵਲ: ਮਸਤਾਨਾ ਗੁਰੂ।ਹੋ ਪੀਠਕਾ
ਸਿਵ ਕੈਸਾ ਹੋਤ: ਵਿਸਨ ਜਾਚੇ: ਦੁਆਰੇ ਤਾਗੀਆਂ: ਚੋ
ਪਦਾਰਥ ਹੋ ਲੇਖੀਆ: ਮਹੇਸੀ ਰੁਲੀ: ਪਰਲੋ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ: ਦਾਸ ਹੋ ਆਛੋ।ਕਾ ਪਿਤਾ ਧਰ ਰੂਪੀਆਂ: ਸਾਰੀ
ਵਧਾਸੇ ਵਧਣ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹੇ ਅਮਨ।ਵਸੇਸਾ ਗੁਰੂ।
ਤਾਰਾ ਅਖਾੜੂ।ਸੋਜਾਰ ਰੂਪੀ ਮੰਡਲੀਕ: ਰਾਜਾ ਕਾਛੋ:
ਸੁਦ੍ਰਾ ਪਵਣ।ਕਾਮ ਸਕਤਿ: ਮਲਿਨ ਮਾਇਆ ਭਵਣ।ਸਭਾ ਸੈ
ਰਤੂਕ: ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਭਜ ਮਤੀ: ਚੂਲਾ ਹੋ ਕੁਮਾਰ: ਕਛਾਵਾ
ਲ: ਧਲਿਆ ਧਾਸਕ: ਨਾਂਗਾ ਸੇਜ ਵਾਲਾ: ਸੇਜ ਧੈਧੀ
ਛਿਦੈ: ਛਿਨ ਦੋ ਪਾਣੀਹਾਰੀਆ: ਸੇਹਰੀਆ ਦੇਪਾਠ ਪ੍ਰਦ
ਸ ਪ੍ਰਸਿਧ ਨਖ ਮੈ ਪ੍ਰਦੇਸ ਜਾਹੈ ਵ ਨਖਾਵਾ ਸੁਤੁ ਕਹੋ ਧਪਾਤੂ ਥਲੀ:
ਪਤ੍ਰਿਖ ਵਿਤੇ ਪਤ੍ਰ ਹੋ ਵਰਤਣੀ: ਵਰਤਣ ਹੋ ਨੇਜੇ: ਪ੍ਰਗਟ
ਧਾਨਵ: ਧਾਣਿਆ ਹੋ ਹੇਲਾ: ਖੇਲਾ ਧਾਰੀ: ਧਾਰ ਮੈ ਤਾਰੀ:
ਤ੍ਰਿਸਕੀ ਅਮਾਣ: ਸੁਹਾਗਣੀ ਸਾਨ: ਨਗਾਰੇ ਵ ਸੈਤੇ ਪ੍ਰਗਟ
ਕਰਨ ਕੋ।੧।ਪੀਠਕਾ ਜਧ ਧਾਮ ਦਾ ਮਾਰ ਕਤਿਆ ਤੇ ਹਿਰੇ
ਵਿਚੋਂ ਤੋ ਪਛੁ ਵਰੇ ਜਾਏ ਕਰ ਕਹੇ ਨਾਮਾ ਧਿਸਾਰ ੩:ਮਨ
ਤਨਾ ਦਿਕ ਰੋ ਆਲਾਵਤੀ: ਮੇਦੂ ਵਾਲੇ ਕੋਪਲਾ: ਕੁੰਸਕ
ਰੋ।੧।ਪੀਠਕਾ ਹਰਿ ਕਹੇ ਸੋ ਤਾਂ ਕੋ ਸਾਹਾਰ ਹੂ ਜਗ ਹੋ ਸੂਦੈਰ
ਮੁਕਤ ਕਰੋਗਾ ਤੈਕ ਹੇ ਹੋ ਰੋਇਲਾ: ਕੋਈ ਧੀ ਦੇਵ:

ਨੀਚ ਬ੍ਰਮਾਣ੍ਹਾ ਪਿਛਉਰੀ: ਪਿਛੇ ਕਹੀ ਅਤਿ ਹੈਂ ਕਿਰ੍ਪਾਲ ਤਾਰ
ਬੇਗਈ ਤੈ ਅਤਿ: ਲਈਆ ।੨।੧੯ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ ਪਾਠ
ਕਾ ਲੋਕ ਕਹੇ ਚਮਜਾਰ ਹੋਇ ਕਰ ਭਕਤੁ ਕਹਾਵਤੁ ਹੈਂ ਨਾਗਰ: ਨ
ਗਰ ਕੇ ਵਿਚ ਤਾਜਾਰੇ: ਜਮਾਲਨ ਦਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਕ੍ਰਿਤ ਧਾਰਨੀ: ਕੀ
ਤੀ ਹੋਈ ਮਦੂਸਰੇ॰ ਭਾਈਆ ਤੁ: ਨਹੀ ਤੇਂਆ ਜਲ॰ ਤੇਹੋ ਮੈਂਚ
ਰੇ॰ ਭਾਈਆ ਤਾਰ: ਝਾੜੂ ਕਾ ਭਗਤਿ: ਹੋਰੁ ਭਗਤ ਰਹਿਆ
ਭੁਗਉਤੁ: ਭਾਗਵਤਾ ਜਾਤੁ: ਚੈਮਕਾ ਕੂਟ॰ ਨ੍ਹਾ ਪਾਢਯ:
ਈਦਨ੍ਹਾ ਢੋਰ: ਮ੍ਰਿਦੋਪ ਸੂਆਂ ਦੋ ਅਤਿਹ: ਤਿਸਰਵਿਦਾਸ ਕੋ
੧੨ਪਿਤਨ ਕਾ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਸਿਰੋ ਪਾਇ ਦੀਆ ਭਕਤਾਂ ਕੋ ਜਾ
ਪਦਮਜ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਤਿ: ਸਿਵਜੀ ਆਨ: ਲਿਆਇਰੇ
ਮਨੁਨਾ ਭਾਗਵਤ: ਭਗਤ ਸਬ੍ਰਿਧੀ ਸਿਖਿਆ ਨਹੀ॰ ਨੂਮਾਪਿਲਾ
ਅਚੋਂਪ: ਨਾਭ੍ਹਿ ਹਦ ਵਾਲਾ ਅਛਿ ਹਾ ਬਿਆਸ ਰੁਕੇ ਸੀਖਾਮੇ
ਸਨਕ: ਸਨਕਾਦਿਕਾ ਕੇ ਸੀਖਾ ਮੈ ਨਾਮਨਾ: ਵਿਣਿਆ ਈ ॥੨
ਰੇ॰ ਭਾਈਆ ਕੁਲ॰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤੁ॰ ਕਬੀਰ ਮੈਂ ਸਰੀ: ਭਈਆ ਦੇਵ:
ਚਮਪਾਰਾ ਅਚਾਰ: ਸੁਕ੍ਰਮੀ ਨਿ ਤਿਨ॰ ਚਮਜਾਰੁ ਦੋਤਨੋ:
ਪੁਤ੍ਰਾ ।੧।੧੯ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਪਪ੍ਰਸ਼ਨਾ ਭਗਤ: ਸੇਵਾ ਉ
ਤ੍ਰਾ ਮੇਲੇ॰ ਨਹੀ ਕਪਰੇ: ਅੰਤ ਹ ਕ੍ਰਰਣਾ ਬੇਦ੍ਹ: ਨਾਧੇਦ
ਦਾ ਨੀਦ॰ ਆਦ੍ਰਿਸਤਾ ਸੋਵਉ। ਨਸੇਵ ਗਾ ਜੋਰਿਓ॰ ਕ੍ਰ
ਮੂਨ੍ਹਿ ਨਾਮੇ ਬਨਤ: ਵਣਜ ਵਾਲੀ ਹਾਟਿਓ: ਹਟੀ ਦੋਰਿ
ਹੈ ਗਤ ਰੂਪੀ ਕੀਨੋ ਕਰਮਾ ਦੇਖਿਓ: ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ।
ਫ਼ਾਰ। ਸ੍ਰੀਮਲਾਪ॥੧੯ ਰੋਗੀ ਕਾ ਨਤ੍ਰਾਮ:੪। ਹਰਿਆ॰ ਗੁਣ ਕਰ
ਘਾਇ ੪: ਮਸਾਦੇ ਕਰੋ ਦੇਵਜਗਤਿ: ਵਸੀ ਕਾਰਾ ਤਤ: ਜਾਲਾ।
ਗੁਸ: ੨ ਗਾੜ੍ਹਾ ਸ੍ਰਿਆ: ਲੈਰਾਤਾ ਸੀਤ: ਬਾਂਤਾਤ ਮਾ ਭਲ
ਨੀਕੇ: ਭਲੇ ਤੇ ਭਲੋ ਮਲ॰ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਦੁਰਗਤਿ: ਪਾਪ੍ਰਾ।
ਨੀਕਰ: ਕਿਰਨਾ ਨਕਿਸਾਣਿ: ਲੇਖਾ ਰਾਰ: ਪੂਰਾ ।੧।ਮ:੪।
ਚੇਨ: ਚਿਗਾ ਹੈ ਆਚਿਤ॰ ਤੇ ਕਰੇ ਸੁ ਚਿੰਤਾ ਅਚੇਤ॰ ਤੇ ਕ
ਰੇ ਚਿੰਤਨਾ ਅੰਗੀਕ੍ਰਿਤ: ਪਖਾਤੇਨ: ਤਿਨਣਾ ਪਥਰ: ਕ
ਰੋਗਰਿਦੋ ਸੇਨ: ਸਨਿਗਧ ਹੋਇਆ ਕੇਨ: ਕੀਤਾ ਰਾਸ: ਸ਼
ਧਾ ਰੂਪੀ ਦੇਨ: ਦੋਇਆ ਲੇਨ: ਲਈਆ ।੨।ਕਿਰਪਾਸੁ:

ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਨੋ ਦਾਸ॰ਮੋਹਿ ਦੀਨਾ ਪਾਥਰੰ॰ਦਨਾ ਤਰੈ॰ਆਪਾਤ ਰਾਮ॰ਜਿਸ਼ਾ
ਕੇ ਦ ਤਰਾਸ ਬ੍ਰਿਪ ਜਿਸਾਰ ਤੋ ਨ ਬਿਖਿਆ ਸ: ਬਿਖਿਆ ਤਾ ਪਾਸ: ਸਰੂਪ
ਮੈ ਤ੍ਰਾਸ ਭੰ ਜੀਵੰਦੀ ਸ੍ਰਾਕ: ਤਕਾ ਗੁਪਲਾਕ: ਰੂਪਤ ਦ ਮਪਾਲਾ
ਪ੍ਰਗਟੇ: ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਕਰੋ ਰਸ ਰਸਕਿ ਰਸਾਕ: ਰਸ ਰਸਕੇ ਦ੍ਰ ਯੋਮਣਿ
ਖੇਰਸਕੋ ਬਾਛਰਾਕ: ਦਛੇਕੋ ਜਨਕ ਜਨਾਕ: ਗਿਆਨ ਦਨ ਜਾਣੀ
ਦੇਨੈ ਦ ਹਰਿ ਕੋ ਜਾਣਦੇ ਨਾ ਬਾਸ॰ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਮਜਰਕੀ॰ਹ
ਈ ਮੁਸਕਾਕ: ਦੁਰਰੀ ਦਾ ਵਿਸਾ ਰੂਪੀ ਆਪਨ: ਆਪਏ ਈਆ
ਪਨਕ: ਆਪਣੇ ਕਰਕੋ ੪ ਦਿਸਤ: ਦਸਤਾ ਰਾਤ੍ਰ॰ਬੀਰ ਰੂਪੀ
ਵੇਤ੍ਰੀ: ਕਜੀ ਹੈ ਭ੍ਰਮ॰ਕਰਕੇ ਲਧਧੋ: ਲੋਭੀ ਹੋਆ ਤ੍ਰੀ: ਕੰਧ
ਰੇਤ ਦੀ ਰਿਗੀ ਤ: ਰੇਗਤਾ ਜਾਏ ਲਹਿ: ਸਿਥਲ ਹੋਵੇ ਉਤਰੇ:
ਵਿਸਰਹੀ ਜਾਵੇ ਕਟੇ: ਕਟਣ ਵਾਲੋ ਹੋਏ ਕੋ ਕਾਟਤ: ਕਟਦੇਜੋ
ਜੋਪਾਪਾ ਕਟੀਤ: ਕਾਟ ਸੁਟੇ ਰਾਗਾਂ ਲੋਪ ਛੇਦਾ ਨ ਬਿਖਿਆ ਦੀ
ਪੁਮਨ ਘੋਰਿ ਬਿਖਿ: ਬਿਖੇਪ ਰੋ ਹਾਬ॰ਰਿਸ਼ਾ ਰੂਪੀ ਅਕੈ:
ਔਬਿਨਾਸੀ ਪਾਪੀ: ਪਾਬਰ ਪਾਪ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਵ ਪਾਪ ਕਰਿਪ
ਸਾਲਭ ਤੇ: ਲੋਭੋ ਛੇਦਾ ਕਾਸਟ ਕੇ ਸੰਗ ਸਾਥ ਲੋਹ ਤਰੋ
ਹਾਬ: ਅੰਤਾ ਮਾਰ ਕਥ ਹੈ ਕਥਾ ਦੇ ਕਥਨ ਤੇ ੪।੧ ੬ ਮ:੪
ਪਤ੍ਰ ਤਾਲੂ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਵੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਟਕਸਾਲ
ਹਰਿਨਾਮ ਕਰਿ ਘੜੁ: ਸੁਧ ਹੋਏ ਰਾਮ ੪: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਦ
ਚਾਰ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਕਰੋ ਲਾਲ: ਪਿਆਰਾ ਤ੍ਰ: ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ
ਨਿਹਾਲ ਭ੍ਰ॰ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ੧ ਜਪੀਸ: ਜਪ ਏ ਜੋਗਾ ਛੇਦ
ਹੋ ਹਰਿ ਹਰ ਕਿਸਪੀਸੁ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਜਪ ਜੁਪੇ ਭ੍ਰ: ਮਨਾ ਦੇ ਕ
ਰੋ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਮੇ ਭ੍ਰ॰ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਵਡ ਵਡੇ ਵਡੂ ਊਚੇ ਭ੍ਰ: ਵਡੇ
ਨਾ ਵਡੇ ਦੇਵਤਾ ਵਡੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਵਡ ਊਚੇ ਹਰੀ ਤੂ ਹੈ ਭਾਈ
ਸੁ: ਭਾਵੇ ਪੀਆਂ ਨਮਾ ਮੋਮਿਤ੍ਰਾ ਸਾਈਸੁ: ਧੀਨਾ ਧੀਨ ੬:ਮ
ਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਦ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ੨ ਵਡਾ ਮੁ: ਵਡ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ:
ਵਡੋ ਹੋ ਭੂਰੋ ਮਬਾਮ: ਮਥੇ ਦੇ ਮੰਦਰ: ਅੰਦਿਰਾ ਜਾਸੁ:
ਜਸੁ ਪਰ: ਸਰੀਰਾ ਰਾਮ ਭ੍ਰ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਗੁਰ: ਵਡਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ੯: ਮਨਿ ਆਦੇ ਕਰੋ ਭ੍ਰ: ਚਾਰ ਜੁਗਾਂ ਮੇ
ਕਰੋ ਰਾਮ ਭ੍ਰ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਤਜ ਸੁਆਰਾਮ ਭ੍ਰ: ਤਿ
ਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ੯ ਦਾਟ: ਚਾਹਿ ਕਰਕੇ ਪਾਪਰ: ਖੁਲਾ

ਬਾਟ: ਰਸਤਾ ਛੋਡਾ ਭ੍ਰਜਹਰਿਹਾਰਿ। ਰਸਾ ਵਿਚੋ ਰਸ ਗਟ: ਗਟ
ਗਟ ਕਰਿ ਪੀਵੋ ਜਟ ਜਟ ਜਟ ਜੋਟ ੪: ਸਮੂਹ ਜਟਾ ਦੇ ਜੜ੍ਹ ਲਾਇਦਾ
ਜੜ੍ਹਾ ਰੋਗ: ਜੜ੍ਹਨਾ ਗੁਰ॰ ਦਾ ਡੋ ਕਪਾਟ॰ ਪੀ ਚਰੋ ਸਰੂਪੀਂ
ਇਕਾਇਕ ੨: ਤਿਨ ਕਲਿ ਕਰੋ ਨਾਠਾਟ: ਬਹਾਦਰ ਪਾਟਿ ਪਟੋਤਿ
ਨਕਾਲ ਕਰੋ।੧੦ ਅਦਿ॰ ਵਿਧੇ ਨ ਲਿਖਾਵੇ: ਲੇਖਕਰਾ ਮਿਤ:
ਸਾਂਤਿ ਆਤਮਾ ਸਾਧੋ: ਪ੍ਰਿਆ ਮਨਰ: ਲੋਹਾ ਹਾਥੋ: ਹੁਣੋ
੧੧। ਲਾਇਹਰੇ ੨: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਤ੍ਰੈਪ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ।੧
੨।੧੯। ਮ: ੫। ਸਿਧਿ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਾਧਾਰੈ: ਸੁਧਾਰੈ ਦਾ ਸਹਿਤ
ਆਪਣੇ ਦੋ ਤਿਲ॰ ਮਾਤ੍ਰਾ ਸੁਪਨਾ: ਕਦਾਚਿਤਾ ਚਾਖੇ: ਜ
ਪੈ ਮਾਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ।੧। ਸਾਧਸਾ ਸਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਜ ਕਰਕੇ
ਬਚਨਾ ਤਿ: ਬਚਨ ਕਰਕੇ। ਕਲਾ: ਸਕਤਿ।੨। ਧੀਦਲ: ਨਮ
ਸਕਾਰ। ਦੁਆਰ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਰੂਪਾ ਨਿਰੂਪਾ ਲ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੋ
ਧਾ: ਪਾਇ ਤ੍ਰਾਮਨ: ਤਨ ਤਜ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਸੁਖ ਮੁਕਤਿ ਸਹਿਤ
ਜੰਜਾਲ: ਧੀਧੇ ੩। ਗਤੇ: ਗਤੀ ਹੋਵੇ ਭ੍ਰਮ॰ ਜੋ ਹੈ ਰੋਗ:
ਖੇਮ ਕਰਕੇ। ਪਰਾ॰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਸਾ।੪। ਭਗਤੀ: ਭਗਤ
ਨਹੀ। ਗਲਤੌ: ਪਚਤਦਾ ਗਲਤਾਨਾ ਅਪਰ: ਆਪਣੇ
ਸੈ। ਬਿਜਨ: ਭੋਜਨਾ ਕੀਨੋ: ਖਾਉਣਾ ਕਾਢੇ: ਬਹੁਤੇਰਾ॰
ਪਹਿਲ ਬਾਕ ਹਨ॰ ਆਪਾ ਕਹਾਦਾ॰ ਨਮੋ ਰਤੋ ਜਸ ਪਹਣ
ਸਾਰ: ਸੁਧ ਦਾ ਸਿਆਪ। ਉਆਹਿਓ: ਅਨਿਦ ਹੋਇਆ
ਹਿਓ: ਫਿਰਿ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪਾ ਪਰੋ॰ ਦੇਵਤਾ ਪਰੋ॰ ਬ੍ਰਹਮਾ।
ਭੂਚਾ॰ ਹਰੀ। ਉਤਿ ਪੋਤਿ: ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ। ਪਰਦਾ॰ ਅਰੂਪਨ
ਰੂਪਿ। ਸਮਾਧਿ॰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਸਿਖੇ। ਸਮਾਹਿਓ: ਅਨਿਦ ਹੋ
ਆ ਦਾ ਸਾਦ ਹੋਇਆ। ਦਾਰੋਗ॰ ਅਰਪਾ ਨਿਸਕਤਾ ਖ
ਨਾ: ਸਰੂਪ ਮੋ। ਕੁਲ: ਸਮੂਹ। ਲੋਗ॰ ਸੰਗ ਰੋ ਨਲਿਪਤ:
ਲਗਈ ਨਹੀ ਮਾਇਓ: ਮਾਜਾ।੭। ਤਾਤ: ਖਾਸ ਦਾ ਲੋੜ੍ਹ
ਛੋਡਾ। ਹਮ ਰੋ ਨਹਿ ਕੋ ਵੈਰੀ।੮। ਪਰਨਾ: ਆਸਰਾ ਮਨ ਕ
ਰਕੇ। ਅਰਤ: ਮੁਰਾਤ ਧਾਉਟ॰ ਧਰਤਨ ਕਰਕੇ। ਸਰਨ:
ਸਰਨ ਦਾ ਚਨ ਕਰਕੇ। ਆਸ॰ ਦੰਚਨ ਕਰਾ ਭਰੋਸ॰ ਤ
ਨ ਕਰਾ। ਬਲ॰ ਤਨ ਕਰਤਾ ਸੁਹੇਲੋ॰ ਸਨਿਕਰਾ ਕਰਨ॰

ਦੇਹ ਨ ਕਰਾ ਸ੍ਰਵਨਰਿਓ: ਰਾਖਿਓ।੮ ਸ੍ਰੋਤ ਦਾ॥ ਸਾਧ ਚਰਨ ਸਰਨਿ ਮਿਤ
ਸੁਨੀ॰ ਦੀਸਿ ਨਾ ਪੇਖੀ੦ ਹੇ ਨਿਸ ਚੋਜ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨ੍ਰਿਆਈ: ਦੋਰ ਦਰਤਾ
ਕ੍ਰਿਤਦਾ ਸਾਈਆ ਦਾ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹਿ ਹਿਰਦਾ ਬਿਆਪਿਓ ਜੇਵਰੀ॰ ਸਾਜਾ
ਭੂਪੀਵ ਫਾਸੀ॥ ਜਸਮਾਝੂਆ: ਸਮਾਦ ਸੁਹੇਲਆ॥੧੦॥ ਜੀਤ ਲਸੁ
ਖੇਦਿ ਨਹਾਰਾ ਹੋ॥ ਜਾਂ ਤੁ ਤਿ ਸੂਰਤਿ ਹੇ ਪੌਰੀ ਜਿਮਾਰਿਕ: ਤਨੁਦ
ਚਨ ਸੋਂ ਨਿਬਿਆਈ: ਪ੍ਰਿਆਂਦ ਨੇ ਹਾਂ ਮਨਿ ਕਰਾ ਜਣਈ: ਨਾਸੁਾ
ਕਿਰਿਆ॰ ਕ੍ਰੋਹੋ॥ ਸ੍ਰਿਗਾ ਕੋਦਿ ਖੋ॥ ਖਾਈ: ਖ੍ਰਦੇਰਾ॥੧੧।
੧ਓ ਮ:੫॥ ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਾ ਸੂਮ: ਕਸਟ ਮਨੋਰਥ: ਗਿਆ
ਨ ਸਧਿਤ ਅਰ ਥਾਰੇ॥੧੨॥ ਭ੍ਰਚੀ: ਭ੍ਰਮਤਾ ਕ੍ਰਿਸ॥੧੩॥ ਸਿਮ
ਰਤ॰ ਜਿਸ ਕੋ ਝੀਤ ਉਤ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾਰਥ॥ ਆਸ
ਨ: ਅਸਥਾਨ॥੧੪॥ ਇਕਾਂਤ: ਅਲੇਪ ਪ੍ਰਦ ਇਕਾਂਤ ਮੇਂ॥
ਆਨੁ: ਹੋਰ ਨਾ॥ ਕ੍ਰੋਤ: ਤਰਨੇ॥ ਰਮੰਤ: ਕ੍ਰਮਣੇ ਕਰਾ ਕਈਅੰ
ਤੇ: ਹੁਣੀ ਹੋ॥ ਰਾਤ: ਰਤਾ ਹੋਇਆ॥੧੫॥ ਸੇਰੇ॰ ਪਾਜੁ ਮੰਗਲ॰
ਰੂਪਾ ਪਰੇਰੇ: ਪਰੈ ਤੇ ਪਰੇ॥ ਗ੍ਰਿਹ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ॥ ਪਾਏ: ਮ
ਲੋ॥ ਵਾਰਿ॰ ਨੇਜਾਂਉ॥ ਏਰੇ: ਦਲੋਤੋਂ॥੧੬॥ ਬੇਰੀ॰ ਕਮਾਦੇ
ਕਾਂਦੀ ਦਸ ਕਾ ਰੂਪ॥ ਗਿਰਤਨਾ ਗਾਰ: ਰਤਨ ਮਿ੍ਸ॥ ਤ੍ਰ ਵਿਚ ਦਾ॥
ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕਰਿ ਦੁਖ ਪਾਇਓ॥੧੭॥ ਜਸ॰ ਫਲਾ॥ ਪੂਰਨ॰ ੨
ਰੀ ਦਰ ਭਾਗੀ॰ ਹੇ ਝਿਹੈਂ॥ ਅਦਰ ਓਟ: ਹੋਰ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਓਟ
ਕੋਰੁ: ਭੁਲੇਦ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦਿਨਾਰ ਨਾ ਨਾਗੀ: ਰਤਨਾਸੇ
ਸਾਂ ਕਰਕੇ ਪਾਰਗੀ: ਚਰਨੀ॥੧੮॥ ਸਰਣ ਜੋਗ: ਸਰਣ ਆਯਾ
ਕੋ ਰਖਣ ਦਾਲਾ॥ ਕਲ: ਸਕਤਿ॥ ਧਿਧੇ: ਬਿਧੀਆ ਕਰਾ ਛੇਦ
ਇਸ ਨਾਂ ਰੂਪੀ ਘੋਰੁ ਗਰਤ ਤੇ ਮੈ ਅੰਧ ਨ੍ਰਾ ਨਿਹਾਰਿ: ਦੇਖਕੇ॥
੧੯॥੧॥ ੴ ਮ:੫ ਕਵਨ ਰੂ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਖਰੋ ਵਿਚੋਂ ਦਾ॥ ਕਈਲ
ਧ ਕਰੋਰ ਪਿਛੈ ਰੂ: ਐਸੇ ਹੀ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ॥ ਪਿਸਮ ਰੂ: ਅ
ਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ ਹਰੀ ਦੇਖ ਕਰ ਅਚਰਜ ਕਈ ਹੈ ਬੁਧੀ
ਗੁਲਾਲ॥ ਗੜ੍ਹੋ॥ ਰੰਗਾਰੇ: ਰੰਗਦਾਲ ਦ ਰੰਗੇ॥ ਸੀਤਲ: ਸੀਤ
ਤੇ॥ ਸੁਖਕਾਰੇ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ॥੨੦॥ ਆਨ॰ ਪ੍ਰੀਤ ਦ ਸਹਾਸ
ਭ॰ ਮੇਂ॥ ਸਮਾਨੇ: ਸਮਾਨਾ ਸੁਖ॰ ਕਰਾ॥ ਬਕਨੇ: ਕਹਿਨੇ ਹਾਂ

ਮਨ॰ ਦ੍ਰਿਸਟੋ ਆਵਨਿ: ਮਨ ਕਉ ਹੈ ਆਸ੍ਰਮ: ਕਸਤੂਰੀ ਨਾਂ ਦਾ ਛੇਦਾ ਕਉਤਕੁ ਹ।
ਕਰਣ ਮੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਉ ਜੋ ਸੋ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਬੰ
ਕ੍ਰਤ ਰਹੇ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ੍ਹਾ ।੨੧। ਛੇਦਾ ਕਹਨ ਕਉ ਕਵੀ ਕਹਦਾ ਨਕ
ਉਕੇ ਤੋ ਤਤ: ਸਰੂਪ ਲੋਗਾ: ਸੁਨ ਨਾ ਪੇਤੇ: ਜਾਣਨੇ ਦ ਲੋਗ ਨੇ
ਤੂੰ: ਨੇੜੀਵ ਕਿਤਾ ਜੇਤੇ: ਜਿਤਾ ਹਰਿ ਕੁ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹੋਜੁ
ਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੈ ਰਮਤੇ: ਜਾਣਾ ।੨੨। ਗਲਤ: ਗਲਤਾਨ ਅੋ
ਗੀ ਮਾਣਈ: ਸੋਰੀ ਸਖੀ ਜੈਜੈ: ਜਿਸ ਜਿਸ ਰਾਹਿ ਰਹੇ ਗਅ
ਪਮਾਧਾਨਲੁ ਅਟਕਾਇ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਜਾਲੀ॰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ।
ਗੀ ਨੈ ਚਿਤ ਜੜ੍ਹ ਰੂਪੀ ਮਿਤ ਨਹੀ: ਸਤਾਈ ਨਿਸ ਦੇ ਕਿਠਿ:
ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੈ ਏ।੨੩। ਅਮੋਲ॰ ਹਬਿ ਰੂਪੀ। ਭਾਇਓ: ਹੇ
ਆ ਚਰਨ ਨਰੇ: ਦਰਨ ਕਰ ਕੇ ਦਰਸਾਰੇ: ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ।
੨੪। ਕਾਜੁ: ਜੀਵ ਨੂੰ ਵ ਰਸਾਵ ਸਤੇ ਫੇਰੇ: ਕਰੋ ਕਛੁ॰ ਨਾਹੀ ਤੇਰੋ
ਪਿਛੋਂ ਨਾਹੀ॰ ਕਛੁ ਤਰੋ ਆਗੋ ।੨੫। ਰਗਟ॰ ਜਾਨੂੰ ਤੋ ਅੰਦੇ
ਸੋਰੋ: ਪ੍ਰਿਸਾਰ ਕੀਓ ।੨੬। ਦਲ: ਦੌਜਾਂ ਗਾਹਿਓ: ਛਨਾਛੂ
ਆ ।੨੭। ਤਨ ਕਰ ਰੋਸਾਂ॰ ਮਨ ਕਰਾ ਜਰ ਨਿੰਦਾ
ਨ ਕਰਾ ਜਮ ਗਾਹਿਓ: ਸਮਾਣ ਹੋਇਆ ਕਛੂ ਨਾਹੀ॰ ਹੋਆ
ਜਗਤ ਰਗਰੂਪ ਰਸ ਛੋਡ ਕੇ ।੨੮। ਧਾਰੇ: ਇਸ ਬਿਤਾ ਪੀਰੇ:
ਪੀੜਾ ।੨੯। ਏਸੋਰੋ: ਦਾਸਨਾ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ।।੩੦। ਕਰਨ ਨ:
ਕਨਾ ਦਿਖੇ ਹਰ ਸਨ: ਰਰੇਗਇ ਹੈ ਪਾਵਨ: ਪੇਰਾ ਕਰਾ ਧ
ਵਨ: ਧਾਵਨਾ ਕਰਨਾ ਛੋੜਾ ਮਿਤ ਕਾਇਆ ਸਿਰਾ ਸੀਰਾਸ
ਰਸਨਾ ਗਾਹੀ: ਲਹੀ ਬਕਤ॰ ਕੁਏ ਹੈ ਕਰਸਨ: ਕਰਦੇ
ਹੈ ਨਾਮਨ॰ ਰੂਪੀ ਕਰੁਤੇ ਸਾਗਰ॰ ਸਿਸਾਰੂ ਮੈ ਅਰਸਨ:
ਮਰਦੇ ।੩੧। ਕੁਹਕਤ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇਓ ਕਪਟ: ਆਦਿ
ਖਪਟ: ਖਪਾਵ ਦੇਵ ਲੋ ਅਲੂ॰ ਕਮਾਦੋ ਗਰਜਤ: ਗ
ਜਦੇ ਨੇ ਮਰਜਤ: ਮਸਵੀ ਹੈ ਅਚੀਚੁ: ਮ੍ਰਿਤੂ ਪਰੀ:
ਵਾਰੀ ਜੂੰ ਨਮੈਂ ਅਹਿਮਤ॰ ਕਰ ਕੇ ਅਨਰਤ: ਦੂੰਤਮੇ
ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਕੁਮਾਤੁ॰ ਦ੍ਰਿਸਟੋ ਪ੍ਰੀਤਮ॰ ਹਰੀ ਪੇਖਤ: ਦੇਖਦਾ
ਹੈ ਭ੍ਰਮਤ: ਭਰਮਦੇ ਨੂੰ ਗਰੀਆ: ਗਲੀਆਂ ਕੰਮਾਣ

ਕਾਦੀ ਆਦਿ ਵਿਖੇ ਹੀਨਤ: ਹੀਨ ਹੈ ਮਾਨ: ਮੋਹ ਮਦ੦ ਕਰਮ ਆਤਮਾ ਕੋ
ਪ੦ ਵਿਖੇ ਜਰੀਆ: ਜਲਨਾ ਹਉਸ ਉਧਾਰੁ: ਉਧਾਰੋ ਤੁ੦ ਮਾਨ:
ਆਦਰ ਪਾਗਹਿ: ਪਾਵੈਂ ਅਸਕਤ: ਖਚਤਾ ਕਹੀ੦ ਕੋਈ
ਜਨਮ ਹੀ ਕੀ: ਜਨਮਾ ਕੀ ਹੀ: ਨਿਸ੍ਰੈ ਉਧਾਰਿ: ਉਧਾਰੋ ਜਨਿ੦
ਕੇਦਾਸ ਜਾ ਤੁ੧। ਅਵਲੋਕਉ: ਦੇਖੋਂ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ: ਮੁਖ ਕਵਲ
ਚਿੰਦ: ਚਿਤਾ ਮੰਦਿ: ਮੰਦਾ ਸਰਣਿ ਸ੍ਰੰ: ਸ੍ਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਮ: ਸ
ਗਿ ਵਿਖੇ ਮਰਿਦ: ਮਰਦਾ ਤੁ੨।੧੯ ਮ:੫। ਪੂਜ੦ ਨੇਹਾ ਅ
ਰਾਧਿ੦ ਨੇਹਾਗਾਰ: ਪਰੋਵਣੈਦਾ ਹਰਿ ਅਰਾਧੀਐ ਨਪਾਵਹੁ
ਕਿਰਪਾਧਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ: ਭਾਵੈ ਮਾਟੀ੦ [illegible] ਪੰਚ
ਤਤਾ ਕਮਾਨਜਿ: ਕਮਾਵਣੇ ਨਾਹਾਹੁ ਅਪੁਧੀਰੂਪਨਿ [illegible] ਮਾਰਗ੦
ਭਰਮਾਉ ਹੁਪੀਆ ਛੁਟੈਦਾ ਜੋ ਮੀਤ ਤੁਧ ਮਿਲਾਵਸਿ: ਮਿਲਦਾ ਹੈ
ਓਟ: ਸਰੌਣ ਹਾਊਣੰ੦ ਤਨ ਕਰਿ ਕੇ ਆਸ੦ ਮਨ ਕਾਰਿ ਆਇ
ਅਲਿ ਤੁ: ਮਨਾਵਿ ਕਰੋ ਜਾ ਸੋ੦ ਜਾਂਵਾ ਤੁ੩।੨੦ ਮ:੫।
ਹਰਿ: ਸਮੂਹਾਰਿ ਰਾਗਵਿ ਚੋਰ ਗਜੋ ਵਿਸਰੈ ਤਿਨਾ ਵਿਚ
ਹਰਿ ਕਾ ਰੰਗ ਅਨੂਪੋਰੇ: ਅਨੂਪ ਮਹੋਆ ਮਰਾਨੋਰੇ: ਮਰਾ
ਨਾਦਰ ਸੋਰੇ: ਦਰਮਾਨ ਨਾਲ ਲੋਰੇ: ਲਿਲਾਟ ਚਰਨੋਰੇ: ਚ
ਰਨਾ ਕਰੇਰੇ: ਕਰੇ ਮਜਨ੦ ਵਤਾ ਕਟੇਰੇ: ਕਟੇ ਮੋਰੇ: ਮੋਤੇ
ਪਕਰੋਰੇ: ਪਕਰੇ ਵਾ ਪਹੁਚੇ ਅਨਜਾ: ਪ੍ਰਧੀ ਵਿਖੇ ਦੂਜੋਰੇ:
ਦੁਜਰੋਖੁ ਛੋਦਾ ਹਉ ਕਵ ਨਹੀਂ ਕਹਾ ਗੁਨਾ ਟਲੋਰੇ: ਟੋਲਕ:
ਓਕਾਰਾ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਮਿਲ ਸਗਤ ਕੇਰੈ ਗਾਰ ਦੋਨਾ ਤੁ੪।
ਸਿਧਿ੦ ਜਿਸ ਕਰਾਤ ਰਮਨ: ਚਾਹਾ ਕਰ ਕੋ ਛੁਟੈਦਾ ਜੋ ਸੋ ਲੀਨ
ਹੈ ਜਲ ਮੈ ਮੀਨ ਤੋਭੀ ਪਿਆਸ ਕਰਦੀ ਨਹੋਇਆ ਤੈਸੇ ਮੀਤਾ ਦੀਸਤਾ ਦੀ
ਪਿਆਸ ਹੈ ਵਾ ਦੀਪਤਾ ਕਰਾ ਲੀਨ ਹਾਂ੦ ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਮੀਤਨ ਸੰ
ਤਾਤ ਮਾਤਾ ਮੀਤ ਨਾ: ਮੀਤਾ ਦੇਨ: ਦੇਵਣਾ ਨ ਕਿਰਪੇਨ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ
ਭੇਟਨਾ: ਮਿਲੇ ਤੁ੫। ਰਿਰਾ ਰਿਗੋ: ਰੈਸਾ ਰਿਸਾ ਦੋ ਰਿਗਨ ਕੇ:
ਰੈਸਾ ਵਿਖੇ ਰਿਗਾ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਹਿਵਤ: ਜਹਾਰਨ ਕਾਰਿਆ
ਹੈ ਪੂਜਾ ਚਾਰ: ਪਜਨ ਤੇ ਕਰਮਾ ਐਲੂਗਾ: ਮੇਲਕੇ ਅਗਿਆ
ਰੀਰਦੇ ਵਾ ਸਮਰੰਘਵ ਪਸਾਰੀ ਨਾਲ ਦੋ ਚਕੂ ਕਰਮ: ਦੂ
ਆਰ ਕਾਦੇ ਚਕੂ ਛੁਟੈ ਪੈਂ ਤਿਲਕ੦ ਕਰੋ ਖਾਟੀਗਾ: ਛਿਅੰਗ

ਮੋ।ਹਠਨਿਗ੍ਰਹਿ:ਹਠਅੰਗੀਕਾਰਕਰਕੇਨਹੀਟਰਿਗਾ:ਹੀਨਟਰਿਗਾ
ਕਹਾ।ਲਾਸਤ੍ਰੀਆਕੁਰਾ:ਭੇਦੁਕਰਿਕੈਨਾਮੋਮਿਤ੍ਰਾਜਰਿਗਾ:ਜ
ਰੇ ਅਰਿਗਾ:ਹੈਦਾਚੋਰਿਗਾ:ਬ੍ਰਹਮਸੋਤੁਤੇਬ੍ਰਹਮਨਿਸ਼ਟੀ॥੩॥੧॥੧੬
ਮ:੫।ਬਾਣਿ੍ਰਗਾਈ।ਮਨਾਦੇਕਰੋ।ਜਖੋਨਾ:ਬੁਧਕਿਪਾਰਿਹੋਏ।
ਗਾਵਤੀ॥੩:ਪ੍ਰਤਗਿਆ।ਕਰੀ।ਰਖਿਆ ਦਾ ਮਰਿਮਤ੍ਰਾ।ਮੋਸਿ
ਉ੨:ਗਰਭਤੇਬਾਲਤੇਜੁਬਾਮੋਬਿਧਤਾਮੋਂ।ਹੀਉ।ਕਰਕੇ।ਬ
ਲਿਪ:ਮਨਾਦਿਕਰੋ।ਪੋ।ਰੀਖਪਾਇ।ਕੇ।ਨਧਿਆਇ॥੨:ਮਨਾ
ਦਿਕਰੋ।ਜੇਤ:ਜਿਸ।ਜੇਤਨ:ਜੀਵਾਦਿ।ਤੂਹੀ॥੩।ਤਿਨਕਲ
ਕਰੋ॥੩॥੨॥੧੭ ਮ:੫ ਮਨ:ਮਨਿਆ ਹੋਆ।ਲਾਲ:ਪਿਆ
ਰਾ।ਸਾਹ:ਖਬਰਦਾਰਹੋਵ ਅਚਰਜਹੋ।ਰਿਨ।ਹੋਦੇ।ਗਪਾਲ।
ਕਾਇਹੀ॥੩।ਕਹਨ:ਕਹਿਣਾ।ਮਲਨ:ਪਾਪਾ।ਲਹਨ:ਲਾਭੁ
ਹੈ।ਅਨ:ਹੋਰਾ।ਤਰਨ:ਨਦੀਕਨਾਰੇ।ਘਟਨ:ਕ੍ਰਿਰਮੁਕਰ
ਜਟਨ:ਜਟਾਕਰਿ।ਹੈਮਨ:ਹੂਤੀਆਕਰਿ।ਡਿਤਪਾਰ:ਤੈਤੀ
ਹੋਆ।ਜਾਅਉ:ਲਾਭੁਕਢ੍ਹਾ।ਕਾਤਨ:ਤਰਾਕਰਿ।ਭ੍ਰਮਨ:ਭ
ਵਨੇਕਰ।ਕਬਾਨਿ:ਕਥਾਦੇ।ਬਾਹਿ:ਬਿਸਬਤੀ।ਠਾਉ:ਸਰੂ
ਪਮੋ।ਜੋਧ:ਵਡੀਆ ਹੋ।ਜੋਧਨਾ।ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ।ਨਾਉ:ਨਾਮ
ਕੋ॥੩॥੩॥੧੮ ਮ:੫।ਤਰਨ:ਜਹਾਜਾ।ਡੁਬਦਾ।ਕਰਨਸੁਨਤਜ
ਸਤੇਖੁਸ਼ਦਾਤੇ।ਮੋ॥੪।ਉਦਰਤੁ।ਜੀਵਾ।ਡੁਬਦਾ।ਸੰਸਾਰਸਾ
ਗਰਬਿਕਾਰਗਾਰਾ।ਪਤਿਤ:ਪੇਦੇਹਾ।ਮਾਨ।ਕਰਾ।ਅਧਿ:
ਅੰਧੇਭਏ।ਕਰਿਮਨਭੁਪੀ।ਜਨਾਬ:ਸਾਹਿਤਨਾਬਦੇ।ਮਿਤ੍ਰ:
ਮਿਤ੍ਰਾਨੂਕਰਨਹਾਰੇ।ਮਨ।ਮੇਰੇਨੂ।ਤਾਸੁ:ਪਾੜਾ।ਉਗਿ।ਅਨਕ।
ਪਦਾਰਥਾਦੇਸੁਖ।ਲੈਦਾ।ਗਾਤ।ਵਿਚੋਂ।ਪ੍ਰਾਮਾਸੁਹਾਗੁਪਲ
ਕਸੁਖਭੁਪਰੋ।ਪਾਟ:ਰੇਸਮੀ।ਭਤਿ:ਖਾਸਾ।ਮੁਕਤ:ਮੋਤੀ
ਹਾਤ:ਹਤਹੂਦਾਲੇਨਵਾਤ੍ਰਿਆਗੇਨੇਵ ਨਾਸਰੂਪਹੋ।ਪੀਠਕ
ਜੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ।ਸਖੀ:ਹੇਸਖੀ।ਸੀਗਰਿ।ਮੋ।੪॥੩॥ਜੋਰੇ:
ਸਨਮੁਖਹੋਵੈ।ਕਰਤ।ਵਚਨਕਰਾ।ਮਨ।ਮੈਭੀ।ਜੋਜੁ।
ਸੁਦਾਰਪੀ।ਅਗਨਿ।ਹਿਦੇਰਪੀ।ਆਸਨਿ:ਸਕੁਨੋ।
ਉਰਧ:ਉਲਟਾ।ਬੇਗਸੋਰੇ:ਖਿੜਿਆ।ਜੋਰੇ:ਜੋਰਸੂਬ
ਰਾਇਉ॥੨:ਮਨਾਦਿਕਰੋ।ਗੁਨੀਗਹੇਰੋ:ਬਹੁਤੇਗੁਨਾਵਾਲਾ

੪੩। ਗਾਖਰੋ: ਕਠਨਾ ਬਿਖਰੀ: ਵਿਕਾਰੀ। ੪੪। ੧੯ ਮ: ੫। ਜਾਤ: ਜਾਣਾ।
ਉਗਵਿਓ ਹੈ ਮੇਰੇ ਵਿਖੈ। ਮੋਹਿ ਇਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਬਾਸਿਓ। ਤਾਰੀ: ਤਰੀਐ
ਦੁਆਰਿ: ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ। ਦੁਲਭ: ਦੁਰਲਭ। ਭਉ: ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ।
੪੫। ੧੯ ਮ: ੫। ਅਪਨਾ: ਆਪਾ। ਕਛੁ [illegible] ਦਿਖਾਇ: ਦੇਖ ਕੇ
ਆਇਓ ਹੈ। ਕੁਤੋਲੇ। ਸੁਭਾਵ ਕਰ ਕੇ। ਚੋਲੇ [illegible] ਦੀ ਰੂਪੀ ਚੋਲਾ। ਰਸਿਕ:
ਰਸ ਰਸ ਕੇ ਦਰਸ ਰਸ ਕਿ ਜੋ ਮੀਤ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇਂ ਰਸ ਕਰ ਕੇ। ੪੬। ਦੁਰਾਈ:
ਦੂਰ ਕੀ। ਪਰ: ਪਰਿਓ। ਮਾਤ: ਮਰਯਾਦਾ ਤੇ। ਕਹਨ: ਕਥਨਾ। ਭਾਉ
ਨੀ: ਭਦ੍ਰ ਏਕਤਾ। ਉਕਤ: ਬਾਣੀ ਕੋ। ਆਰਿ। ਭਾਈ। ਅਕ੍ਰਿਪਾਈ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਲਹੋ। ਆਰੇ ਨਈ: ਧਾਰਿਓ। ੪੭। ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ। ਕਮ [illegible]
ਮਰਾ ਮਜੋਨਾ ਮਹੋ। ਜਾਸਨ: ਜਾਸਾਂ ਕਰ ਕੇ। ਜੋਰ: ਜੋੜੂ। ਸਰੂ: ਮੇ
ਰਾ ਖੇਰੂ: ਖੇੜੂ ਮੈ। ਤਰਨ: ਜਹਾਜ ਹੈ। ੪੮। ਅਸਨੇਹੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ
ਗ੍ਰਿਹ। ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ। ਕਿਹੁ: ਕੁਛਾ। ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਤੂੰ ਮੈ ਗੁਦਾ ਕੀ
ਭੋਮਾਨ: ਮਨਨ ਰੂਪੀ। ਤਾਨ: ਬਲ ਜਾਪਨਾ ਰੂਪੀ। ਧਨ। ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਲਖੇ ਮੀ: ਭਕਤੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ। ਦੇਹ: ਦੇਵਹੁ। ੪੯। ਜੋਗੀ
ਭੇਖਧਾਰੀ। ਧਿਆਨੀ। ਭੇਖਧਾਰੀ। ਗਿਆਨੀ ਭੇਖਧਾਰੀ।
ਜੋਤਿਨ ਪਦ ਦਾ ਮਾਦੈ ਜੋਤਿ ਨਾ ਮੇਲ ਕਰਾਵਦੇ ਹੈਂ। ਕਰਤ ਨ: ਕਰਤੇ
ਹੈ ਤੀਨੋ। ਚਰਚਰੀ: ਚਰਚਾ ਕ [illegible] ਫਿਰਤ ਨ ਦੇਂ
ਕ ਕਰੋ। ਧਰਤ। ਦ੍ਰਿਖੋ। ਚਰੀ: ਚਲਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕੇ। ਅਹੈ: ਅਹੇ
ਤਾ। ਅਦਰੁ: ਅਦਰੋ ਹੋਇ ਏਨੋ। ਬਦਰੀ। ਹੇ ਬਧੀ। ਜਾਤਿ: ਜਿਸੁ
ਜਾਤ। ਮੈ। ਜਾਤਿ: ਜਾਇ ਕਰਾ। ਜਾਤ: ਜਨਮੈ ਉਤਪਤਿ ਕੋ। ਜਸ
ਦਾਤ: ਚਾਰ ਜੁਗਾ ਕਾ ਅਰਥ ਕਰੋ। ਦ: ਤੀਨੋ ਮੇ ਤੀਨ ਪਦ ਵਲ:
ਵਨੋ। ਹਈ: ਹਤਿਦਾ ਹੈ। ਮਾਨ ਕ: ਤੀਨੋ ਪਦ। ਸਿਮਰਤਿ ਕਦੇ
ਹੈਂ ਤੂ ਕਰੋ। ਨਿਕਾਰ ਨ ਦੇਹੈਂ ਤੂ ਕਰੋ। ਹਈ। ਹੋ। ਧਾਰਿ ੪ ਕੇ
੬ ਕਰੋ। ਭੁਲਾਸ ੧ ਕੇ ਤੂ ਕਰੋ। ਭਜਨ ਨਕ। ਤਿਨ ਪਰਾ। ਆਠ
ਲ: ਦ੍ਰਿਮਰਥਾ ਜਨਮ। ਕੀਅ ਵਿਧਿ। ੫੦। ੧੯ ਅਸ
ਪਦੀਆਂ ਮ: ੫ ਲੋਚਾ: ਚਾਹਾ। ਅਨਰਸ: ਹੋਰ ਰਸ ਦੇ। ਨੀਕ
ਰ: ਨਿਕਲਾ। ਸੁਖਦੈ ਰੇ: ਸੁਖਾਂ ਦੇਣਾ। ੧ ਸਿਆ ਦੇਰੋ। ਆਦ
ਦਾ ਹੈ। ਰੀਸੁਰ: ਬਿਕਰਮਾ ਧਾਰਿ। ਉ ਦੇਸੁ ਦੀ। ਤਿਲੁ। ਕਛੂ
ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਹੈ। ਮਾਤ: ਸਿਖ ਕਰਾ ਕਾਨਿਕ। ਕੇਵਲ ਖਣਾ। ਭਾਤ:
ਬਹੁਤ ਰਾਂ ਕੋ। ਆਵੈ। ਜਾਵੈ। ਪਦਲ: ਪ ਕੂਦਾ ਸਭ ਪਦਲਾ ਦਿ

ਚੋਮਾਇਆਪਟਲਹੈ।ਅਗੁਮਹਘੋਰ॰ਤਿਨਾਗਣਾਂਰੂਪੀਅਪਲਟੈ
ਗੋ:ਰੂੜੂਟੈਗੋ।ਮਨੂਰ॰ਵਨਾਧਿਖਰੁਤਰ:ਸੰਸਾਰਕੇਵਿਸੈਕਰ
ਨਾਖੇਦਟ:ਮਲਹਾ।ਪਵਹ ਸਬਦਰੂਪੀਅਨਕੂਲੀਕਰਕੇ।
ਅਗਿਆਨ॰ਨਾਲੂ।ਜੁਦਾਇਆ॰ਹਰਿਨੇਗਿਆਨ॰ਨਾਲੂ।
੧ਮ:ਧਿਆਸਾਵੈਗੋ।ਸਮਾਂਵਦੇਹੈ।ਹੇਕ੍ਰਿਪਾਦੇਕਰਣਵਾਲੇ।
ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਆਵੈਗੋ:ਆਂਵਦਾਹੈ।ਕਦੁਪਾਣੀਚੀਕੜ੍ਹਾਸ਼ੂਦ੍ਰਪ
ਣੀਖੂਹੈਕਦਰਕੇਵਿਚਚਿਕੜ੍ਹਪਾਵੈਤਾਂਕੀਸਿਧਹੈ।ਆ।ਤੈਸੇਕਰ
ਮਾਰੂਪੀਪਾਣੀਕਾਵਿਕੇਹਿਕਾਰਰੂਪੀਚਿਕੜ੍ਹਸੇਪਾਵਦਾਹੈ।ਜਿ
ਵਿ॰ਕੇ।ਫਲ॰ਬਤਾਪਾਚਿ:ਮਰਜਾਵੈਗੋ।ਪਾਪੀਠਕਾਜੇਕਹੋ
ਕਿਸੇਊਚੀਜਾਤਕੇਜਗਤਕੀਕਹਤੇਹੋਣਾ।ਤਤੈਸੁਨੋ।ਕਾਲਕਾ
ਪਤੇਕਮਲੇ।ਚਿਕੜ੍ਹਕਾਮੀਨਕ:ਮਛੀਵੀਕਾਤਪਤਾਪਨ:ਤਪ
ਦੇਤਾਪੁਨਕਰਾਪੂਜ॰ਨਜੋਗਾਛਿਦ[illegible]ਰਮਚੁਕਾਇਕਰਾਨਿਰਭ
ਗਮੋਹੋਵੈ।ਧਾਨਜਾਤ:ਅਜਾਪਾਸੂਕਮੁਨੀਸਰ॰ਜਨਕ[illegible]ਦੀ
ਜੋਰਨਸੂਠਿ:ਜੁਠਹੀਜੂਠਿਾਜਨਕ॰ਜੀਜਨਕਜੋਹੈਸੋਪਾਜ
ਨਿਤੁਸੂਪਰਬੈਠਿਜਹਾਸਤੇਗਿਆਨਹੋਇਆ।ਨਉਮੁਨੀਕਰਕੇਚ
ਰਨਕੀ।੨ਮ:ਭੋਗਸ਼ਿ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ।ਕੋਈ:ਕਰੋੜੀਨਾਮਾਨਾਮ
ਤ॰ਦਿਖੈ।ਛੋਕਛੋਹਰਾ:ਛੋਟਿਆਤੇਛੋਟਾਜਾਤਕਰਕੇ।ਅੰਕ॰ਕ
ਗਾਵਸਰਿਕਰਾਲਾਵੈਗੋ:ਲਾਂਵਦਾਭੁਜਾ।੨।ਪੀਠਕਾਜਤ੍ਰਸੀ
ਦਾਅਪਣ੍ਹਾਅੰਗਿਪਾਲਦੇਨਕੈਸੋ।ਉਪਾਤਿ:ਉਤਪਤੀਆਅੰਗ॰
ਕਰਕੇਜਲਜੈਰਪਰਾ।ਛੋਦਾ।ਹਰਿਰਾਮਜਨਨੂੰ।ਰਖਾਵੈਗੋ:
ਰਖਿਦਾਹੈ।ਪਾਥਰ੨:ਲੋਹਾਵਾਗ੨ਦੀਨਤਾਵਾਸਤੇ।ਨਾਦ:ਬੇ
ੜੀ।ਜਾਣਾਹੈ॰ਕਦੀਰਿਾਕਾਵੈਗੋ:ਭਾਵਦਾਹੈ।ਖਰੇ:ਚੰਗੇਭਗ
ਤਜੋਹੈ।ਖਰੋਏ:ਪੜ੍ਹੇਤੇ।ਮਾਰਗ॰ਚਲਤੇ।ਪੰਥ॰ਭਕਤੀ
ਰੂਪੀਹਰੀਕਾ।ਧਿਆਵੈਗੋ:ਧਿਆਵਦੇਨੇ।ਸਤਿਗੁਰ॰ਰੂ
ਪਾਤਿਨਕੇਚਰਨਹੈ।ਗੁਰ॰ਰੂਪਾ।ਪਾਪਰ:ਗਸਤਮੂਕਤਦ
ਜਨਾਵੈਗੋ:ਦਸਦਾਹੈਗੁਰੂਕੀਅਰੂਪਾਣੀਰੂਪੀਵਚਨਭੀ।
ਸਾਜੋਸੋਨਿਸਾਸਹੋਰਹੋਹਾਂਰਿਸਾਜੇਸੋਂਥਲਪਾਵੈਨਿਸਾਹਹੋਕ
ਰਨਾਮਪਜਾਵੀਸੋ ਵ ਹੇਧਾਸੋਂਵਾਲੇ ਸਾਜੋਜੇਥਲਪਾਵਨੇਤੇਰਾ
ਸੰਜੂਪਕਰਨਿ ਜਿਸੋਹੈਦੀਏਆਵ ਸਾਨ੍ਹਾਂ ਵੇਦੇਨੇਵਾਰੇਜੇਜਮ
ਸੇਸੋਵਦਸਾਵਾਸਮੇਂਥਲਪਾਇਰਹਾਹੈ।ਅਤਿਸੀਤਤੇਰਾ

ਮਧਜਾਕਰਤੇਤਿਸਕੀਆਫੁਨਤੇਜਿਗਿਆਸੂਨਹੋਵਹੀਏਤਾਂਦ ਠਾਕਰਜੀ
ਕਾਅਰਥੁ ਸਾਜਨ:ਆਗਿਆਗੁਰੂਦੇਤੇਹੈਜੋਸਦਸਮਸਬ
ਉਪਾਇਕਰਦਾਸੋਮੇਨਾਮਸਿਮਰਾਵਤੇਹੈਅਰੁਦਾਸਜੋਹਿ
ਦ੍ਰਿਸੇਂਜਪਕਾਰਿ ਜਿਗਿਆਸ:ਅੰਤਰਮੁਖਹੋਕਰਨਾਮਧਯਾਵਤੇ
ਹੈਂਅਵਿਲੰ॰ਨਰਜਨਮਰੂਪੀਪਰ[illegible]:ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਤਪੇ
ਗਾਦੁਖਕਰਾਭੁਲਾ॰ਪਰਮਸਾਪਾਵੈਗੋ:ਪਾਵੈਦਇਆਖੁ
ਭਸਮ:ਧੂੜੀਮਸਤਕਪਭੁਾਵਾਮ:ਨਤੇ:ਸਾਸਾਰਹੈਂਤੇਂ॰
ਦੀਨਾਮਤੇਪੰਕ;ਧੂੜੀਦੁਬਧਾ:ਦ੍ਵੈਤਕਰਕੇਉਲਾਇ
ਓ:ਦਮਰਾਗੁਣੀਆਂ॰ਜੋਲਿਖੀਹੈਮੋਖਮੁਕਤਿ:ਬੰਦਨ
ਤੇਮੋਖਅੰਤਕੋਮੁਕਤਿਦਵੈਦਲਮੋਖਾਧਚਨ:ਹੁਕਮਾਪ
ਛਾਤਾ॰ਜਿਨਾਲਖਾਵੈਗੋਅਮਾਰੋਮਹਪਲੀ:ਸਰੂਪਮੈਂਧ
ਜਾਵੈਗੋ:ਵਾਜਿਆਵੈਮਹਾਸੁਖ:ਆਤਮਸੁਖਾਸਮ:ਨ
ਮਤਿ:ਜਿਖੁਣਾਚਲਾਵੈਗੋ:ਚਲਾਈਏਮੈਗਲ:ਹਾਥੀ
ਤਾਲਿ:ਤੁਲੋਸਬਦ॰ਰੂਪੀਚਲਤੇ:ਚੰਚਲਦਭਮੀਰੀ
ਦਤੁਾਚੁਆਵੈਗੋ:ਜੁਨੁਕੈਉਦਾਰਦੇਹਾਗਾਰੜੂ॰ਮੰਤ
ਸਬਦਰੂਪੀਸਰਪ(ਹੀ)॰ਮਾਇਆਰੂਪੀਭੁਇਅੰਗਮ॰
ਕਾਂਮਾਦੀਆਸੂਰਿ:ਹਟਾਇਆਸੁਆਨ॰ਲੋਭਰੂਪੀਸਬਲ:
ਜੋਰਾਵਰਾਰਾਖੈ॰ਤਾਂਦੇਹਿਭੁਈਪੰਕ:ਚਿਕੜਾਜ॰ਉਧਿ
ਸੋਜਾਮੋਹਰੂਪੀਅਕਾਦੋ॰ਖੁਧਣਤੋਹਾਥੀ:ਭੁਜਾਵਤੁਲੀ
ਖਿਲਾਵੈਗੋ॰ਤਿਨਕਾਲਮੈਂਪੋਧਾ॰ਭਕ੍ਰਿਰੂਪੀਪੁਜਾਕਰੋਸੁ
ਮਾਵੈਗੋ:ਉਪਜਾਵਦਾਹੈਧਾਧਾਇ:ਧਾਰਾਸਾਰਹ॰ਦਾਸਾਕੂ
ਦੇਣਾਵੇਦਹਿ॰ਬਖਸਜਿਸਤਨਾ੧ਪਾਵੈਗੋ:ਪਾਈਦੇ
ਦਇਆਨਦੀਪਾਈ॥੪॥੧॥ਮ:੪ਜਹਰਿਨ:ਕੀਚਨਾਲਾਗੋ॰
ਸੋਗਾਪਲੁ॰ਸੁਇਅਦੂਪਾਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਨਾਮਾਸਰਨਿ॰ਸਭ
ਸਰਨਾਵਿਚੋਹਾਰਿ:ਸਮਹੂਮਾਰਗਾਵਿਚੋਂਪਥ॰ਭਕਤੀਰੂ
ਪੀਆਪੇ:ਇਸਾਬੇਤਕੁਏਸਰ:ਧਾਂਹ ਕੁਸਚਨਦਨੰਦਾਰੂ
ਪਾਹਰਿਹਰਿਸਰਪ:ਤਿਨਕਲਕਾਕਰੋਸਰਾਗਮਤਿਧਿਅਵ
ਹਿਪਿਛੋਉਭੀਗਲੀਮਿਲਿਆਗੁਰਮਤਿਧਿਆਵਹਿਅਬ
ਉਭੀਮੇਲਿਆਗੁਰਮਤਿਧਿਆਵਹਿਆਗੈਉਭੀਮਿਲਾਵੈਗੋ॥
ਨਾਦ:ਉਪਦੇਸਾਬੇਦਹੈ:ਜਾਣਿਆਹੈਗਾਰ:ਵਡਾਪਰਹੈ॰
ਕਰਾਸ਼ੇਖ॰ਰੂਪਾਕਰੋਗ॰ਨੂਆਸਤਮੈਗਤਿਮੈਂਸਾ

ਰੈਹੋ: ਸਮਾਵਣਾ ਹੈ॥ ਧਾਵਣਾ॥੧੯ ਮ: ਪਾਵਿੜਾ॥ ਰਸਾਰਿਗਸਾਰਿ:
ਸੈਤਾਮੈਰਸਕੇ ਹਰਿ॰ਨਾਮ॥ਧਾਈ: ਮੋਹਿਨਤਾ ਸਧਾਈਆ: ਸਿਧੂ
ਰਨਾ ਮੈਗਧਚਾਰ॰ ਵਚਨਾਕਰਕੇ॥ਚੋਸ॰ਤਨਕਰਕੇ॥ਅਨਿੰਦਾ॰
ਮਨਕਰਕੇ॥ਨਿੰਦਾ॰ਸਰੂਪਾ ਲੇਕੀ ਕਿਲਾਈ: ਅਭੇਦ ਕਰੇ॥੧।
੧੯ਮ: ੪ ਅਮ੍ਰਿਤਸਾਰ ਤੋਹੋਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇਧਦਾ ਧਕਾਰਿਆ
ਹੈ ਪਾਤਸਾਹਾਕੇ ਸਾਥ ਤੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਭ ਯਾ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਵਾਰਦਾਦੀ
ਆਂਨੇਆਖੀ ਹੈ ਜੇਸਧੁਨੀਕਰਿ ਤਿਸੁਧਨੀ ਪਰੁਇਸਦਾਭੂ
ਗਾਵਣਾ॥ਮ: ੪: ਸਾਰਿ: ਸਮਾਲੇ॥ ਮ:੪ ਗੋਬਿੰਦ੪: ਚਾਰਜੁਗ
ਕਾਕਰੋ॥ਉਜਲ॥ ਨਿਹਕਲੰਕਾ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖ਼ਾ॥ਰਹੈ: ਜੁਗਨ
ਗੀਆਂ ਜੁਗਾਂਮੇਜੁੜਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜੁੜਿਆ ਹੈ ਜੋਗਿਸੋ ਹੋਗੀ
ਆਂ॰ ਤੀਨਕਾਲਕਾਕਰੋ॥ਧੀਨ ਥ: ਤੀਨਕਾਲ ਮੋ॥ਪੁਭਾਗ: ਬੋਲ
ਨਾ ਧਲੋਗੀਆ: ਬੋਲੀਏ ਨਾ ਹੋਗੀਆ: ਲਹਿਜਾਵੈ॥੧॥ਮ:
੪॥ਹਰਿਹਰਿਕ ਮ: ੪ ਬੀਏ: ਹੋਦੈ ਪਿਛੋ॥ਤ੍ਰਧੇ: ਜੋਤਿ: ਚੇ
ਤਨਸਤਾਰਿਗਨ: ਰਿਗਿਆ ਹੋਆ ਵਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਆ॥ਆਤਿ॰
ਸਰੂਪ ਹੋ ਮੈਗ॰ ਵਸਤਾ ਮੈਗਨ: ਮਗਨੋਹਾ॥ਫਲ: ਫਲਾਂ
ਕੋ॥ਫਲਨ: ਫੁਲਾਨਾ॥ਰਾਮ: ੪ ਨਰਿਲਾਵਿਖ॰ਚਾਰੋ ਪੱਧ੍ਰੰਸ
ਮਹੂ॥੧॥ਮ: ੪ਜਨ: ਸੀਤਜਨਾ॥ਰਹੈ: ਬਹੁਦਵੀ: ਬਣਾਈ ਹੈ
ਈ॥ਰਿਗਪਰਿਗ: ਰੰਗਾਰਿਗਾਦੀ॥ਬਹੁਰ॥ਬਿਧਿਰ: ਤੀਨਕਾਲ
ਮੈ॥ਜੋਤਿ: ਜਿਸੀ॥ਜੋਤੀ: ਹੇਹਰੀ॥ਮੁਖ॰ਜੋ ਹੈ ਮੁਖਿ॥ਦੂਆ
ਰੋ॥ਤ੍ਰ॥ਮ: ੪॥ਬਿਖ: ਦਿਹੁ॥੧॥ਮ: ੪॥ਸਾਰ: ਸਰੀਦ॥ਸਿਆਮ
ਤਿੰ॰ਦਿਖੋ॥ਹਰਿ॰ਭਕਤਿਕਾਵਨਾਮਕਾਵਾਗੁਣਾਕਾ॥ਜੇਕਾਰ: ਨ
ਮਸਕਾਰ ਹੈ॥ਰਹੈ: ਵਖਰ: ਵਸਤਾ॥ਨਾਇਕ: ਸੁਆਮੀ ਵਾਲ
ਬਾਣਾ ਰੂਪਾ ਛਿਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੀਕਲੋਂ ਸੋ ਕਿਦਿਚ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਹੈ॥ਸੇ:
ਸੋਈ ਹੈ॥ਚਵਹੁ: ਉਚਾਰੋ॥੪॥ਮ: ੪॥ਸਗਾਰ: ਪਜਾ॥ਸੋਲਿੰਗ
ਥੇ॥੧॥ਮ: ੪॥ਹਮ: ਹਮਾਰੇ ਪੁਰਾ॥ਆਲ: ਧਰਿਕਾ॥ਆਲ: ਸ
ਮੂਹਾ॥ਰਹੈ: ਵਡ: ਨਰਾ ਵਡੇ॰ਰਾਜਾ ਵਡੇ॰ਦੇਵਤਾ ਵਡਉ
ਚੇ॰ਤਿਸਤੇ ਧੁਮਆਂ ਦਾਸਤਿ॰ਤਾ॥ਧੁਰੇਨ: ਵਡੇ ਹੈ॥ਵਾ
ਵਡਊਚੇ ਊਪਾਰ ੮: ਚਾਰਜੁਗਿਕਾਕਰੋ॥ਹਰੇ: ਹਰਿਰੂਪ
ਵਾ ਗੁਣਾਕਰ ਹਰੇ॥ਕਟੇਨ: ਕਟਨਵਾਲੇ ਵਾ ਕਟਨਵਾਲ
ਹੋਇਕੇ॥ਜਨੇ ਹੈਂ ਮਤ॰ਦਿਖੋ॥ਮੁਖਿ: ਮਸਤ ਕਕੇ॥ਦਸੇਨ:
ਦਾਸਹਾਂ॥੫॥ਮ: ੪॥ਹਰਿਅਗਮ ਤ੍ਰ: ਮਨਾਦਿਕਰੋ॥ਆਦਿ

ਤੁ:ਅਕਸਮਾਤੁ।ਹਰਿਆਏਰੁ:ਤੀਨਕਾਲਕਰੋ।ਰਿਰਿ:ਅਨਿੰਦਾ
ਵੁਠਾ।ਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਦਾਇਆਲਦੇਹੁਦਾਨਜੋਛੁਟਿ:ਛੁਟਿਦਰਹ
ਕੈਦਚਿਰਜੂਨਾ।੧।ਮ:੪।ਤਨਿ:ਨਾਲਦਮਨਕਾ।ਤਰੁ:ਸੁਖਮਤਰਨਾ
ਧੀਰੰਜਵਨਹੋਏਰਹੇ।੨।ਪੌ:ਮਉਲਾ:ਮਿਲਿਆਦਮਉਲਿ
ਰਹਾਹੈ।ਕਉਲਾ:ਲਛਮੀ।ਜਉਲਾ:ਤੂੰਪਾਤਿਹੈ।ਸਉਲਾ:
ਸਾਵਲਾਵਮਿਲਿਆਵਸਾਵਲਾਸ੍ਰੀਦੂ।ਗੋਪੀਜੋਹਰੀਹੈ।ਸਅ
ਉਲਾ:ਸਮਾਦਹਹੋਹੋਇਆ।੪।ਮ:੪।ਮਾਈ:ਹੇਸਖੀ।੧।ਮ:੪।
ਪਿਰਹੜੀ:ਪ੍ਰੀਤਿ।੨।ਪੌ:ਮਾਤਿੰਵਿਖੇਵਜਿਆ:ਪ੍ਰਗਟ
ਹੋਆ।ਗਜਿਆ:ਉਚਾਰਿਆ।ਜਨ:ਮੇਜਨਕੀ।ਪਾੜਿਓ
ਪਾਯਾਦਾ।੭।ਮ:੪।ਸਰੋਵਰੁੰਸਤਸੰਗਰੂਪੀ।ਵਿਕੇ:
ਵਗਦੇਨੇਊਪਰਦੇਸਕਰਦੇਨੇਇਹੁਦਰਗਹ।੧।ਮ:੪।ਹਰਿਤੁ:
ਮਨਾਦਿਕਰੋ।ਅਗਾਧੇ:ਅਗਮਾ।ਜਪਤਜਾਪੰਤੁ:ਮਨ
ਦਿਕਰੋ।ਬਲਾੜੂੰਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀ।੨।ਪੌ:ਹਰਿਅਗਮਤੁ:ਮਨ
ਦਿਕਰੋ।ਵਖਰੁ:ਵਸਤੂ।ਤਿਸੰਹਾਰਦੀ।ਦੋਇੰਅਗੋ
ਦਾਸਾਨੂੰ।ਦਿਖਾ।ਦੇਖਦਾਹੈ।ਸਿਖਾ:ਸਿਖੀਦੇਨੇ।੮।ਮ:
੪।ਜਾਣਿਆਂਤਨਕਰਾ।ਮਨਿਮੈਂ।੧।ਮ:੪।ਚਉਰਿਆ:
ਉਚਾਰਿਦਿਆ।੨।ਪੌ:ਨਰ:ਨਰੋ।ਨਰਹਰੇਤੁ:ਤਿਨਕ
ਲਕਰੋ।੯।ਸ:੪:।ਮੀਤਿ:ਰਮਿਆਹੋਇਆ।ਜਾਏ
ਆਹੈ।ਰੀਤਿ:ਰਤਾਹੋਆ।ਜੀਦਨਜਾਇਆਕਰ
ਜਦਾ।ਚੀਤਿੰਕਰਾ।੧।ਮ:੪।ਛਿਦਾ।ਭਾਰਿ:ਭਾਰਾਤੇਦਰ
ਭਾਗਿਹੋਏਤਾਂ।ਵਸੈਂਮਨਮੈਂ।੨।ਪੌ:ਮੇਲਿਕੇਰਾ।ਸੋ।੧੦।
ਮ:੪।ਦੇਇੰਤਾ।੧।ਮ:੪।ਦੇਇਤਾਂਚਿਤਦੇਂਮਨਕਰਾ
ਪਤ੍ਰੂੰਵਚਨਕਰਾ।ਲਿਵਲਾਈਤਨਕਰਾ।ਪਲੈਰਿਦੈ
ਪੀ।੨।ਪੌ:ਦਸਗਾਤਿ:ਦਸੀਕਾਰਾ।ਹਰਾਇਆਨ:ਹਾਰਿਆ
ਜਨਮੁ।ਜੀਤਾਂਜਨਮਾ।੧੧।ਮ:੪।ਰੋਗ।ਅਮਰਗੁਣਰੂਪੀ
੧।ਮ:੪।ਤਾਮ:ਤੁਦੋ।ਸਿਗਾਰਦ:ਸਵਣਾ।ਤਾਮਸਿ:
ਤਮੋਗੁਣ।ਗਾਨਕਾ:ਗਲਾਰਿਆ।ਸਾਦ:ਵਚਨਾ।੨।ਪੌ:
ਰੋਲ:ਰਲਾਏਏਲੰਨਾਮਦਾ।ਸਮੂੰਦਾ।ਝਰੋਖ:ਨਰਕ
ਦਾਰੋਤਾ।੧੨।ਮ:੪।ਸਰਸਿਧੀਆ:ਬਾਹੁਕਸੇਨਾ।ਕੇਸੋ।
ਲਿਵੰਕਰਕੇ।ਮਾਰਿਆ।੧।ਮ:੪।ਪ੍ਰੇਮਕਸਾਈਆ:

ਪ੍ਰੇਮਦੀਕਸਵਿਚਆਪੀਆਾਦਿਚੀਨ:ਦੇਈਏ।ਰਾਖੈ:
ਕੋਈ•ਬੋਲੀ।ਜਪਿਅਹੁ:ਜਪਦਾਹੈ।ਲੋਈ:ਸ੍ਰਿਸਟਿਮੰਦ
ਲੋਕਮੈਂ।੧੩।ਮ:ਮਾਲੂਤ੍ਰਿ:ਪ੍ਰਸਿਨਦ ਭਾਤਨਾਲੂਦਾ ਨਿਤਰਾ
ਦੇਵ:ਜਾਹਾ।੧।ਮ:੧।ਹਸ੍ਰਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪਾ।ਅਹਿ•ਉਪਦੇ
ਸੁਰੂਪੀਦਾਪ੍ਰਤਖੁ।ਅਨਿ•ਗੁਣਾਰੂਪੀ।ਬੁਧੀਰੂਪੀਪ੍ਰੋਤੀ
ਮੈਂ।ਰਾਖੈ:ਰਤਨਾਗਰ:ਰਤਨਸਮੂਹ।ਕਾਗਰ:ਕਾਗਤ
ਬੈਰਾਗਰ:ਹੀਰਿਆਂਦਾਗਿਰਦਾ•ਮੈਲਾਗਰ।ਦਾਰਾਗਰ:ਦਾ
ਰਾ।੧੪।ਮ:੪ਦੇਹਿ:ਦੇਦੇਨੇ।੧।ਮ:੪ਪ੍ਰਰਾ•ਗਜਾਨਦ
ਨਾਮ।ਗਸਾਈ:ਮੇਲੀਏ।ਰਾਖੈ:ਪੀਠਕਾ।ਉਸਦਾਰੂਕਰ
ਨਾਮ।ਮਨਕਾਚੜਿਆ:ਚਿਤਵਨਾ।੧੫।ਪਉੜੀ ਸਲੋਕ
੨•ਜੋੜ੍ਹਿਆ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਪਾਈਨਾਮਦੇਵਕੀ।ਬਦਨ:ਮੁਖ।ਪਰਵਦਨੀ:ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ
ਪਾਵਦਾ ਦੇਖੀਦਾਹੈ।ਲੀਪ:ਲੇਪਨਹੀਕਿਸੈ।ਛੀਪੇ:
ਛੀਪੇਮੋਹਾਦਿਕਾਦਾ।ਆਇਤੀ।ਰਾਗਕਾਨੜਾ।੧॥
ਕਾਇਆਨਮ:੪।੧ਓ ਭਮ:ਹੇਕਾਈ।ਰਮ:ਉਚਾਰਕੇ।ਆਇ
ਆ:ਮਾਤ੍ਰਾ।ਅਗਮਤ੍ਰ:ਤੀਨਕਾਲਕਰੈ।ਜੁਗਤਿ:ਪ੍ਰੀਤੀ।
ਦਾ ਗਿਆਤਾ।ਅਤ੍ਰਿਬ•ਮਾਤ੍ਰਾ।ਕੀਮਤਿ:ਦਸਮੂਹਾ।ਥਾਹ:ਅੰ
ਤਾਜਨ:ਸਿਤਹੇਮਾਪੇ।ਅਨਿ•ਅਛਾ।ਟੇਕ:ਆਸਰਾਹੈ।੧॥
ਮ:੪ ਗਸਿਆ:ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਇਆ।ਲਿਖਿਆ।•ਜਪਦਾਨਾਮ
ਦਾ।ਅਨਿ•ਦਿਖੋ।ਹਰਿਕਾਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ।ਛੇਦਾ।ਜਸੁਰੂ
ਪੀਚੰਦਨਪਾਸਿਧਪਸਿਆ।ਸਾਕਤੁ•ਕਾਸਮੂਹਾ।ਬੋ
ਜ:ਮਗਰਸਿੰਦਾਲੀਏ।ਨਿਦਕ•ਚੌਥੀਪਾ।ਨਸਾਥੀਕਾਨਿ
ਦਕਥਾ।ਵਿਨਸੁਪਲਗਾ।ਜੋਮਰਾ।ਅਤਿਸਪ੍ਰਏਹਸਬਕ
ਹਾ।ਰਾਕਖ੍ਰਿਆਕਰੀਹੈ।ਦੇਤ•ਹਨਨਕੇਸਮਾ।ਸਭ•ਉ
ਪਾਦਾਕਾਲੁ•ਨੇਮੁਖ•ਦਿਖੋ।ਹਰਿਤ੍ਰ:ਤਿਨਕਾਲਕਰੈ
ਰਾਛੇਦਾ।ਜਪਿਜਰੀਨਥਦੇਜਪਿਕੂ।ਛੇਦਾ।ਇਕਰਸਨ
ਬੋਬਹੁਪਪ੍ਰਕੀਜੋ।ਤੁਮਨਥੇ:ਤੁਮਾਰੇ।ਸੋਚਹ:ਚਾਹੇ।

ਵਿਖਨਥੇ: ਦੇਖਨਕੂ ਜਥਿਰਥੇ: ਪੀੜ੍ਹਾ ਆਰਗਾਂ ਵਿਛੋੜੇ ਪਿਆਂ ਵਿਥੇ:
ਦੇਈਏ ਕੂੜ੍ਹ ਉਸਲਾਇ ਨਹੀਂ ਅਥਪਉਤ੍ਰ: ਮਨਾ ਦੇਕਕੂ ਰਾਂਦ ਦਾ ਅ
ਰਥ: ਤ੍ਰਿਆਰਾਨਤੀ ਮਿਲਥੇ: ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਦਾ ਮਿਲੀਏ ਤੂੰਛੋ।
ਗਿਰਧਾਰੀ ਦਾ ਗੋਪਾਲ ਦਾ ਵਸਿਗਤਿ: ਵਸੀਕਾਰ ਤ੍ਰਾਸੁਨਥਥੇ:
ਸੁਣੀਏ ਫਿਰਥਈ: ਫਿਰਦੇ ਨੇ ਧਿਆਇ ਥਈ। ਧਿਆਵਣੇ ਕ
ਰਾ ਦੇਖ: ਪਾਪਾਂ ਦੁਖ ਦਾਤੀ ਥਈ: ਰਹੀ ਭਗਥਈ: ਗਤਈ
ਭਜਥਈ: ਭਜਨ ਨਹੇਸਥਈ: ਸਾਥੀ ਜਪਿ ਓ ਮਨਕਰਾਂ ਥ
ਤ੍ਰਥਈ: ਤ੍ਰਘਦੇ ੪ ਜੋਹ: ਦੇਖ ਜਾਨੈ: ਜਨਾਂ ਦੇ ਪੈਕਾਨੈ: ਪੈਰ
ਕਨ ਵਿਚਾਰ ਚੋਜ: ਕੌਤਕਾਂ ਵਿਡਾਨ: ਅਸਚਰਜ ਜਾਸੁਧ ਜੇਸੋ
ਚੁਰਾਨੋ: ਚਰਨਾਂ ਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਦਾਨ: ਗਰੀਬ ਪਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨ ਵ
ਰੋ ਪਿਤਾ ਵਤਾ ਜਗਤ: ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਭਾਵਹਿਗੇ: ਭਾਵਦੇ ਨੇ
ਗਲਿ: ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਹੀ ਰਖਾਵਹਿ: ਰਖੇਗਾ ਦਾਛਕ੍ਰਾ
੧ ੳ ਕਲਿਆਨ ਭੋਪਾਲੀ ਸੋਗਿਆਹੋ ਮ:੪ ਤਾਰਣ ਕੋਸ
ਜਗੇਹੈ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਲੋਪ ਦਾਰਥਾ ਦੇਣੇ ਕੋ।੧। ਦੀਨਾਂ ਦੇ ਆਲ
ਆਂ ਦੇ ਪਦ ਮੈਂ ਹੇ ਪਵਣੂ ਅਰੋਪਣਾ।੧।੧ ੳ ਮ:੫ ਛੋਦਾ ਚ
ਰਨਕਮਲ ਮੈ ਕਰੇਦਾ ਸੇਭੂ ਅਲਵਤਾ ਆਲ: ਹੋਰੂ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਭੂਪਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ: ਮੈ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਹਾਂ।੧। ਜਾਂਚੈ ਜਾਚੈ ਮਹਾਤਨ ਕਰਾ
ਮਾਰਗ: ਮਗ ਲੀਆ ਸਫਲ ਤੁ ਤ੍ਰਿਨਕਾਲ ਕਹੋ ਦਰਸ
ਰੇ: ਦਰਸਨ ਹੇ ਹਰੀ ਪਰਸਿਕ: ਮਿਲਕੇ ਸੀਤਨਾ ਤਤ: ਜੀਵ
ਤਤ: ਈਸ੍ਵਰਾ ਕਾਮਗਿ: ਮਗ ਦੇਨੇ ਜੋਖਨਾਰੇ: ਸੇਜਨਾਗਾ
ਤਰੰਗੀ: ਹਰੀ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਰੂਪ ਤਿਰੰਗਾ ਵਾਲਾ ਸੰਗੀ: ਸੋ
ਲੋਹਏਨੇ।੩।।੧ ੳ ਮ:੫ ਨੈਨਕਰ ਦੇਖੀਏ ਪੇਨਿਕਰਗ
ਵੀਏ ਜਦਵਣ ਕਰਾ ਪਾਨ ਰੂਪ ਅਤਿ ਨਾਹਿ ਵਿਖੈ ਤਤ: ਤ੍ਰਿ
ਬੇਹੀ।੪। ਗਿਆਨ ਕੋ ਨਾਦ: ਉਚਾਰੇ ਧੁਨਿ: ਬੇਦ ਕੀ ਅਨੇਕ
ਰੂਪ ਕਰੇ ਮੰਡਲੀ ਚਾਹਣ ਹਾਰੇ ਗਿਆਨ ਕਰੋ ਧਿਆਨ
ਧਰੇ ਮਾਨ: ਆਦਰ ਦੇਵੈ ਦਾਨ ਦੇਵੈ ਮਨ ਕਰਾ ਖੰਡ
ਲੀ: ਖੜੀਏ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜੇ ਭੁਗਤਿ: ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਮਾਸੁ
ਗਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਬਦ ਸਾਖਾ ਤਤ: ਸਰੂਪ ਪੇਤੇ: ਜਾਣੇ
ਦੂਖ ਲੋਕ ਦਾ ਰਿੰਡਲੀ: ਰੈਰੂਪ ਲੋਕ ਦਾ ਪਾਕਰਉ: ਉ
ਪਾਉ ਜਾਰਉ। ਸਹਾਰਉ ਦਰ ਦਜੋ ਦੀਆ ਮਕਾਤਿ: ਭੂਨਾ

ਕਹਉ:ਕੋਈਹਿ।ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮਦਾਅਨੰਦ।੮।ਕਾਲਿ०ਜੁਗਾਕਾਲ:
ਸਮੇਂਦੇਦੁਖਾ।ਜਾਲ०ਜਮਦੇ।ਰਖੇ:ਰਖ੍ਯਕ।ਨਾਮ०ਰੂਪਦੇਹਾਂ।ਛੁ
ਦਾ।ਤੇਰੀਸਰਨਿਧਾਰੀਹੈ।ਟੇਕ०ਧਾਰਿ।੧।ਦੂਖ०ਦੇਣਹਾਰਾ।
ਦੇਵ:ਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪ।੮।ਨੀਸਾਣੁ:ਪ੍ਰਗਟਦਾਪ੍ਰਦਵਨਾ।ਤਾਣੁ०ਤਨ
ਕਰਕੇ।੯।ਕਾਲ०ਕਰਨਵਾਲਾ।ਲਦੈ:ਸਦ੍ਰਿਸਾ।ਲੁਭਯ:ਲੋਭੀ
੧੦ਜੋੜ।੧੬।ਸ:੪।ਅਸਟਪਦੀਆ।ਰਾਮ:ਹੇਭਾਈ।ਰਾਮ:ਸੁ
ਦ੍ਰਿਢਸਪ੍ਰਾਣਮੈ:ਰਾਮਨਾਮ।ਕੀਜੈ:ਸਾਨਿਧਯ।ਸਿਜਮਰੂਪੀ।
ਕੀਆਦਿ:ਅਗਨੀ।ਢੀਕੇ:ਅਪਾਵਿਤ੍ਰਾ।ਕ੍ਰਿਪਾਤ੍ਰ:ਮਨਾ।ਦੇਕਰੋ
ਚੌਰਾਸੀਲਖਿਦੇਹੀਰੂਪੀਨਗਰਾਵਿਚੋ।ਰਤਨ:ਵੈਰਾਗਾਦਿ।
ਲਾਲ:ਪ੍ਰੇਮਾ।ਅਗਾਮ०ਹਰਿਰੂਪਹੈ।ਆਗਮ०ਸਤਗੁਰਾਦਿ
ਕਰ०ਰੂਪਹੈ।ਗੁਣ੍ਹ।ਰੂਪੀਰਤਨਾਂਦੇਭਰਿ:ਭਰੇਹੈਂ।ਸਾਗਰਗੁਰੂਰੂਪੀ
ਲਾਲਨ०ਜੋਹੈਲਾਲ:ਪਿਆਰਾ।ਲਾਲਹੈਲਾਲਰੰਗੁਵਾਲੀਹੈ।ਰੰ
ਗਨ:ਮਟੀਸੰਗਤਿਰੂਪੀ।ਰਾਮਤ੍ਰ:ਤਿਨਕਾ।ਕਰੋ।ਗਟਕ:
ਗਟਗਟਕਰਕੇ।ਸਾਗਰ०ਸਤਤਿਨਕੇਰਤਨ।ਪਾਵਤ:ਪ
ਵਨਵਲੇਹੋਕੇ।ਪਾਇ०ਸਾਣੁਵਾਲੀਜੋਖੋਇਆ।ਹੈ।ਣਬਿਬ०ਕੂਟ
ਬੁਨਾਲੇਦਾਹਰਿਕਾਰਿਦੇਦਾਂਹੈ।ਹਰਿਹਰਿਨਾਮਕਰਕੇ।੧।ਸ:੪।
ਰਾਮ:ਹੇਭਾਈ।ਢੀਕੇ:ਨਿਰਗੁਣ੍ਹਾ।ਜਲ०ਲਿਕਰਾ।ਕਾਲਖ:ਪਾਪ
ਰੂਪੀਦਾ।ਅਲਪਤ:ਅਲੇਪਹੈ।ਤਿਸੀਤੋ।ਚੰਦਨ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਬਾਸ:ਪ੍ਰੀਤੀ।ਭਾਇਅਗਿ।०ਵਿਸੇਰੂਪੀ।ਧਿਖ०ਸੁਪਕਾਂ।ਮਾਣੇ
ਰਸ:ਆਨੰਦ।ਆਨ:ਲਿਆਇਆ।ਕੀਨੀ०ਕਠੀਰਿਚਰਕਦੀਆਂਚੁ
ਪਲ०ਮੈ।ਲਕੀ०ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨਰੂਪੀ।ਸਾਧੂ०ਜੋਹੈਸਾਧ:ਸਿਉ
ਪਰਸ०ਕਰਕੇ।ਨਪਰਸ:ਨਿ[illegible]ਜਾਤੀਉਹਾ।ਸਾਕਤ०ਰੂਪੀ।ਸੁ
ਲਸੀ०ਵਾਸਨਾਰੂਪੀ।ਤਾਨ०ਹਰਿਰਸਤੇਤਨਿਜੇ:ਚਲੇ।ਤੇਤ०
ਸੁਭਪ੍ਰੀਤਾ।ਏ।ਸੂਤ०ਸੰਕਲਪ੍ਰਧਰਮਕਾ।ਰਟੀਜੈ:ਜਪੀ
ਏ।ਰਤਨ०ਵੈਰਾਗਾਦਿ।ਜਵੇਹਰ:ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਾ।ਮਾਣਕ०
ਸ੍ਵਰੂਪਾ।ਦਿ।ਮਿਲੀਜੈ।ਮੇਲੀਏ।ਜਨ०ਦਾਸਕੋ।ਪਰਨਿ०ਪ੍ਰਮਾਤ
ਮਾਕੀਪ੍ਰੀਤਾਕਸ:੪।ਰਾਮ:ਹੇਭਾਈ।ਰਸ:ਸੁੱਧਾ।ਰਾਮੋ:ਰਾਮ
ਹੈ।ਰਾਮ०ਨਾਮਨਾਰਿਗਿ:ਪ੍ਰੇਮਾ।ਕ੍ਰਿਪਾ०ਹੇਕ੍ਰਿਪਾਕੀਆ।ਕਰਾਬਿ
ਸ:ਆਸਰਾ।ਊਪਰਿ०ਉਚੀਹੈ।ਤਾਂਤੋ।ਤਲ:ਜਵੈਰੀ।ਜੋਤਿ:ਗਿ
ਆਨ।ਸਿਦ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ।ਦੀ।ਜਕਤਿ:ਮਾਯਾ।ਮੈਲ:ਮੈਸੁਦੇ
ਸਾਰ०ਦੇਦੇਤਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਕੇ।ਚਾਬਿਚਾਬਿਕਾਆ।ਰਕਾਨੂੰ।

ਮਨ: ਭੀਗੋ ਅਨਿਕ ਰੁਜੈ: ਉਪਜੈ ਜੋ ਜਾਣਦਾ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨਾ ਤੇ ਜਾਲਨਿ ਜ
ਲ: ਜਲਹੀ ਜਲ ਜੋ ਜਲਤੇ: ਜਨਨ ਹੋਯ ਬੁਝਹਿ। ਐਸੇ ਬਾਦੀ
ਸੈਂ। ਅਗੋ ਆਹਿ ਦੈ: ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਮੋਖ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮਤਿ ਤੇ ਲਤੁਲੀ
ਸੈ ਪੁਜੇ ਨਕੋ ॥੧॥ ਬਹੁਤਮ: ਹੈ ਹਰਿ ॥ ਤ੍ਰਾਮ: ੪ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਛੇਦਾ ਬਹੁਮਤ ਤਰੇ ਵਰ ਹੈ ਵਾਹ ਸਾਖ ਹੈ ਨਾਮ ਪੁਸਪ ਹੋਆ
ਤਮ: ਜੀਵਾਂ ਦੇਹ: ਈਸ਼ਰਾ ਬਹੁਤ: ਬਿਚਾਰਾ ਹੀਰੇ। ਉਪ
ਦੇਸ ਰੂਪੀ ਹੀਰ। ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੋਤੀ: ਹੀਰਾ ਜਾਲ: ਚੋਗੋ ਹੇ
ਉਹੇ। ਕੁਝੇ ਹੈ ਪੀਪ: ਪਿਪਲ ਪਲਾਮਾ ਵਿਚ ਉਗਕੇ ਪਲ ਜਾਨੂ
ਖਾਇ ਕਰ ਆਪ ਬਧ ਹੋਇਆ ਪਾਸ। ਜਗੀਨਾ ਪੀਤੀ ਰੂਪ ਨਿ।
ਨਿਰਮਲ। ਕਰ ਕੇਰਿਦਾ ਜਾਖ: ਗਾਣੁਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆਧਾਰ
ਕਾਰ: ਮਹਿਮਾ ਣਾ ਪਸਰੇ। ਜਪ ਜਾਹਿ ਆਨਾਦੇ ਖਣ। ਐਬ
ਦਈਜੈ। ਅਗੋ ਤਤ: ਤਤ ਕਰਾ ਬੇਗਲ: ਦੇਤੀ ॥੪॥ ਮ:
੪॥ ਦਹਨ: ਨਾਸਾ ਦਿਵਦਾ ਖਰੇ: ਚੇਗੇ ਦੀਨ ਜਨ ਨਮਗਤ ਦਰਬ
ਦੇ ਤਰਜਨ: ਤਰ ਸਾਹਿਆਂ ਨਾ ਜਲ: ਜੁਧਾ ਅਗਿਕਾਰ: ਪ
ਖਾ ਕਾਦ। ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆਹਿ: ਠੋਡਾਂ ਰੋਗ। ਅਗਧਾ ਨਾਦੀ ਆਰ
ਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤਤ: ਜੋਰ ਸਾ ਜੂਰੀਜੈ: ਜੂਰ ਜਾਰੋਨਿ:
ਆਦਿਕਾ ਰੂਪੀ ਅਖਿ: ਮੁਖੋਰਾਰ ਨਾਮ ਦੇ ਦਰਚਨਾ ਜੁਆਇ:
ਪੂਜੇ ਜਨ ਕੋਕਾ ਦੋ ਸਿਦਾਂ ਤਿਗੁਣੀਆ: ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਛੇਦਾ
ਮੁਖ ਹਰਿ ਭਕਤਿ ਹਰਿ ਦੀਜੈ ॥ ਜੀਅ: ਜਾਚਕਾਂ ਇਕੋ। ਦਾ
ਤਾ ॥੫॥ ਮ: ੪ ਰਾਮਾ: ਹੇ ਭਾਈਆ ਪਿਵੀਜੈ: ਪਾਈਏ ਲੋਚੀਜੈ:
ਲੋਚੈ ॥ ਭਟਨ: ਪਾਰਿ ਦਾ ਭਦਨ ਜੋਉ ਦਾਹੋ ਕਾਦਿ: ਪ੍ਰਪਣਾ
ਉਭਿਜਕ: ਖਤ੍ਰੂਸੁਕਾ ਹਰੀਜੈ: ਹਰੇ ਹਦੈ ਚਿਮਲ। ਮਨ ਕਰਾ
ਦਿਲ। ਤਨ ਕਰਾ ਦਬ: ਦਸ ਨੂੰ ਰਖੀਜੈ: ਛੋਹ ਧਰੀਜੈ: ਧ
ਰਦੇ ਹੋਂ ਧਾਹੁ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਆਤਮ: ਆਪ ਹੋਕੇ ਮਾਇਆ
ਕੇ। ਪਿਆਰੇ ਹੋਇ ਹੈ: ਜਲੇ ਆਪਾ ਪਚੀਜੈ: ਜਲਾਵੈ ਐਰਾਂ ਦੇ
ਰਾਮ ੬: ਮਨਾਦਿ ਕਰੇ ਦਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੇ ਦਾ ਜਾ ਜੋਹੇ ਰਾਮ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ
ਰਾਮ: ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਰਹੇ: ਅਭੇਦ ਹੋਏ ॥੬॥ ਛਿਕਾ ਜੇ ਤਾਂ
੧੬ ਪੂਰਨ ਤੀਬਿ ਰਾਜਾਮ: ੧ ਨਾਇ: ਨਾਮਾ ਪਤਿ। ਬਾਪੂ
ਜ: ਪੂਜਾ ਹੋ ਗਾਹਿ ਤਾ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾਲਾ ਮਤੇ। ਰੇ
ਖੋਮ ਖਮੂਦ ... ਤੇਰੇ। ਕਰਕੇ ਨਾ ਉ। ਪੁਰਸਕਾ
ਪਾਜ: ਦਿਖਾਵਾ ਕਾਜ। ਮੈਖ ਰੂਪੀ ਤਾਣ: ਬਹੁਤ ਨਕਾ

ਦੀਬਾਣੁ: ਆਸਰਾ ਮਨੁ ਦਾ ਲਸਕਰ॰ ਦੂਤੁ ਰਖ੍ਯਾ ਕੋ। ਸੁਲਤਾ
ਨੁ: ਰਜਾ ਹੈ ਸੁਖ ਦੇਨ ਕੋ ਆਣੁ: ਆਦਰ ਗਾ ਮਹਤੁ: ਮੁਗਤੁ ਦੁਆ
ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਨੀਸਾਣੁ: ਨੀਸਾਨੀ ਸਹਾਜੇ: ਗਿਆਨ
ਹੋਵੈਗਾ ਜਲਾਹਿ: ਸੰਗਤ ਮੈ ਕੀਰਤਿ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ਬਿ
ਖੁ: ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਿਸੋ ਧਾਧੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਘੇਰੀ: ਘੇਲੀ ਵਿਛੋ
ਦਾ ਕਾਰੀ ਘਰੁ ਦਰ ਦੇਸ ਘੇਰੀ: ਬੇੜੀ ਰੂਪ ਹੈ ਬੀਦਕਾ ਕੋ। ਵਿਸੁ:
ਬਸਤੂ ਦਾ ਕੂੜੁ॰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਬਿਖੋ। ੧। ਮ: ੧। ਕਰਮ: ਕਰਤੂਤ ਜੋ
ਨਾਮ ਨਿਆ ਅਜਾਮੇਲ ਦਾ ਸਟਰੀ ਬਾਲਮੀਕ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਤਾਰੇ ਹੈ। ਸੁ
ਗਤ: ਗਿਆਨ ਤਾ ਲੋਉ: ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਜੋ ਅੰਧੇਰ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਆ
ਅੰਧੀ: ਧਧੀਆ ਵਧੇ: ਉਹ ਪੜ੍ਹੈ ਦਾ ਵਿਚਾਰੈ ਸਗਲੁ॰ ਅ
ਰੂਪੀ ਆਲੀ ਜੈ: ਲੈਂਦੇ ਨੋ ਪੁਰੀਆ॰ ਅਕਾਸ ਦੀਆਂ ਕਾਰ: ਫੁ
ਖੋ ਤੇਰੇ: ਤੇਰੀ ਦ ਤੇਰੇ ਕਰਤਬ ਦੀਆ ਜਿਰੇ: ਸਦੂ ਸਾਦ ਜਿਰੇ॰
ਦੂਜੈ ਦੁਖੁ॰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀਆ ਸੁਖ॰ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਖੀ॰ ਵਿਸੇ ਰੂ
ਪੀਆ ਦੁਖੁ॰ ਨਰਕਾ ਦਿਕੋ ਇਕਤੁ॰ ਹੈ ਹੈ ਮਨ ਦਛੇਦਾ ਨਾਨਕ
ਏਕ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਮਰਖ ਅਦਰ ਸਿਜਾਰਾ। ਰਾਮ: ੧। ਦੇਈ: ਦੇਵਤਿ
ਆਂ ਹੋਥੀ: ਹੋਂਦੈ ਬ੍ਰਦ ਹਾ ਦੁਸਮਨ॰ ਕੰਮਾ ਦੀ ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ
ਮਤਿ॰ ਸਿਖ੍ਯਾ ਦਾ ਵਿਖੇ ਬੀਧੁ: ਜਲਾ ਦ ਅਗਨਿ ਤਮੋਗੁਣ
ਰੂਪੀ ਬੀਧ॰ ਸਤੋਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਦ ਨੁ॰ ਰਜੋਗੁਣ ਰੂਪੀ ਬਾ
ਹੀ: ਬਹਾਦਤਾ ਤ ਸਕਰ: ਚੋਰਾ ਕੋਟਿ: ਕਰੋੜ੍ਹਾ ਪਚਾਸ: ਪੰ
ਜਾਂਦ ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਪਰਦੈ: ਦਕੋ ਗਾਹ: ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਚੀ
ਗਿਆਈਆ: ਅੰਗਨੇ ਤ੍ਰਾਦੀ ਜੋ ਈ॰ ਨਾਮੁ ਹੋ ਜੀਉ: ਆ
ਉਜੀ ਤ੍ਰਲ ਬਧੇ ਸਾ ਹੋਈ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਾ ਤ੍ਰਾ ਮੁਖ॰ ਆਦਿ ਇ
ਦ੍ਰੀਆਂ ਆਜਾ: ਸੰਗ੍ਰਾਨਮੁ॰ ਵਿਖੇ। ੧। ਜੋਗੀ॰ ਕਹੈ ਅਉ
ਧੁ: ਹੇ ਅਵਧੂਤਾ ਸੁਚ: ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਆਲੁ: ਜਪਾ ਦੀ ਛੋਦਾ
ਸੋਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਨਹੁ: ਪਾਸਹੁ ਧੁਧਪਾਈ ਸਿਧਿ: ਕਾਇਆ ਰੂਮ
ਜੋਤਿ: ਹਰੀ ਹੋਆ ਹੈ ਰਖ ਦਾ ਲਾ ਬਕਬਾਈ: ਬੋਲਣਾ ਗਤਿ:
ਮੋਖ ਆਦਿ ਗਤਿ: ਨਾ ਗਾ ਤਾ ਗੁਰੂ॰ ਨੇਤ੍ਰ ਸਦੀ ਗਿਆ ਤਾ
ਤੁ: ਚੈਤਨ ਦ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਤਿਤੁ: ਜੀਵ ਪਰਮ ਤਤ: ਈਸ੍ਵਰ ਕਾ
ਬੁਧਿ: ਸੁਧ ਬੁਧੀ। ੫। ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਹੀਐ:
ਆਰਦਾ ਸੁ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਨ ਤਾ ਆਇਆ॰ ਸਨਲਾ ਦਾ

ਦਰਗਹਿ॰ ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਫੁਲ ਫੂਲੇ ਹੈਂ ਅਕਥ॰ ਦਾ ਕੁਰੇਤਾਂ।
ਪਰਿ: ਜਲਪ ਹੈਂ ਪਰਿਕਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਥਣੀ: ਕਹਣੀ ਬ
ਦਨੀ: ਕਛੂਸੁ॥ ਪ ਪੀਠਕਾ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕਹੈ॥
ਢੂੰਢਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਜਨ: ਸਨਾਨ ਕਰੇ ਜਨ:
ਮਹਾਂ ਜਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਗਹਿ: ਗੁਰ ਹਿਣਦੇ ਹੈਂ ਗੁਰ॰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਜੋ ਸਿ
ਖਿ॰ ਹੋਇ ਇਕੋ ਢੂੰਢਦਾ ਤਾਸੁ: ਤਿਸ ਗੁਰ ਸਰਕੇ ਜੋ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੰਤੋਖ
ਹੋਇਆ ਦਰੀਆਉ: ਦਰਦੀ ਕੂਤ ਦਾ ਸੰਗ ਮਤੀ ਰਖਾ ਜਾਣੁ॰
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਸੂ॰ ਮਾਲਕ ਸੀ ਚਰੇ ਤਹੁ: ਸਪਾ ਦਿੜ ਹੁਆ ਦੇਹ॰
ਤੇ ਤਲ: ਅਸੰਖਾਨਾ ਹੀ ਆਖਿ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਰਮਲੁ: ਚੰਦ
ਨ ਰੂਪੀ ਵਾਸ: ਸੁਗੰਧਤਾ ਭਗਤ ਰੂਪੀ ਬਨਾਸਪਤਿ॰ ਜਗਤ
ਸੁ ਰੂਪੀ ਅਲਿ॰ ਲਾਇਆ ਉਪਾਇ ਕਿਹਿ: ਉਧਰੇ ਸਿਦ ਪਾਰਿ: ਪ੍ਰ
ਮਾਤਮਾ ਹੈਂ ਜਾਚਿ॰ ਨਾਮ ਅਨਜਿਪਦ: ਸੁਇ ਸਰੂਪਾ ੯। ਦਿ
ਦਿਆ: ਘੂਮ ਵਿਦਤਾ ਪਾੜ੍ਹ ਪਾੜ੍ਹ: ਅਭਿਆਸ ਕਰਕੇ।
ਜਜਮਾਨੁ: ਦਾਤਾ ਰਾਖੇ: ਰੋਕੇ ਅਮੇਸਾਂ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ।
੨ ਪੀਠਕਾ ਕੇ ਜਨ ਕਹੈ ਅਘਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ॰ ਹੋਆ ਧਾਨ: ਧਿ
ਆਨਾ ਪਾਤੀ: ਏਹੁ ਪਤਲ ਹੈ ਢੰਢਾਖ ਮਾਕਾਰ ਗਉਲ
ਦੇਰੀ ਪੀਰ ਜਾਂਢਰਾ ਸਹਜੇ ਖੀਰ ਪੀਓ ਖੀਰਿ॰ ਅਨੰਦ
ਰੂਪੀ ਅਜਿਠਤਿ: ਕੀਰਤਿ ਸਰਮ: ਵੈਰਾਗ ਅਰਦਤ: ਜਪਤੁ
੭ ਪੀਠਕਾ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿ ਕੂਤਾ ਕਹੈਂ ਪਰ: ਭੁਲੀ ਤਰਾ ਤੂ ਹੈ:
ਦਾ ਹੂਤੁ ਹੈਂ ਪਰ: ਭੁਲੀ ਤਰਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਈ: ਇੱਛਿਆ ਸੁੰਰਤੀ:
ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਉਲਟੀ॰ ਸੇਜਾ ਰਦਲੋ ਬ੍ਰਿਤੀ। ਕੀਆ ਸਾ:
ਕੀਆ ਹੈ ਸਉ ਪਰਕੇ॰ ਸਭ ਵਿਹਾਰਾ ਏਹੁ॰ ਜੀਦ ਨਿਰਧਾਣ:
ਨਿਰਧਿਧਾ ਕਰਿ॰ ਨਿਸਚੈ॥੮। ਈਧਨ॰ ਮੋ ਅਜਾਈ: ਵਿਸ
ਰਖਾ ਦਾਰ: ਫੇਰ ਦੇਗਾ ਜਾਗਿ॰ ਮੈਂ ਪਰਿ॰ ਅਗੋ ਪਰਦਾਨ॰
ਅਗੋ ਢੋਕਾ ਸਚਾ ਦੇਹ ਪ੍ਰਭਾਤੇ ਨਾ ਮੁੰਧਿ ਆਈ ਸੋ ਦਾਸ॰
ਭਇਆ ਹੋ ਹਰਿਆ॰ ਜਨਮੁ ਅਮਨ: ਮਨ ਕੇ ਸਤ ਪਾਇਆ
ਪੰਖੀ॰ ਰੂਪ ਤਿਮਾਜਾ ਤਸਕਰ॰ ਕਾਮਾਦਿ ਪੰਜ ਨਗਰ॰ ਦੇ
ਹਿ ਰੂਪੀ ਰਾਜਿ: ਦਸਾਂ ਰੂਪੀ ੯ ਪੀਠਕਾ ਮਨ ਕੀ ਸ੍ਰਰੂਪ
ਤਾ ਕਹੈ ਮਨ ਜਿਰ: ਮਨ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰਾ ਕਹਉਨ: ਕੋਰੜੀਆਂ
ਜਾਇ: ਜਾਗਾ ਖੋਟੇ: ੫ ਨਿਸੁਖਾ ਪਰੋ: ਉਲਟੇ ਦਾ ਪਰੋਸੋ
ਗਲੀਏ: ਸੁਟੀਏ ਦਾ ਪਾਈਐ॥੩ ਪੀਠਕਾ ਸੰਤਾਂ ਕੀ॥

ਸਚੁਧਾਰਿ:ਜਨੂਧਾਰਣਾਇ:ਨਮਸਕਾਰ॥੧੦॥ਮ:੧॥ਛਿਦ੍ਰਾਜਾਰਾਤਮੂ
ਠੌਬਿਰਗੈਮੈਅਧਿਆਹਰੀਮੋਹੁ॰ਆਰਿਕਾਰੀ॥ਬੀਧਾ॰ਮੈਂਉਰ
ਸ੍ਰੀ:ਧਿਰਗੜ੍ਹੀਆਖ੍ਹਾਣੀ॰ਦੇਹਿਕ੍ਹਤਿਦੁਬੁਧੀਜਾਗਾਸਿ:ਜਾਗਹਿ
ਜੀਵਾਜੀਵਿਣ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਭ੍ਹਿੰਡਾਰ॰ਨਾਮਰੂਪੀਭ੍ਹੋਰੀ:ਭੈੜ੍ਹੀ
ਦਾਨਿਕਿਮਾਪ੍ਰੀਤਿਪ੍ਰੇਮੁ:ਪ੍ਰੀਤਿਬੰਣੀਕੀਪ੍ਰੇਮੁਮਨਕਾਛੀਜੈ॰
ਔਧੀਆਪਹਾਣੀ:ਪਹਾਣਿਓਧਾਣਾਹੀਹੈਂਰਾਖੀ:ਅਸਿਹੈ
ਕਰਮਹੀਣੁ:ਮੈਸੁਭਕਰਮਹੀਣਾਂਹਾਂਫੁਣੀ:ਤੇਰੀਇਛਾਕਰਾ॥੧॥
ਮਸਟ:ਮੈਨਾਕਹੀਆ:ਕਹਿਤੇਹੈਂਰਹੀਆ:ਰਹਿਜਾਏ॥ਜਿ
ਸੁ॰ਪ੍ਰਕਾਰਾਬੋਧ॰ਆਪਣੇਅਨਰੂਪਾਕਾਰਣਿ॰ਸੁਬਦਾ
ਗਤਿ:ਪ੍ਰਾਪਤੀਬਿਧਿ:ਰੀਤੀਉਤਮ॰ਆਪਰੋਹੋਇ॰
ਕੋਈਅੰਧੇ:ਗਿਆਨਦੇਰਾਗਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰਤੋਂਬੋਲੇ॰ਸੁਧਾਭ
ਕ੍ਤੀਰੂਪੀਕੰਨਾਤੇਮੁਗਧ॰ਤਨਤੋਂਗਦਾਰ॰ਫਲਨਾਂਤੋਂਹੀਣ
ਉ॰ਜਾਤਿਤੋਂਨੀਚੁ॰ਕਰਮਾਤੋਂਬੁਰੇਬੁਰਿਆਂ॰ਮਨਤੋਂ
ਕਿੰਦਾ॰ਸਮਝਾਣੀਹੈਵੀਚਾਰ॰ਕਰਕੇ॥ਦੇਵੈ॰ਗੁਰੂਕਹੈ॰
ਨਾਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥:ਅਨਿਣਦਾਮੇਲ॰ਰੂਪਤਨਾਧਾਰਿ॰
ਕੇਧਨੂੰਬਾਬਾ:ਹੇਭਾਈਆਜਾਲਿ:ਸਮੂਹਕਾਮਾਦੀਆਂਦੋਖਾਂ
ਹੈਬਿਖਲ:ਬਿਸੇਸੁਵਲੁਸੋਂਬਿਮਲੁ:ਬਿਸੇਸੁਮਲਰੂਪਾ
ਸਾਹਿਜ:ਗਿਆਨਾਛੁਟਸਿ:ਛੁਟੈਗੋਕੀਆ:ਕਰਤਤਾਜਾ
ਇ॰ਗਾਇਕੈਚਿੜਗੁੱਧਤਿਆਮੂਲਿ:ਸਮੂਹਵਨਾਮਾਜਗ॰ਤਾ
ਸਾਚੁ:ਹਰੀਆਅਜਰ:ਪੈਣ੍ਹਾਫ੍ਹਹਾਰਿ:ਜਰੋਕ੍ਹਾਸਹਾਰੈਂਨੀ
ਝਰਝਰੈ:ਇਕਰਸੁਝਰੈਂਦਸਵੈਂਦੁਆਰਦਾਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਰਾਮ
ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਜੈ:ਬੋਹੈਤੈਨੂੰ॥੧੩॥ਮ:੧॥ਗੀਤ:ਰਾਗਾਨਾਦ:
ਸਬਦਵਾਜਿਆਂਦਾਹਰਖ:ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਰਹਸ:ਭੇਦਾਕਾਈ॰
ਮਲਰੂਪਹੈਦਾਕਾਈਨਾਚਲੇਰਗਿਲਾਪ੍ਹਾਣੂੰ॰ਦਿਖੇਜੋਗ॰
ਅਨੰਦਰਾਮਾਤਿ॰ਦਿਖੇਜਾਣੈਂ॥ਜਾਤਿ:ਨਿਸ੍ਚੈਕਰਾਗੋਬਿੰਦ॰
ਕੀਹੈਸੁਬਾਨਿਦਦੇਤੁਲਾਕਰਮ॰ਦੀਜੋ॥ਨਿਜਸੰਦ:ਆਪ
ਣੇਦਾਸੀਹੈ॥ਰਫਤੇ:ਜਪੋ॥ਰਾਜ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥ਰਵਿੰਦ:ਦਿਆ
ਪ੍ਰਕਾਸਾਰੇ॥ਰਾਛਿਦਾਪ੍ਰੇਮੁਪੂਰਬਕਾਪਿਉਪਿਉਕਰਕੇਪ੍ਰੀਤਿ
ਉਰਧਾਰੀ॥ਧਿਕਾਰੀ:ਚਤੁਕੀਕਰਨੀਛਿਦਾਤਤ:ਗਿਆਨਦਿ
ਚਾਰੀਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਇਤਰੰਗੁ:ਜੀਦਾਤੋਂਮੋਰੁ:ਮੋਰੇਤਾਅੰਮ੍ਰਿਤ॰
ਰੂਪਾਚਾਖਿਆ:ਧਾਰਿਆਮਾਪੂਰਾ॰ਗਿਆਨਾਪਦ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਧ੍ਰਿਓ॰ ਮਨਾ ॥੧੪॥ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਕੇ ਨਾਸਿ
ਰਕਾਰ: ਸਿਰ ਪਰਕਾਰ ਹੈਦਾ ਰੱਜਤ ਹੈ ਬੈਰਾਗੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਦਾਅ
ਕੀਦਾ ਰੂੜ੍ਹ: ਸ੍ਰੇਸਟੁ ਹੈ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਜਸ ਗੂੜ੍ਹ: ਸਾਹਿਤ ਰੰਗੈ ਜੁਤਾ ਹੋ ॥
੧॥ ਪੰਡਿਤ ਜੋਗੀਆ ਭੁਰਿਆ ਕਰਕੇ ਰੌ ਅਰਥ ਹੈ ॥ ਰਾਗਨਿ: ਧਰਮੋਂ
ਦੁਆਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਚੇਤਨ ਰੂਪੀ ਪਨਿਹਾਰੀ: ਸੁਰਤੀ ਦਾ ਬੁਧੀ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਜੋਗਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤਖ ਨਦਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅਪੀ ਦਿਹੈ ਰਸ
ਮਨਾ ਜਾਣੈ: ਜਾਂ ਜਾਣੈ ਤਾ ਕਿਰਾਹਿ॰ ਜਮੁਨਿ ਜਮਾ ਨਿਦਾਨਾ ਦਾ ਕ
ਰਣਾ ਸੁਦਰਤਾ ਦਿਆ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਕਮਲੁ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਬਸਿ
ਪਰਿਸੁਰ: ਇਕੁ ਮੈ ਧਿੰਗਲਾ ਤੇ ਧਿੰਗਲੁ ਮੈ ਇਕੁ ਦਾ ਆਦਿ
ਦਾ ਮੈ ਰੰਗੀਆ ਨਾ ਬਿਧਿ ਸਿ: ਨਾਸੁ ਕਰਕੇ ਭਾਇਆ: ਮਿਲਿਆ
ਦਾ ਖਿਆ ਨਾ ਲਗਾ ਚਲੂਲੈ! ਗਾੜ੍ਹੈ ਰਾਤੀ॰ ਬੁਧੀ ॥ ਕੈਈ ਬ੍ਰਿ
ਹੈ ਰਸਨ: ਰਸਨਾ ਨੁ ਰਸਾਇਕੇ ਰਾਤੇ ਰਹਿਆ॰ ਜਾਣਿਆ ॥
੧੫॥ ਬਾਰਹਿ॰ ਨਾਮ ਮਹਿ ਰਾਏਲ: ਜੋਗੀ ਚਉਬਿਆ: ਦਸ
ਨਾਮ ਮਹਿ ਕਾਪੜੀਆ॰ ਭੇਖਹਿ ਨਉ ਭਰਦੀ ਨਗਾ ਨਹੀ ਰਖ
ਦੇ ਸਿਰ ਭਖਬੇ॰ ਸਿਰੇ ਦਾ ਕੈ ਨਾਬੇ ਨ॰ ਗੁੰਰਾ ਕਾਲੁ॰ ਸਭ ਦੇ ਹੈ
ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤਾ ਛੇਦਾ ਅਉ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਹਠਿ: ਹਿ
ਦੇ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੋਲੀ ਮਾਹਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਿਖਿਆ ਸਾਚੀ ਹਸਤ: ਹੈ ॥
ਇਕ ਭਾਇ: ਇਕ ਰਸ ਦਾ ਦਾ: ਦਿਆ ਰਥ ਕਿਰਿਆ: ਆਪਾ
ਕਰਾਇ॰ ਅਗੋ ਸਮਾਨੇ॰ ਹੈ ਮਿਤਾ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਦਿਖੋ
ਮਿਲਾਇਆ ॰ ਭੁਗਦਤ ਦਾ ॥੧੬॥ ਸਿਤ: ਸਾਤਾ ਤਮਾ ਰੇਨ:
ਯਾਰਿ ਚਾਹੋ ਤਾਰੀ: ਬੇੜੀ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਤਾਰਿ ਜਪ॰
ਤੈ ਜਾਪ: ਜਪਹੁ ਜੋਗਾ ਹੈ ਸੋ ਜਪਮਾਲੀ: ਜਪਾ ਦੀ ਅੰਮ
ਸਾਕਰ ਕੇ ਚੀਨੈ: ਜਾਣੈ ਨਿਹਕੇਵਲੁ: ਵਿਸੇਸ ਸੁਧਾ ਤਾੜੀ:
ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਾਇ ਇਰ: ਸੁਮੰਡਲ ਸਪਤ: ਸਤਿਆ ਪਚਿਆ ਗਿਆ ਨਾਇ
ਦੇਦੇ ਮਨ ਬੁਧਿ ॥ ਜਾਲਿ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਉਲਟੀ॰ ਉਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿ
ਤੀ ਨਾਦ: ਬੇੜੀ ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਦੇ ਕੈ ਤਰਾਂ ਦੇਦਾ ਸੰਕੋ ਜਤ ਤਉ
ਮਨਾ ਸਾਹਿਜ: ਗਿਆਨੋ ਦਾ ਦਾਸ॰ ਹੈ ਉਦਾਸੀ॰ ਦਾ ਸਹੈ
ਜੋਈ ॥ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਉਪਦੇਸ ਦਿਖੋ ॥੧੭॥੧੭॥ ਮ: ੩
ਸਬਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖੋ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ॥੧॥ ਅਨਦਿਨ: ਇਕ ਰਸਾ ॥

ਮੈਲ॰ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਚਿਤ॰ ਦੀ ਧੋਤੀ ਸੀਗਾਰ: ਸ੍ਰੀਰੂ ਦਾ ਭੂਸਣ
ਰੂਪਾ ਕਰੇ॰ ਸੈਤਾ ਦੋਰ ਦੇ ਸਦਾ ਨੂੰ॰ ਹੈ ਮਨ ਦੇ ਹੇਤੁ ਭਾਈ ੧ ਮ:
੩ ਸਬਦ ਦੇ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਭਗਤਿ: ਭਗਤੀ ਦਾ ਸੈਤਾ ਦਾ
ਤਾ: ਦਾਨਾ ੨ ਮ: ੩ ਮੀਠਾ॰ ਨਾਮ ਸਾਰੁ: ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਜਿਨਿ:
ਜਿਸ ਨੇ ਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋਈ॰ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਉ ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾ
ਵਾ ਇਕੁ: ਸੋਈ ਸਚੁ॰ ਨਾਮਾ ੩ ਮ: ੩ ਬੂਝੇ: ਵਿਸੇ ਅਬ
ਹੋਆ॰ ਪਿਛੋ ਹੋਗ॰ ਅਗੋ ਘਟੇ॰ ਹਰੀ ਜਾਇ॰ ਜਰ ਤਾ ਘਟੇ:
ਮਰੇ ਜਾਇ: ਜਨਮ ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮਾ ੪ ਰੋਗ: ਗਾ ਘਮਨ:
ਸਮਾ ਦਾ ਹਾ ਕਰਿਆ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਸੂਲਿ॰ ਰਕਤਿ ਬਿੰਦੁ ਦਾ ਆਧਿ
ਸੰਨਾ ਜਿਤ: ਜਿਸੁ ਕਰਾ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਹਰੀ ੧ ਪਾ ਮ: ੩
ਭਾਤਿ: ਤੁਰਾ ਬਹਰਿਗੀ: ਹਰੀ ਵੇਖੇ: ਪਾਲੋ ਕਰੇ॰ ਜੀਵਦਾ ਆ
ਪਾ ਕਰਾਇ॰ ਕਰਮ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਸਦਿਆ
ਵਿਆਪਾ ਦਾ ਜਪਿਆ ਤੋ॰ ਹਰੀ ਕਾ ਬੈਰਾਗ॰ ਜਗਤ ਤੋ
ਚਲੇ॰ ਹੋਇਆ ਰਲੇ: ਅਭੇਦ ਹੋਇਓ ੬ ਮ: ੩ ਮੁਖ: ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਸੁ
ਘੜ: ਸੁੰਦਰ ਸੁਜਾਣੁ: ਚਤੁਰਾ ੭ ॥੧੬ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਮ:
੪ ਰਸਿ ਰਸਿ: ਸੈਤਾ ਨਾਲੁ ਰਸ ਕੇ ਸਲਿਦ: ਬਿਤਾ ਉਨ ਮਨਿ:
ਉਲਟ ਕੇ ਦਾ ਤੁਰੀਆ ਵਿਚਹੁ: ਉਪਰੋ ਸਰਿਉ: ਕਿਸ ਉਪ
ਉ ਕਰਦਾ ਕਿਤ ਕਿਤਾ ਬਿਬਿ ਦੀਗਰਾਰ: ਪੂਜਾ ਹੋਰਾਨੁ: ਮਾਚਰ
ਜਾ ਖਿਨ॰ ਖਿਨ ਮੈਂ ੧ ਰਾਗਉ: ਗਲੇ ਦਾ ਗਾਨਾ ਲੋਚ: ਚਹਾ
ਭੁਲਿ: ਲਭ ਦਾ ਧਾਰਿ: ਚਾਹੇ ਬਹੁਤੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਰਦਲ: ਹਰ
ਕਾ ਦਿਹੋ ਇਆਲ॰ ਕੌਂ ਦਾ ਕੇਸਾ ਸੋਂ ਰਿਨ: ਕਰਜਾ ਇਆਲ: ਮੂਰ
ਖ ਦਾ ਦਾਲ ਬਾਲਾ ਅਤਿ: ਸਿਖਣਾ ਨਿਹਾਲ: ਨਿਦੁ ਖਾਇਬ
ਲਗਾ ਪਾਲ: ਹਮ ਬਾਲਾ ਤੇਰੁ ਪਾਲਹੋ ੨ ਰਸਕ॰ ਜੈਸੋਤ
ਹੋ ਰਸੀਕ: ਰਸ ਕੇ ਖਿਨ॰ ਖਿਨਾ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਕ:
ਪੀ ਕੋ ਟੀਕ: ਮੁਖਹੋ ਸੀਕ: ਡੀਕਾ ਟੀਕ: ਇਕ ਸਰੂਪੀ
ਉਰਧ: ਤਾਰਿਆ ਬੀਰ: ਕੀਤਾ ਇਕ ੧ ਇਕੋ ਘਰੀ ਸੀ
ਕ: ਇਕ ਘਰੀ ੩ ਛਿਦਾਂ ਨਗਰ ਵਿਚੋ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮੇ
ਮਤਿ॰ ਵਿਧੋ ਸਹੋ: ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਘਰਿ ਸਿਮਦਾਰਿ: ਪੂਰੈ ਅਤ੍ਰ

ਭ੍ਰਮਿ॰ ਕਰਕੇ। ਭਰਮਿ: ਫਿਰੈਂ ਅਹੇ: ਖੋਹੇ ਨੋ। ਬਾਸੁ: ਕਸਤੂਰੀ ਦੀ
ਬਾਸਨਾ: ਨਾਥ। ਸ੍ਰਾਰ: ਜੈਤ ਪਲਾਸਾਂ ਦੇ। ਬੋਧਿ॰ ਸਰੂਪ ਛਾਂਨਣੈ ਬੋਧਤੇ
ਰਾ॥੪॥ ਦਰਤਢ: ਦਤਾ। ਨਿਮਖਨ: ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੈ। ਬਸਨ: ਬਸੇ
ਹੈ। ਛੈਦਾ। ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਅੰਦਰਿ ਫਸਿਓ ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ। ਕਰਪ
ਢ: ਕਰਦੇ ਨੋ। ਤਰਣ: ਤਰਣੈ ਹਾਰਿ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੈ ਹਾਰ ਹਾਰਿਨ
ਮਸੋਂ। ਪਲਢ: ਪਲ ਮੈ। ਮੁਖਢ: ਮੁਖ ਜੈ ਹੈ। ਅਪ॰ ਦਾਤਾ। ਪ੍ਰਾ।
ਇਕਢ: ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ॥੫॥ ਗੁਰ: ਪੂਜਿ ਹੈ। ਜਪਣ: ਜਪ ਜਾ ਭਾਇ
ਕਰਾ। ਕਦਭਾ: ਕਦੇ ਹਾਂ ਭਾਇ ਇਜੋਂ ਅਰਧਾਭਾ: ਅਰਾਧਣੇ ਜੋ
ਬਾਦ ਅਰਾਬਰਾਮ ਭਾਇ ਇਕਰਕੇ। ਉਪ: ਸਮੀਪ੍ਰਾ। ਜੈਪ: ਜਾਣੇ
ਕਿਸੀ। ਪੂਰਿ॰ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ। ਛੇਦਾ। ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਾ। ਵਿਚੋ ਰਸਾ
ਇਹ। ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਭਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਇਆ ਤਾਂ ਰਸ ਰੂਪੀਆ। ਹਰਿਹ
ਰਿ ਬਾ॰ ਇਕਕੇ। ਲੂਣ ਤ੍ਰਿਬ: ਲੋਭੇ ਨੋ ਭੁੱਖ ਭੂਰ: ਭੁਖਲ ਤਤੀਤਿ
ਜਨਾ ਭੂਖੀ। ਵਰਕਾ: ਕਰਦੇ ਨੋ। ਬਾ॰ ਇਕਰਕੇ। ਤੁਮਨਭਾ: ਤੁਮਾਰੇ
ਕਾਇਹਾਂ॥੬॥ ਛਕਾ॥੧੬॥ ਮ:੪ ਪੜਤਾਲ॥ ਪਰਾਨ: ਪਾਇਨੋ। ਠ
ਠਿ: ਨਾਠ ਤੀਰਥਾਂ ਕੇ। ਮਜਾਨ: ਇਸਨਾਨੁ। ਪਰਧਾਨੁ: ਮੁਖਾ ਕੇ
ਨ: ਕਰੋੜੂੰ ਤੇ ਕਰੋੜੂ॥੭॥੧੯॥ ਮ:੫ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ। ਮਨ: ਸਪ੍ਰਸ
ਸਰੀਰਾ। ਤਤ॰ ਕਾ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਦੇਕੇ। ਪਿਤ॰ ਪਾਲਣਹੈਂ ਕੋਂ
ਸਮਾਹੇ: ਪੂਚਾਇ। ਮੀਤ: ਹੇ ਮੀਤਾ। ਧੋਵੈ: ਨ ਸੁਕਰੇ॥ ਚੁਲਾਵੈ॰ ਲੇ
ਪਾਗਿ ਦਨ ਨੂੰ ਆਕ੍ਰਿਤ: ਕਰਮਾ ਦੇ। ਕਾਲੋ: ਛਪੁ ਕੇ। ਦੁਆਰ: ਸਤਿ
ਸੀਗਮੋ॥੧॥ ਜੇਦ॰: ਭੁਗਤੀ ਹੀ ਜੋ ਦਰੀ: ਦਸਨਾ ਰੂਪੀਆ ਹੋਰਾਂ ਨੈ:
ਅਚਰ ਜੋ ਹੋਇਆ॥੨॥ ਮੋਹਿ॰ ਜੋ ਹਾਰਿ॰ ਸਬਮਨਾ ਤ੍ਰੇਜਗਲਾ: ਸ
ਪੂਰਨਾ। ਦੁਰਤ: ਪਾਪਾਂ ਲਾਹਾ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀਆ। ਦੁਹਮ: ਸਰੂਪਾ॥੪॥
ਰੋਗੁ॰ ਤਨ ਦੇ। ਸੋਗ॰ ਦਾਰਬਾ ਦੇ। ਪ ਗੁਰ॰ ਦਚਨਾ। ਬਿਖ
ਨ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੇ॥੫॥ ਦਰਗਾਹ॰ ਜਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀਆ। ਦਿਸਾਹਾ:
ਦਰਿਦ੍ਰ ਜਾ। ਲਾਭੁ॰ ਨਾਮ ਰੂਪਾ। ਦਜੀ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈਆ। ਦੁਖਾਈ: ਖੁ
ਸੀ। ਭਰਿ: ਅਨਿਦਾ। ਪਾਰਿ॰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ॥੭॥ ਕਛਾ: ਸਕਤਿਆਰ
ਤੇ: ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਦੇਨੋ ਜਾਪਜ: ਅਚੂਤਾ ਅਮਨੋ॰ ਦਾਸਾ॥੮॥ ਪਾਰਿ: ਬ੍ਰਿ
ਦੇਨੋ। ਗੁਣ ਤਾਸਿ: ਗਣਾ ਦਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹਰੀਆ॥੯॥ ਜਸਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ
ਬਿਤੋਖ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ। ਛੋਦਾ ਅਰਾਧਨ ਜੋਗੁ ਹੋਇਆ। ਨਿਵਨੈ:
ਵਡਿਆਈਆਂ ਕਰਮੁ॰ ਜਪਾਦਿ ਆਚਾਰਿ॰ ਜਗਤਾ ਦੇ ਨਿ

ਤਾਨਿਤਨਿਤ ਨਿਤ:ਸਤਦਾਸਤਦੋ।ਨਿਤਾਨਿਤ:ਰੋਜੁਰੋਜੁ।ਪੇਖੰ॰
ਜੋਹਰੀਕੋ।੧੦।ਹਰਿਹਾਰਿਨਾਮਾ।ਨਿਹਾਲ:ਨਿਦਖਾ।ਜੈਜਾਲ:ਧੀ
ਦਨਾ।੧੧।ਪ੍ਰਗਾਸ:ਗਿਆਨਾ।ਦੂਠੇ:ਦਸੋ।ਤੁਠੇ:ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ।੧੨।
੧੯।ਪਕ੍ਰਤੀਮ:ਪਾਨਸਿਧ:ਸਿਧੀਆਂ।ਕਲਿਆਣ:ਸਰਬ ਮੋਖ
ਤੇਟੇ:ਮਿਲਨਾ।੧੩।੧੯।ਮ:ਪਾਰਸਤੁ:ਤਿਨਕਾਲਕਰੋਦਾਮ
ਨਾ।ਦਿਕਰੋ।ਤਾਪੁ:ਸੰਤਾਪਾ।੧੪।ਸਰਨਿ॰ਮਨਕਰਾ।ਏਕੰਤ
ਨਕਰਿ।ਊਚਮੂਚ:ਊਚਾਹੈਤੇਬਡਾਹੈ।ਮੇਕ:ਏਕਾ।੧੫।੧੯।ਅ
ਸਟਪਦੀਮ:੧।ਦੁਬਿਧਾ:ਮਾਤਜਾ।ਰਹੀ॰ਬੁਧੀਦਮਾਤਜਾ।ਸਾਬੰ॰
ਐਬੋ।ਸੀਗੀ॰ਅਰੋਗ।ਮਨਿ॰ਆਪਣਾ।ਮਨਸਾ:ਬੁਧੀ।ਦਸਾ:
ਤਰਾਹੋਇਆਰੋਗ।ਕਰਮ:ਲੇਖਾ।ਸਹਾਜਿਪਾਰਿ:ਅਚੁਤਪਾਰਿ
ਮਾਰਿ:ਮਰਜਾਦਾ।੧।ਕਾਮ:ਕਾਮੀ।ਹੇਤ:ਮੋਹਿ।ਅਪੁਨਾਂ॰ਕੀ
ਤਾ।ਪਰਾਣਇਆ:ਬਿਸਰਿਆ।ਜਪੁਮਾਲੀ:ਜਪਮਾਲਾਕਰਕੇ
ਨਿਰਾਲੀ:ਨਿਲੇਪਾ।ਜਰੋਦਰੁ॰ਸਰੀਰਰੂਪੀ।ਰਾਖੰ॰ਇਕੁ।ਰ
ਹਏ॰ਕਮਾਣਦੇ।ਬਿਸਮ:ਅਚਰਜੁ।ਬਿਨੋਦ:ਕੌਤਕ।ਪ
ਰਮਾਦੀ:ਹੈਕਾਰੀ।ਰਹੇ:ਹਟਾਦ।ਬਿਨੋਦ:ਅਨੰਦਰੂਪਾ।ਪਰ
ਮਾਦੀ:ਪਰਮਤਆਦੀਤਿਸਮੈਰਹੇ।ਛੁਟਾ।ਦੇਖਿਜਾਇਸ
ਹਿਨਿਦਾਰਿਆ ਆਰੀ ਜਾਲਿ॰ਆਦੇਤਤਾ।ਆਰੀ॰ਤ੍ਰਿ
ਸਨਾਦਜਲਮਾਹਿ:ਸਾਂਤਿਰਪ ਅਦਰ:ਹੋਗ।ਬੀਜੀ:ਦਜੀ
ਦਾਨਦਲੀਕਰਮ:ਨੇਤੀਧੋਤੀਆਦਿ।ਭੁਅੰਗਮ॰ਨਾੜੀਜਿਧੀ
ਕਰੋ।ਭਾਠੀ:ਦਸੰਦੁਆਰਰੂਪੀਮੈ।ਕੁਰਿਆ॰ਧਾਪਾਨਾਲ।ਭੂਰ
ਬਰਿ:ਕ੍ਰਿਕਰਿਕੇਕਰਮਾ।ਟੇਟਕ:ਦਿਸਬਧਾ।ਬਾਜੀਗਾਰ॰ਕੀ
ਪਾਸੀਕੋ।ਛੇਦਾਮਾਇਆ।ਪਾਦਣੀਦਾਪੀਧਾਪੇਮਨਸਾ:ਬੁ
ਧੀ।ਮੋਹਣੀ॰ਐਸੇਮੋਹੀਹੈ।ਜੈਸੇ॰ਚੰਡਾਲਨਾਨਤਾਊਤਮਜਾ
ਤੀਪਹੀਹੋਤਾ।ਚਾਰ:ਸੰਦੂ।ਬਾਦ:ਬਿਅਰਥਹੋ।ਪਚ
ਦ:ਫਰਾਤਿਆਦਾ।ਹੋਰ॰ਦੇਟੀਪੁਜਾਰੇਕਰਮਾ।ਦਾਸਾਦੰ॰
ਸਾਰਗਾਇਦਿਆਦਸੁਤਾਦੇ।ਦੁਸਟੀ॰ਕਮਾਣਦੇਦਾਮਨਮੁਖ
ਦੀ।ਦਿਗੁਚੀਐ:ਖਰਾਬਹੋਦੀਐ।ਸਰੀਰ॰ਜੀਦਾਤ੍ਰੇ
ਕਾਣੁ:ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ।ਜਾਕੇਧਾਤੁ:ਧਾਦਹੋਦਾਲੋ।ਆਪੁ।ਆਪ
ਚਾਦਾ।ਜੀਦਿਤ॰ਭਾਦਤੇਮਾਰਿ॰ਮਾਰਾਤੂ।ਸੀਠਕਾ।ਭਗਤ
ਕੀਭਾਦੀਅਨਿਮਟੇਕੀਤਿਸੁਪਰਕਾਹਿਤੇਹੋ।ਬਧਾਰ:ਮਸਤ

ਕਦੇਕਰਮਭੂਮੀਦਾ॥ਤਿਸਦੇਕਰਮਾਦੀਕਾਰਗਤਕਰਾ॥ਅਉਬਾਣ॰
ਕਦੇਕਰਮਭੂਮੀਦਾ॥ਤਿਸਦੇਕਰਮਾਦੀਕਾਰਗਤਕਰਾਂ ਅਉਗ੍ਰਾਣ॰
ਕਾਸੀਵਿਕਉਣ੍ਹਾਦਿਆਨੇਖਾਜਿ: ਮੰਡੀਆਧਰਾਨੈ: ਕੀਮਿਤਾਰੂਪ॰
ਹਰੀਦਾ॥ ੩ ਜੇਕੋਈਕਹੈਬਿਨਾਨਹੀਜਾਣਿਆਤਾਕੁਲੇਤੇਕਹੈ॥
ਜਨਮੇਜਾ॰ਹੈਤਿਸਨਾ॥ਧਰਮ॰ਕਰਕੇਨਾਬਿਆਸ॰ਮਾਛੀਪੁਰ
ਜਾਂਕਾਕੁਤਾਪਛਾਣਿਆ: ਇਕਸਮੇਘੋੜਾਆਇਆਲਈਨਾਪਰਤ
ਲੈਣਾਹੀਹੈ॥ਇਤਆਦੀਸਾਰਾਪੂਜੋਰਾਕਪਨਾਬ੍ਰਾਅਠਾਰਾ॰ਬ੍ਰਹਮ
ਹੁਣ ਕੁਲੀਕੋ॥ਚਲੈ: ਹਨੇਾਧੁਲੀ॰ ਨਾਮੁਸੰ॰ਕੋਅਪਲੈ: ਛੂਟੈ
ਕੇ॥ਕਾਜੁ: ਕਿਸਨੂੰ॥ਕ੍ਰਮ॰ਕਰਕੇਕ੍ਰਮ॰ਆਹੋਆਾਤੋਲੇ: ਫਿਰਕੇ
ਉਭੁਪਾਇਆਲ: ਊਚਨੀਚਕਰਮਕਰੇਦਾ ਲੋਕਾਂਪਤਾਲਾਂਅਕਾ
ਜਾਂਮੈਜਾਇਆਸਹਿਲ: ਸੁਖੀਆ॥ਸੁਗਾੜ॰ਕਰਮਾਦਾ॥ਸਹਜਿ॰
ਗਿਆਨਮੈਂ ਕਰਿ॰ਦੀਆਜੁਠ: ਅਪਿਵਿਤ੍ਰਾ॥ਆਦਣਜਣਾ:
ਜਨਮ ਮਰਣਾ॥ਭਉ॰ਕਰਕੈਹਰਿਦਾ॥ਪਿਆ ਰੂ: ਗਾ॥ਜਸ॰ਕ
ਰਣਾ॥ਪਤਿ॰ਸ੍ਰੀਅਮਰਨੀ॰ਨਾਮਰੂਪੀਮੈ॥ਭੂਜਾ: ਸਤੋਪਾ
ਅਰਦਾਸਿ॰ਹੈ॥ਰਸਨ: ਪ੍ਰੇਮਮੈਂ॥ਰਸਾਈ: ਤਦੋਂਕਾ ਰਕਰੀਆ
ਕੀਏ: ਕੀਤੀਹੈ॥ਚਾਰਿ॰ਅਰਥ॥ਦਿਆ॥ਤੀਨੂ॰ਅਰਥ ਧਰਮ
ਕਾਂਮਾ ਏਕ॰ਜੋਹੈਮੋਖ॥ਨਿਬਾਹੂਨੇ: ਵਡਿਆਈਆ॥ਧਾਧੁਰਿਆ
ਧੋ॥ਸਚੀ॰ਪ੍ਰੀਤਦੀਆਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ॥ਰੰਗ: ਅਨਦਾਕਾਈ: ਕੋਈ
ਦੁਖ॰ਤਾਪ॥ਦੇਤਨਕੋ॥ਦਰਦ॰ ਈਰਖਾਦੇਮਨਕੋ॥ਦਾਤ॰
ਹਰੀਆਅਕ: ਹਿਰਦੇਦੀ॥ਹੋਤਾਸ: ਹੀਦੀਹੈ॥ਪਛੋ: ਜਲੋਆਸ
ਹਿਜ: ਗਿਆਨਾ॥ਪੋਧਾ: ਚਕ੍ਰਰੂਪੀਪ੍ਰਸਾਕਾ॥ਦਾਨ: ਦਨਾਇਆਬੀ
ਨਾ: ਸਭਦੀਜਾਣਨਵਾਲਾ॥ਛੋਦਾ॥ਜਗਤਰੂਪੀਤਰੰਗ: ਸਿਸਾਰ
ਸਮਦ੍ਰਾ॥ਛਾਲਿ॰ਰੂਪਹੈ॥ਬਾਲਿ॰ਜਗਤਰਚਣਦਾ॥ਠਾਕੁ: ਦੀਦ
ਰਖੋਨੈਜੈਸਾਰਖੇਦਾਜੋ॥ਦੁਖ॰ਦਾਇਕਾ॥ਪਪਾਲੈ: ਧੋਤੋਆ
ਚਾ॰ਨਾਮਦਾ ਹਹੀ॥੧॥੧੯ਅਸਟਪਦੀਮ: ਬਾਹਰਿਮੰਦਰ:
ਸਰੀਰਹੈ॥ਰਪੇ: ਈਰੈ॥ਮੂਲ: ਕਦਾਚਿਤ ਆਨਸਿ: ਤਨਾ
ਕੰਚਨਕੋਟ॰ਦਤਾ॥ਅਪਾਰ: ਸੋਦਰਾਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾਰਿਧਿ:
ਪ੍ਰੇਮਾ॥ਪਵਿਤ: ੩ ਮਨਾਦਿਕਕਰੋ॥ਲੋਹਾ: ਲੋਹੇਦਲਾ॥ਪਾਰਸ॰ਰੂ
ਪਰਾਭੂ॥ਕੰਚਨ: ਸੁਧਾ॥ਦਾਣਾਸੀਸੋ: ਬਧਾਦੇਈਏਤੇਨਾਮਲਈ
ਏ॥੧॥ਧੁਨਿ: ਨਾਮਨਾਮਰੂਪੀ॥ਸਚੇ॰ਸਰੂਪਮੈਂ॥ਸਚੁ॰ ਨਾਮਕਰ
ਕੇ॥ਜਹਾਜ: ਗਿਆਨਾ॥੨॥੧੯ ਮ: ਪਾ॥ਅਸਟਪਦੀਆ॥ਚੋਗ:
ਦਿਸਾ॥ਰੂਪੀ॥ਜੁਗਤਾ: ਜੁੜਕੇ ਉਗਾਸੁ: ਲਗਾ ਸੋਹਾਗ: ਮੋਹ

ਗਾਹਕੂ॥ਹਰੀਜੋਹੈ॥ਧਰੂ॥ਮਨਕਰਕੇ॥ਟੇਕ॥ਤਨਕਰਕੇ॥ਛੁਹਿ॥ਲਿੰਗੀ
ਨਾਗਨਿ:ਮਾਜਾ॥ਦੋਹੀ:ਦ੍ਰੋਹੀ॥ਕਉਰਾਈ:ਕੌੜ੍ਹੀਹੈ॥ਵਿਖੋਟਿ:ਕਿ
ਖੁਟਾ॥ਛੁਟਿ:ਧਖਸ੍ਰਾ॥ਠਗਵਾਰੀ:ਠਗਣੂਦੀ॥ਠਟ:ਬਣਾਇਆ
ਕਨੀ:ਕੂਲੀ॥ਚਿਤ੍ਰਾਲ॥ਕਾਮਾਦਿਆਂ॥ਨਾਰੀ॥ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ॥ਰੂਪੀ॥ਦੋ
ਹਾਗਨਿ:ਛੁਟਕ੍ਰਾ॥ਰਸਬਿ:ਨਾਰਸੀ॥ਵਾਇ॥ਦ੍ਰੋਹਾ॥ਧਿਖਿਆ॥ਰਾਗਨਿ:
ਬਿਖਿਆ॥ਰਾਗੋ॥ਨਿਰੂਪਹੈ॥ਸਨਬੰਧੀ:ਮਿਲਾਪ॥ਸੇਦ॥ਸਨਬੰਧਕੂਰਿ
ਰਸਾਤਲਿ:ਨਰਕਾ॥ਮੇਦ:॥ਇਸਦੇ॥ਮਸਲ੍ਹਤਿ:ਸਲ੍ਹਾ॥ਹਾ॥ਹੋਡੀ:
ਜਿਦੀ॥ਵਿਹ:ਇਸਕਰਾ॥ਤੀਘਰ:ਇਖਰ॥ਮੋਹੈ॥ਆਨੂ॥ਨਾਇਨ॥ਕ
ਮਾਦਿਆ॥ਖਟਾਈ:ਸਮਾਦੋ॥ਅਚਾਰਿ॥ਗੁਰਾਂ॥ਕੇ॥ਤੁਪਾਦਸ:ਕਿ
ਆਉਧ॥ਜਰਧਾਰਿ:ਸੂਧਾਰਗਿ॥ਦੂਤ॥ਕਾਮਾਦਿਆਂ॥ਲਾਈ॥ਆ
ਗਿਆਕਾਰੀ॥੧॥ਚਰੂ:ਤਿਲਕਾ॥ਉਭਗਉਤੀ:ਬਾਹਰੋਕ
ਰੇਭਗਤੀ॥[illegible]॥ਧਾਦਹੈ॥ਕਰਾ॥ਸਕੂ॥ਧਾਧਾ॥ਕਲੰਕ॥ਧਾਧ
ਕਗਾ॥ਧੇਤਾਲ:ਭੂਤੋਂ॥ਫਤਾ॥ਧੀਠਕਾ॥ਧਾਹਰ॥ਲੋਕਰਮ॥ਕਰਨੇਕੈ॥ਸੋ
ਹੈ॥ਬਰਮੀ:ਖੂੰਨੋ॥ਪੂਅਰ:ਧੀਢੀ॥ਤਾਪ:ਤਪਣੀ॥ਅਹਿਰਾਈ:ਦੇ
ਖੋ॥ਧਨਿਤਾ:ਨਾਰੀ॥ਧਰ:ਮੌਦੀ॥ਦੇਸ:ਬਾਹਰਦੇ॥ਭੇਸਖਰਾ
ਦੁਖਿਆਰੀ:ਦੁਖਦਾਈਹੈ॥ਕਲਪ॥ਵਾ॥ਅਜਾਈ:ਵਿਅ
ਰਥਾ॥ਬਾਲੂ:ਰੇਤਦੇ॥ਧਾਲਾ:ਪਲੋਹੁਦੇਰੂਪੀ॥ਨਾਕਾਗਾਰ:
ਕਾਗਤ੍ਰਾ॥ਹਾਰਿ॥ਨਾਮਾ॥੧॥ਛਿਦ੍ਰ॥ਹਰਿ॥ਹੋਰਿ॥ਨਮਰਮਤਾ॥ਗ
ਉਣ॥ਜੈਨਦਾ॥ਦੂਆਰਿ:ਗਿਆਨਾ॥ਧੋਰ॥ਅਧੁਕਾ॥ਧੋਰ
ਧੰ॥ਕੁਲਾਂ॥ਕਾ॥ਮਹਾ॥ਤਰਿਗਾ॥ਵਾਲੇਜਿਸਾਰਾਖਿਧਤੇ॥ਅਕਾਦੋ॥ਗਿ
ਆਨਦਿਰਾ॥ਗਰੂਪੀ॥ਅਧੇਤਾਲ:ਪਾਪੂਦਾ॥ਕਾਮਾਦਿਆ॥ਉਰਧ:ਉ
ਲਟਵਿਕੁਸੰਖੜੀਆਂ॥ਕਰਾ॥ਥਾਨ:ਸਰੂਪਾ॥ਕਲ:ਸਕਤਿ॥
ਪ੍ਰਿਤਮ॥ਸੋਤਦ ਹਰੀ॥ਜਪਿਤ॥ਵਤ੍ਰਾ॥ਗੁਣਤਾਸ:ਹਰੀਨ੍ਹਾ
ਤ੍ਰਾਸੁਮਲ੍ਹਾ॥੧॥ਓਪਕ੍ਰਾਤੀਕਧੀਰਕੀਧਾਣੀ॥ਰੇਗ:ਅਲੌਦਾ
ਜੋਤਿ॥ਗਿਆਤਾ॥ਰਮਤ:ਰਮਹਾ॥ਮਾਨਕ:ਸੁਧਹੈ॥ਨਦਿ:
ਭ੍ਰਿਤੀਕਰਾ॥ਤਤ:ਸਰੂਪਦਿਖੋ॥ਲੁਕਾਨ:ਨਭੇਦਹੋ॥ਅਧ
ਰਿਜ:ਗਿਆਨ॥ਅਨ:ਜੀਦਾ॥੧॥ਪ੍ਰਕ੍ਰਾਤੀ॥ਧੀਠਕਾਕਾਜੀ
ਕਰਅਸੀਤ॥ਅਲਾਦਾ॥ਧਾਓਹੈ॥ਤੇ॥ਕਹੈਂ॥ਮੂਰਤਿ॥ਜੋਹੈਂ॥
ਨਾਮ॥ਮਾਤ੍ਰ॥ਨਿਵਾਜੀ॥ਜਾਣਦੇਹੈਂ॥ਦੂਹਿ॥ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ॥
ਨਾਈ:ਵਡਿਆਈ॥ਵਨਾਮੂ॥ਮਾਹਿਰਿ॥ਮਤਿ:ਖੂਰਮੌ॥ਤਾਪ
ਛੁਮ॥ਲੋਕੋਂ॥ਸੋਜਿ॥ਪਹਿਲੇ॥ਨੇਪਿਛੋ॥ਏਹੀ:ਇਸੀ॥ਤਉ

ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਵਿਲੋਂਦਾ ਲਿ: ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਜੋ ਦਿਲ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਿਲੁ
ਮਹਿ ਖੋਜਿ ਆਗਿਆ ਸ: ਇਕਾਦਸੀ ॥ ਚੌਬੀਸਾ ੨੪ ॥ ਰਾਮ ਨੌ
ਮੀ ੨੫ ॥ ਨਿਰਜਲਾ ਚੌਦੇ ਵਾਰ ੨੬ ॥ ਜਨਮਾਸ਼ਟਮੀ ॥ ੨੭ ॥ ਬਾਵਨ
ਦੁਆਦਸੀ ॥ ੨੮ ॥ ਸੰਗਰੂ ਚੌਥਾ ॥ ੨੯ ॥ ਸਿਵਰਾਤ੍ਰ ੩੦ ॥ ਸਭ:
ਮਹੀਨਾ ॥ ਰਮਜਾਨ: ਰੋਜੇ ॥ ਰਖਿਅਰਹ: ਜਾਰਹਿ ॥ ਨਿਧਾਨ:
ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਰਹੈ ॥ ਉਨ੍ਹੀਸੇ: ਚਰੀ ਨਾਥਾ ॥ ਛੋਦਾ ॥ ਕਾਬੇ ਦੇ ਹਜ
ਏ ॥ ੪ ॥ ਪੀਠਕਾ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਨਿਸਚੇ ਕਯਾ ਹੈ ॥
ਅਉਰਤੁ: ਨਾਰੀ ॥ ਮਰਦ: ਪੁਰਸਾ ॥ ਪ੍ਰਗਰ: ਬਚਾਵੰ
ਸਾ ॥ ਨਰਦੈ: ਨਾਰੀਓ ਫ ਕ੍ਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਅਵਲਿ:
ਅਵਲਿ: ਪਹਿਲੇ ॥ ਨੂਰ: ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਯਾ ॥ ੧ ॥
ਛੋਦਾ ॥ ਹੇ ਕਾਈ ਲੋਕਾਂ ਭ੍ਰਮਨ ਭੂਲਹੁ ॥ ਖਲਕ ਮੈਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਿ
ਸਾਂਤਾ ॥ ਭਾਂਤਿ: ਤਰਅਇ ਦੀਵੇਂ ॥ ਆਦਿ ॥ ਪੋਚ: ਦੋਸੁ ਦੇ ਨੇ
ਚਤਾ ॥ ਵਮਾਟੀ: ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ॥ ਭਾਂਤਿ: ਚੀਟੀਹ ਸਭੀਆ
ਓਿਾ ਹਾਰੰ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਨੇ ॥ ਬੀਦਾਂ: ਦਾਸ ॥ ਅਲਹੁ: ਅਲਖ
ਗੁਰ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ॥ ਸਰਬ ॥ ਮੈਂ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਪੀਠਕਾ
ਮੁਲਕ ਹਾਕਤੇ ਯਾ ਕਹਾ ਹੈ ਹਲਾਲੁ ਖਾਣਾ ਹਕ ਹੈ ਤਾਂ ਉਠ
ਹੋਆ ॥ ਮੁਰਗੀ: ਕੁਕੜੀ ॥ ਖੁਦਾਈ: ਸਚਾ ॥ ਮਾਟੀ: ਸ੍ਰਿ
ਤਕਾ ॥ ਬਿਸਮਿਲ: ਹਲਾਲ ॥ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ॥ ਅਨਤ ॥ ਵ
ਖੋਦਾ ਲਾਗਿ ਜੋਤਿ ਦਾ ਵਾਸਨਾ ਜਹਾਂ ਬੀਨ ਕੀਆ ॥ ਦੇਹ ਸਤ ਭੂਪ
ਬੀਚਿ ਤਨ ਅਮਰ ਹੈ ॥ ਉਜੂ ॥ ਕਰਕੇ ॥ ਗੁਜਾਰਹੁ: ਕਰਹੁ ॥ ਨਾਪਾਕ:
ਅਪਵਿਤ੍ਰ ॥ ਪਾਕ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹਰੀ ॥ ੪ ॥ ਸਾਧਿਆ: ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਕੀ
ਦਾ ਆਰਤੀ ॥ ਕਰਿ ॥ ਦੇਹਾਂ ॥ ਅਧਿਪਾਤਿ: ਸਭ ਕੇ ਸਿਰੋਮਨ ॥ ਹੈ: ਹੈ
ਸਤਿਗੁਰ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਠਦ: ਖੜ੍ਹਾ ॥ ਨਿਰਮ: ਬੇਦ ੧ ॥
ਆਰਤੀ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਹੈਂ ॥ ਤਤ: ਸਰੂਪ ਕਾ ਸਾਨ ਦਾ ਏਹਾ
ਨਾਮ ॥ ਰੂਪੀ ॥ ਕੀ: ਕਰੀਯ ਦੇਹ ॥ ਰੂਪੀ ॥ ਜਗਦੀਸ ॥ ਦੀਆ ਸਿ
ਰੀ ॥ ਜਾਹਿ ॥ ਆਕੀਲੀ ॥ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧੯ ॥ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ॥ ਵਿਰਖ:
ਪੀੜ੍ਹਾ ਦਾ ਵਿਰਖਾ ਕੈ: ਜਾ ॥ ਬਜਲ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਲੋ ॥
ਰਦਾਈ: ਜਪੀਏ ॥ ਬੇਧੀਅਲੇ: ਮਿਲੀਏ ॥ ਮਾਨੇ: ਮਨਹੀ ॥
ਹਾਤੁ ॥ ਵਾਲ ਹੋਰ ਹਾਂ ॥ ਹੈ ॥ ਪਾਟ: ਨਗਰ ਮੈ ਨਵੇਂ ਡਾ ਹੋਯ ਬਾਸੇ: ਬ

ਸਿਦਾ ਹੈ। ਸੀਸਾਰੀ: ਸੈਸਾਰ ਮੈਂ। ਸਮਤ: ਸਮਤਾ। ਤਾਰੀ: ਤਾਰੀ।
ਅਬਗਤਿ: ਫਿਰ ਜੈਸੇ ਕਰਿ ਸੋ ਸੁਕਰਤ ਹੈਂ। ਅਭੂਦੇ ॰ ਸੋ।੧। ਆਦਿ ॰
ਸਭ ਕੇ। ਜੁਗਾਦਿ: ਜੁਗਾਂ ਕੇ ਆਦ ਭੀ। ਜੁਗਾਦਿ: ਸਤਿਜੁਗ ਮੇ
ਭੀ। ਦ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾਦਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ। ਜੁਗੋ: ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ
ਕਲੂ ਵਿਖੇ। ਜੁਗ: ਜੁੜਿਆ ਸਰਬ ॰ ਸੋ। ਗਾਜੈ: ਪ੍ਰਗਟੇ। ਬ੍ਰ
ਜੋ: ਉਚਰੀਐ ਤਾਂ। ਪਾਵਨ ॰ ਚਿਦਨ। ਣਪਿਖੂ: ਪਿਖਿਆ। ਪਾਨੈ:
ਪਨਕੇ। ਪੀਖੈ: ਪਿਖਿਆ। ਭੈ ਇਛਾ: ਹੋਇਆ। ਨੁਮਚੇ: ਤਮਤੇ
ਪਾਰਸ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਚੇਤਨ ਰੂਪ। ਲੋਹਾ: ਮਲੀਨ ਜੜ ਰੂਪ। ਸੰਗੇ॰
ਤੇਰੇ। ਕਿਚਨ: ਚੇਤਨ ਸੁਧ ਰੂਪ। ਭਇਆ: ਹੋਇਆ। ਨੁਮਾ॰
ਦਾਸਨੂ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਤੀ। ਅਨੂਲ: ਰਹਤ ਕਲਪ ਨ੍ਰਿਤੇ। ਜੋਤਿ:
ਗਿਆਤਾ ਤੋ॰ ਨੇ। ਕੀਆ॰ ਕਰਮ। ਮਾਟੀ ਕੁਬੇਉ: ਮਤਕਾ
ਤੇਉ ਤਪੀ ਨਰੂਆ ਹੈ। ਪਛਾਨੇ ਸੋ। ਕਰਤਾ॰ ਸਰਬ ਕਾ। ਛੋਟ
ਜੀਅਨੁ ਬਿਆਪੇ ਕਰਮ ਕਾ ਬੰਧਨ। ਚਿਤਵੈ: ਚਿਤਾਰੇ। ਆ
ਕਲ: ਰਹਤ ਕਲਾ ਤੇ। ੩।੧੬ ਧੇਣੀ ਜੀ ਕੀ। ਪੀਠ ਕਾ ਪ੍ਰ
੧੬ ਸੋ ਏਕੀ। ਹੋਰ ਦਿਜ ਕਹਤੁ ਮ ਕਰਮ ਪੂਜਾ ਦਿ ਕਰੋ ਤੇ
ਕਹੇ ਹੈਂ। ਚੰਦਨ॰ ਕੇ ਤਿਲਕ ਕਾ ਪਾਤੀ: ਤੁਲਸੀ ਦੇ ਪਤ੍ਰ। ਛੇਦਿ
ਰਿਦ ਕਰ ਤਲ ਅੰਤਰਿ ਕਾਤੀ: ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਕਰ ਕੀਤ ਲੀਪਰ
ਪੀਰ ਖਾ ਰੂਪੀ ਕਾਤੀ: ਕੈਂਚੀ ਧਰੀ ਹੂਈ ਹੈ। ਨਾਰਿ॰ ਦ ਬਾ
ਗਾ: ਬਗਲੇ ਵਤ। ਦੇਖ: ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਦ ਦੇਖ ਕੇ। ਬੈਸਨੋ॰ ਤ
ਦ ਬੈਸਨੋ ਦੇ। ਮੁਖ॰ ਤੇ ਏਕੋ ਦੂਹੀ ਅਰਥੀ। ਭਾਗ: ਭਾ
ਗ ਹੋਹਿ ਦ ਭਾਗ ਜਤੇ ਹੈਂ।੧। ਕਾਲਿ॰ ਕਰੇ। ਦ ਸੁਦਾ ਧਿਧਕ
ਚਿਰਮੀ: ਚਿਰਕਾਲਾ। ਕੂਰ: ਲੋਭੀਆ ਨਿਸ॰ ਦਿਨਾ। ਧਾਵੈ:
ਸ਼ਗਤੂੰ ਦ ਕਿ ਅਰਥ। ਪ੍ਰਿਤਿ॰ ਕਰੇ। ਧੋਤੀ॰ ਰਖੇ। ਕਰਮ॰
ਕਰੇ। ਮੁਖ: ਸ੍ਰਿਸਟਾ। ਖੀਰਿ: ਉਜਲਾ ਦ ਮੁਖ॰ ਕਰੇ ਖੀਰਿ:
ਦੁਧ ਪਾਨ ਤੇ ਅੰਨ ਤਜੇ। ਛੁਰੀ: ਕਪਟ ਦ ਉਸ ਰੂਪੀ। ਸਿਧਿ
ਆਨੀ: ਤਿਆਰ ਕਰੀ ਹੈ। ਕਾ। ਪਕੜੀ ਹੂਈ ਹੈ। ਹਿਰਨ: ਖੋਹ
ਣ ਚਰਨ ਦੀ। ਘਾਲੀ: ਬੋਲਣੀ ਦ ਘਣਾ ਦਟ। ਪੂਜਸ: ਪੂਜ
ਦੇਖੈ। ਚਕ੍ਰ: ਤਿਲਕਾ। ਗਣੇਸੈ: ਗਣੇਸਾ ਦਿ ਚਿਨਾ। ਭਗਤਿ:
ਨਿਰਤ ਕਰੀ। ਪਗ॰ ਕਰਕੇ। ਅਕਰਮੀ॰ ਲੋਭੀਆ ਏਲਿਪ

ਟ:ਅਰਿਆਜਾਣੈਪਟਾ।ਮ੍ਰਿਗ॰ਛਾਲਾਕਾ।ਕਪਾਲ:ਮਥੇਮੈ।
ਰੁਦ੍ਰਾਖੀ:ਰੁਦ੍ਰਾਖਕੀਮਾਲਾ।ਰੋ॰ਵਿਸੇ।ਨਕ੍ਰਿਸਨ॰ਇਨਾਕਰ।
ਆਭੂਖੀ:ਨਹੀਪਾਈਦਾਹੈ।ਦ ਨਹੀਕਾਹਦਾ।ਤਤ:ਸਰੂ
ਪਾ।ਟਕਟ:ਵਿਆ।ਰਥਾ।ਅਧੀਨਿਆ:ਮੂਰਖਾਦਾਮੰਨਿਆ
ਦੇਆਧਿਆਏਂ॰ਉਹੀਮੋਖੁਪਾਵੈ।ਧਾਟ:ਰਸੈਂਤਾਭੁਗਤੀਰੂਪੀ
੧।ਜੋੜ੍ਹੋ।੯।ੴ ਜੈਜਾਵੰਤੀਮ:੯ ਰਾਮਸਿਮਰਿ ਰ:ਮ
ਨਾਇਕਰੋ।ਧਾਰ:ਹੇਤੇਮਕੀਤ:ਕਿਦਜੈਸੇਤੈਸੋ।ਰਾਤ:ਸ
ਰੀਰਾ।ਕਾਲ:ਕਲਦਾਦਿਨਜੈਸੇ।।੧।ਮ:੯ ਰਾਮਭਜੁ ਰ:ਮਨ
ਵਿਕਰਾ।ਸਿਰਾਤ:ਬੀਤਦਾਹੈ।ਧਾਰ:ਢੇਰੀ।ਓਰਿ:ਗਣੂੰ
੨।ਮ:੯।ਨਿਹਰ:ਨਹੀਨਾਰੀ।ਨ॰ਏਹੀ।ਚੇਰੀ:ਏਹੜੀਦ
ਹੜੀ।।ਚੇਰੀ:ਦਾਸੀ।।੩।ਮ:੯ ਬੀਤਜੈਹੈ ਰ:ਸਪਤਕਰੀ
ਦਾ ਤੀਨਪਦ ਕਰੋ।ਅਕਾਜ:ਵਿਅਰਥਾ।ਰੇ:ਹੇਭਾਈ।ਨ
ਹੁ ਨਹੀ।ਜੈਹੈ:ਜਾਹਿਗਾ।ਭੁਜ:ਭਜਕੇ।ਨਿਲਾਜ:ਨਹੀ
ਲੱਜਾ।ਜਗਮੈ॰ਐਸੇਹੈ।ਇਕੋ।੫।ੴ ਸਲੋਕ ਸਹਸ
ਕ੍ਰਿਤੀ ਮ:੧।ਪਾਠਕਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿਬਜੀਕਾਸੀਮੈਗਏ
ਊਹਾਂਗੰਗਾਕੇਕਨਾਰੇਬਹੁਤਾਦਿਸਪੂਜਾਕਰਤੇਥੇਤਿਨੋਮੇ
ਏਕਗੁਪਾਲਨਾਮਪੰਡਿਤਥੇਬਹੁਤਪੂਜਾਦਾਪ੍ਰਕਾਰਕਾਰ
ਆਹੇਆਕਹੂੰਸਿਵਕਹੂੰਸਾਲਗਰਾਮਕਹੂੰਕੰਚਨਕੇਠਾਕਰ
ਚਾਂਦੀਕੇਸੂਰਜਸਸਿਆਣਦੇਦੇਵਤਾਕੀਪੂਜਾਕਾਧਿਆਸ
ਸਾਰਕੀਆਹੈਆਤੌਗੁਰੂਜੀਤਿਸਕੀਪੂਜਾਕੇਸਾਂਥਿਜੈਸੇ
ਥੇਤੈਸੇਹੀਜਾਇਖੜ੍ਹੇਹੂਏਤਾਂਗੁਪਾਲਪੰਡੂਕ੍ਰੋਧਕਰਿਕਿ
ਹਾਤੈਕਹਾਹਮਾਰੀਪੂਜਾਭ੍ਰਿਸਟਕਰਦਿਤੀਹੈ।ਗੁਰੂਜੀਕ
ਹਾਪੂਜਾਕਰਿਤੇਰੀਮੋਖਹੋਵੈਗੀਇਤਨੇਕਹਿਣਸੇਗੁਪਾਲ
ਕਾਚੇਤਨਰਮਹੂਆਤੇਸਰਧਾਹੋਈਕਹਣਲਗਾਜੀਮੋਖ
ਜਿਉਹੋਵੈਸੋਕਹੋਤਾਂਗੁਰੂਜੋਕਹੈਹੈ।ਪਰਮਗੁਰੂਜੀਪੰਡਿ
ਤਾਨਿਸੇਧਕਰਕੇਪਸਚਾਤਸਿਖਿਆਕਹਿਗੇਜੋਕਹੇਹੈਂ।ਧਿਧਿ
ਆ॰ਤਿਨਕਾਲਕਰੇ।ਧਾਦਿ:ਚਰਚਾਕਰੇਦਾਵਿਅਰਥਹੋ
ਸਿਲ:ਠਾਕਰਾ।ਪੂਜਸਿ:ਪੂਜਦੇਹੈ।ਬਗਲੇ:ਬਗਲੇਦਤੂ॥
ਦਾਕਨਾਰੇਹੋਇਕੋ।ਮੁਖਿ:ਬੋਲਣਾ।ਨਬਿ:ਬਸੇਸਕਰਕੇ।

ਭੁਖਣੰਕਰਣਾ॥ਸਾਰਿੰਗਸਚਦਾਨਤ੍ਰਿਪਾਲ:ਗਾਇਤ੍ਰੀਦਾਤਿਨ
ਲੋਕਾਂਦੇਪਾਲਣਹਾਰਾਹਰੀ॥ਤ੍ਰਿਹਾਲ:ਤ੍ਰਿਨਕਾਲਦਾਤੇਰੇਗਾਲ
ਨੂੰਪੀਚਾਰੀ:ਪੀਚਾਰਨੀਦਾਪੀਚਾਰਦਾਹੈ॥ਪਸਤ੍ਰਕ:ਪਸਤ੍ਰ
ਪਾਈ:ਪਟੂਕੇ॥ਦਾਕਪਾਈ:ਤਾਲੂਮੇਂਚਾਭੂਤਆ॥ਹੰਸ॥ਛਰਖੇਪੂ
ਜਸਮੇ॥ਜਨਾਸਿ:ਜਾਣਦੇਹੈਂ॥ਬ੍ਰਹਮੰ:ਬ੍ਰਹਮੁਦੇਪਾਦਣੇਦੇ॥
ਹੋਦਾ॥ਤਿਸਚੋਂਅਨੁਨਕੇਏਤੇਰੇਮਸਭਟੇਕਟਕਰਮੰ:ਕਰਮਹੈ॥
ਪਿਆਰੇਂਹਰੀਪਾਦੋ॥੧ਤਜ:ਤਿਸਕਾ॥ਜਨਮਮ੍ਰਿ ਜਨਮਅ
ਜ:ਹੈ॥ਜਾਦਤੂ:ਜਿਤਨਾਕਾਲ॥ਪੂਰਿਤਾਂਪੀਂਦਤੇ:ਜਾਣਦੇ॥ਕੇ:
ਕਰਣੇਕੋ॥ਕੁਛ:ਸਕਤਿ
ਕੋਈ॥ਕਰਣੂ!ਜਗਤਦੇ॥ਕਾਰਣੂ:ਕਰਣੇਕੋ॥ਜੋਗ:ਜੋਗੀ
ਰਪੀਠਕਾਧਰਮਕਹੇਹੈਚਾਰੂਦ੍ਰਗਨਾਕਾਰੂਨੂਜੀ॥ਜਪਦੇ:ਉਪਦੇਸ
ਅੰਦਾ॥ਜਪਦੇ:ਧਰਮਭੀਗਿਆਨਹੈ॥ਜਪਦੇ:ਉਪਦੇਸ
ਭੀਗਿਆਨਹੈ॥ਜਿਸਕਾਧਰਮਭੀਪੋਦਹੈ॥ਉਪਦੇਸਭੀਪੋ
ਦੁਹੈ॥ਅਤ੍ਰਿਕਾਧਰਮਭੀਸੂਰਣਤਾਂਹੈਤੇਉਪਦੇਸਭੀਸੂਰਤਾਹੈ
ਅਪਅਪਨਾ॥ਹਾਰਕਰਨਾਜਥੈਸਕਾਧਰਮਭੀਪਰਾਕ੍ਰਤਹ:
ਸੇਦੇਕੋਲੇਭੇਦੇਣਾ॥ਉਪਦੇਸਭੀਲੈਣਾਂਤੇਧੋਚਣੇਦਾਹੈ॥ਸੂਤ੍ਰ
ਕਾਧਰਮਭੀਪਰਾਈਕ੍ਰਤਹ:ਸੇਦਾਕਰਣੀਤਿਉਪਦੇਸਭੀ
ਪਰਾਈਸੇਦਾਕਰਣੀ॥ਸਰਬੰਜਗਤਕਾ॥ਸਪਦੇ:ਧਰਮਾ
ਤ:ਧਪੁਤ੍ਰ॥ਏਕੰਕਾਜਾਨਿਣੂਹੈ॥ਭੇਉ:ਭੇਦ॥ਤ੍ਰ॥ਛੇਦਾ॥
ਸਰਬਦੇਵਦੇਵਾਤਏਕਕ੍ਰਿਸ਼ਨੇਦੇਵਾ॥ਆਤਮਹ:ਸਰਬਦੇਵ
ਤ੍ਰਿਆਕਾਂਅਤਿਸੇਦੇਵਾਇਕਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਵਹੈਜੋਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਵਸ
ਰਬਕਾਆਤਮਾਹੈ॥ਦੇਵਾਸਿ:ਦੇਵਹੈ॥ਜਾਣਾਸਿ:ਜਾਣੇ॥
ਦੇਵ:ਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪਹੈ॥੪॥੧੦ਸਲੋਕਮ:ਪਾਪੀਠਕਾਉਸੀ
ਗੁਪਾਲਪਰਿਤਕਾਪੌਤ੍ਰਪਰਮਦਤਿਭਾਇਆਜੋਏਕਦਿਨ
ਧਾਪੇਕੇਪ੍ਰਾਤਣੂਪੁਸਤਕਛਲਤਾ॥ਭਇਆ॥ਤਿਸਮੇਂਏਕ
ਕਾਗਜੂਪਰਚਾਰਸਲੋਕਦੇਖੇਸੋਪੜਿਤਾਂਕੋਦਿਖਾਏ॥ਜੋਇ
ਹੁਕਿਮਅਚਰਜਕੇਸਲੋਕਹੈਤੇਪੰਡਤਾਕਹਾ॥ਤੇਰੇਧਾਪੇਕੋ
ਨਅਕਜੀਉਕਾਲਿਆਣਤਾਰੂਪੰਜਾਬਮੇਂਹੋਇਸੇਤਿਸਨੇ
ਉਪਦੇਸਕਰਿਆਥਾ॥ਤਾਂਪਰਮਦਤਿਨੇਕਹਾਉਨਕੀ
ਗਾਥੀਮੇਅਪੂਰਬੀਹੈ॥ਤਾਂਉਨਾਂਕਹਾ॥ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀ

ਸੁਣੀਤੇਹੈ॥ਤਬਧਰਮਦਾਤਓਹੁਜਲੋਕਲੈਕਰਕੇਦਰਸਨਕੋਚ
ਲਿਆਸੋਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਸ੍ਰੀਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਮੇਆਇਮਿਲਿਆ
ਔਰਭੇਟਦਈਤੋਓਹੁਜਲੋਕਭੀਅਗੇਰਖੇਤਬਗੁਰੂਅਰਜ
ਨਜੀਪੂਛਿਨਹੋਇਕਰਕਹਿਆਤੂਕਹਾਂਸੇਆਇਆਹੈਤੂਕਹਾ
ਜੀਮੇਂਦਾਸਕਾਂਸੀਸੇਆਇਆਹਾਂ॥ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕਹੋਜੋਹਮ
ਰਾਸਬੀਸੀਆਂਦਾਮੋਹਿਨਹੀਛੁਟਦਾ॥ਤਬਸਾਹਿਬਕਹ
ਤੇਭਏ॥ਕਿਤੇਚ:ਕਿਤਨੇਹੀਦਾਕੋਸਕਹੈਦਾਕਹਾਂਹੈ॥ਬਿਨ
ਦ:ਕੌਤਕੁ॥ਚਪਲ:ਚੰਚਲੁ॥ਮੋਹਿਨੀ:ਮਾਯਾ॥ਪੇਖੁਤਿ:ਪੇਖ
ਦਿਆਂਹੀਦਾਐਸੀਪੇਖਕੇ॥ਕਰੋਤਿ:ਕਰਦੀਹੈਦਾਕਰੋ॥ਲਯ
ਪੀ:ਲਯਦਾਹੈ॥ਅਚੂਤ:ਹਰੀਕੇਦਾਹਰੀਕਾਦਾਹਰੀਇਸੀ॥
ਤਨਹ:ਪੁਤ੍ਰਮਿਤ੍ਰਦਾਸਰੂਪਦਾਤਨੂਮੇਂ॥੧॥ਧ੍ਰਿਗੰਤ:ਧਿਕਾਰਹੈ
ਗ੍ਰਿਹਾਰਥਕਹ:ਆਰਥਕੇਪਦਾਰਥਾਂਕੋ॥ਸਤਿ:ਸਤੁਹੈ॥੨॥
ਮਿਥਿਤ:ਸਿਖਿਆਹੈ॥ਖੀਣਿਤ:ਖੀਣਹੋਇਆ॥ਬਲਨ:ਬਲੁ॥
ਬਰਧੀਤਿ:ਬਧਤਾਹੈ॥ਜਰੂਆ:ਬੁਢੇਪਾ॥ਹਿਤੰਤ:ਹਿਤਹੈ॥ਅ
ਤਿਸੇਕਰ॥ਆਖਿਤ:ਪਰਾਂਦਨੇਦਾਤ੍ਰਾਗਨੇਤ:ਗਿਣਦਾਹੈਬੈ
ਅਨ:ਬ੍ਰਿਆਨਕਾ॥ਧਰਮੰ:ਧਰਮਰਾਜਾ॥ਪਤਿਤ:ਪੈਦਾਹੈ॥
ਦੇਹ॰ਜੋਹੈ॥ਪ੍ਰਿਥਧਰਮਦਾਤਕਹੇਹੈਂ॥ਤਤ:ਤਿਸਦਾ॥ਆ
ਸ੍ਰਯੰ:ਆਸਰਾਭੀਹੈ॥ਨਾਨਕਸਾਹਿਬਕਹੇਹੈਂ॥ਗੋਬਿੰਦ੩:
ਮਕਾਦਿਜਪੈ॥੩॥ਕਾਚ:ਕਚਾ॥ਕੋਟ:ਕੋਟਹੈਦੇਹਿਰੂਪੀ॥
ਤੋਯ:ਜਲਬੀਰਜਰੂਪੀ॥ਚਰਮਣਹ:ਚੰਮੁਦਾ॥ਨਵ:ਨ
ਉ॥ਦੁਆਰਿ:ਦਰਵਜੇਇੰਦ੍ਰੀਆਂਗੋਲਕ॥ਭੀਤ:ਤਖ
ਤਿਆਂ॥ਧਾਤੁ:ਪਉਣ॥ਅਸਥਿਭਨਹ:ਥੰਮਾ॥ਜਨੰਤਿ:
ਜਾਣਦੇਨੇ॥ਉਧਰੰਤ:ਉਧਰਦੇਹੈਂ॥ਹਰਿਧ:ਮਨਾਦੇਕਰੋ॥
ਜਪੰਤਿ:ਜਪਨਾ॥੪॥ਪੀਠਕਾ॥ਐਸੇਓਮਤਾ॥ਤਕਰੋ॥ਸੁ
ਭੇਤ:ਸੋਭਦਾਹੈ॥ਤ੍ਵੰ:ਤੂੰ॥ਅਚੁਤ:ਹੇ॥ਆਰਿਗੁਣਾ॥ਪੂਰਨ:
ਹੇਪੂਰਨ॥ਬਹੁਲੋ॥ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ:ਬਹੁਲਿਤਾਕਰਕੇਕ੍ਰਿਪਾਲੂਦਾ
ਬਹੁਤਲੋਕਾਂਕੇਪਾਲਣਹਾਰਾ॥ਹੇਗਭੀਰੰਹੇਊਚੇਹੈਸਰਬਾਗਿ
ਹੇਅਪਾਰਾ॥ਭਿਤਿਆ॥ [illegible] ਦਾਸਹੇਨਿਸੁਕੋ॥ਪ੍ਰਿਯ:ਪਿਆਰੇ
ਪ੍ਰਿਸ੍ਰਾਮ॰ਦੇਤਾਹੈ॥ਚਰਣਹ:ਚਰਣਾਮੇਂ॥ਪਾਈਸਰੂਕੀਰਖ
ਆਕਾ॥ਬਲੁਕਹਿਤੇਹੈਂ॥ਛੇਦਾ॥ਬਾਧਿਕਪੇਖੰਤ॥ਮਿਰਗੀਲਖ

ਪ੍ਰਹਾਰੇਣੁ। ਆਦਧਾਹ: ਲਖ੍ਯ: ਨਿਸਾਨਾ। ਪ੍ਰਹਾਰੇਣੁ: ਪ੍ਰਹਾਰਤਾ
ਭੁਜਾ। ਆਦਧਾਹ। ਧਾਂਨੁਦਾ ਹਥਿਆਰਾ। ਅਹੋ: ਅਸਚਰਜ ਦਾ
ਬਹੁੜ੍ਹੋ। ਜਾਸਿ: ਜਿਸਕੋ। ਰਖੇਣੁ: ਰੱਖਣਾ। ਛੇਦ੍ਯਤੇ: ਛਿਜਤੇ
ਧਾਜਸਕੋ॰ ਈ ਸਰੂਮਾਰੇ। ਕਰਤੁ॰ ਪਰੀਖ੍ਯਤਾ ਧਲੁ
ਦੇਤ॰ ਆਪ੍ਰ। ਤੇ ਧਲੁ॰ ਕਾਰੀ। ਚਤੁਰ: ਚਾਰੋ। ਧਿਖ੍ਯਮ: ਕ
ਠਣ। ਥਾਨ: ਗੈਰਾ ਮੇ ਮੰਦਰਾ। ਊਚ: ਊਚੇ। ਹੋਂਦਿਤ: ਰੋਈ
ਜਥਾ। ਪੁਰਖ੍ਯਹ: ਪੁਰਖ ਕੀ। ਕੀਟੀ: ਪੁਸਧੇ ਮੈ ਕੀੜੀ ਰੂਪ
ਹੋਇ ਕਰਿ ਤਖ੍ਯਕ ਸ੍ਵਰੂਪ। ਸਾਸ: ਸ੍ਵਾਸਾ। ਅਕਰਖਤੇ: ਖਿਚ
ਤਾ ਭਯਾ॥ ੭॥ ਸਬਦੈ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਦਾ ਦੇਦਾ ਸਿਉ।
ਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤਿ। ਹਿਤੋ। ਹਿਤ ਕਰਣਾ। ਆਇਆ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੈ। ਕੀ
ਰਤਿ: ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ। ਕਲੀ: ਕਲਜੁਗ ਮੈ। ਏ॰ ਕਰਮੁ ਜਾਰ੍ਰ
ਤੁਆ! ਕਰਣੇ ਜੋਗੁ ਹੈ। ਤਤ੍ਰ। ਗਤਿ: ਤਿਸੁਕੀ ਗਤਿ। ਆਗਤਿ
ਦਾ ਤਿਸੁਕੇ ਆਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੇ ਭ੍ਰਮਤੇ ਮੈ ਹਾ। ਰਮਣਿ: ਰਮਿ
ਆਹੋ। ਅਭਾ। ਥਾਨੈ: ਮੈ ਜਾ। ਣੁ ਦੇਣੋ। ਨਦੂਸਾ। ਦ੍ਵਿਤੀਯੇ: ਦੂਜਾ। ਆਦਾ
ਹੈ। ਅਮੋਘ: ਸਫਲੁ। ਦਰਸਨੈ: ਮੈਤਦਾ ਹਰੀ। ਧਸੀਤ: ਬ
ਸਤਾ। ਹੈ। ਰਸਨਾ॰ ਮੈਂ ਹਾਰਿ ੮। ਮਨਾਦਿ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਿਯਮੀ: ਪ੍ਰਿ
ਆਰਾ। ਜਪਨਾ: ਜਪਤਾ ਹੈ। ੮। ਪੀਠ ਕ। ਜਗਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣੁ
ਮੀ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਅਭ੍ਰ: ਬਹੁੜ੍ਹੋ। ਨਖ੍ਯਿਤ੍ਰ: ਤਾਰੇ। ਬਸੁਧਾ:
ਧਰਤੀ। ਗਿਰ: ਪ੍ਰਬਤ੍ਰਾ। ਤਰ: ਬ੍ਰਿਛ। ਸਿਖੰਡ: ਸਹਿਤ
ਖੰਡਾ। ਦੋ। ਲਲਨਾ: ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ। ਹੀਤ: ਹਿਤ੍ਰ ਹੋਰਾ। ਛੇਦਾ॥
ਘਟਿਤ ਮਾਇਆ ਕਾ ਨਿਕਮਾ। ਨਕ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਜੈਸਦਾ। ਕੇ
ਦਲ: ਸ੍ਵਧਾ। ਅਦ੍ਭੁਤ: ਅਗੀੜ੍ਹਾ। ਹੋਰੁ॰ ਇ ਸਾਸ੍ਤ੍ਰੋ॥ ੯॥
ਧਿਲਿਬ: ਡੋਗਿ। ਨਾਸੀ: ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਲਖ੍ਯਿ ਣੁਹ: ਲਖ੍ਯਣੁ
ਮਾਧਦਾਹ: ਮਾਯਾ ਦਾ। ਪਤੀ॥ ੧੦॥ ਮਿਰਤ॰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਹਿ:
ਮੋਹ ਕਰਕੇ। ਧਿਨੈਦ: ਕੌਤਕਾ ਮੈਂ। ਅਮੇ ਜੋ ਅਲੋ ਸਾਹਿ: ਸਾ:
ਨਗੀ ਜੋ ਮੈ ਮੋਸਾ। ਨਾਰੀ ਹੈ। ਧਾਹਿਰੂਮ: ਅਦਸਤ ਮੈਂ। ਕ੍ਰੂਰ
ਨਾਹ: ਕ੍ਰੂਰ ਨਾਦਿ ਰੂਸ ਹਿਤਾ। ਧਾਰਿਤ੍ਰ: ਚਿਤ੍ਰ ਕਾਰੀਆਂ ਹੈ।

ਰੇ: ਮੰਦਰਹੈਸੁਭੰਤ: ਸ਼ੋਭਤੇਹੈਂ।ਇਵੰਤ: ਏਹੁਅਤਿਦੰਤੁਆਆਇਆ॰
ਦਿਖੈ।ਧਿਆਪਿਤ:।ਧਿਆਪਤੇਹੈਂ।ਸਰਣਿਸੰਤ: ਆਸਰਾਧਿਤਾਦ
ਰੌ: ਹੇਅਏ: ਤੇਰੇਤਾਂਈ।ਨਮਹ: ਨਮਸਕਾਰ।੧੧।ਪੀਠਕਾਦ੍ਵਿੰਦ
ਰੂਪਸਿਸਾਰਕਹੈਂ।ਉਚੈ: ਸ੍ਵਰਗਾ।ਨੀਚ: ਨਰਕ੍ਹਾ।ਨਨ: ਬੇਤ੍ਰਾ।
ਸਮੁਚ: ਬਹੁਤਾ।ਛੇਦਾ।ਗਜੀਤ ਹੀਨ: ਰਜਤੇ ਹੀਨ [illegible]ਲਾ।
[illegible]ਨੈਤ ਆਤਮਾਨੀ: ਅਪ੍ਰਿਮਾਨਾ।ਆਰਰੀ॰ਏਹਜੋਹੈਤਿਸਦਿ
ਖੈ।ਧਿਨਾਸਨੀ: ਨਾਸਹੋਤੇਹੈ।ਅਸਾਬਿਰੰ॰ਹੈ।ਨੁਨਕ॰ਜਿਨੇ
ਦੇ।ਜੌ।ਭਜਨ॰ਕਾਟ ਜੋਸਨੀ: ਭੋਜਨਕਰਿਆਹੇ ਦਾਇਸਾਧਿ
ਤਹੋਏਨੇ।੧੨।ਛੇਦਾ।ਕਿਰਪੰਹਰੀਅੰਤਮਤਿਤਨੁਗਿਆ
ਨੈ: ਕ੍ਰਿਪਾਹਰੀਦੀਹੋਵੈ।ਜ ਧ੍ਰਤਧਮਤਿਧਿਖੇ ਤਨੁ: ਸ੍ਵਰੂਪ
ਕਾਗਿਆਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ।ਹੈ।ਧਿਰਾਸੀਧਿ: ਖਿਦ੍ਰਦੀਹੈ।ਧ
ਧਾ: ਧਧੀ।ਕਸਲਧਾਨੈ: ਆਨੰਦਕਧਾਨਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ।
ਧਸਿੰਤ: ਧਸੀਕਾਰ।ਰਿਖੰ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂਨੂ।ਸੀਤਲੰਤ: ਸੀ
ਤਲਹੈਅਤਸੋਕਰਕੇ।ਸੰਤ॰ਕੀ।ਛਹੈਤ: ਰਹਿਤਾ।ਦਰਸ॰
ਮੋ।ਲੀਣੁ: ਅਭੇਦਾ।ਧਾਜੀਤ: ਧਜਦਾਹੈ।ਸਧਾਦਿਧੀਣਾ।
ਧੀਣਾ।ਦੇਸਧਦੇ ਧਾਜੀਤ: ਪ੍ਰਗਟਹੋਇਆਹੈ।ਸਧਾਦਿ: ਧ੍ਰ
ਹਮ੍ਹਾ।ਧੀਣੁ: ਸੰਦ੍ਰਾ।੧੩।ਧੇਦਾ: ਜੋਉਪਦੇਸੁ।ਗੁਣ੍ਹੰਤ: ਦਿ
ਚਾਰਦੇਹੈਂ।ਗੁਣੀਆ॰ਜੇਗੁਰੂਹੈ।ਧਾਲ੍ਹਾ: ਜਗਧਾਸੀ।
ਧਹੁਧਿਧਿ॰ਕੇਤੇਧਹੁਪ੍ਰਕਾਰ।ਦੇਉਪਦੇਸੁਨਾ।੧੪।ਪੀਠ
ਕਾਪ੍ਰਮਦਾਤਿਕੇਕਹੈਂ।ਗੁਰੂਜੀਤਿਸਕਾਲਮੋਂ ਕਿਸੇਸਿਖਆ
ਇਕਰਿਕਹਾ।ਮਹਾਰਾਜ।ਆਮਦਨੁਹੈਨਹੀਤੇਖਰਚਧਾਤ੍ਰਾਹੈ
ਕ੍ਹਾ।ਕਰਾਂਗੇਤਾਂਸਾਹਿਧਕਹੈਂ।ਲੋਕਕਹ: ਲੋਕਾਂਦੀਸਨਧੇ
ਧਨਹ: ਸਧੀਦਾਦੀ।੧੫।ਚੇਤੰ: ਚਿੰਤਾ।ਧਿਧਿ॰ਕੇ।ਪ੍ਰਕਾਰ॰
ਕੀਆ।ਹੈਤੰ: ਸੋਚ[illegible]ਧ: ਧੀਚਨਾ।ਛੇਦਾ।ਭਰਮਆਇਆ
।ਧਿਕਾਰ: ਦਿਸੇਤਿਸਕਰ ਮਲਨੀ: ਮਲਨਹੈ।ਛੇਦਾ।ਅਨੇਕਜੋ
ਨਿਜਠਗਾਰਾਨਿਫਿਰਿਤਾ।ਨਹਸਿਮਰੰਤ: ਜੈਨਦੇਦੁਖਨੁਦ
ਹਰੀਨਾ।ਕਰਤ: ਕਰਾਆਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ।ਪੰਤ: ਪਾਪੀਨ੍ਹਾ
ਮਹ: ਵਿਖੈ।੧੬।ਪੀਠਕਾਗਿ ਸਤਕੇਦੁਖਕਹੇਹੈਂ।ਗਿਰੰਤ:
ਗਿਰ੍ਹੇ।ਗਿਰਣੇ।ਪਤੰਤ: ਪਦੇਸਪਾਤਾਲ: ਗਿਰਦੀਪੇਗੀ:
ਜੈਸੇਦੁਖਹੋਇ। ਜਲੰਤ। ਜਲੋ[illegible] ਦੀਪ ਧੋਸ

ਤਰਹ: ਪ੍ਰਸੁਲ੍ਤ ਯਸਿਤ੍ਵ ਦੀਵਿਦੀ ਅਗਨਿਕਾਰ ਜੈਸੇ ਵਿਹੁ
ਦੁਖ ਹੋਵੈਗਾ ਯਹਿਤਿ: ਰੁੜ੍ਹ੍ਯਾ ਤੋਯ: ਜਲ ਦੇ ਤਰੰਗੀ: ਪ੍ਰਵਾਹ ਮੇਂ
ਜੈਸੇ ਵ ਦੁਖ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ॰ ਦਾ ਵਿਖੋ ਇਕ ਦੇਰੁ ਮਰੇ
ਈਹਾਂ ਜਨਮ ਤਿ ਮਰਣਹ ॰ ਹੀ ਰਹੇ ਸਦਾ ਅਸਿਧਤਿ: ਸੁਧਰੇ
ਨਾਨਕ ॰ ਕੁਝੁ ਆਸਰਾ ਭੀ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਸਥੰਭ: ਆਸਰਾ ਹੈ
੩ ਮਨਾ ਦਿ ਕਰੋ ਯਤਿ ਨਕਾਲ ਕਰੋ ਸ੍ਵਜਨਹ: ਸਜਣਾਂ ਦਾ ੧
੧ ਘੋਰ: ਯਭੜਾ ਹਤਿ: ਹਿੰਸਾ ਕਰੇ ਜਨਮ ॰ ਕਾ ਵਿਖਾ ਦੇ:
ਵਿਸੇਈ ਜਰਾਲ ॰ ਦੇਖਾ ੧੮ ਅਧਿਕਾਰ: ਅਗਯਾਨ ਮੇ
ਪ੍ਰਕਾਸ ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਮੰਤਿ: ਜਪਿਆ ਯਸੀਤ ॰ ਨਾਮ
ਭੈ ॰ ਕਰ ਕੇ ਭੀਤ: ਡਰੇ ਰਹਿਤ: ਗਹਿਣਾ ਦਸਨਹ: ਸੈਤਕ
ਵਾਹਰਿ ਕਾ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਰਣਿ ਜੋਰੀ: ਸਰਣਾਗਤਿ ਕੇ
ਪਾਲਣਹਾਰਾ ਖੇਮੰ: ਮੋਖਾ ਕਰੋਤਿ: ਕਰੇ ੧੯ ਕੈਸਾ ਹੈ ॰
ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਗਹੀਵਹ: ਅਗੋਚਰ ਭਜਿ: ਹੋਵੈ ਭਗਤਿ:
ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਦਾਨਿ ॰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਦਾਤਾਰ ਕੋਪ ਨਾਇਆ ਕੇ
ਸਕਰਾਨਕਿ: ਕੀਆ ੨੦ ॰ ਛੇਦਾ ਧਰਿਆ ਧਰੀਧਾਰਣਹ: ਆਸ
ਰੇ ਤੇਨ ਆਸਰਿਆਂ ਕੌ ਧਾਰਣਹਾਰਾ ਹੈ ਨਰਹਰਹ: ਨਰਹ
ਰੀਕਾ ਵਤੁ: ਜੀਵਾ ਦੀਨ ॰ ਕਾ ਦਾਮੋਦਰਹ: ਭਗਤ ਵਸੁਹੋ
ਇਕਾਰਿਦੈਮੇ: ਰਸੀਕੇ ਸਾਖਤੁ ਦਰ ਕੇ ਬੰਦਵਾਇਆ ਮੁਗਹ:
ਚੂਪਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਹਾ ਬਿਸਰਿਤਰ: ਮਨਾ ਦਿ ਕਰੋ
੨੧ ਸਮਰਥ: ਸਾਧਨਾਮੇ ਸੇਵਕਿ: ਸੇਵਕੀ ਹੈ ੨੨ ਛਰਹ:
ਅਨਿਕ ਰਿ ਪੋਖਣ ॰ ਪ੍ਰਸਟ ਕਰਣਾ ਨਿਤ ਕਾ ਬ੍ਰਿਸਮ:
ਸਥਾਨਾ ਛਾਦਨ: ਬਸਤ੍ਰਾ ਦੇਵਿਤ: ਦੇਤਾ ਹੈ ਸਿਜੇਤ: ਸ੍ਰਿਜ
ਦਾ ਹੈ ਜਨਮ ॰ ਕਿ ਸਕਰ ਕੇ ਚਤੁਰੁ ॰ ਹੈ ਚੇਤਨਹ: ਚੇਤਨ
ਮੰਦਿਰ ਤੁਤਿ: ਦਗਤਿ ਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦਹ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਹਰੇ ॰ ਜਪਇਣਾ ਕਚਨ ॰ ਜੋ ਹੈ ਜਗਤਿ ਵਰਤਾਦਾ
ਨ ॰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਪਰਾਪਰ ਯੇਣੁ: ਪਿਛਲੇ ਤੇ ਪਿਛਲਾ
ਵ੍ਰਿਚਤੇ: ਭੋਗਦੇ ਹੈ ਅਹੀਪਤਿ: ਰਾਜੇ ਮਾਰਤ ਲੋਕਹ: ਮਾ
ਤਲੋਕ ਮੇਂ ਵਾ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਲੋਕਾਂ ਨੂ ਨਾਨਕ ॰ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲੁ ੨੪
ਪਿਥਾ: ਗਹਿਤਾ ਜਸੁ: ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮਰਣ ॰ ਕਾ ਧਾਰ ਦੇਤ

ਰਹ:ਰਿਦੈਮੈਅੰਤਰਾਹੋਇਆਅਰੋਗੀ॰ਭੀਅਥੀਜੀਮਤਿ:ਨਾਜੀਮ
ਭੋਗਵਾਧਿਬਾ:ਪੀੜ੍ਹਾਕੋਭੀਮਾਨਤੇਹੈਅਗੋਬਿੰਦ॰ਕ੍ਰੀਅਜੋਸ॰
ਕੇਅਰਿਦੈਤਰਹ:ਰਿਦੈਅੰਦਰਾਮਹਾਰੋਗੀ॰ਭੀਹੋਵੈਮਾਨਤੇ
ਹੋਆਰੋਗੀਆਥੀ॰ਜੋਸਕਰਕੇ॥ ੨੫।ਰਮਣਿ:ਕਰਣਾਵ ਜਪ
ਣਾਸ॰ਭੁਗਾਧਾਰਣਾ॰ਕਾ।੫ਦ੍ਰਿੜ:ਪੀਵਤਾ॥੨੫।ਸੀਤ:
ਸੀਤਹੋਅਮਿਰਸ:ਮਿਤ੍ਰਾਵਾਨਕ॰ਓਮਿਤ੍ਰ ਤਾਂਪ੍ਰਕਾਰੇਣ:
ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ:ਲੋਕਰਾਹੋਇ:ਹੋਵੈ॥ਭੂਪ:ਜਮੀਪਾਨਤੇਜਣਤੇ:
।ਇਸਾਥਿਤਾਤੇਨਿੰਦਕ॰ਜੋਹੈਸੋਆਮਾਦਯ:ਹਥਿਆਰ
ਲੋਕਰਾਹੋਵੈਜਮੀਪਾਇਸਾਥਿਤਾ॥੨੭।ਭਦ੍ਵਿਤ:ਹੁੰਦਾ
ਪਿਛੋ ਦੇਮਾਤ੍ਰਲੋਕਮੋਅਕ੍ਰਿਗਣਹਿ:ਅਧ ਦੇਪਤਾਲਮੋ।
ਭੁਦਿਤ:ਓਤੇਅਗੇਵਸ੍ਵਰਗਣਦੇਲੋਕਾਮੋਂ॥ਦੁਖਨਹ:ਦੁਖ
ਸੁਖਵਾਸਨਹ:ਸੁਖਕੇਪਾਤ੍ਰਹੈਵ ਸੁਖਰੂਪਹੈਤੇਵਾਸਨਾਹੀ
੨੮।ਜੋਨ॰ਹੋਸੂਰ॰ਮੋ।ਪਰਿਕ੍ਰਮੇਨਾਕੋਹਥੀਆਰੂਚਾ
ਹੀਏਤੇਕਹੇਹੋਸਨਾਹਿ: ਸੀਜੋਦ੍ਰਾਤਨਿ॰ਮੈਪਾਹਰੀਹੈ।
।ਨਿਮਿਤਹ॰ਭੂਪੀਆਮਾਦ੍ਯਹ:ਹਥਿਆਰਧਾਰਣਾਵੇਾਰ
ਮਣਿ:ਕਰਣੇ ਵ ਜਪਣੇ॥ਓਟ:ਸਰਣਾ॥ਸਬਦ॰ਦੀਏਵੀ
ਹੈਅਕਰਿ:ਹਥਿਵਿਖੇ॥ਚਰਮਣਾਹ:ਢਾਲਹੈਆਭੂਤ੍ਰ:
ਅਸਵਾਰ ਵ ਇਸਥਿਤਹੋਏ॥ਅਸ੍ਵ:ਘੋੜੇਸਵਦਰੂਪੀ
ਰਥ॰ਮਨਰੂਪੀਆਨਾਰਗਹ:ਹਾਥੀਨਿਧਨਾਸਨਰੂਪਹਿ।
ਆਰਗਹ:ਰਸਤਾਭਗਤੀ ਵ ਸਰੂਪਕੋ॥ਸੈਨਾ॰ਸੈਨਾਂਪ੍ਰ
ਪੀਤੇ:ਧਿਆਵਤੇਹੈਅਬਿਸਤ:ਵਿਸਰੂਪ ਵ ਸਮੂਹਾਤ
ਸਕਰਹ!ਚੋਰਕਾਆਦਿਕਾ॥੨੯।ਛੁਡਾਇਆਂਦਤੋਂਜੋਸੋ।
ਤਤਹ:ਤੈਜੇਹੀਅਕੂਟੈਧਮੋਹਮਿਥਿਆਹੈਅਰਗਚਿ:ਰਚੇਹੈ
ਦੁਰਮਤਿਹ: ਦੁਰਮਤੀਏਨਾਮਹ॰ਉਪਰਿਧਾ।੩੦।
ਛੇਦਾਨਚ:ਨਹੀਨਿਰਮਾਵੀਦਿਆਮੋਂਅਨਿਧਾਨ:ਚਤ੍ਰ
ਭੁਣਕ੍ਰ:ਗੁਣਾਵਾਲਾਭੀਨਹੀ॥ਤਨ॰ਰੂਪੀਸੋਨਹੀ।
ਕਠ॰ਸੀਦ੍ਰਾਚੇਚਲੁ॰ਦਿਵ:ਪ੍ਰਭੂਮੋ॥[illegible]ਤਰੂ॰ਜੋਰਾ
ਮੋਚਾਤਰਹ॰ਗਿਆਨੋਮੋਂਭਾਗ॰ਦੋ॥ਉਦਿਸ॰ਕ
ਰਕੇ ਵ ਉਦੇਹੋਣਕਰਾਇਆਧੀ: ਲਧਦੀਹੈਆਇਆ:

ਕ੍ਰਿਪਾਸੀਰਿ॰ਕਰਾਖਲ: ਮੂਰਖਾਪੰਡਿਤਹ: ਪੰਡਿਤਹੋਵੈਂ॥੩੧॥
ਛੈਦਾਕਿਨਿਵਿਖੈਰਾਮਨਾਮਮਾਲਾਰਮਣੀਅ: ਸੁੰਦਰਹਸਤਊਚ:
ਗੁਪਤੀਪ੍ਰੇਮ॰ਰੂਪਿਆਧਾਰਣੀ: ਧਾਰੀਹੈ ਜੀਹ: ਜੀਭਕਹਿ
ਕਹਿਆਉਤਮਜਲੋਕ: ਹਰੀਕਾਨਾਮੁਹੈ ਵ ਜੋਹਰੀਹੈ ਅਨਦਿਨੀ:
ਅਨਦਿਨੀਜੋਮਾਇਆਹੈਤਿਸਤੇ॥੩੨॥ਸਹੀਦ੍ਰਿਸ: ਜੀਣਹੈ।
ਭ੍ਰਸਟਦ੍ਰਿਹ: ਭ੍ਰਿਸਟਹੈ ਰੂਕਰਹ: ਕੁਤੇਦਤਲੋਭੀਹੈ ਵ ਰੂਕ
ਰਮੈਂਗੁਣਹੈਸੁਆਮੀਕਾਂਦਰਛੋਡਤਨਹੀ ਸੂਕਰਹ॰ਦਤਪਰ
ਨਿੰਦਾਰੂਪੀਮਲੂਖਾਤਾਹੈਤੇਗੁਣਏਹੁਹੈਮਲਖਾਇਕਾਰਿਖੰ
ਹਠਕਰੈਹੈ ਗਰਧਬਹ: ਗਧੇਵਤਕੀਚਹੈਤੇਗੁਣਪਤੀ
ਕਾਭਾਰਉਠਾਇਕਰਿਪੇਟਉਰੇਪਰੇਤੇਭਰਤਾਹੈ ਕਾਕਹ: ਕਾ
ਗੁਦਤਪਾਪਾਕਰਿਕਾਲਾਹੈਤੇਗੁਣਏਹੁਜਹਾਜਮੈਪੁਤ੍ਰੀਕੋਰਸ
ਤਾਦਾਜਿਦਾਹੈ ਸਰਪ॰ਵਤਪਿਨਾਕਾਰਜਤੇਪਰਕੋਦੁਖਤ
ਕਰਤਾਹੈਤੇਗੁਣਏਹੁ ਸਪਤਗੁਰਾਂਕੀਮਾਨਤਾਹੈਇਕੋਅਰਥ
ਮੈਂ ਸਰਪਨਾ ਕਨਾਕਰਨਾਏਕਮੈ ਨਹ ਨਿਆਰਾਕਰੋ ਇਨਪਾਂਚੋਕੇ
ਤ੍ਰਿਮਿਹੈਓਹੁਖਲਹ ਵ ਇਨਤੇਨਹੀਤੁਲਿਓਖਲਹਾ॥੩੩॥ਭਜ
ਨ: ਭਜਨੁਕਰੋ ਨਿਦਧੀ: ਰਿਦੇਵਿਖੇ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤਿ: ਦੇਖਦੇਜ
ਮਦੂਤ ਵ ਜਮਦੂਤਨੂਓਹੁ॥੩੪॥ਨਚ: ਨਹੀ ਧਨਿ: ਧਨੁਤਾ
ਰੂਪੰ: ਸੁੰਦਰਰੂਪਾ ਰਾਜਨਹ: ਰਾਜਨਾ ਭੋਜਨਿ: ਚਾਵਲਾਦਿਆਬਿ
ਜਨੀ: ਸਾਲੁਨੇਅਰੁਮੇਵਿਆਦਿਆ ਸ੍ਵਛ: ਸੁੰਦਰ ਅੰਬਰਹ: ਬਸ
ਤ੍ਰਾਨਾ ਬਨਿਤਾ॰ਕਾਪੁਤ੍ਰੀਵਿ: ਚਤੁਰਹੈਨਾਹੈ ਚਤੁਰ॰ਜੋਹੁਸਿਆਚੰਚ
ਲਹ: ਚੰਚਲਾਵਿਵਹਾਰੇਮੈਂ ਪ੍ਰਸ ਦੁਰਲਭਕੀਹਿਆ ਉਤ੍ਰਾ ਦੁਰਲ
ਭ: ਕਠਨਲਭਦਾਹੈ ਨਾਮਹ: ਨਾਮਹੈ ਲਬਧੀ: ਲਬਦਾਹੈ ਸੀਰ॰
ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ॰ਕੀਹੈਦੈਤਾਂ॥੩੫॥ਜਤਕਤਹ: ਜਹਾਂਕਹਾਂ ਤਤਹ:
ਤਹਾਂਤਹਾਂ ਦ੍ਰਿਸਟੀ: ਦ੍ਰਿਸਆਵਤਾਹੈ ਲੋਕਹ: ਲੋਕਾਂਮੈ ਰਮਣ:
ਰਮਿਆਹੈ ਲੇਪੁ: ਵਿਖੈਛੇਪ: ਕਲਿਕਾਲਲਿਪਤੇ: ਲਿਪਾਇਮਾਨ
ਨਹੋਇਆ॥੩੬॥ਬਿਖਿਆ: ਵਿਖਿਆ ਭਯਜਤਿ: ਹੋਤੀਹੈ ਕ੍ਰਿਤੰ॰ਕਰਕੋਟੀ
ਤੇਤ: ਭੀਤਰਹਿਤੇਹੈਜੋ ਨਾਨਕੰ ਜਧੂਹੋਇਆ॥੩੭॥ਸੀਲ॰ਦੇਹੇਵਲਾ
ਹੈ ਅਮਮੰ: ਮੇਰੇਕੋਸੀਲ: ਸੀਤਲਤਾਦੇਵੈ ... ਜੋਸਰਬ॰ਵਿਖੇ
ਸੀਲ: ਸੀਤਲਤਾਹੈ ਜੋਮਮੰ: ਮੇਰਾਹੀਸੀਤਲਤਾਹੈ ਵ ਸੀਲਸੁਭਾ
ਵਲੇਪ: ਬਿਖਿਆਰੂਪੀਛੇਪ: ਕਲਿਕਾਲਿਪਤੇ: ਨਹੀਲਗਦਾ॥੩੮॥
ਗੁਤੇਣ: ਭੁਤਿਅਗਰਪੇਹੁਦੀਨਾ ਜਾਧਮਦਨਹ: ਸਾਧਨਾਸਹਿਤਸਿਦ੍ਰਜਨ

੩੯ ਪੀਠਕਾ ਸਜਨਾਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਹੇ ਹੈਂ ਖਟ ਲਖਣ ਕਰਾਂ ਨਮਿ: ਨਾਮ
ਕਰਕੇ ਪੂਰਨਹ: ਪੂਰਨ ਕਾ ਸੁਖੰ ॥ ਏ ਜੋ ਕਰ ਕੇ ਸੁਣਿਆ ॥ ਇਸ ਜੋ ਕਰ
ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵੇ ਤਹ: ਦ੍ਰਿੜ ਜ ਕਰਤਿ ਆਗੇ ਹੈ ਕੀਰਤਨਿ ॥ ਇਸ ਕ
ਰ ਕੇ ਅਲੇਪ: ਅਲੇਪ ਹੈ ਜਾਤੇ ਕੈ ਜੋ ਜੈ ਸੋ ਉਪਦੇਸਿ: ਉਪ
ਦੇਸ ਕਹੇ ਭਗਵੰਤ ॥ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕੀ ਭਾਵਨੀ: ਸਰਧਾ ਇਸ ਜੋ ਕਰ
ਸਮ ॥ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਸਤ੍ਰ ॥ ਕੋ ਸੋਤਿ: ਸੁਣਿ ਕੇ ਸਦਣੇ: ਕੇ ਨਾ ਕਰ ॥ ਏ
ਜੋ ਕਰਿ ਆਪੁ: ਆਪ ਭਾਵਾ ਰਿਦੈ ਕਹ: ਪੂਰੀ ਮਾਨੇ ਆਪ ਕੋ ਘਟ:
ਛਿਆ ਨਾਨਕ ॥ ਤਾਂ ਕਾ ॥੪੦॥ ਪੀਠਕਾ ਸੋਹਸਤਿ ਕਾ ਦੁਖ ਦਰ ਦ
ਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਅਜਾ: ਬਕਰੀਆਂ ਭੇਰੀਤ: ਖਾਵੈ ਬਸਿ ਤੇ: ਬਸ ਜੋ ਕੇ
ਹਰਹ: ਜੋਰ ਦੇਜੈ ਜੇ ਤਿਸ ਦਾ ਭੇਕਾਰਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਵਿਅਰਥ ਜਾ
ਇਹੋ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰ ਸਾਖੀ ਅਕਬਰ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਬੀਰਬਲ ਕੋਲ
ਚਨੇ ਦਾ ਸਤੇ ਬਕਰੀਆਂ ਦੇਈਆਂ ਸੀਸ ਪਰ ਨਿ ਜਿਮੀ ਦਾਰਾਂ
ਤਰ: ਤੈ ਸੋ ਗਤੇ: ਗਤੀ ਹੈ ਸੀਸਾਰਹ: ਸੀਸਾਰ ਦੀ ਨਾਨਕ ॥ ਕ
ਬੀ ਬਿਆਪਤਿ: ਬਿਆਪਤਾ ਹੈ ॥੪੧॥ ਛਿਦ੍ਰ: ਦੋਸ ਬਿਘਨ:
ਬਿਘਨ ਕਰਕ ਪਰਕਾਰ ਜਸੋ ਅਪ੍ਰਾਧੀ: ਪਾਪਾਨੂ ਮਲਿ: ਰਾਗਦ੍ਵੇਖ
ਰੂਪਾ ਅਪਮਾਨਿ: ਅਨਾਦਰੁ ਮਦ: ਹੰਕਾਰ ਮਾਯਾ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕ
ਰ ॥ ਮ੍ਰਿਤ ਜਨਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭ੍ਰਮੰਤਿ: ਭ੍ਰਮਦਾ ਹੈ ਨਰਕਹ: ਨਰਕੋਂ
ਉਪਾਵ: ਉਪਾਵੰ ਕਰਕੇ ਜਪੰਤਿ: ਜਪੁ ਕਰਾ ॥੪੨॥ ਤਰਣ: ਤਰਣਾ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੀਲ ॥ ਸੁਭਾਵ ਦਾਨ ॥ ਅਨਾਦੀ ਆਸ ॥ ਪਰਨਾਮ
ਰਥ: ਪਦਾਰਥਾ ਆਲ: ਧਾਰਿਆ ਹਹ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਜਾਚੰਤਿ: ਜਾ
ਚਦੇ ਨਾ ਜਾਚਿਕਹ: ਜਾਚਕਾ ॥੪੩॥ ਦੁਰਗਮ: ਕਠਨ ਗਦਨਾ
ਸਥਾਨ: ਗਿਰਪਬਨਾਦਿ ਛਿਦਾ ਦੂਰ ਬਚਨ ਤੇ ਭ੍ਰਮਾ ਭੇਦ ॥ ਨਸ
ਹੋਇ ਪ੍ਰਸਨਿ: ਚੁਗਣਾ ਸੁਰਜਨ: ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਹਰਖੰ ॥ ਤੇ ਭੇ ॥
ਜਾਹੇ ਖੀਣੰਤ: ਖੀਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੈ ॥ ਦਾਇਕਾ ਅਟਵੀਜਿ: ਸੀ
ਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨ ਹੈ ਧਾਮਿ: ਧਾਮੁ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਪੀਠਕਾ ਏਹੁ ਧਰਮ
ਕੇ ਲਖਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ॥ ਕੀ ਮਾਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥੪੪॥
ਹੇ ॥ ਮੋਹੁ: ਬਲਨਾ: ਬਲਵਾਨਾ ਮਰਦਹ: ਮਰਦਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਿ
ਮੋਹਨਹ: ਬਿਜੇ ਸੁਕਰ ਮੋਹਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥੪੫॥ ਹੇ ਕਾਮੰ: ਕਾਮਾ ਬਿ
ਸ੍ਰਮੰ ॥ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ॥ ਸੋ ਗਾਮੰ: ਗਮਨ ਹੈ ਤੇਰਾ ਬਿਦਾਰ
ਣਹ: ਨਸਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਇ ਪ੍ਰ ॥ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਵਿਤ: ਵਿਕ
ਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਚਿਚਲ ॥ ਹੈ ਊਚਾ ॥ ਨੀਚਾ ਸੋ ਵ ਊਚਾ ਨੀਚਾ ਸੋ ॥
ਜਮਾਵਣਹ: ਜਮਾਵਦਾ ਹੈ ਵ ਜਮਾਯਾ ਹੋਤ ਦ: ਤੇਰੇ ਭੈ ਕੋ ਬਿ

ਮੰਤ੍ਰ: ਨਮਦਾਸਤੋ ਸਿਰਾਮ: ਸਿਰਾਕਰਾ ੬ ਧਾਕਲ: ਕਲਾਕੋ ਕਦੇਖ:
ਕੱਦੇਖੀ ਕਰੁਣਾ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਪਰਜਤੇ: ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਤੈਨਾ ਧਿਖ੍ਯਾਂ
ਤ: ਧਿਖਈ ਜੀਵ: ਜੀਵ ਕੋ ਵਸਿ: ਵਸੀਕਾਰ ਕਰੋਤਿ: ਕਹਿਆ
ਹੈ ਨਿਰਤਿ: ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀ ਕਰਦੇ ਨੇ ਜਸ: ਜੈ ਸੋ ਸਾਸਨ ਕਰਾ ਤ੍ਰ
ਤ: ਤਾੜਨਾ ਸਿਰੋ: ਸਿਰਾਕਰਾ ਅਧਮੰ: ਹੇ ਨੀਚ ਦਾ ਨੀਚ ਹੋਤੇ ਹੈ
ਦੀਨ: ਦੀਨਕੋ ਕਰੋਤਿ: ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਬੀ ਕਰੋਦ ਤੇਕ
ਲੋ ੬੭ ਲਿਪਟ: ਚਮਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਸਿਰੰ ਨਾਲ ਵਾ ਸਾਸੀ ਸੰਪਦਾਇ
ਚੋ ਸਿਰਮੋਰਹ: ਸਿਰੋਮਣਿ ਦੇ ਵਾ ਸਿਰੋਮਣਿ ਹੈ ਤ੍ਰਾਬਨਾਰੀ ਨੇਤ੍ਰ
ਰੀਆ ਕਲੋਲਤੇ: ਛਿਦ੍ਰ ਧੀਦਰੂਪੀ ਕਲੋਲ ਕਰੇ ਜੋ ਵਾਡੇ ਲਤੇ ਦੇ
ਸਾਂਮੈ ਨੀਚੰ ਨਹੀਂ ਤ੍ਰ: ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਕਰਣੇ ਕਰੋਤਿ: ਮਿਤ੍ਰ ਤੋਇ
ਸਕੋ ਜੋ ਠਗੇ ਇਹੁ ਨ ਕਰਣਾ ਸੀ ਜੋ ਕੀਤਾ ਅਖਾਦ ਖਾਦੇ: ਜੋ ਬਾ
ਧਦਾ ਸੈਂ ਠਗੀ ਕਰੀ ਇਹੁ ਅਭਖ ਕੋ ਭਖਿਆ ਹੈ ਅਸਾੜੇ ਸਾਤ੍ਰੇ:
ਜੋ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਲਜ ਨਾਕਰੀ ਠਗ ਖਾਦਾ ਇਹੁ ਨ ਸਾਜਣਾ ਸੀ
ਸੋ ਸਾਜੇ ਆਜਸ ਮਜਸਾ: ਸ੍ਰੀ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਜਸਾ: ਆਤ੍ਰ
ਤ ਹੈ ਚਾਤੇ ਲੋਭਤੇ ਤ੍ਰਾਹਿ: ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਸਰਣਿ ਹੋ ਧਾਰੀ ਧ
ਤ: ਬਿਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕਹੇ ਨਰਹਰਹ: ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪਾ ੬੮।
ਪਾਪਾਤਮਹ: ਪਾਪਰੂਪਾ ਸਿਤ੍ਰ: ਪ੍ਰਤਖ ਨਰੂ ਵ ਸਤਾਏ ਗੁਣ੍ਹਾ
ਸਤ੍ਰ: ਪ੍ਰਤਖ ਨਰੂ ਵ ਕੰਮਾ ਦੀਆਂ ਆਦਿਤ ਜਾਦਤੇ: ਜਮ੍ਰੇ ਮਰਦੇ
ਹੀ ਭ੍ਰਮੰ ਕਰਕੋ ਭਯਾਨ: ਕਾ ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜ੍ਹ ਦਿਸਾਂ ਰੂ
ਧੀ ਰਮਣੇ: ਰਮਦਾ ਹੈ ਧੀਕਟ: ਕਠਨ ਰੋਗ ਹਾਹ: ਰੋਗ ਹੋਇ
ਸਕਾ ਵੈਦ੍ਰ: ਵੈਦ ਹੋਇ ਕ੍ਰਾ ਮਾਰਾਧਿ । ਹੇ ਨ੍ਰੂ ੬੯ ਧਬਿਨਤੀ
ਕਹੈ ਅਣਾ ਜਗਦਾ: ਜਗਤਾ ਕਰਣਾ ਸੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪਾ ਸਰਹਿੰ
ਆਇ ਕੋ ਪਾਲਣਾ ਸਦਾ: ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਮਸਥ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਸਮਏ ।
ਧੀਣੇ: ਦੂਖ ਕੇ ਸਮਏ ਸਿਮਰਤੇ: ਸਿਮਰਾ ਸੈ ੭੦ ਸਰਣੇ:
ਸਰਣੇ ਲਈ ਇਓ ਰਮਣੇ: ਗਾਵੀਏ ਸਿਰੋਣ: ਸਿਰਸੈਂਤਰ
ਣੇ: ਤਰੀਦਾ ਹੈ ਭ੍ਰੋ । ਸੀਜਾਬਾ ੭੧ ੧ ਪਠਿਕਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
ਜੀ ਲਹੌਰ ਚਲੇ ਸੇ ਮਾਤਾ ਗੀਰਾ ਜੀ ਕਹਣਾ ਹਮਾਰੀ ਅਰੂ ਸਾਹਬ
ਜਾਦੇ ਕੀ ਰਖ ਜਾ ਕੈ ਸੋ ਹੈ ਵੈਰੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਕਵਚੁ ਕਹਿਆ ਦਿ
ਤਾ ਰਖਦਾ ਸਤੋ ਰਖਿਆ । ਕਰੇਗੋ ਆਤਮ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਕੀ ਧਨ੍ਹ
ਰੋਕਤ੍ਰ ਸਰਬ । ਸੰਪਦਾ ਕੀ ਦਜਾਲ ਹਾ ਦਿਆਲਾਵ੍ਰੇ । ਸ੍ਰੀ
ਸਾਰ ਕੋ ਬਿਨਾਸਨਹ: ਨਮਸਕਰੋ ਵਛਲ: ਪਿਆਰੇ ਅਚੁਤ:
ਆਰਭਿਤ੍ਰਾ ਪਰਾ ਪਠਿਕਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰ ... ਜੋ ਸਮੁਦ੍ਰ

ਭਾਵਜੋਜਨਊਚਾਲੋਕਕਹੈਜੋਕੋਜੇਖਣਹਾਰੇਹੈਂਤੇਕਹੇਹੈਂਜੇਨ:ਜਿਸਕੀ
ਕਲਾਂ੦ਕਰਯਕਾਸ੮੦ਸੈਂਆਵੇਸਟ:ਏਤੇਰੂਪੀਨਰਖਿਆਹੈ।ਜੋਤਿ:
ਪ੍ਰਕਾਸਦੇਨੇ।ਸਾਸਿ:ਸਾਸਕਰਾ।ਧਾਰਣੈ:ਧਾਰਿਆਹੈ।ਨਹਛੇਦੰਤ:
ਨਾਛਿਜਦਾਭੁਜਾ।ਰੋਗਣਹਿ:ਅਗਨੀਕਰਾ।ਤੇਨ:ਤਿਸਦੀਕਲਾ੦
ਕਰਕੇ।ਸਰੋਵਰਿ:ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ।ਛਿਜੀਤਿ:ਛਿਜਦਾ।ਤੇਜਣਹਿ:ਸਮੁ
ਦ੍ਰਦਾ।ਪਤ੍ਰਾਗੁਸਾਂਈ:ਈਸ੍ਵਰਾ।ਗਾਰਿਜ:ਧਰਤਾ।ਸਿਮਰਣੈ:ਸਿਮ
ਰਦਾਹੈ।ਨਾਸਿਮਰਦੇਨੇ।ਜੀਵਣਹਿ:ਜੀਵਿਤਵਜੀਵਾ।ਲਯਧੀ:
ਲਯਧਾਹੈ।ਭਗਤਣਹ:ਭਗਤੀ।ਪ੍ਰ੪ਪਠਿਕਾਹਰਿਕੀਕ੍ਰਿਪਾਕ
ਰਕੇ।ਅਸਕਿ:ਮਛਰਜੀਵਵਤ੍ਰਜੋਹੈਜਰਮਾ।ਸੂ।ਭਗਤਿਤ:ਭੇਕਤ
ਹੈ।ਸੋਲਿ:ਗਿਰਹਿਕਾਰਭੂਪ੍ਰ।ਕਰਦਮੈ:ਚਿੱਕੜਸੋਹਰੂਪੀ।ਤ
ਰੰਤ:ਤਰਦੀਹੈ।ਪਥਿਲਕਹ:ਕੀੜੀਵਤਤੁਛਰੂਪੀ।ਸਾਰਗਿ੦
ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ।ਜਲਪੀਤ:ਜਲਪਤੇਹੈਂ।ਪਿੰਗੀ:ਪਿੰਗਲੇਸਾਧਨਾ।ਤੇ
ਗਹਤਾ।ਤੈਮ:ਜੋਹੈਅੰਧਕਾਰਅਗਿਆਨਰੂਪੀਤਿਸਮੈਪ੍ਰਕਾਸ੦ਗਿ
ਆਨਰੂਪੀਹੋਇਆ।ਸਿਗੇਣ:ਸਿਗਕਰਾ।ਪਪਜਬ:ਜੈਸੇਅਮਰ:
ਹੁਕਮਾ।ਅਵਧ:ਹਥਿਆਰਾ।ਏਸਨਹ:ਭਾਵਹੈ।ਪ੯।ਪਠਿਕਾਸ
ਰਣਰੂਪਕੈਕਹੈਂ।ਸਿਆਮ੦ਰਗਹੇ।ਨੇਤ:ਨਾਇਤੀ।ਊਚਮੂਚ:
ਊਚੇਤੇਊਚਾਹੈ।ਬਖੀਤਿ:ਜਾਣਦੇਨੇ।ਪ੧।ਛੋਦਾ।ਉਦਿਆਨੰ੦ਸੰ
ਸਾਰਰੂਪੀਸੈਘਸਣੈ:ਘਸਣਾ।ਪਠਿਕਾਸੇਉਹਾਂ।ਬਨਪਸੂਹੋਰਹੇ
ਈਹਾਂ।ਜਨਬੰਧਹੈ।ਮਨ:੦ਜੋਲੋਭੀਹੈਂ।ਜਿਆਲ:ਗਿੱਦੜਜੇ
ਆਲਸੀਹੈਂ।ਬਹ:ਭਾਦੇਜੋਧਿਧਿਆਂਦਾਕਾਰਉਤ੍ਰਾਵੇ।ਮਨ੦ਰੂ
ਪੀ।ਮੋਹ੦ਅਗਮਾਨਰੂਪੀ।ਮਦਰਿ:ਮਦਰਾ।ਹੈ।ਪੰਚ੦ਕਾਮਾਦਿ
ਛੋਦਾ।ਮੋਹਿਦੀਹੀਤ:ਹਿਤਕਰਕਰਕੇਭੈ੦ਸੰਸਾਰਸੈ।ਭਰਮ੦ਕਰਕੇ
ਭ੍ਰਮਣਿ:ਭ੍ਰਮਦਾਹੈ।ਅਠਿ:ਹੇਗਤਾਰੂਪੀ।ਤੀਖਣ੦ਫਸਾਵਣੈਸੈ
ਕਠਿਨਹਾਕਰਨਵਣਸੈਂ।ਪਾਵਕ੦ਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀ।ਤੋਅ:ਪਾਣੀ
ਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀ।ਘੋਰਿ:ਭਿਆਨਕਾ।ਤੀਰ:ਕਨਾਰਾ।ਕ੍ਰਿਪਾ੦ਕ
ਰਕੇ।ਪ੮।ਕੈਭਤ:ਕਰੋ।ਪ੮।ਸਿਆਮਲਿ:ਕਾਲਾ।ਰਿਗਾ।ਮਧੁਰ੦
ਮਧੁਰਾਤਨਵਾਲਾ।ਮਾਨਖਾਂ੦ਹੈਤਸਦੋ।ਭਸਿ੦ਸੈ।ਵੈਰਣਹ:ਵੈ
ਰਹੈ।ਤਿਨਕਾਨਿਵਿਤ:ਨਿਵਣਾ।ਹੋਵਤਿ:ਹੁੰਦਾਹੈ।ਚੇਤਨੀ:ਚੇਤ
ਨਰਹੇ।ਵਾਸਿਆਮ:ਸੁੰਦ੍ਰਹੈ।ਮਧੁਰ:ਮੀਠੀਧੁਨੀਹੈ।ਜਿਸਦੀ।
ਮਾਨਖਾਂ:ਐਸਾਮਾਨੁਖਹਰੀਹੈ।ਧੀਠਕਾਜੋਤਿਸਕੋਰਿਦੇਸੈਧ
ਹੈਤਿਸਕੋ।ਵੈਰਣਹ:ਵੈਰਨਹੀ।ਅਨਿਦਿਤ:ਜੋਤਿਨਾ।ਅਰਗੋਨਿ
ਵਦੇਨੇਤਿਨਕੋ੦ਮਿਥਿਆ।ਜੋਸਾਰਾ।ਤਿਨਸਿਤਾਕਜੋਚੇਤਨੀ:ਜੋਦੈ
ਤਰੀਹੈ।ਵੇ।੯੦।ਕਾਲਕੇਨਿਆ:ਧ੍ਰਿਧਤਾ।ਅਨਿਤ:ਝੂਠੀ

ਮਧੁਹ: ਸਭੂਪਾ।੬੧।ਰਸਗੇ: ਰਸਲੈਣਵਾਲੀਆ ਅਧਰ: ਮਿਠੇਰਸਾ।
ਤੁਰੀ: ਤੈਨੂੰ ਮਤਹਤ: ਮਤਬੋਲਣੇਵਾਲੇ ਹਤੁਹੈ ਤੂੰ ਆਖਾਂਦੀ: ਸ਼੍ਰਿਗ
ਝੂਕਰਨਹਾਰੀਆ ਅਵਰਤ: ਨਹੀਵਰਤਦੀਵਾ ਆਇਵਰਤ ਵਾਮ
ਵਰੀਹੋਈਹੈਂ ਇਥਹ: ਏਨਾਵਲੋ,ਵ ਏਦਰਾ ਅਛੂਹਣਹ! ਅਛੂ
ਰਾਵਲੋ ਵਾ ਅਛਰਾਵਿਖੋ ਪ੍ਰਸਿਨ ਕੌਨ ਅਛਰਾਮੈ ਆਵਦਾ।੬੨।ਬਲਵਿ
ਤੁ ਬਲਾਤਕਾਰਣਹ: ਬਲਵਾਨਾਂ ਵਿਖੈ ਬਲਕਾਰ ਹੈਂ ਸਮਾ
ਨੈ: ਤੁਛੁਹੈਂ ਤਸਤੇ ਪਪਿਲਕਾ ਜੋ ਹੈ ਕੀਮੂਤਾ ਕਬਾਰਸਟੇ:
ਬਨ੍ਹਹੈਂ ਸਿਮਰਣੰ ਕੁਰੋ ਤੁਰੀ: ਤੂੰ ਧੀਨੇ: ਧੀਨਹੈਂ ਆਰੰ
ਤੇਰੇਕੋ।੬੩।ਪੀਠਕਾਕੇਸਾਹੈ ਹਰੀ ਮੇਰੇ: ਬਤਾਕਰੋ ਸਹ
ਕੈਤ: ਮਹਕਤਿਆਨੂੰ ਵ ਸੁਕਿਆਨੂੰ ਹਰੀਅੰ: ਹਰੇਕਰੋਹੈਂ।
ਤਰੀਅੰ: ਤਾਰੇਹੈਂ ਅੰਧਕਾਰੰ ਅਗਿਆਨਰੂਪੀ ਮੈਂ ਉਜਾ
ਰ: ਪ੍ਰਕਾਸੁਕਰੋ ਨਾਨਕੰ ਜਬਾ।੬੪।ਬ੍ਰਹਮਣਹ: ਬ੍ਰਹਮਣ
ਦੇ ਕਰਮ: ਸਾਧਨੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਿਜ ਆਤਮ: ਸਰੀਰਸੇ ਰਤ: ਪ੍ਰੀ
ਤਕਰਕੇ ਗਹ: ਗ੍ਰਹਣਕਰੋ ਤੇ ਨਰ: ਤੇ ਦਿਜਾਦਿ ਨਰਾ।੬੫।
ਹਿਰਣਿ: ਚੁਰਾਦੇ ਅਘਿਘਨੰ ਪਰਕਾਰਜ ਮੈਂ ਉਚਰਣੰ ਜੇਵ
ਦੇਨਾ ਜੀ ਅਕਹ: ਜੀਵਕਾ ਵ ਸਤੇ ਲਉ ਲਈ: ਲਈ ਲਈ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਦਾਰਥਾਨੂੰ ਵ ਲਊ ਲਊ: ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ ਧੀਨ ਵਸਤੇ
ਆਤਿਪਤਿ: ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਅਨੇਕ ਮਏ: ਮਾਯਾ ਕਰਾ ਸੰ
ਦੂਸਾ।੬੬।ਅੰਤੇ: ਅੰਤਿ ਸਮੇਵ: ਸੀ ਏਵ: ਭੁਲੀ ਤਰ ਸਿੰਨ੍ਹੋ
ਕਰਾ ਚਰਣੰ ਮੋ ਭੋਂ ਸੰਸਾਰ।ਸੰਗਿਮ: ਸੰਗਕਰਾ ਨਹ:
ਨਹੀ ਸੰਸਾਰਹ: ਸੰਸਾ।੬੭।੧੯ਗਾਥਾਮ: ਪ੍ਰਾਚੀਨਕਾ
ਉਸੀਧਰਮ ਦ੍ਰਿਤਿ ਨੇ ਕਹਾ ਕਵ ਹੋਰ ਉਪਦੇਸ ਕਹੀਏ ਜੀਵਸ
ਹਿਸੇ ਮਰਬਾਰੋਕਹੈਂ ਗਾਥਾ: ਕਥਾ ਵਾ ਗੀਥ ਏਹਾ ਕਰਿਪੂਰ:
ਵਪੂਰਾ ਸੁਗੰਧ ੰ ਅਤ੍ਰਾਦੇ ਪਰਸੰ ਕਰਾਵੇਹ: ਦੋਹਿਨਾ।
ਮਲੀਣਿ: ਮਲਣ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕੇਸਾ ਹੈ ਏਹੁ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜਾ।ਮਿੰਜ
ਵ ਧੀਰਜਾ ਅਥ! ਇਸਤੇ ਅਨੇਤ੍ਰਾ ਗਰਬੇਣ! ਗਰਬੁਵਾ
ਹੈਂ।੬੮।੧।ਪ੍ਰਮਾਣੇ: ਪ੍ਰਮਾਣਾ ਪ੍ਰਜਿਤ: ਜੈਸਾ ਅਕਾਸੰ ਕੋ।
ਲੋ ਅ: ਲੋਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋ ਦੀਪ • ਪ੍ਰਰਠੀਦੇ ਸਿਖੰਡਣਹ:
ਸਹਿਤ ਖੰਡਾਦੇ ਗਛੇਣ: ਫਿਰਆਦੇ ਬਾਰੇਣ। [illegible]ਹੈਮੈਂ।

ਨਾਨਕ॰ ਤੌਭੀਅਜਿਧਤੇ: ਮੁਕਤੀਨ ਜਾਣੋ: ਜਾਣਦੇਹੈਂ ਹੋਵਤੋ! ਹੋਤਾਹੈ
ਦ੍ਰਿਸਟੇਣ: ਜੋਸੰਸਾਰਹੈ ਕੀਰਤ॰ ਹਰਕੀ ਚਲਿਬੋ: ਚਲਤਾਹੈ ਅਭੁ
ਤ੍ਰਿਤ: ਕਹਿਤੇਹੈ ਜੋਗੇਣ: ਜੋਗਕਰਕੇ ੩ ਮਾਯਾਂ॰ ਕਬਾਇਸਟ: ਨਕੁ
ਰਾਂ ਦ੍ਰਿਖੇਅ ਮਤ੍ਰੇਖੁ: ਮਿਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿਖੇ ਯਾਧਵਹ॰ ਦ੍ਰਿਖੇ ਲਯਧੀ: ਲਬਦਾਹੈ ਹੇ ਕਾਰ ਜੇ
੪ ਮੈਲਾਗਰ: ਚੰਦਨ ਲੋਆਸ: ਸੰਭੀਆਥਾਸੇ: ਫੇਲ੍ਹਾਅਹਿ: ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਲਕਾ
ਮੈਉਚਾਹਾਂ ੧ ਵਿਚੋਪਲਾ ਨਾਤੇਰੀਦਾ ਵਾਲਾ ਸੰਗੀਦਤ ਹੋਵੇ ਜੇ ਸੋ ਤੇ ਸੋਗੁਰੂ
ਧਾਤੀ ੪ ਅਗੁਣਕਰਿਆ ਬੋਹਤੇ ਅਹੰਤਾਕੀ ਮੇਰੀ ਕੁਲ ਜਾਤੀ ਬਤ੍ਰੀ ੧
ਭੂਪੀਚਿਦਨਕੇ ਪਾਸ ਹੋਤਾਹੈ ਤੌਭੀ ਅਹੰਤਾਕੀ ਮੇਰੀ ਕੁਲ ਸੰਦੀ
ਜਰਧਾਤੇਖਾਲੀ ਨ ਰਹਿੰਦਾ ਚਿਤ ਜੜ ਸੰਸੇ ਆਦਿਆ ੩ ਨਿਜ ਕੁਲ ਮੈਣੀ
ਰਖਾਵਾਲਾ ੫ ਚਾਰੇਹੀ ਗਤਾ ਵਾਲਾ ਨਹੀ ਜੁਰੀਦਾ ਤਿਹੋ ਵੇਲਾ ਕੁ ਭੂਪੀ
ਪਾ ਗਾਥਾ: ਗੀਥਾ ਗੁ੦: ਗੁਦਿਆ ਹੋ ਕਥੀ: ਕਥਾ ਸਾਥਾ ਮਥੇ: ਵਿ
ਚਾਰਿਆ ਹਤ: ਹਤਕਰੇ ਹਰਿ॰ ਨਾਮਭੂਪੀ ਯਾਣੇ: ਯਾਣਾ ਦਾਸ
ਯ: ਸਾਧਾ ਦੇਕਰਾ ਲਹਿਤ: ਲਹੀਤਾਹੈ ਰਹਤ: ਰਹਿ ਜਾਇਆ ੭
ਜੈਸੇ ਪਤ੍ਰ॰ ਬਿਛੁੜੇ ਭੂਰਜੇਣ: ਭੂਰਜੇ ਕਰਕੇ ਸਿਸਰ ਰੁਤ ਮੈਂ ਪੇੜ:
ਬਿਛੁਰ ਸੰਪਤ॰ ਡਾਲੀਆਂ ਭੂਪੀ ਤੈਸੇ ਬਿਹੂਣ: ਰਹਿਤਾ ਬਿਖਮ
ਤਾ ਕਠਨਤਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਿਤ: ਵਹਿਤਾਹੈ ੮ ਚਾਵਨੀ: ਸਰਧਾ ਸਾਰ
ਰ॰ ਕੈ ਦੁਖ ੯ ਗਾਥਾ: ਕਥਾ ਏਹ ਕਾਮ॰ ਨਾਤ ਜਣੈ: ਤਜਣ ਜੋ
ਗਹੈ ੧੦ ਸੁਮੰਤ੍ਰ: ਸਿਮਰਿਆ ਸਾਧ: ਸੰਤਾ ਕੋ ਬਚਨ: ਬਚਨ
ਦੋਖ: ਦੋਸ ੧੧ ਸੋਣਹ: ਸੋਈ ਜੇਣ: ਜਿਨਾ ਮੁਕਤ॰ ਸੋਈ
੧੨ ਨਾ ਛਿਦਾ ਹਰਿ ਮਿਤ੍ਰ ਲਬਧੋ: ਲਬਧਾ ਹੈ ਸੁਮਿਤ: ਸਤਾਂ ਵਿਚੋ
ਬਿਦਾਰਣ: ਬਿਸਾਰਣ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਹਰੀ ਵ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਸਿਤ ਵਜੋਧ
ਦੀਰਣ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਚੇਤ: ਚਿਤ ਤੇ ਵ ਚਿਤਨੂੰ ਅਸਥਲ
ਸਤ ਸੰਗ ਭੂਪੀ ਵ ਬੈਕੁੰਠ ਵ ਸਰੂਪ ਤੇਲ: ਵਿਚਾਰਤੇ ਕੀਤੇ: ਕੀ
ਤਾਹੈ ੧੩ ਜੈਸੇ ਜਤ: ਸਿਮਰਾ ਤੈਸੇ ਸਿਮਰਤਬ੍ਹ: ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ
ਮੰਤ੍ਰਣਹ: ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਅਰਿਦੇ॰ ਵਿਖੈ ਜਿਸ ਰਨ ਕਰਿਆ ਤਾਰਣਹ: ਤਰੀ
ਦਾਹੈ ੧੪ ਮਰਣ॰ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਲਭਣੇ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ
ਨਾਨਕ॰ ਸਤ ਸੰਗ ਲਬਦਾ ਹੈ ਲਿਖਣਹ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ੧੫
ਜੈਸੇ ਗਾਰੜੀ: ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ॰ ਵਾਲਾ ਦਸਨ: ਦੇਦਾ ਤੇ ਬਿਹੂਨ:
ਰਹਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭੁਜੰਗੀ: ਸਰਪਨੂੰ ਨਿਵਾਰਣ॰ ਬਿਖਭੀ ਤੈ
ਸੋ ਗੁਰੂ ਮਾਂਦਰੀ ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ ਉਪਦੇਸ ਬੁਧੀਰ॰ ਮਨ ਭੂਪੀ ਕੋ
ਦੇਦ: ਕਾਮਾਦਿਆ ਵਿਹੁ: ਵਿਸਾਂ ਭੂਪੀ ਨਿਵਾਰਤੇ ਹੈ ਬਾਧ॰ ਅਕਾਲ

ਉਧਾਰਨ: ਦੂਰ ਕਰਣੇ ਕੋ ।੧੯। ਜਬ ਕਬ: ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ । ਸਰਣਿ: ਆਸ
ਰਾ ਜੀਅ ਜੰਤਹ: ਜੀਆਂ ਕਾ । ਤਬ: ਤਤਕਾਲ ਦੇਖਿਆ ਦੂਹਦਾ । ਗੁਰ ਦਰਸ
ਨਹ: ਦਰਸਨ ਕੀਆ । ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ।੧੭।। ਬਿਧਿ: ਤਦਾਕਾਰ
ਹੋਇਆ । ਸਿਧਿ: ਸਿਧ ਹੋਇਆ । ਕੁਸਲ ਖੇਮਹ: ਕਲਿਆਣ । ਗਾਥ: ਏਹੁ ਕ
ਥਾ । ਭਈ: ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਬਡੇ ਹੈ । ਪਰਾ ਪੂਰਬਲੇਹ: ਪੂਰਬ ਤੇ ਪੂਰਬ
।੧੮। ਬਚਨ । ਦੁਆਰ ਮਹਿ: ਉਚਾਰਣ ਤਾਂ ਉਧਾਰਣਹ: ਉਧਾਰ ਹੋਤ ਹੇ
ਸਾਗਰ । ਮੈਂ ਪੁਰਖ: ਫੇਰ ਫੇਰਾ ।੧੯। ਬੀਚਾਰਿ: ਬਿਚਾਰ ਕੇ ।।
ਧਰਿ: ਧਾਰੀਏ । ਕੁਲ ਸਮੂਹ । ਕੀਆ ਸਗਲ । ਦਾਸ ਭੀ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ।
ਭੀ । ਉਧਾਰਿ: ਉਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ।। ਧਨ ਭਾਗੀ । ਮੀਤਾ । ਨਾਨਕ ਕੋ: ਸਾਹਿਬ
ਕਹੇ ਮੁਕਿ ਭੀ । ਤਾਰਿ: ਤਾਰੀਏ ।੨੦। ਭੈ ਟੁਤ । ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਮੀਤ ਕਾ ।੨੧।
ਦੋਖ: ਪਾਪਾਂ ਕੋ । ਪਰਿ: ਭਲੀ ਤਰਾਂ । ਤਿਆਗੀ: ਤਿਆਗਣਿਆ ਦ੍ਰਿੜ
ਤਣਹ: ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਨਾ । ਸੰਗੇਣ: ਸੰਗ ਕਰਕੇ ।੨੨। ਹੋਏ ਜੇ ਨ ਹੋਆ ਤੋ
ਪਾਠ ਹੈ । ਅਰਥ ਏਕੋ । ਹੋਏ ਜੇ । ਪਛੋਤਾਏ । ਅਬੂਹਿ ਵਿਤ । ਆਰੋਪ
ਹਰਣ: ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਕੋ । ਭਰਣ: ਪਾਲਣੇ ਕੋ । ਸੁਤਮ । ਸਿਸਾ । ਪ੍ਰੀਤਿ ।
ਕੋ ।੨੩। ਪੀਠਕਾ । ਜੋ ਨਰ ਕੀਆ ਸੁਖੇਣ ਬੇਣ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੈ । ਗਤਿ
ਨਿ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨਹੀਆ ਤੇ ਰਚਨੀ । ਗਚਿਆ ਹੈ । ਰਿਗਣਹ । ਵਾਲੀਮਾ ਜਾਸੋ
ਤਿਸ ਕਰਹੂ ਦਾ ਹੈ । ਪੀਠਕਾ । ਰੋਗ । ਦੇਹ ਨਾ ਸੋਗ । ਦਾਰਖਾ ਦੇ
ਬਿਓਗੀ । ਸਬਿਧੀਆ ਦੇ । ਸੁਪਨਹ: ਕਦਾ ਚਿਤ ।੨੪।੧। ਓਠੂ
ਨੇਹੇ ਨਾਮ ਹੈ ਢੂੰਢ ਦਾਸ: ਪਾ । ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀਓ
ਲੀ ਹਰਿ ਹਾਂ ਨੂੰ ਢੂਢਦਾ ਦੇ ਸੁਮੇਕ ਹੈ ਨ ਸੁਧ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਹੇ ਹੈਂ । ਕਲਿਮ ।
ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਹਿਆ ਅਗਿਮ । ਹਰੀ ਦੇਆ ਲੇਖਾ ਵਤੀ: ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ।
ਉਗਾਸ: ਮਿਲਕੇ ਆਵਤੀ: ਵਾਲਾ ਮੋਹੀ । ਬੁਧੀ ।੧। ਸੇਸਾਕ: ਏਤੇ
ਸੀਗਾਰ । ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀਆ ਸਭ । ਹੈ ਗਤਾ ਸਾਹਿਤ ਸੇ ਜਗ ਧਾਰੂ
ਪੀ । ਸੁਕ੍ਰਿਤ: ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਲਈ । ਹੇ ਹਰਿ ਹਾਂ ਦਾ ਹੇ ਭਾਈ । ਤੁਰ ਤੂ
ਰਾ ਕਾ ਜਲ । ਸਮਾਧ ਰੂਪੀ । ਹਾਰ ਹਾਰ ਹਰਿ ਕਰਨਾ । ਤੰਬੋਲ । ਸਿ
ਠੇ ਵਚਨ ਰੂਪੀ । ਤੰਬੋਲ ਹੈ ੧੯ ਗਿਆਨ । ਇਹ ਰੂਪ ਕਰਨਾ । ਇਹ ਦੇ ਪਾਪ
ਣ ਪ ਸਮ ੧ ਸਿਨਕਾਰ ਸਕਰਨਾ ਅੰਜਨ । ਗਿਆਨ ਦੀ ਆਂ ਗਲਾਂ
ਰੂਪੀ । ਧਨ ਜੇਆਂ । ਪਈਆ । ਪਾਈਐ: ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਸ ਫਲ ਹੋ
ਆ ਜਾਈਐ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।੨। ਘਰ: ਹਿਰਦੇ । ਹਭ: ਸਭ । ਸੁਤੀ ।
ਸਮਾਧ ਮੈਂ । ਸੁਹਾਗਣੀ ਐ: ਪੂਰੀ ਐ । ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦਾ ਹੈ ।

੮ ਨਾਇਕੀ: ਬਹੁਤੀਆ ਆਸਕੇ: ਮੈਆ ਜਕਿਨ੍ਹਾ ਕੈ: ਜੋ ਛਾਇਆ: ਦ੍ਰਿਸ
ਤ੍ਰਿਤ ਹੋਇ॥ ਪ੍ਰਿਆ ਫੁਗਾਦਣ: ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਪੂਰਾ੦ ਨਾਮ ਦਾ ਗਿਆਨਾ॥
ਦਾਸਬੰ੦ ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਮੈ ਪਦਮ: ਹਰੀ ਹੋ ਆਂਗਨਿ: ਅੰਗ ਅੰਗ ਮੈ॥
ਬਾਸਨਾ: ਸੁਗੰਤਾ ਭ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪੀ ਕੇ ਛਿ੦ ਹਿਰਦੈ ਰਤਨੁ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾਸ
ਭੂਪਾ ਕਰਿ: ਹਥਿ ਮੈ॥ ੭॥ ਪੀਠਕਾ ਜਾਰੁ ਚੋਰੁ ਤੇ ਮੀਤ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਹੈਂ॥
ਤਾ: ਬਹੁ ਤ੍ਰੋਮਲਾ ਜੀਆਹਿ: ਲਜਾਈ ਏਗੇ ਦਾ ਤਲਾ ਜੀਆਹਿ: ਤਬੀ
ਦੇਨੇ ਹਿਰਹਿ: ਚੁਰਾਵੈਂ ਛਿਦ੍ਰ: ਚੋਸੁਏਦਾ ਬੀਚਾਰਈ: ਨ੍ਰਾ ਪਾਸ
ਕਾਸ੦ ਚੋਦੋ ਦਾ ਰੂਪੀ ਪਰ੦ ਤੀ ਰੂਪੀ ਫਰਸਾ ਬੀਜਾਲਿ: ਬਿਜਲੀ
ਫੁਤਹਰੀਆ ਮੁਖ੦ ਜੋ ਹੈਦਾ ਮੂਹੁ ਜੋਹਤੀ: ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਮੇਰੀ॥
ਬਿਦੇਸਿ: ਪ੍ਰਭੁ ਖੁਦ ਸਾਧਨਾ ਦੂਰਾਸ: ਸਰੂਪ ਮੈ॥ ੮॥ ਪੀਠਕਾ
ਹਰਿਹਾਂ ਨੈ ਕਹਾ ਜਹਾ ਆਪਰ ਹੋ ਸੋ ਥਾਂਉ ਕੈਸਾ ਹੈ॥ ਤੌ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ
ਵਸਦੀ: ਮਿਸਟੀ ਵਸੇਰਹਿ॥ ੯॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ੦ ਜਗਿਆਸੀ ਰੂਪੀਆ ਚਿਤ੦
ਦ੍ਰਿਖੇ ਸੁ ਚਿਤ: ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਚਿਤ ਕਰਕੇ ਸੁਸਾਸਨ੦ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਦਾਬ
ਦਲ ਰੂਪੀਆ ਆਹੀ ਮੈ: ਚਾਹੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਨਕਾ ਤਿਨਾ ਤੋ॥ ੧੦॥ ਹਗਾਹ
ਕ: ਜਗਿਆਸੀ ਰੂਪੀਆ ਪਛਾਨੀ ਮੈ: ਪਛਾਨਦਾ ਹੈ॥ ਚਿਤਹਿ: ਚੇਤ
ਨੈ ਮੈਂ ਚਿਤ੦ ਨ੍ਰਾ ਭਿਰ: ਅਨਿਦ੍ਰਾ ਚਿਚਲ੦ ਕਾਮਾਦਿਕ॥ ਦਾ ਮਨਰੂ
ਪੀਅਧਨਾ੦ ਨੂੰ ਅਮਰੂਪੀ॥ ੧੨॥ ਪੀਠਕਾ ਸਖੀ ਕੋ ਸਖੀ ਕਹੈ ਹੈਂ ਸੁਪਨੇ੦
ਮੈਂ ਭ੍ਰਿਤੀ: ਦੋਇ ਰੂਪੀਆ ਦੂਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ਤ੍ਰਾ ਗਹਿਓ: ਪਗਾੜ੍ਹ ਤਿਆ
ਕੀ: ਕਿਉ ਆਂਚਲਾ: ਪਲਾ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਫਿਰ ਉਹੀ ਕਹੇ ਸਖੀ ਰੀਆ ਬਿ
ਰਾਜਿਤ੦ ਰਹਿਆ ਪੇਖਿ੦ ਕੋ ਬੀਚਲ: ਠਗਿਆ ਨਗਿਆ ਕਹਹੂ੦
ਸਖੀ ਕਤ: ਕਿਧਰ ਬਤਾਇ: ਬਤਾਵਨੇ ਹਾਂ ਥਿੰਉ: ਪਿਆ ਚੋਰੋ॥
੧੩॥ ਸੀਰ ਕੀ ਫਲਨਾ ਫਲਕ ਹੈਂ ਬਿਹਾਲਿਆ੦ ਬਿਅਰਥਾ॥
ਨਾਦ: ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਮਾਨੋ ਦੇ ਪਾਲਿਆ: ਮਨ੍ਹ ਪਾਈਆ: ਬੀਦ ਕੀਤ
ਘਟੀ ਮੈ: ਘਟਾਈ ਹੈ॥ ੧੪॥ ਪੰਕਜ੦ ਕੌਲ ਦਾ ਜੀਦ ਰੂਪੀਆ ਪੰ
ਕ: ਚਿਕੜੂਦ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਕੀਚੜ ਮੈ ਮਦ: ਸੁਗੰਦਿ ਦਾ ਗੁਣ ਦਿਖਾ
ਦਿਗਾਧੀ ਛਿਆ: ਕੌ ਦੇਹੋਣਿਆ ਅੰਗਿ: ਪਤ੍ਰ ਦਾ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਗ॥
ਸੰਗ੦ ਕੀਚ ਦੇ ਦਾ ਸਬਦੀ ਆਂ ਦੋ ਸੀਂ ਛਿਆ: ਸਫਾਈ ਸੁ ਦੂਤਾ
ਦਾ ਬੁਧੀ ਦੀ ਆ ਬਿਖਮ: ਕਠਨਾ ਗਾਠਿ: ਚਿਕੜੂ ਦੀਦ ਚਿਤਸੜ
ਰੂਪੀਆ ਨਾਥ੦ ਹੈ ਜੋ ਬਦਲ ਪ੍ਰੇਰ ਕਰ ਜਲ ਦੇਤਾ ਕੌਲ ਕੀ ਗੰਢ ਤੋੜੇ
ਜੌ ਗੁਰੂ ਬਦਲ ਪ੍ਰੇਰ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦੇਤਾਂ ਜੀਦ ਕੀ ਗੰ

ਢਿਠੋ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ॥ ਨਜਿ: ਜੋ ਟੂਟੇ: ਕੋਲ ਸੋਭਾ ਤੇ ਤੇਜੀ ਦ ਸਰੂਪ ਤੋ॥ ਸਾਂਠਿ: ਮੀਤੁ ਦ
ਜੈਤ੍ਰਾ॥੧੫॥ ਦਸਾ: ਤੁਰਠੀ॥ ਬਾਂਹੁ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ॥ ਨਬਿਖਾਦੀ: ਦੁਖਦਾਤੇ ਪ
ਜਾਨੂ॥ ਘਾਤ: ਮਾਰਕੇ॥ ਜਬ॰ ਪੂਰਨਾ॥੧੬॥ ਦਾਤਿ॰ ਅੰਨਾ ਦੀ॥ ਛੂਟ ਈ:
ਛੂਟੈ ਰੋਗੁ ਤ੍ਰਾਸਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਏ ਮਾਰਿ॰ ਤੈਦ ਸੋਹਰੀ॥੧੭॥ ਜਾਏ: ਜਾਦੇ ਥ
ਥਾਨ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਦ ਬੈਕੁੰਠਾ ਜੀਅ: ਜੀਂਦ ਦ ਜੀਦੈ ਜੋ ਧਾਚਿ ਜਲ ਕੇ
ਸਾਜਨ: ਮਿਤ੍ਰਾ॥੧੮॥ ਪਾਦਨ॰ ਆਪਾ ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀਆਂ ਨਾ ਪੁਨੀਤ॰
ਕਰਨਹਾਰਾ ਹੈ॥ ਖੇਦੁ ਈਸੇ: ਸਹਾਰੀਏ ਦ ਰਖੀਏ ਜੀਂਦ ਦੁਰੀ॰ ਵੱਡਾ
ਕਾਹੇ: ਕਾਨਜਿ: ਜੋ ਦਰਗਾਹਿ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਜਿਨ ਦ ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ
ਜਾਨਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਦ ਜਾਣੈ ਨੇ॥੧੯॥ ਗਾਢਾਰ: ਗਾਢਾਰਾਂ ਨੋ ਧ
ਨ: ਧਣੋ॥ ਦੂਰਗੀਪ ਤ: ਦਿਸ ਜਾਂਦੀ ਵਿਖੇ ਦਾਸੁ: ਦਾਸਾ ਹੈ॥ ਸਠ: ਮੂਰ
ਖਾ ਗਾਬਾਰ॰ ਕਰਕੇ ਚੋਂਦ ਰੂਗੀ॰ ਦਤਾ ਪੇਖ ਪੇਖ ਕੇ॰ ਜਗਤ ਨੂੰ
ਰ॰॥ ਬੇਦ ਕ॰ ਸੀਖਾ ਦੇ॥ ਉਪਾਦ॰ ਕਰੈ ਦੈ ਦਾ ਲਉ: ਤਾਕਰ ਘਭਖ
ਈ: ਭਾਖੀ ਏ॥ ਏਕੋ: ਇਕੁ ਹਰੀ॥ ਅਧਾਰੁ: ਭਸਮਾ ਸਭ: ਗੁਣ ਧਨ ਰੂਪ
ਜੀਦਾ॥੨੧॥ ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ॥ ਮਗਲ॰ ਦਾਸਾ ਨਾ ਜਿਸੇ॰ ਕ੍ਰਾਗਾ ਕਰਾ ਪ੍ਰ
ਵਣੇ: ਪਦ ਦਾ ਹੈ॥ ਰਿਗ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਕੇ ਗਾਵਣੈ: ਉਚਾਰ ਦੇਨੇ॥ ਦ ਰਾਵੈ
ਦ॰ ਸੰਤਾਂ ਰੂਪੀ ਸੰਤਾਂ॰ ਦਾ ਸੰਗ: ਸਮੂਹੁ ਅਭੁਖਾਧਿ॰ ਨਾਮ ਦਸਾ
ਧਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਰਾਸਿ: ਚਰੋਭਏ॥ ਆਪ॰ ਹਰੀ ਪ੍ਰੇਰਕਾ॥ ਓਨਾ ਸੰਤਾਂ ਪਰ
ਰਮ॰ ਸਮਾਨ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ॥ ਸੁ॰ ਭਕਰਮਾ ਹੋਇ॰ ਕੇ ਦਾਸਾ ਰੇਹਿ
ਦੇ ਮੈਂ॥ ਹਰਿਹਾਂ: ਹੇ ਹਰਿਹਾਂ ਦ ਹੇ ਭਾਈ ਰੋਗ: ਅਰਮਾਨਾ ਖਿਜਾਰ:
ਨਸਹੋਏ॥ ਰਹੇ॥ ॥੧੦॥ ਚਉਬੋਲੇ ਦੋਹਰੇ ਮ:੫॥ ਪਾਪੀਠਕਾ ਸਿਮਨਪੁ
ਰਥਾ ਮੂਸਨ ਪਿਤਾ ਥਾ ਦੋਨੋਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਥੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਲ
ਹੈ ਰਗਏ ਥੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਹਿਆ ਤੇ ਘਰ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਨ
ਹੀ ਥਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਚੋਰੀ ਕਾ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਆਇ ਇਕ ਦੇ ਘਰਿ ਦਿਵਾਹ
ਥੀ ਤਿਸ ਦੀ ਹਟ ਕੀ ਛਤ ਪਾੜੀ ਵਿਚ ਪੁਤ੍ਰ ਵੜਿਆ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕ
ਢਕੇ ਪਿਤੂ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਹਟ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਓਨਾਂ
ਹੇਠੋਂ ਪੈਰ ਫੜੇ ਤੇ ਮੂਸਨ ਸਿਰ ਫੜਿਆ ਓਤੇ ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਪਿਤਾ
ਜਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਕੱਟ ਕੇ ਲੈ ਜਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਿਦਾਣਨੇਨਾ ਹੀ ਪਿਤਾ ਕਟਕੇ
ਲੈਗਆ ਪਰ ਆਇ ਰਖਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਛਕਿ
ਨਬੈਠੇ ਤਾਂ ਕਹਾ ਮੂਸਨ ਨੂੰ ਤੂ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸਦ ਤਾਂ ਮੂਸਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ
ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਕਹਾ ਤਾਂ ਮੂਸਨ ਕਹਾ ਜੀ

ਭੂਆਰਭਾਸਦਿਆਆਵੈਰਾਗਾਤਾਂਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਕਥਾਜੇਪ੍ਰਸਾਦ
ਛਕਾਵਣਹੈਤਾਂਭਾਈਜਮਨਆਇਜਹਾਤਾਂਸਿਰਧਰਦੁਸਾੜ੍ਹਕੇਆ
ਇਮਬਾਟੇਕਿਆਪ੍ਰਸਾਦਛਕਕੇਡੇਰੇਗਏਸਾਹਿਬਾਂਪਿਛੋਂਪਿਤਾ
ਦੋਚਿਤੁਵਿਚੁਧਾਤਆਈਜੋਪੁਤ੍ਰਕਹੇਗਾਸੋਗਾਸਿਰੋਪਾਕਰੂਦਿ
ਤਾਹੈਤਿਸਪਰਸੂੰਜਨਕਹੇਹੈ॥ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਛਿਦਕਰਕੇ
ਹੈਂ।ਮ:੫।ਜੀਮਨ:ਹੇਪੁਤ੍ਰਾਦਮ:ਰੂਪਈਆਂਅਸਾਟ:ਦਟਸਟਾਰਾਦ
ਨ॰ਆਦਿਰਾਜੋਰਿਕ:ਕੰਗਾਲਾ।ਕਾਟ॰ਸਿਦਜੀਤਦਤਿਨਾਂਜਨ
ਮਸੋਹਗੀਨ੍ਹਾਂ।੧।ਪਠਿਕਾਸਿਮਨਕਹੇਪ੍ਰਤਾਨੂੰਪ੍ਰੀਤਿ॰ਮਨਮੋਂ
ਧੀਚ:ਪੜਦਾਬੋਧਿਆ:ਤਦਾਕਾਰਹੋਆਪ੍ਰਸਿਨ:ਬ੍ਰਸਿਆ
ਹੋਇਆਕਾਸਾਗਰ।੭।ਮੇਰ:ਸੁਮੇਰਾਦਿਕਾ।ਉਦਿਆਨ:ਉਜਾੜਾ।
ਧਨ:ਧਾਗਾਧਮਧਾ:ਧਰਤੀਇਨਕਾਕਠਨਜੋਹੈ।ਕੁਰਮ:
ਫਿਰਨਾਪ੍ਰਸਨ:ਹੇਪਿਤਾਪਿਰਿਮ।ਪਿਆਰੇਕੇ:ਦੇਕਰਕੇ।
ਕਰਮ॰ਕਰਦਕਰੂਾਂੜਛਿਦਾਪ੍ਰਸਨ:ਹੇਪਿਤਾਰਹੀਜੋਅੰਬਰ:
ਪ੍ਰਿਦੈਆਕਾਸਮੇਂ।ਛਾਇ॰ਮਲ੍ਹਾਮਸੁਕਰ:ਤਪਦਾਰਦੇਮਾਂਵਣ
ਵਾਲੀਗਾਂਦੀਮਸਾਲੇਨਾਲਤਿਨਕਾਅਮਮਸਕਲੁਹੈ।ਪ੍ਰੇਮਕੀ
ਕਰਕੇਮਾਂਵਾਪ੍ਰੇਮੀਦੀਐਸੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈ।ਹਰਿਸੋਂਜੋਸੇਪੀਠਕਾ
ਧੀਧੇ:ਦੇਧਾ।ਧਾਪੇ:ਧੀਧੇਹੋਇਭੀਆਏ:ਭਦਰੇ।੪।ਹਰਖ:
ਅਕਿਦੂਮਹਤ:ਮੁਰਾਤਧਾਰਗਰਬ॰ਜੋਪਾਦਿਕਾਦਾਹਿ
ਮਖਕ:ਨਿਮਖਕੇ।ਧਾਰਿ:ਉਧਰੋਂ।੫।ਮਰਮ:ਭੇਦਾ।ਹਰਿ
ਤ:ਵੇਖੀਤਾਹੇਵਿਜਾਦਾਂਹੈ।ਪਿਰਿਮ:ਪਿਆਰੇਦੇ।ਬੋਧਿਓ:ਤਦਾ
ਕਾਰਹੋਇਆ।ਮਾਥਿ:ਸੁਤਿਆਂ।੬।ਜੋਪ੍ਰੀਹੈਤਿਨਕਾਪ੍ਰਬੁਧ:
ਘਰੁਦਰਬਾਰਜਾਰੀਐ॰ਤਦੂਨਹੀਦੁਖੀਹੈ।ਤੋ।ਬਿਛੁਰਤ:ਵਿ
ਛੜਿਆਂ।ਮਸੀਐ।ਖਸੀਐ।੭।।ਪ੍ਰੇਮ॰ਕਾਸੁਆਉ:
ਲਾਭਦਪ੍ਰਿਓਜਨਹੈ।ਬਿਰਹੀ:ਪ੍ਰੇਮੀਆਨ:ਹੋਰ।੮।ਲਖ:
ਲਖਾਂਪਾਟੀ॰ਆਂਆਸਾਤੇਮਨਾਇ।ਊਚੇ:ਊਚਾਹੋਇਆਵਿਹਾ
ਲ॰ਹੋਵੈ।ਨੀਚ॰ਜੋਹੈਕੀਚ॰ਤਿਸਮੇਂ।ਕਰਨੀ॰ਕਰਉਤਿਧਾਤ
ਹੋਵੈ।ਜਮਾਲ:ਸੁੰਦਰਦਨੀਚੁਕੀਚਦਤਜਿਸੁਕਰਮੋਂਨੇਮਿਤ
ਹੈਪਨੀਇਸੁਕਰਨੀਕਾਤਕਮਲੁ:ਹਰੀਕਾਤਿਸਕੋਹੋਇਏਜੋ
ਮਾਲ:ਦਰਸਨਾ।੯।ਜਿਸਕੇਕਮਲਦਤਾਧਦਨ:ਮੁਖਹੈ।
ਚਿਤ॰ਨ੍ਹਾਂਚਾਰ:ਸੁਨੂੰਲਗੇਫਚਰਲਏ:ਮੋਹਿਲੈਅਮਗਨ॰

ਰੋਇਨੇਾਮਰਿਮੁ:ਤਾਤਪ੍ਰਜਾ।ਜਿਉ:ਸਾਬਾਡਾਰ॰ਦੇਨੇਤਰਨਾ।੧੦।
ਭਾਈਓ:ਭਾਇਆ।ਹੰਮੇਦ ਜੋ।ਸੂਧ:ਸਿਧ।ਾਂਦਿਗ।ਾਮੌਗ:
ਅੰਗਾਦੀਨਸਿਮਗਤਿ।ਪ੍ਰਗਟ॰ਪ੍ਰਤਿਕਰਕੇ।ਲੋਅ:ਲੋਕਾਂ
ਦੇਵਦਾ।ਅਧਮ:ਨੀਚੁਜੀਦਜੋ।ਪਤ੍ਰਿਗਏਹੈਂ।੧੧।।੧੯ਸ
ਲੋਕਕਬੀਰੁਜੀਕੋ।ਪਿਕਾਕਿਸੀਨੇਂਆਇਕਰਿਕਹਾ।ਜੀ
ਤੁਸੀਭਗਤੁਹੋ।ਸਾਂਝਾਰਾਖੋਤੁਕਹੇਹੈਂ।ਰਸਨਾ॰ਹੋਤਿਸਚੇਗਾਮ॰
ਨਾਮਹੈਂ।ਕੇਸਾਰਾਮਹੈ॰ਆਤੁਾਸਬਿਸਾਮ:ਅਸਥਾਨਾ।੧।।
ਜਾਤਿ॰ਸੂਲਹਾਂਦੀ।ਹਾਰੁ॰ਟਾਲਾ।ਓਅਜਿਹ:ਜਿਸਮੈਂ।।੨।।
ਕਬੀਰ:ਹੋਕਾਈ।ਡਰਾਮਗ:ਛਾਂਦਤੋਲਦ ਡੇਗ:ਕਦਾ।
ਮਗ:ਰਸਤਾ।ਕਰ ਦੇਦੀਦੋਟਤ੍ਰਾਂਦੋਰਸਤੇਕਦਮੁਧਰਨਾ।
ਨਾਇਕੋ:ਸੁਆਮੀ।ਰਾਮ॰ਜੋਹੈਤਸਕੇਨਾਮਰਸਨਾ।੩।।
ਕਤਲ॰ਆਦਿਭੂਸਣਸਭਾ।ਲਾਲ॰ਮਣੀ।ਆਕਾ।ਦਾਧੇ॰
ਕਨ:ਸੜੇਹੋਇਕਾਨਿਆ।ਦੂਤਾ।ਉਤੋਚਿਲਕਹੇਤੇਹੋਏਹੈਂਕਠਨ
ਹੋਭੁ।ਦਿਸਾਇਸਬਤੁ ਤੇਹੋ ਏਂਸੁਹਾਇ।ਨਾਉ:ਨਾਮਾ।੪।।ਜੀਦ
ਦ॰ਭਾਵੇਂਰਦੈਂ:ਉਚਾਰੈ।ਜੰਤ:ਜਿਦਰਾ।ਪੇਖਉ:ਪੇਖੋ।ਤ
ਤ:ਤਿਦਰਹੀ।ਸੋਇ॰ਹਰੀ।।੫।।ਹਉ:ਹੰਕਾਰ।ਸੰਗੀ:ਜੋਗਾ
ਸੂਾ੬ ਹਮ:ਅਸੀ ਦ ਹੰਕਾਰਾ।ਬਰਿ॰ਹੰਦ ਹੈਜੀਦਾ।ਹਮੁ:ਸਾਂਨੂ
ਦ ਹੰਕਾਰਨਾ।ਐਸਾ॰ਆਪਨੂੰਦ ਹੰਕਾਰਨਾ।੭।।ਆਈ॰ਮਾਰਜਾ
ਵੇਸ:ਭੇਖਧਨਨਾਰੀਸੁਤਾ।ਦ।ਹਮਨੂੰਕੋ।ਉਨਾਂ॰ਕੋਹਮਨੇਂ।ਅ
ਦੇਸ:ਨੇਆਸਕਾਰਾ।੮।।ਸੋਈ॰ਹੰਕਾਰਦਾਪੀਰਦੂਤਾ।ਜਿਸਮ
ਰੈਕਰ ਭੁਲੇ:ਭੁਲਾ।੯।।ਰਾਤੀ॰ਪ੍ਰਤਖਦ ਅੰਦੇਸਬਾਰੂਪਿ।
ਕਾਰੀਆ:ਕਾਲੀਆ।ਪ੍ਰਤਖਦਪਾ।ਪਾਕਰਕੋ।ਕਾਰੇ:ਚੋਰੂਦਪਾਪੀ
ਉਤੈ:ਧੜੇ।ਫਹੈਂ॰ਪ੍ਰਤਖਾ।ਜਾਨਿ:ਜਾਣੇਂ।।੧੦।।ਚਿਦਨਾ॰ਪ੍ਰਤਖ
ਦ ਕਰੂਰੂਪੀ।ਬਿਰਦ:ਬਿਛੁਦ ਸੀਰਾ।ਬੋਲਣਿਓ:ਦਾਲਿਆਹੋ
ਆਦੁਰ:ਸਮੂਹ ਦ ਦਕਨਰੁ:ਪਲਾਸਮਾਦੀ ਦ ਨੀਚਉਚਜਾਤੀ
ਦੇਨਰਰੂਪੀ।।੧੧।।ਜੈਸੇ ਬਾਸ:ਦੇਜਾ।ਬਦਾਈ੪ ਚਾਰੂਐਂਗਣਹੋ
ਇਕਸੀਧਾ ਦੂਸਰਾ ਗੇਦਾਦਲ ਤੀਜਾ ਪੋਲ ਚੌਥ ਕਲਪਾਤੀ
ਇਸਕਰਾਕੋਇ:ਕੋਈਨਰਜਾਤਿਕਸੀਧਾ।ਗੇਦਾ।ਚਿਤਜੜ
ਦ ਹੰਗਤਾਰੂਪੀ।ਪੋਲ ਉਪਦੇਸਤੇਖਾਲੀ।ਸਭਸੇਂਈਰਪਾਰ

ਰਨੀ ਇਸਕਤਕੁਲਪਾਤੀ।੧੨।ਦੀਨ:ਧਰਮੁ।ਦੁਨੀ:ਮਾਯਾ।ਧ
ਣ:ਪੈਰ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਦਾ ਧਰੀ ਰੂਪੀ।ਕੁਹਾੜਾ:ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਦਾ ਲੋਭ ਰੂਪੀ।ਗਾਠ
ਡ:ਦੈਸਥਾਂ ਹੋਇ ਕੋ।ਹਾਬ:ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਦਾ ਅਨੁਰੂਪੀ।੧੩।ਪੀਠਕਾ
ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਕਾਸੀ ਤੇ ਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਥੇ ਅਗੇ ਕਾਸੀ ਮੇਂ
ਉਤਸਵ ਥਾ ਤਾਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਮਿੜ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿਆ ਕੌਤਕ ਹੈ ਦੇਖੋ ਤਉ ਕਹੌਂ
ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ: ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ।ਠਾਂ ਉਠਾਇ:ਠਾਂਠਾਂ ਥਾਂਥਾਂ।ਸਨੇਹੀ:ਪਿ
ਆਰਾ ਹੈ ਦਾ ਧੂਮਿ।ਉਜਾਰ।ਉਜਾੜਿ।ਭਾਇ:ਭਾਵੇ।੧੪।
ਸੁਰਗੀ।ਕਥਾਂਈ।ਪਰਤਿ:ਭਣਿਣ ਦੇ ਵਿਅਰਥਾਂ ਕੁਸਤੀ:ਮ
ਨਮੁਖ ਕਾ।ਕਾਉ:ਨਗਰ।ਧਉਲਹਰ:ਧੌਲ ਰੋ।੧੫।ਧਪੀ
ਠਕਾ ਕੋਈ ਸਿਤ ਮਆਥਾ ਉਹਾਂ ਲੋਕ ਰੋਵਣ ਤੌ ਕਹੈ ਹੈ।ਗਿਹ:
ਸਭੂਪ ਮੇਂ।ਧਰਹੈ:ਵਿਚਾਰੈ।ਹਟੋ।ਹਾਟ:ਜੋਨੀ ਜੋਨੀਮੇਂ।੧੬
ਪ੍ਰਸੰ ਸਾਕਤ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ।ਲਸਨ:ਥੋਮੁ।ਖਾਇ:ਖਾਣਾ
ਕੌਨ:ਕਛੁ:ਨੁਕਰੇ:ਖੰਜੋ।ਵਿਦਾਨ:ਅੰਤ੍ਰਨਾ।੧੭।ਮਾਇਆ
ਦੀ।ਡੋਲਨੀ:ਚਾਟੀ।ਪਵਨ।ਰੂਪ ਮਿਧਾਣੀ।ਸੁਕੋਲਨ:ਮ
ਥਣੋ।ਮਾਖਨ:ਸਰੂਪ।ਖਾਇਆ:ਪਾਇਆ।੧੮।ਮਾਇਆ
ਦੀ।ਡੋਲਨੀ:ਚੋਟੀ ਦੋਹਿ ਰੂਪੀ।ਪਵਨ:ਸ੍ਵਾਸਾ ਹੈ।ਚਲੋ
ਹਿਦ:ਸੀਤਲ।ਧਾਰ:ਧਾਰਾ ਸੀਤ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੋ ਇਹੈ ਦੋ
ਨੌਮੇ ਇਹੁਰੀ ਤੁਹੇ ਸੀਤਮੇਂ ਤਤੇ ਜਲਨਾਲ ਮਖਣ ਨਿਕਸੇਤੇ
ਪਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇ ਸੀਤਲ ਜਲ ਨਾਲ ਨਿਕਲੈ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ।
ਜਿਨ:ਜਿਸਨੇ।੧੯।ਚੋਰਟੀ:ਚੋਰਾਂ ਦੀ ਨਾਰਿ।ਮੁਸਿ:ਖੁਸਿ
ਣਾ।ਹਾਟ:ਇਕੁ।ਏਕ:ਹਰੀ ਦੇ ਸਿਤਾ।ਪਾਰਹ:ਪਾਂਰਾਵਾ।
ਪਾਹਿਰ ਦੋ।ਪਾਟ:ਛਾਂਦੇ ਦਾ ਰਸਤੇ।੨੦।ਸੁਖਨ:ਸੁਖਾਨੂੰ
ਜੁਗਤ ਜਗਪਾਠ ਦੇ ਜੁਗਕਲੀ ਮੇਂ ਦਾ ਜਗਤ ਮੇਂ।ਅਸਿਉ:ਸਾ
ਥਾ।ਨੀਤ:ਨਿਤ ਦਾ ਸਤਾ।੨੧।ਜਿਸ ਅਹੰਕਾਰ ਕੋ।੨੨।
ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਹੈ ਤੂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਭਜ ਉਹ ਸੁਣੇ ਨਾ ਤੋ ਕ
ਹੇ ਹੈ।ਰਾਮ।ਰੂਪੀ।ਰਾਠ:ਵਚਨ ਦੀ ਜਿਥੇ ਨਹੀ ਪਾਟਣੁ:
ਨਗਰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ।ਪਾਰਖੁ:ਸਾਰਾ ਠਨ ਤ ਦੇਤਾ।ਗਾਹਕੁ:
ਖਰੀਦੂ ਜਗ੍ਯਾਸੂ।ਮੋਲ ਅਰੋਧਾ ਰੂਪੀ।੨੩।ਜਾਕੋ:ਜਿਨ
ਕਾ।ਠਾਕਰੁ:ਸੁਆਮਿ ਹੈ।ਜਿਨਾ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਕਾਮੁ ਸੋ ਪੰਡਿਤਾ।

ਰਾਜੇ॰ ਛੋਟੋ॥੨੬॥ਜਾਇਕਿ॰ਹਰੀਆਆਨ:ਹੋਰੁ ਦੂਬਿਧ:ਮਾਯਾਕੇਸ
ਪ੍ਰਤਖਵਾਜਾੜ੍ਹਾਂਵਾਂਘਰਰਿ:ਘਰਤ੍ਰਿਕੋ॥੨੫॥ਕਾਜਰਕੀ:ਪਾਪਾਦੀ॥
ਅੰਧ:ਅਰਧਨੀਅਪੋਸਿ:ਪੋਇਇਕੋਨੀਕਾਸਿ:ਨਿਕਲ੍ਯਾ॥੨੬॥ਜਾਇ
ਗਾ॰ਪ੍ਰਲੋਕਕੋਸਕਹੁ:ਸਕਦੇਹੋ॥ਤ:ਬਹੁੜ੍ਹੋਬਹੋਰਿ:ਮੋੜ੍ਹਿਵ
ਰਖਿਆਨਾਗੇ:ਖਾਲੀਪਾਵਹੁ:ਧਨੁਦੇਪਾਵਣੇਤੇਵ ਨੰਗੀਪੈਰੀਕਰੋ
ਰਿ॰ਧਨੁਵਲਜਕਰਖਾ॥੨੭॥ਕਟੁਨੇ:ਕਿਸੇਮਾਰਗ:ਰਸਤੇਕੇ:
ਜੰਤੋ॥੨੮॥ਛੋਦਾਮਰਤਮਰਤਾਮੂਆਕ:ਤਿਨਕਾਲਕਰੋਮਾਰਿਆ
ਪਾਭਾਵਤੇਭੀ:ਬਹੁੜ੍ਹੋਜਾਨ੍ਹਿਆ:ਜੋਣ੍ਹਾਐਸੇ॰ਹਕਾਰਤੇਬਹੁਰਿ॰
ਤਿਸਦਾ॥੨੯॥ਦੁਲਭ:ਆਲਥਾਘਾਰੈ:ਦਾਰਾਬਨ:ਪ੍ਰਿਛਾਂਦੇ॥
ਰਾਰ:ਤਾਲਾਸਖਾ॥੩੦॥ਪੀਠਕਕੋਈ ਜਗਾਸੀਪੁਛਕੇਆਇਆ
ਓਸੁਕਹਾਤੁਹੀ।ਤੁਮਹੋਕਬੀਰ:ਬਡਾਆਪਕੋਬਡਾਕੈਸੋਕਹੈ
ਤਾਂਕਬੀਖਜੀਕਹਾਕਬੀਰਤੂੰਹੈਹੇਭਾਈਤਾਂਓਸੁਕਹਾਮੈਂਤਾਸੁ
ਇਆਹੋਕਬੀਰਹੋਕਬੀਰਜੀਕਹੇਹੈਂਤੂੰਪੂਜੇਜਨਕਪੁਕਿਆ
ਹੈਤਾਂਓਸਕਹਾਮੈਂਤੁਧ।ਦੇਸਨਾਮਦਾਪੂਛਣਾਹੈਤੇਕਹੇਹੋ॥ਰਤਾ॰
ਭੂਪਾਸਰੀਰੁ॰ਦਾਹਕਾਰੁ॥੩੧॥ਪੀਠਕਕੋਈਕਹੇਮੈਂਐਸੇਕਰਾਂਗਾ
ਧਨਾਦਿਕਕਠੇਲਖਨਵੈਖੀਐ:ਐਖਾਂਨਾਮਾਰੀਐਕਰੀਮ:ਕਿਰ
ਪਾਕਰਨਵਾਲਾਕਰਮ:ਕਰਤਤਾ॥੩੨॥ਕਸਉਟੀ:ਸੁਤਸ੍ਰੁਤਧ
ਨਨਆਦਿਆਰਿਜੀਵ:ਜੀਵਤਭਾਵਤੇਆਰਿਆ॥੩੩॥ਉਜਲ:
ਚਟੈਪਾਨਸੁਪਾਰੀ:ਪਾਨਾਦੇਬੀੜ੍ਹੇਛੋਦਾਸੁਹਾਰਿਕੇਇਕਾ॥੩੪॥
ਬੋੜ੍ਹਾ॰ ਸਰੀਰਰੂਪੀਜਰਜਰਾ:ਪੁਰਾਣਾਛੇਕੁ:ਦੇਸੁਰਾਹਹੂਏ
ਹਉਲੇਨਿਜਪਾਪਾਂਭਾਰੁ॰ਪਾਪਾਰੂਪੀ॥੩੫॥ਪੀਠਕਕੋਈਧਨ
ਢਕਾਤਨਛੂਟਰਿਆਬਾਤਤਿਸਸੜਦੇਨੂੰਦੇਖਕੇਕਹੈਜਰੁ:ਜੀਵ
ਨਾਕਬੀਰ:ਹੇਭਾਈਐਂ॥੩੬॥ਪਲੇਟੇ:ਵਲੇਟੇਜੇਹੇ:ਘੋੜੇਵਾ:
ਇਆਉਪਰ॰ਚੜੇ॰ਛਤ੍ਰ॰ਕੋਤਰ:ਤੁਲੇਗਾਡ:ਗਡੀਐਰੋ॥
੩੭॥ਆਵਾਸ:ਮੰਦਰਾਉਪਰਿ॰ਕਬਰਾਂਦੇ ਵਾਸਿਵਜਾਂਦੇਜਾ
ਮੇ:ਜਮ:ਉਰੇ॥੩੮॥ਕਿਕ:ਗਰੀਬਕਾਨੇਅੰਧੇਬੋਲੇਕੋਇ:ਕਿਸੇਨੂੰ
ਅਜਪੁਸੁ:ਅਜੇਤਾਨਾਉ:ਬੋੜ੍ਹੀਤਨੁਰੂਪੀ॥ਸਮੁੰਦੁ॰ਸੈਸਾਰਰੂ
ਪੀਜਾਨਉ:ਜਾਣੀਐ॥੩੯॥ਸੁਰਿਗ:ਸੁੰਦਾਬਾਚਰੀ:ਕੁੰਜ

ਭੁਅੰਗ: ਸਰਪ॥੫੦॥ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸਰਾਮ॰ ਨਾਮਕੀ॥੫੧॥
ਕੌਈਨ: ਕੋਈ ਹੀ ਸਪਾਰਿ: ਸ੍ਰੀਰਨੂੰ ਆਰਿ॰ ਘ੍ਰਾਮ ਵਿਦ੍ਯਾ ਰੂਪੀ॥
ਲਰਕਾ॰ ਕੰਆਦਿ ਆਣਿਦ॰ ਪ੍ਰੀਤੇ ਮੈਂ॥੫੨॥ਪੀਠਕਾ ਲੋਕ ਕੋਈ ਕਿ
ਨਾਦਿਕੇ ਜੁਦਾਈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਸੁਤ ਦੇਕੇ ਸਨੂੰ ਖਾਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ॥
ਕੋ॰ ਸ੍ਰੀਮੇਂ: ਹੋਂਦੈਂ ਲਰਕਾਂ॰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੇਚਈ: ਦੇਵੈਂ ਦਾ ਲਰਕੀ॰
ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਬੇਚੈ: ਦੇਦੈ ਕੋਈ: ਜਰ ਪਾਸੀਆਂ ਮੈਂ ਸੋਸਾਈਆਂ ਭੁਲਾ
ਸੀ ਬਨਜੁ: ਅਭੇਦਾ ਕਰੇਈ: ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਚੇਤਾ
ਨੀ: ਯਾਦ ਕਰਾਈ ਹੋ ਸਹਸਾ: ਪਛੁਤਾ ਜਾਈ: ਜੋ ਤੇਗੁਨ
ਭੋਗੈ ਅਗੁਰੂ॰ ਦਾਸ ਸੋਤੇ ਪਾਇ॰ ਜੇ ਹਥ ਆਦੀਤਾਂ ਦਾ ਭੋਗਦੈ:
ਭੋਗੇ ਨੈ ਕੋਣ੍ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ: ਤਿਨਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੋ ਸਤੇ ਗੁਰੁ॰ ਉਪਦੇਸ
ਰੂਪੀ ਮਿਠਾਈ ਲੈਂ॰ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਖਾਇ॰ ਜੇ ਈਹਾਂ ਗੁਰੂ ਭੀ ਨਹੀ ਮਿ
ਲਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਕਾ ਸੁਖ ਹੋਵੈਗਾ॥੫੩॥ਮੈ: ਪਹਿਲਾ ਪੜ੍ਹਬੈ:
ਪੜ੍ਹਨਾ ਫਿਰ ਜਾਣ ਹੁਆ ਪਾੜ੍ਹਬੇ: ਪਾੜ੍ਹੇਆ ਸਿਉ॰ ਤੋ ਭਲ:
ਭਲਾ ਹੈ ਜੋਗ: ਅਸੰਗ ਜੋਗ ਤੇ ਅਬੁ: ਭਗਤਿ ਨਾ॥੫੪॥ਪਾਪੀ
ਠਕਾ ਨਿਦਾਸੈਂ ਕਛੁ ਘਟੈਗਾ ਰਹੀ ਜਕਿ: ਕੋਣ ਬਾਪੁਰਾ: ਵਿਚਾਰੇ
ਜਿਹ: ਜਿਨਾ ਦੇ ਗਰਦ: ਜਪਦਾ ਅਭੇਦਾ ਕਾਮ: ਧੰਧੇ ਦਾ ਕੰਮ॥
੫੫॥ਪਰਦੇਸੀ॰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਾਪਰੇ: ਖਿਥਾ ਦਾ ਚੋਲੇਨੂੰ ਚਹੁ
ਦਿਸ: ਸੁਬਾਦਿਸਾ ਆਰਿ: ਅਗਨੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਖਿੰਥਾ:
ਗੋਦੜੀ ਕੋਈ ਲਾ: ਦਿਅਰਥਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤਖ ਕੋਲਾ ਤਾਗੇ: ਲਿੰਗ
ਸ੍ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਤਾਗਾ: ਸੂਤ੍ਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਤ੍ਰਾਤਿ ਸਕਾਗਾ: ਗਹਿ
ਆਹੋਇਆ ਜੋ ਅਗਮਾਨ ਹੈ ਤਿ ਸਨਾ ਆਂਚੁ: ਅਗੁ ਦਾ ਰੰਚ
ਕੁਭੀ॥੫੬॥ਖਾਪਰ: ਸਿਰ ਦਾ ਹੱਡ ਕਾਰੋਂਦਾ ਦਾ ਸਏ ਦੁਆਰ ਛੇਦਾ
ਮਫੂਟ: ਅਫੂਟ ਜਾਨਸੀ ਜੋਭੀ ਫੂਟ: ਫੂਟ ਹੋ ਜੋਗੀ: ਜੀਵ
ਜੈਸਾਰਕਾ ਆਸਨਿ॰ ਸੰਸਾਣ ਭੂਮਕਾ ਮੈਂ ਦਾ ਆਸਨਿ: ਆ
ਸਾਹਿਰ ਹੀਆ ਬਿਭੂਤ: ਭਸਮ ਦਾ ਪੋਂਦਾ ਰਥਾਮੈਂ॥੫੭॥ਜਾਇ॰
ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਆਛੂਟੀ॰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰ॰ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਮੇ
ਲਿਓ: ਪਾਈਓ ਜਾਲ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਕਾਲ ਕੀ ਜਾਲੀ ਦਾ ਮੋਹਰੂ
ਪੀਸਟੋਪਣੇ ਹੈ: ਦੇਦੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਸੇਵ ਰੂਪੀ ਛੂਟ ਸਾਹਿ: ਛੂਟੇ
ਗਾ ਜਿਸ ਸੁਮੁੰਦ੍ਰ ਦਾ ਸ: ਤਿਸ ਛੇਦਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਾਸ

ਮਾਲਿਆ॥੮੯॥ਪੀਠਕਾ॥ਕੋਈ ਕਹੈ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦਾ ਵਹਣਾ ਦੇਖਦਾ ਹੈ
ਖਾਰੋ॥ਕਠਨ ਤਾਕਾ ਘਾਟੇ ਦੇਵ ਜੇਵਾਦ ਦੇ ਖਾਰ॥ਛੂਪਸ੍ਰਿਤਾ॥੯੦॥ਨਿਗੋ
ਸਾਏ॥ਨਿਗੁਰੇ ਬਹਿ ਗਏ॥ਗੁਰੂ ਗਏ ਬਾਚੀ॥ਰਖਕਾ ਤਿਨਾਕਾ
ਛੂਟਾ ਆਪੂਨੀ ਤਦੀਨ॰ਤਾ ਤੇਰਾਰੀ ਬੀਹੋਇ ਸਦੇ॥ਕਰਤੇ॥ਕਰ
ਤਿਆਂ॥੯੧॥ਪੀਠਕਾ ਸੰਗ ਕੁਸੰਗ ਕੋ ਕਹੈਂ॥ਚੋਸ ਨੂੰ॥ਸਤਾ॥ਕੂਕ
ਰਿ॥ਕੁਤੀ॥ਸਾਰਤ॥ਮਨਮੁਖ॥ਆਏ॥ਅਮਿਆਂ [illegible]॰ਕੁਤੀਆ
ਓਹ॰ਜਾਕਤ ਕੀ ਮਾਏਆਂ ਬਿਜਾਹਨ॥ਪਿਹਾਜਨਾ ਜਾਏ॥੯੨॥ਕੈ
ਸੇਕੇ ਕਕਾਲ ਰਾਹ ਆਕਰ ਜਾਂ ਬਾਲਮੀਕ ਨੇ ਇਕੁ ਨਵੁ ਮਾਰਿ
ਆਉ ਸਦੇ ਪਾਲਿਓ ਧੇਲੇ ਦੀਆਂ ਕੌਡੀਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਤਾਂ
ਬਹੁਤ ਤ੍ਰਾਸ ਆਇਆ ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕੀਆ ਚਿਤ ਭ੍ਰਾਨ ਹੋਇ
ਕਰਕੇ ਘਾਰਿ ਮੈਂ ਪਾੜਿਆ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਭੀ ਲਈ ਪੁਛਿਆ ਪੁ
ਤ੍ਰ ਤੂੰ ਪਾਇਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਮੈ ਡਰਿ ਗਇਆ ਹਾਂ ਇਕ
ਧੇਲੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਨਰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਤੂੰ ਮਾਤਾ ਸਮਾਇਆ ਏਹਿ
ਤਾਂ ਕਮੇਰਗਏ ਆ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਓਹ ਧੇਲਾ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹ ਤਾਂ ਦੇਤ
ਦੇਤ੍ਰ ਕੇ ਮਛੀਆਂ ਦੇ ਪੂੰਗ ਮੂਲ ਲੈ ਆਈ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਹੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਦੇਖੁ ਓਨਾਂ ਧੇਲੇ ਵਾਸਤੇ ਕਿਤਨੇ ਖੂੰਨ ਕਰੇ ਨੇ ਤੂੰ ਤਾਂ ਇਕ ਖੂੰ
ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕਿਉ ਚਿੰਤਾਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਲਮੀ
ਕ ਤਗਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕੇ ਲਗਾ ਓਹੀ ਕਾਰ ਕਰਨੇ॥੯੩॥ਹਰਿਗਨ॥ਜੀ
ਵਾਦੂ ਬਲ॥ਸਾਧਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤਾ॥ਹਰੀਆਰਾ॥ਵਿਸਾਕਰਕੇ
ਰਿਆਨਾ ਤਾਲ॰ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ॥ਲਾਖ॥ਲੱਖਾ॥ਮਹਿਰੀ॥ਸਰਪ
ਦਿਜੀਵ ਦਕੰ ਆਦਿ॥ਕੇਤ॥ਕਿਤਨਾ ਚਿਰ॥ਧ੍ਰਿਚਉ॥ਬਚੇਗਾ
ਕਾਲ॰ਤੋ॥੯੪॥ਪੀਠਕਾ ਕਿ ਸੈ ਕਹਾ ਗੈਰਾ ਕਾਰ ਸਤਾ ਕਾ
ਹੈ ਤੂੰ ਕਹੋ॥ਭੈਰਾ ਕੇ ਤੀਰ॥ਕਨਾਰੇ ਪਰ॥ਧ੍ਰੂ॰ਹੀ ਕਰਹਿ॥
ਕਰੋ॥ਨੀਰੁ॰ਤੈ ਭੀ ਹੋਇ॥ਹੋਵੈਗਾ ਏਉ॥ਐਸੇ॥ਰਮੈ॥ਚਲੇ
ਵੇ ਜਪੈ ਦੁ॥ਅਭੇਦ ਹੋਏ॥੯੫॥ਕਬੀਰ॰ਜਿਨਕਾ ਕਬੀ
ਰ॥ਬਡੇ ਉਤਮ ਬਡੇ ਹੈ॥੯੬॥ਪੀਠਕਾ ਜੇ ਸੇਹਰਦੀ ਊਨਾ
ਮੇਲੀਏ ਤਾਂ ਲਾਲੂ ਰੰਗ ਹੋਇ ਜਾਵੈ॥ਹਰਦੀ॥ਹਲਦੀ॥ਪੀ
ਅਰੀ॥ਪੀਲੀ॥ਚੂਨਾ॥ਚੂਨੇ ਦਾ ਉਜਲ॥ਚਿਟਾ॥ਭਾਇ॥ਰ
ਗੁਦ ਪ੍ਰਕਾਸਨੇ ਪੀ॥ਪਿਆਰਾ॥ਬਰਨ॥ਰੰਗ॥ਜੀਵਦੀ

ਅਲਖਗਤਾਦ ਜਾਤਿਸਰੂਪਅਭਿਮਾਨਆਪਣਾਈਸ੍ਵਰਕੀਸਦ
ਗਤਾ।ਪ੧੪ਹਰਿਦੀਂ॰ਜੀਵਰੂਪੀਪੀਰਤਨ॥ਜੀਵਹੈਗਤਾਚੂਨੰਰੂ
ਭੂਰੂਪੀਜਿਹ: ਜਾਤਿਵਰਣੁਸਿਖਕਾਨਾਰਹਾਇ ਧਾਰੈਂਜੇਹੋ:ਜਿ
ਸੁਕਰਿਜਾਇ॰ਸਿਖਕੀਗੁਰੂਕੀਈਸ੍ਵਰਕੀ।ਪ੧੭ਦੂਣਾਆਰਾ:
ਰਸਤਾਦ ਸਤਸੰਗਾਸੰਕੁਰ: ਭੀੜਾਰਾਈ॰ਏਚਾਣੈਤੇਭੀ।
ਭਾਇ: ਬਾਂਦੂਹਿੰਸਾਮੈਗਲ: ਹਾਥੀਹੈਕਾਰੂਕਰਿ ਅੈਸਾਬੂਹ
ਮਝੋੜੀਆਰੂਠੇਸੀਤੁਰਾ:ਨੌਰੂਪਾਕਰਕੋਪਸਾਉ:ਕ੍ਰਿਪਾ।।
ਮੋਕਲਾ॰ਹੋਵੈਗਾ।ਪ।ਪ੍ਰਸ਼ਨ।ਕੈਸੇਮੋਕਲਾਭਜਾਣੈਕਹੌਂ।
ਸ:੧।ਟੀਕਾ: ਸੁੰਦਰਬਾਹੁੜਿਆਹੋਨਾਨਾ:ਸੁਤੂਵ: ਨਿਕਾਹਤੁ
ਮੈਂ॰ਕਰਾਵਿਚੁਰੇ:ਵਿਛੋੜੀ।ਮਿਲਿਆ:ਮਿਲੇਤਾਂਜੋਤਿਸ
ਛਰਹੀ: ਜੋਤਿਆਦ੍ਰਹੀਰਹੀ।ਜੀਉ॰ਤਦੂਜਾਸਹਜੇ:ਸੁਭਾਵ
ਵਸਰੂਪਮੈਂ।ਪ੯।ਛੁੱਟਿਨ॰ਦਾਅਭਿਮਾਨਾਛੁਪਰੀ॰ਛੋਟੀਦਾ
ਪਰੂ॰ਦਾਗਾਉ॰ਦਾਜਾਤਿ॰ਦਾਂਅਭਿਮਾਨਾਨਉਂਦਾ।੯॰।
ਮਰਲੋਕ:ਆਪਾਭਾਵਤੇਮਰਨੇਕਾਦੁਆਰ: ਸਤਸਿੰਗਪਪੂਲੋ
ਕੁਸੋਂਪਰਾ:ਪਿਆਰਾਬਾਰੂ:ਬਹੋਅਗੇ।੯੧।ਪੀਠਕਾਜ
ਬਸੂਠੇਜਾਗਕੇਨਿਸੰਝਭੇਜੇਦੇਸੇਂਮੈਂਕਬੀਰਕਾਨਅਲੇਕਰਤ
ਹਮਹੂੰਨੇਤੇਸਭਸਿਤਆਇਹਰਿਜੀਨੇਆਇਕਰਿਨਿਰਬਾਹ
ਕੀਆਤਬੁਲੋਕਕਹੈਂਕਬੀਰਨੇਂਬੜਾਜਸਕੀਆਹੈਤੌਕਹੈ
ਕੀਆ॰ਪਿਛੋਕਰਹਿਗੇ॰ਅਰੋਸਰੀਰ॰ਅਬਾਨਕਿਛੁ:
ਕਿਆਕੀਆ॰ਹੈਂਕਬੀਰ: ਬੜਾਹੀਘੜਾਦ:ਕਬੀਰ:ਹੇ
ਭਾਈਕਬੀਰ: ਬੜਾਦਵਾਪੀਠਕਾਰਮਨਾਮਕਾਮਹਾਤਮ
ਹੈ।ਜਿਹ:ਜਿਸਕੋ।ਰਾਮ॰ਕਾਨਾਮੁਪਾਨਹੀ:ਚੂਣੁਦਾਸੀ
ਕੋਚਾਮ: ਕੋਚੰਮਦੀ।੯੩।ਮਾਟੀ॰ਆਦਿਤਤਾਕੋਪੁਤਰੇ:
ਪ੍ਰਭੁਲੋਕਾਉ: ਨਾਮਹੀਹੈਗੁਣਨਹੀ।ਘੜਤ੨: ਘੜੋਂਰੂਪ
ਹਿ: ਰੋਕੋ।੯੪।ਮਹਿਦੀਵਤ੍ਰਾਕਰਿਘਾਲਿਆ: ਕਰਿਪਾਇ
ਆਆਪੁ:ਆਪਾਭਾਵਾਪੀਸਾਇਪੀਸਾਇ: ਸੀਨਾਦ
ਕੋਸਾਕਾਹਿਕਾਰਾਤੁਆਰਾਕੋ।ਤੈ: ਤਿਸੁਸਹ: ਸਹੁਪੂਛੀ
ਐ: ਬੂਗਣਦਰਸਭੀਨਾਭੂਆਲਾਈਪਾਇ: ਅਤੇਰਭੀ
ਨਕਰਿਆ।੯੫।ਪ੍ਰਸ਼ਨ।ਗੋਪੀਸਕੇਰੀਆਤੌਕਿਉ

ਮਿਲਾਂਤੋਂ ਕਹੈਂ ॥ ਅ: ਤ੍ਰ ਮਾਇਦੀ: ਨਿਸ਼ੀਭੂਤਾ ਸੋ ਸਹੁ ॰ ਲੋਗਤਦਾਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
ਨਾ ਪੀਠਕਾ ਅਗੇ ਤੇ ਕਹਾ ਬਾਅਥ ਮੈਂ ਤੋਂ ਹੁਣ ਕੁਹਾ ਆਪੁ ਜੋ ਹਰੀ ਪਜਿ
ਪੜਖੁਦ ਸੂਖਮ ਸਾਧਨ ਕਰਾਏ ਪਜੇ: ਪੋਲਦੀ ਰਿਦਾ ਮਜਬੂਲ
ਸਾਧਨ ਕਰਾਏ ਲਾਇ: ਅਭੇਦ ਕਰਿਆ ਪਰਮ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਦਾ ਨਿਹਿਕਾਰ ਤਾ
ਜੈ: ਜਿਸਨਾ ਦਧਜਿਹ: ਜਿਸਾ ਦਰ: ਸਤ ਸੰਗਰੂਪੀ ॥੬੭॥ ਸੰਸਾ
ਰ ਸੈਂਧ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਡੁਬਾ ਥਾ: ਸਾਥੇ: ਬਹੁਤੇ ਗੁਨ: ਸਤਿ ਆਦਿ
ਗੁਣਾ ਕੀ ਲਹਰਿ ਦੀਆਂ ਸਭ ਧਾਰਿ: ਛਾਲਿ ਸਾਖਾ ਬੇੜ੍ਹ ॰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ
ਜਰਜੁਰਾ: ਅਉਗੁਣਾ ਕਰ ਕੇ ਪੁਰਾਣਾ ਫਰਕਿ: ਛਰਕ ਹੋਏ ਗਿਆ ॥
ਪਾਜ ਹੋ ਗਏ ॥੬੮॥ ਪਾਪੀ ॰ ਕੋ ਭੁਗਤਿ: ਜੇ ਦਾਸ ਪਰ ਦੂਏ
ਤੁ ਮਾਖੀ ਪਰ ਹਰੈ: ਤ੍ਰਿਆਗੈ ਆਪਿ ਰਿਧਿ: ਦੂਰ ਰੀਧਾ ॥੬੯॥ ਪੀਠਕ
ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਹਮ ਅਮਕੇ ਕੋ ਐਸ ਦ ਜੋਰ ਧੇਗੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈਂ ॥ ਬੇਦ ॰
ਕੀਆ ਰੋਗੀ ॰ ਕੀਆ ਇਕ: ਹਰੀ ਦੇ ਸੰਤਾ ਕਬੀਰਾ: ਹੇਤੂ ਈਆ ਜੋਹ:
ਜਿਸ ਦਾ ਸਹਾਰ: ਸੋ ਹੀ ਜੋ ਨਿਰਮੋਹ ਸੰਤ ਹੈ ॥੭੦॥ ਸੇਟੀ: ਬਡੀ
ਦਾ ਪਿਆਰੀ ਖੋਰਿ: ਧਾਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਦਿ ਸਰ ਨਰੂਪੀ ਦਾ ਖੋੜ੍ਹ ਦੇਹਿ
ਰੂਪੀ ਦਾ ਖੋਰੀ: ਛੁਟੀ ਦਿਸਾ ਰੂਪੀ ॥ ਪੀਠਕਾ ਜੋ ਕਹੇ ਨਰ ਕੋਈ ਕਾਲ
ਦੇਹਿ ਦੇ ਹੋਤੇ ਭੁਗਤੇ ਭੋਗੀ ਏ ਤੋ ਕਹੈਂ ॥ ਏਹਿ ਕਾਈਆਂ ਹਾਡੀ: ਕਾਠ
ਨੀ ਬਿਨਾ ਕਾਠ ਕੀ ॰ ਦਤਹੋ ਜੈਸੇ ਨ ॰ ਚੀਸ ਚਰੈ: ਜੋ ਕੇ ਬੁਲਤੇ ਬਹੋਰਿ:
ਫੇਰ ਤੈਸੇ ਤਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਦੁਰਲਭ ॥੭੧॥ ਹੋਪਰੀ: ਹੋਗਈ ਕੋ ॥
ਭਾਦਤ: ਭਾਦਹੁ ਕੀਨ: ਕਰੀ ਜੀਜੋ ਰਾਗ ਸਾਜ ਕੇ ਤਾਤ ਪੁਜ ਕੀਪ
ਪਤੀਆ ਕਿਆ ॰ ਹੁਣਾ ਜਉ: ਜਦੋ ਜਿਧ ਉਕਿ: ਨਲੋਰ ਸਤੀ ਕਾਸਿ
ਧਉ ਰਾਖੰਡ ਸੁਰਮੇਦਾ ਸੋ ਬਉਰਾ ਤੇ ਜਰ ਮਾਸੀ ਦਾ ਦਿਰਾਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਸੋ ਧਉਰਾ ॥੭੨॥ ਰਜਕੋ: ਰਸਵਾਲਾ ਭਾਡੇ: ਗੀਲਾ
ਭੁਮੀਐ: ਰੂਪੀ ਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤੈਸਾ ਰਾਨ: ਸੰਤਿ ਆਦਿਆ ਕਉ: ਦਸ
ਤੋ ਅਰੀਐ: ਦੀਨਤਾ ਕਰੀਏ ਰੋਇ: ਜਤਨ ਕਰੀਏ ਆਵੈ: ਦਲੋ
ਮਾਨਸੇ: ਮਾਨਜਾਨੁ ॥੭੩॥ ਪੀਠਕਾ ਦੇਹਿ ਹੀ ਕਾਰੂ ਪਰ ਕਹੈਂ ॥ ਕਬੀਰ ॰
ਜੈਸੇ ਕਚੀ ਭਰੀ ॰ ਹੋਇਆ ਦਾ ਕਚੀ ਗਾਰ ਗਾਰਿ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ਜਲ ॰
ਸੁਆਸ ਰੂਪੀ ਛਟਿ ॰ ਮਰੇ ਗਇਆ ਧਮਾਸ: ਅਧਦਿਤ ਐਥੇ ਈ
ਦਾ ਅਗੇ ਤਿਖਾ ਲਗੇ ਗੀ ਤਾਂ ਹੇ ਕੋਈ ਜਲ ਦੇ ਦੇਤਾਂ ਸਮਲੋ ਕਹੈਂਗੇ
ਸਭ ਪੁਨ ਦੇ ਦੇਤਾਂ ਇਕ ਕੌਲ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾ ਪੁਨ ਦੇ ਕੇ ਜਲ ਪੀਤਾ ਤਾਂ
ਲਟਿਆ ॥੭੪॥ ਕਬੀਰ ॰ ਸੈਂ ਕੂਕਰ: ਕੁਤਾ ਮੁਤੀਆ: ਜੋ ਆਗਿ
ਆਮੈ ਦਰਤਾ ਜੇਵਰੀ ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਆਖੋਂ ਚੋ: ਪ੍ਰੇਰੇ ॥੭੫॥ ਪੀਠਕ
ਕੋਈ ਆਖ ਛੇਰਦ ਰਹੈ ਤੇ ਦਿਹਾਰ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈਂ ॥

ਵਿਖਰਾਵਹਿ॥ਵਿਖੁਲਾਵੈ॥ਛੋਇ: ਲੋਕਾਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸਾ॥ਚੇਤਈ: ਚੇਤ
ਦਾ॥ਇਹੁ: ਇਉਂਜਮਨੀ॰ਕਰਾ॥੭੬॥ਪੀਠਕਾ॥ਕਬੀਰਕਾ॥ਪ੍ਰੇਮ
ਗਨਚਿਤੁਬਾ॥ਧਾਰਿ॥ਦਿਅਵੈ ਦਬੁਲਾਇਆ॥ਓਹੁਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਤੇ
ਕਹਨਲਗੇ॥ਪਿਰਹੁ: ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ॥ਕੂਅੰਗਮ: ਸਰਪਾ॥ਮਨਿਐਂ
ਮੰਤੁ: ਮੰਤ੍ਰਿ ਸ਼ਕੂਨਾ॥ਬਿਓਗੀ: ਵਿਛੋੜੇਵਾਲਾ॥ਜੀਐ॥ ਵਿਹਾਰ
ਲੋਕਮਰਦਾ॥ਹੈ ਵਿਹਾਰਵਲੋ॥ਬਉਰਾ॥ ਵਿਸਯਾ॥੭੭॥ਸੁਗੰਧ: ਸੁਭ
ਵਾਸਨਾ: ਤ੍ਰਿਸਕੋ ਉਤਮ: ਕੇਚਨਚੰਦਨਾ॥ਨਿਰਗੰਧਕਾਨੂੰ ਤੋਮਪ
ਵਿਤ੍ਰਲਹਾਵ ਜਸਤਾ॥ਵਪਾਰਸਚੰਦਨਵਤ ਗੁਰੂ॥ਸੁਗੰਧਜਨ
ਸਰੂਪੀ॥ਉਤਮ॰ਹਾਰੇਰੂਪ॥ਲੋਹਵਤੁ ਜੜ੍ਹਬੁਧੀ॥ਕਠਵਤੁ: ਸੁ
ਗੰਧਭਕਤੀਰੂਪੀ ਤੇਸੰਤੁ॥ਜੋ॰ਦਾਸਬੋ॥੭੮॥ਠੇਗਾ: ਠੱਗਾ॥
ਸਾਧੂ: ਗੁਰੂਰਾਮਾਨੰਦਜੀ॥ਅੰਚਾਲਿ: ਪਲੋਰੂਪਾਰੂਪੀ॥੭੯॥
ਭੂਲਉਂ॰ਹਾਂ॥ਵਿਸਿ: ਅਧੀਨਾ॥ਵਸਨੂੰ॰ਜੀਵਰੂਪੀ॥ਖਾਸਿ: ਖੋਹੂ॥
੮੦॥ਨੋਯਤੁ: ਦੇਹਿਰੂਪੀਵ ਸੰਸਾਰੂਪੀ॥ਵਜਾਇ: ਤੋਮਲੋਕੋ॥
ਨਈ॰ਦੇਜਲਦਾ॥ਨਵ: ਘੇੜੀਦਾ॥ਤਿਉ: ਜੈ ਸੋ॥ਮਿਲਨੋ:
ਮਿਲੇਗਾ॥੮੧॥ਮਸਿ: ਦੂਵਤਾ॥ਬਨਰਾਇ॰ਕਾਠਕੀ॥ਦਾਸਤੁ:
ਧਰਤੀਕਾ॥ਲਿਖਨ: ਲਿਖਿਆ॥॥੮੨॥ਪੀਠਕਾ॥ਕਿਸੇਕਾਸਤ੍ਰ
ਲਾਹਾ॥ਹੈ ਤੂ ਮਕੀਸਾਧਨ ਤੇ ਸੁਕਰਮਕਰਨਾਹੈ ਤੌਂਕਹੋਂ॥ਗੁਪਾਲ॰
ਕਾਨਾਮ॥ਕਬੀਰ॰ਤੋ॥ਕੈ ਨਿਮਿਲ: ਅਭੇਦਹੋਏ॥ਜੰਜਾਲ:
ਧੰਧੇ॥੮੩॥ਕੋਨਹੀ: ਦੁਰਲਭਹੈ॥ਮੰਦਿਰ॰ ਸਰੀਰਰੂਪੀ॥ਜ
ਰਾਇ: ਜਾੜੈਗਿਆਨਅਗਨਸੋਂ॥ਲਰਕੇ॰ਕਾਮਾਦਿ॥ਰਾਮ॰
ਨਾਮ॥ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀ॥੮੪॥ਕੋਨਹੀ॥ਕੋਈ ਦੁਰਲਭਹੈ॥ਤ
ਨੂੰ ਦਾ॥ਤਿਮਾਨਾ॥ਕਾਰਿ: ਪਕਾਰਾ॥੮੫॥ਪੀਠਕਾ॥ਕਾਂਸੀ ਮੇ
ਕੋਈ ਸਤੀ ਹੋਣਲਗੀ ਥੀ ਤਹਾਂ॥ਬਡਾਰੌਲਾਹੋਇਆ ਸਤੀਕੇ
ਅੰਤ੍ਰਨੂ ਵਚਨਕਹੇ ਕਿਸੀ ਸੁਣੇਕਾ ਹੂਨਾਸੂੰ ਹੋਇ ਕਨਰ ਨੇਕ
ਬੀਰਸੈਂ ਪੂਛਿਆ ਜੋ ਸਤੀਨੇ ਕੀ ਵਚਨ ਕਹੇ ਹੈਂ ਤੌ ਕਬੀਰ
ਜੀ ਅਸਥਾਨਪ੍ਰਸੰਗ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨਲਗੇ॥ਚੇਹ: ਚਿ
ਖਾਪਰੂ॥ਚੀਰ: ਹੇਭਾਈ॥ਮਸਾਨ॰ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਠਾਢੇ ਲੋਕੋ॥
ਸਬਾਈਆ: ਜਾਰੈ॥ਗਾਇਓ॰ਅਗੋਂ॥ਹਮ॰ਭੀਰਲੀਹੈਂ॥
ਤੁਮ: ਤੁਮਾਰਾ ਭੀ ਇਸੀ ਸੈਂ॥ਨਿਦਾਨੁ: ਅੰਤਨੂੰ॥ਵਸੁਨਹੋ:
ਸੁਣਹੋ ਮਸਾਨ ਧੀਰੂ॥ਚਾਲਿਗਾਇਓ: ਚਾਲਿ ਜਾ॥ਹਿਰੇਗਾ॥ਹਮ:
ਹਮਾਰਾ॥ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ॥ਵ ਸਭੀ: ਸਤਵਾਦੀ॥ਪੁਕਾਰੈ: ਪੂ

ਕਾਟਦੇਨੋਜਿਨਾਨੂੰਦ੍ਰਿਗਮਾਤ੍ਰਗਾਤੀਰੂਪੀ ਚਿਹ: ਦੇਨੀਚੜੀਹੈ ਕਬੀਰ:
ਹੇਬ੍ਰਾਈਮਜਾਨ: ਮੁਰਦੇਹੋਇਰਹੈਹੈਂ ਸਲੋਕ: ਹੈਗਤਾਅਮਤਾਕਰਾ।
ਹਮਤ੍ਰਮ: ਹੈਗਤਾਅਮਤਾਕਰਨੀਏਇਹੁਕਾਮ: ਕਿਮੁਹੈਜਿਦਾਨ: ਚਾਲਕ
ਦਾ।੮੫। ਪੰਛੀ: ਧੇਛੀ ਪੰਖ: ਸੰਕਲਪੁਵਿਕਲਪੁਆਦਿਕਾਦਾਹਾਂ
ਜਿ: ਦੋਸੋਸ੍ਰਿਸਾਪੁਤ੍ਰਖਾਜੇ: ਜਿਥੈਫਲੁ੦ਧਰਮੁਪਾਪਕਰੇਤੇਸੁਖ
ਦੁਖਭੋਗੇ।੮੭। ਕਬੀਰ: ਹੈਮਨਾਠਉਰ: ਸੁਦੇਠਉਰਮੈਂਜਹਿਰਿ: ਉ
ਲਟਿਕੋਅਭ੍ਰਿਰ: ਹੋਤ੍ਰਾ।੮੮। ਸ੍ਰੂ: ਜੈਸੇਓਹੁ: ਬੇਰੀਓਹੁ੦ਕੇਬਾਰੀ
ਰੀਸੈ੦ਐਸੇਹੋਰਿ: ਦੇਖਿ ਸਾਕਤਿਕੀਸੁਭਾਵਕ੍ਰਿਆਜਰਪਾਸੀ
ਕੀਬੁਧੀਮਦਿਕਰੇਤਾਂਤੇਸੰਗਿਕਾਤਿਆਗਕਰੋ।੮੯। ਕਬੀਰ: ਮ
ਮਤਾਸਬੰਦੀਆਂਦੀਨਵਪੁੰਨਢੁਕਣਾਪਰਾਈ੦ਪੰਡਿਤਾਸਿ
ਰਚਰੈ: ਜਿਹੁਪਰਢੁਕਕੈਚਾਹੈ੦ਗਿਹਸਤੀਦਵਸਧੁਘਾਟ:
ਰਜਤੇਮੂਲੋਕਰੋਆਪਨੇ੦ਦੇਹਿਅਭਿਮਾਨਦਵਪਰਾਰਬਧਕੇ
ਕਰਮੁਦੁਖਸੁਖਰੂਪੀਅਉਘਟ: ਅਉਖਾਘਾਟ: ਰਜਤਾਹੈ।
੯੦ਪੀਠਕਾਕਬੀਰਚਨੂੰਮੈਗਏਸੋਇਕਬੇਰਤਹਾਂਲਕੜੀਸ
ੜੀਹੋਈਖੜੀਦੇਖੀਤਿਕਹੈਬਚਨ੦ਸ੍ਰੀਸਾਰਰੂਪਜਿਨਕੀ
ਪੀੜਾਰੂਪੀਅਗਨੀਜੋਦਾਧੀ: ਜਲੇਸੋਨਾਲਲਕਰੀ: ਤਤੇ
ਤਾਠਾਦਧੀ: ਖੜੋਲੁਹਾਰ: ਜਮਰਾਜੁਬਾਰ: ਦਾਰੀਜਨਮਐਂ।
੯੧ਪੀਠਕਾਏਕਬੈਰਾਗੀਕਬੀਰਜੀਬਨਮੈਬੈਠੇਥੇਤਹਾਂਤਾਲੁਬ
ਰਏਕਮ੍ਰਿਗਾਆਇਆਉਸਨੂੰਇਕਬਧਿਕਨੇਮਾਰਿਆਪਿ
ਛੋਂਮ੍ਰਿਗੀਆਈਗਰਭਣੀਤਿਸਨੂੰਮਾਰਿਆਸਹਿਤਬਚੇਦੇ
ਫੇਰਿਬਧਿਕਨੂੰਸਪਲੜਾਓਹਭੀਮਰਿਆਪਿਛੋਉਸ
ਦੀਨਾਰੀਗਰਭਵੰਤੀਆਈਰੋਂਦੀਦੇਪਤਿਨੂੰਓਹਭੀਦੇਖ
ਤੇਪਤੀਕੇਸੋਕਕਰਿਮੂਈਤਿਸਦਾਸੁਤਭੀਮਾਰਿਆਇਸਪ੍ਰਕਾ
ਰਮ੍ਰਿਗਤੇਬਚਾਬਧਿਕਤੇਬਾਲਕਚਾਰਪੁਰਖਏਮ੍ਰਿਗੀਤੇ
ਬਧਿਕਆਈਏਦੋਨਾਰਿਐਸੇਦੇਖਕਰਕੈਕਬੀਰਜੀਕ
ਹੈਂਏਕਅਗਮਨਮਿਲਤਹਿਕਾਰਾਮਰਿਤੇ: ਮਰੇਤਾਦੁਇ:
ਗਾਹੁਦੇਖਾਚਾਰਿ੦ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਲੋਭਮੋਹਾਮਰੇਤਹਾਂ੦ਪਿਛੋ
ਚਾਰਿ੦ਤ੍ਰੈਪੁਰਖ੦ਹਰਖਸੋਗਜਨਮਤੇਮਰਨਦੋਨਾਰਿ੦
ਛੁਟਿਆਤੇਪਿਪਾਸਾਦਵਛਿਪੈ੦ਸੁਖਦੁਖਮਾਨੁਅਪਮਾਨੁ
ਜਸੁਅਪਜਸੁਚਾਰਪੁਰਖ੦ਹਰਖਸੋਗਜਨਮਮਰਨ।
ਦੋਨਾਰਿ: ਛੁਧਿਆਪਿਪਾਸਾ।੯੨। ਦੇਖਿਦੇਖਿ੦ਸਜਤ੍ਰਾ

ਦੁਆਰੇ।ਠਾਉਰ:।ਅਸਥਾਨ।ਚੇਤਿਓ:।ਸਿਮਰਓ।।ਅਤ੍ਰ੦ਦੇਵੀ
ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਸੇਵ ਮੇਂ।।੯੩।।ਜਪ ਕੀ: ਜੈਤਾ ਦੀ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੀ।ਅੰਤ:
ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ।ਸਾਕਤ੦ਕਾ।ਬਿਨਾਹ:।ਬਿਗਾੜ੍ਹ।।੯੪।।ਜਗ ਮਹਿ੦
ਪੂਰਣ ਜਾਣਿ ਕੈ ਚੇਤਿਓ।।ਸਮਾਇਓ੦ਜੀਵ ਹੈ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈ।ਬਾਦਸ਼ਾ:
ਬੇਦੇ ਵਾ ਵਿਮਰਖਾ।੯੫।।ਅਵਰੇ: ਹੋਰੁ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ।ਆ
ਨਈ: ਮਨੀਓ।ਨਾਮ੦ਤੇ।।੯੬।।ਪੀਠਕਾ।ਜਾ ਪ੍ਰਹੋਣ ਸੀ ਹਰਿ
ਭਜਨ ਕੋ ਕਰਿ ਬੈਠਾ ਕੁਟੰਬ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ।ਤਾਂ ਕਹੈਂ।ਸਿਖ।ਚੇਲੇ
ਸਾਖਾ: ਖੋਤੇ ਚੇਲੇ।ਕੋ ਸੋ: ਹਰੀ।ਥੇ: ਸੋ।ਬੀਚੇ: ਵਿਚੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ
ਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ।।੯੭।।ਕਾਰਨ੦ਸਪਨ ਦਾ ਸਰੀਰ।ਜ ਜਾਇ:ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਰੂਪੀ।ਰਾਲੀ੦ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਉਤੇ।ਪਗ੦ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ।ਆਰਿ
ਮੂਰਿ: ਆਪੂਰਣ ਹੀਰ ਹੈ।।੯੮।।ਅਦਰਹ: ਹੋਰ ਨ ਮਉਪਦੇ
ਸਤੇ ਜੋ ਹੈ ਧਰਮ ਕਰੋ ਨਾਮੁ ਜਪੋ।ਆਪੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ।ਮੁਖ ਮੈ੦
।ਸਿਰ ਮੈਂ ਵਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ।ਰੇਤੁ: ਧੂਰ ਵਾ ਵਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਰੇਤੁ।ਤਾ
ਸਿ: ਅਦਪੀ।ਖੇਤੁ੦ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ।।੯੯।।ਭੂਮੀ: ਭੂਮਰੀ ਵਾ ਸੂ
ਤ੍ਰੀ।ਹੋਨਹਾਰ੦ਸੋਖ ਵਾ ਦੂਖ।ਸਾਕਤ: ਧੈਹੁੜੇ ਸਾਕਤ ਕੋ।।੧੦੦
ਹੇਤੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵੈ ਵਾ ਹਰੀ ਸਾਧ ਪ੍ਰੇਮ।ਕਾਬਰੀ: ਲੋਈ ਵਤੁ ਹੈ।
ਖੋਇ: ਸਾਧਣ ਨਾਲ ਵਾ ਵਿਚਾਰਿ ਨਾਲ।ਸੇਤ: ਸੁਪੇਦ ਵਾ ਸੁਧ।
੧੦੧।ਪੀਠਕਾ।ਇਕ ਪ੍ਰਮ ਹੰਸ ਆਇਆ।ਉਹੁ ਅਠੀ ਵਸੀ
ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਾਇ ਕੇ ਕਹੈ ਰੇ ਮਾਮੈ ਦੋਸ ਹੋਤ ਹੈ ਤੁਕ
ਹੈ।ਮਨ੦ਕੋ ਰਮ ਸਿਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਇਹੁ ਠੋਗਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ
ਤੇਰੇ ਨਾਲੂੰ।ਕਾਈ: ਕੀ ਭਜਾ।ਕਿਛੂ ਸਦੋਸੁ।ਮੜ੍ਹਿ: ਮੁਕਿਆ।
ਮੜ੍ਹ: ਸਿਰਾ।ਜਾਇ: ਵਿਮਰਖਾ।੧੦੨।ਤੂੰ ਨ ਤੋਪਨਾ ਆ
ਵਿਪਦਾਰਥਾ।ਕਮਲ੦ਸਾਬ ਚਿਤ ਬੇਧਿਓ: ਤਦਾਕਾਰ
ਓ।੧੦੩।ਜਿਤੁ: ਆਗਿਆ ਨਰੂਪੀ।ਬਜਾਵਤੇ। ਬੋਲਤੇ ਚਲਤੇ
ਸਭ ਕਰਿਆ।ਜੋ ਹੈ।ਤਾਰ: ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ।ਹਾਰ੦ਕੰਮਾ ਦੇ ਕਾ।੧੦੪
ਮਾਇ: ਮਾਤਾ।ਭਰਮ: ਅਦਰਣ੍ਹਾ।ਬੇਦ੦ਦੋ ਜੋ ਨੌਂ ਬੇ ਹਜਾਰ ਸ
ਲੋਕ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਹੈ ਤਿ ਸੁਪਾਚੇ ਲੋ੦ਭੀ।ਬਹਾਇ: ਰੋੜ੍ਹਾਇਆ।੧੦੫।
ਤਲੋ੦ਸ੍ਰਠ ਦੇ ਹੇਠਾਂ।ਦੂਰਾਇ: ਲੁਕਾਇਆ।ਨਿਧਾਨ: ਅਤਿਨੂਾਰਾ
ਇ੦ਨੌ।੧੦੬।ਧਕਟ੍ਰਿਬ੦ਭਾਈ ਬਿਧਸੁਤ ਨਾਰਿ।ਆਦਿ।ਰਾਹਿ

ਗਾਇਆ॥ ਮਾਰਿਗਾਇਆ ਦੇ ਧਿਯਾ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਸਿ ਜੋਂ ਦੋ ਸਫਲੇ॥ ਰਹਿੰ
ਗਾਇਆ ਹੋਰੂ॥੧੦॥ ਰਾਤਿੰ ਨਾ ਜਗਾਈਨ॰ ਇਸ ਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼ਪ
ਹਿ ਲਾਹੀ ਦੋ ਨੈ ਸਤੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਤਹਾਂ ਰਾਤੀ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਨੂੰਹਾਂ ਕਰੇ ਪੁਤ੍ਰੰ
ਦੀ ਇਛਾ ਦਸਤੇ ਦ ਸਮਸਾਂ ਹੂ ਅਕਾਮੈਂ ਜੂਆਇ ਕਾਮਿ ਮਸਾਣ ਨੂੰ ਜੁ
ਗਾਵੈ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਮੈਂ ਸਰਪ ਨ ਹੋਇ ਕੇ ਅਉਤਰੈ॥ ਜਨਮੋ॥
ਜਾਇ॥ ਪੁਤ੍ਰਾ॥੧੮॥ ਅਹੋਈ॥ ਨਾਹੋਈਲੇ ਕਕਹੇ ਜੋ ਈ ਤਿਸਦਾ
ਪੁਤ੍ਰਾ॥ ਨਾਰਿ॥ ਨਾਰੀ ਅੰਗਾਦਹੀ॥ ਖੋਤੀ॥ ਅਉਤਰੈ॥ ਜਨਮੋ॥
ਸਹੇ॥ ਸਹਾਰੈ ਨ ਚੂਕੈ॥ ਅਨ॥ ਮਣ੍ਹਾ॥੧੯॥ ਚਤੁਰਾਈ॰ ਏਹੀ ਹੈ
ਜੋ ਧਿੰਙਾਣਾ ਕੈ ਸੋਹੈ ਜੈਸੇ ਮੂਲੀ ਦੋ ਖੇਲਨ॰ ਹੈ ਜੋ॥ ਠਾਹਰਿ॥
ਠਉਰਿ॥੧੧॥ ਧਰਮ॰ ਕਾਨਾ ਮੁਖ ਵਿਹੂ॰ ਦੇਹੀ॥ ਬਾਪੁਰੀ॥ ਵਿ
ਚਾਰੀ ਹੈ॥ ਗ੍ਰਾਮ॥ ਨਗਰ ਸਕੋ॥ ਕੁਲ॥ ਜਾਤਿ॥ ਦਾਸ॥ ਜਿਤ ਦ
ਭਗਤਿ॥ ਦੁਕ॥ ਸਮੂਹ॥ ਪਲਾਜ॥ ਛਿਡਰਿਆ ਦਾ॥੧੨॥
ਹੈ॥ ਘੋੜੇ ਨਗੇ॥ ਹਾਥੀ ਜਾਘਨ॥ ਬਹੁਤੇ॥ ਬਾਹਨ॥ ਰਥ॥ ਧਨਿ॥
ਬਹੁਤੇ ਧਨ॰ ਕਰੋੜ ਰੂਪੀਏ ਉਪਰਾਇ ਕਹੇ ਤੀਹੇ ਸੇਸੀਆਂ
ਲਖਧ ਜਾ ਠਹਰਾਇ॥ ਝੂਲੇ॥ ਅਇਆ॥ ਇਸਾ ਭਲੀ॰ ਹੋ ਜ
ਉ॥ ਜਬਾ ਜਾਇ॥ ਬੀਤੇ॥੧੧੨॥ ਮਾਦਲ॥ ਢੋਲ ਦੇ ਦਰੂਪ॥
ਕੇਧ॥ ਮੋਦ ਸੁਖਰੂਪ ਤਿਸ ਮੈਂ ਕਾਹੂ॥ ਕਿਸੀ॥ ਦੇਖੀ॰ ਦੂਜੀ
ਆਂਠੋਕ॥ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰੂ ਬਜਾਇ॥ ਜੰਣੂਕੋ॥੧੧੪॥ ਪਠਕ
ਏਕੂ ਦੋਗਜਿਦ ਜੀ ਤੇ ਪਾਰਬਤੀ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਬੇਰ ਸਤੇ ਮੋ ਇਕੁ ਨ
ਹ ਗਰੀਬੁ ਦੇਖਕੇ ਸਿਵਨੇ ਸਿਵ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਆਇਨ ਕੋ ਬੋਧਿ
ਪੁ ਦੇਵੋ ਸੁਖੀ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਿਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਬਧ ਮੈਂ
ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਤਾ ਸਿਵਾ ਕਹੋ ਇਨਕੋ ਹਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਭਇਆ
ਹੈ ਸੋ ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਕੁਛ ਦੇਵੋ ਬਹੁਤ ਹਠ ਕਰਿਆ ਤਾ
ਸਿਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਤੇ ਹਾਂ ਤੋ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਆਵਤ ਥਾ ਉਹੁ ਰਸਤ
ਹਾਂ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰੀ ਤਾਂ ਉਹੁ ਨਰ ਤਿਥੇ ਆਇਆ ਤੇ
ਚਿਤ ਵਿਚ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਅੰਧੇ ਕਿ ਕਤਰੂ ਦੇ ਨੇ ਤਾਂ ਅਖੀ ਮੀ
ਟਕੇ ਚਲਾ ਤੁਰਨੇ ਜਾਂ ਪੈਰਾ ਤਲੇ ਮੋਤੀ ਰੜਕਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਕਹਣੇ
ਲਗਾ ਠੀਕ ਅੰਧੇ ਜਰੇ ਨੇ ਹੁਣ ਕਛੁ ਨ ਜੀਸੀ ਹੂਣ ਰੋੜ ਰੜਕ
ਦੇ ਨੇ ਜਾਂ ਉਹੁ ਬਾਲਘੁਰਪਾ ਤਾਂ ਅਖੀ ਖੋਲੀ ਆਖਾਲੀ ਗਇਆ
ਮੋਤੀਆਂ ਤੇ ਸਿਵ ਜੀ ਕਹੈ ਹੋਗਾ ਰਤੇ ਦੇਖ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੁਖ ਫਲੋ॥
ਮਾਣਕ॰ ਸੀ ਸਾਰ ਰੂਪ॥ ਮੋਤੀ॰ ਗੁਣਾ ਰੂਪ॥ ਬੀਥਰੇ॥ ਖਿਲਰੇ

ਹੋਇਓ ਨੇਅੰਧਾ: ਅਗਮਾਨੀ ਜੋਤਿ: ਗਿਆ ਤਾ ਜਗਤੁ ਸਾਰਾ ਉ
ਲਿਓ ਧ੍ਰਮ ਕੇ ਦਿਸਦਾ ਦਲੁ ॥੧੧੫॥ ਪੀਠਕ ਕਮਾਲ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਈ
ਸੀਧਰੀ ਲੜਕਾ ਸੋ ਕਾਲੁ ਵਸੁ ਭਇਆ ਕਮਾਲ ਜੀ ਖੇਲਨੇ ਗਏ ਉਨ ਕੇ
ਘਰਿ ਤਾਂ ਓਹੁ ਅਗੇ ਲਪੇਟਿਆ ਪਾਇਆ ਜੀ ਇਨ ਕਹਿਆ ਕਿ ਉਠ ਪਾਤ੍ਰ
ਆਹੋ ਧਨੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮਰਿ ਗਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿ ਕੇ ਜਲ
ਛਿੜਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲਕੁ ਜੀਵਿਆ ਤਾਂ ਧਨੀ ਸਭ ਭੇਟ ਕੇ ਤੁ ਧਨ ਦੇਵੈ
ਲੀਆ ਨਹੀ ਤੇ ਭਜਿ ਆਇ ਆਪ ਘਰਿ ਆਪੁ ਓਹੁ ਪਿਛੋ ਧਨੀ ਲੈ ਧ
ਨੇ ਧਨ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੇ ਸਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇ ਕਹਿਆ ਤ
ਮੁਕਾ ਬਾਲਕ ਜੀਵਾਇਆ ਹੈ ਕਮਾਲ ਨੇ ਤਾਂ ਧਨ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤ
ਸਪਰਕ ਹੈਂ ਪਦਉ: ਤੂ ਧਾਧੀਸ: ਕਲਦਾ ਸੀ ਪੂਦਾ ਕਬੀਰੰ
ਕਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਰਿ ਓਛਾ ਤ੍ਰਿਕੈ: ਵੇਰਕੈ ਮਾਲ: ਧੀਨਾ ॥੧੧੬॥ ਪੀਠਕ
ਇਕ ਸੰਮੇਰ ਮਾਰੀ ਦੂਜੀ ਕਿ ਮਿਲ ਕੇ ਚਲੇ ਸੈ ਦੋ ਦਾਹੂ ਨਰ ਨਾਲੂ ਲੈ
ਕੇ ਜਾਰ ਸਤੇ ਮੇ ਗਏ ਤਾਂ ਕਈ ਕਹਿ ਦੂਲਗਾ ਮੇਰੇ ਕੇ ਕਾਮ ਸੀ
ਤੁ ਸੀ ਜਾ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਪਾਰਿ ਜਾ ਨਾ ਤਿ ਸਪਰਕ ਹੈਂ ਸਾਧੂ: ਸੀਤੁ ਦਾ
ਦ ਪ੍ਰਸਿਸ ਰਾ ਸਾਧੁੰ ਨਹੂ ਦ ਸੰਕਲਪਾ ਨਾਉ: ਪੇਰ ਪ੍ਰਤਧਾ
ਰੁ ਬਧੀ ਰੂਧਾ ਹੋਇੰ ਦੂਖ ਸੁਖਾ ॥੧੧੭॥ ਜੋਦਰੀ ੦ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ
ਤਿਹ: ਤਿਸ ਮੈਂ ਕਬੀਰ: ਹੇ ਹਰੀ ਧਰੇ ਪੰਜੋ ਦੀ ਦੇਨੇ ਜੈਹੈ: ਜਾਦੈ
ਗੋਆ ਮਾਟਾ ਹੋਨ: [illegible] ਜੈਸੇ ਮਾਟੋ ਮੋਲੁ ਨ ਪਾਇਆ ਗਏ
ਜਾਤ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਗਲਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦ ਲਿਹਦਾ ਲਭੂ ਕਾ ਜੈਸੇ ਗਲਿਆ ਜਾਤਾ
ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਵੇਨੇ: ਧ੍ਰਾਇ ਨੇ ਸਮੈਂ ਨਿ: ਜ੍ਰਪਜੇ ਹੈ ॥੧੧੮॥ ਪੀਠ
ਕਾ ਇਕ ਨਰ ਧਨੀ ਮਾਧਾ ਪਾਇਆਂ ਹੋਇਆ ਜੀ ਤਿਸ ਦੀ ਜਿਹ ਧਾਬੀ
ਦ ਭਈ ਸੀ ਤੇ ਓਹੁ ਸਨੇ ਤਾਂ ਨਾਲੁ ਸੈ ਪਣਾ ਕਰੇ ਨਾਰੀ ਸਤ ਦੀਤ
ਧਨ ਦਸੇ ਵਿਖੇ ਜੋ ਤੇ ਸੁਪਰਕ ਹੈਂ ਹੀਸ: ਜੀਵਾ ਉਰਿ ਦੇ: ਉ
ਦਾ ਸੁਹੇ ਸਗਾ ਤੇ ਅਗਾਤੇ: ਪੜ੍ਹਾ ਹੈ ਦ ਇਨਾ ਮਿਤ੍ਰਾ ਗਾੜ੍ਹਿ ਦਾਹਿ
ਕਧਰ ਦ ਅਗਨ ਸੇਂ ਭਸਮ ਕਰੇ ਗੋ ਜੋ ਲਾਈ: ਸਮਸ੍ਰਾਦਵਾ ਹੋ
ਸੈਨ: ਸੈਨਤਾ ਜੋਂ ਦ ਸੋਸ੍ਰ: ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਆਈ ਸੋ: ਈਜਰ ਦੀ ਨਾ
ਹੀ ॥੧੧੯॥ ਕਬੀਰ: ਹੇ ਹਰੀ ਨੈਨ: ਨੇਤ੍ਰਾ ਕਰਾ ਤੂਆ: ਤੇਰਾ
ਬੈਨ: ਬਾਦਨ ਕਰਾ ਤੂਆ: ਤੇਰਾ ਜੀ: ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਹਰਿਦ
ਠਾਉ: ਰਿਦੇ ਠਾਉ ਮੈਂ ਰਾਖੋ ॥੧੨੦॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਚਰਨ
ਕਮਲ: ਭਗਵਤੁ ਤਾ ਮਉਜ: ਆਨੰਦਾ ਮੀਤੇ ਅਰੁ ਆਦਿ:
ਸਦਾ ਸਦਾ ॥੧੨੧॥ ਉਨਮਾਨ: ਫਲਾਣੇ ਜੈਸਾ ਹੈ ਕਾਹਿਏ:

ਕਹਿਣੋ ਦੇਖਾਹੀ: ਦੇਖਣਾ ਹੀ ॥੧੨੨॥ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਕਹੈ ਤੁਮ ਮੈਂ ਤੋ ਤ
ਨਾਹੈ ਤੁਮ ਕਹੌ ਤੂੰ ਕਹੈਂ ਅਰਿਹ: ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਤੀਆਇ: ਪਤੀਆਂਵਦਾ
ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਾਹੈ ॥ ਉਹੀ ॰ ਹੈ ਬੁੱਢਾ ਗੁਨ ਗਾਇਉ ॰ ਕੇ ਹਰਖ: ਅਨੰ
ਦ ਰਹਉ ॥੧੨੩॥ ਕਬੀਰ ਜੇ ਸੋ ਕੈ ਜਾ ਚੁਰੀ ॰ ਦਾਂਣੋ ਚੁਭਰੇ:
ਚੁਚਿਆ ਕੋ ਭੀ: ਚੁਣੂੰ ਚੁਗੈ ॰ ਤੇ ਹੁੰ ਤਾਰੇ ਦਾਰ ਵਰਾ ਜਾਗ
ਜਾਗ ॰ ਕੋ ਕੂੰਜ ॰ ਕੋ ਮਾਨਿ ॰ ਮਹਿ ਹੌ ਤੇ ਹੈ ਬੁੱਢਾ ਰੇ ॰ ਭਈ ਤੇ
ਜੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਆਇਆ ॰ ਮਮ ਤਾਹੈ ॥੧੨੪॥ ਅੰਬਰੁ: ਅਕਾਸ਼ ਦੇ
ਤਨ ਰੂਪੀ ਪਧਨਹਰਿ: ਬਾਦਲ ਹਾਰੂ ਰੂਪੀ ॥ ਬਰਖ ॰ ਕੇ ਉਪਦੇ
ਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਭਾ ਸਰ: ਭਰੇ ਤਾਲ: ਡੂੰਏ ਸੋ ਜਰਗਜਾਸੀ ਰੂਪੀ ॥
ਜਿਉ: ਜੋ ਕਉਨ: ਕਿਆ ॥੧੨੫॥ ਚਕਈ: ਚਕਵੀ ਬੀਛੁਰੇ:
ਪਤੀ ਤੇ ॥੧੨੬॥ ਪੀਠਕਾ ਸਿਖ ਬਜਤਾ ਦੇਖਕੇ ਕਹੈ ਰੈਨ ਇਰ:
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਬਿਛੋਰਿਆ ॰ ਹੈ ਮਨ ਬੁੱਢਾ ਰੇ ਸੇਖ ਰਹੁ ਮਝੂਰਿ: ਮਾਝ
ਵਿਚੂ ਜੋ ਵਾਰ ਹੈ ਗਾ ਤੇ ਦੇਵਲ ਕਰ: ਮੰਦਰ ਮੰਦਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੇ
ਧਾਹੜੀ: ਢਾਹਾਂ ਸੂਰ ॰ ਜਕੇ ਵ ਚੇਤਨ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਬਿਛੋ
ਰਿਆ ਰਹੁਰੇ ਸੇਖ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਅਸੂਰਿ: ਵਿਚੂ ਦੇਵਲ ਕਰ: ਮੰਦਰ
ਸੂਨਾ ਚੇਤਨਾ ਰੂਪੀ ਧਾਹੜੀ: ਤੁਰਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਿ: ਕਰਸੇਂ ਜਧੂਲ
ਗਨਹੀ ਸੂਰ ॰ ਜਕਾਲ ਰੂਪੀ ॥੧੨੭॥ ਸੂਤਾ ॰ ਪੁਤ ਖਾ ਜਾਗ ॰ ਕੇ
ਕੈ ॰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਦੁਖ ॰ ਕੌਜਾ ਦੁਕਰ ਕੇ ਰੋਰ: ਕਬੂਰ ਵਸਿੜੀ
॥੧੨੮॥ ਕਿਨ: ਕਿਤਨਾ ਸੋਵਨੁ: ਸੋਵਣੋ ਗੋ: ਗਾਰੋਨੁ: ਪੇਰਾ
॥੧੨੯॥ ਸੁਤਾ ॰ ਅਵਿਦਿਆ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਰਹੁ: ਸਦਾ ਧਾਨੇ ਹੋ ਜਾਗ ॰
ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਜਾਕੈ: ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਕੋ ਲਾਗੁ ॰ ਜਿਸ ਨੇ ਸੇਵਾ
ਭੈ ਦੋਊ ॥੧੩੦॥ ਮਗੇਲ: ਰਸਤਾ ਮਾਰਗ ॰ ਪਿਛੋ ਪੇਖਤ ਹੀ ॰
ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ: ਮਿਲਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵੈ ॥੧੩੧॥ ਕਾਰੀ: ਭਸ
ਬਾਸਨ: ਪਾੜ੍ਹਾ ਕਾਰੋ: ਕਾਲੋ ਦਾਗੁ: ਕਾਲਖ ਦਾ ॥੧੩੨॥ ਜਰਾ:
ਬੁਢੇ ਪਾਲਾਗੀ ॰ ਅਗਨੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅੰਦਰ ॰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦੇ
ਦੁਆਰੇ: ਸੁਆਸਾਂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਕਾਢਿਆ ॰ ਨਾਮ ਵਦਾਨ ॥੧੩੩॥
ਕਾਰਨ ॰ ਕਰਤਤ ਸੁਖ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਕੀਨੋ ॰ ਜੀਵ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁ
ਸਾਰੂ ॥੧੩੪॥ ਫਲ ॰ ਸਭਾ ਫਲਿਨ: ਖਟੇ ਮਿਠੇ ਆਦਿ ਪਕਨੇ
ਲਗੇ ਤੇ ਆਂਬ ॰ ਕੀ ਖਸਮੁ ॰ ਬਾਗ ਵਾਲੇ ਕਾਂਬ: ਅੰਧੁ ਜੋ

ਦਾਗੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਦਫ ਫਲ॰ ਚਾਰ ਵੇਦ ਹੂ ਭੂਪੀ॥ ਫਲਿ ਲਿਨਿ੪ ਕਰਮ ਕਰ
ਨੇ ਸਕੰਮੀ॥ ਪਾਕ ਨਿ: ਸਾਦ ਕਰ ਨ॥ ਅਾਂਬ॰ ਜਗ ਜਾਸੀ ਭੂਪੀ
ਖਸਮ: ਹਰੀ॥ ਕਾਂਧ॰ ਮਾਜਾ ਰੂਪਿ॥ ੧੩੫॥ ਮਨ॰ ਕੋ ਧਾਰਿ: ਧਾ
ਰੇ ਪੂਜਾ ਕਾ ਦ ਤੀਰਥਾ ਕਾ॥ ਭੇਟ ਕਾ ਖਾਇ: ਖਰਾ ਧਰੋ॥ ਇਕੋ॥
੧੩੬॥ ਕੀਆਂ ਦਸਤੂ ਸੁਧਾ ਘਿਨਾ॥ ਕਾਲੀ ਧਾਰ: ਕਲਪ ਕੀਯਾ
ਰਾ ਮ੍ਰਿਤ ਤਿਸ ਮੈਂ॥ ੧੩੭॥ ਕਾਗਜ ਕੀ ਜੋ ਪਤ੍ਰੀ ਹੈ ਦ: ਕਰਮ ਕਾਂ
ਤ੍ਰਿਾ ਓਥਰੀ: ਕੋਠੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸੁ: ਸਾਹੀ ਕੇ ਲਿਖੇ ਜੋ ਹੈ॥ ਕਪਾਟ: ਸੋਤ
ਕੂਹੈਂ॥ ਪਾਹਨ॰ ਕੀਸੇ ਦਨੇ॥ ਪਰਥਮੀ: ਜਿਮੀ॥ ਪਾੜੀ॰ ਹੈ॥ ਬਾਟ:
ਦਨ ਭਕਤੀ ਭੂਪੀ ਤੇਲ ਲਾਈ ਕਰਮ ਮੈਂ॥ ੧੩੮॥ ਸੂਈ ਤਲੁ: ਸੀਧਰਕਤਿ॥
੧੩੯॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਨਰ ਕਰਮ ਕਰੇ ਊਜਲ ਤੇ ਅੰਦਰੋ ਪਖੰਡੀ ਤਿਸਪ
ਰਕ ਹੈਂ ਧੋਈ॰ ਹੋਈ ਲਖ ਹੈ ਚਿਲਕਦੀ ਤੇ ਹੈ ਅਪਵਿਤ੍ਰਾ ਤੇ ਸੋਈ ਦੀ
ਸੈ: ਵਿਸਦਾ ਹੈ॥ ਚੇ ਚਲ॰ ਵਚਨ ਮੇਂ॥ ਗਾਨ॰ ਸਾਧ ਨਾਮ ਕੰਮਿ॥ ਮਾਤਿ:
ਸੁਭ ਮਾਤਿ ਤੇ॥ ਨਾਪਾਕ: ਅਪਵਿਤ੍ਰ॥ ੧੪੦॥ ਪੀਠ ਕਾ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਕੀ
ਬੁਧਿ ਕੇ ਜਮ ਮਾਝਿ ਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨਾ ਕਰੀ ਜਗਤ
ਮੈਂ ਤੋਕੋ ਹੈਂ॥ ਜਮ: ਧਰਮਰਾਜਾ॥ ਪਲਿਦਿ ਦਿਗਾਰ: ਪੂਛਸਤਾ ਕੇ ਕਰ
ਨਦਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਰਾ॥ ੧੪੧॥ ਕਬੀਰ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਦਾਸ: ਚੇਲੇ॥ ਭਗਤਿ॰
ਕਰੇ॥ ਕਬੀਰ: ਹਰੀ॥ ਰਾਮ॰ ਮੈਂ॥ ਦਾ ਕਬੀਰ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਅਾਦਾਸ॰ ਹਮ ਲੋਗਾ॥ ਕਬੀਰ ਕੀ: ਹਰਿ ਕੀ ਕਰੈਂ॥ ਭਉ॰ ਤਿਸੁ
ਰਾਮ ਮੈਂ ਹੋ ਵੈ॥ ੧੪੨॥ ਗਾਹਿਗਾਚਿ: ਭੂਰਰੋਲੀ॥ ਕਾਂਡੋ॥ ਕਨਾਰੋ॥ ਕਾ
ਇਕੋ॰ ਦੂਰਾਂ ਦੀ॥ ਧੂਮਾ ਧਾਮੁ: ਤੇ ਡਰੋਲੀ॥ ੧੪੩॥ ਰਾਖੈ॰ ਮਲ
ਸਮੇਟ ਕੋ॥ ਗਾਉ: ਨੇਰਾਰ ਸੂਕਰ ਮਾਰਿ ਜਾਣਈ ਤਾਂ ਲੋਕ ਕਹੈ ਐਸੇ
ਸੁਰਹੂੰ ਦੇ ਸੇਕ ਹੰਸ ਏਹੁ ਓਹੁ ਬਪੁਰਾ: ਵਿਚਾਰਾ॥ ੧੪੪॥ ਲਰੋ
ਟੀ: ਤਰ੍ਹਾਗੀ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਪਿਤਲ ਦੀ ਤੇ ਪਨੀਆਂ ਦੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ॥ ੧੪
ਪ॥ ਕਬੀਰ॰ ਕਪਟੀ॥ ਬੇਸਨੇ: ਜਿਤਾ ਮੇਲੀ: ਪਾਈ॥ ਚਾਰ: ਸੁਰ
ਵੇ ਚਾਰ ਰੂਪ ਭਖਿ ੧ ਤੁਲਸੀ ੨ ਕਪੂਰਾਂ ਦੀ ੩ ਕੇਲੇ ਦੀ ੪ ਸਦ
ਸੰਤਾ॥ ਬਾਹਰ: ਧਾਹਾਰੋ ਤੇ ਭਖਤ ਹੈਂ॥ ਧਾਹਰਾ: ਧਾਰ ਦੇਨੀਆਂ ਦੇਦਾ॥
ਭੇਗਾਰ: ਸਾਧੁ ਕੀ ਸੁਦਧਾ ਤੇ ਜੋ ਕੰਚਨ ਧਾਹਰ: ਸੁਧ ਸਾਧਨਾ ਦਾਲਾ॥ ਕਿਆ
ਰ: ਵਾਸਨਾ ਵਾਵਿਸੋ॥ ੧੪੫॥ ਕਬੀਰ: ਹੇ ਕਾਈ ਮਨੁ ਗਿਸਤ ਛਾਡਕੇ॥
ਰੋਤ੍ਰ: ਸਾਧੂ॥ ਬਾਟ: ੨ਥਿਆ ਦਾ ਵੇਖੁ॥ ਅਨ॰ ਤੇ ਸਾਂਤ ਦੇ ਰਹੂ॥ ਐਸ:
ਨ੍ਰਿਆ ਤਿਆਨਾ॥ ੧੪੭॥ ਰੋਤ੍ਰ: ਸਾਧਾ॥ ਪੰਥੀ: ਭੇਖੀ ਸਾਧਰੋ॥ ਦੇਹ੍ਰ॰

ਚਮਤਕਾਰਦਿਖਾਵਤਕਾਰਿਕਾਖੋਹੈ॰ ਜੈਸੇਸਰੀਰਹੈਗਾਤ੍ਰਾਫੂਰਕੇਪਤ੍ਰੈਤਦ
ਵਤੁਸਾਧਕੀਹੋਵੈ॥੧੪੮॥ਅੰਗਿ: ਸਰੀਰਾਨੂੰਲਾਇਸੁਮੈਂਜਾਖੀਹੈਏਕਨਾ
ਗਾਂਬਾਯਾਰੁਮੈ ਲੈਬਾਪਤ੍ਰਾਮਸਤਨੇਰ੍ਮੀਟੋਹੋਇਤਾਂਇਕਧਨੀਲਗਦੇ
ਲਾਗਾਰਸਤਾਸਾਧਨੇਭੂਧਾਹੋਆਸਾਰਾਅੜ੍ਹਾਂਵਿਪਾਜੋਥੋੜ੍ਹਾਰਸਤਾ
ਸੀਤਿਸੇਓਹੁਲੈਪ੍ਰਚਲਿਆਤਾਂਉਠਕਓਨਾਂਗਾਲਗਾਦੂਰਦਾਦ
ਉਚਾਰਨੁਕਹੈਅਰਸੈਸੂਚਿਦੂਕੀਸੜ੍ਹਾਂਵਾਂਕੀਖ੍ਯਮਦੂਧੀਕਰੀਐ
ਧਉਤਨਾਰੋਖਣੀਹੋਇਕੇਟਸਰੂਪੀਇਦਾਲੈਕੇਛਾਤਿਆਤਦਾਨ੍ਤਾ
ਸਰਬੀਰਾ: ਸੁਧਨਾਲਮਿਲੈ॥੧੪੯॥ਸੀਆਰਾ: ਠੰਡਾਤਾਤਾ: ਹ
ਰਖਸੋਗਾਹਰਿਹੀ: ਹਰਿਰੂਪਾ॥੧੫੦॥ਭੁਵਨ: ਘਰਿ ਕਨਕਾਮਨੀ:
ਧਾਨਹੋਇਤਾਂ ਕਨਕ: ਸੁਇਨਾ ਮਨੀ: ਮਣੀਆ ਜੇ ਕਨਕਕਾਮਨੀਹੋ
ਇਧਨਤਾਂ ਸੁਇਨਾਤੇਨਾਰੀ ਸਿਖਰ: ਉਚੀਆਂ ਧਜਾ: ਧੁਜਾ ਵੇਧ
ਨਹੋ ਧਜਾ ਫਨੁਦੀਆਤੇਧੁਜਾਧੀਨਪਰਿਦੀਆਂ॥ ਮਧੂਰੀ॰ ਮਾਰਗਹੀ
੧੫੧॥ਧਾਵਤ: ਨਗਰਾਉਜਰ: ਉਜਾੜਦਾਬਾਂ॥ ਭੁਗਤੋ: ਸੈਤਾਸਨੇ
ਹੀ: ਪਿਆਰੇਸੀਤਰਿਨਾਤੇ ਜਮਪੁਰਿ॰ ਵਤਦੁਖਦਾਇਕਾਭਾਇ: ਭੌਹੇ
੧੫੨॥ਗੰਗਾਜਮਨਾਨਦੀਆਂ ਅੰਤਰੇ: ਅੰਤਰਤੀਰਥ ਦਾ ਅੰਤ
ਰਵੇਦ ਦਾ ਨੈਮਖਾਰਤੀਰਥਜੋਹੈ ਸਹਜਿਸੂਨ: ਸਹਜੇਹੀਸੁਨ
ਮੈਓਹੁਥਾਂ ਘਾਟ: ਤਿਸੁਅਸਥਾਂਨਮੈਂ ਮਟ: ਈਗਲਾ ਦ ਕੁਟੀ
ਆਕਾਸਨ॰ ਤਿਸੁਦਾਘਾਟ: ਰਸਤੇਨੂਾਦ ਗੰਗਾਜਮਨਾ ਇੜਾ
ਪਿੰਗਲਾ ਸਹਜਸੁਖਿ: ਸੁਖਮਨਾਘਾਟ: ਅਸਥਾਨਹੈ ਮਟ॰
ਦਸਵਾਂਦੁਆਰ ਰੂਪੀ ਜਨ॰ ਜਿਸਦੀਆਵਨਾ॥੧੫੩॥ ਜੈਸੀ॰
ਪੀਤਾ ਧੇਤ੍ਰਿ: ਮਾਤਿਤੇਜਾਗਿਆ ਸਾਕਾਲੁਮੈਂ ਓਤ੍ਰਿ: ਅੰਤਿਤੇ
ੜੀਆਹੀਰਾ॰ ਇਕਾਰਤਨ॰ ਮਣੀ ਆ॥੧੫੪॥ ਅਚਿਭਉ: ਅ
ਚਰਜਾਹੀਰਾ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ॥ ਹਠ: ਸਤਸੰਗਾਦ ਸੰਸਾਰਾਧਨਸ
ਣਹਾਰੇ: ਸਰਜਾਸੀ ਉਤਮਤੇਕਉੜੀ: ਮਾਇਆਧਦਲੇ: ਦਏ
੧੫੫॥ਗਿਆਨ: ਸਾਸ੍ਤ੍ਰ ਗਿਆਤਾ ਆਪ॰ ਹਰੀਹੈ॥੧੫੬॥
ਸਾਰ: ਓਕਾਰਾਮਨ॰ ਕਰਕੇ ਮੁਨੀ॰ ਅੰਦ੍ਰਿਓ ਮੁਨਿਦਵ: ਮੁਨੀ
ਸਿੰਘਾਸਾਇ: ਨਾਸਕਰੈ॥੧੫੭॥ ਧਾਂਨ੍ਹ॰ ਸਧਾਦਿਰੂਪ ਭੂਇ॰
ਭਕਤੀਰੂਪੀਆ ਦ ਸਿਮਿਤਾ ਕਲੇਜੇ॰ ਸੋਹਿਓਕਰਦਿਰਾਗਰੂਪੀ
੧੫੮॥ਸੂਕ: ਭੁਣਤਾ ਅੰਧੇ: ਅਗਿਆਨੀਆਂਨੂੰ ਧਏਕ॰ ਬੀਦਿਆ

ਥਾਂਸ॰ ਦੀ ਮਟੀ ਮੈਂ ਸਫੁਕ॰ ਤੇ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਉਕਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹੈ॥੧੫੮॥ਹੈ ਮੈ:
ਚੋਰੋਂ ਹਾਥੀ ਦ੍ਵਿ ਦਾ ਸਧਿਨ: ਬਹੁਤੇ ਬਾਹਨ: ਰਥ ਪ੍ਯਾਧਨ: ਪਨੇਤਾਪ
ਉਤਰ: ਸਦੂ ਸਾਧ ਨਿਹਾਰਿ: ਪਾਂਣੀ ਦੋਨਹਦਾਲੀ॥੧੬੦॥ਆਨ॰ ਦਿਤਾ
ਹੈ ਅੰਗ: ਧੜੀ ਆਦਿ ਸਿੰਗਾਰ ਕੇ ਕਰ ਕੇ ਓਹੁ॰ ਦਾਸੀ॥੧੬੧॥
ਕਬੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਆਬੂਨੀ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਅਬਿਤਿ: ਇਸ ਬਿਤੀ ਸੋ
ਸਤਿਗੁਰ॰ ਤੇ ਜਸ ਪਾਯੀਰ॰ ਜਾ ਕਬੀਰਿ: ਮੈ ਕਬੀਰ ਨੇ ਪਾਹੀ
ਰ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਨਜਿਆ: ਸਰਧਾ ਦੇ ਇਕੇ ਨਾਮ ਲਿਆ ਆਸਰੋ
ਦਰ॰ ਸਤ ਸਿੰਗ ਰੂਪੀ ਤੀਰ: ਪਾਸੋਂ॥੧੬੨॥ਹਾਰਿ॰ ਰੂਪੀ ਜਵ
ਹਰੀ: ਜਦਾਰੀ ਤਤੁ ਦੇਤਾ ਦਾ ਉਤਮ ਜਗਪਾਸੀ ਆ ਮੰਡਿ: ਬਹੁਤਾਂ
ਕੇ ਰਖੇ ਹਾਟ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਪਾਰਖੂ: ਜਗਪਾਸੀ ਹੀਰਨ: ਹੀਰੇ ਨੂੰ
ਹੀਰੇ ਗੁਣਾ ਸਾਟ: ਸਾਰ ਦਾਵਟ ਸੋਂ ਟਹੋਵੈ॥੧੬੩॥ਕਬੀਰ॰ ਜੈਸੇ
ਹਰਿ॰ ਜੈਸੇ ਸੋ ਗਾਇਆ॰ ਹੋਆ ਆਪਹੋਰਿ: ਮੋੜੇਰੋ: ਸਫਲ ਕਰੋ
ਪਿਤ ਧਨੁਸ ਏ ਸਰੂਪ॥੧੬੪॥ਨਾਮ॰ ਸ਼ਦਦਾਦ ਦਾ ਨਉ ਦਾਭ
ਕਤੀ ਆਦਿ ਦੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਤੋਹੇ॥੧੬੫॥ਮਾਰਗਿ॰ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੇ
ਦੁਹੀਰ॰ ਲੋਕਾਂ ਵੀ ਅਦਪਟ: ਔਖੀ ਘਾਟੀ: ਜਾਗਾ ਭਗਤੀ ਰੂ
ਪੀ॥੧੬੬॥ਧਰੋਖੇ: ਧੋਖੇ ਦਾਸ ਤੇ ਮੁਆ: ਮਾਰਿ ਤਾਰ ਰਹਿਆ ਆਕਾਸਿ:
ਜਲ ਮੈਂ॥ ਲਾਮਸੀ: ਜੋ ਦਿੜ੍ਹੰਦ ਨੋਲੇ ਫੜੁਰਾਈ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਹਮ
ਕੋ ਲੋਕ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ॥੧੬੭॥ਦੂਬਾਹਿਰੋ: ਭੂਧੇਰੇ ਆਰੇ ਬਾਧਰੇ: ਹੇ
ਬਿਚਾਰੇ ਅਰਸੀ: ਕਟੇਤੀ ਦੇ ਹੂਆ॰ ਦੁਖ ਸੁਖ॥੧੬੮॥ਮਧੁਕਰੀ:
ਰੋਟੀ ਹੈ ਮਾਗੀ ਹੋਈ ਅਨਾਜ: ਅਨੇਜਾ ਕਾਹੂ ਕੋ: ਕਿਸੀ ਕਾ ਦਾ ਕਿਸੀ
ਸੋਂ ਨਾਹੀ॰ ਇਜਾਰਾ ਦਾ ਇਸ ਦਾ ਨ ਦੇਸੁ॰ ਜਹਾਂ ਇਛਾ ਹੋਇ ਤਹਾ
ਜਾਇ ਰਜੂ: ਸਭ ਰਾਜ ਮੈਂ ਜਾਂ ਦੈ ਬਿਸੈਕਾ॥੧੬੯॥ਦਾਸ ਨਾ ਦ
ਹਾਜੋ॰ ਪੂਰਸਾ॥੧੭੦॥ਪਾਲਿਸ ਮੁਹ: ਕੇ ਤਿਆਂ ਤਾ ਕਰਾ ਸਰਦ
ਰ॥ ਤਾਲ ਸਤ ਸਿੰਗ ਰੂਪੀ ਨੀਰ॰ ਨਮੂ ਰੂਪੀ ਭਰਿ ਭਰਿ॰ ਦਸਾ
ਰੂਪੀ ਰੂੰ ਨਹੈ ਕਬੀਰ: ਹੋਮ ਨਾ॥੧੭੧॥ਕਬੀਰ: ਹੇ ਮਨਾ ਖਿਸਹਿ:
ਅਲੇਪ ਹੋਵੈ ਦੁਇ॰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਾਹ ਉਮੈ ਜੋਹਾ॥੧੭੨॥
ਕੋਠੀ॰ ਦੇਹ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕਾਠ: ਪੰਚ ਤਤਾਂ ਦਾ ਹਾਦਿਸ: ਦ
ਸਾਇ ਦੀਆਂ ਰੂਪ ਦਸੋ ਦਿਜ ਮੇ ਆਨਰਿ॰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ
ਧੀਤਤ: ਚਤਰ ਚਤੁਰਾ ਮੂਰਖ: ਨਿਮਤਾ ਦਲੋ ਕਾਰਿ: ਭਾਰਾ
ਕਰਿ ਪੰਡਿਤ॰ ਜੈਸ ਧਰੂਪਾ ਮੂਏ॰ ਹੈ ਮੂਰਖਾ ਦ੍ਰਿਬਚੇ॰ ਹੋ

ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾਂਵਾਲੇ ਸਰਗਪਾਸੀ॥੧੭੩॥ ਸੰਸਾਰੰ ਸਭਾਗ ਕਾਰਗਾਦ: ਸਾ
ਸਤ੍ਰਕਰਮਾ ਦਿਆ ਬਹਾਇ: ਰੋੜ੍ਹੇ ਤਿਆਰਗੁਾਂ ਧਾਂਦਨ: ਧਾਵਿਸਜੋ ਹੋ॥
ਅਖਰੰ॥ ਇਕ ਨੌਕਾ ਜਿਤਣੀ: ਸੈਤਰਸਿਸੁਭਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਆਤ: ਤੇਰੀਆ
ਪਈ॥ ੧੭੪॥ ਸੀਤਾਲ: ਸਾਂਤਿਕਰਾ ਬ੍ਰਹਮ: ਸਰੂਪ ਕਾ ਸੂਆ
ਸਾ: ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਓਤੁ ਦਕ: ਜਲ੍ਹਾਂ ਸਾਨੰ ਚੌਰੀ ਹੋਇ ਦਰ
ਤਦੀ ਹੈ॥ ੧੭੫॥ ਸਾਰੀ: ਧਾਜੀ ਦਤੁਾ ਮੈਂ: ਜਾਣੋਂ ਯਨੀ: ਸੁਆਮੀ
ਦਿਵਲੀ: ਨਿਜੀ ਕੀਆ ਫ ਸਾਰੀ: ਸੰਪੂਰਨਾ ਦਿਵਲੀ: ਦਿਵਾਨੇ ਹਠ
ਮਗਨ ਜੋ॥ ੧੭੬॥ ਤ੍ਰਿ: ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਓਰਾ: ਗੜ੍ਹਾ ਦ ਰੋਲਾ ਕਾਠ:
ਨਦੀ ਮੈਂ ਫ ਭਉ: ਤ੍ਰਗਾ ਨਦੇਸਾ: ਜਾਤਿ ਦਰ ਹੂਆ ਅਭਿਮਾਨ ਸੌ॥
ਓਰਾ: ਜੀਦਤ ਭਾਵਿਆ ਧਾਨੀ: ਸੁਧਾ ਭਾਇਆ॥ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂ
ਕਸਨ ਲ੍ਹਾ ਦਾਲਿ: ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕ੍ਰਾਲਿ: ਚੇਤਨ ਰੂਪੀ॥ ੧੭੭॥
ਧੂਰਿ: ਧਰਤੀ ਆਦਿਤਤ ਸਕੋਲਿ ਕੈ: ਕਠੀ ਕਰ ਕੇ ਪੁਰੀਆ:
ਪੁਰੀ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਦ ਪੂੜੀ ਦਤਾ ਚਾਰ ਰੋਂ॥ ਖੇਲ ਹੋਇ ਸਨੂ ਧੇਖ
ਨ: ਤਮਾਸੇ ਪੁਤਲੀਆ ਦੇ ਦਤੁਦ ਪੇਖ ਨਹੀ॥ ੧੭੮॥ ਸੂਰਜ ਚਾਂਦ
ਕੈਂ॥ ਦਤ ਤੇਜ ਵਾਲੀਆ ਦ ਰੌਣੀ ਦਿਨੇ ਮੈਂ ਤੇ ਕੋਈ ਗੜ੍ਹੀ ਮੈ ਓਦੇ
ਭਏ ਹੈਂ ਪਲਟ: ਉਲਟ ਕੇ॥ ੧੭੯॥ ਕੈ॥ ਜਮਦਾ ਹਾਰੰ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਸਿਤ: ਹੇ ਸਿਤ ਹੂਆ ਆਹਿ: ਵਿਖੇ ਦ ਹੇ ਸਿ ਤਹ ਸੁਨਤੁ ਭੀ ਤੇਸ
ਨੇਮ ਹਿਮ ਨ ਨਭੀ ਕਰੋ॥ ੧੮੦॥ ਕਛੂ: ਧਰਮ ਧਪ ਧਾ ਬ੍ਰਿਹਾਇੰ
ਅਉਧਿਆ ਦ ਕਛੂ: ਤੁਛ ਭੀ ਜਗਾ ਤੂੰ ਨਾ ਸੁਖੰ॥ ਹੋ ਆਦੋ ਨੀਦੰ
ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਨਧੀ ਹਾਇ: ਨਾ ਸੋਹੇ ਈ ਹੋ ਹਮਰੂੰ॥ ਏਹ ਧੂ
ਣਨ: ਗਿਆਤਾ ਇਦਾ ਬਲਾਇੰ॥ ਛੂਤ ਦੀ ਨਹੀ॥ ੧੮੧॥ ਧਪਕਿ
ਕਿਸੀ ਕਿ ਕੌਈ ਮਾਰਤਾ ਸੀ ਓਹੂ ਮਾਰਦਿਆ ਭੀ ਪੁਕਾਰੇ ਤੇ ਪਿਛੋਂ
ਭੀ ਪੁਕਾਰੇ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹੇਂ ਪੀਰੰ॥ ਜਧਿ ਹੋਂ ਦੇਤੇ ਸੰਜਿਸ ਨੂੰ॥ ਲਾ
ਗੀ ਹੈ ਅਰਿਸ: ਸਿਧਾਂਤਾ ਨ ਓਰ: ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਸਿਆਂ॥ ੧੮੨॥ ਤ੍ਰਾਸੁ
ਹੇਲੀ: ਸੁਖਾਲੀ ਓਜਾਲ: ਧੁਲਾ ਸਧਨ: ਬੁਧਜਨਾ ਤਾਸੁ: ਸੋ॥ ੧੮੩॥
ਸੁਣੰ॥ ਧਾਂਗਦੇ ਣਾ ਬਹਾਰ: ਧੋਲਾ: ਤੌਰਾ ਕਾਰਨ: ਵਾਸਤੇ ਸੋਇੰ
ਲੱਧੁ ਲੈਦ ਦੇਖਾ॥ ੧੮੪॥ ਸੋਖੰ॥ ਲੀਹੇ ਸੁਧ ਕਾ ਸਬੂਰੀ: ਸੋਠਾ
ਹਜ: ਸਾਫ਼ਾ ਕਾਬੇ॥ ਦੋ ਸਾਬਤਿ॥ ਸਰਧਾ॥ ੧੮੫॥ ਅਲਾਹਿ: ਸ
ਲਖਾਈ ਦਰਗੀ: ਸਿਮਰਨਾ ਧਲਿਤੀ: ਅਗਨੀ ਤਿਸ ਨਾਦ ਮਾਜਾ
ਰੂਪੀ ਸਾਇ: ਨਮਕਰ ਕੇ॥ ੧੮੬॥ ਪੀਠ ਕਾ ਤੁਮਸੇ ਕਾਹਿ ਤੇ ਹੋ ਹਮ

ਗਲਾਂਦੂਖਾਤੇਹੈਂਤਿਸੁਪਕਾਸਾਹਿ ਸੂਖਮੁ: ਅਨੁਭਵਕਰਤਾ॰ਹੈਤਿਸਕਾ।
ਹਵਾਲ॰ਤਿਸੇਤਰਾਂਕੁਸਜਾਣੋ।।੧੮੮।।ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਰੂਪਨਾਵ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪ੍ਰਿਤ
ਤੇਲਿਣਿਤੀ।।ਪੇਰਾ: ਮਾਸ ਤੇਰੋਟੀਕਾਰਨੇ: ਵਾਸਤੇ।ਗਲਾ: ਗਲਦਾਰਦਾ
੧੮੯।।ਗੁਰ: ਗੁਰਾਂਕਾਸਬਦਿਸੋ।ਤਪੁ: ਤਪਣਾ।ਚਿੰਤਾਜਮਾਇਕੀ।ਦਾਝੈ:
ਦਾਹੈ।ਤਪੁ॰ਏਹੁ।੧੯੦।।ਪੀਠਕਾਕੋਈਕ੍ਰਿਹੇਰਅਰਥ ਸਭਕੋਕਹਿਤਾ
ਹੈਂਤੋਂਕਹੈ।ਬਿਚਾਰ॰ਹੈ।ਸਭੈ॰ਲੋਕਾਂਕਉਤੋਂਕਹਾਰ: ਰਾਜਧਾਰੀਏਕ
ਹੈ।।੧੯੧।।ਏਕ॰ਤੌਰਾਮਕਹਿਣਾਰਾਸਧਾਰੀਆਦਾ।ਅਨੇਕਹਿ॰ਲੋਕ
ਦਿਸਕਲਪਾਨਾਲ।ਏਕ॰ਸੀਤਾਦਾਕਹਿਣਾ।ਏਕ: ਅਦ੍ਵੈਤਮੈਂ।੧੯੨।
ਜਾ: ਜਿਸਾ।ਸੇਵ: ਸਿਮਰਨ ਆਰਿਹੂ: ਮਸਾਣਭੂਮਿਕਾ।ਭੂਤ॰ਦੇਤੁ
ਨਗਨਾਰੀ।।੧੯੩।।ਗੀਗਾਹੂਆ॰ਸੂਠਕਹਿਣਤੋ।ਬਾਵਰਾ: ਮਸਾਰ
ਦਿਹਾਰਤੋਂਬਿਜੁਰੋਂਤਾ।ਬਹਰਾ: ਬੋਲਾਨਿੰਦਾਸੁਣਿਤੋ।ਕਾਨ।ਕਨਤੋ
ਪਾਵਹੁ: ਪੇਰਾਂਕਾਰਿ।ਬਿਕਾਰਾਂਵਾਲਿਜਾਣਿਕੇ।ਧਾਨ: ਧਾਣੀਰੂਪਬਾਣ
੧੯੪।।ਧਾਇਹਿਆ: ਚਲਾਇਆ।ਧਾਨ॰ਸਧਦਰੂਪੀ।ਭੂਇ॰ਦੇਹਿ
ਅਕਾਸਤੋਨਿਮਿਤਾ।ਮਹਿ।ਛੇਕ: ਵੈਰਾਗਰੂਪੀ।।੧੯੫।।ਬੀਦ॰ਨਾ
ਮਰੂਪੀ।ਅਕਾਸ: ਬਦਲਗੁਰੂਰੂਪੀ।ਭੂਮਿ॰ਰਿਦੇਰੂਪੀ।ਬਿਕਾਰ:
ਕੁਸੁਧਮੇ।ਮਾਨਈ! ਮਾਨਉਭਭਠਦ੍ਵਾਰ: ਜੈਸੇਭਠਆਲੋਮੈਬੂੰਦਪ
ਕੀਸੁਕਜਾਇਤਦੂਦਤੁਦਿਅਰਥ।।੧੯੬।।ਬੂੰਦ॰ਨਾਮਰੂਪੀ।ਅਕ
ਸ: ਗੁਰੂਰੂਪੀਬਦਲ।ਲੀਨਿ॰ਜਿਸਮਰਾਜੀਨੇ।ਭੂਮਿ॰ਰਿਦੇਰੂ
ਪੀ।ਪਰਿ: ਬਕਤਾਨਿਰਦਾਰੀ: ਨਿਰਾਲੀ।।੧੯੭।।ਪੀਠਕਾਰਿਕੇ
ਕਹਾਕਾਵੈਦੇਹਜਨੂੰਤੁਸੀਭੀਚਲੋਤੋਂਕਹੈਂ।ਗਇਆ॰ਹਾ।ਕਬੀਰ:
ਹੇਵਡੇਹਰੀ।ਏਕ॰ਚੋਰਮੈਪੁਛਿਆ।ਹੇਸਾਂਈ।ਖਤਾ: ਦੋਸੁਹੈ।
ਪੀਰ: ਹੇਪਜਪੂਦਾਇਆ।।੧੯੮।।ਕਾਬੇ॰ਦੇਤੂਜਾਇਬਾ: ਜਾਂਦਾ
ਸਾ।ਤੁਸੈਂ: ਤੁਜਕੋ।ਏਹੁ।ਗਏ: ਜਾਂਗਦਾ ਗਲੁਜੇਪੁਦਾਏ
ਉਹਾਂਹੀਹੈ।੧੯੯।।ਦੋਹਾਸਲੋਕਾਂਦਾਪਾਠਸਿਧਾਅਰਥਛੋਡੇਹੈ।
ਜੀਅ॰ਨੂੰ।ਦਫਈ॰ਧਰਮਰਾਜਾ।ਹਵਾਲ॰ਦੁਖਦੀਪਾਦੇਰੋਗ।।੨:
ਲੇਇ॰ਗਾ।ਤੁਸੀ।ਦਾ।ਲੇਖ॰ਜਬੁ।।੨੦੧।।ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖਾਲਾਹੈ।
ਸੂਚੀ: ਸੂਚਾ।ਦੀਬਾਨ: ਦੀਵਾਨਾ।ਪਲਨ: ਪਕਰੈ ਰੋਕੂਦਾਨ
ਹੀ।।੨੦੨।।ਢੋਇ: ਢੋਆ।ਜਾ।ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ।ਤੂਬਰੀ: ਤੁਮੜੀ।
ਅਬਧ: ਅਮਰਹੋ।ਢੋਈ।ਤੂ: ਏਦੂੰਤੂਜੋ।ਹੈ।ਬਰੀ: ਬਲੀਤੇ
ਦਾਰੋਇ: ਦ੍ਵੈਤਰੂਪੀ ਤੁਬਰੀ: ਤੂਬੜੀ।ਹੈ।ਇਸਕਰ ਖਟ: ਛਿਣ
੨੦੩।।ਮੇਰਾ।ਹੰਕਾਰਾ।ਤੇਰਾ॰ਪੰਜਾਰਖਤ ਨਯਨਾਂਦਿ।ਮੇਰਾ॰

ਖਰਚਾ॥ ੦ ਤੂੰ ੦ ਹਰੀਆ ਹੂੰ॥ ਤੇਗਤਾ॥ ੨੦੫॥ ਪਾਧੇ ਕਾਰਹੁ: ਸੁਤ ਹੋਇ ਗਏ
ਰਹੇ ਹੁਧ ਅਧ ਸਾਦੈਂਗੇ ਐਸੇ ਸਿਕਲ ਪੁ॥ ਸਾਖੀ ਸੇਖ ਚਿਲੀ ਦੇ ਪਿਤ
ਦੇ ਪਰ੍ਹੇ ਦਾ॥ ਉਨ੍ਹਿ ਮਾਰਿਕੇ॥ ੨੦੬॥ ਤ੍ਰਿਤ ਉਤ: ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦਾ
ਏਧਰ ਉਧਰਾ॥ ਰਾਖੋਂ ੦ ਸਿਸਟੀ ਦੇ॥ ੨੦੭॥ ਪਾਣੀ ੦ ਜਨਮ ਮਰਨ
ਦੇ ਦੁਖ ਰੂਪੀ॥ ਗੁਰੂ ੦ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ॥ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲੀ: ਪੂਰਬ ਤੇ ਪੂਰਬ
ਲੀਜੋ॥ ਭਾਵਨੀ: ਸ੍ਰਧਾ॥ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੇ ਤੀ ਚੇਲੇ ਸੇ ਸੋ ਸ੍ਰਧਾ॥ ੨੦੮॥
ਟਾਲੇ ਟੋਲੇ: ਉਰੈ ਪਰੈ॥ ਦਿਨ ੦ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ॥ ਥੋੜੇ ਆਜ ੦ ਪਾਪਾ ਰੂ
ਪਾ॥ ਖਤ: ਲੇਖਾ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ॥ ੨੦੯॥ ਮ: ੫॥ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਸਲੋਕ ਸਿਰੋਪਾ ਦਿਤਾ ਹੈ॥ ਕੂਕਰ ੦ ਮਨ ਰੂਪੀ॥ ਭਉ
ਕਰ: ਚੇਰਲਾ॥ ਕਰਿਗ: ਦਿਸਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਕਰਮੀ: ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਦੀ॥
ਹਉ: ਮੈਨੂ॥ ੨੧੦॥ ਮ: ੫॥ ਕੀ: ਥੀ॥ ਤਸਕਰ ੦ ਰਾਜੇ ਰੂਪੀ॥ ਗਾਹਿ:
ਦਬਾ॥ ਲਾਹੂ ਲਾਹਿ: ਨਰਕ ਪਾਈਦਾ ਹੈ॥ ਵ: ਧਰਤੀ ੦ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ॥
ਸਾਧ ੦ ਦੈਵੀ ਸੰਪਦਾ ਕੇ ਗੁਣ ਹੈ ਰੂਪੀ॥ ਤਸਕਰ: ਕਾਮਾਦਿ॥ ਗਾਹਿ: ਮਲ
ਧਰਤੀ ੦ ਕੋ॥ ਲਾਹੂ: ਸਾਹਮਣਾ ਲਾਹਿ: ਨਾਸ ਉਂਦੇ ਨੇ ਰਾਜੇ॥ ਵ: ਛੇਦਾਉ
ਨਕਉ: ਉਨ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਕੋ॥ ਲਾਹੂ: ਸਮੂਹਾਨੂ ਲਾਹਿ: ਲਾਵੈਂ ਤਾਂ ਬੁਧੀ
ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਨ ਭਾਰਨ ਦਿਆਪਈਆ॥ ੨੧੧॥ ਮ: ੫॥ ਕਬੀਰ ੦ ਜੈਸੇ
ਤੁਸ: ਤੂਹਾਂਨੂੰ ਕੁਮਿਰਗੀ ੦ ਆਂਦੋਲੋ॥ ੨੧੨॥ ਪੀਠਕਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ
ਗ੍ਰਿਹ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਆਏ ਮਗੀ ਛੋਲ ਛਾਪਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹੋ॥ ਨਾਮਾ:
ਹੇ ਨਾਮਦੇਵ ਤ੍ਰਿਲੋਂ॥ ਤੂੰ ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਕਿ ਸਤਰਾਤੋਂ ਕਹੈ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਨਾ ਛੀ
ਪਗ॥ ਛਾਪ ਨਾ ਹੈ॥ ਰਾਮ ੦ ਸਿਉ॥ ਵ ੧੩॥ ਸਮਾਤ੍ਰਿ ੦ ਐ॥ ਨਾਲ ਜੋ
ੜੀਏ॥ ੨੧੪॥ ਮ: ੫॥ ਨਾਹਿ ੦ ਏਹੁ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥ ਰਚਨ: ਜਨਤੂ
ਸਮਾਹਿ: ਏਹੁ ਸਭ ਜੀਵਦਾ ਹਮਭੀ॥ ੨੧੫॥ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਨਰਬਾ
ਸਰਾਵ ਤਦੂਲ ਪੀਸਦਾ ਸੀ ਤੇ ਚਕ ਦਾਖ ਦਾ ਨੇਸ ਧਿਆਣਾ ਪੀ
ਸੁਕੇਤੁ ਰਿਆ॥ ਤਾਂ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਚਿਕੜ ਮੇਂ ਗਿਰਿਆ ਆਣ ਤਿਸ ਪਰ
ਕਹੋ॥ ਚਿਕੜ ਤੇ ਕੀ ਚਾੜ੍ਹਿ ਦੇ ਪਾਣਿ ਹੈ ਸੋ ਚਿਕੜ ੦ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ॥
ਆਣ ੦ ਧਨ ਰੂਪੀ॥ ਹਾਥ: ਅੰਤ ਕਾਲ ਮੈ॥ ਪੀਸਤ ੨: ਨਾਲੇ ਨਾਲ
ਜੋ ਚਾਖਿਆ ਸਾ ਦੇਇ ਇਲਿਆਣਾ॥ ਸਾਥ ੦ ਪਰਲੋਕ ਮੈ ਵ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ
ਚਿਕੜ ਮੈ ਆਣ: ਧਨ ਸਾ ਰੂਪੀ॥ ਪੀਸਤ ੨: ਨਾਲੇ ਨਾਲ ਚਾਖਿਆ:
ਜਪ ਜਾਨਾਂ॥ ੨੧੬॥ ਸਾਤ ੦ ਪਾਪ ਪੈਰ ਕੀ॥ ਕੁਸੁਲ ਖਾਤੁ॥ ਕਾਲੋਆਂ
ਹੋਆ ਜੇ ਹਾਥ ੦ ਮੈਂ ਦੀਪ: ਗਿਆਨ ਤੂੰ ਹੀ ਲੈ ਕੈ॥ ਕੂਏ: ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਖੂਹ ਮੈ

ਪਰੈ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕੈਹ ਰਖੇ ਤੇ ਭੁਲਾ ਕਹੈਂ॥੨੧੭॥ ਸੁਜਨ: ਹਰੀ ਅਬਨੈ: ਬਾਣੀ
ਹੈ ਕਿ ਨਹੀ ਚਿਤੈ॥ ੨੧੮॥ ਸੋਠੇ॰ ਕਰੋ ਮੰਡਿਲ: ਮਹਲੁ ਸਹੇਤ: ਸਨੇਤ
ਤੇਰੇ॰ ਕਾ ਸੂਤੰ ਰਥ ਪੈਜੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰ ਕੋ ਪਹਿਰੀ: ਲੋੜੀ॥੨੧੯॥
ਹੋਇ॰ ਇਸੁ ਮੈਂ ਏਹੁ ਜਣਾਇਆ ਹਰਿ ਤੇ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਭਿਨ ਭਿੰਨ ਕਹੈਂ ਤੁਰੁ
ਭੂਅ ਰਜਨਜੀ ਤੀਸ੍ਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਾ ਕਥਨ ਮਾਣਕ ਹੈਂ॥੨੨੦॥ ਮ: ਅ
ਚਿੰਤੁ॰ ਤਾਈਅ ਜੇ: ਜੋ ਸਾਰ: ਸਮਾਲਾ॥੨੨੧॥ ਮ: ੫ ਪੂਠੀ॰ ਭਈ॥
੨੨੨॥ ਕਾਰਣੀ: ਕੌਰੀ ਹੈ ਕੇਵਲ: ਨਿਰੀ ਕਚੀ: ਪੱਤੁ ਰਕਾਤੇ
ਖਿੰਦਾ ਸਾਬਤ॥ ਸਫਲਾ ਫ ਹਰਿ ਸਾਥ ਸਾਬਤੀ ਅਰਥ ਪਾਹਿ: ਰਖ
ਣੀ ਹੈ ਬਿਨਠੀ: ਬਿਨਸੀ ਹੋਈ ਹੈ॥੨੨੩॥ ਕੇ: ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾ ਅ
ਸਾਰ: ਭੁਲਾਇ ਕੈ ਕਚਪੂਕੇ॥ ਕਦੇ ਤੋ॥੨੨੪॥ ਕੁਚਰੁ: ਹਾਥੀ ਹੈ॥
ਸਥ: ਸਿਰ ਅਬੂ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਮੰਤ: ਮਤਾ ਹੋ ਆਹੈ ਅੰਕੁਸ: ਕੁੰਡਾ॥
ਗਨ ਰਤਨ: ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗੁ ਖੇਵਟੁ: ਚਲਾਵਣੈ ਵਾਲਾ ਸੇਮ
ਹਾ ਵਤੁ ਰੂਪ ਰਕੈਈ॥੨੨੫॥ ਰਾਮ॰ ਨਾਮ ਨੂੰ ਰੂਪ ਹੈ ਮੁਖ॰ ਰੂਪੀ ਕੋਥਰੀ:
ਗੁਥਲੀ ਵਾ ਕੋਠੜੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪਾਰਖੇ ਪਾਰਸ: ਗ੍ਰਿਤਾ ਖੋਲ੍ਹ: ਸੁਣੇ
ਸੁਣਾਵੈ ਗਾਹਕੀ: ਜਗ ਮਾਸੀ ਮੋਲਿ: ਸਿਰ ਦੇ ਸਾਂਦੀ ਸਧਾਸੇ॥
੨੨੬॥ ਕਟਕੁ ਣ ਵਤਸਟ ਨੂੰ ਵਾਲ ਜੋ ਹੈ ਬੀਚ: ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਕੀ॥੨੨੭॥
ਮਾਟਕੇ: ਸ੍ਰਮਾ ਕਿਹੇਆਂ ਦ ਮਟਕਿਦਿਆ ਦਮਾਸ: ਨਗਾਰਾ ਘੋਰ
ਰੂਰੂਪੀ॥੨੨੮॥ ਛਿਦਾ ਤਰਵਰੁ ਰੂਪੀ ਬੈਰਾਗੁ ਹੈ ਫਲ ਰੂਪੀ ਰਾਆਸ
ਪਰੈ॰ ਕੇੜ੍ਹੇ ਬਾਦ: ਬਿਅਰਥ ਝਗੜਾ ਹੁਕੇ ਬਿਬਾਦੁ: ਝਗੜੇ॥੨੨੯॥ ਬੀ
ਜ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆਸ॰ ਸਦਾ ਗੁਲਾਬ ਦੁੰਰੂਆ ਫਲਿਤ: ਫਲੇ ਛਾਈਆ:
ਸਾਂਤ ਰੂਪੀ ਗਹਿਰ: ਸੰਗਾਣੇ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਪੰਖੀ: ਸੰਤਾ ਕੇਲ॥ ਅਨੇ
ਦਾ॥੨੩੦॥ ਦਾਤਾ: ਗੁਰੂ ਉਪਕਾਰੀ: ਉਪਕਾਰ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਜੀ
ਵਤ: ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਪੰਖੀ: ਜਗਿਆਸੀ ਆ ਦਿਸਾਵਰੀ: ਵਿਦੇਸਾ ਕੇ ਦ
ਸਰੂਪ ਕੋ ਸੈਤ ਕਹੇ ਹੈ ਬਿਰਖ॰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮਾ ਫਲਿਤ: ਫਲੇ॥੨੩੧॥
ਸਾਗਿ॰ ਵੀ ਅਪਰਾਪਤੀ॰ ਹੈ ਵੈਜੇ ਸੇ ਹੋਇ॰ ਲੇਖਾ ਠਾਕੁ: ਰੋਕੁ ਅਦਪਟ:
ਅਚਪਟ: ਰਸਤੇ ਦ ਪਤੜਾ ਪੂਲੋਕ ਮੈਂ ਵੇੜਣੀ ਆਦਿ ਤੇ ਲੋਕੁ
ਮੈ ਕਾਂਮਾਦਿ॥੨੩੨॥ ਆਪ: ਪੰਡੂ ਪਲੁ॥ ਭਗਤਨ: ਸੰਤਨਾ ਗੋਸਟੇ:
ਹਰਿ ਚਰਚਾ ਸੁਣਾਵਕਾ ਹਿਣੀ॥੨੩੩॥ ਕਾਗ॰ ਆਦਿਆ ਮਲ ਆਛ
ਲੀ: ਮਛੀਆ ਦੇ ਮਾਸ ਸੁਰਪਾਨ: ਸਰਾਬ ਹੁਕ ਚਰਸ ਏਜੋ ਹੈ॥
ਰਸਾਤਾਲਿ: ਨਰਕੁ ਨਾ ਦਾ ਕਾਗ: ਭੇਗਪਰਿ ਦਵਾਲੀ ਮਾਂ॰ ਜਾ ਛਲੀ:
ਛਲੀ ਦੇ ਪਾਠ ਛੁਲੌ: ਛਲਨੀ ਤੇ ਛੁਲੀ: ਚੀਚਲਾ ਸੁਰਾ: ਦੇਵਤਾ ਨੂ

ਭੀ।ਧਾਨੰ ਕਰਤੀ ਹੈ।ਖਾਹਿ: ਧਾਰੈ ਫ ਖਾਹਿ: ਖਾਦੇਨੇ ਤਿਨਕੋ ਜੋ ਹੈ ਪਾਪੁ
ਤਿਨਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਹੋਰੁ ਨਹੀ ਉਪਾਵ ਤੀਰਥ।ਕੀਏ ਤੇ: ਕੀਤੁ ਜਾਹੇਆ
ਸਰੋਤੰ ਪਾਪ੍ਰਾ ਜਾਤਲ: ਨਾਸੁ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ।੨੩੬।ਵੈਰਾਗ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਲੋਇਨ: ਨੇਤ੍ਰਾ ਰਸ: ਅਨਿਦਾ।੨੩੭।ਪ੍ਰਾਮਧੁ ਗਿਆਨ ਕਹੈਂ। ਜਾਮ: ਧਾਰਿ
ਤੂਅ: ਤੇਰੇ ਕੋ। ਜੀਉ।ਮੇਰਾ। ਪਟ: ਸਰੀਰ ਮੇ। ਪੀਉ: ਪਿਆਰੇ ਹਰੀ
ਕੋ।੨੩੮।ਧਾਰਿ: ਜੋ ਪੀਉ: ਪਿਆਰਾ। ਨਹੀ: ਕੁਛ ਫੇਰ ਦਾ ਪੀਉ ਨੇ
੨੩੯।ਪੀਨਕਾ ਬਾਮਣ ਸੈਂਚਰ ਚਾਕਰ ਹੈ ਸੇਂਕ ਹਨਾਇ ਹੁ ਬ੍ਰਾਮਣ
ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਇਨ ਸੇਂ ਮਤਿ ਬੋਲੇ ਤੁ ਕਹੈਂ। ਅਗ ਬ੍ਰਹਮ ਉਰ ਬ੍ਰਹਮ: ਖਪਿ
ਖਪ੍ਰਾ ਪਚਿ: ਸਤੂਹਿ ਕਾ ਰੂਪ। ਅਗਨਿ ਮੇਂ। ਮਾਹਿ: ਵਿਚੋ ਜਿਧਾਂਤ
ਜਾਣੋ ਧਿਨਾ ਛੋਭ ਕਰਣਾ।੨੩੯।ਖਾਤੁ: ਖੰਡੂ ਰੂਪ। ਰੇਤੁ: ਦੋਹਾਂ ਰੂਪ।।
ਬਿਖਰੀ: ਖਿਲਰੀ। ਹਾਥੀ: ਹਥ ਕਰ ਕੇ ਨ ਹਾਥੀ ਪਾ ਸੋ ਅਰਥ ਹਥ
ਸਕਾਮ ਕ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਤੇ ਹਾਥੀ ਹਿਕਾਰ ਕਰਕੇ। ਚੁਨਿ: ਵਿਚਾਰੀ। ਛਲੇ।
ਬਸਣਾ। ਕੀਟੀ। ਵੈਹਿ ਆਤਮਾ ਤੇ ਗਹਿ ਤ ਹੋ ਕਰ ਤੇ ਨਿਮਿਤ ਕਰਕੇ
ਕੀੜੀ। ਚੁਨਿ: ਵਿਚਾਰੁ ਕੇ ਦੋਹਿਰੋਸਾਂ ਬੁਧੀ ਤੇ ਪਰਿਹਾਂ ਐਸੇ ਸੋ ਖਾਇ:
ਧਾਰਿਆ ਨੇ ਸੂਣਾ।੨੩੯।।ਸਾਧ।ਸੁਧਾ। ਪਿਰਮ: ਪਿਆਰੇ। ਗੋਇ:
ਖੇਨੂ ਵਤਾ ਕਿਰਾਦਰੁ ਜੋ ਗੁਣਾ ਖੇਲਤੁ ੨: ਗਿਆਨ ਧਿਆਨਾ ਦੇ ਖੇਲਣ
ਹਾਲ: ਅਨਿਦਾ। ਹੋਇ। ਸੁਖ ਦੁਖਾ।੨੪੦।ਸਾਧਾ: ਸੁਧਾ। ਪਿਰਮ ਕੀ:
ਪਿਆਰੇ ਦੀ। ਧਾਕੇ! ਧਾਕਿਆਂ ਤੁਤ ਦੇਤਾ ਨਾਲਾ। ਜੇ ਕਾਚਿਆਂ ਨਾਲੁ
ਖੇਲੇਗਾ ਤਾਂ ਐਸੇ ਹੋਵੈਗਾ ਜੈਸੇ ਖੇਲਿਕੇ: ਪੀੜ੍ਹ ਕੋ। ਪਾਲਿ: ਵਿਸੇਖੀ
ਨਾਭੇ ਰੋਮਾ ਤੇਲੁ: ਪੂਛੈ ਕਬੀਰ ਨਾ ਸਫਾਰਿਆ।੨੪੧।ਡੋਲਹਿ: ਫਿਰ
ਹਿਆ ਅਧਿਗਤਿ: ਅਨਿਦੀ ਭਰਾ। ਛੀਨ ਤੁ: ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਸੰਤ:
ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ। ਭਗਤਹੁ: ਭਗਤੀ ਤੇ ਫ ਸੰਤਾਂ ਤੇ।੨੪੨।ਹਰਿਸੋ: ਹ
ਰਿਨਾਮ ਸਾਰ ਕਾ ਆਨ: ਮਾਤਾ ਵਦੇ ਫਲਾ ਦਿਓ।੨੪੩।ਬੈਰਾ
ਗ: ਤਿਆਗੁ। ਨਾ ਵੈਰਾਗੀ। ਹੋਇ। ਧਿਧਨ। ਮੋਹਿ।੨੪੪।।

੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।

ਸਲੋਕੁ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੇ। ਜਿਤੁ: ਜਿਸੁ। ਧਨ: ਜਿੰਦ ਰੂਪੀ ਕ
ਰੀ ਨ। ਵਰੀ: ਵਰ ਨਾਹੈ ਸਾਹੇ: ਸਮਸੰਕਾ ਸੈਕੇਤ। ਮਲਕੁ: ਜਮ
ਰਾਜ। ਸੁਣਹਿ: ਮੁਖਾ। ਆਇ। ਤਸਾਇ ਦਿਖਾਵ ਧਨ: ਜਿੰਦਾ। ਵਰੀ:
ਵਰੀ ਸਿਆਸਤੇ: ਸਾਸੁ। ਲਿਖਾਇ। ਜੋਇ ਤਨਾ ਚਿਕਰਹੇਗਾ।
ਵਾਤੁ ਕਾਇ: ਭਾਨਿ ਕੋ। ਲਿਖੇ। ਹੈਸ ਨਾ। ਚਲਨੀ: ਚਲਦੇ ਤਾਂ ਤੇ

ਭਾਈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਨੂੰ ਵਜਤੇ ਨ ਮਾਦੇ ਸਾਥ ਨਾ ਦੇਵ੍ਰ: ਲਾੜ੍ਹਾ ਪਰਣਾਇ: ਵਿਵਾਹ ਕੇ।
ਦਿਲੰਤੋ ਮੇਕਨਿਆ ਮਾਤਾਦਿ ਕੋ ਕੇ ਗਲ ਲਗੇ ਤੇ ਹਥੀ॰ ਨਾਲ ਤੇ ਪੈਰੀ ਜੋ
ਲਿਕੈ: ਚਲਕੇ ਆਵੈ: ਕਿਧੋਂ ਗਨਿਕੀ॰ ਹੈ ਵਾਤੂ ਆ ਪੁਰਸਲਾਤ: ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਦ
ਖਾਨਾ ਲਾਕੀ ਨੀਨ: ਕਿਨੀ ਨਹੀ ਭੁਛਈ ਦ ਕਨੀ ਰੋਈ ਨਹੀ ਨਕੜੀ: ਖ
ਘਰੀ ਕਿੜ੍ਹਾ ਫੇਰ ਖੜਾ ਸੁਤਾ ਨਹੀ ਖੜਾ ਹੈ ਮਨਖ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਮੁਹਾਇ:
ਲੁਟਾਇਆ॥੧॥ ਪਾਠਕ ਆਏ ਕੁ ਸਮੇ ਰਸਤੇ ਚੁ ਲੋ ਜਾਂਤਾ ਆਏ ਕਦਾ ਫੜ੍ਹ
ਖਰਚੁ ਲਿਆ ਦਾ ਜੀਤ ਸਦੇ ਮਾਲਕ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਫਲ ਮਗਿਆ ਤਾਂ
ਉਸ ਕਹਿਆ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਕਈ ਡਿਠੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੋ ਦਰ॰ ਦੀ
ਦਰਵੇਸੀ: ਫਕੀਰੀ ਗਾਖੜੀ: ਔਖੀ ਹੈ ਭਾਤਿ: ਤਰਾਂ ਵਿਹਾਰ
ਕਰਤਾ ਤਾਂ ਦੇ ਮੁਦੇਰੇ ਲੈਂਦਾ ਮੰਗਦਾ ਨ ਰਕਿਆ ਕਰਾ ਪੋਟਲੀ॰ ਫਕੀਰੀ
ਦੀ ਗੰਠੜੀ ਨ ਕਿਥੈ ਪਾਤੁ ਦੇ ਵਾਂ ਕਾਂ ਕਿਥੇ ਸੁਟਾਂ ਦੋ॥੨॥ ਪਾਠਕ
ਜੇਦੂ ਫਕੀਦ ਜੀ ਵੜੀ ਉਮਰਾ ਜੋ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਜਿਤਨੇ ਫਲ ਜੇ
ਸਭ ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਰੀਆਂ ਹੋਇ ਗਈਆਂ ਤਬ ਉਸ ਜਾਤਾ ਫਕੀ
ਰ ਦੀ ਵਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਰੀਮਾਦੇ ਲੂ ਹੋ ਕਾਰਿਦੇ ਨੂੰ ਆ ਫਾਰੀਦ
ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਕੇ ਦੇਰਾ ਝੂਰਨ ਲਗਾ ਜੋ ਹੇ ਸਾਂਈ ਜੀ ਦਯਾ ਕਰ
ਤਾਂ ਬਚਾਂਗਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਬਾਲ ਬਚਾ ਮਰੇਗਾ ਮੈ ਬੰਦਾ ਕਰਜਾਂਈ
ਹਾਂ ਤਾਂ ਸੁਣਿ ਕੇ ਦੀਨਤਾ ਨੂ ਕਹਿਆ ਜਾ ਹਾਇ ਕਾ ਸਿਰੀ ਰਹੇਗੀ ਤੋ
ਰੂਫ ਲੂਹੇ ਜਾਵਣਗੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂ ਉੜਓ ਹੁ ਸਿਰੀ ਦੇਇਗੀ ਤਾਂ ਓਹ ਰ
ਲਕੇ ਆਇਆ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਰੀ ਨੂ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਇਦੁ ਕੀ ਖੇੜ੍ਹ ਹੈ ਤਾਂ
ਸਿਰੀ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਸਭ ਪੁਰਸਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਰੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਤੂ ਫਕੀ
ਦਰ ਨੂ ਇਕ ਫਲ ਦੇਦੋ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਕਾਲਿਆਨ ਹੁੰਦੀ ਉਸ ਦੀ ਦੀ
ਨਤਾ ਝੂਰਨਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹੈਂ ਪ੍ਰਸੈ: ਸਮਸ਼ੀ ਦਾ ਸੁਣੈ: ਦਿਸਦਾ।
ਗੁਣੀ: ਆਵੈਂਦੀ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਭਾਇ: ਅਗਨਿ ਕੀਤਾ॰ ਜੋ ਸੀ
ਸਾਰ ਤੇ ਰਖ ਤਾ ਸੁਣਾ ਹਿਕੀ: ਮੇਰੀ ਦਾਸਾ ਆਹਿ: ਸਾੜ੍ਹਦਾ।
ਤ੍ਰ ਪਾਠਕਾਂ ਕੋਈ ਜਿਉਂ ਹੂਕਾਰ ਖਾ ਸਦੇ ਘਰਿ ਕੋਠਾ ਤਿਲਾਂ ਦਾ ਥੰਕ
ਲਿਸ ਮੈਂ ਵਿਚ ਜੋ ਆਵੈ ਇਕ ਯੁਕ ਦੇਵੈ ਫਕੈ ਤਾਂ ਤਿਲੂ ਮੁਕ ਗਏ ਫੜ
ਲਸਮਾ ਨਾਬੀ ਤਬਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਹੇ ਹੈਂ ਤਿਲ: ਪਦਾਰਥ ਵਾ ਦਸੁ
ਥੋੜ੍ਹੜੇ: ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਯਕ: ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਵਲੂ ਦੇਦਾਂ ਵ ਗਰਿ ਲਸਪੁਦਾ
ਸਹੁ: ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰਾ ਨਿਫੜ: ਥੋੜ੍ਹਾ ਦਿਨ ਦਾ ਵ ਛੂਟਿਆਂ
ਦਾ ਆਹ॰ ਜੋਬਨ ਦਾ ਵ ਹਿਕ ਵਰਤਨਾ ਸਿਹਾ॥੪॥ ਲਤ੍ਰ॰ ਵੋਹ
ਜੀਵਦਾ ਪੀੜੀ: ਘੁਟਕੇ ਗੀਦੋ॰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਤੇ ਜੋ ਵਡੇ:

ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਤਾਂ ਵੇਰ੍ਹਾ ॥੭॥ ਪਹਿਠ ਕਾ ਕਿ ਜੀ ਮਨੁਖ ਸੀ ਪਾਸ ਆਇ ਗਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਕਿ
ਸੇ ਕੋ ਕਹੈ ਮੈ ਬਹੁ ਚੜ੍ਹਾ ਹਾਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੈ ਅੰਗਲਤੀਠ ॥ ਚੜ੍ਹਾ ਕਾਹੇ ॥ ਅਖ
ਰਖ ਰਾਗਾੜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਪਾ ਦੇ ਨਾਰੀ ਰੀਵਨ ॥ ਦਿਲ ਮੈਂ ਨਜਰ ॥ ਪ੍ਰਤਖ
ਵਿ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਪੀਆ ॥੬॥ ਜੋ ॥ ਜੇੜ੍ਹੇ ਵਿ ਜੇੜ੍ਹੀਆਂ ਮਾਰਿਨ ॥ ਮਾਰੇ ਦਾ ਮਾਰ
ਕੇ ਨਾ ਮੁਕੀਆ ॥ ਹਥੂ ਦੀਆਂ ਵਿ ਨਿਖਟੀਆਂ ॥ ਵਾਸਨਾ ਤਿਨ੍ਹਾਂ
ਨਾ ਮਾਰੇ ॥ ਮਾਰਦਾ ਮਾਰੇ ਕਾਂ ਪਈਸ ॥ ਫਿਰ ਕੇ ਜੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਨਿਸ
ਹੋ ਦੇ ਵਿ ਜਿਨ ਮਾਰੀਆਂ ਨੋਂ ਵੂਛੇ ਦਾ ਪੇਰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚੁਮਿ ਤਾਂ ਆਪ
ਨੇੜੇ ਪਾਰਿ ਜਾਈ ਐ ॥੭॥ ਦਿਲ ॥ ਦੇਲ ਜੋ ਪਨ ਵਮ ਨਖ ਜਾਸਨ
ਭੁਪਿਆ ਦੁਨੀ ॥ ਮਾਜਾ ਮਰਗਾਂ ॥ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਨੀਹ ॥ ਨੇੜ੍ਹੇ ਅੰਦਰ ਦੀ
ਹੋਂਕਿਪੁ ਦੀਓ ਸਾਰੀ ਵਤ ਮਿਤ੍ਰਾ ਜਾ ॥ ਜਦ [illegible] ਰਿਆ ॥ ਘਰ ਬਰਹੋ
ਆਕਠਾ ਦਾ ਸਮਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ॥ ਛੁਤਿਆ ਦਾ ਮਰਿਆ ॥੮॥ ਭੁਰ ॥
ਪਦਲੀ ਮੈਤ੍ਰਾ ਅਗਾਹੂ ॥ ਅਗਾ ਮੌਤਿ ਪਿਛਾ ਜਨਮ ਦਾ ਪਾਲੋਂ ਆ
ਦਾਨਿਸਬੀਆ ॥ ਜੋ ਹੋ ਆਪ ਸਕਰ ॥ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਵਿਸੇ ਦਾ ਭੁਕਤੀ
ਵਿਸੁ ॥ ਕੋੜੀ ਲਗੀ ਵੈਰਾਗ ਕਰ ਕੇ ਦਾ ਬੇਮੁਖ ਤਾਂ ਕਰ ਕੇ ਗਸਾਂਈ ॥ ਗੁਰੂ
ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰੂਪ ਦੇਵਨ ॥ ਦਰਦ ਵਿ ਪੀੜਾ ॥੯॥ ਦੇਖਿ ॥ ਦੁਤੇ ਪਤੀਵੀ
ਆਂ ॥ ਪਤਲੀਆਂ ਸੁਹਿ ॥ ਸੋਤਾ ਸੁਹਿ ॥ ਸੁਣ ਨਤੋ ਰਹੇ ॥ ਖਾਲੀ ਹੈ
ਸਾਖ ॥ ਖੇਤੀ ਦੇ ਹਿਭੂ ਪਹਿਰੇ ॥ ਬਾਲ ਜੋਬਾ ਬ੍ਰਿਧਤਾ ਦਿਨ ॥ ਰੰਗਾ ॥੧੧॥
ਜਿਨੀ ॥ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਰਾਵਿਆ ॥ ਅਲੇ ਦੇ ਹੋਇਆ ਕੋਇ ॥ ਦੋਨੋ ਕੰਤ ॥
ਬਿਰਹੜੀ ॥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਛੁਲ ॥ ਵੇਲੇ ਬਿਨਾ ਹੋਇ ॥ ਹੂਦਾ ਦਾ ਰੰਗ ॥ ਪ੍ਰੇਮ
ਦਾ ਅਨੰਦ ਨਵੇਲ ॥ ਨਵੀਨਾ ॥੧੨॥ ਆ ॥ ਤੂ ਜੇ ਲੋਚੇ ॥ ਚੋਚਾ ਹੈ ਕੋਈ ॥
ਕੋਈ ਵੀਆ ਜੋ ॥ ਜਿਸਨੂੰ ॥੧੩॥ ਪਹਿਠ ਕਾ ਕੇ ਸ਼ੀਏ ਸੁਦਾਸ ਸੀ ਤਿਸ ਦਾਸ
ਤੇ ਗੋਲੀ ਸੁਰਮਾ ਲਿਆਈ ਤਿਸ ਪਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਰੀ ਮੇਸਾਰ ਕੂਕਾ
ਵਾਲਾ ਅਜਿਨਾ ਲਿਆਈ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੋਲੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਫੇਰ ਕਪੀਮਰ
ਗਈ ਦੇ ਸੁਦਾ ਕੇ ਸ਼ੀ ਨਹੀ ਸੀ ਓਸ ਦਾ ਪਹੁ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁਣਿਆ ਈਦ
ਕਪਲਾ ਵਿਚੋਂ ਪੁਟਕ ਰੀ ਬਿਜੂਆਂ ਨੇ ਤਾਂਓ ਸਦਾ ਕਰੇ ਰਾਂ ਦੇਖਕੇ ਕਹੋ
ਲੋਇਣ ॥ ਨੈਣਾ ਨਾਲ ਸਤਿ ਨੂੰ ॥ ਡਿਠੇ ਨੇ ਕਸਲ ॥ ਵੀਆਂ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆ ॥
ਮੋਹਿ ਦੇ ਸੇ ॥ ਸੋ ਨੈਨਾ ਮੇਪਰੀ ॥ ਪਿਦੀ ਪਛੀ ਦੇ ਦਾ ਕੇ ਨੇਦੇ ॥
ਸੂਣਿ ॥ ਦੁਚੋ ਪਹਿਠ ॥ ਬੈਠੇ ਹੈ ॥੧੪॥ ਕੂਕੇ ਦੀਆਂ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ
ਚੋਗੇ ਦੀਆ ॥ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਮਤੀ ਦੇ ਦੀਆਂ ॥ ਸਿਤਾਂ ਦੇ ਸੋਤਾਨਿ ॥
ਕਾਮਾ ਦਿਕਾ ਨੇ ਵਿਗਾੜਿਆ ॥ ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ ਸੋਹਰ ਕਿਤ ॥ ਕਿਉ ॥
ਚਿਤ ॥ ਹਰਿ ਦਾ ਪਿਆ ॥੧੫॥ ਬੀ ॥ ਹੋਇਆ ਪਦਾਹੀ ॥ ਪੇਹੇ ਦੀਆ ਦਾ ॥

ਵਣਾਸਭੁ॰ਦਿਖੇਜਾਤਾਵਣੁਢੂਢੇਦਾਦਿਖਤਤਰਾਨ੍ਹਿਕਰਾਸਲੋਕੁਹਿ: ਚਾਹੈਂਅਛੂ
ਜਾਹਿ: ਟੂਟਹਿਆਦਰ: ਮਜੀਠੁਵ ਸਤਮਿਰਾ।੧੬।ਖਾਕ: ਧਰਤੀਜੋਊ॰
ਪਾਇਦਾਬਰੈ।੧੭।ਲਬ: ਪ੍ਰਤਖੁਵਾਸਿਧੀਆਦੇਕਾਸ੍ਰਨੁ: ਸਮਾਮੇਰ
ਵਸੇਤਾਂਛੁਮਰਨੁਟੇਹੇਠਾ।੧੮।ਪੀਠਕਾਇਕਜੇਸਾਨਾਸੁਲੁਹਰੁਬਾਸਿਰ
ਫਰੀਦਕਾਉਹੁਕਹੈ ਹੈਫਰੀਦਾਵਣੁ: ਵਣਾਂਦੇਸੋਝੂਹਿ: ਭਨਦਾ
ਫਿਰੇਂਵਜੀ: ਵਸਦਾਹੈਹੀਆਲੀਐ: ਹ੍ਰਿਦੇਮੇ।੧੯।ਪੀਠਕਾਇ
ਕਕਾਇਮੇਬ੍ਰਿਧਸੇਮਉਠਿਆਗਾਜਾਵੈਤਾਂਕਹੈਂਅਨੇਕੀ: ਸੁਦ੍ਰਾਕਿਧੀ
ਐ: ਜੀਅਫਾਲਤਾਂਕਰਕੇਗੂਰਾਰ: ਪ੍ਰਬਤ੍ਰਿਭਾਦਿਓਸਿ: ਭੁਦਿਆ
ਸੋਂਫਰੀਦੇ॰ਨੂਰਕੂਜਕੂ: ਅਸਤਾਦਾਕਹਾਬੀ: ਕੋਸਾਂਤੇਕੀਓਸਿ:
ਦੂਰਿਹੈ।੨੦।ਪੀਠਕਾਉਹੀਜੇਸਾਇਕੂਰਾਤੀਧਨੇਮੇਂਫਰੀਦਪਾਸ
ਰਹਿਆਕ੍ਰਾਂਮਗੇਪਜਦਾਸੀਤੇਫਰੀਦਰੋਟੀਕਦੂਖਦਾਹੈਤਾਂਕਹੈਦਾ
ਸੀਇਕੁਖਾਦੀਹੈਤੇਇਕਧਰਪਹਿੈ ਓਸਾਦੇਨਓਸਕਹਿਆਅਧੀਸੋ
ਨੂਭੀਦੇਵੈਗਾਜਰਾਤਬੀਤੀਭੁਖੇਨੂਤਾਂਫਰੁਜੇਸਾਕੂਹੈਦਵੜੀਆ॰
ਸੀਆਲੋਣੀਆਮਾਲੂ: ਪਾਸੋਂਦਿਰਣੀ: ਧਿਗਾਨੀ।੨੧।ਫਰੀ
ਦਾ॰ਕਹੈਜੇਸੇਨੂਵਾਰਿਆ: ਨਹੀਦਿਤਾਆਇਕ੍ਰਿਆ: ਆਖੁ
ਆਤੁੰ॰ਹੇਕੁ: ਸਰੀਰਮੇਰਾ।੨੨।ਦਾਖ: ਮੇਦਾ: ਸੁਖਾਧਿਜਭੁਰੀ
ਆ: ਕਿੰਸੋਰਦੀਆਵਸ੍ਵਰਗਦੇਾਕਿਕਰ: ਪ੍ਰਤਖਵਿਸੇਧਾਪ੍ਰ
ਜਣੁ॰ਪ੍ਰਤਖੁਦੇਜੜੀਆਹੈਆਸੀਸਾਰਸੋਂਹੈਦੇ: ਫਿਰੈਾਉਨ॰
ਪ੍ਰਤਖੁਦਾਕਰਮਜਕਾਮੀਕਤਾਇਦਾ: ਪ੍ਰਤਖੁਦਾਕਰਦਾਧਾਟ:
ਸਰੂਪਾਨੀਦਤਾਂਕਿਰੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦੈ।੨੩।ਪੀਠਕਾਜੇਸੇਨੂਮਿਲ
ਣਜਾਣਾਸੀਤੇਦਰਖਾਉਤਰਹੀਹੈਤੇਕਹੈਅਚਿਕੜ॰ਹੈਦੂਰਿ॰
ਹੈਂਦਾਗਲੀਏ: ਛਿਟੀਆਸੋਂਚਿਕੜੁ: ਵਿਸ਼ਾਰੂਪੀਧਰ:
ਸਰੂਪਰੂਪੀਪਿਆਰੇ॰ਹਮੀਦੇਾਭਿਜੇ: ਪਦਾਰਥਾਂਰੂਪੀਜਲ
ਨਾਲੂਕਿਧਲੀ॰ਦੇਹਿਰੂਪੀਵਾਧੂਧਿ।੨੪।ਭਿਜਹੁ॰ਸਭਿਆ
ਸਿਜਉ॰ਵਿਸੇਸੁਾਸੋਹੁ॰ਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀਜਲਨਾਜਣ॰
ਕਾਦਾਸਤੇਪ੍ਰੇਮ॰ਰੂਪੀਜਲਨਾਲੂਕਿਧਲੀ: ਦੇਹੀਅਮਲ
ਹੁ: ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰੁਰਦਾਵਜਾਇਆਗੁਰੂਰੂਪੀਧਦਲਾਸੋਹੁ॰ਨਾਮਰੂ
ਪੀਜਲਨਾਤਿਸੁਕਰ॰ਜਾਇਆਸਜਣ: ਹਰਿਸਜਣੁਨਾ।੨੫।
ਪੀਠਕਾਫਰੀਦਕੋਕੋਈਮਖੁਟੇਕਹੁਆਇਆਸੀਤਜਧਰ
ਉਚੀਰਖੀਸਿਟੀਲਗਾਣਤੇਤੇਕਹੈਸੋ॰ਨਾਰਗਹਿਲਾ: ਕਾਫਲਾ
ਰੂਹ: ਜੀਵਾਖਾਇ॰ਗੀ।੨੬।ਨਿਵਾਤੁ: ਮਿਸਰੀਅਰਬਾਧਿ:
[illegible]ਕਾਤ੍ਰਧ: ਤੇਰੀਮਿਠਤਤਾਨਾਲੁ।੨੭।ਲਾਵਣੁ: ਸਲੂਣਾ

ਚੋਪੜੀ॰ ਦਾਲਭੁ ਕਰਿ ਘਣੇਹਿ: ਬਹੁਤੇ॥ ਨਪਰੁਖੀ॰ ਖਿਰੂਤੇ॥ ਸੁਖੀ: ਸਕੀਹੇ
ਈਆਂਦ ਦਾਲੁਬਿਨਾ ਜੀਉ: ਮਨੁ॥ ੨੯॥ ਪੀਠ ਕਾ ਇਕੁ ਜਹਾਜ ਸੁ ਫੇਸਦਾ
ਸੁਜੰਗ ਹਣਾ ਮੁਸਾਂਈ ਲੋਕ ਬਾਦਿ ਹੂ ਫਰੀਦੁ ਪਰ ਬੋਨਿ ਦਾ ਮਜਾਣੁ ਕੇਤਰ
ਕਕਰਦੇ ਸੋਂ ਕਿਜਾਦ ਨ ਵਿਬੀਗਾ ਫਲੁ ਕੁ ਜਾਨਿ ਦਾ ਜਨਾਂ ਕਰੀ॥ ੩੦॥ ਸ
ਦਿਨ ਮੁਰੀ ਦਾਨੁ ਕਹੈ॥ ਸੁਤੀ: ਨਿਮਾ॥ ਜਨ ਪੜੀ॥ ਮੜੇ ਮਾਸ੍ਰੇ: ਭੁਲਦੇ ਨੇ
ਜੋਗ ਣੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਫਰੀਦ ਤਿ ਸਨਾ ਰੋਹਿ॰ ਅਉਧੀ ਰੁਪਾ॥ ੩੧॥
ਪੀੜਕ ਦਰਗਹ॰ ਜਤੇ ਖੇਤਾਂ ਫਰੀਦ ਤ੍ਰੀਆ ਆਗੇ ਜਾਏਂ ਸਹਾਸ ਰਖਿ ਕੇ
ਰਹੈ ਦਾਸੀ ਤਿਸੁ ਅੰਗ ਨੂ ਲੈ ਕਰ ਰਹੈ॥ ਸਾਹੁਰੈ॰ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹੁ ਪੀਆ॥ ਲਹਾ:
ਲਹੈ॥ ਪੇਈਐ: ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ॥ ਬਾਉ: ਆਦਰ॥ ਪਿਰ: ਹਰਿ ਕਦੇ
ਧਨ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਹਾਸ ਫਆਧੇਹਿ॥ ੩੧॥ ਸ: ਰਾਕਿਤ: ਹਰੀ॥ ਪਰਦ
ਹੰ॰ ਨੂ॥ ੩੨॥ ਪੀਠਕਾ ਵਾਜਾਦੀ ਰਾਣੀ ਨਵੀਨ ਸੀ ਓਸੁ ਦੇ ਪਾਰ
ਰਾਜੇ ਜਾਣੇ ਸੀ ਆਗੇ ਨਾਇ ਪੋ ਇਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰੇ ਭੁਸਣੁ ਕੋਪ
ਇਥੇ ਠੀ ਸੀ ਸੋ ਉਗਈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਰਾਇ ਜਗਾਈ ਨਾਂਦਿ ਰੋਰ
ਲੈਆਏ ਜਾਗੀ ਤਾਂ ਪਛੁਤਾਪ ਲਗੀ ਕਰਣੇ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹੈ॥
ਨਾਤੀ॰ ਕੀਰ ਧੋਤੇ ਧੋਤੀ: ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿ ਜੋਗ ਕਰਮਾਸੀ
ਸੁਤੀ: ਵਛਣ ਪਹਿਰੇ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪ॥ ਸੁਤੀ ਆਇ ਨਾਹਿਂਦੇ॰ ਸ
ਮਾਧੇ ਸੋਂ ਸੁਧੇੜੀ: ਵੇਹੜੀ ਹੋਈ॥ ਘੇਰੀ॥ ਹੋਈ॥ ਹਿੰਙੁਣੀ:
ਵਿਸ ਜਾ ਰੂਪੀ ਹਿੰਙੁਣੀ॥ ਕਥੂਰੀ: ਕਸਤੂਰੀ ਕੁਕਤੀ ਰੂਪਾ॥ ੩੩॥
ਕਿਤੀ: ਕੇਈ ਜਨਮਾਂ ਦੀ॥ ਛੋਟਾ ਕਮਲ ਏਕੋ ਸੁਕ ਗਏ॥ ੩੪॥
ਚਿਤ: ਚਿਤਾ ਰੂਪੀ ਆ ਵਿਰਹ: ਵਿਛੋੜਾ॥ ਵਪੇਮਾ॥ ਜੀਵਣਾ ਹੋ
ਹੇ ਵਛੋੜਾ ਸਾਹਬੁ ਸਚੇ ਤੂੰ ਕਦੇ ਤਾਂ ਵੇਖ ਸਾਡੀ ਵਲ॥ ੩੫॥
ਬਿਰਹਾ: ਪ੍ਰੇਮਾ॥ ਸੁਲਤਾਨੁ: ਰਾਜਾ॥ ੩੬॥ ਏਂ॰ ਨਾਰੀਆਂ॥
ਵਿਸੁ: ਵਿਹੁ ਦੀਆਂ ਆਂ ਧੁੰ॰ ਦਿਸ ਜਾਂ ਵਿਦੁਲਾਂ ਲਾ ਲਿਦਾ॥ ੩੭॥ ਲਧੇ
ਟਾ ਰਾਹੇ ਦੇ: ਵਿਦਾ ਹਾ ਕਰ ਦੇ ਹੀ॥ ਗਹਿਰਾ ਏ: ਛਡਿ ਗਏ॥ ਰਾ
ਧੀ: ਵਿਵਾਹੀ ਹੋਈ॥ ਉਜਾੜ॰ ਕਰਿ ਗਏ॥ ੩੮॥ ਚਾਰਿ॰ ਪਹਿ
ਦਿਨਾ ਹੀਂਦੇ: ਫਿਰ ਕੂ॥ ਚਾਰਿ॰ ਪਾਹਿਰ ਰਾਤੁ ਨਾ॥ ਸੁਮਿ: ਸੋਇ
ਕੇ ਅੰਗੇ ਸੀਆ: ਮੈਨੇ ਗਾਕ ਮਿ॰ ਸੇਤੇ ਕਰਿਆਂ ਕੀਹੇ॥ ੩੯॥
ਦਰ: ਅੰਦਰ॥ ਹਾਲੁ॰ ਹੋਵੈਗਾ॥ ੪੦॥ ਪਤੜੀਏ ੨॥ ਪਤੜੀ ਪਤੜੀ
ਪਹਰੀ: ਪਹਿਰ ਮੈਂ॥ ਹੇਤੁ: ਸਰੀਰ ਰੋਵੇ ਹਿ॰ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ॥ ੪੦
ਕੀ: ਬਾਹੁੜੇ॥ ਬੇਹ॰ ਰੂਪਾ॥ ੪੧॥ ਪਾਇ ਕਵਤੀ ਉਪਰਾ ਆਇ ਬੈਠੇ

ਤਹਾਂ ਦੇਨੇ ਚੁਣ ਕੇ ਪਾਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਭਠਿਆਰੀ ਕਹੈ ਬਾਲਣ ਦਾ ਸੂਲ ਕਾਸਟ
ਦੇਤੇ ਨਦਾਰੀ ਕਹਾ ਤਿਸ ਫਰੀਦ ਜੀ ਬਾਲੇ ਬਾਲਣ ਦੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਛੁਡ ਨੇਰ
ਭਣੀਆਰੀ ਫਰੀਦ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹੈ ਹੈ ਯਾਰ: ਦਰਵਾਜੇ ਬੈਸਣ: ਬੈਠਣ
ਹੈ ਸਾਂਈ ਰਖਸੀ: ਰਖਣਾ ਹੈ ਲੇਹਿ: ਲੈ ਲਈ ਏ ॥੪੨॥ ਪੀਠ ਕਾਇ
ਕਸ ਮੈਂਜੇ ਸਾਲ ਹਾਰ ਤੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦੇ ਏਕ ਠੇ ਨਗਾਰ ਤੇ ਧਣ ਨੂੰ ਗਾਏ
ਤਾਂ ਕਹੈ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਿਧਿ: ਮੋਦੈ ਪਰੂ ਆਸਿਰਿ° ਪਰਾ ਪੜੂ° ਪ
ਈ ਦਾ ਦਣ: ਬਣੇ ਕੇ ਸਰੁ: ਸਿਰ ਪਰਾ ਲੋਹਾਰੂ: ਹੇ ਜੋ ਸਾਲੂ ਹਾਰਾ।
ਸਰੂ: ਹੁਰੀ ਆਂਗਿਆਰ: ਕੋਲੇ ਦ ਹੋਰ ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਲੋਹ
ਭੁਸਾ ਉਸ ਨੇਹਨੇ ਰੇ ਮੈਂ ਤੇ ਨਾ ਰਹੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਪੜੂ ਬੇ ਤਾਂ ਉਸ ਪਲਕਾੜੂ
ਜਾਣੇ ਕਰ ਪਹਾੜੂ ਮਾਰਿਆ ਦੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਤੌ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹੈਂ।
ਤੇਰੇ° ਕਿਧ ਪਰਾ ਅੰਗਿਆਰ: ਕੋਲੇ ਦਾ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈ ਜਮਦੂਤ
ਮਿਲੇ ਤਿਨ ਕੋ ਕਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੇਧਿ: ਮੇਰੇ ਪਰਾ ਕੁਹਾੜੂ° ਕਾਲਰੂਪੀ
ਸਿਰਿ° ਪਰਾ ਪੜੂ° ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਦਣ° ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕੇ ਸਰੁ:
ਕੇ ਸਿਰ ਪਰਾ ਲੋਹਾਰੂ: ਹੇ ਜਮਰਾਜ ਰੂਪ ਲੋਹਾਰਾ ਫਰੀਦਾ: ਫਰੀ
ਦ ਜੀ ਕਹੈ ਮੈ ਤਾਂ ਜੋਤੂ° ਮੈ ਬੇ ਕੌ ਲੋੜੂ ਹਿ: ਲੋੜੂ ਨਾ ਹੈ ਅੰ
ਗਿਆਰ: ਕੀ ਅਰਦਾ ॥੪੩॥ ਛੁਆਟ° ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਰਗਲਾ: ਬਹੁ
ਤਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਣਾ ਲੋਣ: ਲੂਣ ਮਾੜੂ ਧੀਤਹੀ ਕਰੀ ਕਰਣੀਆ ਸਿਦ
ਪਸਨਿ: ਸਿ[illegible]ਆਣੀ ਏਗੇ ਕਉਨ° ਜੋ ਕੂਲੈ ਹੈ ॥੪੪॥ ਪਾਸ° ਬ
ਜਦੇ ਹੈਂ ਦਮਾਮੇ: ਨਗਾਰੇ ਛਤੁ: ਛਤ੍ਰ ਭੇਰੀ: ਨੈ ਬਤਾਂ ਬਜੋਂ ਸ
ਡੋ ਛੈਦਾ ਨਾਰਤ: ਭਟ ਗਾਵਦੇ ਨੇ ਜਗਾਵਨੇ ਨਾ ਓਹੁ ਭੀ ਜਾਇ° ਕੇ
ਜੀ ਅਰਾਣ: ਮਸਾਣ ਭੂਮਿ ਬੈਠੇ: ਦੀਨ ਏ ਅਤੀਮਾ: ਜਤੀਮਾ:
ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਗਾਰਡ: ਦਬੇ ਹੈ ਨਾ ॥੪੫॥ ਕੋਠੇ° ਕਚੇ ਮੰਡਪ:
ਹਵੇਲੀਆਂ ਉਚੇਰੀਆਂ ਮਾੜੀਆਂ: ਊਚੀ ਮਾਂ ਅਟਾਰੀਆਂ।
ਗੋਰੀ: ਕਬਰੀ ॥੪੬॥ ਕੋਈ ਸਾਧ ਗੋਦੜੀ ਨੂੰ ਧਾਗੇ ਲਾਂਦਾ ਸੀ
ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਿਸ ਨਕ ਹੈ ਖਿਥੜੁ: ਗੋਦੜੀ ਭੇਖ° ਧਾਗੇ ਰੂਪੀ
[illegible]ਗਲੀਆਂ: ਬਹੁਤੀਆਂ ਜੀਦ° ਨਾ ਭੇਖ° ਹੈ ਦਾ ਖਿਥੜੁ°
ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਭੇਖ: ਨਾੜੀਆਂ ਜੀ ਦੋ ਨਾ ਭੇਖ: ਨਾੜੀ ਰੂਪੀ
ਬੀਦਣਾ ਜੈਸਾ ਇਕ: ਜੋ ਪੜੀਆਂ ਦੇ ਕਗਨ ਦਾਲੇ ਭੇਖ° ਕੀ
॥੪੭॥ ਦੀਹ° ਲੇਕ ਰੂਪੀ ਮਲਕ: ਜਮਦੂਤ ਗਾੜੂ ਲੀਤਾ: ਦੇ
ਹੀ ਦਿਦੇ ਰੂਪੀ ਘਟੂ: ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਤੋ ॥੪੮॥ ਜੋ ਬੀਆ:
ਜੋ ਹੈ ਆਹੈ [illegible] ਤਿਲਾਂ ਦੋ ਕੀਮਾ ਦੇ° ਨਾਲਾ ਕਾਬਾਰੇ°

ਨਾਲੂਾ ਖੂਨੇ: ਧੋਬਿਆਦੀ ਖੁੰਧ ਸਚਾਤ ਪੇ ਤਿਸ ਦਾਂਗੂਾ ਕੋਈ ਓਲਿਆਹ:
ਕਈ ਬੇਰੂ ਭਖਾਈ ਬੁਝਾਈ ਦੇ ਨੇਾ ਅਮਲ: ਕਰਮਾ ਬੋਹ: ਏਸ ਤਰਾਂ
ਦੀਆਂ॥੪੯॥ ਕੋਈ ਕਾਜੀ ਥਾਉ ਤੇ ਭਲਾ ਵਿਚੋ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਰੈ ਤਿਸੁ
ਪਰ ਕਹੈ ਕਿਨ: ਕੀਧੇ ਪਰਾਮ ਸਲ: ਫਕੀਨਿ ਮਾਜ ਦਾਲੀ॥ ਸੂ
ਫੂਾ ਖ ਫਹੀਾ ਕਾਤੀ: ਕੈਚੀ ਦਿਤਾ ਗੁਰੂੰ ਦਤਾ ਦਾਤੁ: ਦਾ ਕਹੈ॥ ਪਰ
ਨਦ: ਗਿਆਨੀਾ ਰਾਤਿ: ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ॥ ਪ॥ ਰਤੀ ਆੜ੍ਹਾ
ਰਤ: ਲਹੂਾ ਪ੧ ਮ: ੩ ਮਸਭੋਰਤਦੋਾਹੋਇ: ਹੁਦਾ ਸਹ: ਪਿਆਰੇ
ਤਨੂੰ ਮੋਾ ਤਨੂੰ ਮੈਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਭੇ ਭਗਵਤ ਕਾ ਖੀਹ ਹੋਇ:
ਅਭਮਾਨ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਨਿਮ੍ਰੀ ਭੂਤਾ ਬੇ ਮਿਤਰ ਕਰ ਕੋ ਰਿਰ: ਪ੍ਰੇਮਾ
ਪਰਾਸਰਦ ਸਤਿ ਸੰਗੁਰੂ ਪੀਾ ਵਸ ਨਾ ਮਲ ਕਤੀ ਗੁਰੂਾ ਛੂਪ
ੜਿ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਰਹੇਕੜ ਵਿਸ਼ਾਂ ਰੂਪੀ ਮੋ ਤਬ ਮਨਰੂ
ਪੀ ਪੜ੍ਹਾਨ ਦੀ: ਜੁਧਾ ਅਵਸਥਾ ਮੋ ਰਹੋ ਵਿਆਂ: ਸਮਾਰਿਆ
ਥੀ: ਹੋਈ ਮਈ ਆਸੁ: ਮੁਈ ਪਨੂ॥ ਜਿੰਦੂ ਛੋਡਦਾ ਹੈ ਸਤਾ
ਤੈਨੂਨਾ॥ ਪ੪॥ ਪਾਲਿਆ: ਧੰਦਲਾ ਭੁਜ॥ ਗਾਹਲੇ: ਗਾ ਛਲਹਰਿ
ਗਰਿ ਤੋ ਬਿਮੁਖਾ ਘਾਲੇ: ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਮੈਂ ਖਚਿਤ ਸੋ ਬਾਦ ਰੋ ਆਣਹਿ:
ਮਾਣੇ ਮੈਂ ਵ ਭੋਗਨਾ ਹੋ ਰਲੀਆਂ: ਵਾਸਨਾ ਵਾ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀਆਂ
ਪਧਾਰੇ ਕੇ ਪਰਾ ਧੁਕਣੁ: ਵੈੜਣੇ ਕੇਤ ਕੁ: ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਵ ਕੋਠੇ ਸ
ਰੀਰ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਪੁਰਾ ਧੁਕਣੁ: ਰਹੇ ਣਾ ਪਿਰੂ ਵਡੋ ਨਿਵੜੀ
ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਵਿਹ: ਵਿਨਾਲ ਧੇ: ਸਬੋ ਜੋ ਗਏ ਗਲਿਵ
ੜ:ਰ ਥੀਆਂ ਪਧਾ ਏਤ: ਇਨਾ ਨਾਲਾ ਪਈ ਇਨ ਮੰਦਰਾਂ ਪਰ
ਵ ਤੇ ਰੇ ਪਗਾ ਕੋਇ ਨ ਤਦਾ॥ ਪ੧॥ ਮਾਲ: ਧਿਨ ਨਾਲਾ ਲਾਇ
ਮਲੂਾ ਅਰਗ: ਮੈਤਾ ਸਤਾਣੀ: ਬਲ ਵਾਲੀਆ ਚਿੱਤ ਮੈਂ ਸਾਈ:
ਸੋਈ ਜਾਇ: ਜਾ ਗਾ ਵਦਣਾ: ਜਾਣਾ॥ ਪ੮॥ ਕੈਸੀ: ਵਿਸਿਆਂ
ਦੀ ਕਿਮਾ ਬੀਦਹੀ: ਹੋਵੈਗਾ ਸੋ ਕਹੇਗੇ ਕੇ ਸਿਆਮੀ ਨਾਮ ਕੋ ਭੋ
ਕੇ ਗਲੂਾ॥ ਪ੯॥ ਚਾਕਰੀ: ਸੇਵਾ ਭੁਗਾਇ: ਭੁਬਾਂ ਤਿਆ ਦਰਵੇਸਾਂ
ਨੋ: ਫਕੀਰਾਨੂਾ ਹੁਖਾਰੀ: ਬਿਛਾ ਵਾਲੀ ਜੀਰਾਂਦਿ: ਸਾਹਿਬ ਸੀ
ਫਤਾ ਜੋ ਸਥਰੇ ਮੋਰਹੀ ਜੇ ਤੋਂ ਫਲੂ ਦੇਵੈ॥੬੦॥ ਮੇਤੇ: ਮੇਰਾ ਵੇਸ:
ਤਨ ਦਾ ਰੰਗਾਂ ਗਨਹੀ: ਗੁਨਾਂ ਹਾ ਦਾ ਦਰਦੇਸ: ਫਕੀਰ ਹੋ॥੬੧॥
ਪੀਠਕਾ ਅਗਨੀ ਕੀ ਜਸਧੀ ਦਸ ਧਾਸਾ ਦਿ ਫਰ ਫਟ ਧੋ ਕੇ ਹੋ
ਤੇ ਲੇ ਤਤੀ: ਸੜੀ ਤੋਇ: ਜਲਕਰਿ ਸੇਤੀ ਸੋ ਧਲਟੇ [illegible]

ਸਾਹਿਤ ਦ ਹਰੀਆ ਜੇ॰ ਕਰਾ ਜਾਲਿ॰ ਦੀਆਂ ਜੋ ਤੋਹਾਰਗਾਹ॥ ਭੂਲੀ
ਹੋਈ ਜੇ ਫੂਟ ਤੂਹੈ। ੯੨। ਕੁਆਰੀ॰ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯਾ ਮਾਮਲੇ॥ ਧੀ ਪੇ ਭੂਲੀ।
ਫਤ॥ ਫੈਰਾ ਕੁਆਰੀ॥ ਕੁਆਰ ਭਾਵ ਬੀਐ॥ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ। ਕੁਆਰੀ॰ ਜਗਜਾਸੀ। ਚਾਉ॰ ਸੀ ਮਿਲਨੇ ਦਾ ਵੀਵਾਹੀ॥
ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਵਿਹਾਰੀ। ਮਾਮਲੇ॥ ਡੇਰਿਆਂ ਦੇ ਧੀ ਦੋ। ਪ੍ਰਮਾਣ। ਪੁ
ਪੰਮਿਤ੍ਰੀ ਵਿਤ੍ਰੂ ਜੇ ਤ੍ਰਿਹਰੀ ਹਰੀ ਦੂਧਾ ਨਿਕੋਦ ਨੇ। ਤੇਰੀ ਤੇ ਅਸਫਲੀ
ਸੁਤਾ ਜਹੀ ਧਰਮ ਸਨਾਤਨੇ। ਐਸੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰੌ ਜੋ। ਕੁਆਰੀ॥ ਜ
ਕਾ ਸਾਭਾਵ ਵ ਕੁਆਰੀ॥ ਜੁਧਾ ਮਦ ਸੂਆ। ਚਾਉ॰ ਦੇਸਾ ਤੇਰਾ
ਦਾ ਵੀਵਾਹੀ॥ ਕਾਲ ਨੇ ਮਾਰੀ ਤਾਂ। ਮਾਮਲੇ॥ ਦੂਖ ਨਰਕ ਦੇ। ਕੁਆ
ਰੀ॥ ਮਨਖ੍ਯਾ ਜਨਮ ਵ ਕੁਆਰੀ॥ ਜਗਜਾਸਾ ਕਾਲ। ਚਾਉ॰ ਮਿਲਨ
ਦਾ ਵੀਵਾਹੀ॰ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਤਾਂ॥ ਧੁਹੜੋ। ਮਾ॰ ਜਾਂਦੇ ਪਦ। ਮਾਰਗ ਬ
ਮਲੇ॥ ਮਲਦੀ ਏਸੋ। ਪਹੁੰਤੇ ਤਉ ਨਰ ਹਿਆ। ਕੂੜੁ॥ ਫਿਰਾ। ਕੁਆਰੀ॥
ਕੁਆਰ ਤਾ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ। ਨਬੀ ਏ॥ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਾਵੇ। ਵ ਕੁਆ
ਰੀ॥ ਜੁਗਜਾਸਾ ਭਾਵ ਸੀ। ਚਾਉ॰ ਹਰੀ ਮਿਲਣੇ ਦਾ। ਵੀਵਾਹੀ॰ ਕ
ਰੀ ਮਿਲੇ। ਤਾਂ। ਮਾਮਲੇ॥ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਆਦਿ ਮਲ ਦੀ ਏ। ਨਹੀ ਹੈ॥ ਏ
ਹੈ ਪਹੁੰਤੇ ਤਉ ਜੋ ਹੈ। ਵਤਿ॥ ਫਿਰਾ। ਕੁਆਰੀ॥ ਵਿਸਾ ਵਸ ਹੋ ਨਹਿ ਦ
ਨਬੀ ਮੈ॥ ਨਾ ਹੋਆ। ੯੩। ਕਲਰ ਕੇਰੀ॥ ਵਿਸਜਾਂਦੀ। ਛਪੜੀ॰
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ। ਉਲਥੇ॥ ਧੋਣੇ ਵ ਉਤਰੋ। ਹੰਸ॥ ਹੰਸ ਸਿਤ ਰੂਪੀ। ਜ
ਸੁ॰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ। ਬੋੜ੍ਹਿ ਨਿ॥ ਡੋਬ ਦੇ ਵਿਸ ਦੇ ਤੇਹੋਂ। ਨਾ ਨ ਪੀਵਹਿ॥ ਨ
ਪੀਪੀ ਦੇ। ਉੜਣ ਸਿਦੀ॥ ਉਡਣ ਦੀ। ਤ੍ਰਿਸ॥ ਚਾਹੈਂ। ੯੪। ਹੰਸ॰
ਸਿਤ ਰੂਪੀ। ਉਡਰਿ॥ ਉਡਕੇ। ਕੋਧ੍ਰੈ॥ ਵਿਸੇ ਰੂਪ ਸਿਸਾਰ ਕੋਧ੍ਰੇ ਦਾ ਖੇਤ
ਹੈ। ਲੋਕ॰ ਮਨੁਖ੍ਯਾ। ਵਿਡਾਰਣੇ। ਉਡਾਉਣ ਨਿ ਦਾ ਕਰਕੇ। ਗਹਿ
ਲਾ॥ ਗਾ ਫਲੂ। ਹੰਸ॥ ਸਿਤਾ ਕੋਧ੍ਰਾ॰ ਵਿਸਿਆਂ ਰੂਪੀ। ੯੫। ਪੰਖੀਆ॥
ਕਚੌਰੀ ਆਵਾ ਜੇ। ਆਦੀ ਆਂ। ਤਬ॰ ਕੋ। ਸਰ॰ ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ।
ਛੋਡਾ ਕਦਲ॥ ਧੁਹ ਮਾਦੇ। ਆਕਲੁ॰ ਏਈ ਜਗ ਰਚਣ ਨੂੰ ਸਮ
ਰਥ ਸੇਂ। ਥਕੇ॥ ਨਾ ਹੋਹੋਵੈਗੇ। ੯੬। ਛਿਦਾ ਕੀਤਾ॥ ਸਰਪ ਜਮ ਰੂਪੀ
ਲਤ੍ਰਿਉ॥ ਲਰਾ ਆਸ॥ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨਾਇਣ॰ ਹੋਵੈਗਾ। ਸਦਾ ਨੰ॰ ਥ
ਏਗਾ। ਕੇਤੜਿਆ॥ ਕਿਤਨੇ ਹੀ। ਵਧ੍ਯਤੇ॰ ਨੂੰ ਧੀਤੇ ਗੇ। ਇਕਤ॥

ਝਿਕੋ ਪਾਸਿ: ਪਾਸੋ ॥੬੭॥ ਪੀਠਕ ਇਕ ਨਰ ਘੋੜੇ ਪਰ ਚੜ੍ਹਿ ਆਯਾ
ਵਣਜਾਰੀ ਓਸ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇੜੇ ਆਈ ਖਿਤਿ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਰੋ ਛੋਹਾ ਕੀਨਾ:
ਤਜੀ ਹੋਈ ਇਸਿਯਾ ਪਾਛੀ॰ ਦੇਹ ਹਿਰੂਪੀ ਸੁਦਿਨ ਦੀ: ਸੁੰਦਰ ਰੋਗੁ ਵਡਭੀਆ ਣ
ਟੀ॰ ਹੈ ਨਾਗਰ: ਸੁੰਦਾਲ ਜ॰ ਅਦਰਖੀ ਰੂਪੀ ਫਰੇਸਤਾ॰ ਜੋ ਹੋਆ ਨ
ਠੀ: ਪਰਾ ਪਹੂਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ॥੬੮॥ ਜੋ: ਜੇੜ੍ਹੇ ਸਜਣ: ਮਿਤ੍ਰ ਕੁਇਕ
ਰ: ਕੁਇ ਪਰੋਨੇ: ਮਰੇਨੋ ਖੀਏ: ਹੋਏ ਨੇ ਅਜ: ਕਿ ਨਹੀ ਆਦ ਦੋ ॥੬
੯॥ ਚੋਲਿਦ ਜਾ॰ ਨਰ ਜੋ ਹੋ ਕੁਤਿਆ: ਕੁਤੋ ਏਹਨ: ਏਹਨ ਦੀ ਨਹੀ
੭੦ ਸੂਚਾ: ਟਜਾਰੇ ਗੁਜਾਰਿ: ਪਾੜ੍ਹਾ ਸਾਂਈ ਨੂੰ ਕਪ॰ ਵਾਤੋ ॥੭੧॥
ਕਾਇ: ਕਿਆ ਕੂੰਨੇ: ਵਲ ਵਟੋਈ ਵ ਖੁੰਧ ਧੋਧ ਚਲਾਦੀ ਆਸੀ ਦੇ: ਦੋ ॥੭੨॥
ਪੀਠਕਾ ਸਗਤਾਂ ਨਾ ਸਰੂਪ ਹੋ ਅਲਾਦਿ: ਚਾਲਿਆ ਪਾਤੀ ਹੋਹਿ: ਪਤੀ
ਜੋ ॥੭੩॥ ਅਨ॰ ਨਾਮੇ ਦਾਨ: ਸਾਫ ਟੋਏ ਟਿਚੋ: ਹਾਹੂ ਲਾਭੁ ਦ
ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਓਕ ਉਹੋ ਛਾਏ ਟਿਥੋਂ ਖਡੇ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜਲ ਨਾਏ
ਹਿ ਟੋਏ ਲਾਹਿ: ਦੋ ਹਾ ਅਗੈ: ਆਰੋ ਮਲ ॥ ਕਦਾ ਹਤਾ ॥੭੪॥
ਮ:੫ ਖਾਲਕ ॥ ਖਲਕ ਮਹਿ ਖਲਕ: ਦੁਨੀਆਂ ॥੧॥ ਪਉ ਪੀਠਕਾ ਵੈਰਾਗ ਮਿਸ
ਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਤੇ ਹੋ ਜੋ॰ ਸਾਏ ਦੇਹਿ: ਦਿਨਾ ਨਾਲ: ਨਾੜਾ ਗਲਾਂ ਨੂੰ
ਦੁਖ: ਜਗ ਅਬ੍ਰ ਸਹਾਰ ਸਨੂੰ ਆਮਲੇ: ਧੀਧੇ ਲੋਕ ਦੋ ਦੁਖ ਰੂ
ਲੋਕ ਦੋ ॥੭੬॥ ਚਰਣ: ਦਦੂ ਚਲਣ: ਚਰਣਾ ਰਤਨ: ਨੇੜ੍ਹਾ ਸੋ:
ਜੋ ਥੋ ਸੁਣੀ ਅਰ: ਸਦਣਾ ਧਾਹਿ: ਦਹਿ ਹਟੂ ਗਏ ਓਦੋਦਾ ਸਦ
ਸਿਦੇ ਰੂਪੀ ਸੇਜਾ ਨੀ ਚਲ ਗਏ ਤਾਂ ਹੋੜ੍ਹੇ: ਸਰੀਰ ਨੇ ਮਤੀ: ਦਿਤੀ ਆਖ
ਇ: ਦਾਹਿ ਮਾਰ ਕੇ ਡਿਗਾ ਪਿਆ ॥੭੭॥ ਹਦਾਏ: ਰਖਿ ਵਧਾਗਾਪ
ਲੋ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਸਕ॰ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ॥੭੮॥ ਪੰਖੀ: ਪੰਖੀ ਜੀਵ॰ ਰੂ
ਪੀ ਨਉ ਧਾਤੇ: ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਸੁਘਾ: ਜਦੇਰ ਦੀ ਵ ਆਦ ਰਹੀ ਸਾ:
ਸਮਾ ਨਲ ਜ ਨੂੰ ਪੀ ॥੭੯॥ ਰਾਤਿ॰ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਮੋ ਕੁਬੁਰੀ:
ਵ ਸਰੂਰੀ ਕੁਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸੁਤਿਆ: ਜੋ ਆਵਿਦਿਆ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਸੁਤ
ਆ ਹੋਇਆ ਨੂੰ ਕਾਉ: ਕਾਗੁ ਨੂੰ ਆਉ: ਕਠਨ ਨੇ ॥੮੦॥ ਦੁਖ:
ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਦਾ ਸਰੀਰ ਦੋ ਸਧਾਇਆ: ਜਾਗੇ ਲਾਗਿ॰ ਨਾਉ ਚੋ
ਗਿਆ ਨੈਮੋ ਅਗਿ: ਤਿਸ ਨਦੂਪੀ ਅਗਾ ॥੮੧॥ ਮ:੫ ਕੂੰ ਮਿ॰ ਸ
ਸਾਰ ਰੂਪੀ ਵਿਗਾਦਾਲੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਲੀ ਮੀਠੀ: ਵਿਚਾ ਦਿਮੂਲ:

ਵਿਸਿਆਂਦਾਦੂਖਾ॥ਪੀਰ: ਗੁਰੂ॥ਕਿਦਸਜੇਆ: ਵਰਿਆ॥ਇਆਂਹੇ
ਅੰਚਿ॰ਵਿਜੇਰੂਪੀ॥ਵਿਹੂਦੇਖੁਟਿਆ॥ਦੀਲਪਟਰੂਪੀਲਿਖੁ॥੮੨॥
ਮ:੫ਸੁਹਾਵੜੀ: ਸੁਹਾਵਣੀ ਸੁੰਦਰ॥ਸੁਵਿਨੜੀ: ਸੁੰਦਰ ਰੰਗਦਾਲੀ॥
ਪਾਈਆਸਿ: ਪਾਈਦੇਨਾ॥ਪਿਆਰੇ॰ਨਾਲਾ॥੮੩॥ਪੀਠਕਾਪਟਨੂੰਪ
ਸਦਰੀਆਦਾ॥ਹਿਲਾਈਸੀਲੋਕਾ॥ਫਰੀਦਨੂੰਜਾਇਕਾਰਿਕਹਾਜੀ
ਰੋਖਿਆਕਰੋਤੋਂਫਰੀਦਜੀਦਰੀਆਊਕੋਕਹੋ॥ਫਿਦਸਾਹੇਵਹਣ
ਕੇਦੀਨੂੰ॥ਤਉਭੀ: ਤੈਂਭੀ॥ਪੀਠਕਾਜਾਂਨਾਹਟਿਆ॥ਤਾਂਫਰੀਦ
ਜੀਲਗੋਕਹੀਨਾਲਦਾਊਹਤੇਲੋਕਾਂਕਹਾਜੀਇਹਕੀਤੋਕਹੇ,
ਵਹਣੁ: ਪ੍ਰਵਾਹ॥ਨੋਤੇਦਾਊ: ਤਿਦਕਾ॥ਰਉ: ਰਕਾ॥ਕਰੇ॰ਹਮਾਰੀ
ਭੀਉਧਰੇਹੋ॥੮੪॥ਰੁਖ: ਦੁਖਸਮਾਨਾ॥ਸੂਲ॰ਵਿਸੇਸੂ॥ਪਾਤਣੀ॰
ਗੁਰੂਰੂਪੀ॥ਬੇੜਾ॰ਸਰੀਰੁ॥ਕਪਰ॰ਵਾਸਨਾਰੂਪੀਵਵਾਊਦੀਆਂ
ਕੰਮਾਦਿਕੂਲਾਂਜੋਕਪਰਾ॥ਵਤਿ: ਮੁਖੂਮੈਂ॥੮੫॥ਇਲਿਮੀਸੂ: ਨਦੀਕਾ
ਰੂਰੂਪੀ॥ਕਿਧੀ॰ਸਿਸਾਰੂਰੂਪੀ॥ਕਿਧੀ॰ਸੀਸਾਰਰੂਪੀਦੇ॥ਕੇਰੇ: ਕੇ
ਰਿਨੋਮੋਂ॥ਹੋਤ: ਹਿਤੁਹੋ॥ਵਨਹੀਤਿਸਨਾਰੂਪੀ॥ਕੋਧੀ: ਵੈਰਾਗਾਦਿ
ਸਿਜਟਬੂਪੀ॥ਬੇੜੂੰ॰ਸਰੀਰਰੂਪੀ॥ਕਪਰ॰ਕਾਮਾਦਿਕਾਨੇ॰ਸਿਰ
ਪਰੂਗੁਰੂਰੂਪੀ॥ਪਾਤਣ!॥ਤਣੀਮਲਾਹ॥੮੬॥ਗਲੀ: ਗੋਲਾਂ
ਵਲੋ॥ਸ॰ਮੂਰਿਗੇ॥ਜਾਜਣ॰ਮਿਤਜਨਾ॥ਵੀਹ: ਈਸੁਹੇ॥ਇਕੁ ਦੂ
ਦਰੀ॥ਇਕੋਛੁਵਣਵਲਾ॥ਨਾਲਾਹ: ਨਹੀਲਗੀਦਾ॥ਧੁਖ: ਦੂਰੂ
ਦੀਦਖੀਹੋਈ॥ਕਾਰਣ: ਵਾਸਤੇ॥ਮਾਪਿਰੀ: ਮੇਰੇਪਿਆਰੇ॥੮੭॥
ਭਉਕਣ: ਭਉਕਦਾਹੈ॥ਪਦਾਰਥਾਂਵਾਸਤੇ॥ਵੂਖੀਮੇ: ਦਖੀਹੋ
ਵੈ॥ਕਿਨੀਘਜੇ: ਮਨਾਦਿਕਾਂਦੇਕਹੇਨਾਲਗਣਾ॥ਕਿਤੀ: ਕਿਤਨੀ
ਭਾਂਦੋ॥ਵਰੋਂ: ਚਲੇ॥ਪਉਣ॰ਸੰਕਲਪਰੂਪੀ॥ਰਬੁ॰ਦੀਆਂਧਨੂ
ਰੀ: ਸੋਤੁਤਤੁਵੇਤਾ॥ਮਾਖਿਆ: ਭਗਤੀਰੂਪੀਮਾਖੋਦੀਆਂ॥ਨੂਈ:
ਨਦੀਆਂ॥ਵਹੀਨਿ: ਵਹਿਣ: ਵਗਦੀਆਂਹੋਂ॥ਵਿਚੈ॥ਜਾਂਦੋ॥ਭੀਹ
ਰੂ: ਦਿਹਾੜਾ॥ਉਮਰ॰ਨਾ॥ਹਥਪਵਨਿ: ਹਥਪੈਂਦਾਹੈ॥ਵਾਤ੍ਰਿਆ
ਸੋਤਾਦੇਨਾਲਮਿਲਿਆਂ ਜੋਜੋ॥ਜੋੜਾਜੋੜਾ॥ਹਥ: ਹਿਰਦੇਰੂਪੀਹ
ਥਉਪਰਸੇਦਾਹੈਹਰਿ॥੮੮॥ਪੀਠਕਾਜਬੁਖੁਦੂਮਾਹਿਲਟਕਾ
ਹਿਆਸੀਤੇਤਨੂਸੁਕਿਗਿਆਪੈਰਦੀਤਲੀਉਪਰਕਾਂਗਆਇ
ਕੇਠੰਗਣਲਗਾਤਾਂਪੁਕਹੇ॥ਬੀਆ: ਹੋਆ॥ਦੇਖ॰ਮੇਪੀਵੇਦੋ,
੯੦॥ਪੀਠਕਾਹੇਕਾਗਾ॥ਢੰਢੋਲਿਆ: ਢੂਢਣੇਵਾਲਿਆ॥

ਖਾਇਆ॰ਈ ਹੁੰ॰ਹਿਆਹਉਮੈ॰ਨਾ ੯੧।ਹੇ॰ਕਾਗਾ ਉਡਾ: ਖੁ
ਰਾਵਾਂ ਬੈ: ਦੇਖਸਿਆ ਕੈ ਤ੍ਰੈ: ਤਾਂ ਕੀ ਪਉਡਾਰਿ: ਉਡਿ ਸਹੁ: ਪਿ
ਆਰਾ ਤਿਦੁ: ਤਿਬੋਂ ॥੯੨॥ ਗੋਰ: ਕਬਰਾਂ ਨਿਮਾਣੀ ॥ ਜਿਦਨੂੰ ਸ
ਦ: ਸਦਾ ਨੇਂ ਪਿਆਰਿਆ: ਪਿਆਰਿਆ ਪਿਆਰਿ: ਗੋਰ ਮੇਂ ਸਰਪ
ਰ: ਨਿਸ੍ਰੈ ਡਰਿਆਉ: ਡਰਿਆ ਦੀ ॥੯੩॥ ਲੋਇਣੀ: ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕੇ
ਤੀ॰ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਆਪਣੀ॰ਚਿਤਾ ॥੯੪॥ ਪੀਠਕਾ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ
ਹਰੀ ਕੀਤੁ ਈਰ ਕਹੈ ਆਪ॰ਮਨ ਨੂੰ ਵ ਸਰੂਪ ਸ ਜਵਾਰਹਿ: ਵਿਕਾਂ
ਤੇਂ ਵ ਵਿਚਾਰੇ ਮੈਂ: ਮੇਰੈ ਕੋ ਮੇਰਾ॰ਮਨ ਤਨ ਤੇਦਾ ਸਾਂ ਤੇਰਾ॰ਦਾਸਾ
॥੯੫॥ ਨਦੀ॰ਕਾਲਰੂਪਾ ਕਿਧੀ: ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਇਰਖਡੂ॰ਸਰੀਰਾਂ
ਰੂਪੀ ਧੀਰ॰ਜੁ ਨੀਰੁ॰ਤਦ ਦਤ ਤਦੋ ਹੈ ਕਰੀ ਪਛੜੀ ਹੈ ਪਕੁ
ਰੂਪੜਿ ਲੂਹੈ ॥੯੬॥ ਨਿਸਖਹੁ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਸਖਣੋ ਜਾਬ
ਥਲੇ: ਪਰਤੀਪ ਗਾਹਿ ਦਾ ਸੋਗੋਰਾਂ ਨਿਮਾਣੀਆਂ ਰੂਹਾ: ਜਿੰਦਾਂ ਨੂੰ
ਬੋਲਸਗਿ॰ਮਾਲਿਆ ਆਖੀ॰ਜੋ ਹੋਏ ਬੇਦਾਂ ਸੀਤਾ ਨੇਹੇ ਸੇਖ ਕੋਈ ਸੇਖ
ਮਿਲਿਆ ਜੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਵੁ ਆਪਨੂੰ ਬੰਦਗੀ॰ਕਰਨੀ ਚ
ਲਾਹਿ ਹੋ ਦੇਰਾ ॥੯੭॥ ਮਉਤੋਂ॰ਕਾਲਰੂਪੀ ਨਦੀਆ ਬਨ: ਸੀਦਸੀ
ਸਾਰ ਦੇ ਕੋਈ ਅਸੂਲ ਆ ਕੇ ਈਕ ਲੂਮਆ ॥ ਦੋਜਕ: ਨਰਕਾ ਹੂ
ਲ: ਪੀੜਾ ਕਹਾਹਾ: ਪੁਕਾਰਾ ਜੋਸੀ: ਗਿਆਤ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕੀਆ
ਸੇਧਰ ਦਹੁ: ਬੇਖਬਰ ਧਾਂ ਮਰਾ ਅਮਲ: ਕਰਮਾ ਸੇ॰ਕਰਮਹੀ
ਵ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤਿ ਉਗਾਹ: ਉਗਾਹੀ ਦੇਵੈਂ ॥੯੮॥ ਦੁਸੀਆਂ ਦੇ॰
ਕਾਲਰੂਪੀਆਂ ਕੇ ਨੇ॰ਕੈਦੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀਏ ਵਗੁਲ॰ਜੀਵ ਰੂਪੀ
ਕੇਲ: ਕ੍ਰੀੜਾ ਦੇ ਅਨਦਾ ਹਿਸਨੋ ਬਗਲੇ ਨੂੰ ਬਾਜ: ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ
ਰਬਦੇ॰ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਜੋਮਨ॰ਦੇ ਅਗੁਨ ਚਿਤ॰ਦੋ ਚੇਤਿ:
ਚੇਤੇ ਸਜਿ: ਰਹੀ ਮਾਣੁ ਗਾਲੀ: ਗਲਾਂ ਕੀਆ: ਕੀਤੀਆਂ
॥੯੯॥ ਦੇਹੁਰੀ: ਦੇਹੀ ਹੈ ਅਗਨਿ॰ਨਾਲ ਵਿਚਿ॰ਆਸਾ ਕਰਕੇ॥
ਦੇਤਿ: ਦਤੇ: ਜਾਣੈਗੇ ਆਪਣੀ ਬੀਨੈ: ਆਸਾ ਦੇਬੰਦੇ ਅਮਲ
ਕਲ: ਦਲਅਲਕੇ: ਘੁੰਮਿਆ ਦਰਵਾਜੇ: ਪਤਖ ਦਾ ਇ ਦੇ ਰੂਪਾ
ਬੀਰਿ॰ਕੋ ਕੀਤਿ: ਕੋਨ ਕਧੇ: ਮੋ[illegible] ਦੂਤੀ: ਸਿਸੀ ਕਿਸਿ॰
ਕੇਰੇ ॥੧੦੦॥ ਪੰਖੀਆ: ਪੰਛੀ ਵ ਸੈ ਨਾ ਕਰਕਰ: ਕੰਕਰ ਰੇਤੂ
ਦਾ ਕੋ ਦਮੁ ਲਿਆ ਬਾਲਿ: ਬਾਹਿ ਵ ਸਤਿ ਸੰਗਾ ਪਾਲ: ਲਾਂਬੁ: ਪ
ਸਾ ॥੧੦੧॥ ਰੁਤਿ॰ ਥਾਨੂ ਜ ਬਾਰੁ ਪੀਵਦ ਹੈ: ਸਰੀਰਾਂ [illegible]

ਵ੍ਰਿਧ ਰੂਪੀਆ ਸ੍ਰੇਣੀ: ਸ਼੍ਰਾਦਿ ਨੈਨ ਦੇਖਣ ਤੇ ਕੰਨ ਸੁਣਨ ਤੇ ਥਕੇ ਹੈ ਇਤਾ ਦੀਆ ਕਿਥਾਉ:
ਕਿਸੇ ਥਾਉ ਭੀ॥੧੦੨॥ ਪਾ ਲਤ੍ਰੰ ਕੋ ਪਟੋਲਾ: ਕਪੜਾ ਧਾਨਿ: ਸ੍ਰੇਤੀਆ ਹ
ਥਾ ਵਿਚਰ ਰਖਿਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਇਕੁ ਫਕੀਰਾਂ ਕੇ ਬਲੜੀ: ਲੋਈ ਕਾਲੀ ਸਹੁ: ਪ੍ਰਿਆ
ਗਾ ਕਰੇਉ: ਕਰੀਏ॥੧੦੩॥ ਮਃ ੩ ਕਾਣੇ: ਕਾਂਨੂਆ ਧਾਰੂਤੀ: ਪੜਦੀ ਹੈ ਤੇ
ਕਾਂਨੂਆ ਨੀ ਮਤਿ ਰਾਸਿ: ਨੀਤਿ ਦਾਸਨ ਸੁਧ ਦਾ ਭਾਦ ਨਾਮੁ ਧਾ॥੧੦੪॥ ਮਾ
ਰਬ: ਹੈਕਾਰ ਹੈ ਅਗਾਹ: ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਧਣੀ: ਹਰੀ ਤੇ ਮਿਹਾਹੁ:
ਦਰਖਾ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦਾ ਤਦ ਦਰਤ॥੧੦੫॥ ਪਾ ਦਿਸਾ ਗਿਓਨ: ਵਿਸਾਰਿਆ
ਹੈ ਧਣੇਰਿਆ: ਘਣੇਹੀ ਠਾਉ: ਠਹਿਰਨਾ॥੧੦੬॥ ਪਿਛਲ: ਪਿਛ
ਲੀਆ ਇਓਹਿ: ਮਾਰਿਓ ਜੇਤੋ ਜੇਤੂ ਤ: ਤੈਨੂੰ ਦਿਸ ਬਿਓਹਿ: ਵਿ
ਸਾਰਿਆਂ ਖਾਣੂੰ ਧੀਣੂ ਦੇਤਾ ਹੈ॥੧੦੭॥ ਮਃ ੫ ਕਿਤੁ: ਹਰੀ ਰਿਗਾਵਲ:
ਅਹਿਦਵਾਲਾ ਵੇਮੁਹਤਾਜ: ਬੇਮੁਲਾ ਜਾ ਬਿਨਾ ਮੁਛਿੰਦਗੀ ਤੇ ਸਚਾ
ਦਾਸਾਸ: ਸਚਾ ਸਾਸਨਾ ਮਾਦੋ॥੧੦੮॥ ਮਃ ੫ ਕਾਰਿੰ ਜਾਣੂ ਦਿਕ
ਰੁ ਰਾਗ ਦੂੰਖਾਦਿ ਭਲਾ ਮਨੋ ਦਰਬਾਰੁ: ਸਤਿਸੰਗ ਦ ਮਹੂਧਾ
੧੦੯॥ ਮਃ ੫ ਦੁਨੀ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਜਾਈ ਕਮਮੋਹਾਦਿਕਾ ਦੀਆ ਵਜ
ਦੀ ਹੈ ਤੁਭੀ ਹੇਮਨਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਰ: ਸਮਾਲ॥੧੧੦॥ ਦੁਨੀ:
ਮਾਜਾ ਕੈ ਮਿਧ੍ਰ ਲੋਕਦੇ ਮਿਸਲ: ਰਾਹਣੀ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀਆ
ਗਾਖੜੀ: ਔਖੀ ਹੈ ਸੁਧਾਈ ਮੇ: ਸੋ ਪਾਈਦੀ ਹੈ ਪੂਰ: ਪੂਰੇ ਕ
ਰਮ: ਕਰਮਾ ਕਰਕੇ॥੧੧੧॥ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਤੇ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ
ਦੀ ਰਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੈਨ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ ਤੇ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਗਦਾ ਸੀ ਕੋਈ
ਦੁਧ ਲਿਆਇਆ ਸੇਖ ਨੂੰ ਦੇ ਗਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਛੰਦਾ ਧਾ ਸੁਕਿ
ਗਿਆ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠੇ ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹੈ ਫਲਕੀ: ਦੂਧ ਧਹੁਤੇ ਧ
ਛੋ: ਪਿਛਲੀ ਰਲਿਹਨਿ ਲੈਦੇ ਨੇ ਕਿਨਹੁ: ਪਾਸੋਂ ਦਾਤੰ ਦੂਧ ਰੂਧੀ
ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਧੀ॥੧੧੨॥ ਮਃ ੧ ਢਾਲੇ ਜੋਰਾ ਇਕਨਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਲਿੰਦੇ ਓ
ਸੁ ਦੂਧ ਦੇ ਥਲੇ ਸੋਹਿ ਰੰਗ ਨਿਕਲੀਆਂ ਜੋ ਦਾਤ ਰੂਧ॥੧੧੩॥ ਪਾ ਧੀਠਕ
ਕਿਸੇ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਨੂੰ ਫਰੀਦ ਨੂੰ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਨਾ ਚੋਰ ਹੋ ਆਹੇ ਦੀਹਰਿਆ
ਸਾਂਈ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਤੋ ਕਹੈ ਕਿ: ਕਉਡਿ ਬੋਰਿ: ਸ਼ਾਕ: ਤੋ ਕਾ ਹੋਰ
ਚੇਟੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ॥੧੧੪॥ ਧੀਠ ਕਾਕੋ ਈਲ ਭ੍ਰੇ ਕਿਸੋ ਨਾਲ ਤੇ ਗਾਲੀ
ਕਹੁ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹੈਂ ਸਬਰ ਕਰ ਓਹੁ ਕਹੇ ਸਬਰ ਕੀਤਿਆਂ
ਕੀਹ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਕਹੈ ਸਬਰ ਦੀਆ ਮਨਿ: ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਕਰਿਆਏ
ਸਬਰ ਦਾ ਕਾਨੀ ਹਣੋ: ਚਿਲਾ ਸਿਦਾ: ਦਾ ਧਾਂਹੁ ਕਰਾ ਖਾਲ
ਕ: ਹਰਿਆ ਧਤਾ: ਇਸ ਫਲੁ ਨ ਕਰੀ: ਨ ਕਰੇਗਾ॥੧੧੫॥ ਸਬਰ:

ਸਹਾਰਦ: ਜੇ ਤੋ ਬੁਝੇ ਆਜਾਬਰੀ: ਸਬਰ ਵਾਲੇ। ਤਨੁ। ਮੈਂ ਜਾਲੇਨਿ: ਜਾਲਦੇ
ਪਿਰਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਨੇੜੇ ਨਜੀਕ: ਨਜੀਕੀ। ੧੧੬ ਧਜ ਧੁਰ। ਦਿਖੇ। ਸੁਆਉ:
ਲਾਭ ਹੈ। ਵੀਰ: ਹੇ ਨਰ ਜੀ ਦਗ ਦਗਤੇ ਵਾਧਿ। ਕੋ ਦਰੀ ਆਉ: ਪਮਾ
ਤਮਾ ਰੂਪਾ ਦੇ ਟੂਟਿ: ਤੁਟਿ। ਦਹਹੜੁ: ਨਾਲ ਜੀਵਦੂ ਫਾ। ੧੧੭। ਦੁਸਰ।
ਦੀ। ਦਰਵੇਸੀ: ਫਕੀਰੀ। ਗਾਖੜੀ: ਕਠਨ ਹੈ। ਹਮਾਰੀ ਤੇ ਚੋਪੜੀ:
ਦਿਖਲਾਵੈ ਨਾਲੁ ਹੈ। ਇਕਨਿ: ਇਕੁ [illegible] ਈਐ: ਆਪ ਚਲੀ ਤੇ ਮੋ
ਰੰਮੈ ਚਲਾਈ ਈ ਆਟੀ: ਵਾਲੀ। ੧੧੮। ਤਰੂਰ: ਤੇ ਦੂਰਾ ਬਾਲਣਹ। ਵੜ
ਬਕ। ਤੇ। ਸੇਰਿ। ਨਲੁ ਜੂਲ: ਚ[illegible]ਮੇ: ਮੈਨਾ। ੧੧੯। ਆ: ਪਾ
ਪੀਠਕਾ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀ ਸੁਧ ਨੋ ਕਹੈ ਪਸਦੀ ਫੋੜੂ
ਆ: ਕਰਿਆ ਪਿਰੀ: ਪਿਆਰਾ ਹੈ [illegible] ਹਾਲਿ: ਨਿਹਾਰਿ ਦੇਖ।
੧੨੦। ਮ: ੩। ਗੁਰ। ਜੋ ਹੈ ਮਖਿਸੋ। ੧੨੧। ਹਿਸਾ: ਸੇਤਨਾ ਤੁਰੰਦਿਆ:
ਸਿਆਰ ਨੂੰ ਘਰਾ। ਸਮਾਣ ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਏ। ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ ਸਿਰੂ ਨਖਿ:
ਤਲੇ ਤੋ ਪਾਉ: ਪੈਰ ਗਰਭ ਮੈਂ ਵਾ ਨਰਕ ਮੈਂ। ੧੨੨। ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਅ
ਮਰ ਜੀ ਜਿਸੁ ਵੇਸ ਨੋ ਕੀ ਸਿਗਤ ਕਰਤੇ ਸੋ ਤਿਸ ਕੌ ਕਹੈ ਹੈ। ਹੰਸ: ਜਗੀ
ਹਾ ਸਿਰੁ। ਸਨੇਹ ਪਾਣੇ ਹੈ ਮੈ। ਵਗੁ। ਕਪਟੀ ਹੈ ਜਨਮ। ਤੇ ਹੀ।
ਅਭਿ: ਪੂਰਿਦਾ। ੧੨੩। ਮ: ੩। ਹੰਸ: ਸੁਧਾਰਿ ਰਹੈ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
ਕਾਗਹੁ: ਪਾਪੀ ਕਉ ਕੀਆ ਹੁਕੇ ਸ਼ਾ। ੧੨੪। ਸਰਵਰ। ਸਿਸਾਰਹੁ
ਪੀ। ਪੰਖਿ। ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਹੈ ਕੜੂ: ਇਕੋ ਫਾਹੀ ਵਾਲ: ਫਾਹਾਂਦ
ਫਿਰਵਾਲੇ। ਪਚਾਸ: ਕੋਈ ਵਪਜਿਆ। ੧੪ ਸਾਈਂ ਦੂ ੧੪। ਦੇਵਤਾ ੧
੪। ਦਿਸੇ। ਪ। ਕਾਮਾ ਦੇ। ੩ ਗੁਣਾਂ। ਲਹਰੀ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ
ਗਰੁ ਸਿਆ: ਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਆਸ। ਹੋਰ ਧਿਆਰ ਗਾ। ੧੨੫।
ਪੂ ਸਿਨ ਨ ਹੋ ਸਿਖ ਦਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤ: ਸੀ ਰੋ ਮਹਮ ਝਾ ਦੇਸੋ: ਵੇਸੁ
੧੨੬। ਨਿਵਣ: ਨਿਵਣਾ ਸੁ ਮਣੂ ਖਵਣ: ਖਿਮਾ ਦਾ ਅਖਰ
ਹਣਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤ: ਮਣੀ ਸੰਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਏਤੇ: ਏਤੇ ਭ
ਨੂੰ ਹੋ ਕਿਤ: ਹਰੀ। ੧੨੭। ਤਾਣ: ਬਲੁ ਅਣ ਹੋਦਾ ਥੋੜ੍ਹ ਹੋਦਾ।
ਫੇਰ ਏ: ਵਡੇ ਖਾਣੇ ਕੇ ਹਈ। ੧੨੮। ਠਿਕ: ਬੂਡਾ ਦ ਕੌੜਾ ਗਾ
[illegible] ਪਈ। ਹੈ। ਹਿਆਉ: ਹ੍ਰਿਦਾ। ਕਹੀ: ਕਿਸੀ ਦਾ।
[illegible]: ਦ[illegible]ਪਾਇ ਵਾ ਕਠੋਰ। ਆਣਕ। ਮਨ ਰੂਪੀ ਅਮੋਲ ਦੇ:
[illegible] ੧੨੯। ਸਭਨਾ। ਦੋ ਮਣਿਕ: ਮਾਣਕ ਮੂਲਿ: ਕਦਾ
ਚਿਤ ਮਚਾਂਗਵ: ਅਚਾਂਗਵ: ਨਹੀ ਚੰਗਾ। ਤਉ: ਤੈਨੂੰ
ਸਿਕ: [illegible] ਨਾ ਠਾਹੇ: ਢਾਹੇ ਦੁਖਾਏ। ਕਹੀਦਾ: ਕਿਸੀ ਦਾ। ੧੩੦।।

੧ੳ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਵੀਜੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ: ਆਪਣੇ ਮੁਖ ਤੇ ਬਾਕ ਮਹਲਾ੫ ॥
ਸਾਖੀ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਦਿਸਨ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਾ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਗਏ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ
ਪ੍ਰਿਥਿਆ ਜੀ ਉਠੇ ਨਾ ਤਾਂ ਦਿਸਨ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਮ ਮਾਲ ਲੈ ਕੇ ਮੇਜਨ ਮਧ
ਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵੇਦਾਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮਾ ਸਾਹਿਤ ਹਥ ਜੋੜ ਕੈ ਕਹਾ ਜੀ ਹਮਾਰ ਕਰਿ
ਆਨ ਕੇ ਮੇਂ ਹੋਵੈਗਾ ਤੋ ਦਿਸਨ ਜੀ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਅਵਤਾਰ
ਮੈਂ ਕਲੂ ਮੈਂ ਧਾਰੇਗਾ ਤੇ ਸਕਾਦਿਕ ਸਨਕ ਰਤਨ ਮਸਾਂਤ ਅਰੁ ਮੁਕਤਿਪ
ਦੇਗੇ ਤਾਂ ਉਨ ਨਾਚ ਦੇਂਦੇ ਦਾ ਚਾਰੁ ਚਾਰੁ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਭਟਾਂ ਦੇ ਆਨ ਸੋਕੁਨਿਓ
ਉਤਾ ਸਾਂਮ ਘੇਦਨੇ ਤਾਂ ਮਥੁਰਾ ੧ ਜਾਲਪਾ ੨ ਹਰਿਬੰਸ ੩ ॥ ਕਾਥ
ਲ੍ਹਾ ੪ ॥ ਇਹ ਧਾਰੇ ਗਿਰਿ ਮਥੇਦਨੇ ਤਾਂ ਜਲ੍ਹਾ ੫ ਨਲ੍ਹ ੨ ਕਲ੍ਹਜਾੜ ॥
ਕਲ ਸਹਾਰ ੪ ॥ ਇਹ ਧਾਰੇ ਤੇਜ ਜਰ ਘੇਦਨੇ ਟਲ੍ਹਣਾ ੧ ਸਲ੍ਹ ॥
ਕ ਸਲ੍ਹਜਾ ੩ ॥ ਭਲ੍ਹਣਾ ੪ ॥ ਇਹ ਧਾਰੇ ਹੈ ਅੰਬਰ ਪਵਣ ਦੇ ਦਨੇ
ਦਾਸਰਾ ੧ ॥ ਕੀਰਤਾ ੨ ਗਇੰਦਾ ੩ ॥ ਸਦਰੰਗ ੪ ॥ ਤੇ ਬੂਹ
ਮਾਜੀ ਨੇ ਉਪੁ ਖੇਲ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਏ ਸਤਾਈ ਦੇ ਸਾਂਤਰ ਮੈਂ ਉਤਪਤਿ
ਉਤਪਤਿ ਭਈਏ ਪੂਰਬ ਸੰਕਲਪ ਕਰ ਕਿਾਦੇ ਕਾਂਸੀ ਮੈਂ ਸਭ ਇਕਠੇ ਭਏ
ਤਬੋਂ ਸੁਣਿਆਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਹੈ ਤਾਂ
ਕਾਸੀ ਤੇ ਚਾਲਿ ਕਰ ਆਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹਰਿਮੰਦਰ
ਰਸ ਕਰਾ ਦਿਆਂ ਹੀ ਸਭ ਕੇ ਸਾਂਤਿ ਆਇ ਗਈ ਤਬ ਕਹੇ ਮਹਾਰਾਜ
ਹਮੁ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇਂ ਆਪ ਰੀਤੀ ਕਹਿ ਦੇਵੋ ਜੋ ਕੈਸੇ ਕਰੀਏ ਤਉ ਸਾਹਿਬ
ਪਸਿੰਦੀ ਧਾਤਿ ਸਾਹੀ ਰੀਤਿ ਰਹੀ ਨ ਉਸਤਤਿ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਤਿਪ੍ਰ
ਮਾਤ ਮਾਰਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਕਰੀ ਅਗੇ ਜਾਰਾਂ ਸਵਯੇ ਦੋ ਹੈ ਗ੍ਰਿਹ ਯਨਾਮ ਭ
ਮਿਥਿਆ ਜਣਾਇਆ ਜੋ ਆਪ ਕਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਆਪਣੇ ਮੁਖਿ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਹਮਨਜੁ ਸਵੱਯੇ ਕਰ ਣੰ ਦਾਲ੍ਹਾ ਕਾਰਣੰ: ਪ੍ਰਿਥਮਾ ਦਿਕਾਲੋਂ ॥
ਸਰਬੰ ਮੈ ਪੂਰਿ ੦ ਹਰੀ ਅਵਿਆਪੇ: ਪਿਆ ਪ੍ਰਰਹੇ ਜੀ ਦੁਤੇ ਗੁਦਿ
ਖੋਰਾਪੁਤਿ: ਤਰਅਪਤਿ ੦ ਸਾਰੂਪ ਦਾ ਸੁਆਮੀ ਆਏਕੇ ਨੂਹੀਂ ੦ ਪਿਛੇ
ਹੋ ਇਕੋ ੦ ਭੁਹੀ ਅਬ ਸਮਾਨ: ਹੋਰਾ ਕਤਿ: ਭਾਂਤਿ ਤਰੇਂ ਸਰੋ ਸਬੀ
ਚਾਰੁ ੦ ਜੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸਭਧਾਰੁ: ਆਸਰਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਰੇ
ਦਰਿਦਾ ਮੈ ਭਗਤ ਜਨ ਹਾਂ ਭ੍ਰਾਲਿ: ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮੰ ੦ ਕੋ ॥
ਸਮਸਰਿ: ਸਦਾ ਸਹੋਤੁ ਮਹਿਗਾਰੋ ਜੋ ਹੈ: ਜੀਉ ਹਾਰੈ: ਹੋਰਰੋ
ਬਲਿ ਬਲਿ ੫: ਦੇਰ ਮੰਨ ਤੁਨਾ ਦਿਕਰੋ ਹਾਕਿ: ਜੋ ਬਲਿਹਾਰ ਬ
ਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਮੈ ਸੇਹੀ ਤਨ ਵਚਨ ਕਰੋ ॥੧॥ ਸਰਿ: ਸਦਾ
ਸਾਭਿਭਾਰ ੦ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇਵੀ ਸਿਪਦਾ ਕਾ ਘਰੋ ੦ ਮਨਖਾ ਪਰੰ ੦ ਦੇਵਤਾ
ਅਪਰ ੦ ਪਰੈ ਨੂ ਅਪਾਰ ੦ ਪ੍ਰਿਥਮਾ ਹੈ ਪਾਰ: ਪਰੈ ਹੈਤੁ
ਸੋ ਹਰੀ ਆਵਾਦਨ: ਸੀਕਵਧੁ ਪਾਪ ਹਰਿ: ਪਾਰਿਦਾ ਭੂਪਾਰਿ:

ਤੇਰੇ ਪਾਰਿ ਨਿਰਮਾਰਿ: ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਦਾਰਿਤ੍ਰ ਗਤੁਜਨ ਰਾਂ
ਹਾਰਿ: ਹੇ ਰਾਇਕ ਬੇ: ਇਕਤੇ ॰ ਰੂਪਤੇ ਵ ਜਿਕਲਪ ਤੇ ਨਬਿਖਰੇ:
ਪਿਸਥਾਰਾ ਕ੍ਰਿਰਾਰੇ ॰ ਭੀ ਅਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ ਧਾਰਨ ॰ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕ੍ਰਦ
ਰਤਿ: ਮਾਯਾ ਤੇ ਬਰਨ: ਰੰਗ ਅਚਿਹਨ: ਅਗ੍ਰਿਆ ਮੁਖ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ
ਮਜਾਰੇ: ਸਰੀਰ ਮਾਸਕਾ ਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ॰ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀਜੇ: ਜਾਂ
ਣੀ ਦਾ ਹੈ ਬਾਨੀ: ਬਾਨ ਸਰੂਪ ਵ ਬੈਕੁੰਠ ਜੋਤਿ: ਸੁਤਰੂਪ ਜ
ਹਾਨ ॰ ਮੈਂ ਦੇਉ ॰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਰਨੀ: ਧਰੈ ਭੇਉ: ਭੇਦਾ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕ
ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਲਾਂ: ਸਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ਧਰਨੀ: ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਵ ਧਿ
ਆਨ ਕਰਨ ਜੋਗ ਵ ਧਿਆਨ ਰਖਦਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਵ ਆਸਰਾ
ਵ ਧਨੇ ਆਦਿ ਕਾ ਦੇਣੇ ਵਾਰੇ ਹੈ ਹਰਖ ਦਿਤ: ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਅਬਿ
ਨਾਸੀ: ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੈ ਤਿਲੁ ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਪਾਸੀ: ਪਾਦ ਦੇਓ ਜਨ ॰ ਹੇ
ਧਨਿ ੩: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ੨: ਏਕੀ ਤੀਨੇ ਕਰੇ ਹਰਿ ॰
ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਦੁਹਥੇ: ਦੁਹੇ ਤੇ ਪਾਸਤਿ ੬: ਮਨਾਦਿ ਕਰੋ ਦੂ
ਸਰ ॰ ਪਿਛੇ ਆਨੁ: ਹੋਗਾ ਅਵਰ ॰ ਅਗੇ ਨਹੀ ਕੋਈ ਜੇਹ: ਜਿਸਕੇ
ਰਸਨ: ਜਿਹਬਾ ਕਰਾ ਤੇਹ: ਤੇਈ ਵ ਚਹਾ ਕਰ ਕੇ ॰ ਉਛਦਾ ਅਧ
ਏਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇਹ: ਤਿਸਕਾ ਕੁਲ ॰ ਕਾ ਛਾਸ ਭੰਸ
ਤ੍ਰਿ ਸਿਗਾ ਰੂਪੀ ਦੀ ਧਾਣ: ਆਸਕਾ ਪਾਹਿ ਪਾਸਾ ਤ੍ਰਪਤਿ:
ਬੈਕੁੰਠ ਵ ਸਤਿ ਸਿਗਾ ਤ੍ਰਪਦਮੁ: ਨਿਆਉ ਅਭੂਲ ॰ ਹੋਰ
ਉਨ ਭੁਲਉ: ਕਹੀ ਭੂਲਦਾ ਕੀਮ ॰ ਤਿਨ ਤਿਨਹੁ: ਤਿਨ ਕੇਹੀ
ਜੀਨਿ ॰ ਮੈਂ ੧ ਸਾਧਿਪਿ: ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਕੋਰਿ: ਕਰੋੜੀ ਦੇਵਤਾ ਅਤਿ
ਰ: ਤਿਲਮਾਤ੍ਰ ਕੀਮ ॰ ਤਾ ਸੇਖ: ਸੇਸਨਾਗ ਪਾਰਿ ॰ ਨੈਰਾਸ
ਬ ॰ ਮੈ ਨਾਜਿਰ: ਜਿਸਦੀ ਜਿਲਕ: ਛਹੀ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਭਗਤੇ:
ਭਗਤੀ ਨਾ ਹਰਿ ॰ ਸਰੂਪਾ ਸਗਜਿਉ: ਦਰਸ ਨਕਾਰਿਓ ਤੇਰਿ
ਤਉ ਤਜੇ: ਲੋਕ ਪਾਲੋ ਕੁ ॰ ਮੈਸਦਾ ਪੀਨਕ ਪਾਰਥਣਾ ਕਰ
ਤੇ ਹੈ ਦਾਤਉ: ਦਾਤਾ ਹੈ ਜਾਚਕ ॰ ਮੈ ਮਲੇ ॰ ਮੈਨੂ ਏਹਾ ਰੈਨ:
ਧਾਰਿ ਜੇਹ: ਜਿਸਨਾਲ ਬਿਨਤੀ: ਬੇਨਤੀ ਪਰਥਕ ਵ ਦੇ ॰
ਆਪੁਰੇ ਸਾਉ ॰ ਹੈ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ॰ ਦਿਖੇ ਵ ਭਗਤੀ ਮਨਾਦਿ
ਹੈ ਨਹਰਾਵੇ: ਨਹਿਰੇ ਚਰਗ: ਦੀਪਕ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਵ ਗਿਆਨਾ ਅੰਧਾਰ ॰ ਜਗਰੂਪੀ ਵ ਅਗਿਆਨਾ ਕਾਲੇ:
ਮਿਸੀ ਨਾਮ ॰ ਰੂਪੀ ਧਰਮ ਕਰਕੇ ਛੇਦਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਸਗਲ

ਭੁਵਨਅਹਿਜਨਨਾਨਕਗੁਰਹਰਿਪਾਰਬ੍ਰਹਮਸ੍ਵਰੂਪਹੈਤੇਹਰਿਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਜਨਨਾਨਕਗੁਰੰਰੂਪਹੈਂ।੯।੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜੈਦੇਜੋਸਿਖ
ਖਪਕਮ:੫।।ਅਬਤਿਨਾਭੁਟਾਨੂੰਉਪਦੇਸਕਰਤੇਹੈਜਾਸਦੀਜੋ
ਕਰਕੇ।ਸਠੰਮਨਕਰਾਕਠੋਰ॰ਵਚਨਕਰਾਕੁਚੀਲੁ॰ਤਨਕਰਾ
ਕੁਗਿਆਨੀ।ਬੁਧੀਕਰਾਘਾਵਤ॰ਸੰਕਲਪਾਮੈ।ਵ੍ਰਤਿ॰ਜੂਨੀਆਂ
ਗਤਿ:ਪ੍ਰਾਪਤੀਕੀਗੀਤਿਆਬਿਕਲ॰ਵਿਸਜਾਂਮੈ।ਅਪਵਾਦੰਸਾਮ
ਹੋਕਰਨਾਨਿੰਦਾ॰[illegible]ਠੋ।ਹਿਤਾਨੀ:ਹਿਤਕਰਿਆਨੀਆਬਬੁ
ਬੀਚ:ਠਗੀਆਂ।ਛੂਪਿ॰ਕੇਉਪਾਵ॰ਨ੍ਰਤੋਸੀਲ:ਇਹੁਦਸੁਕ
ਰਨੇ।ਧਰਮ॰ਪ੍ਰਭਣੁਸਮਾਦਾਬ੍ਰਾਚੈ:ਪੌਦਿਤ੍ਰਤਾਏਹਸਭਾਨ
ਸਤਿ:ਹੈਨਜੀਤੈਕੀਸਾਨੀ:ਜਾਨਹੁਦਲੇਦਾਨਦੇਹੁਦਲੇ।੧।
੧੦।ਕਰਤਿ:ਕਰਤੇਹਾਂ।ਜੋਹਨ:ਜੋਹੈ।ਤਰਨ:ਜਹਾਜਰੂਪਾਛਿਦ।
ਹੇਚਿਤ੍ਰ।ਅਚੇਤਿਚੇਤਿ:ਸਿਮਰ॰ਜੋਕਹੈਆਪੇਚੇਤਾਂਤਿਸਪ੍ਰਕੇਹੈਂ
ਜਾਨਿ॰ਕੇ।ਸਿਗਤਿ॰ਤੇ।ਧਊ:ਧਾਵਦਾਹੈ।ਮੂਰਤਿ:ਦੋਪਾਤ੍ਰਾਲ
ਉ:ਉਚਾਰਾ।ਹੋਛਉ:ਥੋਰੇ।ਸੁਖ॰ਦਾਸਤੇ।ਭਉ:ਭਦਨਾਹੈ।ਸਿਖ॰
ਬੇਲੇ।ਛੇਦਾ।ਆਤਮਮਨਕੇਰੋਗ।ਜਿਤੁਰਾਮਰਉ:ਜਪਾ।੨।੧੧।
ਰੇਚਕ:ਸਰਾ।ਮਾਤਾ।ਰੇਤ:ਬੀਰਜ।ਛੋਦਾ।ਤਨੁ॰ਮਾਤਾਦੇ।ਖੇਤ:
ਗਰਭਮੈਂ।ਨ੍ਰਿਮਤ:ਨਿਮਿਆ।ਹੈ।ਪਕਾ।ਉਤਪਨਿਹੂਆ।ਹੈ।ਸੋਪੇ:ਮਦਿ
ਰਦਾ ਸੁਰੀਤਾ।ਇਤਨਾਦਾ।ਹਰੀ:ਹੇਹਰੀ।ਬਿਧ॰ਇਨਾਂਦੇ।ਸੂਲ:
ਗਿਆਤਾ।ਧਰੀ:ਪਈ।ਬਰਧਮਾਨ:ਬਦਦਾਹੈ।ਬਿਖਮੰ:ਕ
ਠਨ।ਜਰੀ:ਬੁਢੇਪਾ।ਰੇ॰ਨਰਾਕਰਣਮਨਰੂਪੀਮੋਰਾ।ਭਰੀ॰ਹੇ
ਬੀਜੋਬੁਧੀਹੈ ਦਾਭਰੀ:ਪੰਡ੍ਰਦਾਭਲੀਤਰਾਂ।੩।੧੨।ਮਨ॰ਰੂਪੀ
ਮੂਸ:ਚੂਹੇ।ਬਿਲ:ਖੁਡਦੇਹਿਰੂਪੀ।ਮੁਧਨ:ਮੂਰਖਾਦੋ।
ਸੈਪਤੁ॰ਰੂਪੀ।ਦੋਲ:ਭਲੁਤ੍ਰਾ।ਸ੍ਰੋਲ:ਸ੍ਰਾਲਿਦਾਹੈਤੂੰਕੋਸ
ਗਨ॰ਤਾਕਰਕੇ।ਪਪਨਾ:ਉਲੂਦਤਾ।ਸੁਧਨ:ਸੀਡਣਾ।ਅ
ਹੰ॰ਤਾਰੂਪੀ।ਸਮ॰ਤਾਰੂਪੀ।ਅੰਕਰੁ॰ਹੋ।ਆ।ਪ੍ਰਗਟਤਿਸਕਾ
ਅਧਨ:ਧਾਪਾ।ਸਿਰਤ॰ਰੂਪੀ।ਸੰਜਾਰ:ਬਿਲਾ।ਪਸਾਰਿ॰
ਕੇ।ਉਚਤ:ਖਾਦੇ।ਭ੍ਰਗਾਤੁ॰ਪਦਾਬਬਠੇਰਥੀ।ਭੂਖਭੂਖਨ:
ਭੂਖਾਈਭੂਖਾਹੈ।ਜੈਦਿਦਾ।ਐਸੇਹੀਕਾਲਕਾਅਰਥਕਰੋ।ਦਇ
ਆਲ॰ਨ੍ਰਾ।ਸਗਤਿ॰ਦੁਆਰਾਕੇਕੀਸਿਗਤਾਕੋ।ਜਗ॰ਨ੍ਰਾਪੇ॥

੧੩॥ ਦੋਹਨ॥ ਦੋਹ ਕੀ ਨਿਤ ਨਹੀਂ ਰੋਹਨ ੦ ਨਿਭ ਮਤ ੦ ਉਨਮਾਤ ਹੋਤ
ਹੋਇ ਕੇ ॥ ਗਾਰਹੁ ॥ ਕਹਾ ਪ੍ਰਜਿਤ ਕਰਹੋਗੇ ਦਾ ਕਿਆ ਇਸ ਦੀ ਗਉ
ਰਤਿ ਤਾਂ ਹੈ ਨ ॥ ਕਹਾਂ ਤਾ ਕਰ ਗਾਲਹੁ ਰੇ ॥ ਪਤਨ ॥ ਪਤੰਨਾ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ॥ ਸ
ਉਠ ॥ ਸਰੀਆਂ ਕੇ ਦੂੰਧ ਕਾ ॥ ਚਾਦਰ ੦ ਚਉਰ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਰ ॥ ਦਿ
ਸਤਾਂ ਦੀ ਆਂ ਚਾਉਰੂ ਦਾ ਪਠੇਆ ਦੇ ਮੋਰਾਂ ਕੇ ਪੰਖਾ ਦੇ ॥ ਘਹਤੀ॥
ਚਪੀਦਾ ਹੁੜੂ ਦੀਆਂ ਨਗ ॥ ਨਾ ਕੋ ਨਪਿਧਾਰਹੁ ॥ ਜਾਦ ਹੁਗੇ ॥ ਮੂਰ ੦ ਮੋ॥
ਨ ੦ ਨਹੀਂ ॥ ਬੀਰ ॥ ਭਾਈ ॥ ਮੀਰ ॥ ਅਮੀਰਾ ॥ ਖਾਨਮ ॥ ਪਠਾਂਣਾ ਕੇ
ਦੇ ॥ ਕੋਟ ॥ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਕ੍ਰਾਂਕਿਲੇਆ ॥ ਰਿਆ ਓਟ ॥ ਆਸਰੇ ਕਰ ਭੀਨ
ਕੇਸ ॥ ਖਜਾਨਿਆਂ ਦੀ ਓਟ ॥ ਆਸਰੇ ਕਰ ਭੇਨ ਮਹੂਟਾ ॥ ਛੂਟਿ ਕਿਸ
ਝਾਰਹੁ ॥ ਝਾੜੂਏ ਗੋ ॥ ਛਾਰਹੁ ॥ ਛੁਡਾਇਆ ਦਾ ਨੂਾ ॥ ਪੀ॥੧੪॥ ਪ੍ਰਾਨ ੦
ਸਰੀਰ ਕੇ ॥ ਮਾਨ ॥ ਆਦਰਾ ॥ ਦਾਨ ੦ ਕੇ ਮਗ ਕੋ ॥ ਜੋਹਨ ॥ ਨਾਸਕ
ਰਤੀ ਮਾਤਾ ॥ ਪਾਰੀ ॥ ਪਾਈ ਪਭ ਮੈਂ ॥ ਸਾਜਨ ॥ ਧਰਮ ਭਾਈ ॥
ਸੈਨ ॥ ਕੁਲ ਕੇ ਲੋਕ ॥ ਮੀਤ ॥ ਮਿਤ੍ਰਾ ਨਿਰਾਰੀ ॥ ਦੁਖਰੀ ਪਾਵਨ ॥ ਧ
ਵਤਾ ਹੈ ॥ ਪਾਵਨ ॥ ਪੈਰਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਜਾਰੀ ॥ ਧਿ ਤਾਈ ॥ ਚੰਚਲ ੦
ਮਾਯਾ ਦੇ ॥ ਜੋਨਿ ੦ ਮੋ ॥ ਭਾਰੀ ੦ ਦੁਖ ਹੋਆ ॥ ਸਾਰੀ ੦ ਸਿਸਟੀ ਕਾ
ਧਾਰ ॥ ਦੇਲੋ ॥ ਧਾਰੀ ॥ ਅਣਭਾਦ ਦੇਦ ਕੋ ਕ੍ਰਿ ॥ ਉਧਰੇ ੦ ਗਾ॥
੧੫ ॥ ਛਿਦ੍ਰ ॥ ਦੇਦਾਰ ਸਾਰਿ ॥ ਰਸ ਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ ਰੋਰ ਖਓ ਆ
ਦਿਸਤੁ ॥ ਤਿਲੁ ੦ ਮਾਤ੍ਰਾ ॥ ਦਰਸਿ ॥ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ॥ ਆਨ ॥ ਹੋਰੁ ॥ ੭॥੧੬॥
ਰੁ ਧਾਰਿ ॥ ਅਗਜਾਂ ਨੂੰ ਪਮਧਿ ਰਾ ॥ ਗਰਬ ਗਬ ॥ ਦੋ ਪਾਠ ਹੈ॥
ਗਬ ॥ ਗਰਬ ॥ ਮਾਦਤ ॥ ਸਮਾਦਤਾ ਇਹ ਦੇਹਿ ਦਾ ਜਿਸ ਮੇਂ॥
ਮਰਿਓ ॥ ਲੁਟਿਆ ਹੋਆ ਡਿਨ ॥ ਡੇਰਾ ਮਰਿਓ ॥ ਮਰਿਆ ਹੈ ॥ ਸਿਕਟ ॥
ਕਸਟੁ ॥ ਸਾਸਨ ॥ ਤਾੜਨਾ ॥ ਗਹਤਿ ॥ ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਟੋਏ ਮੇਂ ॥ ਗਰਿ
ਓ ॥ ਗਾਇ ਓਹੀ ਆਪਿ ੦ ਨਾ ॥ ੮॥੧੭॥ ਰੋਗ ੦ ਅਗਜਾਨਾ ਦਾ॥
ਗੁਣਕਾਰੀ ॥ ਗੁਣਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ॥ ਅਦ ॥ ਹੰਕਾਰਾ ॥ ਮਤਸਰ ॥
ਠਠਾ ॥ ਤਾਪਨ ॥ ਤਪਾਣ ਕਿਰਿਆ ੦ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਜਬ ਪ੍ਰ॥
ਛੋਦਾ ਚਰਣ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰੀ ॥ ਧਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ੦ ਜੀਅ
ਧਨ ॥ ਆਸਰਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਜੋਗਾ ਦਾ ਧਾਨ ॥ ਅਨਿ ਦੇ ਦਾਤੇ ਹਰੀ
ਓਟ ॥ ਸਰਣਾ ॥ ੧੮॥ ਆਦਧ ॥ ਹਬਿਆਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕਾਮੁ
ਦੇ ਘਾਣਾ ਦੇ ॥ ਸਾਤ ॥ ਜਿਸ ਨਰ ਦਾ ਮਨੁ ਨਾਦ ਦਾਨਿ ॥ ਰਸੀਪ੍ਰ

ਤਪੁ ਫਜਮੁ ਭਾਸੀਅਵਿਧੇ: ਵੇਦਿਆਹੈ। ਆਗਿ ਰਜਤੋਮਸਾਕਾਗਿ:
ਸਕੁਦਾਆਪਾਗਿ: ਚਕਨਾ ਰੋਗ: ਆਗਮਾਨਾਵੇਖ: ਵਿਸੋਅਛਿ
ਦੇ: ਫੁਟੀਏ ਆਪਗਿ: ਖੜਗ ਕਰ ਜੁਆ੧੦।੧੯ ਸ੍ਵਾਤੀ: ਤਰਾਂਆਨ
ਕ: ਅਨੇਕਾ ਬਦੁ॰ ਤੇ ਵ ਘਟੂਨਾ ਖਟੂਆ: ਛਿਇ ਦਖਣਦ
ਸਤੋਮਸੁਖਮਦੇਹ॰ ਕਰਨੀ ਉਗਰਾਂਖਾਇਕੇਵ ਜੋਗਕਰਾਜ
ਟੂਆ: ਜੋੜ੍ਹਾਵੰਗ ਛੁਦਾ ਦੇਪਦਾ ਦਾ ਅਲੁਕੂ: ਤਿਲਕਾਦਿਸੋਮ
ਪਾਕ: ਸੋਮਵਲੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਰਸ ਪਰਗੈ ਮੈ ਪਦਾ ਹੈ ਸ
ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਵ ਸੋਮ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੂ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਪਾਕ: ਭੋਜਨਕ
ਰਨਾ ਛੁਦਾ ਭਾਂਤਿ ਕਾਰਿਬਾ ਟਾਹਿ ਏਹ ਦੁਖ ਟੂਆ: ਬਹਾ ਬਹੁਤੇ
ਬਹਾਂਵੇਨ ਬਿਨ ਹਰਿ॰ ਦੋਸਤ ਕੇਹ ਟੂਆ: ਹਲੁਵਈ ਲੁਰੂਹ
ਬਸਾੜ੍ਹਕੇ ਬਹਾਵੇ ਤੇ ਖਾਂਦੇ ਹੋਰੁ ਤੁਦੁਵਤੁ ਮਸਝੁ ਪੜ੍ਹੇ ਧਾਰੇ ਹੋਰ।।
ਵ ਤ੍ਰਾਵਰ: ਕੈਹਾ ਸੈ ਸੇਜਾਲਾ ਤਾਹੁ ਕੇ ਆਪੇ ਮਰੇ ਤਦੁਵਤੁ ਮੋਹ
ਜਾਲ ਤਾਹੂ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵੈ।੨੦।੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਵੀ
ਈਏ ਮਹਲੁ ੫ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ੧। ਇਕੁ: ਇਕਾਗਰ ਬਿਰ: ਦਰਾਂ ਦਾਸ
ਹਾਰ: ਸਹਾਈ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਹਿਬੁ ਜੀ ਗਾਵਉ: ਗਾਵਨੇ ਹਾਂ।੧।
ਗੁਰੂ॰ ਨਾਨਕ ਕੋ ਦਰਤੁ: ਪਾਪੁ ਸਰੇ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਕੇ
ਸਦ੍ਰਸਾ ਮਤਿ॰ ਕੋ ਵਿਦਾਵਦਿ॰ ਦੇਵਤਾ ਆਤਮ: ਆਪਣੇ ਆਪੁ ਦਾ
ਰਸ: ਅਨੰਦ ਕਾ ਬਿ: ਕਵੀਆ ਕਲ॰ ਨਾਮ ਭਟ ਦਾ ਰਾਜ ਜੋਗਿ: ਸ
ਖੇਨ ਜੋਗ ਵ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਗੁਮਾਨਹਿਓ: ਭੋਗਿਓ ਰਾਜਨ ਕਾਵ:
ਰਾਜੋ ਕਲਾ॰ ਕਰ ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਅਛਲ ਜੋ ਹੈ ਛਲੁ॰ ਤੇ ਅਧੋ
ਸ: ਧ੍ਰੂਵ ਭਗਤਾਵੇ: ਵਾਲਾ ਜੋਸ: ਰਿਖੀਵੇ: ਵਾਲਾ ਜੋ ਧ੍ਰੂਵ ਹੈ।
ਭਗਤਿ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ॥ ਤ੍ਰਵਰੇ: ਜਿਸ ਅਰਾਏ ਸਰ: ਰਾਮਈ
ਸਕਾ ਕੁਨਾਰੁ॰ ਲੈਕੇ ਰਘੁ॰ ਆਦਿ ਰਾਜੇਆ ਕਾ ਵ ਰਘੁ: ਰਾਮ
ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਸਕਾ ਸੁਜਸੁ: ਸੁੰਦ੍ਰ ਜਸ॥੪ ਜਿ ਸਰਥ: ਸਮਰਥ ਦੇ
ਗੁਰਾਂ॰ ਨਾ ਸੇਸ॰ ਨਾਗਾ ਛੁਦਾ ਨਾਮ ਰਸ ਦੀ ਧੁਨੀ ਵਿਖੇ ਆਨੰ
ਤਿ ਸਦਾ ਸਦ ਲਿਵ ਲਾਗੀਆ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤਾ ਵ ਰਾਮਾਨੰਦ
ਜੀ॥ ਪਾਛੇ ਦਾ ਬਾਸਿ ਓਰਿ ਦੇ ਤੁਰਤੋ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਏ॥ ਉਧਾਰਗੀ:
ਉਧਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਵ ਉਧਾਰੀ ਤੇ ਤੇ ਤਾਰਿਓ ਕ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਲਾਗਿ:
ਪ੍ਰਗਿਤਾ ਧੀਨਿ ਤ੍ਰ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਵ ਮਨ ਆਦਿ ਕਰੋ ਸਮਪ੍ਰਥ:
ਸਕਾ ਰਥਾ ਗਸਿਕ: ਰਸੀਏ ਵ ਪ੍ਰੇਮਾ ਤੋਂ॰ ਨੇ॥ ਧ॥ ਬਾਲਿੰਗ
ਜਨਾ ਬਾਵ ਨ॰ ਰੂਪ ਤੇ ਨਾ ਵਿਸ॰ ਵਿਖੇ ਅਕੇ॰ ਤਾ ਪ੍ਰਮਾਣ:
ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਕਾ ਵ ਪਰਗਟਾ ਗੁਰੂ॰ ਨੇ ਰਾਜੁ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਅਬ

ਚਅਟਲਿ: ਅਚਲਤੇਅਚਲਾ ੭।ਗਾਵੈਂ॰ ਜਿਸਕੋ ਸਮਲੋਚਨ: ਸਮ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਵਾਲੇ ਹਿ: ਧੇਨ ਜੀ ਮਿਰਗ: ਅਨਿਦੂਨੁ ਆਨੈ: ਭੇਗੀ ਨਾਥਿਲਪਭੁ॰
ਤੇਰ ਦੈ: ਉਚਾਰੈ ਕੱਲ: ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਭਗਤਾਂ ਨਦਤਨੁ: ਨਦੀਨੁ ॥੮॥ ਪ
ਯਾਲ: ਪਤਾਲਿ ਨਾਗ॰ ਸੇਸ ਭੁਜੰਗਮ ॥੦॥ ਅਸਟ ਕੁਲੀ ਜਤਿ॰ ਕੋ
ਰਖਾਣ ਜੀਗਮ: ਵਿਚਰਨੇ ਵਾਲੇ ਦ ਜੰਗਮ ਭੇਖ ਧਾਰ॰ ਦੇਵਾ
ਬੇਦ ੪।।ਕਰਣ ੯।।ਹੁਕਮਿ॰ ਹਰਿ ਦੇ ਕਰਿ ਆਯੂਹਮ॰ ਹੈ ਗੁਣ॰
ਟਲਾ ਤੇ ਜਪੁ॰ ਕਹਿ ਭਾ ਹੈ ਕਲ॰ ਕਵੀ ਸਹਜ: ਸਹਿਜੇ।
ਜੋਗੁ: ਸਾਰੇ ਦਿਆ ਪਕਾ ੯ ਸਾਚਿ॰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਾਂਧਾਤ: ਮਾਨਧਾ
ਤਾ ਜੇਨ: ਜਿਸਨੇ ਟੇ: ਦਰਤੀ ਸਪਤ: ਸਤਦੀਪ ਸਾਹਿਤਪਤੀ
ਦੋ ਹਰੀ ਦੇ ਦ ਸਾਹਿਤਪਤਿ ਸਾਦੋ ਦੁਰਥ: ਦੁਰਥਾ ਸਾ ਅਤੇ
ਅਨਸੁਆ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰਓ: ਪਭੂਰਦਾ ਰਾਜਾ ਅੰਗਰੇ ਅਰ
ਥੀ ਦੁਸਿਪਤਿ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਕ॰ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤਸੁ ਕਾ ਗੁਰੂ॰ ਕਾ
ਸਾਹਿਜ: ਮੁਯਾਦ ਕਹੀ ॥੧੦॥੧੬॥ ਮ: ਦੂਜੇ ਕੇ ੨॥ ਛੰਦਾਂ ਜੋ ਈਕਰ
ਤਾਪੁਰਖ ਕਰਤਾ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਹੈ ਤੇ ਕਰਣ: ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਕਰਣ: ਜਗਤ ਦੇ ਕ
ਰਣ ਮੈਂ ਸਮਰਥੋ ਹੈ ਤੁਮ: ਤੁਮਾਰੇ ਹਥੋ: ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ ਅੰਤ: ਤਾਕੀਸ
ਰਤੁ ਜਾਂਪ ਰਿਓ ਤਾਂ॰ ਸਹਜਿ ਅਮਿਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਦ ਨਿਉ: ਦ
ਸਿਓ ਛੂਟਿ: ਛੁਜੀ ਖਾਰੀ: ਬਹੁਤ ਦਾ ਛਾਜਿ: ਸੋ ਘਟੇ ਕੁਏ ਵਿ
ਹਿਜ: ਖੁਸਬੋਇ ਤਕੀ ਤੇ ਅਗਾਜਿ: ਪ੍ਰਗਟ ਯਾਦ ਤਾਂ॰ ਮਨਾ
ਭੂਤ॰ ਕਾਮਾਦਿ ਧਾਰਿ: ਰਿਦੈ ਮੈ ਦਸਕਾਰਿ ਸਮਾਤੇ: ਸਮਾਈ
ਟਾ ਸੀ: ਭਲੀ ਤਰਾ ਆਤੇ: ਅਜੇ ਜੋ ਸਮਤ: ਸਮਤਾਰਪੀ
ਸਾਰਿ: ਧਾ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਿ ਦਾ ਰਸੁ: ਪ੍ਰਹਾ ਉਨਿ ਮਨਿ: ਤੁਰੀ
ਆਨੰਦਿ ਕਾ ਰਿ ਦਿਖੈ ਸਾਖਿ: ਰਾਖੋ ਕਲਸਹਾਰੁ॰ ਨਾਮ ਭਤਾ
ਲਹਣਾ: ਅੰਗਦਜੀ ਗੁਰ॰ ਭੁਜਾ ਅਰਧਾਰਿ ਰੂਪ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ॥੧॥ ਧਾਰ॰ ਦਤਾ ਕਾਲਖ: ਰਾਗੈ ਧਾਦ ਈਰ
ਖਾਰੂਪੀ ਆਖਾਨਿ: ਖੇਤਰ ਕੇ ਦ ਧਾਨਿ॰ ਫਲ ਦਾਰ॥ ਗਸਤੇ।
ਸਾਰ: ਸਿਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆਰ [illegible] ਖਮ: ਸੋਖੀ ਤੇ ਸੋਖੀ।
ਕਿਰਕਾਰ: ਨਿਸਭਰਮ ਦ ਰਹਿਤ ਜੈਨ ਦੇ ਕਾਰ ਤੇ ਸਾਰਿ: ਤੁਰੂਕੀ
ਧ੍ਰਪਤਿ ਜਗਤੁ: ਜਗਤ ਕੇ ॥ ਸੌ ਰਾਜ: ਜਸੁ ਬ੍ਰਿਖ ਧਾਰ॰ ਕੀ
ਆ ਜਾਨਿਕ: ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਰਾਜ: ਦ੍ਰਿਆਪਤ ਜੋ ਹੈ ਤੁਸ ਕਾ
ਸਾਰ: ਤਤਾ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਪਤਰੁ॰ ਪਦਾਰਥ ਦੇਣੇ ਕੋ ਰੋਗ:

ਅਗਮ ਅਨਰੂਪੀ ਤੁਯ • ਅਧਿਆਤਮ ਆਦਿ ਆਤਮਾ : ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਸਰੂਪ
ਹੈ ਸੁਆਧੀਨ • ਜੋਤਿ ਏਕ • ਵਿਖੈ ਆਦਿ : ਥ੍ਰਿਤੀਆ ਤਾਰੂ : ਇਕਰ
ਸਹੋਇ ਕੂ ਪਹਿ ਦਰਬ : ਹਜਰਤੇ ਸਾਧਿ • ਆਹਿ ਅਜਗਰ : ਸਪੁ
ਕਾਲਰੂਪੀ ਕੀਆ • ਹਰਿ ਕਾ ਉਨਮਨ : ਜਾਨਿ ਣਾ ਸਮਨ : ਸਮ
ਏਹਿ ਆਤਮ : ਮਨ ਫੁਰਦਾ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਤ : ਦਲਾ ਜਾਣੀਅ •
ਤੁਮਾ ਅਕਲ • ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਗਤਿ : ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਰਦਨ : ਆ
ਣੀ ਕੋ ਹੋਇ ਇਹ ਠਾਨ੍ਹ : ਬਾਨੇ ਹੈ ਸੁਬਾਨ : ਸਰੂਪ ਮੈ ਲਗੀ ਹੈ ਅਜੀ
ਲ • ਭੂਤੀ ਅਜਨਾਹੂ : ਜਿਨ ਹੈ ਸਕਤਿ : ਮਾਯਾ ਕਹੂ : ਕਹਿਤ ਹੈ ਅਸੁ
ਰਾਰਿ • ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ੪ ॥ ਆਧ : ਪਾਪ ਹੀ ਨਿਹਿ ਪਾਪੁ • ਪੂਰ
ਬਦੇ ਸਿਰਤਾਜ • ਓਅ ਸਰਣ • ਆਇ ਜੋ ਰਤ : ਪ੍ਰੀਤਿ ਫੁਰੰਦਾ
ਤਮਰੀ ਕਹਣ : ਕਹਿਣੀ ਦੀ ਫਲਣ : ਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਕੀ ਕਲ :
ਸੋ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰ • ਅੰਗਦ ਕੋ ਕਲ • ਭੂਤ ਕਹੈ ਹੈ ਗੁਰ • ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
ਤਿਲਕੁ • ਦੀਆ ਤਿਨ ਕੀ ਸਣਾ ਸਾਤਿ : ਨਿਸ਼ੰਗ ਧੇ : ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ
ਨੁ : ਹੈ ਰੂਕੇ ਸੀਹ ਜੋਰ ਰੂਪ ਅੰਗਦ ਹੂ : ਪ੍ਰਤਾਪ ਰਾਜ ਜੋਗ : ਭੁਗ
ਤਿ ਜੋਗ ॥੫॥ ਅਕਲ • ਹਰੀ ਫੁਰਦਾ ਇਕ ਸਿਉ ਕਰਨ : ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ
ਨੂ ਮਾਰ : ਚਲਾਵੈ ਜਪਰ : ਸਹਤ ਫਲਾ ਦੋ ਧਦੈ : ਸਹਾ ਹੈ ਕਸੁ : ਕ
ਸੀਸ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ • ਹੋਈ ਹੈ ਦਨੂਆ ਗਤਿ • ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਹੈ ਨਿਰਬਾਣੀ : ਅਚਰ ਸਰੂਪ ਫੁਰਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰੂਪੀ ਚੰਦ
ਮਹਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਿਰਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਸਹਜ ਭਾਇ ਸੰਚਉ ਹੈ
ਦੇਸ ਵ ਜੋਸਣ ਆਏ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸਹਜ ਭਾਇ ਸਾਚ ਉਪਾ
ਣੀ ਰੂਪ ਕਿਰਣ ਕਰਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ : ਪ੍ਰਿਦੂਆ ਗਮਿ : ਗਮਤਾ
ਕਾਰਿ ਖੁਮਾਣੁ • ਪ੍ਰਤਖ ਜੀ ਤੋਖ • ਭੀਆ ਗਾਹਜਿ : ਗੁਹਿਣ ਕਾਰ
ਕਲ • ਭਟਾ ਸਮੂਲਦੇ : ਸਉਲਦੇ : ਭੂਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ਜਨ : ਕਿ
ਸਨੂਲ ਹੈ • ਦਾ ॥ ਧਾਧਿ ਸਾਸਿ : ਨਿਸਚਾ ਗਾਗਰਿ : ਹਰੀ ਦਾ
ਸਹੁ : ਸਾਹਿਣ ਕਰਨ ਪਹਿ ਦਰਬ : ਹਜਰਤੇ ਗਰਲ • ਦਿਸੇਰੁ
ਪੀ ਨਾਸੁ • ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਠਉ : ਨਠ ਗਈ ਗਤਿ : ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਦੇ ਫੁਰਦਾ ਅਮਿਓ : ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਪੀਓਤਾ ਸੰਤਿ : ਭੇਦ ਗਤਿ :
ਨਸ ਭਇਓ ਜਾਗਿਓ : ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਕਲ : ਸਕਤੀ ਜੁਗ
ਤਰਿ : ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਸਦਾ ਰਹਿਓ : ਜਪਿਆ ਉਤਿ ਲੋ
ਗਾ ਫੁਸਨ : ਰਾਜ ਦੇਹਿ ਹੈਂ ਗਿਗਿ : ਅਨਿਦ ਰੂਪਾ ਕਲ • ਭਟਾ
ਸਨ : ਗਸਨਾ ਕਰਾ ॥੭॥ ਨੀਸਾਣੁ : ਨਿਸਾਨ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਕਲ :

ਕਾਲ ਦੇ ਪਾਠ ਹੈ। ਕਲ: ਇੰਦੂ ਦ ਕਾਲਿਜੁਗ ਮੇਂ ਬੋਹੈ: ਕੁਸਬੋਇ ਤ ਕਹੈ
ਪਰਸੁ: ਅਜਹੂ। ਸਤਿਨਾਮ ॰ ਜਿਸ ਦਾ ਛੁਟਦਾ। ਲੋਇ: ਲੋਕਾਂ ਮੇਂ ਗਦਿ ॰ ਦ
ਤ੍ਰਾਦ ਗਦਿ: ਸੂਰਜ ਵਤ ਲੋਇ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਾ। ਸਾਰ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਹੋਇ ॰
ਫਲ੍ਹਾ।੮। ਸਭੁ ॰ ਨਾਮ ਕਾ। ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ। ਭਾਕੰਤੁ: ਕਹਿਤੇ। ਜੋ ਹੈ: ਸੋ ਭਤੇ
ਹੈ। ਬੋਹੈ: ਕੁਸਬੋਇ ਤ ਕਹੈ। ਸੀਜਸ: ਇਵੈ ਦਾ ਨਾ। ਕਲ ॰ ਭਟ। ਪਰਵ
ਨੁ: ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਦ ਸਰਫਲ੍ਹਾ।੯। ਅਸਿਸ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ। ਅਮਪ ॰ ਅਬ
ਕੇ। ਪ੍ਰਪ ॰ ਸੀਚ ਤ ਕਰਮਾ ਦੇ। ਮਲ ॰ ਰਾਗ ਦੇ ਖਾ। ਬਲ: ਬਲੀਅਸੁ
ਪ ॰ ਰੂਪ ਹਰੀਆ। ਰਾਮ ॰ ਪਦਾਰਥ ਦੇਣੇ ਕੇ ਸੀਧ ॰ ਰੂਪ ਹੋ। ਹਮ: ਤਮ
ਮੁਦ ਉ ਗਤਾ ਰੂਪੀ। ਕਾਲਖ ॰ ਪਾਯਾ ਕੁਪ ਪਿਛੇ: ਧੋਣੇ ਕੋ। ਸੁਕਦ:
ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਕਲ ॰ ਭਟ। ਅਹਿਨਿਸ: ਨਿਰੰਤਰ। ਪਰ
ਸਿਸੈ: ਪਾਈਐ। ਦੁਖ ॰ ਸਭਾ।੧੦।।੧੭ ਸਵੈਯੇ ਮਹਲੇ ਤੀ
ਜੇ ਕਾ।੩ ਛੁਟਦਾ ਸੋਈ ਪੁਰਖ ਸਾਚਾ ਸਿਵਰਿ: ਸਿਮਰਿ ਕੇ। ਅਛ
ਲ: ਛਲਿਆ ਨਾ ਜਾਦੇ। ਜਿਨਿ: ਜਿਸ ਕੇ। ਪਰਧਾਨੁ: ਮੁਖ੍ਯ ਨਾਨਕੁ ॰
ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ। ਜੇਨ: ਜਿਸ ਨੂੰ। ਅਜੇਪੀ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਨ ॰ ਜੋ
ਹੈ ਕਲ ਨਾਮ ਭਟ ਤੂੰ। ਜਨ: ਸੇਵਕਾ। ਦਾਸ ॰ ਦੀ। ਨਕਿਰਾਏ ॰ ਦਾ ਮੁਕ
ਸਕਾ। ਸਾਖ: ਪੋਥੀਆਂ। ਸਾਗ: ਸਾਰੇ। ਪ੍ਰਾਥਿ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ। ਜਪ
ਥਿ: ਜਪਤੇ ਹੈਂ।੨ ਰਸਨਿ: ਰਸੀਏ ਦ ਰਸਨਾ। ਧਰਦਾ ਜਉ: ਬ
ਰਦਾ। ਇਕਾ ਮੀਗ: ਪ੍ਰਿਤੀ। ਦ ਗਿਆਰਿਆ ਈਆ। ਪਾਸੂਮ: ਸ
ਸਾਰ ਦਲੋਹ ਟਾਇ ਕੇ ਮੂਲ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇ ਦ ਪੁੜਾ ਤੇ ਖਸ ਕੇਰ
ਭੁਸਮਰ ਕੇ ਦਈਆ ਛੁਟੇ ਦਾ ਜੋ ਨਾਮ ਅਛਲ ਕਾ। ਤਾਰਣੁ ॰ ਜੋ
ਈ ਨਾ ਮੂਰਾ ਫਰਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ।੩।।ਹਰ: ਸਿਵ ਜੀ।
ਨੇਖ ਤੁ ॰ ਸਤਾਈਆ। ਦਰਾ: ਬ੍ਰਿਮਾ। ਸਸੀ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ। ਉਲਾਸਾਹਿ:
ਉਚਾਰ ਰਹਿਆ। ਮੇਲ: ਪ੍ਰਬ੍ਰਤਿ। ਲੋਅ: ਲੋਕਾਂ। ਜਿਨਿ: ਜਿਸਨੇ
ਉਧਾਰਿਆ: ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ।੨ ਛੁਟਦਾ ਸੋਈ ॰ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ। ਜ
ਸੁਧਾਰਿਆ: ਸੀ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਬ੍ਯਾਧਿ ॰ ਆਦਿ ਰੋ
ਗੋਹਿ ਦ ਧਾਪਦਨਾ ਕਾਲੁ ॰ ਜਰਾ ਮੇਂ।੩ ਮਤੇ ਦੀਸ ॰ ਕਰੋ ਰੂੜੀਆ
ਗਮੇਦ ਪਿਤਾਮਾ: ਭੀਸਮ ਪਿਤਾਮਾ ਸੰਤਨ ਰਾਜਾ ਪਿਤਾ ਸੀਗਾ
ਜੀਸਾ ਤ੍ਰਾਗ ਛੁਟਦਾ ਚਰਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਿਤ ਰਜਿਆ।੪ ਤਦਾਕਾਰ
ਹੋਆ। ਗਰੂਆ ਮਤਿ: ਬਡੀ ਮਤਿ। ਛੁਟਦਾ ਸਾਤਿ: ਨਿਸਚੇ ਕਰ
ਕੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੇਂ।੫ ਧਾਕ੍ਰਿਤਿ: ਕੀਰਤਿ ਰਦਿ: ਪਰਕਾਸ ਕਹੋ।

ਸਾਖ੍ਹਹ: ਸਾਖਾ ਹਿਰਦਲ ਦੇਹੈ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਿ: ਪਰਬਾਣ ਇਹੁ॰ ਮਨੁਖਾ ਸਕ
ਯਬ: ਸਕਾਰਥ੍ਹਾ ਅਸਾਸੇ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਦਾ ਉਚਾਰੇ ਦਾ ਨਿਆਸੋਂ ਤੇ ਜੋ॰ ਜੀ
ਕੋ ਤਨੋ: ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕਲ੍ਹ॰ ਭਟ ਨੋ ਭਗਤੇ: ਭਗਤਾ ਦੇ
ਪਾ ਤੀਸ॰ ਕਰੇ ਤ੍ਰੀਆ ਧਾਰੇ॰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਧਿਓ: ਭਲੀਤਰਾਂ ਆ
ਰਾਧਿਓ ਨਲਿਦਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਅਗੁਰ॰ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ
ਤਾਰ॰ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧਾਸਤਿ॰ ਪ੍ਰਤਿਗਾ ਸੂਰਤੁ: ਸੁਰਮੇਕਾ ਆ
ਇਕਾ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਬਲਦਿਤ॰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਾਂ ਸਤ ਭਾਇ॰ ਦਲੀ
ਧਾਰਿ: ਆਪੋ ਦਿਤੀ ਹੈ ਪਦਲ੍ਹ॰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਹਿ: ਸੁੰਦੂਰ ਦਾ ਬ ਣੀ ਹੈ
ਪਿਆਰ॰ ਕਰਦੇ ਜਿਹ: ਜਿਨਾਨੂੰ ਸੀਜੇਰੂ॰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਗੁਰੂ॰
ਅੰਗਦੁ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰਿ॰ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਜੋਰੁ: ਲਾਇਕੁ ॥੭॥ ਰਸ:
ਰਸਾਂ ਦਾ ਧਾਣੀ॰ ਬੋਲਣ ਦਾ ਪਸਾਇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ ਗੁਰਿ:
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਮੁਧਰੇ: ਸਿਉ ਧਰੇ ਨਾਮ॰ ਮੈਂ ਕਲੁਚਰੇ: ਕਲ
ਭਟੁ ਉਚਾਰੈਂ ਪਰਾਜਿਓ: ਮਿਲਾਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸ॰ ਹੋਦੇ ਧਾਬਾ
ਰਿਜ: ਕਦਲ੍ਹਾ ਕਰਿ: ਹਬਾ ਦਾ ਹੈ: ਸਚੈ ਮੇਖਾ ਤਿਸ ਦੇ ਫਲ
ਕਰਮਾ ਅਖੁ॰ ਹੋਕਰਾ ਸ੍ਰੇਦੈ: ਦੇਖੋ ਰਾਧਿ॰ ਇਸੜੀ ਰੂਪ ਹੋਕ
ਰਾ ਧੋ… ਰਿ: ਖਬੇ ਅਰਿ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂਤਰ: ਲੋਕਾਂ ਅੰਤਰ ਜੋ ਨਰ
ਹੈ ਸੋ ਅਕਹੀਉ: ਅਕਾਹਿ ਹਰਿ ਗਾਣ ਅਕਰੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਰੂ
ਦੇ ਮੇਰਸ: ਅਨੰਦੁ ਭਗਤਿ: ਭਕ੍ਰੀਨ ਨੀਸਾਣਿ: ਲੇਖੁ ਹੈ ਕ
ਲ੍ਹ॰ ਭਟ ਨੋ ਤਿਲਕ: ਸਿਰੋਮਣਾ ਇਛ: ਸੰਕਲਪ੍ਹਾ ॥੮॥ ਤਪਰ:
ਤਾਂ ਭਲੀਤਰਾਂ ਸਕਯਬ: ਸਕਾਰਥ ਕੀਤਾ ਪਦ ਰਾਜ: ਪੇਹ
ਰਸਤੋ ਪਾਯ: ਪੈਰੀ ਜੀਹਾਂ: ਜੀਭ੍ਹਾ ਭਾਣਿਜੇ: ਕਹੇ ਜਸੁਨਾ
ਅਮਰ॰ ਦਾਸ ਗੁਰ ਹੀਉ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਜਾਲਪ॰ ਭਟ ॥੧੦॥ ਤਿਨ
ਰ: ਤਿਸ ਨਗਰ ਨਿਧਨ: ਨਿਧਨਾ ਨਹੁ: ਨਹੀ ਤਿ ਨਰ: ਤਿਸ
ਨਰ ਦਾ ਸੇ: ਤਿਨਾ ਲੋਕਾਂ ਮੈਂ ਤਿ ਨਰ: ਤੇ ਨਰਾ ਦਾ ਤਿਨਾ ਨਰਾ ਦੀ
ਸੇਵ ਨਹੁ: ਸੇਵਾ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦਾ ਸੇਵਾ ਜੋ ਤਿ ਨਰ: ਤੇ ਨਰਾ
ਪੁਰ ਦਾ ਸੇਵਰੂ ਸਤ: ਸੇਕ ਕੋ ਸਮਪਹਿ: ਸਮਪਣ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥
ਦੂਲੀਚੇ॰ ਪਰਤਖ ਉਥਪਿ: ਉਜੜਿਆਂ ਨੂੰ ਥਿਸਪਹਿ:
ਥਾਪਿ ਸਕਰ ਕੇ ਬਾਪੇ ਹੈ ਪਦ ਪਟ: ਦੋਪਾਠ ਹੈ ਪਦ॰ ਮੁਕਤਿ
ਦਾ ਸੋ ਜੋ ਇਹੁ ਪੀਪਦਾ ਨਰਿਪ: ਪ੍ਰਤਖ ਨਰ ਦਾ ਕਾਂਮਾਰਿਕਾ
ਜਾਲਪ॰ ਭਟੁ ਉਸੁ॰ ਸਦੁ ਜਿਹ: ਜਿਸ ਪਰਾ ॥੧੧॥ ਮੁਹਿ: ਮੁ

ਖੁਾਦੁ॰ ਇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕੁ ਦ ਜੀਦ ਈ ਸਭਾ ਇਕਸ॥ ਇਕਾ ਤੀਸ॰ ਰੋ
ਜੋਦ ਦਿਨ ਅਹੀ ਨੈਦੋ ਪੀਤ੍ਰਿ॰ ਨਮਾਜ ਦ ਪੂਰਬਾ ਸਿਧੁ॥ ਪ੍ਰਗ
ਟ ਜਾਣਿਆ ਹੈਂ ਇਨਾ ਜੋ॥ ਜੋ ਲਾਧੁ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਇਕ॥ ਨਿਸ ਦੋ ਕਾਰ
ਲੋਤ੍ਰਹਿ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਇਕ॰ ਮਨ ਕਾਰਿ। ੧੨। ਨਿਜ ਮਤਿ॥ ਜੋ ਅਤਿ
ਗਹੀ॥ ਗਹਿ ਣੁ ਕਰੀ ਨਾਮੁ॰ ਦੋ ਮਨ ਮੈਂ ਕਰਤੂਤਿ॰ ਕਰਣੀ ਸਾਖੀ
ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਰਿਆ ਤੋ ਇਕਾਦਸੀ ਤੇ ਰਮ ਨਾਮ ਨਾ ਛੋਡਿਆ ਮੋਹਿ ਣੀ
ਦੇਕ ਹੈ ਜੈ ਪਹੁ॥ ਜਾਪ ਉਾ ਭਾਈ॥ ਹੇ ਭਾਈ। ਗਤਿ॥ ਮੁਕਤਿ।
ਤੇ॰ ਨੇ ਮਤਿ॰ ਦੀ ਜਾਲਿ॰ ਭਟਕੇ ਹੈ ਨਿਜ॰ ਹਰੀ ਕਾ ੧੩।
ਪ੍ਰਹਮ॥ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਚਾਰ ਦ੍ਰਿਣ ਦੋ ਆਸਾ ਸਹਿ॥ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਦੇ
ਦ ਉਚਾਰੋ ਦ ਨ੍ਰਿਆ ਸੋ ਥੁਉ॰ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ਅਭਉ॥ ਹਰੀ ਦ
ਅਭੈ ਤਾ ਕਉ॥ ਗਦਨ ਦ ਲੋਤ੍ਰਾਦੁ॥ ਦੂਜਾ ਗਣੁ॥ ਗਿਹੀ ਦ
ਹੈ ਜੁ॥ ਜੋ ਜਾ॥ ਜਦਾ ਜੁ॰ ਸਟੁ ਮਾਰ ਦਹਿ॥ ਮਾਨ ਪਾਲਹਿ॰
ਗੁਰੰਤੋ ਜਾਲਪ॰ ਭੌਟਕੇ ਹੈ ਇਤ ਡੂੰ॥ ਇਤ ਨੇ ਡਿਠੇ॥ ਦੇਖਿਆ
੧੪। ਸਿਗਾਹਿਅਉ॥ ਗ੍ਰਿਹਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਦ॰ ਲਗਾਇਆ ਕੁਬ॰
ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਨਿ ਦਸੁ॰ ਪਰਨ ਕਰਣ ਦਾਲੋ ਕਦਣ॥ ਕਿਤ
ਨੇਕੁ ਦ ਕਦਣ ਹ ਮੈਂ ਨਿਰਮਜੋ॥ ਉਤਿਪਤਿ ਕੀਏ ਕੁਲ॥ ਸ
ਮੂਹ ਦ ਕੁਲ ਜਨਮ ਦੀ ਉਧਰਣ॥ ਉਧਾਰਣੇ ਕੋ ਕੀਰਤੁ॰ ਨਾਮ
ਭਣਾ ਤੁਅ॥ ਤੇਰੇ ਪਾ॥ ਪੇਰਾਂ ਦੀ। ੧੫। ਪਰਦਗਿਜਉ॥ ਪ੍ਰ
ਦਿਰਤਿ ਅਆਕਾਰੁ॰ ਧਾਰ ਕੇ ਜੋਤਿ॥ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਜਗ॥ ਪ੍ਰਿਥ
ਵੀ ਪ੍ਰਰੁ॰ ਹੈ ਦੀਪਕਿ॰ ਦੇਕਰ ਕੇ ਦੀਪਾ ਜਉ॥ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ
ਤਤੁ॥ ਤਿਸ ਨ੍ਰਾ ਨਾਨਕ ਕੀ॰ ਮੈਂ ਨਿਮਲ॥ ਨ੍ਰਿਮਲ ਹੂਅ॥ ਹੂਇ
ਕਰਾ ਛੋਦਾ ਬ੍ਰਅਧਾਸਕਣਿ॥ ਤੇਰੇ ਪੇਰਾ ਦੀ ਸਰਣਿ ਹੈ। ੧੬। ਸਿਤ
ਖੁ॰ ਇ ਸਕ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋ ਦੇ ਪਿਖਿ॥ ਦੇਖਿਆ। ਛੋਡਿ॰ ਹੋਤੀ ਹੈ।
ਸੁਖਹ॥ ਲਿਖਤਾ ਪੂਰ॰ ਹੈ। ਗਉਹਰ॥ ਮੋਤੀ ਦਤ ਉਜਲ ਹੈ।
ਪਲਕ॰ ਮਾ ਤ੍ਰ ਨਾਮ ਜਹਾਜ ਦੇ ਕੇ ਛੂਦਾ ਦੁਖ ਪਰਹਰਿ। ਦਰਿਦ੍ਰ
ਪਰੈ॰ ਕਰੈ। ੧੭। ਪਰ॥ ਘਰੁ ਦੋ ਚਿਤ॥ ਚਿਤਦ ਣਾ ਤਕਉ॥ ਦੋ
ਖਉ॥ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਨੀਸਾਨੀ ਕਰਤ॥ ਕਰਤੇ ਕਾ ਮੁੰਦਾ॥ ਮਏਦ
ਦ ਮੇਦਦਤ ਮਿਠਾ ਦ ਸਮਾਇਆ। ੧੮। ਭਿਖ॰ ਭੁਟਕੇ ਪੀਆ
ਨੂੰ॰ ਦੇਕਰਾ ਤਤੁ॥ ਸਰੂਪ ਤਤ॥ ਤਤੁ ਕਾਲੁ ਦੇ ਜੀਦ ਸੋਂ ਤਾਸ

ਰਿੰ ਨੂੰ ਸਰੂਪ ਸਰੂਪ ਪਦ ਨੂੰ ਦਤੂਮਨ ਜੋ ਹੈ ਉਤੇ ਤੇ: ਉਨ ਵਾਲਾ
ਦੇਖਿ: ਸਰੂਪ ਜਿਨੰ ਤੁਆਂ ਨੂੰ ਕਿਛੁ: ਕੁਛਿ ਸਰੂਪ ਤੇ ਸਹਜ:
ਜਾਤ ਕਰ ਭਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ੧੯ ਟੋਲਿ: ਦਾਦਿ ਵਾ ਲਕੂ ਸਾਧਨ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਪਸੀਅਹ: ਤਪੀਸਰ ਸੁੱਖਹੁ ਕਹਿਹੀ ਦੇ ਨਹ:
ਨਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਕਹਤੀ: ਕਹਿਣੀ ਖੁਸੀ: ਪਾਸਿਦੁ ਪੀਠ ਕਾਜੇ
ਕਹੈ ਕਿਥੋ ਕਿਥੋ ਨਿਕਾ ਹੈ ਤੈ ਸੂਣਾ ਹੋਰਿੰ ਕਾਜੋ ਦਾਜ: ਈਸ
ਰਨੋ ਤਿਖਿਆ: ਹੇਮਨਾ ਰੂ: ਤੈਨੂ ਰ੦ ਸਮਾਪਿੰ ਰੂਪੀ ਅਗੇ
ਆਨੰ ਰੂਪੀ ਹੈ: ਘੋੜੇ ਧਰਮ ਰੂਪੀ ਕਰਿ: ਹਥਿਆਰਿ: ਬਾ
ਣਲੈ ਕਰ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਜਬਾਦਿਕ ਅਰਿਮੇ ਨੇਜਾ: ਸ੍ਰੰਤਾ ਅਪਤ:
ਹੈ ਕਾਰੂ ਗਾਇ: ਬਮੇ ਸਕਰਾ ਕੁਹਦ: ਹਾਜਾ ਤੇ ਜੋ ਜੀਕੇ ਤਸ:
ਪੁਰਾਬਾਰਿ: ਬ੍ਰਿਸ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਮਲਕੋ ਸਲੰ ਭੁਰ ਦਲੰ
ਜੋ ਪਛਿਕੈ ਖਾੜ੍ਹੇ ॥੨੧॥ ਪੀਠ ਕਾਇ ਸ ਮੈਂ ਗੁਰ ਕੀਆ ਗਿਹਤ
ਮਹਿਮਾ ਕਹੈ ਹੈਂ ਬਸੁਧਾ ਕੀ ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਕੁਸਮ: ਪਸਪਾਬ
ਸੈਤੰ ਕੋ ਗਨੈ ਤ: ਗਿਣਤੀ ਉਦਰ: ਪੇਟ ਗੀਰਾਂ ਕੋ ਰੂਦੂੰ ਕੋ
ਕਲੰ ਕੈਟੁਕ ਹੈ ਗਾਏ: ਤਾਂ ਗਾਏ ਹੈ ਹੀ ਪਰ ਕਲੰ ਜਾਤ ਕੋ।
ਤੋਰੇ ਨਹੀ ਕਹਿ ਜਾਤੇ ਤੋਹਿ: ਤੈਨੂ ॥੨੨॥੧੯॥ ਸਵਯੇ ਮਹਲੇ ਮ:੪
ਚਉਥੇ ਕੇ ੪ ॥ ਧਿਆਵਉ: ਧਿਆਂਵਦਾ ਹਾਂ ਸਦ: ਸਦਾ ਵਾਸਿਸ
ਜਨਹ: ਮੋਸ ਨਕੀ ਰੂਪੈ: ਦਬਾਂ ਦਵਾਂ ਸਹਾਰ ਭੈਟਕ ਹੋਂ।
ਜੀਪੈ: ਉਚਾਰੇ ਕੋਰੇ: ਕੋ ਫੁਰਿਆ: ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਆਇਨੋਂ ਚੋ
ਬੀਪਾ ਤੇਸਾ ਹੀ ਗਾਹਕੁ: ਅਰੀਦੁ ਵਗੁਹਿਕ ਰਨ ਵਾਲੇ।
ਚਾਹਕੁ: ਦੇਖਦੇ ਹੈਂ ਤਤ: ਸਰੂਪਨ ਸਮਤ ਸਰੇ: ਸਮਸਾਰੇ ਹੀ
ਕਲੰ ਭੈਟਕ ਹੈ ਠਕਰ: ਠੇਗੀ ਕੋ ਰੂਤਿਤੇ ਉਚੀ ਜੋਤਿ ਵਾਲੇ ਜੋ
ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸੰ ਜਿਕੇ ਤਨੈ: ਪੁਤ੍ਰ ਦਾਸੰ ਨੇ ਸਰ: ਰਿਦੇ
ਅੰਭਰ: ਖਾਲੀ ਭਰੇ ਨਾ ਕਰਾ ॥੧॥ ਛੁਟਤ: ਚਲੇ ਪਰਵਾਹੰ
ਵਚਨ ਰੂਪੀ ਅਮਿਅ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਦੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਭ
ਰਿਆ: ਭੈਰੋ ਹੈ ਏੰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਮਨਿੰ ਕਰ ਪ੍ਰਬ: ਪਰ
ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਅਨੰਤ: ਨਿਰਭੈ ਉਧਰਪਰੇ: ਉਧਾਰਦੀ ਏ।
ਦਾਆ ਅਰਿਗਿ: ਨਿਜ ਨਿਦਾ ਚਲੂੰਲ: ਗੁਰੂ ਜਾਗਜਾਂ ਆਦਿ
ਦਾਤੇ ਖਦਲ ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਅਨਭਉ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਉਨਾ ਨਿ:
ਜਾਣਿਆ ਵ ਨਿਸ੍ਰੈ ਕਰਿਆ ਵ ਵਿਸੇਸ ਕਰੇ ਮਨਿਆ ਇਦ:

ਬ੍ਰਿਤੀ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ॥ ਭਿਤ੍ਰਰ॰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦੋਰਿ ਦੇ॥ ਜਨਮ
ਮੰਤ: ਜਨਮਾਂਤ ਰਾਂ ਨੂੰ ਜਰੇ॰ ਨਾਮ ਦੇ ਹਰੀ॥ ੯॥ ਅਪਾਰੁ॰ ਹਰੀ ਅਪ੍ਰ
ਬੋਧੁ: ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਜਾਣਿਨੇ ਤ੍ਰਾ ਮਾਨਿਂ॰ ਮੈਂ ਅੰਤਰ॰ ਅਥਿਆ ਨੂੰ ਭਾਇ:
ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਹਲ: ਜਾਂ ਤਿਆ ਅਮਰੁ: ਹੁਕਮਾ ਭੂਲਚਰੇ: ਕਲਭ
ਟਕ ਹੈ ਤੈਂ॰ ਨੇਰਾਹ ਦਾਸ ਜਮਿ ਪਾ॥ ਰਸਨਾ॥ ਜਿਦਾ ਕਰਕੇ ਦੂਰਤ:
ਪਾਪ੍ਰਾ ਦੁਰਿਤ੍ਰਿ: ਦੁਰਮਤਿ ਗਾਪਾਇਕੇ ਨਾਜੋ ਸਾਗਰੁ॰ ਨਾਮੁ ਦਾ
ਜੋ ਹਰੀ॥ ਹੈ॰ ਗੁਰੋਂ ਦਾ॥ ਦਿਤ: ਦਿਤਾ ਹੁਟੈ: ਹਟੋ ਮੀਲੰ॰ ਆ
ਦਿਇਦਾ ਮਹੂਟੈ: ਅਫੁਟੈ॥ ਜਿਰਉ: ਜ਼ਿਜਿਆ ਹੋਯ ਜਾਰਿਂ॰
ਵਿਖੇ॥ ਜਸੁ ਦਾ ਤੁਰੁ: ਯਾ ਜਾ॥ ਦ ਪ੍ਰਮਾਣਹਿ: ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਕੇ॥
ਦਾਸ॰ ਜੀਆਂ ਜਿਨਿਂ॰ ਤੂਆਂ ਨੂੰ ਨਿਧਿ॰ ਰੂਪਾ॥ ਤਾਕੀ: ਤਿਸੁ ਨਾਮ
ਕੀ ਦੇ ਨਿਧਾਨੁ: ਜਿਸ ਨੇ ਰਧਾਰਿਆ ਹੈ॥ ਤਾਕੀ: ਤੇ ਨਰਕੀ॥ ਜਰੋ
ਦਰ: ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮਾ ਆਦਿ ਲੇ॰ ਦੇ ਸ੍ਤੋਂ॰ ਹੇ ਗੁਰੋ॥ ੧॥ ਪੂਰਾਹ॰
ਵਡਨ ਰੂਪੀ ਅਪਯ: ਪੂਰਬਾ ਹੁਟਇ: ਹਟੈ॥ ਗੁਟਇ: ਗਟਗ
ਟਾ ਦੋਂ ਸਰਿ ਸਹਜੇਂ: ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮਾ ਅਜੋ ਨੀਂ॰ ਹੋਕੇ ਸੋਅਸ਼
ਭਾਦਿਅਉ: ਸੁਤ ਝਹੈ ਅਨਿਂ॰ ਮੋਂ॥ ਉਧਾਰਣ॰ ਦਲ਼ਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨ
ਮੁਾਟ॥ ਬੀਜ: ਜ਼ਿਮਾ ਵਿਖੇ: ਦਿਹੁ ਾਤ ਰੋ ਦਰ॰ ਗਾਰੂ ਰੂਪੀ ਆਗਿ
ਆਨਿਂ॰ ਆਦਿ ਗੁਣ ਤ੍ਰਾ ਪਾਈ ਆਹਿ: ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਨਿਂ॰
ਮੋਂ॥ ਨੀਸਾਨ: ਨੇਗਾਰਾ॥ ੯॥ ਸੇਜ॰ ਹੈ ਜੇ ਨਕੀ॥ ਸੁਧਾ: ਸੁਧਾਰੂ
ਧੀ॥ ਸਹਜ: ਸੰਤਿਕਾ ਛੁਵਾਹੁ: ਚੌਦੋਂ ਦਾ॥ ਸਭਾਇ ਚਉ: ਕਨਤੁ
ਸਦਾ ਸ਼ੀਲ॰ ਚੀ॥ ਸੀ ਨਾਹੁ: ਸੀਜੋ ਹਾ॥ ਸਮਾਚਾਰਿਓ: ਸਿਆਚਰਿ
ਓ: ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਸ੍ਰਿਹਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰਿਹੈ॥ ਟੇਕ: ਸ਼ਾਹੁ ਕਰਕੇ ਸੋ
ਹੈ: ਭੁਜ ਬੋਇਤ ਕਰੋ ਭਲ: ਭਲੋ॥ ਅਮਲ: ਕਰਮਾ॥ ੧੦॥ ਹਾਰਿ॰
ਕਾਤਿ ਸੁਦੇ ਦੁਰਿਤਾਰਿ: ਦੂਰਿ ਅੰਤਰਿ: ਭੇਦ ਪਾਇਕੇ॥ ਲਗਿ:
ਲਾਇਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ: ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਕੇ॥ ਸਕਜਾਧੁਉ: ਸਕਾਰਥਾ ਹੈ
ਕਲਕਾਥਿਂ॰ ਕੇ ਹੋ ਲਾਗਿਂ॰ ਪਾਸੁ ਦੇ ਲਾਗਿ ਕੇ ਪਾਈਏ॥ ੧੧॥
ਸੋਮ: ਚੌਦੋਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਜੁਗ: ਜੁਗਾਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਜੁਥ: ਸਮੂਹੁ॥
ਨੇਜਾ: ਸ਼ੇਡਾ ਟੇਕ॰ ਧਗਾ॥ ਭਗਤਿਂ॰ ਕਰਕੇ॥ ਰਾਜ ਜੋਗ: ਭਕਤ
ਜੋਗੁ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜੋ ਗੁਾਰਸ: ਅਨਿਦੁ॥ ੧੨॥ ਜਨਕ: ਪਿਤਾ ਰੂ
ਪਹਰੀ॥ ਉਨਮਨਿ: ਉਲਟਾਇਕੇ ਮਿਸਾਰ ਦਲੋ ਦੇ ਦੂਰੀਆ ਮੋ
ਰਥ: ਪ੍ਰਦਾ ਹੈ ਯਤੀ ਦਾ॥ ਸਮਾਚੁਰੇ: ਵਿਚਰੇ ਦੇ ਗਹਣ ਕੀਤਾ॥

ਅਰਥੁ: ਖਾਲੀ: ਸਰੁ: ਗਿਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀਂ ਨਾਮਰੂਪੀ ਜਲ ਕਰ ਜ:
ਗਿਆਨ ਵਾਜਾ ਤੂੰ ਸਹੀ: ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ॥੧॥ ਤਾਂ ਛਿਦੇ ਦਾਸ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨ ਨਾ ਇ
ਤੁਲਿ ਦਇਕੁ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਦ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮਨ ਨਾ ਦ੍ਰਿੜੂੰ ਕਰਕੇ॥
ਲਿਵ ਲਾਇ ਕੇ ਇਕ ਅਦੁਤੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੈ। ਜੋ ਆਤੁੰ ਕ੍ਰੀ
ਦ੍ਰਿਸਿ ਸੁਕ੍ਰਤਾ ਬਿਖਰਤੁ: ਪ੍ਰਗਟਾ ਧਾਰੈ: ਧਾਂਦ ਦੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪ੍ਰ
ਤਖ੍ਯ ਅਦਿਸ ॥ ਮੈ ਛਿਦੇ ਦਾ ਨਾਮਾ ਨਿਧਾਨ ਸੋਂ ਨਿਰਾ ਮੁਖ ਦੁਆ
ਰੇ॥੧॥੧੪॥ ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਰ ਨਾਲੁ ਇਕ: ਇਕਾਗਰ ਹੋਇ ਕਰ॥
ਅਪਾਰ ਪਾਰ ਅਕਸ਼ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਤੁਮ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਸੀਏ
ਸਿਧਾਰ ਤੇ ਛਿਦੇ ਦਾ ਜਮਕਾਲ ਕੇ ਨੜੇ ਕੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛਿਦੇ ਦਾ ਹੇ ਮੁਗ
ਧਮਨ ਪ੍ਰਾਣੀ॥੨॥੧੫॥ ਜੇਵ ਕਰਮ ਸਰੇਉ: ਸੇਵ ਦੁਆਰ ਸਹੁ:
ਉਚਾਰੇ ਜੁਗ: ਦੋਨੋ ਜਾਨੁ: ਜਾਨਿਆਂ ਅਸਾਂ ਦ ਤੁਸੀ ਹੋ ਗੁਰਰਾ
ਮਦਾਸ ਅਨੰਤ: ਹੋਰ ਆਨੁ: ਮਾਨਿਆ ਦੀਨ ਸਾਨੂੰ ਦਾਤੁਆਂ
ਨਾਹੇ ਗੁਰੇ ਨੂਲ ਭਟੂ ਪਾਰਸ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਕੋ ਕਚ ਦਤਜੋ
ਨਿਰਬਧਿ ਹੈ ਛਿਦੇ ਦਾ ਅਨੰਤਰੁ ਦਤੁ ਜੋ ਸਿਰੀ ਧਰੇ ਹੋ ਚਾਮਸਿ
ਮਰਤੁ ਚਿਦਨਾਂ ਦਾ ਸੁਘਾਸ ਭਇਓ ਦੁਆਰ: ਦਰਬਾਰ ਮਾਹਿ
ਘਦੋ ਜੀ ਹਉ: ਹੇ ਮਹਾਂਰਾਜ ਜੀਓ ॥੩॥੧੬॥ ਰਾਜ ਜੋਗੁ:
ਸੁਖੇਸ਼ ਜੋਗੁ ਨ ਭੁਗਤਿ ਜੋ ਗੁਰ ਦਾ ਚਿਦ ਦਤੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇ॥
ਤਾਰਨਿ: ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਿਆਨ ਦ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਅੰਗ
ਦੰਕੌ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਨਾਮਰੂਪੀ ਜਮਤ: ਜਮਦੀਦ ਜ
ਮੀ ਨਹੀ ਅਮਰੁ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ॥
ਸਾਤਿ: ਨਿਸੈ ਜੁਗ ਮੈ ਛਿਦੇ ਦਾਸ ਚਰਨ ਕਦਲ ਦੇਖਤ
ਅਘਨ ਗਤਾ ਮਾਨਿਉ: ਮਾਨਿਆ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕਾ ਦਿਹਾ
ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਤੇ ਤਾਂ ਦੀਆਂ ਨੁ: ਦਿਤਾ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ॥੪॥੧੭॥ ਰਤ੍ਨਾ
ਸਰ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਅਨਲ: ਅਗਨੀ ਅਨਾਦਿ: ਅੰਨਿਆ ਦਿਪਦ
ਰਥਾ ਕੀਅਉ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਸਿ: ਚੰਦ੍ਰ ਰਿਖ ਤਾਰੇ ਨਿਸਿ
ਮੈਂ ਸੂਰ ਜਾ ਦਿਨਿ ਮੈ ਸੇਲ: ਪ੍ਰਬਤ ਤਰੂ: ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਨੂੰ
ਕਿਆ: ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਜਾਸ: ਜਿਸਨੇ ਛਿਦੇ ਦਾਸ ਤਿਨਾ ਮਹਾਰਿਕਾ ਪ੍ਰ
ਗਾਜ: ਗਿਆਨ ਕਰਾਯ ॥੧॥ ਕਚਹੁੰ ਦਤੂ ਨਿਗੁਣਾ ਕਿਚਨ:
ਸੁਧਾ ਬਿਖ ਤੇ • ਦੈਤ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਤਾ ਲੇਹਉ ਦਤੁ

ਸਾਸਿਤ ਸੋ ਲਾਲ॰ ਵਤਾ ਬਿਕੀ ਮਤੇ ਭਇਓ ਧਾਰੇ: ਧਾਗਿ ਧਾਹਣੂ॰ ਵ
ਤੁਹਿ ਅਰਥ ਸੋ ਆਹੂਰ॰ ਵਤ ਦੁਰਲਭ ਕਾਰਨ ਹੂ॰ ਨ੍ਰਿਮੋਪਿਤੋ।
ਸੀਖੰਡ! ਚੰਦਨ ਛੇਦਾ ਦੁਖ॰ ਭੀ ਦਰਿਦ੍ਰ॰ ਭੀ ਛੇਦਾ ਪੁਸ਼
ਤੇਜੁ ਤੇਪਰਿਤ ਤੇਨਗ। ੬।੧੯। ਜਾਮਿ: ਜਦੋ ਵਉ: ਧੌਖਰ
ਰਨਵਾਲਾ ਗਾਰਦ: ਗਰਭ ਬ੍ਰਾਹੇ: ਧਹਾਂ ਵਲਾ ਸਤ੍ਰੁਭੀਧਾ ਬਾਂ
ਨਾ ਅਨਨਪਰ: ਤਤਪਰਿ ਮੁਖ ਅਗੈ ਵਛੇਦਾ ਅਨੁ: ਹੋਰੁ ਨਹੀ
ਪਰਿਧਿਆ ਨਅਹੁਗਿਆ ਨੂ ਜਚਹਧਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਦੁ
ਹਥ: ਦੂਜਾ ਤੋ। ੭।੨੦। ਅਧਿਕਾਰ॰ ਅਗਜਾਨਰੂਪ ਸੁਗਤਿ: ਗਿ
ਆਤਿਸਿਧਿ: ਸਿਧੀਆਂ ਛੋਡਾ ਕਰ ਸਚ ਬੀਚਾਰੁ ਗੁਰੁ: ਗੁ
ਰੂ ਦੇ ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰੂ: ਕਿਥੈ ਸਪੁਨਿ: ਸੋ ਜੁਗਤਿ ਹੋ ਨਜ
ਰਿ॰ ਕਰਦੇਖੋ ਬਜਣ॰ ਕਰਾ ਨਲ॰ ਭਉ ਕੀ ਅਉ: ਕੀਤਾ
ਅਕਾਜਥ: ਦ੍ਰਿਅਰਥਾ। ੮।੨੧। ਛੇਦਾ ਜਿਸ ਕੇਰੇ ਸਧਦੁ ਸਨ
ਨਸਮਾਧਿ ਨਾਸ॰ ਕਰਤਾ ਸੁਰਤੁ: ਸੁਰਮਾ ਸੋ ਸਿਮਰਤੁ॰ ਤ੍ਰਿਕ
ਹਰਿ ਬ੍ਰਾਧਿ: ਆਤਮ ਬੁਧੀ ਚਾਹਤੁ॰ ਹੈ ਗੁਰੂ ਥੂ: ਮਨਾ ਦਿਕ ਰੋ।
੯।੨੨। ਗੁਰੂ: ਧਰਾ ਧਿਉਸ: ਅਨੇਮਿਤਾ। ਸੋ ਬੀਧਿ॰ ਮਾਨਦ ਧਿ
ਧੀ ਰਹੁ: ਹੋ ਕੋ ਧਸੋ: ਧਾਸਿਆ॰ ਜੋਰ ਸਾਦੀ ਧਾਸਨ: ਦਾਸ
ਨਾ ਦਹਿ: ਦਹਿ ਧਰੀ॰ ਕੇਸ ਮਹਿ ਜਲਨ॰ ਭਟਕ ਹੈ। ਤੀਰਿ॰
ਕਨਾਰੇ ਪਿਪਾਸ: ਦ੍ਰਿਆ ਸਾ ਨਦੀ ਦੇ ਧਰਖਿਨ: ਦਰਿਹਾਂਦਾ।
੧੦।੨੩। ਗੁਰੂ॰ ਅਮਰਜੀ ਨੇ ਜਿਸ॰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ: ਚਿਤ ਦੇ
ਅਧੀਨ: ਧਾਧਾ ਪਿਆਨ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਦਾ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁ: ਸਿਖ
ਸੁਤਭਾਨ: ਪ੍ਰਮਰਜਾ ਦਾਸ॰ ਭਠਾ ਪਰਸੁ: ਪਾਰਸ ਹੀ ਜਾਤਿ॰
ਸਰੂਪ ਨੇ। ੧੧।੨੪। ਹਰਨਾਖਸ॰ ਨੂ ਫਰੇ: ਫਾੜਿਆ ਕਰਮਾ
ਜ: ਹਥਾਦੇ ਨਖਾਂ ਨਾਲ ਸਾਜ: ਧਨੁ ਨਾਇਆ ਪੜ੍ਹਤ: ਪੜ੍ਹਦੀ ਦੇ।
ਛੇਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਨੇ ਮੈ ਇਕ ਇਉ ਜੁਗ ਮੈਂ। ੧੨।੨੫। ਸ੍ਰੇਫਨਾ ਕਰੁ ਧ:
ਮਨਾ ਦਿਕ ਰੋ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਅਧੇ: ਧਾਨ ਕਰੋ ਰ
ਸੈ: ਉਚਾਰੋ ਸਾਤ: ਕਿਥੈ ਹਰਿ ਨਾਰਿਗ: ਅਕਿਦਾ ਮੀਨ: ਹੋਰੁ
ਹਰਿ॰ ਕੇ ਹੋ ਭੂ॰ ਤਨ ਆਦਿ ਤਨੁ ਵਕਾਂ ਆਇਆ ਕਲ: ਸਮੂਹ ਦ
ਮੂਲ ਤੇ ਦ੍ਵਾਰ: ਸਤਿਸੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਲੋਕਾ ਸਉਤ: ਜੇ ਕਰਾਈ ਛਦਿ:
ਚਾਹਤੇ ਹੋ। ੧੩।੨੬। ਗੁਰੂ ਧ: ਮਨਾ ਦਿਕ ਰੋ ਛੇਦਾ ਅਗਮ

ਗਨ॰ਕਾਲਿਧਾਨਜਾਨੁਕੋ॥ਛੇਦਾ॥ਫੁਨ:ਬਹੁੜੇਸਭੁਨਾਮਅਰੁਭੇਰਾ:
ਪ੍ਰੇਮਾ॥ਏਹੁਧਿਮਾਹੁਜਲਤਿਸਕੇਗੁਰੂ॥ਅਥਾਹਸਰ:ਤਾਲੁਸਿਤ
ਜਾਂਤੁਮਾਤਮਾ॥ਗੁਰੂਸਿਖਤੁਮਅਜਨੋਕਰੋਹਤਾਂਤੁਰਹੁ॥ਪ੍ਰੇਮੁ॰
ਕਰਕੇ॥ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮਾ॥ਮੁਖਿ॰ਕਰਕੇਦੂਜੋਹੈ॥੧੪॥੨੭॥ਗੁਰੂਤ:
ਮਨਾਦਿਕਰੇ॥ਗੋਰੂ:ਪੂਜਜੋਹੈਹਰਿਸੋ॥ਉਦਧ:ਸਮੁੰਦ੍ਰ॥
ਨਗ:ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ॥ਹੀਰਿ॰ਗਿਆਨਰੂਪੀ॥ਮਾਣਿ॰ਭਗਤਿਰੂਪੀ
ਛੇਦਾ॥ਲਿਵਲਾਈ॥ਐਤੇਮਿਲਤਾਹੈ॥ਪਰਮਲ:ਚੰਦਨਰੂਪ
ਸਰਸ:ਸਦੂਸਹੈ॰ਜੇਸੋਉਹੁਕਾਠਨੂਕਰੇਚੰਦਨਾ॥ਤੈਸੇਜੋਲੋਹ
ਨਪਾਰਸਕਰਤਕੰਚਨਪਰਸਕੈ॥ਐਸੇਨੇਰਕੀਮੇਲਾ॥ਹਿਰਤ:ਨਾਸਕ
ਰੇ॥ਛੁਟਕੇਤ:ਚਲਤਾਹੈ॥ਨਿਰਧਾਹੁ:ਨਿਰਧਿਧਾ॥੧੫॥੨੮॥ਗੁਰੂਤ:
ਮਨਾਦਿਕਰੇ॥ਮਨਿ॥ਹੇਭਾਈ॥ਗਹੁ॰ਕਰਤੇਹੈਂ॥ਤੇਤੀਸ॰ਕਰੋੜਦੇ
ਵਤਾਕਿਨ॰ਐਂ॥ਗੁਰ॰ਨਾਰਦਜੀਕੋ॥ਮਿਲਤ॰ਹੋਰਭੀ॥ਹਰਿ:ਸਮੁ
ਹੂ॥ਦੁਜਨਿਨਾਮੁਕਰਿ॥ਲਗਿ॰ਹੇਭਾਈ॥ਅਨਿ:ਹੋਰਾ॥ਦਾਸੁ॰ਭਣੂ॥
੧੬॥੨੯॥ਜੁਗ॰ਐਂ॥ਚਾਰਿ॰ਕਹੀਬੀ॥ਉਧਰੀਆਂ:ਉਧਰਿਆ॥ਹੈ॥
ਮਾਥੇ:ਸਿਰਾ॥ਜੀਅ॰ਪਾਜੋਂ॥ਸਤਿ:ਨਿਸ੍ਚੈ॥ਜੀਅ॰ਦਿਖੋ॥ਦੋਹ॰ਨਾ
ਗੁਰ॰ਪਾਸੁਨਾਮਰੂਪੀ॥ਮੁਕਤਿ:ਦੀਦਨਾ॥ਤੇਛੁਟਣਾ॥ਨਗਕ॰ਜੀਕੇ॥
ਛੇਦਾ॥ਬਾਧਿ॰ਕਰਕੇਜਗਮੈਜੋਤਧਾਰੀ॥ਪੋਥਿ:ਉਪਦੇਸੁ॥ਭਲੋ॰ਜਾ
ਤਿਕੇ॥ਦੀਆ॰ਗੁਰੂ॥ਈਦਿਤਖਤਾ॥ਥਿਰ॰ਕਰਕੇ॥ਥਪਉ:ਥਾਪਿ
ਆਹੈ॥ਨਿਧਿ॰ਜੋਹੈ॥ਅਪਉ:ਅਰਪਣਕੀਤੀਗੁਰਅਮਰਜੀ
ਨੇ॥ਦੁਪਾਨਕਰੀਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਨੇ॥ਜੁਗ॰ਐਂ॥ਤਿਸਦੇ॥ਚਾਰ
ਨੂੰ॰ਕੀਸਗਨੁ॰ਲੀਏ॥ਨਿਦ॰ਸਰੂਪਕੋ॥ਸੁਆਮੀ॰ਕੀਗੁਰੂਹੈ
ਪੇਖਹੁ॰ਅਨਿ॥ਦਿਦੇਨ੍ਹਾ॥ਭਰਣਿ:ਪੂਜਾਕਰਤੇਹੈਂ॥ਗੁਰ:ਪੂਜ
ਸੇਵਿ॥ਤਰਣਿ:ਜਹਾਜਰੂਪਾ॥੧੭॥੩੦॥ਛੇਦਾ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਨਰੂਪੀ
ਬਾਣੀ॥ਵਾਣੀਕੇਬਚਨਾ॥ਬੀਚਾਰਿ:॥ਬਿਜੇਸਕਗਚਿਤਮੈ॥ਚਾਉ:
ਚਾਕਰਕੇ॥ਬੀਜਾਰਿ॰ਐਂ॥ਗੀਗਾ॰ਦੁਤੁਫਾਭਟਕਹੈ॥ਗਤੇ:ਗਤੀ
ਹੋਇਆ॥ਛੇਦਾ॥ਹਰਿਜਨਨੈਹੈਗੁਰਾ॥ਸਿਦ॰ਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ॥ਤਿਸਕੇ
ਕਾਮਾ॥ਨਿਰਤੇ॥ਤਿਲਕ:ਸਿਰੋਮਨਿਹੈ॥ਸ੍ਰੀਦਰ॰ਭਏਜਾਕੀ:ਜਿ
ਸਕੀਹੈ॥੨॥੩॥ਮੁਖਿ॰ਨੇ॥ਭਗਾ:ਭਜਗਾ॥ਹੀਰੇ:ਹੀਰੇ॥
ਰੂਪ॰ਪਾਪਤਿ॥ਦਿਧ॰ਗਿਆਨਾਦਿਕ॰ਕਈਤਾਂ॥ਜਾਣਿਆ॥ਸਾਰੇ॥
੩॥੩॥ਛੇਦਾ॥ਜਸੁਪ੍ਰਤਾਪੁਸਦਾਗੁਰਕਾਜਨਕੇਪਾਟਿਆ॥ਟਿਪਰ
ਗਾਮਭਜਾਦ ਸਦਾਗੁਰਾਕਾਪ੍ਰਤਾਪੁਜਸਜਿਨਜਨਕੈਪਾਟਿ

ਪਾਟਿਪ੍ਰਗਾਸੁਭਜਾਹੇਜੋਆਇਕਪਛੂਹਿ॰ਇਕਆਨਿ॰ਹੋਇਕੋਪਾ
ਰਸ॰ਰੂਪਭ੍ਰਾਤ੍ਰਾਧਰਨਿ॰ਕਰਿਆਹੋ।੪।ਬਾਤੁ॰ਗੁਰੂਕੀਪੂਜ॰
ਦਤ੍ਰਾਧਰਾ॰ਹੋਰੂਨੂ॰ਭਿਆਨਕਾਛੇਦਾਹਰਿਨੇਜਲਾਧਿਧੇ:ਧ
ਦਪੁਦੇਰੀਜੁਗਤੁ॰ਦਤ੍ਰਾਰਚਾ॰ਹੈਜਾਨਿਆਉਰੂਲਨੀ:ਚਿ
ਤਅੜਗੀਬਰੂਪੀਦਭੁਯੋਗ॰ਨਾੜੀਜੋਗਕਰਾਸੁਰਸੀ:ਛੂਟੀਦ
ਸੂਧੀਭਈਸੋਗਤਿ॰ਦੁਆਰੇਨੇਦ॰ਰੂਪੀਅਮਿਤ੍ਰਾਸੁਖਿ॰—
ਨੋਮਰਾ:ਅਚਾ:ਧਾਨਕਾਰਿਆਜੇਦੀਓ॰ਜੋਪਾ।੩।ਅਵਾਹਿ
ਗੁਰੂ੪॰ਚਾਰਜੁਗਕਾਕਰੋਮੇਨ:ਮੈਨਾਗੁਣਾਂਦੀਆਮਾ॰ਤ੍ਰਾ)
ਜਿਸਹਿ:ਜਿਸਨ੍ਹਾਭ੍ਰਾਤੁ:ਚਾਦਲਾਮੋਹ॰ਕਰਕੇਅਗ॰ਨਵੀ:
ਹੋਈਕਹਿਤੀਹੋਅਕਿਕਨੀ:ਤੜ੍ਹਾਗੀਕੇਅਨੰਤਕਾਰ:ਇਕਰਸੁਕ
ਲ:ਸਮਾਕਲਮ॰ਹੁਕਮ॰ਰੂਪੀਛੇਦਾਈਸ:ਜਿਦਧਜਾਨਾਦੀਸੁ:
ਧ੍ਰਮਾਗਿਆਨਾਚਾਹਿ॰ਕਰਕੇਜਤਿ॰ਨਿਸ੍ਹੈਸਾਧੁ॰ਸਰੂਪਹੋ
ਸੀ:ਲਛਮੀਕੋਨਿਦਸੁ:ਅਸਥਾਨਦਾਸਰਨ।੬।ਪਰਮਧਾਮ:
ਆਸਕਦਪ੍ਰਕਾਸੁਰੂਪਾਸੁਧ॰ਹੋਬੁਧ:ਬੋਧਸਰੂਪਾਸਰਬਰ:
ਸਭੂਸਾਸੁਖਰ:ਸੁਖਰਸੁਖਾਭੇਖੁ॰ਅਦਤ੍ਰਾਰੋਕੇਸਰੀਰਾਦੇ
ਸੇਜੋਸੇਹਰਨਾਖਸ॰ਨ੍ਰਾਰਖੁ॰ਨਾਲਾਧੋਦਾਰਿ:ਧਿਦੀਰਨਕ
ਕਾਪਦਸ॰ਏਨਾਂਕਰਕੇਆਪਿਆਪੁ:ਆਪਹੂਆਪਛਿ
ਦਸੁ:ਛੂਲਭੂਪਦਛੂਪਾਇਆਹੋਅਮਾਪਰਿ॰ਦੇਦਤੇਤਿਨਕਾਧਰ:
ਪਰਾਹਰੀ।੭।ਤੁਧਕੀਦ:ਮਰਦਧਾਨਦੇਧੁਜਧੁਦਤ੍ਰਾਦਸਨ
ਦੇਨੂਹੋਪ੍ਰਿਅ:ਲਛਮੀਪਤਿ॰ਕਾਚਾਹੇ:ਨਰੜ੍ਹਕੇਸਦਾਰੁ
ਹੋਦਦੇਖੀਐਵੇ:ਗਹਿਤਦਜੀਰਤੇਅਗਿ:ਸਰੂਪਦਾਪਸਕ
ਕੋਉਛਾਹਿ:ਚਾਉਕਰਕੇਅਰਥ॰ਕੀਆਸਾਹਨ:ਦੇਵਤਾਧਤ
੩੧ ਪ੍ਰਾ।੮।ਸਤਿਗੁਰੂ੩:ਮਨਾਦਿਕਰੋ।ਗੁਬਿੰਦ॰ਰੂਪਹੋ।ਹਾਰਾਜੂ
ਸਧਲ:ਦੇਤਦਕਾਂਮਾਦਿਨਾਫਲਨ:ਫਲੁਦੇਣਦਾਲੋਕਾਂਨਰੂਅ
ਰੁ:ਅਦਸਥਾਨਿਹਕਲੀਕ॰ਅਦਤ੍ਰਾਰਕੀਅਗੇਕਈਕਾਲਿਸੁ
ਗੋਅਤੋਕ:ਨੈਧਤਾਦਲ॰ਨਾਲਾਗਛੋ।ਨਹਿਇਦ:ਸੁਰਜੁਚੋ
ਦਾਰਦਣ:ਗਮਤਾਦਣ:ਨਾਸੁਕਰਤਾਚੂਤ॰ਜੀਦਰੂਪਾਦੇਦ॰
ਜਿਸਕੇਕਹੇਆਫਨਿਦ:ਸੋਸਨਾਹਾਜਨਮ॰ਧਾਰਕੇਕਰਮ॰ਜੋਕ
ਰੇਹੋਹੁਆ:ਹੁਇਕੋਧਰਾ।੯।ਰੂਪਤੇਕ੍ਰਿਸਨਹੋਕੇਕ੍ਰਾਲਿ:ਕਨ
ਹੋਨਜੋਲਿ॰ਗੋਪਿਆਂਨਾਲਾਬੀਦ:ਸੇਕ੍ਰਾਮਨ॰ਰੂਪਾਗਜੀ

ਪਰੇਕੋਾਨੈ
ਜਮਰਾਜ।
ਗਮਿਪਰ:
ਜਹਾਜ਼ਰ
ਏ
ਤ

ਭਵਖੰਡਨ: ਸੰਚੇਪਨਹੈ।ਕਾਰੇ: ਗ।ਪਰਾਪ: ਆਪ
ਪਾ।ਸਮਾਰੇ: ।ਸਿਮਰੇ।ਕ੍ਰਿਪਾ: ਜਂਤਾ।ਦੂਜਾਰੇ: ਦੂ
ਤਾ।ਦਾ ਆਰੇਦਤਕਾਣ।ਧਾਨ: ਸਤਸੰਗਾ।ਦਾ ਚੋਰੁ
ਠਾ।ਸਿ ਬਚਾਪੀ: ਦੋ ਚਰ ਭੁਜਾ।ਧਾਰੇ: ਧਾਰਮੇ
।ਉਧਾਰ: ਸਾਧੂ।ਦਰਨ: ।ਦਿਜਾਏ।ਜਾਤ: ਦਾ ਸੀ
।ਰੂਪ: ਸੁੰਦਮੰਟ ਦੋ ਏਭੁਜਚਾਰਭੁਜਾਏ।ਦੁਰਤਾ।
ਸਕਤੀ ਦਾ ਮਾਯਾਨੂੰ।ਅਗਮਰੂਪ: ਨਿਰਗੁਨ।ਸੀਰ
ਧਾਰੇ: ਸੁਗੁਨ। ਦੋ ਛੋਟਰੂਪ ਤੇਸੀਰ ਉਠਾਯਾ।ਮ
ਗਾਰੇ: ਰਹੈ।ਸੂਨ: ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਦੂਆਰਤੀ।੧ ॥
॥ ਤੇਰ: ਪੇਮਾ।ਨਿਕਸਣ: ਤੁ ਆਧ: ਸਾਤੇ
ਮਰੇ: ਮਨਾ।ਸਧਰੀ: ਦਰਸੋ ਗਾਕਿਓ: ਪਕਾਣੈਂਗਾ।
ਗਾਰੇਓ: ਏਦਿਤਾ।ਦੂਰੀਕਾ: ਹਰਨੇ ਓਹਾਥਿਦਾ
ਗਾ: ਨਾਸਕਰਾ ਤੈਸੇਹੀ ਏਧਕੇਦੂਏਧਕੇ ਆਤਿਰ
ਚਾੋਂ: ਆਤਿਸੈਕ ਧਰਤਭਯੋ।ਅਪਨਾ: ਕੁਟੰਬ।
ਦਿਜੋਂ।ਸਾਪਰ: ਨਿਸ਼ਕੋਗਾ।ਦੁਹੇਲਾ: ਰੂਪਹੈ।
ਪ੍ਰਭ: ਦੀ।ਸਟਕੇਲਾ: ਸਦਾਅਨਿਦਰਾਸੁੰਧਾ ਦਾ
ਕੇਲੇਦਤਾ।ਪ੍ਰੀਤ: ਕੂ ਪਭੂਜੇ ਸੇਸਕੇਲਾਂਦਾਲੇਹੈ।
੨ ਨਾਮਾ: ਦਾਸਮੂਹਦੇਕੇ।ਪੀਪਾ:
ਸੰਸਾਰਦਾ।ਬਿਗਾਨੀ: ।ਬਿਗਾਨੀ ਕੁਟੰਬਦਾ ਏਦ
ਤੇ।ਮਨ: ਦੀ ਧਾਸ: ਨਾ ਏਹ ਸਭ ਗਰਬਾ: ਖਾ
ਤਾ ਗਾਡੀ: ਗਰਜਾਹੈ।ਬੈਰਾਈ: ਹਾਂ।ਛੋਟ ਪਸ ॰
ਰੇਭੀਤਬਗਮ।ਸਰਜੋਏਭ।ਆਪਨ: ਨਾਸਾਜ
ਨਭਏ।ਜਾਂਮੇਲਕੀਓਮੋਰੇਰਜਨ: ਹਰੀਨੇ।ਪਰਾਯੋ:
ਹੋਯਾ ।ਬਿਰਹ: ਦੁਖ ਦਾ।ਬਿਜੋਗਾ।ਢੀਠਾ: ਜੋਨੂ
ਸੁਭਾਦਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅਨੰਦਰੂਪੀ ਦੂਠਾ ਤਾਂ ਜਾਨ
ਨਕਸੋ।੩ ਧਨਾਸਿਰੀਮਹਲਾ੫ ॥
ਛੋਟ ਸਾਧੂਆਦੇਅਨੰਦਹੋਯਾ ਪਾਏ: ਹੈਨਸੇਸ
ਦੂ।ਮਨ: ਏਪਰਗਾਸ: ਗਯਾਨ ਤੇ ਮਤਿ ਤਜਾਦਸਾ ਜਾਂ

ਸੁਖੀ: ਆਹਾਰਿ ਕੂ: ਹਰਿ ਦੀਹਰਿਸੇਵ ਛੁਡਾਈ: ਛੁਡਾਏ ਵਾਲੀਹੋ।
ਨਿਧ ।ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨੀਤਾਂ। ਗੁਰ· ਮਿਲੇ· ਤਾਂ ਤਿਨਾ ਡਿੱਠਾ· ਨਾਮ·
ਦੀ ਪੀਤੀ ਨਾਨਕ· ਤਾਂ। ੮ ਪੜ੍ਹ· ਪੋਥੀਆਂ ਤੇ ਜ
ਪ ਮਨ ਕਰ ਤੇ ਗਾਉ· ਬਾਣੀ ਕਰਾ। ਜਲ· ਤੋ। ਉਤਾਰੀ: ਰਣ
ਦਾ ਲਾਹੋਂ। ਚਰਨ· ਕੂ ਮਿਟੇ ਮੈਂ। ਛੇਟ ।ਇਵਹਾਰਿ ਮੁਕਾਰੀਦਾ
ਨਾਮ ਭਣਾ। ਬਾਣੀ· ਕੂ ਤਾਂ ਹੋਤਿ। ਸੰਤੁਸ਼· ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ· ਹੋ
ਮੀਤ· ਦੀ। ਛੇਟ ਹਰਿ ਧਨ ਵਾਰੀਦੀ ਕੀਰਤਨ ਉਤਮ· ਹਰਿ
ਵਖਾਣ ਤੇ ਜਪ ਮੋਤਾਂ। ੯ ਕੋਟ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਮੁਨਿ ਨ
ਨ ਪੇਖੂ। ਭਾਉ: ਭਾਗ ਛਾਂਦਾ। ਛੇਟ ਹਰਿ ਦਾ ਗਾਮ। ਨਾਮ ਜਸ
ਦੇਵਾ। ਗਤ· ਕੋ ਦਾ ਗਤ ਕੇ ਪਾਉ ਨੇਤਾ। ਦੀਨ· ਹੀਨਾ।
ਹਰਿ· ਹਤੇਰੇ। ਹੋਂ· ਸਾਨੂੰ। ੧੦ ਸੇਵਕ· ਗੁਰਸਕੀ
ਦ ਜੋ ਸੇਵਾ ਵੇ। ਸਿਖ· ।ਵਿਰਕੂ ਦਾ ਜੋ ਸਿਖ ਨਾ ਧਾਰੇ।
ਹਰਿ· ਦੀ ਵਾ ਨੂ ਬਾਣੀ· ਕ੍ਰਾ।। ਸਤ੍ਰ ਮਨਾਏ ਵਾ ।ਮਿਸੌਕੂ
ਸਤਿਹੀ। ਹਰਿ ੨ ਦੀਕੀ ਰਤਭੌ ਜਲ ਮੇ ਭੀਰਖਭੂਪ ਹੋਂ। ਦ
ਰ·ਮੇ ਹੈ· ਹੋਜ ਨਰੁ ਜਨਾ ਨੇ। ਆਪੇ· ਤੇ ਆਪੇ। ਵਿਡਾਣੀ:
ਅਕੂਜ ਕਦਾ ਹੋਂ। ਹਰਿ· ਨੂ ਮਿਲਸੀ ਹਰਿ· ੨ ਮਨ ਨੂ ਭਾ
ਣੀ ਹੋਸੀ ੧੧ ਕੂਰਕ· ਤੇਦਾ ਤਾਂ ਧੇਨ·
ਆਇਪਾ ਦਾ ਰਖਾ। ਮੇਰੇ ਜੀਆ ਨੂੰ: ਹੋ। ਤੇ ਫਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।
ਤੇਸ੍ਰ ਚ ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਹੈ ਮੇ ਰੇਮਨਾ। ਸਤਿ ਨਾਮ: ਸਤਿ: ਰੂ
ਪ ਨਾਮ: ਪ੍ਰਜਿਪ ਸਦਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਤਾਂ ਵਾ ਜਪਮਨ
ਸਦਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ੨ ਮੰਤ੍ਰ ਤਾਂ। ਹੋਈ: ਦੇ ਹੈਤੋ। ਉਪਾਵੇ: ਧੀ
ਦਾ ਮਾਯਾ। ਭਾਗੀ· ਆਪੇ। ਜਪਨ· ਕੀਤਾ ਹੋ। ਹਰਿ·
ਵਿਸਰਾ। ਤਰਨ: ਤਰੀਦਾ ਹੋਂ। ੧੨ ਹੇ
ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਸਾਹ ਮੈਂ· ਨੂ ਤੇਰੇ ਦੁਸਨ ਤੇ ਸਾਹਾ ਹੋਸਦ
ਮੀ ਸਰਤੂੰ: ਨਿਸਦੈ ਕੂ ਤੂੰ ਹੋਂ। ਹੋਰ: ਕੈਕਾਲਾ। ਤੂਸੂ
ਹ: ਤੈਨੂੰ। ਖਾਵਣ: ਪਸੇਗਾ ਛੇਟ ਤੂੰ ਇਕ ਸਭਨਾ ਨੂ
ਦੇਵਤਾ। ਤੂੰ ਸਹੀ: ਤੇਰੀ ਦਾ ਤੇਰੇ ਦੁਕਾਨੋ ਤੇਰੇ·
ਦਾਸ ਹੋਤੇ। ਭਸਦਾ· ਸੁਆਮੀ ਹੋਤੇ। ਆਵੇ· ਹੇ ਸਰ:
ਰੂਪਾ। ੧੩ ੴ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੫
੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ੧।

ਪਰੋਹੇ ਕੋ। ਨਿਗਮ: ਵੇਦਾਂ। ਉਧਰਣੁ: ਉਧਾਰੇ ਜੀਂਧਤੇ। ਜਰਾ: ਬੁਢੇਪਾ। ਜਿਮਤਿ:
ਜਮਰਾਜਾ। ਅਰੋਅਣੁ: ਅਰੂੜ੍ਹ ਹੈਂ। ਦਾਸਿ• ਜੀਨੋ। ਬਿਰ• ਕਰਕੇ। ਪਰ
ਗਾਮਿਧਰ: ਪਰਮੇਸਰੁ• ਤਿਸ ਆਵੈਖੋ। ਰਗਾਮੀ: ਗਮਨ ਕਰਨਦਾਲੇ। ਤਰਣ:
ਜਹਾਜ ਰੂਪ। ਅਘ: ਪਾਪਾ। ਅੰਤੁ• ਕਰਤਾ ਕਥੰ• ਤਾਦੇ ਦੇਖਣਹਾਰੇ
ਦੇ ਅੰਤ ਕੈ: ਅੰਤੁ ਕਰਣਹਾਰਾ। ਧਦੈਨ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਦਾ ਪਾਪਤੁ ਅੰ
ਤਕ: ਜਮੁ ਇਨਕੇ ਧੁਦੈਨ: ਮਨਿ ਦੇਨ ਹੀ। ਸਲਕਦਿ• ਕਹੈ ਹੈ।
੨।੬੦।੧੬ ਸਵੀਧੇ ਮਹਲ ਪੰਜਵੇਂ ਕੇ ੫।। ਸਿਮਰਿ: ਸਿਮਰ ਕੇ।
ਸਿਦ• ਮੈਂ। ਅਰਜੁਨੁ• ਕੋ। ਦਾਸ• ਕੋ। ਪ੍ਰਗਾਸ: ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਾ
ਆਸਾ• ਭੀ। ਆਤੇ: ਸਿਖ ਜਾਤੇ। ਕਲ• ਨਾਮ ਭਟ ਕੋ। ਜੈਤਵਾਰੁ: ਜਿ
ਤਣਵਾਲੇ। ਹਰਿ ਜਨਕ: ਪਿਤਾ ਤਿਸ ਕੋ। ਹਰਿ• ਨਾਮਾ। ਨਾਨਕ• ਨਾਲ
ਅੰਗਦੁ ਜੀ ਤੇ ਅੰਗਦ ਨਾਲ ਲਾਗਕੇ ਅਮਰ ਜੀ। ਅਮਰਜਨ• ਜੀ।
ਦੇਸ• ਜੀ ਕੋ। ਭਗਤਿ• ਅਵਤਾਰੁ। ਅਉਤਾਰਿਆ ਜਉ: ਅਵਤ
ਰਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਜਉ ਨ ਮਾਨਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਦਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ
ਗਿਦੇ• ਮੈਂ ਮਨ• ਰੂਪ। ਦਰਸਾਜਉ: ਦਿਖਾਉਤੇ ਅਾਂ। ਨ੍ਰਾਮ
ਨਬਉ: ਸਰੂਪਾ। ਨਹਰਾਉ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਰਾਜਨ ਕਰਾਜੁ: ਗਿਆਨ
ਰਾਜਾ। ਲੀਣੁ: ਲੀਣ ਹੋਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ। ਜਧਦੇ• ਕਰਕੇ। ਅਧਤੀਜੁ:
ਜੈ ਹੈ ਕਾਮ ਆਦੇ ਦਾ ਵਿਮੁਖ• ਜੌਂ ਪਤੀਣੁ: ਪਤੀਜੇ ਹੈਂ। ਨੀਦ: ਭਗਤ
ਰੂਪੀ ਲੀਣੁ। ਅਭਿਦ ਹੋਏ। ਈਣੁ: ਸੀਨ੍ਹ ਦਾ ਧਾਣਿਆਂ। ਤ੍ਰਗੁਰੂ
ਉ: [illegible] ਤੁਮਾਰੇ ਅਵਤਾਰ ਕਾ। ਸਮਾਚਾਰਿਓ: ਗ੍ਰਿਹਣ ਕਰਯੋ। ਵਿਦ
ਸਤਿਗੁਰ• ਤੇ। ਧਿਮਲ ਧ੍ਰਧਿ ਸਮਾਣਉ: ਸਮਾਈ ਹੈ। ਸਿਭਿਦਿਅਉ:
ਸੁਤੜੋ ਹੋ। ਕਲ• ਭਟ। ਦਰਿਉ: ਦਧਾਇਆ। ਅੰਗਾਦਿ• ਤੋਂ ਨਿ
ਧਨ: ਨਾਮ ਦਾ ਧਜਨਾ। ਭਇਓ। ਦਾਸ• ਤੈ ਸੇ [illegible] ਜਨਜੀ ਕੇ ਦਰਉ
ਉ: ਦਰਾਇਓ। ਪਾਰਸ• ਰੂਪਾ। ਰੂਰਾਮਦਾਸ ਕੋ। ਪਰਸੁ• ਕੇ ਧੂਆ
ਣੁ ਹੋਇ ਹੈ। ਸਿਭਉ: ਸੁਤੜਾ। ਅਨਿਭਉ: ਸਰੂਪਾ। ਅਗਾਹ: ਹ
ਰੀ ਕੋ। ਬੁਮ: ਅਦਰਣੁ ਭੂਤਿ• ਦਿਧੇ ਸਕਤੀ। ਸੀਤਲੁ: ਸਾਂਤੀ।
ਅਸਿ ਭਉ: ਅਮਚਰ ਜਾਊ ਦਾਦਿਅਉ: ਉਤਪਾਤ ਹੋਇਆ।
ਸਧਾਦੇ• ਕਰਕੇ। ਗੁਰੂ: ਧੜਾ। ਪਾਰਸ• ਦਤਾ। ਪ।। ਮੰਦਰਿ ਭ
ਗ: ਭਾਗਾ ਦੇ ਮੰਦਰਿ ਦਾ ਦਰੇ ਭਾਗਾ। ਜਿਦ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਭਾਗੀ: ਭਾ
ਗ ਕਰਕੇ ਤਿਸੁ• ਜੈਸੁ ਨਾਲ। ਲਾਗੀ• ਹੈ। ਮੇਦਨਿ: ਧਰਤੀ ਦਾ
ਭਰੁ: ਭਾਰੁ ਸਹਤਾ ਹੈ ਸੇ ਸੁਤਿ ਸਵੀ। ਕਲ ਸਹਾਰੁ• ਭਟ। ਤਨੁ: ਪੁ
ਤ੍ਰਿਤਗਤ: ਭਗਤਾ। ਧਧੂਮ• ਸਰੂਪਾ ਸਾਰੁ: ਤਤਾ। ਅਹਿਮੇਦ: ਹ

ਪਰੇ ਕੋ ਨਿਗਮ: ਵੇਦਾਂ ਉਧਰਣੁ: ਉਧਾਰੇ ਜੀਅ ਪਤਿਤ ਜਰਾ: ਬੁਢੇਪਾ ਜੋਮਾਰਿ:
ਜਮਰਾਜਾ ਅਰੋਅਣੁ: ਅਰੂੜ ਹੈਂ ਦਾਸਿ ਜੀ ਕੋ ਨਾਥਿ ਕਰਕੇ ਪਰ
ਗਾਮੀ ਪਰ: ਪਰਮੇਸਰੁ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਗਾਮੀ: ਗਮਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਰਣ:
ਜਹਾਜ ਰੂਪਾ ਅਘ: ਪਾਪਾ ਅੰਤਿ ਕਰਤਾ ਕਥ ਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਵੈਹਰੇ
ਵਾ ਅੰਤਕਾਂ: ਅੰਤ ਕਰਨਹਾਰਾ ਗਾਇ ਬਦੈਨ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪਾਪਤੇ ਅੰ
ਤਕ: ਜਮ ਬਾਇਨ ਕੇ ਬੁਦੈਨ: ਮਨਿ ਦੇਨ ਹੀ ਸਲਕਦਾ ਕਹੇ ਹੈਂ।
੨।੬੦।੧੬ ਸਵੀਯੇ ਮਹਲ ਪੰਜਵੇਂ ਕੇ ੫॥ ਸਿਮਰਿ: ਸਿਮਰਕੇ
ਮਿਦ ਮੋ ਅਰਜਨੁ ਕੇ ਦਾਸ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ: ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਾ
ਆਸਾ ਭੀ ਆਤਿ: ਸਿਖ ਜਾਤੇ ਕਲੰ ਨਾਮ ਭਟ ਕੋ ਜੈਤਵਾਰੁ: ਜਿ
ਤਣੁ ਵਾਲੇ ਹਾਰਿ ਜਨਕ: ਪਿਤਾ ਤਿਸ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਨਾਨਕ ਨਾਲ
ਅੰਗਦੁ ਜੀ ਤੇ ਅੰਗਦ ਨਾਲ ਲਾਗ ਕੇ ਅਮਰ ਜੀ ਅਮਰ ਜਨ ਜੀ
ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਭਗਤਿ ਅਵਤਾਰੁ ਅਉਤਾਰਿ ਆ ਜਉ: ਅਵਤਾ
ਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਪਉਨ ਮਾਨਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ
ਗਿਦੇ ਮੋ ਅਮਨ ਰੂਪ ਦਾ ਦਰ ਸਾਜਉ: ਦਿਖਾਉ ਤੁਮਾ ਗ੍ਰਾਮ
ਨਬਉ: ਸਰੂਪਾ ਨਹਿ ਰਾਉ: ਜਾਣਾ ਹੈ ਰਾਜਨ ਕਰਾਜੁ: ਗਿਆਨ
ਰਜਾ ਲੀਣੁ: ਲੀਣੁ ਹੋਆ ਕਲਿਜੁਗ ਮੋਂ ਜਪ ਦੇਂ ਕਰਕੇ ਆਪ ਤੀਜੁ:
ਮੈ ਹੈ ਕਾਮਾ ਦੇ ਵ ਵਿਮੁਖ ਜੌ ਪਤੀਣਾ: ਪਤੀਜੇ ਹੈਂ ਨੀਦ: ਭਗਤਿ
ਰੂਪੀ ਲੀਣ: ਅਭੇਦ ਹੋਇਓ ਈਣ: ਸੀਦ੍ਰ ਵਾ ਬਾਣਿਆਂ ਦ੍ਵਾਗੁਰ
ਉ: ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਅਵਤਾਰ ਕਾ ਸਮਾਚਾਰਿਓ: ਗ੍ਰਿਹਣ ਕਮੋ ਵੂਵੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਬਿਮਲ ਬੁਧਿ ਸਮਾਣਉ: ਸਮਾਈ ਹੈਂ ਜੋ ਕਾਦਿਅਉ:
ਸੁਤੇ ਹੋ ਕਲੰ ਭਣੁ ਦਰਿਉ: ਦਧਾਇਆ ਅੰਗਾਦਿੰਤੋ ਨਿ
ਧਾਨ: ਨਾਮ ਦਾਖ ਜਨਾ ਕਹਿਓ ਦਾਸ ਤੈਸੇ ਅ..ਜਨ ਜੀ ਕੇ ਦਰਉ
ਉ: ਦਰਾਇਓ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੋ ਪਰਸੁ ਕੇ ਪ੍ਰਮ
ਣੇ ਹੋਏ ਹੈਂ। ਮਿਭਉ: ਸੁਤੇ ਅਨਭਉ: ਸਰੂਪਾ ਅਗਾਹ: ਹ
ਰੀ ਕੇ ਭ੍ਰਮ: ਅਵਰਣੁ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਵਿਧੇ ਸਕਤੀ ਸੀਤਲੁ: ਸਾਂਤੀ।
ਅਸੀ ਭਉ: ਅਮਚਰ ਜਾਉ ਦਾਦਿਅਉ: ਉਤਪਾਤਿ ਹੋਇਆ।
ਸਧਾਦਿ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ: ਬਡਾ ਪਾਰਸ ਵਤਾ ਪ॥ ਮੰਦਰਿ ਭ
ਗ: ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਮੰਦਰਿ ਵਾ ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ ਨਜਿਦ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਾ ਭਾਗੀ: ਭ
ਗਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸੁ ਜੇ ਸੁਤਾਲਾ ਲਾਗੀ ਹੈ ਮੇਦਨਿ: ਧਰਤੀ ਦਾ
ਭਰੁ: ਭਾਰੂ ਸਹ ਤਾਂ ਹੈ ਜੇ ਸੁਤਿ ਸਦੀ ਕਲ ਸਹਾਰੁ ਭਣਾਂਤ ਨੁ: ਪੁ
ਕ੍ਰਿਤ ਗਤਾ: ਭਾਣੂ ਧਧਮ ਸਰੂਪਾ ਸਾਰੁ: ਤਤ੍ਵਾ ਅਹਿਮੇਵ: ਨ

ਕਾਗਨਿਸ੍ਰੈਕਰਵ ਹੈ ਗਤਾ ਅਮਤਾ ਆਮਨਿ॰ ਤੇ ਆਹੂਟੈ: ਹਟੈ ਅਮੜ੍ਹ॰ ਰੂਪੀ ਅੰਤ
ਨ: ਪੜ੍ਹਾ ਸਰਧਮੈ: ਸੁਧਰੂਪਾ ਸਹਜੇ: ਸਰਜੋਜ ਸਰੂਪਾ ਕੂਲਚ
ਰੋ: ਕੱਲ ਭੂਟ ਕਹੈ ਰਾਜ ਜੋਗੁ: ਰਾਜ ਪੁਤਖੁ ਜੋਗੁ: ਮੁਕਤੀ ॥੭॥ ਤੈ:
ਸਿਸਾਰਮੈ ਮਾਣਿਆਉ: ਧਾਰਿਆ ਲਾਖੁ॰ ਜੀਵਾਂ ਗਤਿ: ਕੀਤੀ
ਪਰਚਾ ਜਉ॰ ਸਧਾ ਦੇਮੈਂ ਪਰਚੈ॰ ਕਰਕੈ ਪਰਵਾਣੁ॰ ਹੋਇਨੇ॥
ਰਾਜ: ਮਾਣਾ ਧੀਰਿਜ: ਮਨਾ ਦੇਕਰਿ ਅਭਰ: ਖਾਲੀ ਸਰਾ: ਰਿ
ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਭਰ ਭਰਾ ਜਉ: ਲਭੂ ਲਭੂ ਆਗਮ: ਅਨਿਭਉ ਪ੍ਰਮਾ
ਣਿ: ਨਿਸਚੈ ਘਰਾ ਛੇਦਾ ਸੋ ਖੂਦੇ ਸਰਿ ਦਿਖੁ ਸਮਾ ਜਉ ਤੁ ਸੀਵ
ਤੁਸਾ ਤ੍ਰੈ ਦਿਖੈ ਅਮਰ ਜਨ॰ ਜੀ ਕੇ ਜਸੂ ਨਾ ਨਿਜ: ਆਪਾ ਪਰਾ ਅਮਿ
ਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਚਨਾ ਧਦਰਿ: ਉਚਾਰੈ ਵਰ: ਮਿਟਾ ਦਾਤਿ॰ ਰਿ
ਸਦੀ ਜੂਰ॰ ਸੋਹੈਂ ਪਚਿ: ਪੰਜਾਹ ਗਨਿ: ਹਰਨੀ ਮਾਂਣਿ ਦੂਈ ਅਪ੍ਰ
ਧੀ ਵਕੌ ਮਾ ਦੇਕਾ ਦਾਇਆਉ: ਮਾਰਿਉ ਸਹਾਰ ਕੁ: ਧਾਰਿਆ
ਲਾਗ: ਲਗਾਇਕੈ ਉਪਰਉ: ਉਧਾਰਿ ਓਨਾ ਜਨਕਹ: ਜਨਕੈ
ਕਲਸੁ: ਸਿਰੋਮਣੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪਾਇਆਉ: ਪ੍ਰਕਾਸੇਆ ਹੈ॥
(੮) ਸੋਰਠੇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ: ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਪਾਰਖਉ: ਅਰਜਨ ਵਤਧਿ
ਤੇਦ ਪਾਰਖਉ: ਭਾਰਥ ਆਸ੍ਰੀ ਸੰਪਤਾ ਦੇ ਧਾਧਿ ਤੇ ਨੇਜਾ: ਸ੍ਰੈਰਨਿ
ਸਰੂਪੀ ਗੁਰ॰ ਨੇ॥੧॥ ਜਲ॰ ਰੂਪੀ ਸਾਇਰ ਦੇਤਾ ਰਸਕੈ ਸੋਤ: ਉ
ਜਲੁ ਜੋ ਹੈ ਤੁਆ: ਤੁਸਾਰਾ ਸੀ: ਸਾਥਾ ਜਕ॰ ਤੇ ਕਾ ਤੁਠੈ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਲੂ ਹੋਇਆ ਅਦਰੁ: ਹੋਕੂ ਸਾਰਿ: ਸਦੂ ਸਨਾਮ ਦੇ ਧਉਤਰ: ਧ
ਹਰਵਿਹਾਰਮੈ ਅਤਿਾਰ॰ ਗੁਣਾ ਦੇ ਪ੍ਰਪਤੀ ਦੀਆ ੜਾ ਅਧਿ॰ ਹੈ
ਤਿਸਨੇ ਥਿਰੁ: ਇਸ ਥਿਤਾ ਦਾਸ॰ ਜੀ ਨੇ ਅਮਰ ਤੁ: ਤਾਦਾ॥
ਰਾਮਹਿ: ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਅਥਰਾ॰ ਭਤੂ ਪਚਿ: ਪਜਵੀ ਅਪ੍ਰ
ਖਹੁ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਵ ਪੋਖਾ ॥੯॥ ਉਰਿ॰ ਸੋ ਧੁਰਿ: ਆਧੋ ਜਗਮਗੋ:
ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਪਾਰਸ॰ ਰੂਪ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪਰਸ ਕੇ ਗੁਰ ਅੰਗਦ
ਜੀ ਗੁਰੂ ਕਹਾ ਜਉ ਅਸੈ ਸੋਹੀ ਚਾਰੂ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਾ ਮਾਰਥ ਕਰੈ ਅਥਿਰ:
ਇਸ ਥਿਤਾ ਲਗ॰ ਕੇ ਨਾਲ ਲਾਇਧਿ॰ ਸੇਸ ਕਰਾ ਕਾ ਧਾਸ: ਵਾ ਸਾਰ
ਗੋ: ਠਗਿਆ ਹੈ ਆ ਪੈ: ਧਦ ਤ੍ਰੈ ਦੇਖੀ ਅਤ: ਦੇਖੀ ਦਾ ਹੈ ਅਸਿਉ:
ਨਾਲ ਕੇ: ਕਾਮਧ: ਰੂਪਾ ਛੇਦਾ ਰਾਮਾ ਸਿਉ ਮਿਲਿ ਕੇ ਪਾਇ ਰਹਿਓ
ੜਾ ਮਹਾ: ਧਰੋ ਕਰੀ: ਕਰਨਵਾਲੇ ਧੇਦ॰ ਸਹਿਤਾ ਛਰੂਉ: ਛਡਿ
ਦਾ ਵਛੋੜ ਦੁਆ ਨਿਹਾਲ: ਨਿਦੁਖਾ ਗੁਰ॰ ਨੇ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਅਰਜਨ
ਸਾਹਿ ਜੋਤ ਧਰੀ ॥੪॥ ਛੇਦਾ ਜਾਹਿ ਜਗ ਮੈ ਅਉਰ ਮਹਾ ਤਮਾਤੈ॥

ਮਹਾਤਮ: ਮਹਾਤਮਾ ਨਹੀ ਪਧਾਤਿ॰ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਵ ਨਾਮ ਵ ਭਗਤੀ ਦੀ॥
ਪਿਭੋਦ: ਨਿਤੋਦਾ ਥੀ ਮਉ: ਦੂਜਾ ਪਾਨਲਿਲਾਰ: ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਧ
ਰਉ: ਧਾਵਣ ਦਿਖੋ ਕਾਲਿ॰ ਜੁਗ ਮੇਂ ਘੋਰ: ਭਯਾਨਕ ਸੇ ਸਾਰ ਰੂਪੀ
ਮਿਟਹਿ: ਮਿਟਦਾ ਰੇ॰ ਭਾਈ ਸਭੇ ਭਨੋ ਜਹੇ: ਏਹਿਚੋ॰ ਕਹੋਂ ਛੁਟਦਾ
ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਕੇ ਸੰਕਟ ਮੇਂ॥ ੮॥ ਕਲ॰ ਮੇ ਜੁਗ ਸਾਰ ਮੇਂ ਨਾਮ॰ ਦੇਕੇ ਛੁਟਦਾ॥
ਜਿਸ ਸਿਭ ਕੋਰਦੇ ਪਸਾਹਿ ਭੇਖ: ਸਰੂਪ ਹੈ ਨਜੋਨਿ॰ ਕਿਸੂ ਕਾਰਿ॥
ਸਮਸਰਿ: ਸਦ੍ਰਸਾ ਜੋਈ॰ ਨਰਾਕਰ॰ ਪੂਰ ਹੋਇ ਭਾਨਿ: ਕਹੋਂ ਹਰਿ॰
ਸਰੂਪ ਹੈ॥ ੭॥ ੧੯॥ ਜੈਸੇ ਗੀਗਾ ਨਦੀ ਪਾਪੁ ਨਾਸਨੀ ਹੈ ਪਰ ਜੋ ਹੋਇ ਜਾਵੇ
ਗੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਮਿਟੈਗਾ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਗੀਥ ਰੂਪੀ ਵ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਗੀ
ਗਾ ਹੈ ਪਰ ਅਜੋਨ: ਨਾਸੁ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਅਟਲ॰ ਨਾਮ ਵ ਧੀਰਜ॥
ਨਾਵੈ: ਜਪੇ ਪੁਰਾਨ॰ ਮੇਂ ਵੇਦ ਮੇ ਭੀ॥ ਮੁਖਿ॰ ਤਾ ਚਦਰੁ॰ ਕੀਰਤੀ
ਰੂਪੀ ਛਤ੍ਰੁ॰ ਗੁਰਤਾ ਈ ਦਾ ਵ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਨਾਨਕ॰ ਜੀ ਕੋ ਤੇ ਅ
ਗਦ॰ ਜੀ ਕੋ ਅਮਰ ਗੁਰ॰ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲ ਕੇ॥ ਪਾਹਿ: ਪਾਸੁ ਹਰਿਚੰ
ਸ॰ ਕਹੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਗਤ॰ ਮੇਂ ਸੀਚਰਉ: ਪਰਵਿਰ ਤਉ॥
ਸੁੰਪਨਾ ਸੁਜਉ: ਮਰੇ ਹੈ॥ ੧ ॥ ਦੋਅਰ ਥੁਹੇਂ ਦੇਵ ਪੁਰੀ: ਇੰਦ੍ਰ
ਪੁਰੀ ਮੇਂ ਗਾਜਉ॰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਹਰਿ॰ ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਰਹਸ:
ਅਨੰਦਾ ਦੇਵ: ਇੰਦ੍ਰ ਤੇ ਕਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤਿਨ ਲੋਕਾ ਜੇ ਪਾਹਿ: ਕ
ਹੈ ਅਜਰ॰ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਵੈਰੀ ਥੇ ਤਿਨ॰ ਕੋ ਰਿਦੋ ਪੀਠ ਕਾਇ ਦ੍ਰ
ਕਹੈ ਕਟੈ ਸੁ ਪਿਛਲੋ ਦਾਸ॰ ਕਾ ਦ ਮਨੁ ਥਿਰ ਥਮੀ॰ ਮੇਂ ਅਥ
ਵਾ ਦੇਵ ਪੁਰੀ: ਬੈਕੁੰਠਿ ਹਰਿ: ਵਿਸਨੂ ਨੇ ਰਹਸ: ਉਤਸਵਾ
ਸੁਰਦੇਵ: ਸੁਰਪੁਜਨੇ ਤੋਹਿ: ਤੇਰੇ ਜਸੁ॰ ਨੂੰ ਤਿਨ ਲੋਕਾ ਅ
ਸਰ॰ ਕੰਮਾ ਦੀਤੇ: ਤਿਨ ਦੇ ਅਧ ਛਤ੍ਰ॰ ਜਸ ਰੂਪੀ ਅਸ
ਪਾਸਰ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਆਇਆ ਉ: ਆਇਆ ਹੈ॥ ੨॥ ੧੯੨॥
੧ਓ ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਮਹਲਾ ੧॥ ਪੀਠਕਾ ਸਿਗਲਾ ਦੀ
ਪਸੇਂ ਸਿਵਨਾ ਭਰਾ ਜਾਂ ਦੇਵਾਰ ਸਮੇਂ ਗਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾ ਰਾਜ
ਦੀ ਸ੍ਰੀ ਤਿ ਸਰੂਪਾ ਆਈ ਸੀ ਤਾਂ ਸਨੁਖਾ ਨੇ ਮਸਥਾਨ ਟੇਕਾ ਤਾਂ ਤੈਸ
ਸਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ॥ ਉਤੰਗੀ: ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅੰਗਾ ਵਾਲੀ ਪਇ: ਪੈ
ਰਤੇ ਵਿਹਰੀ: ਉਡੀ ਹੈ ਉ: ਮਥਾ ਟੇਕਤਾਂ ਗਹਿਰੀ ਗੰਭੀਰੀ:
ਗੁਣਾ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵੈਰੀ ਤੋਂ ਸਨੁਖਾ ਕਹੈ ਜਹੀਆ: ਨਮਸਕਾਰ॥
ਕਿਵ: ਕਿਸਤ ਰਾਥਣੀ: ਗਰਭ ਵਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਥਣਾ ਦੇ ਭਾਰੁ ਕਾ॥

ਤੋਸਮੁਕਹੇਥਣਾਦੇਰੂਪਕਾਹੰਕਾਰਜੋ ਗੁਦ: ਚੂੰਨਾਪਜੇ: ਜੋਾਲਗਾ॰ ਹੋਆਗਿੜ
ਵੜ੍ਹੀ: ਗਿਰਾਂਵੜੂਹਦੇਲੀਆਣ ਗਾੜ੍ਹਵਡੇਾਸੱਖੀਏ: ਹੇਪਿਆਰੀਾਧਉਲਹਰੀ:
ਧਉਲਰਾਂਨੂੰਾਡਿਠ: ਡਿਠੇਹੈਂ ਮੁੰਧ: ਹੇਨਰੀਾਬਣੀ: ਵੇਹਰੂਪਕਰਾਵਾ ਜਗਾਂ
ਸੂਰੂਪੀਸਨੁਖਾ ਤੇ ਗੁਰੂਰੂਪੀਸਸ ਤੇਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀਥਨਾਕਾਆਡਿਆਨਾ॥੧॥
ਜਣ੍ਹੇ॰ ਹੇਮੁੰਦੇ: ਨਾਰੀਾਹਰਣੁਖੀਏ: ਧੂਣਾਂਵਣੁਨੇੜਾਂਵਾਲੀਾਗੁੜ੍ਹ: ਗੁਜਾ।
ਵੈਣ: ਵਚਨਾਵਸਤ: ਸਰੀਰ ਅਸੱਤ ਵਾ ਸਾਤੁਹੈਾਵਾਧਾਰੂ: ਹੰਕਾਰਾਵੇਹੀ:
ਦੁਹਾਥੀਾਦੁਰਜਨਾ: ਕਾਂਮਾਦੇਕਾਨੂੰਾਮਿਤ੍ਰ: ਸਾਂਤਿਆਦਿਗੁਣਾਂਕੋਸਜਣ:
ਸੋਤਵ: ਸੁਭਗੁਣਾ ਮੁੰਧੇ: ਹੇਨਾਰੀਾਵੀਚਾਰੁ॰ ਏਹਿਸੁਣਿਕੇਸਨੁਖਾਹਸੀ
ਤਾਂਤੇ ਰੂਸਮਕਹੈਾਜਸਣੁ: ਮਿਤ੍ਰਾਂਨੂੰਾਸਾਰੁ: ਚੰਗਾਹੈਾਤਿਸ॰ ਤਨਧਨੁ
ਇਵ: ਐਸੋਾਵਿਟਾਹੁ: ਉਪਰੋਾ ਕਾ ਪਾਣਿ: ਹਥਾਂਕਰਕੋਾਪੁਛਿ॰ ਗੁਰਾਂ
ਕੋਾਤਿੜ੍ਹੇਨ: ਤਰਨਵ ਪਤ ਣੁਕੀਾਕਲ: ਰੀਤੀਾਛੇਦਾਖਰੇ ਸੁਜਾ
ਣਜੋਹਿ ਤਾਹੁ: ਤਿਨਕੋਾਵਿਦਾਏਨੀ: ਗਦੰਵਦੇਨੇਾਕਪਰੀ: ਕਪਰਕਾਮ
ਦਿਸਿਸਾਰਨੂੰਦੀਸੈਾ ਤ੍ਰਾਸ੍ਰਣ: ਮੋਹਿਰੂਪੀਬਦਲਾਾਸਖੜ: ਕਾਮਕਾ।
ਤਿਹਾੜੂ: ਹੜ੍ਹਲੋਭਰੂਪੀਾਲਹਰੀ॰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੂਪੀਾਲਖੇਸਰੀ: ਲਖੁਾਅ
ਲਾਏ: ਉਚਾਰਿਾਵੇੜ੍ਹੋ॰ ਸ੍ਰੀਰਰੂਪੀਾ ੪ਾਵਨੀਆ: ਮਾਜਾਾਸਾਲਕੁ:
ਗਿਆਨਵਾਂਨਰਹਾਦ ਸਣਵਾਲੋਾਬੇਧੀ: ਨਾਲੋਮਾਣਏਆਕਰਕੋਾਦੀ
ਨ: ਧਰਮ ਵਾ ਪੂਲੋਕਾ ਧਾਾਪਠਿਕਾਕਿਧੋਗੁਰੂਜੀਨਾਰੀਆਂਪਿਟਦੀਆਂ
ਦੇਖੀਆਂਤਾਂਸਾਣਿਕੇਕਹੈਾਹੇਹੈਓਹਿਹੈਓਹਿਹੈਓਹਿਾਗਾਲ॰ ਨਾਵਉਲੇ
ਕਿ॰ ਜਿਸਧਰੀਦਾਜੇਕਾਰਿਾਦਮਾਣਏ: ਸਮਾਣੁਾਤ੍ਰਿਨ॰ ਕੋਾ ਧਾੜੋਲੀਐ॰
ਵਿਸਜਾਂਸੋਾਧਾਉ: ਚਲੂਾਬਾਧੁ॰ ਕਾਲਰੂਪੀਾਤਲਾਉ॰ ਨਰਕਰੂਪੀਾਆਕ
ਉ: ਮੇਰੇਕੋਾਦੋਗ: ਆਸਰਾਾਜਿਉ॰ ਹੋਏ ॥੭॥ ਛੇਦਾਾਜਿਸੁਸਤਿਗੁਰ
ਦੀਖਿਆਾਹੋਏਤਾਂਮਨਮਾਰੀਐਤੇਧਾਵਾਮਰੀਐਾਆਪ॰ ਣਾਰੂਪਾਕੀਚੜ੍ਹ॰
ਮੋਹਿਰੂਪੀਸੋਾਹਾਥ॰ ਮਨਰੂਪੀਾਜੇ॰ ਏਕੋਾਕਹਾਣੁ: ਦੇਖੋਛਿਦਾ ਸਰ
ਵਰ: ਸਿਸਾਰ ਦੇ ਗਰਸਣੀਪਾਲਿ: ਕਪੀਹੋਏਹੈਾ ॥੮॥ ਅਗਨਿ: ਤਿ
ਸਾਰੂਪੀਾਜਲ॰ ਉਪਦੇਸਰੂਪੀਾਗੁਰ॰ ਤੇਹੇਥਾਾਜਲ: ਸਮੁੰਦੁ ਵਾਧ
ਦਲਾਮੁਰੇ: ਮਰਨੇਵਿਚਹੀ ॥ਨਉਧ॰ ਛੀ ਭਾਇਆਮਨੇਸਾਰੂਪਾਪਦ॰
ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਾਛੇਦਾ ਜੋਹਰਿਰਾਰਮੇਲੇਮਾ ॥੯॥ ਛੇਪਦੀ॰ ਵਿਸਜਾਂ
ਰੂਪੀਾਕਉਆ॰ ਧਾਧੀਜਿਓਾਨਾਏ: ਸਕਾਂਮੀਕ੍ਰਮਕਰੇਾਗੁਣੀ: ਗੁਣ
ਨਾਲਾਾਚੰਜ: ਅਖਾਣਾਏ ਵੇਾਆਏ: ਕੈਧਕੀਸਕਾਦੇਨਾਲਾਸਧੀ
ਪੀਠਕਾਜਾਧਿਤੁਹੈਾਇਕਕਾਂਗਾਦੇਦ ਨੇਤਸੇਮਾਨੇ ਸਰੂਪਰਜਾਏ
ਇਕਸਾਤਾਂਹਾਂਏਕਹੇ ਮਜੇ ਮੇਝੀਅਰੁ ਕਾਂਗ ਰੂਖਾ ਕਹੇ ਨਤੇਹੇ ਸਕੇ
ਕਹੈਮੇਜਾ ਤਾਹੇ ਤਾਹੇ ਸੁਨਾਲਾ ਧਿਦਾਕਰਨੇਆਏ: ਆ ਤਾਂ ਕਾਗਕ
ਹਾਚਲੇਹਮਾਰਾਦੇਸੁ ਦੇਖਿਆਾਉਤਾਂਦੇ ਨੇ ਚਲੇ ਜਾਂ ਕਾਂਗਾ ਦੇਸੁਐਂ:

ਆਣਿਕੈਇਕੁਛੁਅੜਕਰਗਾਂਵਲਾਤਿਸਪਰਰੁਖਿਆਨਿਕੁੰਦਾਤਿਸਮੇਂ
ਬੈਠਾਹੁੰਸੁਕਘਾਤੇਰਾਹੇਮਿੜਬੋਹੁਦੇਸਹੈਤਾਂਕਹੋਨਾਹਿਬੈਕਕੇਬੈ
ਠਹੋਤਾਂਚਲਕੇਓਬੋਰਾਜਾਦੀਕਚੋਰਓਪਰਾਚਿੜ੍ਹਕੇਆਏਬੋਠਾਧ
ਭੀਸਕੀਤਾਆਵੈਤਾਹਸੁਕਹਾਤੇਰਾਦੇਸੁਹਛੂਹੈਬਾਦਤਿਹਿਕਾਗੁ
ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵਕਾਰਿਟੇਠਕਰੀਰਾਜਾਪਰਤੇਆਪੁਹਨੂਗੀਆਤੇ
ਹੇਸਨੁਬਾਂਣਲਗਾਓਹੁਗਿਕਹਿਸੁਨੁਚਿਟਾਕਾਗੁਜਾਣ ਕੁਰਕੋਕ
ਕਹੇਕੈਜਾਕਾਗੁਹੈਤੇਹਸਕਹੋਨਾਹੇਕਾਗਨਾਤੇਰਾਜਨਹਸੋਹੰਬਿ
ਮਲਿਜਲੋਨੀਚਸੰਗਾਪੁਸਾਦੇਨਜਾਤੇਜਨਮਮਾਜਾਹਤਾਤ
ਦਵਤ੍ਵਾਜਰਦਰ:ਨਾਮਵ ਸਾਤਿਸੰਗਰੂਪੀ ਹਿਸੰਜੀਦਰੂਪੀਨੇਨ
ਸੌਤਿਆਰਾਣੇਯੋਗਏਹੁਕਾਸੰਕਮਾਇਦਾ ਚਸਨਰਰੂਪੀਸੌਰੀਂਕ
ਰਾਐਸੀ॰ਜੈਸੀਕਾਗੁਹੈਸਦੀਕਹੀਐ॥ਸੌਰੀ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ॥ਗੁਰੂ॰
ਰੂਪੀਦਰੀਆਉ:ਜੋਗਮਤੀਰਥਹੈ॥੧੦॥ਗਣ:ਕਿਣੀਐ॥ਆਲ
ਓ.ਕਹਿਣਾਤੂੰ॰ਹੇਭਾਈ॥ਆਵਉਜਾਉ:ਜੈਸੇਮਰੈ॥੧੧॥ਫੇਲ:ਟੂੰ
ਲੇਹੋਂ॥ਫਕਰੂ:ਵਿਕੂਮਾ॥੧੨॥ਲਗੀ॰ਪ੍ਰੀਤਰੂਪੀਚੋਟੂਤਾਜਾਈਐਜਾ
ਤੁਰਿੰਤਹੀ॥ਚੋਟ॰॥ਇਕਸੋਂਤਾ:ਤਦਹੀਸੰਪਰਮ:ਪਿਰੀਦਾ॥ਪੇਕਾਮੁ:
ਬਾਂਣਦਾਕੁਰੂਪੀ॥੧੩॥ਧਾਤੂ:ਤਤ੍ਰਾਪਾਜੋਆ:ਵਿਖਾਲਾਦੇਖਾਇਆ॥
ਭਾਂਡਾ॰ਦੇਹਿਰੂਪੀਆਇਰੂ:ਆਉਰਾ॥ਰਾਸ:ਸਫਾਲਿਹੋਵੇਗਾ॥ਚੋ
ਤਿ:ਗਿਆਤਾ॥ਵਾਦਸੀ:ਵਜਾਵਸੀਤਾਮਦਾ॥੧੪॥ਪੂਪ:ਪੋਰਿਦਾਬੂਰੇ
ਧਿਰਦ:ਵਚਨਦਾਉਪਦੇਸਾ॥ਮਧਿ॰ਹੈਗੀਆਨਵੈਰਾਗਰੂਪੀਨੇੜਤੇ॥
ਭੂਧੇ:ਭੂਲਟੋ॥ਕਦੂਲ॰ਹ੍ਰਿਦੈਸੰਸਾਰਦੁਲਾ॥ਖਰੇ:ਅਤੀ॥ਕਰੂਪ:ਬੇ
ਸਫਈਵਾਲੇ॥ਕਹਿਜਾਣਨ॰ਗੁਰੂਇਕਸਿਖ॥ਸਾਸੁਪਤੂ:ਸੰਦੂਨੇ
ਸਰੂਪ:ਸਫਈਵਾਲੇ॥ਛੇਦਾ॥ਇਕਨਾਂ॰ਨੂਨਦਦੇਰਸਦੀ ਗੀਆ:ਗਿ
ਆਤਨਾਮਰੂਪੇਦਦੇਰਸਦੀਗਿਆਤਨਾਰਸਕਸੁ:ਹਸੁਜੋਹੈਕਸੀ
ਸਦੇਣਵਾਲੇਇਨਕੇਭੀ॥ਨਸਿਧਿ॰ਆ॥ਬਾਧਿ॰ਆਤਮਵਸੈਣੀ
ਅਕਾਲਿ॰ਵਿ ਹਾਰਦੀ॥ਸਰ:ਖਧਰਾ॥ਅੱਖਰ:ਹਰੀਦਪੇਤੀਆਂ
ਦੋਆਸਾਲਿ:ਚੰਗੇ॥੧੫॥ਪੀਠਕਾਬ੍ਰਹਮਣਤੇਖੜੀਕੇਧਰਮਕਹੋਂ
ਪਿੰਵੈ:ਜਾਣੇ॥ਕਮਾਵੈਂ॰ਏਹਾਛੇਦਾਸੀਲਸੰਤੋਖਧਰਮਕਾ॰ਜੋਸ
ਭਾਵਹੈਸੋਰਖੋ॥ਬੀਦਨ॰ਮੋਹਾਦਿਕੋ॥ਜਗਤ:ਜੋਗੁਹੈਦਾਹਰਿਦੇਖੁ
ਜਣਦੀਜਗਤਜਾਣਤਾਹੈ॥੧੬॥ਸੂਰਾ:ਸੂਰਮਾਹੋਇਆਸਰੀਰੁ॰
ਭੀਦੇਵੈ॥ਖੇਤ:ਧਾੜਾ॥ਬੀਜੈ:ਦੇਵੈ॥ਕੁਰੂ॰ਨੂੰ॥ਕੀਤਾ॰ਤਾਂ॥੧੭॥
ਪਿਰੀ॰ਨੂੰ॥੧੮॥ਸਹ:ਸਹੁ॥ਪਟੂ:ਹ੍ਰਿਦਾ॥ਜੇਨ॰ਨੂੰ॥ਮੁਖਿ:ਦੂਆ
ਰੇ॥੧੯॥ਤਉ:ਤੈਨੂੰ॥ਸਿਰਿ॰ਹੰਕਾਰਰੂਪੀ॥ਤਲੀ:ਨਿਮ੍ਰਤਾਦੀ॥

ਵਣਾਰੂਪੀਮੈਂਗਲੀ॰ਜਾਤਿਸੋਗਤਿਰੂਪੀ।ਮਾਰਗ॰ਤਾਂਦੀਸੋ॰ਜਦੂ।
੨੦।ਪੀਠਕਾ।ਗੁਰੂਜੀਸਿਆਲਕੋਟੁਮੈਗਏ।ਏਸੇਤ ਮਰਦਾਨੇਨੂੰਕਹਿਆਜ
ਹਾਇਕਟਕੇਦਾਸਚੁਸੂਠਲੈਆ।ਸਾਰੇਨਗਰਵਿਚੋਂਲਿਖਦੀਆਮੂਲੇ
ਜੋਸੁਨਾਸਚੁਹੈਤੇਜੀਵਣੁਸੂਠਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਸਦਿਆਤਾਂਦੇਖਿ
ਆਹੀਸਾਂਤਿਆਇਗਈ।ਮੂਲਾਨਾਲਹੀਗਿਆ।ਜਾਂਸੰਧੂਦੇਸੁਮੇ
ਗਏਤਾਂਪਿਛੋਂਮੈਰਤੂਜਣੀਹੂੰਦੀਸੁਣੀਗੁਰੂਜੀਪਾਸੁਤਾਂਮੂਲੇਕਹਿਆ
ਜੀਮੇਰਾਚਿਤੁਹੈਮੈਘਰਿਜਾਵਾਂਤਾਂਮਖੀਮਿਟਾਇਕੇਗੁਰੂਨੇਪੁਛ
ਇਆ।ਘਰਿਕੋਈਕਾਲਕਰਿਛੁਆਇ।ਮੂਲਾਮੋਹਿਕਰਕੇਘਰਿਦਿ
ਆਏਕਹੈਗੁਰੂਹੀਰੇਮੈਜਾਲਕਿਆਂਉਥੇਸੱਪਡਸਿਆਤੇਮੂਵਾ।ਅਰ
ਥੀਏਹਤਕਥਾਹੈ।ਏਪਰਭੁਲਕਿਆਸੁਣਿਕੇਜਾਹਿਰਕਰਹੈ।ਦੋਅਰਥ।)
ਕਿਰਾੜੁ॰ਪੁਤ੍ਰਖ਼ੁਦਕਾਫ਼ਿਰ।ਸਧੀਪੀਆਂਦੇ।ਪਾਇ:ਪਤਿਜਾਏ:ਜਾ
ਈਦਾ।ਮੂਨਲਿਆ:ਪੁਤ੍ਰਖ਼ੁਦਾਹੈ।ਭਾਈਆ।ਆਵੈ॰ਜਾਦੂ।੨੧।ਪੂਜਾ॰
ਪਥ੍ਰਾਦੇਕੀਕਰੇ।ਵਰਤ੍ਯਾਗਾ॰ਲੈਦਾਹੈ।ਜੇਪਾਠਵਰਤਾਵਹੋਏਤਾਵ
ਰਤਾਵਦਾਹੈ।ਦੂਜਾ:ਦੂਜੇਦਾ।੨੨।ਗਿਆਨੁ॰ਨਹੀ।ਧਿਆਨੁ॰ਨਹੀ
ਐਸੇਜੈਸੇਸਾਖੀ:ਉਗਾਹੀਨਹੀ।ਮੂਲੇ:ਰੂਪੀ।ਆਦੇ।ਬਾਕੀ:
ਧਿਆਜੁਨਹੀਹਿਇ।੨੩।ਮਾਣੁ:ਨਗਾ[illegible]ਲੈ॰ਆਇਜਗਤਮੈਂ
ਤੇਸਦੋ।ਸਾਦ:ਸ੍ਵਾਹਰੀਦਾ।ਏਵੈਹੀ:ਉਰੇਪਰੇਦੀ।ਗਲੈ:ਗ
ਲੀ।੨੪।ਪੀਠਕਾ।ਅਵਤਾਰਾਂਨੂੰਕੀਤਨੁਸਧੀਂਦਕਰਕਰਮਾਲਿਖਤ
ਦੁਖਸੁਖਨਾਮੇਟੇ।ਏਹੁਕਹੈਂ।ਦੇਲਿਖਾਂਦਰਾਂਦਾ।ਮੇਲਦੇ:ਮੇਲਕਰ।
ਅਧਿਕਾਰ:ਅਧਿਕਤਾ।ਸੇਵੀਮੈ:ਸੇਵਦੀਹੈ।ਜਸੁ:ਜੁਧਿਕਰੇ
ਪੀਠਕਾ।ਨਾਰਦਦੇ।ਛਿਦ੍ਰਾ।ਸਗਾਹੁ:ਸਰਾਪਕਰਿਸੀਤਾਲੈਗਇਆ
ਦਹਸਿਰੋਤੇਲਛਮਣੁਸਮੁਦ੍ਰ।ਨਰਕ॰ਆਪੁਸੁਾਉਥਾਪਿ:ਧਾਰਿਕੈ
੨੫।ਜੋਗ॰ਦਸਤੋਵਿਣੁ:ਦੇਤਨੂੰਆਇਆ॰ਤਾਂਬੂਟੀ।ਲਿਆਇ
ਕੇਵਾਰਿਕੀਤਾ।ਲਖਮਣਤੇਪਾਂਦ।ਦਾ।ਦੈਤ:ਗੰਦਦਾ।ਕਾਮ॰ਸਿਵਜੀਦ
ਆਰਾਵਰਾਦਰੂਤੇਆਪਮਾਰਣਾ।ਕਿਰਤ:ਕਰਮਾ।ਰਾਮਕੇਭੀਦ
ਹੇਕਾਈ।੨੬।ਪੀਠਕਾ।ਏਕਵੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਲਹੌਰਗਏਤਾਂਦ
ਤਕਸਾਈਹਤ੍ਯਾਕਰਦੇਦੇਖੇਤੇਕਹੈ।ਲਾਹੌਰ॰ਸਹਰਮੈ।ਜਹਰ॰
ਵਤਾਪਹਰੁ॰ਹੈ।੨੭।ਮਹਲਾ੧।ਪੀਠਕਾ।ਲਾਹੌਰਦੇਸਿਖਾਂਸ
ਰਾਪੁਜਾਣਿਕੇਤੀਸਰੀਪਾਤਸਾਹੀਅਗੇਬੇਨਤੀਕਰੀਤੇਕਹੈ।
ਸਹਰੁ:ਜਾਹਿਰਾ।ਦਤਹੈ।ਇਗ।ਸਰੁ॰ਜੋਹੈਸੋਸ੍ਰਿਵਤੀ:ਅਮ੍ਰਿਤ
ਤਮਾਦਘਰੁ॰ਹੈ।੨੮।ਮਹਲਾ੧।ਪੀਠਕਾ।ਲਾਹੌਰੁਦੇਪਾਸੁ
ਨਗਮੈਉਦੋਸਾਹੇਨਾਮਸਾਹੂਕਾਰਰਹਿਤਾਥਾ।ਗੁਰੂਜੀਨੂੰਨਿਸੇਕ

ਆਈ ਉਦੋ ਸਹਾਭੀ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਤੌ ਕਹੈਂ ਅੰਨੀ: ਅੰਨਦੀਆ ਉਦੋ ਸੀਅ:
ਉਦੋ ਸਾਹੀਆ ਵਣੀ: ਦਸੀ ਮੰਨੀਦਾ ਹੈ ਕੁੜਿਈ: ਕੁੜੀਅ ਧੀਆ ਪੋਤ੍ਰੀਆਂ
ਰੈਨੀ: ਭੈਣਾ ਧੌਮੀ: ਧਮਚੜਾ ਪਾਇ ਰਹੀਆਂ ਹੈ ਫ ਹਵੇਲੀਆਂ ਹੈ ਸਤੀ:
ਸਕਰੈ ਣ ਸਾਤ ਓਦੀਆਂ ਨਾਗੀ ਸਾਂਣਾ ਜਸ ਆਪਾਂ ਕਦੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕ
ਈ ਮਰਿ ਕਦੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਤੇ ਉਦੋ ਸਾਹ ਆਪੁ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤੇ ਲੈ ਦੇਵਾ ਸਹੈ ਮੀ:
ਸਾਹਿਮ ਦੇ ਕੋਲੇ ਕੰਨੂ ਕਣਾ ਦੁਖਦੇ [illegible] ਲੋਕਾਨੂਆ ਮਬਦ ਉਦੋ ਸਾਹੈ॥
ਜੋ ਹੈ ਮਨਾ ਅੰਨੀ: ਦੁਵੈਤੁ ਦੀਆ ਉ: ਵਿਸੇਸੁ ਕਰਕੇ ਦੋ ਸੀਅ: ਦੋਸ
ਹੀਆ ਘਰੇ: ਹਿਦੇ ਮੈਂ ਕੁੜਿਈ: ਵਾਸਨਾ ਰੈਨੀ: ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧੀ
ਮੀ: ਸਰੀਰ ਹਵੇਲੀ ਮੈਂ ਧਮਚੜ: ਰੋਲਾ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਸਤੀ: ਸੋ
ਕੜੀਆਂ ਦਾ ਸਤੁ: ਪੰਚਾ ਉਦੀਆਂ ਤੇ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਏਹੁ ਗਕੋਮੀ:
ਵਿਸਿਆਂ ਦੇ ਰਸ ਤੇ ਆਰਾਮ ਨ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਲੇਵੈ ਸਦਾ ਸੁਹਰਿ ਪਲੋ॥
ਨਾਹੀ॰ ਹਰਿ ਭਜਨ ਮੈਂ ਦੇ ਮੁ॰ ਸਦਾ ਸਾਕਰਾ [illegible] ਹੈ ਮੀ: ਦੁਖਾਨੂ॥
ਦਧਾ ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਪੁਰਸੁ ਧਾ ਹਿਲੇ ਸਤਿ ਸੰਗੀ ਬਾਹਰ ਕੁਸੰਗੀ
ਭਜਾਂ ਸੌ ਮਿਲ ਜਾਇ ਣ ਵਿਛੁੜਾਇ ਕੁਤਾਲੂ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਉਥੇ ਜਲ ਸੁਕਾ
ਇਆ ਵਿਚੁ ਕੌਲ ਕੁਮਲਾਣੇ ਹੋਇ ਦੇਖਕੇ ਕੌਲ ਨੂੰ ਨਿਸਾਨਾ ਰਖਕੇ ਤ
ਸਾਨੂੰ ਕਹੈ ਪਧਰ: ਹੇ ਕੌਲਾ ਦਲਾਂ॰ ਸੋ ਹੈ ਕਵਲ ਲਾਕੋ ਚਨਾ॰ ਵਤਾਵ
ਨਿ: ਰੋਗਾ ਓਹਿ: ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਕਵਲ ਕਹੈ ਜਾਣਾ: ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ [illegible]
ਵਗਾਣ: ਤਰੀਆਂ ਤੇ ਖਿੜਨਾ ਤੇ ਸੁਗੰਧਤਾ ਤੇ ਪੁੜੀਆਂ ਦਿਨ: ਰੋਗਾਂ ਦਾ
ਸੰਤਾ ਪਧਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਲ॰ ਸਰਧਾ ਭੁਕਤੀ ਨਾਲਾ ਕਵਲ: ਹੇ
ਭਾਈਆ ਕੇ ਚਨ: ਸੁਧਾਰਿ ਦੇਖਾ ਦੇ ਖੂਹ: ਸੀਸੋ ਕਾਲੀ: ਦੋ ਸਰੂਪਾ ਦੇ
ਹੁਰੀ: ਦੇਹੀ ਦ ਧੁਧੀਆ ਨਾਨਕ॰ [illegible] ਹੁਕ ਹੇ ਨਰਾ ਪਾਈ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਪਰਫੁਲੈ: ਫੁਲੈਗਾ ਹੁਣਾ ਨਾਲ ਚਵਿਣਾ ਹਿ: ਬਦਣ ਮਨਨ ਨਿਧਿਆ
ਸਣ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਦਿਨ: ਰੋਗਾ ਤ੍ਰ॰ ਪਹੁਚਿ॰ ਕੋ ਸਰਦੀ: ਗਿ
ਆਤ ਵਾ ਵੇਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਾ ਤ੍ਰਿਆ ਧਾਤ॰ ਸਣ [illegible] ਪਤੀ ਦੀਪ
ਪਾਤ ਸਰਵੈਰ: ਐਸ ਦੀਆਂ ਕਰਦਿਆ [illegible] ਏ: ਵਿਸਰ ਰਖਹੀ
ਵਿਹਾਇ: ਪੀਤਾ [illegible] ਸਰਵੈਰ: ਪਟ ਪੁਟ ਰਖਦਾ [illegible] ਏ: ਸੋ
ਕੈ ਹੀਆ ਵਿਹਾਇ: ਤਿਆਗਾ ਆਖੀਂ ਸੇ: ਲੈ ਜਾਇ ਦ ਨਾਲੈ ਜਾਇ
ਜਾਇ: ਜਾਂਦ ਸਮੁਦ੍ਰ ਤਾ ਤ੍ਰਿਪੀਠ ਕ ਕੋਈ ਨ ਕਰਾਗੀ ਧੁਸੀਤਾਂ
ਭਲਾ ਸੀ ਜੰਧੀ ਨ ਹੈ ਆਤਾਂ ਧਿਸ ਮਖ ਭਜਾ ਸਤ ਸੁਖ [illegible] ਕਹੈ ਰਾ
ਇ: ਜੀਵਾ ਚਲੈ: ਚਲਜਾ [illegible] ਹੈ ਬੁਢਾ: [illegible] ਧਨਾ ਦੋਹ
ਇਆ ਗਲ॰ ਬਾਦੇ ਆਤ੍ਰੀ: ਧਾਤੇ ਗਰਭ ਦੇ ਦੁਖ ਮੈਂ ਦੇ ੧੧
ਰਕਮੈਂ [illegible] ਕਹੋਲੀ: ਗੋਉਆ ਧਾਤ॰ ਸਭਨਾ ਪ ਦਾ ਲਲ

ਓਹ ਕਿਰਕਾ: ਕੇ ਨਿਆਮ ਅਹੁ ਚਾਰੀ: ਕੁਕਰਮੀ ਕੋੜਕੂ: ਕੋੜਕੂ ਆਖ
ਦੀਆ: ਕਕਰ ਵੀਆਂ ਮਾਨ੍ਹ ੦ ਕਰਨਾ ਛੋਡਦਾ ਨਾਨਕ ਜੋ ਇਕਨ
ਮਜਾਹਿ ਦੀ ਸਾਰ ਭਾਂ ਪਾਹਿ ਪੱਠਾ ਪਾਪਾ ਵਗੁਮੀਆ ਇਤੇ ੦ ਹੋਇ ਜਿਤੁ
ਨੈ ਪਛੋਕ ਹੇਹੈਂ ਆਦ ਨਾਨਕ ਆਇਕੁ ਨਾਮ ਚੋ ਚਿਤ ਆਵੈ ਤਾਂ ਪਾਏ:
ਪਾਖ੍ਯਾ ਦੀ ਸਾਰਿ: ਵਿਛੜਿ ਦੂਰ ਹੋਇ ਆਪੁਧੀ: ਧੁਧਾ ਤਰਗਿਆ
ਨੂ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ੩ ੧੯ ਸਲੋਕੁ ਮਹਲ ੩ ਕੀਆ ੦
ਸਿਜਾਰ ਮੈਂ ਐ ਸਾਗਿਆ ਨਾ ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਤੀਸੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
ਪਾਸੁ ਇਕਾ ਦਿਜ ਆਇਆ ਓ ਸੁਲਿਗਾਰੇ ਰੋਟੀ ਨ ਪਾਈ ਤੇ ਰੁਸ
ਤਲਈ ਜਿਥੇ ਚੌਕਾ ਧਣਾ ਇਕੋ ਤਿਥੇ ਚੋ ਮੁਸਾਂ ਹਡੀ ਨਿਕਲੀ ਸਿ
ਪਿਆ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਚਰਨ ਜਾਇ ਪਿਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕੂ ਹੋ
ਦਿਤੇ ੦ ਦਾ ਧਰਮ: ਪੰਨੇ ਹੋ ਰਾਪਦਾ: ਸਰੂਪ ਜੋ ਤਾ ਕਾ ਭੋਜਨ:
ਗਿਆਨ ਦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਾਵੇ: ਖਾਇ ਦ ਖਾਵੇ ਆਪਾ ੩ ਮੁ
ਖ ੦ ਜੋ ਹੋ ਧਜ: ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਛੋਡਦਾ ਜੋ ਏਹੁ ਕਰਮ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਚੂਉ
ਕੇ ੦ ਨ ਭੀ ਤੇ ਭੀ ਮਤੁ ਸਚਾ ਅਖਰੁ: ਹਰੀ ਅਤਿ ਸਾਧਿਨ ਝਠੇ
ਠਾਸੇ ੦ ਏਹੁ ਕਾਤਾ ਧਾ ਲਾਲਚੇ: ਧੰਧਿਆ ਮੈਂ ਛੋਡਦਾ ਮਾਇਆ
ਮੋਹਣੀ ੦ ਦਾ ਧੰਧਾ ਧਾਹੂ ਵੜੋ ਵੇਲ ੦ ਸਰਧਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਤ
ਚੜੀ ੦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲੁ ਆਇਆਂ ੦ ਦੇਠ ਗੇ ਹੋਇ ਹੈ ਓਹੁ
ਠਗਿ ਦ ਓਨਾ ਭੀ ਮਾਇਆ ਠਗੇ ਨਾ ਮਿਲਹੀ: ਨਹੀ ਮਿਲ
ਦੇ ਹਰਿ ਨੂ ਵਾਗੀ: ਦਾਗਲੇ ਦੁ ਪਾਖੰਡੀ ਸਾਰਿ ੪ ਕੁਤੇ ਦਤ
ਲੋਭੀ ਐਲਿ ੦ ਗਾਰਾਂ ਨਾਲੁ ਤੇ ਫੋਰੁ ਆਪਣੇ ਮੇਲੀ ਦਾਹੇ ਭਾਈ
ਸਲਾਹੀ: ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਹੇ ਉਸ ਦਾ ਨਦ ਹੁਸਤ ੦ ਸਿਗੁ ਹੋ ਧੀਕਾ: ਦੂਜਾ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਜੋ ਆਹਿ: ਹੈ ਸੋ ਪਰਹਰਿ: ਤਿਆਗਾ ੧ ਦੋਖ ੦
ਹੋ ਅਸਾ ੮ ਕਰਮ ੦ ਕਰਿ ੯ ਖਪਿ: ਸੂਰ ਦ ਥਕਾ ਛੋਡਦਾ ਅਸਿ
ਖ ਲਖ ਖੂਹਣੇ ਅਲਿਖ: ਅਲਖ ਨੂ ਜਾਣਹੁ ਕੇ ੧੦ ਜਨ ੦ ਦੋ
ਸਧਰੀ: ਸਧਸਕ ਰਾ ਭੁਖ: ਤਿਸਨਾ ਨਿਰਮਲ ਉਜਲੇ: ਉ
ਜਲ ਤੇ ਉ ਜਿਨੇ ਨਾਮਿ ੦ ਕਰ ਕੇ ਰਾਇ ਦ ਨਾਮੀ ਵਿਖੋ ਰਤੇ ੦ ਐ
ਸੇ ਸੇਵਕੇ ੧੧ ਭਗਤੀ: ਪ੍ਰਿਤਿ ਧਰਤ ਆਲੇ ਚੇ: ਚਾਹੋ ਭਗ
ਤੀ: ਸੇਵਾ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਰਸ ੦ ਮਿਠੇ ਸਾਲਣੇ: ਸਲੁਣੇ ਮੀ
ਠੇ ੦ ਆਦਾ ਧਾਣੀ ੦ ਕੋਰਾ ਛੋਡਦਾ ਸਿਰ ਦੇ ਚਿ ਆਗੁਰੇ ਆਗੇ
ਜਾਇ ਤੰ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ ਭਗਤੀ ੦ ਨੂ ਤਪੜ
ਏ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਆਵੈ ਤਾਹੈ ੦ ਅਨੁਸਾਰੁ ਗਾਇ ੦ ਕੇ ਜ

ਗਿ॰ ਮੈਂ ਜੋ॥ ੧੩॥ ਕਿਤੁ: ਕਾਨੂੰ॥ ਗਸਿ: ਨਾਲ॥ ਉਤਾਰ॰ ਦਾ ਹੋ॥
੧੩॥ ਘਰ॰ ਵਿਚੋ ਸੁ ਸਾ ਰੂਪੀ ਧਨ॥ ਕ੍ਰੋਧ॰ ਨੇ॥ ਲੋਇ: ਲੋਕਾਂ
ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤੇ॥ ਖ੍ਰੂਗ॰ ਕਰ॥ ਜਾਰੋ॰ ਹੈ॥ ਨਾਮ॰ ਰੂ
ਪੀ ਰਤਨ ਦੀਪ॥ ਬਾਹਿ: ਵਹਿ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਦਾ ਨਰਕ ਮੈਂ ਬੋੜਕੇ
੧॥ ਕਿੜਾਰ॰ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ॥ ਬਾਣੀ॰ ਕਰਦਾ ਗੁਣਾ ਦੀ ਵਾਣੀ॥
ਵੈਖ॰ ਭੀ॥ ੧੫॥ ਸਹਜ॰: ਗਿਆਨ॥ ਦਸਵੈਂ: ਨਉ ਸਰ ਗ ਸਿਸਾਰ
ਹੈ ਦਸਵਾਂ॥ ਆਕਾਸਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ॥ ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ॥ ਤਿਥੇ
ਉਧ: ਅਵਿਦਿਆ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਭੁਖ॰ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਨਾਮ ਕਰਕੇ
ਸੁਖ॰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ॥ ਰਾਮ॰ ਦਾ ਹੋਆ ੧੫॥ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਕਾਮ ਸਭ॰ ਜੀ
ਵ॥ ਜਾਹਿ: ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥ ਰਿਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਕਰਣਾ॰ ਹੋਰ ਸਭ ਕਰਮੁ॥ ੧੭॥
ਧਾਰੀ ਅਨੁ: ਧਾਰੀ ਹੈ॥ ਆਣਇ॰ ਇਸ ਜਨਮ ਮੈਂ॥ ਲਈ॰ ਬੁਧੀ
ਸੈਸਾਰ ਦਾ ਲੋਇਨਾਮੁ॰ ਕਰ॥ ੧੫॥ ਮਖਿ॰ ਹੀ॥ ਕਰਤਿਆ: ਕਰ
ਗਿਆ॥ ਤਿਲ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ॥ ਈ ਜਦੋਂ॰ ਦੇਹੋਂ॥ ਕਾਲ॰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਜਾਈ: ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਛੇਦ੍ਰਾ ਪੁਤ ਨਾਲ ਮੋਹੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਨਾਲ ਹੋਤ੍ਰਾ ਮੀਤ॰
ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ॥ ਸਖਾਈ: ਸਕੀਨਾ ਗੋਨਾ ਹੀ ਹੋਇ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੋਹਾ ਆਇ
ਆ ਸਕੀ ਨ ਮਨ ਸਕਾ ਸਕਾ ਨਾਇ ਹਸੈ ਸਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਸਰਾ ਮਾਇ ਸਜੀ
ਵਕਾ ਸਿਕਾ ਇਕੋ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ॥ ਨਾਮਿ॰ ਵਿਖੇ॥ ੧੯॥ ਦਖ॰ ਕ
ਗਾ ਦੂਜੇ॰ ਹੇਤੁ ਕਰਾਹ ਉਮੈ॰ ਰੂਪੀ॥ ਸਵਾਦਿ॰ ਕਰਕੇ॥
ਮੇਲਿਆ: ਮੇਲ ਲੈਹੀ॥ ੨੦॥ ਬੋਲੇ॰ ਸੁਧਾ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਕਿਨਾ ਤੇ
ਹੋਰੋ॥ ਅੰਧਲੇ॰ ਗਿਆਨ ਵਿਰਾਗ ਤੇ॥ ਅਗਨੀ: ਤਿਸਨਾ ਅਸ
ਗਤਿ: ਨਾਤ ਪ੍ਰਜ ਵੇਦ ਕਾ ਦ ਗਿਆਤ ਦ ਸੁਸੂ ਪੀਤੀ॥ ਪ੍ਰਕੇ
ਸ: ਚਾਂਦਨ ਦ ਉਚਾਰਨਾ ਸੁਧਿ: ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਬਚਨਿ॰ ਨਾਲ
ਵਿਸਾਸੁ: ਨਿਸਚੈ॥ ਗਨੀਆ: ਸੈਤਾ ਦੇ॥ ਕਿਵ: ਬਿਤੀ ਕਰ॥
ਵਿਗਾਸ: ਅਨੰਦ ਹੈ॥ ਤਾਸੁ: ਤਿਨ ਤੇ॥ ਨਕ॰ ਮੈ॥ ੨੧॥
ਇਆ॰ ਰੂਪੀ॥ ਭੁਇਅੰਗਮ: ਕੁੰਡਲੀ ਆ॥ ਬਿਖ: ਬਿਸ਼ੀਆਂ
ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਕਰਕੇ ਆਇ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਸਾਖੀ ਹੈ ਜਹਾ ਸੁਪਨੀ
ਹਉਮੈ ਤਹਾਂ ਨ ਪਡ ਸਤਾ ਹੈ ਜਰੂਰ ਜੋ ਸਹਾਂ ਮਾਰ ਕਾ ਹੋਤ
ਹੈ ਤਹਾਂ ਕਾਲ ਮਾਰਿ ਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਾ ਨਾਮ ਮਾਣੇ ਕਾ ਮਾਰ
ਸੁਪਨੀ ਕੇ ਦੂਰਿ ਕਰਣੇ ਕੇ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਾਣਿ ਕਾਲੂ ਭੁਜੰਗ
ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ॥ ਸਾੜ੍ਹਿਆ॥ ਮਾਰਣੇ॰ ਹਾਰ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ

ਮਣੁ ਕਾ ਹੈ। ਗੁਰ॰ ਰੂਪੀ ਮ [illegible] ਜ੍ਹੀ। ਗਰੜ੍ਹ: ਗਾਰੜ੍ਹ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਮੁਖਿ॰
ਕਰਾ ਪਾਇ॰ ਪਾਤ੍ਰ ਦੇ ਹੈਂ ਅਧਿਲਾਇ: ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾਂ ਤਿਨਾ ਤੋ ਜਮ
ਰਚਾਇਦਾ॰ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਲੂਕੀ: ਚੂਆ ਤੂੰ ਹੀ ਖਾਧੇ: ਖਾਂਦੇ ਹੈਂ ਭਾਇ॰
ਦੀ ਘਰਿ ਰ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਦੇਵਤਿਆਂ [illegible] ਕਾ ਤਿਸੁ: ਤਿ
ਨਾਂ ਗੁਰਿਆਂ ਦਾ [illegible] ਮਾਇ: ਖੋਏ ਹੈ ਮਾਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਗੁਰ॰ ਕੇ
ਰੜ੍ਹਾ ਨਾਮੁ॰ ਨਾਲਾ ਰੱਖਿਆ ਪਾਵਨ: ਪਾਵ ਤੇ ਥੋ ਸੋ ਸਾਧਨ: ਸੋ ਨਾਰੀ
ਜਰਜਾ ਮੀਰੁ ਪੀ ਸੂਤੀ: ਇਸਾਂ ਬਿਤ ਹੋਈਆਂ ਰੋਹ ਬਿੰਦ॰ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ
ਦ॰ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈਂ ਰਪ ਨਾਮ॰ ਵੇਦ ਪਾਰ ਸੋਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਪਦੇ:
ਸਿਜਾਂ ਹੀ ਦੇ ਹੈ ਸਉਦਾ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਰ ਭੁ ਪੁੰਨ ਵ ਸੁਧਾਰੂ
ਪੀਆ ਪ੍ਰੇਮ: ਪਿਰੀ ਵਾ ਆਪਿ॰ ਜੋ ਰ ਧਟਿਕ: ਸੁਣਾ ਛਿਦਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ॰ ਦੀ ਹੈ ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵ ਕਾ ਸਹਜੇ: ਗਿਆਨਕ
ਗਾਵ ਹਰਿ ਦ੍ਰਿਖੀ [illegible] ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਰੂਪੀ ਰਧ ਅਸੀ:
ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਅਸੀ ਖਤੇ: ਦੋਸਾ ਜੇ ਕਹੋ ਕੁਛ ਅੰਤ ਭੀ ਤੋ ਕੁਛ ਅੰਤ
ਪਾਪੀ ਤੇ ਗੁਨਹਗਾਰੁ: ਪਾਪੀਆ ਤੇ ਪਾਪੀ ਅਲੇਖਾ॰ ਦਾ ਬਖਸਿ॰
ਕੇ ਤਿਨ॰ ਕੀ ਰਪ ਦਿਛ ਤ੍ਰਿਕ: ਕੇ ਸੋ ਸਾਰ ਵਲੇ ਵ ਹਰਿ ਨਾਲੇ
ਭਾਵਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਮਰਨ॰ ਵਲੇ ਪ੍ਰਿਧੁ॰ ਸਿਸੁ ਦੀ ਹੀਰੇ ਰਤਨ॰
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵ ਗਿਆਨ ਤੇ ਵਰਾਗ [illegible] ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੈਂ ਰਟਾ ਤਾਸੁ॰
ਹਰੀ ਭੇਟਿਓ: ਤ ਦਾ ਕਾਰ ਹੋ ਮਾਪਰ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮੁਖੀਆ॰
ਰੂਪੀ ਜੋ ਹੈ ਮੁਈਆ ਸੁ: ਮਰ ਰਹੀਆਂ ਹੈਂ ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਵ ਕਰਕੇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਮਸਤਕ ਮਣੀ: ਕਰਮਾ ਦੀ ਰਤੀ ਪਾਇ ਲਿਖਿਆ
ਸ: ਲਿਖੇ ਕਰਾ ਧਾਰਿਆ॰ ਤਿਸ ਕਰਿ ਹਰਿ॰ ਦਾ ਪ੍ਰ [illegible]:
ਉਚਾਰਿਆ ਵ ਚਾਨਣਾ ਰਪ॰ ਮਰਿ॰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੇ [illegible]:
ਕਲਜਾ ਨਹੋਵੈ [illegible] ਹੁ॰ ਤੇ ਵਿਗੁਤੇ: ਖੁਸ ਗਏ ਪਰ [illegible]
ਸੀ ਵਿਗੋਈ ਖਰਾਬ ਹੋਈ ਜਉ॰ ਵੇਰਾ ਤ੍ਰ੧ [illegible]
ਉਚੀ: ਪ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਉਸ ਤੇ ਭੀ ਉਚਾ॰ ਤੂੰ ਹੈ ਹਰੀ [illegible]
ਵੇਰ ਦ ਸੇਕ [illegible] ਮਾਧਿ॰ ਤੇ ਜਿਸ [illegible]
ਕਰਿ ਭੇਧ ਸਭ॰ ਜੋ ਭ ਦੇ ਕੇ ਈ॰ ਉਭੀ ਪਉੜੀ॰ [illegible]
ਪੀ ਕਰਮ॰ ਕਰ ਸੋ [illegible] ਗੁਰ ਸਬਦ ਦੀ ਚਾ [illegible]
ਤਰਿਆ ਵਦ ਸੋ ਹਰੀ ਆਵੈ॰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਦੇ [illegible]
ਨਾਮ ਕਰਾ ਸੋਈ: ਸੋਭਾ ਹੋਇਆ ਰ੍ਹਨਾ ਦੁਖ॰ ਕਾ [illegible]
ਸਨਾ ਰੂਪੀ ਜਲੁ ਹੈ ਪਰਾ ਮੇਰਾ ਰ॰ ਸੁਤ ਧੀ ਨਾਮ [illegible]:

ਦਗਦੋਹੋਇਆ ਨਿਵਿਹਾਇ: ਬਿਤਾਈਅਦ੍ਰਧ੍ਰਅਮੁਖ ॰ ਨ੍ਰਾਉਰਦਾਹੁ:
ਇਜਲੋ ਕਦਾਸੁਖ੍ਰਾਧਾਰ ॰ ਹਰੀਕਾਸੁਖਾਆਇਧਿਵਿਚ: ਗਰਕੋ
ਨੋਮੈਂ ਦਪਦਾਰਥਾਮੈਂ ਕਰਣਾ ॰ ਕੀਤਾਹੋਰੁਾਸੁਭਾਇ! ਸੁਭਾਵ
ਕਾਗੁਰਿ ॰ ਰੂਪੀਅਦ ਦੇਨਮਰੂਪੀਆਤੇ ॰ ਸੋਆਜਲ ॰ ਤਾਂ ੩ ੩੩ਆਆ
ਧਾਰੁ: ਆਸਰਾਉਰ ॰ ਮੈਂ ਨਾਇ: ਨਮਦੇਨਾਲਲਗੋਆਭ੍ਰੋਦਾਹ
ਰਿਅਪਨੀਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ: ਧਾਰੇਤਾਂ ਗੁਰਪਾਈਏਤੇਗੁਰ ਮਖਿ:
ਦੁਆਰੇਪਾਈਐ ਗਇਆ ੩ ੪ ॥ ਬਰਲਿਆ: ਸੈਦਾਈਹੋਆਹੇ
ਸਥਾਦਿ: ਉਪਦੇਸਨਾਲਜੋਆਧਣਤ: ਸ੍ਰਿਸੀ ਦ ਧ ਨੂਤਾਂ ੩
ਧਾਬ੍ਰੋਦਾਪੀਰਿਤ ਪਰਾਣਪਾਤ੍ਰਿ ਥਕੇ: ਮਰੇਆਧਿਖ ॰ ਰੂਪਾਜ
ਸੁ ॰ ਹੋਆਮਲ ॰ ਹਉਮੈਰੂਪੀਆਹਰਿ ॰ ਹੋਦੈਭਾਂ ਮਨਾਦੇਕਰੋਦਾਹ
ਰਿ ੨: ਹੋਦੈਭਾਂਧਰਿਹਾਰਿਪ੍ਰਭੁਜੋਹੇਸੋਆ ੩ ਧਾਆਆ ॰ ਹੋਆਵਿ
ਕਾਰ ॰ ਦੀਆ ਮਰਿਬਿਨਸਿ: ਮਾਰਿਮਰਿਆਖਿਨਵਰ: ਖਿਨਸਮੈਥਿ
ਨਸਮੈਂਆਹਉਮੈ ॰ ਰੂਪੀਦ੍ਰ ਤੇਹੋਰਾਨਾਮ ॰ਨ੍ਰਾ ੩ [illegible] ਤੇ ॰ ਦਿ
ਖੋਜਿਨਕੀਤਾਹੈਆ ੩ ੫॥ ਜੇਕਾ: ਜੇਤਾਆਪਿ [illegible] ਸਾਇ: ਦਸੁਚਲੇ
ਧੁਹੈ: ਧੋਹੁਕਰੇਗਾਆਛਿਥੇ: ਕਿਸੇਥਾਂਆਕਰੇ ॰ ਜੋਤਿਸਦੋਆ [illegible]
ਲਖ ॰ ਵਿਸਜਾਂਰੂਪੀਦਪਾਧਾਰੂਪੀਦਾਆਛੇਦਾਸਤਿਸੰਗਤਿਮੇ
ਲਿ ॰ ਹੈਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਤਾਂ ਮਲ: ਪਾਪ ਦ ਹਉਮੈਰੂਪੀਅ [illegible]
ਭੁਖੇ: ਤਿਸ੍ਰਾਕਰਾਗੁਲ ॰ ਪ੍ਰਤਖਦ ਵਿਸਜਾਮੈਂਆਹਥ: ਮਨਾਆਰਿ
ਥਾਉ: ਕਿਸੇਸੁਭਕਰਮਨ੍ਰਾਪਾਖੰਡ ॰ ਦਿਖਾਲੈਦੇਆਮਨਿ ॰ ਕਰਕੇ
ਹਿਰਦੇ ॰ ਵਿਖੋਂਆਖ੍ਰੇਤਿ: ਏਸਖੇਤ੍ਰਮੈਂਜੋ ॰ ਕਰਮਾਵੇਨਤ੍ਰੀ ॰ ਹੋਆ
੪॰ ਮਨ ॰ ਨ੍ਰਾਸੁਣੇ: ਜਪੈਆਦਰੁਬਾਰ: ਸਾਤਿਸੰਗਦ ਪੁਲਿਕਾ।
ਤੈਤ: ਤੈਤੰਦ ਤੈਨਾਕਾਰੁ: ਕੁਰਾਆਕਰਾਂ ॰ ਉਪਾਰਿਹਰਿਚੇਤਿਆ
ਹਥੇਹਥੀਦ ਕੀਤਾ ਉਪਰਾਲਾ: ਉਦਮਆਦ ਕਰਾਵਿ ਇਦਿਆਂ
ਤੇਉਪਰਅਹੋਇਕੇਦ ਗਰਭਦੇਕਰਾਰ ਉਪਾਰਿ ਦ੍ਰ ਕਰਾਂ: ਏਕੇਦੇ
ਉਪਰਿਹੋਏਦ ਕਲਾਂਤੇ ਉਪਰਹੋਦੇਦ ਕਲਪਨਾਤੇਉਪਰਹੋਦੇ
ਏਹਿ ॰ ਨਰਾਪਰਦਾਰ ॰ ਸਹਿਤਾ ॥ ੪ ॥ ਸਬਦਿ ॰ ਕਰਿਜੋਆ
ਸਿ ॰ ਨਾਲਾਧ੍ਰਾਪੇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਇਆਹਰਿ ॰ ਦੀਆਸਬਦਿ ॰ ਕਰਕੇ
ਸਿਧ੍ਰਾਪੇ: ਸਿਆਣੀਆਂਆਖੋਇ ॰ ਕੋਆਦੁਖ ॰ ਕਰਾ ॥ ੫ ॥ ਸਬਦੁ ॰: ਹੀਕ
ਣੀਆਦੁਰਗਤਿ: ਸਸ੍ਰਪੀਤੀਦ ਰਿਆਤਹੋਆਬਿਬੇਕ ॰ ਸੀਜਤਾਸ
ਮਾਨਿ ॰ ਹੈਤਿਨਕੋਆਪਛਾਨਣ ॰ ਦੇਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ਧਾਲਕ ॰ ਦਤਅਗਤ
ਬਿਰਧਿਸਮਾਨਿ ॰ ਅਧਿੱਵਿਤ੍ਰਆਹਛੇਨਿਰਮਲੇ: ਚੰਗੇਤੇਚੰਗੇ।

ਜਾਣਿ॥ ਅਪੁਵਿਤ੍ਰਤਾ
ਪਤਿਕਾ॥ ਰੰਚਕੂਦ ਸਰੀਰਨੁ ੮ ਸੂਰਜ ਵਤਾ ਜਾਣਿ॥ ਪੂਰੈ ਮੋਹਿਦਾ ੪੫ ਗਤਿ
ਗਤਾ ਰੂਪੀਆ ਜਉ॥ ਸੌਕੜੂੰ ਕੁਗਮਾ ਦੋਆ ਅੰਕਿ॥ ਦਾਉ ਤਿਸ ਹੋਆ ਰਗੜੈ॥
ਲੋ॥ ਕਹਿਆ ਨ ਹੋਵੈ ਰੋਵਈ॥ ਕੂੜ ਕਰਾ ਕਮਾਲਾ॥ ਝਗੜੂ ਸੁਣੈ॥ ਘਰੋਗਲੁ
ਰਗੜੂ ਜੋ ਚਿਰ ਕਾ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਲੂਣੈ॥ ਸੋਹਿਆ ਪਸੂ॥ ਪੋਰੇ ਢੋਰ॥ ਘੋੜੇ
ਲੈ॥ ਲੜੇ ॥੫॥ ਜੋ ਦਿਵ॥ ਪਸੂਆਂ ਦੇ ਢੋਰ॥ ਮੁਰਦੈ ਗਧਾ॥ ਪਾਣੀ ਕਰਦ
ਹਦ ਲੈਟਣਾ ਦ॥ ਮਨ ਦੀ ਪਿਆਰੁ॥ ਤਨ ਕਰਾ ਵਿਕਾਰ॥ ਕਾਮਾਦਿ
ਬੁਧੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਫੇਰਕੇ ਜੀਵਦਿਆਂ॥ ਗਿਆਨਵਾਨਾ ਸੰਤਾ
ਕਾ ਵਰੋਦਰੁ॥ ਹੈਂ ਜੀਵਦਿਆਂ॥ ਹਰੀਨਾ ਸੋਹਣੇ॥ ਭਏ ਹੈਂ ਦਰਬਾਰ॥
ਨੂੰ ਨਾਰਹੇ॥ ਵੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ॥੪੯॥ ਧਾ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ॥ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸੋ ਦਾ ਹਰਿ॥
ਸਤ ਸੰਗਤ॥ ਸਰੀਰਾ ਹਰਿ॥ ਲੋਪ ਰਜਾਲੁ॥ ਭੁਲੀਤ ਕਾਜਾ
ਸਮੂਹ ਮੰਦਿਰ॥ ਮੇਰਾਣ ਤੋ ਰੂਪੀ ਨਿਧਿ॥ ਭੂਪੀ ਜੋ ਹੋ ਛੋਦਾ ਨਜੇ
ਲਕੋ ਮੰਦਰ॥ ਦਾਮਿਆ ਭਾਲੁ॥ ਲਭ ਕੇ ਧਨੁ॥ ਸੋ ਨਾਰੀਆ ਭਗ ਦੇਖੀ॥
ਨਾਰਾਰ ਮੁਖਿ॥ ਭਾਰਾ ਕਰ ਕੇ ਗੜੂ॥ ਸਰੀਰਾ ਮੰਦਿਰ॥ ਮ
ਭਾਗਾ ਵਾਲੀ ਭਾਰੀ॥ ਮੈਂ ॥੪੭॥ ਵਿਕਾਰ॥ ਮੋਹ ਚੁਕਈ॥ ਮਕੁਧੀ ਤਿਸ ਕ
ਦਰਾ ਹਿਰਦੇ॥ ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ ॥੪੮॥ ਮਨ॥ ਹੋ ਭਾਈ ਚੂਕੇ॥ ਗਾ ਮੁਖ॥
ਰਾ ਸਬਦ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ॥ ਜਪਿ॥ ਮੈਂ ॥੧॥
ਕਾਹੂ ਦੇ ਛੇਦਾ ਹੈ॥ ਗਗਣੀ ਵ ਬੁਧੀ ਧਨ ਦੇਤੀ॥ ਧਨ ਭਾਗਾ ਦੇ ਸਭ
ਧਨਾਸਰੀ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਉ॥ ਸਾਹ ਤਾਂ ਤੇ
ਗੁਣਾਂ ਰੂਪ ਸਿਕ ਵਾਲੀ ਕਾਰ॥ ਹਰੀ ਤਹਾਂ ਪੇ ਸਹ॥ ਬੈਠੀਏ
ਰਾਉ॥ ਧਾਰਿਆ ਵੇਸਾ ਵਾਹ॥ ਜੂਨਾ ਮੈਂ ਏਵਡ॥ ਏਤਾ ਦਰ ਨਾ ਹੋ॥
ਹੋ ਭਾਈ ਜਾਉ॥ ਸੁਰਗ ਨਰਕ॥ ਨਾਮ ਹੋ ਰਾਦ॥ ਦਾਣੀ ਕਰ
ਭਾਈ ਜੇਵਰ॥ ਜੇਤਾ ਦਰਾ ਨਾਉ॥ ਸਨਣਾ ਗੁਣ॥ ਕਥਾ ਨਾਮ
ਜੋਰਹਾਉ॥ ਮਨ ਕਰਾ ਪੈਨਣ॥ ਉਪਕਾਰ ਹੋ ਸਾਦ॥ ਅਨੰਦ ਕਰੋ ॥੧॥
ਦਿ ਵਿਗਿਆਈਆ॥ ਪੂ॥ ਹਾਰੇ॥ ਕਰਮਿ॥ ਕਰਾ ਸੇਵਾ ਤਿ॥
ਪਾਇ॥ ਧਾਰ ਦਾ ਹੋ ਆ ਬਾਲਿ॥ ਆਗੇ ਪੁਰੇ॥ ਆਪੇ ਸੁਨਤਿਆ॥ ਦ ਪੂਰ
ਮੈਂ ਸੇਵੇ ਧਾਉ॥ ਜਾਉ॥ ਤਨ ਕਰਾ ਪ॥੧॥
ਬਜਨ ਆਤੋ ਆਦਰਿਆ॥ ਮਨ ਕਰਾ ਦਾ ਤੂੰ ਆ ਕੇੜੀਆ ਚਰਗੀਆ ਤੇ
ਪੀਰਕਾ ਕਿਸੈ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਅਨਦ ਮੈਂ ਸੋਹਣੇ॥ ਭਏ ਹੈ ਜੋ ਨ
ਕਹੋਆ ਦਾੜੀਆ॥ ਜੀਵ॥ ਗਾਰਾਂ ਦਾ ਤੇਸ ਦੋ ਸਤਿ॥
ਪ੧ ਦਾੜੀਆ॥ ਜੋ ਸਬਦ॥ ਹਰੀ ਤਿਨਾ ਪਹਿ ਸੋ ਗਾਸੀ॥ ਸਰ
ਸਰੂਪਾ ਵੀਰ॥ ਧਰ ਜੋ

ਹਜੋ॰ਅ ਪਾਏਗੋ ਰੋਵੈ॰ਪਿਛਲੀਅਉਧਾਵਿਅਰਥਬੀਤੀਨੂੰ ਜਿ॰
ਸਤ੍ਰਾਂ॥ [illegible] ਜਿਸਾਰਤੇਜੋਹਰਿਹੈ॥੧੩॥ਬਾਣੀ॰ਕਰਦੇਨਾਂਜਿ॰
ਨਕ੍ਹਾ॥੧੪॥ਗੁਰਪੀਰਾਂ॥ਪੂਜਾਂਦੇ ਗੁਰਅਰੁਪੀਰਾਂ॥ਚਾਕਰੀ:ਸੇਵਾ॥
ਕਰਣੀ॰ਹਾ॥ਸਾਰ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਹੈਤੂੰ॰ਆਪਣੇਵਿਖੇ॥ਬਿਬੇਕੁ:
ਜੀਵਈਸੁਰਦੀਏਕਤਾਦਾਕਰੇ॥ਹਾਰ॰ਜੋਹੈ॥੧੫॥ਭਾਈ:ਦਾ
ਗਾਜੁਤਕੀਇਛੁ॥ਮੈ॥ਕਲਤੂ:ਨਚੀਪਾਅਤਿ॰ਨੂਨਸਕੀ:ਸਕੈ॥
ਮਾਇਆਦਾਹੈ॥ਆਇਆ॥॰ਹਰੀਤਾਂ॥੧੬॥ਜੋਹ:ਹਰੀ॥ਹੁਕ
ਮੇਹੀ:ਹੁਕਮਕਰਕੇ॥ਸੇਵੈ॰ਤੁਨਕਰਾ॥ਅਰਾਧੇ॰ਮਨਕਰਾ॥ਸ
ਮੈ:ਸਮਾਏਹੈ॥ਆਪਾ॥ਸਮਾਏ:ਸਮਾਵੈਦਾਸਨੂੰ॥ਹੁਕਮੁ॰ਰਿ
ਖੋ॥ਸਿਜਮੁ॰ਕਰੇਤਾਂ॥ਸਹਾਗਹਿ:ਤਤਵੈਤਾਹੈ॥ਅਤਿਨਾ॰ਨਾ॥
੧੭॥ਛਿਦਾ॥ਮਨਮੁਖਦੀਬਿਪਣੀ॰ਬਾਧੀਹੈ॥ਪੂਜਾ॰ਠਾਕਰਦੀ॥
ਪਾਖੰਡੁ॰ਹੀਹੈਤਿਸਕਰਾ॥ਕੁਸਮੁ॰ਹੈ॥ਬੇਧੇ॰ਹੈਜੋਸੋਕਰਮ
ਕਰੇਇਉ॥ਉਡਾਏ:ਨਾਏਕੋ॥ਚੇਤੇ:ਸਿਮਰਿਆ॥ਪਰਪੰਚ:
ਜਗਤੁ॥ਕਾਮਾਇ॰ਸਭਜੀਵਾਂ॥੧੮॥ਭਈਂ॰ਤਾ॥ਕਰਤ:ਨੂਤੇਹੈਂ
ਤੇਸਰੂਪਮੈਂ॥ਗੁਰ॰ਦੇ॥ਗੁਰੂ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਤਿਸੁਕਰਕੇਗੁਰੂਨਾ॥
ਸਭ॰ਜੀਵਾਂਛਿਦ੍ਰਾ॥ਬੀਚਾਰੀ॰ਜੋਹੈਤਿਸਨੂੰਮੰਨੀਐਜੋਤਿ
ਮਿਲਿਐ॥ਆਪੁਨੇਤੋ॥ਛਿਦਾ॥ਜੋਗੁਰਚਰਣੀਲਗੇਆਇਕਰ
ਮਕਾਰਿਪਾਇਆਤਿਨਸਚਾਹਰੀ॥੧੯॥ਸਉ॰ਨਾਲਨੇਹਹੈਸੀ
ਭੀ:ਬਹੁਤਾ॥ਕਾ॥ਹਉਮੈਂ॰ਰੂਪੀ॥ਦੋਖ:ਦੇਸੁਾਲਾਇ॰ਹਰਿਮੈਂ॥ਗਾ
ਵਹਿ॰ਕੋ॥ਕਰਾ॥ਉਚਰਹਿ॰ਵਚਨਾਕਰਾ॥ਗੁਣ॰ਕਰਕੇਸਰੂਪ॥
ਸਦੈ:ਸਮਾਏਹੈ॥ਆਪਾ॥ਸਮਾਇ॰ਦਾਸਨਾ॥ਜਹਹਜੇ:ਗਿਆਨਾ
੨੧॥ਕਮਾਵੈ॰ਤਰੁਕਰਮਸੰਘਾਰੇ॰ਮਨਕਰੋ॥ਆਹਾਰੁ॰ਵਚਨਕ
ਰਾ॥ਛੇਦਾ॥ਬਿਖੁ॰ਰੂਪੀਧਿਨਜੋਹੈ॥ਛਾਰੁ:ਭਜਮਰੂਪਾ॥ਲੋਭੁਆ
ਦੁ॥ਬਾਣਈ:ਕਬੂਲਦੇ ਅੰਗੀਕਾਰਾ॥੨੨॥ਰਾਗਾ:ਛਿਆਂ ਰਪੇ
ਮਾ॥ਭਾਲਾ॰ਹੈ॥ਮਨ:ਰਿਦੈਮੈਦੇ ਹਰੀਮਨਮੈਂ॥ਰਾਗ॰ਗਾਵਦੇ
ਨੱਚ:ਸਿਖਾਵਦੀ॥ਸਦੁ॰ਹੈਪਰਾਇਣਕਰਿਹਰਿਦੀ॥ਬਾਹਰਾ:ਬ
ਹਰੇਜੋਨਰਹੈ॥[illegible]ਣੀ:ਰਪਿਨਾਨਰਾਤੇ॥ਰਾਸਿ:ਸੁਖਾ॥ਹੋਇਆ॰ਹੈ
ਰਿਛਿ॥ਰਜਾਇ:ਆਗਿਆ॥ਹੈਤਿਉਹੋਵੈਗਾ॥ਆਗੈ॥੨੩॥ਕਹੈ॰
ਆਪੁ॥ਕਹਾਇ॰ਦਾਸਾਂਤੇ॥ਨਿਰਮਲੇ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ॥ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ॰ਨਾਮਕੀ॥ਤਤ;ਸਾਰਾ॥ਪਰਗਾਸਿਆ:ਖਿੜ੍ਹਿਆ॥ਜੋਤੀ॰ਮੈਂ
ਜੋਤਿ:ਬਧੀ॥ਮੇਲਿਓਨਿ:ਮੇਲਿਆਹੈ॥ਜਿਸੁ:ਜਿਨਾਂਦੇ॥
ਮਸਤਕੇ॰ਮੈਂਸੁਭਾ॥੨੪॥ਛਿਦਾ॥ਮਨਮੁਖ॰ਦੇਅਦਾਰਤ
ਸਨਾਅਗਨੇਹੈਤਿਸਕਰਕੇਪਦਾਰਥਾਦੀ॥ਨੂੜ੍ਹੇ॰ਮੈਂ॥ਚਿਤ॰

ਕਰਕੇ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਚੁਕਈ: ਜਿਨਾ ਚਿਰ ਛੁਡਾਇ॰ [illegible] ਜਤੇ ॥੨੫॥
ਧਿਆਇਦਾ॰ ਧਿਆਵਦੇ ਨੇ ਛੰਦ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤ [illegible] ਇਕ
ਰੀਏ ਛੰਦ ਸਤਿਗੁਰ॰ ਦੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਨੂੰ ਜੋ ਸੇਵਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰ:
ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਲ ਲੈ ਮੇ ਸਮੇਲ ਲਾਇਆ ਛੰਦ ਏਹੁ ਜੀ ਸਾਰੁ ਭਉਜਲ
ਹੈ॰ ਤਿਸ ਤੇ ਜਗਤ: ਜੀਵਨੂੰ ਗੁਰ: ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਬੋਹਥ ਦੇ ਕੇ ਤ
ਰਾਇਆ ਕੀ॰ ਹੇ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ॰ ਸੀ ਲੇਖੁ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀਕਰ: ਸੋ
ਸੋ ਦਰਗਹ: ਧਰਮਰਾਜੁ ਤੇ ਤੁਠ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਕੇ ਆਪਣੇ
ਮੇਲਿ॰ ਵਿਛੁੜਿਆ ॥੨੬॥ ਕਰਿ॰ ਕੀਰਤਿ ਤਿਨੇ ਚਾਨਣ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਾਰਗ॰
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਇਕ॰ ਹਰਿ ਨਾਲੁ ਨਾਇ: ਨਾਮੀ ਨ ਦੇਖਿਆ ਭਾਵੇ: ਕੁੰਦ
ਦੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥੨੭॥ ਰੋਗ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੂੰ ਮਕਰ ਭੂਲੇ ਹੈਂ ਹਉਮੈ
ਵਿਖੇ ॥੨੮॥ ਸੋਰਠਿ॰ ਰਾਗਣੀ ਵ ਬੁਧੀ ਤਾਮ: ਤੇਨਾ ਦੁਇ ਦੋਲੇ:
ਵਿਚਾਰੋ ਮਨਾਵੇ: ਸੋਵੈ ਹਰਿ॰ ਦੋ ਕਰ ਸਾਈ: ਕਸੂ ਆਈ ਛੰਦ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਿ ਗਿਰਤੀ ਚੋਲੇ: ਦੇਹੀ ਵ ਬਧੀ ਟੋਲੇ: ਲਕਾ ਗਾਰ:
ਪੂਜ ਜੋ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨਾਂ ਮਨਿ॰ ਢੋਰਾ ਮਨ ਤੁ: ਹੋਰ ਥੋਰ
ਰ: ਪੂਜਾ ਗੁਲੁ ਗੋਲੇ: ਗੋਲਿਆ ਦੇ ਗੋਲੇ ਹਾਂ ॥੨੯॥੧੬ ਸਲੋ
ਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੋ ਤ੍ਰਿਨ: ਚੇ ਮੁਖ ਨਾਹੇ ਦ ਨਿਆ ਜਿਬਾਤ: ਪਛਤਾਸੰ
ਈ ਨੂੰ ਬਿਰਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਜਿਨ॰ ਦੇ ਨਾਮ ਉਸ ਦੀ ॥੧॥ ਧਣੀ: ਪ੍ਰੇ
ਮ ਹਾ ਬਿਹੂਣਾ: ਧਿਨਾਪਾਟ: ਪਟਦੇ ਭਾਹੀ: ਅਗਨੀ ਲੂੜੇਦ
ੜੀ: ਰੂਲਦੀਆ ਨਾਨਕ॰ ਹੇ ਛੰਦ ਸਹੁ: ਪਿਆਰੇ ਤੈ: ਤੇਰੇ ਨਾਲੋ
੨ ਛੰਦ ਸਬਾਦਿ॰ ਵਿਖੇ ਗੋਰੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧੀ ਐਨਾਮ
ਤਾ ਸਰਧ ਤੇ ਹੋਵੈ ਬੈਰਾਗੁ ਛੰਦ ਰਭਾ ਮਾਰੂ: ਪ੍ਰਤਖ ਵ ਮਾਰਨ
ਦਾ ਇਹੁ ਰਾਗੁ ਪ੍ਰੇਮਾ ॥੩॥ ਪੀਨਕਾਕਿ ਸੋ ਬਾਮਣ ਨੇ ਆਇਕੇ ਕਥਾ
ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਕੇ ਤੁਮ ਖਤਰੀ ਹੋ ਇਕੇ ਪੂਜਾ ਧਾਤੇ ਚੋ ਜਗਤ ਕਾਪੁ
ਨ ਤੇ ਕਹੇ ਮੂੰ: ਸਾਂਨਾ ਇਕ॰ ਹਰਿ ਮਾਗਨੇ ਕੋ ਤੁ: ਪੂਨਾ ਛੰਦ ਤੁ
ਉ: ਤੈ ਨੇ ਜਿਤੀ: ਕਿਤੜੇ: ਜਿਤਨੇ ਕਿ ਤਨੇ ਹੈ ਲਖ ਦਾਰਿ ਪਿਨਣੇ ਹੋਂ
ਅਧਵ ਫਿਹੁਕ ਹਿ ਲਗਾ ਮੇ ਢੋਰ ਨਾਮ ਵਗਾ ਦਾਨ ਲੇਣ ਤੇਕ
ਹੈ ਮੂੰ: ਮੇਰੇ ਵਲਾ ਇਕੁ॰ ਹਰਿ ਹੋਵੈ ਤਉ: ਤੇਰੇ ਜਹੇ ਲਖ ਹਜਾਰ ਦ
ਰਿ॰ ਉਪਰ ਜੇਤੀ ਕਿਤੜੇ ਪਿਨਣੇ ਨੂੰ ਬਾਮਣ: ਰੇ ਬਾਮਣ ਤੇਰਾ
ਵਿਸਰੇ॰ ਹੇ ਹਰੀ ॥੪॥ ਸੋਰਠਿ॰ ਰਾਗ ਕਰਕੇ ਵ ਸੋਰਠ: ਬੁਧੀ
ਸੋ॰ ਨਾਮੁ ਟੀਕਾ: ਅਣਭਾਵਦਾ ਸੋਇ: ਸੋ ਭੀ ਹੋਵੇ ॥੫॥ ਜੋ॰ ਨ
ਰਪ੍ਰਤਿ ਛੰਦ ਅਪਿਰਥੇ ਸਰਣੀ: ਕਰਦੇ ਹੈ ਵ ਜਲਦ ਦੇ ਹੋ
ਛੰਦ ਅਨਿਤ ਨਿੰਦ ਵਿਖੇ ਇਕਾ ਇਕੂ ਮਰਣ ਸਪ੍ਰਭੁ ਦੀਧਾਰਈ ॥

ਜਾਰਣੀ: ਪਾਵੈਗੋ ਛੇਦਾ ਉਰਿ: ਵਿਸੇਸ ਕਾਰਿ ਰਿਦੈ ਵਿਖੈ ਹਾਰਣੀ: ਹਾਰ
ਵਤੁ ਹੈ॥ ਦਾ ਪੀਠ ਕਾ ਪਾਰਖ ਨਾ ਕਹੇ ਹੇ ਹਰਿ ਆਨਿ: ਮਾਨੀਐ ਲਾਹਿ॰
ਦੋਨ ਦਰਿ॰ ਕਰ ਨਿਹਾਲੁ: ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਲਾਇ॰ ਆਪਣੇ ਵਿਖੈ ਪਾਜ
ਨੰ॰ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸੁ॰ ਜਿਸ ਕਰ ਸਭੁ॰ ਜੀਵਾ ਤਿਸ ਕੈ: ਕੇ ਰੇ ਆਪ ਕੇ
ਮਨੰ॰ ਕੇ।੭। ਆਰਾਧਣਾ॰ ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਸਭ।੮। ਪਾਪੀ: ਪਾ
ਪਦਾ ਵਦੇ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਨਰਕ ਮੈਂ ਜਿਉ: ਦਧੀਨਾ।੯। ਨਾਮ॰
ਜੋ ਸਾਜ ਨਾ: ਜਿਤਨਾ ਲੁ ਮਿਲਕੇ ਵ ਸੋਜਾਨਾ ਪਰਮਰਾਜਤਿ
ਨਰਕਾਂ ਚਵਹਿ: ਉਚਾਰੇ ਕੀਤੇ: ਕੀਤਾ ਜੋ ਆਪਾ ਭਦਾ॰ ਤੀਨ
ਵਮੇਰਾ ਪਰਾ।੧੦। ਛੇਦਾ ਕੁਮੰ ਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਧੂਧੀ ਖੁਭੜੀ ਕੁਥਾਇ
ਮਿਠੀ: ਪਿਆਰੀ ਜਾਨ ਕੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਕਾਲ ਲਾਏ।, ਜਿਲਾਏ ਮੈ।
ਜਿਨੰ॰ ਦੇ ਮਥਾਈ: ਮਥੇ ਦੇ।੧੧। ਛੇਦਾ ਜੋਰ ਤੇ ਸਹਾਏ ਪਏ
ਛਹੀ ਸੁਖੀ ਸੁਰਤੇ: ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋਏ ਹੈ ਆਪ ਤੇ ਸਵੰ ਨਿ: ਸਵਾਰ
ਦੇਹੁੰ ਦਾਸਾ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਧਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਉ ਵਿਛੋਹਾ: ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਜਿ
ਨਾਨੂੰ ਜੋ ਲਦੇ ਨਿ: ਖਪਦੇ ਨੇ।੧੨। ਸੁਤੜੇ॰ ਹੈ ਅਵਿਦਿਆ ਮੇਂ ਜਲਿ: ਜੋ
ਭ੍ਰੰਮਨਾ॰ ਰਬਾ।੧੩। ਛੇਦਾ ਵਠੇ: ਵਸਦੇ ਗੀਧਰਬ ਨਗਾਰ ਨੂੰ ਤੇ ਮ੍ਰਿਗ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇ ਜਲ ਨੂੰ ਪੇਖਿ ਭੁਲਣੇ: ਭੁਲੇ ਹੈ ਜਚੂੰ॰ ਨਾਮਾ ਤਨੂੰ ਕੰਠ॰
ਛਧ: ਸੋਧਨੀ ਕੁ ਹੋਏ ਹੈ।੧੪। ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰੇ: ਉ
ਧਾਰਿਆ ਚਾਹੈ।੧੫। ਕਵਟੜੀ: ਭੈੜੀ ਵਾਹੁ ਦੂਜੈ: ਜੋ ਦੂਜੇ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਭਾਣੀ: ਭਾਵੈ ਰੀਤਾਂ ਵਹਾਣਿ: ਜਨਮ ਮਰਣ
ਧੀਆਂ ਲੁੜਦੜੀ: ਰੁੜ੍ਹਦੀ। ਜਾਇ॰ ਸੋਈ।੧੬। ਤਿਹਟੜੇ:
ਪਾਤਾਲ ਮਤ ਆਕਾਸ ਵ ਸੀਤ ਬਾਜਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਰੂ
ਟਾਵ ਸ੍ਰਵਣ ਮਨਨ ਨਿਧਧ੍ਯਾਸਨ ਰੂਪੀ ਵ ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਵ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਆਗੇ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿ ਭੀ ਕਰਤ
ਹੋਏ ਹੂੰ ਤਿਹਟੜੇ ਵਣਜਾਰਿਆ: ਸਭ ਜੀਵਨੇ ਵ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਨੇ
ਸਚੁ॰ ਨਾਮਾ ਪਾਜਾਰ: ਪਸਾਰੇ ਵਲੇ ਹੈ।੧੭। ਪੰਬਾ: ਰਸਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਕੁਲੀ॰ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਪਉਦੇ॰ ਹੈ ਜੀਵਾ ਅਧਾਰ: ਅੰ
ਧੇਸਰ ਮੈਂ।੧੮। ਦੇਮਾਦਮ: ਦੰਮ ਹੀ ਦਮ ਵ ਸਦਾ ਸੋਸੁ ਵਾਸਾ ਨਹੀਂ॰
ਚੰਗੋ।੧੯। ਮਾਲਿ: ਕਦਾਂਚਿਤ ਝੜੀ ਦੇ: ਬੁਤੁਦੋ ਆਪੰ॰ ਹੋਏ
ਦਾਧਾ: ਹੋਭਾਈਆ ਪਾਹਿ: ਧਾਰੇ ਆਪੁ ਆਖਰਾ ਚਿ॰ ਦਾਸੋ ਮੈਂ ਛੇਦਾ
ਧਨਮਾਲ ਸਬਦੁ ਰੂਪਿ।੨੦। ਸੁਭੁ॰ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ
ਪਿਨਾ: ਲੇਲ ਲਵਾ ਸਾਦੀ: ਹੇਕਾਰ ਦੇ ਕੋ ਤੋਲਿ: ਪੁਤ੍ਰ ਧਵ ਵਿਚ

ਰਕੋ।ਤਨਿੰ: ਨਾਲ।ਜ: ਜੋਹਰਮੀ ਟੋਲਿ: ਲੱਭ ਦਾ ਵਿਚਾਰ।੨੧।ਸਸਹੰ
ਤਾਇਕ।ਜਹਾ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ।ਪਾਸ॰ ਸਭੁਪਮੇਂ ਦਾ ਸਤਸੰਗ।ਤਿਸਮੇਂ
ਵਿਸਾਰ:।ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਜਿਸਮੇ।੨੨।੧੫੩।੧੭ ਸਲੋਕ ਮ: ੯॥
ਪੀਠਕਾ ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਨਉਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਧਰਮ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਆਪਨੇ ਸੀ
ਸਦੇਂਦੇ ਨੇਦ ਸਤੋ ਦਿਲੀ ਮੇ ਗਏ ਥੇ ਅਭੁ ਔਰੰਗੇ ਨੇ ਕੈਦ ਕੀਆ ਥਾ
ਤੇ ਬਾਰੁ ਖੇ ਦਕੀਆ ਥਾ।ਤਬ ਸਾਹਿਬਾ ਨੇ ਚਲਾਨੇ ਦੇ ਵਖਤ ਉ
ਹ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਿ ਕੈਦ ਸਵੀ ਪਾਤਸਾਹਿ ਕੇ ਪਾਸ ਭੇਜੇ
ਥੇ।ਮ: ੯।।ਅਕਾਰਥੁ: ਵਿਅਰਥ।ਮੀਨੰ ਭੁਜ ਦੀ ਹੈ।੧।
ਸਿਉ: ਨਾਲ।੨ ਤਿਸਨਾਏ: ਜੁਧ।ਵਸਥਾ।ਇਵ ਹੀ: ਐਵੇ ਹੀ।
ਲੀਓ: ਲੀਤਾ।ਜਰਵਾ ਨੇ।੩। ਜੁ ਜੂਠੇ: ਦੀਸੇ।ਕਿਉਨੰ ਅਯਭੀ
੪।ਸਿਪਤਿੰ ਰਬਾਦਿ।ਜੀਨਿ: ਮੱਤਿ।ਕਹੀ॰ ਤੇਰਾ।ਸਾਚੀ॰ ਯਾਤਾ
ਪ।ਹਰਨੰ ਵਾਲਾ।ਤਿਹ: ਤਿਸਨੂ।ਸਾਬ॰ ਹੀ।੬।ਕੀਨ: ਕਰਣਾ
ਦੀਨੰ ਹੋਕੇ।੭।ਸਿਧੁ: ਸਿਪਤਾ।ਜੇਹ: ਜਿਸਨੇ ਦੀਏ ਹੈ ਨੀਕੇ: ਸੋ
ਭਾਰੇ ਮਨ: ਹੈ ਭਾਈ।ਕਾਹਿ: ਕਿਉ।੮।ਨਾਇ ਨ: ਸੁਹੀ।ਗਤਿ:
ਮੋਖ।੯।ਤਿਹ: ਤਿਸਨੂ।ਛੋਦਾ।ਰੇ ਮੀਤ ਤੈ: ਤੈ।ਨੀਤ: ਨਿਤ
ਦੇ ਸਾਤਿ।੧੦।ਚਾਨਹੂੰ ਹੈ ਭਾਈ।ਚਤਰ ਸਜਾਨ: ਚਤਰ ਤੇ ਚਤਰ
ਰੋ ਨੇ ਲੀਨੰ ਹੋਵੈਂਗਾ।੧੧।ਹਰਜ: ਹਰਿ ਜੀ।ਸੱਨੰ॰ ਤਾ।ਭਉ॰ ਸੀ
ਸਾ।ਨਿਧਿ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ।੧੨।ਭੁਗਵੰਤੰ ਕੀਹੈ।੧੩।ਜਿਹ: ਜਿਸ
ਕੀ ਦੇ ਸਮੇ।ਲੋਹ॰ ਨੂ ਜਾਨਤੇ ਹੈ।ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਤਾਹਿ: ਤਿਸਨੂ
ਤੈ: ਤੈ।੧੪।ਮੀਤ॰ ਜਾਨਤ ਹੈ।ਮਾਨ: ਮਨਾ।੧੫।ਆਨ: ਹੋਰੂ
ਤਾਹਿ: ਤਿਸਨੂ।੧੬।ਬਿਖਿਆ: ਮਾਯਾ।ਥੋ ਰਾਗੰ ਦਾ।ਕਹੁ: ਕ
ਹਿਤੇ ਹੈ।ਤਿਹ: ਤਿਸਾ।ਭਾਰਾ।ਸੁਭ ਹੈ।੧੭।ਮਾਇਆ॰ ਰੋਮਨੂ
ਮਮਤੰ॰ ਕਟਿਬ ਦੀ।ਪਾਟ॰ ਮੈ।ਪਾਟ॰ ਮੈ।੧੮।ਕਰਤਾ॰
ਰੂ।ਪਤਿ ਸੱਨੂ ਦ ਕਰਤਾਰ ਮਨੂ।ਛੋਦਾ।ਦਹਨ ਰਮੁਕਾਤੁ ਹੈ।
ਮਨੰ॰ ਮੈਂ।ਸਾਚੀ॰ ਧਾਤ ਏਹੁ।੧੯।ਨਾਸਨੰ॰ ਕੋ।ਹਰਨੰ॰ ਕੋ ਪਕ
ਲਿ॰ ਸੁਰਾ।ਕਾਮ॰ ਨਾ ਦ ਕਾਰਜਾ।੨੦।ਜਹ ਹਬਾ॰ ਕਰਾ।ਧਾਮ॰
ਮੈ।੨੧।ਅਪਨ: ਆਪਭੀ।੨੨।ਸੁਪਨਾ: ਸੁਪਨਾ ਹੈ।ਪੇਖਨ:
ਪੁਤਲੀਆਂ ਦਾ ਤਮਾਸਾ ਝੂਠਾ ਹੈ।ਭਗੌਦਨੰ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ।੨੩।
ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ।ਕੋਊ॰ ਹੈ।੨੪।ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ।ਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰ
੨੫।ਚਿਤ ਤਬੀ: ਦੇਖਤ ਧਰਮ।ਅਬਰ ਮਾਪ।ਰਤ: ਪੈਦਾ ਹੈ।੨੬।
ਦੋਹਾ॰ ਹੈ ਤਿਸੁ।ਵਿਖੈ।੨੭।ਅਜਾਨ: ਅਣਜਾਣ।ਜਿਗਨ: ਬੀ
ਤਦਾ ਹੈ।੨੮।।ਹਰਿ ਜਨ ਤੇ ਹਰਿ ਮੈ।ਆਤੁ: ਭੇਦਾ।੨੯॥

ਭਗਵਾਨ॰ ਕੀ ਸ੍ਰੁਕਰ॰ ਵਡਾ ਅਪਾਰ ਵਿਦ੍ਯਾ ਸੁਆਨ॰ ਵਤ ਲੋਕੀ ਮਤਾਹਿ:
ਤਿਨਾ ਦੇ ਤਤ੍ਵ ਕੋ ॥ ੩॰ ਅਉਰ॰ ਸੰਕਲਪੁ ॥ ਅਉਰ: ਹੋਰ ਯਾਤਾ ॥
ਠਗਉਰ: ਠਗੀਆਂ ਮੈਂ ਨਾਨਕ॰ ਤੈ ਤਿਤ ਕੈ ਚੋਰ ਨੁਕਾਲੁ ਕੀਆ ॥੩੧॥
ਧਰੇ: ਧਾਰੇ ਜੋ ॥ ਤਿਹ: ਤਿਸ ਕੇ ਕੀਏ ਕਰਮਾ ॥ ੩੨ ਛਿਧ: ਛਾਜਾ ਕਏ
ਨੇ: ਕ੍ਰਿਸਾ ॥ ੩੩ ॥ ਅੰਧ: ਅੰਧੇਰੇ ਕਰਾ ਜਮ॰ ਕਾ ॥ ੩੪ ॥ ਨ॰ ਹੋਵੈ ॥
ਮਨ॰ ਜੋ ॥ ੩੫ ॥ ਜਨਮ॰ ਮੈ ॥ ਨਿਰਭੈ ਤਾਮੈਂ ਵ ਰੂਪ ਹਰਿ ਮੈਂ ॥ ੩੬
ਛਿਪਿਓ॰ ਹਮੈ ਇ ਸੁਤੇ ॥ ੩੭ ॥ ਛੇਦਾ ਬਾਧ ਫਾਸ: ਬਧੁ ਤ੍ਰੈ ਲੁਆਲੀ
ਅਤੁ ਧਿਗ ਧਿੰਤਾ ਏਤ ਸਭ: ਤਿਨੋ ॥ ੩੮ ॥ ਕਰਣੇ ਹੁਤੇ: ਕਰਣ
ਹੈ ਜੀ ॥ ਛਿਧ: ਛਹੀਂ ਅਰਸਿ: ਧੀਤਾ ਅੰਧ: ਮਰਖਿਆ ॥ ੩੯ ॥
ਰਮਿ: ਮਿਲਿਆ ਨਾਹਿਨ: ਨਹੀ ਚਿਤੁ: ਉਕਰ ਕੇ ਚਿਤੌ ਹੋਈ ਅਤੀਤ:
ਕੰਧਾ ॥ ੪੦ ॥ ਸੁਖ ਕੈ: ਸੁਖ ਤਨਾ ਦੇ ਕੰਦੇ ਵਸ ਤੇਵ ਸੁਖ: ਸੁਖੇਨ ਪੂਜਾ
ਦਿਕਾ ਦੇਵ ਸੁਖੇ: ਇਸ ਜੀ ਵਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਸੱ ਤੇ ਤਾਂ ॥ ਦੁਖ ਕੈ:
ਦੁਖ ਜਨਮਾ ਦਿਕਾ ਦੇਵ ਦੁਖ: ਤਪਾ ਦਿਕ ਕਸ਼ੇ ਵ ਦੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪ
ਤੀ ਵ ਸਤੇ ਤਾਂ ਕੋਈ॰ ਦੁਖ ਜੇ ਸੇ ਅਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਤਿਹ ਦੇ ਤੇ ਸੇ ਸੁਖੀ
ਕੀ ਹੋਵੈਗੇ ਆਪ ਹੀ ॥ ੪੧ ॥ ਇਕ: ਇਕਾਗਰ ਹੋਇ ਇਕ:
ਗਰ ॥ ੪੨ ॥ ਭਿਖਾਰੀ॰ ਦਾਤਾ ॥ ੪੩ ॥ ਜਿਓ: ਦਾਤਾ ਕਹਿਓ॰ ਧੋਵੈਂ
ਮੈਤਾਲੋ ॥ ੪੪ ॥ ਕੇ: ਜੋ ਜੀਤ॰ ਆਪੋ ॥ ੪੫ ॥ ਮਕਤਾ॰ ਸੈਸਾਰ ਦੀ
ਧਨ ਤੇ ਨਰ॰ ਤੇ ਹਰਿ ਮੈ ਅਉਰ: ਭੇਦਾ ॥ ੪੬ ॥ ਸਿਰ॰ ਲਗਾ ॥
ਕੀਓ: ਕੈਵਨਿ ਭਗਮਗੇ: ਡੋਲ ਵਲਗਾ ਹੀਨ॰ ਭਇਓ ਗਤਿ:
ਕੀਤੀ ਰਸ: ਅਮ੍ਰਿਤਾ ॥ ੪੭ ॥ ਨਿਜ: ਆਪ ਨਾ ਹਰਿ॰ ਕੀਆ ਤਾਂ:
ਤਿਸਨਾ ॥ ੪੮ ॥ ਪਜਰ॰ ਕੀ ਬਾਰੁ: ਰੇਤ ॥ ੪੯ ॥ ਪੀਠਕਾ ਦੇਰਾਗਰ
ਹੈ ਜੇਉ॰ ਵਤ ਏ ॥ ੫੦ ॥ ਅਨ: ਹੋਰ ਮਾਰਗ: ਜਨਮ ਮਰਣ
ਰੂਪੀ ਕੋਈ॰ ਦੇਵਤਾ ਕੋ ਦੇਤਾ ॥ ੫੧ ॥ ਬਿਨਸਹੈ: ਬਿਨਸੈਗਾ ॥
ਪਰੋ: ਪਰਸੈਂ ਜਾਂ ਅਜਸਾਂ ਕਾਲ: ਕਲੁ ਆਲੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਤਾ
ਲ: ਧੀਧਾ [illegible] ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀਏ
ਹ ਸਲੋਕ ਕਹੇ ਸੁਨਾ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸਾਹੀ ਵਲੁ ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਹੁਕਮ
ਜਾਨ ਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹੋ ਛੁਟਕਿਓ ਤੇ ਦੁਇ ਦੋਹ ਪਾਠ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਅਰ
ਬਹੋ ਪਰਿਓ: ਪਰੇ ਹੈ ਅਪਾਓ॰ ਤੁਮਾਰੀ ਹੈ ਹਾਰ॰ ਗਜ
ਜਿਉ ਭਏ ਤਿ ਤੁਮਾ ਪਤ੍ਰ ॥ ਪੀਠਕਾ ਏ ਹ ਸੁਭਾਵ ਕਹੋ
ਇ॰ ਨਾ ਸੰਸਾਯ [illegible] ॥ ਜਿਸ ਕੋ ॥ ਤਿਹ ਰਾਂ: ਤੇਰੇ ਹੇ ਨਰਿ ॥ ਪਏ ॥

ਸੀਗ੍ਰ॰ ਵੇਦਨਾਟਕ: ਸਹੂਨਾਥ॰ ਕਹੀਹੈ॥੫੫॥ ਰਾਮੀਉ॰ ਸਤਿ ਐਸੇ
ਤੀਨੋ ਖੰਡ ਕਰਨੇ ਆਕਿਨੈ: ਕਿਸੈ ਵਿਰਲੈ॥੫ ਧਾਸਲੋਕਮ: ੧੦ ਸਾਹਿਬ
ਕਹੈ ਲਿਖਕੇ ਨਾਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੋ ਹੈ ਪੜਤੇ॥ ਘਾਲੂ॰ ਭੀ ਹੂਆ ਹੈ॥ ਛੂਟੇ॰
ਹੋਇਨੇ॥ ਭੁਪਾਇ॰ ਆਪ ਤੇ॥ ਕਛੁ॰ ਕਰਤਾਰ ਸਹਾਇ: ਸਭ ਕੇ ਤੁਮਾ
ਰੀ ਸਹਾਇ ਤਾਂ ਹੋਹੁ ਕੋ ਨਕਰੋ॥੫੭॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਗਮਾਲਾ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਆਇ ਸਮੁੰਦਾਵਣੀ ਕਾ
ਅਰਥ ਕਰਕੇ ਪੁਨ: ਰਾਗਮਾਲਾ ਕਾ ਅਰਥ ਬਣਾਵਕੇ ਭੋਗ ਪਾਵਣਾ ਰਾ
ਗਮਾਲਾ ਉਤੇ ਹੀ ਅਪੀਛੇ ਪਾਠ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਕਾ ਕਰਦੇ ਨਾ ਪੀਛੇ ਜ
ਪਜੀ ਕੀਆ ਪਚਿ ਧੋ ਝੀਆ ਪੜਲੇ ਨੀਆਂ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮ: ੫॥ ਗ੍ਰੰ
ਥ ਸਾਹਿਬ ਰੂਪੀ ਜੋ ਥਾਲੁ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਥਾਲ ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਕੇ ਕਈ ਵਸਤੂ ਜਨ
ਮਰ ਸਕੇ ਰਾਖੇ॥ ਤੁ ਸੇ ਈਹਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਰੂਪ
ਹੈ ਹਿਤਕਾਰੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸਤਿ ਨੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਖੋ ਦਾਸੋ ਕੇ ਆਗੇ
ਇਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਰੂਪੀ ਥਾਲ ਵਿਖੇ ਤ੍ਰਿਭਾਵਲੋਕ ਕਰ ਸ਼ਾਹ ਕੀਰੀਤੀਕ
ਧਰੀ ਹੈ ਜੋ ਜਾਮੈ ਤੇ ਨੇ ਵਸਤੂ ਧਰੋ ਵਾਰ ਪਾਈਆ ਹੈ ਨ ਸ[illegible] ਪਾਕਉ
[illegible] ਇਹ ਤੀਮੈ ਦਾ ਹੈ ਸਤੋਖ॰ ਖੰਡੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੀਚਾਰੁ॰ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਠਾਕਰ॰ ਕਾ ਜਲ ਤੇ ਦੂਧ ਸ੍ਥਾਨੀ ਹੈ ਜਿਸਨਾ
ਮ ਕਾ ਸਭ ਸਕੋ ਅਧਾਰ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਠਾਕਰ ਕਾ ਸਭਸ ਕੋ ਆਧਾਰ ਹੈ॥
ਤਿਸ ਠਾਕਰ ਕਾ ਨਾਮ ਜਲ ਦੂਧ ਅਸਥਾਨੀ ਹੈ॥ ਨਨੁ ਈਹਾਂ ਤੋ ਤੀਨ
ਵਸਤੂ ਕਹੀਆਂ ਹੈ ਤੇ ਤੁਮ ਨੇ ਚਾਰ ਵਸਤੂ ਕਹੀਆਂ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ ਤੀਨ
ਹੀ ਕਰਲੇਨੀਆਂ॥ ਸਤ॰ ਮੇਦਾ ਵੀਚਾਰੋ ਤੇ ਸੰਤੋਖ॰ ਖੰਡ ਵੀਚਾ
ਰੋ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਠਾਕਰ ਕਾ॰ ਪਿ[illegible] ਵਿਚਾਰ ਲੇਵੇ॥ ਇਹ ਸਾਰ
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤ੍ਰਿਭਾਵਲੋਕ ਕਰ ਕੇ [illegible] ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਜੋ ਕੋ ਅਘ ਖਾਵੈ ਤੇ ਜੋ
ਕੋ ਆਗੇ ਭੁੰਚੇਗੇ ਵ ਜੋ ਅਪਖਾਏ ਆਗੇ ਭੁਚਾਵੈਗੇ ਤਿਸ ਕਾ
ਉਧਾਰ ਹੋਗਾ॥ ਇਹ॰ ਗੁਰੂ ਬਸੀ ਵਿਖੇ ਜੋ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਸ਼ਾਹ ਰੂਪੀ
ਵਸਤੂ ਸੋ ਕਿਸੀ ਪਾਸੋ ਵਲੋ ਤਜੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ ਸਭ ਜੋ ਉਪਦੇਸ ਤੋ ਸੋ
ਧਾਰਨੇ ਜੋਗ ਹੀ ਹੈ॥ ਜੋ ਸੋ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਤ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਜਹਾ
ਜ ਸਾਥ ਲੀਗ ਕੇ ਤਰੀਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਸੋ ਇਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤੁਮ:
ਅਦਰ ਨ ਰੂਪੀ ਅਵਿਦਿਆ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਤ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਗੁਰਲੂਰਣਲ
ਕਾ [illegible] ਤਾ ਹੈ॥ ਜੋ ਤਰੀ ਹੈ ਇਸ ਅਵਿਦਿਆ ਤਮ [illegible] ਜਲ ਤੇ ਤਿਨ ਤਰੇ
[illegible] ਕੋ ਸਭ ਪੂਰਨ [illegible] ਸਾਰੋ ਹੀ ਨਦੀ [illegible] ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸਭੀ ਸੈ
ਸਾਰ ਪਸਾਰਾ ਰੂਪ [illegible] ਤੇ ਹੀ ਹੂਆ ਹੈ॥ [illegible] ਭੀ [illegible] ਅਦਰੂਪ ਤੀਨੋ ਕਾਲੋ

ਮੇਜਲ ਜਲਤਰੰਗ ਵਤ ਭਿੰਨ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥ ਅਥ ਆਪਨੀ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ॰ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ ॰ ਮੈ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾ
ਤਾ ਅਸੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਸਭ ਗੁਣ ਹੀਣ ਕਰ ਜੋਰਾ: ਲਾਇਕ
ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਆਗੇ ਵਿਸੇ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਾਥ ॥ ਦਰਸ ॰ ਦੇ ਪਾਇਆ ਮਿਹਰ
ਮਤ: ਮਿਹਰ ਭਈ ਜਬ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੁ ਮਿਲਿਆ ॥ ਤਬ ਮੈਂ ਗੁਰੋ
ਆਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਗੁਰੋ ਨਾਮ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤੋ ਮੈ ਜੀਵਤਾ ਹੋ ਕੈਸਾ ਵਹੁ
ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਤਨ ਮਨ ਹਰਿਆ ਹੋਈ ਵਦਾ ਹੈ ਪਾ ਪ੍ਰਭੂ ਆ
ਤੋ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੂਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ॥ ਇਹ ਮੁਹਰ ਛਾਪ
ਜਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਜੈਸੇ ਪਾਤਸਾਹ ਆਪਨੀ ਮਹਰ
ਛਾਪ ਥੈਲੀ ਨੂ ਕਰ ਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੀ ਖੋਲਨੇ ਕਾ ਨਹੀ ਰਹ
ਤਾ ਤੈਸੇ ਇਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਰੂਪੀ ਜੋ ਥੈਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਹੀ ਰੇਜਕ
ਹਰ ਰਾਤ ਸੇ ਪੂਰਨ ਹੋਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਊਪਰ ਮਹਰ ਛਾਪ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗ ਮਾਲਾ ॥ ਪੋਥਿਕ ਏਕ ਸਮੇਂ ਨਾਰਦ ਜੀ
ਰਾਗੋਂ ਕੇ ਦੇਸ ਗਏ ਸੋ ਕਿਸੂ ਕਾ ਨਾਕ ਕਿਸੂ ਕੀ ਭੁਜਾ ਇਸੀ ਤਰ੍ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਅੰ
ਗ ਭੰਗ ਦੇਖੇ ਕਰ ਐਸੇ ਕਿ ਤੁਮਾਰੀ ਦਸਾ ਹੈ ਕਹਾ ਹਮ ਕੋ ਨਾ ...
ਦੈ ਲੈ ਗਾਤੇ ਹੈ ਤਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਪਾਸ ਜਾ
ਵਹੁ ਤੁਮਾਰੀ ਕਲਿਆਨ ਕਰੈਗੇ ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਗ ਬਨ ਜਾਂਵਨਗੇ ॥ ਤਬ ਸਭੀ
ਰਾਗ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਧਾਰ ਕਰ ਰੂਪ ਸਰਾਵ
ਸੇ ਆਇ ਕੈ ਕਹਾ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਹਮ ਕੋ ਲੋਕ ਵਿਲੇ ਗਾਤੇ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ
ਹਮਾਰੇ ਅੰਗ ਭੰਗ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਕੂ ਅੰਗਦਾਨ ਕਰੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭ
ਈ ਦਰਨੇ ਕੋ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਜੋ ਹਮ ਤੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬੀੜ ਬਾਂਧ ਚੁਕੇ ਹੈਂ ॥
ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਲਿਖ ਦਿਤੀ ਹੈ ਅਬ ਇਨ ਸਭ ਰਾਗੋ ਕੂ ਆਇ ਕ
ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਆਪਣੀ ਬੀੜ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦੇਵਹ ਤੋ ਇਨ ਕਾ
ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈ ॥ ਖਟ ਰਾਗ ਅਰ ਪੰਚ ਪੰਚ ਤਿਨ ਕੀ ਅੰਗਨਾ ਹੈ
ਏਕ ਏਕ ਰਾਗ ਸਿਰ ੮ ਪੁਤ੍ਰ ਧਰ: ਅੰਗਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਏਕ ਰਾਗ ਕੇ
ਸਾਥ ਆਠ ਆਠ ਨੰਦਨ: ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਅਲਾਪਹਿ: ਕਹੀਏਨ ਵ ਰਾਗੀ
ਜਨ ਅਲਾਪਦੇ ਨਾ ਜੋ ਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰਾਗ ਭੈਰਵ ਕੇ ...
ਰੀਜਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੰਚ ਸੇ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਆਉ ... ਕਰਤੇ
ਹੈਂ ਭੈਰਵੀ ੧ ॥ ਬਿਲਾਵਲੀ ॥ ੨ ॥ ਪੁੰਨਿਆਕੀ ॥ ੩ ॥ ਬੰਗਾਲੀ ॥ ੪ ॥ ਅ
ਸਲੇਖੀ ॥ ੫ ॥ ਨਾਮ ॰ ਕੈਥਾ ਵਹੇ ਕੀ ਬਾਰੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ਅਬ ਭੈਰੋ ਕੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਅਸਟ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੰਚਮ ॥ ੧ ॥ ਹਰਖ ॥ ੨ ॥ ਦੇਸਾਖ ॥ ੩ ॥ ਬੰ
ਗਾਲਮ ॥ ੪ ॥ ਮਧੁ ... ਮਾਧਵ ... ਲਲਤ ॥ ੭ ॥ ਬਿਲਾਵਲ ॥

ਗਾਵਹੀ: ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਰਾਗੀ ਭੈਰਉ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ॰ ਜੋ ਰਾਗੀ ਜਨ ਹੈ ਗਾਇ ਕੇ ਦੂਤੀ
ਆ: ਦੂਸਰਾ ਰਾਗ ਮਾਲਕਉਸਕ ਅਲਾਪਹਿ: ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਰਾਗੀ
ਜਨ ਜੋਰਿ: ਸਾਥ ਰਾਗਨੀ: ਸ੍ਰੀਆਂ ਪਾਂਚਉ: ਪਾਂਚ ਥਾਪਹਿ: ਅਸਥਾ
ਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗੋਂਡਕਰੀ ੧ ਅਰੁ: ਪੁਨ: ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੨ ਗੰਧਾਰੀ
੩ ਸੀਹੁਤੀ ੪ ਉਚਾਰੀ: ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਰਾਗੀ ਜਨ ਧਨਾਸਰੀ ੫
ਏਹ ਪਾਂਚਉ॰ ਰਾਗਨੀਆ ਗਾਈ: ਗਾਇਨ ਕਰੀਆ ਹੈ ਮਾਲਰਾਗ
ਕਉਸ: ਮਾਲਕਉਸਕ ਰਾਗ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਈ: ਲਾਇ ਕੇ ਰਾਗੀ ਜਨ ਉਚਾ
ਰਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਮਾਲਕਉਸਕ ਕੇ ਕਹੈ ਹੈਂ ਮਾਰੂ ੧ ਮਸਤਅੰ ੨
ਗ ਮੇਵਾਰਾ ੩ ਪ੍ਰਬਲਚੰਡ ੪ ਕਉਸਕ ੫ ਉਭਾਰਾ ੬ ਖਉਖਟ ੭
ਭਉਰਾਨੰਦ ੮ ਗਾਈ: ਗਾਏ ਹੈਂ ਏਹ ਅਸਟ: ਆਠ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਲਕ
ਉਸਕ ਕੇ ਰਾਗ ਸੰਗਿ ਲਾਏ ਹੈ ਪੁਨਿ: ਚਉਥੋ ਆਇਉ॰ ਹੈ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾ
ਗ ਪੰਚ ਨਾਰਿ: ਨਾਰੀ ਆਹੇ ਸੰਗਿ ਤਿਸ ਕੇ ਤੇ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ ਉਠ
ਹਿ: ਉਠਤੇ ਹੈਂ ਤਾਨ: ਤਾਨੋ ਕੇ ਕਲੋਲ: ਤਰੰਗ ਜੁ ਹੈ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗ ਨੂੰ ਗਾ
ਇਨ: ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਰਾਗੀ ਜਨ ਤਾਰ: ਤਾਰਾਂ ਕੋ ਮਿਲਾਵਹੀ: ਮਿਲਾਵ
ਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਭਾਰਜੀਆਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਲੰਗੀ ੧ ਦੇਵਕਰੀ ੨
ਆਈ॰ ਹੈ ਸਾਥ ਬਸੰਤੀ ੩ ਸੰਦੂਰ ੪ ਸੁਹਾਈ: ਸੁੰਦਰ ਸਰ
ਸ: ਸ੍ਰੇਸਟ ਅਹੀਰੀ॰ ਨਾਮ ਭਾਰਜਾ: ਸ੍ਰੀ ਪੰਚਮੀ ਲੈ ਆਯਾ ਹੈ ਸਾਥਹਿ
ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗ ਕਾ ਏਹ ਪਾਂਚੋ ਸ੍ਰੀਆ ਆਰਜਾ: ਰਾਗੀਆਂ ਨੇ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗ
ਸੰਗ ਲਾਈਆਂ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਚਲੇ ਸੁਰਮਾਨੰਦ ੧ ਭਾਸਕਰ ੨ ਚੰਦ੍ਰ
ਬਿੰਬ ੩ ਮੰਗਲਨ ੪ ਸਰਸਬਾਨ ੫ ਅਉ: ਪੁਨ: ਬਿਨੋਦਾ ੬
ਨਾਮ ਪੁਤ੍ਰ ੬ ਆਹਿ: ਹੈ ਗਾਵਹਿ॰ ਹੈ ਰਾਗੀ ਜਨ ਸਰਸ: ਸ੍ਰੇਸਟ
ਬਸੰਤ ੭ ਰਾਗ ਕੋ ਕਮੋਦਾ ੮ ਅਸਟ: ਆਠ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਕਹੇ
ਹੈਂ ਸਵਾਰੀ: ਬਨਾਇ ਕੇ ਪੁਨਿ: ਚਉਥੋ ਆਈ॰ ਹੈ ਦੀਪਕ॰ ਰਾ
ਗ ਕੀ ਬਾਰੀ ੧ ਸ੍ਰੀਆਂ ਪਾਂਚ ਕਛੇਲੀ ੧ ਪਟਮੰਜਰੀ ੨
ਟੋਡੀ ੩ ਕਹੀ ਹੈ ਅਲਾਪਿ॰ ਕੇਦ ਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕਮੋਦੀ ੪
ਗੂਜਰੀ ੫ ਦੀਪਕ॰ ਰਾਗ ਕੇ ਸੰਗਿ ਥਾਪਿ: ਅਸ
ਅਉ: ਪੁਨ: ਪੁਤ੍ਰ ਥਾਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਰਾਗੀ ਜਨ ਅਬ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਲੰਕਾ ੧ ਕੁੰਤਲ ੨
ਅਉ: ਚਉਥੋ ਰਾਮਾ ੩ ਨਾਮ ਹੈ ਕਮਲਕੁਸਮ ੪ ਚੰਪਕ ਕੇ ੫
ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਗਉਰਾ ੬ ਅਉ: ਸਤਵੋ ਕਾਨਰਾ ੭ ਕਲਿਆਨਾ ੮
ਦੀਪਕ॰ ਰਾਗ ਕੇ ਜਾਨ: ਜਾਨੋ ੧ ਵੈਰਾਗੀ ਜਨ ਸਭੀ ਮਿਲ ਕੇ
ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੇ ਗਾਵਹਿ: ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਪਾਂਚ ਰਾਗਨੀਆਂ ਕੋ ਲਾਵ
ਹਿ॰ ਹੈ ਬੈਰਾਰੀ ੧ ਕਰਨਾਟੀ ੨ ... ੩ ਗਵਰੀ ੪ ...

ਗਦਰੀ ੩।ਗਾਵਹਿ॰ਹੈਂ [illegible] ਗੀਤਨ। ਆਸਾਵਰੀ ੪।ਗੁੰਜਧਰੀ ੫।ਅਮ
ਲਾਪੀ॰ਹੈਂ।ਬਾਪੀ॰ਆਂਹੈਂ।ਸਭੀਆਂ।੧।ਪੁਤ੍ਰ ਆਸਾਢੂ ੧।ਸਾਰਗ ੨।ਜਾਗ
ਗ ੩।ਗੌਂਡ ੪।ਗੰਭੀਰ ਫਿਰਾ ੫।ਗੁੰਡ ੬।ਕੁੰਭ ੭।ਹਮੀਰ ੮।੧। [illegible]
[illegible] ਮੇਘਰਾਗ ਕੇ ਸੰਗੀ ਬੁਰਾਗਨ: ਸ੍ਰੀਆਂ ਪਰਿਲਾਵਹਿ॰ਹੈ
ਰਾਗਜਿਨਾ ਸੋਰਠਿ ੧।ਗੋਂਡ ੨।ਮਲਾਰੀ ਧੁਨੀ ਪੁਰਥਕਾ ੩।ਪੁਨਿਗਾ
ਵਹਿ॰ਹੈਂਗਨੀ॰ਜਨ ਗਨ: ਵੀਚਾਰਕੇ ਆਸਾ ੪।ਸੂਹਉ ੫।ਰਾਗ
ਹੀਧੜੀ ਉਚੇ ਸੁਰਿਸੁ॰ਗਾਵਹਿ ਜਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ।੫।ਬੀਨੀ॰
ਆਂਹੈਂ।੧।ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਬੈਰਾਧਰ ੧।ਗਜਧਰ ੨।ਕੇਦਾਰਾ ੩।ਜ
ਬਲੀਧਰ ੪।ਨਟ ੫।ਜਲਧਾਰਾ ੬।ਸੰਕਰ ੭।ਸਿਆਮ ੮।ਮੇਘ
ਰਾਗ॰ਕੇ ਪੁਤ੍ਰਨ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈਂ।੧।ਖਸਟ: ਛੀਰਾਗ ਗਾਇ॰ਹੈਂ ਤੇ ਉਨਿ:
ਉਨਾ ਛੀਰਾਗਾ ਕੀਆਂ ਜਿਗਿ ਤੀਸ ਰਾਗਨੀ॰ਆਂ ਗਾਈਆਂ ਹੈਂ।ਅਸ
ਟੈ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਗਿ ਲੇਕੇ ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ ੪੮।ਅਠਤਾਲੀ ਹੈਂ।
ਸੰਪੂਰਨ ਜੋੜ ਖਟ ੬।ਰਾਗ ਤੀਸ ਸ੍ਰੀਆਂ ੩੦।੪੮।।
ਸੰਪੂਰਨ ਜੋੜ ਰਾਗਮਾਲਾ ਮੇਰਗਾਆ ਤੇ ਹੋਇ
੮੪।ਚੌਰਾਸੀ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋੜ ਰਾਗਮਾਲਾ ਕੇ ਉਚਾਰੇਗਾ
ਸਪਰਤੋਗਪਾਨੇਕਾ ਭਾਵੇ ਜੋ ਇਨ ਚੌਰਾਸੀ ਰਾਗੋਂ ਕੇ ਉਚਾਰੇਗਾ
ਸੋ ਚੌਰਾਸੀ ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਵੇਗਾ।ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿ
ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇਗਾ ਵ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਕੀ ਚੌਰਾਸੀ ਛੂਟ ਜਾਵੈ
ਗੀ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਅਰਥ ਕੇ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੂਰਬਕ ਸੁਣ
ਗਾ ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੌਨ ਕਹਿ ਸਕੇ।ਇਤੀ।

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪੰਚਮ ਪਾਤਸਾਹੀ ਬੀੜ ਬਾਧ ਲੈਲ
ਗੇ ਤਬ ਧੂਕਮ ਨਤੈਂ ਭੇਜੇ ਤੀਨੋ ਪਾਤਸਾਹੀ ਓਕੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਆਣਵਾਵਣ ਜ
ਹਾਂ ਤਾਂ ਹਾਤੇ ਆਈਆਂ ਅਬ ਬੀੜ ਬਾਧ ਚੁਕੇ ਤਬ ਇਹ ਸਵੈਯੇ ਕਪੀਛੋ
ਸੇ ਭਾਈ ਬੰਨੋ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਸਿਖ ਲੈ ਆਇਆ ਜਿਤ ਦਾ ਰਲਖ ਮਹਮ
ਦਾ ਇਹ ਸਬਦ ਪਛਵਦੇਸ ਮੇਂ ਗਏ ਗੁਰੂ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਤ
ਬ ਤਹਾਂ ਕਿਸੀ ਕਾਜੀ ਸਾਥ ਸੁਧਾਰ ਹੂਆ ਥਾ ਪੁਨਹ ਭਾਈ ਬੰਨੋ ਜੀ ਨੇ
ਰਾਮਸਰ ਪੰਚਮ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੋ ਲਿਆਇ ਦੀ ਥੀ ਪੁਨਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ
ਭਾਈ ਬੰਨੋ ਜੀ ਤੁਸੀ ਆਪਣੀ ਬੀੜ ਉਤੇ ਚੜਾਇ ਲੇਵੋ ਅਸਾਂ ਹੁਣ
ਮੰਦਾਵਣੀ ਲਿਖ ਦਈ ਹੈ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਜਇ ਸਮਏ ਬੈਠ ਕੀ ਸਭਾ ਨੂੰ
ਹੈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਤ ॥ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਦਰ ਵਿਖੇ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮੇ ਹੈਂ
ਲਖ ਮਹੇਸ ਹੈਂ ਬਿਸਨੂੰ ਹੈਂ ਲਖਾਈ ॥ ਰਾਮ ॥ ਲਖ ਈਹ ਪ੍ਰਪਨਾਸ਼ ਜੀਰੰਧ
ਨੇ ਦਰੀ ਰੀਮੇ ॥ ਫਰਦਾਵਤੇ ਹੈ ਵਾ ਕਈ ਰਾਮ ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਫਰਮਾਵਤੇ ਹੈਂ
ਅਲਖ ਈ ਰਾਹੀ ॥ ਰਸੋ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੋਗੀ ਓਕਾਰ ਸਾ ਹੈ
ਇਮੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਹੈ ਇਹ ਬਾਨਪ੍ਰਸਤ ਕਾ ਹੈ ਤੇ ਲਖ ਵੇਸ ਨਿਰੂਪਤੇ ਹੈ
ਅਲਖ ਦਾ ਖਿ ਵੇਸ ॥ ਕੁਪ੍ਰਹੇ ਅਮਕੇ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਲਖਾਂ ਈ ਜਤੀ ਹੈ
ਰਿਖਾ ਦਿਆ ਸਤੀ ਤਿ ਵਿਖੇ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਲਾਬੋ ਵਿਖੇ ਹੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦਤ
ਦੇ ਪਾਦੀਆ ਇਕ ਨਹੀ ਲਖਾ ਹੀ ਓਥੇ ਗੋਰਖ ਹੈ ਸਾਥਾ ਕਾ ਨਾਥ ਮ
ਓਦੂ ਖੇੜਸ ਤੋਕ ਹੋਹੀ ਹੈ ਆਪ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਆ ਗਾਰ ਚੇਲੇ ਦੂਨੋ
ਕੀਜੇ ਗਹਿਗਾਜ ॥ ਗਾਹਰੀ ਤੀ ਹੈ ਰਹਣੀ ਹੈ ਸੋਭੀ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ਓ
ਹਾਂ ਦਾਨ ॥ ਦਾਨਵ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਬਕਾਸਰ ਬਲੀ ਲਖਾਂ ਹੀ ਨਿਦਾਸ ਕੂ
ਰਤੇ ਹੈਂ ਦਸ ਬੀ ਸੈ ਪਰੋਕ ॥ ਪੀਰ ਹੋਨਾ ਹੈ ਪੈਕਾਂਬਰ ੦ ਮੁਹਮਦ ਰੀ
ਸਕੁਤ ਬਾਦੀਆਂ ਕੇ ਸੇਕ ਭੀ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀ ਸਿਜਾਗ ਵਿਖੇ ਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ
ਓਪਦੇਸ ਸਾਬਿਨਾ ਭਾਦਵੇ ਗਏ ਇਨਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤੋ ਹੀਜ
ਤੀ ਹੈ ਈ ਇਨਕੇ ਦੂ ਇਹ ਲੀ ਉਹਾ ਸਭ ਵਿਖੇ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਬ
ਦੇ ਸਾਬਿਨਾ ਕਿ ਸੂਕ ਭੀ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਈ ਹੈ ਤੀ ਨੇ ਕਾਲੋ ਵਿਖੇ ਆ ਸਤਿ
ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦਾਂ ਵਿਚਾਰੇ ਤੋ ਬਿਨਾ [illegible] ਜੋ ਹੈ ਸੋਸੋ ਵੇਤਰਜਾ ॥ ਬਹੁਤ
ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਜਇ ਹਉ ਹਾਂ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਰ ਹਾ ਹੈ ॥ ਏਕ ਨਾਥ ॥ ਪ੍ਰਮੀ
ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਨੀਸ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਜਤੇ ਬੇਸ ਮਾਰ ਹੈ ਇ
ਜੀਤੇ ਬਿਆ ਤੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਜਇ [illegible] ਦੇ ਦੇਸ ਦਲ ਕਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗ
ਏ ਸੇ ਆਂਖੀਆਂ [illegible] ਦੀ ਭਰ ਨਸਾਂਦੀਆਂ ਸੀਆਂ ਸੋ ਕਹੀ ਰਸਤੇ ਮੇ
ਸਿਖ ਬੋਤਿ ਨੇ ਕੇ ਨੀ ਮਹਾ [illegible] ਕੂਪ ਬਿਛਾਏ ਕੇ ਜਗਤ ਕਾ ਤਮ
ਸਾਦ ਬੰਨੇ ਲਗੇ ॥ ਤੈ ਉਹੀ ਸਿਦਰ ਸੈਂ ਪ [illegible] ਕੈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ॥

ਤੇਦਰੂਮਾਈਆਂਕਹਤੀਆਂਜਾਵੈ ਵੇਹਤੇਬਹੁਤਾਬਹੁਤਾਬੜਬੜ
ਕਰਤਾਹੈ ਅਰਾਮਚੁਪਕਰਦਾਹੀਨਹੀਬਾਨੇ ਬਜੂਦਾਇਸਕਾਸੀਸ
ਹੋਆਪੁਨ: ਮਹਾਂਰਾਜਚੁਪ: ਸਮਾਧੀਲਗਾਇਬੈਠੇ ਪੁਨ: ਕੋਈਕੋਈ
ਮਥੇਟੇਕੈਅਬਾਲਾਵੈਤੋਬੋਲੇਨਹੀਗੁਰੂਜੀ ਤੁਬਦਹੂਕਹੈ ਤਿਠੀ
ਸਾਡੀਤਰਕਲੱਗੀਸ ਕਹੁਆਤਿ ਹੋਵੈਸਭਾਂਬੋਲੇ ਬੋਲਣਦਾਜਹੀ
ਇਸਨੂੰਨਹੀਬੋਲੇਲੈਕੈਸੌਆਪੁਨ: ਗੁਰੂਜੀਇਹਸਬਦਕਹਾਜੋਵੇ
ਸੰਕਲੀਓ: ਕੁਲਿਜੁਗਾਇਵਿਖੇਏਹਜੁ: ਜਿਸੇ ਭੀਤੀਓ: ਤਰਾਂਗ
ਲਾਂ ਭਾਂਤਾਹੈ ਜੋਈਆਗੇਕਹਤੇਹੈ ਗਲਾਂ ਭਾਂਤਾਂ ਦਲੈਮੈਂਕਿਉ
ਕਰਪਤਰਖਾਂਜੋਬੋਲਾਂਤੁਹੈਭਾਈਸਾਨੂੰਕਹਦੇਨਏਹਤੋਬਹੁਤਾ
ਹੈਬੜਬੜਕਰਦਾਹੈਆਚੁਪਕਰਦਾਹੈਤੋਕਹਤੇਹੈ ਇਸਕੋਧ
ਟਾਮੈਆਤੇਹੈਨਹੀਆਦੋਪਕਿਤੀਆਂਵੱਡ ਦੇਨੀਆਂਜੋਕਰਨਿਦ
ਨੂੰ ਕਹਤੇਹੈ ਡਰਦਾਕੁਝੀਕਰਤਾਹੈਆਜੋਬਾਹਰਹਾਂਤਾਂਕਹਤੇਹੈ
ਜੋਸਬਰਹੀਪਾਇਬੈਠਾਹੈ ਕੁਦਿਹ ਚੁਣਾਈਤਉਕਾਇਕੀਲਈ
ਦੀਹੈਅਸਬਰਪਲੇਦਿਛਾਸੇਤੇਹੈਸੇਛੋਮਹੀਨੇਕੋਜਾਇਉਠ
ਤੇਹੈਆਪੁਨ: ਚਲੇ ਤੋਕਹਨੇਲਗੇ ਲੋਦੇਖਾਹਈਮੜ੍ਹੋਹੁਣਆਏ
ਸਿਰਦਿਚਛੂਰਪਨਰਾਜੁਹਈ ਚਲਾਜਾਂਦਾਹੈਤੋ ਐਸੇਕਹਤੇ
ਹੈਲੋਕ ਪੇਪ੍ਰਭੂਇਹਪੂਰਬਜੋਗਲਾਂਕਹੀਆ ਬੋਲਣਾਬਣ ਪੁਨ:
ਚੁਪਹੀਪੁਨ: ਬੈਠਰਹਣਾ ਪੁਨ: ਚਲੇਹੀਜਾਣਾਕਿਦਾ ਨਿਦੀਐ
ਹੀਬਹੁਤਾਜੋਇਹਾਜਿਤਨੀਆਗੱਲੀ: ਬਾਤਾਹੈਇਨੇਮੇਂਕਸੂਦਿਖੇ
ਭੀਰੋਈ ਮੇਦਨੀ: ਸਮਾਈਨਹੀਹੋਤੀਣ ਕਾਈਗਲੀਭੀਨਹੀਮ
ਦਨੀ ਅਬੇਹ ਸਭਗਲੀਆਂਮੋਹਣੇਦਲੀਆਂ ਹੋਆਣ ਕਾਈਕਿ
ਲੀਕੀ ਮੇਦਨੀ: ਮੋਹਣੇਤੋਬੋਨਾਹੈ ਕਿ ਤੂਨਹੀਸੋਕਿਥੇਕਢਏ
ਤਾਹੈਭਾਈਆਂਤੋਕਰਤਾਹੀਪਾਤਿਰਖਣੇਵਾਲਾਹੈ ੨॥ਇਹਨੇਤ
ਦਿਆਂਵੂਜੋਕੀਦੁਸਿਨਹੀਰਹੀਆ ਨਾਨਕਾ ਮੇਦਾਨਿਦਾਰਾਇਨ
ਇਨਾਇਕੂਜੋਕੋਦਿਸਤੇਤੇਂਦਾਜਰਹਾਹੈ ਸੋਇਨਕੀਦੁਸਿਆਏ
ਅਪਣੇਦਿਸਜਾਂਵਿਖੇਲਗਰਹੀਹੈ ਕਿਦਾ ਇਸਜੀਦਕੀ ਦੁਸਿ
ਹੋਰਹਤੀਦਿਸਜੋਵਲੋਂਮੇਦਾ ਜਦਰਜ ਚੁਕਾਹੈ ਸੋ ਦੁਸਿਆਦੋਇ
ਦੂਜੀਆਂਦੀਚਾਰੀਆਂਕਿਆਕਰੈਜੋ ਰਜਕੇਖਾਧਾਲੈਤਦੀਆਂਕੂ
ਦਾਇਹਦੂਜਨਹੀਰਹਤੀਦਿਸੋਜੋਦਲੋਰਜਕੇਖਾਧਾਲੇਤਦਾਹੈ
ਜੋਪਜਾਂਰਕਮਾਰੋ ਸੋਤਿਨਕਾਰਜਖਾਣਾਸ ਕਸੇਹੈ ਐਸੇਜੋਰਾਮ
ਬਹੈਸੋਸਹਜਾ ਦਿਸੋਂਬਿਤਹੋਰਹੈਨਾ ਕੁਾਤੁ: ਸ੍ਰੀਰਾਤਾਂਤੋਹੋਰ

ਈਕੁਗਦਿਕੇਰੂਪੀਦਸ੍ਰਾਵਿਚਕਜਰਖੋਅਕਿਤ੍ਰਾਕਿ ਸਾਹਿਬਕੇਦ
ਰਦਿਖੇਹਛ ਪੁਣੀਐ: ਛਣੀਦਾਹੈ: ਨਿਦ੍ਰਾਗਤੀਓਆਪਾਤੇਲੁ
ਕਢਾਦੁਨਾਗਾਂਤਾਤੇਇਕੁਗਰੇਕੁਸੇਦਤੇਹੈਜੋਕੋਨ ਪਜ: ਪਹਾਂਨਾਕੁ
ਟੋਗੋਅਜੇਅਮਾਰਿਹਾਤ੍ਰਪਾਓਅਕਿਨਾਬੋਧ ਸਾਜੂਗਾਹੁਸਿਤਨੇਉਪ
ਦੇਸਨਹੀਦੀਆਅਸੇਉਨਾਤੂਪਾਣੀਆਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੇਹਪਗ: ਨਿਧਰਿ
ਹੋਰਹੀਹੈ ਸ੍ਰਿਪਤਿ: ਧਰਤਿ ਪੜੀਉਦ੍ਰਦੀਹੈ ਤਿਸਪਰਮਕੇਦ
ਰਪਰਜੀਵਕੀ ਛਿਨਣ: ਛਣ ਰੈਲੀਪੁਕਾਰ ਪਛੀਬਜਕੀਹੈ ਸਲਾ
ਉਦਏ: ਮਾਰੇਦਏ: ਮਾਰੇਦਏ ਦਰਦਜ: ਦਰਦਾਜੋਪਰਹੀਸਾਰਾ
੩॥੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਾਈਆਤਸ॰ ਆਦਿਜੋਤਤਏਨਾਕਰਜਾ
ਤੀ: ਉਤਪਨਹੁਈਸ੍ਰਿਸਟੀ ਧੂਅਸੀ: ਧੁਜੀਦੀਹੈ ਪੀਛੈਚਾਰ ਤਤਕਹੇ
ਲੇਉਨਕੇਮਨਤਕਰਪੁਨ: ਕਹਾਕੀ ਭੂਮਾਤਿ: ਸ੍ਰਿਸਟੀਪੈਦਾਕਰੀਹੈ ਪੰਚ
ਤਤਕੋ ਏਲ: ਮਿਲਾਕੇਪਾਕਜੋਖੁਦਾਇਹੈ ਹਦਰਬ: ਹਦੂਰੋਆ
ਪਹੋਹੁਕਮ ਕਰ ਕੋਆਇਸਸਿ ਸਾਰਤੇਆਇਕੇ ਜੋਕਕੇਜਪ ਤਪ
ਕਰਮਕਰਕੇ ਧੜੀਛਾਲਦੇਵੈਗਾ ਸ੍ਵਰਗ ਮੇਜਾਵੈਗਾ ਪੁਨ: ਫੇਰ
ਪੰਨਿਓਭੁਗਕੇਹਿਠਾਂਧਰਤੀਉਪਰਹੀ ਪਾਹਿ: ਪਾਵੈਗੇਦ੍ਰਹੁਪਾਚ
ਅਧਿਕਾਤੇਹੈਂਕਿਤਿਸਪ੍ਰਭੁਕਾਕੋਈਅੰਤਨਹੀਪਾਇਸਕਤਾਜੋਕਰ
ਪੀਯਣ: ਪੰਥੀਉਤ੍ਰਤਾਹੈਤੌਭੀਤਿਸੀਕੀਸਤਾਕਰਕੇਉਤ੍ਰਤਾਹੈ ਆਪ੍ਰ
ਪਾਣੀਕੀਤਿਸੀਕੀਰਜਾਇਵਿਖੇਰਹਤੇਹੈਂ ਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਿਸੇਕੇ
ਜੇਦਰਦਰਆਪੀਐ ਕਈਤਿਸਕੇਸਦ੍ਰਸਭਉਪ੍ਰਮਾਨਹੋਨਹੀਵਾਧੰ
ਪਹ: ਦਤਉਤ੍ਰਕੇਉਤ੍ਰਜਾਵੈਪਦਨਪਾਨਿਰੂਪਹੋਜੋ ਜੋਗਸਕਤੀਕ
ਰਤੇਕੀਤਿਸਪ੍ਰਭੁਕੀਰਜਾਇਕੇਮਿਸੋਇਹਉਤਮਪ੍ਰਦਕੀਪ੍ਰਾਪ
ਤੀਭਈਹੈਉਤ੍ਰਨਕੇ ਅਥੇਹਤਿਸੀਕੀਸਕਤੀਦਈਹੁਈਹੈ ਆਪ੍ਰਕਿ
ਸਪਾਸੇਜਾਇਕੇਪੂਛੰ ਸਭੀਪਰਾਪਰਾਹੀਕਹਤੇਹੈਂ ਆਦਿਸੇਦਾ
ਹੈਅਦਵਾਹੀਜੋਸਕੀ ਮੇਦਨੀ: ਸਿਰਜੀਹੈ ਅਤਿਸਕਾਸਮਰਣ
ਕਰੇਤੇਛਟਜਾਤੇਹੈ ਨਹੀਜੋ ਸਮਰਣਕਰਤੇਇਸਤਿ ਹਉਮੇਕਰ
ਕੈ ਜਾਇ: ਉਤਪਨਿਹੋਤੇਹੈਂ ਸੋ ਨੇਜੋਏਖੇਕਰਕੇਅੰਤਨਹੀਪਾਈ
ਦਾਪ੍ਰਭੁਕਾਚਾਰਕ ਤੇਯਾ: ਤੁਰੇਤ ਅੰਜੀਲ ਜੇਬੂਲ ਫੁਰਕਾਨ ੪,
ਇਨਾਪਾਸੇਂਕੀਪਛਿਆ ਇਨੇਭੀਆਇਹੀਕਹਾ ਜੋਤਿਸਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਕੀਕੀਮਾਤਕਸੀਨਹੀਜਾਤੀ ਮੇਦਨੀਕੇਨਦਖੰਫੇਰੀਪੂਛਿਆਏ
ਤੇਇਕਾਚਤ੍ਰਕੇਜਾਤੀਕਰਤੇਹੈਂ ਜਭੀਜੇਪਰੇਪਰਸਭਕਹਤੇ
ਹੈਂ ਸਭ॰ ਸਪ੍ਰ ਜਾਣੁ: ਸਮੁੰਦ੍ਰਕੋਭੀ ਦੇਖਲਾਹੈਪਤ੍ਰਸਭ
ਸੇਂਕਲਾਨਕਰਤਾਇਹਾਨਿਚੇਕੀਆਹੇ ਜੋਇਸਮਿਸਾਰ ਦਸੀਓ

ਤੇਪਾਰਕਰਨੇਕੇਬੋਹਥੁਜੋਹੈਸੋਦਿਲਕੀਸਫਾਈਸ੍ਰੇਸਟਕੀਆ।
ਨਦੀਓਨਾਲਜੋਦਿਖੇਜੋਪੂਰਸੋਕਾਸਮੁਦ੍ਰਾਇ ਦਾਸਿਆ: ਦਸਰਹਾ
ਹੈ।ਅਠਾਰਤੀਰਥੋਂਕੇਨਾਦਣਵਾਲੇਜੋਤੀਰਥੇਮੇਦਸਰਹੇਹੋ।
ਤਿਨੋਪਾਸੋਭੀਪੂਛਿਆਹੈ।ਅਵਣਹਿਣੁ ਸੋਅਮਾਣਦਿਲੇਕਰਤੀ
ਨੇਜੋਪੂਰਸੋਕਾਸਮਦਾਆਦਸਰਹਾਹੈ ਤਿਨਤੇਭੀਪੁਛਿਹੈਪ
ਨਾਕੋੜਾਅਮ੍ਰਿਤਜੋਪਦਾਰਥਹੈਇਸਕੇਖਾਨੇਵਾਲੇਜੋਪੁਰਸ
ਹੈ ਤਿਨਤੇਭੀਪੂਛਾਹੈ।ਦ੍ਰ ਕਉੜਾਮਿਠਾ: ਸੁਖਦੁਖਹੈਇਸ
ਕੋਜਿਨੇਸੁਖਦੁਖਜਾਣਕੇਭੋਗਿਆਹੈਸੋਸੰਤ ਤਿਨੋਤੇਭੀ
ਪੂਛਾਹੈ।ਅਸਪੁਤਾਲੋਦਿਖੇਹੀਫਿਰਕੇਦੇਖਿਆਹੈ।ਆਪੂ
ਛਿਆਹੈਸਭਤੇਅਉਪਰਕੇਜੋਸਤਅਸਮਾਨੋਕੇਉਪਰਅਸ
ਮਾਨਹੈ ਭੁਰ ਭੁਵਰ ਸੁਰਮਹਰਾਦਿਕ ਜੋਹੈਂ।ਤਿਨਸਭਕੇ
ਐ।ਸੋਕਹਾਹੈ।ਗੁਰੂਜੀਕਹਾਹੈ ਜੋਇ ਸਜੀਵਕੋਲਗਾਵਤਕੇ
ਭਉਰੂਪੀਕਰਣੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂਇਸਕਾ ਸਚਾਈਮਿਨ: ਸੁਰਚਧ
ਰਮਰਹਤਾਹੈ।ਅਜਾਕੋਇਹਸਚਧਰਮਪ੍ਰਾਪਤਹੂਆਹੈ।ਤਿਸ
ਨੇਦੇਖਿਆਹੈ ਜੋਨਦੀਆਂ ਨਾਲਿਆਂ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀਆਂ ਸਭਦਿਖੇਦ
ਸਕਹਾ।ਅਸਤ੍ਰਮਾਣਦਣ ਤ੍ਰਿਣਾਦਿਕਸਭ ਅਮਿਸਾਦਕਤੇ
ਜਨਖਾਨੇਵਾਲੇਜੋਂਦਿਖੇਪਤਾਲ ਅਸਮਾਨ ਸਭਨੋਦਿਖੇਦਸਰ
ਹਾਹੈ।ਸਭਦਿਖੇਤਿਨੇਪੂਰਣ ਸਾਤ੍ਰਾਹੈ।੧।ਇਕਿਸੂਸਮੇਗੁਰੂਜੀ
ਪਛਾਵਦੇਸਮੇਂਗਏਇਕਿਸੀਨਗਰਮੇਇਕ ਬੀਰਨਾਮ ਕਰਕੇਮ
ਲਾਰ। ਮਾਲੀਬਾਪ੍ਰਭ੍ਰਾਕੇਈਪਰਾਸਾਂਈਲੋਕਥਾਵਾਹਮਿਲਾਰ
ਘਾਵਾਂਸੋਕਛੁਗੋਸਭਾਈਪਰੰਸਪਰ ਪੁਨ: ਗੁਰੂਜੀਨੇਪੂਛਿਦ
ਛੁਪਲੋਕਕੀਬਾਤਕਹੋ ਜਾਜੀਵਕੇਕੇਸੀਦਸਾਹੈਤੋਹੈਕਰਮਨੁਸ
ਕਾਦਨੇਕਹਾਪ੍ਰਭੋਕਲਕੋਇਸਕਾਉਤ੍ਰਕਛਗੁਲਾਮਦੋਂਵੇਗਾ।
ਕਹਾਤਬਾਬਾ।ਅਗਲੇਦਿਨਦਾਕੇਸਹਮੇਗੁਰੂਜੀਆਏ ਪੂਛਿਕ
ਹਾਸਾਈਜੀ ਵੀਰਤੇ ਫਲ: ਮਰਗਿਆਹੈ।ਸਦਫੋਨਭੀਕਰਆਏਹੈਂ
ਪੁਨ:ਕਵਰਉਪਰਹੀਗੁਰੂਜੀਗਏ ਕਹਾ ਹਮਾਰਾਉਤ੍ਰਦੇਜਾਹ
ਕਾਈਪੁਨ: ਸਤ੍ਰੀਕਰਉਠਾਇਲੀਆ।ਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਾਹੇਵੀਰ ਸ
ਲਾਮਾਲੇਖਵਾਨੇਭੀਕਹਾ।ਅਲੇਪਕੇਸਲਾਮਹੈਜੀ।ਪੁਨ:ਕਹਾ
ਜੋਦਹੁਪ੍ਰਲੋਕਬਾਤ ਆਪਸੋਪੂਛੀਥੀਸੋਆਪਕਹੋਦਾਨੇਕਾ
ਹੇਪ੍ਰਭੋਮੈਨਹੀਜਾਨੋਸੋਅਗਜਾਤਹੈ ਆਪਸਭਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ
ਕੀਬਾਤਕੇਜਾਨੋਹੋ ਆਪਕਿਸਭਬਾਤਵਿਦਤਹੈਸੋਆਪਹੀ
ਕਹੋ ਵੀਰਤੂਮਈਕਹੋ ਕਹਾਨਹੀਬੁਦਾ
ਕਹੀਐ ਪੁਨ: ਗੁਰੂਜੀਕਹਾਵੀਰ

ਵਿਚਖੁਦਾਈ:ਖੁਦਾਇਕਾ ਧਰਗ:ਵਾਖ੍ਯਾਜੋਅਥਹੀਸਚਾਤਉ ਜੋਦਰਗਾਹਵਿ
ਖੇਕਿਤਕਰਣੀਕਰਾਈ ਸੋਸਪੁਜਾਪਾਤਿਸ੍ਯਾਆਦਰਸਤਕਾਰ ਯਾਸਹੋਤਾ
ਹੈ ਅਕ੍ਰਿਸਕਰਣੀਕਰਦੁਖਹੋਤਾਹੈ।ਆਗੇਉਤ੍ਰਗਾਊਜੀਦੇਤੇਹੈ ਹੇਵੀਰ
ਵਾਖ੍ਯਵਤੋ ਜੇਹਾਇਹੀਬੀਜਦਾਹੈਉਖੇਜੇਈ ਓਥੇ ਲੁਣਦਾਹੈ। ਤੇਸਧਜੇ
ਨੁਸਾਰ ਹੁਕਮੀ: ਪ੍ਰਭੂਪਾਸਤੇਜੀਵਕੋਜੋਜੋਮਿਲਤਾਹੈ ਸੋਖਾਤਾਹੈ।ਅ
ਸਚੇਨਾਮਤੇਬਿਨਾ ਹੇਵੀਰ ਇਹਜੀਵ ਪ੍ਰਯਾਹੂਆ ਦੁਖਕੋ ਸਹਾਰਤਾਹੈ
ਹ।ਜੋਇਸਪਰਯਤੁਕਕੋਜਨਮਸਾਖੀਵਿਖੇਵੀਰਕੋਇਹਸਲੋਕਕਰ
ਕੇਕਹੇਹੈਂ ਜਸੀਪ੍ਰਦਾਈਭਾਈਜੀਐਇਸਮੇਵ੍ਯਖ੍ਯਾਨਕਹਤੇਥੇ ਜੋਈਹਾਂਥਾਂ
ਬਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾਨਾਮਆਤਾਹੈ ਇਸਤੇਗੁਰੂਜੀਕੇਹੀਮੁਖਤੇਉਪਦੇ
ਸਯਨਤਾਹੈ।ਅ ਹੇਭਾਈਖਾਲਕਕੇ ਸਲਾਹਨ:ਆਸ਼ਕਜਰੂਪਕਰੀਐ
ਅਤਿਸਨੇਮੇਸੇਆਸੂਰੂਪਕੀਅਸ੍ਤੁਤੀਅਨਾਮਉਚਾਰੀਐ ਤੌਕਲਜਾ
ਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਗੇ ਨਹੀ ਤੌਜੋਅੰਧਹੈ ਪ੍ਰਭੁਕੇਮਾਰਗਤੇ।ਅ ਗੀ:ਗਾਫਲ
ਤੇ ਜੋਅੰਧ ਜੋਨਮਾਣੀਜਿੰਦ ਹੈ ਤਿ ਸੁਕਾਰਾਗੋਰਮੇਂਧਰਹੋਗਾ।ਅਪ੍ਰਭੁਕਬੁਧ
ਰਹੇਗਾ ਜਬਕੁਦਰਤੀਕੇਪ੍ਰੇਰੇਹੂਏਹੁਕਮਕੇਲੇਕਰਫਰੇਸ੍ਤੇ ਆਵੇਗੇ
ਨੀਸਾਣ:ਪ੍ਰਗਟਹੀ।ਪ੍ਰਭੁਵਹੁਫਰੇਸ੍ਤੇਲੀਕੇ ਸੋਹੈ ਜੋਕੁਦਰਤੀ ਅਉ
ਗਾਨ:ਅਗਾਵਨੀਆਗੂਰਹਨੇਵਾਰੇਹੈ ਪਨ:ਤਿਨੋਕੇਹਾਥਮੇ ਤੁਰਗਸ:
ਭਥੇ ਹੈਕੇਈ ਗਾਰਜਾ: ਗੁਰਜ ਹੋਤੇ ਹੈ।ਅ ਕੇਈ ਫਰੇਸਤੁਜੋਕੇਹਾਥ
ਮੇਂ ਛੁਹਰੀਆਹੋਤੀਆ ਹੈ ਜੋਕਤਰਾਕਰਥੇਵਾਰਾ ਟੋਕਾਹੈ ਤਿਸੀਤਾ
ਹੋਤਾਹੈ।ਜੋ ਧਨੋਡਿਠਾਜੀਸਾਧੁਪਾਸੂਾਖੀਨੇ: ਧਰਤਿਹੋਤੇ ਹੈ।ਅ
ਕਮਾਣ।ਇਹਸਭੀਸਾਖ੍ਯ ਆਤਸੀ: ਅਗਨੀ ਦਤਨ ਪਤਿ ਇਸ
ਆਤੇ ਹੈ।ਉਨਬੇਪਾਇਹੁਏ ਪਵਨ:ਪਤ੍ਰਤੇਹੈ ਜੋਜੀਗਾਇਨਜੀ
ਵੋਕੇਗਲੇਵਿਖੇਹੁਕਮੀ ਕੇਹੁਕਮਾਨੁਸਾਰ ਈ ਨਿਚਲਾਈਦਾ
ਹੈ।ਨਿੰਦਕਾਜਿਉ ਵਿਚਪੀਰਕੋ ਕਾਲਿ ਦਿਖ ਨੇ ਸਚਨਾਮਕੀ
ਪੀਰ:ਪਿਰਲੀ ਨਹੀ ਉਹਦਰਗਾਹਵਿਖੇਮਨੀਦੇਨਾ ਤ੍ਰਾਸਿ
ਪਜਾਸਿਆਲਾਦਿਕੋ ਤੇ ਜੋ ਡਰ ਪ੍ਰਤਾਖਾਤ ਨ ਤਿਸ:ਤਨੂਕੇ
ਗੋਰਵਿਖੇਪਰਕੀਆਕੇਈਐਸੋਗਾਵਨਜੋਸੇ ਧਟੇ:ਸਾ
ਹੋਂਦਤਾਖਉਰੁ: ਲੜਾਈਭੜਾਈਕਰਗਏ ਪੁਨ:ਦੁਸਮਣਾ
ਕੇਵੈਰਠੀਚੋਹੋਗਏ ਕਾਵੇਹਮਰਜੋਗਏ ਇਸਤੇ ਵੈਰਭੀ ਸਾਤਿ:
ਨਾਸਹੋਗਇਆ ਨਕਉ ਮਰਨਅੰ ਤਥੈਵੈਰਸੋਦੂਰਪਲਾਇਆ
ਨ ਵਹੁਰਾਵਨਾਦਿਕਵਾਟੇਲੜਮੂਇਆ ਤੋਤਿਨੋਕੇਜੋਪੁਤ੍ਰਪੋ
ਤ੍ਰਤਿਨੋਕੋ ਪ੍ਰਦੇਸਵੈਰ ਨੈਦੇ:ਖੜ੍ਹਹੇਹੈ।ਗਊ ਵਹਤਿਨੋਕਾ
ਹਾ।ਪਿਤਾਪਿਤਾਮਾਕਾਬੈਰਨਲੇਵੈਤੋਹਮਕੋਪੁਤ੍ਰਕੌਨਕਹੇਗਾ।

ਸਕੇ ਅ ਮਾਹਵਤੀ: ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੋ ਥੇ ਸੇਵਕ ਤੇ ਸਭੀ ਦੂਰਿ ਜੀਸੁਤ ਹੋਆ
ਦੇਤੇ ਹੈ ਯਾ ਖੁਦਾ ਇਸ ਕੋ ਗੁਨਾਂ ਕੇ ਚਖਸੇਂ ਐਸੇ ਦੇਖੋ ਨਹਾ ਥ ਜੋ ਰੂਪਾਨੀ
ਪੀਨੇ ਕੀ ਤਰਹਿ ਹੈ ਖੁਦਾ ਇਸ ਕਾ ਚਾਹਿਸੁੰ ਵਿਖੇ ਵਾਸਾ ਕਰੀਆ ਤਾ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਹੋਰ ਸਭ ਮੈ ਸਾਰ ਕੀਆਂ ਗਾਲਾਂ ਨੂੰ ਛੀਆਂ
ਸਚ੍ਹਾਏ ਖੁਦਾ ਇਹੈ ਹੈ। ਜੋ ਤੇ ਦਿਕਾ ਜਾਨੇ ਕੀਏ ਤਿਨ ਗੁਨਾਹੀ:
ਪਾਪ ਨੁ ਸਾਰੁ ਚਾਸਿ ਚਲਾਇਆ ਵਸਮੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਨਾਹ
ਸੋਦ: ਦੀਪੋਟ ਲੀਮੇ ਚੁਕ ਨਹੀ ਸਕ: ਸਕਦਾ ਇਸ ਕਾ ਭਾਰੁ ਦ
ਹੁਰੋ ਰੁਮਾਰ ਕੇ ਚੂਆਂ ਉਤੇ ਹੈਂ। ਮਰੋ ਯਰੇ ਯ ਤੇ ਭੂਮਰ: ਪੁਰ
ਘਤ ਹੈਂ ਜਮ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਅ ਵਹੁਵਟ ਘੜੀ ਪੀਪਲੀ। ਅੰਧੇਰਾ
ਹੈ ਅਪਿਛੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜੀ ਦਾਰ: ਜਮ ਦੈਤ ਲੀਏ ਮਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਸਾਗਰ ਹੈ ਸੁਰਾਦ ਸਹਜਾ ਨੇ ਜਨ ਕੇ ਨੈਰੁ ਆਤਮੀਕ ਅਪਨੇ ਦੂ
ਰ ਉਪਦੇਸ ਹੈ। ਪਾਰ: ਤਿਸ ਸਾਗਰ ਤੇ ਘੜੀ ਘੜੀ ਹੋਰੇ ਵਾਰੇਕ
ਭਈ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸੀ ਸਿ ਵਿਖੇ ਚੀਚਾ ਜੋ ਅੰਗਾਰ ਅਕਾਸ ਤੇ ਵਰਖ
ਹੈ ਸੁਝੈ ਸੀਸ ਮੋਂ ਨਕਿਥੇ ਤ੍ਰਿਥੇ ਭੁਜ ਕੇ ਫੂਟੀ ਏਆ ਪਾ ਚਸ
ਮੇ: ਨੇਤ੍ਰ ਕੇ ਕਢਦੇ ਹੈਂ। ਐਗੁ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਤਿਨ ਅੰਧ ਨੇਕੋ ਘੋਰ ਅੰਧ
ਰਹੈ ਕੁਨੋ ਵਿਖੇ ਲਨ ਪਾਇ ਕੇ ਕੁਲੋ ਵਤ ਪੀੜਤੇ ਹੈਂ ਕਾਨੇ ਕੋ ਅ
ਨੋਂ ਵਿਖੇ ਘੀਰ ਯਾਰ ਧੂਆਂ ਮਿਰਚੀ ਕਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ। ਅਸਚਰ ਨਮਕੇ
ਵਿਸਾਰਨ ਹਾਰੇ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਵਿਖੇ ਕਦਲ: ਵਚਨ
ਕਰਾਰ ਜਿਰ ਉਤੇ ਨ ਮਾਰ ਜੀਵ ਕੇ ਕਟਾਉਤਾ ਹੈ। ਕਰਾਰ ਕੀਨ
ਸੀ ਜੋ ਜੀਵ ਕਰ ਨ ਮਕੇ ਜਪ ਰਾਗਾ ਦਾ ਕਦਲ ਕੇ ਸਰਿ: ਸ ਦੂਸ
ਜੈ ਜੇ ਕਦਲ ਕਾਟ ਦਈਏ ਤੇ ਸੋ ਜੀਵ ਜੀਵ ਕਰ ਕਟਾਉਤਾ ਹੈ। ਕ
ਪਰੀਉਤੇ ਦਾਦਰੀ: ਅਰੀ ਠੀ ਜਲਾਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਜੀਵ ਪਕ
ਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਤ੍ਰਿਸਾਦਨ ਜੋ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਵੇਪੀਰ ਗਾਵਰ ਗਤਿ ਨੋ
ਕੋਈ ਭੀ ਉਥੇ ਰਖ ਨਹੀ ਸਕੂਾ। ਅਦਰਾ ਦੇ ਤੇ ਗਾਣੂ ਕਰ ਕੇ ਥਖ
ਸੀਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਸੋਈ ਗਹਣੀ ਜਾਰ: ਸੋਸੁ ਹੈ। ਧਾਤਾਂ ਵਣੀ ਵਿਖੇ
ਤਪੁ ਕਰ ਕੇ ਤੇਲ ਕੇ ਕੋਲੂ ਵਿਖੇ ਪਾ ਕੇ ਜੈਸੇ ਤਿਲ ਲੋਕੋਂ ਪੀੜੀਦ
ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਕੋ ਪੀੜੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤਿਵੇਂ ਉਪਰ ਚਾੜ ਕੇ ਰੂਈ
ਵਤ ਜੀਵ ਕੋ ਪਿੰਜੀਦਾ ਹੈ। ਅਮੰਗਾਲੀਏ ਕਰ ਕੇ ਕਾਗ ਲ
ਵਗੀ ਕੁਟੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਨ: ਕਾਗਾਂ ਵਤਾਨ ਇਸ ਕੋ ਜੋ ਵਿਖੇ ਚ
ਭਾਈਦਾ ਹੈ। ਤਾਈਆ: ਤਾਪੀਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਿਉ ਜਿਉ ਤ
ਖਦਾ ਹੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਪੀਲਵਲਾਵਦਾ ਹੈ। ਸੀਨੀ ਸਾਖ ਜੋ ਸੇ

ਲੋਹੇ ਕੇ ਪਕੜੂ ਕੇ ਹਲਾਈਦਾ ਜੀਵ ਕੇ ਆਦਿ ਸੋ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਕੈ ਜੀਵ ਨੋ
ਹੇਠ ਸੋਨੀ ਉਛ ਕੜੂ ਕੇ ਆਹਿਰਣ ਕੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਚਲਾਈਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁ
ਟੀਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸੋ ਦੂਸਾਂ ਤਖਿਸੇ ਤੈਸੇ ਦੂਸਾਂਤ ਸੇ
ਜਮ ਰੂਪੀ ਲੋਹਾਰ ਤਿਤ ਰੂਪੀ ਸਦਾ ਰੂਸਾਰ ਮਾਰਦਾਂ ਦਾ ਹੈ ਇਥੇ
ਮਾਰ ਇਥੇ ਮਾਰ ਤਿਸੀ ਤਾਲਾ ਨੁਸਾਰ ਘਣੀ ਅਰ: ਘਣਾ ਨੇ ਕੇਮ
ਰਤੇ ਹੈਂ ਦੂਤਾ ਬਿਨਾ ਉਰਾਰ: ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਨ ਪਾਰ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ
ਦੇਨੇ ਗਏ ॥੭॥ ਸਾਰ: ਲੋਹੇ ਦੇ ਚੁਭ ਦੇਨ ਸੂਲਾਂ ਅਮਕਾਸੀ
ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਹੈ ਸੋ ਘਾਂਗਾਂ ਸਿਰ ਪਰ ਤਪਦੇ ਨਾ ਪੁਤਾਲੂ ਅਂਤੇ ਲੇ
ਕਰ ਪਤ: ਚਮੜੀ ਉਤਾਰਦੇ ਨਿੰਦ ਪੇਤਾਲੇ: ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲੇਕ
ਰਖ ਲੜੀ ਉਤਾਰਦੇ ਨ ਤਿਸ ਜੀਵ ਕੀ ਜਿਪਰ ਗੜੇ ਪਕੇ ਮਾਸ
ਦਿਖੇ ਰਤਾ ਹੈ ਤਪ ਬੰਸਾਂ ਸਾਥ ਲਗਾਈਦਾ ਹੈ ਸਦਿ ਕੋਤ੍ਰੀ
ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਯ [illegible] ਰੀ ਆਦ: ਹਾਲ ਪਹਾਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਆਰੇ ਦੇਨਾਲ ਸਤੋ ਕੇ ਈਂਧ ਦਕੂਰ ਦਾ ਹੈ ਜਯ ਦੇ ਕੇ ਦੁਖ ਹੋਵੇ
ਤੇ ਸਭੀ ਭਲੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥੮॥ ਇਕ ਐਸੀ ਜਾਇ ਹੈ ਜੋਮ
ਗਨਿ ਵਿਖੇ ਭਭ ਪਾਇਕ ਰਲੇ ਹੇ ਕੀਆ ਸੁਲਾਇ। ਸਲੰਕ
ਅਲਿ ਉਹ ਜੜੀ ਆਂਪਿ ਡੇਖ ਰਲ ਗਲੇ ਹੈ ਹਿ ਇਹ ਸਜਾਇ
ਮਿਲੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਪਨ: ਭਠੀ ਅੰਦਰ ਪਾਇਕੇ ਬਾਲੂ: ਸੇ
ਟੇਰੇ ਤੇ ਕੇਨੀ ਚੇ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇਕੇ ਭਪਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੋਂ ਤੇਰੇ
ਤੇ ਦਿਖੇ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਦਿਰ ਪਾਣ ਸੋ ਉਭਜਤਾ ਹੇ
ਤੜਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਲਲਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆ
ਪੇ ਬਾਪ ਸੈ ਤਿ ਪਾਪ ਜੋ ਇਨ ਸਜਾਂਈ ਤੇ ਨਹੀ ਤੋੜ ਕਿ ਸਕੇ ਜਾਇਕ
ਹਿਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਾਪ ਸੁਨੇ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀ ਐਸੋ ਸਾਮਰਥਾ ॥੮॥
ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਗਾਰ: ਪੋਟ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਸਿਰ ਧਰਿਆ ਈ ਹੂਈ
ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਇਸ ਕਾ ਇਖ: ਕਮਾਣ ਜਿਵੇ: ਨਿਤਾਈ ਰਸਕ
ਛੀਦਾ ਹੈ ਅਨ ਕੀ ਖੁਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਖਾਣ ਪੀਣਾ ਪੈਨਣ
ਕੀਤਾ ਤਿਨੇ ਕਰ ਖੁਆਰ ਹੀ ਹੂਆ ਨਾ ਕਿ ਉ ਸਾਢ ਗੁਰ ਨੁਸਾਰ
ਜੇਨ ਕਰਿਆ ਤੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਖਾਪੇ ਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪੇ ਮੁਖ ਹੋ ਕੇਤੁ
ਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਦਾ ਹੈ ਮਨ: ਜੀ ਦਪਾ ਪੇਆ ਜਿਸ ਮਨ: ਜੀ
ਦਲੇ ਪਾਪੋਂ ਦਾ ਧਾਪਾਰ ਕੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੰਗਤੇ ਹੈ ਲੇਖਾ ਕੇ ਈਕ
ਹੇ ਜੀ ਪੂਛੇ ਨਲੇਖਾ ਦੇਵੈਗਾ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕੇ ਜੋ ਸੇ ਜੀਵ ਨੇ
ਹਰਮਾਈ ਕਾਰ ਤੇ ਸੋਹਬਾਂਪੇ ਨੇ ਚਾਕਰੀ ਕੀਤੀ ਇਸ ਪਕ

ਰਹਖਣੀ ਅਕਰ ਥੇਹੋ ਜੀਭ ਕੀ ਐਸੇ ਜੇਹੀ ਪੁਕਾਰਤੀ ਕੂਈ ਦੇਰਪ
ਰਖਣੁ ਹੀ ਹੈ ਕੇ ਹੇਧਰਮਜੀ ॥ ਬਿਕਾਰ: ਦਿਸਾਰਬ੍ਹਮਦ ਦੇ ਕੇ ਚਰਚ
ਬਕੇ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਭੋ ਜਾਂ ਜੀਵ ਦੇ ਨੇ ਸਮਾਧੇ ਤਾਂ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮਨ ਹੀ ਮੇਰੇ
ਦੁਖ ਭੋ ਜਾਨੇ ਸੋਸਿਮਰਨੋ ਜੋਨੋ ਜੋਧਾਂ ਤਾਂ ਅਸ੍ਰਦੇ ਬੰਕਰਾਈ ਜੀਦੇ
ਜੋ ਸੋ ਕਰੀ ਹੈ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਖਨ ਹੀ ਕੀਆ ॥ ਉਗਾਹੀਆਂ
ਜੋਧਾ ਮਨਿ: ਜੀਵ ਦੇ ਨੇ ਹਮਕੂ ਧਾਂਤ ਸਮਾਈ ਸੋਹਮ ਸਨੀਤਾਂ
ਤੇ ਪੇਹ ਜੋ ਕਦ੍ਰ ਆਰ ਜੀਵ ਹੈ ਜੇਈ ਸ੍ਰਨਾ ਹੈ ਅਕਰੇ ਸਕੀ
ਜੇ ਜੀਆ ਜੋਜਾ ਜੀਵ ਦੇ ਨੇ ਕੀਆ ਹਮ ਬੈਕੁੰਠ ਜੀ ਕੀਆ ਧਾਪ
ਨ: ਜੀਵ ਅਧਿ ਬੇਕੋ ਜੇਕ ਲਹੀ ਆਰ ਧੇਣ ॥ ਗਏ ਨਾ ਉਦੀ
ਉਨ ਸਭ ਮਨ ਮੋਹਿ ਲੀ ਤਾਂ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਤੇ ਜਮ ਦੂਰੇ ਦਿਖੇ ਧਧ
ਚਲਜਾਤਾ ਹੈ ਅਪਾਧੋ ਵਿਕਾਰੋ ਇੰ ਦੁਜਨੇ ਰਲ ਕੈ ਦਿਸਣ:
ਨਰਕ ਦਪ ਦਿਖੇ ਸਟਾ ਦੇਤਾ ਜੇ ਸੇ ਉਧਾਰ ਆਹਰ ਣਾਦਿ ਭਠੀ
ਸੇ ਸੁਟ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ॥ ਗੁਰੋਂ ਦੁ ਕਰੋ ਜੋ ਸਾਹਿਨ: ਕਥਾ
ਦੇ ਸਾਂਕੀ ਪੂਰ ਪੁਰਨ ਕੇ ਆਗੁਰੋ ਇਸੀ ਤੇ ਉਰਾਰਪਾਰ:
ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਦੋਨੋ ਸੁਖ ਗਏ ॥੧੦॥ ਜੰਤਰ: ਹਜਾਰੋਂ ਦੇ ਕੀਰੇ
ਤੀ ਦਾ ਹੈ ਹਦ ਈ ਕਰ ਕੇ ॥ ਅ ਜੈਸੇ ਤੀਰ ਨੂੰ ਕ ਲਖੂ ਤ
ਭਨੂੰ ਈ ਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਲ ਪੂਤਾ ਦੇ ਚਰ ਹੂੰ ਦੇਦੇ ਨ ਜੀਵ
ਕੇ ਜੈਸੇ ਸੁਨਾਰਾ ਤਾਰ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਜੀਵੂ ਦਿਚੋਂ ਦਾਲੀ
ਦਾ ਹੈ ਜਰਨੇ ਹੀ ਏਹ ਕੂੰ ਮਕੜੀ ਦੇਨ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਕਿਦ
ਸਰ ਜੇਹੀ ਇਸ਼ੁਕੀ ਅ ਜੇਪਾਂਦੇ ਕਰੇ ਤਿਨੇ ਕਾਣ ਲਜੇ ਰੂ
ਆਵਾਗੀ ਫੁਲਾਈ ਦਾ ਹੈ ਮੋਟੀ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ ਪੁਅਪਜ
ਕੇ ਦੇ ਖਟ ਕਾਂ ਦਿਸੇ ਅਜ ਗਰ: ਭਾਰੀ ਜੀਨ ਪਾਂਦੇ ਨਤਿ
ਸਨੂੰ ਸਹਾਇ: ਜਗਾਰ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਪਛੋ ਤਾਪ ਲਪਾਹੁਆ
ਕਾਠੀ ਤੂੰ ਸਮਾਨ ਦ ਸੂਕੀ ਅਨਤ ਧੇ ਦ ਕੇ ਟੇਨੇ ਦਾਰੇ ਹੈ ਅ
ਈ ਹੰਕਾਰੀ ਲੋਹੇ ਜੋ ਸੀ ਜਪਿਪ ਕੀ ਤੂੰ ਪਥਰ ਧੇ ਦਾਰੋ ਜਾ ਹੋਗਾ
ਇ ॥ ਅਜਗਰ: ਸਰਪ ਕੀ ਜੀਨ ਪਾਂਤੇ ਹੈ ਦਾ ਕੇ ਸਗਾਰ ਕਾਏ
ਕਿਦ ਫੁਲਾਈਆ: ਚੈਕੁੰਦ ਤੇ ਹੈ ਦ ਫੁਲਾਈਆ ਲੀਕ
ਦਤੇ ਹੈ ॥ ਕਾਲ ਕ੍ਰਮ ਦਨ ਕਾਪ ਪਾ ਪੁਆਂ ਆਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੧੧॥
ਜਲ ਕੀ ਤੇ ਧਰ ਦੇਤਾ ਸਲ੦ ਮਾਰੂ ਤ੍ਰਿਯਾ ਦ ਕਰ ਕੇ ਮਾਰ ਧੇਰ

ਰਹੈਸਾਦ ਜਲੋ ਥਲੋ ਵਿਖੇ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸੋ ਮੈ ਕੇਤੜੇ: ਜੇਤੜੇ ਹੈਂ ਜੀ
ਵਣ ਬਿਰਖ ਤ੍ਰਿਣ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸਭੀਆਂ ਰਨ ਹੀ ਹਾਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਵਕੋ ਜਹਾਂ ਨ
ਤਾਹੂ ਘਰ ਘਰ ਵਿਖੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਦੇਗ ਹੈ ਕਿਉ ਜਾਚੀ ਸੁਗਤੇ:
ਗਪਾਤੁ ਜੋ ਅਪਾਰ ਰਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਨ ਭਈ ॥੧॥ ਕਾੜ੍ਹੇ ਲੋਇ ਇਹੁ ਜੋ
ਜਮ ਹੈ ਰੇ ਜੋ ਹਿਣ: ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਘੜੇ ਰਕਤ: ਲਾਲ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ
ਆਦਿਕ ਰਾਲ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕੇ ਤਗਾਉਤਾ ਹੈ ਸਭ ਜਗਤ ਨਾਮ
ਕਾਲ ਕਾ ਭਖ ਹੈ ਨਕਿਉ ਨਿਦਾਯਾ ਜੋ ਹੂਆ ਚਲਾਇਆ ਕਾਲ ਨੇ
ਹੁਕਮੀ ਕਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਤਿਸ ਕੇ ਵਿਚਾਰਾਨ ਸਾਰ ॥ ਅਗੇ ਹੈ ਤੇ ਰੋਹੇ ਪ੍ਰ
ਭਚਾ ਹੈ ਰਖਚਾ ਹੈ ਮਾਰ ਐਸੇ ਕਹੇ ਇਥੋਂ ਤੋ ਬਚਉ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸਦਉ
ਬੇਕੀ ਕਹੈ ਤੇ ਕੀ ਬਚਾ ਹੈ ਈ ਜਾਤਾ ਸੇ ਕਰਤਾ ਤੇ ਉਹਾਂ ਹੈ ਪੰਤ੍ਰਿ ਬ
ਚਤਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਨ ਉਹਾਂ ਕਰੇ ਕੀ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਛੁਟਤਾ ਸੋ
ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬਈਆ ਰਣੀਰ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਉਹਾਂ
ਅਪਨੇ ਦੁਆਰੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਲ ਧਮੀ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀ ਹੋ
ਤਾ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਕਿਉ ਕਰ ਧੀਰ ਣੀ ਧਾਵ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਜੀਵ ਈ ਕਹ
ਤਾ ਹੈ ਮੈ ਕੇਨ ਧੀਰ: ਆਸ੍ਰੋ ਰੂਈ ਧਾਂਧ ਨਖ਼ਰੂ ਆਦਿਕ ਕੋਈ
ਸਮੂਰੀ ਨਹੀ ਧਾਮ ਹੈ ਤਾਵ ਹੈ ਵੈਕੀ ਤੇ ਭੀ ਚਲਤਾ ਨਹੀ ਉਹਾਂ
ਕਰ੍ਹਾਂ ਤੇਲ ਦਾ ਦਹੂਰੀ ਨਰਕ ਹੈ ਤਾਂ ਹੈ ਤਪਾਕੇ ਤੇਲ ਵਿਚ ਜੀਵ
ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਤ ਬੁਇ ਸੁ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਚਾਰਿ ਤੁਰੇ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰ ਦੁ
ਰ ਦੇਖਹੁ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ॥੧੪॥ ਤੇ ਪੀਛੇ ਕਹਾ ਬਾਜੇ
ਵਰਗ ਵਿਖੇ ਕਿਤ ਧਾਤੁ ਜੋ ਬਿਸੇਸ ਮਾਨ: ਆਦਰ ਪਸ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਜੋ ਅਬਉਪ ਸਿਹਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਸਮੂੰ ਕਿਧਾਰੇ ਸੂਰਮਾ ਹੋਕੇ
ਤੇ ਆਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੌਨ ਕੌਨ ਧਰਮ ਅਪਨਾ ਤੇ ਧੋੜਾ ਹੋਵੈ
ਅਸਤ ਵਚਨ ਜੀਨ ਉਪਰ ਹੋਵੈ ਅਜਤ ਕੀ ਪਾਖਰ ਮਾਨ
ਹੇ ਵੀਰ ਪਾਖਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਘੋੜੇ ਕੇ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡੇ ਕੋ ਢਕ ਲੈਂਦੇ ਹਨ
ਵਸ੍ਰ ਹੈ ਤਾ ਹੈ ਪਚਿਤ ਤੇ ਕੀ ਰਹਣੀ ਧਾਰਨੀ ਇਹੀ ਬਾਣੇ ਕੇ
ਸਰ: ਸਦ੍ਰਸ ਹੈ ਗਾਵ ਪੰਚ ਜੇ ਤਤ: ਸਾਰ ਰੂਪ ਗੁਣ ਸਤ ਆਦਿ
ਇਹੀ ਸਰ ਹੈਂ ਧਾਣ: ਘਣੇ ਹੈ ਇਹ ਖਗ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅਸਿ
ਚਰਮ ਰੂਪੀ ਸਿਪਰ ਦਾਲ ਹੈ ਇਹ ਸਸਤ੍ਰ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਕ
ਕੀ ਆਨੇ ਵਾਰੇ ਹੈ ਵਜਮ ਫਾਸੀ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਕੋ ਇਹ ਸਸ੍ਤ੍ਰ ਹੈ
ਦਾਨ: ਕਾਰਣ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਸਚ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਪਦ ਕੂੰ ਹੋ ਤਾ ਹੈ

ਬੀਆਣੁਕਰਨਾਆਖੇਗਾਜੋਜਾਂਕੋਛੋੜਦੇਵੈ।ਸਚਨਾਮ
ਤੋਬਿਨਾਅਨੁਕ੍ਰਮ।ਕਿਸੈਦਾ:ਕਿਸਦਾਵਿਚਾਰੀਐ।ਕਿਸ
ਬਾਗਦੀਮੂਲੀਹੈਂ।ਜੋਆਪਹੁਕਮਲੈਕਰਅਵਤਾਰਧ
ਰਦਾਹੈ।ਅਊਂ।ਸਿਉ:।ਸਿਵਾਦਿਦੇਵੀਦੇਵਤਾਤੇਦਰਖਤੇ
ਸਲਾਵਤੇਹੈਂਆਪ।ਅਸੰਖਰੀਐਸੇਪੂਛਕੇਸਚਨਾਮਤੇ
।ਬਿਨਾਕੋਈਛੁਟਤਾਨੇਕੋਸਾਮਰਥਨਹੀ।ਜੋਸਭਕੋਕਰਮੋ
ਕਾਫਲਦੇਤਾਹੈ।ਅਪੂਠਾਹੋਵੈਤੋਸੂਰਵੀਮਰੀਉ।ਜਾ
ਤੇਨਾਸਕਰਤਾਹੈਧਰਮਨਤਾਈਹੈਤੋਕਹਹੇਮੈਸੂਰ
ਮਰੋ।ਦਹੂਸਚਪੂਛਤੂਹਾਂਨੇਗਾਰੀਧਦਾਸੋਂਪਰਸ
ਦਾਧਕਾਜੀਂਦਾਹੈ।ਇਹਪੂਜੋਗਾ।ਆਪਨੇਜਗਕੇਹਿਤ
ਰਥਪੂਛਤਾਹੈ।ਤੁਸੀਂਤੋਕਲਿਆਨਰੂਪਹੋ।ਕ੍ਰਲਵਿਤ
ਪਾਰਹੋਤਤਦਰਸੀਹੋ।ਜਲਆਲੇਖਾਅਦਕੇ
ਕ੍ਰਿਤਾਰਥਕਰਤੇਹੂਏ।ਗੁਰੂ।ਐਰਦੇਸਮੇਗਮਨੋ।
੧੬।

ਮੋਟਾ ਸਤੁ ਆਪਸ ਤਕੀਆ ਸਭਸਤ ਸ...

ਖੰਡ ਸੰਤੋਖ

[illegible] ਵੀਚਾਰ

ਸੰਖੋਤਖ੍ ਸਰਬਾਸਿਕਮਾਣੁਏਸਧਰਕਾਨੀ
ਹਥੋਜਸਧਰਸੰਦਾਬਾਨੂਖਾਲਕੂਖਤਾਨਾਕਰੀ
੨ਸਧਰਅੰਦਰਜਾਪਰੀਤਨੂਏਦੈਜਾਲੋਕਿ
ਹੋਨਿਨਸੀਕਪ੍ਰਦਾਏਦੈਭੇਤੂਨਾਕਿਸੈਦੇਨਿ॥
੩ਜਧਨੂਏਹੁਸੁਆਉ ਜੇਤੂਖੀ ਦਾਦਿਡੂਕ
ਰਗਿਾਵਾਧਿਖੀਂ ਵਾਰਿਦਰੀਆ ਭੂਤਿ
ਨਖੀ ਦਾਰਿਦਾਹਤੂਾ॥ ਵੀਮਾਰਖ੍ ਆਨਿਤਾਦਿ
ਤ੍ਰੈਆਨਿਤਾਚਿਤ੍ਰੈਆਨਿਤਆਸਾਚਹੁਾਬੇਧ
ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਆਨਿਤ੍ਰਹੇਤੈਅਠਧਿਪੈਕੁਰਮਆ
ਵਿਆਮਲਕੀਧਿਕਾਰੀਾ ਫਿਰਿਤਜੋਨਿਅ
ਨੇਕਜਠਰਾਗਨਿਨਹਸਿਮਰਿਤਮਲੀਨ
ਚੂਪ੍ਰੀ॥ ਹੇਰੋਗਖੀ ਦਕਰਤਆਇਆਤਾ
ਕਪਾਤਿਤਉਧਾਰਣਜਾਧਸੀਗਮਹਾ॥

ਮੇਰੂਪ ਕੇ ਆਪਸ ਮਾਹਿ ਰਲਨਾ।੧੦   ਮੂੰ: ਮੈਨੂੰ ਹਥੇ: ਸਭੇ ਭੰਗਾਇਣੇ: ਅਨਿੰਦੀ।
ਤਰੰਜਾ: ਤੇਗਾ ਬੇ: ਏਹ ਪਾਸ: ਪਾਸੇ: ਥਿਆ: ਤੂੰਜੇ ਏਦਤਾਤੇ ਰੇਨ: ਪ੍ਰਤਾਬਾਹ: ਸੁ
ਪ ਦਾ ਠਹੂਨਾ। ਦੀਬਾਣ: ਆਸ੍ਰਾ ਦਾ ਸੰਗਾ ਗਹ: ਪੂਜਾ।੧੧   ਮਹਿੰਮੀ
ਰੰਨ: ਗਜਾਨਰਾਜਾ। ਮਤਿ: ਸਖੀਆ ਪਾਹਿ: ਆਪ ਦਾ ਆਣੋਪਾ। ਕੀਮਤ: ਕੀ
ਮਤ ਦਾ ਗਿਣਤੀ ਪੈ:   ਫਿਰਤੇ: ਫਰੇ੧੨   ਲਾਇਣ: ਸਜਣਾ ਦਾ ਨਾਲ ਬੀਧੈ
ਬਕਾ: ਹੋਰਕਾ ਬੇਈ: ਛੋੜ ਦਾ ਦੂਜੇ ਕਾਨੇ ਹੁਏ: ਹਏ ਦਾ ਬਕੇ। ਜੀਉਮ: ਲੋਗਾ।
ਪਾਣਉ: ਏਪੜੀਆ ਹੂਈ: ਏ ਦਾ ਏਨਕਾਂ ਦਾ ਸੁਖਾ। ਪਾਰ ਜੂੰਨਾ੧੩   ਨਿਵਾਰੂ: ਨਿ
ਬਾਤਾ। ਬਾਤਿ: ਸੂਪਾ। ਪੈ:   ਰਾਮੀ: ਰਮ ਦਾ ਰਮਾ। ਬਿਲਾਮੀ: ਨਾਸਾਕਾਮੀ:
ਕਾਮ ਦਾ ਕਾਮਨਾ।੧੪   ਯਕੀਨ: ਭੇਸਾ ਹੇਕੜੋ: ਇਕ ਪਸਣ: ਏਖਣਾ।
ਪੈ:   ਕਚਾ: ਝੂਠਾ। ਖਚਾ: ਬੇਚਨ ਦਾ ਖਚਤਾ। ਪਤਾ: ਰਗਪਾ।੧੫   ॥
ਭੋਈ: ਈਸ੍ਰਾ। ਥਿਅਨਿ: ਹੋਰ ਸਮਾਨੈਂਗਾ। ਮਾ: ਮੇਗਾ। ਉਹੀਆਸ: ੳ: ਪੁਗਾਏਗੀ:
ਨਿਸ੍ਰੈ ਮਾਸ: ਪੂਰਨ੧੬   ਵਾਢੀਅੈ: ਕਹੀਏ ਪੈ:   ਰੰਗ: ਕਾ। ਤੁੰਗ: ਪਣੀ
੧੭   ਮਰਜੋਣ: ਮਰਨਾ। ਧੀਰੋਣ: ਧੀਰਜਾ। ਦਾਸੀ: ਦਸਾ। ਜਿਮੇ: ਜੁਮਾ। ਬਿਲਸ
ਪਰਣੋਂ ਤੀਨਕਾ ਸਨੋ।੧੮   ਵੇ ਨ: ਦਾ। ਪ੍ਰਿਥਾਈ। ਪਾਲੋ।੧੯   ॥
ਕਿਨਬੋ: ਕਿਸਏ ਤਾਂਈ। ਤਬ: ਤਿਬੋ। ਪਸੀਏ: ਏਖਣਾ।੨੦ ਪੈ:   ਅਗਬਾ:
ਅਕਥਾ। ਸਹਜ: ਗਆਨਾ।੨੦   ਅਖੀਰ ਆਪ ਆਗਾਹ ਤਿਪਤੀਆਂ: ਤ੍ਰਿਪਤ
ਹੂੰਠ: ਗਿਰਾ। ਸੂਤ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਚੈਤੰਨਤਾ ਰੂਪੀ। ਪਾਇਕ: ਦਾਸ ਦਾ ਪਾਇਓ।੨੧
ਬਿਜਲੀਆਂ: ਦਾਮਣਾ ਮੇਹ: ਪਾਣੀ ਮੇਘ: ਪਰਾਗਥਾ। ਜਲਥਲ: ਜਾਸਤਾ। ਨੀਰ: ਨਾ
ਮਾ। ਮਿਤ: ਨ ਪੈਣਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ। ਸੇ[illegible]ਰੀ ਸੁਧਾ। ਹੀਰੇ ਲਾਲ: ਚੁਤਨੇਮਾ। ਸੁਕੂ:
ਬੰਦ ਦਾ ਸੁਗੰਤਾ।੨੨   ਪੀਰ: ਦੁਨੀਰ: ਨੇਣੋ। ਸੰਬਾਏ: ਪੁੰਚਾਏ। ਮੋਨੇ:
ਭੀਸਨੋ। ਨਾਨਕ: ਨਾਮ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕਾ।੨੩॥੨॥

ਅਮਰਾਉ: ਆਸਾ ਦਾ ਅੰਸਾਗਾਜਾ।੧੮ ਬੂਝਨ: ਨ੍ਰਾਮਤਿ: ਸਿਖਆਮਾਣਕ: ਬੂਝ।
ਕਾਲਣੀ ਛੁਡੈ ਤਿਖ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੋਧਨੀ ਵਿਚਾਰਨਾ।੧੯ ਖਲੋਇ: ਸਾਵਧਾਨ।ਘਰ ਮਿਰ
ਕੋਇ: ਕਿਸੇ ਸੋਗ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਮੋਹ ਸਬੰਧੀਆਂ ਦਾ।੨੦ ਭਾਣਾ ਹੁਕਮ।
ਬੀਰ: ਰੰਚਕ।ਦਾ ਗਮਾਤਾ ਰਿਜਕ ਦੀਸੁਣਦਾ ਸੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ।ਸਾਰ: ਖ੍ਰਿਸਾ ਪੈ:
ਕਰਤਾ।ਮਨਮੁਖ।ਜਰ: ਰਜਿ ਦਾ ਨਾਚਕ ੨੧ ਵਾਰ ਮ:੫ ॥
ਚਉ: ਉਚਾਰ।ਡੇਈ: ਦੇਵੀ।ਸਿਸ: ਸਿਰ।ਮਹਿਜਾ: ਮੇਰਾ।ਬੀਓ: ਦੂਜਾ ਭੇਖ: ਰੇਖਾਂ
।ਸਾਬੂ: ਸ਼ਬਦਾਂ ਪੈ।ਕਾਜਲ: ਸਾਧੂ ਰੰਗ: ਨਾਮਹਰ ਤੈ ਬੋਲ ਸਿਤੇਦਾਰ ਰਸ ਭੋਗ।
ਰਸ ਸਾਧਨਾ।ਬਾਟ: ਬਣਤੀ।ਵੇਕੀ: ਭਿੰਨ ਰੁ।ਕਲ: ਚੈਤੰਨਤਾ।੧ ਭੋਰੀ: ਰੰਚਕ।
ਜਾਨੀ: ਪਿਆਰੇ।ਸੋਜਨੀ: ਸੁਧਾ।ਉਲਾਹ: ਲਾਹਾ।ਕੀਮਤ: ਵਡਿਆਈ ਭੋਗ: ਮਨਿਦਾ।
ਨਾਇਕ: ਸੁਆਮੀ।ਰਉਣ: ਰਮਤਾ।ਤਿਣ: ਰੰਚਕ।ਵਿਹਾਹ: ਵਰਤੇ ਸੀਵਣ ਮਿਲੇ।
ਧ੍ਰਿਤਿ: ਧ੍ਰਿਧੀ ਟੋਲ: ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਸਾਧਨ।ਨਗਆ ਸਰੂਪੀ ਪਹੀ: ਪ੍ਰਿਉ ਘਰ:
ਸਤਸੰਗ ਮੰਤ੍ਰ: ਵਿਚ ਹਰ: ਸਾਧਨ।ਭੰਡਾਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦਾ ਸਮਿਰਿਣ।੨ ਜਾਖੁ ਜ
ਰੇ ਹਠ: ਦ੍ਰਿੜ ਕਾ ਉਲਾਹਿਆਸ: ਲਾਹਿਓ ਵਾਉ: ਕਣਸੋਂ ਦਾ ਲੀਏ: ਵਡੇ ਸਾਉ: ਪੋਲ
ਨਾ ਜੋਈ: ਦੇਖਣਾ।ਬੂਝ: ਮੇਦਾ।ਪ੍ਰਵੇਸ: ਪੁਨਾਰੀ ਦਾ ਪੁਸੀ ਪਦਾ।ਸੀਣੀ: ਣੀ ਪੂਜੰਤਾ:
ਨੂਜਾ: ਪੁਜਾਰੀ੪ ਕੁਰੀਏ: ਕੰਧੀ ਵੈਰਾਗ ਪਾਧੀ: ਜਗਆਸੀਆਂ ਦੀ ਮਲਾਹ:
ਗੁਰੂ ਕਤੇਂ ਨਦੀ: ਕਾਲ ਗਾਨ੍ਹਾ: ਤਗਨ੍ਹਾ ਮਹ: ਦੇਹ ਪੁਤੀ ਰੋਰ: ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ।
ਛਿਟਕ: ਕਲੰਕੀ ਪਾਪੀ ਉਦੇ ਜਾਮ: ਜਦੋ ਪੈਰ ਧ੍ਰਿਧੀ ਕਰ: ਨਾਸੀ।ਸਤ ਵੇ ਪੀਏ
ਰਤਨਾਂ ਹੈ।ਲੈਣੂ: ਸਖਣ ਪਥਣ: ਚੌਪਤੀ।ਜੁਮਿਓ: ਜਾਣਦਾ।ਭੋਰੇ: ਲੋੜ ਜਗ।
ਕੁਨ੍ਹੇ: ਬੰਦੇ ਦਾ ਕੂਠੇ ਆਲ ਕ: ਸਾਬੂਤ: ਨਰ ਦੇਹ।ਸਮਾਧੁ: ਸਮਾਧਾਨ।ਸਾਧੂ:
ਦੇਵਤਾ।ਹਰ: ਸੰਗ।੫ ਗਹਰ ਨੂਨਾ: ਛੱਪ ਦਿਣ: ਤਤ ਛੱਪ: ਤਨ।ਉਸਤ
ਰ: ਗੁਰੂ ਪਨਾਹ: ਰਖਕ ਦਾ ਆਸਰਾ।ਪੀਠ: ਸੁਵਣ ਪਕਾ ਮਨਨ ਸਾਜਿਆ।ਨਿ
ਧਾਨ ਸੈਜੂਰ: ਹਜੂਰ।ਲਬੂਣ: ਹੋਰ ਜਾਨੂ ਦਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਗੀਆਂ: ਮਿਠੀਆਂ ੦
ਰੋਟੀਆਂ ਆਸ ਪਰੀਆਂ ਦਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਗੁਰੂ ਗਮਾਨ ਆਟਾ: ਲਸ ਪਿਓ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਕੁਸੋਪਾਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਮਾਨ ਖਾਲੇ ਗ੍ਰੰਥਸਾਹਬ ਵਾਰਿਦੇ ਦਾਪੈ: ਹਠਾਂ: ਕੁਣਾਖੀ
ਬ: ਤਰੀਨਾ।੬ ਮੁਹਤਨਾ ਮੁਖ ਦਾ ਮੋਹਤਾ।ਇਵੇਹਾ: ਏਹਾ ਠਾਹੇ: ਛਾਹੇ ਮਥੇ:
ਆਹੀ।ਮ੍ਰਿਛਿਣ: ਮੁਲਾਜਾ।੭ ਮੁਸਤਾਕ: ਮੋਹਤਾ।ਕਿਜੇਹਾ: ਕੇਹੋ ਜੇਹਾ ਹੋ।ਤ੍ਰਿਖੀ
ਤਨ।ਚੂਕ: ਮਨ।ਫੇਰਨ: ਬਾਈਕ ਭਏ: ਮੁਣੇ ਦਾਰ: ਕੰਧੀ।ਜੀਸਾਰ: ਕੰਧੀ ਵਾਲੀ ਵਾਹਣ:
ਕਾਸ਼ਾਪੇ: ਨਾਪੇ: ਨਾਤੇ ੮ ਆਦ ਪਦ ਸੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾ ਤੇ ਅੰਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ
ਆਂਕਾ ਆਪ ਆਹਾਰ ਕਨਾਰੋਡਲੀ: ਭੋਲੀ ਸੋਆਪ ਾਬੂਧੀ।ਭਿਦਦੀ: ਮਥੀ ਸੋਜੀ ਦਾ
ਪੀ।ਗਾਡਿਆ: ਤਦਾਕਾਪਾਏ: ਪੈਰੀਂ।ਦਾ ਆਸੇ ੯ ਗੁਲਾਲ: ਗੂਲੋਆ
ਲਾਇਆ: ਬੀਣ ਦਾ ਮਨਨ ਆਪ ਦਿਤੂ ਕਾਨਾ: ਫੇਰ ਕਿਹ ਨਾ: ਰਾ।ਪਹਿਨਾ: ਦ
ਗਨ੍ਹਾ।ਆਖਾਨ੍ਹਾ: ਸੰਗ।ਸਾਨਾ: ਬਸਤ੍ਰ।ਖਿੰਡੋਤਾਨਾ: ਖਿਚੋਖਿਚੀ।ਜਤਈਉਕ

ਗਿਆਨੀਆਂ ਪੈ: ਭਾਰ: ਭਾਰਾ।੧ ਕਿਦਾਰਾ ਕੇਈ ਗਾਵਦਾ ਸੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ।
ਰਾਗ ਦਾ ਰਾਗ: ਨਾਰੀਕ ਰਾਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਿ: ਤੁਛ ਸੋਨਾਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੁਛ ਹੈ। ਸਿਖ: ਤੈਸੇ
ਰਾਂਗਾ ਗੁਨ: ਕੀਆ ਦਿਰਾਰ: ਮਾਰ ਕਰੈ। ਸਾਰੰਗ ਸੀਸਾਰਾ ਬਿਨ ਬੇ: ਨਾਮਾ ਲਈ
ਸੁਖ ਤਖਾ ਪੀਰ ਕ: ਜਾ ਤ੍ਰਿਤੁ: ਹਰਕੇ। ਪੈ: ਨਿਆਂਓ: ਉਪਦੇਸ ੨ ਕਲਖਾ:
ਖਿਆ ਹੋਆ ੩ ਖੇਦ: ਰੰਡਕ ਦਾ ਗਿਆਤਾ ਪ੍ਰਹਤ: ਸੰਵੀਆ ਹੀ ਦਾ ਟੇਅਣੀ।
ਜੰਜਾਲ: ਤ੍ਰਿਖਾ ਪੈ: ਨੀਸਾਣੇ: ਪ੍ਰਗਟ ੪ ਮਹਾਜਨ: ਜਗਮਾਸੀ ਅਨੁਦਨੀ: ਦੇਰ
ਮਨੇਨੁ ਸਰਬ ਮੰਗਲਾ ਹੈ। ਕਾਲੀ: ਪਾਪਾਂ ਕੁ ਕਸਪ ਦ੍ਰਸਾਕੁ ੫ ਗਾਵੀਏ: ਅਭੇਦ ਕੂਨਾ
ਪੈ: ਸਭ ਹਰੀ ੬ ਤਰੰਗਾ: ਮੀਕਸ ੭ ਮੈਲਾ ਤਜੇ ਪ੍ਰਪਕਾ ਰੰਗੇ ਭੁਗਾਦ:
ਸਤੋਗੁਨ ਸੋਂ। ਕਰ: ਮਿਸ੍ਰਤ ਤਿਨੇ ਗੁਨੇ ਸੋਂ। ਵਨਸਪਤਿ ਸਤਸੰਗ ਭੁਲ ਧਾਮ ਫਲ ਗਿਆ
ਨ ਭੌਰ: ਜਗਮਾਸੀ ਪੈ: ਬੁਝੈ ਕਨੇ ਨਿਤਾਨ: ਜਿਤਾਏ ੮ ਉਹ: ਦੇਣਾ: ਦੇਹਣਾ। ਦਰ:
ਗਿਆਨਕਾ ਦਾ ਦੇਵਣਿਆਂ ਕਾ। ਪੈ: ਭੂਲੇ ਭਾਵਕਾ ਪਦ: ਦਾਗ ਪਾ। ਵਿਗੁਤੀ: ਖ੍ਰਾਬੀ।੯
ਉਜਲ: ਚਿਟਾ। ਕਾਸਟ: ਗੁਰੂ। ਸਿਰ: ਸੁਨਾ। ਸਾਰ: ਹੀ ਦੇ ਸਠੀ। ਮਾਣੂ: ਖਲਾ ਮਨ ਨੂੰ
ਪਾਵੈ ਤੁਛ: ਛੋਲਾਂ ਕੇ ਦਾ ਦੇਵ ਦੈਂਤਾ ਦਾ ਦੇਵੀਆਂ ਸੀ। ਸਿਰ: ਹਰੀ ਸਾਖ੍ਰਿ ਸਾਜੀ ਦਾ
ਸਤੇ ਤਜੇ।੧੦ ਦਿਨ ਰੈਂਕਾ ਰੇਸਾਸੀ। ਚਰਨ ਜਗਾਏ ਨਿ ਸਚੁ ਆਖੁ: ਨਾਮ ਤੀਜੀਤ
ਕਮਾਪੀਦਾ ਪਹਲਾਂ ਕਰੇ ਪਿਛਲੀ ਪਿਛੇ ਕਰੇ ਤੇ ਅਗਲੀ ਪਹਲੇ। ਉਪਾਏ: ਜੋਤ
ਤਾਕੇ: ਨੇਜੀਵ। ਸਭ ਤਨ ਦੁਖਲੇ ਇ: ਪਾਲ ਸਹੋ ਤੇ ਟੀਆਂ: ਪਾਈਆਂ।੧੧ ਸਾਖਤੀ:
ਸਜਾ। ਅਠੌਤੇ: ਅਲੋਗ ਮਧੁ: ਮਨ ਕਨ੍ਹੇ: ਰੋਕਣਾ ਦਾ ਮਧੁਰਕਨੇ: ਭੌਗਾਹੀ
ਨੇ ਗੁਰੋਪਦੇਸ ਹੀਰਾ ਮਨ ਕੰਠ ਸ੍ਰੂਪਾ। ਪੈ: ਪਛਾਨਸੀ: ਸੁਣਸੀ ੧੨ ਅਗਾਛਮੀ:
ਆਗਮਾ ਪਾਈ ਦਾ। ਸਿਤਾ। ਆਬ: ਮਾਯਾ। ਕਲ: ਪਾਪ। ਸਿਰ: ਸੀਸਾਰ। ਨਾਲ ਨਾਮ
ਪੂੰਜੀ: ਸਾਂਸਾ ਦ੍ਵਿਖੁ: ਨਾਮਾ। ਸਾਹੁ: ਗੁਰੂ। ਵਪਾਰੀ: ਸਿਖ। ਪਿਰਾਣ: ਪਛਾਨ
ਦਾ ਲੋਟੇ: ਦੁਗਾ। ਸਾਥੇ: ਸਿਰ। ਉਤੇ: ਖੜੇ ੧੩ ਭੋਲਤਣ: ਭੁਲਾਂ। ਪੀਰ: ਦਿ
ਦਾ। ਭਾਹ ਪਦ: ਕੁਮਦ ਤੀਨੇ ਥਾਵ: ਪਾਤਲੋਕ ਸੁਰਗ ਬੈਕੁੰਠ। ਭਰੀਤ: ਕੁਦਾ ਆ
ਦਲ: ਫੋਲਾ। ਥੇਰਸ: ਥੇਰਾ। ਫਰੀਆਂ: ਪ੍ਰਸੰਗਾ। ਪਹੰ: ਲੀਆਂ ਦਾ ਅਭੇਦਾ। ਸੀਝ:
ਦ੍ਰਿਦਾਕ: ਦ੍ਰਿੜਾ। ਪੈ: ਜਮਮਗ: ਤ੍ਰਿਖਾ ੧੪ ਗਸੀ: ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਪੈਨ ਦਾ
ਸੁਮਾਰ ਹੀ ਆਓ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਲੋਇ ਵਿਣੀ: ਭਗਵਤਾ। ਜੀਭ: ਬਪੀ ਰਸਾਇਣ:
ਗੁਨਾ। ਭੂੰਨਨੂ: ਚੌਰਾਸੀ ਜਾਲ ਦਾ ਇ: ਉਤਾਰੇ। ਮਸਕ: ਪੇਆ। ਸਕੋਲਿਆ: ਛੋਬਿ
ਆਗਾਨੈ: ਖ੍ਰਤਰੇ: ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਪਲੇ: ਦ੍ਰਿੜੇ ਸੋ।੧੫ ਬਿਗਾੜ: ਕੰਨ ਸੋਂ ਸਿਰ
੧: ਇਕੇ ਪਿਆਰ: ਖਾਹੀ ਸੋਈ ਏ: ਨਿਰੰਕੈ ਪੈ: ਨੌਗਾਹੀ: ਚਾਹੇ ੧੬
ਭਈ: ਮਨੀ ਅੰਦਰਲੀ: ਇਹੀ। ਸਾਰ: ਸਮਾਲਨਾ। ਕਾਇਰ: ਕਾਈ। ਖਾਣਾ: ਪਾਰਨਾ।
ਚੌਰਾਸੀਆਂ: ਉਪਕਾਰ। ਪੈਂਣਾ: ਸੁਨਣਾ ਸਨਾਇ: ਸ੍ਰੁਤਿ। ਦਾ ਸਿਨਾਧ ੧੭
ਗੁਨ ਅਵਗੁਨ: ਕੂਮਾ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦਾ ਆਵਾਗਮਨ ਦਾ। ਪੈ: ਤਖ
ਤ: ਇਸਨਾਨਿਆਂ ਉ: ਦਾ ਉਹ ਤੀਜੇ ਪਦ ਸੇ ਦਰ: ਗਿਆਨ ਮਹਲ: ਸ੍ਰੂਪ ਦਾ ਸੀਗਾ।

[illegible]

੭

ਤਨਦੀ ਹੂ ਮਨਸਾ ਔਰ ਕੇ ਨਿਵਾਰੇ ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਛਡੇ ਤ੍ਰਾਸੇ ਆਸਾ: ਛੱਡ ਅਟੇਰਨ ਤੇ ਬੇ
ਹੈ ਟੇਢਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਮੌਲਾਣਾ: ਉਸ ਮੀਸਿਲਾਂ ਕਲਮ ਬੁਣਦੀ ਪਾਕਖਰਾ: ਖੁਦ
ਨੂੰ ਲੇਖਹਾ ਕਲਾ ਨਲਹੈ ਏਕ ਕਲਮ ਆਂਹੂ ਜੋ ਖਰਾ ਪਾਕ ਹੋਣ ਹੈ ਏਹ ਕਲਮ ਆ ਹੈ ਖੁਦਾ
ਸਰਾ: ਸ੍ਰੀ ਅਤ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਤਰੀਕ: ਸੇਤਰ ਕਤ ਆਗ ਤੇ ਖੇਲ ਨੂ ਟੇਢਾ ਵੇ: ਟੇਢੋ ਮਾਰ
ਫਤ ਸੇਂ ਮਨ ਮਾਰੇ ਅਬ ਦਾਲੀ: ਬਤਾ ਜੋ ਹੈ ਮਿਲੇ ਹਕੀਕ ਸੈਂ ਹਕ ਮੌ ਮਰਾ: ਖ਼ੁਨਾਹੇ ਵਾਕੂਫ
ਨਕਤੇ ਬਾਤੇ ਕਮਾਈ: ਕਮਾਵਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵੇ ਔਰਾਤ: ਔਰ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਬਕਰਾਹੀ:
ਮੀ ਟੇਰ ਸਭਾਂ ਤੇ ਮੁਰ ਜੋ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿ ਸੇ ਸਿਦਕ: ਜਿਸ ਕੇ ਮੇ ਬੇ: ਲੈ ਕੇ ਬਧੋ ਖੈਰਸ
ਬੂਹੀ ਸੀਤੇ ਖਕਾ ਪਰ: ਪੋਟ੍ਹੋ ਪੈਰ ਦੀ ਪੀਰ ਦੀ ਸਫਕ: ਬਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਸੀਦ
ਜੋ: ਮੁਲਾਰ ਵਾਲੀ ਸੇ ਕਮਾਇ ਤਾਂ ਭਿਤ੍ਰ ਜਾਣਿਗੇ ਹੁਰ: ਵੇਸ ਦਾ ਜੋ ਤਮਾ ਧਾਵੇ ਖੁਤੇਖੁ
ਸਕ: ਸੁਹੀਪਦ ਲਾਵਣਾ ਏਹੁ ਨੂਰ ਖੁਦਾ ਫੋ: ਦਾ ਏਖਣ ਹੈ ਸਾਰੇ ਚੌਤੀਨ ਤਾਏਖ
ਨੀਸ ਹੋ ਬੰਦਗੀ ਅਲ੍ਹਾ ਦੀ ਸੇ ਹੈ ਅਲ੍ਹਾਹੁ ਜਰ: ਹੁਜਰੇ ਆਲ੍ਹਾ: ਜਿਸ ਮਕਬ
ਰੇ ਸੂ ਸਾਦੇ ਆਵੇ ਸੇਵਾਉ ਤਕੀਕ ਨੀ ਮੂਰਤ ਨੂ ਕਾਜੀ ਹੈ ਇਸ ਨੂ ਗਾਜੀ ਹੈ ਉਲਾ
ਕੂਮ ਸਨਿਵਾਰੇ ਸੇ ਮੁਲਾ ਹੈ ਦਰਵੇਸ ਸੇ ਜਿਸ ਸਿਫ ਨੂ ਪਰ: ਪਾਰ ਨਲਾ ਹੈ ਸਭੇ
ਵਜੂੰ ਮੇਤੇ ਸਭ ਵੇਲਾਂ ਐ ਖਾਲਕ ਨੂ ਪਾਰ ਜੋ ਹੈ ਸੌਲਾ: ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਤਸਬੀ:
ਯਾਰ ਕਨਾਏ ਹੈ ਜੋ ਰਸਾਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਸੀਲ ਨਾਬੀ ਪਾਲਣੇ ਹੈ ਬਗ: ਸਿਰ ਏ ਸੁਨ
ਤੌਹਾ ਫਿਲਹਾਲ: ਨਾਸਭੂ ਹੈ ਖਿਸਖਾਨਾ: ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਜਮ ਤਮਾਮ ਜੈਲਾਲਾ: ਨੂਖਵਾ
ਪੀਪੇਲੂ ਹੈ ਮੀਰ: ਪਾਤਸਾਹ ਮਲਕ: ਬਲੋਚ ਵਾ ਮਿਲਖ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰਿਸੇ: ਲਖਰੇਲ
ਖਰੇ ਪਟੇ ਵਾਲੇ ਮੁਕਾਮ: ਸਿਤ ਹੈ ਖੁਦਾਇ ਦਰਗ: ਸਤਸੀਗ ਆਵਲ ਜਿਵਲ
ਸਿਫਤ ਰੂਪੀ ਪੌਹੀ ਜੋ ਖੁਦਾ ਤਲਨੀ ਸਇਕਤ ਮੁਕਾਮੇ: ਰਿਦੇ ਮੇ ਲਿਆਵੇ ਕਾਮ
ਇਵਾ ਏਕੂ ਮਸ਼ਾਨ ਮੇ ਜਾਵੇ ਤੇਰੇ ਹੈ ਆਪ੍ਰਪੂ: ਪਾਹਉਗਾਰ ਤੇਰਾ ਹੈ ਵਾਮ
ਪ੍ਰਪੂ ਜੋ ਹੈ ਹੀ ਤੇ ਸਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਸਗਾਈ ਜਾਨ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮਗ੍ਰੀ ਆਪੀ
ਸੇ ਮੌਟੀਫ: ਮੀਰਾ ਮੌਤਾ ਲੇਖੁਦਾ ਅਬਰੇ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਛੋਡ ਏਕੋ ਹਚ ਮੇਰਾ ਆਲ੍ਹਾ
ਵੇਵਾ ਲੇਟਾ ਏਕ ਨੂ ਬਾਗਾਂ: ਗਾਤਾਂ ਬੁਲ: ਕਾਫੀ ਖਰਾ ਬੁਖੁਦਾਰ ਹੈ ਹਕੈਲਾਲ:
ਸਚਪ੍ਰਮ ਦਾ ਬਖੇਰ ਹੁਖਾਨਾ: ਖਾਣਾ ਪਾਣਾ ਇਸ ਵੀਆਂ ਭੂਪਸੇ ਮੈਲਾਣ:
ਮੈਲਨੂ ਪੀਰ: ਹਗੀ ਭਿਸ੍ਤੀ ਵਾਸੀ ਵਾ ਵਸਨਵਾਲਾ ਸੋਈ ਹੋਵੇ ਤਿਸਨੂੰ ਆਲ੍ਹਾ
ਲਫਰਿਸ਼ਤਾ ਨਜੀ ਦੇਰ ਕਮੇ ਨਹ ਉਦਾ ਫਿਦਾਰ: ਲਤਬਾ ਵਾਲੀ ਵੇ ਔਰਤੇ
ਯਕੀਨਾ: ਨਵਾਲੀ ਰਿਗਤਮਾਸੇ: ਅਤੇ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦਾ ਏਕ ਧਾਏ ਹੈ ਜੋ ਮਾਵਾ
ਕੀਨਾ: ਯਾਰ ਕਨ ਪੀਹਰੀ ਨੂ ਵਾਮੀਤਣ ਹੈ ਨਪਾਕ ਮਨਨੂ ਹਜ਼ੂਰ ਹਦੀਸਾ: ਹਰੀ
ਨੂ ਲਨਮਸਕਾਰਾਂ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਰਖੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਾਲ ਏਹੁ ਦਸਤਾਰ: ਪਗ
ਵਾਪਤੇ ਹੈ ਸਿਰ: ਰਪੂ ਹੈ ਮਾਣ ਸੋਜੇ ਮੋਸ: ਰਹਮਾਇ ਨਾਪੇ: ਹਟਵੇ ਵਨੀ
ਆਂ ਦੇਰੀ: ਅਨੇਰ ਤਿਨੇ ਲੇਕੇਈ ਭੀ ਪਾਕ ਹੈ ਜਿਉ: ਜੈਸੇ ਲੁਸਮ: ਫਲਾਹਰ:

ਲੇਖ। ਇਕਨਾ ਦਾ ਗਿਣਨਾ ਹੈ। ਅਲੇਖੇ ਆਪੇ। ਇਕਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀ ਗਿਣਨਾ। ਸੁਭਾਨੁ ਸੁਗਨੁ
ਤਾਰ। ਜਰੇਰਾ। ਉਜਾਗਰ। ਉਜਾਗਰੁ ਆਤਮਾ ਜਾਨਣ ਰੂਪੀ ਤੇਜ ਮਾਨਣ ਰੂਪੀ। ਇਕਪਾਨਾ। ਇਕ ਪੂਜਨੇ ਦਾ ਰੂਪ ਜੋਤ
ਸਤੋ। ਪਦ। ਕਟਣ ਦਾ ਨਾਕ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਗਜਾ। ਹੈ ਭਾਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਛ ਪਾਪ ਨਾ ੮ ਸੁਕਰਤਨ ਸੁਕ੍ਰਿਤੀ
ਐਸੇ ਸਭਨੋ ਹੁਕਮੈ। ਮਨੁ ਜੋ ਮੰਨੇ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਹੈ। ਹੁਕਮੈ। ਮਨੁ ਨਾਮ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾ ਸਿਸਾਰੀ। ਜੰਮੇ
ਮਰੇ ਭਰਮਾ। ਸੰਤ ਹੈ। ਹੁਕਮੇ। ਨਾਮ ਮੰਨੇ ਤਾ ਤੇ ਛੂਟਾ। ਹੁਕਮੇ। ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਪਦਾ। ਆਸਾ ਭਾਗ। ਦਾ
। ਪਖਣੇ ਲੈ ਜਾਏ। ਰਸਾਤਲ। ਹੁਕਮੇ ਹਾ ਕੇ ਗਣਦਾ ਗ। ਗ। ਸਭ ਨਾਮ ਦਾ ਬੇਨਾਮ ਰੂਪ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਕੈਤ ਕ। ਕੀ ਕਾਲ ਨੇ। ਅਖਾੜਾ। ਸੰਸਾਰ ਜਾਣੀ। ਜਗਤ। ਅਹਾੜਾ। ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦਾ ਭੇਤਿ
ਆਜਾਂਦਾ। ਪ੍ਰਿਜਾ। ਰੂਪ ਹੈ। ਅਤਿਗਾਨਾ ਸਤ ਵਿਤਾਨ ਦਾ ਅਤਿਬਗਾਸ ਤਦਿਤ ਹੈ। ਗਾਪੂ। ਰੂਪ
ਗਣ ਹੈ ਸੁਨਿ ਲੋਕੋ। ਪ੍ਰਿਥੁਕਾਰ। ਰੂਪ ਹੈ। ਪ੍ਰਗਟ ਹਾ। ਤੇਰਾ ਹੈ। ਸਿਰੀ ਸਭਸ। ਮਾਯਾ ਸਭਸ
। ਅਸੂ। ਹੁਕਮਾ। ਸਿਵ। ਸਤੇ ਦਾ ਸਾਂਤੀ। ਵਰਤਾ ਪੌਣ। ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੀਤਾ। ਤਾਰਗਾਨਾ। ਤੈ
ਗਾਗਨੇ ਵਤਾ। ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੂੰ ਸਾਜ ਕੇ ਨੈ ਦਾਨੇ ਤਿਸ। ਨੂੰ ਤੇ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਭੀ ਬਾਜੈ। ਪ
ਗਟ ਹੋਵੇ। ਠਹਰਾਈ। ਮਹਤਤਾ। ਨੇਤਾ। ਨੋਕਾਗ ਕ। ਕਰ੍ਹ ਭੀ ਗੁਸਾਈ ਹੈ। ਨਿਬੇੜਾ। ਲਿਅ ੦
ਉਹੈ। ਬ੍ਰਤੈ। ਪਾਸਾਂ। ਆਪੇ। ਆਪ। ਸੁਤੰਤ੍ਰ। ੧੦ ਬ੍ਰਹਮੇ ਆਦਿਕਿ ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ
ਹਨ ਨਾਮ ਦਾ ਤਸਦਾ ਪਾ। ਜਾਮੀ। ਏਕਾ ਰਨਾ ਮਹੈ। ਰੰਗ। ਨਾਨਾ ਦਾ ਹਰਿ ਸੰਗਦਾ ਸਾ।
ਸੰਧਿਆ ਕੈ। ਗੀ ਸੰਗਾ। ਸਭ ਕੋ ਹਸ। ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਗ। ਸੰਗਤਾ। ਸਨਾਸ। ਕੇ ਅੰਗ। ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਜੋਗਖ ਕਤੇ ਦਾ ਨਿਵਾਹਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੌਤੁਹਲ। ਕੌਤਕ। ਬਿਨੋਦੀ। ਨਹੀਂ ਸੰਭਉ। ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਹੈ।
ਕੁਰਮ। ਰੂਪ। ਆਤਮਾ। ਆਦਿ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਪਾਲਾ। ਅਉਤਰਾਸੀ। ਅੰਤਰ ਧਾਰ ਦੇਹ ਦਾ ਆਤਮਾ ਆਪ ਹੀ
ਸੰਉਤਾਹ ਧਾਰ ਦੇਹੋ। ਨਿਹਾਲੇ। ਨ੍ਰਿਲੇਪ ਦਾ ਅਣਤਾ ਹੋਇਆ। ਨ੍ਰਿਕਾਲ ਸੋ। ਫਿਰ ਹੈ ਤੇ ਸਭ
ਸੋ ਖੇਲ। ਸਭ ਜਲ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਸਭ ਜਲ ਦਾ। ਥਿ। ਇਸੇ ਸਰੂਪ ਧਨ ਧਾਰੀ ਤੇ ਸੁਣਤੇ। ਧਾਰੀ। ਹੈ ਤੇ
ਮਹਾ ਸਾਰਥੀ। ਅਰਜਨ ਦਾ ਸਾਰਥੀ ਹੈ ਤੇ। ਸਤਸੰਗ। ਗ ਨਾਸ ਹੈ ਤੇ ਦਾ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗੀ ਹੈ।
ਪੀਤ ਪੀਤ ਵਿ। ਪੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੁਰੰਗ। ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਤੇ ਤੂੰ ਹੈਂ ਪਰਨੈ। ਅ
ਜਨਮ ਰੂਪ ਹੈ ਸੁ ਬਰਾਜ। ਅਨੀਤ ਕੇ ਲੋਪ ਨਲੇ ਵੇ ਸੇ ਪ ਨੈ ਜੌ। ਮਹੀ ਸੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸੈ ਹੈ। ਸਮੀ
ਪਤ ਹੀ ਧਾਰ। ਸੁਪਨਿ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਅਭੰਗ। ਅਨਾਸੀ ਭਾਗੀ। ਕੇ ਨਾਰੀਨ ਪਾਗਿਆ।
ਇਆ ਪਾਇਆ ਨਾ ਜੋ। ਜਾ ਹੈ ਜੋ। ਸੋ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ। ਆਪਹੁ। ਆਪੇ ਆਪ। ਬਾਨਾ। ਬਨ
ਸੇ ਦਾ ਗਨਾਦਾ ਰੂਪ ਬਨ ਕੇ। ਤਿਲ। ਮਾਤ। ਰੰਗ। ਰੰਗਸਾ। ਫਲੀ। ਦਾਸਾ ਸੇਖ ਭੀ ਤੇਗ
। ਨਵਤਨ। ਨਵਾਂ ਹੀ ਸੰਗ। ਸਕਲਾ। ਤੇਜ ਰੂਪ ਸੁਜਾਪਾ। ਆਸਾ ਓ ਨਾਹੀ ਹੈ ਕਿ
ਸਭਨਾ ਤੈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਾਤੇ। ਇਛਾ ਆਪੇ ਸੰਗ ਸਿਖਾ। ਸੰਗ ਦਾ ਸੰਗ ਦੇ ਕੇ। ਮਾਨ। ਦਾਨ ਦਾ
ਆਦਰ ਨੈ ਸੋ। ਸਿਖੇਨਾ। ਸਿਖਆ ਹੈ। ਦਾਨ। ਤੇ ਗਿਨ ਪੂਰੀ। ਸਾਂਈਂ ਗ। ਨ੍ਰਿਕਾਲਾ ਦਤੇ-
ਤੈ ਕੇ। ਸਬਦ। ਕੀਤਿਸ ਦੇ। ਨ੍ਰਿਭਉ। ਨ੍ਰਿਵੈਰ। ਪ੍ਰਾਪੂਰਬ ਲਾ। ਪਹਲੇ ਤੇ ਪਹਲਾ। ਰੰਗ। ਪ੍ਰੇਮ
ਦੇ ਅੰਤ ਦਾਸਾਂ। ਕੇ ੧੧ ਮਕੇ ਸੋ ਕਾਲੀ ਪ੍ਰਤਿ। ਅਗਹ ਅਗਮ। ਹੇ ਤੇਖ ਦਾ
ਦੀ। ਕੋ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪੰਦ। ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਨਾ ਛੋਡਾ। ਪੈ। ਗ। ਕੀ ਮੁਸਾਫ਼। ਦਿਰ ਕੁਫ਼ਕੀਰਾਂ
ਦੀ। ਇਹ ਦਰਵੇਸ। ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਹੈ। ਜਕੀਨ। ਰੂਪੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਾ। ਮਨਦੀ ਆਸਾ

੭

ਭਾਇਦਾ॰ ਜਹ ਸੇ ਆਪਣਾ ਆਪਾ ਭਾਣੇ ਦੇ ਰੰਗ ਸਦਾ ਰਾਤਾ ਤਾ ਭਾਣੇ॰ ਨੂ ਸਾ ਅਨੁਸਾਰ ਚੀ ੩
ਚੈ॰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ॰ ਹੈ॰ ਤਾਂ ਹਰਿ ਦਾ ਤੇਹ ਸੋ ਪਾਵਹਿ॰ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਸੁਖ॰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨ ਸੀ
ਸਾਰ ਦੇਲੋ ਤੇ ਹਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਨੂ ਸੋਹੈ॰ ਸੋਭਨੀਕ ਤੇ ਹੈ ਦਾ ਸੋਹੈ ਮਨ ਹੀ ਮਨਹਿ॰ ਮਨ ਮੇ ਹੀ
ਮਨ ਨੂ ਹਉਮੈ॰ ਤੇ ਲਗੇ॰ ਸੇ ਨੂੰ॰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਅਗੇ ਨੂ ਅਭੀ ਦੇਖੇ॰ ਪਾਲੇ ਤੇ ਮੁਖ॰ ਦੀ ਸੂਰ
ਕੇ ਨਰ॰ ਨੂ ਲਾਵੈ॰ ਤਨ ਮਨ ਬਾਣੀ ਨੂ ਧਾਰੀ॰ ਧਾਰ ਦਾਨ ਨਾਮੋ ਨਾਮ॰ ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਸੇ
੧੫ ਆਪੇ॰ ਹੁਕਮ ਨੂ ਸਥਾਪ ਨਿਦਾ ਜੇ ਤੇ ਉਥਾਪਾ ਸਾਰੇ॰ ਨਾਮ ਨੂ ਸਾਰਾ ਅ
ਨੇਸੋ ਅਕਾਰਾਂ ਵਿਚੋ ਕਾਆ ਕੇ ਦਸੇ ਸੋ॰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਦੁਆਰੇ ਸਬਦੇ॰ ਦਦੇ ਖੇਲੁ॰ ਤਨ
ਨੂ ਖੇਲ ਸੇ ਕੀਤਨ॰ ਸੁਧ ਹੈ ਕਾਇਆ ਰੂਪੀ ਆਪਾਰ॰ ਰਹਤਾ ਸਾਰੇ॰ ਰੋਗ ਪ੍ਰੀਤਮ॰ ਹਰੀ ਨੂ
ਹਰਿ॰ ਦਾਮਿਨੀ ਹੈ ਸੋ ਮੁਰਾਰੇ॰ ਰ ਸਬਦ ਨੂ ਨਾਲਿ॰ ਜੋ ਆਪ॰ ਨੂ ਦੇ॰ ਜੀਵ ਤੇ ਲਾਵੈ॰ ਨੂ ਸਾਮੀ
ਨੀ॰ ਰਾਮ ਸਾਸੁ ਹੋਏ ਕੋ ਰਾਤ॰ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਚਾਹੇ ਪਾਵੈ॰ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਪਲੂ ਆਰ॰ ਆਰ
ਛਡੇ ਤੇ ਦਾ ਖਾਲੀ ਨਾਨਕੇ ਆਠੋ ਤਾਂ ਪਾਵੈ॰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀ ਜਸਾ ਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਾਰੀ॰
ਰ ਨੂ ਸਾਰ ਨੂ ਵਿਚਾਰ॰ ਓਨੂ ਭਾਵੇ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਪੂਰਨ ਦਾ ਹਰੀ ਸਬਦ॰ ਨੂ ਹੋਵੇ ਸੇ ਦੇ
ਸੰਗਤ ਸੇਤੇ ਆਈ॰ ਤਾਂ ਸਚੇ ਘਰਹੀ॰ ਫਿਰੇ ਰਸਨਾ॰ ਨੂ ਭੀ ਭਾਵੈ॰ ਤੇ ਮੋਹ॰ ਨੂ ਕਾਟੇ॰
ਜਨੇ ਚਿਰੀ ਭਾਇ॰ ਨੂ ਪਾਇਦਾ॰ ਪੁਰਖ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੈ॰ ਨੂ ਕੇ ਮਿਲਣਾ ਤਾ ਸਭੇ ਸ
ਤ॰ ਜੀਸ ਕੋ ਸੰਸਾਰ॰ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਕਾ॰ ਹੈ ਸਬਦ॰ ਨੂ ਆਪੇ॰ ਸੇ ਬੈਸੰਦ॰ ਆਦਿ ਕ
ਤਾਂ ਦਾ ਦਾ ਤਿਨਾ ਹੁਣਾ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮਾਯਾ॰ ਦਾ ਛਾਵਹਿ॰ ਤਾਂ ਦਾ॰ ਹੈ ਮੋਹ॰ ਨੂ ਲਾਗ
ਬ॰ ਹੰਕਾਰ ਮੈ ਹਉਮੈ॰ ਨੂ ਆਪੇ॰ ਆਪ ਹੰਕਾਰੀ ਪਾਈ॰ ਤਾਂ ਅੰਤ॰ ਨੂ ਉਪਾਏ॰ ਜੀਵ
ਦੇਵੈ॰ ਤਾਂ ਨਾਮ॰ ਸੇ ਲਾਇਦਾ॰ ਲਾਵਣਾ ਦਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ੧੬ ਪਤਿ॰ ਦੇ ਤਦਾ ਤਾ ਹੈ।
ਤੁਝ ਨੂ॰ ਤੇਰੇ ਸੋ ਮੇਲ॰ ਆਪਣੇ ਪਾਈ॰ ਤੇਰੀ ਆਪੇ॰ ਕਿਸ ਨੂ ਸਾਚਾ॰ ਆਖੋ ਪਾਰਾਵਾ
ਰ॰ ਉਰਾਰ ਪਾਰ ਦਾ ਅੰਤ ਆਦਾ ਮਤੀ॰ ਆਂਨੂ ਪੂਰੀਆਂ॰ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀਆਂ ਕਿਦਾ ਕਾਸੀਆ
ਕਿਰਲੋਆ॰ ਲੋਕਾਦਾ ਕ੍ਰਾਰ॰ ਨੂ ਨਾ ਹੁਕਮੇ॰ ਆਪੇ ਸੇਲਮੇ ਸੈ॰ ਨੂ ਬੂਝੇ ਦਾਰੇ॰ ਦਾਰਨ
ਸੋ ਤੈਸੇ ਸਬਦ॰ ਦੁਆਰੇ ਸਾਖੀ॰ ਸਾਧਾਰੇ ਨ ਦਾ ਲਾ ਹੁਆਇਦਾ॰ ਰੁਆਦਾ ਹੈ ਦਾ ਭੂਕੇ
ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਆਦਾ ਜਾਂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ॥ ਸੀਤਲ॰ ਹੋਇਜਾ ਗਾਵਹਿ॰ ਜੋ ਨਾਪਸੇ ਜਾਤਾ॰ ਹੈ ਤ
ਸ॰ ਨੂ ਜਤ ਸਤ ਰੂਪ ਤਸ ਚਸ ਚਸੇ ਈ ਨਰ ਹੈ ਜੋ ਹਉਮੈ ਮਾਰ ਕੇ ਆਪ ਨੂ ਕਠੋਰ॰ ਨੂ।
ਨੂ ਸ॰ ਪੂਰਬ ਲਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਦੀ ਗਸੀ॰ ਪਾਈ ਦੇ ਜੀਵਾ ਜਨਮ॰ ਸੋਹਣਾ॰ ਸਭ ਨੂ ਦਾ ਜੀਵ
ਨਾਤਣ ਨੂ ਭ੍ਰਮ॰ ਸੋ ਵਿਖੇ॰ ਪਾਲੇ ਪੀਰ ਹੋਵੇ ਡਰ॰ ਦੀ ਮੁਖ॰ ਦੁਆਰੇ ਲੋਈ॰ ਲੋਕਾ ਦੀ।
ਮਤੀ॰ ਆਂਨੂ ਅਪੂਰੇ ਸੇਲ ਸੋ।੧੭ ਛੁਤੀ॰ ਕਹੀ। ਹਰ॰ ਓਸ ਸੇ ਨੂ ਕਹੇ॰ ਆਪ ਖਾ
ਨੇ॰ ਕਿਸੇ ਨੂ ਦਾ॰ ਹੈ ਆਪਣੀ ਓਟ॰ ਹੈ ਅੰਕਾਰ ਨੈ ਨਾਤ ਮਾਸਾ॰ ਸੰਸਾਰ ਵਰਤਿਆ ਈ॰ ਕਿ
ਛਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ॰ ਤੂ ਆਪੇ ਸਭ ਨੂ ਦੇਣਾ ਦ੍ਰਿਕ॰ ਭਿੰਨ ਤੇਰੀ ਪਾਈ॰ ਐਸੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਆਈ॰ ਬ
ਜੀਵ ਤੇ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ॰ ਜਗ॰ ਜਾਸੀ ਜੋ ਧਾਰੇ॰ ਬਜਦੇ ਨੇ ਪੂਰਨ ਦਾ ਏ ਆਕਾਰ॰ ਜਿਤਨੇ
ਆਕਾਰ ਹੈ ਤਾਰ॰ ਹਰੀ ਹੈ ਇਕ ਰੰਗੀ॰ ਇਕ ਰਸ ਆਪ ਦੇ ਨੈ॰ ਨ ਨਾਸਾ ਸਭ॰ ਨੂ ਹਉਮੈ ਨੂ
ਨਾਸੇ॰ ਓਹ ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮੋ॰ ਨਾਮ ਨੂ ਜੀਵਾ ਨਾਮ ਨੂ ਕਿਉ॰ ਤਾਂ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦੁਖ॰ ਨੂ ਹੀ ਦੇ॰ ਤਿ

ਪਤੀਆਵਈ ਕੂਆ ਘਰ ਸੁਪਨੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੂ ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਕੂ ਸਚ ਮੇ ਸਚ ਹਰੀ
ਦਾ ਨਾਮ ਹੋਈ ਉਨਾ ਕੈ ਹਿਰਦਾ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖ ਨੂ ਸਹਜ ਨਾਲ ਹਰਿ ਨੂ ਸਹਜ ਪ
ਦਮੇ ਲੋਕ ਜਿਨਾ ਦੇ ਉਨਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਨਾਮ ਮੈਲੇ ਹੋਰ ਨਾ ਭੀ ਮੈਲੇ ਸਕਾਮੀ ਭੂਲੇ ਨਰ
ਦੁਖ ਗੀਤਾ ਬਾਣੀ ਨੂ ਕੇਈ ਲੇਖ ਕੂਆ ਰੇ ਜੋ ਸੋ ਸੁਧ ਮਨ ਮੇ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਜੰਤ ਬਣੇ ਜੀ
ਆ ਛੁਟੇ ਮਤੀ ਅੰਦਰ ਮਨ ਆਪਣਾ ॥੧੮॥ ਦਾਨ ਜੋ ਹੋਆ ॥ ਆਪੇ ਜਿਸਨੂ ਬਖਸੇ
॥ ਤਾਂ ਮੇਲਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਅਪਾਰ ਹੋਗ ਸਬਦੀ ਆਪੇ ਮੇ ਹਟਨਾ ਬੇ ਬਜਾਰ ਹੈ ਨਾਲੇ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ॥
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਮੋਖ ਕੋ ਦੀਓਹਾ ਸਪੰਜ ਅਦਭੁਤ ਹੋਦੇ ਕੂੰਟ ਦਸ ਪਾਸੈ ਹਰੀ ਜਿਸਾ
ਸੋਹਣਾ ਆਹੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਗੇ ਹੋਵੇ ਕਾਲੇ ਕਰਨੀ ਕੀ ਤਿਨਾ ਦੇ ਤੈ ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਚ ਹੋਰ ਭਾਇ ਸੁਣਾ
ਇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੂ ਮੇਲਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਚ ਪ੍ਰੇਤ ਸਚ ਹਰੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸਚ ਨਾਮ ਭੂਲੇ
ਓਹਾ ਖਸੇ ਤਾ ਆਗੇ ਤਾ ਤਿਨਾ ਨੂ ਏਹਾ ਤੇਲੀ ਜਮ ਜੀਦਾਂ ਨੂ ਤ੍ਰੈ ਹਰੀਤਾਂ ਸਚੇ ਕੂ
ਦਰਸਾ ਰੂਪ ਨੂ ਭਾਗ ਕੂਆ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦੀਪਕ ਇਦਾ ਇਆ ਤੈ ਪਾਈ ਪਰ
ਰਖਾ ਤਜਾਰਿਆ ਪੂਰੇ ਕਨੂ ਦਰ ਪ੍ਰਤਖਾ ਦੇਗ ਦੁਖ ਨੂ ਪੂਛੈ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂ ਪੂਛੈ ਦੇਖੇ
॥ ਸਚੇ ਸੋ ਤਿਸਨੂ ਆਪ ਨੇਮੇ ਸਚ ਦੀ ਦਾਤਾਰੀ ਸਿਖ ਤੇ ਕੋ ਸੋ ॥੧੯॥ ਕੂਪਾਯਾ
ਰਖ ਪੂਰਨ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇ ਦੈ ਕਾਲ ਸੁਖ ਹੋਦੇ ਜਾਣ ਤੈ ਜਿਸਨੂ ਚਾਹੇ ਰੂਪ ਨੂ ਤ੍ਰਿਸਟਿ ਮੇਂ
ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸਨੂ ਪਾਈ ਦਰਸ ਹੈ ਸਭੀ ਨੇ ਆਤਮ ਰਸ ਮੈਂ ॥
ਰਸਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਅਲਿਆ ਮਹਲੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਮਹਲ ਰੂਪ ਮੇ ਪ੍ਰ ਕੋਈ ਸਬਦ ਦੇ ਸਚ ਮੇ
ਸਚ ਨੇ ਅਪਾਏ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੂ ਸਚ ਆ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਸਾਰ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੇ ਰੋਗ ਹੀ ਕੁਸੀ ਅੰਤਰ ਭੀ
॥ ਸਲਾਹਿ ਤਿਨਾ ਪਾਯਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਗੋ ਭੀ ਦੂਪ ਰਾ ਗੀਤੇ ਕੋ ਤ੍ਰਿਣ ਸੀਸਾਰਾ ਪਾਣਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ
ਮੈ ਦਾ ਮਧਭੀ ਨਾਮੋ ਨਾਮ ਕੂ ਦਾ ਹੈ ਆਈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਮਾਈ ਜਿਨਾ ਕੀ ਹੈ ਸਬਦ ਕੂ
ਤਿਨਾ ਨੂ ਅਪ੍ਰੇਮੋ ਪਾਰ ਰ ਦਾ ਹੈ ਭਾਗ ਰ ਸਭ ਦੀ ਜੋਤਿ ਤਿਸ ਨੂ ਜਾਣੇ ਸੋ ਘਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੂ ਥੀ
ਕੇਖਾਨ ਅੰਤਰ ਸਕੂ ਨਾ ਸੁਹਾਯਾ ਭਏ ॥ ਬਾਨ ਸੁਪਨਾ ਜੋ ਸਲਾਹੇ ਸਚੇ ਨੂ ਇਹ ਏ ਦਸਾਬ
ਨਿਬਹੇ ਜੋ ਦਾ ਓਹ ਅਗੇ ਹੋਰ ਨਾ ਦੇਤੀ ॥੨੦॥ ਕੈਰਨ ਸੁਧ ਸੋ ਹੈ ਜਿਥੇ ਸਬਦ ਦਾ ਹੈ
ਬਾਣੀ ਕੂ ਸਬਦ ਗੁਰ ਦੇ ਕੂ ਆਪੇ ਮੇ ਹਰਿ ਜੋ ਤਿਨਾ ਕੇ ਮੇਲ ਮੇ ਆਪਣਾ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨਾ
ਈ ਸਿਮਰਤ ਮੇ ਗਾਇਣ ਤੇ ਜੋ ਸੁਹਾਵ ਭਏ ਤਾਂ ਸੁਨੀਐ ਤਿਸ ਕੂ ਨਦੀ ਤੇ ਤਾਂ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਨਦਰ ਕੂ ਸਬਦ ਮੇ ਅੰਧ ਨੂ ਜੋ ਭਾਇ ਮੋ ਪਗਾਖਿਸਿਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਓਹੋ ਸਚ ਨਾਮ
ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਫੇਰਾ ਉਰ ਵਿਸੇਸ ਕੂ ਆਵੇ ਪਾਰ ਕੂ ਏ ਦੇਖੇ ਬਾਪ ਕੂਆ ਬੂਝੇ ਅੰਤਰ ਆਪ ਨੂ ਜਿਸ
ਖਾ ਭੀ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਕੀ ਆਗੇ ਭੀ ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਰਹਿਣਾ ਤਾ ਏਹੁ ਕਾਯਾ ਸਰੂਪ ਦਿਤ
ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਬਾਣੀ ਸੋ ਸਭ ਦੀ ਭਾਇ ਨੇ ਪਾਇ ਪਿਛੇ ਤੇ ਆਬ ਦਾ ਅਗੇ ਭੀ ਹੰਸ
ਜੀਵ ਭੀ ਜਾਣ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਦਰ ਅੰਦਰ ਜੋ ਜਾਤੇ ਸਚੇ ਨੂ ਸਮਾ ਲੇ ਲਕੋ ਕਤੀ ਜੋ ਸੋ ਸਬ
ਦ ਕੂ [illegible] ਦਾ ਤੈ ਸਲਾਹਣਾ ॥੨੧॥ ਆਕਾਰ ਨੇ ਜੇ ਭਾਣਾ ਕੁਛ ਆਕਾਰ ਹੈ ਸਭ ਮੋਹ ਜੇ
ਤਾ ਕਛੁ ਹੈ ਹੁਕਮ ਮੀਨੇ ਭੂਤ ਜਾਣੇ ਸੋ ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇ ਆਈ ਹਰਿ ਸੋ ਮਿਸ ਕੇ ਮਾਯਾ ਨੇ ਪ੍ਰ
ਭੂਤ ਹੋਕੇ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨੂ ਜਮਾਯਾ ਬੇਦ ਪੜਨੇ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਸੋਝੀ ਸਮੇ ਦੀ ਸਾਰ ਰੀ ਉਰ

ਮੋਹ ਬਾਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥ ਕਾਲੇ ਕਨੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਭ੍ਰਮ ਮੇ ਭੁਲਾਇਆ ੪
ਭੁਲਾਇਆ ਭਉ ਆਵੈ ਸੋ ਭੁਲੈ ॥ ਇਕਸੁ ਇਕਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਗੁਣੀ ਮਨਸਾ ਦਾ ਮਾਇਆ
ਮੋਹ ਮੂਲ ਜੋਗ ਦਾ ਹੈ ਨਰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਆਪੇ ਲਾਇ ਮਿਲਾਇ ਦਾ ਗੁਰ ਨਾਲ ਤੇ
ਨਾ ਮੋਹ ਏਕੁ ਮੂਲ ਨਾ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਾਇ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖ ਦਿਖਾਲੇ ਦਾ ਲਾ
ਇਦਾ ਲਗਦਾ ਭੈ ਤੇ ਭਾਇ ਮੇ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਤਦਾ ਕਾਰ ਲੋ ਰੰਗ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਦਾ ਕੇ ਹੀ ਚਲਾਇਦਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਦੁਖ ਜੀਉ ਹੈ ਆਪ ਸਤ ਦੇ ਆਪਨੂੰ ॥
ਮਿਲਾਇਆ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਤਾ ਬਣਾਈ ਦੇਹੀ ਦੀ ਸੋਧ ਦ੍ਰਿ
ਸਟੇ ਓਨੂ ਹਰੀ ਆਪ ਨੇਮ ਮਹਲ ਸੂਪ ਹੈ ਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਹੈਂ ਤਿਰ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ
ਦਾਤੇ ਮਨ ਮੇਲੇ ਲਕੇ ਸੋ ਹਰੀ ਦੀ ਪਾਈ ਕਿਸੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਨ ਹਟ ਸ੍ਰੀ ਗਾਜਾਏ ਗਿ
ਸਨੂ ਮਾਰਗ ਨ ਸੋਭੀ ਨਾ ॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਮੇਲ ਮੇ ਮਿਲਾਵੇ ਤੇ ਆਪੇ ਸਬਦੇ ਸਹਜ
ਪਦ ਮੋ ॥ ਸਬਦ ਚੁਸ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਸਬਦੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਲੂ ਨਾਮ ਲਾ ਨਾਮੇ ਜੀ ਨਾਮ ਤੇ
ਜੀ ਸੁਖ ਨੂੰ ੨੨ ਵਾਹੇ ਹੁਕਮ ਵਾਨ ਮੋਹੇ ਦਾ ਤੇਰੇ ਆਪਨੂੰ ਬੂਝ ਕੇ ਇ
ਨਸੋ ਹੋਇ ॥ ਸਬਦੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਰਵਿ ਰਹਿ ਉਚਾਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ॥ ਸਦਾ ਰਸਨਾ
ਨੂੰ ਭੀ ਸਵਾਰੈ ਸੁਤਿ ਹੋਇ ਪਿਛੋ ॥ ਰਿਦੇ ਨੂੰ ਉਰ ਮੇ ॥ ਲਾਗੇ ਤੇ ਜਿਨਾ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਨਾਲ
ਸੋ ਆਪਣੇ ਸਬਦੈ ਲਾਏ ਆਪ ਆਪਾ ਨੂੰ ਲਾਹਾ ਤਿਨਾ ਮੈ ਕਹਣ ਮੈ ਬੇਕਹੈ ॥ ਪਾਰ ਪਾ
ਵੰਦਾ ਪਾਰ ਵਾਰ ਤੇ ॥ ਗੁਣ ਲੂ ਗੁਣੀ ਮੇ ਮੋਹ ਦਾ ਮੀਧ ਨੂੰ ਮੀਧਾ ਜੀ ਮੋ ਰਤਨ
ਲੂ ਚਾਨਣ ਹੋਇਆ ਤੇ ਅਨੇਕ ਹੈ ਕਿਨੇ ਹਰਿ ਦੇ ਸਹਜ ਪਦ ਮੋ ॥ ਆਪਾ ਗਃ ਦਾ ਤੇਰੇ
ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਤੇ ਸਿਖਾਏ ਤੇਰੇ ਮਨੂੰ ॥ ਸਬਦੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕੇ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਸੰ
ਜਮ ਉਸ ਸਭ ਲੋ ॥ ਇਥਿ ਭੂ ॥ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ॥ ਸੂਤੈ ਦੇਖੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ॥ ਸਚ ਹਰੀ ਤਿਸ ਨੇ ਭਿ
ਖ ਆਨੂ ਨਾਇ ਹਰਿ ਮੇ ਤਨ ਹਿ ਨੂੰ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੀਤਲ ਤੇ ਹਿਨੇ ਮਾਰ ਹਰਿ ਮੋ ॥
ਨਾਮੇ ਨਾਮ ਨਾਮ ਲੂ ਨਾਮ ਮੇ ੨੩ ਨਦਰੀ ਹੋ ਆਵਈ ਨਦਰ ਲਾ ਮੇਲ ਆਪੇ
ਮੇ ਸਬਦ ਲੂ ਸੁਹਾਈ ਏ ਤੇਰੋ ॥ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਇ ਨੇ ਤਿਨਾ ਮੈ ਰਸ
ਖਵੈ ॥ ਰਤਾ ਤਿਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਹਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਮੇ ਸਚ ਜਲੋ ॥ ਸਬਦ ਲੂ ਧਰਾਏ ਲੂਕੇ
ਤਿਸ ਨੋ ॥ ਅੰਧ ਜੀਵ ਨੂੰ ਸੰਕਟ ਜੋਨੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਜੋਨੀ ਮੇ ॥ ਕਾਟੈ ਤੇ ਪਾਰੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਲੂ ਮਾ
ਰੇ ਤਾਂ ਮਨ ਮੋ ॥ ਪ੍ਰਜ ਲਾ ਜਿਤ ਗਿਆਤ ਲਾ ਪਸਾਰ ਪਸਰਿਆ ਹੈ ਮੋਹ ਭੁਖੀ ਦਾ ਸਾਰ
ਰ ਸਤਸੰਗ ਦਾ ਮੰਗਾ ॥ ਦੁਆਰ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸੂਪ ॥ ਸੇਵੇ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਲਗਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲੂ ਸਤ
ਦੇ ॥ ਸਚੇ ਹਰੀ ਪਿਆਰ ਸੂਪ ਹੋਕੇ ਦੀਪਾਏ ॥ ਪਿਆਸਾ ਲੂ ਬੁਝੇ ਜੀ ਜੋਤੀ ਨੇ ਪੰ
ਖੀ ਜੀਵ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ ॥ ਨਿਵ ਸਾ ਸਤੋ ਮੂਲੇ ਦਾਲਾ ਲਾ ਜਾਹੀ ਤਿਸਨੂੰ ॥
ਸਬਦ ਨੂੰ ॥ ਆਪੇ ਪ੍ਰੇਮੇ ਲਮੋ ॥ ਕਮਲ ਰਿਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਸੂਰਜ ਦੇਖ ਨਾ ਭੂਖੀ ਖਾਆ ਤਿ
ਸਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਲੂ ਆਪ ਭਾਵ ੨੪ ਮਾਝੁ ਮਃ ੪ ਬੀ
ਜੀ ਭੁਜੀ ॥ ਨ ਦੇ ॥ ਚਿਤ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਗਿਆਨ ਤੇ ਗਿਆਤਾ ॥ ਪ੍ਰਜਾ ਸਕਲੀ ਦੂ

ਜਾ· ਕੋਈ ਸਿਖ ਬਾਣੀ: ਗਾਵਦੀਆ। ਬ੍ਰਹਮ· ਦਾ ਕੀ: ਗੁਰਮੁਖ· ਦੀ ਦ ਦੁਆਰੇ ਹੋਇ ਆਖੀ
ਕੀਰਤਿਨਾ। ਹੇ· ਹਰੀ ਰਸ· ਨਾਮ ਭੁਆਯਾ· ਵਿਨਾ ਮੁਖ ਮੇ ਦੁਆਰ· ਦਾਤਾ ਹਰੀ।
ਤਾਰ: ਤਿਸ ਨੂ ਅਨਹਦ ਧੁਨਦਾ ਕੇ ਸਬਦ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਜੋ। ਸਿਖ ਤ: ਸਿਖ ਵਿਗਾਸ਼:
ਔਖੀ ਗਤਾਂ ਕੀ ਨਾਹੀ· ਤਾਂਤੇ ਸਿਤ· ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ। ਦੇਵੇ· ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮੇ ਹੋਵੇ। ਨਾਮ· ਤਾ
।ਪਾਈ ਤਾਂ ਤੋ। ਨਿਸ: ਔਖੀ ਗੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਅਪਾਰ ਦਾ। ਬ੍ਰਹਮ· ਦੀ ਸਿਖ ਤਾਂ ਜੋਇ:
ਓਸੇ ਕ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ। ਸਮਾਇ· ਆਪ ਤੇ ਹੋਣਾ। ਨਾਮ· ਦੇ ਹੋਵੇ ਜੋ। ਹਰਿਨਾ'
ਮ· ਦੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਨਾਨਕ ਦੀ ਲਾਈਏ: ਹੋਰ ਹੀ ਲਾਈਏ। ਜਾਤਾ· ਗਹਿ। ਲਾਈ· ਹਰਿ ਮੋ। ਅਕਿ:
ਸੂਪ ੧   ਸਬੇ: ਚ ਮੋਹਵਾਸੀ· ਜੋਹੈ। ਮਿਹਨਤੀ ਤਿਸੇ ਹਨ ਨੂ ਸੇਵੋ। ਹੋਸੀ ਤੇ ਜਾਂ ਨਾ
ਚੈ: ਜਹਾਜਾਣੇ ਕਿਛੁ: ਕੋਈ ਕਿਥਾਉ: ਕਿਤੇ ਨਹੀ· ਦੇਖਦਾ ਤਾ: ਤਹਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਕੇ ਸਮ °
ਰਹੇ ਹੈ। ਕੀਤੋਨ: ਦੂਸਰੇ ਜਾਂ ਤੇਲ ਦਿਤਾ ਦੀ· ਆਪੁ ਜਗ ਜੋਤੇ ਜਨ· ਤੂਭੀ ਦਾਣੀ·
ਤਾਂ। ਜੀਐ: ਵਾ ਜੀਵੜੇ। ਤਿਸ ਅਜਾ ਵੇਸੁ ਅੰਕ ਛਨਕਹੀਐ। ਦੂਜ: ਬਗਾ ਨੈ ਪ
ਰਬ੍ਰਿਚਾਰੀ: ਨ ਪਰ ਜੋਹੈ। ਤਿ· ਨੁ ਚਾਲਿ· ਦੇ ਜੀਤਾ· ਸਭ ਤੈ· ਨੁ ਪਾਥੂ· ਦੇਣੀ ਦ ਜੋਹੈ ਪਖ °
ਵੀਨਾਮ ਮਹੈ। ਜਿਨਾ ਦਾ। ਭਾਈ· ਸੋ ਤਾਂ ਤੇ ਵਾਗੀ· ਦਾ ਛਤ· ਦਾ ਜਿਨਾ ਜਪ ਆਤਿ
ਨਾਈ ਸੁਖ· ਸੋਂ ਨਾਮ· ਮੇ ਓ ਪੂਰਾ ਦੀ: ਜਾਂ ਨੂ ਦਾ ਵਡਿਆਂ ਨੂ। ਸਬਦ· ਦੀ ਤਿ
ਨਾ। ੪ ਬਾਣੀ· ਦੇਸੀਂ· ਜੋ ਦੇਸੋ ਮੇਰੇ· ਸੋ। ਤੁਝ ਤਾ ਪਹ: ਤੁਧ ਪਾਸੋ। ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇਹਦੇ
ਅਨਦਿਨ ਵਖਾਣੀ। ਬੋਲਣ ਦ ਕਾ: ਜੇਸੈ ਠੰਗਾ ਬੋਸਦਾ ਹਾਂ। ਜੋਰ: ਬਲਾ ਦੀ ਥਾ
ਨ: ਆਸ੍ਰਾ ਟੇਕ· ਮਨ ਦੂ ਦੇ ਤਨਦੀ। ਤ੍ਰਿ· ਹੇਠ ਤੇ ਮਾਣੀ· ਨੁ। ਣੇ· ਦਾ ਗਾਵੇਂ ਤਾਂ
ਸੁਖ ਦੁ· ਖਪ ਰੋਗ· ਤੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਣੀ· ਜੀਹੈ ਸਾਰ· ਦਾ ਤਾਣੀ· ਸਭਾ। ਹਤੇ· ਹੇ।
ਜਿਸ ਦੇ ਅਖੇ ਪਰਾਗ ਦੇਹ ਬਰੈ। ਜਾਪੀ· ਦਾਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਇਗ ਦਾਸ ਦਸਾਣੀ:
ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ਦਾ ਅਰਥੁ ੨   ਮਾਝੂ ਮ: ੫   ਦਸਾ: ਸਤੁਕੀ।
ਪੂਣਾ· ਭੀ ਹੁਕਮੇ· ਦੇ ਦੂਣਾ: ਆਪੇ ਆਪਾਰੇ: ਲਿਖੇ ਪਾ। ਗਿਰਾਸ: ਤੇਰੈ ਸੀਗਤੋ
ਕੇਸ ਮਾਨਸਾ ਦਾ ਸੰਗਿ ਸਭ ਦੇ ਤੇਸ ਮਾਨ ਸਰਾਹੈ। ਜਿਸ· ਦੀਏ ਧਾਨ: ਉਸ· ਜੋਹੈ ਤਿਨ
ਕੋ। ਖਿਨ· ਮੇ ਕੀਤੇ· ਤੁਛ ਜੀ। ਗਰੀਬਾ ਨੂ। ਵਾਰਨ· ਹਾਰ ਤੇ ਸੂਬ ਦੇ। ਸਿਪਾਰਨ: ਸੁ
ਪਾਰ ਨਾਰ ਜੋਹੈ। ਮਤ· ਤਾਕੀ ਦੇਤ· ਤੇ ਭਾਈ। ਸੋਪੀ· ਹੈ। ਪ੍ਰਭ· ਦੀ ਦੂਣਾ· ਕਿ
ਸੇਦਾ ਲਿਹ ਚੜ੍ਹ· ਦਾ। ਬ੍ਰਹਮ· ਦੂਜਾ। ਕੀ· ਦੇਨੇ ਹਾਰੀ ਜੋ ਨਮੋ। ਸਬਨਾ ਸਹੇ ਆਤੋ। ਤ੍ਰਿਪ
ਤ· ਤੇਕੇਨੇ ੩ ਗਿ· ਮੇ ਰਹਿ ਆਪ ਤਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੀ ਤੇ ਲੂਮਾਂ ਦੀ। ਬਾਹੇ· ਭਗਵਤਾ ਜਸ· ਦਾ
ਕੀਰਤਨ ਪਨੂ ਦਾ ਹੈ। ਤਹਾ· ਤਿਥੇ ਦਾ। ਦੀਨਾ· ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਤਾਂ। ਪਾਈ। ਦੇਨੂ ਕੋ। ਜਾਪਦ
ਪੋ: ਜਪ ਜੋਗ ਨੂ ਜਪੇ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਕੇ ਆਵੇ· ਜਨਮ ਤੇ ਮਰ· ਸੂਪਾ। ਜੈ ਗਮੀ·
ਦੂਨਾਂ ਤੇ ਨਰਕਬੀ। ਗਿਸ ਕਰ· ਪ੍ਰਮਪੇਸਰ ਦਾ ਸੀਤਾ ਦੇਖੇ ਮਿਥਿਕੇ। ਗਾਈ· ਦ ਨ ਦਾ ਸੇ
ਫਿਰ· ਤਾਂ ਨੂ। ਮੇਥੇ: ਮੂਸ ਮਾਪੇ ਲਾ। ਪਰਮੇਸੇ: ਪਰਕੇ ਦਾਸਾ। ਅਨਹਦ ਸਬਦ
ਜੋ ਹੈ ਦੂਣ ਦ ਕਾਰ। ਇਕ ਰਸ ਤਾਕੀ ਧੁਨ ਦੀ ਹੈ ਏਗ ਹਉਮੈ· ਵਾਲੀ। ਸੋਭਸੇ

ਭਈ: ਸੋਭਾ ਸੋਭਾ ਉਆਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਦੀਸੈ ਦੀਆ ਦੀਸੈ ਦੇਸ ਬਾਈ: ਸਭਮੇ ਦ੍ਰਸਕਨ
ਗਮੇ ਏਕਾ ਛੇਤੈ ਨਤਾ ਆਈ ਹੈ। ਕਾ ਹੈ ਸਭੈ ਭੇ ਕੋ ਉਧਾਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ਤੇ ਰਖਾ
ਈ ਗੁਰਾਂ ਸੋ।੧ ਸੰਗੀ ਹੋਕੋ। ਜੋਗੀ ਜੀਵ ਰੀਨਾ ਹਰੇ ਹਾ ਰੰਗ ਰਸ
ਨੂ ਮਾਣੀ: ਕੁਈ ਹੈ। ਭ੍ਰਏ ਦੇਹ ਤੇ ਜੀਵ ਪਿਰ ਜੀ ਬਧਨ ਦੇਓ ਤੁਸਾ। ਕਾਲ ਜੀ
ਪਿਰਧਨ ਹਿ ਜੀਵ ਦੇਹ ਨੂ ਸੰਗਾਨੈ ਸੰਗ ਆਪਨੇ। ਦਿਸਾਸਾ ਆਸਾ। ਦੇਖਾਈ:
ਭੋਗਾਵੋ। ਵਸਤੁ ਆਤਮਾ ਧਨ ਨੂ ਤਾਂਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ: ਪ੍ਰਕੋਕਮੇ ਪਰ: ਫਿਰੇ ਦਨਜ:
ਬਾਪ ਉਤੇ ਸਾਡੀ। ਸਗਲੇ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਆਪ ਆਂਨੂ ਸਾਯਾ। ਰਸ ਦੇ ਸੰਗੋ: ਸੰਗਸੋਂ ਦਾ
ਦੀਆ ਪਿਰ ਨੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੋ। ਚਪਲ ਤੈਂ ਜੋ ਧਾਵ ਦੇਰ ਹਰ ਦੇਓ ਸਿਆਨਾ ਹੈ ਜੇ ਸਭ
ਸਮਝ ਤੈਸ ਨੂ ਹੈ। ਰਛਨਾ ਸਭ ਦੇਹਾ ਦੀ। ਪਾਸਾ ਸੋ। ਨਾਲੇ ਸਦਾ ਹੈ। ਬਾਲਕ ਪਨੇ:
ਪ੍ਰੇਤੇ ਪ੍ਰੇ ਦ੍ਰਾ ਬਾਲਾ ਵਸਤਾ ਦੇ ਪਾਰੋ। ਲੇਖੇ ਮੈਨੂ ਏਹ ਦੇਹ ਜੋਤੋ ਪਿਰ ਜੀਵ ਦੇਨਾ ਕ੍ਰਿ
ਦਾ: ਮੁਕਾ ਜਾ ਤੂੰ ਸਿਧਾਸਾ: ਸਿਧਾ ਵੇਗਾ। ਧਨ ਨੂ ਨਾਕਾ ਛੇ: ਜੀਨੇ ਦਾ ਉਤਮ ਨੇਕ
ਚੇਜਾ ਵੇ। ਪਿਰਹੀ: ਪਿਆਸਾ ਸੰਗਤੀ ਛੋ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਿਹ ਜੀਵ ਨੂ ਨਾ ਪੁਛੀ ਜੋ ਮੈਂ ਹ
ਲਿਆਹਾਂ ਤੇ ਕਾਪਾ ਜੋ ਆਸ ਕੇ ਬਾਂ ਮਿਲਾਂ ਗੋ। ਛੁਟਕ ਹੋਕੇ ਮਾਟੀ ਹੋਈ। ਮੋਹਾਸਾ ਮੋ
ਹੋਆ ਮਨ ਕ੍ਰ ਸਦੇਹੇ: ਸਦਹੀ ਰੇਗਿਭਾਰੇ ਦੇ ਪਾਵੇ ਮੁਖ ਭਾ ਕ੍ਰ: ਜੀਵਾ ਅਨੰਦੀ
ਹਰੀ ਨੂ ਪਾਕੇ ਛੋ ਨਰ ਦਾ ਅਨੰਦ ਦਾ ਲਾਹੇ ਕੋ ਪਾਓ। ਭਕਤੀ। ਖਾਸਾ: ਉਠਾ। ਸੂਰੇ
ਜੋਤੋ ਦਾਤਾ ਜੋ ਨਿਧਾਨ ਹਰੀ ਦੀ। ਕਿਸੇ ੨ ਅਨੰਦੀ ਹਰੀ ਸ੍ਰਬ ਮੋ। ਉਜਾ
ਲਾ: ਪ੍ਰਕਾਸ। ਵੇਖੇ ਤੇ ਪੂਜਾ ਭੂਪਹੋ। ਭ੍ਰਕਤ: ਮਾਧਾ ਤੇ ਦਾ ਮਾਆਰੀ। ਖੇਲ ਸੰਸਾ
ਹਮੇਸ ਭਨਾ। ਭੀਜਾ: ਸਗਿਰ ਪਉਦਾ ਹੋ। ਤਖਤ ਸੰਗ। ਪਾਤਸਾਹੀ ਬੈਕੁੰਠ ਧਨੀ
ਨਾ: ਜਾਨਾ ਨਾਮ ਸਾਹੀ: ਸਮਝੀ ਵਾਲਾ ਹਰੀ। ਕ੍ਰਤੀਜਾ: ਵਹਤਾ। ਰਾਜਾ ਹੈ
।ਸਰੇ ਕੇ ਧੁਕ ਮਰਹੋਵੇ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ। ਪਤੀਜਾ: ਪਤਾ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੇਰਾ ਹੋ।
ਰਸੀਆ: ਰਸਾਂਦਾ ਭੋਗੀ ਨਾਗਕਾ। ਸੁਖ ਤੇ ਸਹਜ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸਟੀਜਾ: ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੋਸ
ਭੁਸੈ ਨੂ ਜੰਤ ਜੋਤੈ ਲੋਸੋ: ਕਾਂਦੇ। ਭਾਰੇ ਜੋਤੈ ਸੰਤਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਰਨੇ ਦ੍ਰਿਪੁਆਧੀ
ਜਾਹੋ। ਬਨਵਾਸੀ ਜੋਤੈ। ਸੁਖ ਵਾਸੀ ਹਰੀ ਨੇ ਸਿਮ੍ਰੀਜਾ: ਸ੍ਰਿਸਟਨ ਰੰਗ ਆਪਾ
ਰਾ: ਅਨੰਦ ਹੋ ਵੇਆ ਪਾਰਗਾ। ਤੋਲ: ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਤੇ ਭਕਤੀਜਾ: ਭਕਤੀ ਕਾ। ਭੁਖ ਨੂ ਰੰਗ:
ਖੁਸੀ ਨੂ ਭਾ ਦੀਜਾ: ਦਾ ਹੋ। ਕਹਾ: ਕਿਸੇ ਨੇ। ਬੁਝੀ ਤਾਹੋ ਪਾ। ਰੰਗ: ਰੰਗਿਆ
ਹੋਰ ਨਾਲਾ। ਲਾਗੀ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਪੀ ਜਾ: ਤਾਹੋ। ਭ੍ਰਮਾ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਭ੍ਰਮੀਜਾ:
ਭ੍ਰਮਹੋ। ਸੋ ਪੂਰੇ ਹਰੀ। ਸਮਾਹੀ ਭ੍ਰਿਤੀ ਤਾਕੀ। ਤੋਲੀਜਾ: ਤੋਲ ਵਿਚਾਰ ਭੂਪੀ। ਬਾ
ਰਾਵਨੀਆਂ ਦਾ ਦੰਨੀਸਾ: ਦੰਨੀ ਅਗੇ ੨ ਪੁਠਾਂ ਦੇ ਵੇਅਗਨੀ ਸੋ। ਦਸਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਮਨ ਬੁਧੀ[12]
ਨੂ ਕੰਚਨ ਵਤਾ। ਸ੍ਰਾਫ ਗੁਰ ਦੰਨੀਸ: ਭਕਤਾ। ਸ੍ਰਾਫੀ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਤਾਈਦਾ: ਨਰਕਾ ਸੇਵਾ ਦੁਖਾ
।ਚਾਹੀ: ਨਹੋ। ਭੀਜਾ: ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋਵੇ।੩ ਗੋਬਿੰਦ ਭੂਪ ਤੋ। ਸਿੰਦਾ: ਦੌ
।ਭ੍ਰਮਾ ਭੂਪ ਦਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੋ। ਭਾਰ ਦੇ ਜਮ ਫਾਹੀ ਦੇ। ਕਾਟੇ ਮਾਨਤੋ। ਜੀਆ ਦਾਨ:

ਜੀਆ ਨੂ ਜਨਮਾਤੇ ਰਖੋ। ਹਰਿ· ਕੀਆ ਕਰੀ। ਚਰ· ਹਰੀ ਨੂ ਭੂਲਾ· ਜੀਵ ਨੂ ਭਲੀ ਭੂ
ਤਿਆਂ ਹੈ ਦੇਹ। ਹਰਿ ਪੂਰਨ· ਹਰਿ ਦਾ ਪੂਰਨ ਨਾ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਨੇ ਰਿਹਾ ਯਾਹੈ ਵਾ ਰਿਹਾ ੦
ਘਟ ਹੈ। ਗੋਸਾਈ· ਸੁਆਮੀ ਮਾਈ· ਮਾਯਾ ਪੂਰੈ· ਨੇ ਤਾਂ ਪੀ ਪਾਨ· ਪਾਨ ਨੂੰ ਆਪ
ਤੇ ਪਾਏ ਵਾ ਪੀਆ ਦਾ ਪਾਨ ਨੂੰ। ਬਾਨ· ਸਰੂਪ ਭਾਵੈ· ਨੂ ਸਾਡਾ ਤਿਹੋ ਜਨ ਸਾਧੂਆਂ
ਦੀ ਧੂੜ ਨੂੰ ਜਾਚੋ। ਹਮ ਬਾਨਾ· ਨਹੰ ੪ ਆਦ· ਤੋ। ਕਾਰ· ਹੈ। ਵਿਰਤੇ· ਤੇ
ਆਪਣੇ ਹੁਕਮੇ· ਮਸਲੋ। ਕਉ ਸਭਨਾ ਵਿਚੋ ਪੈਦੀ· ਨਰਦੇਹ। ਹੋਵੇ ਜੋ ਆਪ ਤਿਸ·
ਨੂ ਮੁਖ· ਦੁਆਰੇ। ਇਹ· ਸੀਰ ਦੀਆ· ਦਹੈ। ਅਨਕ ਬਹੁਤੇ ਰੇਤ੍ਰਮ ਕੀਏ। ਪੈਰੋ·
ਪੈਂਦੇ ਵਾ ਪੈਰ ਸੈਹੋਂ। ਕੁਭੁਤਾ· ਹੋਰ ਜੁਗਦਾ। ਲਾਹ· ਤੇ ਮੂਲ ਭੀ। ਧਿਆਨ· ਸੋ ਦੇ
ਆ· ਕਹੋ। ਕਾਈ· ਬੁਰੇ ਨਾਮੀ· ਹੈ ਤੇ। ਦੇਹ· ਹਦਾ। ਜਲ· ਤੇ ਸਵਲੇ· ਜਲਮੇ
ਤਰੰਗਾਂ ਦੇ ਸਲਲ ਭੀ ਆਰੇ ਪਾ। ਧਾਰੇ· ਕ੍ਰੋਤੇ ਦਾਨ ਵੇਦ ਜੋ ਮਨ ਮੇ ਠਰਾਇਦਾ·
ਫਾਵੇ। ਪਾਇਦਾ· ਕੋਈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਰੂਪ ਹੋਰ ਨਹੀ ਕੁਛ ਕੁਦਾਹ। ਦਾ ਮੋਨ ਦਾ ਨਹੀ ਕੋਈ
।ਅੰਘਟ· ਸੌਖੇ ਸਾਨਾ। ਸੁਭਾਇ· ਸੀਜਾਰ ਵੇਲੋਂ। ਉਦਾਸੀ· ਰਹੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤੇ ਅਤੀ
ਤ· ਤਨ ਨੂੰ। ਭਾਤੀ· ਤਰਾਰੇ ਪੂਤ ਨੂ। ਗੋਦ· ਦੀ ਪਾਈ· ਕਿਸੇ। ਕਾਰਨ· ਦੇ ਦਨਾ· ਦ
ਨਵਾਲਾ ਪੂਨਾ· ਪ੍ਰਤੀਪਾ। ਦੁਆਰੇ· ਸੰਗਤੀ। ੫ ਤੂੰਹੈ· ਤੈ ਸਦਨ· ਕਾਲਾ
ਧਸ· ਜਾਪਦਾ। ਧਾਰਨਾ· ਧਾਰੀ ਹੈ। ਸਾਰਣਾ· ਸਮਾਲਦਾ ਹੈ ਵਾ ਆਸਰਾ ਹੈ।
ਵਾਰੀ· ਬਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਉਦਾਸੀ· ਅਤੀਤ ਹੈ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ· ਹੋਕੇ ਧਾਰਦਾ· ਆਸਰਾ ਹੈ। ਭ
ਰੇਖੁਰ· ਭਰਕੇ ਭੁਕਆਂ ਹੋਯਾਂ ਨੂੰ ਉਦੇਨ੍ਹੋ। ਕਾਰਣਾ· ਕੀਤੇ ਹੋਇ ਨੇ ਵਾ ਕਦਾ ਹੈ। ਮੁਖ·
ਫਾ। ਸਾਹ· ਨੂ। ਘਾਹ· ਨੂ। ਹਰਿਆ· ਹੋਯਾ ਉਧਾਰਣਾ· ਹਾਰ ਸੋਈ· ਤੂੰਹੀ ਨ
ਦੀ· ਕੁ ਕ੍ਰੋ। ਨਿਹਾਲਣਾ· ਨਿਹਾਲ। ਜਾ· ਤਹਾ। ਧਾਸੇ· ਸਹੀ। ਅਨੇਰ· ਦਾਯਕ ਤੇ ਅੰਗ।
ਸਰੂਪ ਹਰਿ ਦੇ ਹੈਂ। ਬਾਣੀ· ਦੀ ਧੁਨ ਨੂੰ ਜਗ· ਚਿਤਾਰਣਾ· ਚਿਤਾਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰ· ਰਹੀ
ਆ· ਆਪੇ ਹੀ ਸੋਇ· ਭਾ ਗਤੀ· ਹੇ ਧਾਰਣਾ· ਧਾਰ ਕਿਸ· ਨੂ। ਧਾਲਣਾ· ਕਮਾਈ
ਹੈ। ਮਨ· ਮੈਂ ਰਾਮ· ਦੇ ਰੰਗ। ਮਨਾ। ਮਾਨਾ· ਮਨ ਦੇਹ ਸਭ· ਸੋ। ਭਾਲਣਾ· ਦੇਖਦਾ ਹੈ।
ਭਰ· ਜਮਾਂਦੋ। ਅੰਧਾਰੇ· ਅਗਿਆਨਾ ਦਿ। ਘਾਲਣਾ· ਕਾਹੈ। ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਸਧਾਰ
ਦਾ· ਨੂੰ ਭੀ ਸੁਧਾਰਦਾ ਹੈ। ਜੋਨੂ· ਕੋ ਉਚਾਰਣਾ· ਤਾਂ ਨਾਮ ਜਪੀਤੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸਹਜ ਪਰ
ਮੇਸਮਾਵਾਂ ੬ ਭੂਲ· ਹੈ। ਇਹ ਭੂਤ ਪਸਾਰਾ· ਹੇ ਦਾ ਮਿਥਨ· ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਮੋਹਰ·
ਮੋਹ ਕੇਕ· ਹੈ। ਮੋਹ ਸੋਗ ਭ੍ਰਮ ਸਭ ਮਿਟਾਈ। ਮਿਟਜਾਵੇ ਉਖਧ· ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਦੇਵਾ· ਦੇ
ਵਤੇ ਪਾਇਦ· ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਧਾਵੇ· ਤਾਂ ਫਿਰੇ· ਤਾਂ ਭੀ। ਨਾਮ ਭਿਤ੍ਰਾ ਰਹੈ ਜਿਸ ਪਾਸਾਏ
ਹੁਰਤਨ· ਨਾਮਾ। ਪਾਹਹਿ· ਹੇ ਪਰਗਾਇਦਾ· ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪਰੀਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਜਾਤ·
ਜੇ ਮਨ· ਮੇ ਹੈ। ਧੇਨ ਭੀ ਦੁ ਬਾਰੇ ਸੇਈ· ਸੇਵ ਭੀ ਹੈ ਦੁਵਾ ਜੇਮੇ ਛਾਹੇ ਤੇ ਸੰਤੋਖ· ਭੀ ਚਾਹੇ
ਤਾਂ ਪੂਰੇ· ਦੀ ਕੁ ਤੋ। ਰਸਾਇਣਾ· ਰੂਪ ਜੋ ਸਭ ਕੁਛ ਦਾ ਤਾ। ਬ੍ਰਹਮ· ਦੇਕ ਨੂੰ ਹੋ ਭਾਈ। ੫ ੦
ਰਸ· ਰੂਪ ਧਾਰਸ· ਦਾ ਪ੍ਰਸ· ਸੁਧਰੇਹਾ। ਦਿਖਾਇਦਾ· ਦੇਖੇ ਵਾ ਦਿਖਾਵੇ ਤੇ ਨੂੰ ਨਾਲਿ

ਵੈ: ਸਚਸਾ ਪ੍ਰਿਥਾ · ਸਾਜਨਾ ਦਸਾਇਣਾ: ਸਣਤੇ ਸੇਈ · ਰੂਪਹੈ। ਸੇਵਕ · ਹੈਕਿਸਨੂੰ ਲਾਏ
ਅਕੋ। ਮਾਤ: ਰਾਸਾਇਣ: ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਾਇਣਾ: ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਦਾ ਪਾਈਦਾ। ਕ੍ਰਿਆ
ਵਿਣਾ · ਛੋਡਾ ਦਾਸਜਾਨਕੋ। ਦ ਕ੍ਰਿਅਜਾਨਕੋ ਪਾਇਣਾ: ਪਾਵਾਂ ਦੁਆਰੇ · ਜੂੰਨਾਂ ਦਾ
ਵੇਵਤਆਦੇ। ਦਾਇਆ: ਦਹੋਯਾ। ਦਿਵਾਇਣਾ: ਦੇਵੇ ਦਾ ਦਿਦਾਵੇ। ਕ੍ਰਿਪਾਲ · ਨਥ ਤੁ
ਸੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ · ਤਾਂ ਸਹਜ · ਸੁਖਤੇ ਅਨੰਦ: ਦ ਹੋਯਾ। ਦਾਸਦਾਸਾਇਣਾ ਹੋਇਆ ੭
ਆਕਾ ਸੀ: ਸਦੇ ਦਾ ਮੂਰਤੀ ਜੇਹੈ ਔਸੇਸਭਕਾ ਕ੍ਰੋਤਾ ਸਾ: ਸ ਤੈਨੂੰ। ਉਪਾਰਜਨਾ: ਉਤਪਤੀ
ਸੇਆ: ਜੇਅ ਸਚ ਤੇਰੇ · ਨਾਮੁ ਧਾਣੀ · ਚਾਰੇ ਤੇ ਬਾਣੀ · ਚਾਰੇ ਭੂਤ ਦਾ ਜੀਵ। ਸਤਾ · ਜੋ
ਖਿਛਾਂਪੂਰਕੇ ਬਣੀ: ਪਤੀ ਪਾਛਿਰੇ। ਸਾਖ: ਡਾਲੀਆਂ ਦਾ ਖੇਤੀਆਂ। ਜਾਤਜੇਤ: ਜਾਤੀਹੈ
ਜੋਤੀ ਤੈਨੂੰ ਤੋ। ਗੁਣੀ: ਜੇਤਆਦਿ। ਵਰ · ਬਾਹੀਰ ਥੇਤੇ: ਗਿਆਨੀ। ਕਾਲਅਕਾਲ: ਅੰਤਦਾ
ਦਾ ਮੂਲਜੀਆਂ। ਸਚਸੋਚਾ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ। ਚਿੰਤਾਤੇ ਅਚਿੰਤਾ ਸਿੰਟ: ਜੇਤਸਾ। ਸੰਜੋਗ: ਪ
ਰੂਪ ਤੇ ਮੇਲਣਵਾਲਾ ਸੋਜਿਨਾ · ਸੇਨ ਰਨੇ ਜਿਤਆਹੈ। ਜਪਨਾ · ਜਪਦਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਭ੍ਰਮਕੇ। ਵਾਦੀ
ਦੀ ਸਹਜ: ਸਾਂਤੀ ਪੂਰਬਕ ਰਹੀਹੈ। ਧੁਨਾ: ਨੀ ਕੁੰਮਾ · ਵਾਲਾ ਹੈ। ਨਾਛਿਨਾ: ਨਹੀਂ ਘਟਦਾ ਹੈ।

ਸੋਈ · ਹੈ। ਅੰਜਨ · ਦੇਕੇ ਏਕ ਹਰਿ ਬਾਗ: ਰ ਹੈ। ਜਾਕਾ · ਪਾਰਾਵਾਰਹੈ। ਜਾਈ ਤੋਲਆ
ਤਾਂਤੇ ਤਿਸਦਾ। ਮਿਤਾ · ਨਤੀਲਾਂ। ਤੁਅਤਨਾ: ਸੂਪਹੈਂ ਦਾ ਤੇਮਾਤਾ ਦਸਾਹੇ ਜਾਤੇ। ਸੁਨਾ · ਨੇਤ
ਰਾ · ਕੀਤਾ ਹੈ ਵਾਦਸਤੇ ੮ ਦਾਨਾ: ਦੇਨੇਵਾਲਾ ਹੈ। ਦਾਨਾ: ਨ ਜਾਬਾ ਬਾਛੇ: ਮਾਂਗੇ
ਤੇਰੇ ਤੇ। ਜਾਚੰਗਨਾ: ਜਾਚਕ ਹੋਕੇ। ਪ੍ਰਭ · ਜਿਸਨੂੰ। ਮੇਲ · ਹਉਮੈ ਉਖਧ · ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ
ਸੋਗਾਵੇਂ: ਰਪਦਾ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਆਮੀ · ਦਾ ਓਟ · ਲਦੇ। ਬਿਖਕਾਮੀ: ਬਿਖੇਕਾਮਾਦਿ ਸੁ
ਕ੍ਰਿਤ: ਧਮ ਕੁਦਿਆਂ ਨਾਹੀ ਸੰਗਦਾ ਕੋ। ਤੇਰੇ · ਜਿਸਦਾ। ਕਮਾਤੇ: ਏਹੋਏ ਆਮੀ · ਨੂੰ ਮਨ
ਜੀਵੇ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਦਾ ਜੀਵੇ ਵਲ ਤੈਂਗਨਾ: ਤੈਂਗਲ ਨਵਾਲੋ। ਜਪ · ਕਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਨੰਗਨਾ: ਨੰ
ਗਾ। ਲੋਹੁ · ਤੇ ਸਖਾਸਖਾਈ: ਸਖਾਹੋਕੇ ਸਹਾਯਤਾ ਜੇਵੇ ਦਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਜੇਹੈ। ਮਿਤ ·
ਤਿਸਨੂੰ ਤਾਂ। ਭੰਗਨਾ: ਨਾਸਾ। ਧਰੀ: ਗੋਜਾਣੋ · ਤਾਂ ਪਾਲਕ · ਹੋਯਾਹੈ। ਹਤਤਆਗੀ: ਤਆਗ
ਕਰੀਹੈ ਹਤਕਣਵਾਲੀ। ਭੀਤ: ਕੰਧ ਦਾ ਓਟ। ਸੁਵੀਨ: ਸੁਬਸ੍ਰੀਗ ਮੇਜਾਦਆਹੈ। ਦਰਿਗਤ
ਨਾਰ: ਹਰੀ ਰਤਨਾ ਦੀ ਖਾਣ ਜੋਹੈ ਤਿਸਦੇ ਭੰਡਾਰ · ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਦੀਤੇ ਦਲਹੀ। ਅਗ
ਹਾਬਾਹ: ਬਅੰਤ ਤੇ ਬਅੰਤ ਹੈ। ਪੰਗਨਾ: ਪਾਹੇ ਦੇ। ਆਮਸੇ ਪਾਰ ਕਿਦੇ ਗਨਾ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਿ
ਦਪਾਰਕੇ। ਭ੍ਰਮੰਗਨਾ: ਭ੍ਰਮਤੀ ਦਾ ਭ੍ਰਮਤੇ ਮਿਣਦਾ ਭੀ। ਗੋਬਿੰਦ · ਰੂਪਹੈ ਸੰਦ · ਹੈ। ਜਪਤ: ਵਦਾ
ਦਾ ਜਪਜੋਗ ਹੋਕੇ ਤਾਂ। ਸੰਗਨਾ: ਸੰਗਦੂ ਜਣਾਯਾ ਹੈ। ਸੋਕੀ ਨੇ ਜੋਤੁ ਮੇਲ੍ਹਾ ਯੋਹੈ। ਸੰਤਹਤਨ:
ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਜੇ ਹਕਾਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਹਿਤੁ ਜਾਣੇ · ਜੋ ਸਾਧੇ: ਜਾਣੇ ਦਾ ਕਿਨੇਵੇ
ਦਾ ਸਾਧੂ ਹੈ। ਸੁਖਸੁਖਗਨਾ। ਨਿਧ · ਹਰੀਹੀਰਾ ਹੈ। ਆਨ ਮੰਗਨਾ ਵਦੇ। ਨਿਹਕੇਵਲ: ਨਿਹਸੰਗ
ਭ੍ਰਏਹੈਂ। ਲਾਗ: ਜਗਨਾ। ਸੰਗਾਰ: ਸੰਗਦੁ ਆਰੋ। ਰੰਗਨਾ: ਰੰਗਮੇਰੰਗਿਆਹੈ। ਹਰਿਆ · ਬਾਪੁ
ਚੰਦ ਮਾਰਣਾ ਹੈ। ਨਵਾਣਾ ਹੈ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਅਨੰਦ ਤੇ ਬਿਨੋਦ · ਕੌਤਕ ਹੀਤੇ ਸੁਖਰੀ ਭੂਰਨ ਲਗ
ਹੈ। ੯ ਸੇਵਕ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ। ਸਭਕਨ · ਜਣਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇਰਾ ਦੂਨ ਹਰਭੀ ਹੁੰਦੇ
ਤੋ। ਅਸਾਨੂੰ: ਸਾਡਾ। ਆਪੇ · ਹਮਾ। ਹੋਆ · ਏ ਜਾਣਿਆ। ਦਾਨੂੰ: ਛੁਰਨਾ ਓਗ · ਪਰਲੋਕ ਸੋ।

ਲੇਖਾ। ੲਿਕਨਾਦਾ ਗਿਣਨਾ ਹੈ। ਅਲੇਖੇ ਆਪੇ। ੲਿਕਨਦਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਗਿਣਦਾ। ਸ੍ਰਾਤ੍ਰਾ: ਸ੍ਰਗਾ
ਹਾਰਾ: ਗਰੇਹ। ਉਜਲ: ਉਜਾਲ੍ਰਾ ਆਨਮਾਨਰੂਪੀ ਤੇਜਮਾਨਰੂਪੀ। ਦਿਪਾਲ੍ਰਾ: ਦਿਪਨੇਦਾ ਰੂਲੇਕ
ਸਤੋ। ਪਾਠ: ਕਣਦਾ ਦਾ ਲਾਕਿਤਾ ਹੈ। ਗਾਜਾ। ਹੈ। ਰੂਨਾ ਚੇਕਛਾ ਪ੍ਰਲ ੮ ਸੁਕਦਨਮੁਕਤੀ
ਐਸੇ ਸਭ ਕੇ ਹੁਕਮੈ: ਮਨੁ ਜੋ ਮਨ ਸੋ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਹੁਕਮੈ: ਮਨੁ ਨਾਮ ਜੋ ਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾ ਸਿਮਾਰੀ: ਜੈਸੇ
ਮਰੇ ਭ੍ਰਮਾ: ਸੰਤ ਹੈ। ਹੁਕਮੇ। ਨਾਮ ਜੋ ਤਾ ਤੇਛਾ। ਹੁਕਮੇ। ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਪਦ੍ਰਾ: ਆਸਾ ਭਾਗ: ਦਰ
ਪਖਲੇ ਲੈ ਜਾਏ। ਰਸਾਤਲ: ਹੁਕਮੇ ਦੂ ਕੇ ਗਦਾ ਗ: ਗ। ਸਭ ਨਾਮ ਦਾ ਬੋਲਾ ਕਿਤਾ ਹੈ।
ਕੇਤੇ ਕ: ਕੀ ਕਾਲ ਨੇ। ਅਖਾੜਾ। ਸੀਸਾਰ ਜਾਂਈ: ਜਾਣਾ। ਅਹਾੜਾ: ਗਾੜੇ ਆਂ ਜਾਂ ਦਾ ਤੋੜੇ
ਮਾਜਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਿਜਾ। ਰੂਪ ਹੈ। ਆਤਿਗਾੜਾ ਸਤ ਦਿਤਾ ਹੈ ਦਾ ਆਤਿ ਬਿਗਾਸ ਤਦਿਤਾ ਹੈ। ਗਾਪ੍ਰ: ਛਪ
ਗਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰਿਲੋਕੇ। ਪ੍ਰਿਥਕਾਰ। ਰੂਪ ਹੈ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੁ। ਤੋਰਹਾ ਹੈ। ਸਿਕ੍ਰੀ ਸਬਸ: ਮਾਯਾ ਸਬਲ
। ਆਮ੍ਰ: ਹੁਕਮਾ। ਸਿਦ: ਸਤੇ ਦਾ ਸਾਂਤੀ। ਦ੍ਰਗਤਾ ਪੌਨ: ਪਾਠੈ ਦਾ ਦੀਹੈ। ਡਾਰਗਾੜਾ: ਤੇ
ਤਾਗਲੇਦਤਾ। ਜਿਸ ਹਾਰ ਮੁਖਲੂ ਮਾਜਕੇ ਲੈਂਦਾ ਜੇ ਤਿਸ। ਨੂੰ ਤੇ ਆਨਹਦ ਸਬਦ ਭੀ ਬਾਜੈ। ੫
ਗਣ ਹੋਵੇ। ਠਕੁਰਾਈ: ਮਹਤਤਾ। ਨੇਕ੍ਰਾ: ਜੋ ਕਾਹਾ ਰ: ਰਾਕ੍ਰ ਭੀ ਗੁਸਾਈ ਹੈ। ਲਿਖੇ ਨ੍ਰਾ: ਲਿਅ ੦
ਉਹੈ। ਬ੍ਰਤੈ: ਪਾਜੋਂ। ਆਪੇ। ਆਪ: ਸੁਤੰਤ੍ਰ। ੧੦ ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਸਿਖੇ ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਆਸ
ਹਸਨਾਮ ਦਤ ਸੁਣਾਯਾ। ਜਾਮੀ। ਏਠਾ ਹਨਾਮ ਹੈ। ਰੰਗਾ: ਨਾਕ੍ਰ ਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ਦਾ ਸ੍ਰਾ।
ਸੀਧਾ ਤੈ: ਰੀਸੰਗਾ। ਸਭ ਦੇ ਹਸ। ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਗਾ: ਸੰਗਤਾ। ਸਹਾਸ: ਦੇ ਅੰਗਾ: ਤੇਪੋ। ਸ
ਜੋਰ ਖਕਤੇ ਦੁਸਾ ਨਿਦਾਹਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੀਰੂਹਸ: ਕੌਤਕ ਬਿਨੋਦੀ। ਨਹੀਂ ਸੀ ਭਉ: ਸਤਿ ਹੈ।
ਕੁਰਮ। ਰੂਪ ਮਾਨਮਾ ਦਿਸ ਨਰੀ ਪਾਕ੍ਰਾ। ਅਉਤਰਾਸੀ: ਔਤਾਰ ਧਾਰ ਦੇਹੋ ਦਾ ਆਨਮਾਮਾਪੀ
ਸੰਉਤਾਹ ਧਾਰ ਦੇਤਾਂ। ਨਿਹਾਲੇ। ਨਿਲੇਪ ਦਾ ਅਲੂਲਾ ਹੋਰਿਗਾ: ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਮੇ ਦੇਰ। ਹੈ ਤੇ ਸਭ
ਮੇ। ਖੇਲ। ਸਭ ਕਲਾ ਤੇ ਆਪ ਸਭ ਜਲ੍ਹਾ। ਬਿ: ਦਿਸੇ ਜਲ੍ਹਾ ਰੂਪ ਤਨ ਧਾਰੀ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਤੇ। ਧਾਰੀ। ਹੈ ਤੇ
ਮਹਾਸਾਰਥੀ: ਅਰਜਨ ਦਾ ਸਾਰਥੀ ਹੈ ਤੇ। ਸਤਸੰਗਾ: ਗ ਹਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਦਾ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗੀ ਹੈ।
ਪੀਤ ਪੀਤੰਬ੍ਰ: ਪੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਰੰਗਾ: ਸ੍ਰਚਸ੍ਰੀਰੰਗ ਮੇ ਤੂੰ ਹੀ ਪਦ ਨੈ। ਅ੍ਰ
ਜਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰਬਰਾਜ। ਲੂ ਜੀਤ ਕੇ ਜੋ ਪਨ ਲੇ ਦੇ ਸੋ ਪਨੈ ਜੋ। ਮਹੀਮੈ ਪ੍ਰਿਥੀ ਮੈ ਹੈ। ਸਮੀ
ਪਤ ਹੀ ਥਾਨ: ਸੁਪਜਿ ਸਦਾ ਹੈ। ਅਭੰਗਾ: ਆਨਾਸੀ। ਭ੍ਰਗੁ: ਤੰ ਨੂੰ ਦਾਸੀ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿਗਾ:
ਰਿਪਾਇਆਨਾ। ਲੋ: ਤੁ ਹੈ ਜੋ: ਮੇ ਮਿਲਰਹਾ ਹੈ। ਆਪਹੁ: ਆਪੇ ਆਪਾ। ਥਾਨਾ: ਬਨ
ਮੇ ਦਾ ਗਲ੍ਹਾ ਰੂਪ ਬਨਕੇ। ਤਿਲ। ਮਾਤ੍ਰ ਰੰਗਾ: ਰੰਗ ਦਾ। ਫਨੀ: ਦਾਸਾ ਸੇਖ ਭੀ ਤੇਰਾ
ਗਨ ਦਤਨ: ਨਦਾਹੀ ਸੰਗਾ: ਸਕਦਾ। ਹੇ ਜਗਤ੍ਰ ਪਤ ਸ੍ਰਦਾਪਾ: ਆਸ੍ਰਾ ਓਦਗਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿ
ਸਭ੍ਰਾ ਭੈ ਹੈ ਕੂਤਾਂ ਦਾਤੇ। ਇਛ। ਆਪੇ ਸੰਗਸੰਗਾ। ਸੰਗਦਾ ਸੰਗਦੇ ਕੇ। ਮਾਨ: ਦਾਨ ਦਾ
ਆਦਦਾ ਹੈ ਸੋ। ਮਿਥੇਨਾ: ਮਿਥਆ ਹੈ। ਦਾਨ। ਹੇ ਰਿਨਾ ਸੁਰੀ। ਸੁਆਦਿਗ। ਤ੍ਰੈਕਾਲ੍ਰਾ ਦਤੇ-
ਤੈਨੇ। ਸਕਦ ਭੀ ਤਿਸ ਦੇ। ਕ੍ਰਿਤਮ: ਕ੍ਰੋਧੇ ਦੇ। ਪ੍ਰਾਪੂਰ ਬਲਾ: ਪਹਲੇ ਤੇ ਪਹਲਾ। ਰੰਗਾ: ਪ੍ਰੇਮ
ਦਾ ਅਨੰਦ ਦਾਸਾਂ। ੨ ੧੧ ਮਕੇ ਸੇ ਕਾਜੀ ਪ੍ਰਤਿ। ਅਲਹ ਅਗਮ। ਹੇ ਤੇਖੁਦਾ
ਈ: ਦੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪੀਦ ਜਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਛੋਡਨਾ। ਪੈਂ। ਗ: ਈ। ਮੁਸਾਫ੍ਰ: ਦਿਰ ਕੂਫਕੀਰਾਂ
ਦੀ। ਇਹ ਦਦੇਸ: ਵਿਸਤਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਹੈ। ਜਕੀਨ। ਰੂਪੀ ਮੁਸਲਾ। ਮਨਸਾ। ਮਨਦੀ ਆਸਾ

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਬਿਖੁ ਕੀਏ ਗਰਦ: ਗੁਰਮੁਖ ਆਖਕੇ ਸਿਫਤਿ ਕੀਤੀ। ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੈ ਕਪਟ: ਕਪਾਟ ਕੂ
ਮਨੂੰ ਕੋਸਾ ਪੀਵੈ ਤਾਂ ਭ੍ਰਮ ਜਾਹਿ ਭ੍ਰਮ ਜਾਵੈ ਤੌ ਦੁਬਿਧਾ ਗਈ। ਆਪਾ ਪਰ: ਆਪ ਸ੍ਰੂਪ
ਜੋ ਸਭਗੁਨ ਨਜਾਣੇ ਸੋ ਨਾਮ ਨੂੰ ਭੁਲਾਹਾ: ਭੁਲਾਇਤਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਤੇ ਆਪ ਭਾਵ
ਦਾ ਤਾ ਤਾ ਸੋਗ। ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਵੇ। ਸਬਦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਬਾਣੀ ਕੂ ਤਾਗ: ਤਿਨਾਂ ਦੇ
ਸੇਵਕ ਹੋਕੇ ਸੇਵੈ ਸੋ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਬਖਸੇ ਤਾਂ ਗੁਰਕਾ ਕਮਲ: ਸਬਦ ਰੂਪ ਕਰਿ ਦਿਨਦੀ
ਹੈ। ਸਬਦੇ ਰਕੂ ਅਕਥ ਨੂੰ ਕਥੇ ਗੁਰਾਨੂੰ ਵਾਹੇ: ਵਾਹੁਨਾ। ਸਬਦ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ
ਰਸੁ ਆਵੇ। ਖੇਲੈ। ਭਲੈ ਦੁਖ ਤੇਰੇ ਆਪੇ ਆਪ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਿ ਵਿਖੇ ਹੈਂ।
ਸਚੀ ਤੇਰੇ ਅੱਖ ਹੈਂ ਤੇ ਰਾਖਿਆ। ਮਨ ਤਾਂ ਸਬਦ ਸਚ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜੋ ਸੁਰ: ਤੇਰੇ ਵਾ ਆ
ਵੇਗੀ। ਸਬਦ ਦੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਕੂ। ਸਾਚੇ ਕੇਤੇ। ਗਾਵਹਿ ਗਾਇਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਤੀਮੋ ਸਮਾ
ਗ: ਸਮਾਇ ਰਿਹਾ ੧੩ ਸੋਈ ਹਰੀ। ਤਾਕੀ: ਭੀਨੇ ਸੋ ਅਤਿ ਕਾਂਤਿ ਨਾ ਪਾਈ
ਹੈ। ਆਗ। ਦੇ ਦਸਬਦ ਕੂ ਲਗਾ ਨਿਧ ਭੂਪ। ਅੰਤ ਜਾਂ ਮਤਨੂੰ ਦੇਵੀ: ਵੇਂਤਮੇ ਪਤੇ ਹੈਂ
ਏਕ ਰੂਪ। ਦਿਨ ਸੇ ਸਦਾ ਤਿਨਾ ਹ: ਦਾ ਮੁਖ ਸੋ ਗਤਿ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਹ:
ਪਾਵੇ ਸੰਜਮ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਸਬਦ ਕੂ ਤਾਹ: ਹੈ ਮੋਹ ਕੂ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਮੋ। ਸਾਰ: ਸਾਰਕੇ
ਜਗ ਮੋਹੇ। ਆਪ: ਹੁਕਮ ਤਿਨਾ ਹਤੇ ਸਬਦ ਹੈ। ਸਬਦ ਜੋ ਤਤ ਤਤੀਮਾ ਆਦਿ ਤਿ
ਨਾਮੇ ਮਿਲਾਕੇ ਦਸੇ ਤੇ ਆਰਦਾਸ ਜਾ ਵਲਾਆ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਸਬਦ
ਰੂਪ ਵਾਲਾ ਉਠਾਰਕਾ। ਨਾਮ ਦਾ ਕੁਪਾ ਕਾਰਜ: ਮੋਖ ਕੇਹਾ: ਕਿਆ ਹੈ ਮਾਤੇ ਕੂ ਵਿ
ਜੋਗ ਜੀਆਂ ਦੇ ਕ੍ਰਿਤ: ਕ੍ਰਮ ਨਹਲੇ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵਾ ਹੋਕੇ ਭੀਰਹੇ। ਛਿਨਾ
ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਫਿਰ ਕੂ ਨੇ ਮਹਾ ਅਠਮਾਨ ਰੂਪੀ ਤੇ ਦੁਖ ਕੁਗੀ ਤੇ ਸਕਾ। ਬਿਸਟਾ ਗਰਭ
ਮੋ। ਵਾਰ: ਕੁਗਤੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਬਦ ਤੁਆਰਾ ਤਤ ਨੂੰ ਰਸਾਮੇ ਸਗੀ ਪੈ ਤਾਹ: ਤਿਨਾ
ਦੀ ਵਖ: ਆਤਮ ਦਸਨੂੰ ਮੁਖ ਦੀ ਟੇਗੀ ਮੇ ਭਤਾਰੇ: ਕ੍ਰਿਤ ਕੁ ਮਾਤੇ ਕੂ ਕਿਤ ਜਨ
ਮੇਮੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕੰਠਨ ਸੁਧ ਟੇਗੀ ਤਿਨਾਦੀ ਜਿਨਾ ਭਤਾਰੇ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਤ ਕਾ ਹੈ ਜਿ
ਉ ਕ੍ਰੋਧ ਗੈਰ ਮਹਲ: ਗੰਭੀਰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਵਾ ਹੋਰ ਮਹਲ ਜੇ ਹੈ ਹਰੀ ਸਮਾਹਾ: ਅਨੰਦ ਵਾ
ਸਮਾਏ। ਚਾਗ: ਜੋਰ ਬਖਸੇ ਤਾਂ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ ਜੋ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਕੂ ਜਪ ਨੂੰ ਜਾ
ਪਕੇ ਹੋਯਾ ੧੪ ਨਾਦ ਗੁਰ ਸਬਦ ਤੇ ਬੇਦ ਦੀ ਕੂ ਮੁਖ ਦਾ ਆਪ ਹੈ। ਧਰਾ
ਵੈ: ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਵਨ ਬਾਣੀ ਕੂ। ਨਾਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਵਜਾਵੈ: ਉਚਾਰੇ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋ। ਅ
ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ। ਗ੍ਰਾਹੀ ਸੋਈ ਸਬਦੇ: ਦਆਰਾ ਸਚ: ਨਿਸ ਦੇ ਸਾਖੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨਹੀ। ਸਚੇ
ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ। ਸਚ ਮੇ ਮੁਖ ਕਾ ਸਤਸਰ ਸੰਗ ਮੇ। ਸਾਚੇ ਜਾਂ। ਸਚੇ ਸਚ ਜੀ
ਸਦਾ ਹੀ ਆਰਾਧੀ ਸਚੀ। ਸਚ ਦੀ ਬੈਣੀ: ਬਾਣੀ ਬੋਲੇ ਸਚ ਨੂੰ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ। ਸਚ
ਕੀਤਨ ਕੂ ਆਦਰ ਪਾਸੋ ਭੀ ਮੁਖ ਦੀ। ਮੁਖ ਹੈ। ਸਚੇ ਸਚ ਹੀ ਸਚਾ ਸਬਦ
ਆਰਾਧੀ ਮਾਯਾ ਤੇ ਪੈਤੀ ਭਰੀ ਦਰ: ਮੰਦ੍ਰ ਵਾ ਸੰਗ ਮੋ। ਸਚੇ ਹਰ ਦੇ। ਮੁਖ ਦਾ ਸੰਜ
ਮ ਤੇ। ਸਾਰ ਹੈ ਰੰਗ: ਅਨਿਦਸੋ। ਆਪ ਭਾਵਨਾ ਖੇਲ: ਦੇਈ। ਨਾਮ ਮੋ ਲੋਮਸਰੇ ਮਨ

ਦਸੋਹੈ।ਸਾਚੇ ਤਤਫੋਕਾ।ਸਾਚੇ ਤੇਸੋ।ਭਿੰਨੇਪਕੇਤੇਭੀਨੇਸਦਾਰੇ ਤੇਭੀਂ ਨੇਹੋ।ਇਨੋ।ਸਾਚੇ ਦੈ
ਕਾਲ੍ਹਾ।ਮੋਹ ਤੇ ਤੂਲੇ ਭਾਦ੍ਰਕ੍ਰਜੀਤਪਾਲੋ।ਅੰਧ ਤਾਈਨੂ ਗਰਭ ਮੇ ਪਾਇਆ ਸੋ ਤਾਂ ਗੁ
ਰਕੀ ਮਤੀ ਆਂਦੋ।ਨਾਮੋ ਹੀ ਸਾਚੀ ਉਸਦੀ।ਕਹਾ: ਕਰੀਆ ਦਾ ਕਿਸਾਬਰ ਦੀ
ਸਾਦੀ ਕ੍ਰੀ ਜੇਨਾਤੇ ਸਲਾਹੀ: ਆ ਤਾਹਾ: ਤਿ ਨਾ ਪਾਸੋ ਅਭੇਦਾ: ਦੂਜਾ।ਮੁਖ: ੨
ਆਰੋਤਿਸਨੂ।ਨਾਮ ਦੀਪੀਤੀ।ਪਾਇ ਸੋਜੇ ਗਾਹਾ: ਵਿਚਾਰੋ।ਆਪਾ ਹੰ: ਹ ਦਾ।
ਹੁਕਮੇ ਦੀ।ਹੁਕਮੇ ਮੰਨੇਤਾਂ ਹੁਕਮੇ ਕੇ ਹੁਕਮੇ: ਮਦਾ ਲਾਹਮੀਹੋ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕ੍ਰੋ
ਵੇਲੀਦਾ।ਰਖੇ।ਉਦੇਤੇ ਮਨਨੂ।ਬਿਰਾਗੀ ਹੋਕੇ।ਤਾਹਾ: ਤਿਨਾਦੇ।ਹੋਈ: ਹੁੰਦਾਹੈ।ਤਾਹਾ:
ਤਿਨਾਦਾ।ਵਾਈ: ਦਾਹੈ।ਸੋਭਰ ਤੇਰੀ।ਕਿਸੇ।ਮੁਖ ਨੇ ਗਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਚ ਕੇ ਹੋਵੇ ਸ
ਮਾਹ: ਮੁਖ ੧੦ ਗਾਵਿਆ: ਜਪਜਾ।ਸਚੇ ਕ੍ਰਹੋਵੇ।ਮਿਲਾਏ ਤੇ ਤਿਨਾਸੇ
ਸਬਦੇ: ਰਕ੍ਰਤੇਵੇਤਾਂ ਆਪਨੇ ਮੇਲ ਮੇ ਸਬਦ ਕ੍ਰਾਰੰਗੀ ਭੂਪਹੋਕੇ ਤਿਨਾਦਾ।ਪਾਰ:
ਪਾਰਹੈ।ਪਾਰ: ਗਾਸਬਦੇ: ਰਕ੍ਰ ਸੈਵਾ ਕੀ ਲੈ।ਭਉ ਜਕ੍ਰਮੇ ਵਿਸਾਹਾ: ਲਿਸਭਾ
ਹੈ।ਦਾ ਭ੍ਰੇਸਾਹੈ।ਸਾਰ: ਕਦਾ।ਭੈ ਗਾਂਦੇ ਭੈ ਸਤਸ੍ਰੂਪ ਪਾਈਐ ਨਹੀਤਾਂ ਸਾਹਾ:
ਦਾਸਾ।ਭਾਠੇ ਤੂਤ ਕਲੇ।ਸਿਰਪ੍ਰਕਾਰਹੈ ਦਾ ਰਜਤਾ।ਹੁਕਮੀ ਬੀਦਾ ਕ੍ਰਾ।ਹੁਕਮ
ਨੂ।ਸਾਹੇ ਦਾਜ ਜੀਵਾਂਦੇ ਮੁਖ ਕ੍ਰੀ ਜਾਨਦੇਨੋ।ਸਚੇ ਨਾਮਨੂ ਸਚੇ ਕ੍ਰਹੋਵੇ।ਤਾਹਾ:
ਤਿਸਨੂ।ਸਭ ਨੇ ਦਾ ਨੂ।ਮੁਖ ਨੂ।ਸਬਦ ਕ੍ਰਹੋਵੇ।ਨਾਮ ਕ੍ਰਾ।ਦਾਹੇ: ਦਾਹੁਾਉ
ਪਜੇ ਤੇਫਗਸਾਰਮੈ ਸਮਾਵੇਤਾਂ ਓਹਾ।ਲਾਹ ਨਾਮਾ।ਵਿਚਾਰ ਸਤਸੰਗਾ।ਬਾਣੀ
ਦਾ ਸਬਦ: ਮੰਤ੍ਰਦੇਕੇ ਦਾ ਕਾਈ ਜੋਭੈ ਸਬਦ ਸੋਦੇਕੋ।ਜਾਹਾ: ਜਾਣਦੇਹੈ।ਲਾਏ:
ਧੁਕੋ।ਗੁਰ ਦਾਲਾ ਹੈ ਪਾਤਸਾਹਾ।ਗਦੇ: ਦਾ ਮੁਖ: ਸੋ।ਵਾਰ ਦਾਜੇਹੈ।੧੧

ਤਿਸ ਦਾਜੇਹੈ ਅੰਤ ਓਦਾ।ਗਾਵਿਆ: ਜਪਜਾ।ਹੋਈ: ਹੁੰਦਾਹੈ।ਸੰਬਾਹ:
ਪ੍ਰਚਾਵਦਾਹੈ।ਬ੍ਰਸ ਨੂ ਹੁਕਮੇ ਮਤੇ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਾਹ ਦੇਹੈਂ।ਗੁਰ ਲਿਸ
ਦਾਹੈ।ਸਿਰਾਹਾ: ਸੁਰਤੇ ਹੈਸੇ ਭਗਤਿ ਦੀ।ਜੋਕਾਰ ਨਿਕਾਠੇ ਸੋਅਰਜੀ ਸੋ।ਵਾਹ:
ਜੋਹੈਤੇ।ਸਾਹ: ਦਾਸ ਦਾ ਦਾਸਾਂ ਦੀਗੀਨਤੀ।ਮੁਖ ਨੂ ਸਬਦੈ ਨੂ ਬਾਣੀ ਗੁਰੇ
ਦੀਤੇ।ਸਚੇ ਕ੍ਰਹੋਯਾ ਕ੍ਰਮ ਕੇ ਦੇਰਾਹਾ: ਕ੍ਰਨਹਾਰ ਦਾ ਦੁਸਤ੍ਰਰਾਹਾ।ਮਨਤਨ
ਪਾਦਅੰਤ੍ਰਹਰਦਿਆ।ਭਕ੍ਰ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕ੍ਰਾ।ਦਰ: ਸੰਗਪ੍ਰ ਦਾ ਸੰਤ੍ਰਸਭਾਇ
ਮਾਨਭਏਨੋ।ਕ੍ਰਿਪਨਕ ਜੋਸੀਸਾਰਤੇ ਕ੍ਰਿਪਨੇ ਹੋਏਨੋਤਿਨਕਾ ਦਾ ਆਸਰਾਹੈਤਿਨਕਾ ਦਾ
ਖੀਰਹੈ।ਮੇਲ ਓਸ ਸਬਦ ਕੇ ਓਨਾ ਸਲਾ ਹੀ: ਆ।ਜਾ ਦੀ: ਦੇ ਸਕਦਾ ਕਥੀ
ਗੁਰੂਹੋਕੇ।ਗੁਰਦਾਤਾ ਆਪੇ ਸਦਾ ਸਕ੍ਰਦੇਂਦਾਹੈ।ਜਪ ਕੇ ਹੋਯਾ ਸੰਚਾਰ: ਉਤਸਵਾ।
ਸਹਸਾ ਪੂਛੇਕਦਾ।ਠਾਨਤ: ਕ੍ਰਆਦੀ।ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮਕ੍ਰ ਦਾ ਦੇ।ਕਾਰਜ: ਸੋਖਾ।੧੨

ਥੇਲ: ਸੰਸਾਰਾ।ਕ੍ਰੇ ਤੇ ਆਪੇ।ਗਸ ਰਾਮਨਾਮਤੋ ਵਿਸੇਖੀ।ਪੌਨ ਸਭ
ਘਟਾਂਮੇ ਦਾ ਸਰਕੇ ਸਭਘਟਾ।ਸਿਵਸਕ੍ਰੀ: ਸਤੇਤਮੋ ਦਾ ਛੇਤਨਤੇ ਮਾਯਾਨੂਗਾਉ
ਲਈ ਤੇਵੇ ਨਾ ਕੀਮਤ ਤਾਹ ਹੈ।ਅਪੇਗਾਹਾਨਦ: ਗਆਨਾਗਆਨਾ।ਬੀਆ: ਕ੍ਰ

ਸਾਰ ਆਪ ਮੇ ਮੇਹ ਕ੍ਰਿਸਭਰੀਭਈ ਮੁਖ ਨੇ ਸਬਦ: ਬੂਝੇਮੈਂ। ਤਿਸ ਨਰ ਦਾ ਜਨਮ ਸਫਲਾ।
ਮਾਤਾ ਆਖੀ ਆਪਣੀ: ਮਾਸਾ ਕੁਝੇ ਜਿਨਾਨੂੰ ਤਰੇ ਜੋਗ ਮਿਲੇ ਨਾ। ਪਾਇਆ ਏਹ ਸਚੇ
ਨਾਮ ਤੇ। ਦਾ ਹੀ: ਰੋਤੈਂ ਪਾਏ ਜੀਵਾ ਸਚ ਤੰਤੇ ਭਗਿਆਨ ਤੇ ਭਗਤਿ: ਕੀਏ ਭਰੈਂ ਭੰਡਾਰੀ
ਰੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਨਾਮ ਕੂ ਦਾਨਾ ਮੀਨੋ। ੭ ਉਪਾਏ ਸੰਸਾਰ ਉਪੰਨਾ: ਹ
ਰੀ ਪੂਛਿਨਾ: ਭਿਨ੍ਹਾ ਸਾਰ: ਸਮਾਲਾ। ਜਿਨ ਹਰੀ ਸਭਕੂ ਛਾਭਾਵੈ: ਚਾਰੇ ਮੁਖ: ਦੂਆ
ਰੋ ਮੋਹਬਦ: ਮੋਹਕੂ ਘਟੂ ਤੇਜੀ ਛੇ ਤੈਂ: ਤ੍ਰਦਾਹੋ ਸਝਾ ਹੀ: ਪ੍ਰਦਾਰੇ ਮੁੰਕ ਹਮਾਨਮੇ
ਦਾ ਹਰੀ ਮੇ। ਡਾਲੀ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਦੇਵਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਛ: ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਹਰੀ ਦੀਆਂ ਹਮ: ਹਮਾਰੇ ਮੇ। ਬੋਲ ਨੂੰ ਤੋਲੇ ਤੋਲ: ਵਿਚਾਰਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ ਮੇ। ਮਾਣੇ ਭੂ
ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਨੇ। ਸੁਖ: ਖਾਂ ਨੇ ਲਾਇ ਜੀਵ ਤਿ: ਤੇ ਤੇ। ਗੁਰ ਦਾ: ਦਾ ਮੇ। ਸਾਚਾ ਸੋ। ਏਕ
ਸ: ਏਕ ਸੰਸਾਰ ਰੰਗ: ਮੇਲ ਮੇ। ਕਾਇਆ ਰੂਪੀ ਕੁਮਲਾ ਦਾ: ਦੁਹਾਗਣ। ਬੂਝੇ ਇਸ
ਮੇ ਤੇ ਇਹ ਹਉਮੈ। ਗਈ: ਜਿਨਾਕੇ। ਗਾਤਾ ਬਸਤੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ। ਕਬੇ ਭੀ ਆਵੇ ਜੂਨਾਂ
ਤੇ। ਠਉਰ ਠਹਰਨਾ। ਠਮਾਨ ਕ੍ਰਾਸਸਾਹ ਹਰੀਨੂੰ ਤਿਨਾ ਨੇ। ਸਭ ਤਿਸ ਦਾ ਫਲ ਦੇ
ਖਹੇ। ਸਬਦ: ਨਾਮ ਦਾ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੇ ਦਾ ਸੰਗਮ ਮੇ। ਨੀਗ: ਵਿਸਮਾਦ ਰੂਪੀ ਜਸ ਤੇ।
ਜਾਵੇ ਜਨਮ ਮੇ। ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਸੂਪਾ। ਚੁਕਾਈ ਏਲੇ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨਾਮ ਹੀ
ਨਾਮ ਕੂ ਰੰਗ: ਮਾਨੇ ਦਮੇ। ਫਿਰ ਫੇਰੀ: ਫੈਕਾਸਾ। ਫੇਰੀ ਜਨਮਾਂ ਦੀ। ਮਾਰੇ ਜਾਸਾ
ਭਮੋ। ਪਾਏ ਸੰਗਤ। ਸਬਦ: ਮੰਦ੍ਰ ਦੇ। ਕਰੀ: ਕਾਰਦੇ ਮੈਂ। ਦਰਸਾਵੇ ਸੰਗਤ ਮੇ
ਤਿਨਾ। ੮ ਜਿਸ ਦਾ ਕੂਣਾ: ਕ੍ਰਤਤੈ ਦਾ ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦਾ: ਕੂ
ਹੋ। ਸਬਦ ਕ੍ਰਾ। ਭਿਕ੍ਰ ਹੀ ਰੰਗ: ਰੂਪਾ। ਸਬਦ ਦੀ ਵੀਚਾਰ: ਰਕੂ ਸਹਿ: ਤਿ
ਨਕਾ ਸਤੇ ਤੁਧ ਸਚੋ। ਨਵੀ ਸਭ ਕੀਤੇ ਮੇ ਤੋਲੇ: ਵਿਚਾਰਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ
ਸਪੁ ਤਿਸ ਆਪਣੂ। ਗਾਤੀ ਤਿਸ ਨੇ ਜਗਤ ਮੇ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਹੈ। ਸਬਾਇਆ: ਸਾਰੇ
ਸਾਠੇ ਤਿਨਾ ਮਤੀ ਕੂ ਤੈਂ ਸਾਗਰ: ਰਮੈ। ਸੇਠ ਆਖਿ। ਸੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ
ਕ੍ਰਿਤ: ਕ੍ਰਮਾ। ਸਬਦੇ ਕ੍ਰਾਹਿਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ। ਆਪ ਭਾਣੂ। ਮੇਹ ਕੂ ਭਾਇ ਕੂ ਰੋਵੇ ਮੁਖ ਤਾ
ਕੂ ਕੁਮਮੇ ਤਾਤਾ: ਤਾਵਦਾ ਹੈ। ਕਾਟੇ ਤੇ ਦੁਖ ਭੀ ਰਮਸ ਦੀ। ਬਾਣੀ: ਦੇਦ ਤੂ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਕ੍ਰਾਕੂ ਗੁਣ ਨਿਧ ਹਰੀਨੂੰ। ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਸਭੀ: ਸਭੇ ਨੇ ਆਪਣਾ: ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਤਾ
ਰ: ਹਨੂੰ। ਰਸਨਾ ਕ੍ਰਭੀ ਸੇਵ: ਜਪੇ ਕਾਇਆ ਰੂਪੀ ਹਟ ਦਾ ਕਾਰ। ਇਵੇ ਦਾ ਕੇਤੀਆਂ। ਪ
ਤ: ਹਰਾ ਦਰ: ਸੰਗਤ ਮੇ ਜੋ ਹੈ ਜਿਨ ਆਪਣਾ: ਰਹੈ ਨਾਮ ਨੂੰ। ਹਾਰ: ਵਿਚਾਰਦਾ
ਵਾ ਕੇਤੂ ਲਾਏ ਤਿਸਨੇ। ਸਬਦ ਬ੍ਰਮਨੂੰ ਮਾਸਕ ਹਉਦੇ ਨੇ ਏਹ ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਦਾ ਬਾਰ:
ਰ ਹੈ ਦਾ ਦਾਏ ਜੋ ਹੈ ਸੋਭੀ ਕਹੇਂ। ਮੋਹ ਕੂ ਦਾਨਾ। ਕ੍ਰਿਆਈ ਤਿਨਾਨੂੰ ਜਿਨਾ। ੯
ਹਾਰ: ਹਰੀ। ਸਬਦੇ: ਹਰਿ ਕੇ ਕੂ। ਭੋਜੂ ਦੀ ਪਾਈ ਜੋ ਹੈ ਸਚ ਸਭ ਮੇ ਸਾਚੇ ਦੇਖੋ।
ਨਾਮੇ ਕੂ ਸਮਾਹਾ: ਉਤਮ। ਮੇਲੇ ਗੁਰ ਮੇਂ ਤਾ ਆਪੇ ਮੇ ਭਗੀ ਮੇ। ਬਾਣੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰ
ਮੈ ਪ੍ਰਕਾ: ਦਾ ਦੁਰਜ ਆਖਿ ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪੂੰਜੀ ਸੂਪਾ ਦਾ ਮਾਸਕ। ਵਿਸਾਹ: ਖੀ

ਧਾਰਨਾ ਕਿਹ ਸੀ: ਸਵਾਲਉ ਜਾਗੇ ਅਗਿਆਨਤੇ ਗਿਆ ਭੀ ਰਾਗਸੀ: ਰਸੀ ਦੇ ਤਾ: ਆ ੧
ਪੈ ਦਾ ਚੇਤਨਦੇ ਭੁਲਾ ਪ੍ਰਿਕਾ: ਲੋਕ ਦਾ ਧੁੰਧੇਰੀ ਸਭ ਮੋਨਿਵਾਸੀ: ਸ ਕੂਨਦਾ ਲੋਕ ਇ
ਹੰਗ ਜਿਨੀ ਜੂਨਿ ਮੋਖ ਭੂਲਾ ਤਰ ਮਿਲੇ ਮੇਲੇ ਬੂਝੇ ਸੰਤਨਾ ਮੂਰ: ਮੁਖ ਦਾ ਉਲਾਂਸਾ
ਧੀ: ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੂਤਾ ਆਪੇ ਹੋਰਸੀ ਨਾਸੀ ਦੇਵੇ ਜੋਗਾ ਹੋਰ ਕਾਏ ਕੂਆ ਪਾਏ
ਸੋਈ ਨਰ ਹੋਆ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਤੋਂ ਆਪਾਰ ਦਾ ਸੇਤ: ਸੁਕ੍ਰੋ ਦੂਰਜ: ਸੀ ਕੂਣ
ਨਧਾਰਨੋ ਦਿਪਾਰ: ਧਾਰਸਾਪਨਾ ਧਨ ਨਾਮ ਆਦੇ ਤਿਸਦੀ ਤੇ ਤਿਨਾਦੀ ਹੈ
ਆ ਗੁਨ ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਦੀਜੈ ਟੇਕੇ ਦਾ ਦੇਹ ਇਕ ਤ: ਦੇਨਾਮ ਦਾਹੋ ਦੇ ਸਾਰੀ ਕ੍ਰਾ
ਅਨਨਦਾਉ: ਵਾਸਨਾ ਅਗਨੀ ਦਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਵਾਸਨਾ ਲੋਭ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਇਸੀ ਅ
ਰ ਮੋਹ ਤੇਨੂ ਅੰਧੇ ਨੂੰ ਮਤੀ ਆਦੀ ਬ੍ਰਧੀ ਘਰ ਭਨ ਧੂਪ ਦਿਗੁਤੇ: ਧੂਖੇ ਨੀਂਵਾਨੇ
ਦੁਖੋਂ ਦੁਖ: ਦੁਖ ੨ ਕੋਝ ਦੇ ਕਾਰ: ਕ੍ਰਿਸੀ ਰਤੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨਾਮਹੀਨ ੦
ਮਰ ਦੇ ਭਏ ॥ ੫ ਸੋਈ: ਦਨੇਹਾ ਸਲਾਹੀ ਏ ਦਾਤਾ ਤਾਂ ਕਹੀਏ
ਗੁਨਨਾਲ ਮਤਿ ਕ੍ਰਾ ਅਮਲ ਹੋਆ ਤਾਂ ਕਾਂਗ ਰਸਾ ਕ੍ਰੀ ਕਾਏ ਐਥੀ ਅ ੦
ਦੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾਲ ਕੂਤਾ ਲੇ: ਰੇ ਤੇ ਬੂਝੇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਪ੍ਰਮਾ ਆਜਾ ਤਾਂ ਕੀਜੈ: ਕੂਲੈ
ਗਾ ਦਾ ਕੂਨਾਹੋ ਤਿਨ ਕੀ ਸੋਇ ਭਾਰੇ ਇ: ਦੇਹੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਆ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ
ਜੈ: ਭਿਜਨਾ ਹੋ ਸੋਈ: ਸੋਭਤਾ ਹੋ ਇਹ ਮੇ ਏਹ ਇਸਮਤਨੂੰ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਪਤੰਗ:
ਮੈ ਦਕਰੀ ਦ ਰਹੀ ਦਾ ਸ੍ਰੀਰਨੂੰ ਨਾਮ ਮੋਹੋਈ ਕਿਸੇਨੂੰ ਸਾਚੇ ਰਾਸ ਰੂਪੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਨੂੰ ਮੁਖ ਨੇ ਸਬਦ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਕਿਲਾ ਹਾਰ ਹੈ ਮੁਖ ਕਾਨ
ਕੇ ਤਨ ਮਨ ਕੂਰੀ ਜੈ ਹੈ ਦਾ ਜਾਨਕੇ ਤਨ ਮਨੋ ਅਗਨ ਕ੍ਰਾ ਸਾਰੇ ਗਾਦਿਤਾ ਰੇ
ਤਿਨਾਦੀ ਅਗਨੀ ਨਿਵਰੇ ਗਈ ਜੈ ਜੋ ਸਦ ੫ ਛੇਡੇ ਕੁਦੇ ਪਾਈ ਅੰਜਾ ਮੁਖ
ਦੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਾਣੀ ਤਿਨ ਕੀ ਜੋ ਬਿਚਾਰੀ: ਰੇ ਹੋ ਬਾਪਿਰ:
ਬਪੋ ਇਨ ਕੇ ਹੈ ਮੁਖ: ਧਾਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਤਾ: ਸੇ ਕੂਝੈ ਕ੍ਰਤਾ ਕੋ ਧਾਰ: ਕ
ਬਨਾ ਮੁਖ ਨਾਮ ਰਤੇ ਤਿਨਾ ਦਾ ਸਦੇ ਹੀ ॥ ੬ ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਹਲੇ: ॥
ਤਪਤ ਸੰਸਾਰ ਨਿਜਪ ਸੀਤਾ ਆਪਸਾਰੀ: ਸਚੀਹੈ ਦਾ ਸਾਚ ਤਾ ਸੈਰਾ ਗੁ
ਨਾ ਦੂਜਾ: ਦੈਵਤਾ ਆਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਲਾਗੇ ਨਾਮਨੂੰ ਭਾਗੇ: ਭਾਗਕੇ ਦਾ ਕ੍ਰਾਗਾਂਹ
ਸਬਦ: ਸੀਤ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਮ ਦਿਚ ਰੀ: ਰ ਦਾਨ ਹੋ ਕੋ ਸਤ: ਤਿਸੈ ਸਲਾਹੀ:
ਦੂਨੇਹਾ ਮਤਿ ਭੂਈ ਉਹੀ ਪੈ ਤੀਜੇ ਰਤੇ ਸੇਉਕੇ ਭਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਰਤਨ ਤੇ ਦੈ ਰਾਗ ਕ੍ਰਾਮ ੦
ਪਾ ਦਾ ਤੁਧ: ਤੈਨੂੰ ਕਾਲ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤੇ ਜੋਨ ਨਾ ਦੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਕਲਿਆਨ ਉਨਾਦੀ
ਜਿਨਾ ਕੀਨਾ ਹੈ ਸੀਤਲ ਹੋਆ ਤੇ ਭਾਵੇ ਜੋ ਹੋ ਦੇ ਸਚ ਸੀ ਕ੍ਰਾ ਸਚੇ ਨਰ ਸੁਗ
ਦੁਨੀਆ ਦਰ ਪਲੋਕ ਸੇਭੀ ਨਿਦੀ ਨੇ ਨਦ ਤਿਨਾਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਧੂਪੀ ਕੂਜੇ ਮੇਮੇ
ਹਕੂ ਹੋਆ ਜਾਪੈ: ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਮੋਹ ਤੇਦੂ ਘਟੇ ਦੇਗ ਲਿਖਿਆ ਜਿਨਾਨੂੰ
ਸੋਦੇ ਤਨ ਰਤੇ ਮਨ ਵਿਚਾਰੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੇਦ ਸਭੀ ਸਚੇ ਸੋ ਆਪੇ ਕਾਏ ਨੂੰ

ਤੀ: ਪਾਪਾਣਾ ਅਤਿ ਪਰੇ ਪਰੇ ਅਪ੍ਰੰਪ: ਅਪ੍ਰੰਜੋ ਹੈ ਦੇਵਤਾ ਤਿਨ
ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਨਾਰਾਇਣ ਤਿਨਾ ਤੇ ਪਰੇ ਤੂੰ ਹੈਂ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਦਿ ਤਿਨਾ ਤੇ ਪਰੇ ਤੂੰ ਹੈਂ ਨਾ ਗਾਤੀ: ਸ੍ਰੀਰਣੀ ਵਾ ਗਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ।
ਛੋਟ ਗੁਰਦ੍ਵਾਰਾ ਜੋ ਗਤੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਤਿਨ ਕੀ ਭਕ੍ਤ ਨੰਦ ਕੇ ਜਪ ਜੋਤਾ
ਪਾਤੀ: ਪਤਿ ਭਾਤੀ: ਤਰਾਂ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਭੁਗਾਤੀ: ਭੁਗਤੀ ਵਾ
ਭਕੁੰਟੀ। ੫ ਕਾਹੂ ਤੁਮ ਵਾ ਤੁਮ ਕੋ ਰਾਮ:
ਲੋਕ ਵਾ ਪੰਗਤਾ ਤੇ ਛੁਟਕਾਰੀ: ਛੁਟਨੇ ਵਾਲੇ। ਬੇਨੀ: ਰੂਪ ਹੈ। ਤੇਰ
ਰਿਜਪਤੁ ਸੁਹਾਏ ਤੇ ਜਿਨ ਜਪ ਜੋਤ ਤਰੇ ਤੇ ਹੋਰ ਕੇ ਤਰਾ ਵਦਾਕੀ
ਤਾਂ ਤੇ ਵਾ ਤਰੇ ਹੈ ਤਰੁ ਕਦੇ ਕੋ ਹਾਰਿ ਜੀ: ਤੇਰਾ ਜਪਨ: ਜਪ ਇਕਾ
ਕੀ: ਇਕਗਸ ਵਾ ਇਕਦੀ ਵਾ ਇਕਾਂਤੀ। ਹਾਰੇ: ਦੇਪਾਰੇ ਹੈਂ।
ਬਾਹਨਾ ਕੀ: ਕ੍ਰਾ ਨ੍ਰਿਖਾ: ਜੈਸੇ ਬਾਕੀ: ਜਰ ਵਾ ਗੰਡ ਵਾ ਪਤ
ਖ ਬਾਕੀ ਦੇਵੀ। ਸੰਤ: ਤੰਨੇ ਦੇਨੀ ਆਰ: ਰਿਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੈਂ।
ਸੂਰ: ਜਤੇ ਆਰਥਾਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਆਗਾਤੀ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀਕਾਂ ਵਾ
ਦੇਨੀ ਆਰ: ਸੂਰ: ਬਾਹਾਂ ਸੂਰਜਾਂ ਵਤ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸਨ ਆਗਾਦੀ ਸੋ
ਬ੍ਰਹਮਾਦੀਕਾਂ। ਸਿਵ: ਕਲਿਆਨ ਰੂਪ ਚਤ੍ਰਮੁਖ: ਨਾਮ ਵਾਉ
ਪਰੇਸ ਰਾਂਦਨੀ ਕੂ ਨਵਾ ਬਾ। ਤੁਮ ਵਡੇ ਆਤੇ ਵਡੇ ਪੁਰਖ ਅ
ਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਤੇ ਤੁਮ ਆਪੇ ਆਪ ਅਪਾਰੀ: ਦੈ ਕਾ ਸਾਮੇ
ਕੀ: ਕੀਤੀ। ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਪਾਰੇ ਵਾ ਆਪੇ ਆਪ ਤੇ ਆ: ਦੇਸੋ ਸਰੂ
ਪਾਰੀ: ਕ ਹੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨ ਦਾ ਸਦਾ ਸਾਕੀ: ਦਾਸਾਂ ਕੇ ਦਾਸਾਂ ਕੀ ਜੋ ਦਾ
ਜੀਤੀ ਹੈ ਵਾ ਦਾਸਾਂ ਕੇ ਦਾਸਾਂ ਕੀ ਦਾਸਸਾਹੂ। ੫। ੧੬

ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੪

ੴ: ਮੈਂ ਧਾਰ ਕੈ ਬੀਰਾਰ: ਨੂੰ ਅਗਾਰ ਕੋ ਰਾਮ: ਸ੍ਰੀ ਵਡੇ ਜੋ ਹੈ ਹਸੋ: ਰ
ਮਨੇਹਾਂ ਅਨ ਜੋਹਨ ਦੇਨਾ ਅਨੁ ਜਪੀਨੇ ਬਾਣੀ ਕੂ ਸੁਆਮੀ: ਜੋ ਹੈ ਸੋ
ਪਾਰਸ ਹੈ ਤੇ ਚੰਦਨ ਵਤ ਹੈ ਤੇ ਲੋਸ: ਲੋਹੇ ਵਤ ਹਮ ਹੈਂ। ਹਰੀ ਹ
ਰਿ ਦੇ ਸਤਸੰਗ ਦੇ ਸੰਗ ਰੂਪੇ ਹਰਿ: ਨੇ ਲੋਹੇ ਤੇ ਕੰਚਨ ਤੇ ਕਾਸਟ ਤੇ
ਚੰਦਨ ਕੀਨੇ। ਨਦ: ਦੋ ਵਾ ਆਵਣ ਛੋਜਾਣ ਖਟ ਅਠਿਦ
ਦਕੇ ਸਿਖਿਆ ਕਲਪ ਜੋਤਸ। ਨਿਰੁਕ੍ਤ ਪਿੰਗਲ ਵਿਆਕਰਣ
ਇਦ: ਪਕਾਰ ਭੀਨੇ: ਭੀਜਦਾ ਹੈ। ੭ ॥
ਗੁਨ: ਕੋਹਤੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਸੋ ਧਿਆਈ: ਹੋਈਏ ਵਾ ਹੋਏ ਹਾਂ ਭਾਵੇ
ਤਾਂ ਹਰਿ: ਹਰਿ, ਦੀਨ ਰਸਿ ਮੇਲੇ ਤਪ ਆਈ ਤਿਸ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈਂ।

ਸਾਰੀ ਬਚਾਰੀ: ਰ ਰੇਵੇ ਦਾ ਆਸੀ ਸਵਾਰੀ: ਏ।੧ ਛੰਤ ਭਉ ਦੀਪੀਕ੍ਰਾ
ਕ੍ਰਾਈਤਾਜਾਰੀ ਜਾਰੀ: ਪ੍ਰਕਾਸੀਆਂ।ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕੇ।ਸੁਣੀ ਤੇਮਨਨੂੰ ਮਤਿਸੇ
ਹਰੇ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਤੈ ਸਾਂਗੀ ਜੰਤੇਰੇ।ਬੂਲਗਾਬੂਲਾਰੀ: ਬਚਨਾਨੂੰਬੋਲਦੇਹਾਂ।
ਨਾਨਿਕ: ਪਾਠਾਂਤ੍ਰ ਨਾਨੈਨਿਕ: ਨਿਕ੍ਰਿਆਤੇਨਿਕੇ ਕ੍ਰਿਮਹਾਂ ਨਿਕਆਤੇਨਿਕੇਕੀ
ਹੇ: ਕੰਗਾਲੇ ਦਾ ਦਾਸਾਂਦੇਦਾਸਜੋਹੈ ਤਿਨਕੇਦਾਸਖੇਦਾਸਹਾਂ।ਤੁਮਪ੍ਰ ਖਵਨ
ਵਰਾਰੀ: ਵਡਿਆਤੇਵਡਾਹੈਂ।ਸਕਰ ਤੇ ਮਿਲਾ ਤੈਨੂੰ ਹਮ ਰੋਹਰਿ,ਤੇਰੀਸੇਵ
ਕਾਰੀ: ਕਰੀਏ ਦਾ ਕਰਾਂ।ਹਰਿ ਤੇਰੀ: ਕਥਾਰੀ: ਕਥੀਏ।੨ ਛੰ
੨ ਸੰਤਤੇਸਾਤਿਗੁਰਤੇਸਤਿਪੁਰਖਜੋਵੀਹੈਂ।ਬਾਣੀ ਦੀ ਬਾਣੀਤੂੰਹਾ ਨੂੰ ਬਾਣੀ
ਕ ਬਾਨੀ: ਬਾਨ ਕੁਲੇਹਾਂ ਛੰਤ ਹੇਸੰਤੋ ਹਰਿਕੇਜਸਨੂੰ ਕਾਨੀਸੁਣੋ।ਮਨ ਮਾਨ
ਭੀਤਾਜਾਨੀ: ਜਾਣਗੇ।ਸਾਧ: ਸੁੰਦਰ ਹਾਨੀ: ਵਡਿਆਤੇਵਡੇਪੁਰਖਹੈਂ।ਅੰ
ਗਹਿ ਹੇ ਹਮ ਹਰਿ ਅਵੇ ਹਰਿਤੇਰੀਲੋਚ ਬੋਚਾਰੀ: ਲਗਾਰਹੀਹੈ ਹ
ਹਾ। ਹਰਿ੨ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀਸਹਜਾਨਿਖਿਬੂਖਹੈਂ।ਤਾਰੀ: ਤੂੰ ਹੋਏਨਾਪੀ ਕੇ
ਜੋਕ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਤਿਨਾਦੀ ਭੂਖਭੂਖਾਰੀ: ਅੰਦਰਬਾਹਰਦੀ ਦਾ ਭੁਖ ਦਾਰਬਾ
ਦੀ ਜਬਚਰੀਕੀਭੁਖਆਨੀਰਿਦੇਮੈਂ।ਵਡਿਆਤੇਵਡੇਊਡੇ ਭਾਗਹੈਂ।ਜਪਾਨੀ
ਜਪਕੇਜੋਗਹੈਂ।ਹੇਹਰਿਪ੍ਰਭਸੁਆਮੀਤਿਨਕੀਸੰਗਤਿ ਮੇਲ ਜੋਹੈਂ ਦਾਸਰ
ਸਾਨੀ: ਦਾਸਾਂਦੇਦਾਸ।੩ ਅੰਧਲੋਅੰਧ: ਅੰ
ਧਆਤੇਅੰਧੇਹਾਂ।ਬਿਖੋਬਿਖ: ਵਿਖਔਖੇ ਦਾ ਵਿਸ ਰੂਪੋ।ਗਤੀ ਤੈ
।ਹਾਨੀ: ਕ ਮੈਂ।ਆਨਨ ਤੇਸੁਨੇ ਨਿਗਾਨੀ: ਕਿਨੇਪਕੇਹੈਂ।ਹੇਹਰਿਕੇਸੰਤ
ਜਨਆਤੇਭਾਈਸੁਨੋ।ਬੇਗ ਬੇਗਾਨੀ: ਸੀਘ੍ਰਤੇਸੀਘ੍ਰ ਹੋ ਬੇ: ਢੂੰਡ
ਤੂੰ ਗਾਲਕੇ ਹਰਿਨਾਮ: ਤੂਪੀ।ਕਾਣੀ: ਕਲਕੀਗੇ।ਹੋਵੇਗਾ ਜਪਨਾ:
ਜਪ ਦਾ ਜਪਨੇਜੋਗ ਹੈ। ਛੰਤ ਹੇਹਰਿਸੰਤਜਨ ਲੋਹਰਿਨਾਮਹੀ ਦਾ ਹੇਸੰ
ਤੋਹਰਿ੨ ਤਬੋਨਾਨੀ: ਨਾ ਹਾਰਹੋਏ: ਹਰਿਦੀਪ੍ਰੀਤਿਦਾਜੋ।ਦਾ ਹ
ਰਿਭੂਪਹੀਹੇਏਜਾ।ਕੇਲਕੇਲਾਣੀ: ਕ੍ਰੀਲਾਕਨਦਾਲਾ ਦਾ ਜਲਜੀਲਾ
ਕੁਤਾਕ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾ ਜਲ ਸਾਂਈ: ਵਿਸਨੂ।ਜਪਨਜਪ: ਜਪਦੇਜਪਨਦੀ
।ਲੋਤਸੁਤਾਨੀ: ਕਰੀਹੈ।ਹੇਹਰਿ ਬਨ ਵਾਲੀ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰ।ਸਾਧ ਕੀ
ਹੇਹਰਿ ਗਾਲੀ: ਭੁਲੀ ਦਾ ਧੂੜੀਹੋਵਾਂ।੪
ਛੰਤ ਹਰਿ੨ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ: ਜਲਦੀ ਬੂੰਦ ਦਤਭਏਤੋ।ਬਿਲਲਾਬਿਲ
ਲਾਤੀ: ਬਿਲਲਾਂਦਤਬਿਰਲਾਪ ਹੀਕੂਦੇਹਾਂ।ਨਿਅਖਾਤੀ: ਮਾਨੂ
ਗਰਾਤੀ: ਭੀ ਦਾ ਰਤੀਭੀ।ਜਾਈਹੈ: ਜਾਤਾਹੈ।ਸ੍ਰਵਰ: ਤੁਸਰੂਪਹੈ
।ਅੰਤੂਮਾਤੀ: ਪਾਠਾਂਤ੍ਰ ਅੰਤਰੂਮਾਤੀ: ਅੰਤਰਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਕੀ

ਰਹੋ ਦਾ ਗੁਰਜੀਦਾ ਬੀਚਾਰ ਸਬਦ ਅੰਕਸ ਆਰਕੇ ਸਵਾਰੇ ਅਸਾਧ ਤੇ ਅਹੰਕਾਰ
ਜੋ ਕਮਾਈ ਕਰੇ ਖਾਜਾਂਦੇ ਦਾ ਰਾਮਨਾਮ ਕਾ ਭੋਜਨ ਨਹੀ ਕੋਈ ਬੁਧੀ ਦਾ ਹੋਵੇ
।ਮੁਖ ਖਾਨੇ ਦਾ ਸੋ ਹਉਮੈ ਆਦਿਆਨ ਤਾਂ ਲਾ ਅਪਨੇ ਮੋਨ ਮੋਹ ਵਿਛੜ
ਜੋ ਸਬਦ ਬੂਝਸੇ ਕਲਾ ਸਕਤੀ ਨਾਮ ਕੁ ਤਿਸਨੂ ਦਾ ਮੁਖ ਨਾਮ ਨੂ ਹੀ ।੬

ਧਨ ਵਿਸੇ ਮਨਮੁਖ ਕੂਕੇ ਅੰਧ ਤੇ ਤਨ ਨੂੰ ਗਵਾਰ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਬੂਝੇ ਤੋਂ
।ਧਨ ਨੂ ਜਾਇ ਹਰੀ ਤੇ ਧਨ ਦੀ ਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਦਾ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇਨ ਸਾਬਰੀ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਤੀ ਆਨੂਾ ਪਾਵੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਦਾ ਮਤੀ ਧਨ ਪਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਖਾਣਾ
ਧਨ ਜਿਨਾ ਸੰਗ ਆਂਸੋ ਛੋਰ ਮੁਖ ਗਵਾਰ ਸਭ ਭੂਲੇ ਭਜਕੇ ਮਰੇ ਜਲ ਮੰਦੀ
ਪਾਰ ਸਿਖ ਤੋ ਹੋਵੇ ਭਾਗ ਨੂੰ ਕੇ ਸਾਚ ਨਾਮ ਮੇਰ ਤੇ ਤੇਜ ਗਤੇ ਤੇ ਵੇ ਬੈਰਾਗ ਉਦ
ਸ ਦਾ ਸਾਰ ਮੇ ਬੈਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਪ੍ਰਛਿਨ ਦਾ ਲੀਹੈ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ।
ਭਾਗ ਲਾਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬੁਧੀ ਭਾਗ ਤੇ ਕਢ ਪੀਆਰ ਭੀ ਤਿਸ ਦਾ ਜਾਣਾ ਤੇ ਸਾਚ
ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਨੂ ਸਚ ਨਿਸ਼ਚੈ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਚ ਹਰੀ
ਦਾ ਹਬੂ ਵਿਖੇ ਸਭ ਨੂ ਤੇ ਸਚ ਨਾਮ ਦਾ ਨੂ ।੭ ਕੀਮਤ ਪਿਛੇ ਤੇ ਮਿਤ ਆ
ਗੇ ਦਾ ਕੀਮਤ ਦਸਾਈਦੀ ਮਿਤ ਇਜਾਦਾ ਨਾਮ ਮੇ ਸਾਚੀ ਨੂੰ ਕੇ ਹੋਆ
ਬਖਸੇ ਤਾ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣ ਸੇ ਮੁਖ ਸੇ ਮੂਰਖ ਤਨ ਕੂ ਤੇ ਮੂਰਖਤਾ ਮਨ ਅਹੰ
ਕਾਰ ਪੀਪ ਦਾ ਸੇਵ ਸਾਚੀ ਨੂੰ ਕੇ ਬਖਸੇ ਤਾ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇਵਦਾ ਹੈ ਮਾਨ
ਆਦਾ ਮੁਖ ਚੀ ਖਾਣੀ ਦਾ ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਲਾਹੀ ਵੇ ਸਾਜੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਆਹ
ਰ ਤੋਂ ਗਾਲੇਸ ਜਿਨਾ ਨੂ ਸਚ ਨਾਲਾ ਨਾਮ ਨੂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਮੈ ਬੈਠੇ ਆਏ ਹੋ ।੮

ਭੀਖਕ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖ ਨੂੰ ਲੇਵਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੋ ਧਾਰੀ ਹੈ ਦਾ ਹਮ ਤੇਰੇ ਭੀਖਕਾਂ ਦੇ
ਭਿਖਾਰੀ ਹਾਂ ਨਿਜ ਹਮਾਰਾ ਦੇਹੁ ਮੈ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਨੂ ਨ ਕਾਰਨ ਨੂ ਨਦਾ
ਕਾਮ ਨੂ ਪਾਈ ਕੇ ਤੂੰ ਹੈ ਛੋਰ ਰੇ ਦਾ ਰੋਗ ਪਾਈ ਮੈ ਬਖਸ ਸੀਸੀ ਦਾ ਦਾ ।
ਪਟ ਤਖਤੇ ਦਾ ਪਨੂ ਦੇ ਖੁਲੇ ਤਾਂ ਭੀੜ ਅੰਦਰ ਜਾਈ ਮ:੪

ਸੰਤ ਤਤ ਹਾ ਭਗਤ ਸਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਨਿਦਾਰੇ ਹੈਂ ਹਮ ਸਾਰੇ ਸੰਗਤ ਮੇ ਤੁਮ
ਕੋਲੇ ਹੈਂ ਛੋਰ ਹੋ ਹਰਿ ਬਨਵਾਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦਤਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ
ਖਦ ਦਤਾ ਤਾਰੀ ਤਾਰਨੇ ਦਾ ਪਖਨੂ ਹਮ ਕੋ ਤਾਰਨੇ ਹਾ ਬਿਖ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਮੋਰ
ਚ ਜੈਹਾਜ ਸੁਜਾਧ ਦੀਨਾ ਲਸਵਾਮੀ ਹੈਂ ਦਾ ਸਵਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਹੋ ਸੰਤ
ਰਿ ਮੇ ਕਾਰੀ ਕਟਣ ਵਾਲੀ ਨੂ ਕਟਤ ਕਟਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕੇ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ਜਪ ਨ ਨੂ ਦਾ
ਜਪਜੋ ਹੈਂ ਤਿਸਨੂ ਗਤੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਤੇ । ਹਰਿ ਰੰਗ ਹਰਿ ਜੋ ਪਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉਰਮੈ ਧਾ
ਰੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੇ ਅਗਮ ਰੂਪ ਹੋਤੇ
ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਅਪੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਪਰਗਟ ਹੋਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪੈਂਡ

ਕੂੜ ਲਬੇ: ਜਲਦੇ ਹੈ ਜੀਵ ਦਾ ਮੁਖ· ਸੋ ਭਾਖੇ· ਧਰਮੋ॥ਛੰਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੂਰਬ ਭਾਗ ਕੂ ਪ੍ਰਾ
ਪਤ ਹੋਤਿ ॥ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀਪਕ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਰਤੈ ਤਿਹੁ ਲੋਈ: ਲੋਕਾ
ਮੈਂ ॥ਜੇ ਤੈਸ ਨੂੰ ਚਾਖੇ: ਸੁਨੇ ਦਾ ਧਰਮੋ ॥ਤੈ ਓਹੀ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ॥ਨਾਮ· ਰੂਪ ਕੇ ॥ਹਉਮੈਂ· ਰੂਪੀ
ਭੁਖ· ਭੁਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖ: ਅਦਭੁਤ ਸੁਖ ॥ਛੰਦ ਹਰਿ ਦੇ ਲੋਗ ਜਨ ਨੈ ॥ਸੇਵ· ਤੂੰ ਹਾਮੂੰ·
ਭੁਗਤੇ ਅਦਵਕੋਰ ਨਾਨੂ ॥ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਜਨ ਦਾ ਚਖੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਤੇ: ਹਰਿ ਪਾਸੇ
ਸਭ: ਸਿਧੀ ਨਾ· ਕੋ ॥ਰਖੈ: ਸਨੇ ॥ਪਾਈ: ਪਾਵੇ ॥ਮਿਲੇ: ਤਾਂ ਸਭ ਮੰਦਰ ਬਾਹੂ ਦੀਆ ਨਾ
ਮ· ਰੂਪ ਕੇ ਪਾਤ ਤੇ ਸੁਖ ਨੂੰ ॥੨   ਛੰਦ ਸਦਾ ਧਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਨੂੰ ਸਮਾਲੇ ਓਹ ॥ਜਿਨ ਕੇ·
ਲਿਖਿਆ ॥ਪਾਏ: ਓਹ ॥ਮੁਕਤ· ਆਦਿ: ਪਾਏ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂੰਦੇ ਨੇ ਦ ਦੈਂ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਤੇ ਅੰਤ
ਕੋ ਮੁਕਤ ਭੀ ਪਾਏ ॥ਛੰਦ ਸਾਈ: ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਏ ਦੇਣਾਂ ॥ਛੰਦ ਇਹੁ ਹਰਿ ਪਿਰ ਦਾ ਰੰਗ
ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਸਪਨ ਨੂੰ ਤੇ ਦਿਆ ਸਾਂਤੇ· ਆਦਿ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਸੋਈ· ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭ· ਨੂੰ ਮੂਲਹੁ:
ਹਰਿ ਤੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੋ ॥ਸਾਂਤ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਖ ਦੀ ਬਾਨੀ· ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਦੇ ॥ਛੰਦ ਸਾਚੀ ਜਾਵੇ
ਤਿਸ ਦੀ ਨਾਮ ਮੰਗੇ ॥ਪ੍ਰੀਤਮ· ਹਰਿ ਨੂੰ ॥ਨਾਮ· ਰੂਪ ਕੇ ਰੂਪ ਹੈ ਜਨ ਨੂੰ ॥ਦੇ· ਤਾ ਤਿਸ ਦਾ ਦ
ਸਾਈ: ਦਸਦਾ ਹੈ ॥ਸਾਰ· ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਮੈਂ ॥੩   ਮੈਲਾ ਹੈ
ਜੋ ਵਿਸਰਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸੋ ਭੀ ॥ਜਿਨ੍ਹੂ ਜੇ ਭਾਇਓ ਸੋ ਭਾਵ ਜੋ ਆਵੇ ਜਾਇ ॥ਭਾਇ
ਨੇ ਪੂਜ: ਜਾ ॥ਖਾਇ· ਅਗੋ ਤੇ ਅੰਖੇ ਭੀ ॥ਪਤਿ ਜਾ ॥ਹਾਈ· ਰੂਪ ਕੋ ॥ਹਤੇ· ਆਪਤੇ ਆ
ਗੇ ਦਾ ਗਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ॥ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਸੁਖ ਸਹਜ: ਜੋ ਸਹਜ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸਾਤੇ· ਨਾ
ਮ ਸਬਦ· ਨੂੰ ਆਪ ਨੂੰ ਪਛਾਨਦਾ ਹੈ ॥ਰਾਸ: ਸੁਧਾ ਹੈ ॥ਜਿਨਾ ਪਾਸ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਸਚਾ
ਵਪਾਰ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਣਾ ਲੇਣਾ ॥ਜਿਸ ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਲਾਭ   ਸਾਚੋ· ਨੇ ਇਕ ਸਬਦੁ ਮੇ
॥ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦੀ ॥ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕਾਰ: ਸੇਵਦਾ ਹੈ ॥ਨਾਮ· ਹਰੀ ਹੈ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਵਨਾ ॥
ਹਰ· ਹੈ ਦਾ ਹਰ ਹੈ ਗੁਰੂ ੪   ਤਿਨ ਤੋ ॥ਸਾਚ· ਹੈ ਤੇ ਸਦਾ ਨਾਉ ਮੁਖ ਮੈਲਾ ਸ ੦
ਚੋਸਾਰ: ਸਚ ਹੀ ਸਿਰ ਸਮਾ ਲੇ ਤਾਂ ਸਬਦ· ਨੂੰ ਆਇ ਹਰੀ ॥ਸੁਨ· ਕੇ ਹਉਮੈ ਮੈਲ
ਕਾਢੀਏ ਤਾਂ ਵਸਤ: ਕੂੜ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਅੰਦ੍ਰ: ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਂਤ ਤੇ ਆਪ ਭਾਵ: ਆਪ ੦
ਭਾਵਾ ॥ਮਹਲ: ਸਤ ਸੰਗ ਪਾਏ· ਤਾਂ ਦਾ ॥ਛੰਦ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਤਾਂ ਸਰ ਮਹਲ: ਸੂਪ
ਪਾਏ ॥ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਵਦਾ ਅੰਧੇ· ਦੀਨ ਦੁਖ ਮੇਲੇ
ਪੀ ॥ਭੇਟੇ: ਮਿਲੇ ਹਉਮੈ ਠਾਕ· ਰੋਕ ਦੇ ਤਾਂ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਸੋਂ ਪ੍ਰੀਤਮ:
ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ॥ਸਾਰੇ· ਹਰੀ ਦੇ ਸਾਰੇ· ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਨਾਮ ਸੀ ਦਾ ਸਚ ਹੀ ਤਾ ਦਾ: ਭਾਦਰੋ
॥੫   ਮਰੇ· ਤਾਂ ਜੀਵ ਸਦੀ ਪਾਤ: ਧਾਤੂ ਨੀ ਭੀ ਨਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਧਾਤ: ਮਾਇਆ ਭੀ
ਮੂਏ ਤੇ ਮਰੇ: ਮਾਰਨੇ ਦਾ ਸਬਦ· ਰੂਪੀ ਅਸ ਜੋ ਰੂ ਗਰ· ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ·
ਮੇ ਹਰਿ ਮੁਖ· ਉਤਮ ਵਨੀ ਦੀ ਦਾ ਮੁਖ: ਦੂਰੇ ਉਤਮਾ ॥ਸੋਝੀ: ਖਬਰਾਂ ਮੈਂ: ਸਬਦ
ਰੂ ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਆਤੇ ਮੈਲਾ ਸ: ਹਾਥੀ ਕੇ ਮਿਕਦਾਰ: ਮਨ ਦਾ ॥ਜੀਵ ਲਨ: ਸਦਾ ਗਲ ੦

ਦੇ ਆਸ੍ਰਯਰੂਪ ਜਗ: ਜਗਤ ਸਾਰਾ ਹੈ॥ ਆਂਟ: ਅੰਗੁਠ ਤੀਨੇ ਤੇਨੀ ਰੋਵੇ ਨਾਭ ਵੀਓ
ਗਲੀ ਦੇਸਾਥ ਨਾਰਪਰਨੇ ਤੇ ਕਨੇ ਸਾਨੂ ਲੋਸਾ: ਲੋਕ ਮਗਰ ਪਾਛੈ: ਕੰਠ ਪਿਛੋ
ਦੀ ਬਸਤ ਪਰਮ ਅਲੋਸਾ: ਪਰਮ ਨਾਮ ਬਡੀ ਗਿਨਤੀ ਦਾ ਹੈ ਬਡਾ ਅਲੋਸਾ: ਅ
ਲੂਜਤੋਂ ਦਾ ਪਰਮ: ਕਦਲ: ਵਾਕ ਅਲੋਸਾ: ਅਨੂਜਤੋਂ ਕਿਆ ਲੂਣਾ ਤੇ ਦਾ ਪਰਮ
ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਕਮਲ ਅਲੋਸਾ: ਅਠ ਮਾਨੇ ਹੈ ਪ੍ਰਸ: ਸੁਰਮਤਾ ਰੂਪੀ ਭਾਖਿਆ:
ਫਾਰਸੀ ॥ ਇਕ ਬਰਨ: ਸੰਕ੍ਰ ਬਰਨ: ਅਨਲੋਮ ਪ੍ਰਤਲੋਮ ਰੀਤ ਰੋਸ ਬੂਹ
ਮਆਪਣੀ ਜਾਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਾਤੀ: ਰੀਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰਹੀ: ਹਨੀ ਹੁੰਦੀਆ
ਸੁਸਾਜ: ੧੦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਦੀ ਭਾਸਾ ਹੈ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਹੈ ਪੁਰਾਣ ਸੋ
ਭੀ ਸੋਧੇ ਤੇ ਦਾ ਆਸ੍ਰ: ਵ੍ਯਾਕਰਨ ਜੋ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਜੋ
ਹੈ ਪੁਰਾਣ ਭੀ ਸੋਧਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਹੀ: ਪਾਵੈ ਦਿਉ ॥੪॥੮ ਮ:੧

ਪੀਠਕਾ ਉਥਾਨ ਜਗੰਨਾਥ ਕੀ ਆਰਤੀ ਦ੍ਵਾਰੀ ॥ ਸੈ: ਰੂਪੀ
॥ ਜਨਕ: ਜਨੇ ਹੋਏ ਦਾ ਜਾਨੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ॥ ਧੂਪ ਮਾਨੇ ਧੂਪ ਹੈ ਮਲ: ਚੰਦਨ ਤੇ
ਅਨਲ: ਅਗਨੀ ਰੂਪਾ ਚਵਰੋ: ਚਵਰੀ ਫੁਲੰਤ: ਫੂਲ ਹੈ ਜੋਤੀ ਹੋਰ ਕੈਸੀ
ਆਰਤੀ ਹੋਵੈ ॥ ਅਨਹਦ: ਇਕ ਰਸ ਜੋ ਸਬਦ ਹੋਵੈ ਏਹੁ ॥ ਸਹਸ: ਹਜਾਰਾਂ ਹੈ ॥
ਤਵ: ਤੇਰੇ ਨੈਨ: ਸਗਨ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਤੇ ਨ੍ਰਿਗੁਨ ਰੂਪ ਕਰ ਕੇ ਨਾ: ਨਹੀ ਇਕ ਭੀ ਨੈਨ
ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੈ ਕੋ: ਤੈਨੂ ਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅੰਸ ਸੇਸ ਭਾਪ ਦੇ ਕਰਨ ਦੇ ਕਮੂਰਤ ਭੀ ਪਰ: ਚਰਨ
ਗੰਧ: ਨਾਸਕਾ ਇਵ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸਗੁਨ ਨ੍ਰਿਗੁਨ ਰੂਪੀ ਚਲਤ: ਚਲਿਤ੍ਰ
ਮੈਂ ਮੋਹੀ ਰੂਪੀ ਦਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤ ਤੋਂ ਸਾਖੀ: ਸਿਖਯਾ ਤੇ ਮਕਰੰਦ: ਰ
ਸ ਮੈ ਲੋਭਤ: ਲੋਭਦਾ ਹੈ ॥ ਮਨ: ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਹੀ: ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ: ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਰਿੰਗ: ਪਪੀ
ਹੇ ਨਾਮ: ਮੈ ਸਾਡਾ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾਸ ਹੋਸੈ ॥੪॥੯ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:੩ ੧੬

ਅਖੁਟ: ਤੋਂ ਪਿਛੋ ਤੇ ਨਾ ਨਿਖੁਟੇ ਆਖਤੇ ਨਾ ਜਾਵੈ: ਅਤੋ
॥ ਭਾਰ: ਨੇ ਸਦ ਬਲਿਜਾਈਏ: ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਏ ਦ੍ਵਸਾਈ: ਦਾਤੇ
॥ ਦਿਤ: ਹੋਜੋ ਪੂਰੇ: ਦਾਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਯਾ ਹਰੀ
ਗੁਰ ਸਬਦ: ਸਬਦਾਹੂ ਸਹਜ: ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਇ: ਕਰਕੇ ॥ ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਕਰਕੇ ॥ ਫਿਰ ਮਨ ਅੰਦਰ ਸੁਖਦੇਯਾ ਤੇ ਖੁਧੀ ਸਹਜ ਪਦ ਮੋ ॥ ਫਿਰ ਦੇਖੋ
ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਮਾਰ: ਕੇ ਬਸਾਈ: ਦਸ ਦਾ ਹੈ ਅਮੋਲਕ: ਹੈ ॥ ਕਿਸੇ ਮੂਲ ਕਰ
॥ ਸਾਰ: ਕਰਕੇ ਸੋਇ: ਈ ਮਤਿ: ਮਤੀਆਂ ਦੇ ਧਰਮੇ ਦਾ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਧਰਮੋ ਜਾਸ
ਹਜੇ: ਸਾਡੀ ਪੂਰਬਕ ਜਾਤ: ਗਆਤ ਕਰਕੇ ਸਿਲੈ: ਤਿਸਨੂ ਤੇ ਤਿਸੇ ਦਾਹੀ
॥੪॥੧ ਮ:੩ ਨਿਮਲ: ਹੈ ਅਪਾਰ: ਰਹੋ ॥ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਕਰ
ਜਗਮਾਸ੍ਰੂਆਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ॥ ਹੋਰ ਸਭ ਧਨ ਬਿਖ ਰੂਪਾ ॥ ਮੋਹ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨ

ਨੂ ਜਾਣੇ· ਜਾਣਦੇ ਹੈਂ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਸੁਖ· ਜੋ ਚਾਖੇ· ਧਾਰੈ ॥ਛੰਤ॥ ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰਬੇ ਭਾਗ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਪਤ ਹੋਤਿ ॥ ਤਿਸਨੂੰ ਸਦਾ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀਪਕ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਰਤੈ ਤਿਹੁ ਲੋਇ: ਲੋਕਾ
ਮੈਂ ॥ ਜਤੋਂ ਸਨੂੰ ਚਾਖੇ: ਸੁਨੇ ਦਾ ਧਾਰੈ ॥ ਤੇ ਓਹੀ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮ· ਜੁਕੇ ॥ ਹਉਮੈ· ਰੂਪੀ
ਭਰਮ· ਜੁਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖ· ਅਦ੍ਭੁਤ ਸੁਖ ॥ਛੰਤ॥ ਹਰਿ ਦੇ ਲੋਗ ਜਨ ਜੈ ॥ ਸੋਭ· ਹੁੰਦਾ ਮੁਨੁ·
ਭੁਆਤੇ ਆਦਿਕ ਲੋਕ ਨਾਨੂੰ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਜਨ ਦਾ ਚਖੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਤੇ: ਜਰਿ ਪਾਸੇ
ਸਭ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ· ਕੋ ॥ ਰਹੈ: ਸਨੋ ॥ ਪਾਇ: ਪਾਵੇ ॥ ਮਿਲੇ· ਤਾਂ ਸਭ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਦੀਆ ਨਾ
ਮ· ਜੁਕੇ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸੁਖ ਨੂੰ ॥੨ ॥ਛੰਤ॥ ਸਦਾ ਧਨ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਧਨ ਨੂੰ ਸਮਾਲੇ ਓ ॥ ਜਿਨ ਕੇ·
ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੋਦਾ ਪਾਵੇ· ਹੈ ॥ ਮੁਕਤ· ਆਦੇ: ਪਾਏ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂੰਦੇ ਨੇ ਦ ਰੈ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਤੇ ਅਤਿ
ਕੋਮਲ ਭੀ ਪਾਏ ॥ ਛੰਤ ਸਾਏ· ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਏ ਦੇ ਜਾਂ ॥ਛੰਤ॥ ਇਹੁ ਹਰਿ ਪਦਾਰਥ
ਗੁਰੂ ਨਾਤਿ ਸਪਨ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਸਾਂਤੇ· ਆਦਿ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ· ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭ· ਨੂੰ ਮੂਲ·
ਹਰਿ ਤੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੋ ॥ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਖ ਦੀ ਬਾਨੀ· ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਦਾ ॥ਛੰਤ॥ ਸਾਚੀ ਜੁਗ ਦੇ
ਤਿਸ ਦੀ ਨਾ ਮਿਓ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ· ਹਰਿ ਨੂੰ ॥ ਨਾਮ· ਜੁਕੇ ਜੁਗਾ ਹੈ ਜਗਤ ਨੂੰ ॥ ਕੇ· ਤਾਂ ਤਿਸ ਦਾ ਏ
ਸਾਏ: ਵਸਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਰ· ਨਾਮ ਮੇਰ ਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਮੈਂ ॥੩ ਮੈਲਾ ਹੈ
ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਸੇਵੀ ॥ ਜਿਨੂੰ ਜੇ ਭਾਇਓ ਸੋ ਭਾਵੇ ਜੇ ਆਵੇ ਜਾਇ ॥ ਭਾਇ·
ਨੇ ਪੂਜ: ਜਾ ॥ ਖਾਏ· ਅਗੇ ਤੇ ਅੰਧੇ ਭੀ ॥ ਪਤਿ ਸਾ ॥ ਨਾਈ· ਜੁਕੇ ॥ ਗਤੇ· ਆਪ ਤੇ ਆ
ਗੇ ਦਾ ਗਤੇ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਗੁਰ ਮੰਨੇ ॥ ਕਿ ਤਾਂ ਸੁਖ ਸਹਜ: ਜੋ ਸਹਜ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸਾਤੇ· ਨਾ
ਮ ਸਬਦ· ਕੂ ਆਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਗਾਥ: ਸ੍ਵਧਾ ਹੈ ॥ ਜਿਨ ਪਾਸ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਸਚਾ
ਵਪਾਰ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਣਾ ਲੇਣਾ ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸਾਚੇ· ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਮੇ
॥ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦੀ ॥ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕਾਰ: ਸੇਵਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮ· ਹਰੀ ਹੈ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ॥
ਹਰ· ਹੈ ਦਾ ਹਰ ਹੈ ॥ਛੰਤ॥੪ ਤਿਨਤੋ ॥ ਸਾਚ· ਹੈ ਤੇ ਸ ਚਾਨਾ ਉਮਖ ਮੈਂ ਤਾਸ ੦
ਰੋਸਾਰ: ਸਚ ਹੀਸ ਰਸ ਮਾਨ ਲੇ ਤਾਂ ਸਬਦ· ਕੂ ਆਇ ਹਰੀ ਸੁਨ· ਕੇ ਹਉਮੈ ਮੈਲ
ਕਾਢ ਦਿਤਾਂ ਕੁਸਤ: ਕੂੜ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਅਗਨਿ· ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਂਤ ਤੇ ਆਪ ਭਾਣ: ਆਪ ੦
ਭਾਣਾ ਮਗਨ: ਸਤ ਸੰਤਿ ਪਾਏ· ਤਾਂ ਦਾ ॥ਛੰਤ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਦਿਤਾਂ ਸਚ ਮਹਲ: ਸ੍ਰੂਪ
ਪਾਇਆ ॥ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਬਾਣੀ· ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਣਾ ਅੰਧੇ· ਰੀਤ ਖਿਮੇ ਓ
ਪੀ ॥ ਭੇਟ: ਮਿਲੇ ਹਉਮੈ ਠਾਕ ਰੋਕ ਦੇ ਤਾਂ ਸਬਦ· ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਮ·
ਗੁਰੂ ਨਾਲ ॥ ਸਾਚੇ· ਹਰੀ ਦੇ ਸਾਚੇ· ਨੂੰ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਜੀ ਦਾ ਸਚ ਗੀਤਾ ਦਾ: ਭਾਣਾ ਓ
॥੫ ਮਰੇ· ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਧਾਤ: ਧਾਤੁ ਹੀਣੀ ਦਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਧਾਤ· ਮਾਇਆ ਭੀ
ਮੂੜੇ ਤੇ ਮਰੇ: ਮਾਰ ਨੇ ਦਾ ਸਬਦ· ਰੂਪੀ ਅਸਾਜੇ ਕੂ ਗਰ· ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ·
ਮੇ ਹਰਿ ਮੁਖ· ਉਤਮ ਕੁਲੀ ਦੀ ਦਾ ਮੁਖ· ਦਾਹੇ ਉਤਮਾ ॥ ਸੋਝੀ: ਪਰਬਾਂ ਮੈਂ: ਸਾਬ
ਕੂ ਮੱਤ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮੇਰਾ ਲ: ਹਾਥੀ ਕੇ ਬਿਕਰਾਰ: ਮਹਿਦਾ ॥ ਜੀਵਾਲਨ: ਸਦਾ ਗਲ ੦

੧ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੋਰਠਭੀਖਨਾਜਗਿਆਦ੍ਰਸਾਕੀਦਸਾਕਹਤੇਹੈਂ॥ਬਾ
ਨੀ: ਰਸਦਾਨੀ ਕੰਠ ਕਫਨੇਅਬ· ਰੂਧਾ ਸਬਦ ਐਸੀਦਸਾਭਈਤਬਾਠੇ
ਦ ਰਾਮਰਾਇਬਨਵਾਰੀ· ਆਪੇ ਬੈਦ ਹੋਹਿ ਸੰਤ· ਨੂੰ ਦਵਾ ਦੁਆਰੋਗਪੀੜ: ਤੀ
ਤਾਰੂਪੀ ਜਲਨ: ਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀ ਕਰਕ· ਈਰਖਾਰੂਪੀ ਬੇਦਨ: ਪੀੜਾ ਦਾ ਬਾਰ
ਤਾ ਖਰੀ: ਖੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਦਵਾ ਚੋਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ· ਹੈ ਅਮਰ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਜਲ· ਹੈ ਸੀ
ਤਲ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਅਉਖਧ· ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਖੰਡਨ ਨੂੰ ਭੀਖਨ· ਜੀ ॥ ਇਸਕਾ
੧ ਪੂਨਿ: ਪੂੰਨਾਂਕਾਂ ਵਾਹੁ ਕਰ· ਭੀ ਕਹਿਤੇ· ਕਰਤਿਆਂ ਆਈ· ਦਾ ਸੁਆਦ।
ਰਸਨਾ· ਰਮਤ: ਜਪਦਿਆਂ ਸੁਖ ਹੋਇ ਹੈ ਸੁਣਨੇ ਨੂੰ ਤੋਹਿ· ਚਿਤ ਰੂਪ ਜੋਈ· ਪੂਰਨ
ਹੈ॥੨ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਛੋਟਾਅ
ਪਨਾ ਜੀਉ ਸਦਾ ਡਰਤ: ਡਰਦਾ ਰਹਦਾ ਹੈ· ਹੋਰ ਕੈ ਸਿਉ: ਕਿਸ ਨਾਲ ਦਿਸਾ
ਰਨ: ਹਾਰ· ਸੇਵਿਆ ਜੋ ਹੈ ਆਪਨਾ ਉਸੀ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਹਬ: ਹਰੀ ਨਵਾਂ· ਹੋਤਾ।
ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਅਨਦਿਨ: ਨਿਰੰਤਰ· ਭੀ ਹਰੀ ਸੁਨ ੨: ਸੁਣਦੂ ਸੁਣਦੂ ਹੈ ਮੇਰੀ ਕਾ
ਮਣੀ: ਬੁਧੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਰ ਨਾਮ· ਦੂ ਜਾਉ· ਤੇਰੇ ਸਰਬੀ· ਸੁਖ ਦਿਖੇ
ਜੋ ਹੈ ਸੁਖ ਅਭਿਲਾਖ ਦਿਖੇ ਜੋ ਗੁਨ ਦੂ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਸਾ ਕਰੇ: ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤਿ
ਆਈ: ਇਛਿਆ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਦ: ਜਗਾ ਜਗਾ ਕਾ ਨਾਮੈਂ ਦੁਖ ੨: ਬਾਹਰ ੨
ਹੋਇ: ਰੋਵਾਂ।੪।।੧ ਮ:੧ ਹਮ: ਹਮ ਲੋਕ ਹਾਂ ਆਦਮੀ: ਇਕ ਦਮੀ:
ਇਕ ਦਮ ਦੇ ਸੁਆਸ ਆਯਾ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਨਾ ਸੁਆਸ ਆਯਾ ਤਾਂ ਨ ਆਦ
ਮੀ ਹੈ ਮੁਹਲਤ: ਅਵਸਾ ਮੂਹਤ: ਆਧੀਪ ਲੀ ਮਰਤਭੀ ਪਗਣ: ਪਗਣ ਹੈ
ਅੰਧੇ: ਹੈ ਅਗਿਆਨੀ ਕਿਤੇਕ: ਦਿਨ ਹੈ ਮਾਸ: ਪਿੰਡ ਤੇ ਜੀਉ: ਮਨ ਦਾ ਜੀਵਨਾ ਤੂੰ
ਮੈਂ: ਮੈਨੂੰ ਜਾਇਰ: ਕਦਾਸ੍ਰ ਦਾ ਹੋਰ ਕਦ ਤੇ ਭੀ ਹੈ· ਹੇ ਨਰ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਵਦੈ ਹੇ ਮੇਰਾ
ਸਾਹਬਾ· ਤਾਂ ਗਾਵਦਾ: ਗਾਵਣ ਤੇਰਾ ਗਾਹਿ ਮਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਪਟੀ· ਨੇ ਕਪ
ਟ· ਭੀ ਜਮ ਦੁਆਰ: ਜਮ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਨੂੰ ਦੇ ਦੂਰ ਸੁਣੀਏ ਕਦਿ ਤਾ ਪਾਸੇ ਤੋਰੇ
ਤਾ ਨੂੰ ਹਮ· ਜਗਤ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਗਹਨ· ਨਾ ਪਾਯਾ ਤਾਂ ਤੇ ਜੀ ਦਿਤਿਆਂ ਹੀ ਕਿਓ ਨਾ ਪ
॥ ਮ:੧ ੴ ਉਤੁਇਨਕੇਆਗੇਸਬਦਮੈਹੈ
ਜਾਵੈ: ਜੋਂ ਦਾ ਵਾਹੁ ਪ੍ਰਸ੍ਨ੧ ਹਿਆਉ ਦਿਨ ਇਹ ਪ੍ਰਸ੍ਨ੨। ਗਾਇ· ਇਹ ਪ੍ਰਸ੍ਨ੩
॥ਸਿਰਜ· ਕੇ ਅੰਗਾ ਪ੍ਰਤਿਗ ਭਣਾ[2] ਚੰਗਾ[1] ।।ਹਿਕਮਤ: ਜੁਗਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ
ਕਰਕੇ ਸਾਚ· ਵਿਖੇ ਮਿਲਉ ਹੈ ਮੇਰੀ ਮਾਏ: ਇਹ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਨਾਮ· ਰੂਪੀ ਹੈ ਜਾਂਸ
ਤ੍ਰਿਸੰਗਾਮੈ ਤਾਂ ਜੇ ਜਾਇ ਕਿਥੀ ਤਾਂ ਨਾ ਕੇ ਚਾਖੋ· ਬੇਰਾਸਦਾਨ ਕੂਤ ਹੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕੇ ਧਾ
ਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਰ ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਮੈ ਤੇ ਕਹਦਾ ਹੈ ਨਾ ਸੁਨਨਾ ਹਾਂ ਕਥਾ ਤੇ ਕਰੇ ਲੋਕ: ਲੋਕਾਂ
ਦੇ ਸੋਇ: ਹਰੀ ਜਾਇ: ਜਾਣਾ ਕਰੇ ਸਿਫਤੀ: ਦਿਸ ਦਾ ਮਿਤ ਦਾ ਗਣ ਲੇਗਤੇ·

ਨਰਤੇ ਕੇਵੇਂ ਆਦਿ ਅੰਤ ਤਾਂ ਤਿਸਤੇ ਕਿਆ: ਕੀ ਤੇ ਜਾਣਨੇਂ ਜਾਣਾਜੋਵੇ: ਓਹ
ਨਾਪਾਵੇਤੇ ਭਾਣਾਮੰਨੇ ਮੁਹਤ ਆਖੀਅਨੀਨੂ ਕਿ: ਬਹੁਤੇ ਤਾਲ: ਤਤਕਾਲਣੀ
।ਇਸ ਆਗੇਕੋਈ ਨਹੀਂ: ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿਕੇ ਕਿਸਪ ਤੈਂਸ: ਤਿਸਪਾਸੋਂ ਕੁਮ ਹੋਹਿ ਨ
ਕੀ: ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿਸਤੇ ਕੋਇ: ਕੁਛਕੁ ਸਕਦਾ।੩।।੪ ਨਹੀਂ: ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿਦੀ।
ਜਾਇ: ਜਾਵੇ ਏਹੁ ਪਿਛਲੇ ਸਬਦਦਾ ਪਹਲਾ ਉਤ੍ਰ ਹੈ ੧ ਆਤਮਾ ਕਹੈ: ਤਾਂ ਸੁਣ
ਭੀ ਕੋਮਲਕੋਤਾਹੈ ਏਹੁ ਉਤ੍ਰ ਸਾਰ ਹੈ ਜੀਅਨਾ ਬਿਵਹਾਰ ਏਹੁ ਉਤ੍ਰ ੨।ਆ
ਤਮਾ: ਜੀਵਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ: ਈਸ੍ਰ ਇਨਕੇ ਵੀਚਾਰ ਨੂ ਆਗਾ।ਮਰੈ: ਮਾਰੇ ਵਾਮਰ
ਜਾਇ।ਪ੍ਰਸਾਦੀ: ਸੋਹਗੀ ਪਾਯਾ ਜਾਇ।੪ ਉਤ੍ਰ।ਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਿਆਨਾਕਰਿ
ਜਾਣਿਕਾਂ ਵੇਦ ਵਿਚੇ ਹੀ।ਫੇਰ ਜੋ ਸੇਵਕ ਮੌਸੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਜੀਉ: ਮਨ ਪ੍ਰਾਣ ਪਰ
ਦੂਰੇ ਜੋ ਇੱਛੇ ਓਹ ਕਰੇ ਜਿਸਪ ਕੈਸਾ: ਕਿਸਤਰਾਂ ਭਸਤ: ਕਹਿਣੈਂ।ਕਹੁ ਜੋ
ਬਾਣੀ: ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤਾਕੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੀ ਹਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤੇ ਮੋਖਦੁਆਰ: ਗਿਆਨ
ਨੂ ਮੋਖ ਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜਪ ਤਪ ਸਭ: ਸਭਨਾ ਦਾ ਸਾਰ: ਇਹੁ ਸਬਦ ਹੈ।੫।੪
ਤਪਤ ਹੈ ਜੂਨਾ ਮੈਂ।ਬਿਕਾਰ: ਬਿਕਾਰਾਂ ਮੈਂ।ਜੌਤਨ: ਜਿਸਤਰਨਤੇ ਬਾ
ਣੀ. ਰਾਮਨਾਮ ਪਕਰੈਂਗੀ: ਬੁਝੀ।ਬਿਸਲਾਇ: ਤੈਸੇ ਓਭੀ ਦਿਲਨਾਇ ਹੈ।ਲਿਖ
ਣਾ: ਇਮਆਰਨੀ ਸੋਇ ਹਰੀ।ਕਿਨ ਵੇਦ ਬੋਲੇ ਹੇਤਾਤ ਨਾ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਤਤਕਾ
ਲੀ।ਅਨ: ਜੀਵਨੂ ਅਗਨੀ: ਸਭ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਹਾਜੈਂ: ਦਗਧੀ ਹੈ ਪ੍ਰਸੂਤੀ ਪ
ਵਨ ਆਖੈਂ ਆਖੀਦੀ ਹੈ ਸਭ ਜਾਇ: ਸਭਨਾ ਜਾਗਾਂ ਮੈਂ।ਮੋਹਸ ਬੰਧੀ ਆਂਰ ੦
ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਸੁਆਦ।ਕਾਲਖ: ਦਾ ਦਾਗ ਹੈ ਨਾਗਹੈ ਦੇਸ: ਰੂਪ ਮੁਖ: ਪਾ ਜਾ
ਇ: ਜਾਣਾ ਮਿਲਦੀ।ਹੁਕਮਾ: ਹੁਕਮਾ ਆਖਨ: ਆਖਨਾ ਤਰਣਾ ਹੈ ਬਾ
ਉ: ਕੋਈ ਤਰਦਾ ਡੁਬੇ: ਡੁਬਦਾ ਮੰਨੇ ਆਪਨੂੰ ਤਾਂ ਫਿਰਹੇ ਵੇਉ ਸਰੀ।ਸਾਰ: ਸਮਾ
ਨਾ।ਸਭ: ਦਾ ਦਾਤਾਰ: ਦਾਤਾ ਹੈ।੪।।੫ ਸਲਾਹੇ: ਰਾਜਾਨੂੰ ਤਾਂ।ਤਿਸਦੀ
ਸਲਾਘਾ ਪ੍ਰ ਬਦੀ: ਜਿਦਾ ਤਸੂ ਭਰ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀ ਹੈ: ਰਾਜਾਦਾ ਹਮਾ: ਹ
ਮਰਾਹ ਵਾ ਉਗਾਹੀ ਵਾ ਹਾਮੀ ਕੀਆ: ਕੁਮ ਬੁਦ: ਅਗਮਆਨੀ ਕੇਤੇ ਵੇਭੀ ਵਾ
ਆਪਾ ਵਿਤੇ ਬੋਲੇ ਤੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਸਚਿਆਰ: ਸਚਵਾਲਾ ਵਾ ਬੋਲੇ ਤੇ ਬੁਝੀ
ਐ: ਬੁਝਦਾ ਹੈ।ਸਚਿਆਰ: ਸਚ ਵਾ ਰੋਗ: ਨਾਮ ਦੇ ਦੂਰ ਵਾਦਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਕ
ਪਟੀ ਸਲਾਹੇਂ ਹਰੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹਰੀ ਦਾ ਬਦੀ: ਜਿਦਾ ਛੀਜੈ: ਹਰੀ ਦਾ ਚੋਰ: ਕਪਟੀ
ਹਾਮੀ ਕੋਇ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੀਆ: ਕੁਮਸੁ।ਬਿਨ ਚੋਣੇ ਜੋ ਹੈ ਸਚਿਆਰ ਸੁਬੁਧੀਐ
।ਸੁਆਨ ਵਿਓ: ਜੈਦਭੀ ਹੈ।ਹੋਦੇਤੇ ਚੋਰ ਤੇ ਸਿਆਣਾ ਭੀ ਹੋਦੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਤੀਨ
ਹੀ ਨੂ ਦਾ ਖੋਟੇ: ਰੁਪਈਏ ਦਾ ਦੁਗਾਣਾ: ਟਕਾ ਹੈ ਵਾ ਖੋਟ ਦੁਗਾਣਾ: ਕੈਂਤਹੀ
ਹੈ।ਫੇਰ ਜੇ ਹੋਰ ਨਾਕੇ ਸਾਖ ਰਲਾਕੇ ਰਖੀਏ ਪ੍ਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਖੀਐ ਤਾਂ ਖੋਟ: ਕਪਟੀ

।ਤੈਸਾ· ਫਲਾ। ਬੀਜ· ਕੈਸਮਤੇ ਖਾਵੈ ਤਿਸਦਾ ਫਲ ਖਾਵੀਆਂ: ਆਪਣਿਆਂ ਆ
ਪੇਖਾਵੈ· ਕ੍ਰੋ। ਤਾਂਭੀ ਸ੍ਰਹਤਿ· ਗਆਤਤੋਂ ਮੰਦਰਗਹ ਧਰਮ ਦਾ ਪਾਪਰੇ ਕੂਨ
ਕਰੇ ਕਬਾਨ: ਸਥਾਨੁ ਦਾ ਫਲਾਂ ਦਾ ਗਪਾਂ। ਛੇਟ ਭਾਵੇਸਭਸੰਸਾਰਭੀਆਖੇ
ਸੋਚੀਆਹੈ। ਆਪੀ· ਰਤੀ ਨ੍ਹੈਪਾਭੀਪ੍ਰਵਾਨਹੈ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤੀਭੀ ਦਾ ਆਪੀਆਪੂ
ਦਾ ਆਪੀ ਪ੍ਰਸਭੀਹੈ ਦੋਜੋ ਕੁ ਤੁ ਪਛਾਜਾਵੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕਹੈ। ਜਾਣਦੈਜਾਣ
ਸੁਜਾਣ· ਜਾਣੀ ਜਾਣਹੈ ਸੁਜਾਣ ਹਰੀ ਦਾ ਜਾਣਦੋ ਜਾਣ: ਗਆਨ ਨੂੰ ਸੋ
ਚਤ੍ਰਹੈ ॥੪॥੬॥ ਮਃ ੧ ਕਾਗਦ· ਤੈਤੇ ਮਨ ਪ੍ਰਵਾਣ: ਪ੍ਰਵਾਣਾਲੇ
ਖਣਵਾਲਾ ਹੈ· ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ। ਲੇਖ· ਭਾਗ ਸੁਖਦੁਖਾਦਿ।
ਵਗਾਹ· ਗਜਾਦੀ ਤੀਨੇ: ਤਿੰਨੇ ਤਾਂਬਾ ਤੇ ਰੁਪਾ ਤੇ ਸੋਨਾ ਪੈਸੇ ਰੁਪਯੇ ਤੇ
ਮੋਹਰਾਂ ਖੋਟ· ਤਿਨਾ ਵਿਚੋਂ ਵੇਖ· ਦੇਖਲੈ ਰੁਪਾ· ਲਿਖਾਹੈ ਤਿਨੇਸਮਝਣੇ ਆਂਸੋ
ਸੋ ਰੁਪਾ: ਰੁਪਈਆਂ ਦਾ ਹੋਇ ਤੇ ਤਾਂਬਾ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਹੋਇ ਤੇ ਸੋਨਾ ਮੋਹਰਾਂ ਦਾ
ਹੋਇ ਤਾ ਕੋਇ: ਕੋਈ ਦਾ ਕਾਗਦ ਦੇਆਂਨਿਟਹੈ ਦਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮਨਕਰ
ਕੈਰਾਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ: ਪ੍ਰਵਾਣ ਸਤਾ। ਸਿਰ ਕੇ ਲੇਖ: ਗਆਨ ਸਮਰੂਪੀ ਦਰ
ਗਹ· ਹਰੀਦੀ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਮੈਂ ਪਨੀਆਂ: ਬਣਦੇ ਹੈਂ ਤੀਨੇ: ਤਿੰਨੇ ਸੰਤ ਕੀਤੇ
ਗਜਸੀਤਾ ਮਾਸੀ ਦੇਵਤਾ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਰਾਖਸ ਲੇਖ· ਲਖਣਾਨ ਖੋਟ: ਦੇਵਤਾ
ਮਨੁਖਨਾ ਰਾਖਸ ਰੁਆ: ਸਤੋਹੋਹਿ ਤਾਉਸਨੂੰ ਜਾਰੀ: ਕਾਜੀ ਮਲ੍ਹ: ਵਿਸ
ਵਰੀਆਂ ਰੂਪੀ। ਜੀਆਂ ਧਾਇ: ਜੀਆਂ ਦਾ ਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਕੇਨਾ ਜੇਨਾ ਫਲਪ
ਰਤੇ ਸ੍ਰਦੇ ਹੈਂ ਦਾ ਜਲਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਂਦੇ ਹੈਂ ਦਾ ਜਗਾਂ ਮੈਂ ਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹੈ ਜੋਲੁ
ਗਤਾ: ਜਨੂਨਾ ਦਾ ਜਨੂਨਦੀ ਜਨੂਨੀ। ਅੰਧ: ਅਗਿਆਨੀ ਤੀਨੇ ਵੇਹੁ ਬੀਧ: ਕਰ
ਨੈਹਾ। ਧ੍ਰੋਕੇ· ਹਰੀ। ਕਰੇ· ਬੁਧੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਕਲ· ਭੀ ਦਾਨਸਬੰਦ:
ਬੁਧੀਵਾਲਾ ਦਾ ਚਤ੍ਰਹੈ। ਜਿਨੀ ਸੋਈ ਜੋ ਦਿਲ ਨ ਪੋਵੇ: ਸੁਧਰੇ ਮਾਣ· ਕਾ
ਜੀਸੋਈ ਹੈ ਲੋਮਲ· ਵਿਸਆ ਰੂਪੀ ਸੋ ਪੰਡਤ· ਓਂਨੀ ਜਾਣ: ਲੇਖਹੈ ਸੋਜਾਣੇ
ਮਃ ੧ ਪੀਠਕਾਰੇ
ਇਸ ਬਾਤਨੂ ਦਾ ਨਾਮਨੂ ॥੪॥੭॥ ਉਹਸਮਾਪਸਾਇਛਰੇ ਤੇ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਤ੍ਰਿਲੋ
ਕੀਪਖੰਡੀ ਗੁਰੂਜੀਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਥਾ
ਕੀਦੀ ਖਬਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਉਹਦਾ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੁਕਕੇ ਲੁਕਾਇ ਰਖਿ
ਆ ਦਾ ਪੰਜ ਸੈ ਰੁਪਯਾ ਉਸਦੇ ਪਿਛੇ ਸੀਨਪਿ ਆਹੋਯਾ ਜਾਂ ਉਹ ਸਗਾਸ
ਭਣ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਰੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਖਬਰ ਸੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਰਗੀ ਇਸਦਾ ਤਾਂ ਉਹ
ਸੀ ਗੁਆਨੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਰਣ ਹੈ ਪਾਕਾਲ: ਸਮਾਭੀ ਜੇਠ: ਮਨਤਿਰੇ ਪਜੋਗ ਦਾ
ਜੋਗਦੀ ਜੁਗਤੀ। ਸਤ: ਸਤੋ ਬੋਲਣਾ ਦਾ ਸਤ ਪਾਰਣਾ ਫਬ: ਸਧ ਬਾਬ
ਨਿਧ: ਨੂੰ ਜਿਜੋਹੈ ਜਗਾਮੈਸੇ ਦਾ ਛੇਟ ਇਸ ਖਾਨਤੇ ਜਗ: ਜੀਵ ਰੂਪ: ਖਾਵ

ਦ ਅਸਥਪਕ।ਜਗ: ਜਗਤ ਸਕਲ ਹੈ।ਆਂਟ: ਅੰਗੂਠ ਤੀਨੇ ਤੇਨੀ ਛੇਟੇ ਨਾਮ ਸਰੀਉ
ਗਲੀ ਦੇ ਸਾਥ ਨਾਕ ਪਕੜੇਂ ਤੌ ਕਹੇਂ ਸਾਹੁ ਲੇਆ: ਲੋਕ ਮਗਰ ਪਾਛੈ: ਕੰਡ ਪਿਛੇ
ਦੀ ਬਸਤ ਪਰਮਅਲੇਆ: ਪਰਮਨਾਮ ਬਡੀ ਗਿਨਤੀ ਦਾ ਹੈ ਬਡਾ ਅਲੇਆ: ਅ
ਰੂਜਤੋਂ ਦਾ ਪਰਮ: ਕਦਲ ਦਾਕ ਅਲੇਆ: ਅਰੂਜਤੋਂ ਕਿਆ ਰੂਠਾ ਤੋਂ ਦਾ ਪਰਮ
ਤੇ ਮੇਰੇ ਦੇ ਮੈਂ ਕਮੰਲ ਅਲੇਆ: ਅਠਮਾਸਨੋਂ ਧ੍ਰਮ: ਦੁਰਮਤ ਰੂਪੀ।ਭਾਖਿਆ:
ਫਾਰਸੀ।ਇਕ ਚਰਨ: ਸੰਦ੍ਰ ਬਰਨ: ਅਨਲੋਮ ਪਤਲੋਮ ਗੰਡ ਗੋਲ ਬੂਰ
ਮਆਪਣੀ ਜਾਤ ਕੀ ਸ੍ਰੀ।ਜਾਤੀ: ਰੀਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਰਹੀ: ਹਨੀ ਹੁੰਦੀਆ
ਦੁਸਾਜ: ੧੦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਦੀ ਭਾਸਾ ਹੈ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਹੈ ਪੁਰਾਣ ਸੋ
ਭੀ ਸੋਧੇ ਤੇ ਦਾ ਆਸ: ਦ੍ਰਿਕਾ ਰੂਨ ਜੋ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਜੋ
ਤੇ ਪੁਰਾਣ ਭੀ ਸੋਧਾਹੈ ਤੇ ਨਾਹੀ। ਪਾਵੈ ਇਹੁ।।੪।।੮ ਮ:੧
ਧੀਰਕ ਓਹੀਤੋ ਜਗੀ ਨਾਥ ਕੀ ਆਰਤੀ ਦਾ ਥਾਲੀ।ਮੈ: ਰੂਪੀ
।ਜਨਕ: ਜਨੈ ਹੋਏ ਦਾ ਜਾਨੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਕੇ।ਏ ਮਾਨੇ ਧੂਪ ਹੈ ਮਲ: ਫੰਦਨਤੇ
ਅਨਲ: ਅਗਨੀ ਰੂਪਾ ਚਵਰੋ: ਚਵਰੀ।ਫੂਲੰਤ: ਫੂਲ ਹੈ ਹੇ ਜੋਤੀ।ਹੋਰ ਕੈਸੀ
ਆਰਤੀ ਹੋਵੇ।ਅਨਹਦ: ਇਕ ਰਸ ਜੋ ਸਬਦ ਹੋਏ ਦੂ।ਸਹਸ: ਹਜਾਰਾਂ ਹੈ।
ਤਵ: ਤੇਰੇ ਨੈਨ ਸਹਨ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਤੇ ਨ੍ਰਿਗੁਨ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਨਨ: ਨਹੀ ਇਕ ਭੀ ਨੈਨ
ਤੇਰੇ ਹੈ ਕੋ: ਤੈਨੂ ਦਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਐਸੇ ਸਭ ਪਦੇ ਕੋ ਰੂਨ ਦੇਕ ਮੂਰਤ ਭੀ ਪਦ: ਚਰਨ
ਗੰਧ: ਨਾਸਕਾ ਇਵ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਰੂਪੀ ਚਲਤ: ਚਲਿਤ੍ਰ
ਮੈਂ: ਗੀ ਰੂਪੀ ਦਾ ਸਭ ਮਿਸ੍ਰੀ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤ ਹੈ ਸਾਖੀ: ਸਿਖਾਤੇ ਮਕਰੰਦ: ਰ
ਸਮੈਂ ਲੋਭਤ: ਲੋਭ ਦਾ ਹੈ।ਅਨ: ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਹੀ: ਤੈ ਕ੍ਰਿਪਾ: ਰੂਪੀ ਜਾਰੰਗ: ਪਪੀ
ਹੈ।ਨਾਮ: ਮੇ ਸਾਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾਸ ਹੋਮੈ।।੪।।੯ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:੩ ੧੬
ਅਖੁਟ: ਹੈ ਪਿਛੇ ਤੇ ਨਾ ਨਿਖੁਟੇ ਆਚਤੇ ਨਾਜਾਇ: ਆਠੇ
।ਭਾਰ: ਨੇ ਸਦ ਬਲਿਜਾਈ: ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਏ ਵਸਾਈ: ਦਾਤੇ
।ਦਿਤ: ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੇ ਦਾਤੇ ਹਰਿਨਾਮ ਧਨ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ ਹਰੀ
ਗੁਰ ਗੁਰ: ਗੁਣਾਹੂ ਸਹਜ: ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਇ: ਕਰਕੇ।ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਕਰਕੇ।ਫਿਰ ਮਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਤੇ ਬੁਧੀ ਸਹਜ ਪਦ ਮੋ।ਫਿਰ ਦੇਖੋ
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਨੇ ਧਾਰ ਕੇ ਬਸਾਈ: ਦਸ ਦਾ ਹੈ ਅਮੋਲਕ: ਹੈ ਕਿਸੇ ਮੁਲ ਦ
।ਸਾਰ: ਕਰਕੇ ਸੋਇ: ਈ ਮਤਿ: ਮਤੀਆਂ ਦੇ ਘਟਮੇ ਦਾ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਘਟ ਮੇ।ਸ
ਹਜੇ: ਸਾਤੀ ਪੂਰਬਕ ਜਾਤ: ਗਜਾਤ ਕਰਕੇ ਅਲੇ: ਤਿਸਨੂ ਤੇ ਤਿਸੇ: ਦਾਹੀ
੪।।੧ ਮ:੩ ਨਿਰਮਲ: ਹੈ।ਅਪਾਰ: ਰਹੈ।ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਕ
ਜੋਗ ਮਾਸੂਆਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ।ਹੋਰ ਸਭ ਧਨ ਬਿਖ ਰੂਪਾ।ਮੋਹ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨ

ਹਰੀਨੋਕਾ ਤੂੰ ਮੋਹ ਫਾਸ ਮੇ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ਤੋ ਕਹਾਂ ਜਾਸ॥ ਮੈ ਤਾ ਹਮ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ।
ਫੂਲ ਤੁਮ ਤੋ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੈਸੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤੋਂ ਆਸਜੀਹਾ ਜੈਸੇ ਮੀਨ
ਨੂੰ ਜਾਕਿਉ: ਫਾਨ੍ਹੀਆਂ ਨ੍ਹੀਆਂ ਤੇ ਜਰੀ ਜਰੀ ੫ ਗਾਧ: ਇਨ ਕੇ ਬਾਨੀ: ਮਜਾਲੇਨ
ਸਦੰਨੀਆਂ ਦੀ ਸਿਠੀ ਖਟੀ ਨੂੰ ਟਦਾਲੀ ਖੰਡੁ; ਵਿਖ੨ ਕੇ ਤਊ: ਤੈਸੀ ਪਾਨੀ:
ਮਛੀ ਨੂੰ ਤਰਫਦਾ ਹਮ॥ ਕਿਸੇ ਕਾ ਤੂੰ ਨੀਚ ਨ ਗੀਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾਵੇਗਾ ਤੋ ਕਹੈ ਹਾਂ॥ ਛੋਡ ਕੇ
ਸੇਕੇ ਆਪਨੇ ਬਾਪ ਕੇ ਤੋ ਨਹੀ ਭਾਵਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਹੈ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਮੋਹ ਦਾ ਪਲ:
ਪਤ੍ਰ ਦਾ ਭਤ੍ਰਾ ਨੂੰ ਸੰਤਾਪ ਦੇਤਾ॥ ਬਾਛੀ ਵਹੀਹੈ ਹਮ ਨੇ ਦੁਖ ਜਨਮਾਂ
ਦਾ ਸਹੀਆਂ: ਕਿਆ ਨ ਸਹੀਆਂ॥੨ ਮੰਨ ਦਾ ਫਲ ਦਾ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਲਾ ਆਬਿਬੇਕੈ: ਆਬਿਬੇਕ ਨੂੰ ਕੇ ਹਰਾ ਤੇ ਰਸ ਅਨੰਦ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ: ਨੂੰ
ਕੇਹੋ ਆਨ ਰਸ ਜਾਨ: ਹਰਿ ਦੇਜਾਨਣੇ ਤੇ ਅਜਾਨ ਬਾਵਰ: ਬਾਵਰੇ ਸੋਰਅ
ਸੋਚ: ਚਿਤਵਨ ਤੇ ਅਚਿਤਨੀ ਦਾ ਸੋਗ ਤੇ ਦੁਖ ਵਿਖੇ ਸਬਲ ਹੈ ਤੇ ਨਿਬਲ ਭ
ਈ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਮਾਰਥ: ਮੈ ਅਨ: ਹੋਰ ਅਚਰੀਆਤ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ: ਨੂੰ ਕੇ ਦਾ
ਦਾ ਅਤਿ ਮੇਰੀ ਹੈ॥ ਛੋਡ ਲੀਆ: ਮੈ ਜੀਅ ਉਪਕ੍ਰੋ॥੩ ਸੁਖਸਾਗਰ: ਜੋ
ਹੈ ਸਰਤਰ ਤੋ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਤੇ ਕਾਮਧੇਨ ਦਾ ਛੋਡ ਜਾਂ ਸੁਖਸਾਗਰ ਕੇ ਬਸਾ॥ ਕੂਤਲ:
ਹਬਦੀ ਤਲੀ ਪ੍ਰਤੈ ਹਰਿ ੨: ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ੨ ਨਾਮਾ॥ ਬਚਨ: ਦੀਰਚਨਾ: ਬਣਾਵਣ
ਖਿਆਨ: ਕਥਾ ਭਾਰਥਾਦਿ॥ ਚਉਤੀਸ: ਗਾਨ੍ਹੋ ਬਿਨ ਚੌਤੀਸ ਸੀਵਨੇ॥ ਖਮ
ਗਬ: ਸਿਧਾਂਤ ਸਾ: ਸਮ ਸਾਹਕ: ਵਿਖੇ ਰਹਤ ਤੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ: ਸਮਾਨ ਨਾਂ ਛੋ
ਦ ਭੈ ਤੇ ਜਨ ਅਮ੍ਰਤ ਦੀ ਪੀਨਾ॥੪ ਪੀਠਕਾ ਆਪਨੀ ਪੀਤੀ ਕਹੈ ਹਾਂ ਸਿ
ਰਦਾਰ: ਸੁਆਨੀ ਤੋ ਐਸੇ ਸਭ ਕਾਨ੍ਹੋ ਮੋਰ: ਹੈ॥ ਤੁਮਨ: ਤੁਮ ਤੋਰੇ ਤੋ ਤੋਰੇ ਪ੍ਰਮਾਨ
ਹੀ ਤੋਰ ਤੋ॥ ਜਾਤੀ: ਜਾਨੂੰ॥ ਛੋਡ ਤੁਮ ਤਾਨੂੰ ਜੋ: ਸਾ॥ ਹੇਤ: ਬਾਸਤੇ॥੫
ਪੀਠਕਾ ਤਨ ਕੀਆ ਸਤ ਤਾਕ ਤੈਂ॥ ਭੀਤ: ਕੰਧ ਹੈ॥ ਪੰਖੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਤੇਰਾ ਹੈ ਰਤ
ਰਹਤ: ਪ੍ਰ ਪੰਖੀਆਂ ਦਾ॥ ਛੋਡ ਰਾਖੇ ਨੀ ਦੀਤੇ ਉਪਾਰੋ ਕੰਧਾ॥ ਸੀਦਾਂ: ਹਰ ਬੰਕੇ ਸੁ
ਫਦਾ ਕੁੰਡ ਲਾ ਦਾ ਬੋ॥ ਡੋਰੀ: ਡੋਰੀ॥ ਬਾਜੀ: ਨਰ ਜਨਮ ਰੂਪਾ ਕਮੀਨੀ ਨੀਚ
ਉਛਾ: ਤੁਛ ਲਗਨ ਦਾ॥੬ ਚਮਰਟ: ਜੋ ਨ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦਾ ਮੈ ਚਾਰ ਪਨ
ਹੀ: ਚੂਨ ਦਾਸੀਆਂ॥ ਆਰ: ਪ੍ਰਤਖ ਗੰਬੀ: ਪ੍ਰਤਖਾ॥ ਠਾਉ ਰੋਪੇ: ਠੋਕਾ ਠਾਕਾ:
ਦਾ ਚਮਰਟ: ਚਮ ਅਟਿਆ ਜੋ ਤਨ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀ ਗੰਢਦੇ ਅਖੰ
ਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀ ਕਦੇ॥ ਲੋਕ ਗੰਢਦੇ: ਕਿਆ ਗੰਢਦੇ: ਜੈਦੇ ਹੈਂ ਪਨਹੀ: ਪਨਾਹ
ਦਾ ਪ੍ਰੀਤੀ॥ ਆਰ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪੀ॥ ਗਾਬੀ: ਬ੍ਰਧੀ ਰੂਪੀ॥ ਠਾਉ ਰੋਪਉ: ਸਜਾਨ ਕੀ
ਕਰੀ ਨਹੀ ਬਨਾਯਾ ਦਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਆਪਨਾ ਨਹੀ ਜਾਨਦੇ॥ ਲੋਕ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ ਗਾਂ
ਠੈ: ਹਰ ਤੋ ਪਯਾ॥ ਹਰੀ: ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਉ: ਹੂਣ ਨਾਹੀ ਕਾਮਾ॥੭॥

ਹਰੀਚੰਦੀਏ ਰਾਤੇ ਨਾਮੇ ਦਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕੇ ਆਦਿ ਛਿਨ ਬੰਧੀ ਉਹਾਂਦੇ ਰੂਪ ਹੋਇ ਭੂਮਿ
ਨਾਥਾਂ ਕਾ ਜਬ ਪ੍ਰਗਟ ਆਇ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਤ ਪੈਸਣ ਪੂਛਣ ਲੇਨਾ: ਪਾਸਰੀਆਂ ਗੁਣਾਂ
ਛਟੀਆਂ ਪੂਛਿ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾਮ ਤੇ ਕਾ: ਕਿਸ ਛਡਾਈ: ਬਣਾਈਬ:
ਨੇ ਬੇਦੀ: ਰਖਾਣ ਤੋਂ ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਬਾਣੀ: ਮਾਣੀ ਹਿਰੇ ਨੇ ਰਹੈਂਦੀ ਤਾ ਦੇਖਸਾ
ਰੇ ਹਮਾਰੇ ਤਾਰਿਆ। ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਅਪਾਰ: ਆਪੇ ਹੀ ਆਪੂਛੇ ਤਾ ਤੁਸਿਕੇ ਗੁਣ
ਰੂਛਕ ਜਲਪ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਤ ਨੂ ਸੀਆ: ਸੀਤਾ ਮੇਤ ਬਲਿਆਂ ਦੀ ਆਪਿ
ਓ: ਆਪਣਿਤਿ ਦਾ ਅਰਪਣ ਕੀ ਹੈ: ਰੇਤੁਲਾਈ।੨ ਅਣਮੜ੍ਹਿਆ: ਵਿਨਾ
ਮੜ੍ਹਿਤ ਜੋ ਰਜ ਦਾ ਰੂਪ ਆਰ ਰੂਪੀ ਮੰਦਲ: ਢੋਲ ਪਨਾਰ: ਅਨਾਹਦ ਸਬਦ ਹੋ
ਈ ਅਨੰਦ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ। ਤਤ ਰੂਪ ਛੋਟ ਜੇ ਕੋਈ ਤਤ ਨੂ ਬਿਚਾਰੈ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਦੇ ਗੁਰ ਦੇ ਰਹੈ ਦਾ ਆਪ ਤਾਂ ਰੂਪ ਬਾਰ ਏਕਾਂਤ ਅਣਮੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਮੰਦਲ: ਢੋਲ ਤੂੰ
ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ: ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਤੇ ਪਨਾਹ: ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੂੰ ਗਾਜੇ ਉਚਾਰੇ ਹੈ।ਬਾਣ
ਨ: ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਤੇ ਬਚਯਾ: ਦੇਵ ਦਾਕ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਹੈ ਤੇ ਹੈ ਸਨੇਹੀ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ
।ਦੇਹ ਸੁਦੇਹੀ: ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਸੋ ਦੇਹੀ ਪਾਯਾ ਦਾ ਦੇਹ ਸੁਫਾਰੀ ਪਾਰਸ ਨੂ ਲੋਹਾ ਜੈਸੇ ਛੋ
ਹਾਅਨਸਾ: ਧੂਪੀਸੇ ਮੁਖ ਰਤਨ: ਰੂਪ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮੁਖ ਤੇ ਮਨ ਮੈ ਸਾ: ਸੋਹਤ ਨਾਥ ੦
ਉ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਗਿਆਨਾ ਪੂਛੈ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਤਾ ਜਨ ਜੈਸੇ। ਛੋਟ ਸਭਾ ਵਿਖੇ ਗਾਇਕੀ
ਸਕੀਤਾ ਹੈ। ਗੁਰਾਂ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਚੇਲੇ ਦਾਸ ਨਿਆਨਿਆ। ਜਨ: ਸੋਜਨ ਨਾਮ ਸੇਸਮ ੦
ਪਾ।੩ ਸੋਰਠ ਰਵਿਦਾਸ ੧੬ ਜਬ ਹੰਤਾ ਸੀ ਤੁਲਸੇ ਤ
ਬਤੇਰੀਆ ਪਤੀ ਨਹੀ ਸੀ ਅਬ ਤੂੰ ਹੈ ਨਿਸਚੈ ਭਯਾ ਤ ਮੈ ਹੰਗਤਾ ਨਹੀ ਹੈ। ਅਨ
ਲ: ਦਾਪਕੂ ਕੇ ਅਗਮ: ਅਗਿਣਤ ਹੀ ਜੈਸੇ ਨਦਾ ਹੋਇ ਮਹਾ ਉਦਧਿ: ਸਮੁੰ
ਦ੍ਰ ਵਿਖੇ ਹਿਛੋਟ ਜਲ ਮਾਹਿ ਵਿਖੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕੇਵਨ ਜਸ ਹੀ ਹੈ ਚਾਸੰਤ ਮਾਯਾ
ਰੂਪੀ ਪੌਨ ਕੀ ਉਪਾਧਿ ਕਰ ਅਗਿਣਤ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਲਹਰਾਂ ਹੋਵੇ ਹਰੀ ਖਿਪਮੱਤੇ
ਜਬ ਲੈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੇਤਨ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ।ਭ੍ਰਮ ਐਸਾ: ਭ੍ਰਮ ਤਾਂ ਐਸਾ ਸੀ ਮਾਨੀਐ ਮੰਨਿ
ਆਸੀ ਨਹਿਚੰਤ ਨਰਪਾਤ ਏਕ ਆਛਤ: ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਰਾਜ ਦੇਗਾ ਤੇ ਹੀ
ਤੀ ਹਾਸ਼ਾਂਤ ਹਮ ਤੀਹਿ ਦੇਵ ਰੂਪੀ ਪਾਸ ਨਪ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਨਿਦ੍ਰਾ ਸੋਏ
ਥੇ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਭਏ ਭਿਖਾਰੀ ਆਛਤ: ਹੁੰਦਿਆ ਹੀ ਆਤਮ ਰੂਪੀ ਰਾ
ਜਦੇ ਸੋ ਏਹ ਹਾਲ: ਰਜੂ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਭਾਸਤਾ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਰਸੀ ਵਿ
ਖੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਸਰਪ ਭਾਸਆ ਬਾ। ਜੇ ਕਟਕ: ਕੜੇ ਆਦਿ ਭੂਖਨ ਮੈ ਅਬ ਜਾ
ਣਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਸੁਵਰਨ ਹੁਣ ਉਹ ਭ੍ਰਮ ਹੈ। ਛੋਟ ਸਰਬੇ ਅਨੇਕੈ: ਪਰਮਾਤਮ
ਰੂਪ ਸਰਬ ਅਨੇਕਾਂ ਮੈ ਏਕੋ ਹਾਥ ਬਪੈ: ਹਬਾਂ ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਨੇੜੈ ਜਾਣਿ ਆਹੈ ਤੂਣ ਦਾ ਜਿ
ਸਦਾ ਰੂਪੀ ਰੂਪੀ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇਉ ਸਨ ਨੂ ਨੇੜੈ ਹੈ ਓਰੇ ਜਾਣਦੇ ਨੇ ਮੈ।੧ ਪੀਠਕਾ।

ਤ: ਨਸਟੁ ਹੋਇ ਸਭ ਤ੍ਰਿਖਤ: ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਨਿਜ: ਆਪਣੇ ਬਿਉਹਾਰ:
ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਿ ਗਤਿ: ਨਸਟੁ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇਖਾਰਿਆ: ਸਿਰਜਣਾ ਤੇਖੂ
ਜਾਣੀ। ਮੈਂ ਏਹੁ ਜਗਤ ਬਿਨ ਨੈਣ: ਅੰਧਾ ਹੁਇ ਪ੍ਰਕਾਸ: ਪਾਇਆ ਤੌ ਤੂੰ ਕ
ਮ: ਜੀਵ ਦਾ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਛੋਦਨ: ਈਸ੍ਵਰ ਈਸ੍ਵਰਤਾ ਗਾਰਿਆ। ਸ
ਮਾਯਾ ਛਿਟ ਇਨੋ ਨੈਨੋ ਬਿਨ ਲਿਹਾਰਿਆ: ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਪਾ। ਪਿਤਾ: ਜੀਵਨੇ
ਸ਼ਿਕ ਪੁਤ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅਗੋਜੀਵ ਨਾਹੇਰ ਬਿਨ ਨਗਰ: ਕਾਰੂਪੀ
ਬਸਾਯਾ: ਏਸ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨ ਨਾਹਰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਵਾ ਜੀਵ ਈ ਪਤਾ ਨੇ
ਇਕ: ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਯਾ: ਤਿਸ ਨੇ ਨਾਸੀ ਹੁਣ ਸੁਪਨ ਨਗਰ ਮੇ
ਬਸਾਯਾ ਹੈ। ਜੋ। ਜਾਚਕ: ਜਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਜੋ: ਦਾਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਆ ਤੇ ਖਾ ਇਆ ਪ੍ਰਕਨ ਜਾਈ: ਜਾਇ ਰਜ ਕੇ ਸੂ
ਕ: ਮੁਕਦਾ ਹੈ ਅਭ੍ਰਿਗਨ: ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ। ਜੀਵਨ: ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੋ। ਪੰਚ:
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦਿਕ ਤੇ ਸੈਲ: ਦਾ ਵਾ ਪੰਚ: ਸੰਤੋ ਦਾ ਸੈਲ: ਬਹੁ ਸੁਖ ਮਾ
ਨੈ: ਮਾਣੈ। ੬ ਪੀਠਕਾ। ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਕੁਛ ਪਾਛਿਆ ਹੋਤੇ ਕਹੇ ਹੈ
ਪਛੈ ਜਉ ਜੋ ਈ ਸਹਜ: ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀ ਮਾਣੈ ਤਾਂ ਕਿਆ ਪੜ੍ਹੀਐ
ਗੁਣੀਐ: ਵਿਚਾਰੀ ਏ। ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਗੁਣੇ ਕਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਹਰਿ: ਚਿਤ
ਦਨਾ ਹੈ। ਅੰਧ ਆਗੈ: ਅਗਿਆਨ ਮੈਂ ਦੀਪਕ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਆਗੈ
ਰ: ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਪਾਈ: ਜਬ ਘਟ: ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਮਾਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਕੀ ਅਬ
ਨਾਜਨ ਮੈਂ ਮਾਨੇ: ਪਰਵਾ ਮਾਨੇ: ਜਬ ਤੇ ਹੁਣ ਜੋਗਾ ਇਨ ਕੀਜੈ: ਕਰਣੇ
ਵਾ ਕਰਨੇ ਨਾ। ੭ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਕੁਛ ਤੀਰਥ ਤਾਂ ਕਰੋ ਭਕ੍ਤ ਕਹਾ ਵਦੇ ਹੋ
ਤੈ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅੰਧ ਮੈ ਕਹੇ ਹਮ ਮਲਨ: ਮੈਲ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਕਾਨੇ
ਤੀਰਥ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਸੰਤ ਕਹਨ ਸੇ ਵਾ ਕਰੇ ਸੋ ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸ
ਨੂੰ ਤੂੰਬੀ ਦਿਤੀ ਹੈ ਭਾਈ। ਇਸ ਨੂੰ ਭੀ ਨੁਹਾਈ ਅਸਾ ਬਾਟ ਕਾਈ ਜਾਂ ਫਿਰਤੀ
ਰਬਲ ਆਇਆ ਤਾਂ ਤੂੰਬੀ ਚੀਰ ਕੇ ਮਤਾ ਨੂੰ ਖੁਆਈ ਤਾਂ ਓਹ ਕੌੜੀ ਹੀ
ਹਰੀ ਤਾਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕੀ ਕੌੜਤਾ ਨਾ ਗਈ ਤਾਂ ਹੰਕਾਰੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸੇਸ ਵਰੇਂਗੇ
ਤੈਸੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ। ਲਉਕੀ: ਤੂੰਬੀ ਕਉੜਾ: ਕੌੜਤਤਾ ਬੀਨਾਸੀ: ਇਹ
ਰੂਪ ਬਕ ਵਾ ਵਿਚਾਰ ਕੇ। ਸਾਗਰ ਤੇ ਤਾਰਹੇ ਵਾ ਤਾਰਨਹਾਰ ਗੁਰਾ
ਰੀਜੀਹੈ। ੮ ਸੋਰਠ ਕਬੀਰ ਜੀ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਪਰ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾ ਪਾਯਾ। ਭਲੋ: ਹੋਵੈ ਹੈ। ਪਹਿ: ਪਾਸੋ। ਜਨ ਦੈ: ਜੋ ਮੈ
ਆਗਾਂ। ਇਕ: ਕਹਅ ਜਿਨੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਨੀ ਓ: ਪਾਨੀ ਭੀ। ਸਵੈਰ: ਜ
ਗਤੇ ਆਗੋ। ੯ ਮਨ: ਤੇ ਪਵਨ: ਕ੍ਰੋਧ ਵਾ ਮਨ ਤੇ ਪਵਨ ਨੇ ਕਣ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋਗ: ਜੁਗਨਾ ਮੋਰੀ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ ਮ੍ਰਿਗ: ਕਾਮਾਦਿਕ ਦਰ

ਵਾਜੇ ਬਿੰਦ੍ਰੇਰੂਪੀ। ਬਾਲੀਆਲੇ: ਵਜੇਹੈਂ ਵਾਜੇ ਦਸੰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਰਾਮ
ਨਾਮਰੂਪੀ ਕੁੰਭ ਜੋਹੈਂ ਤਿਸਦਾ ਜਲ ਪਰਾਸ਼ਰਾਰੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਉਭ ਸੀਪ੧੦
ਜਾਨਿਆ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ੧੦ ਪੀਠਕਾ ਕਟੇ ਦੇ ਚਾਰ ਰੋਜ ਫਾਕਾ ਭ
ਪਾਸੀ ਤੇ ਕੈਂਗਾ ਹਮ ਭੂਖੇ ਰੈਨ: ਭੂਖੀ ਹੋਰ ਭੂਛ ਮੰਗ ਆਪੇ। ਤੁਮ ਤੇ ਬੈ
ਠੇ ਗਾ ਚੂਨਾ: ਆਟਾ ਖੀਧਾ ਲੋਣ ਬੀਧਾ ਦੇ ਪਾਠ ਹੈ ਜੋ ਬੀਧਾ: ਮਨਿ ਠਾਕੋ
ਕੇ ਬੀਧਾ ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਛਬੇ: ਜੋ ਭੇਹੈਂ ਤਾ ਦਾ ਭੂ ਪ੍ਰਿਥੀ ਥੇ: ਆਕਾਸਾਦਿ
ਪੰਚ ਤਤਾਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਕੇ ਦਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਤੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਮਾ: ਮਾਯਾ ਦਾ: ਲਾਈ
ਆਪਨੀ ਲਾਇ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਰੈਨ ਘਟ ਤੁਮ ਰੇ ਪਾਸੋ ਹੋਇ। ਜੋਹੈਂ ਜੋਰ ਰਕਾਰ
ਮਕਾਰ ਦਾ ਗਯਾਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਚੂਨਾ: ਚੀਨ ਜਾਣਨ ਨੂੰ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾ
ਕੇ ਭੂਨਨ ਕੂਨ ਨੂੰ। ਏਹ ਆਣਾ ਅੰਸੋ ਪਾਉ ਪੈਰਾਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਹੁ ਸਤਿ ਜੋਹੈਂ
ਸੀਤਾ ਦਾ ਦੇਹੁ ਆਪ ਬਿਆਪ ਉਪਾਧ ਜੋਰ। ਇਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਜੇਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਲੇਣ
ਤਜੇ ਹੋਇ ਦੂਧ ਦਾਈ। ਇਨਾ ਦਾ ਦਾਲ: ਦਲ ਨਾਮ ਤੋ ਏਹ ਦਾਲ ਹੈਂ। ਵਖਤ:
ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਜਿਵਾਲੇ: ਜਿਵਾਲਉ ਜੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀ ਹੋਂਦਾ। ਖਾਣ: ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ
ਕਾਜ ਪਾਤ ਇਹ ਮਜੀ ਚਉ: ਦੇਵਾਂ ਕਾਸੀ ਪਾਤ ਵੇਚਾਰ ਪਾਈ: ਪਾਵੇ ਹੈਂ।
ਸਿਰ ਜੋਹੈਂ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਜਾਨ ਦੂਨਾ ਏਹ ਸਰਾਣਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਤੈਂ ਬ੍ਰਿਸੀ ਤੇ
ਸਮੇਤ ਤੁਲਾਈ: ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਤੁਲਾਈ ਹੈ। ਖੀਧਾ: ਲੋਣ ਭੈ ਦਾ ਸੰਸਾਰੂਪੀ।
ਛਬੇ: ਛਬੇ ਦਾ ਬਨੇ ਹੈਂ ਅਨਾਇਆ: ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਹਰਿ: ਭੂਰਨ ਸਾਰੇ ੧੧
ਸੋਰਠ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ੧ੳ ਛੋਡ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਭੇਟ
ਲੇਤਾਂ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਨਾਂ: ਉਪਦੇਸ ਸਮਾਈ ਲੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀ ਬਗਾਦਾ ਸੋ ਸਬਦ ਤ
ਚਰੇਖਾ ਜਉ ਰੇਖਾ ਤੌ ਜਾਨ ਪੀਰ ਨ ਪਾਦਾ। ਨਿਰੰਜਨ ਅਲਕਾਰ: ਇਕ ਰਸ ਅਤਹ:
ਦਸੇਂ ਦੁਆਰ ਮੋ ਜੋਤੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੇ ਦਾ ਹਰੀ ਦੀਸਾਰੇ ਜਾਨੀ। ਸੋ ਜੋਤਿ ਅਰਤ:
ਗਹਣਾ ਰੂਪੀ ਰਤਨਾ ਦੀ ਬ੍ਰਿਦੇ ਕਮਲ ਰੂਪੀ ਬੀਜਲੀ ਦੇਤਾ ਆਤਮੇ ਰ੍ਰਿਦੇ ਮੇ
॥ ਅਨਾਹਤ: ਹਰੀ ਸੂਰ ਜਦਤ ਦਾ ਇਕ ਰਸ ਸੂਰਜ ਰੂਪੀ। ਦੀਪਕ ਨਿਸਕਾ
ਮਰੂਮਾ। ਛਿ ਛਾਗ: ਮਧਮ ਜੈਸਾ ਨਾ ਦੀਪਕ ਦਤ ਛੋ: ਛੈ ਰੂਕੇ ਛਾਗਾ: ਅ
ਗਿਆਨੁ ਦਾ ਛੈ ਰੂਕੇ ਛਾਰ ਭੂਨ ਦਾਰ ਹੈ ਸਮਾਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ। ਜਾਹਜ ਸਹ
ਜੇ ਦਾ ਸੂਪ ਸੋ ।੧ ਪੀਠਕਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਉ ਜੋਰੂ ਪਰਗਾਏ ਜੀ ਪਿਛੋ ਆਸਾ
ਨਕ ਆਗ ਲਗੀ ਛਿਨ ਨੂੰ ਜਲ ਗਈ ਪਿਛੋ ਆਪ ਏਤਾਂ ਮਾਈ ਕਹਾ ਕਿ ਦੇ ਛਿਨ
ਤੇ ਦੇਤਾਂ ਪਰਸੇ ਇਕ ਤਾਣਿ ਸੀ ਓਹਦੇ ਚਣ ਚਲੇ ਹਸੀ ਨੇ ਸੀਸ ਰਜਕਾਰੂਪ
ਧਾਰ ਕੇ ਆਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕਾ ਕਾਜ ਹੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇਦੋ ਤਾਂ ਦੇਆ
ਬੈਠ ਰਮਾਈ ਕੇਹਾ ਆਪ ਕਨੂੰ ਕਾਲੇ ਹੈਂ ਆਉ ਤੌ ਗਾਏ ਜਾਂ ਬਰਛਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਦਯਾ
ਆਈ ਆਪਣੀ ਜੋਪਰੀ ਨਾ ਛੀਕਣੀ ਪੀਲ੍ਹ ਪਤਿ ਗਾਦਾਨ ਦਾਤੇ ਨਾਮੂਰਛਾ ਹੋ ਗਈ

੧ੴ ਤੁਰੇਤੋਵਿ ਨਿਬਾਹਿਆ: ਤੁਰੇ ਜੀਤੇ ਚੁਕਾਂ ਹੀ ਹੰਢਨ ਜੀਅ ਕਮਾਂਦੇ: ਤਿਸ
ਨੂੰ ਜੀਅ ਕਮਾਣ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਹੈਂ। ਮਃ ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰ
ਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁ ਨਕਨਖ: ਜੀਵ ਕੇ ਨਕ ਮੈ ਨਥ ਪਾਨ ਵੂ ਪੀਨ ਖ ਪਨੀ ਹੂਈ ਹੈ।
ਖਸਮ: ਹਰੀ ਕੇ ਹਥ: ਦੂਸਰੇ ਕ੍ਰਿਤ: ਨੂੰ ਖਬਲਾ ਕੂਮ ਪੀਛੇ ਪਕਾਰੇ ਤਾ ਹੈ।
ਫੇਰ ਸਚੇ ਹੈ: ਸਚਾ ਤਾਂ ਏਵ ਹੂੰ ਹੈ ਜਗਂਦਾ ਦੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਦੇ ਤੁਲੰਖਾਣੇ ਹੈ ਤੇ
ਰਨਹੀ ਹਥ ਆਵਦੇ ਸਾਖੀ ਧਨੀ ਦੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਕ ਮੈ ਦਾਣਾ ਢਸਗਖ ॰
ਥਾ।੨੮॥ ਬਾਣ ਬਹਾਲੀਓਨ: ਬਣਾ ਇਹ ਖੀਆ ਹੈ ਧਿਆਨ ਲੀਓਨ:
ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਦਾ ਪਾਲਣਾ ਹੈ ਲਿਖ ਨਿਤਾ ਲਿਓਨ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕ
ਕੇਹਾ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤਿ ਦੇ ਕਿਓ ਜਾਲਿਓਨ: ਨਾ
ਕਰਿ ਦਿਤਾ ਹੈ।੨੮ ਸਃ ਮਃ ੩ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਿਆਈਆ
ਵੇਹੁ ਜੋ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ।੧ ਮਃ ੩ ਨਾਇਆਨ: ਦਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋਦਿ
ਕਲਾ ਕੂ ਬਖਸ: ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਆਪੇ ਓ: ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਾਰ: ਸਮਾਲ ਇ
ਨ: ਦੁਦੇ ਨੇ ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਹੈ ਤੇਓ ਨਾਦੀ ੨ ਪੌ: ਕਰਨ: ਸੰਸਾਰ ਕਾਰਨ:
ਮਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾ ਦੇ ਕਰਨ ਨੂੰ ਦਾ ਕਲ ਕਾਰਨ: ਉਪਾਦਾਨ ਕਾਰਨ ਤੇ
ਨਿਮਿਤ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਰਨ ਨੂੰ ਭੂਮੈ: ਸੋਗਤਾ ਸੋਈ: ਲੈ ਕੀਤੀ ਦਾ ਛਪਾਈ
ਪ੍ਰੈ ਦਾ ਮਿਲਾਈ ਹੈ। ਸਬਦ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਦੇਰ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਈ ਤੀਨ
ਕਾਲ ਮੈ। ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਪਾ
ਇਆ ਹਰੀ ਤੰਤੇ ਧੰਨ ੩: ਮਨਾਰਿ ਲਾ ਗੁਰ ਸੋਈ ਹੈ ਦਾ ਧੰਨ ਗੁਰ ਸੇ
ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਫੇਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਸਭ ਕਾ ਐਸੇ ਕੂ
ਦਾ।੨੯।੧ ਸੁਧ: ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਠ ਕਰਨਾ ਦਾ ਸੁਧ ਉਚਾਰੀ ਹੈ ਅਨੇ।।
ਰਾਗ ਸੋਰਠ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਬੁਤ: ਮੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾਈ: ਮਰੇ ਦੁਸ਼ਾ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਰੀਤੀ ਆਂਧ:
ਅੰਧ ਤਾਈ ਨੇ ਗਹੇਰਾ: ਗਹੇ ਲਿਆ ਹੈ ਦਾ ਅੰਧੇਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਅੰਧਾਰੇ ਪ ॰
ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ। ਕਿਧਹੁ: ਕਾਪ ਨੀਏ ਜਾਈ ਮੂਏ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਰੀਤੀ
ਗਤ: ਗਤ ਕੇ ਤੇ ਕੰਚਨ ਭਾਗੀ ਕੇ ਦਾ ਗਤ ਜਾਏ ਕੰਚਨ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇ ਭਾਗਾ ਕੂ
ਪ ਆਪਨਾ ਨਿਰਖ: ਨਿਰਨੇ ਦਾ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ: ਰ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਂ ਮੈ।੧
ਕਬੀਰ ਜੀ ਰੀ: ਸ੍ਰੀ ਦਲ: ਸਮੂਹ ਦਿਸ਼ਾਂਤੋਂ ਜੈਸੇ ਓਹ ਨਹੀ ਰਹੇ ਤੇ
ਇਸ ਮੈ ਸਜਨ ਨਹੀ ਰਹਤਾ। ਕਹੇ ਪਕਾ ਦਾ ਨੂੰ ਕਾ ਰੇ ਭੂਲਿਆ ੨ ਕੂ
ਲਿਆ ਦਾ ਭੂਲਦਤਾ ਉਰਧ: ਉਲਟਾ ਹੈ ਕੈਸੇ ਤੈਨੂੰ ਸਠੋ: ਸਠਨ
ਰਨੇ ਦਾ ਮੂਰਖਨੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਜੋਰ ੨ ਜੋੜਿਆ ਦਾ ਜੋਰਨਾ ਹੈ।

ਬਾਤ॥ ਕਠਪੁਤਲੀਓ ਦਾ ਕਛੁ ਜੋਰ ਨਹੀ ਜੀਆ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਕਰੈ॥ ਸਦਾ ਰਹੈ ਤੀਨ
ਉ ਪ੍ਰਪੰਤ ਚਰੀ: ਦਰੀਜੋਬੀ ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ॥ ਮਰਯਾਦ: ਮਸਾ
ਣਾ॥ ਤਿਸ: ਜੀਵਾ ਛੋਡ ਕਾਸਟ ਦਾ ਰਹਿਆ ਰੂਆ॥ ਜੈਸੇ ਸਾਰ ਹੋਤੇ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਪ
ਗਾ॥੨ ਨਰਹਰੀ॥ ਨਾਲ ਸੂਆ॥ ਚੀਪਾਦੈ ਆਪਣੁ ਰੂਮ: ਰੂਨੇ ਨਿਹੋਯਾ॥
ਪੈ: ਚਹੂੰਨੂੰ ਪੰਡਤ ਭੀ ਨਿਰਾਸ ਹੀ ਉਠ ਚਲੇ॥ ਏਕੈ: ਇਕ ਭੀ ਕਾਜ ਜੋ ਕੋ ਕ
ਰ: ਗ੍ਰਿਮੀ ਕੈ ਦਾਇਕਾ ਮੂਲ: ਮੂਲੀ ਆਦੀ ਲਈ ਜੋ ਨਾਦ ਘਜਾਦੇ ਨੇਗੀ
ਚੇਰੀ: ਪੰਡਤ ਸਚਰੀ: ਮਾਲ ਪੀਏ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤੇ ਮੋਨੀ॥ ਸਭ ਪਏ: ਦ
ਰੂ ਨਾਰਦੀ: ਪ੍ਰੇਮਾ॥ ਕਾਛ ਕੂਛ: ਕੂਠ ਕਾਠ ਕੇ ਦਾ ਪਾਲਪਲੇ ਸਕੇ॥
੩ ਸੋਰਠ   ਛੋਡ ਲੋਕ: ਤੰਦਾ ਇਲੋਚਨ: ਰ ਤੁਇ: ਤੈਂਤਨੂ ਪੇਖਾ:
ਦੇਖਦੇਹੈਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਦੂਰ ਲੋਚਨਾ ਤੇ ਦੇਖਾਦੇ ਲੋਚਨਾ ਦ੍ਰਾ ਪੇਖਾ: ਸੰ
ਸਾਰਨੂ॥ ਤੇ॥ ਦੇਖਾ: ਕੋਈ ਭੀ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਬੇਰਾਸ: ਦੂਜੀ ਦਿਸੰਤ
ਤੈਕ: ਫਕੀਰੀ ਤਮਾਸੇ॥ ਦੇਖਨਨੂ ਸਕੇਲਾ: ਸਾਂਭਿਆ ਰੰਗ: ਮਾਨੈ
ਦਸੈ॥ ਦਾਸੰਤ ਬਾਜੀਗਰ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਤੈਕ: ਏਕੋ ਹੈ ਬਹੁ ਸਾਂਗ ਪੂਜਾ
ਪੇਤੇ ਇਹੁ ਤਮਾਸਾ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਸੁਆਂਗ॥ ਚੁਗਨਾ ਰੂਪੀ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ
ਮਆਪ ਬੁਝਾਈ: ਜਿਸਨੂ ਆਪ ਬੁਝਾਦੇਦੇ ਤਿਸਨੂ ਬੂਝ ਆਈ॥ ਸੰਕਤ
ਤ: ਚੋਰੀ ਭੀਤਨ: ਨਾਲੇ ਦਾ ਸੂਖਮ ਹਰੀ ਮੈਂ ਲੀਨੀ: ਲੀਨ ਭਈ॥ ਰੰਗ:
ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਮਨ ਹਾਤਾ॥੪ ਸੋਰਠ   ਨਿਗਾਮ: ਥੋਰ ਠਾਟ: ਆਸ਼ਾਨੈ
ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਹੰਟ॥ ਏਹੁ ਮਾਟ: ਮਟੋਂ ਤਾਕੀ: ਤਾ॥ ਦੇਟਕੇ ਸਿਪਾਂਤ
ਰੂਪ ਰੂਪ ਕੀ ਰੂਹੇ ਬੁਧੇ ਹੋਇਆ ਨਕਿ ਓਸੇ ਟੋਹੋ ਛਾਛ ਤੁਹਾਰੀ: ਜੋਗਆਨ ਰੂਪੀ
ਮਘਨ ਨਾਦੇ ਹਰੋ ਤਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਛਾਹ ਤੋਲ ਮੇਟੀਓ ਦਾ ਛਾਛ: ਖਾਸ
ਰਾਹ ਤੇ ਰੀ ਦੇਦੇ ਗੋਹੀ॥ ਚੇਰੀ: ਬੁਧੀ ਹੇ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਜੀਵਨ॥ ਤੈਂ ਤੇ ਸਭ ਟੋ॥
ਤਉਕ: ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਤਖਤੀ ਚੋਰ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਪਰ੨: ਜੂੰਨੀਆਂ ਮੈਂ ਨਾਂ
ਇਸਜਨਮ ਮੈ ਭੀ॥ ਛੋਡ ਤੇਰਾ ਪਰੀ ਰੂਜਾਮ ਹੇਰੀ ਹੈ॥ ਛੋਡ ਪ੍ਰਭ ਨਾਰੇ ਜੇ
ਰੂਪਾ॥ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਨਗਾਰੀ ਕੀਤਾ॥ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ਰੋਗੀ ਦੇ ਕਿਆ ਹਾਥਾ॥ ਜਿਨ੍ਹੀ
ਹਰੀ ਨੇ ਜਠਾਈ ਸੋਈ੨॥ ਜਾਣੀ ਦਾ ਸੋਈ ਬੁਧ ਆਦਿ ਦਸਾਮੈਂ ਸੋਈ ਜਗੀ
ਹੈ॥ ਜਿਤ॥ ਕਾਰਜ ਦਾ ਨੂ ਪ੍ਰੀਤੀ॥ ਸ: ਕ੍ਰਿਸ ਏਹ ਲੀਕ: ਮ੍ਯਾਦਾ ਮਾਦ
ਰਨਤਾਈ॥ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ॥੫ ਸੋਰਠ: ਜਿਸ॥ ਹਰੀ ਦੇਗਮਾਨ ਦੇ ਆਪ
ਈ: ਪੂਰਨੋਹੀ ਜੀਵਨ॥ ਤੈਂ ਤ੍ਰਲੋਕ ਹਾਰੀ: ਕਹਾਵਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ॥
ਪਭਦੇ ਦੂਏ ਬਿਨ ਜੀਵਨ॥ ਤੈਭਲਾ ਕਹਾਵਨਾ ਏਹੁ ਦੇਨੇ ਗਿਆਨ॥ ਦਾਦਾ
ਛੋਡ ਗਿਆਨ ਬਿਚਾਰੀ ਆਖਿਆ ਕਥੀ ਮੌਂ॥ ਸੰਸਾਰ॥ ਨੂ ਜਿਸ ਦੇ ਗ

ਦਰਬਾਰ ਹੈ ਸਤਜੁਗ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ॥ ਛੰਦ ॥ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਦਾ ਕਿਛੁ
ਅੰਤੁ ਨਾਂਹੀ ॥ ਕੋਟਿ ਲਿਖਾਰੀ ਕਿਛੁ ਪਾਇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕੋਟਿ ਲਖ ਅਬ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਕੋ
ਟਿ ਲਖ ਆਗੇ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ਵਾ ਮਨ ਆਦਿ ਕਾਕਗਾ ਵਾ ਕੋਟਹੀ ਬੇਦ ਕਰ ਅਰੁ ਕੋ
ਟਿ ਹੀ ਪੁਰਾਣ ਕਰਿ ਅਰੁ ਕੋਟਿ ਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰ ਅਰੁ ਲਖ ਹੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀ ਆਕਾਰ ਕੇ
ਪਾਵੈ ਹੈ ॥ ਅੰਤੁ ਨਾ ਪਾਇ ਕੇ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਮਹਲ ਕਾ ਸੁਖ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵੈ
ਹੈ ॥੭॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਛੰਦ ਕਉਣੁ ਸੁਹਾਵੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਮੰਦਲਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਜਿਤੁ ਜਿਸ ਦੇ
ਲੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੋਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਕਉ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਧ ਹੋਏ ਹੈ ਜਿਸ
ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਗਸਿਤ ਭੋਗਾਦ ਦਵਾਲੇ ਹੋਕੇ ॥ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗਾਵਤੇ ਹੈ ਭੋਗਾਂ ਨੂੰ ਕ
ਰਕੇ ॥੨॥ ਵਸਹਿ ਤੂੰ ਅਰੁ ਤੈ ਨੂੰ ਬੇਰੇ ਰਹੀ ਜੀਵ ਜਾਣਹਿ ਹੈ ॥ ਵਾ ਧਾਰਿਆ
ਕਰਕੇ ॥੨॥ ਵਸਾਹਿ ਤੂੰ ਅਰੁ ਤੈ ਨੂੰ ਜੀ ਵਮੂਰਤ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਜੇ
ਟਾਕੇ ਵੇਖੇਤੂ ਵਸਾਹਿ ਬਣਾਇ ਕਉਰ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤੈ ਨੂੰ ਜੀ ਵਮੂਰਤ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਜੇ
ਟਾਕੇ ਵੇਖੇਤੂ ਹਿਕੋ ਈ ਕੋ ਈ ਵੀ ਰਲਾਹੀ ਸਾਜਨ
ਤੂ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ॥ ਇਹੀ ਬੋਰਾ ਜਾਨਨਾ ਹੈ ॥ ਹਿਕੋ ਈ ਕੋ ਈ ਵੀ ਰਲਾਹੀ ਸਾਜਨ
ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਗਮ ਜਾਨ ਪੜ੍ਹ ਦਾਤੇ ਰਿਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਕੋ ਈ ਸਾਜਨ ਹੈ ਜੋ ਅਕਾ
ਨਪੜ੍ਹ ਦਾਤੇ ਹੈ ॥ ਕਰਉ ਅਸੀ ਵਾ ਤੁਸੀ ॥ ਤਾਕਉ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਰਬਾ ਅਰ
ਪਹਕਰਾ ॥੩॥ ਮਿਹਲ ਸਤਸੰਗ ਮੇ ਵਾ ਸਰੂਪ ਮੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾ
ਅਕੰਦ ਭੁਚਾ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ਊਚਾ ਹੈ ਵਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥੪॥੧॥ ਮਃ੫॥ ਕ
ਰਣਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ॥ ਜੀਅ ਕੇ ਜੀਆਂ ਕੇ ਵਾ ਛੰਦ ਜੀਅ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤ
ਤਪ੍ਰਭ ਹੈ ॥ ਚਿਤੇਰੇ ਚਿਤਾਰ ਕੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਿਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਆ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਹੈ ॥ ਪੁਰਖ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਰੂਪ ਆ
ਸਟੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਜਾਣੀ ਚੜ੍ਹ ਹੈ ॥੨॥ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤਖਤ ਬੈਕੁੰਠ
ਦਾ ਸਰੂਪ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ ॥ ਨਾਸੀ ਭੂਪ ਹੈ ॥੩॥ ਹਮ ਦੀਨ ਦਾਸ ਹੈ ॥ ਕਿਰਪ
ਰਲੀਆ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕੇ ਲੀਣ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥੪॥੨॥ ਮਃ੫॥
ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ॥੧॥ ਰਹੇ ਡਾਇਆਲ ਜਾਤੇ ਜਾਣੇ ਹੈ ॥੨॥
ਇਤ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ ਅਰੁ ਉਤ ਪਰਲੋਕ ਮੇ ਕੀ ਓਟਿ ਆਸਾ ਵਾ ਸੁਣ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ
ਦੇਖਉ ਹੈ ॥ ਗੁਣ ਉਪਕਾਰ ਨ ਜਾਤਾ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ ॥ ਕਿਛ ਕੀ ਆਪਕਾ
ਰਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਵਾ ਤੇਰੇ ਮੇ ॥੪॥੩॥ ਮਃ੫॥ ਪੂਰਾ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ਪੂਰੀ
ਧੂਰੀ ਸਾਨੂੰ ॥੧॥ ਓਟਿ ਸਰਨ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ॥੧॥ ਰ ਪੂਰੇ ਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਦੂਰੇ
ਦੂਰਾ ॥੨॥ ਕਿਰੇ ਹੇਰਾਈ ਸੋ ਧਿਆਇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ॥੩॥ ਪਾਰੇ ਪਾਲੇ ਹੈ ॥ ਹਰਿ
ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ ॥੪॥ ੪॥ ਮਃ੫॥ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ਲਵਿਆ ਹੈ ਹੇ
੧॥ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ॥੧॥ ਗ ਸਰਣ ਹਾ ਹੈ
... ਸੰਤਾ ਦੀ ਧੂਰ ਕਾਰਿ ਕੇ ॥ ਵਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥੨॥ ਉਰਿ ਵਿਖੇ ਧਾਰੇ ਹੈ
... ॥੩॥ ਜਪਤ ਜਪ ਕੇ ਮੈ ਸੁਖ ਪਾਂਵਾਂ ਗਾ ॥੪॥ ੫॥ ਮਃ੫॥

ਹਰਿਨਾਮਾ।ਨਾਂਣਿਰੂਝੇਹ੍ਹਾ।ਛੀਜੈ ਘਟੀਦਾਹੈ।੧।ਕਾਗੀ ਕਾਗਾਕਰਿਕੇ।੧।
ਰਹਾਉ।ਲਾਲੋਆਦਿਕਾਂਦੀਆਣਾਈ ਹਰਿਨਾਮਹੀਹੈ।ਵਾ।ਹਰਿਨਾਮਹੀ ਰਤਨ
।ਬਿਰਾਗਾ।ਜੰਵਾਹਰਿ ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਸਰੂਪਕਾ।ਅਮਾਣਿਕਮਨ ਨਾਮ
।ਦਿਕਾ।ਲਾਲ ਪ੍ਰੇਮਾਇਨਸਭਕੇਦੇਨੇਵਾਲਾਹੈ।ਅਬਿਹਪ੍ਰਗਟਹੋਇਆ
ਵਤੇਹੈ।ਪ੍ਰਮਾਣ। ਗਾਮਾਨਿਰੂਪਮਨਾਮਯਤਨਤੋ।ਸੋਪ੍ਰਗਟਹੁਜੀਮਿਲੈ
ਰਤਨਤੋ।ਸਿਮਰਕੇਪ੍ਰਭੂਨੂੰਤੋਇਹਾਨਿਹਾਲ।੨।ਸਰਣ ਸਾਧੂਆਂਕੀਸਰ
ਣਹੀਆ।ਜਰਾਹੈ।ਕਿਰਣਾ ਕਰਦੀਆਹੈ।੩।ਇਨ ਦਾਸਿਆਹੈ।ਪਾਇ
ਆਹੈਤਾਂ ਜਾਂਪ੍ਰਭੁ ਤਿਤੇ।ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਆ।ਜਾਂਪ੍ਰਭੁਤੁਠਾ ਤਾਂ।੪।੫।
।ਮ:੫। ਤੇਰੀਸਰਣਿ ਲਈਹੈ।ਸਾਹੈ।੧।ਰਹਾਉ।ਜਹ ਜਿਸਥਾਨਮੈ ਤੂੰ
ਵਿਲ ਵੇਲੇ।ਹਾਰ ਹਾਉਕਾਦਾ ਧੋਖਾ।੧।ਜੀਆਹੈ।ਦੇਹਾਥੀ।ਕ੍ਰਿਪਾ
ਰੂਪੀਹਥਦੇਇਕੇ।ਕਢਲੇਵੋ ਸੰਸਾਰਸਾਗਰਤੇ।੨।ਆਵਣਜਾਣਾ।
ਜਨਮਤੇਮਰਨਾ।ਨਥੀਆ ਹੋਇਆਨਹੀ।ਜਨਮਮਰਨਕਾ।੩।ਅਵ
ਰਨਹੋਰਿ।ਹੋਰਕੋਇਨਹੀ।ਜੋਰਿਕੇ ਤੇਰੈਆਗੈ।੪।੧।ਮ:੫।ਜਾ
ਣੈਹੈ ਤੈਨੂੰ।੧।ਤੂੰਆਪਭੀਅਚਰਜਰੂਪਹੈ।ਅਤੇਰੀਜੋਕੁਦਰਤਿਮਾਇ
ਆਹੈ ਸੋਭੀ।ਵਿਸਮ।ਅਚਰਜਰੂਪਹੈ।੧।ਰਹਾਉ।ਕਾਰਣਰੂਪਹੈ।ਆ
ਕਰਣ
ਆਪੇਤੈਨੇ ਸੰਸਾਰਨੂਕੀਤਾਹੈ।ਹੁਕਮੇ ਤੇਰੇਭਾਣੇਮੇਹੀ ਜੰਮਣਮਰਣਾ
ਹੋਰਹਾਹੈ।ਕੀਵਾਕਾ।ਆਧਾਰੀ ਟੇਕਹੈ।ਦਾਸਕਹਹੈ।ਇਹ ਤੁਮਾਰੀਹੈ।
੩।੮।ਵਡਹੰਸਮਹਲ੫।ਘਰ੨।੧ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ।ਲੋੜ
ਚਾਹ।ਪਿਆਰੇ ਹੇਪਿਆਰੇਮੈਤੋ।ਪੂਰੇਨੂੰ। ਨੂੰ ਹੋਰਪਦਾਰਥਪਾਏ।ਉ
ਤਾ। ਜੈਸੇ ਖੇਲ ਖੇਡਾਮੈ ਦਾ ਖਾੜਾਵਨੇਦੇਖੋ।ਖੀਰਿ ਦੁਧਤੋ।ਅੰਤਰਿ
ਦੀ।ਅੰਮਾਲੀ ਹੇਸਖੀਪਿਆਰੀ।ਮਿਨੀਰੇ ਮੈਨੂੰਪਾਇ ਦੇਵ ਪਰੋਸਕੇ
ਦੇ।ਪ੍ਰਿਮਕੇ ਪਿਆਰੇਦਾ।ਧੀਰੇ ਧੀਰੀਏ।੧।ਭਾਈ ਮੈ ਤੁਜਨੋ।ਓ
ਹਮੇਰੇਜੀਅਕੀ।ਤਿਸੇ ਗੁਰੂਦਾ ਹਰੀਕੋ।ਤੇਰੇ ਧੁਆਰੇ।ਜਾਰਕਰ
ਦਾ ਜਾਰੋ।ਲਿਤੇ ਲੇਤੇਹੈ।੨।ਓਨ੍ਹੀਣੀ ਉਦਾਸੀਨ ਕਿਤਕਉ ਕੇਤਨੇ।
ਅੰਮਾਲੀ ਹੇਪਿਆਰੀਸਖੀ।ਭਿਗਣੇ ਭੋਗਣੇ।ਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇਨਹੀਜਾ
ਣੈਹੈਂ।ਅਥਾਕਿਸਟਲਹੈ।ਕਿਪਤਰੂਪਤਨ ਦਾਧਸ੍ਵਾਦਿਸਾ ਭੇਖ ਦਾਧ
ਸ੍ਵਾਦਾਪਹਰਨਾ।ਧਮਿਤੀਹਰੇਕਦੀ।ਲਾਲਾ।ਛੇਦ ਲਾਲਪਿਆਰਾਰਾਦ
ਆਹੈ।ਅਦੇਸਾ ਨਮਸਕਾਰਕਰ ਦੀਹਾਂ।੩।ਸੀਗਾਰਸਾਧਨਾਰੂਪੀ
ਆਇ ਕੋਈ ਕੀ ਸੀਗਾਰਾਂ।ਜੋਧਨਪ੍ਰਤਖ੍ਯਦੇਹਕਾ ਦੇ ਮਨੁਖਾਜਨਮਰੂਪੀ
ਛੇਦ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ।ਜਨਿਆਹੈ।ਸਦਪਾਇ ਸਦਾਹੀ ਚਰਣ
ਜਾਂਸੀਹੈ।ਆਸਾ।ਅੰਦਰਦੀ।ਅਮਿਨਸਿਬਾਹਰਿਰੀਦਾ

ਨੂੰ ਹੋਵੈਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਾਵੈ ਹੈ। ਆਪੇ ਆਪ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਰਿਸ
ਰੂਪ ਮੇਂ ਦਾ ਅੰਤਰ ਮੁਖਾ। ੨। ਕ੍ਰਿਮਨੇ ਹੋ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਰੀਗਿ ਗਤੇ ਕੇਸ
ਦਾਸ ਦਾ ਗੁਣ ਗਾਉ। ਪਾਉ ਪਾਵੈਗਾ। ੩। ਜਿ ਤੇ ਦਾ ਬੇ ਨ੍ਹਾਈ ਕਰ।
ਪਾਬਰਦਨੁ ਰੂਪ ਤਾਬ। ਕ੍ਰਿਤੂ ਆਈ ਦਿਤੀ ਹੈ ਦਾ ਦੇਕੈ। ੪। ਸਿਖ
ਅਵਗੁਣਾ ਵਾਲੇ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣਾ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਮਤਿ
ਸਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਮੇਂ ਪਾਈ। ਸਿਕਹੁ ਕਿਆ ਬ੍ਰਿਖ ਅਗੁਣ ਰੂਪ ਤੇ ਪਰਮਲ
ਚੰਦਨ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ। ਵਾਸਨਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਪਦਾ ਪਰਮਲਿ ਨਾਮ ਰੂਪ
ਚੰਦਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸੀਤਲ ਭਏ ਹੈ। ੫। ਪਾਟਿਆ ਸਫਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਮਿਲੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਿਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ। ੬। ਸਿਖ ਮਾਇਆ ਮੇਲਗੋ
ਹੈ ਅਸ ਮਹਿਲਾ ਹਿੰਦੂ ਦਾ ਧਿ ਅਰਥ। ਦਾ ਰੂਰਲਕ। ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਹੈ
ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਨਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ। ੭। ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਮੋਖ।
ਦਿਮੁਕਤੀ ਆਨੂੰ ਦਾ ਕੈਦੋਂ ਲਮੋਖ। ਵਡਹੰਸ ਮਹਲ ੧। ੴ ਸਤਿ
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਛੰਤ। ਕਾਇਆ ਨੂੰ ਕੂੜਿ ਨੇ ਵਿਗਾੜੂ ਖਰਾਬ ਕਰਿ
ਛਡਿਆ ਹੈ ਤਾਂ। ਵਾਹ ਹੈ ਜਾਂ ਸਚੁ ਹੀ ਧੋਲੀ ਐ ਪਾਣੀ ਕਰਿਕੇ। ਅਧਾ
ਗਰਿ ਕੀ ਸਾਚਾ ਸਾਚ ਹੀ ਕਮਾਈਐ ਉਚਾਰੀਏ ਤਾਮਿ ਤੁਦੋ। ਪੂਰ
ਬਲੇ ਲਿਖੇ। ਜੁਗਤਿ ਗਿਆਤ ਨਾਹੀ ਹੁੰਦੀ ਅਹੋਰ ਬੋਲ ਪੈਲ ਬੋਲਾਂ ਨੂੰ
ਬੋਲਕੇ ਏਵੈ ਗਵਾਈਐ ਆਜੂਰੀ ਗਵਾਈ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਲਾ ਬਚ
ਨ ਕਹੀਐ ਦਾ ਨਾਮ ਆਅ ਜੁਗਤਿ ਗਿਆਤ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਦਾ ਉਪ
ਦੇਸ ਦੀ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਲਿਖਾਈ ਐ। ੧। ਕਿਹਣੁ ਕਥਨਾ। ਦੁਖਾਦਾ
ਰੋਗ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤੁ ਮਾਨਾ। ਸਾਮਿ ਜੋਦੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਾ
ਆਗਿਆਕਾਰੀ। ਤੂੰ ਤੇਰੀ ਠੋ ਮੇਰੀ ਹੈ ਆਪ ਜਗਤਾ। ਅਖੇਰਤੇ
ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਸੀਕਾਰਿ ਕੇ ਇਹ ਅਰਦਾਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੇਂ ਨ ਕਰੀ ਹੈ।
੨। ਵਾਰੀ ਖਸਮ ਕਢਾਏ ਜੁਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਦੇਦਾ ਹੈ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਣੁ
ਕਮਾਏ ਹੋਏ ਜੋ ਕਿਰਤ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਦਾ ਵਾਰੀ ਜੋ
ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਖਸਮ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਨੂੰ ਕਰਾਏ ਉਚਾਰੇ
ਛਾਈ ਅਸੇ ਸੁ ਕਿਰਤ ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰ। ੩। ਦਾ ਇਹੀ ਕਿਰ
ਤ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰ। ਆਖਿ ਜੇ ਫਲਾਂ ਨੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਅਮੇਰੇ ਹੂੰ ਬੋਰਾਂ ਦੇਤਾ
ਹੈ ਏਹ ਸਗਤ੍ਰਾਂ ਹੀ ਪਾਵਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਾ ਨਾ ਆਖਿ ਜੇ ਆਖਹਿ ਤਾਂ ਕਰਮ
ਦਾ ਸਗਤ੍ਰਾਂ ਹੀ ਪਾਵਣਾ ਹੈ। ਸਆਮਿ ਸੁਆਮੀ ਰੂਪ ਸਭੁ ਸੀ ਹੈ ਤਿਨ ਸੇ
ਤੀ ਸਾਖ ਸਗਤ੍ਰਾਂ ਨਹੀ ਪਾਈਐ। ਆਪੇ ਆਪ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦ
ਇਵਣਾ ਕਰਤਾ। ਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੀ ਵਡਾ ਕਰਣੇ ਕਾਛਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੈ ਮੇਂ
ਸਭ ਜੀਵ ਕਹੋ ਅਪਨਾ ਆਪ ਵਡਾ ਕਰਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਗਤ੍ਰਾਂ ੪
ਲਪਾਵ ਨਾ ਹੈ। ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤਿਸ ਨਾਲਿ ਤੁਲਕਾਏ
ਰਾਜ ਹੁਕਮਾ।

ਪੂਰੈ ਪੂਰਾ ਕਿਤੀ ਹੈ। ਸੁ... ਦਾ ਸਰਬ ਭਰਪੂਰਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਜਾਣਿ
ਆਹੈ। ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਹਰਿ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਭੋਗਿਆ ਹੈ। ਗੁਰ ਪੂਰ
ਪੂਰੈ ਪੇਰੀ॥੫॥੧॥੯॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲ ੩॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ਓ
ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਬਾਣੀ ਅਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਸਚ ਧੁਨਿ ਤਿਸ ਦੀ ਗੁਰਾਂ ਕੇ
ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਸਚੁ ਹੈ। ਅਨਾਦਿ ਸਚੁ ਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਤੇ ਹਮਰਾ ਵਡਭਾਗ ਭੀ ਧੀਨ ਹੋਏ ਧੀਨ ਹੈ।੧। ਮਨ ਮੇਰੇ ਹੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਦਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ
ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸ।੧ਰ ਸਚੀ ਹੈ ਜੋ ਸਚ ਨਾਮ ਮੇਰਤੀ ਹੈ ਅਤਿ
ਸਕਾਰਿ ਕੇ ਤਨ ਮਨ ਸਚਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਰਿ ਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ।੨। ਖਿ
ਭੀ ਬਾਧੀ ਰੂਪ ਮਿ ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਬੀਜਨਾ ਅਸਾਚਾ ਦਾ ਪਾਰ ਗੁਣ
ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਲਾਹਾ ਲੈ ਦੇ ਨ ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ਦਾ। ਅਭਰਪੂਰ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਸੈ
ਤਾ ਕੇ ਭਿ ਦੇਖ ਰੇ ਹੋਇਆ।੩। ਸਚ ਨਾਮ ਦਾ ਖਾਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੜਾ ਬਸੀਕਰ
ਜਪਨਾ ਹੈ ਅਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪੈਨਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੜਾ ਕੀਨਾ ਕਰ ਕੇ ਸੁਣਨਾ ਕੀ
ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਚ ਹਰਿ ਨਾਉ ਦੀ ਟੇਕ ਲਈ ਹੈ ਮਨ ਕਰਹ ਮਨੇ ਦਾ ਸੋ ਤਾਂ
ਮਿਲੇ ਨਾਮ ਸੰਮਹਲੀ ਜਗਿਆਸੂ ਬਾਉ ਸਤ ਸੰਗ। ਦਾ ਸਰੂਪ ਪਾਏ ਹੈ।
ਅਰਹਿ ਆਉ ਦੇਹੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇਲ ਗਾਏ ਜੋ ਹੈ ਅਜਾਇ ਹਿ ਮਰ ਕੇ ਭੀ
ਜਪ ਸ੍ਰਾਵਹਿ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਤੂੰ ਹੀ ਉਚਾਰਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈ। ਸਇਸੀ ਤੋਰਿ
ਰਿਮੂਲਿ ਕਦਾ ਚਿਤ ਭੀ ਨਹੀ ਜੂਨੀ ਮਹਿ ... ਪਾਈਦੇ। ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸ
ਤ ਸੰਗ ਮੇਅ ਆਗੇ।੫। ਅੰਤਰਿ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨ ਸਚਾ ਹੋਇ
ਆਹੈ ਅਬਿਹਿ ਕਿਸ ਕਪਟ ਹੋਇ ਆਹੈ। ਸਚੀ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਲਾਇ
ਸਿਫਤੀ ਦੀ ਦਾ ਸਚੇ ਸਿਫਤੀ ਦੀ ਸਿਫਤਾਇ ਸਨਾਮ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਰਜਾਪ
ਛੁਨਾ। ਸਚੇ ਬਾਣੇ ਸਤ ਸੰਗ ਮੇ ਸਚੁ ਨਾਮ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਲਾਹਣਾ ਤੇ ਪੈ
ਧਾਵਿਕ ਸਮਾ। ਮੂਰਤੁ ਮਹੂਰਤ ਸਚ ਸਫਲ ਹੈ। ਸਾਖੀ। ਏਕ ਸੰਤਕਿ
ਸੀਦੇ ਸਮੇ ਬਿਚਰਤੇ ਗਏ ਥੇ ਅਤ ਹਾਕ ਯਰਾਧੂ ਲਿਖਾਰੂਆ ਬਾਕ ਕੀ ਪਰ
ਏਕ ਬਾਰਖਿਆ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਐਸੇ ਦੇਖਣਾ ਦੇਖਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ
ਸਚ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਸਚਾ ਸਭ ਆਕਾਰ ਉਨਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਰਕਾਸ
ਭੁ ਸੰਗ ਗਾਤ ਸਫਲ ਹੈ ਦਾ ਉਨਾ ਨੂੰ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਸਚ ਰੂਪੀ ਹੀ ਹਿਦ੍ਰਿਸਆ
ਤਾ ਹੈ।੭॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲੇ ਗੁਰਾ ਨਾਲ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਗੁਰਾ ਮੇ ਅਫੇਰ ਆਪ
ਹਰੀ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ਆਪਣੇ ਨਾਲ। ਦਾ ਨਾਮ ਮੇ ਮੇਲੇ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਨਾਮ
ਮੋ। ਰਖਸੀ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੋ। ਰਜਾਇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ॥੮॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਮਨੁ
ਆ ਜੋ ਮਨ ਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਨਾ ਓਹ ਮਨ ਦਾ ਨਗੁਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਿਸਨਾ
ਪੇੜਿਆ ਪਰਹੀ ਆਹੇ ਆਧਿ ਕਾਈ ਆਧਿਕ ਤਾਸੋ। ਸੰਤਾ ਦੇ ਦੁਖਕ
(ਜਾ...)॥੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹਣਾ ਏਹੁ ਗੁਣ ਸਹਜੇ ਹੀ ਰਹੀ ਜੈ ਉਚਾਰੇ।
ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਜੇ ਹੇ ਭਾਈ।੧। ਰਹਾਉ। ਸਬਦੇ ਉਪਦੇ

ਸਿਰੀਕਾਰਕਰੇ ਵਾਈਰਖਿਆਕਰੇ ਜਾਇਕਿਆ॥ ਇਸਕਾਰਿਆਦਸਜਾਇ
ਗਆਂਤਕੋ ਭੁਆਦਣੁ ਰੋਵੈਹੀਗਾ॥ ਅਥੋਹ ਜਿਸਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇ ਸਾਥਸ
ਭੇਦਤਾਰੂਪੀ ਸੰਗਤਿਕਰਨੀ ਸੀ ਤਿਸ ਨਾਲਾ ਇਹਜੀਵ ਸੀਕਾਕਰਤਾ
ਹੈਜੋ ਤੈਨੇ ਅਮਕੇਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਕਿਛੁਦੀਆਹੈ॥ ਅਮੇਰੇਕੋ ਕਿਛੁਨਹੀਦੀ
ਆਸੋ ਇਸਜੀਵਕਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇ ਸਾਥ ਕਿਆਜੋਰ ਜਾਇਗਾ॥ ਅੰਤਰੂ
ਜਨਮਮਰਨਰੂਪੀ ਦੁਖਨੂੰ ਪਾਇਕੈ ਰੋਵੈਹੀਗਾ॥ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੁਖ
ਦਾ ਦੁਖ ਦੇਇ ਸੋ ਸਹਣਾ ਸਹਾਰਨਾ ਕਰਨਾ॥ ਅਮਨਹਿ ਕਹਣਾ ਮਨਰੂਕ
ਹਣਾ ਕਰਨਾ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਮਨਮੂਰਖਕਾਹੇ ਬਿਲਲਾਈਐ॥ ਦਜੋਰੂਕਾਹਣਾ
ਹੈਸੋ ਮਨਹਿਹੈ ਸਾਥ ਵੇਦੋ ਕਰ॥ ਤਾਂਤੇ ਆਖਿਨਾਹੀ ਵਾਦਣਾ॥ ਮਖੁਦੁ
ਗਾਕਾਹਕੇ ਵਾਦਣਾ ਗਦਾਦ ਨਹਾਂ ਨਾਹੀ ਕਰਨਾ॥ ਅਥੋ ਦੁਖਸੁਖ ਦੋਨੋ ਸ
ਮਕਰ ਜਾਨਾ॥ ੩॥ ਸਭੁ ਸਿਰੀਆ ਨਦਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੇਹੈ॥ ਕਉਣੁ
ਦੁਖਨੂੰ ਮਿਠਾ ਸੁਖਨੂੰ ਦੇਖੇ ਪੂਰਜੋ ਦਿਨੋਆਦੇ॥ ਨਾਮਤੁਲਿਨ
ਸਮਸਰੇ ਨਾਮਦੇਤੁਲਿ ਤੋਲੀਐ ਤਾਂਨਹੀ ਸਮਸਰੁ ਹੋਤਾਦ ਤੀਨ
ਕਾਲਮੇ ਨਾਮਦੇਤੁਲ ਨਹੀ॥ ਸਾਖੀ ਨਾਮਦੇਵਕੀ ਜਯਯਕੀਨੇਕਾਬ
ਕਿਛੁ ਪਾਦਾਰਥ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੋ॥ ਸੋ ਭਗਤਮਾਲ ਮੇ ਲਿਖੀ ਹੈ॥
ਕਰਮ ਹੋਆ ਧੁਰਿ ਕਦੋ ਤੁਨਾਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇ ਧੁਰਿ ਆਦੋਹੀ ਕਰੇ ਕਿਸੇ
ਫੋਲੈਂਦ ਕਰਮਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਆਥਾ॥ ਜੋ ਤੁਮਨੇ ਸੋ ਸਾਰਮੇ ਜਾਇਕੇ ਨਾਮ
ਜਪਨਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਦੋ ਰਾਮਨਾਮ ਸੋਈ ਜਪੇ ਜੋ ਜਪਾਇਆ ਹੋਇ
ਚਾਲੀ ਥਿਗੋਖੇ ਤਾ ਧਿਕਾ ਅਨਤ ਨਕੇ ਸਰ ਹੋਇਆ॥੪॥੧॥ ਮ:੧॥ ਸ
ਭੁ ਸਿਸਟੀ ਆਪਹੀ ਤੈਨੇ ਉਪਾਈ ਐ ਉਪਾਈ ਹੈ॥ ਉਪਾਇਕੈ ਆਪਹੀ
ਗਜੇ ਦੇਸਾਂਦੇ ਦਾ ਗਪਾਲੀ ਰੁਖੇ ਭਿਖਿਆਨੂੰ ਦਾ ਜਵਾਨੂੰ ਕੁਦਾਈਆ ਭਵ
ਉਦਾ ਹੈ॥ ਮੀਠਾ ਅਜੀਵ ਦੇਤੇ ਇਸਭਰਮਿ ਕਰਿਕੇ ਭੁਲਾਣੁ ਭੁਲਗਇ
ਆਹੈ ਆਪਨੇ ਆਪਨੀਆਂ ਤਸਿ ਤਦੋਮੇ॥੧॥ ਕੇਣਾ ਹਛਾਲਗ
ਹੈ॥ ਸਮਾਣੁ ਹਰਿ ਦੇਮੇ ਗਾਦਨਿ ਗਾਦਤੇ ਹੈ ਸਰਿਸੁਧਾ ਭੁਅਨਿਰਸੁ
ਜਾਨਤੇ ਰੇਕੋ ਸਾਰਿਸੁਧਾਦੁ ਸੀਦੁ ਅਨਰ ਸੁਜਾਨ ਚਕਾ ਆਹਿਲਾ
ਸੀਦੂ ਦਾ ਧਨਾਰਥਾ ਮੁੜ੍ਹ ਮੁਰਖ ਮਨਕਰ ਅਮਿਗਪਯਾਣੀ ਕਾਰਿਕੇ
ਮੂਲੇ ਪਰਿਨੂੰ ਦਾਕਦਾ ਚਿਤਭੀਆ ਅਏਹਕੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰਮੇ
ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣੈਹਾਹੀ ਹੈ॥ ਅਥੋਹ ਮਰਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ॥ ਦਾਤੇ
ਗਾਦਖਤੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਲਲਗੇ ਉਤੇ ਗਾਦਖਤ ਸਹਾਦਾ ਹੈ॥ ਧਾਣੀ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਦਾ ਵੇ ਦਰਪ॥ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਸਾਉ ਸੁਆਦ ਤਿਨਾ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮ ਨੀਆ ਨਿਤ ਓਨਾਦਾ ਜਸਾ ਇਰੁਕਰਮ ਛੋਦ ਕਰਮਧ
ਰਮਸੰਜਮਾਉ ਕਭੀ ਸਫਲ ਨਹੀ ਹੋਇ ਹੈ ਜਾਮਿ ਜਦ ਤੁਲਕਾਇ
ਕਦੇ ਪਛਾਨੀ ਨਹੀ ਹੋਈ ਐ॥੩॥ ਨਾਵੈ ਨਾਮ ਤੋ ਰਾਜ ਹੁਕਮਾ॥

ਇਹੁ ਏਹਾ। ਚਾਕਰ ਦਾਸ। ਜਿਹ ਜਿ ਸਦਾ ਦਮੇ ਦ ਸਣ ਜਪ ਦਮੇ ਸੋ ਏ ਸਮਾਵਿਏ
ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ। ਦੂਸਮਨਿ ਕਾਮਾਦਿ ਤਿਨ ਦੂਖਨ ਦੂਖਾਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ। ਵਾ ਸੀਰ
ਜਨ ਦੂਖਨ ਨਾਦ ਏ ਨਾਮ ਤੇ। ੪। ਜੁਗਹਿ ਚਾਰੇ ਜੁਗੀ ਤਾਰਿ ਜੁਗਾਂ ਕੇ ਅੰਤ
ਰਿ ਜੋ ਹੈ। ਮੁਰਾਰਿ ਮੁਰਾਰੀ। ਤਾਮਿ ਤਦੋ ਜਪਾਹਿ ਜਪਾਹਿ ਜਾਮਿ ਜਦੋ। ਚੁ
ਕਾਵਹਿ ਚੁਕਾਵਹਿ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹੇ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਲੇ। ਜਮਹੁ ਜਮਹੁਤੇ
ਉਬਾਰਿ ਰਖ ਲੇਵਹੁ।੫। ਵਿਤੁ ਹੇ ਦਤੇ ਮੇਰੇ। ਨ ਜਾਣਾ ਨਹੀ ਜਾਣਿਦਾ ਅਸਾ
ਚਰਨਾ ਮਨੂੰ। ਤਾਮਿ ਤਦੋ ਜਾਮਿ ਜਦੋ। ਦੂਖ ਭੂਖ ਦੂਖ ਸੁਖ ਭੁਖਾ ਤਿਖ ਸੀਸਾ
ਰਿਮੇ ਕੀਏ ਹੈ ਆਪ ਤੇ ਨੇ ਸਹਸਾ ਇਹੁ ਚੁਕਾਵਹੋ ਜਾਂ ਇਹ ਸਹਸਾ ਤੂ ਚੁਕਾਵਹ
ਤਾਂ ਚੁਕ ਹਿ ਹੈ।੬। ਅਬ ਬਾਕ੍ਰਿਸਰੂਪ ਨੂੰ ਵਰਨਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬੀਕੇ ਮੁੰਧ ਲੋਇਣ
ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਅਰੀ ਸਾਲ ਮੁੰਧ ਤੇਰੇ ਏਤੁ ਏ ਦਰੀ ਹੈ। ਅਸੋਹਣੇ ਨਾਕ ਵਾਲਾ ਹੈ।
ਬਾਲ ਵਾਲ ਹੈ। ਕਿਚਨ ਵਤ ਸੂਧ ਠੇਰੀ ਕਾਇਆ ਹੈ ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਢਾਲ ਮਾਦ
ਸੋਨੇ ਕੀ ਢਲੀ ਹੈ ਈ ਹੈ ਵਾ ਢਾਲ ਤਰਾ ਤੇਰੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਵਾ ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਤੇਰੀ
ਢਾਲ ਹੈ। ਸੋਵੰਨ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਵਾ ਸੁਮੇਰ ਵਨ ਵਾਲੀ ਤੇਰੀ ਢਾਲਾ ਢਾਲ ਹੈ
ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਮਾਲਾ ਏ ਜਸੈ ਤੀ ਮਾਲਾ ਵਾਲੇ ਨੂੰ। ਸਹੇਲੀਹੋ ਹੇ ਸਖੀਹੋ। ਮਹੇਲੀ
ਹੋ ਹੇ ਨਾਰੀਹੋ ਵਾ ਹੇ ਮਹਲ ਵਾਲੀਓ। ਤੁਮ ਨ ਤੁਮ ਹੀ ਸਹੀ ਸਾਚ ਬਰ ਬਾਬਰਾ। ਤੇਸ
ਨੀ ਹੀ ਸਮ ਸਿਤਾਨੁ ਸਿਤ ਜਾਣੋ ਗੇ ਅ ਜਮਦਾਰੁ ਜਮਦਾ ਅ ਪਖੰਡੀਆ ਨੂੰ ਪਖੰਡੀ
ਜਾਨੋਗੇ। ਵਾ ਬਗਾ ਸੇਜੇ ਬਗਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੈ ਸਾਤੁ ਹਸ ਹੋ ਜਾਵੈਗੇ। ਸਾਖੀ ਸਦ
ਰੀ ਕੀਆ ਨਨੀ। ਲਹੈ ਮਨ ਕੀ ਜਾਲ ਅ ਹੁਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਧਾਪਾ ਭੁਪਾਜੇਗਾ
ਲਡੀਲਹਿ ਜਾਇਗਾ। ਵਾ ਜਾਲ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਪੀਲਾਟ।੭। ਚਾਲ ਪੁਰਖਾ
ਜੇਹੜੀ ਚਾਲ ਹੈ। ਮਧੁਰਾੜੀ ਮਿਠੀ। ਕੂਕ ਬੋਲਣਾ ਤੇਰਾ ਕੋਕਿਲ ਕੋਇ
ਲ ਵਤ ਹੈ। ਤਿਰਲ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰੀ ਹੈ ਤੇਰੀ। ਬਾਣੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ਤੇਨਾ ਇਛ
ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਏ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ। ਵਾ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਕੀ
ਇਛਾ ਤੂ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸਾਰੰਗ ਹਾਥੀ। ਠਮਰਾਤਮ ਠੁਮਾ ਆਪਣਾ
ਪੈ ਆਪ ਨੈ ਆਪ ਨੂੰ ਹਾਥੀ ਜੈਸੇ ਸੰਧੂਰੇ ਮਸਤਕ ਰਗਾਰਹਿਆ ਹੈ ਤੈਸੇ
ਤੁਮ ਆਪ ਨੇ ਆਪ ਮੇ ਮਸਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੰਧੂਰੇ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਟਿਕੇ ਸੇ
ਮਸਤਕ ਮੇ ਲਾਈ ਤੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਭੀ ਆਪ ਨੇ ਮਸਤਕ ਮੇ ਟਿਕੇ ਆਪ
ਹੀ ਲਾਵਤੇ ਹੈ। ਵਾ ਆਪ ਕੇ ਭਗਤ ਆਪ ਨੂੰ ਟਿਕੇ ਕੁਲਾ ਤਿ ਲਕ ਆਦਿ
ਕਲਾਵਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਲਖਮੀ ਵਾ ਰਾਧਾ ਕਾ ਵਾ ਰੁਕਮਣੀ ਸੋਭੀ ਤੇਰੇ ਮਾਤੁ ਮ
ਸਤ ਹੋਈ ਹੋਈ। ਉਦਕ ਗੀਗਾ ਵਾਣੀ ਬਾਣੀ ਤੇਰੀ ਗੀਗਾ ਜੀ ਕੇ
ਉਦਕ ਜਲ ਵਤ ਸੁਧ ਹੈ। ਬਿਨਵੰਤ ਕਹਤੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ।੮।੧।੨।
ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਛੰਤ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮਣੀਏ ਹੋਧ
ਆਰੀ। ਰਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਨਾਰੇ ਨਾਰ ਹੈ। ਸਬਦਿ ਵਿਖੇ ਵ ਬਾਰਿਕੇ ਮੁਣੀਏ ਹੋਧ
ਆਰੀ। ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਪਿਰ ਨਾਲੇ ਬਣਾਇ ਪਿਆਰੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣਾਇ ਕਰਿ

ਪਿਰਰਾਵੈਹੈ॥ਅਸਚੈਭਾਇਕਾਰਕੇਪਿਆਰੀਹੋਈਹੈਸੋਕੀਤਨੇਸਵਾਰੀਹੈ
ਅਤੇਤਿਸਨੇਹਰਿਹਰਿਨਾਮਸਿਉਹੀਨੇਹੁਰਚਾਇਆਹੈ॥ਆਪਗਵਾਇਆ
ਛੋਡਾਗੁਰਕੇਸਬਦਿਨੂੰਰਿਦੈਸਮਾਇਆਤੇਆਪਗਵਾਇਆਤੁਪਿਰ
ਪਾਇਆ॥ਸਾਧਨੇਜੋਨਾਰੀਸਬਦਿਕਰਿਸੁਹਾਈਹੋਈਹੈਜੋਪ੍ਰੇਮਕਸਾਈ
ਪ੍ਰੇਮਦੀਕਸਮੇਆਈਹੈ॥ਅਮਤੁਗਰਿਜੋਸਦੋਪਿਆਰੀਪ੍ਰੀਤਹੈ॥ਪਿਰ
ਪ੍ਰਭਨੇਆਪਣੇਨਾਦਿਖੇ॥ਕੇਤੀਜੇਤੀਸਾਚੈਸਾਹਿਗਾਨੇਸਵਾਰੀਹੈ॥੧॥ਦਿ
ਤਰੀਏਭਾਈਵਲੀਏ॥ਹਦੂਰੇਸਮੀਪ੍ਰਾਗਮਹੇਭਾਈ॥ਅਸੀਏਹੇਪਿਆ
ਰੀ॥ਵਿਚਪਿਰਰਅਰਕਿਰਹੇਆਭੁਰਪੁਰੇਤਿਨਾਜਾਣਿਆਹੈ॥ਜਗਰਾਜੁ
ਗਾਜੁਗਾਮੇਜਾਤਾਹੈਤਿਨਾਨੇਧਨਿਜੋਨਾਰੀਚਾਲੀਉਕਾਰਰਹਭਾਨੇਮਿਊ
ਤਹੈ॥ਅਭੁਲੀਸੇਸਾਰਦੀਆਚਤਰਾਈਆਰਹਤਹੈਸੋਸਹਜੇਸਹਜੇਹੀ
ਪਿਰੀਕੇਰਾਵੈਹੈ॥ਕਾ॥ਭੋਗਤੀਹੈਤਿਸਕੇਅਨੰਦਨੂੰਕਿਛੁਪਾਇਯਾਤਟਲ
ਪਰਦਾਤਾਜੋਤਿਸਨੂੰਮਿਲਿਆ॥ਸਚਾਦਿਉਪਦੇਸਨੂੰਸਭਾਖਿਆ॥ਸੋਏ
ਭਾਖਿਆਕਰਿਜਿਨਾਂਨੇਉਚਾਰਿਆਹੈਸੋਹਰਿਰੂਪੀਸਰਿਮੇਰਹੀਭਰਪੁ
ਰੇਅਭੇਦਹੋਇਰਹੀਹੈ॥ਸਬਦੇਸਬਦਦੇਵਨੇਮਦੇਵਦੇਰੂਪਮਦੇਜੋਰਹੈ
ਹਦੂਰੇਸਮੀਮਰਹੀਹੈ॥੨॥ਸੋਹਾਗਣੀਆਨੂੰਮਾਈਏਹੇਪਿਆਰੀ॥ਆਪ
ਆਪਾਭਾਵਾ॥ਨਿਤਨਾ॥ਰਿਗੀਪ੍ਰੇਮਸਿਉਸਹਤਰਲੀਆਖੁਸੀਆਮਾਣੈ
ਹੈ॥ਸਦਾਰੰਗਿਰਾਤੀਛੋਡ਼ਜੋਅਨਾਦੇਨਾਮਵਖਾਣੈਹੈਸੋਸਦਾਰੰਗਿਪ੍ਰੇ
ਮੇਰਾਤੀਹੈ॥ਅਸਹਜੇਮਾਤੀਮ॥ਸਤੁਹੋਈਹੈ॥ ਸਾਖੀ॥ ਛੋਤਾ॥ਕਾਤੁਨਾਇ
ਨੀਕੇਪ੍ਰੇਮਕੀਬਾਤਜਾਇਕਾਪੇਕਹੀ॥ਆਰਗਜਾਤਾਮਕੇਲਗਾ॥ਨਰਸਨ
ਉਚਾਰੋ॥ਤਾਲੀਮਿ॥ਦੇਗੀ॥ਪ੍ਰਿਥਵੀਸੁਅੰਬਰਤਹਰਾਰੈ॥ਗੋਪਨਾਰਿਅਨ
ਸਾਰਗਿਰਾਗਦਰਾਦਆਦੇਸੀ॥ਜਸਗਾਪ੍ਰਪੰਚਤੇਦੂਰਅਜਰਸੋਨਹਿ
ਲੇਸੀ॥ਭਗਵਾਨਰੀਤਅਨੁਰਾਗਕੀਸਿਤਸਾਖਮੇਲੀਸਹਿਮਕਾਤੁਨਾਇ
ਨੀਕੇਪ੍ਰੇਮਕੀਬਾਤਜਾਇਕੋਪੇਕਹੀ॥੧੨੭॥ਭਗਤਮਾਲਮੇਲਿਖੀਹੈ॥
ਭਾਗੀਹੈਜਿਸਦੋਲਾਗੀਨਾਮ॥ਦਿਖੋ॥ਸੁਭਾਇਆ॥ਸਖਾਇਆਹੈਵਾਸੀਦੁ
ਭਾਇਆਹੈ॥ਰਾਤੀਹੈਸਚੇਨਾਮਦਾਵਾਗਣਹਾਰਾ॥੩॥ਭਾਈਅਨੁਸਾਰ
ਦਿਰਿਨਰਾਵਹਿਮਾਨਹਿ॥ਪਿਰਸਰੂਪਮੇ॥ਸਬਦਗੁਰਉਪਦੇਸਨੂੰਵਲਾ
ਕੇਉਚਾਰੇਸੋਨਾਰੀਹੈ॥ਰਲੀਆਲਾਅਨੰਦੀਹੈ॥ਜੋਬਨਬਾਲਾਪੁਰੇ
ਜੋਬਨਵਾਲਾਹੈ॥ਅਨਦਿਨੁਨਿਤਸਕੇਤਨੇਸਵਾਰੀਹੈ॥ਸਹਿਬਰਦਾਸੋਹ
ਗੋਅਨੰਦਪਾਇਆਹੈ॥ਮਸਤਕਿਕੇਭਾਗਕਰਿਕੇਅਸਚੇਸਬਦਕਰਿ
ਕੇਸੁਹਾਵੇਹੈਸੋ॥ਰੰਗਿਪ੍ਰੇਮਾਦਿਖੇ॥ ੴ੧॥ਮ:੩॥ ਗੁਰਮੁਖਦਾਸਹਜੇ
ਸੋਤਿਪੂਰਬਕਾਮੀ॥ਹੇਭਾਈ॥ਜੋਤਾਲਾਹਾਲਾਭਰੂਪਾ॥ਗਾਵੀਜੈਗਾਵੀ
ਸੋਮਾਸੀਗਾਏਕਰਦੇਨਾਦਿਕਨਹਿ॥ਤਿਆਗਦੇਨਾ॥ਤਾਂਮਿਪੋਆਪਅਮੁ
ਹੈ॥ਆਪਨੂੰਪਛਾਣੈਗਾ॥ਗੁਰਮਤਿਪਾਈਜਾਂਤਾਂਵਡੀਵਡਿਆਈਹੋਈ
ਹੈ॥ਗੁਰਮਤਿਕਰਿਕੇਵਡੀਵਡਿਆਈਪਾਈਹੈ॥ਸਚੇਸਬਦਕਰਿ
ਕੇਨਾਮਰਸਨੂੰਪੀਜੈਪਾਨਕਰਦੇਨਾ॥ਹਮਕਰਦੇਹਾ॥ਕੀਜੈਕਰਦੇਨਾ॥੧॥

ਮੁਖਿ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ॥ ਜਮਾਏ ਸ੍ਰਿਤਕਾ ਹਾਦ ਜਮ ਕੋ ਘਿਰ
ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇ॥ ਰਸਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਕਉ॥ ਪਰਥਾਇ ਇਸ ਜਸ ਧਧਕਣਾ ਦਾ ਪਰਾਧ
ਰਮ ਜੋ ਹੈ॥ ਧਨ ਖੇਤੀ ਦਾ ਪਾਰਾ॥ ਧਨ ਏਹੁ ਖੇਤੀ ਅਧਨ ਏਹ ਦਾ ਪਾਰ ਹੈ॥
ਧਿਆਏ ਬਾਣੀ ਕੁਰਮ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਦਾਨ ਕੈ ਮੀਨ
ਮੋਟ ਸਣਏ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ॥ ਬੀਜੀ ਦਪਿ ਜੋ ਆਹੈ ਜੋ ਨਾਂਤੇ ਜੋ ਸਭੇ ਗੁਰ
ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਿਕੇ ਸੁਕਾਏ ਮਨ ਭੁਏ ਹੈ॥੨॥ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਮਹੀਰਤੀ
ਤੁਰੀ ਭੁਗਾਦੀ ਹੈ ਰਮ ਹੇ ਭੁਈ ਧਾਰਿ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇ ਦਾ ਸਰੂਪ ਮੇ॥ ਆਦਿ ਕੇ
ਬੈਰਾਗੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਮੁਖਿ ਹੈ ਭਾਗੀ ਭਾਗਾ ਸਾਧੁ ਦੇ ਬੈਰਾਗੀ ਪ੍ਰ
ਮਭਏ ਤੋ॥ ਬੀਚਾਰੀ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿਕੇ ਬਿਉਗ ਮੇਂ ਨਾਹੇ ਅਚਰਜ ਸੋ ਹੈ ਜੋ
ਨਾ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦਾ ਸੋਹਾਗੀ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਭਉ ਕੈ ਜਨ ਹਰੀ
ਗਾ ਤੋ ਹਰਿ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਾਗੋ ਭਾਗ ਕਰਿਕੇ॥੩॥ ਹੁਕਮੇ ਮੰਨਣ ਮੇ ਹੈ॥ ਹੁਕਮੇ
ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੰਨਨ ਕਰਿਕੇ ਵਡਿਆਈ ਆਹੋਤੀ ਆਹੈ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ॥
ਦਾ ਮੇਲਿ ਮਨ ਨੂੰ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੁਕਮ ਟੇਰ ਹਰੀ ਦੇ ਮੇਲ ਮੈ ਮਿਲਾਏ ਦੇਤਾ ਹੈ॥
ਮਿਲਾਈ ਬੁਧੀ ਸਣਕੇ ਸਰੂਪ ਮੇਦ ਸਹਜੇ ਹੀ॥ ਅਪਾਰਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਹਰਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਸਚੀ ਅਸਾਧ ਆਪ ਭਾਵਾ॥ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਬੁਧੀ॥
ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿਕੇ ਉਹ ਨਰ ਸਮਾਈ ਸਮਾਏ ਰਹ
ਆਹੈ ਹਰੀ ਮੇ॥੪॥੨॥ ਮਃ ੩॥ ਜੀਉ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਘਿਰ ਸਰੂਪ ਮੇ॥ ਰ
ਹਿ ਤਨ ਕਾ॥ ਜਮਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ [illegible]ਲ ਜਾਲ ਜਮ ਜਮਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾ
ਲਾ ਜਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜੋਹਿ ਤਨਾ ਲਾਏ ਜੋ॥ ਜਾਹ ਤੇ ਰਹਾਏ ਰਹ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਮੁਖਿ
ਤਾ ਕਰਿਕੇ ਮੋਹੀ ਪਹਿਲਈ ਹੈ ਜਮਕਾਲ ਕੋ॥੧॥ ਨਿਧਾਨ ਖਜਾਨਾ ਹੈ
ਵਸਤੁ ਆਤਮ ਦਾ ਹੋਰ ਵਸਤੁ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾਵੁ ਜੋ ਮੁਖ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਨਦਰ
ਕਰਨਿਹਾਲਾ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਦੀ ਨਦਰ ਕਰਿ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਟੇਰ ਜੋਧ
ਦਾਰਥ ਭਾਵੈ ਸੋ ਉਚ ਤਾ॥ ਸਖਾਈ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤੇ ਸਨੀ ਆਕਾਸ਼ ਆਈ
ਹੈ ਬੁਧੀ ਤਿਸ ਦੀ॥੨॥ ਜਾਹਿਰ ਦੇ ਨਾ ਪਾਰ ਦਾ ਪਾਰ ਨੂੰ॥ ਆਪਾਰ ਅਪਾ
ਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਹਰੀ ਰੂਪੀ॥ ਵਿਖਿ ਮੇਦਾ ਕਰਿਕੇ ਸੋਤ੍ਰ
ਸੋਤ ਪਤੁ ਹ੍ਰਿਦੇ ਹੈ ਦਾ ਸੋਤਾ ਪਤੁ ਤੀਰ ਹੇ ਦੇ ਨੌ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਵ ਕਰਿਕੇ॥ ਮਾਰਿ ਕੇ
ਸਾਚੀ ਮੇਰ ਤੇ ਹੈ ਆਧਿਕਾਈ॥ ਅਸੂਰ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਣੇ ਹੈ॥ ਦਸ ਸਾਰੇ
ਸੋਝ ਮੇ ਸਮਾਹੇ ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਸਾਰੇ ਦੇਖ ਰਤੇ ਆਧਿਕਾਈ॥ ਵਿਚਾਰ
ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥ ਭਾਤਨ ਦਾ ਮਹਾਤਮ
ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥੩॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ॥ ਬੈਰਾਗੀ ਵੈਰਕਤੁ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਾ
ਮ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਅਧਾ ਜੇਨਾ॥ ਗੜ੍ਹੀ ਗਹ ਧਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖ ਖਾਦੀ ਜੋ
ਨਾ ਕਾਮਾਏ ਨਾਰੀ॥ ਹਿਤ ਕਾਰੀ ਹੈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ
ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਦਾ ਛੇਦ ਤਿਨ ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਰਿਕੇ ਮਾਇਆ ਪਿਆਰੀ ਕੀਤੀ
ਹੈ॥ ਸੁਕਾਗੇ ਹੈ॥੪॥੩॥ ਮਃ ੩॥ ਰਤਨ ਵੈਰਾਗ ਦੀਆ ਜੇ ਨਾਲੀ

ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਲਾਭੁ ਵਿਚੋ ਲਾਭੁ॥ ਗੁਣ ਮਾਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਈ ਰਾਮ ਗੁਣ
ਮਾਹਿ ਮਿਲਨੇ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਣੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਵਾ ਗੁਣ ਕਰਿ
ਕੇ ਗੁਣੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ ਭਗਤ
ਦਾ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ॥ ਅਧਾਰੇ ਬਾਰ ਲਿਇਆ ਹੈ ਵਾ ਆਸਰੇ ਭ
ਏ ਹੈ॥ ਲਾਭੁ ਦਾ ਲਾਹਾ॥੧॥ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਪਾਰਾ ਪਾਇ ਬਿਖਿਆ
ਇਆ ਵਿਚਿ ਹੁਰੁ ਪੀਆ ਜਹਸਾਰੁ ਪਹੈ ਵਿਚ ਸਗੜੇ ਪਿਆਰੇ ਪਿਆ
ਰ ਕਰਿਕੇ॥੨॥ ਆਨਿ ਦੇਨਾ ਵਰਤਾਰਾ ਮਾ॥ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਗਹਤੇ ਆਨਿ
ਦੇਖਿਆ ਉਤੈ ਖੜੂ ਨਰ ਕਰਮੇ ਦਾ ਜੂਨਾ ਮਾ॥ ਮੂਰਖ ਮਨ ਕਰਮ ਗੁਬਾਰ
ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਸੁਖ ਤਾ ਕਰਿਕੇ॥ ਬਿਖਿਆ ਰੂਪਾ ਖੁਟੇ ਲੈਂਦੇ ਨਾ॥੩॥
ਹੇਰ ਪਾਸੋ॥ ਵਡਿਆਈ ਇਕੁ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਵਰੀ ਆਮ ਸੂਰਮਾ
ਰੁਸੀ ਕਾਣਭੁ ਹੈ ਆਪ ਠਾਇ ਬਧਾਤੁ ਏਕਲ ਪੁਰਦਾਤਾ ਸੋਈ ਤਾਰ ਕੋਈ
ਨਾਮ ਦਾ ਸੁਖ ਖਾਰ ਤਾ ਹੈ॥ ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ॥ ਪਾਈ ਵੀ ਹੈ॥ ਜਾਈ ਜ
ਦਾ॥੪॥੬॥ ਮ: ੩॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮੈ ਆਇ ਇਹੀ ਹੈ॥ ਅਫਰਾ ਦਾ ਨਾ ਹੈ ਵਾਪ
ਰਾ ਵਪਾਰ ਦਾ ਵਿਪਾਰਿ ਨੂੰ ਲਾਗੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿਕੇ॥ ਸਚ ਨਾਮ ਨੂੰ ਵੀਚਾਰ
ਵਾ ਆਕੇ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦੇ ਵਾਪਾਰ ਦਾ ਵਪਾਰ ਜੋ ਹਰੂ ਨਾਮ ਨਾਮੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਹੈ
ਹੈ ਤਿਨਾਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ॥੧॥ ਆਣਿਆ ਰੂਪੀ ਮੈ ਲਹੈ ਮਾਣਿਆ ਮੇਲ
ਦੇਨਾ ਜੀਵ ਭੁਗੀਜੈ ਭੁਗਦੀ ਹੈ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਹੈ ਜਾਂ ਭਿਜੈ ਸਾਚਿ
ਧਹੋਵੈ ਮਕਰਾ ਬੀਚਾਰੀ ਹੋਇ ਨਾ ਅੰਤਰ ਮੀਰ ਦੇ ਪੁਰ ਨਾ ਹੁਰੈ ਰੂਪੀਆਂ
ਮਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੈ॥ ਸਬਦ ਮੈ ਸਬਦੁ ਕਰਿਕੇ ਹੀ ਦੁਆਰੇ ਕਾਨ
ਕੇ ਪਰਿ ਸੋਚ ਕਰਾਰੀ ਜਗਤਾ ਸੂਖ ਪੀ ਦਾਸੀ॥ ਸਚਿ ਨਾਲਿ ਲਾਗੈ ਹੈ ਅਸੋ
ਚੀਰ ਸਨਾ ਕਰਿਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਵੀਜੈ ਉਆਰ ਤਾ॥੨॥ ਸੋਹਰੂਪੀ ਦਿ
ਧਾਰਾ ਵਾਪਾਰ ਕਰਦੇ ਨਾ॥੩॥ ਦੂਜਾ ਹੈ ਤਕਾ ਸਾਚ ਮੈ ਬੁਧਿ ਕੀ ਸਮਾਈ
ਹੋਵੈ ਰਾਗੀ॥ ਸਚੇ ਗੁਣ ਦੇਹਿ ਦੇ ਕੈ ਭਾਰ ਕੁਰੇਜਾ ਵੇਗੋ॥ ਹਾਰਾ ਹਰੀ ਹੈ ਆ
ਪੇ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਮੇਲ ਲੈਹੈ ਸੋਹਰੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੈ॥ ਹੋਰ ਕਿਛੁ ਕਾਣ
ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਜਾਈ ਹੈ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਕੂ ਮੇਲੇਗਾ ਕਿ ਨਹੀ॥ ਭੁਰਮਤੇ ਸੰਸਾਰਾ॥
ਸਾਚੇ ਰਾਮ ਕਰਿ ਨੇ ਧੇਰੂ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਜਨਮਾ ਕਾ
ਲਾਇਕੇ॥੪॥੫॥ ਮ: ੩॥ ਸਾਚੇ ਰਮ ਕਰਿ ਨੇ ਧੇਰੂ ... ਸਹਜ ਪਦਮੇ
ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾ ਸਹਜੇ ਸਬਾਦ ਕਹੀ ਮਾਤੇ ਹੈ॥ ਅੰਤਰੁ ਸਹਜੇ ਸਹਜ ਪਦਮੇ
ਸਮਾਈ ਰੂਈ ਹੈ॥ ਵਜਾਇਆ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਰਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਾ॥ ਤਾਂ ਹੋਆ
ਕਿਨ ਨੂੰ ਕਿਰਾ॥੧॥ ਘਰ ਲੇ ਸੁ ਦਾਪੁਣਾ ਹੈ॥ ਖੁਆਈ ਧਧੀ ਦਾ ਸਿਸੀ
ਪਲ ਚਾਈ ਵਸਰਰੀ ਹੈ॥ ਕਮਾਈ ਅਨੁ ਸਾਰਾ॥ ਕਾਮਿ ਦੇਖੋ ਪਾਲ ਨਾ ਕਰ
ਦਾਹੋ॥ ਤੀਪਿ ਤਪਿ ਤਪਿ ਨੂੰ ਤਪਿ ਕੈ ਖਪੈ ਹੈ॥੨॥ ਰਖੁ ਲੇਵਹੁ ਦੁਖਾਤੇ ਦਾ
ਸੰਸਾਰ ਤੇ॥ ਸਬਦ ਸੰਸਾਰ ਸੁਪਨਵਤ ਦਾ ਮਤਿ ਦਾ ਧੁਹ ਮਾਹ ਹਰਿ ਰੂਪ ਗੁਰਾ
ਦੀ॥੩॥ ਉਪਜੈ ਉਤਮ ਹੈ॥ ਨਕਾਈ ਕੋਈ ਉਤਮ ਨਹੀ॥ ਅਵਰ ਨਕਾਈ

ਹੋਤ ਮੋਹਮ...

ਤਿਨਾ ਅੰਦਰ ਨਹੀ ਜਾਣਣਿਆ ਹੇ ਭਾਈ। ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ। ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੇ
ਦਰਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇ ਸੋ ਜਨ ਸਦਾ ਸਾਚਾ ਹੈ। ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਸਾਚੇ ਸਬਦ ਨੂੰ ਸੁਕ੍ਰਿ
ਖਿਆ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਭਾਖਿਆ ਹੈ। ਘਰਿ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇ ਨਿਜ ਘਰ ਸਰੂਪ। ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ਜਬ ਸਤਗੁਰਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਈ। ਤ
ਬ ਮਹਲ ਸਰੂਪ ਨੂੰ। ਸਤਿ ਪਰਵਾਣ ਸਚੁ ਸਾਈ ਅੁਸਾਈ ਮਤਿ ਪੂਰ
ਣ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ। ੪॥ ਵਡਹੰਸ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ। ੧ੴ ਸ
ਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਮੇਰੈ ਮਨ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਰੇ ਸੰਬੋਧਨ ਜਾਣਣਾ।
ਭਾਗੀ ਭਾਗਾਂ ਕਰਿ ਕੇ। ਸਿਵਹੁ ਸੇਵਤ ਹੋ। ੧। ਸਰਸੇ ਸਹਤ ਰਸ ਦੇ।
ਨਾਮੇ ਮੇ ਹਰਿ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ। ਵਿਗਾਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਹਾਂ। ਨਾਮ ਰੁਚੀ
ਦਾ ਕਰਿ ਕੇ। ਦੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ। ਜੋਰਿ ਦਿਖੇ ਸਹਜ ਹੀ। ਸੁਖ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਦੇਵ ਮਨੂੰ ਪਰਸੇ ਸੁਖ ਮਨ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਦੇ ਪਰਸੇ
ਸੋ। ੨। ਸਰੇਗ ਲਿਗ ਮੂਰਿ ਹੁੰ। ਅਤਿਨੇ ਅਸਬੂ ਨੂੰ ਭੀ ਕਾਟ ਕੇ ਦੇਵ
ਸਾਖੀ। ਮੂਸੇ ਪੈਕੰਬਰ ਨੇ ਖੁਦਾ ਸੇ ਪੂਛਿ ਕੇ। ਇਕ ਧਨੀ ਕੇ ਕਹਾ ਬਾਤ
ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਬ ਕਿਸੀ ਸਾਈ ਲੋਕ ਨੂੰ ਦੋ ਰੋਟੀਆਂ ਦੇਈਆਂ। ਸੀ
ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਦੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇ ਥੇ। ਤਬ ਮੂਸੇ ਪੈਕੰਬਰ ਨੇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪੂਛ
ਜੋ ਤੁਮ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਇਸ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਹੋਣਾ। ਅਬ ਦੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ।
ਤਬ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮੂਸੇ ਕੋ ਆਸਮਾਨ ਗਾਬਾਹ ਤਿਸ ਨੇ ਨਹੀ ਬਾਂਦੀਆਂ ਤਬ
ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਇਕ ਧਨ ਮੇਰ ਹਜੂਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਪਦਾਰਥ ਮਾ
ਸਲੇਆ। ਤਬ ਮੂਸਾ ਲੇਆ ਆਇਆ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਹਾ ਤਿਸ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰਲੀ
ਦੇ ਹੈ। ਬੈਰਾਗ ਕਰਿ ਕੇ ਬੈਰਾਗੀ ਬਿਰਕਤ ਭਾਇ ਆਹੋ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਇਹਾਂ
ਮਿਲ ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਦਰਸਨ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਈਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾ ਗੁਰਾਂ ਤੇ
ਸੁਖ ਨਹੀ ਪਾਈਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਪੂਰਨ। ੩॥ ਸਲੋਕ ਦਰ ਜੋ ਤਾ ਦਰ ਭਾ ਹਰਿ
ਵੈਨੇ ਦਾਨੇ ਦੇ ਹੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾਨ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇ ਕਰਿ ਕੇ। ਮਿਲਿਐ ਜਾ
ਤਾ ਪੁਰਖ ਨ ਸੁਖ ਹਿਈ ਹੋਣਾ ਹੈ। ੪॥ ੧॥ ਮ: ੪॥ ਸਮਾਣੀ ਸਮਤ
ਲਿਆ ਦਾ। ਦੂਤ ਦੂ ਦੇਵੀਂ। ਦੂਤ ਨੂੰ ਦੂਤ ਦੀਸੰ ਖੋਜਨ ਖੋਜਣੀ
ਸਾਧਿਪਰਿ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ। ਦੇਖਿ ਨ ਭੁਲਿਆ ਏਕ ਤਾ ਵਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਿ ਕੇ॥
੧॥ ਤਿਕੇ ਤਿਨਾ ਕੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਲਿ ਦੇਖੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਹੇ ਭਾ
ਈ॥ ੨॥ ਗੁਰ ਮੀਤ ਧਿਆਰੇ ਕੇ ਸਿਖਾ ਤੇ। ਅਧਾਰੇ ਆਸਰਾ ਹੈ। ਸਖਾ
ਈ ਸਖਾ ਹੈ ਪਦ ਸਹਾਇਕ ਹੈ। ੩॥ ਮੇਲੈ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਅਪਨੇ ਨਾਲ
ਹੋਈ ਦੂ ਦਾ ਹੈ। ਜਾਈ ਕਿਮ ਪਾਸੋ। ੪॥ ੨॥ ਵਡਹੰਸ ਮਹਲਾ ੪।
ਆਗਿਆ ਨ ਰੂਪੀ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਰਗ ਗੁਰਾਂ ਬਤਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ॥ ੧॥

ਹਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਾਨੂੰ ਹਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ
ਚਰਨ ਹਮ ਕੋ ਭਾਇਆ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਈ ਗਾਇਆ ਨਹੀ ਜਾਤਾ
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮੂਹਨ ਮੋ ਦੇਖੇ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੇਵਦੇ ਹੈਂ ਹੇ
ਸਖਾਈ ਸਖਾ ਹੈ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਬੇਲੀ ਸਾਥੀ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਛਡਾਇਆ
ਛਡ ਦੇਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਧਿਆਈ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥੨॥ ਸਭ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਪਿਛ
ਲੇ ਦਾ ਸਭ ਕਰਮ ਆਦੀ ਭੀ ॥ ਮਾਇਤੇ ਮਾਰਿ ਮਾਰਿ ਕੇ ਲੂਰੇ ਹੈ ॥ ਰਤਨ ਵੈਰਾਗਾ
ਦਿ ਦਾ ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾ ॥ ਭਾਗਹੀਨ ਪੁਰਸ਼ ਤੇ ਹਰਿ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥
ਅਹ ਜਿਨਾ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਕੋ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਕੀਆ ਹਰੀ
ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਏਕ ਧਨੀ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵੜੇ
ਮਹਿ ਜਹਾਂ ਸੀਤ ਕੀ ਛਾਇਆ ਪੜਤੀ ਥੀ ਤਹਾਂ ਦਬ ਦੀਆ ਥਾ ॥ ਤਬ
ਤਿਸ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਕਿਸੀ ਧਨੀ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਧਨ ਬਤਾਇ ਦੀਆ ਥਾ ॥ ਕਰਿਮ
ਹੇ ਕਰਾਵਹੁ ॥੩॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਵਤ ਹਮ ਕੀ ਨਹੀ ॥ ਹਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਗੁਰ
ਮਿਲ ਹੇ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਮੇਲਿ ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਮਿਲਿ ਕੇ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ
ਦੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਾ ਹੇ ਰਾਮ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁ
ਰਦੀ ਗੁਰ ਪੂਜਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ
ਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧੀ ॥੪॥੩॥
ਮਨ ਭਾਇਆ ਹੇ ਹਰਿ ਸਿਤੀ ਸਤ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਾਮ ਜਿਨੇ ਜਿਨਾ ਕੇ
ਮ: ੪ ॥ ਹਰਿ ਧਾਤਾ ਰਾਮ ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਤੇਰੀਆਂ ਧਾਤਾ ॥ ਸਮਤ ਸਮਾ ਨਾਮ ਕਰਿ
ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਗਿਆਨ ਬੁਧੀ ॥ ਲਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੈ ਗਏ ਹੈ ॥ ਤਾਪ
ਕੇ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਤਾ ਹੈ ॥੧॥ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਤਾਪ ਸੰਪਤ ਕਰ ਨੇਦਾ
ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਦੁਖ ਸੀ ਗੁਰ ਕੇ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇਖੇ ਭਾਇਆ ਚੋਗਾਲਗਾ
ਲਾ ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇਖੇ ॥ ਅਰੋਗਤ ਰੋਗਤ
ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ਅਚੁਤ ਹਰਿ ਵੇਖੇ ਸਮਾਧਿ
ਰਹਤਾ ॥ ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਵਿਖੇ ਦਾ ਅਚੁਤ ਹਰਿ ॥ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਜਾਤਿ
ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਗਹਿਰੇ ਡੂੰਗਾ ਅਗੀਰਿ ਕਿਹਲ ॥ ਪਦਾਰਥ ਮੋਖ ਸਰੂਪ ਹੀ ॥੩॥ ਜਿਨੇ
ਕੁ ਜਾਤਿ ਤਾ ਦਿ ਜਾਣ ਕੇਦਾ ਅਜਾਣ ਹੀ ॥ ਪਾਥਰ ਦਾ ਤੇ
ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਹਾਂ ਹੇ ਦਇਆਲ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹਾਂ ॥ ਅਨੰਦ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਤਰੇ ਤੈਰਾਤ ਕਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਕ੍ਰਿਤਿ ਮਿਲਿ ਕੇ ਰਸ ਅਨੰਦ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੇ ਨਾਮ ਨੇ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥੪॥੪॥ ਵਡਹੰਸ ਮਹਲੁ ੪ ॥
ਘੋੜੀਆ ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕਿਧੇ ਘੋੜੀਆ ਸੁਣ ਕੇ ਮਾ
ਪਹਿਲੇ ਸੇਵਕ ਕਰਾਇ ਹਮ ਘੋੜੀਆਂ ਗਾਵਿਆ ਕਰੋ ਵਿਦਾਹ ਮਾਹਿ ॥
ਦੇਹ ਤੇਜਣਿ ਜੀ ਜੀਵੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਤੇ ਜਣੇ ਤਪ ਘੋੜੀ ਉਪਾਈਆ
ਉਤਪਤਿ ਕੀਨੀ ਹੈ ਰਾਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਸੇਮ ਕੇ ਧਨ ਵਡ ਜਸੁ
ਧਨੁ ਹੈ ਮਨ ਚੰਗਾੜੀਆ ਚੰਗੀ ਹੈ ॥ ਰੰਗੀਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰੂਪੀ ਚਲੂਲਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਪਾਏ ਹੈ

ਅਹਿਰਿਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੀ ਦੇਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਵ ਨਵੀਨ ਰੰਗਦਿਖੇ ਰੰਗੜੀ
ਆ ਬੁਧੀ ਰੰਗੀ ਹੋਇਆ ਹਰਿ ਰੰਗ ਵਿਚੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਮੇਂ। ਬਾਕੀ ਸੁ
ਣਿ ਹੈ। ਜਾਪੀ ਜਪੀ ਏ। ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਸੁਹਾਵੀਆ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਈ
ਹੈ। ਵਡ ਭਾਗੀ ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ ਕਰਿਕੇ ਪਾਈ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾਮ ਸਿਖਾਈ ਸਹਾਈ
ਤਾਰਣੇ ਵਾਲਾ॥੧॥ ਵੇਹ ਪਾਵਉ ਜੀਨ ਜੋ ਰਾਮ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਬੁਝਿਆ ਹੈ ਏ
ਸੀ ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਨ ਪਾਵਉ ਭਾਵ ਚੰਗਾ ਸੇਸ਼ ਕਰਮਾਂ ਕਾਣੇ ਬਾਜ਼
ਨਾ ਹੋਏ ਹੀ ਜੀਨ ਪਾਵਉਂ। ਅਭਿਪ੍ਰਾਇ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਕਰੇ। ਬਿਖਮ
ਕਠਿਨ ਜੋ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਭਉਜਲ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦਸਰ
ਪਦ ਤਾਂ ਦਿਖੇ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਦਾ ਭਾਰ ਆਹੋ ਇਆ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ। ਅਤਿ
ਸਮੇ ਅਨਤ ਅਨੇਕ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਤਰੰਗਾਂ ਕਰਿਕੇ ਭਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਖਿ ਗੁਰੂ ਹੀ ਇਸ ਤੋਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਗੁਰਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮ
ਲਾਹ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਸਬਦ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਤਰਾਇਐ ਹੈ ਵ ਸਬਦ ਰੂਪੀਆ
ਨੁਕਲੀ ਪਵਨ ਵੇਗੋ। ਅਨਦਿਨ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਰੰਗੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਵਕ ਸੋ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੀਕਾ
ਰੰਗਾ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਗੀ ਨਾਵ ਜਿਨਾ ਪੁਰਸਾਂ ਨੇ ਹਰਿ ਸਮੂਹ ਰੰਗਾਂ ਮਾਹਿ ਹ
ਰਿ ਰੰਗੀ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਅਨਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹੈ ਰੰਗ
ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਵਕ। ਜਿਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪੁਰਸਾਂ ਨੇ ਰਬਾ
ਹੁ ਪਦ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਹਰਿ ਉਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਦ ਉਤਮ ਤੇ ਉਤਮ
ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਤਿਨਾ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਵਾਰਿਗਾਰਿ ਗੁਰਾ ਨੇ ਜੇਹੜਾ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿ
ੜਾਇਆ ਹੈ ਇਹੀ ਮੁਖੀ ਮੁਖ ਮੇਂ ਕ ਭੂਆਲ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਰੂਪੀ
ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਹਰਿਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ। ਤਿਸਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ। ਅਨੂੰ ਜੋ ਹੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜੀਤਿਆ ਹੈ ਤਿਨ
ਪੁਰਸਾਂ ਨੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਜੀਤਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ। ਮਨ ਜੀਤੈ ਜਗ ਜੀਤ
ਅਘ ਵੜੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨਾ ਨੇ ਆਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮਨ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਸੁਧ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਸੋ ਸਬਦ ਦੇ ਦੁਆਰ ਮਨੂੰ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਅਤੇ ਤਿਨਾ ਨੇ ਹੀ ਹਰਿ ਸਰੂਪੀ ਅਪਿਉ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਿਆ ਪੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਆਪ। ਹਰਿ ਦਾ ਰੰਗੀ ਤੁਰੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ
ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ ਹੈ। ਮਹਾ ਮਾਰਗ। ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਮਾਰ
ਗ ਮੇਂ ਜੋ ਆਮਾਕਾ ਬਿਖੜਾ ਪੰਥ ਹੈ ਸੋ॥੨॥ ਘੋੜੀ ਦੇਹ ਰੂਪ ਘੋੜੀ
ਤੇ ਜਿਨ ਨਾਮ ਰਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਪਾਈ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ। ਜਿਤੁ ਮਿਸਾ ਦੇਖੇ
ਵ ਜੋ ਸਕਰਿਕੇ ਜਾਪੇ ਜਪੀਏ ਵ ਜਾਨੀਏ। ਧੰਨ ਪਾਈ ਘੋੜੀ ਦੇਹ
ਰੂਪੀ। ਸਾ ਸੰਮਾਹਸੇ ਸਾ ਬਾਸ ਕੇ ਜੋਗ ਹੈ। ਆ ਪਾਰਿ ਪਾਇਆ
ਸੁਕਿਰਤ ਜੋ ਤਿਦਾ ਆਵੋ ਹੈ ਗਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਨਾਲ ਜੁੜਨੇ ਦਾ ਸੁਕਿਰਤ ਜਾ ਤ੍ਰਪ
ਕਰਮ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਹ ਤੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘੋੜੀ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ

ਬਿਖਮੋਕਠਿਨਸਮੁੰਦ੍ਰਤੇਲੰਘਾਏਹੈ॥ਅਰੁਗੁਰਾਂਮੁਖਿਦੁਆਰੇਪ੍ਰਮਾਨੰਦਪ੍ਰ
ਮਾਤਮਾਨਾਲਮਿਲੇਮਿਲੇਹੈਂ॥ਵਾਪ੍ਰਮਾਨੰਦਪ੍ਰਮਾਤਮਾਸਾਥਮਿਲੇਹੋਏਜੋ
ਮੁਖਗੁਰੂਹੈਂਤਿਨਾਂਨੇਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭੂਦੇਨਾਲਕਾਜੁਵਿਵਾਹੁਰਚਾਇਆ
ਅਰੁਭਿਆਹੇ॥ਅਰੁਸੰਤਜਨਾਂਨਾਲਜੋਹਰਿਨੂੰਮਿਲੇਹੋਏਮਿਲੇਹੈਏਹੀਜੰਞਆ
ਈਹੈ॥ਹੇਮੰਗਲਰੂਪਆ॥ਸੰਤਜਨਾਂਨੇਮਿਲਿਕੈਵਧਾਈਆਂਚੜ੍ਹੀ
ਆਂਹੈਂ॥ਵਾਸੰਤਜਨਾਂਨਾਲਿਮਿਲਿਕੈ॥ਅਰੁਵਧਾਈਖੁਸੀਹੂਈਹੈ।
੪॥੧॥੫॥ ਮ: ੪॥ ਦੇਹਤੇਜਨੜ੍ਹੀ ਦੇਹਰੂਪੀਘੋੜੀਤੇਜਨਜਾਂਤਕੀਸੋਹਰਿ
ਹਰੀਦੇਨਵਨਵੀਨਰੰਗਾਦਿਖੇਰੰਗੀਆਰੰਗੀਹੈਹੇਭਾਈ॥ਗੁਰਗੁਰਾਂਸੇਗੁਰੂ
ਘੜਾਰਿਆਨਾਹਰਿਹਰੀਦਾਮੰਗਿਆਮੰਗਿਆਹੈਰਾਮਹੇਭਾਈ॥ਗਿਆਨ
ਗਿਆਨਤੇਹਰਿਕਥਾਚੰਗੀਮੰਗੀਹੈ॥ਅਰੁਹਰਿਨਾਮਕਰਿਕੈਗਤਿਮੋਖਕੀਮਿਤਤਬੀ
ਜਾਣੀਹੈ॥ਭਾਵਹਰਿਨਾਮਕਰਿਕੇਹੀਮੋਖਹੋਤੀਹੈਇਹਨੇਬੁਝੀਆਹੈ।
ਲਿਵਲਾਗਨੇਮੇਰੀਪ੍ਰੀਤੀਵਖਾਣੀਆਗਾਹੈ॥ਹਰਿਪ੍ਰਭਦਾ॥ਅਰੁਹਰਿਹਰੀਦੀ
ਭਗਤਿਹਰਿਜਨਪਾਸੋਂਮੰਗਿਆਮੰਗੀਹੈ॥ਛੇਦਾਹਰਿਗੋਬਿੰਦਦੀਭਗ
ਤਿਚੰਗੀਆਹੇ॥੧॥ਕਿਰਨਦੇਤੁਸੁਪਹੈ॥ਅਰੁਜੀਨਦੀਸੁਇਨਾਸੁੰਦਰਨਦਾ
ਲਾਹੇਸੋਸੁਕਰਮਾਕਾਦ੍ਰਿੜਰੂਪ॥ਜੜ੍ਹਜੜਿਆਹੂਆਹੈਹਰਿਹਰਿਨਾਮ
ਰੂਪੀਰਤਨਕਰਿਕੈ॥ਹਰਿਗੁਣਸੁਖਪਾਏਹਰਿਕੇਗੁਣਗਾਏਤਾਂਹਰਿਮਿਲੇ
ਤਿਸਕਾਰਿਕੇਸੁਖਪਾਏਹੂਏ॥ਪੁੰਤ੍ਰਗੋਬਿੰਦਦਾਉਪਦੇਸਪਾਇਆਗੁਰਮਤ
ਜਪਾਹੈਵਡਭਾਗੀਆਨੇ॥ਅਰੁਹਰਿਹਰਿਦੇਰੰਗਿਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੇਚੜੇਸੋਭਤੇ
ਹੈ॥ਵਾਹਰਿਹਰਿਦੇਰੰਗਿਅਨੰਦਚੜ੍ਹੇਹੈਤਿਨਾਂਨੂੰਹਰਿਮਿਲੇਸੁਆਮੀਸੋਈ
ਗੁਰਮੁਖਹਰਿਅੰਤਰਜਾਮੀਸੁਆਮੀਨੂੰਮਿਲੇਹੈਸੋਕੈਸੇਹਰੀਨੂੰਹਰਿਨਵਤਨ
ਹਰਿਹਰਿਜੋਹੈਨਵੀਨਤਨੂੰਵਾਲਾ॥ਨਵਰੰਗੀਆਨਵੀਨਵੇਰੰਗਵਾਲਾਸੁਭ
ਸਾਨੂੰਮਿਲੇਹੈ॥ਨਾਨਕਵਖਾਣੈਗੁਰੂਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈਨਾਮਦੀਮਹਿਮਾਜਾਣ
ਜਾਣਕੇਹਰਿਨਾਮਹੀਹਰਿਪ੍ਰਭਪਾਸੋਂਮੰਗਿਆਮੰਗਿਆਹੈ॥੨॥ਕ
ੜੀਆਲੁਗਿਆਨਰੂਪੀਦੇਹਰੂਪੀਘੋੜੀਕੇਮੁਖਮੈਮੁਖਮਾਹਿਪਾਇਆਹੈ॥ਅਮਨ
ਰੂਪੀਅਸਵਾਰੀਨੂੰਗੁਰਉਪਦੇਸਰੂਪੀਅੰਕਸਪਾਇਆਹੈਹੇਭਾਈ॥ਸਾਧਨਜਾ
ਰਸਾਸਰੂਪੀਸ੍ਰੀਕੀਤਿਨੂੰਵਦੀਪਿਆਰੀਹੋਈਹੈ॥ਅੰਤਰਿਪ੍ਰੇਮਲਗਾਹਰਿ
ਸੇਤੀਹਰਿਸੇਤੀਅੰਦਰਿਹੀਪ੍ਰੇਮਲਗਾਹੈ॥ਅਰੁਨਾਰੀਦੇਹਧਾਰਿਮਾਹਿਹੇਹਰਿਪ੍ਰ
ਭੁਸੋਹੈਸੋਭਰਹਾਹੈ॥ਹਰਿਰੰਗਿਰਾਤੀਹਰਿਦੇਪ੍ਰੇਮਮੈਰਾਤੀਹੂਈਸਹਜੇਹੀ
ਮਾਤੀਮਸਤਹੋਈਹੈਕਬਜਬਹਰਿਪ੍ਰਭਦਾਕਰਿਹਰਿਨਾਮਪਾਇਆ॥
ਨਾਨਕਦਾਸਕਹਤੇਹੈਵਡਭਾਗੀਹਰਿਜਨੁਜਨਾਂਨੇਹਰਿਹਰਿਧਿਆਇਆਹੈ
੩॥ਦੇਹਘੋੜੀਦੇਹਰੂਪੀਘੋੜੀਸਫਲਹੂਈਹੈਜਿਤੁਚੜਿਕਰਿਕੇਹਰਿ
ਰਾਮਜੀਪਾਇਆਹੈ॥ਕਬਜਬਮਿਲਿਸਤਿਗੁਰਜੀਨੇਸਤਿਗੁਰਾਂਨਾਲਿ
ਕੈਮੰਗਲਰੂਪਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਨਾਮਗਾਇਆਕਾਉਚਾਰਿਆਤਬਹਰਿਗਾ
ਏਹਰਿਮੰਗਲਰੂਪਰਾਮਨਾਮਗਾਏਹੈ॥ਅਰੁਹਰਿਸੇਵਕਸੇਵਕਸੇਵਕੀ

ਹਰੀਦੀਸੇਵਾਕਰਨੇਵਾਲੇਜੋਸੇਵਕੀਕਹੈਤਿਨਾਕੇਸੇਵਕਹੋਇਹਾਹਮਾਵਾਹੇ
ਭਾਈਤੁਮਭੀਹਰਿਦੀਸੇਵਾਕਰੋਮਨਕਰਿਅਤਨਕਰਸੇਵਕਹੋਵੈਅਧਾਣੀ
ਕਰਣੀਸੇਵਕੀਕਹੋਗਨਾਵਾਚਉਚਾਰਨਰੂਪੀ॥ਵਾਹਰੀਜੋਹੈਸੇਵਨੇਯੋ
ਗਿਆਤਿਸਕੀਸੇਵਕੀਕਰੋਸੇਵਕਹੋਇਕੇ॥ਪ੍ਰਭਜਾਇਪਾਵੈਰੰਗਮਾਹਲੀ
ਹਰਿਰੰਗਮਾਣੈਰੰਗਕੀ ਨਨੂ ਫਲਕਿਆਹੋਵੈਗਾਸੇਵਾਕਰਨੇਕਾ॥ ਉਤ੍ਰ॥
ਪ੍ਰਿਤੇ ਗੁਣਿ ਜਗਮਾਹਿਪ੍ਰਭੁਰੰਗਮਹਲੀਨੂੰਪਾਵੈਗਾ॥ਅਹਰਿਕੇਰੰਗੁ॥
ਨੇਦਨ ਮਾਣੈਕਾਭੋਗੈਗਾ ਰੰਗਕੀਪ੍ਰੇਮਕਾਰਿਕੇਵਹੋਰਦਿਸੇਆਨੰਦਕੇ
ਆਹੇਤਿਨਾਕੀਤਰਫਤੂੰ ਦੇਖੈਗਾਭੀਨਹੀ॥ ਸਾਖੀ ਅਵੰਹਮਪਾਤਸਾਹ
ਕੀ॥ਜਬਸਾਧਆਇਆ॥ਗਦੀਪ੍ਰਬੈਠਾ॥ਅਪਾਤਿਸਾਹਿਕੋਬੈਰਾਗ
ਹੂਆਬਾਦਸਾਹੀਕੋਠੋਕਰਮਾਰਕੈਗਰਾਕੀਸੇਵਕਰੀਤਬਖੁਦਾਕਾਅਦਿਦ
ਪਾਇਆ॥ਬਾਗੁਣਰਾਸਦੇਗਾਇਤਾਂਬਾਹੀਸੁਭਾਇਮਾਨਹੋਈਅਗੁਰ
ਮਤੀਸਿਖਾ॥ਦ੍ਰਾਹਰਿਨਾਮਨਿਮਾਹਿਧਿਆਇਆ॥ਜਬ ਤਬਮਨ
ਸੁਭਾਇ ਮਾਨਕੀਆਇਆ॥ਸਭਾ॥ਅਬੇਹ ਦੇਹਰੂਪੀਪੌੜੀਸਫਲਕਰਲਈ
ਹਰਿਨੂਪਾਇਕੈ॥੪॥੧੨॥੭॥ਗਉੜੀਵਡਹੰਸਮਹਲਾ੫॥ਛੰਤਾਘਰ ੪॥
੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜੀ ਜੀਵਨੇ॥ਰਾਮਹੇਭਾਈਵਿਰੋਧਾਰੋਵਾਰੰਦ
ਗੁਵਾਵਾਰਨੇਵਾਰਨੇਕਰਾ॥ਭਵਜਲਸੰਸਾਰਨੂੰ॥ਕਿਨਿ ਕਨੇੜ ਜਮਾਣੀ ਜਮਾਦੀ
ਬੀਆ॥ਤਾਂ ਜੰਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਆ॥ ਨਨੂ ਫਲਕੀਹੂਆ ਉਤ੍ਰ॥ਕਹਿਆਆ
ਦਣਜਾਣੀਇਹੀਫਲਹੂਆਹੈ॥ਸੋਘਰਿਜਬੂਪਨੂਲਧਾਹੈ॥ਅਤਿਸਮੈਸਹਜਿ
ਸਹਜੇਹੀਸਿਮਧਾਸਮਾਇਆਹੈ॥ਮਨਅਹਰਿਨਾਮਦਾ ਅਧਾਰਾ॥ਆਗਿਆਕੀਤ
ਹੈਤਨਦਾ॥ਸੁਖਮਾਣਰਲੀਆ ਸੁਖਦੀਆ॥ਖੁਸੀਆਮਾਣੈਹੈ॥ਜਿਸਦੀਦ
ਇਆਕਰਿਤਿਸਪੂਰੇਗੁਰਾਕਉਨਮਸਕਾਰਾ ਕਰਤੇਹਾ॥੧॥ਮੇਰਿਕੀ ਮੇਰੇ
ਸਬਦ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸਰੂਪੀਸਚਾਸੰਤ੍ਰਦੀਤਾਹੈਵਾ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸਚਾਸੰਤ੍ਰਦੀ
ਤਾ ਹੈ॥ਹੇਸਖੀਭਾਈ॥ਧਿਆਇਆਹੈਮਨਕਰਿਅਸਿਤਾਨਾਲਿਮਿਲਸੰਗ
ਲਰੂਪਪ੍ਰੇਮਸੁਗਾਇਆਹੈ॥ਸੀਦੇਸ ਸੀਸੈ॥ਪਾਇਆਹੈਜੋ ਕਤਹਿ ਕੇ
ਤੇਭੀਨਹੀ ਜਾਇਆ ਜਾਦਾਂਸਦਾਸਦਾਸੰਗਹੀਬੈਸਾ ਹੈ॥ਭਾਵਦਾ ਨੂੰਭਾਏ
ਆਂ ਤਾਂ ਸਾਚਾ ਮਾਹਣੋ ਮਾਣਕਇਆ॥ਅਹਰਿਪ੍ਰਭਨੇ ਸਹਜੇ ਸੰਤਿਰੂਪ
ਧਨਦੀਤਾਹੈਵਾ ਸਹਜੇਹੀਹਰਿਨਾਮਧਨਦੀਤਾ॥ਜਿਸਪਾਸੋ ਤੇਰਾਨਾਮਦਾ
ਨਸਭਨੀਹੈਲੀਤਾਹੈ॥ਕ॥ਤਉ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਕਾਇਆ ਤਾਂਮਨਕਰਕੀ
ਤ੍ਰਿਪਤੀਹੋਈਅਤਨਕਰਕੀਅਘਾਈਹੈ॥ਮਾਇਬੁਝਾਈ ਬੁਝਗਈਹੈ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭਨਤਾ॥ਖਜਾਨਾਰਾਮਨਾਮਰੂਪੀ॥ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਸਮੀਪਕੇ॥
ਦੂਰਕੇ ਵਾ ਸਿਖਜੋਸਿਖਆਕੇਗ੍ਰਹਨਕਰਨੇਵਾਲੇ॥ਸੇਵਕਸੇਵਾਕੇਕਰਨ
ਵਾਲੇ॥ ਭੁੰਚਣ ਭੋਗਣੇ ਉਚਾਰਣਾ॥ਖਾਨਾ ਖਾਨਹਾ॥ਜਿਸਪਾਸੋਂਪਾਇਆ
ਗਤੇਨੂੰਪਾਇਕੈ॥ਵਾ ਗੰਗਰਾਤੇਹੈ॥ਬਿਸਾਈ ਹਟਾਇਦੇਤੀਹੈ॥ਨਾਨਕਦਾ
ਸਨੂ ਸਦਾਸੇਵਕਾਦਾਸੰਗਿਰਹੇਹਾਦ੍ਰ॥ਜੀ ਮੇਰੇਜੀ ਦੀਆਸਾਮਨਸਾਪੂਰੀਹੈ

ਤੁਰੇਹੈਂ ਵਾ ਤੇਰੇ ਦਿਖੇ ਹੈ। ਤੁਧੁ ਏਨ੍ਹਾ ਨਿਧਿ ਭਗਤੀ ਭੁਖੀਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਤੂਰੇ ਸਬਦਾ
ਵਰਪਾਰੇ ਸੁਸਪਤੀ ਦਾ ਵਰਨੂੰ ਪਾਰ ਮੇਰੀ। ਨਦਿ ਸੁਰੈ ਸੋਰੇ॥੪॥੧॥ ਸਲੋਕ। ਸੁ
ਣੇ ਦੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਕੂੜ੍ਹ ਸੀ ਸਾਰ ਤਾ ਸੂਠਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ। ਕਬਿਤਾ। ਸੂਠੇ ਹਾਥੀ ਸੂਠੇ ਘੋੜੇ
ਸੂਠੇ ਆਗੇ ਸੂਠਾ ਦੇਰਾ ਸੂਠਾ ਬਾਪ ਸੂਠਾ ਛੋਰਾ ਸੂਠਾ ਰਾਜਾ ਰਾਨੀ ਹੈ। ਸੂਠੀ ਕਾਯਾ ਸੂ
ਠੀ ਮਾਯਾ ਸੂਠ ਸੂਠੇ ਧੰਧੇ ਲਾਯਾ ਸੂਠਾ ਮੂਆ ਸੂਠਾ ਜਾਯਾ ਸੂਠੀ ਜਾਕੀ ਬਾਨੀ ਹੈ।
ਸੂਠਾ ਸੋਵੈ ਸੂਠਾ ਜਾਗੈ ਸੂਠਾ ਸੂਨੈ ਸੂਠਾ ਭਾਗੈ ਸੂਠੇ ਪੀਛੇ ਸੂਠਾ ਲਾਗੈ ਸੂਠੇ ਸੂਠੀ
ਮਾਨੀ ਹੈ। ਸੂਠਾ ਲੀਆ ਸੂਠਾ ਦੀਆ ਸੂਠਾ ਖਾਯਾ ਸੂਠਾ ਪੀਯਾ ਸੂਠਾ ਸੌਦਾ ਸੂਠੇ
ਕੀਆ ਐਸਾ ਸੂਠਾ ਧਾਨ ਨੀ ਹੈ। ਪਦਿ ਨਦੇ ਸੂਲਾ ਰੋਆ ਬੋਲੇ ਦੋ ਤਪਾਈ ਦੇ
ਤਿ ਜਾਦ ਨਹਾਰਾ ਹੈ ਵਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੁਣੀਅਰ ਸੁਵਣ ਕੌਨਿ। ਸਿਰ ਧਨੀ ਸੁਆ
ਮੀਨੂੰ॥੧॥ ਛੰਤ। ਤਿਨ ਤਿਨਾ ਤੇ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਬਾਲਿਹਾਰੇ ਬਾਇਹਾਰੇਆਂ
ਦੀਹਾ। ਸਿਮਰਿ ਭਾਈ। ਸੁਹੇਲੇ ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ। ਰਸਨਾ ਕਰਿ ਗੁਣ ਹਮ ਮੋਲੇ
ਤਿਨਾ ਕੇ ਗੁਣ ਅਮੋਲਕ ਹੈ। ਆਏ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੈ। ਭੈ ਬੋਹਿਥ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭ ਚ
ਰਣਾ ਭੈ ਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਚਰਣ ਹੀ ਬੋਹਿਥ ਜਹਾਜ ਹੈ
ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਚਰਣ ਬੋਹਿਥ ਭੈ ਹੈ। ਤਿਸ ਨੇ। ਸਲੋਕ। ਲੋਇ
ਣ ਨੇੜਾ ਕਰਿ ਕੇ ਲੋਈ ਜਿਨੀ ਨੂੰ ਡਿਠ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕੇ ਤਿਨਿ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਧ
ਣੀ ਬਹੁਤੀ ਨਹੀ ਬੁਝਤੀ। ਨੇੜਾ ਕਰਿ ਕੇ ਲੋਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂ ਦੇਖ ਕੈ ਮੇਰੀ
ਪਿਆਸ ਨਹੀ ਬੁਝਤਾ ਧਣੀ ਬਹੁਤੀ ਪਿਆਸ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਥੀਰੀ ਕੇ
ਦੇਖ ਨੇਦੀ। ਜਿਨਿ ਹੋਰ ਹੈ ਭੁਹਾਗਿਆ ਨਨੇੜਾ ਕਰਿ ਕੇ ਪਰੀ ਦੀਖਤ
ਹੈ। ਜਿਨੀ। ਜਿਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਡਿਠੇ ਦਿਸ ਦਾ ਹੈ ਸਾ ਮੇਰਾ ਪਿਰੀ॥੧॥ ਛੰਤ
ਤਿਨ ਤਿਨਾ ਤੇ ਭਾਣੇ ਭਾਇਹੈ। ਠਾਕੁਰ ਨੂੰ ਜੋ ਹਰੀ ਮਨੈ ਭਾਏ ਹੈ ਸੋ ਪਰਧਾਨੇ ਮੁਖ
ਹੋਏ ਹੈ ਐਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਿਗਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਰਾਤੇ ਹੈ। ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸ
ਕਰਿ ਕੇ ਆਘਾਏ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹੈ ਅਸਥਿਰ ਪਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ਹੈ। ਘਟਿ
ਘਟ ਮਾਹਿ ਰਮਈਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੂਨੁ ਜੋ ਤਿ ਜਾਣੇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਨੇ। ਪ੍ਰਮਾਣ। ਸੋ
ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਗਵੰਤਾ।
ਸੋਈ ਸਜਣ ਮੀਤ ਹੈ ਐਸੇ ਹੀ ਸੁਖੀ ਏ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਠਾਕੁਰ ਨੂੰ ਭਾਣੇ ਭਾਏ
ਨ॥ ਸਲੋਕ। ਰੈਹਾ ਅੰਧਾਰੀ ਅੰਧਿ ਅਗਿਆਨੀਆ ਦੀ ਦੇਹ ਅਗਿਆਨ ਕਰਿ
ਕੇ ਅੰਧੀ ਹੀ ਹੈ। ਸੀਹ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਤੇ ਵਿਹੂਣੀਆ ਵਿਨਾ ਜੋ ਹੈ ਥੀਏ
ਸੀਤ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਜਿਨੀ ਜਨਮ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ। ਵਿਸ ਰਸਿਆ ਹੈ॥੧॥ ਛੰਤ। ਤਿ
ਨਾ ਤੇ ਖੀਣੀ ਮੈ ਦਾਰਨੇ ਦੇਦਾ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਦੌ ਚੌ ਖੀਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਚਾਖ
ਚਖ ਕੇ ਮਿਲਿ ਕੇ ਪਿਆਰਾ ਹਰਿ ਮਨਾ ਹਿ ਮਨ ਨੂੰ ਮੀਠਾ ਲਗਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ
ਠਾਕੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੂਆ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੂਆ ਤਾਂ ਅਮਿਓ ਬਹੁਮਾਨਿ ਦਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਵੂਠਾ ਵਸਿਆ ਤਾਂ ਹੀ ਸੁਖ ਭਏ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈ। ਈਸਰ ਈਸਰ
ਬੀ ਜੈ ਜਏ ਸੈ ਸੈ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹਾ। ਮੋਹ ਰਹਤ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਤੇ ਰਹਤ ਹੂਏ ਹੈ

ਬਿਕਾਰੇ ਪਾਪ ਭੀ ਜਾ ਕੇ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ। ਪੰਚਿ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਤੇ ਆਦ ਜਥਿ ਜਗ
ਦੀਸਈ ਸਿਹ ਜੈ ਜਏ। ਜਗਤ ਦੇ ਈਸੁਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜੋਈ
ਸਰੂਪ ਮਾਤ੍ਰ ਆਤਿ ਸਨੂੰ ਜੈ ਜੈ ਕਰ ਜਪਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ।੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਜੋ ਲੋੜੀਦੇ ਰਾ
ਮਾ ਜੋ ਪੂਰਸ ਰਾਮ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੇ ਨਦਾ ਜੋ ਰਾਮ ਨੂੰ ਚਾਹੁਦੇ ਨਾ ਕੰਢਿਆਂ ਕਹੀਦੇ ਨ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੀਤ ਜਾਣੁ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਸਾਂਈ ਨੂੰ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਿਕੇ
ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਆਦ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਣੇ ਜਾ
ਣ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਿਕੇ ਮੀਤਾਂ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਬਿਨਾ ਸਾਈ ਹੈ ਨਰਆਦ ਸਾਂਈ ਸਿ
ਤਾਂ ਕੇ ਮਹਤ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤਿਤ ਸਾਂਈ ਦੇ ਮਹਤ ਨੂੰ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਿਕੇ ਜਾਣੇ
ਹੈਂ ਨ ਬਾਹਰਾ ਇਨਾ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੈਂ।੧॥ ਛੰਤ॥ ਜਾ ਜੋ ਮੈ ਮਿਲ
ਕੇ ਘਟਾਨਾ ਅਤੇ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਤੈ ਮੇਸਿ ਗੈ ਜੋ ਤੀ ਦੇ ਜੋ ਤਿਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਮਿਲਾਇਆ
ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਭਾਈ।। ਸੋ ਸਮਾਇ ਛੂਦ ਜਾਂ ਆਪ ਆਪਹਿ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਨੂੰ ਜਾ
ਣੀਐ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਤੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ਸਮਾਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਦ ਜਾਂ
ਜਾਤੀਐ ਜਾਣੇ ਆਤਾਂ ਸਮਾਇਣਾ ਸੂੰਕਿ ਹਰੀ ਸੋ ਜਥਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਥਾਨ ਹੋ
ਤੀ ਹੈ ਤਬ ਕੀ ਰਜਾ ਦੂਰੇ ਇਕੁ ਇਕੋ ਇਕੋ ਇਕਹੀ ਦਿਖਾਣੀਐ ਦਖਾਣਕ
ਰਤੇ ਹਾਂ ਆਪਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਸ ਆਪਿ ਹੀ ਗੁ
ਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਸ ਆਪਹੀ ਕਿਤੇ ਆਪਨੇ ਸਾਥ ਨੂੰ ਦ
ਖਾਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋ ਇਕੋ ਅਰੁ ਤਿਨ੍ਹੇ ਠੀਨੇ ਗੁਣ ਭੀ ਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ
ਗੁਣਾਨ ਦਾਦ ਗਾਨੇ ਸੋ ਭੋ ਅਭਰਮਾ ਬਿਨਾ ਸੋ ਹੈਂ ਸੋ।੨॥ ਵਡਹੰਸ ਮਃ ੫॥
ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਕਾਰਣਾ ਦੇ ਕਰਣ ਨੂੰ ਦਾ ਕਰਣ ਜਗਤ ਦੇ ਕਰਣ ਨੂੰ ਸਗਲ
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਗਲ ਜਗਤ ਨੂੰ ਦਾ ਸਗਲ ਜਗਤ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਥ ਦੇ ਕੇ ਰਖ
ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਰੁ ਸਰਣ ਜੋਗ ਹੈ ਅਰੁ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧ ਹੈ ਅਸੁਖਦਾਤਾ
ਹੈ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾਂ ਤੇ ਜਿਨੀ ਜਿਨਾ ਨੇ ਇਕ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਦ
ਰਨ ਕਾਲਾ ਆਦਿਕਾ।੧॥ ਤਿਰੇ ਕੀਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਹਰਤਾ ਹਰਨਵਾਲਾ ਹੈ ਨਿ
ਵਾਰਿ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇ ਬਾਲਰੇ ਪਾਲ ਹੈਂ ਤੂੰ ਰਾਦ ਬਾਲ ਹੈ ਤੇਰਾ ਹੇ ਗੋਪਾਲ
ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣਾ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਪਾਵੇ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਚਿਤਵਤੇ ਕਹ
ਤਾ ਹੈ।੨॥ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਾਈਐ ਪਾਈ ਤਾ ਹੈ ਮਿਟਹਿ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜਮ ਕੇ
ਤ੍ਰਾਸਾ ਭੈ ਦਾ ਪੀੜਾ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮਿਲ ਆਇਕੇ
ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਗਲ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ। ਸਗਲਿਆਂ ਤਾਂ ਮਹਿ ਭਾਈਐ ਭਾਵੇ
ਗਾ ਨੂੰ ਧਿਆਈਐ ਧਿਆਵਣ ਕਰੀਏ।੩॥ ਦਰਿ ਦਸੇ ਦੁਆਰ ਦੇ
ਅੰਤਰ ਦਾ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਾਕਾ ਦਾ ਜੇ ਤਤ ਤੇ ਤੀ ਦਿਤ ਚਰਮਕਾਪਿ ਨਿਕਾਸੀ ਕੇ
ਜਾਨਾ ਨਾਦ ਸਬਦ ਧੁਨ ਕੋ ਕਹਤ ਸੁਖ ਰਸ ਦਸਥਾ ਹਿ ਬਾਜਾ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਰੂਪਾ ਅਨਾਹਦ ਇਕ ਰਸ ਵਾਜਹਿ ਦ ਜਰ ਹਥੋਂ ਤਾਂ ਗਾਜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਜਾਨਿਆ

ਵਿਰਾਜੇ ਇਸ ਬਿਧਿ ਤੇ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਅਗਮ ਹੈ ਮਨ ਤੇ ਅਗਾਈ ਤੇ ਆਤੇ ਅਗੋਚਰ ਹੈ
ਅਰੁ ਉਚਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਕਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ। ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਾਚਿ ਜੀ
ਅਜਿਤ ਉਪਾਈ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਜੈਸਾ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ਹੈ। ਸੁਖਨਾ
ਸਿਰਗਾਤੀ ਕਰਿ ਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਦਰਿ ਅੰਦਰਿ ਮਾਤ ਕਰਿ ਦੇਵਨ ਹਾਰਿ ਦੇਵਦੇ
ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅਲਾਹਣੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ॥ ਪਰਿਥਕਾ ਕਿਸੈ ਦੇਸ ਮੈ ਸਾਹਿ ਥਕ ਰਹਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਸਮੇ ਬੁਢੀਆ ਅਲਾਹਣੀਆ
ਲੈ ਕੇ ਪਿਟਦੀਆਂ ਸੁਣ ਕੈ ਤਬ ਜਹ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਹੈ ਸਿਰੰਦਾ ਸਿਰਜ
ਣਹਾਰਾ ਧਿਧੋ ਦਿਖੇ। ਪਿਨੀ ਸਾਦੀ ਪੂਰੀ ਭਈ ਅਰੁ ਧਾਈ ਭਰੀ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਰੂਪੀ
ਜਾਨੀਅਤ ਜੀਵ ਪਰਤਿਪਾਇ ਕੈ ਸਿਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰਾਣ ਜਮਾਨੇ ਪਕੜ ਕੇ ਕਰਮਾ ਨੇ ਪ
ਕੜ ਕੇ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਤਦੋਂ ਕਾਇਆ ਤੇ ਹਿਸ ਜੀਵ ਦਾ ਬੀਆ ਹੋਇਆ ॥
ਛੇਦਾ ਜਿਹਾ ਜੋਗਾ ਪੁਰ ਬਕਮਾਇਆ ਅਰੁ ਜਾ ਕਲਿਖਿਆ ਆਸੀ ਤੇਹਾ ਜੀਵ ਨੇ ਪਾਇ
ਆਹੇ ॥ ੧ ॥ ਇਹੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਇਆ ਹਾਕਰਣਾ ਹੈ। ਵਿਹਾਵ ਨਹੀ ਸਿਰਪਰ
ਸਿਧੂ ਕਰਿ ਕੇ। ਮਿਹਮਾਣਾ ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਾਰਬ ਗਰਬ। ਮਿਲਿ ਕੁਦਾ ਛਿ
ਤਭੀ। ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧਾਸਿਰਿ ਕੇ ਕੀਆ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਵਿਹਾਣ
ਈ ਤੀਤੇ ਗਾ। ਅਥੇਰ ਜੋ ਜੋ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਥੇ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਅਨੁਸਾ
ਰ ਹੀ ਫਲ ਭੋਗਨ ਗਾ। ਜੋ ਤਿਸੁ ਸਮ੍ਰਥ ਨੂੰ ਭਾਵਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਥੀਸੀ ਪੀਛੇ
ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਆਗੇ ਹੋਵੈਗਾ। ਹੀ ਲੜ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਵਰੁ
ਹਾਨਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਕ ਮਨ ਇਕਾਗਰ ਮਨ ਹੋਇ ਕੇ ਵਾ ਇਕਨੂ ਮਨਾਇ ਕੇ। ਢਾ
ਹਹਿ ਉਸਾਰੇ ਆਪੇ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਜਗਤ ਨੂ ਉਸਾਰੇ ਹੈ ਅਰੁ ਪਾਲੇ ਹੈ ਢਾਹਿ
ਸਾ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਃ ਉਤਪਤਿ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਢਾਹਿ ਹੈ ॥
ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ਹੈ ਅਥੇਰ
ਸੁਧ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਹੀ ਲੜ ਉਦਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਬਾਬਾ ਹੇ ਭਾਈ। ਪਿਆਰੇ ਹਰੀ
ਨਾਲਿ ਪਿਆਰ ਕਾ। ਉਸ ਜੀਵ ਨਾਲਿ ਚਾਲਿ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕੈਮਾ। ਬਿਕ
ਰੋ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ। ਗਾਫਲ ਵਿਸਰੂਰ ਹੈ। ਇਗਾਮੰਦਾ ਪੁਰਮਪਾਪਾ ਕੂੜਿ
ਦਾਹੀ ਅਹਿਕਾਰ ਕਰਹੁ ਹੋ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਸੁਹੇਲੀ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਆਵਹੁ ਮਿਲ
ਮਿਲ ਕੇ ਸਚਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਹ ਲਈਏ। ਵਿਛੁੜੇ ਦਾ ਤਨ ਕਾਜੇ ਵਿਰਹਾ ਵਿਛੁ
ੜਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਲੋ ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਰੋਵਦਾ। ਅਪਣਾ ਸਾਹਿਬ ਸਮਾ
ਲਿਹੇ ਲੀਏ। ਪਰਿਚਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਿਹਾਣ ਹਿਰਿਆਰੀਏ। ਕੀਆ ਸੀ ਜੀਵਾਂ ਕਰਿ
ਹਥਾਂ ਉਪਰ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੁ ਸੋਈ ਆਗੇ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਭਇਆ ਹੈ ਦੁਖਦ
ਸੁਖ ਅਸੀ ਅਬ ਕਿ ਕੀ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਸਾਖੀ ॥ ਰਾਜਾ ਰੇਜਕ ਕੇ ਪ
ਰੋਹਤ ਕੀ ਜਿਸ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਕਹਾ ਥਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਛੁ ਦੇਵੋ। ਤਬ ਦੇਤਾ ਨੇ ਹਾਥ
ਕਾਟ ਰਾਇ ਥੇ ॥ ੧ ॥ ਲੋਕਾ ਹੇ ਭਾਈ। ਕੋਇ ਜੀਵ ਤੁਰਾਵਤੋ। ਸੁਹੇਲਾਃ ਸੁਖ ਰੂ
ਪ ਹੋਵੈਗਾ। ਪੰਥ ਸੁਹੇਲੇ ਸੁਖਰੂਪ ਪੰਥ ਜੋ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਾਮ। ਤਿਸ ਮੇ ਜਾਵ
ਹੁਜਾਂ ਤਾਂ ਚਾਰ ਫਲ ਇਥੇ ਬੀ ਪਾਵਹਿ ਗੇ ਅਰੁ ਆਗੇ ਭੀ। ਰੁਤੇਃ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ

ਪਾਈ: ਤੀਹੈ। ਮਹਲੁ ਜਾਇ ਪਾਵਹੁ: ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਜ ਗਾਨੂ ਪਾਵਹੁਗੇ ਅਖਸ
ਮੇ: ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੂੰ ਭਾਵਹੁਗੇ ਅਰੁ ਰੰਗਿ: ਅਨੰਦ ਸਿਉ: ਸਹਿਤ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀਆ
ਨੂੰ ਮਾਣੇਂ: ਕੁਰੰਗਣਾ।੨। ਮਰਣੁ: ਜੀਵਣੁ ਭਾਵਤੇ ਮਨਸਾ: ਮਨੁਖਾ ਸੂਰਿਆ
ਸੂਰਮਿਆ ਕਾ ਹਕੁ: ਸਚੁ ਹੈ ਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਜੋ ਮਰਹਿ: ਮਰਕੈ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੋਇ ਹੈ।
ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ: ਸਤਿਸੰਗ ਮੇ ਜੋ ਮਾਣੇ: ਆਦਰ ਨੂੰ ਪਾਵਹਿ ਹੈ। ਜਿਤ: ।ਜਿਸ ਦੇ
ਜੋਰਿ ਏ: ਸੋਧਿ ਨੇ ਕਰਿਕੈ। ਊਚਾ: ਅਹੰਤਾ ਪੂਰਬਕ।। ਨੀਮਰ ਹੋਇ ਰਹਣਾ ਚ
ਗਾਹੈ ਕਾਹਿਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਬਾਤ
ਕੋ ਜਾਣੋ। ਕਾ। ਜਾਣੈ ਜਾਣੇ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਹੈ।੩।। ਬਾਬਾ: ਹੇ ਭਾਈ।। ਬਾਜੀ: ਰੂ
ਪ ਹੈ। ਕੀਤਾ ਦੇਖੈ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ: ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰ
ਪੰਚ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖੈ: ਚਾਲਤ ਾ ਹੈ ਨਨੁ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਹੈ ਅਰੁ ਕੋਈ ਸੁਖੀ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰ
ਮੇਸ੍ਰ ਸੋ ਦੇਖ ਮੌਜ ਵਿਸੀ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ।। ਕੁਦਰਤਿ: ਕੁਦਰਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵਾਂ ਕੇ
ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਧਾਰਣ ਧਾਰੇ: ਪ੍ਰਪੰਚ ਠਾਟਨੇ ਬਨਾਇ ਹੈ
ਕੀਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖ; ਸਾਖੀ ਹੋਇਕੈ। ਦੇਖੈ: ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਇਕਰਿ ਪਛ
ਣੈ: ਸੋ ਤਉ ਹੋਇ ਕਰਿਕੈ। ਵਾ ਆਪੇ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਇ ਕੈ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਬੂਝੈ ਹੈ ਅਰੁ ਫੇਰ ਆ
ਪੇ ਹੁਕਮ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਆਪ ਛਾਣੇ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਫੇਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਦੇਖੈ ਹੈ
ਕਿਛੁ ਸੰਸਾਰ।੪।੨।। ਮ:੧।। ਦਖਣੀ ਜਾਤਿ ਹੈ। ਸਚੁ: ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਿਕੇ ਅਸਿ
ਰੰਦਾ: ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ ਸਚਾ ਹੈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੇ ਅਰੁ ਕਰਮਾ ਕੇ ਜਾਣੀਐ: ਜਾਣਨੇਵਾਲਾ ਹੈ
ਅਰੁ ਸਚੜਾ: ਸਚਾ ਹੀ ਪਰਵਦਗਾਰੋ: ਪਰਵਸਤਾ ਕੇ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ। ਆਪੀ
ਨੈ ਆਪੁ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ। ਅਪਾਰੋ: ਅਪਾਰ ਹੈ। ਦੁਇ ਪੁੜ: ਅਕਾ
ਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਿ ਜੋੜਿ ਕੈ ਫੇਰ ਵਿਛੋੜਿ ਦੀਆ ਹੈ। ਵਾ ਦੋਇ ਪੁੜ: ਈਸ੍ਵਰ ਤੇ ਮਾਇਆ
ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਜੋੜਿ: ਸੰਗਿ ਕਰਿਕੇ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਨੂੰ ਵਿਛੋੜਿਆ: ਬਨਾਇ
ਆ ਗੁਰੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਤਿਸ ਮੇ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ
ਹੈ ਸਰੂਪ ਕਾ ਅਰੁ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਰਾਂ ਬਿਨੁ ਬੇ ਤਿਨਾ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੋ: ਅਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਚਲਤੁ: ਚਲਨੇ ਦਾ ਹੀ ਬੀਚਾਰ ਕਰਦੇ
ਹੈ।੧।। ਹੈ ਤੂ ਸਚੁ: ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਿਕੇ ਸਚੜਾਂ ਹੇ ਸਚੇ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਤੁਸਾ
ਨੈ ਦੇਹਿ। ਵਾ ਹੇ ਸੱਚੜਾ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂ ਆਪਣਾ ਸਚਾ ਪਿਆਰ ਦੇਹਿ
ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਿਕੈ। ਮੇਦਨੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ। ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹਿ ਦੇ ਪਿਆਰ
ਸਾਹਿਲਗਾ ਰਹਾ ਹੈ। ਖਾਣੀ ੪ ਬਾਣੀ ੪ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਇਆ ਨੂੰ
ਆਰੇ ਤਖਤਿ: ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਅਰੁ ਹੇ ਸਾਚੇ ਤੂ ਆਪ ਹੀ ਇਸ ਕੇ ਨਿਬੇੜਣ:
ਨਾਸ ਕੇ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ।੨।। ਰੂਪ ਸਿਰਜਿਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਅਰੁ ਆਪ ਤੂੰ ਕਰਣੈ
ਹਾਰਾ ਥਿਰ ਰੂਪ ਹੈ। ਬਿਕਾਰੋ: ਜੋ ਬਿਕਾਰ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਆਇਕੇ
ਜੰਮਣ: ਜਨਮ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮਰਕੇ ਗਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ ਤਉ
ਸੀ ਮੇ ਬਧਾ ਚੂਆ ਹੈ। ਰਾਗੂ ਡਡੈ: ਡੈੜੇ ਨੇ ਵਾ ਨਿਕੇ ਮੇਲਾ ਬੂਡਤੈ: ਬੂਡੇ ਹੋਇ
ਚਾਕਿਆ ਤਿਸ ਜਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰੋ ਜੋਰ ਚਲਤਾ ਹੈ। ਗੁਣ: ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਬਿਖ:

ਆਣੁ ਗਣਾ: ਗਣਤ ਕਾ ॥ ਸਦੜੇ: ਹਲਕਾਰੇ ਦਾ ਸਨੇਹਾ ॥ ਜਾਨੀਆ: ਜੀਵਨੂੰ ਨਾਛੋਰ
ਸਦੇ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ: ਨਾਰੀ ਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਅਪੁਰਖਾਂ ਤੇਨਾ
ਕੀਨਾ ॥ ਵਿਛੁੰਨਿਆ: ਵਿਛੋੜੂੰਦਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਕਹੀ ਸ੍ਰੀ ਬੈਠੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਭੁਰਤਾ
ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਕਰੀ ਭੁਰਤਾ ਬੈਠਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਵਿਛੁੜਿਆ:
ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਮਹਿ ਮੇਲਣਹਾਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ॥ ਰੂਪਨ
ਜਾਣੈ ਸੋਹਣੀ: ਅਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ॥ ਸੋ ਇਹ ਘਰ
ਸੁੰਦਰੂ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਮੇਨਾ ਮਾਰਾ ਨਸੁ ਰਕਿਉ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ॥ ਉਤ੍ਰਾ ॥ ਹੁਕਮ ਪਾਈ ਸਿ
ਰਕਾਰੇ: ਤਿਸ ਕਾਲ ਨੇ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕਾਗਜ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਧਰੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ਇਸ
ਤੇ ਨ ਜਾਣਨੀ: ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤੋੜਨਿ ਕੇ ਹੇਤ ਪਿਆਰੇ: ਤਿਸ ਕਾਲ ਕਾ ਪਿਆ
ਰ ਕੇ ਤੋੜੂ ਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹਿਤ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਨਾ ॥ ੨੦ ਪਦਾਂ ਬਿਧ ਛੇਗੇ ਕਹੂੰ ਕੋਨ ਛੇਗੇ
ਨਮੋ ਤਾਸ ਕਾਲੋ ॥ ਜੋ ਸਸਰ ਬਾਗਾਲੋ ॥ ੨੧ ॥ ਚੌਰਾਹਨੇ ਹਨ ਤਪਾ ਨਿਹ ਨੇਗੋਉ
ਤਮਮਧਮਮੰਦਾਗਨੇ ਬਰੋਬਰ ਸਰਬ ਕੂੰ ਤਾਤੇ ਤਾਂਕੇ ਥੀਦਾ ॥ ੨੨ ॥ ਸਦਿਰਾਗ
ਦੂਤ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਤੀ ਧਿਆਇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤੋੜਦਾ ਹੈ ਹੇਤ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ॥ ੪ ॥
ਨਉਦਰ: ਇਕ ਰੂਪੀ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਠਾਕੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਕੇ ਹੰਸੇ ਜੀਵ ਨੂੰ
ਗੋ ਦੁਆਰੇ: ਆਕਾਸ ਮਾਰਗ ਬਾਨੀ ਲੇ ਗਏ ਇਆ ਜਮ ॥ ਸਾਧਨਿ: ਜੀਵ ਸ੍ਰੀ
ਹਰੀ ਤੇ ਛੁਟੀ ਛੁਟਾ ਤੇ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈ ॥ ਮੁਠੀ ਖੋਈ ਗਈ ਹੈ ਝੂਠ ਕਰਿ ਕੇ
ਅਵਿਧ ਹੀਆ: ਦੁਖ ਨੂੰ ਪਾਵਤੀ ਭਈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ॥ ਮਿਰਤਕ ਜੋ ਤਨ ਹੈ ਸੋ ਅੰ
ਬਨੜੇ: ਦੇਹੁੜੇ ਦੇ ਧਾਰੇ: ਦਰਵਜੇ ਮੇਂ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ਸੁਰਤਿ: ਗਯਾਤ ਸ੍ਰੀ ਪੁੜ ਆਦਿਕ
ਦੀ ਸੋ ਭੀ ਮੁਈ: ਮਰ ਗਈ ॥ ਮਰੁ ਮਾਈਏ: ਮਾਇਆ ਭੀ ਮਰ ਗਈ ਅਥਵਾ
ਇਥੇ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਰਹ ਗੈਨ ॥ ਮਹਲ: ਨਾਰੀ ਭੀ ॥ ਉਨੀਦਰ ਧਾਰੇ: ਦਰਦੋਆ
ਗੈ ਰੁਦਨ ਕਰਨੇ ਲਗੀ ਲਿਟਾ ਖੋਲ ਕੇ ॥ ਰੋਵਦੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੋ: ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਹੋਰੋ ਦਾ
ਕੰਤ ਦਾ ਬੜੇ ਤੁਮ ਭਾਰੀ ਪਾਰਵਦਾ ॥ ਵਾ ਹੇ ਮਹੇਲੀਹੋ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ
ਸਮਾਲੋ ਅਕੰਠ ਨੂੰ ਜੋ ਰੋਵਦੁ ਹੋ ਸੋ ਮੂੜ ਕੈ ਆਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਮੁੜ ਕੇ
ਤਾਂ ਨਹੀ ਆਵਨਾ ਤਾਂ ਕਿ ਸਦਾ ਤੇ ਰੋਵਦੁ ਹੋ ॥ ਵਾ ਸਚੇ ਕੰਤ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸਮ
ਰਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਰੋਵਹੁ ਉਚਾਰੋ ਹੇ ਮਹੇਲੀਹੋ ॥ ੫ ॥ ਜਾਲਿ ਅਲਿ: ਦਹੀ ਮਾਲਿ ਕੈ
ਜਾਲਿ ਦੇ ਨਾਲਿ ਜਿਨੀ ਪਿਆਰਿਆ ਨੇ ਦਾ ਤਨ ਨੂੰ ॥ ਕਪੜੇ: ਬਸ੍ਰ ਪਾਟ:
ਤਪਤ ਕੇ ਊਪਰ ਦੀ ਪਾਇਆ ॥ ਅੰਧਾਰੇ: ਅਧਿਬਾਨ ਕੇ ਚੋਟੇ ਰੋਵਤੀ ਰੇ ਸੇਮ
ਕਾਂਮ ਘਰ ਚਲਿਆ ॥ ਬਾਣੀਆ: ਮਾਰੂ ਆਦਿ ਸਬਦ ਗਾਵਨ ਲਗੇ ॥
ਪੰਚ ਮੁਏ ਮਨ ਮਾਰੇ: ਤਨ ਕੇ ਮੂਏ ਤੇ ਪੰਚ ਗਯਾਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਅਮਨ ਭੀ ਮਰ ਗਏ ॥
ਵਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਭੀ ਮੂਏ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮਨ ਮਾਰੇ ਗਏ
ਵਾ ਪੰਚ: ਸ੍ਰੇਸਟ ਪੁਰਸ ਕਿ ਮਨ ਤਨ ਮਾਰੇ ਹੂਏ ਕਾਲ ਕੇ ਮੂਏ ਹੈ ॥ ਜਾਨੀ ਪਤੀ
ਕੋ ਵਿਛੁਨੜੇ: ਵਿਛੁੜ ਕਰਿ ਕੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਮਰਣਾ ਕਾਇਆ ॥ ਐਸੇ ਨਾਰੀ ਕਹਤੀ ਹੈ

ਅਪਤੀ ਤੇ ਏਹਿ ਨਾਮੇ ਰਾਜੇ ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਜੀਵਨਾ ਭੀ ਧ੍ਰਿਗ ਹੈ। ਸੁਜਾਣੀਏ ਅਸੁ
੩ ਜਾਣਿਓ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੈ ਹੈ ਅਸਚੇ ਪਿਰੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਮਾਹਿ ਤਿਨ
ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।੯। ਲੂਠਿ: ਲੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਮੁਠੀ: ਖੋਹੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੁਸੰ
ਸਾਰ ਮਾਹਿ ਝੂਠ ਨੇ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਮੁਠੀ ਹੈ। ਹਉ ਬੁਧੀ ਦਾ ਜਿਦ ਕਹਤੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਅ
ਠੜੀ: ਮੇਰੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੰਧਿਆ ਦੀ ਧਾਵਣੀ ਵਿਸੋ। ਛੋਡਿ ਅੜੀ: ਛਡਿ
ਦਿਤੀ ਹੈ। ਦਿਧਣ ਕਾਰੇ: ਏਸੀ ਤੇ ਦੂਖ ਰੂਪ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਪਿਆਰਿ ਪਿਆਰਿ ਮਾਹਿ
ਰਤੀ ਕਿਤ ਹੈ ਮਹੇਲੀ ਆਦਾ ਕੇ ਸਾਹੇ ਰੂੜੇ: ਸੁੰਦਰੁ ਹੈ ਅਤਿ ਪਿਆਰ ਮਾਹਿ ਰਹਿਤ
ਹੈ ਏਸਕਾ ਵਾ ਕੰਤ ਦੀਆ ਮਹੇਲੀਆ ਸ੍ਰੀਆ। ਪਿਆਰਿ ਪਿਆਰਿ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂੜੇ
ਸੁੰਦਰ ਸੋਹੈ ਜਿਨਾ ਦਾ ਪਿਰੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਮਾਹਿ ਰਤਿ ਹੈ। ਸਚੁ ਦਾ ਰਹਸਿ
ਅੜੀ: ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਨਾਮਿ ਭਤਾਰੇ: ਨਾਮਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੂ ਰਕੋ ਭਤਾਰ ਕਰਿਕੇ।੧।।
ਵੇਸ: ਸੀਗਾਰ ਦੇ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ। ਸਧਨ: ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਕੇ। ਸਚੁ: ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸੀ
ਗਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਰੋ: ਹਾਰ ਨੂੰ ਪਾਈ ਅਰ: ਤਿਸ ਨਾਰੀ ਦਾ ਨਾਮਿ ਸੋਹਾਗਣੀ
ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਸਚਾ ਹਰੀ ਸੁਵਾਰ ਨੂੰ ਹਾਰੇ ਹੈ। ਗਾਵਹੁ ਗੀ ਭਾਜੇਨਾ ਕਰਿਕੇ ਨਹੀ
ਹੋਵੈ ਹੈ। ਬਿਰਹੜਾ: ਵਿਛੋੜਾ। ਵਾ ਜਿਨਾ ਕਰਿਕੇ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਗੀਤ ਨਗਾ
ਵਹੁ ਅ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੋ।੮।।੩।। ਮ:੧।।
ਸਿਰਜੇ: ਉਤਪਤ ਕਰਿਕੇ ਠੇਗਾ ਰਤੁ: ਰਤੀ ਨੂੰ। ਵਾ: ਵਕਾਰ ਕਾ ਅਰਥ ਸਾ
ਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਕਰਨਾ। ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਛਾਨੇ ਦਿ:
ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ। ਗਾਚੀ: ਰਚੀ ਹੈ। ਪਿੜੁ ਕਾਚੀ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਰਦ ਕਚੀ ਹੀਰਾ
ਤੀ ਹੈ। ਬਾਧੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਕਿਆ ਕੋਈ ਵਖਾਣ ਕਰਿਕੇ ਕਹੈ। ਵਤਾਈਆ: ਭਨੀ
ਆਏ ਮੋਰ ਰੂਪੀ। ਵਾਵੇ: ਵਾਣ।।੧।। ਬਾਬਾ: ਹੇ ਭਾਈ। ਅਧ ਪੰਧੇ: ਪੰਧ ਦੇਸ
ਵਿਚਿ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਨਾਏਹ ਲੋਕ ਸਵਾਰਿਆ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਵਾਰਿਆ। ਸਿਰਿ
ਸਿਰਿ: ਸਿਰਿ ਬਿਸਿਰਿ। ਨ ਭਾਲੇ: ਨਹੀ ਭਾਲ ਦਾ। ਨਿਰਾਲਮੁ: ਨਿਰਲੇਪ ਹੋ
ਬਾਪੀ: ਹੈ ਬਿਸ਼ਟੀ। ਅਪਣੀ ਕੂੰ ਥਾਤੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਛਰਾਵਣ ਹਾਰ ਹੈ। ਬਿਆਪੇ:
ਪਰਾੜੂ ਲੈਦਾ ਹੈ ਵਾ ਆਏ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਨਨੁ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਾਲ ਪਕੜੂ ਤਾ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ ਦੂ
ਜੈ ਭਾਏ ਵਿਕਾਰੇ: ਜੋ ਪੁਰਸ ਦੂਜੈ ਭਾਏ ਵਿਖੇ ਲਗਕੈ ਵਿਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅ
ਪ੍ਰਭੁ ਸੂ ਕਾ ਭਜਨਾ ਅਜ ਕਰਾਗੇ ਵਾ ਕਾਲਿ ਨੂ ਕਰਾਗੇ ਵਾ ਜਿਨਾ ਪੁਰਸਾ ਕਾ ਦੂਜੇ
ਭਾਇ ਦੋ ਵਿਕਾਰ ਕਰਦਿਆ ਅਜ ਕਾਲਿ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪੁਰਸਾ ਕੋ ਕਾ
ਲਿ ਬਿਆਪੈ ਪਕੜੂ ਕੈ ਲੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ। ਕਾ ਜਮ ਦੇ ਮਾਰਗ ਦਾ ਪੰਧ
ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈ ਜਮ ਦਾ ਪੰਥ ਨਹੀ ਸੁਝਦਾ। ਜੈਸੇ ਮੇ ਉਝੜੇ ਉਝੜੇ ਹੈ ਅ
ਅੰਧ ਗੁਬਾਰ ਹੈ ਵਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ। ਨਾ ਜਲ: ਤੈਤਾ ਜਲ ਭੀ ਨਹੀ ਮਿਲਸਾ। ਨਾ
ਭੋਜਨ ਪਰਕਾਰੇ: ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੋਜਨ ਭੀ ਨਹੀ ਮਿਲਨਾ ਹਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ। ਭ
ਉ: ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰੋ ਦੇ ਵਾ ਆਦਰ ਪੂਰਬ ਕਾ ਨਾ ਕਾਮ ਝੂਸੀਗਾਰੇ: ਸੀਦ ਕਪੜੇ

ਓਦਾ ਦਾ ਕਪੜਾ॥ ਅਰੁ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸੀ ਗਾਰਭੀ ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ॥ ਸਿਰਿ ਊਭੌ: ॥ ਸਿਰਿ ਦੇ
ਊਪਰਿ॥ ਪਰਥਾਰੋ: ਪਰਦਾ ਦਰਵਜਾ॥ ਜਮ ਕਹ ਤੇ ਹੈ॥ ਇਥਕੇ ਰਾਹੇ: ਅ
ਥਕੇ ਥੀ ਜੇ ਹੂਏ॥ ਸਿਰਿ ਦੇ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਭਾਰ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਬੋਲੀ: ਰਖਕ ਨਹੀ ਓ
ਥੀ ਤੁ॥ ਬਾਣੀ ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਜਾਣੀਆਹਿ ਜੋ ਰੋਵ ਹਿਣ ਜੋ ਇਆਣੀ ਭਾ ਹੇ ਜੋ ਪ੍ਰ
ਭਸੋ ਭਾ ਨਾਲ ਮਿਲਿ ਕੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸਭ ਗੁਣੋ ਵਿਖੇ ਰਵਹਿ ਰਮਣ
ਕਰਹਿ ਹੈ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣਾ ਬਿਨਾ ਰੋਵੈ ਹੈ ਵਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ॥ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ
ਰੋਵੈ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਫੜੀ ਸੋਹੀ ਹੋਈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ॥ ਧਧਕੂ: ਧੀਏ ਭਾਰੋ ਦੇ ਹੇ ਗਾਰਹੀ ਹੈ॥
ਧੀਆਰੋ ਦੇ: ਧੀਧਿਆ ਦੇਖੇ ਰੋਵੈ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਪਾਪਾ ਕੂ ਧੀ ਮੇਲ ਕੇ ਨਹੀ ਧੋਵੈ ਹੈ॥ ਅਸੁਪ
ਨਦ ਸੋ ਸਾਰ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ॥ ਗੋਰਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇਖ ਕੈ ਜੀਵ ਭਰਮ ਮੈ ਭੁਲਜਾ
ਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਉ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਝੂਠਿ ਅਹੰਕਾਰ ਮੈ ਭੂਲ ਕੈ ਮੁਠੀ ਹੈ॥ ਕਮਾਇ: ਹੈ ਜੀਵ ਕੂ
ਪਹੋਇਕੈ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ: ਪੂਰੇ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਹਰੇ ਨਾਮ ਮੇ ਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇਰਾ
ਖੇ ਅਰੁ ਕਹੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਭਾਇ ਮਾਨ ਬਡੇ ਹੈ॥੪॥੧੪॥ ਦਖਣੀ ਮਹਲਾ:੧॥
ਇਹੁ ਜਗ ਪਸਾਰਾ ਝੂਠਾ ਹੈ ਵਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ॥ ਸਿਚਾ ਘਰ ਸਤਸੰਗ ਕੂ ਪਾ ਜੋ ਸਚਾ
ਘਰ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਸਚੁ ਕੈ ਨ ਮੇਵੀ ਐਤਾਂ ਜਿਚੁ ਕਿਸੈ ਕਾਰਿ ਕੇ ਖਰਾ ਸਚਿਆਰ
ਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਰੁ ਵਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ॥ ਕੂੜਿ ਅਰੁ ਲਬਿ ਜਾਂ ਜਪਲ ਗਹੇ ਤਬ ਲਾਗਿ
ਥਾਇ ਨ ਸਰੂਪ ਨੂ ਨਹੀ ਪਾਸੀ ਪਾਵੈਗਾ॥ ਅਰੁ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਨਹੀ ਠਾਉ ਥਿ
ਤੀ ਨੂ ਲਹੈਗਾ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਸਭ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਆਉ ਓਸ ਹੁ ਭੀ ਨਹੀ ਕੋਈ ਕ
ਹੀਐ ਹਿਤਾ॥ ਜਿਉ ਸੁੰਞੇ ਘਰਿ ਅਹਿਕਾਉ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇ ਕੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਉ ਨਿਰਾ
ਸ ਹੋਇ ਕੈ ਆਵਤਾ ਹੈ॥ ਜੰਮਣੁ ਅਰੁ ਮਰਣ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਵਡਾ ਦੁਖ ਹੈ ਕੂਹਾ
ਇਰਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲੋ ਇਸੀ ਕਰਿ ਕੇ ਸਬਾਏ ਜਗ ਬਿਨਸੈ ਹੈ॥ ਧੀਏ ਕੂ ਮਾਇ
ਆਨੇ ਜਗਤ ਨ ਲਾਧਿ ਮੈ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਅਰੁ ਕਾਲ ਖੜਾ ਰੂਆਏ ਹੈ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਆਵਹੁ ਭਾਈਹੋ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਭਾਈਹੋ ਆਵਹੁ ਗਲਿ ਮੈ ਰਿਗੀ ਮਿਲਹਾ॥ ਅਸਿ
ਜੀਸਾ ਪ੍ਰਸਪ੍ਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਾਦਨੇ ਦੀਆਂ॥ ਦ: ਆਸੀਸਾ ਬਾਬਾ ਬਾਹਰੀ ਦੀਆਂ॥
ਬਾਬਾ ਹੇ ਭਾਈ ਸਚੜੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀਆ॥ ਅਸੀਸਾ ਦੇਹ ਵਹੁ ਜਿਸ ਕਰਿ ਮੇਲ: ਸੀ
ਗਾ ਨਹੀ ਚਵੇ: ਦੂਰ ਹੋਵੈ॥ ਖਿਰੇ ਵਹੋ ਅਸੀ ਅਤੁ ਸੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਤਾ ਕਾਸਿਗ
ਸਾ ਨੂ ਮੇਲੋਂ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲ ਨਾਹੇ ਜਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਮੇਲੋ॥
ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਤਾ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰੀਏ॥ ਮੇਲੋ: ਮੇਲ ਕਰੀਏ॥ ਨਾਵਹੁ: ਨਾਮ
ਤੇ॥ ਥੇਹਹੁ: ਸਤਸੰਗ ਤੇ॥ ਬਾਦਹੁ: ਸਰੂਪ ਤੇ ਭੀ ਦਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰ ਲੋਕ ਤੇ ਭੀ ਗਏ
ਹੈ॥ ਅਰੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀਆਂ ਦਾ ਸਚ ਵਿਖੇ ਸੋ ਲੋ ਲਣਾ ਹੂਆ ਹੈ॥ ਜਮ ਮਾਰ
ਗ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਹੂਆ ਤਿਸ ਕਾ ਜਿਸ ਕਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮਾਹਿ ਮਨ ਸਮਾਣਾ ਹੈ
ਓਹ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਮਾਹਿ ਸਚੇ ਦਾ ਵਿਸੇਸ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਦ: ਸਾਚੇ ਚੇਸਾਧ ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ

ਮੁਖਣੂੰ ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰਾ ॥ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ॥ ਜਾਂ ਤਾ ਜਗਤ੍ਰਿ:
ਸਭ ਵਕਰੀ ਦਾ ਸਾਂਤਿ ਪੂਰਬਕ ਨੇਹੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ: ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਨਾ
ਚੋੱਲਾ: ਲਿ ਨੇਹੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ: ਦੋਖ ਪਗ: ਬੁਧਿ ਬ੍ਰਿਧੀ ਇਖ ਸੋ ਹੈ ॥ ਵਿਸਰੀ ਸੋ
ਜੀਰਾ ॥ ਪਿਰ: ਦੇ ਰੰਗਿ ਮਾਹਿ ਜੋ ਰਾਤੀ ਹੈ ॥ ਗਤਿਖਾ: ਜਿਨ੍ਹਾ ॥੨॥ ਆਰੇ: ਵਾਲੀਆ
ਗਏ: ਰਾਵਣੀਆਂ ॥ ਵੀਚਾਰੇ: ਵੀਚਾਰ ਕਰਿਕੇ ਦਾ ਦੁਆਰੇ ॥ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ
ਰਾਤੀ ॥ ਨਾਰੇ: ਨਾਰੀ ਨੇ ਮਿਲਿਕੇ ਮਾਤਿ ਗੁਰਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
ਦੁਸਮਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਸਬਾਇਆ ਚਲਿਆ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥੩॥ ਅੰਧਾਰੇ:
ਅੰਧਾਰ ਹੈ ॥ ਮਿਲਾਇ ਹੇ ਗੁਰ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ॥ ਮਿਲੇ ਹੈ ਜਗਮਾ ਸੂਰੂਪ ਹੋਇਕੇ
ਅਮਾਪੇ ਹੀ ਇਸ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ॥ ਸਹਜਿ ਵਪਾਰੋ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਵਪਾਰ ਕਰੋ
ਗੁਨਾ ਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਤੈ ਤਮਾਰਾ ਜਨਮ ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਾਰੇਗਾ ॥ਵ
ਰਿਸਾਚੇ: ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮੇ ਨਾਲਿ ਆਰ ਹੋਇ ਹੈ ॥ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਦਾ
ਤਿਨਾ ਦੇ ਘਟ ਮਾਹਿ ਚਾਣਨ ਹੋਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕਾ ਨਾਮ ਮਾਹਿ ਪਿਆਰ ਲਾਗਾ
ਹੈ ॥੪॥੩॥ ਮ: ੩॥ ਜਜਰੀ: ਕਚੀ ਪਕੀ ਵਤਹੇ ਦਾ ਜਰੀ ਜੀ ਰੂਪ ਹੋਣੇ
ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਦਾ ਪ੍ਰਨਾਮੀ ਹੈ ਜਰੁ: ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਆਵੈ ਜਾਏ: ਆਵ
ਗਉਣ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਹੋਰ ਜੀਵ ਆਵਹਿ ਜੇ ਮਹਿ ਹੈ ਅਮਾਰਿਕੇ ਜਾਵਹਿ ਹੈ
ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ: ਭਿਆਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕੈਸਾ ਹੈ ॥੧॥ ਕਾਇਆ: ਸਰੀਰ
ਦਾ ਬੁਧਿ ਮਿਕਿਚਨੁ: ਸੁਧਾ ਮਿਲਾਏ: ਆਪਣੇ ਮਾਹਿ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪਾ ਸਚੇ ਨਾਮ
ਸਮਾਏ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥੪॥ ਜਾਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰਾ ਨਾਲ
ਮਿਲਿਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਰੁ ਗੁਣ ਗਾਏ ਤਾਂ ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ਅਸੁਖ ਪਾਏ
॥੩॥ ਸਚੁ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿਕੈ ॥ ਭਰਮਾ ਦਿਖੇ ॥ ਭੁਲਾਣੀਆ: ਭੁਲੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ਦੂ
ਜੈ ਦੁਖ: ਦੁਖਹੀ ਦੁਖਾ ਕਮਾਏ: ਭੋਗੇ ਹੈ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੀਆ ॥੪॥ ਜੋ ਪੜ੍ਹੀਆ ਨਾ
ਮਿ ਨਾਲਿ ਰਤੀਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗਿ ॥ ਚਲੂਲਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਅ
ਸੋਈ ਪਿਰ ਕੇ ਅੰਕਿ ਸਰੂਪ ਮਾਹਿ ਸਮਾਂਏ ਹੈ ॥੩॥ ਮਿਲਿ ਆਪ ਰੂਪਾ ਸ
ਚੈ ਸਰਿ: ਸਾਧਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਸਚੇ ਸਰਿ ਮਾਹਿ ਜੋ ਨ੍ਹਾਏ ਹੈ ਤਿਸ ਚੇ ਹੋ
ਇ ਹੈ ਅਸਹਜਿ ਹੀ ਸੁਭਾਇ ਮਨ ਹੋਇ ਹੈ ॥ ਛੰਦ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਅਗਮ ਅ
ਗੋਚਰ ਦਾ ਨਾਮ ਮਾ ॥ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ॥ ਤਾਂ ਸਿਰੁ ਨਿਸੰਕ ਕਰਿਕੇ
ਪਾਏ: ਚਰਣੀ ॥੪॥੪॥ ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲ ੪ ॥ ਲਲਾ ਤੇ ਧਹਲੀ
ਮਾ ਦੋਨੋ ਸੂਰਮੇ ਹੋਇ ਨਪਹਾੜੀਏ ॥ ਜੁਧ ਕਰਿਕੇ ਮਰੇ ਹੈ ਢਾਢੀਆ ਨੇ
॥ ਤਿਨਾ ਦੀ ਵਾਰ ਬਨਾਈ ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕੌ ਸੁਨਾਈ ॥ ਤਿਸ ਧੁਨੀ ਤੇ
ਗਾਵਨੀ ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ॥
ਜੋ ਸਿਖ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਮੇਰ ਤੈ ਹੈ ਅਸਚੁ ਨਾਮ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਵਡਹੰਸ

ਸੋਦਰੇਤਤਦੇਤਾਹੈ॥ਦ ਜੋ ਸਬਦੇਗੁਰਉਪਦੇਸਕੋਉਰਿਮਾਹਿਧਾਰਿਕੈਸਚੁਨਾਮ
ਮਹਿਰਤੇਹੈਸੋਦਰੇਸੋਭਤੇਹੈ॥ਅਪੁਨ: ਸਚੁਨਿਤ ਛੋਡਕਰਿਕੇ ਸਾਚੇਨਾਮਦਾਜਿਸਦਾ
ਸੰਗੁ॥ਹਹਿਕਰਤਾਹੈਤਨਕਰਮਾ ਧਾਸੀਕਰਭੀ ਸਚੇਨਾਮਨਾਲਹੀਧਿਆ
ਨਕਰਤੇਹੈ॥ ਮੇਲ: ਧਾਧਾਰੁਧੀਦਾ ਭਾਰਾਦੁਖ ਅਭਿਮਾਨਰੂਪਿ॥੧॥ਮ:੩॥
ਕੋਈਪਾਖੰਡੀਚਲਿਆਜਾਤਾਥਾਮਾਰਗਮਾਹਿਤਿਸਕੋਮਹਾਤਮਾਸਾਧੂਜ
ਨਕੈਸਾਹਿਬੋਨੇਤਿਸਕਾਸੰਗਕਰਿਆਪਸਚਾਤਾਤਿਸਕੇਪਾਖੰਡ
ਕੋਦੇਖਕੇਸਲੋਕਉਚਾਰਾਹੈ॥ਦ ਸੀਰਧੂਲਰਾਨਾ॥ ਦਰਸਨਿਸਹੈ:ਦ
ਰਾਤਤਦੇਖਾਮਹਾਤਮਾਹੈ॥ਧਿਗੁ॥ਇਹਧਧਝਾਪਾਖੰਡੀਹੈ॥ਤਜਨਮਿ:
ਤਾਆਦਿਤੇਹੀਆਪਣਾ ਅੰਗੁਹਥਆਦਿਅਗਿਨਮੇਲਤਾ॥ਦ ਸੀ
ਰਦਾਹੈਸਿਸੁਧਨਿਰਮਲਹੈ॥ ਸੰਗ: ਦੇਹਅਭਿਮਾਨ॥ਧਿਗੁਫਲਜ
ਣਦਾਲਹੈ॥ਤਾਜਨਮਿਤੇਹੀ॥ਅੰਗਿ: ਹੱਤਾਕਰਦੇ॥੨॥ਮ:੩॥ਹੀਸਾ:
ਮਹਾਤਮਾਨਾ॥ਧਰਾ: ਪਖੰਡੀਆਨਾ॥ਸਿਰਤਲ ਉਪਰਿਪਾਉ:ਮਾਤ
ਕੀਗਰਭੁਜੈਨੀਦਿਖੇਧਾਖੁਹੂਣੀ॥ਜੈਸੇਹਿਸਾਧੂਤਰਿਆ ਦੇਖਕੇਧਾਰ
ਲੋੜਧਜਾਤੇਹੈ॥ਤੈਸੇਜੈਸੇ ਛਰੀਦਜੀਤੁ ਦੇਖਕੇਬੁਭੇਲਟਕਤੇਪ
ਖੰਡੀਭੀਲਟਕਪੜਾਥਾ॥ਤਧਸੁਭਮਾਹਿਸਿਰਧੜਾਥਾ॥੩॥ਪਉੜੀ॥
ਤੂਆਪੇਹੀਆਪਿਕਾਰਣਰੂਪਹੈਤੂਆਪਿਹੀਆਪਿਣਤੇਜਗਤਨੂਕੀ
ਆਹੈ॥ਦ ਤੀਨਕਾਲਮੇਹੈ॥ਅ ਆਪਹੀਕਾਰਣਜਗਤਨੂਕੀਆਹੈ
ਦਾਕਾਰਣਜੋਧਹਮਾਆਦਿਕੀਆਹੈਸੋਭੀਆਪਿਹੀਹੈ॥ਕੋਅਵਰ
ਨਈਆ: ਹੋਰਦੂਸਰਾਕੋਈਨਹੀਤੇਰੇਸਾਰਖਾ॥ਕਰਣਕਾਰਣ:ਜਗ
ਤਦੇਕਰਣਮਹਿਸਮਰਥਹੈਅ ਜੋਤੂਕਰਹਿਹੈਸੋਈਪੀਛੇਹੋਇਆਹੈ
ਅਦਹੋਤਾਹੈਅ ਆਗੇਥੀਆ:ਹੋਵੈਗਾ॥ਅਣਮੰਗਿਆ: ਮੰਗੇਤੇ
ਬਿਨਾਹੀਸੁਖਦੁਖਦੇਤਾਹੈਦਾ ਆਪਣੀਮੌਜੀਸੇਦਾਨ ਦੇਵਨਦੇਹਤਾ
ਹੈ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁ: ਧੰਨਹੈਧੰਨਹੈ॥ਮੁਖਿ ਹਰਿਨਾਮਦਾਨਦੀਆਹੈਦਮੁਖਿ
ਮਹਿ॥੧॥ਸਲੋਕ ਮ:੩॥ਦੁਸਮਨੁਦੁਖ: ਦੁਖਦੇਨੇਵਾਲੇਦੁਸਮਨ॥
ਤਿਸਨੋ: ਤਿਸਦੇ॥ਪੋਹਿਨਸਕੈਕੋਇ: ਕੋਈਜਮਭੀਨੇੜੇਨਹੀਢੁਕਸ
ਕੈਹੈ॥ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾਨੇਮਨਮਹਿਧੀਚਾਰਿਆਹੈਜੋਤਿਸਪ੍ਰਭੁ
ਨਭਾਵੈਹੈਸੋਈਹੋਇਹੈ॥ਪਤਿ: ਲੋਕਪਰਲੋਕਮੇਰਖਤਾਹੈ॥ਕਾਰਣ:
ਸੌਖਰੂਪਾ॥੧॥ਮ:੩॥ਇਕ ਸੈਜਣ: ਸੈਧੀਚਲਿਗਏਹੈਪਿਛੋਅ
ਇਕਚਲਿਗਏਹੈ॥ਅਥਾਅ ਰਹਦੇਭੀ ਫਿਰਿ ਆਗੇਜਾਹਿਗੇ॥ਨਦਰ
ਸਾਹਿਬੁਕਹਤੇਹੈਸੋਹਣੇ ਸਤਿਗੁਰਾਦੀ ਸੇਵ: ਸੇਵਾਮਹਿਰਤੇਹੈਸਮ
ਛਿਮਾਹਿਸਮਾਹਿਹੈ ਪੁਨ: ਨਹੀਵਿਛੁੜਤੇਹੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਸਜਣੇ

ਜਨਹੁ ਨੂੰ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਾਰੀ: ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਔਸਦੀ ਹੈ॥ ਵਾ ਹਰੀ ਦੇ
ਗੁਣਾ ਦੀ ਹੀ ਕਾਰ ਹੈ॥ ਅਥਵਾ ਜੋ ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਹੀ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਪ੍ਰੀਤਮੇ:
ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ॥ ਹਰਿ: ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ॥ ਸਵਾਰੀ: ਸੋਧ ਕਰੀ ਹੈ॥ ਕਉਜਲ
ਬਿਖਤਾਰੀ: ਬਿਖ ਰੂਪ ਕਉਜਲ ਮੈ ਜਾਰਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਤਰੀ ਬੇੜੀ ਰੂਪ
ਹੈ॥ ਵਾ ਬਿਖ: ਬਿਖਿਆ॥ ਹਰਿ: ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਵਿਟਹੁ ਅਹੁ: ਉਪਰੋਂ ਅਸ
ਦ: ਸਦਾ ਵਾਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ॥ ਵ ਸਦ: ਸੈਕੜੇ ਵਾਰੀ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਂਦ
ਹਾਂ॥੨॥ ਮ: ੩॥ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ: ਸੇਵਾ ਕੇ ਪੁਨਾ ਕਰਨੇ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾ ਚਾਪੂ
ਰਬਕ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਕਾਰਿ ਕੈ॥ ਸੁਖੀ ਹੂ ਸੁਖ ਸਾਰੁ: ਸੁਖਾ ਤੇ ਸਾਰ ਸੁਖ ਹੋ
ਤਾ ਹੈ॥ ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰੇ ਰਖਾ
ਨਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਭੀ ਖੁਲੀ ਦਰਵਜੀ ਜਾਂਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਅਟ
ਕਾਵਤਾ ਨਹੀ॥ ਵਾ ਦਰੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵਿਦੇ ਗਏ ਅਸਥਾਨ ਮਾਹਿ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁ
ਆਰਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਕਮਾਵਣੀ: ਧਾਰਣੀ ਕਾਰਿ॥ ਸਚੁ ਨਾਮ
ਨੂੰ ਪੈਨਣੁ: ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨਾ ਤਨ ਕਰ॥ ਅ ਸਚੁ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰ ਮਨ ਮਾਹਿ
ਕਰ॥ ਨਨੁ ਸਚੁ ਨਾਮ ਮਾਹਿ ਪਿਆਰ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਚੇ ਪੁਰ
ਖਾਂ ਕੀ ਸਚੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਹਿ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਚਿ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਮਾਹਿ ਪਿਆ
ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਨਨੁ ਫਲ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਚੇ ਸਬਦ ਦੇ ਪਿਆਰ
ਕਰ ਹਰਖੁ ਹੀ ਸਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅ ਦਰਿ ਸਚੈ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਮਾਹਿ ਸਾਚਿਆਰ ਹੋ
ਤਾ ਹੈ॥ ਨਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੌਣ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਜਿਸ ਨੋ: ਜਿਸ ਪ ਸ
ਰ ਕਰਤਾਰ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ [illegible]॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਨਵਿਡਾਨੀ: ਬਿ
ਗਾਨੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਦਾ ਵਸੇ ਵਸਣ ਭੀ ਧ੍ਰਿ
ਗੁ ਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਨਾਮ ਨੂੰ ਛੋਡਿ ਕੈ ਬਿਖੁ ਬਿਸ [illegible] ਨਾਮ ਮਾਹਿ ਲਗੇ ਹੈਂ॥ ਅ ਬਿਖ
ਪਾਪਾ ਕਾ ਹੀ ਖਟਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਅ ਬਿਖੁ ਪਾਪਾਂ ਕੀ ਹੀ ਰਾਸਿ ਪੂੰਜੀ ਹੈ
ਹ੍ਰਿਦੇ ਮਾਹਿ॥ ਬਿਖ: ਬਿਸੇ ਵਾਸ਼ਨਾ ਕਾ ਹੀ ਮਨ ਮਾਹਿ ਧਾਣਾ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਅ
ਬਿਖੁ: ਬਿਸਿਆਂ ਕੀਆਂ ਬਾਰਤਾ ਕਾ ਪਿਨਣੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਅਭਾਵ
ਭੀ ਬਿਖ ਕੋ ਬਿਸਿਆਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮੁਖ ਤੇ ਗਿਰਾ ਜੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਨਨੁ
ਫਲ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਐਥੇ ਤਾ ਦੁਖੋ ਦੁਖ: ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਕਮਾਵਣੇ
ਭੋਗਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਆਗੇ ਵਾ ਪਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਮੁਹਿ: ਮੁਖਾ॥ ਨੇ ਦਿਨਾਮ
ਨਾਸ ਕਰ ਛੁਡਾਤੇ ਆਹੇ॥ ਮਨਹਠਿ ਕਿਮਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ: ਮਨ ਦੇ ਹਠ ਕ
ਰਿ ਕੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਸਿ ਸਿਰੇ ਨਹੀ ਚੜ੍ਹਦੇ॥ ਅ ਸਦਾ ਟੇਰੀ ਬਿ
ਘਨ ਪੜਤਾ ਹੈ॥ ਅਰਦਾਸਿ: ਅਰਜ॥ ਨਨੁ ਜੇਥੇ ਟੇਕ ਰਮਾ ਕਰਨਾ ਰ
ਕਸੋ ਨਿਵਾਸ ਹੋਣ [illegible] ਕਾ ਨੁਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਉਤ੍ਰ॥ [illegible]

ਜੋਲੇਖੁਲਿਖਿਆਹੋਇਆਹੈ।ਤਿਸਕੇਅਨਸਾਰਕਰਮਾਕਾਕੁਮਾਵਣ
ਕਰਤੇਹੈ। ਨਨੁ ਗੁਰਮੁਖਾਨੂਨਾਮਜਪਨੇਸੇਕਿਆਫਲਹੋਤਾਹੈ। ਉਤ੍ਰ।
ਗੁਰਮੁਖਿਜੋਨਾਮਜਪਤੇਹੈ ਤਿਨਾਦਾ ਨਾਮਿਨਾਮੀਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਮੇਨਿਵਾਸਹੋ
ਤਾਹੈ।੨।ਪਉੜੀ।ਸਾਧੁਜਨ: ਹੇਸਾਧੂਜਨੋ।ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਦੀਸ
ਦਾਨਾਮਜਪਣਾਇਆਹੈ।ਹਰਿਹਰਿਕਾਗਿਆਨਰੂਪੀਪੰਖਾ।ਪਗੀ
ਚਰਨੀ।ਮੋਹਰੂਪੀਅੰਧੇਰਾ।ਲਹਾਇਆ: ਲਥਾਇਆਹੈ ਵਾ ਲਥਾਇ
ਆਹੈ।੩।ਸਲੋਕਮ:੩।ਸਤਿਗੁਰਿਪੂਰੈਨੋ।ਭੁਖ: ਤਿਸਨਾ।ਭੁਖੀ: ਭੇ
ਖਾਦੇਕੀਤਿਆ।ਦੁਖਿ: ਤ੍ਰਿਸ੍ਨਾਰੂਪੀ।ਅਗਿ ਰੈਹੈਮੈਥੋ।ਸਹਜਿ ਉਪਦੇਸ
ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ ਵਾ ਸਾਂਤਿ ਵਾ ਸੰਤੋਖ।ਜਿਸਨੂ ਸਹਜੇਹੀ ਸੁਭਾਵਕਹੀ
ਕੈ ਖਾਹਿ ਖਾਤਾ ਵਾ ਤ੍ਰਿਪਤੁ ਹੋਤਾ।ਹਨਿ: ਕਰਿਕੈ।ਦੂਖਮਨਾਇ: ਅਗ
ਲੈਨੂ ਜੋਹਣਾ ਦੂਖਦੇਹਕੇਲੈਣਾਹੈ।ਬਾਦਣ: ਨਾਲਹੁ।ਵਰਸਾਇ: ਜਾਵੈ
ਸੋਝੀ: ਗਿਆਨਸਰੂਪਕੀਪਈਹੈ।ਦੂਜੇ: ਹੋਰਮੁਨਮੁਖਾਨੂ ਭਰਮਿਕੇ
ਭੁਲਾਇਕੇ।ਭੁਲਿਆਹੈਸਰੂਪਤੇ।ਪਾਇਐ: ਪਾਇਆਜੋ ਕਿਰਤ: ਲੇਖਹੈ
।ਤਿਸਕੇਅਨੁਸਾਰਕਰਮਾਨੂਕਮਾਵਣਾਕਰਤੇਹੈ।ਖਾਇ: ਲੇਖੇਮਾਹਿ।੧।
ਮ:੩।ਸਦਾਸੁਖ: ਅਚੁਤਸੁਖਹੁੰਦਾਹੈ।ਮੂਲਿ: ਕਦਾਚਿਤਭੀ।ਅਚਿ
ਤੁ: ਅਚਿੰਤਤਾਈ ਵਾ ਹਰੀ ਵਾ ਅਕਸਮਾਤਹੀ।ਅੰਤਰਿ: ਅੰਦਰਿਦਾਗਿ
ਆਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ ਪ੍ਰਤਖ ਜਾ ਵਾ ਸੰਤਾਕਾ ਸੰਗਰੂਪੀਜੋਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਸਰਿ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਤਿਸਮਾਹਿ ਨਾਇਕੈ।ਕਿਆ।ਨਾਮਜਪਕੇ।ਸਜਣੁ ਜਗਿਆਸੂ
ਲੈਹੈ ਸਜਣੁ ਸੰਤਾਨੂ ਜੋ ਸਾਚੇ ਸਬਦ ਕਰਿਕੈ ਸੁਕਾਇਆ ਨਭਏਹੈ।ਤਿਨਨੇ
ਪਰਚੀ ਅੰਤਸਕਰਣ ਦਿਖੇ ਪਰਚਾ ਗੁਰਉਪਦੇਸਪਾਇਆਹੈ।ਆਪ
ਹੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀਮੇ ਮਿਲਾਇਹੈ।ਪਾਖੰਡਿ: ਕਰਿਕੈ ਜਮਜੋਹੈ ਕਾਲਦੇਕਰਨੇ
ਵਾਲਾ।ਪਤਿਗਵਾਇ: ਉਪਰੋਇਨੂਲਾਇਕੈ।ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇਹੈ
ਜੋਹੜੇ ਸਚੇਨਾਮਿ ਸਿਉ ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਇਕੈਰਤੇਹੈ ਜੋ ਉਬਰੇਹੈਸੰ
ਸਾਰਤੇ।੨।ਪਉੜੀ।ਤਿਤੁ: ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਤੀਮੇ ਜਾਇ ਧਾਹੁ ਹੇਭਾਈ
ਹਰਿਹਰਿਕਾਨਾਮਿ।ਧਿਆਈਐ: ।ਵੀਚਾਰੀਤਾਹੈ।ਸਹਜੇਹੀ: ਸਹਜੇ
ਸਹਜੇਹਰਿਹਰਿਨਾਮਤਤਸਾਰਰੂਪਲੇਧੁਮਾ ਨਖੋਈਐ: ।ਵਿਸਰੇਜੋਮੇਲ
ਗਾਕੈ ਗਾਵਣੇ ਨਹੀ।ਨਿਤਦਿਨ ਸੁਰਤਿ ਹਰਿਹਰਿਜਪਣਾ।ਢੋਈਐ:
ਢੋਈਲੇਗਾ।ਜਿਸੁ: ਜਿਸਕੇ ਧੁਰਿ: ਆਦੂਹੀ ਮਸਤਕਿਮੇ।ਲਿਲਾਟਿ:
ਲੇਖਾ।ਲਿਖਿਓਈਐ: ਲਿਖਦਿਤਾਹੈ।ਹਰਿਹਰਿਕੀ।ਗਾਲ: ਗਲ।
ਗਾਲੇਈਐ: ਗਲਾਈਹੈ ਕਥਾ ਕਰੀਹੈ।੪।। ਸਲੋਕ ਮ:੩।ਸਜਨ: ਜ
ਗਿਆਸੁ ਮਿਲੇਹੈ ਸਜਣੁ ਸੰਤਾਨਾਲ।ਜਿਨਜਗਿਆਸੂਆਨੇ ਸਤਿਗੁਰਕਾ
ਲਿਪਿਆਰ ਕੀਤਾਹੈ ਸੋ।ਮਿਲਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰਾਨੂ ਮਿਲਕੈ।ਤਿਨੀ:

ਤਿਨ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਨੇ ਸਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿ ਪਿਆਰੁ ਕਰਿਕੇ। ਧਿਆਇਆ ਹੈ। ਅਥੇ
ਵਾ। ਤਉਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਕਰਿਕੇ। ਅ। ਤਿਨਾ ਦਾ ਮਨ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਅਪਾਰ ਸਬਦਿ
ਨੂੰ ਮਨਹੀ ਤੈ: ਮੰਨਨ ਤੇ ਹੀ ਮਾਨਿਆ ਹੈ। ਅਥੇਹ ਸਰੂਪ ਮਾਹਿ ਸਥਿਤੁ
ਆ ਹੈ। ਏਹੀ: ਐਸੇ ਸਜਣ ਜਗਿਆਸੂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲਿ ਮਿਲੇ ਹੂਏ ਨਹੀ
ਵਿਛੁੜਾਹਿ ਹੈ ਜਿ ਜੋ ਵਿਛੁੜੇ ਆਪਿ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮੇਲੇ ਹੈ। ਦਰਸ
ਨ ਕੀ। ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਕੀ। ਜਿਨ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵਾ ਏਵੰਕਾਰ ਦਾ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਕਾ।
ਕਿਆ ਕਰਣਾ ਹੈ ਉਤਾ ਵਿਛੁੜੇ ਹੀ ਹੈ। ਵਾ ਕਿਆ ਕਰੀਏ। ਵਿਛੁੜੇ: ਵਿਛੁ
ੜਨਾ ਹੀ ਕਰੀਏ। ਭਾਇ ਵਿਖੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੇਤੀ: ਨਾਲ। ਦਿਲ
ਮ: ਦੇਰੀ। ਚਲਨਿ: ਹੁੰਦੇ ਨਾ ਵਿਕਾਰ ਹੀ। ਪਾਪ ਰੂਪ ਦਾ ਵਿਜੋ।੧।। ਮ:੩।।
ਇਕਤੈ: ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਹਿ ਮਗਨ ਰਹਿ ਹੈ। ਅਤੁ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ: ਤਿਸਨਾ
ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਦਾ। ਤਿਸਨਾ ਪੀਨ ਦੀ ਅ। ਭੁਖ ਖਾਣੇ ਦੀ। ਜਿਨ ਕੇ ਜੋ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿ
ਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ਹੈ ਅਨਾਮਿ ਮੇਰ ਤੈ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਏਹੈ।੨। ਪਉੜੀ। ਹਰਿ
ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਵਾ ਹਰੀ ਕੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਬਣਤ ਬਣਾਈ: ਸੇਵਾ ਦੀ ਸ੍ਰਧਾ ਬਨਾਈ
ਹੈ ਅਥੇਹ ਹਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਮਾਹਿ ਸ੍ਰਧਾ ਕਰਾਈ ਹੈ। ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ: ਜਹਾਂ ਕ
ਹਾਂ ਮੈ ਖੀ ਆਇ ਬਨਤੀ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਛਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਸਾ
ਖੀ। ਅ ਗੁਰਦਾਸ ਕੀ ਆਪਨੇ ਸਿਖ ਕਾ ਜਹਾਜ ਤੋਰ ਦੀਆ ਥਾ। ਹਰਿ ਸੋਝੀ
ਪਾਈ: ਹਰੀ ਦੀ ਗਿਆਤ ਪਾਈ ਹੈ ਹਿਰਦੇ ਮੈ। ਪੂਰਾਈ: ਪੂਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ।੫।।
ਸ ਮ:੩।। ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੀ ਦਾਧੀ ਦਗਧ ਹੂਈ। ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜਾਲਿ ਕਰਿਕੇ ਮੁਈ ਹੈ
ਅ। ਆਗੈ ਨਰਕ ਮਾਹਿ ਭੀ ਜਾਲਿ ਜਾਲਿ ਕੈ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਸੀਤਲ:
ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ। ਜਿਨ ਕੇ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਦਾਈ ਚਾਰ ਨਹੀ ਅਨਾਵੈ: ਤਾ ਮਤੇ
ਦਿਹਾ ਹੈ ਤਿਚਰ ਨਿਰਭਉ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ।੧। ਮ:੩। ਅਗਨਿ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਦਾ ਭੇਖੀ: ਭੇਖ ਕਰਿਕੇ ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਜੋ ਅਗਨੀ ਹੈ ਮਨ ਮਾਹਿ: ਵਿਖੇ ਸੋ ਨਹੀ
ਬੁਝਈ: ਬੁਝਤੀ। ਤਉਨਿ ਗੁਰੇ: ਤੈਸੇ ਗੁਰਾਂ ਤੋ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਡਰਿ ਥਹੀ
ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਕਮਾਹਿ ਹੈ ਬਾਹਰ ਸੇ ਪਰਬਾਰ ਹੂੰ ਡਬੈਠਤੇ ਹੈ। ਅ। ਅੰਦਰ ਕਾਮ
ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਸਰਪ ਹੈ। ਸੇਵੀਐ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਬਦ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਮਨਿ ਮਾਹਿ ਆਇ
ਵਸੈਗਾ। ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਥੇਹ ਸਤਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੁਧ ਹੋਵੈਗਾ ਤਿਸ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖ੍ਯਾਤ
ਕਾਰ ਹੋਵੈਗਾ। ਮਨ ਸੀਤਲ ਅਤਨ ਮੇ ਸਾਂਤਿ ਹੋਵੈਗੀ। ਸੁਖਾ ਸਿਰਿ ਸਦਾ
ਸੁਖ ਹੋਇ: ਸੁਖਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਮਨ ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਹੋਇਗਾ। ਆਂਤਰੂ ਵਿਚਹੁ ਆਪ
ਗਵਾਵਾਇਗਾ। ਤਾ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਸਾਰ ਤੂੰ ਮਨ ਨੂੰ ਉਦਾਸੀ
ਉਦਾਸੀਨ ਕਰੈ ਹੈ ਜਿ ਜੋ ਸਚਿ ਵਿਖੇ ਲਿਵ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ [illegible] [illegible] ਹੈ।

ਨਾਮਿਕਰਿਕੈ ਰਜਾਹੈਮਨਅੰਤਰਨਵੀਅਘਾਇਆਹੈ ਦ ਲੋਕਪਰਲੋਕਕੇ
ਪਦਾਰਥਾਂਤੇਂ॥ਮਨਮੁਖਹਉਮੈਕਰਿਕੈਆਪਣੀਪਚਾਹਿ ਸੜਤੇਦੁਖੀਹੁ
ਦੇਹੈਂ॥ਅਉਰਨਕੋਭੀਪਚਾਇਦੁਖੀਕਰਤੇਹੈਂ॥ਸਾੜਤੇਹੈਂ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
ਪਾਇਅੜੇ:ਪਾਇਹੈਸਰਬਸੁਖਾ॥ਜਿਨ:ਜਿਸਦੇਮਨਨੂਹਰਿਨਾਮਦੀਭੁ
ਖਲਾਗੀਹੈ॥ਬਚਨਿ:ਉਪਦੇਸਨੂ ਦ ਉਪਦੇਸਦੁਆਰੇਹਰੀਨੂਪਾੜੇਮੈਤਬੁ
ਲੇਗੁਰਸਿਖਹੈ:ਤੇਗੁਰਸਿਖਤੁਲੇਮੈਤਹੈ॥ਚੋਖਾ:ਜਰਾਭੀ॥ਜਿਸਦੇ
ਮੁਖਮੇਹਰਿਨਾਮਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਲਾਗੇਹੈ॥ਅਥੇਹਜੋਮੁਖਸੋਨਾਮ
ਹੀਉਚਾਰਤੇਹੈ॥੯॥ਸਮ:੩॥ਕਲਿਮਹਿ:ਕਲਿਜੁਗਮਹਿ ਦ ਕਲਜੁ
ਗਆਦਿਜੁਗਾਮਾਹਿ॥ਦ ਜਮੁ ਮਹਿ॥ਜਮਜੋ ਜੰਦਾਰੂ:ਜਿੰਦਦਾਅਰੂ
ਹੈ ਅਥੇਹਜਿੰਦਦੇਕਢਣੇਵਾਲਾ॥ਜੋਭੀਹੁਕਮਾਦਿਖੇਹੀਮਾਰਨਰੂਪਾ
ਕਾਰਕਮਾਇਹੈ॥ਕਾਲੇ:ਕਲਜੁਗਜਗਤਦਾਜੀਵਾ॥ਫਰੁ:ਰਖ
ਕਾਸੋਪ੍ਰਭੁਸੇਵੀਐਗੁਰਾ ਮੁਖਿਦੁਆਰੇਤਾਦੁਖਭੀਨਹੀਹੋਇਗਾ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ:ਗੁਰਮੁਖਾਂਦੀਆ॥ਜਿਨ:ਜਿਨਾਦੇ॥੧॥ਮ:੩॥ਰੋਗਿ:ਰੋਗਾਦੀ
ਭਰੀ:ਪੰਡਹੈ ਦ ਰੋਗਾਨਾਲਭਰੀਹੂਈਹੈ॥ਦੁਖਦਾਇਕਹਉਮੈਰੂਪੀ
ਰੋਗਨਹੀਜਾਇਹੈ॥ਜਾਤੇਗੁਰਮਿਲੇ ਅਹਾਰਿ ਨਾਮੋ:ਨਾਮਹੀਮਨਿਵਿਖੇ
ਵਸਾਇਜਾਂ ਤਾਂਨਿਰਮਲਹੋਵੈਹੈ॥ਹੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੁਖਦੇਤੇ ਪ੍ਰਭਕਾ
ਦ ਸੁਖਦਾਤਾਨਾਮ॥ਸਹਜੇ ਸੁਭਾਇ:ਨਿ ਜਤਨਹੀ॥ਦ ਸੌਤੇ
ਸੁਭਾਇਹੂਆਹੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਜਿਨਿਗੁਰਾਨੇ ਜਗਜੀਵਨਦਾਨਾਮ॥
ਪ੍ਰਮਾਇਆ:ਦਾਨੇਜਾਦੇਹਾ॥ਖੰਨੀਐ:ਦਾਨੇਹਾਂ ਦ ਟੁਕੜੇਟੁਕੜੇਐਂ
ਨੇਹਾਂ॥ਮਧੁਸੂਦਨਹਰਿਦਾਨਾਮ॥ਬਿਖੁ:ਮਾਇਆਦਾਵਿਸਜਾਣਦਿਅ
ਹਉਮੈਰੂਪੀਸਭਰੋਗਗਵਾਇਆਹੈ॥ਵਡ:ਵਡਾ॥ਅਵਗਣ:ਅ
ਵਗੁਣਾਨੂਕਟਿਕੈ॥ਗੁਣੀਹਰੀਦਾਗਿਆਨਸਮਝਾਇਆਹੈ॥ਦਾਗੁਣ
ਨੂੰਭੋਇਆ:ਮਿਲਿਆਹੈ॥ਮਸਤਕਿਪਰਮੁਖਿਉਤਮਭਾਗਲਿਖ
ਪਾਇਆ:ਛਾਡਿਆਹੈ॥੭॥ਸਮ:੩॥ਮਾਰਿਜੀਵੜੇ:ਜੀਵੜੇਭਾਵਤੇ
ਮਾਰਿਕੈਜੀਵਦੇਹੈਸੋਗੁਰਮੁਖਿਦੁਆਰੇਹਰਿਕੀਭਗਤਿਕਰਹਿਹੈਸ
ਦਾਹੀ॥ਤਿਨਾਦੀਭਗਤੀਦਰਗਾਹਮਾਹਿਕਬੂਲਹੋਇਹੈ॥ਧੁਰਿ:ਆ
ਦੇਹੀਗੁਰੂਨਿਵਾਜਿਆਨਿ:ਤਿਨਾਨੇਮਾਰਿਮਾਹਿਗੁਣਾਂਦਾਖਜਾਨਾਜੋਇਕੋ
ਸਚਾਹੈਸੋਇਪਾਇਆਹੈ॥੧॥ਮ:੩॥ਕਿਆਓਹਕਰੇਵੀਚਾਰ:ਹੋਰ
ਵੀਚਾਰਨਾਕਿਸਵਾਸਤੇਓਹਕਰੇਹੈ ਅਥੇਹਗੁਰਾਂਕੀਸੇਵਾਬਿਨਾਹੋ
ਸਫਲਹੋਰਵੀਚਾਰਹੈ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੋਹਾ॥ਈਸ੍ਵਰਤੇਗੁਰਮੈਅਧਿਕਯਾ
ਰੈਭਗਤਿਸੁਜਾਨ॥ਬਿਨਗੁਰਭਗਤਿਪ੍ਰਵੀਨਹੂਲਹੈਨਆਤਮਗਿਆਨ
ਵੀਚਾਰਸਾਰਾਰਕੇਤੁਤੀਤਰਿਮਾਹਿਲਿਖਾਹੈ॥੭॥ਸਬਦੈਗੁਰਉਪ

ਦੇਸਦਾ ਸਾਰਿ ਕਦਰ ਮਹਾਤਮ ਨਹੀ ਜਾਣਈ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਇਹ ਕਲਜਾ
ਣੁ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਬਿਖੁ: ਬਿਸੇ ਪਦਾਰਥਾ ਮਾਹਿ ਗਾਵਾਰ ਭੂਲ ਗਈਆ
ਹੈ॥ ਸਾਖੀ॥ ਪਛਿਮੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਪਾਸ ਇਕ ਸਿਖ ਥਾ ਵਹੁ ਹਮੇਸਾ
ਕਹਤਾ ਥਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ॥ ਤਬ ਸਾਹਿ ਬਾਨੇ ਕਹਾ
ਤੂ ਅਗਨੀ ਜਲਾਇ ਕੇ ਭਸਮ ਹੋਇ ਜਾ ਤਬ ਤੇਰੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗੀ
ਤਬ ਬਨ ਮੇ ਅਗਨੀ ਜਲਾਇ ਕੈ ਭੇ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਤਬ ਚੋਰਨੇ ਪੁਕ
ਦੇ ਕੈ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਥੀ ਅੰਧੇ ਅੰਧਾ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ ਵਿਰਾਗ ਨੇ ੜਾ ਤੇ
ਦੂਜੈ ਕਾਰਣ ਵਿਸੇ ਹੈ ਪਿਆਰ ਤਿਸ ਕਾ ਅਣਹੋਦਾ: ਹੈ ਤੋ ਆਪ ਮੁਇ
ਆ ਵਿਛਾ ਕਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਨਾਮ ਤੋ ਬਿਨਾ ਹੈ ਸੋ ਮਿਤੁ ਭੂਲ ਕਹੀ ਤੇ ਹੈ॥
੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕਿਆ ਜੇ ਤਧੁ ਵਿਚਾਰੇ: ਇਸ ਵਿਚਾਰੇ ਜੀਵ ਦੇ ਹਥ ਕਿਆ
ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ॥ ਹੇ ਸਚੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਤੂ ਕਾਰਣ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾ
ਕੇ ਵਾ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਣ ਮਹਿ ਸਮਰਥੁ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਤੂ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂ ਮੇ
ਲਹਿ ਹੈ ਹੇ ਪਿਆਰਿਆ ਸੋ ਤੁਧ ਤੈ ਨੂੰ ਮਿਲੈ ਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਚਾਰੇ:
ਗੁਰਾ ਦੇ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰੇ॥ ਲਖਾਰੇ: ਲਖਿਆ ਹੈ ਵਾ ਲਖਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ
॥੨॥ ਸਮ: ੩॥ ਰਤਨਾ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਸਾਰ ਕਦਰ ਮਹਤਤਾ॥ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰ:
ਅੰਧੇ ਤੇ ਅੰਧਾ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਕਰ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤਨ ਕਰ ਭੀ ਅੰਧੁ ਹੈ
ਅਗਿਆਨੀ ਕਰ ਭੀ ਅੰਧਾਰ ਹੈ॥ ਬੁਝਣਹਾਰ ਜਗਿਆਸੂ॥ ਜਿਸਦਾ
ਮੁਖਿ ਗੁਰੋ ਵਿਸੇ ਪਿਆਰ ਲਗੈ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਿਸਦੀ ਗੁਰੋ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀ
ਤੀ ਹੈ॥ ਰਖਾ ਮੇਵਾ ਓਹ ਧਾਰੁ ਰਖਦੇ ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਨਾਮਨਾਲੁਪ ਜਾਣ
ਹੇ ਭਾਈ ਵਡੁ ਰੋਗੁ ਹੈ: ਕੋੜ ਰੋਗ ਹੈ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰਿ ਕੋ ਮੁਏ ਹੈ
ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਹਰਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਹੈ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦੁਖ ਪਾਇ ਹੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ
ਅੰਤਰੋ ਹਿਰਦਾ: ਅੰਦਰੋ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧ ਹੋਆ ਵਾ ਅੰਦਰ ਵਲੋ ਹਿਰਦਾ
ਸੁਧ ਹੈ॥ ਨਮਸਕਾਰੀ: ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੋ॥ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ॥ ਜਿ
ਸੋ ਗੁਰਾ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਅੰਦਰਿ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਹੈ ਅਰੁ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰੀ ਦਾ
ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਜਪਤੇ ਹੈ॥ ਸਭ ਨਿਸੀ ਪਾਤਿਸਾਹਿ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਿਆ
ਰੀ ਲਗਤੀ ਹੈ॥ ਸਭੁ ਮਾਹਿ ਆਤਮ ਰਾਮ: ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੀ ਪਸਾ
ਰਿਆ: ਪਸਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਥਵਾ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਇਹ ਬਾਰ
ਤਾ ਗੁਰ ਗੁਰਾ ਨੇ ਬੁਧਿ ਮਾਹਿ ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ॥ ਵਾ ਹਮ ਨੇ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ
ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ॥੯॥ ਸ ਮ: ੩॥ ਜੀਅ ਕੇ ਤਾਂਈ ਬੰਧਨ ਕੇ ਕਾਰਣ ਹੈ ਜੇਤੇ
ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਹੈ॥ ਬਉਰ: ਇਸ ਬਿਧੀ॥ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ:
ਜਿਤਨਾ ਬੋਲਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੈ॥ ਆਤਿ: ਦੇ ਹੈਨਾ॥ ਕਾਲੇ:
ਮੁਖ ਕਾਲੈ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾ ਮੁਖ ਕਾਲੇ ਵਾਲਿਆ ਦੁਤਾਰੇ [illegible]॥ ਮ: ੧॥

ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ।ਜਿਤੁ ਜਿਸ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਕਰਿਕੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਸਰੈ
ਵਾ ਜਿਤੁ ਮੈ: ਜਿਸ ਰੀਤੀ ਮੈ ਲਗ ਕੇ ।ਪਰੀਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪਰਿ ਪ੍ਰਕਰਖ ਕਰਿ
ਕੇ ਸਾਈ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ਹੈ ।੨।ਪਉੜੀ। ਸੇਵੀਐ: ਤਨ ਕਰਿਕੇ ।ਧਿਆਈਐ:
ਮਨ ਕਰਿਕੇ ।ਮੰਗੀਐ: ਬਾਣੀ ਕਰਿਕੇ ।ਤਾਂ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲ ਪਾਈਐ
ਪਾਈਦਾ ਹੈ ।ਲਾਜ: ਲਜਾ ਕਰਿਕੇ ।ਮਰਾਈਐ: ਮਰੀਦਾ ਹੈ ।ਫਲ: ਨਾਮ
ਵਾ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ।ਭੁਖ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਭੁਖਾ ।ਗਵਾਈਐ: ਗਵਾਈ
ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ।ਦਿਲਹੁ: ਉਪਰੋ ।ਧਿਆਈਐ: ਧਿਆਇਆ ਹੈ ।ਵਾ ਧਿਆ
ਵਦੇ ਹੈ ।੧੦। ਸਲੋਕ ਮ: ੩। ਤੁਠਾ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ।ਆਪੇ ਹੀ ਭਗਤ
ਜਨ ਆਪਣੇ ਵਲ ਲਾਇ ਲਇਅਨੁ ਲਾਈ ਹੈ ਨਾ ।ਪਾਤਿਸਾਹੀ: ਅਛੇਦਤਾ
ਰੂਪੀ ਵਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਅਨੁ: ਹੈ ।ਛਤ੍ਰੁ ਸਚਾ ਹਰਿ ਨਾ ਭੂਪੀ
ਛਤ੍ਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਸਿਰਿ ਪ੍ਰ ।ਵਾ ਸਚੇ ਹਰੀ ਨੇ ਜਸ ਰੂਪੀ ਛਤ੍ਰ ਸੀਸ ਪ੍ਰਧ
ਲਾਇਆ ਹੈ ।ਨਿਰਮਲ: ਸੁਧ ਹੈ ।ਕਾਰ: ਸੇਵਾ ।ਕਮਾਇ: ਕਰਤੇ ਹੈ
ਭ੍ਰਿਤਿ: ਭਾੜੇ ਕੇ ਸੁਧ ਮੇ ।ਜੂਨੀ: ਜਨਮ ਮਾਰੂ ਪਾਹਿ ਹੈ ।ਨਾਨਕ ਸਾਹਿ ਘਰ
ਤੇ ਹੈ ਜੇ ਨਾਵੈ ਨਾਮ ਤੋ ਵਿਹੂਣਾ ਨਕੀ ਵਢੀ ਨਰਕ ਵਢੇ ਹੈ ਸੋ ਚਉਰਾਸੀ ਆਹਿਰਿ
ਰਹਿ ਹੈ ਸੋ ਸੋਭਾ ਕੀ ਮੂਲਿ: ਕਦਾਚਿਤ ਭੀ ਨਹੀ ਪਾਹਿ ਹੈ ।੧। ਮ: ੩। ਸਾਹਿ
ਸਿਖੀਐ: ਗੁਰਾਂ ਤੋ ਬਿਨਾ ਸਿਖਾਵੇ ਸਾਹਿ ਨੇ ਕਰਿਕੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਆਇਉ: ਸ
ਨੈਦਾ ਕਿਸੇ ਕੇ ਨਹੀ ਆਇਆ ਆਵਾ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕਰਿਕੇ ਸਿਖੀਆ ਜੋ ਗਾਲ
ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਰਿਕੇ ਛੀਆਨੰਦ ਨਹੀ ਆ ਉਤ੍ਰਾ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਸਧਾਰਿ ਵਿਚਪ
ਦੇ ਸਮੇ ਨ ਲਾਗੋ ।ਵਾ ਵੇਦ ਦੇਈ ਚਾਰ ਮੇ ਨ ਲਾਗੋ ।ਪ੍ਰਮਾਣ ਵੋ ਦ੍ਰਿਤੀਯ
ਟਘਟ ਸਮ ਅਧ ਜਨਮੇਧ ਸਮਾਨ ਸੁਜਨਾ ।ਪੜ੍ਹੇ ਵੇਦ ਇਹ ਹੇਤ ਤੇ ਗਪਾਰ
ਪੇ ਤਜ ਮਾਨਾ ।ਵੀਚਾਰ ਸਾਰ ਰਕੇ ਤ੍ਰੈ ਤੀਤ ਰੰਗ ਮਾਹਿ ਹੈ ।ਲਿਖਿਆ ਹੈ ।ਸਤਿਗੁ
ਰਕੀ ਸੇਵਿਐ: ਸੇਵਾ ਕਾਰਿ ਨੇ ਕਰਿਕੈ ।ਭਾਗੋ ਹੈ ।ਜਾਣੈ ਹੈ ਸਾਤ ਮਰਤੀ ਜੇ
ਕਦੇ ਤੇ ਹੋ ਜੇਹਾ ਜਗਪਾ ਸਭੀ ਹੋਵੈ ਅੰਦਰੋ ਤਾਂ ਸਾਚਿਤਾ ਮਾ ਵਿਖੇ ਲਿਵ ਦਲਾ
ਗੈ ਹੈ ।ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਕਾਰਿ ਕੇ ਵਡਿਆਈਆ ਮਿਲੇ ਹੈ ਇਥੇ ਭੀ ਆਗੇ
ਸਰਿ ਦਰਿ ਚੈ ਕੁੰਨਾ ਪਰੀ ਸੋਭੀ ਸੋਹਨਿ: ਸੋਭਤੇ ਹੈ ।੨।ਪਉੜੀ। ਖਿੰਕੇ
ਮਨ ਮੇ ਹਰਿ ਦੀ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮਾ ।ਸਿਉ: ਸਹਿਤ ਹੋਇਕੇ ।ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ
ਭਾਵਹਿ: ਭਾਂਵਦੇ ਹੈ ।ਗੁਰ ਪੂਜਾਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸ ਗੁਰ ਘੜਾ ਬੇਹੁਲ
ਫੇਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਹੈ ।ਗੁਣ ਸਾਂਝ ਕਰਾਵਹਿ: ਗੁਣਾ ਦੀ ਭਿਆਲੀ ਕਰਦੇ
ਨਾ ।੧੧। ਸਲੋਕ ਮ: ੩। ਅਨਿਧਾਰ: ਧਨ ਨਾ ਹੈ ।ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ।ਜਾਇ:
ਹੋਵਦਾ ਬੂ: ਆਤਮ ਵਸਤੂ ।ਅੰਧੇ: ਅਗਿਆਨੀ ।ਭਉ ਕਿਸੁ ਏਥੇ ਬਿਲਲਾ
ਇ: ਮਨ ਮੇ ਭਉ ਤਾਰਕੇ ਅੰਤਰ ਮੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇਕੇ ਮੂਏ ਹੈ ।੧। ਮ: ੩। ਕਿਚਨ
ਸਰਨ ਕੀ ਨਾਈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲੀ ਸੁਧ ਹੂਈ ਹੈ ਜੋ: ਜਿਨਾ

ਦੀਸਾਚਿਨਾਅਦਿਖੇ ਸਚਿ ਨਿਸ੍ਚੈਕਰਿਕੇਕਾਂਇਆਲਾਗੀਹੈ॥ਜੋਤਿਵਾਲਾ
ਹੈ॥ਜਿਨਾਦਾਗੁਰ ਮੁਖਿਦੁਆਰੋ॥ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾਹੈ॥ਵ ਭ੍ਰਮਭਉਦੀਪਾੜ
ਭਾਗੀਹੈ॥ਵ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਜਿਨਾਗੁਰਮੁਖਾਦੀ॥ਸਦਾਸੁਖ: ਸਦਾਹੀਸੁ
ਖਪਾਵਹਿਹੈ ਵ ਅਭੁਤਸੁਖਾ॥ਜੋਅਨਦਿਨੁਹਰਿਦੇ ਬੈਰਾਗੀ: ਪ੍ਰੇਮੀ
ਹੋਇਹੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਹਰਿਕੰਨੀ: ਹਰਿਨਾਮਕੰਨਾਮੇ॥ਗੁਰਿ ਪੂਜਾ॥ਤਿਨਿ
:ਤਿਸਨਾਮਨੋ॥ਭਿਨੀ: ਨਾਸਕਰੀਹੈ॥ਜੈਨੀ: ਜਨਾਨੇ॥ਸੰਤੁਸਟੁ: ਪ੍ਰਸੰਨਹੋ
ਇਆਹੈ॥ਗਾਲਿ: ਜਿਪਨਾ॥ਬਦਗਣਦੈਨੀ: ਚਉਗੁਣੀਦੈਨੀ ਭਗਤੀ
ਰੂਪੀਚੜੀਹੈ॥ ਸਾਖੀ ਅੰਗਦਭਗਤਦੀ॥ਜੋਭਗਤਮਾਲਮੇ ਲਿਖੀ
ਹੈ॥੧੨॥ਸਲੋਕਮ: ੩॥ਕਾਇਰਿਹੇ ਅੰਖੇਹਕਾਮਆਦਿਕਾਂਕੇਅਧੀਨ
ਹੈ॥ਕਰੂਪ॥ਰਿਦੇਕੀਸਫਾਈਤਿਨ੍ਹਾਂਤਹੈ॥ਕਪਟਕੇਸਾਹਤਹੈ॥ਨਕਨਾਹਿ:ਸੋ
ਭਾਰੂਪੀਨਕਛੀਨਹੀਹੈ॥ਸੁਪਨੈ: ਕਦਾਚਿਤਭੀਵ ਸੁਪਨਾਭੀਤਿਸਨੂ
ਸੁਖਦਾਨੁਹੀ॥ਆਵਹਿਹੈ॥ਨਹਿਤ: ਨਹੀਤਾਸਹਾਹਿ: ਸਹਾਰਦੇਨਾ॥ਮ:

ਜੇ

੩॥ਦਰਿ: ਪ੍ਰਭੂਦੇਦਰਦੈਮੇਸੋਹਣੇਹੂਏਹੈ॥ਜੋਅੰਖੇਹਮੈਤਾਂਕੇਸੰਗਮੇ
ਸੋਭਤੇਹੈ॥ਅਸੀਗਮੇਭੀਸਿਦਾਸੁਖਹੈ॥ਸਹਜੇ: ਨਿਜਤਨਹੀਸਾਚੇਮੇ
ਸਮਾਹਿਹੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਗੁਰਮੁਖਿ: ਨਾਰਦਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ
ਨੇਹਰਿਨਾਮਨੂੰਜਪਿਕੈ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਭੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀਪਾਈਹੈ॥ਗੁਰੂਜੋਮੁਖਿ
ਬਸਿਸਟਜੀਹੈਤਿਨਾਨੇਹਰਿਨਾਮਉਪਦੇਸਕੀਬਾਤਰਾਮਚੰਦਜੀਕੋ
ਸੁਣਾਈਹੈ॥ਵ ਗੁਰੁਮੁਖਿਜੋਹੈ ਹਰਿਬ੍ਰਹਮਾਜੀਤਿਨਾਨੇਬਸਸਟਜੀਨੂ
ਉਪਦੇਸਕੀਬਾਤਸੁਨਾਈਹੈ॥ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾਨੂ ਹਰਿਆਪਿਹਰੀ
ਨੇਆਪਿਹੀਹਰਿਭਗਤਿ ਲਾਈ: ਲਭਾਈਹੈ॥੧੩॥ਸਲੋਕਮ: ੩॥
ਨਆਈਆ: ਨਹੀਆਈਹੈ॥ਜਿਨਾਨ ਅੰਖੇਹ ਜੋਗੁਰੂਜੀਕਲਆਨਕਰ
ਤਾਹੈ॥ਇਹਨਿਛਾਨਹੀ॥ਜਿਨਾਨੂਆਈਆ॥ਅਸੰਖਦਮੇਭੀ ਭਉ: ਪ੍ਰੇ
ਮੇਨਹੀਲਾਗਾਹੈ॥ਗੋੜ: ਫੇਰਾ॥ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪਪਦਮੇਮਿਲੈਹੈ॥ਤਾਂਤੇ
ਹੇਭਾਈਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਚੇਸਿਉਲਿਵਲਾਉ॥੧॥ਮ: ੩॥ਏਮਨ: ਹੇ
ਮਨਾ॥ਵ ਹੇਭਾਈ॥ਜਿਤੁ: ਜਿਸਦੇ ਸੇਵਿਐ: ਸੇਵਨੇਕਰਿਕੇ॥ਹਉਮੈ:
ਤੂਸਬਦਕਰਿਕੇ॥ਕੂੜੈ: ਆਤਮਾਨਕੀ ਪਾਲਿ: ਕੰਧ॥ਅਹੇਭਾਈਤੇਰੇ
ਅੰਤਰਿਭੀਸਾਂਤਿਹੋਇਗੀ॥ਅੰ ਮਨਿਤਨਤੂਭੀਸੁਖਹੋਇਗਾ॥ਜੇਤੂਸੰ
ਜਮ: ਇੰਦ੍ਰੇਆਨੂਦਮਨਕਰਿਕੇਸਚਨਾਮਦੀਕਾਰਨੂਕਮਾਇਗਾ॥ਤਾ
ਨਾਨੁ ਗੁਰੂਕਧਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈ॥ ਉਦਾ॥ ਨਾਨਕੇ ਸਾਹਿਬਕੀਤਰੇਜਬਗਰਿ
ਜੀਉਕਿਰਪਾਕਰੇਹੈ ਤਬਪੂਰੇਸਤਿਗੁਰਮਿਲੇਹੈ॥ਅੰਸਤਿਗੁਰਾਆ
ਪਨੀ ਕਰਮਿਰਿਪਾਕਰਿਕੇਜਗਮਾਸਕੇ ਰਜਾਇ: ਤਿਪਤਿਕਰਿਦੇਤੇ
੨॥ਪਉੜੀ॥ਪਾਰਿਦੀਬਾਨ: ਹ੍ਰਿਦੇਮਾਹਿਹਰੀਦਾਆਸਰਾਹੋਤੋਹੈ॥

ਮਠੀ ਵਿਚਿ ਵਸੀ ਕਰੂੰ। ਤਿਲਕੀ ਇਛਾ ਦਾ ਤਦੀ। ਹਰਿ ਦੀ ਧਾਰਿ: ਹਰੀ
ਦੇ ਆਸਰੇ ਨੇ। ਹਰਿ ਦੀ ਧਾਣਹੁ: ਹਰੀ ਦੇ ਆਸਰਿ ਹੂ। ਹਰਿ ਦੀ ਧਾਰ: ਜੋ
ਰੀ ਸਰਧ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਖਲਦਾਇਆ: ਸਨਮੁਖ ਹਾਜਰ ਕਰੇ ਹੈ
ਕਰਮਿ: ਪੂਰਬ ਲੇ ਕਰਮਾ ਕਰਿਕੇ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਗੁਰਮੁਖਾ। ਗੁਰਾ ਦੁਆ
ਰੇ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਓਹ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ।੧੪। ਸਲੋਕ ਮ: ੩।। ਦੂ
ਜੈ ਭਾਇ ਕਰਿਕੇ ਅਤਿ ਸੈ ਦੁਖ ਲਗਾ ਹੈ। ਕੇੜਾ ਜੇੜਾ ਮਾਰਿ ਕਰਿਕੇ ਜਾਇ
ਹੈ ਅਰੁ ਆਵੈ: ਆਇ ਕੈ ਜੋ ਮੈ ਹੈ। ਮਾਰਸੀ: ਮਾਰੇਗਾ।੧। ਮ: ੩।। ਸਗਲੀ
ਨਾਰਿ ਸਧਾਈ: ਸਧਾਈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਗਲੀ ਨਾਰਿ ਹੈ। ਸਭੁ ਘਟ ਵਿ
ਖੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੈ ਭੋਗਾਨੂ ਭੋਗਦੈ: ਭੋਗੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੈ ਅ
ਲਿਪਤੁ ਰਹਹੈ। ਸਬਦੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿਕੇ ਜੰ ਤੰ ਸੋਝੀ: ਗਜਾਤੁ ਪਾਈ
ਐ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਹੋਕ ਰਹਿ ਹੈ। ਸਬਦਿ: ਕਰਿਕੇ ਜਲਾਈ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾ: ਤਿਸ ਹ
ਰੀ ਕਾ ਦਾ ਨਰਕਾ। ਨਾਕੋ ਕਿਟਕੂ ਵੈਰਾਈ: ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਵੈਰੀ ਹੈ।
ਰਾਜ: ਸੁਖਾ ਦਾ ਹੁਕਮ। ਤਿਸ ਕੇਰਾ: ਤਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸੂਰਕਾ। ਵਿਗਾਸਿਆ:
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹਾ।੨।। ਪਉੜੀ।। ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਸਖਾਈ: ਸਹਾਇਤਾ
ਕਰਨੇ ਵਾਲ ਹਮਾਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਗਿਲਾ ਕਰਤੇ ਹਾ। ਮਸਲਤਿ: ਸਲਾਹ। ਪਰਵਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰੇ
ਸਾਰੋ ਸਮਾਲ ਖਬਰਾ। ਕੁਲ ਦਾਦਾ ਪੜਦਾਦਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਗੁਰਾ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ।
ਹਰਿ ਗੁਰਿ: ਹਰੀ ਰੂਪ ਗੁਰਿ ਨੇ ਦਾ ਹਰਿ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੋ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੀਤਾ
ਹਰਿ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਦਾ ਹੀ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਕਮਾਵਦੇ ਹਨ। ਅਚਿੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮ:
ਹੈ।੧੫। ਸਲੋਕ ਮ: ੩।। ਕਮਾਹਿ: ਕਮਾਵਦੇ ਹਨ। ਅਚਿੰਤ ਤਾਂਈ ਅਰੁ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਅਕੁਸ
ਅਚਿੰਦ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਅਚਿੰਤ ਤਾਂਈ ਅਰੁ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਵਿਖੇ ਸਮਾ
ਮਾੜ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ। ਸਚੈ ਸਬਦ ਸਮਾਹਿ: ਸਚੈ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਸਮਾ
ਹਿ ਹੈ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿਕੇ ਸਚੇ ਮਹਿ ਸਮਾਹਿ ਹੈ। ਆਪੇ: ਆਪ ਕੀ
ਮਿਤ੍ਰ ਸਟ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ। ਪਾਹਿ: ਪਏ ਹੈ। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਹਿ:
ਹੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਕੈ ਸਾਡੀ ਲਾਜ ਗੁਰਾ ਪਾਸੋਂ ਰਖਾਹਿ ਦਾ ਆਪ ਰਖਾ।
੧।। ਮ: ੩।। ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ। ਖੜਕ ਛੁਟ ਗਇਆ। ਖੜਕੇ ਖੜਕਿ: ਛੁਟਕਾ ਹੀ
ਛੁਟਾਮੈ ਆਪ ਵਿਹਾਇ ਹੈ। ਮਨਮੁਖਾ ਦੀ। ਹਉਮੈ ਏਹ। ਤਿਨਾ ਨੂ ਸਤਿਗੁ
ਰੂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤਿਨਾ ਕੋ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਜਿਨਾ ਨੇ ਹਉਮੈ: ਕੂ ਸਬਦ ਕਰਿਕੇ ਜਲਾਈ ਹੈ
ਦ।। ਪਉੜੀ।। ਪ੍ਰਭੁ: ਸਮਰਥ ਹੈ। ਅਬਿਗਤੁ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਵਿਸੇਸ
ਕਾਰਿਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਗੋਚਰ ਹੈ। ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ। ਪੁਰਖ: ਪੂਰਨ ਹੈ।
ਬਿਧਾਤਾ: ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ। ਸੇਵ: ਜਗ ਆਦਿਕ ਕਰਮਾ ਕਰਿਕੇ ਪੂਜਾ

ਪ੍ਰਸਪਾਇਕਾਕਰਿ।ਨਮੋਰੀ: ਨਾਮਵਿਖੇਜੀ।ਨਸੁਖੈ: ਨਹੀਸਾਨੂਦੀਜੈਹੈ।ਪਨਾ
ਜੋ: ਨਾਮਹੀ। ਨਨੁ ਗੁਰਨੇਕ੍ਰਿਛੁਲੀਆਹੋਇਗਾ। ਉਤ੍ਰ। ਪਰਉਪਕਾਰੀ:
ਗੁਰਨੇਪਰਉਪਕਾਰਹੀਕੀਤਾਹੈਲੀਆਕਿਛਨਹੀ।ਕਾਰੀ: ਕਾਰਕਰਦੇਹੰ
੧੬।ਸ: ਮ: ੩॥ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਮੁਖਿਜੋਗੁਰੂਹੈਤਿਨਾਦੀ।ਸਬਦੈ: ਗੁਰਉਪਦੇਸ
ਦਾਦ ਬੋਦਦਾਦ ਬ੍ਰਹਮਦਾ।ਸਾਦ: ਅਨੰਦਨਹੀ।ਅੰਧ: ਅਗਯਾਨੀ
ਨਚੇਤਈ: ਨਹੀਸਿਮਰਨਕਰਤਾਪ੍ਰਭੁਕੋ।ਕਿਤ: ਕਿਸਵਾਸ੍ਤੇ ਦ ਕਾਨੂੰ।ਸੇ:
ਪੁਰਸਾ।ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ ਸੈਸਾਰਕੇਪਾਰਲੰਘੇਹੈ।੧।ਮ: ੩॥
ਜਾਗਤਾ: ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਕੀਤਰਫ ਜਾਗਤਾਹੈ।ਮੋਹਿ: ਮੋਹਿਰੂਪੀਨਿੰਦ੍ਰਾਮਾਹਿਸੂ
ਤਾਹੈ।ਧਿਆਸ: ਚਾਹਕਰਿਕੈ।ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਨਿ: ਜੋਹ ਤ੍ਰੈਪੁਰਸਸਤਿ
ਗੁਰਾਨੂ ਸੇਵਦੇਹੈਨ।ਅਸਾਤਿਗੁਣ ਤਾਸਪ੍ਰਭੁਕੇਨਾਮਿਸੇਰਤੇਹੈ ਸੇਪੁਰ
ਸ ਜਾਗੰਨਿ: ਜਾਗਦੇਹੈਨ।ਅੰਧ: ਅੰਧੇ।ਤਿਨਾਦਾ ਮਰਿ: ਮਰਨਾਹੁ
ਦਾਹੈ ਪੁਨ: ਜਨਮਿ ਹੋਂਦਿਹੈ ਪੁਨ:।ਬਿਨਾਸ: ਮਾਰਿਨਾਹੁੰਦਾਹੈ।ਮੁਨਿ: ਧੁ
ਆਰੰਭ।ਧੁਰਿ ਧੁਰਬਿ: ਆਦੇਹੀਪਹਿਲੇ।ਲਿਖਿਆਸ: ਲਿਖਿਆ
ਹੈਲੇਖ।੧੦।ਪਉੜੀ।ਕਾਰ: ਕਾਹੈ।ਖਾਇਓਮੇ: ਖਾਣੇਕਰਿਕੈ।ਪੇਨਣ: ਪੈ
ਨਣਾਹੈ।ਹੋਰ: ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਕੇਨਾਮਕੀ।ਸਰਧ: ਸਰਧਾ।ਵਣਜੁ: ਹਰਿ
ਨਾਮਕਾਹੀਅਖਰੀਦਨਕਰਤੇਹੈਸੇਤਾ।ਗੁਰਾਪਾਸੋ।ਵਾਪਾਰੁ: ਹਰਿਨ
ਮ: ਕਾਹੀਅਵੇਚਨਾਕਰਤੇਹੈਜਗਮਾਸੂਆਪਾਸਸਧਾਰੂਪੀਧਨਲੈਕੇ
ਕਾਰ: ਸੇਵਾ ਕੁਨੀਦੀਈ: ਕਰਨੇਕੋਦੇਈਹੈ।ਨਾਮੇ: ਨਾਮਕਾਹੀ।ਅ
ਗਲੀ: ਪੂਲੋਕਕੀਦ ਬਹੁਤੀ।ਕਾਣਿ: ਕਨੌੜ।ਧੁਰਿਕਰਮਿਪਰਾਪਤਿ
ਲਿਖਤਪਾਈ: ਨਾਮਕਰਮਿਤੇਪਰਾਪਤਿਹੋਣੇਦੀਆਧੋਹੀਲਿਖਤ
ਪਈਹੈ।ਕ੍ਰਾਵੇਹ ਤੁਮਮਾਤਲੋਕਮੇਨਾਮ ਗੁਰਦੁਆਰੇਜਪਕੇ ਪਰਾਪਤਿ:
ਬ੍ਰਹਮਨੂਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਗੇ।੧੧॥ ਸਲੋਕਮ: ੩॥ਅੰਧੇਹੇ: ਅੰਧੇ।ਹੈਜੋਦੂ
ਜੈਭਾਇ: ਕਰਿਕੈ।ਤਨਿਧਾਇ: ਤਨਨੂ ਧਾਇਕੇ ਦਾ ਤਨਨੂਦੂਖਲਗੇ
ਹੈ।ਅਜਨਾਮੇ ਧਾਇਹੈ।ਪਰਸਾਦੀ: ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ।ਸੁਖ: ਆਤਮਸੁਖ
ਉਪਜੈ: ਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈ।ਬਾਣੀ: ਦੁਆਰਾਕਰਮਕਰੇਕੇਹੜ੍ਹਾਜੇਹੜ੍ਹਾ
ਅਨਦਿਨਨਾਮਧਿਆਇਣਾਹੈ।ਲਗੋ: ਹੈਜੀਵ।੧।ਮ: ੩॥ਹਮ:
ਹਮਾਰੇਘਰ: ਹ੍ਰਿਦੇਘਰਮੇਨਾਮਰੂਪੀਖਜਾਨਾਹੈ।ਅਸੈਤਾਦੇਹ੍ਰਿਦੇਘ
ਰਭਗਤੀਰੂਪੀਭੰਡਾਰਕਰਿਕੇਸਦਾਹੀਭਰੇਰਹਤੇਹੈ।ਜੀਅਕਾ: ਜੀਵ
ਕਾਸਦ: ਸਦਾ।ਅਨਦਿਨੁ: ਗੁਰਕੇਸਬਦਦੁਆਰਾ।ਅਪਾਰਪ੍ਰਭੁ
ਕਾਕੀਰਤਨਅਨਦਿਨਸਦਾਕਰਹਿਹੈ।ਉਚਰਹਿ: ਉਚਾਰਤੇਹਾ।ਨ
ਨੁ ਕਿਸ ਗੁਰੂਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਜੁਗਜੁਗ: ਜੋਗੁਰੂਸਦਾ। ਦਾਤਾ...ਹਾਰ:

ਪ੍ਰੇਰਣਹਾਰਾਹੈਵ ਨਾਮਦੇਵਣਤਾਰਣਹਾਰਾਹੈ।।੬।।ਤਿਸਗੁਰੂਕਾਸਦਾਸੁ
ਖਵਸੈ:ਤਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤਸੁਖਮੇਵਸੈਹੈਜਾਂ ਸਤਕੇ:ਸੋਤਿਪੂਰਖਕਨਾਮਕਾਵ
ਪਾਰਕਰੇਵ ਗਿਆਨਦਾਨਪਾਰਕਰੇ।। ਕਬੁ ਦਹੁਗਿਆਨਰਤਨਕਹਾਹੈ ਉਤ
ਅੰਤਰਿਗੁਰਗਿਆਨਹਰਿਰਤਨਹੈ:ਸੋਵਹੁਗੁਰਕੇਅੰਤਰਿਹਰਿਦੇਗਿ
ਆਨਰੂਪੀਰਤਨਹੈਵ ਹਰਿਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਗਿਆਨਰੂਪੀਰਤਨਹੈ ਸੋਈਮੁਕ
ਤਿਆਨਦਰਿਕਰੇ:ਗੁਰੂਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰੇ।।ਦਰਿ:ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਦੇਦਰਵਜੇਮੋ
੨।।ਪਉੜੀ।।ਗੁਰ:ਵੀ।।ਹਰਿਨਾਮਮੁਖਿਰਾਮਕਹਾਇਆ:ਜਿਨਹਰਿਰਾਮ
ਨਾਮਾਨੂੰਮੁਖਿਦੁਆਰੇਕਹਾਇਆਹੈ।।ਜਿਸੁਹਰਿਨਾਮਿ:।ਜਿਸੁਦੇਮਨਨੂੰਹਰਿ
ਨਾਮਸੁਣਿਮਨਿਆਨੰਦਭਇਆਹੈ।।ਗੁਰ:ਗੁਰਾਂਕੀ।।ਹਰਿਨਾਮ:
ਸਤਿਗੁਰਾਂਤੇਲਾਇਆਹੈ।।ਕਾਰੀ:ਕਰਵਾਹਾ।।ਭਾਣੈ:ਅਗਿਆਨਸਾ
ਰਚਲਿਆਹੈ।। ਸਾਖੀ।। ਲਾਲਾਚਾਰਜਕੀ।।ਜੋਨਦੀਮੇਸ਼ਨਾਨਕਰਨੇਗਏ
ਥਾ।ਥਾ।ਤਾਹਾਸਾਧੂਏਕਭਰਿਆਆਇਆ।।ਤਾਂਸਾਸੋਭਗਤਮਾਲਮੇਲਿਖੀ
ਹੈ।।੧੮।।ਸਲੋਕਮ:੩।।ਮਨਹਠਿ:ਮਨਦੇਹਠਿਕਰਿਕੈ।।ਮਨਹਠਿ:ਭੇ
ਖਭੀਮਨਦੇਹਠਿਕਰਿਕੈਕਰਮਦੇਹੈ।।ਤਿਨਾਂਕੀਦੂਜੈਭਾਇਕਰਿਕੇਦੁਖਹੀ
ਪਾਇਆਹੈ।। ਪ੍ਰਸੰਗ ਜਬਦੂਤੀਆਕੇਮਨਮੇਧਾਰੇਹੈ।।ਭੇਤਾਂਨੂੰਧਾਹਿਪੇਟ
ਪੁਕਾਰੇ।।ਗੋਸਪੇਧਮੇਤੇਰੂਣਓਗਾ।।ਲਖੇਸੋਪ੍ਰਭੁਧਹਧੇਦਰਬੰਦੇਗਾ।।
ਰਿਧਿਸਿਧਿਸਭ:ਸਭਰਿਧੀਆਂਸਿਧੀਆਂ ਮੋਹੁਹੈ:ਮੋਹਿਦਾ
ਲੀਆਹੈਇਨਾਂਕਾਰਿਕੇਨਾਮਭੀਅਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਭੀਮਨਮੇਆਇਕੈਵਸੈਨਗੀ
ਹੈ।। ਪ੍ਰਸੰਗ।। ੫੦ ਮੋਤੇਏਇਨਤੇਮੈਨਾਹੀ।।ਤਾਂਤੇਮਜਨਨੂੰਕਰਨਾਂ
ਹੀ।।ਮੋਹਿਨਲਹੈਇਨਹਿਜੋਲਏ।।ਮੋਹਿਭਜੋਤਿਨਕੋਏਸੇਦੈ।।ਇਕਾ
ਦਸਕੇ੧੫ਧਿਆਇਮੇਲਿਖਾਹੈ।।ਧਾਰਿ:ਹ੍ਰਿਦੇਮੇਪਰਗਟਹੋਇਆਤ
ਸਹਜਿ:ਸਰੂਪਮੇਸਮਾਇਣੋਹੂਆ।।੧।।ਮ:੩।।ਸਬਦੇ:ਸਬਦਦਾ
ਅਨਾਮਕਾਲਭੀਪਿਆਰਨਹੀਲਗੋਹੈਜਿਨਾਕਾ।।ਤਿਨਾਦਾਜੋਰਸ
ਨਾਦੂਆਰੇਚੋਲਣਹਾਰੈਜੋਫਿਕਾ:ਨਿਸਫਲਹੈ।।ਵ ਝੂਠਦਾ।।ਇਸੇਕਰਿ
ਕੇ।।ਨਾਨਕ।।ਕਿਰਤੁ:ਕਰਮਾਕੇਲੇਖਪਾਇਐਅਨੁਸਾਰਕਰਮਾਕ
ਕਮਾਵਣਾਕਰਤੇਹੈ।।ਤਿਨਾਂਨੂੰਕੋਈਨਹੀਮੇਟਣਹਾਰਾ।। ਪ੍ਰਮਾਨ ਪਾ।ਪੂਰ
ਬਲੋਕ੍ਰਿਤਕਰਮਨਮਿਟੈਰੀ।।ਘਰਗੇਹਣਿਡਾਚੇਮੋਹਿਜਾਪੀਅਲੇ
ਗਮਚੇਨਾਮੀਬਦਾਂਤਿਤੁਲੋਚਨਰਾਮਜੀ।।ਧਨਾਸਰੀਮੇ।।੨।।ਪਉੜੀ
ਪੁਰਖ:ਸਰੂਪ।।ਹਰਿ:ਦੀ।।ਹਰਿਭਗਤੁ:ਹਰੀਦਾਭਗਤ।।ਨਾਮਿ:ਨਾਲਿ
ਹਰਿਗਿਆਨੀ:ਹਰਿਦਾਗਿਆਨੀ।।ਵੇਗੀਮਿ੍ਤਸਭਕਿਖੇਹਮਕਉ।।
੧੯।।ਸਲੋਕਮ:੩।।ਪਰਹੀ:ਹ੍ਰਿਦੇਵਿਖੇਹੀ।।ਪਿਰੁ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ।।ਅੰਧਿ:
ਜਗਿਆਸੂਨਾਰੀ।।ਵਿਦੇਸਿਜਾਨਕੇ।।ਤਿਤਹੀਝੂਰੇ:ਝੂਰਿਦੀਹੈ।।ਸਮਾਲੇ

(margin) ਪੁਰਬ।

ਯਾਦ ਕਰਿਕੈ॥ ਨੀਆਤਿ: ਸਧਾ ਭਾਵਨਾ॥ ਰਾਸਿ: ਸੁਧ ਦਾ ਚੰਗੀ॥ ਮ:
੧॥ ਗਾਲ੍ਹੀ: ਗਲਾ॥ ਬਾਝੁ: ਬਿਨਾ॥ ਜਿਚਰੁ: ਜਿਤਨਾ ਕਾਲ ਗੁਰੂ ਦਾ ਪ੍ਰ
ਮੇਸੁਰ ਦੇ ਇਆ ਮਨਮੁਖਿ ਲੋੜੈ ਤਿਚਰ: ਤਿਤਨਾ ਕਾਲ ਤਾਂ ਕੁਲਕਾਰਿ ਕੇ ਜਾ
ਣੈ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ॥ ੨ ਪਉੜੀ॥ ਰਾਖਿਆ: ਰਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਾ
ਡੀ॥ ਸਚਾ ਨਾਂਉ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਅਸਾ॥ ਤਿਪਤਿ
ਆਘਾਇ: ਮਨ ਤਨ ਕਰਿ ਦਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਦਲੋਂ॥ ਭੁਖਾ ਖਿ
ਆ: ਭੁਖ ਕਨਾ ਦਾ ਹ੍ਰਿਦੇ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਿਆ॥ ਲਾਖਿਆ: ਲਖਿਆ
ਹੈ॥ ਪਾਖਿਆ: ਸਰਬ ਲੈ ਕੇ॥ ੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩॥ ਦੇਖਦਾ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ
ਜੇਤਾ ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰ: ਹੇ ਜੋ ਸਾਰਾ ਹੀ ਉਤਪਤੀ ਨਾਸ ਵਾਨ ਹੈ ਦਾ ਜਿਤਨੇ
ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਜਗਤ: ਜੀਵ ਹੈ॥ ਡਰੈ: ਦੇਖ ਨੇਕ ਰਿਕੇ॥ ਹਉਮੈ: ਰੂਪੀ
ਨਾਮਿ: ਨਾਲ ਕੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀ ਲਗੈ ਹੈ॥ ਅਨੁ: ਲੈ ਹੈ ਨਾ ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਅਹੰ
ਕਾਰ ਤਜਿ: ਤਜ ਜਾਇ ਕੈ॥ ਖੁਆ ਦੂਰ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਇ
ਕਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰਿ: ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖ
ਕੈ ਮਿਲੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇ ਕੌਨ ਜਿਨਾ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਹੇਤਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਪਿਆ
ਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦਾ ਮਨ ਤਨ ਕਰਿ ਕੇ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਜੋਇ ਉ: ਜਿਨਾ ਨੇ ਸੇਮੁਰ
ਖ ਹੈ ਮਨ ਕਰ ਅਮੈਂ ਧ੍ਰਤਨ ਕਰ ਅਗਦਾ ਰਿ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਹੈ॥ ਜਲੰਤਾ:
ਜਲਦਾ ਹੋਇਆ॥ ਜੀਵਦੀ॥ ਜਿਨਿ: ਸੈ ਬਧੀ ਆਵੇ ਕਾਰਣਿ: ਵਾਸਤੇ
ਉਪਕਰੇ: ਪਹੁੰਤੇ ਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀ ਕਰਤੇ॥ ਅੰਤੀ ਵਾਰ: ਅੰਤ ਕੇ
ਸਮੇ॥ ਗੁਰਮਤੀ: ਗੁਰਮਤੀ ਆਨੇ ਦਾ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਦੁਆਰੇ॥ ਨਾਮੁ
ਮਤਿ ਕਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਈ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਬਖਸਣਹਾਰ ਹਰੀ ਬ
ਖਸੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ੩॥ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇ
ਹੈ॥ ਅਸਿਫਤਿ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਹੋਇ: ਕੋਈ ਅਵਰੋ: ਹੋਰ ਦੂ
ਜਾ ਹੋਇ ਤ ਕਹੀਐ॥ ਬੋਲੇ: ਸਿਖ ਹੋਇ ਕੇ॥ ਬੁਲਾਵੈ: ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੇ
ਰਵਿ ਰਹੀਐ॥ ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਮਾਰੇ: ਜਮ ਰੂਪ
ਹੋਇ ਕੈ ਦਾ ਜਮ ਦੇ ਕੇ॥ ਛੂਟੈ: ਰਖਾ ਨਦੇਰੈ ਦਾ ਪਾਰਖਦ ਹੋਇ ਕੇ॥ ਮ
ਨ: ਹੇ ਮਨਾ॥ ਕਿ ਚਿੰਦੁ: ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਕੇ॥ ਨਿਸਲ ਹੋਇ ਕੇ ਸੈ
ਰਹੀਐ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ: ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਰ: ਪੂਜਾ ਸਾਖਿ ਹ
ਰਿ ਲਹੀਐ: ਲਧੀ ਤੂੰ ਹੈ ਦਾ ਲਈ ਦਾ ਹੈ॥ ੨੧॥ ੧॥ ਸੁਧੁ॥ ਜਿਉ
ਕੀਤਿ ਉਦਾਰ ਉਚਾਰੀ ਹੈ॥ ਦਾ ਇਸ ਵਾਰ ਕੀ ਯਾਦਗੀ ਰੀ ਕਰਨੀ॥
ਵਿਸਾਰਨੀ ਨਹੀ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ
ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ੧ ॥ ਘਰੁ੧ ॥ ਚਉਪਦੇ ਟੀਕਾ: ਨਾਵੇਛੋੜਾ ਸਭਨਾਹ: ਵਿਛੋੜਾ ਭੀਸ
ਭਨਾਨੂੰ ਹੈ ਸੀ ਬਧੀ ਆਨਾਲੇ ਦ ਨਿਹਪਤੀ ਪ੍ਰਭ ਸੁਨਾਲੋ ਵਿਛੋੜਾ ਸਭਨਾਕਾ ਹੈ
ਇਹ ਹਾਲੇ ਮਿਲਣੁ ਕਿਨਾਹ: ਮਿਲਣਾ ਕਿਨਾਕਾ ਔਦਣਾ ਹੈ ਦ ਮਿਲਣਾ ਹੋਵੈ
ਗਾ ਕਿ ਅਥਵਾ ਨਿਹ ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਵੇਦਨ: ਪੀੜਾ ਹੈ ਤਿਨਾਹ
ਨੂੰ ॥੧॥ ਭੀ: ਬਹੁੜੋ ॥ ਸਾਲਾਹਿਹੁ: ਸਲਾਹੋ ਹੈ ਭਾਈ ਦ ਸਲਾਹੁਣੇ ਹਾਂ ॥ ਸਦਾ ਸ
ਖੁ ਹੋਇ: ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਇ ਹੈ ਦ ਅਭੁਤ ਸੁਖ ਹੋਇ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹੈ ਭੀ:
ਅਬ ਭੀ ਹੈ ਅ ਆਗੇ ਭੀ ਹੋਸੀ: ਹੋਇਗਾ ॥ ਅਪੀਛੇ ਭੀ ਸੋਇ ਥਾ ॥
ਮਾਣਸ: ਮਨੁਖ ਪਾਸੋ ॥ ਜੋ ਥੀਐ: ਸੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾਮੋ ॥ ਰੰਨ ਕਿ ਰੁ
ਨੈ ਹੋਇ: ਯੋਂ ਕੀ ਰਨਾਈ ਰੁਨੈ: ਰੋਨੇ ਕਰਿਕੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ਹੈ ਕਿੰਤੂ ਕਿਛੁ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ ॥ ਦ ਰੋਨੈ ਰੋਨੇ ਕਰਿਕੇ ਕੀ ਹੋਇ ਹੈ ॥੨॥ ਕੋਟ ਗੜ: ਕੋਟ ਗੜ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਿਲੇ ਥੇ
ਜਿਨਾਕੇ ਐਸੀ ਕੇਤੀ ਹੀ ਸਿਸਟੀ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਵਜਾਇਕੈ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ
ਨ ਮਾਵਨੀ: ਸਮਾਵਦੇ ਨਹੀ ਸੀ ਜੋ ਰਾਵਣ ਆਦਿਕ ਅਸਮਾਨਿ: ਅਕਾ
ਸਮੇ ॥ ਨਥਾ: ਕਾਲਨੇ ਨਥ ਪਾਈਆ ਹੈ ਦ ਮਾਰਲੀਏ ਹੈ ॥ ਸੂਲੀਆ:
ਦੁਖਾਨੂੰ ॥ ਮਿਠਾ: ਵਿਸਿਆਨੂੰ ॥ ਖਾਹਿ: ਭੋਗੇ ॥੩॥ ਜੇਤੜੇ: ਜਿਤਨੇ ਕਰੋਹੈ
ਗਲੀ: ਗਲਾਵਿਖੇ ॥ ਜੰਜੀਰ: ਜੰਜੀਰ ਵਤੈ ॥ ਜੇ ਗੁਣ: ਜੇ ਸੁਭ ਗੁਣ
ਕਟੀਅਨਿ: ਕਟੀਦੇ ਨ ॥ ਸੇ ਭਾਈ ਸੇ ਵੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੁ ਸੇ ਵੀਰ ਹੋਂਵਦ
ਸੇਈ ਭਾਈ: ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਅਸੇਈ ਦਰਗਸ ਰਮੇ ਹੈ ॥ ਮਨਿ: ਦੇ ਮੰਨਾ ॥ ਮਾਰਿਕ
ਢਹੁ ਵੇਪੀਰ: ਨਿਗੁਰਿਆਨੂੰ ਮਾਰਕੈ ਕਢੁ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥੪॥੧॥ ਮ: ੧ ॥
ਪੀਤਕਾ ਏਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਜਾਹਿ ਬਾਇਮਨਾਦਾਦਤੇ ਤੁਰਕੇ ਤਲਵੰਡੀ ਪਹੁਚੇ ਤ
ਹਾਥ ਰਿਕੁਪ ਊਪਰ ਉਤਰੇ ਤਬ ਬਾਈ ਕਾਲੂ ਆਇਕੈ ਕਹਾ ਆਪ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ
ਕਿਛੁ ਵਾਹੀ ਕਰਲੇਵਹੁ ਦ ਹਟੀ ਦ ਸੌਦਾਗਰੀ ਦ ਚਾਕਰੀ ਕਰਲੇਵਹੁ ਜੋਤੁ
ਮੀਮਰਜੀ ਹੋਹੁ ਸੋ ਕਰ ਲੇਵਹੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਤੋ ਆਗੇ ਹੀ ਸ
ਭ ਕਿਛੁ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥ ਤਬ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੁਛਾ ਦੇਖੋ ਕੈਸੇ ॥ ਤਬ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿ
ਆ ॥ ਮਨ: ਸੁਧ ਜੋ ਮਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਹੀ ਹਾਲੀ ਹੈ ॥ ਕਰਣੀ: ਨਿਸਕਾਮਕ
ਰਮਾ ਕੀ ਜੋ ਕਰਣੀ ਹੈ ਇਹੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਖੇਤੀ ਕਾ ਬੀਜਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
ਸਰਮ: ਇਹ ਗਾਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਰੂਪੀ ਖੇਤੁ ਮੇ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਬੀਜੁ ਹੈ ॥ ਸੰਤੋਖੁ ਰੂਪੀ ਸੁਹਾਗਾ ਹੈ ॥ ਰਖੁ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸੁ: ਗਰੀਬੀ ਜੋ
ਹੈ ਸੋ ਰਾਖੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਜੋ ਨਿਰਅਭਿ
ਮਾਨਤਾ ਵੇਸ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਇਹੀ ਖੇਤ ਕੀ ਰਾਖੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਜੰਮਸੀ: ਜੰਮੇਗੀ
ਮਾਨ ਹੋਇ ਹੈ ॥ ਇਹੀ ਰਾਖੇ ਹੈ ॥ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਕਰਮ ਕਰਿ ॥ ਦੇਵੀ ਗੁਨਾ ਰੂਪਾ ਦ ਨਾਮ
ਸੇ ਘਰ: ਸੋ ਇਹ ਦੇਹ ਘਰ ॥ ਭਾਗਠ: ਧਨਾਢ ਦੇਖ ॥ ਰੂਪਾ ॥ ਨਨੂ ਹਟੀ ਕਿਨ
ਰੂਪ ਧਨ ਦੇ ॥ ਬਾਬਾ: ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦ ਹੇ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਰਤੇ ਹੀ ਆਪ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥ ਆਰਜਾ: ਆਯੂਰਦਾ ਜੋ ਹਰ ਹਾਣੁ ਨਾਮ ਹੀ ਦਾ ਜਾਣਿ

ਆਣਿ ਇਹੀ ਓਟ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਨਿਮ੍ਰ ਰੂਪੀ। ਵਸਤੁ: ਵਸਤੁ ਕਰੀਆ ਹੈ। ਸੁ ਗਤਿ:
ਗਿਆਤਾ। ਸੋਚ: ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਰੂਪੀ ਭਾਂਡ: ਭਾਂਡਿਆ ਵੀ। ਜਾਲ: ਪੰਗਤੀ ਹੈ
ਤਿਸ ਭਾਂਡਿਆ ਵਿਚ ਤਿਸ ਨਾਮ ਰੂਪ। ਵਸਤੂ ਕੋ। ਰਖ: ਰਖਿਆ ਹੈ।
ਵਣਜਾਰਿਆ: ਜਗਿਆਸੂਆ ਦਾ ਸੋ ਤਿਸ ਵਸਤੂ ਦਾ ਵਣਜ ਕਰਿ ਕੈ। ਲੈ ਲਾਹਾ:
ਸਰੂਪਾਨੰਦ ਕਾ ਗੁਣਾ ਦਾ ਲਾਭੁ ਲੈ ਆ ਹੈ ਮਨ ਨਹ ਸੰਸਇ ਕਰਿ ਕੇ ਮਨ ਨਹ ਮਾ
ਰਾਪ੍ਰਸਿਨ ਹੂਆ ਹੈ। ੨॥ ਨਨੁ ਸੌਦਾਗਰੀ ਕੌਨ ਆਪਨੇ ਕਰੀ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ।
ਸੁਣਿ ਸਾਸਤ: ਜੇਹੜਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸੋ ਤਾ ਗੁਰਾ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਣਿਆ
ਹੈ ਇਹੀ ਸੌਦਾਗਰੀ ਕਰਤੇ ਹਾਂ। ਜਿਤੁ ਬੋਲਿ ਨਰੂਪਾ ਘੋੜੇ ਵਾ ਸਤ ਸੰਤੋਖ
ਖਿਮਾ ਰੂਪਾ ਘੋੜੇ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰਾ ਤੇ ਚਲੁ ਚਲੇ ਹਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈ। ਚਿ
ਰਿਆਈਆ: ਚਲਿਆਈਆ ਰੂਪ ਖਰਚ ਬਾਧੀ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈ ਬ
ਨਿਆ ਹੈ। ਵ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਬਿਨਾ ਮਤ ਮਨ ਜਾਣਹੁ ਹਿਕ ਲ: ਅਇਹ ਮਨੁ
ਸਿਖਲਾਵਤੇ ਹਾਂ ਹੇ ਮਨ ਮਤ ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਜੋ ਮੈ ਕਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰਗ
ਮੈ ਚਲ ਲਾਗਾ ਕਾਹਿ ਤੇ ਕਲ ਨਾਮ ਕਾਲ ਕਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੋਹਰਾ ਸਾਸ ਸਾਸ ਵਿਸ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਪਾਪ ਖ੍ਯਾ ਸਾਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਖੇ ਇਸਿ ਨਾਕਿਆ ਜਾਨ ਮਤ ਅੰਤਕਾਲ
ਹੀ ਸਾਸ ਜੋ ਹੀ ਹੈ ਇਸ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਮਨ ਨਾਮ ਸੀ ਤਾਕਾਸਿ ਗਾਰੂਪੀ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਦੇ
ਸ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਤੂੰ ਜਾਹਿ ਚਲ ਤਾਂ ਤੂ ਮਹਲ ਸਰੂਪ ਸੁਖ ਨੂੰ ਲਹਹਿ ਗਾ
ਤੂ॥ ਨਨੁ ਚਾਕਰੀ ਕੇੜੀ ਤੁਮ ਨੇ ਕਰੀ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ॥ ਲਾਇ ਚਿਤੁ: ਜੇਹੜਾ ਹਰੀ
ਕੇ ਚਰਨੋ ਮੈ ਚਿਤ ਕੋ ਲਾਇਆ ਹੈ ਇਹੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰੀ ਹੈ। ਅੰਨਿ ਨਾਮ: ਜੇਹੜਾ
੩ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸੰਨਨ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਇਹੀ ਕੰਮ ਕਰਿਤੇ ਹਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਸੁਆਮੀ ਕਾ। ਬੰਨ ਬਦੀ
ਆ: ਜੇਹੜਾ ਬਦੀਆ: ਖੋਟਿਆ ਕਰਮਾ ਵਲੋ ਮਨ ਨੂੰ ਬੰਨੁ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਇਹੀ ਕੰਮ ਰਧੀਨ ਹੈ। ਕਾਰਿਯਾ ਵਣੀ: ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨ ਸੇਵਾ ਸੰਤਾ
ਕੇ ਸੰਗ ਮੈ ਜੇਹੜੀ ਧਾਵਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ਇਹੀ ਧਾਵਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਕੋ ਆਖੇ
ਧੰਨ: ਤਾਂ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਧੰਨੁ ਧੰਨ ਆਖੇ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਕਹ
ਤੇ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਦੇਖੈ ਨਦਰਿ ਕਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਿ ਕੇ॥
ਚੜੈ: ਚੜੀ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਕੋ। ਚਵਗਣ ਵੰਨ: ਚਵਗੁਣੀ ਵੰਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਚ
ੜੀ ਹੈ। ੪॥੨॥ ਮ: ੧॥ ਟੀਕਾ: ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ। ਸਮਰੇ ਚਤਰ
ਸਤਾਈ: ਜੈਸੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਚਤਰ ਸੁਘਰਾਈ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾ ਹੈ। ਬਾਲ: ਇ
ਸਤੀ ਕਿਤਿਆ ਕੋ ਜੈਸੇ ਬਾਪ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾ ਹੈ। ਅ ਭਾਈ ਕੋ ਭਾਈ ਜੈ
ਸੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾ ਹੈ।
ਹੁਕਮੋ ਆਮਨਮੁਖ ਘਾਜ ਧਮਰਨਾ ਕਾਇਆ ਘਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇਤੇ ਸੋ ਤ
ਬ ਸਭ ਸਾਕ ਨ ਤਾ ਹੂੰ ਕਿਆ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਅਸਭ ਵਸਤੂ ਕੀ ... ਨ

ਮਹਿਪਰਾਈਭੁਈ॥ਅਮਨਮੁਖਿਨੇਨਾਉਂਨਮਹੀਜਪਿਆਅਨਾਉਂਇਸ
ਨਾਨਹੀਤੀਰਥੇਮੇਕੀਤਾਅਨੌਂਤੇਦਾਨਹੀਨਿਸਕਾਮਹੋਇਕੇਕੀਆ॥
ਤਿਨੁਤਿਸਮਨਮੁਖਕੇਤਾਨਿਪ੍ਰਲਨੇਤਰੂਪੀਧਾੜੀਗੀਧੁਮਾਈ:ਉਡਤੀਭਈ
੧॥ਮਨਿਹਮਾਰਾਮਨਨਾਮਸਖਾਈ:ਸਖਾਮੇਦਾਸਹਾਇਕਮੇਮਾਨਿਆਹੈ
ਜਿਨਿਸਤਿਗੁਰੋਂਨੇਸਾਚੀਬੂਝਿਗਿਆਨਬੁਝਾਈਹੈਤਿਨਗੁਰਕੇਪਾਇਚ
ਰਨੋਂਮੇਪਰਉਂਹੈਂਤਨਕਾਰਿਕੈਅਪਨੀਕਰਕੈਭੀਬਲਿਹਾਰੇਜਾਂਦਾਹੈਂ॥
੧॥ਰਹਾਉ॥ਜਗਸਿਉਝੂਠ:ਅਮਨਮੁਖਾਂਦਾਮਨੁਜਗਤਦੀਝੂਠੀਪ੍ਰੀ
ਤਿਸਿਉਂਸਾਥ॥ਬੇਧਿਆ:ਬਾਂਧਿਤਹੋਇਰਹਾਹੈ॥ਅਜਨਸਿਉ:ਸੇਤਾ
ਸਾਥਵਾਦਦੀਆਂਹੀਬਾਤਾਰਚਾਈਆਂਹੈਂਮਾਇਆਮੇਮਗਨਭਾਇ
ਆਹੈ॥ਜੇਹੇ:ਤਰਕੇਹੈਮਾਇਆਦਾ॥ਬਿਖੁ:ਵਿਸਰਾਰੂਪਬਿਖੁਖਨੂੰ
ਖਾਈ:ਖਾਇਕੈ॥ਗੀਧਣਵੈਨਿ:ਵਿਸਜੇਕੈਬਚਨਾਮੇਰਤਾਹੈ॥ਹਿਤਕਾਰੀ:
ਹਿਤਕਾਰਿਕੇ॥ਸਬਦੇ:ਸਬਦਦੀਸੁਰਤਿਗਿਆਨਆਈਹੀਨਹੀ॥
ਰੋਗਿ:ਪ੍ਰੇਮਮੇ॥ਰਸਿ:ਸਰੂਪਾਨੰਦਮੇ॥ਬੇਧਿਆ:ਤਦਾਕਾਰਨਹੀਹੋ
ਇਆਮਨਮੁਖਿਨੇ॥੨॥ਸਹਜੁ:ਗਿਆਨਾ॥ਰਸ:ਸਚਰੂਪੀਦਾਮਿਠਾਬੋਲ
ਨਰੂਪੀ॥ਰਾਈ:ਥੋੜਾਆਤਸ਼ੀ॥ਦਰਕੀ:ਪ੍ਰਲੋਕਕੀ॥ਵਾਅੰਦਰਕੀ॥
ਮੀਟਿ:ਛਾਈਆਂਮ੍ਰਿਤੁਕਾਲਮੇਅਚਲਿਆਜਮਾਸਾਥ॥ਅੰਧਿਆ
ਰਾ:ਅਗਿਆਨੀਦਾਅੰਧਕਾਰਮਾਰਗਮੇ॥ਅਇਥੇਕੇਪਰਅੰਦਰ
ਦਰਦਜੇਅਭਾਈਕੋਈਭੀਦੇਸੈਨਹੀਹੈ॥ਬ੍ਰਿਹਾਪ੍ਰਲੋਕਮੇ॥ਜਮਦਰਿ
ਬਾਧਾਹੂਅਜਮਾਕਾਜਮਦਰਿਮੇਚਲਾਜਾਤਾਹੈਕਹੀਠਉਰਠੋਰਨ
ਨਹੀਪਾਵਤੇਹੈ॥ਅਪਨਾਕੀਆਜੋਕਰਮਹੈਤਿਸਕਾਫਲਕਮਾਈ
ਭੋਗਤਾਹੈ॥ਵਾ॥ਕਮਾਈ:ਕਮਾਇਆਵਦਾਹੈ॥੩॥ਨਦਰਿਕਰੇ:ਜੋਪ੍ਰਭੁਮੇ
ਸ੍ਵਅਪਨੀਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰੇਤੋਂਸਾਖੀਗਿਆਨਾਨਦਰਾਮਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰ
ਕਿਕੇਦੇਖਨਾਹੋਤਾਹੈ॥ਤਿਸਕਾਅਨੰਦਾਇਦਮਿਖਕਹਣੇਕਾਰਿਕੇਵ
ਕਥਨਨਹੀਕਰਿਆਜਾਇਹੈ॥ਸਾਲਾਹੀ:ਸਲਾਹੁਣੇਹਾਂ॥ਅਨਾਮਰੂ
ਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਰਿਦੈਮੇਵਸਾਈ:ਵਸਾਵਦੇਹਾਂ॥ਵੈਰ:ਹੈ॥ਪੂਰਨੇਤਿਸ
ਪੂਰਨਦੀਜੋਤਿ:ਚੇਤਨਤਾ॥ਸਮਾਈ:ਸਮਾਈਹੈਸਾਰੇ॥ਸਚਿਕਾ
ਸਿ:ਅਨਾਹੀਸਾਚੇਨਾਮਦੀਵਡਿਆਈਹੀਹੁੰਦੀਹੈ॥੪॥੩॥ਮ:
੧॥ਦੁਤੁਕੇ॥ਪੁੜਧਰਤੀਪੁੜੁਪਾਣੀ:ਇਕਪੜਦਾਧਰਤੀਹੈਅਤੇ
ਕਪੜਾਪਾਣੀਹੈ॥ਤਿਨਾਂਦੋਨੋਵਿਚਤੇਰਾਆਸਣੁਹੈਹੇਪ੍ਰਭੂ॥ਚਾਰਿ
ਕੁੰਟ:ਜੋਹੈਆਕਾਸਪਤਾਲਪ੍ਰਯੰਤਾਇਹੀਤੇਰਾਵੱਡਾਧਾਰਾਹੈ॥ਠਕਾ

ਸਗਲ ਭਵਨ ਕੀ ਇਕੋ ਇਕ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ॥ ਮੁਖਿ ਤੇਰੈ: ਉਹ
ਹਜਿਤਨੇ ਤੇਰੇ ਮੁਖਿ ਰਚੇ ਹੋਇ ਹੈਂ ਇਹ ਸਭ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲ: ਜਸ ਨੂੰ ਕਹਤੇ
ਹੈਂ ਪਦ॥ ਇਹ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮੁਖਿ ਵਿਚ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਸ ਨੂੰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਦ॥ ਇਹ ਜੋ ਕੇ
ਵਹੈ ਸੋ ਇਹ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਟਕਸਾਲ ਮੇ ਸੋਨਾ ਘਾੜੀਆ ਜਾਤ
ਹੈ ਅਸੁਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਰਾਜ ਸਭਾ ਮੇ ਆਦਰ ਪਾਤਾ ਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਜੋ ਮੁਖਿ ਨੂੰ
ਵੇਦ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਧ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅ ਸੋਈ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮੇ
ਆਦਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥੧॥ ਚੋਜ: ਕੌਤਕ॥ ਵਿਡਾਣ: ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਪੂ
ਮਾਨਾ॥ ਗੋਪੀ ਆਕੇ ਬਣੁ ਉਤਾਰਕੇ ਪੀ ਪਲਪ ਲੇਜਾਣਾ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ:
ਪਤਾਲ ਮੇ ਭਿ ਅ ਮਹੀ: ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇ ਅ ਅਲਿ: ਅਕਾਸ ਮੇ ਭੀ॥ ਭਰਿ
ਪੁਰਿ ਲੀਣਾ: ਭਰਪੂਰ ਹੋਇ ਕੇ ਲੀਣ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਦਾ ਪਤਾਲ ਮੇ ਭੀ ਭ
ਰਿ ਰਹਾ ਹੈ ਅ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇ ਭੀ ਪੂਰਿ ਰਹਾ ਹੈ ਅ ਅਕਾਸ ਮੇ ਭੀ ਲੀਣ
ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ॥ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ: ਅ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰਬ ਮੇ ਜੀਵ ਰੂਪ
ਹੋਇ ਕੈ ਸਮਾਣਾ ਹੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੋਤਿ: ਚੈਤਨਤਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ: ਹੇ ਰ ਤੇਰਾ
ਸਰੂਪ ਕਿਨੇਹਾ ਕਿਹਾ ਹੈ ਸਭਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ: ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਜੋ ਨਿਰਗੁਨ
ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਨੇਹਾ: ਕਿਨ: ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੀ [illegible] ਈਹਾ: ਇਛਾ ਪੂਰੀ ਹੈ॥
ਇਕ ਤੂ ਰੂਪ: ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੈ ਫਿਰਹਿ ਹੈ ਪਰਛੰਨ: ਛਿਨ ਭਿਨ ਹੋ
ਇਕੇ॥ ਕੋ ਇਕ ਕਿਸ ਹੀ ਜੇਹਾ: ਅਜੇਹਾ ਤੂੰ ਤੈ ਨੇਰ ਰਚਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕੋਇ ਕਿ
ਸਹੀ ਜੇਹਾ ਨਹੀ ਰਚਿਆ॥੨॥ ਅੰਡਜ ਆਦਿ ਕਾ ਦੁਆਰੇ ਵਾਖਿਆ॥
ਜੇਤਾ: ਜੀਵ ਹੈ॥ ਪੁਰਬ: ਮਹਤੁ ਮਾਰ ਦੀਤਾ: ਰਦਿਆ ਹੈ॥੩॥ ਮੂਰਿ
ਖ ਨੂੰ ਭੀ ਕਿਛੁ ਕੋਈ ਗੁਣ॥ ਪਬਰ ਲੀਜੈ: ਪਬਰ ਦੇਵਤਾ ਮੇ ਨੂੰ ਰਖ ਲੀਜੈ
੪॥੪॥ ਮ: ੧॥ ਹਉ ਪਾਪੀ ਮਨ ਕਰ ਹਾਂ ਅ ਪਾਣੀ ਕਰਣੀ ਪਤਿਤੁ ਹਾਂ ਅ
ਤਨ ਕਰ ਭੀ ਪਰਮ ਪਾਖੰਡੀ ਰਾਂ॥ ਕਾਰੀ: ਕਾਰ ਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ॥ ਤੁਮਾਰੀ: ਲਾਈ ਹੈ॥੧॥ ਕਰਤੇ ਹੇ ਕਰਤਾ ਮੈ ਨਿਮਾਣੇ ਦਾ
ਤੂ ਮਾਣ ਹੈ॥ ਅ ਜੋ ਹਮ ਸੇ ਨਿਮਾਣੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਹੀ ਆਦਰ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ ਮਾਣ ਮਹ
ਤੁ: ਬਡੇ ਮਾਣ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਨਾਮ ਧਨ ਹੈ ਸੋ ਧਨ ਰੂਪੀ ਪਲੈ ਮੇ ਬਾਧਿਆਂ
ਹੈ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਇਸ ਮੀਠੇ ਸਾਚੇ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਸਮਾਣੇ ਹੈ॥੧॥
ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸਾਰੇ ਅ ਹਮ ਊਰੇ: ਪਾਛਿਨ ਏਕ ਦੇ
ਸੀ ਹਾਂ ਹੋਛੇ: ਹਮ ਤੋ ਹੋਛੇ ਹਾਂ ਅ ਤੁਮਰੀ ਭੀ ਰਹੇ ਹਾਂ॥ ਭਾਰੋ: ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਕੋਈ
ਗਾਲਾ ਨਿ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਮਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਛ ਨਹੀ ਕਹਤੇ ਜੋ ਸੇਵ
ਗੁਨੇ ਲਾ ਤੁਮਾਰੀ ਸੀ ਤੁਮ ਨੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਛੁ ਨਹੀ [illegible] ਕੇ

ਕੋਈਗਾਲਨਿਕਾਲੇਵਾਲਾਨੁਮਾਰੇਤਿਸਕੇਗਲਿਹਮਚੰਘਤੂਜਾਤੇਹੈਂ।ਤੁਗ
ਉਰਾ: ਅੁਤੁਮਤੋਂਭਾਰੇਹੋ।ਤ੍ਰਿਨ੍ਹਹੀ: ਹੇਪ੍ਰਭੁਤੇਰੇਹੀਵਿਖੇਹਮਾਰਾਮਨਰਾ
ਰੇਪਰਕਾਤੇ:ਪਰਾਤਾਕਾਲਮੇਂ।ਮਿਨਰੇ: ਹੇਭਾਈਆਹਿਨਿਸਿਹਰਿਹਰੀ
ਨੂਰਸਨਾਦੂਆਰੇਜਪਿਆ। ੨।।ਸਾਚੇ: ਹੌਂਸਬਦਿ: ਵੇਦਦਾਗੁਰਉਪਦੇ
ਸਦਾਬ੍ਰਹਮਨਾ।ਕੇਵਦਿ: ਜਾਨਕੇ ਉਨਿਬਹੜੂੰਸਾਚੇਦਾਸਭੂਪਹੀਭਏਹਾ
ਸਚੇ: ਪਾਵਿੜਹੈ।ਕਾਚੈਂਜੋਹੜੂੰਸਕਾਮੀਪੁਰਸਕਾਚੇਹੈਸੇਮਾਰਿਤੇਜਨਮ
ਤੇਹੈ।।੩।।ਅਵਰੁ:ਹੋਰਕੋਈਦੂਸਰਾਨਹੀਦੀਸੈਹੈਮੈਕਿਸੁਨੂ।ਤਿਸਹਿ:
ਤੇਰਾਪ੍ਰਨਵਤਿ: ਕਹਤੇਹੈਂ।ਦਾਸਨਿਦਾਸਾ: ਦਾਸੋਂਕਾਦਾਸਹੋਇਗੁਰ
ਮਤਿਦੁਆਰੇਜਾਣਿਆਹੈਸੋਈਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ।।੪।।੫।।ਮ:੧।।ਅਲਖੁ: ਹੇ
ਅਲਖਵਾਜੋਅਲਖਹੈ।ਤਿਸ: ਤੈਨੂਵਾ।ਤਿਸਨੂੰ।ਕਾਲ: ਮ੍ਰਿਤੂਨਹੀਹੈ
ਨਕਰਮਾ: ਕਰਮਭੀਨਹੀਹੈ।ਜਿਣਤਿਤੋਂਅਜਾਤਿਹੈ।ਸੈਭਉ: ਸੁਤੇਪ੍ਰਕਾਸ
ਹੈ।ਤਿਸ: ਤਿਸਨੂੰਵਾ।ਤਿਸਆਪਨੂੰ।ਭਾਉ:ਪ੍ਰੇਮਤੇਨਭਰਮਹੈਵਾਭਾ
ਉਤੇਅਭਾਉਹੈਅਭਰਮਤੇਅਭਰਮਹੈ।।੧।।ਸਾਚੇਸਚਿਆ: ਸਾਚੇ
ਵਿਟਹੁ: ਉਪਰੋਂਮਨਕਰਕੇਕੁਰਬਾਣੁਹਾਂ।ਅ੍ਰਸਾਚਿਆਰਉਪਰੋਂਬਾਰੀ
ਕਰਕੇਕੁਰਬਾਨੁਹਾਂ।ਦੁ ਤੀਨਕਾਲਮੇਂ।ਰੂਪਿਆਕਾਰਬੀ।ਵਰਨ: ਬ੍ਰ
ਮਣਆਦਿਕਾ।ਦਾ।ਰੰਗਿਆਦਿਕਾ।ਰੇਖਿਆ: ਅੰਗਾਦਿਕਾ।ਨਨੁ ਪ੍ਰਗ
ਟਕੈਸੇਹੋਤਾਹੈ।। ਉਤ੍ਰ।। ਸਾਚੈਸਬਦਿਕਰਿਕੈ ਨੀਸਾਣੁਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈ
ਰਹਾਉ।।ਬੀਬਧ: ਭਾਈ।ਕਿਮਭੀਸੰਤਾਕਤਾਨਹੀਹੈ।ਨਨਾਰੀ: ਸ੍ਰੀਭੀ
ਨਹੀਹੈ।ਅਕੁਲੁ: ਕੁਲਤੇਰਹਤਹੈ।ਅਪਰੇ ਇਨਾਜੀਵਾਤੇਅਪਰਦੇਵ
ਤਾਹੈ।ਅ੍ਰਦੇਵਤਿਓਂਤੇਪਰੇਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਿਤਨਾਤੇਪਰਹੈਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ।ਸਗਲੀਸਿ
ਸੀਮੈਤੁਮਾਰੀਹੀਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾਹੈ।੨।।ਲੁਕਾਇਆ: ਲੁਕਿਆ
ਹੈ।ਘਟਿਘਟਿ: ਸੋਘਟਿਘਟਿਮੈਤੁਮਾਰੀਹੀਜੋਤਿ:ਚੇਤਨਤਾ
ਆਈਹੈ।ਵਾਘਟਿਘਟਿਅੰਤਰਿਬ੍ਰਹਮ ਲੁਕਾਇਆ: ਮਿਲਰਹਿ
ਆਹੈ।ਅ੍ਰਘਟਿਘਟਿਸਬਾਈਜੋਤਿਮੇਸੀ੍ਰਸਹੀਹੈ।ਨਨੁ ਤਿਸਮੇਤਾ
ੜੀਕਿਨੇਲਾਈਹੈ।। ਉਤ੍ਰ।। ਗੁਰਮਤੀ: ਜਿਨਕੇਗੁਰਉਪਦੇਸਦੁਆਰੇ।
ਬਜਰਕਤਕਰੜੇਅਗਿਆਨਰੂਪ ਕਪਾਟਤਪਤੇ ਮੁਕਤੇਖੁਲੇਹੈਤਿਨਾ
ਨੇਨਿਰਭੈਮੈਤਾੜੀਲਾਈਹੈ।੩।।ਜੰਤ: ਰੇਕੀਤਾਹੈ।ਵਸਗਤਿ: ਵਸੀ
ਕਾਰਹੈ।ਜੁਗਤਿਸਬਾਈ: ਸਬਾਈਜੁਗਤਿਖਾਨਪਾਨਆਦਿਕਾਦੀ
ਜਿਸਦੇ।ਪਦਾਰਥ: ਨਾਮਰੂਪੀਦਾਗੁਣਾਰੂਪੀ।ਛੂਟਹਿ: ਸੋਛੂਟਹਿਹੈ
ਚੌਰਾਸੀਤੇਜਿਨਾਸਬਦਦੀਕਮਾਈਕੀਤੀਹੈ।।੪।।ਭਾਂਡੈ: ਰਿਦੇਮੈ
ਸਾਚ।ਨਾਮ।ਦਿਰਲੇਹੀਸੂਚੈ ਆਚਾਰੀਹੈ।ਤਤੈ: ਜੀਵਾਤਤ: ਈਸ੍ਰਾ

ਸਗਲ ਤੁਦਨਾਰੀ ਇਕੋ ਇਕ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਬਿਰਾਟ ਰੂਪ। ਮੁਖਿ ਤੇਰੈ: ਉ
ਹਜ਼ਿਤਨੇ ਤੇਰੇ ਮੁਖਿ ਰਚੇ ਹੈ ਇਹੈ ਇਹ ਜਗਤੁ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲ: ਜ ਸਨੁ ਕਹਤੇ
ਹੈ ਬੇਦ। ਇਹ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮੁਖਿ ਵੇਦ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੈ ਸਨੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਬੇਦ। ਇਹ ਜੋ ਵੇ
ਦ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਟਕਸਾਲ ਮੈ ਸੋਨਾ ਪਾੜਿਆ ਜਾਤ
ਹੈ ਅਸੁਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਸਕੁ ਮੇ ਆਦਰ ਪਾਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਜੋ ਸਿਖਿ ਨ
ਵੇਦ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਧ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਸਿਤੁ ਸਭਾ ਮੇ
ਆਦਰ ਪਾਤਾ ਹੈ॥੧॥ ਚੋਜ: ਕੌਤਕ ਕਿਆ ਦਿਬਾਣ: ਅਸ੍ਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ॥ ੫
ਮਨਾ॥ ਗੋਪੀ ਆਂਕੇ ਬਤ੍ਰ ਉਤਾਰ ਕੇ ਪੀ ਪਲਪ੍ਲੇਜਾਣਾ। ਜਲਿ ਥਲਿ:
ਪਤਾਲ ਮੇ ਭਾਅ ਮਹੀ: ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇ ਅ ਆਲਿ: ਅਕਾਸ ਮੇ ਕੀਆ ਭਰਿ
ਪੁਰਿ ਲੀਣਾ: ਭਰਪੂਰ ਹੋਇ ਕੇ ਲੀਣ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਪਤਾਲ ਮੇ ਕੀ ਭ
ਰਿ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇ ਕੀ ਪੂਰਿ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਅਕਾਸ ਮੇ ਕੀ ਲੀਣ
ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ: ਅਰ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰਬ ਮੇ ਕੀ ਰੂਪ
ਹੋਇ ਕੈ ਸਮਾਣਾ ਹੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੋਤਿ: ਚੈਤਨਤਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ। ਹੇਰ ਤੇਰਾ
ਸਰੂਪ ਕਿਨੇਹਾ ਕਿਹਾ ਹੈ ਸਬਦ ਤੇਰਾ ਰੂਪ: ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ
ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਨੇਹਾ: ਕਿਨ: ਕਿਸੇ ਨਹੀ [illegible] ਬੀਆ: ਇਛਾ ਰੂਪੀ ਹੈ॥
ਇਕ ਤੂ ਰੂਪ: ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੈ ਫਿਰਹਿ ਹੈ ਪਰਛਿੰਨ: ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੋ
ਇਕੇ। ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਜੇਹਾ: ਅਰ ਜੇਹੜਾ ਤੈ ਨੇ ਰਚਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕੋਈ ਕਿ
ਸਹੀ ਜੇਹਾ ਨਹੀ ਰਚਿਆ॥੨॥ ਅੰਡਜ ਆਦਿਕਾ ਦੁਆਰੇ ਦਾਖਿਆ।
ਜੀਤਾ: ਜੀਵ ਹੈ। ਪੁਰਬ: ਮਹਤੁ ਮਾਰ ਦੀਤਾ: ਗਦਿਆ ਹੈ॥੩॥ ਮੂਰਿ
ਖਨੂ ਭੀ ਕਿਛੁ ਕੋਈ ਗੁਣਾ ਪਬਰੁ ਲੀਜੇ: ਪਬਰ ਦਤੁ ਹਾਂ ਮੇ ਨੂੰ ਰਖ ਲੀਜੈ
॥੪॥੪॥ ਮ:੧॥ ਹਉ ਪਾਪੀ ਮਨ ਕਰ ਹਾਂ ਅਰ ਪਾਣੀ ਕਰ ਕੀ ਪਤਿ ਤੂ ਹਾਂ ਅ
ਤਨ ਕਰ ਕੀ ਪਰਮ ਪਾਖੰਡੀ ਰਹਾ। ਕਾਰੀ: ਕਾਰ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ। ਤੁਮਾਰੀ: ਲਈ ਹੈ॥੧॥ ਕਿਰਤੇ ਹੇ ਕਰਤਾ ਮੇ ਨਿਮਾਣੇ ਦਾ
ਤੂ ਮਾਣੁ ਹੈ। ਅਰ ਸੋ ਮੇ ਨਿਮਾਣੇ ਨੂੰ ਤੂਹੀ ਆਦਰ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮਾਣ ਮਹ
ਤੁ: ਬਡੇ ਮਾਣ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਨਾਮ ਧਨ ਹੈ ਸੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਲੈ ਮੇ ਬਾਧਿਆ
ਹੈ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਇਸ ਮੀਠੇ ਸਾਚੇ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਸਮਾਣੇ ਹੈ॥੧॥
ਰਹਾਉ॥ ਤੂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸਾਰੇ ਅਹਮ। ਊਰੇ: ਪ੍ਰਾਛਿਨ ਏਕ ਦੇ
ਸੀ ਹਾਂ ਹੋਛੇ: ਹਮ ਤੋ ਹੋਛੇ ਹਾਂ ਅਰ ਤੁਮਰੀ ਭੀ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਭਾਰੇ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਕੋਈ
ਗਾਲਾਨਿ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਮਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਕਹਤੇ ਜੇ ਸੋਭਿ
ਗੁਣ ਕੇਲਾ ਤੁਮਾਰੀ ਸੀ ਤੁਮ ਨੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਬਾਕਹਾ। ਅਹਮ ਕੋ ਕੋ

ਕੋਈ ਗਾਲਾ ਨਿਕਾਲੇ ਵਾਲਾ ਤੁਮ ਬਿਨ ਤਿਸ ਕੇ ਗਲ ਹਮ ਚੰਧ ਧੜੂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਤੂਗ
ਉਰਾ: ਅਤੂਮ ਤੇ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨੀ: ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਹੀ ਵਿਖੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਰਾ
ਰੇ ਧਰਕਾਤੇ: ਪਰਾਤਾ ਕਾਲ ਮੇਂ ਮਿਨਰੇ: ਹੇ ਕ੍ਰਾਈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਿਰਿ ਹਰੀ
ਨੂਰਸ ਨਾਦੂਆਰੇ ਜਪਿਆ। ੨।। ਸਾਚੇ: ਹੈਂ ਸਬਾਦਿ: ਵੇਦ ਦਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇ
ਸੰ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਨਾ ਕਿਰਾਵਿ: ਜਾਨਕੇ ਉਨਿ ਬਹੜੂ ਸਾਚੇ ਦਾਸ ਰੂਪ ਹੀ ਭਏ ਹਾ
ਸੂਚੇ: ਪਾਵਿ ਤੁਰੈਂ। ਕਾਚੈ ਜੋ ਹਤੂ ਸਕਾਮੀ ਪੁਰਸ ਕਾਚੇ ਹੈ ਸੋ ਮਾਰੇ ਤੇ ਜਨਮ
ਤੁੰਹੇ। ੩।। ਅਵਰੁ: ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀ ਦੀਸੈ ਹੈ ਮੇ ਕਿਸੁ ਨੂੰ। ਤਿਸਹਿ:
ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਨਦਾਤਿ: ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ: ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਗੁਰ
ਮਤਿ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋ ਈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ। ੪।।੫।। ਮ: ੧।। ਅਲਖ: ਹੇ
ਅਲਖ ਵਾ ਜੋ ਅਲਖ ਹੈ। ਤਿਸ: ਤੈਨੂ ਵਾ ਤਿਸਨੂੰ। ਕਾਲ: ਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹੀ ਹੈ
ਨਕਰਮਾ: ਕਰਮ ਭੀ ਨਹੀ ਹੈ। ਜਿਣਤੇ ਤੈਂ ਅਜਾਤਿ ਹੈ। ਸੰਭਉ: ਸ੍ਵਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਹੈ। ਤਿਸ: ਤਿਸਨੂੰ ਵਾ ਤਿਸ ਆਪਨੇ। ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਨ ਭਰਮ ਹੈ ਵਾ
ਉਤੇ ਅਭਾਉ ਹੈ ਅ੍ਰ ਭਰਮ ਤੇ ਅਭਰਮ ਹੈ। ੧।। ਸਾਚੇ ਸਚਿਆਰ: ਸਾਚੇ
ਵਿਟਹੁ: ਉਪਰੋਂ ਮਨ ਕਰਕੀ ਕੁਰਬਾਣੁ ਹਾਂ। ਅ੍ਰ ਸਾਚਿਆਰ ਉਪਰੋਂ ਬਾਣੀ
ਕਰਕੀ ਕੁਰਬਾਨੁ ਹਾਂ। ਵਾ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇਂ। ਰੂਪੁ: ਆਕਾਰ ਕ੍ਰਿਆ। ਵਰਨ: ਬ੍ਰਾ
ਮਣ ਆਦਿਕਾ। ਵਾ ਰੰਗਿ ਆਦਿਕਾ। ਰੇਖਿਆ: ਅੰਗ ਆਦਿਕਾ। ਨਨੁ ਪ੍ਰਗ
ਟ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਕਰਿਕੈ ਨੀਸਾਣੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਰਹਾਉ।। ਬੰਧਪ: ਭਾਈ। ਕਾਮ ਭੀ ਜੋ ਤਾਂ ਕਤਾ ਨਹੀ ਹੈ। ਨਨਾਰੀ: ਸ੍ਰੀ ਭੀ
ਨਹੀ ਹੈਂ। ਅਕੁਲ: ਕੁਲ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ। ਅਪਰੰ ਇਨਾ ਜੀ ਵਾ ਤੇ ਅਪਰ ਦੇਵ
ਤਾ ਹੈ। ਅ੍ਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਤੇ ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਤਿਨਾ ਤੇ ਪਰ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ। ਸਗਲੀ ਸੰ
ਸਾਰੀ ਮੇ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਹੈ। ੨।। ਲੁਕਾਇਆ: ਲੁਕਿਆ
ਹੈ। ਘਟਿ ਘਟਿ: ਜੋ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੇ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ
ਆਈ ਹੈ। ਵਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਲੁਕਾਇਆ: ਮਿਲ ਰਹਿ
ਆ ਹੈ। ਅ੍ਰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਾਈ ਜੋਤਿ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਹੀ ਹੈ। ਨਨੁ ਤਿਸ ਮੇਂ ਤਾ
ੜੀ ਕਿਨੇ ਲਾਈ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਗੁਰਮਤੀ: ਜਿਨਾ ਕੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰੇ।
ਬਜਰ ਵਤ ਕਰੜੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਕਪਾਟ ਤਖਤੇ ਮੁਕਤੇ ਖੁਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ
ਨੇ ਨਿਰਭੈ ਮੇ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੈ। ੩।। ਜੰਤਾ: ਜੰਤਾਂ ਹੈ। ਵਸਗਤਿ: ਵਸੀ
ਕਾਰ ਹੈ। ਜੁਗਤਿ ਸਬਾਈ: ਸਬਾਈ ਜੁਗਤਿ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿਕਾ ਦੀ
ਜਿਸ ਦੇ। ਪਦਾਰਥੁ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ। ਛੂਟਹਿ: ਸੋ ਛੂਟਹਿ ਹੈ
ਚੌਰਾਸੀ ਤੇ ਜਿਨਾ ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ।। ੪।। ਭਾਡੈ: ਰਿਦੇ ਮੇ
ਸਾਚ। ਨਾਮ। ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਸੂਚੈ ਆਚਾਰੀ ਹੈ। ਤਤੈ: ਜੀ ਵਾ ਤਤ: ਈਸ੍ਰ ਕਾ।

ਨਾਨਕਦਾਸਕੀਤੁਮਾਰੀਸਰਣਿਹੈ॥ਕ॥ ਜਾਂਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਤੁਮਾਰੀਸਰਣਿਲਈ
ਤਾਂਤਿਤੇਜੀਵਕਉਪਰਮਤਤਮੈਮਿਲਾਇਆ॥੫॥੯॥ ਮ:੧॥ਮਛਿ:
ਮਛੀ॥ਪਾਣੀਮੈ:ਮਰੈਹੈ॥ਤਿਉ:ਹਰਿਨਾਮਬਿਨਾਮਰੈਹੈ॥ਜਿਉਸਾਕਤਪਿਆ
ਸ: ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਕਰਿਕੈਮਰੈਹੈ॥ਰੇਮਨ: ਹੇਭਾਈ॥੧॥ਨਾਮ:ਜਪਕੇ॥ਕ॥ਰਾਮਨਾਮ
ਰੂਪੀਜਸਕਾ ਲਿਖਿ: ਲੈ ਨਾਕ॥ਰਸਿਨਾਮਰੂਪੀ॥ਗੁਰਮੇਲੈਹਰਿਦੇਇ:
ਗੁਰਹੀਮੇਲੈਹੈਹਰਿਦੇਵਨੂੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸਤਜਨਾਂਦੀਸੰ
ਗਤੀਮਿਲਤਾਂ ਤੀਰਥੇਪਵਿਤ੍ਰਹੋਇਗਾ॥ਤੀਰਥਮਜਨ: ਤੀਰਥਾਂਦੇ
ਸ੍ਨਾਨਦਾਮਹਾਤਮਗੁਰਕੇਦਰਸਨਤੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਹੈ॥੨॥ਬਾਹਰਾ:ਹੈ॥
ਤਪਨਾਹੀਸਤੁਸੰਤੋਖ: ਜੈਸੇਸਤਸੰਤੋਖਬਿਨਾਤਪਨਾ ਦੇਹੁਰੀ: ਦੇਹਹੈ॥ਅੰਤਰਿ
ਲੋਖ: ਅੰਦਰਚੋਰਪਾਪਕਰਿ॥੩॥ਸਾਕਤ: ਸਾਕਤਭਾਈਕਰਿਕੈ॥ਭਾਇ:
ਅਨੁਸਾਰਹੋਇਕੈ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੈ॥ਸੁਖਦੁਖ: ਸੁਖਦਾਤਾ॥ਦੁਖਹਰਤਾ
ਜਪ ਤਪ ਸਿਫਤਿ ਸਿਫਤੀਮੇਸਮਾਇਣਾ॥ਹੋਤਾਹੈ॥ਕ॥ ਜਾਂਗੁਰਮਿਲੈ
ਤਾਂਸੁਖਦੁਖਦਾਤਾ॥ਸਿਫਤੀਮੇਸਮਾਇਆ॥੪॥੭॥ ਮ: ੧॥ਦਾਤਾਦਾਨਿ
ਮਤਿਪੂਰਾ: ਤੂੰਪੂਰਾ॥ਪ੍ਰਭੁਦਾਤਾਹੈਦਾਨਿਦਾਅ ਮਤਿਦਾਵਾ ਦਾਨਿਮਤਿ:ਦ
ਨਾਇਮਤਿਦਾਦਾਤਾਹੈ॥ਥਾਰੇ: ਤੇਰਾ ਨਾਮਪਿਆਰੀ: ਨਾਮਦੀਪ੍ਰੀਤੀ
ਵਾਹੇਹਰਿਨਾਮਦੀਜੈਤਿਸਨਾਮਦੀਪਿਆਰੀਬੁਧੀਮੇਰੀਹੁਈਹੈ॥੧॥
ਪਾਂਚ:ਮੈ॥ਗੁਪਤੇ: ਗੁਪਤਰੂਪਹੋਇਕੈ॥ਸਿਬਦੀਆਂਦੀ॥ਦੇਖਿਨਿਹਾਰੀ:
ਦੇਖਿਨਹਾਰੀਹੋਈਹੈਬੁਧੀ॥ ਜੀਉ: ਹੇਭਾਈਜੀਉ॥ਕ॥ਦੇਖਿਕੈ ਨਿਹਾਰੀ:
ਨਿਹਾਲਨਿਰਦੁਖਭਈਹੈ॥ਕ॥ ਗੁਰਸਬਦੀ:ਗੁਰਸਬਦ ਦੁਆਰੇਹਮਾਰੀ
ਬੁਧੀਦੇਖਨਿਹਾਰੀਭਈਹੈ॥ ਰਹਾਉ॥ਮਰਤ: ਮਾਤਲੋਕਮੇ॥ਆਕਾਸ:
ਮੈਪੁਰਣਾ॥ਗੁਰਮਤਿਗੁਰ: ਪੂਜਮਤਿਗੁਰਾਂਨੇਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰੀਹੇਭਾਈ
ਜੀਉ॥ਹੋਣੀਹੋਨੀ: ਅਬਹੈ॥ਪਿਛੈਭੀਥਾ॥ਆਗੈਭੀ ਹੋਨੀ:ਹੋਇਗਾ
ਅਪਾਟਿਕੀਤਾਰਿਭੀ॥ਮੁਰਾਰੀਨੂੰ ਦੇਖੁ: ਦੇਖਿਆਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉ॥੨॥
ਜਨਮਮਰਨ ਕਉ: ਕੇਤਾਂਈ॥ਇਹੁ ਜਗ: ਜੀਵਚਪੜ੍ਹਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਗਾ॥ਕ
ਹਿਤੋਇਨਿਦੂਜੈਭਾਇਕਰਿਕੈ॥ਗੁਰਮਤਿ: ਗੁਰਾਂਦੀਸਿਖਿਆਦਾ ਵਡੀਮਤਿ॥
ਸਾਕਤ: ਸਾਕਤਾਂਨੇ ਕ ਸੌਨਮੁਖਾਨੇਜਾਕਤਭਾਈਕਰਿਕੇ ਬਾਜੀ:ਮਨੁਖਜਨ
ਮਦੀਬਾਜੀਹਾਰੀਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉ॥੩॥ਸਤਿਗੁਰਾਂਨੇਆਗਿਆਨਬੰ
ਧਨਤੋੜਿਦਿਤੇਹੈਨਾਇਸਕਰਿਕੈ ਨਿਰਾਰੇ: ਨਿਰਲੇਪਤੁਏਹਾ॥ਅਸ੍ਵਾਰੀ:
ਦ੍ਰਿਖੇਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗੀ॥ਰਤਨ: ਦੀਪਕ॥ ਸਿਗਿਨਿਕਾਰੀਮਨਿਮੇਵਾਸਿ
ਆਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉ॥੪॥੮॥ ਮ:੧॥ਜਲਨਿਧਿ: ਨਾਮਰੂਪੀਜਲ
ਨਿਧਿ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮਰੂਪੀਜਲ॥ਗੁਰਪਾਹੀ: ਗੁਰਪਾਸਹੈ॥ਕ

ਗੁਰ ਪਾਸੋ ਹੀ ਪਾਈ ਤਾਂ ਹੈ॥ ਵੇਸ ਭੇਖ: ਬਾਹਰ ਦੇ ਭੇਖ ਵਾ ਭੇਖਾਂ ਦੇ ਵੇਸ॥ ਚਤੁਰਾ
ਈ: ਵਚਨਾਂ ਦੀ॥ ਦੁਬਿਧਾ: ਕਰਿ ਕੈ॥ ਛਲ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਜੀਉ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ॥
੧॥ ਕਤ: ਕਿਤੇ॥ ਘਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਘਟ ਮਾਹਿ ਜੀਉ: ਘਰਿ ਤਨ ਦੇ ਘਟ ਹ੍ਰਿਦੇ
ਮਾਹੀ ਓਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਘਰ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ਸੋ ਹ੍ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਹੈ ਹੇ
ਭਾਈ ਜੀ॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਹੀ: ਤਾਈ ਦਾ ਹੀ ਹੈ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ॥ ਸਰਅਪਸਰ:
ਭੁਲੇ ਦੂਰ ਕੀ॥ ਸਾਰ: ਖਬਰ॥ ਕੀਚ: ਵਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਮੇਂ॥ ਬੁਡਾਹੀ:
ਡੁਬਦਾ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਉ॥ ੨॥ ਲੋਭ: ਰੂਪੀ॥ ਬਹੁ: ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕ
ਰਿਕੇ ਡੂਬੇ ਨਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ॥ ਕਾਹੀ: ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ॥ ਸਦ: ਸਦਾ ਹੀ॥ ਮੁਖਿ: ਦੁ
ਆਰੇ॥ ਤਾਹੀ: ਤਾਂ ਹੀ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਇ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤਰਿ: ਭੇਦ ਕੀ
ਗਤਿ: ਨਾਸ ਤਾ ਹੋ ਦੇ ਹੈ॥ ੩॥ ਪਰਹਰਿ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਜਹੁ ਲੋਭ ਆਦਿਕਾ
ਨੂੰ॥ ਸਚੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ: ਤਾਂ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਦੁਆਰਾ ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪ ਫਲ ਪਾਹੀ:
ਪਾਇਗਾ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ॥ ਸਲਾਹੀ: ਸਲਾਹੇਂ ਵਾਲੇ ਹੋ ਏਹਾ ਵਾ ਸਲਾਹਣਾ
ਕਰਤੇ ਹਾਂ॥ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਵਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੀ॥ ੪॥੯॥ ਮ: ੧॥ ਪੰਚ
ਪਦਾ॥ ਅਪਨਾ ਘਰ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਜੋ ਆਪਨਾ ਘਰ ਹੈ ਆਤਮ ਧਨ ਕਰਿ ਕੇ
ਪੂਰਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਚੋਰ ਮੂਸਤਿ ਲੂਟਤੇ ਹੈ॥ ਪਰ ਘਰ: ਪਰਾਈ
ਨਾਰੀ ਧਨ ਆਦਿਕਾਂ॥ ਜੋਹਨ: ਵੇਖਣ ਲਾਗਾ ਹੈ॥ ਵਾ ਪਰ ਘਰ: ਪਰਦੇਸੀ ਦੇਨ੍ਹ
ਚੇਲੇ ਚਾਟੜੇ ਬਨਾਇਕੇ ਓਨਾ ਦੀ ਮੋਖ ਕੀਤੀ ਚਾਹਾ ਇਤਾ ਹੈ॥ ਘਰੁ
ਆਪਨੇ ਘਰ ਅੰਦਿਰ ਧਨ ਨੂੰ ਕੋਨ ਰਾਖਹਿ ਹੈ॥ ਉੜਾ॥ ਘਰ ਦਾਰਿ ਰਾਖਹਿ::
ਸੋ: ਜੇਹੜਾ ਸੇਵਕ ਮੁਖਿ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਚਾਖਹਿ: ਚਾ
ਖਿਨੇ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜੋ ਘਰ: ਸਰੀਰ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਅੰਦਰਿ ਆਤਮ ਧਨ ਨੂੰ
ਰਾਖਹਿ ਹੈ॥ ੧॥ ਮਨ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਮਤਿ: ਮੇਲਾਗਾ ਹੈ॥ ਅਨ: ਹੋਰ ਵਿਸੇ ਰਸੋ ਮੇ
ਅਭਾਗਾ: ਹੇ ਅਭਾਗੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਆਵਤ ਧਨ ਕਉ ਦੇਖਕੈ॥ ਅਜਬ ਜਾਤਿ ਨਾ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਧਨ ਤਿਸ ਕਉ ਰੋਵਹਿ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਸਨ ਏਕ ਕਾਹਿ ਖੇਵਤ ਤੋ ਗਈ ਏਕ ਕਹਿ
ਖੋਰਾਇਆ॥ ਨਾਲੇ: ਆਪੇ ਹੀ ਲਾਗਾ ਹੈ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਭੋ
ਗਿ ਭੋਗਾਏ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੇ ਅਨੁਰਾਗਾ ਹੈ॥ ੨॥
ਤਾਗਾ: ਤਿਆਗੇ ਵਾ ਛਡਿਆ ਹੈ॥ ਮਾਇਆ ਮੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਕੇ॥ ਜਿਸ ਸਾਕਤ
ਕਾ ਮਨ ਜਾ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਟੀ ਸਿਖਿਆ ਮੇ ਲਾਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਮ ਰਸ ਖੋਇਆ:
ਗਵਾਇ ਦਿਤਾ॥ ੩॥ ਮਨ ਕਾ ਜੀਉ ਪਵਨ ਹੈ ਅਪਵਨ ਕਾ ਪਤਿ ਦੇਹੀ ਜੀ
ਵ ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਦੇਹੀ: ਜੀਵ ਮਾਹਿ ਦੇਉ ਹਰੀ ਸਮਾਗਾ ਸਮਾਇਆ ਹੈ
ਵਾ ਮਨ ਕਾ ਜੀਵ ਕੀ ਅਪਵਨ ਕਾ ਪਤੀ ਭੀ ਦੇਹੀ ਹੈ ਅਦੇਹੀ ਮਾਹਿ ਹਰੀ
ਸਮਾਇਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਤੂ ਦੇਹਿ: ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਤੂ ਆਪਣੇ ਗੁਣ ਦਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ
ਹਿ ਤਾਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਗੁਨਾਂ ਵਾਦ ਵਾ ਨਾਮ ਨੂੰ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਕ ਗਾਈ ਗਾਈਏ

ਅਹੰਮਾਰਾਮਨਭੀਹੇਹਰਿਅਪਣੀਲਿਵਮੇਲਾਗਾਹੂਆਤ੍ਰਿਪਤੇਹੈ॥੪॥
ਨਾਨੂ ਹਰਿਨਾਮਰਸਕਹਾਤੇਪਾਈਐ॥ ਉਤਰ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿਮਾਹਿਗੁਰਮਿ
ਲਿਐਤੇਹਰਿਨਾਮਰਸਪਾਈਐਹੈ॥ਤਿਸਕਰ ਜਮ: ਸੰਸਾਰਕਾ ਦ
ਜਮਾਕਾਭਉ ਭਾਗਾ: ਦੂਰਹੁੰਦਾਹੈ॥ਨਾਨਕ ਛੇਦ ਮਸਤਕਿਕੇਭਾਗਕ
ਰਿਕੇਜਾਂਰਾਮਨਾਮਜਪਿਆਗੁਰਾਂ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇਤੂੰਹਰਿਪਾਇਆ॥੫॥
੧੦॥ਮ:੧॥ਜੀਆ: ਦੋਪੁਰਾਹੂ: ਆਪੇਹੀਲਿਖਿਆਹੈ॥ਅਲੇਖ: ਲੇਖ
ਤੇਰਹਤਹੈ॥ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਇਆਦੁਆਰੇਸੰਸਾਰਨੂਕਰਿਕੇ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੇਹੈ
ਹੁਕਮਾਵਿਖੇਸਭਨੂਚਲਾਇਹੈਸੋਈਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ੧॥ਸੁਖ ਹੋਈ: ਸੁਖਦੀਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਇਗੀ॥ਵ ਸੁਖੁਹੋਇਗਾ॥ਸਰੇਵਹੁ: ਸੇਵਹੁ॥ਕੁਗਤਾਤੇਸੋਈਗੁਰੂਏਕ
ਹੈ॥ ਪ੍ਰਮਾਨ ਗੁਰਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਏਕੋਜਾਨ॥ ਰਹਾਉ॥ਅਵਰ: ਹੋਰਦੂਜੀਕੋਈਨ
ਹੀਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉ॥ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ ਏਕਪ੍ਰਮੇਂਤਾਕੋਹੀਰਖਿਆ
ਨਾਦ੍ਰਿਸਟਿਕਰਿਕੈਦੇਖਹੁ॥ਚੇਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਸਮੋਈ: ਸਮਾਈਹੈ॥
੨॥ਚਲਤੁ: ਚਲਤਾਮਨ ਵ ਚਲਤੇਇਕੋ॥ ਮਤਿਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਈਹੈ॥ਦੇਖਿਅ
ਦ੍ਰਿਸਟ: ਅਦ੍ਰਿਸਟਪ੍ਰਮਾਤਮਾਨੂਦੇਖਿਕੈ॥ਹਉਬਿਸਮਾਦੀ: ਅਸਚਰਜਹੋ
ਇਰਹਾਹਉ॥੩॥ਅਪਿਉ: ਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਨੂ॥ਪੀਵਹੁ: ਪਾਨਕਰਤ
ਹੈ॥ਪਾਈਐ: ਪਾਇਆਹੈ॥ਨਿਜਘਰ: ਆਪਣੇਘਰਸਰੂਪਮੇਵ
ਸਾਹੋਇਆਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉ॥ਭਿਵ ਭੇਦੇਭੁਜਨਹਾਰੇਦੇਨਾਮਨੂ ਗਾਇ
ਐਤਾਂ॥੪॥ਤਤ: ਸੋ ਜੋਨਿਰਜਨਹੈਤਿਸਦੀਹੀਸਦਾਈ ਸਭਮੇਸ
ਤਿਆਈਹੈ॥ਸੋ: ਈਸ੍ਵਰਮੇਅਹਿ: ਜੀਵਮੇ॥ਅਖੇਹ ਸੋਜੋਹੈਸੋਰੂਪ
ਹੈ ਅਹਿਜੋਹੈਸੋਰੂਪਹੈ॥ਅਪਰੰਪਰ: ਦੇਵਤਿਆਦਾਪਰਾਜੋਪਾਰਬ੍ਰਹ
ਮਪਰਮੇਸ੍ਰਹੈਸੋਈਗੁਰਾਦੁਆਰੇਮਿਲਿਆਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉ॥੫॥
੧੧॥ਮ:੫॥ਘਰੁ੩॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਭਾਵ: ਚਾਹਦੇਵ
ਤੂੰ ਕੁਦੋਂਤੁਦਹੀਗਾਵਣਾਜੋਂਸਾਵਣਾ॥ਤਾਂਗਾਵਕ ਫਲ ਸੁਖਪਾਵਣਾਹੋਈ:
ਤੂੰ॥ਜਾਂਆਪੇਸੋਈਹਰੀਦੇਵੈ॥੧॥ਬਚਨੀ: ਬਚਨਾਰੂਪੀਵ ਬਚਨ
ਦੁਆਰੇਨਾਮਰੂਪੀਨਿਧਿਪਾਈਹੈ॥ਸਿਚਸਰੂਪਮੇ॥ ਰਹਾਉ॥ਸਾਖੀ: ਕਰਿ
ਕੈਅੰਤਰਿਅਚਲਮਤਿ ਜਾਗੀਪ੍ਰਗਟਹੋਈ ਜਾਂਦ ਸਾਖੀ: ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ
ਸਾਖੀਜਾਂ॥ਤਾਂਚੰਚਲਤਾਈਵਾਲੀਮਤਿਤਿਆਗੀ॥ਜੀਆਰਾਭਾਇਆਜਾਂ
ਅੰਧਾਰਾ: ਅੰਧੇਰਾ॥੨॥ਜਿਗਾਜਾਂਭਾਗਾ ਦੂਰਹੋਇਆ॥ਤੇ: ਸੰਸਾਰ
ਵਿਚਿ: ਵਿਖੇਨਿਰਭਉਪ੍ਰਭੁਦਾਨਾਮਦਾ ਰਮਾਨਪਾਇਆਜਾਂ॥ਤਾਂ ਸਹਜੋ:
ਸਾਂਤਿਕੈਘਰਮੇਮਨਹਮਾਰਾਆਇਆ॥੩॥ਕਹਤਿ: ਕਹਤੇਹੈ॥ਕੋਈਬੀ
ਚਾਰੀ: ਕੋਈਬੀਚਾਰਵਾਨਹੀ॥ਵ ਬੀਚਾਰਕਰਿਕੈ॥ਸਾਰੀ: ਜੋਸਹੈ॥ਛੋਰ
ਜਾਕੀਰਤਿਰੂਪੀਕਰਣੀਹੋਈ॥ਤੂੰਆਪੇਸੋਈਹਰੀਮਿਲਿਆ॥੪॥੧॥

੧੩॥ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩॥ ਘਰ ੧॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸੇਵਕ:
ਸਭਿ ਸੇਵਕ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਹੈਂ। ਦੈ: ਦਦਾ। ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵ॥
ਸਾਚੈ: ਸਚੇ ਵਾ ਸਾਚੇ ਕੋ ਸੁਹਾਇਆ: ਸੁਹਾਇਮਾਨ ਭਏ ਹੈਂ॥੧॥ ਧਾਰਿਕ:
ਇਜਾਣੋ ਮੁਰਾਰੀ: ਹੇ ਮੁਰ ਨਾਮੇ ਦੈਤ ਕੇ ਅਰੀ ਏਕੋ ਸਚਾ ਆਪ ਤੂੰ ਤੀਨੋਂ ਕੁ
ਲੋਂ ਮੇ ਕੇਵਲ: ਸੁਧ ਹੈ ਸਚੁ ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਿ ਕੈ। ਰਹਾਉ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੁ ਕੇ ਭਜਨ ਮੇਂ ਜੇ
ਹਰੂ ਜਾਗਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਨਨ ਜਾਗਤੇ ਕੈ ਨ ਰਹੇ ਹੈਨ। ਓਤ ਜੋ ਜਾਗਤੇ ਰਹੇ ਹੈਨ
ਸਬਦੇ: ਜਿਨਾ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰਿ ਕੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ਹੈ। ਗ੍ਰਿਹੀ: ਗ੍ਰਸ
ਤਹੀ। ਗਿਆਨ: ਜਿਨਾ ਨੇ ਗਿਆਨ ਤਤ ਸਾਰ ਨੂੰ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ। ਸਦ ਸੁਖ:
ਅਦਭੁਤ ਸੁਖ ਨੂੰ ਧਾਰੀ: ਧਾਰਾ। ਕਾ। ਕੁਲਾਇ: ਕਰਿ ਕੈ। ਖੁਆਇਆ: ਖੋਇ
ਆਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਗਧ: ਮੂਰਖਾ। ਚੇਤੈ: ਸਿਮਰਤੇ ਤਿਨਾ ਭੇਟ: ਮਿਲੇ
ਜੋਂ ਤਾਂ ਨਾਉ ਪਾਏ: ਪਾਇਆ। ਪ੍ਰ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਨੂੰ ਚੁਕਾਇਆ॥੨॥ ਸਿਚੁ
ਨਾਮ ਨੂੰ। ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ: ਸਬਦੋਂ ਦੇ ਵੀਚਾਰੀ ਭਏ ਹੈ ਵਾ ਸਬਦ ਨੂੰ
ਵੀਚਾਰਦੇ ਹੈਂ। ਸਾਚੈ: ਨੇ ਕਾਹਿ ਤੇ ਤਿਨਾ ਨੇ ਸਾਚ ਨਾਮ ਜੋ ਉਰ ਧਾਰ ਰਖਿ
ਆ ਹੈ। ਨਾਵਹੁ: ਨਾਮ ਤੇ। ਗਤਿ: ਸਧ ਹੈ। ਵਾ ਪੰਜੀ ਹੈ॥੪॥੧॥ ਮ:੩॥
ਭੁਗਤਿ: ਭੁਗਤੀ ਰੂਪੀ ਅਹਾਰ ਨਾਉ ਰੂਪੀ ਜੋ ਧਨ ਹੈ ਸੋ ਏਕੀ ਦੀਆ ਹੈ ਸਚੁ ਪੂਰੁ
ਨੇ ਕਿਨੈ: ਕਿਸੇ ਪਾਸੋ ਭੀ ਨਹੀ। ਨਾਮ ਧਨ: ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵ ਕਰਿ ਕੇ। ਏ: ਹੈ। ਸੇ
ਏ: ਤਿਨਾ ਕੋ॥੧॥ ਸਬਦੀ: ਸਬਦ ਕਰਿ ਕੇ। ਜਾਇ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਗੁ: ਜੀਵ ਵਾ
ਜਗਤ ਹੀ। ਭੁਲਦਾ ਭੁਲਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਮੰਤ੍ਰਾ ਮੇ। ਏਸੀ ਕਰਿ ਕੇ॥੧॥ ਰਹਾ
ਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰੂਪੀ। ਮੁਖ: ਤਾ ਕਰਿ ਕੇ। ਪੁਕਾਰਾ। ਅਸੀ
ਭੀ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ ਕੋਈ ਇਨ ਨਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹੈਂ। ਅੰਧਾ: ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਤੇ
ਬਿਨਾ ਹੈ ਏਸੀ ਤੇ ਅੰਧਾ ਹੈ। ਜਗਤ ਜੀਵ ਵਾ ਜਗਤ ਭਰਮੀ। ਅੰਧੁ: ਅੰ
ਧਤਾ ਈ ਮੇ ਹੀ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਬਾਝੋ ਬਿਨਾ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਗੁਬਾਰ। ਗੁਬਾਰੂ ਹੀ
ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ॥੨॥ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ: ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ। ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ। ਵਿਗੁ
ਤੇ: ਖਰਾਬ ਹੁਏ ਹੈਂ। ਕਿਹੁ: ਕਿਛੁ ਭੀ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵਦੇ ਹੈ ਸੁ
ਸੇ ਨਾਮ ਮਨ ਕਰਿ ਕੇ ਭੀਜਿਆ ਵੈ ਹੈ। ਹਰਿ ਨਾਮ ਤਨ ਕਰ ਭੀ ਸਮਾਲੇ
ਤਾ ਹੈ। ਸਚੀ ਬਾਣੀ: ਅਪਨੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਵਾ ਵੇਦ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆ
ਰੇ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈ ਓਹ ਗੁਰਮੁਖ।
ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਿ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਅਸਥਾਨ ਕੂੰ ਤਾਰੂ ਨਹੂ ਆਹੇ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨ: ਛੋਡ। ਸਿਰਿ: ਸ
ਰੋਮਣ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹੇ ਜਬ ਤਿਸ ਨੇ ਅਮਰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਆੜ
ਬਸਨ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਤਿਨੋ ਕੇ ਘਟਿ ਮੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਜਦੋਂ ਤਿਸ ਚਲਚਾ
ਨਣ ਕੀਆ। ਅਨਦਿਨੁ: ਓਹ ਗੁਰਮੁਖ ਇਕਰਸ। ਤਿਨਾ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾ

ਮਦਾ ਹੀ ਸਚੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਿਕੈ ਲਾਹਾ ਲਾਭ ਲਇਆ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ
ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰੇ ਹੈ। ਅਹੰਮ ਸਬਦ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬ
ਦ ਮੇਰਤੇ ਤਬ ਹਮਨੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਾਹਾ ਪਾਇ ਲਇਆ। ਵ ਪਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ
ਵ ਸਬਦ ਦੀਆ ਹਾਲ ਗੀ ਜਬ ਤਬ ਹਮ ਹਰਿ ਮੇਰਤੇ॥੪॥੨॥ ਮਃ ੩॥
ਨਨੂ ਹਰੀ ਨੂੰ ਕੈਸੇ ਜੀਵ ਪਾਵੇ। ਉਤ੍ਰ। ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਪਾਇ ਹਜੀਵ
ਵਿਚਹੁ ਆਪਾ ਰਾਵਦ ਨੂੰ ਗਵਾਈ ਗਵਾਇ ਕੈ ਦਾਸਨਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਇ ਤਾਂ
ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਕਾਰਜ: ਕਰਨੇ ਵਾਰੋ। ਹਰਿ ਅਨੰਦ ਹੈ: ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹ
ਰੀ ਹੈ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਾਖੀ ਨਾਮਦੇ
ਵ ਕੀ ਜਬ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਸੁਲਤਾਨ ਨੇ ਪਕੜ ਲੀਆ ਥਾ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸੂ
ਈ ਰੀਜਵਾਈ ਥੀ॥ ਨਨੂ ਹਰੀ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਆਪ ਕਿਉਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸ
ਮੇ ਕਾਰਨ ਕੌਨ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਭਗਤ ਜੋ ਅਨਦਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਹੀ ਗੁਣਾਂ ਨਵਾਦ
ਗਾਵੀ: ਗਾਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰਿਕੈ। ਵ ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰਤ ਥਾ ਕਿਆ ਹੈ
ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਨਦਿਨ ਹਰਿ ਸਮੂਹ ਗੁਣਾਂ ਨਵਾ
ਦ ਹੀ ਗਾਈ ਹੈ। ਸਬਦਿ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਰੰਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਰੰਗ ਮੇ ਸਦਾ ਰਤੇ ਰ
ਹਤੇ ਹੈਂ ਤਨ ਕਰ ਅਮਨ ਕਰ ਭੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ॥੧॥ ਸਾਚੀ:
ਸਫਲਾ। ਦਾਸਾ ਨੋ: ਜਨ ਕੋ। ਪੈਜ: ਲਜਾ॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਦਿਨੁ ਸਦਾ
ਹੀ ਸਲਾਹੀ ਸਲਾਹਿ ਕੇ ਹਉ ਜੀਵਾਂ ਹਾਂ। ਮਤੀ: ਮਤਿ ਕਰਿਕੈ। ਸੁਆ
ਲਿਉ: ਸੁੰਦਰੂ ਹੈ ਵ ਸਲਾਹੁਣੇ ਜੋਗ ਹੈ। ਸੋਦਿਆ ਜਾਂਤਾਂ ਚਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਰੇ
ਲਾਗਾ। ਸਾਚਾ ਸਬਦ: ਸਾਚਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਜੋ ਲਾਗਾ
ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਸਚੁ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਿਕੈ ਜੋ ਜਨ ਅਨਦਿਨ ਗ
ਗਾ ਹੈ॥੨॥ ਜਬ ਤਬ ਅਚਿੰਤ ਅਕਸਮਾਤ ਤੇਰੀ ਹਰਿ ਹਰੀ ਮੰਨਿ ਮੇਵ
ਸਆਇਆ ਅਥੇਹ ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਕਾਰ ਹੋਇ ਆਇਆ॥ ਨਨੂ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਾ ਫਲ ਕਿਆ ਹੂਆ। ਅਹਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਫਲ ਕੇ ਆ ਹੂਆ ਉਤ੍ਰ
ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨੇ। ਮਨ ਤਨ ਨਿਰਮਲ ਤਨ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਕੀਆ ਅਮ
ਨਾਵ ਚਹੁ ਭਰਮ ਚੁਕਾਇਆ। ਅਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਿ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰਿ
ਸਦਾ ਸੁਖ ਅਭੁਤ ਸੁਖ ਹੂਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਕਾ ਹੋਵਦ ਸੋ ਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੇ ਹਰਿ
ਕਾ ਪੰਥ ਸਦਾ ਵਿਖੜਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਨ। ਚਕੂ ਕੇ ਮੇਣ ਤੁਰਿਗਾ ਪਰਿਚਲ ਬੋਪਾਦ
ਕਮਾਣਹਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਪੰਥ ਮੇ ਜੋ ਕਠਿਨ ਸਕਲ ਕੋ ਨਿਵਾਅਨ ਨਹਿ ਕੋ ਪਾਵੈ: ਕੋ
ਈ ਪਾਵੈ ਹੈ ਗੁਰਬੀ ਚਾਰ ਦੁਆਰਾ। ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗ ਰਾਤੇ: ਹੋਵਦਾ। ਤਿਨਾ ਗੁਰ
ਮੁਖੇ ਹਉਮੈ ਵਿਕਾਰ ਤਜੇ ਹੈਂ। ਅਸਬਦੇ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਮੇਰ
ਤਾ ਹੂਆ ਮਾਤਾ ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਰੰਗੀ
ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇ ਜੋ ਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਨਹਾਰਾ ਹੈ ਜਗ ਆਸੂ

ਆਰੋ ਅਸ਼ੇਹ ਕਲਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ੪॥੩॥ ਮ: ੩॥ ਛਿਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ
ਪਿਆਰੇ ਪਲੁ ਦਾ ਇਕ ਖਿਨੁ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ। ਪਚਾਸ ਬਰਸ ਜਾਣਉ ਹੈ॥
ਹਮ ਮੂੜ੍ਹ ਮਾਨ ਕਰਿ ਅਸੁਗਧ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਹੀ ਸੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਗੁਰ ਕੇ ਸ
ਬਦਿ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੂਆ ਹੈ॥੧॥ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ: ਬੂਝ ਨੂੰ
ਬੁਝਾਇ ਦੇਵਤਾ ਹੈ॥ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਬੁਝ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਬੂਝ ਆਈ ਹੈ
ਤੁਧੁ: ਤੇਰੈ॥ ਵਿਟਹੁ: ਉਪਰੋ ਅਨ ਕਾਰਿ॥ ਜਾਈ ਬਾਣੀ ਕਰਕੀ॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਬ
ਦਿ: ਕਰਿਕੇ ਮੂਏ ਹੈ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ॥ ਜੀਵਾਲੇ: ਹੈ ਹਰਿ ਦਲੋਂ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਸਬ
ਦੇ ਹੀ: ਸਬਦ ਕਰਿਕੇ ਹੀ॥ ਨਨੁ ਮਨ ਕ ਬਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ॥ ਉਭਾ॥ ਸਬ
ਦ ਗੁਰ ਦਾਤਾ: ਜਿਤੁ ਗੁਰੂ ਜੋ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਸਬਦ ਦੀਤਾ ਤ
ਸੀ ਕੇ ਲੇਹ ਮਾਰਾਮ ਨੂੰ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ ਅਰੁ ਹਰੀ ਸਾਰੇ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੀ
ਨਿਸ਼ੁਕੀ ਆਹੇ ੨॥ ਕਿਤੁ: ਕਿਸ ਵਾਸ਼ਤੇ॥ ਮੁਗਧ: ਬਾਣੀ ਕਰ ਹੈ ਅਰੁ ਮਨ ਮੇ
ਭੀ ਗੁਬਾਰ॥ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ॥ ੩॥ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੂੰ ਉ
ਤਪਤ ਕਰਿਕੇ॥ ਵੇਖੈ: ਪਾਲਨ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਮਾਰਗਿ ਲਾਗੇ: ਅਰੁ ਆਪੇ ਹੀ
ਜਿਤ ਜਿਤ ਮਾਰਗਿ ਮੇਲਾਇ ਹੈ ਤਿਤ ਤਿਤ ਮਾਰਗਿ ਮੇਲਾਰੋ ਹੈ ਜੀਵ
ਹੇ ਭਾਈ॥ ਸੁਹੇਈ: ਸੋਈ ਹੋਇ ਹੈ ਤੀਨਾ ਕਾਲ ਮੋ॥ ਨਿਰਕ ਸਾਹਿਬ ਕੁ
ਤੇ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕੇ ਮਨ ਮੋ ਤਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਨਾਮ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ ਅਦਰੇ
ਰਕੋਈ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਭਾਸਤਾ ਹੇ ਭਾਈ॥ ੪॥੪॥ ਮ: ੩॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਦਾਹਿ:
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਨੂੰ ਵਡਾ ਭਾਵ ਹੀ ਹੈ॥ ਸਿਰਿ ਖਰ ਲੈ ਕੇ ਵ: ਸਮਾਲਕੇ ਆਪਿ ਰਖ
ਸੀ: ਰਖਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਸਬਦ: ਕਰਿਕੇ ਤੇ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ॥ ਗੁਣੀ ਹੇ
ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਮੇ ਕੁਰਾਤ ਸਮਾਣੇ ਹੈ॥੧॥ ਬੇਲੀ: ਰਖਕ॥ ਸਿਦ: ਰੁਣਭੀ॥ ਰਾ
ਉ॥ ਦੁਸਟ ਚਉਕੜੀ: ਦੁਰਜੋਧਨ ਸਕਨੀ ਦੁਸਾਸਨ ਕਰਣ ਏ ਚਾਰੇ॥ ਵਾ ਅੰਤ
ਹਕਰਣ ਰੂਪੀ॥ ਚਾਰੇ: ਚਾਰੋਂ॥ ਦੁਸਟੀ: ਦੁਸਟ ਤਾਈ ਤੋ॥ ਟਲ: ਸੁਖ ਰੂਪੀ
ਗਾਵੇ: ਸਾ॥ ਉਧਾਰੇ: ਰਖਿਆ ਕਰ ਲਈ॥ ੨॥ ਆਪਸ: ਆਪਣੇ ਆਪ ॥
ਮੁਖ: ਨੂੰ॥ ਅਤਿਨ ਕਾਈ: ਕਾਈ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪੁਤ ਈ॥ ਨਾ ਤੈ ਵਡ ਹਾਰਿ
ਕਾ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਆਨੰਦ॥ ਸੇ॥ ਆਪੇ: ਲਗ ਰਹੇ ਨ ਜੇਹੜੇ ਸੇ॥ ੩॥ ਸੇਵ:
ਸੋ॥ ਸਬਦੇ ਰਾਤੇ: ਜੋ ਸਬਦ ਦਾ ਵਿਖੇ ਰਾਤੇ ਹੈ ਸੋ॥ ਪਾਏ: ਚਰਣੀ॥ ੪॥੫॥ ਮ: ੩॥
ਸਖਾ: ਮਿਤ੍ਰ॥ ਬੰਧਪ: ਸੰਬੰਧੀ॥ ਕਾਈ: ਸਕਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ ਜਨ ਕਿਛ
ਹਮਾਰਾ ਹੈ॥ ਨਿ: ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਆ ਭਾਣੇ: ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਆਵੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ
ਰਿਸੋਗਾਦ ਗੁਰ ਗਾਸੋ॥ ਟੇਟਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ॥੧॥ ਸੁਹੇਲੇ: ਸੁਖੀ ਏ ਹੈ ਹੇ॥
ਕਿਲਬਿਖ: ਪਾਪ॥ ਦੂਖਿ ਦੂਖ ਕੇ ਦੇ ਨੇਵਾਰੇ ਜੇਹੜੇ ਥੇ॥ ਆਪੇ: ਆਪਣੇ ਮੇ

ਲਿਖਿਐ ਜਗ ਜਾਸੂ ਰੂਪੀ ਬਿਧੀ ਮਿਲਾਈ ਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਦੀਪਕ: ਦਾ ਕਾਰਣ
ਹੈ॥ ਭਰਮ: ਕਰਿ ਕੇ॥ ਜੈਸਾਰਾ: ਜਗਤ ਹੀ ਭੁਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸਰੂਪ ਤੇ॥ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਪਾਈ ਤਾ ਹੈ॥ ਦੁਆਰਾ: ਗਿਆਨ ਕੋ॥ ਕਰਮ: ਦਰਣਾ ਸਮਾਦੋ ਨਾਹਿ:
ਤਾ॥੨॥ ਹਉਮੇਰਾ: ਹੈਤਾ ਮਮਤਾ ਅਰੁ ਮੇਰ ਤੇਰ ਮੋ॥ ਪਲਾਚੇ: ਠਜਾ ਕੇਰਾ:
ਦਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਛੋਡ ਮਹਲ: ਜੋ ਹੜ੍ਹੇ ਸਤ ਸੀਗਨੂ ਪਾਇਨਿ ਪਾਇ ਕੇ ਗੁਰਾ
ਦੁਆਰੇ ਗੁਣ ਦਪ੍ਰਮੇਸੂ ਕੇ ਗਾਵਨਿ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਸਰੂਪ
ਮੋ ਬਸੇ ਰਹੈ ਇਹੈ॥ ਨਨੁ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਗੁਰਾ ਬਿਨ ਰਖਿਆ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਉਤ੍ਰ
ਐਥੇ: ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਮੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਬੂਝੈ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪਣਿਆ
ਪਤੁ ਪਛਾਨੈ ਹੈ ਇਤਰ ਅਸਥਾਨ ਮੇ ਨਹੀ॥ ਕੇਰਾ: ਦਾ॥ ਨਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਸ
ਦਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਗਤਾ ਕਾ ਹੈ॥ ਸਾਖੀ ਤ੍ਰਲੋਚਨ ਭਗਤ ਕੀ ਭਗਤ
ਮਾਲ ਮੇ ਲਿਖੀ ਹੈ॥੩॥ ਕਿਆ ਪਾਈਐ: ਕਿਆ ਨਹੀ ਪਾਈਦਾ ਗੁਰਾ ਨੂ
ਉਪਰਿ: ਗੁਰੂ ਕਾਉ: ਜੈਸੀ ਭਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਤੇਹਾ: ਤੈਸਾ ਹੀ॥ ਅੰਤਰਿ:
ਤਾ ਜੰਨ॥੬॥੨॥ ਮ:੩॥ ਜੋ ਤਿਨ੍ਹ ਕੇ ਸਚੀ ਹਿਰਦੇ ਬਾਣੀ: ਅਮ੍ਰਿਗਾਤੇ ਸਚੀ ਰਾ
ਮ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਬਾਣੀ ਹਿਰਦੈ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਵੈ ਹੈ॥ ਸੋਦਿ: ਕੋ ਸਦਾ ਸੁਖ: ਅਦਭੁਤ
ਸੁਖ ਪਾਇ ਹੈ॥ ਨਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨੂ ਕੈਨ ਸੋਧਿ ਤਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰ॥ ਹਉਮੈ: ਜਿਸ ਦੀ
ਹਉਮੈ ਸਬਦ ਕਰਿ ਕੇ ਸਮਾਣੀ ਹੈ ਕਿਆ ਦੂਰ ਹੂਈ ਹੈ ਸੋ ਸੋਧਿ ਤਾ ਹੈ॥ ਨਹੋਵੀ:
ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ॥ ਇਆਣੀ: ਸਿਆਣੀ॥ ਮੁਖਿ: ਤਾ ਵਿਖੇ ਦਾ ਕਰਮਾ ਵਿਖੇ ਦਪਦਾ
ਰਥਾ ਵਾਸਤੇ॥ ਪਾਣੀ: ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ॥੧॥ ਸਰਣਾਈ: ਗੁਰਾ ਕੀ ਦਾਹ
ਕੀਕੀ ਸਰਣ ਆਇ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹਹੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੋ: ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੇ ਦਾ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਦੀ॥ ਰਹਾਉ॥ ਆਪੁ: ਨੂ ਵੀਚਾਰ: ਦੁਆਰੇ॥ ਸਦ: ਸਦਾ ਵਿਸਿ
ਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਕਪਜਪ ਤਾਜੈ: ਆ॥ ਕਾਰਾ: ਕਾਰ ਕੋ॥ ਹਜੂਰਿ: ਹਾਜ਼
ਰ ਹੈ॥ ਨਨੁ ਕੈਸੇ ਜਾਪੀਏ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ ਅਪਾਰਾ: ਜਪ ਅਪਾਰ
ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੈ ਕਰਿ ਕੇ ਜਪੇ ਗੋਗਾਤ ਦਾ ਜਾਪ [illegible]॥ ਨਨੁ ਦਾ ਨਾਮ
ਦੀ ਪਛਾਨ ਕੈਸੇ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਗੁ
ਰ ਸਬਦ ਦੁਆਰੇ ਜਗ ਮਾਸੂ ਆ ਪਛਾਣੀ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਨਾ ਕੇ ਮਨਹਿ: ਮਨਾ ਦਿ
ਪੇ ਦਾ ਮਨ ਨੂ ਮੀਠਾ ਨਾਉ ਹੀ ਪਿਆ ਰਾਲਗਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਭਗਤੀ ਗੁਰਾ ਦੁਆ
ਰੇ ਪਛਾਨੋ॥੨॥ ਜਿਨ ਲੇ ਛੋਦਾ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਜਾਗਿਆ ਇਆ ਜਨਮ ਸਫਲ
ਹੈ॥ ਗੁਣੀ: ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕੇ ਇਸ ਕਾਰ ਕੇ ਤਨ ਕਰਦੀ॥
ਅਘਾਇਆ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਕਮਲ ਛੇਦਾ ਜੰਮਦਾ ਰਹਿ: ਪ੍ਰੇਮ
ਮੇਰਾ ਤਾ ਜਗ ਜਾਸੂ ਤਾਂ ਕਮਲ ਹਿਰਦੇ ਕਮਲ ਮੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਇਆ

ਜੰਪ੍ਰਗਾਸਕ੍ਰਾਇਓਆਂਤਾਂ ਅਨਹਦ ਸਬਦ: ਇਕਰਸ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ: ਪ੍ਰਗ
ਟ ਹੋਇਆ॥ ਨਨੁ ਸਚੇ ਮਹਿ ਜਗਿਆਸੂ ਕਿਸ ਸਾਧਨ ਕਰਿਕੇ ਸਮਾਇਆ। ਉਤ੍ਰ
ਛੋਡਿ ਜਿਨਿ ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਜਬ ਤਨ ਦੇਕ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਤਬ ਸਚੇ ਮਹਿ ਸਮਾਇਆ
ਤ੍ਰ॥ ਨਨੁ ਨਿਰਕਿਨਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਗੁਰਮਤਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖ੍ਯਾ
ਕਰਿਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈ ਸਮਾਈ: ਸਮਾਵਦਾ ਹੈ ਕ੍ਯਾ ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਮਗੁ:
ਗ੍ਯਾਨ ਮਾਰਗਾਤ੍ਰ। ਨਨੁ ਕੌਨ ਗੁਰਮੁਖ ਪਛਾਨੇ ਹੈਂ। ਉਤ੍ਰ। ਹਰਿ ਰਸ ਮੈ ਜਿਨ ਰਸ
ਨਾ ਰਸਾਈ ਹੈ। ਹਉਮੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਿਰਦੈ ਮੈ ਨਾਮ ਵਸਆਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਹਰਿ: ਸੋਤ
ਤੇ ਹੈ ਐਬੇਬ੍ਰਹਮ ਆਗੇ ਸਾਚੇ ਦਰ ਮੈ ਪਤਿ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ॥੪॥੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩॥